Giới thiệu

Giữa mùa đông giá buốt những năm đầu Dân Quốc, tại thành Văn Huyện nhỏ bé, nơi sinh mạng con người rẻ mạt tựa cỏ rác, một câu chuyện phi thường bắt đầu nảy mầm.

Bối cảnh truyện mở ra với một sự thật tàn khốc: những kẻ ăn mày co ro dưới chân tường thành, một số đã chết cóng trong đêm lạnh và bị kéo đi chôn cất sơ sài.

Giữa đám người khốn cùng ấy, Hứa Ngôn, một kẻ ăn mày trẻ tuổi, đột ngột mở mắt.

Nhưng linh hồn bên trong thân xác rách rưới đó không thuộc về thời đại này.

Anh là một CEO thành đạt từ thế kỷ 21, người đã gầy dựng nên một công ty trị giá hàng tỷ đô la từ hai bàn tay trắng, nhưng lại xuyên không về thời loạn lạc này trong một tình huống dở khóc dở cười.

Mất đi tất cả sự nghiệp, tài sản và những mối quan hệ ở thế giới hiện đại, Hứa Ngôn phải đối mặt với một thực tại nghiệt ngã: anh chỉ là một kẻ ăn mày sắp chết đói, trong một huyện nhỏ bị các quân phiệt thay nhau cai trị, bóc lột đến tận xương tủy, thu thuế trước cả trăm năm.

Khi Hứa Ngôn còn đang tuyệt vọng tìm cách sinh tồn, một tia hy vọng bất ngờ lóe lên. "Ngón tay vàng" – đặc quyền của những người xuyên không – đã đến với anh dưới hình dạng một hệ thống.

Sau một lần khởi động thất bại với "Hệ thống Đạo mộ Điểm danh", hệ thống đã chuyển đổi thành công thành "Hệ thống Quân phiệt Tối cường", mở ra một con đường định mệnh cho Hứa Ngôn.

Gói quà tân thủ hào phóng mang đến cho anh 5000 đồng bạc trắng, kỹ năng thiện xạ tinh thông, và một khẩu súng hoàng kim Desert Eagle.

Từ một kẻ ăn mày không xu dính túi, Hứa Ngôn ngay lập tức có được vốn liếng và vũ khí tự vệ.

Anh nhanh chóng thay đổi diện mạo, lấp đầy cái bụng đói và bắt đầu thu thập thông tin về tên quân phiệt đang cai trị Văn Huyện, Tôn Đại Soái – một kẻ bất tài, chỉ có trong tay vài trăm quân lính ô hợp.

Một kế hoạch lớn dần hình thành trong đầu Hứa Ngôn.

Tuy nhiên, câu chuyện rẽ sang một hướng hoàn toàn bất ngờ khi hệ thống đột ngột ban hành một nhiệm vụ mới: tìm kiếm lăng mộ của Nhạc Khởi La, phá vỡ phong ấn và đoạt lấy yêu thi.

Lúc này, Hứa Ngôn mới bàng hoàng nhận ra, thế giới anh xuyên không đến không phải là một thế giới Dân Quốc thông thường, mà là một vũ trụ dung hợp đầy rẫy yêu ma quỷ quái, nơi tồn tại cả nhân vật bất tử Nhạc Khởi La trong truyền thuyết.

Phần thưởng cho nhiệm vụ này vô cùng kếch xù, bao gồm tiền bạc, vũ khí hạng nặng và 500 quân lính tinh nhuệ – một bước đệm khổng lồ trên con đường trở thành quân phiệt.

Dù biết lăng mộ bị canh giữ bởi một nữ quỷ hung hãn, Hứa Ngôn vẫn quyết định chấp nhận thử thách.

Anh khôn ngoan không hành động liều lĩnh mà bắt đầu dùng tiền để xây dựng thế lực: mua một chức quan nhỏ, chiêu mộ 50 binh lính và dùng kiến thức hiện đại để huấn luyện họ thành một đội quân thiện chiến.

Trong một lần dẫn quân đi huấn luyện, định mệnh lại mang đến cho Hứa Ngôn một cơ duyên khác.

Anh cứu được một cậu bé khoảng năm, sáu tuổi bị trọng thương bên đường.

Cậu bé này không phải người thường, trên ngực có hình xăm kỳ lân và mang theo bên mình "Phát Khâu Thiên Quan Ấn" – những dấu hiệu đặc trưng của gia tộc Trương trong giới đạo mộ.

Hứa Ngôn nhận ra đây chính là Trương Khởi Linh thời niên thiếu, tộc trưởng tương lai của gia tộc đạo mộ huyền bí.

Anh đưa cậu bé về chữa trị và phát hiện ra máu kỳ lân của Trương Khởi Linh có khả năng khắc chế tà vật cực mạnh.

Một liên minh được hình thành: Hứa Ngôn che chở cho Trương Khởi Linh, đổi lại, cậu bé sẽ dùng năng lực đặc biệt của mình để giúp anh hoàn thành nhiệm vụ đạo mộ.

Với sự trợ giúp của Trương Khởi Linh, Hứa Ngôn thành công đột nhập vào lăng mộ, vượt qua nữ quỷ và vô số cơ quan cạm bẫy, tìm đến nơi phong ấn Nhạc Khởi La.

Vào thời khắc quyết định, Hứa Ngôn hoàn thành nhiệm vụ và nhận được phần thưởng, trong đó có một vật phẩm tối quan trọng: "Giác sắc Cố định Tạp".

Anh đã dùng nó để khóa chặt lòng trung thành của Nhạc Khởi La ở mức 100%.

Khi Nhạc Khởi La tỉnh lại, thay vì trở thành một đại ma đầu, cô lại hoàn toàn phục tùng Hứa Ngôn, trở thành vũ khí bí mật tối thượng của anh.

Nắm trong tay Nhạc Khởi La, Hứa Ngôn như hổ mọc thêm cánh.

Anh lợi dụng cuộc chiến giữa Tôn Đại Soái và một quân phiệt khác, dễ dàng lật đổ ách thống trị ở Văn Huyện, đồng thời tiêu diệt luôn kẻ địch, mở rộng địa bàn sang cả Vũ Huyện.

Anh công khai xử tử Tôn Đại Soái, xóa bỏ các loại thuế hà khắc, giành được lòng dân tuyệt đối.

Thế lực của Hứa Ngôn phát triển thần tốc, đội quân của anh nhanh chóng được mở rộng thành một trung đoàn tăng cường với hơn 2500 binh lính tinh nhuệ và trang bị vũ khí hiện đại.

Nhưng vấn đề tài chính để nuôi quân trở thành một thách thức lớn.

Anh một lần nữa thể hiện tầm nhìn vượt thời đại, chiêu mộ một hoàng thử lang yêu (yêu quái chồn) tên Hoàng Lang để thành lập thương đoàn, bắt đầu kế hoạch tích trữ dầu đồng, chờ đợi thời cơ chiến tranh châu Âu bùng nổ để thu về lợi nhuận khổng lồ.

Để giải quyết số cổ vật đoạt được từ các lăng mộ và tìm kiếm một danh phận chính thức cho đội quân của mình, Hứa Ngôn tiến đến Trường Sa, bước vào thế giới phức tạp của Cửu Môn.

Tại đây, anh kết giao với gia tộc họ Ngô, gặp gỡ Hoắc Tam Nương và chiêu mộ thành công Hắc Bối Lão Lục – một cao thủ đao pháp lừng danh, tính tình cô độc nhưng thực lực phi phàm.

Mối quan hệ với các thế lực lớn dần được thiết lập.

Câu chuyện đạt đến một bước ngoặt mới khi Hắc Bối Lão Lục mời Hứa Ngôn cùng tham gia đạo một lăng mộ từ thời nhà Đường để báo thù cho huynh đệ.

Cùng lúc đó, hệ thống lại ban hành một nhiệm vụ mới với độ khó và mức độ nguy hiểm chưa từng có: nếu thất bại, hình phạt sẽ là "mạt sát" – xóa sổ hoàn toàn.

Nhưng đổi lại, phần thưởng lại vô cùng hấp dẫn, đó chính là "Trương gia Kỳ Lân Huyết" trong truyền thuyết.

Đứng trước một cơ hội và cũng là một thử thách sinh tử, Hứa Ngôn không còn đường lùi, buộc phải dấn thân vào một cuộc phiêu

lưu mới, hứa hẹn đầy rẫy hiểm nguy và những bí mật kinh thiên động địa.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 1

Tháng Chạp, đông giá rét.

Dưới chân tường thành Văn Huyện, hơn chục tên ăn mày đang co ro.

Trời quá lạnh, có mấy người đã không qua nổi đêm qua, chết cóng cả rồi.

Mặt trời vừa mọc, đám tuần tra trong huyện đã đến khiêng xác lên xe bò, chuẩn bị kéo ra bãi tha ma chôn cất.

Một manh chiếu rách, một nấm mồ không bia.

Đó chính là chốn về cuối cùng của những kẻ ăn mày.

Bây giờ là thời Dân Quốc sơ niên!

Người như kiến cỏ, mạng như rơm rác.

Đó là bức chân dung chân thực nhất của thời đại này!

Ở góc tường thành, một tên ăn mày trẻ tuổi mở mắt, vừa kịp trông thấy chiếc xe bò chở xác của đám tuần tra rời đi.

"Đây là đâu, không phải mình đang ở trong phòng khách sạn sao?" Tên ăn mày lẩm bẩm, ánh mắt đầy hoang mang.

"A, đau quá!" Một loạt mảnh ký ức ùa vào đầu, anh đau đớn ôm lấy đầu mình.

Một lúc lâu sau, gã ăn mày trẻ tuổi mới hiểu ra hoàn cảnh của mình.

Anh tên là Hứa Ngôn, tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng.

Sau khi tốt nghiệp, anh tay trắng lập nghiệp, sáng lập một công ty

niêm yết có giá trị thị trường hàng chục tỷ.

Thế nhưng, anh còn chưa kịp tận hưởng cuộc sống thì đã xui xẻo xuyên không.

"Haiz…" Hứa Ngôn bất lực thở dài!

Công ty niêm yết, biệt thự Tomson Riviera, dàn bạn gái của anh… tất cả đều biến mất!

Sau khi xuyên không, nơi anh đang ở bây giờ tên là Văn Huyện!

Đây là một huyện lỵ nhỏ mà có khi tìm trên bản đồ cũng chẳng thấy, dân số chưa đến mười vạn, diện tích không quá trăm dặm.

Ấy vậy mà, chỉ một huyện lỵ nhỏ bé như thế.

Trương đại soái, Lý đại soái, Triệu đại soái… trong mấy năm ngắn ngủi.

Các phe quân phiệt thay nhau lên nắm quyền, thật là một cảnh náo nhiệt.

Thuế trong huyện thì bị đám quân phiệt này thu đến tận một trăm năm sau.

"Tiền của nhà giàu thì trả lại đủ, tiền của bá tánh thì ba bảy chia nhau…" "Lũ quân phiệt này, kể cả tên nào tên nấy, đều đáng bị lôi ra xử bắn!" Hứa Ngôn thầm chửi thề một câu, sau đó liền nghe thấy bụng mình kêu lên òng ọc.

"Việc cấp bách bây giờ là giải quyết vấn đề ăn no mặc ấm đã!" Anh không muốn có kết cục giống như những cái xác bị kéo đi kia, cuối cùng chỉ còn lại một manh chiếu rách, một nấm mồ đất.

Hứa Ngôn sờ sờ cái túi trống rỗng, quyết định trước tiên vào trong huyện thành.

Tìm một công việc tạm thời cũng được, làm chút buôn bán nhỏ

cũng tốt, tóm lại là phải lấp đầy cái bụng trước rồi tính!

Nắng sớm vừa lên, đường phố trong huyện dần có sức sống.

Người bày sạp, người gánh hàng rong, kẻ buôn bán… Nhưng, bất kể là ăn mày hay dân đen tầng lớp dưới cùng.

Trên mặt ai cũng lộ vẻ chết lặng và mờ mịt.

Đám quân phiệt thu thuế đến một trăm năm sau, họ cũng nợ quân phiệt thuế của một trăm năm.

Mỗi ngày làm việc vất vả, chẳng qua cũng chỉ để nộp thêm chút thuế cho quân phiệt!

Cuộc sống như vậy, sao có thể không chết lặng?

Hứa Ngôn thầm thở dài.

Tuy không hài lòng với những gì đại soái Văn Huyện đang làm, nhưng bây giờ đến cơm ăn áo mặc còn khó, anh cũng chỉ có thể thở dài trong lòng.

Ngay lúc anh đang suy tính xem làm thế nào để kiếm được hũ vàng đầu tiên, giải quyết vấn đề no ấm.

Trong đầu bỗng vang lên một giọng nữ hệ thống dễ nghe. 【Đinh!

Hệ thống đang thức tỉnh!】 Ánh mắt Hứa Ngôn sáng lên, tinh thần lập tức phấn chấn.

Quả nhiên, bàn tay vàng mà người xuyên không nào cũng có, xem ra mình cũng không thiếu!

Chỉ là không biết hệ thống là gì… Tuy nhiên, Hứa Ngôn cũng không tham lam.

Cái gì mà đa tử đa phúc, trường sinh bất lão, lĩnh ngộ ba ngàn hồng mông đại đạo… tùy tiện đến một cái là được.

Hứa Ngôn xoa xoa tay, căng thẳng chờ đợi thanh tiến trình của hệ thống chạy xong.

Thế nhưng… 【Hệ thống Check-in Đạo Mộ sắp được liên kết!】 【Đếm ngược 1… 2… 3… Liên kết thất bại!】 "Mẹ kiếp?" "Còn có thể thất bại nữa à?" Nghe thấy thông báo liên kết thất bại trong đầu, Hứa Ngôn lập tức cạn lời.

Cái hệ thống rách này, e rằng là sản phẩm lỗi của thánh nhân chư thiên nào đó làm ra!

Ngay lúc Hứa Ngôn vô cùng thất vọng, giọng nữ hệ thống dễ nghe lại vang lên trong đầu. 【Hệ thống thay đổi thành công!

Hệ thống Quân Phiệt Mạnh Nhất sắp được liên kết!】 【Đếm ngược 1… 2… 3… Liên kết thành công!】 【Gói quà tân thủ đã được gửi vào không gian hệ thống, túc chủ có thể nhận bất cứ lúc nào.】 Hứa Ngôn thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đưa ý thức chìm vào trong đầu.

Không gian hệ thống rộng khoảng một mét khối, sau này còn có thể mở rộng, nhưng cần điểm kỹ năng.

"Hệ thống, nhận gói quà!" 【Nhận thành công, chúc mừng túc chủ nhận được 5000 đại dương, Tinh thông súng pháp, súng lục Desert Eagle vàng x1, điểm kỹ năng tự do x3!】 Nghe thấy âm thanh thông báo tuyệt vời này, tâm trạng Hứa Ngôn vô cùng phấn khởi.

Tiền có rồi, cả khẩu súng để bảo mệnh cũng có luôn!

Tiện thể còn có ba điểm kỹ năng tự do, quả nhiên cha hệ thống vẫn thương mình!

Hiện tại tạm thời chưa có nguy hiểm gì, hơn nữa mang khẩu Desert Eagle vàng ra đường thì quá bắt mắt!

Hứa Ngôn cuối cùng lấy ra hai đồng đại dương từ không gian hệ

thống, trước tiên đến tiệm quần áo đổi một bộ đồ sạch sẽ, tiếp đó tìm một quán mì ven đường, gọi một bát mì bò lớn, còn sang chảnh gọi thêm hai quả trứng gà!

Quán mì không lớn, nằm ngay bên đường.

Vài bộ bàn ghế cũ kỹ nhưng được lau chùi sạch sẽ, một bếp lò di động được cải tạo từ xe đẩy, đó là tất cả tài sản.

Rất nhanh, ông chủ quán mặt mày phúc hậu, tay chân lanh lẹ bưng bát mì bò ra.

Húp sùm sụp~ Vài ngụm mì nước vào bụng, cuối cùng cũng xua tan được cái lạnh.

Hứa Ngôn hài lòng thở ra một hơi, tiện tay đập đồng đại dương lên bàn.

"Ông chủ, tính tiền." Ông chủ quán mì nhìn thấy đồng đại dương trên bàn lại tỏ ra khó xử.

"Vị quan khách này, tôi mới mở hàng, không có tiền lẻ để thối.

Nếu ngài không phiền, tôi qua tiệm cầm đồ bên đường đổi cho ngài ít tiền đồng nhé?" Thời Dân Quốc sơ kỳ, một đồng đại dương có thể đổi được khoảng 150-200 đồng xu, tương đương với 150-200 tệ của đời sau.

Hứa Ngôn lắc đầu nói: "Không cần đâu, tôi có vài câu hỏi muốn hỏi, tiền thừa cứ coi như là phí tư vấn." Ông chủ quán mì hiểu lơ mơ, đại khái là nghe ra Hứa Ngôn muốn hỏi chuyện.

Ông ta vội vàng gật đầu, cười nói: "Quan khách cứ hỏi, tôi kinh doanh quán mì ở Văn Huyện cũng hơn chục năm rồi, chuyện lớn chuyện nhỏ trên phố cũng biết đôi chút." Hứa Ngôn cười cười, buột miệng hỏi: "Ông có biết đại soái hiện tại trong Văn Huyện tên là gì, dưới trướng có bao nhiêu người không?" Ông chủ quán mì nghe vậy

thì sững người, trên mặt lộ ra vài phần cảnh giác, hạ giọng nói: "Quan khách hỏi những chuyện này làm gì?" "Không có gì, chỉ là người nhà đều không còn, không vướng bận gì, nên muốn tòng quân kiếm chút tiền đồ." Kiếm tiền đồ là giả, dò la tin tức mới là thật!

Hứa Ngôn cũng không ngốc, anh đã có được hack "Quân phiệt mạnh nhất", đương nhiên là muốn tự mình lên nắm quyền.

Bây giờ dò hỏi rõ ràng thông tin về đại soái Văn Huyện, sau này dù là tấn công hay tìm cách thu phục, đều có lợi!

Ông chủ quán mì nghe xong liền hiểu ra.

Thời buổi này, binh hoang mã loạn.

Đại soái các nơi không có một nghìn cũng có tám trăm, rất nhiều người cũng giống như vậy, tòng quân rồi phất lên.

Nghĩ đến đây, ông chủ cũng không do dự, kể hết thông tin về đại soái Văn Huyện ra như đổ đậu.

"Đại soái Văn Huyện mới nhất họ Tôn, tên thì không biết, ông ta ngoài việc thu thuế vơ vét tàn nhẫn ra thì chỉ giỏi cưới vợ bé, hôm qua mới cưới bà vợ thứ chín." "Tôn đại soái có bao nhiêu binh mã?

Bao nhiêu khẩu súng?" Thấy ông chủ quán mì nói không ngớt, Hứa Ngôn vội ngắt lời.

"Nghe người trên phố nói, Tôn đại soái hình như có ba doanh binh mã, ba trăm khẩu súng.

Mấy vị đại soái quanh Văn Huyện, chỉ có thực lực của Tôn đại soái là mạnh nhất." Nghe thấy vậy, Hứa Ngôn khẽ gật đầu.

Anh ném thẳng đồng đại dương cho ông chủ, rồi đứng dậy rời khỏi quán mì.

Đi trên đường lớn của Văn Huyện, anh thầm tính toán trong lòng.

Một doanh là năm trăm người, ba doanh là một nghìn năm trăm người.

Theo thông lệ ăn chặn quân lương của các đại soái Dân Quốc, ba doanh không thể nào đủ quân số.

Ước chừng, ba doanh có được 800 người đã là Tôn đại soái đó tử tế lắm rồi.

Bảy tám trăm binh sĩ, ba bốn trăm khẩu súng!

Chút thế lực này, chẳng trách chỉ có thể dương oai diễu võ ở địa phận Văn Huyện.

Đương nhiên!

Thế lực của Tôn đại soái dù có ít, cũng không phải là thứ Hứa Ngôn bây giờ có thể động vào.

Dù sao thì, anh hiện tại vẫn là kẻ đơn độc, hỏa lực duy nhất chỉ có một khẩu Desert Eagle vàng… Anh đang suy nghĩ xem làm thế nào để xây dựng đội ngũ, làm thế nào để có vũ khí.

Đột nhiên!

Một tiếng thông báo của hệ thống vang lên đột ngột trong đầu. 【Phát hiện có mộ quỷ trong phạm vi mười dặm, nhiệm vụ được ban hành!】 【Nhiệm vụ hệ thống: Mời túc chủ tìm kiếm mộ của bán yêu Nhạc Khỉ La, phá hủy phong ấn mộ thất, mở quan tài lấy yêu thi của Nhạc Khỉ La.】 【Nhiệm vụ thành công: Thưởng 5 vạn đại dương, 500 lục quân tinh nhuệ, ba trăm khẩu súng tiểu liên Tiger, mười khẩu trọng liên, Thẻ cố định nhân vật, kỹ năng Thủy Tiêu nhập môn, điểm kỹ năng tự do x1!】 【Nhiệm vụ thất bại: Không có hình phạt!】 Nghe mấy câu thông báo này, cả người Hứa Ngôn không khỏi ngẩn ra!

Anh trợn to hai mắt, trong lòng nổi sóng cuộn trào.

“Nhạc Khỉ La?!” “Mẹ nó chứ, hóa ra đây không phải là Dân Quốc bình thường!!!” Cả người Hứa Ngôn như bị chập mạch.

Đồng thời, anh cũng tỉnh ngộ ra!

Chẳng trách huyện lỵ nhỏ này lại tên là Văn Huyện!

Nơi Nhạc Khỉ La bị phong ấn, hình như cũng tên là Văn Huyện.

Tuy rằng đại soái hiện tại không họ Cố, phó quan không họ Trương, cũng không có một pháp sư nào đi ngang qua nơi này!

Nhưng Văn Huyện chính là Văn Huyện đó, chỉ là thời gian Hứa Ngôn xuyên không đến có hơi sớm một chút.

Nghĩ thông suốt những điều này, Hứa Ngôn không khỏi cảm thấy khó xử.

Nhạc Khỉ La là bán yêu, tuy có vẻ ngoài loli nhưng lòng dạ như rắn rết, hỉ nộ vô thường.

Quan trọng hơn là, bên ngoài mộ thất của cô ta còn có một nữ quỷ trăm năm có thể hóa hình.

Tay chân nhỏ bé của Hứa Ngôn, e rằng còn chưa xuống được đến mộ thất đã bị nữ quỷ a hoàn của Nhạc Khỉ La nuốt sống rồi.

“Mẹ kiếp, nhiệm vụ biến thái như vậy, ngoài pháp sư có thân thể bất tử ra, ai mà làm được?” Hứa Ngôn không nhịn được thầm chửi thề!

Chương 2

Nhưng, chửi thì chửi!

Anh vẫn đi hỏi thăm khắp nơi, hỏi người qua đường xem ở đâu có ngôi nhà ma ám.

Cuối cùng ở phía bắc thành, anh tìm được ngôi nhà nơi Nhạc Khỉ La bị phong ấn.

Đây là một ngôi nhà điển hình của các gia đình giàu có thời Minh Thanh.

Trước cửa có hai con sư tử đá, trên tấm biển ở cửa phủ viết một chữ Tôn thật lớn!

Theo thông tin Hứa Ngôn hỏi thăm được, ngôi nhà này vốn là của một gia đình giàu có ở địa phương.

Nhưng mấy năm trước, trong nhà đột nhiên xảy ra chuyện tà ma, các cô vợ bé của nhà giàu đó lần lượt mất tích, sống không thấy người, chết không thấy xác.

Ông nhà giàu sợ vỡ mật, nhà cửa cũng không cần nữa, mang theo vợ con già trẻ lên tỉnh thành.

Sau này, Tôn đại soái chiếm lĩnh Văn Huyện, thấy ngôi nhà này vừa lớn vừa sang trọng, liền chiếm lấy.

Nhưng Tôn đại soái cũng biết trong nhà không sạch sẽ, nên chỉ cử một ông già câm đến trông cửa, còn bản thân vẫn ở phủ đại soái phía nam thành.

Hứa Ngôn nhìn ngôi nhà cửa đóng then cài trước mắt, bất giác kéo chặt áo.

Bây giờ là giữa trưa, mặt trời treo cao.

Nhưng kỳ lạ là, đứng gần ngôi nhà này không những không cảm thấy chút hơi ấm nào, ngược lại còn lạnh hơn!

"Tà ma thật!" "Hệ thống, nhiệm vụ này làm thế nào bây giờ!

Hay là ngươi cho ta đốn ngộ hồng mông tam thiên, thực sự không được thì cho một bộ công pháp Thần Tiêu Chân Lôi.

Chẳng có gì cả, ngươi không thể nào trông mong ta cầm khẩu Desert Eagle vàng đi liều mạng với Nhạc Khỉ La chứ?" Hứa Ngôn lẩm bẩm vài câu, không thấy hệ thống trả lời.

Hết cách, anh đành phải đi hỏi thăm gần đó, thuê một căn nhà nhỏ hơn.

Nói là nhỏ, thực ra cũng không nhỏ đi đâu!

Ngôi nhà Hứa Ngôn thuê có tổng cộng ba gian, hơn mười phòng.

Trong sân thậm chí còn có một vườn hoa nhỏ với hòn non bộ và dòng nước chảy!

Tiền thuê mỗi tháng cũng không quá đắt, chỉ khoảng hơn chục đồng đại dương.

Ngôi nhà này cách nơi phong ấn Nhạc Khỉ La khoảng hai ba trăm mét theo đường chim bay.

Hứa Ngôn đã nghĩ kỹ rồi!

Nếu thực sự không được, thì cứ ổn định chờ pháp sư đến.

Tính toán thời gian, ước chừng cũng chỉ một hai năm nữa, Cố đại soái sẽ đánh chiếm Văn Huyện, sau đó dẫn theo tên phó quan họ Trương đầy phản trắc vào thành.

Mình chỉ cần lúc pháp sư giải quyết nữ quỷ a hoàn, lén lút đi theo

sau húp chút kinh nghiệm, cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn không khỏi thán phục sự cơ trí của mình.

Dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, anh bèn bỏ ra mấy chục đồng đại dương, tiện thể tuyển hai đầu bếp, ba bốn bà giúp việc phụ trách quét dọn.

Lo xong những việc vặt này, Hứa Ngôn dành thời gian vào việc xây dựng quan hệ.

Dùng tiền mở đường!

Mọi việc thuận buồm xuôi gió!

Hứa Ngôn biếu Tôn đại soái mấy thỏi vàng nhỏ.

Rất nhanh, anh đã đổi lại được một thân phận thành phòng quan.

Tôn đại soái cho phép anh tự chiêu mộ đội trị an không quá năm mươi người, còn ngầm tỏ ý, muốn mua súng cũng có thể mua từ chỗ ông ta!

Trang bị của đảng quốc, chính là để làm ăn… Đối với điều này, Hứa Ngôn cũng không khách khí.

Anh chiêu mộ đủ năm mươi người, lại bỏ ra một nghìn đại dương, trang bị súng cho tất cả mọi người!

Ngoài việc tuần tra trị an định kỳ mỗi tuần một lần, anh còn mua một lượng lớn đạn, mỗi ngày đều dẫn thuộc hạ ra ngoại ô huyện luyện bắn!

Thế là, dưới sự không tiếc tiền của Hứa Ngôn, cung cấp thịt cá đầy đủ, cộng thêm mức lương cao mười lăm đồng đại dương mỗi tháng!

Hơn nữa, thỉnh thoảng còn dẫn họ ra khỏi thành tiêu diệt một số sơn phỉ, thổ phỉ lẻ tẻ để rèn luyện gan dạ.

Trong vòng nửa năm ngắn ngủi, đội trị an năm mươi người đã bước đầu có dáng dấp của lính tinh nhuệ, ai nấy đều thay da đổi thịt!

Đương nhiên, ngoài những điều này ra, Hứa Ngôn còn nhớ một số nội dung trong sổ tay huấn luyện dân quân.

Dưới sự chỉ đạo của tác phẩm thần thánh này, quả thực đã vượt xa các quân phiệt thời đại này rất nhiều.

Hôm đó, Hứa Ngôn như thường lệ dẫn đội trị an ra ngoại ô huyện để huấn luyện vũ trang.

Hứa Ngôn mặc một bộ quân phục màu xanh lục, bên hông là thắt lưng vũ trang sáng bóng.

Trên đó treo một khẩu súng lục sĩ quan thông thường!

Hứa Ngôn tướng mạo anh tuấn, lại còn trẻ tuổi đã làm đến chức thành phòng quan, mấy tháng nay danh tiếng ở Văn Huyện nổi như cồn.

Người đến nhà làm mai, gần như làm mòn cả ngưỡng cửa.

Nếu không phải anh không có ý đó, e rằng lúc này đã chuẩn bị kết hôn rồi.

Đoàn người hơn năm mươi người, tất cả bao gồm cả Hứa Ngôn, đều mang theo hành trang nặng mấy chục cân, huấn luyện ngoài thành.

Lúc này, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi trong đám đông chạy đến bên Hứa Ngôn, nhỏ giọng hỏi: "Ngôn gia, anh em chạy đủ mười cây số rồi, có thể nghỉ một lát không?" Anh ta tên là Triệu Quốc Trung, là phó quan Hứa Ngôn đề bạt từ trong năm mươi người.

Triệu Quốc Trung từng học ở trường Dương Vụ, tư tưởng và kinh nghiệm cởi mở hơn.

Nửa năm qua, phối hợp với Hứa Ngôn cũng khá ăn ý.

Hứa Ngôn nghe vậy, nhìn đám đội viên mồ hôi nhễ nhại, khẽ gật đầu.

Thấy Hứa Ngôn giơ tay ra hiệu, đội ngũ vốn chỉnh tề lập tức tản ra.

Các đội viên thở phào nhẹ nhõm, ai nấy đều như rã rời, nằm lăn ra đất.

Đây là nhờ Hứa Ngôn cung cấp thịt, trứng gà đầy đủ, để các đội viên bổ sung dinh dưỡng, rồi từ từ tăng cường độ huấn luyện.

Cho nên họ mới có thể một hơi chạy mười cây số với hành trang nặng!

Nếu là nửa năm trước lúc mới chiêu mộ, đừng nói là mang vác nặng mười cây số, cho dù chạy không năm cây số cũng đủ lấy mạng họ.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn lặng lẽ tập trung sự chú ý vào hệ thống. 【Túc chủ: Hứa Ngôn】【Thể chất: 10】【Sức mạnh: 10】【Tinh thần: 10】【Thực lực: Tầm thường】【Kỹ năng: Súng pháp đại thành (có thể nâng cấp)】【Điểm kỹ năng tự do: 3】【Không gian hệ thống: 2000 đồng đại dương, một khẩu Desert Eagle vàng, hai thỏi vàng nhỏ】 Chỉ cần là kỹ năng được hệ thống công nhận, đều có thể nâng cấp.

Ví dụ như Hứa Ngôn đã dùng một lượng lớn đạn, ngày đêm luyện tập, đã luyện súng pháp từ tinh thông lên đại thành.

Theo giới thiệu của hệ thống, tất cả kỹ năng đều có bốn cấp độ, lần lượt là nhập môn, tinh thông, đại thành, tông sư!

Kỹ năng có thể tự mình luyện tập, từ từ nâng cấp, cũng có thể dùng trực tiếp điểm kỹ năng tự do để nâng cấp.

Hứa Ngôn biết điểm kỹ năng quý giá, nên ba điểm kỹ năng vẫn

luôn giữ lại.

Ngoài ra… nuôi quân đội quả thực là vô cùng tốn kém, cộng thêm Hứa Ngôn không phải là kẻ ngốc như Tôn đại soái chuyên cắt xén lương bổng của thuộc hạ.

Nửa năm nay, anh có thể nói là tiêu tiền như nước.

Chỉ riêng năm mươi đội viên đã tiêu tốn gần hai nghìn đại dương.

Đương nhiên, số tiền này chắc chắn là xứng đáng!

Theo ước tính của Hứa Ngôn, năm mươi thuộc hạ của anh có thể địch lại hai ba trăm người của Tôn đại soái.

Thêm vào đó là có chuẩn bị đánh kẻ không phòng bị, chỉ riêng năm mươi người này của anh đã đủ để gây ra một cuộc chính biến ở Văn Huyện.

Nếu không phải lo ngại Nhạc Khỉ La vẫn còn ở đó, anh đã sớm trở mặt lật bài với Tôn đại soái rồi.

Ngay lúc Hứa Ngôn đang suy nghĩ những chuyện này, các đội viên phía sau anh đột nhiên xôn xao.

Chương 3

"Chuyện gì vậy?" Hứa Ngôn hơi sững người, nhìn sang Triệu Quốc Trung bên cạnh.

Người sau vội vàng đứng dậy, chạy qua hỏi vài câu, rồi mới lớn tiếng nói: "Ngôn gia, có một đứa trẻ ngất xỉu bên đường!" "Trẻ con?" Hứa Ngôn trong lòng kinh ngạc, không nhịn được nhìn sang hai bên.

Nơi này cách thôn làng gần nhất cũng bảy tám cây số, cách huyện thành càng xa hơn hai mươi cây số.

Nơi hoang giao dã ngoại, sao lại có trẻ con ngất xỉu bên đường?

Mang theo nghi hoặc như vậy, anh vội bước tới.

Thấy Hứa Ngôn đến, các đội viên vội vàng nhường đường.

Chỉ thấy trong bụi cây ven đường, có một cậu bé khoảng năm sáu tuổi đang nằm đó.

Cậu bé mặc một bộ trường bào có mũ trùm màu tím lam, quần áo đầy vết máu, rõ ràng bị thương không nhẹ!

"Ngôn gia, vừa rồi là Tiểu Lưu nghe thấy tiếng động lạ mới phát hiện ra đứa trẻ trong bụi cây, nếu không thì thật sự không phát hiện được." Hứa Ngôn khẽ gật đầu, anh nghĩ một lát rồi dặn dò: "Đứa trẻ nhỏ như vậy, cũng không biết đã gặp phải tai nạn gì, cứ mang về trước đã.

Mời một thầy thuốc xem, đợi nó tỉnh lại rồi đưa về cho người nhà." "Vâng, Ngôn gia!" Cậu bé không nặng, năm sáu tuổi, cũng chỉ ngang với hành trang của các đội viên.

Mọi người bèn thay nhau cõng, đưa về Văn Huyện.

Đoàn người vội vã đi, cuối cùng cũng đến được Văn Huyện khi màn đêm buông xuống.

Về đến nhà.

Hứa Ngôn để thuộc hạ về trước nơi đóng quân của thành phòng, đồng thời cử người đi mời Chử đại phu nổi tiếng trong huyện.

Chử đại phu xuất thân từ gia đình có truyền thống đông y, đồng thời tư duy cởi mở, còn chủ động học tây y, là thầy thuốc nổi tiếng nhất Văn Huyện.

Không lâu sau, Chử đại phu dẫn theo hai trợ thủ, mang theo hòm thuốc đến phủ của Hứa Ngôn. "Chử đại phu, muộn thế này còn phiền ông đến thật sự xin lỗi, chỉ là tình hình đứa trẻ nguy cấp, không thể chậm trễ." Chử đại phu khoảng bốn mươi tuổi, tóc đã hơi điểm bạc. "Trên đường đến, Triệu phó quan đã nói với tôi rồi, thầy thuốc như mẹ hiền, cứu người là quan trọng." Trong lúc nói chuyện, mấy người đã vào phòng bên!

Trong phòng!

Cậu bé nằm trên giường, hôn mê bất tỉnh.

Mặt cậu đầy máu, chiếc áo choàng trên người thậm chí đã bị nhuộm thành màu đỏ sẫm.

Chử đại phu thấy vậy thì giật mình.

Ông vội vàng bước tới, lấy kéo từ hòm thuốc ra, rồi cẩn thận, từng chút một cắt mở quần áo.

Khi chiếc áo choàng trên người cậu bé bị cắt rách, những vết thương trên người cũng lộ ra!

Mấy người trong phòng thấy cảnh đó, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ vì những vết thương trên người cậu bé đều là do roi quất mà

thành!

Toàn thân gần như không có chỗ nào lành lặn, thật sự kinh hoàng!

"Rốt cuộc là kẻ nào lại tàn nhẫn đến thế, ra tay độc ác với một đứa trẻ nhỏ như vậy!" Chử đại phu bất bình, động tác trong tay càng nhẹ nhàng hơn.

Ông lấy gạc, nước nóng, lau sạch cho cậu bé.

Nhưng, vừa lau được một lát, ông đột nhiên kinh ngạc khẽ kêu lên.

"Đây là cái gì?" Hứa Ngôn nghe tiếng, ghé lại xem.

Chỉ thấy ở ngực cậu bé dường như có hình xăm.

Theo động tác lau chùi của Chử đại phu, hình xăm ngày càng rõ nét, lờ mờ có thể nhận ra đó là một con kỳ lân.

Thấy cảnh này, Hứa Ngôn trong lòng vô cùng kinh ngạc.

"Trên người có hình xăm kỳ lân?

Đây không phải là dấu hiệu của nhà họ Trương sao?" Anh liếc mắt, thấy chiếc áo choàng dính máu bị cắt rách dưới đất.

Hứa Ngôn cúi người nhặt quần áo lên, sờ soạng một lúc.

Quả nhiên từ trong túi áo, anh sờ thấy một chiếc ấn chương.

Ấn chương chỉ to bằng nắm tay trẻ con, chất liệu tựa ngọc mà không phải ngọc.

Dưới đế, khắc bốn chữ lớn "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ"!

Thấy bốn chữ này, Hứa Ngôn suýt nữa hét lên!

Bởi vì anh biết, chiếc ấn chương này chính là Phát Khâu Thiên Quan Ấn trong truyền thuyết!

Ngực xăm kỳ lân, trên người còn có Phát Khâu Thiên Quan Ấn!

Thân phận cậu bé đã quá rõ ràng!

Cho dù không phải là Tiểu Ca họ Trương có biệt danh Câm Điếc trăm năm sau, ít nhất cũng là dòng chính của nhà họ Trương!

Hù~ Hứa Ngôn thở ra một hơi dài, cất chiếc áo choàng cùng Phát Khâu Ấn đi.

"Chử đại phu, tiền thuốc không thành vấn đề, xin ông nhất định phải cứu tỉnh đứa trẻ này." "Hứa tiên sinh yên tâm, lão phu nhất định sẽ cố gắng hết sức." Hứa Ngôn gật đầu, xoay người rời khỏi phòng.

Ra đến cửa, phó quan Triệu Quốc Trung vội vàng đón lấy.

"Ngôn gia, tình hình đứa trẻ đó thế nào rồi?" "Thầy thuốc vẫn đang cứu chữa, tạm thời chưa biết kết quả." Hứa Ngôn suy nghĩ một lát, rồi dặn dò: "Quốc Trung, anh điều một đội anh em qua đây canh gác, không cho phép bất kỳ ai làm phiền thầy thuốc cứu người.

Ngoài ra, nếu thầy thuốc có yêu cầu gì, cố gắng đáp ứng." Triệu Quốc Trung nghe vậy trong lòng kinh ngạc.

Tuy cậu bé này trông có vẻ đáng thương thật, nhưng cũng không đến mức phải cử một đội anh em đến bảo vệ chứ?

Tuy nhiên, Triệu Quốc Trung tuy năng lực không phải đỉnh cao, nhưng được cái làm việc siêng năng.

Hơn nữa, dù có nghi ngờ, anh cũng sẽ không chất vấn quyết định của Hứa Ngôn, chỉ ngoan ngoãn làm theo dặn dò.

Không lâu sau, Triệu Quốc Trung đã điều năm sáu anh em mang súng đạn thật từ nơi đóng quân đến.

Mặt khác.

Hứa Ngôn cầm chiếc áo choàng dính máu và Phát Khâu Ấn, trong

lòng đã chắc chắn đến tám phần, cậu bé mà hôm nay anh tình cờ nhặt được chính là Câm Điếc Trương trăm năm sau.

Nhưng, đoán thì đoán vậy, vẫn phải kiểm chứng một phen.

Thế là, anh một mình đến bên ngoài ngôi nhà lớn phong ấn Nhạc Khỉ La.

Ngôi nhà này vốn là của một gia đình giàu có ở Văn Huyện, nhưng sau khi các cô vợ bé của nhà giàu lần lượt mất tích, nhà cửa bỏ hoang, cuối cùng rơi vào tay Tôn đại soái.

Mấy tháng trước, vì nhiệm vụ, Hứa Ngôn đã mua lại ngôi nhà này với giá rẻ từ Tôn đại soái.

Anh biết dưới giếng nước trong hoa viên sau nhà chính là mộ thất.

Càng biết rằng, con quỷ gây rối thực chất chính là âm hồn a hoàn của Nhạc Khỉ La.

A hoàn này lúc sống bị Nhạc Khỉ La hạ lời nguyền độc ác, sau khi chết chỉ biến thành âm hồn lệ quỷ, và trung thành tuyệt đối với Nhạc Khỉ La.

Chỉ là theo thời gian mấy trăm năm trôi qua, âm hồn của a hoàn dần tiêu tán.

Để duy trì hồn thể, nó mới ra ngoài nuốt chửng sinh vật sống, gây ra vụ án mất tích của các cô vợ bé nhà giàu năm xưa.

Hứa Ngôn mua lại ngôi nhà, tự nhiên có mục đích của mình.

Để kiểm tra phạm vi tấn công của a hoàn, gần như đêm nào anh cũng mua gà mái già, ném vào trong nhà.

Sau khi lãng phí mấy chục con gà mái già, cuối cùng anh cũng thử ra được phạm vi tấn công lớn nhất của a hoàn.

Đại khái là lấy giếng nước làm trung tâm, bao trùm toàn bộ hoa

viên sau.

Nói cách khác, chỉ cần đứng bên ngoài hoa viên, a hoàn sẽ không làm gì được anh.

Đêm sâu, trăng như lưỡi câu.

Ngôi nhà hoang tàn, dưới ánh trăng trắng bệch, trông càng thêm u ám và đáng sợ.

Chương 4

Giống như một cái miệng lớn của con quái vật chực chờ nuốt chửng con mồi, đợi những con mồi tự chui vào lưới.

Hứa Ngôn cúi đầu nhìn chiếc áo choàng dính máu trong tay, và cả Phát Khâu Ấn, ánh mắt lấp lánh.

"Bây giờ phải thử xem, máu này có phải là máu kỳ lân không, Phát Khâu Ấn có hiệu quả tránh quỷ thần, bách tà bất xâm không!" "Nếu thật sự có hiệu quả, tôi không cần đợi pháp sư, có thể trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ!" Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn bước tới, đẩy cánh cửa gỗ!

Két~ Cánh cửa mở ra, hiện ra trước mắt là một sân vườn đầy cỏ dại.

Bây giờ mới vào hạ, nhưng trong nhà lại yên tĩnh lạ thường.

Đừng nói ve sầu ếch nhái, ngay cả một con muỗi cũng không có.

Hứa Ngôn siết chặt chiếc áo choàng dính máu trong tay, bước chân vững vàng, từ từ đi sâu vào trong nhà.

Vượt qua hai gian sân, càng đi về phía sau nhiệt độ càng thấp.

Nhiệt độ gần như âm, lạnh buốt thấu xương!

Rất nhanh, Hứa Ngôn dừng lại trước một cánh cổng vòm hình mặt trăng.

Qua cổng vòm, có thể nhìn thấy hoa viên sau của ngôi nhà.

Bên trong hoang tàn đổ nát, cũng yên tĩnh đến đáng sợ!

Hơn nữa, so với sân trước, hoa viên sau này không một ngọn cỏ, thậm chí không thấy một con muỗi hay con kiến nào.

Nếu phải hình dung, nó giống như một vùng cấm của sự sống, chỉ có sự tĩnh lặng và lạnh lẽo!

"Lạnh chết tiệt…" Hứa Ngôn chửi thầm một câu, rồi mở chiếc áo choàng dính máu của cậu nhóc ra.

Đây là một chiếc áo choàng màu tím lam liền mũ, trên vải còn có những hoa văn thêu tinh xảo.

Có thể thấy, chất liệu của chiếc áo choàng này rất quý giá, không phải gia đình bình thường có thể dùng được.

Nhưng… Hứa Ngôn càng coi trọng hơn, chính là những vết máu trên áo choàng!

Máu kỳ lân của nhà họ Trương, có thể trừ tà!

Nếu thế giới này có Nhạc Khỉ La, có nhà họ Trương, thì nhất định còn có những yêu ma quỷ quái khác.

Máu kỳ lân là thứ tốt như vậy, càng nhiều càng tốt!

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn không do dự nữa!

Anh hít một hơi thật sâu, khí trầm đan điền, hướng về phía hoa viên sau tĩnh mịch, trầm giọng hét lên: "Yêu nghiệt to gan, ta vừa nhìn đã biết ngươi không phải người, còn không mau từ trong giếng nước ra đây chịu chết!" Lời vừa dứt!

Trong chốc lát, hoa viên sau đột nhiên nổi gió cuồng.

Cát bay đá chạy, còn kèm theo tiếng khóc ai oán khiến người ta tê cả da đầu.

Nếu là người bình thường, dù không bị dọa chết, cũng sẽ bị dọa đến bệnh tim.

Hứa Ngôn bĩu môi, tiếp tục khiêu khích: "Khóc lóc cái gì, có bản lĩnh thì qua đây!" Nói xong còn ngoắc ngoắc ngón tay về phía giếng

nước trong hoa viên.

Trong nháy mắt, tiếng khóc trong hoa viên càng thêm ai oán, trên mặt đất, trên tường, đặc biệt là mép giếng nước, lại vì quá lạnh mà đóng một lớp sương trắng.

Rõ ràng, a hoàn của Nhạc Khỉ La đã thật sự bị Hứa Ngôn chọc giận.

Chỉ có điều, lớp sương trắng này cuối cùng vẫn dừng lại bên trong cổng vòm, không ảnh hưởng đến Hứa Ngôn ở bên ngoài.

Thực ra, Hứa Ngôn chọn cách chọc giận âm hồn a hoàn là có lý do.

Trước đó để thử nghiệm, anh đã dùng đủ mọi cách để chọc giận nó.

Điều này cũng dẫn đến việc, a hoàn đã miễn nhiễm với sự khiêu khích của anh.

Nếu không chửi vài câu, đối phương thậm chí còn lười hiện thân.

Ngay lúc Hứa Ngôn thay phiên nhau mỉa mai vài câu, đặc biệt là sau khi nhắc đến Nhạc Khỉ La, nhiệt độ trong hoa viên càng thấp hơn, tiếng khóc càng giống như đến từ địa ngục, khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Đúng lúc này.

Trong giếng nước, từ từ bò ra từng búi tóc.

Dưới ánh trăng trắng bệch, mái tóc toát lên vẻ tà khí lạnh lẽo.

Ngay sau đó, những búi tóc này lại phồng lên, chẳng mấy chốc đã đến trước cổng vòm.

Chỉ là… sương lạnh trong hoa viên không qua được cổng, tóc cũng không qua được.

Mái tóc trong giếng nước phồng lên đến mức chiếm đầy cả hoa viên, điên cuồng múa may trong không trung.

Nhưng mặc cho nó giãy giụa thế nào, cũng không thể vượt qua cổng vòm, phạm vi tấn công xa nhất, vừa vặn là bên trong cổng.

Thấy cảnh này, Hứa Ngôn nhếch mép cười.

Mặc dù âm hồn a hoàn này vẫn còn giữ lại một chút ký ức lúc sống, nhưng âm hồn vẫn là âm hồn, cuối cùng không thể so với người sống, chỉ hành động theo bản năng mà thôi.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn không do dự nữa!

Anh mở chiếc áo choàng dính máu ra, rồi buộc vào một sợi dây, nhắm chuẩn vị trí, ném về phía những búi tóc sau cổng vòm.

Một phát trúng đích!

Chiếc áo choàng dính máu rơi chính xác lên mái tóc!

Và ngay khoảnh khắc máu kỳ lân trên đó chạm vào những sợi tóc tà ma này.

Chỉ nghe tiếng xèo xèo~ một âm thanh như thịt nướng vang lên, những sợi tóc đen đó bốc lên khói xanh, đồng thời như bị kinh hãi, nhanh chóng co lại.

Thẳng một đường, co rút về lại trong giếng nước.

Cùng lúc đó, tiếng khóc ai oán trong hoa viên đột ngột chấm dứt.

Hoa viên vốn lạnh buốt thấu xương, thậm chí có thể đóng sương, cũng dần dần trở lại bình thường.

"Quả nhiên có tác dụng!

Máu kỳ lân có thể khắc chế tà vật!

Hơn nữa hiệu quả cực tốt!" Những sợi tóc đó chính là thực thể

của âm hồn a hoàn Nhạc Khỉ La.

Mái tóc sợ hãi chiếc áo choàng dính máu này như vậy, chứng tỏ máu kỳ lân của nhà họ Trương, thậm chí còn hiệu quả hơn cả những gì anh đã đoán!

Nhìn sự thay đổi của hoa viên sau, Hứa Ngôn mừng rỡ.

Nhưng… thử nghiệm máu kỳ lân xong, tiếp theo phải thử nghiệm Phát Khâu Ấn!

Nhưng mặc cho Hứa Ngôn mỉa mai, chửi bới thế nào, âm hồn a hoàn trong giếng nước vẫn không hề động đậy.

Dường như đã quyết tâm, không bao giờ ra nữa.

Điều này khiến Hứa Ngôn khó xử gãi đầu, thầm nghĩ: "Không lẽ vừa rồi làm nó đau quá, lần này phiền phức rồi!" Anh suy đi tính lại một hồi, trong lòng nảy ra ý, bèn vội vàng xoay người rời khỏi ngôi nhà lớn.

Khoảng hơn một giờ sau, khi quay lại, tay phải anh xách một con gà mái già, tay trái xách hai con ngỗng lớn… Hứa Ngôn đầy tự tin, quay trở lại trước cổng vòm!

"Này, tiểu muội muội, mau ra ăn cơm nào!

Xem ta mang gì ngon cho ngươi này!" Vừa nói, Hứa Ngôn vừa cắt tiết con gà mái, tiện tay ném vào trong hoa viên.

Mùi máu tanh nhanh chóng lan tỏa, trong không khí có thêm mùi gỉ sắt.

Cùng lúc đó!

Dưới đáy giếng, âm hồn a hoàn mờ nhạt, dường như sắp tiêu tán.

Chiếc áo choàng dính máu vừa rồi đã gây ra tổn thương cực lớn cho nó.

Điều này khiến a hoàn không dám rời khỏi giếng nước, chỉ có thể trốn bên trong run rẩy.

Nhưng, khi mùi máu tanh theo miệng giếng bay vào, a hoàn lại trở nên rục rịch.

Mặc dù linh tính của nó đã mất đi bảy phần, chỉ còn lại một số phản ứng bản năng!

Chương 5

Nhưng nó cũng nhận ra, nếu không tìm được huyết thực để bổ sung hồn thể, nó sẽ hồn phi phách tán bất cứ lúc nào.

Vì vậy, để bảo vệ chủ nhân Nhạc Khỉ La tốt hơn.

Mấy năm nay, âm hồn a hoàn không ngừng tấn công mọi sinh vật sống trong hoa viên sau, chỉ để kéo dài mạng sống cho mình.

Do dự nửa ngày, a hoàn vẫn không nhịn được, nó điều khiển hồn thể hóa thành một sợi tóc đen kịt, từ từ men theo thành giếng, bò ra ngoài giếng nước.

Sau đó, với tốc độ nhanh như chớp, nó đã thành công cuộn lấy con gà mái, kéo tuột xuống đáy giếng.

Hút máu của con gà mái xong, hồn thể vốn mờ nhạt của a hoàn dường như đã ngưng tụ lại một chút.

Điều này khiến nó càng khao khát huyết thực hơn!

Vì vậy, khi Hứa Ngôn lại ném hai con ngỗng lớn vào hoa viên, a hoàn cuối cùng cũng không nhịn được, lại một lần nữa hóa thành tóc, men theo giếng nước từ từ bò ra ngoài… Ở phía bên kia, Hứa Ngôn thấy âm hồn quả nhiên mắc bẫy, vội vàng ném Phát Khâu Ấn đã buộc dây đến bên cạnh hai con ngỗng.

Nhưng...

điều khiến Hứa Ngôn ngạc nhiên là, âm hồn dường như cũng rất kiêng kỵ ấn chương, nhưng không đặc biệt sợ hãi, chỉ vòng qua ấn chương, cuộn lấy hai con ngỗng rồi lùi về giếng nước.

Thấy cảnh này, Hứa Ngôn không khỏi thầm đoán trong lòng.

“Từ biểu hiện của a hoàn Nhạc Khỉ La mà xem, nó vẫn sợ Phát Khâu Ấn, chỉ có điều Phát Khâu Ấn không có người điều khiển, không thể hiện ra được uy lực thật sự!

Nếu không, nó cũng sẽ không trở thành một trong những chí bảo thần bí nhất, truyền kỳ nhất của thế giới đạo mộ!

Phải biết rằng, Phát Khâu Ấn được mệnh danh là một ấn trong tay, quỷ thần lui tránh!

Hiệu quả của nó tuyệt đối không thua kém máu kỳ lân!” “Hơn nữa, nhà họ Trương cơ bản đều là Phát Khâu Thiên Quan, nhưng máu kỳ lân thì ai cũng có, còn Phát Khâu Ấn thì chỉ có tộc trưởng mới có tư cách sở hữu.” “Từ điểm này có thể thấy, Phát Khâu Ấn quý giá hơn máu kỳ lân rất nhiều.” “Xem ra, Phát Khâu Ấn vẫn phải để người nhà họ Trương sử dụng.” Máu kỳ lân tuy có thể khắc chế a hoàn, nhưng chưa chắc đã khắc chế được Nhạc Khỉ La hung hãn hơn!

Vì vậy Hứa Ngôn không hành động liều lĩnh, mà quay người về nhà.

Về đến nhà, Chử đại phu đã bôi thuốc cho cậu bé xong.

Thấy trời sắp sáng, Hứa Ngôn bèn không để Chử đại phu và trợ thủ của ông rời đi, trực tiếp sắp xếp cho họ ở lại phòng bên, tiện thể có thể chăm sóc cậu bé thêm.

Từ khi biết cậu bé có thể là tộc trưởng nhà họ Trương, là Câm Điếc Trương trăm năm sau, anh đã quyết tâm, có thể thu nhận thì thu nhận, không thể thu nhận cũng phải kết một thiện duyên, biết đâu sau này còn có thể chiêu mộ thêm những người khác của nhà họ Trương.

Trương Khải Sơn làm sao mà phất lên?

Chẳng phải là vì năm đó nhà họ Trương nội loạn, cộng thêm giặc Nhật xâm lược, nên mới tan đàn xẻ nghé, để ông ta chiêu mộ được

không ít người trong họ, nhờ đó mà một bước trở thành đại quân phiệt, trở thành thủ lĩnh của Cửu Môn sao!

Mình tuy không họ Trương, nhưng kết thiện duyên với tộc trưởng, đến lúc cần lấy chút máu kỳ lân, chắc cũng không khó khăn gì.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng.

Hứa Ngôn đã đúng giờ mở mắt.

Mấy tháng nay cùng ăn, cùng ở, cùng huấn luyện với thuộc hạ, anh đã hoàn toàn thay đổi thói quen ngủ muộn dậy muộn của đời sau.

Bây giờ mỗi sáng, không cần báo thức, đồng hồ sinh học đã có thể tự đánh thức mình.

Sau khi rửa mặt xong, Hứa Ngôn đang định đi xem cậu bé.

Triệu Quốc Trung vội vã chạy đến, nói cậu bé đã tỉnh rồi.

Hứa Ngôn nghe vậy mừng rỡ, vội nói: "Cuối cùng cũng tỉnh rồi, đi, đi xem cậu nhóc đó." Hai người đến phòng bên, quả nhiên cậu nhóc đã tỉnh lại.

Nhưng… cậu bé dường như có sự đề phòng sâu sắc với mọi thứ xung quanh, ánh mắt cảnh giác nhìn Chử đại phu và trợ thủ đang kiểm tra cho mình.

Hứa Ngôn thấy vậy, vội tiến lên hỏi: "Chử đại phu, tình hình thế nào rồi?" Chử đại phu bất lực lắc đầu, giải thích: "Sức sống của đứa trẻ này là điều tôi hiếm thấy trong đời, hôm qua còn bị thương nặng hấp hối, hôm nay đã chỉ còn bị thương nhẹ.

Nhưng nó có vẻ… có vẻ là một đứa trẻ bị câm!" "Câm?" Hứa Ngôn nghe vậy sững người, vội quay đầu nhìn cậu nhóc.

Suy nghĩ một lát, Hứa Ngôn quay đầu dặn dò Chử đại phu và phó

quan một câu, bảo họ ra khỏi phòng trước.

Đợi mọi người rời đi, trong phòng chỉ còn lại anh và cậu nhóc.

Anh im lặng một lát, rồi giơ tay lấy ra một chiếc ấn chương từ trong túi.

"Em trai nhỏ, cái này có phải của em không?" Cậu bé nhìn thấy Phát Khâu Ấn trong tay Hứa Ngôn, đôi mắt đột nhiên sáng lên.

Cậu duỗi tay ra muốn lấy, nhưng bị Hứa Ngôn nhẹ nhàng né qua.

"Em phải trả lời chú vài câu hỏi, chú mới có thể đưa ấn chương cho em." Cậu bé do dự một lát, đôi mắt sáng như sao, nhìn thẳng vào Hứa Ngôn.

"Được!" Hồi lâu sau, cậu mới khàn giọng, phát ra một âm tiết từ cổ họng.

Thực ra, cậu bé này không phải bị câm.

Chỉ là do lâu ngày không nói chuyện khiến thanh đới bị thoái hóa, nhiều từ ngữ nói không được trôi chảy.

"Em tên là gì?

Sao lại ngất xỉu bên đường?

Chiếc ấn chương này là gì?" Nghe câu hỏi của Hứa Ngôn, đôi mắt cậu bé lóe lên.

Hồi lâu sau, cậu mới lắp bắp nói ra một câu: "Em họ Trương…" Sau đó, lại im lặng không nói.

Hứa Ngôn thấy vậy, không khỏi bật cười.

"Em trai nhỏ, chú hỏi ba câu hỏi, mà em chỉ trả lời được nửa câu." Vừa nói, anh vừa nhẹ nhàng lắc lắc chiếc ấn chương.

Mặc dù ánh mắt cậu bé vô thức di chuyển theo chiếc ấn chương,

nhưng cậu vẫn không chịu tiết lộ thêm thông tin.

Hứa Ngôn thấy cậu ngậm chặt miệng, mặt đầy vẻ bướng bỉnh, dường như đã quyết tâm không nói gì, không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Được rồi, không trêu em nữa!

Em trai nhỏ, chú biết em đến từ nhà họ Trương, chiếc ấn chương này là Phát Khâu Ấn trong truyền thuyết phải không?" Lời Hứa Ngôn vừa dứt, cậu bé đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào anh.

Đó là vì!

Nhà họ Trương và Phát Khâu Ấn, đều là những truyền thuyết vô cùng bí ẩn.

Người bình thường ngay cả tư cách tiếp xúc cũng không có!

Ngay cả hoàng thất quý tộc các triều đại, cũng chỉ có một vài người ở tầng lớp cao nhất biết đến sự tồn tại của nhà họ Trương.

Cậu bé không hiểu, người đàn ông trước mắt này, làm sao biết được chuyện bí mật như vậy.

"Không cần phải nhìn chú bằng ánh mắt đó!

Chú biết, còn nhiều hơn em tưởng tượng!

Tiểu Khải Linh…" Hứa Ngôn nhún vai, quyết định cho cậu bé một chút "spoil" gây sốc!

Rầm~ Ba chữ "Tiểu Khải Linh", giống như một chiếc búa tạ, hung hăng nện vào lòng Trương Khởi Linh.

Cậu ngơ ngác nhìn Hứa Ngôn, trên mặt mang theo sự nghi hoặc không thể xua tan!

Đó là vì, ba chữ Trương Khởi Linh, đại diện cho tộc trưởng nhà họ Trương.

Nhưng ngay cả chính cậu, cũng chỉ mới biết mình sẽ trở thành Trương Khởi Linh vài ngày trước.

Sau đó lại được lão tộc trưởng sắp xếp, trốn tránh tầng tầng truy sát, lên chuyến tàu hỏa đi về phía nam.

Chỉ tiếc là, cuối cùng cậu vẫn không đến được đích, bị chặn lại giữa đường.

Cậu chỉ mới sáu tuổi, vẫn chưa phải là Tiểu Ca thần cản giết thần, ma cản giết ma trăm năm sau.

Trong lúc tuyệt vọng, mấy người dòng chính nhà họ Trương hộ tống Tiểu Khải Linh đi về phía nam đã chọn cách tự hy sinh, chủ động dụ đám truy binh đi.

Còn cậu, thì kéo lê thân thể bị thương, chạy trốn về phía nam.

Cho đến khi kiệt sức, ngã quỵ bên quan đạo ngoại ô Văn Huyện, được Hứa Ngôn cứu giúp.

Im lặng!

Lại là một sự im lặng kéo dài.

Chương 6

Tiểu Khải Linh im lặng hồi lâu, cuối cùng lạnh mặt mở miệng hỏi: "Vậy, ông định bắt tôi để đổi lấy phú quý, hay là muốn moi bí mật của nhà họ Trương từ miệng tôi?" "Tôi không có chút hứng thú nào với bí mật của nhà họ Trương!" Bí mật của nhà họ Trương, chẳng qua cũng chỉ là Thanh Đồng Môn và huyết mạch trường sinh.

Nhưng mà, huyết mạch của nhà họ Trương chỉ có thể sống từ hai trăm đến bốn trăm tuổi, còn không sống lâu bằng Nhạc Khỉ La!

Thứ hai, phía sau Thanh Đồng Môn hoặc là quái vật loại Cương Tổ, hoặc là người ngoài hành tinh, tóm lại chắc chắn không phải thứ gì tốt đẹp.

Hứa Ngôn không cho là đúng, tiện tay ném ấn chương cho Tiểu Khải Linh.

"Nếu em không muốn nói đã xảy ra chuyện gì, chú cũng không ép.

Thời gian này, em có thể ở đây.

Điều kiện là, giúp chú làm một việc~" "Việc gì?" "Rất đơn giản, việc mà nhà họ Trương các em thường làm." Tiểu Khải Linh suy nghĩ một lát, khẽ gật đầu.

Dù sao đi nữa, người đối diện không những không thừa nước đục thả câu, cướp đi Phát Khâu Ấn, mà còn có ơn cứu mạng mình.

Dùng tuyệt kỹ của nhà họ Trương để giúp anh ta làm việc, coi như báo đáp, cũng là điều nên làm.

Nghĩ đến đây, Tiểu Khải Linh không do dự nữa, gật đầu với Hứa Ngôn, đồng thời còn đưa một bàn tay nhỏ ra khỏi chăn.

"Thỏa thuận!!!" Hứa Ngôn thấy vậy cười ha hả, cũng đưa tay ra

đập tay với cậu bé để lập lời thề.

Đập tay xong, Hứa Ngôn nghĩ một lát, rồi dặn dò: "Em cứ dưỡng thương cho tốt, đợi em khỏi rồi hẵng hành động.

Ngoài ra, thời gian này, cố gắng đừng ra ngoài." "Cháu biết rồi." Tiểu Khải Linh gật đầu, vẻ mặt lạnh lùng, đã có vài phần dáng dấp của Câm Điếc Trương trăm năm sau.

Nghỉ ngơi vài ngày.

Chỉ vài ngày sau, vết thương của Tiểu Khải Linh đã lành.

Hứa Ngôn liền kể sơ qua về Nhạc Khỉ La, hỏi Tiểu Khải Linh có chắc chắn không.

Ai ngờ, Tiểu Khải Linh lại tỏ ra rất kiêu ngạo, nói rằng Phát Khâu Ấn có thể xua đuổi quỷ thần, đừng nói là bán nhân bán yêu, ngay cả cương thi ngàn năm cũng có thể chế ngự.

Hứa Ngôn mừng rỡ, thế là mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, liền dẫn Tiểu Khải Linh đến ngôi nhà lớn.

Để đảm bảo an toàn, anh cố ý chọn lúc giữa trưa, khi ánh nắng gay gắt nhất.

Có thể làm suy yếu thực lực của âm hồn ở mức độ lớn nhất.

Đương nhiên, a hoàn chỉ là âm hồn cấp thấp, thực lực có hạn.

Nhạc Khỉ La bị phong ấn dưới đáy giếng không phải là thiện nam tín nữ gì, hơn nữa cô ta không sợ ánh nắng, không sợ bùa chú.

Ngoài máu của Vô Tâm, thượng cổ dị thú Thao Thiết ra, gần như không có thứ gì có thể làm hại cô ta.

Mặc dù Tiểu Khải Linh rất tự tin, Hứa Ngôn vẫn sắp xếp phương án dự phòng.

Anh kéo toàn bộ thuộc hạ đến bên ngoài ngôi nhà lớn, năm mươi khẩu súng chĩa vào cửa.

Ngoài ra, còn đặt mìn, thuốc nổ.

Gần một trăm kg thuốc nổ, có thể san bằng cả ngôi nhà lớn!

Nếu việc không thành, cùng lắm thì rút khỏi ngôi nhà, trực tiếp cho nổ tung.

Dù sao nhiệm vụ không hoàn thành, cũng không có tổn thất gì.

Mọi thứ sắp xếp xong, Hứa Ngôn mới dẫn Tiểu Khải Linh vào trong nhà.

Bây giờ là giữa trưa, mặt trời trên cao đang thiêu đốt mặt đất.

Mà Hứa Ngôn và cậu bé vừa bước vào nhà, đã cảm thấy nhiệt độ lập tức lạnh đi bảy tám độ.

Tiểu Khải Linh nhận ra sự bất thường, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vài phần nghiêm trọng.

"Yêu khí nặng quá!" Hứa Ngôn cười cười, gật đầu nói: "Dưới giếng nước có một ngôi mộ yêu, bên ngoài còn có một âm hồn lệ quỷ.

Sao nào, nếu không được thì bây giờ rút lui vẫn còn kịp!" "Không cần!" Tiểu Khải Linh ra vẻ ông cụ non, thờ ơ xua tay.

"Người nhà họ Trương, từ nhỏ đã được huấn luyện, sao lại sợ tà ma." Hứa Ngôn nghe vậy, vô thức sờ sờ mũi, thầm nghĩ: Cậu nhóc, trông cậu cũng đâu có lớn lắm đâu~ Hai người tiếp tục đi về phía trước, vượt qua hai gian sân, đến trước cánh cổng vòm hình mặt trăng.

Qua cổng vòm, có thể thấy hoa viên bên trong đã bị phủ một lớp sương trắng dày.

Rùng rợn hơn nhiều so với lần trước Hứa Ngôn đến.

Ánh mắt Tiểu Khải Linh ngưng lại, từ trên người lấy ra một con dao găm, nhẹ nhàng rạch đầu ngón tay.

Sau đó, cậu ngồi xổm xuống, nhỏ giọt máu tươi từ đầu ngón tay lên cổng vòm.

Giây tiếp theo, trong hoa viên sau vang lên một tiếng ai oán thê lương thoảng qua.

Lớp sương trắng phủ trên mặt đất và tường cũng nhanh chóng tan chảy, một lát sau nhiệt độ đã trở lại bình thường.

Hứa Ngôn thấy cảnh này, không khỏi cảm thán, quả nhiên vẫn là máu kỳ lân tươi mới có tác dụng!

Lần trước anh dùng chiếc áo choàng dính máu đã khô, lại còn phải áp trực tiếp lên người tà vật mới gây ra được thương tổn.

Còn Tiểu Khải Linh chỉ nhỏ một giọt máu, hiệu quả đã tốt hơn anh gấp mấy lần.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn nóng lòng hỏi: "Sao rồi, giải quyết xong chưa?" "Vẫn chưa, bản thể của tà vật này ở trong giếng nước, phải xuống dưới đó mới tiêu diệt được nó!" Tiểu Khải Linh lắc đầu, chỉ về phía giếng nước trong hoa viên.

Tiếp đó, cậu không do dự, bước thẳng vào cổng vòm.

Hứa Ngôn vội vàng đi theo!

Đứng trong hoa viên sau, cảm nhận ánh nắng ấm áp.

Hứa Ngôn trong lòng không nhịn được muốn cười lớn!

Từ lúc mua lại ngôi nhà, đến nay đã gần nửa năm.

Nhưng lâu như vậy, chỉ có thể đứng nhìn trong hoa viên sau, có mấy lần còn suýt bị âm hồn a hoàn kéo đi, có thể nói là hiểm nguy trùng trùng, vô cùng uất ức!

Nhưng bây giờ, phong thủy luân chuyển, đã đến lượt anh chiếm thế thượng phong.

Hai người đi thẳng đến bên giếng nước, giữa đường không xảy ra chuyện gì.

Xem ra tà vật dưới đáy giếng, quả nhiên đã bị máu kỳ lân làm bị thương.

Hứa Ngôn nghĩ một lát, vẫy tay với phó quan sau cổng vòm.

Triệu Quốc Trung hiểu ý, không lâu sau đã mang đến mấy cuộn dây thừng dài.

Hứa Ngôn buộc dây thừng vào người, thử xem dây có đủ chắc không, rồi mới quay đầu nhìn Tiểu Khải Linh hỏi: "Có cần chú cõng em xuống không?" "Không cần." Tiểu Khải Linh lắc đầu, cậu dùng tay chống vào thành giếng đá, ngón tay bám vào khe gạch xanh.

Không có dây thừng hỗ trợ, tốc độ xuống còn nhanh hơn Hứa Ngôn vài phần.

Hứa Ngôn nhìn ngón tay Tiểu Khải Linh, phát hiện ngón trỏ và ngón giữa của cậu dài hơn người thường một đoạn.

Hơn nữa, hai ngón tay thon dài có lực, chỉ bằng hai ngón tay đã có thể chống đỡ toàn bộ trọng lượng cơ thể.

"Đây chắc là Phát Khâu Chỉ bí truyền của nhà họ Trương rồi!

Cũng chẳng trách Tiểu Khải Linh có thể trở thành tộc trưởng nhà họ Trương, mới sáu tuổi thực lực đã mạnh như vậy, đúng là phi nhân!" Hứa Ngôn thầm chửi thề một câu, rồi đi theo sau Tiểu Khải Linh, xuống đến đáy giếng.

Giếng nước này đã cạn từ lâu, dưới đáy giếng ngoài một ít rêu xanh ẩm ướt ra, không có nước.

Hai người men theo thành giếng tìm kiếm một hồi, cuối cùng tìm thấy một chỗ gõ vào nghe tiếng trầm đục, phía sau là rỗng.

Hứa Ngôn kéo Tiểu Khải Linh ra sau lưng, rồi dùng chân đá mạnh mấy cái.

Thành giếng mỏng không chịu nổi, nhanh chóng bị đá sập, lộ ra mộ đạo phía sau.

Mộ đạo tối đen sâu thẳm, thông đến nơi sâu hơn dưới lòng đất.

Dưới đáy giếng này, còn ẩn giấu một ngôi mộ.

Mộ huyệt chôn sâu dưới lòng đất mấy chục mét, hơn nữa lối vào lại ở trong giếng nước.

Bí mật như vậy, nếu không phải a hoàn của Nhạc Khỉ La không có việc gì làm chạy ra ngoài gây rối, e rằng người bình thường khó mà tìm thấy.

Sau khi thành giếng bị đá vỡ, trong mộ đạo nhanh chóng truyền ra một mùi hôi thối khó ngửi.

Chương 7

Hứa Ngôn nhíu mày, tiện tay lấy hai chiếc khăn mặt từ trong ba lô ra.

Lần xuống giếng này, anh đã chuẩn bị đầy đủ.

Đèn pin, đèn pha, các loại thuốc men, gạc, cồn thì không nói làm gì!

Những thứ như máu chó đen trừ tà, kiếm gỗ đào, còn có gà sống vịt sống, cũng chuẩn bị không ít.

Hai người dùng khăn mặt che mũi miệng, đi sâu vào trong mộ huyệt.

Càng đi vào sâu, ánh sáng càng yếu.

Hứa Ngôn lấy đèn pin ra, "tách" một tiếng bật lên, ánh đèn nhanh chóng chiếu sáng mộ đạo.

Mộ đạo này không biết dài bao nhiêu, uốn lượn sâu xuống lòng đất, hơn nữa còn có không ít ngã rẽ!

Ngoài ra, hai bên mộ đạo, cứ cách vài mét lại có hai con thú trấn mộ.

Trên gạch đá xanh của mộ đạo thì khắc các loại hình thú lành.

Nhưng… điều khiến Hứa Ngôn cảm thấy buồn nôn nhất, vẫn là những đống xương trắng thịt thối chất thành núi trong mộ đạo, và mùi hôi thối tỏa ra từ những đống thịt thối này.

Những bộ xương này, có xương người, có xương gà vịt ngỗng!

Rõ ràng, đây là những huyết thực mà âm hồn a hoàn đã lần lượt nuốt chửng trong nhiều năm.

Tiểu Khải Linh liếc nhìn đống xương người trên đất, nhàn nhạt giải thích một câu.

"Tam hồn thất phách của những người này đều bị ăn hết rồi, ngay cả cơ hội luân hồi chuyển thế cũng không có." Hứa Ngôn gật đầu, thuận miệng hỏi: "Có tìm được âm hồn a hoàn không?" "Cháu thử xem!" Sắc mặt Tiểu Khải Linh bình thản, tuy chỉ mới sáu tuổi, đối mặt với đống xương người chất đầy trên đất, lại không có chút sợ hãi nào.

Hứa Ngôn thậm chí còn cảm thấy, cậu bé xuống mộ lại càng tự tại hơn.

Có lẽ đối với cậu, đối mặt với người chết, còn dễ dàng hơn nhiều so với đối mặt với người sống.

Trương Khởi Linh đặt tay lên vách đá của đường hầm mộ, rồi nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận một lúc.

Sau một hồi, cậu đột nhiên mở mắt.

"Tìm thấy rồi!

Ở bên này!" Vừa nói, cậu vừa nhanh chân đuổi theo vào sâu trong đường hầm mộ.

Hứa Ngôn thấy vậy liền vội vàng rút khẩu Desert Eagle vàng ra, mở chốt an toàn rồi cũng đuổi theo.

Cả hai chạy trong đường hầm mộ vài chục mét, qua mấy ngã rẽ, cuối cùng dừng lại trước một gian mộ thất bị Đá Đoạn Long chặn lại.

Hứa Ngôn đuổi tới, nhìn thấy tình hình trước mộ thất, cả người cảm thấy da đầu tê dại!

Chỉ thấy trên mặt đất trước mộ thất, từng búi tóc mọc lên!

Hai người vừa bước vào mộ thất, những sợi tóc này như sống lại,

tấn công về phía họ.

Gương mặt nhỏ nhắn của Trương Khởi Linh đầy vẻ nghiêm túc, cậu lấy ra Phát Khâu Ấn từ trong túi, miệng khẽ quát!

"Yêu nghiệt chịu chết!" Hứa Ngôn để ý thấy, Trương Khởi Linh kết một thủ thế, ánh sáng trên Phát Khâu Ấn bừng lên.

Mái tóc trong đường hầm mộ thoáng chốc hóa thành tro bụi.

Thế nhưng, ngay lúc mái tóc tan biến, âm hồn của thị nữ cuối cùng cũng lộ ra chân dung.

Có lẽ vì tà khí trên người, cũng như ác chú mà Nhạc Khỉ La gieo xuống đã bị Phát Khâu Ấn loại bỏ, thị nữ đã thay đổi vẻ tà khí lẫm liệt trước đó, để lộ ra một khuôn mặt thanh tú, trong mắt cũng có thêm một tia sáng trong trẻo.

Cô ta liếc nhìn Hứa Ngôn và Trương Khởi Linh, sau đó bất chấp thân mình, lao về phía Đá Đoạn Long khắc đầy phù văn chu sa!

Thị nữ dồn hết chút sức lực cuối cùng, không màng đến việc mình sẽ hồn bay phách tán, vậy mà thật sự đã đâm vào Đá Đoạn Long đến nứt ra.

Rắc rắc rắc~!

Một lúc sau, thị nữ va chạm thêm mấy lần, bóng dáng ngày càng mờ nhạt, cuối cùng tan biến giữa đất trời.

Trương Khởi Linh thấy cảnh này, khẽ nói: "Việc gì phải khổ như vậy chứ~" "Tiểu Khải Linh, cậu biết tại sao cô ấy lại làm vậy không?" "Vâng!" Vẻ mặt Trương Khởi Linh nghiêm túc, khẽ giải thích: "Cháu có thể cảm nhận được, trên người cô ấy bị hạ ác chú, nhưng... lời chú này là do cô ấy cam tâm tình nguyện nhận lấy.

Cho nên dù ác chú được giải trừ, cô ấy cũng không chọn chuyển

thế luân hồi, mà chọn hy sinh bản thân, phá vỡ phong ấn!" Nghe những lời này, Hứa Ngôn không khỏi im lặng.

Ban đầu, anh cứ ngỡ bi kịch của thị nữ là do một tay Nhạc Khỉ La gây ra.

Bây giờ xem ra, sự thật lại không phải như vậy.

Đương nhiên, sự thật cụ thể là gì, e rằng chỉ có Nhạc Khỉ La và thị nữ đó mới biết.

Hứa Ngôn hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Trương Khởi Linh.

"Tiểu Khải Linh, người bị phong ấn bên trong là Nhạc Khỉ La, thực lực của cô ta không tầm thường, lại còn là bán nhân bán yêu, cậu thật sự có cách trấn áp được sao?" "Thử thì biết." Trên gương mặt nhỏ nhắn của Trương Khởi Linh không có chút sợ hãi rụt rè nào, vô cùng bình thản.

Thấy Tiểu Khải Linh như vậy, Hứa Ngôn hạ quyết tâm, trầm giọng nói: "Được, vậy chúng ta bắt đầu thôi!" Vừa nói, Hứa Ngôn vừa lấy búa sắt từ trong ba lô ra.

Rầm rầm rầm~ Cùng với những cú đập mạnh của búa sắt, Đá Đoạn Long vốn đã có vết nứt, lung lay sắp đổ, căn bản không chịu nổi.

Chưa đập được mấy cái đã sụp đổ hoàn toàn.

Đá Đoạn Long vỡ nát đầy đất, cuối cùng để lộ ra gian mộ chính phía sau!

Chỉ thấy, ngôi mộ yêu ma ẩn sâu dưới lòng đất, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm này!

Cuối cùng đã một lần nữa xuất hiện trước mắt người đời!

Không gian của gian mộ chính rất rộng, nhìn sơ qua cũng phải lớn

bằng một sân bóng rổ!

Trong mộ thất cột chạm rồng vẽ phượng, đồ tùy táng cũng tinh xảo lạ thường.

Tuy nhiên, điều khiến Hứa Ngôn kinh ngạc nhất chính là những lá bùa đạo gia gần như dán khắp cả mộ thất!

Nhạc Khỉ La thực ra vốn xuất thân từ đạo gia, nhưng vì muốn trường sinh, cô ta đã lén sư môn tu luyện bí pháp.

Kết quả biến bản thân thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, còn cần phải hấp thụ máu thịt người sống để duy trì sinh mệnh.

Năm đó, các đồng môn của Nhạc Khỉ La vì muốn cứu vãn thanh danh, cũng là để bù đắp lỗi lầm, nên mấy vị trưởng lão trong môn đã liên thủ, trả giá bằng tính mạng, cuối cùng phong ấn Nhạc Khỉ La trong gian mộ thất này.

Chỉ là, thời gian là liều thuốc độc tàn nhẫn nhất thế gian.

Thanh Vân Quan năm xưa cao nhân lớp lớp, sớm đã đứt đoạn truyền thừa.

Hứa Ngôn từng đích thân đến Thanh Vân Quan ở ngoại ô Văn Huyện thắp hương, qua tìm hiểu, anh phát hiện vị trụ trì hiện tại hoàn toàn không biết pháp thuật.

Thanh Vân Quan càng không còn được như thời thịnh vượng mấy trăm năm trước, gần như có thể dùng câu "vắng như chùa bà đanh" để hình dung.

Hứa Ngôn ngẩng đầu, nhìn những tấm vải vàng treo bùa chú lơ lửng trên không, ánh mắt lóe lên!

"Trong Thanh Vân Quan quả thật không có thứ gì tốt, nhưng những lá bùa này có thể giam cầm Nhạc Khỉ La, vậy chắc chắn là đồ

tốt!

Lát nữa lúc rời đi, phải khuân hết mấy thứ này đi!

Sau này biết đâu lại dùng được!" Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh tiếp tục đi vào sâu bên trong.

Đi qua những tấm vải vàng treo bùa, sâu hơn nữa chính là vị trí của quan quách chính!

Điều khiến Hứa Ngôn kinh ngạc là quan tài của Nhạc Khỉ La lại được làm bằng đồng thanh.

Chiếc quan tài này dài khoảng hai mét hai, bị tám sợi xích sắt to như cánh tay trẻ con treo lơ lửng trên không.

Mà trên những sợi xích sắt đó, cũng dán đầy bùa vàng.

Nhưng những lá bùa này không là gì cả, thứ thật sự nặng ký chính là chiếc quan tài đồng của Nhạc Khỉ La!

Nắp quan tài gần như dán đầy các loại giấy bùa, hai bên hông và hai đầu quan tài cũng khắc những lá phù hàng ma vẽ bằng chu sa.

Bao nhiêu năm đã trôi qua, chu sa trên quan tài vẫn tươi rói, như thể vừa mới được vẽ lên.

Hứa Ngôn nhìn hai lần liền cảm thấy tâm thần như muốn bị phù văn hàng ma hút vào.

Ngay lúc anh ma xui quỷ khiến, sắp chìm đắm vào phù hàng ma, Tiểu Khải Linh nhận ra điều bất thường, dùng một lực bật, đạp lên quan tài đồng rồi nhảy lên.

Chương 8

Đồng thời, giơ Phát Khâu Ấn trong tay huơ huơ trước mắt Hứa Ngôn.

"Phù~" Hứa Ngôn lập tức tỉnh lại từ trạng thái mê đắm, lòng kinh ngạc, vội hỏi: "Chuyện gì vậy?

Vừa rồi tôi cứ như không thể kiểm soát được bản thân." "Phù hàng ma này cũng bị hạ chú, nhưng không phải ác chú, mà là khu ly chú.

Sẽ khiến người đến gần theo bản năng quên đi chiếc quan tài đồng và quay trở về theo đường cũ!" Trương Khởi Linh vốn có máu Kỳ Lân, bách tà bất xâm.

Thêm vào đó trong tay còn có Phát Khâu Ấn nên có thể xem nhẹ mọi ảo ảnh.

Hứa Ngôn trong lòng rùng mình, vội vàng nâng cao cảnh giác.

Nhạc Khỉ La đã là cấp độ biến thái, những vị tiền bối Thanh Vân Quan năm xưa có thể phong ấn được cô ta, thực lực cũng không thể kém cỏi.

Trong gian mộ chính này, đâu đâu cũng có rủi ro, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn hít sâu một hơi, chỉ vào quan tài khẽ nói: "Bây giờ mở nắp chứ?" "Mở!" Tiểu Khải Linh nói năng ngắn gọn, không đợi Hứa Ngôn ra tay, cậu đã đặt Phát Khâu Ấn vào lòng bàn tay.

Sau đó, miệng lẩm nhẩm một đoạn cổ ngữ đảo văn.

Đợi niệm xong đảo văn, cậu cung kính đặt Phát Khâu Ấn lên trên quan quách đồng.

Thấy Hứa Ngôn mặt lộ vẻ khó hiểu, Tiểu Khải Linh thuận miệng giải thích: "Quy tắc của phái Phát Khâu, nếu có Phát Khâu Ấn trong tay thì phải cầu xin Thiên Quan chúc phúc trước, mới có thể không còn gì kiêng kỵ!" Dưới đáy Phát Khâu Ấn khắc tám chữ 'Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ'.

Thực ra, Thiên Quan ở đây chính là Tử Vi Đại Đế trong các vị thần tiên, là thủ lĩnh của các vì sao!

Tổ sư gia của phái Phát Khâu chính là Tử Vi Đại Đế.

So với việc thờ Tào Tháo, Lỗ Thương Vương của Bàn Sơn Tá Lĩnh, thì cao hơn không chỉ một bậc.

Tiểu Khải Linh tuy tuổi còn nhỏ nhưng làm việc rất quy củ.

Sau khi hoàn tất mọi công việc chuẩn bị, cậu mới nhảy lên nắp quan tài, từ từ gỡ những lá bùa vàng trên đó xuống!

Cùng với việc những lá bùa vàng trên nắp quan tài bị gỡ xuống từng chút một, trong gian mộ chính đột nhiên nổi lên một luồng gió âm.

Sắc mặt Tiểu Khải Linh không đổi, chỉ rút con dao găm bên hông ra, nhẹ nhàng rạch đầu ngón tay.

Sau đó, nhỏ giọt máu đầu ngón tay lên Phát Khâu Ấn.

Trong khoảnh khắc, gió âm tan biến không dấu vết, mọi thứ lại trở về yên tĩnh.

Hứa Ngôn đứng phía sau, nhìn tất cả những điều này, trong lòng rất hài lòng.

Ai mà ngờ được, thằng nhóc nhặt được ven đường lại chính là tộc trưởng Trương gia chứ!

Có Tiểu Khải Linh ở đây, sau này nếu còn có nhiệm vụ xuống mộ

tương tự, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao!

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, Tiểu Khải Linh bây giờ còn nhỏ, thực lực vẫn chưa đạt đến đỉnh cao.

Chỉ cần cho cậu vài năm, lớn lên đến mười mấy tuổi, thì cả thiên hạ này không có nơi nào không đi được!

Ngay lúc tâm trạng Hứa Ngôn đang rất tốt, Tiểu Khải Linh cũng đã gỡ hết toàn bộ bùa vàng trên nắp quan tài xuống.

Nhưng... dù cậu biết rất nhiều bí thuật, lại được huấn luyện ở Trương gia từ nhỏ!

Nhưng cậu dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, sức lực vẫn không thể so với người lớn.

Tiểu Khải Linh nhìn nắp quan tài đồng dày cộp, nhất thời khó xử.

Thấy cảnh này, Hứa Ngôn không nhịn được cười ha hả nói: "Được rồi, cháu làm tốt lắm, tiếp theo cứ giao cho chú." Vừa nói, Hứa Ngôn vừa bước tới, bế Tiểu Khải Linh trên nắp quan tài xuống.

Sau đó, anh nắm lấy mép nắp quan tài, khí trầm đan điền, dùng hết sức toàn thân.

Két két~ Chỉ thấy, chiếc nắp quan tài đồng nặng mấy trăm cân này, vậy mà thật sự bị anh đẩy ra từng chút một.

Thực ra, điều này còn phải cảm ơn nửa năm qua anh đã ăn ở cùng binh sĩ dưới trướng, cùng nhau rèn luyện thể lực.

Nếu là lúc mới xuyên không, thật sự chưa chắc đã đẩy ra được!

Sau khi nắp quan tài được đẩy ra, bên trong cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật!

Bên trong quan tài đồng, có một người phụ nữ đang nằm!

Cô ta mặc một bộ áo cưới màu đỏ rực, trên mặt còn dán một lá bùa phong ấn quan trọng nhất!

Nhưng... nói đi cũng phải nói lại, Nhạc Khỉ La bị phong ấn nhiều năm như vậy, da dẻ vẫn căng bóng mịn màng.

Điều khiến Hứa Ngôn chú ý nhất vẫn là dung mạo của cô ta.

Nếu không biết trước cốt truyện, thật khó tin một thiếu nữ có gương mặt loli như vậy lại là một bán yêu lòng dạ rắn rết!

Trương Khởi Linh vịn vào thành quan tài, nhón chân nhìn vào trong.

"Quả nhiên là yêu khí ngút trời!" "Hứa đại ca, anh chắc chắn muốn giải phong ấn cho cô ta chứ?

Tuy cháu có thể dùng Phát Khâu Ấn để khống chế, nhưng thời gian không thể quá một khắc!

Nếu không, bán yêu này sẽ hoàn toàn tỉnh lại!" Trương Khởi Linh nhìn Hứa Ngôn chăm chú, mày khẽ nhíu lại, hiển nhiên cũng có vài phần kiêng dè Nhạc Khỉ La trong quan tài.

"Một khắc là đủ rồi, yên tâm, anh có cách hoàn toàn chế ngự cô ta!" Hứa Ngôn mỉm cười thần bí, chỉ bảo Tiểu Khải Linh chuẩn bị Phát Khâu Ấn.

Còn anh thì tập trung vào giao diện hệ thống!

Hệ thống nhắc nhở, chỉ cần giải phong ấn cho Nhạc Khỉ La, anh sẽ nhận được phần thưởng.

Trong đó có một phần thưởng gọi là Thẻ cố định nhân vật!

Tác dụng của đạo cụ này là có thể cố định độ trung thành của nhân vật đối với Hứa Ngôn ở một giá trị bất kỳ trong khoảng 1-100.

Ví dụ, độ trung thành cố định là 100, thì có nghĩa là nhân vật này

sẽ vĩnh viễn không phản bội.

Độ trung thành cố định là 1 điểm, thì nhân vật chắc chắn sẽ phản bội!

Hứa Ngôn cũng không cần Tiểu Khải Linh khống chế Nhạc Khỉ La quá lâu, một khắc là đủ để anh cố định độ trung thành rồi.

Một khi anh cố định độ trung thành của Nhạc Khỉ La ở mức 100 tối đa.

Thử nghĩ xem, các quân phiệt khác còn đang khổ sở chiêu binh huấn luyện, còn đang đau đầu vì quân hỏa!

Mà trong tay Hứa Ngôn lại có một vũ khí hủy diệt hàng loạt như Nhạc Khỉ La!

Đến lúc đó, dù là điều khiển đội quân người giấy, hay các loại bí thuật cấm kỵ, đó đều là sự tồn tại thần cản giết thần, phật cản giết phật!

Trương Khởi Linh thấy Hứa Ngôn khăng khăng muốn giải phong ấn, cũng không nói nhiều nữa.

Cậu lấy Phát Khâu Ấn trên nắp quan tài xuống, hai tay kết một chỉ quyết kỳ lạ.

Dùng hai ngón giữa thon dài kẹp lấy Phát Khâu Ấn ở giữa.

Sau đó, miệng lại lẩm nhẩm.

"Cửu U Âm Ty, Diêm La Địa Ngục, Phát Khâu Trấn Thương Minh!" Cùng với tiếng quát khẽ non nớt của Trương Khởi Linh, cậu nhanh tay lẹ mắt gỡ lá bùa vàng cuối cùng trên mặt Nhạc Khỉ La xuống.

Ngay sau đó, đặt Phát Khâu Ấn lên thay thế.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Hứa Ngôn chú ý thấy mí mắt Nhạc Khỉ

La dường như giật nhẹ một cái.

Nhưng dưới sự trấn áp của Phát Khâu Ấn, cô ta lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Cùng lúc đó!

Hứa Ngôn cuối cùng cũng nghe thấy tiếng nhắc nhở quen thuộc của hệ thống. [Ting, chúc mừng Túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ Quỷ Mộ!] [Phần thưởng nhiệm vụ: 5 vạn đồng bạc trắng, 500 lính lục quân tinh nhuệ, 300 súng tiểu liên Tiger, 10 khẩu súng máy hạng nặng, Thẻ cố định nhân vật, Kỹ năng Thủy Tiêu nhập môn, 1 điểm kỹ năng tự do!] [Phần thưởng đã được gửi vào không gian hệ thống, xin Túc chủ chú ý kiểm tra.] "Phù!

Sướng!" Nghe một loạt tiếng nhắc nhở, tâm trạng Hứa Ngôn vô cùng sảng khoái!

Nếu đây là trong game online, có lẽ đây chính là cái gọi là "đại bạo" trong truyền thuyết!

Chương 9

Một con boss, trực tiếp rớt ra sáu bảy món trang bị cực phẩm!

Nhưng... bây giờ vẫn chưa phải lúc vui mừng!

Trương Khởi Linh dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, tuy mượn sức Phát Khâu Ấn và bí pháp của Trương gia, tạm thời khống chế được bán yêu Nhạc Khỉ La.

Nhưng thời gian chỉ có chưa đầy một khắc, nếu để Nhạc Khỉ La tỉnh lại.

Chỉ với hai cánh tay nhỏ bé của bọn họ, căn bản không đủ cho Nhạc Khỉ La nhét kẽ răng!

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn không để ý đến những phần thưởng khác, nhanh chóng lấy Thẻ cố định nhân vật ra.

Cùng với việc anh thầm niệm trong lòng, một tấm thẻ nhân vật toàn thân màu vàng ròng xuất hiện trong tay.

Anh cầm tấm thẻ lên xem, phát hiện trên đó có những hoa văn phức tạp huyền ảo.

Chính giữa là một khoảng trống.

"Hệ thống, thẻ nhân vật này dùng như thế nào?" [Ting, phát hiện nhân vật Trương Khởi Linh, Nhạc Khỉ La!

Xin Túc chủ chọn đối tượng cố định!] Nghe tiếng nhắc nhở, Hứa Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, đúng lúc này.

Phát Khâu Ấn trên trán Nhạc Khỉ La đột nhiên rung lên.

Trong gian mộ chính, càng dâng lên một luồng cuồng phong mãnh

liệt.

“Sao thế?” Sắc mặt Tiểu Khải Linh đại biến, vội vàng hét lớn: “Không ổn rồi, thực lực của bán yêu này quá mạnh, sắp thoát khỏi phong ấn rồi!” Nghe vậy, Hứa Ngôn vội vàng thầm niệm trong lòng.

“Nhạc Khỉ La, tôi muốn cố định Nhạc Khỉ La!” [Xin Túc chủ chọn giá trị độ trung thành để cố định!] Giây tiếp theo, trước mắt Hứa Ngôn xuất hiện một màn hình ảo.

Trên màn hình có một thanh trượt, có thể tự do điều chỉnh độ trung thành từ 1 đến 100.

“Độ trung thành 100!” Cái này còn phải chọn sao?

Kẻ ngốc cũng biết, kéo thẳng độ trung thành lên tối đa!

Một Nhạc Khỉ La vĩnh viễn không phản bội, chắc chắn là tuyệt hơn rồi!

Cùng với lựa chọn của Hứa Ngôn, tấm thẻ trên tay anh lập tức tỏa ra một luồng sáng trắng mờ ảo.

Đợi ánh sáng trắng tan đi, chỉ thấy vị trí trống ban đầu trên tấm thẻ đã có thêm hình đại diện của Nhạc Khỉ La.

Cùng lúc đó, tấm thẻ lại quay trở về không gian hệ thống.

Theo giới thiệu của hệ thống, Thẻ cố định nhân vật vừa có thể cố định, cũng có thể giải trừ.

Nhưng, mỗi nhân vật chỉ có một cơ hội sử dụng thẻ nhân vật!

Khi tấm thẻ được thu hồi vào không gian hệ thống, Nhạc Khỉ La trong quan tài đồng cũng ngừng lại.

Hứa Ngôn phấn khích xoa xoa tay.

Theo giới thiệu của hệ thống, độ trung thành một trăm đại biểu

cho việc vĩnh viễn không phản bội.

Vậy thì bây giờ, đã đến lúc nghiệm chứng hiệu quả rồi!

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn ngẩng đầu nhìn Tiểu Khải Linh, cười nói: "Được rồi, giải quyết xong rồi, lấy Phát Khâu Ấn xuống đi." "Giải quyết xong rồi?" Tiểu Khải Linh nghe vậy ngẩn người, mặt đầy nghi hoặc nhìn Hứa Ngôn.

Nhưng... dù không hiểu, cậu cũng không phải người hay hỏi đến cùng.

Nghe lời Hứa Ngôn, cậu liền làm theo, lấy Phát Khâu Ấn xuống.

Bên trong gian mộ chính rộng lớn, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Trong quan tài đồng, mí mắt Nhạc Khỉ La giật hai cái, sau đó từ từ mở mắt ra.

Trong mắt cô ta có sự mờ mịt, cũng có sự tò mò.

Nhưng cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Hứa Ngôn, trên gương mặt xinh đẹp, lập tức nở một nụ cười.

Sau đó, cả người lao vào lòng Hứa Ngôn, dụi dụi đầu vào ngực anh.

Trương Khởi Linh thấy cảnh này, cả người kinh ngạc đến há hốc mồm!

Cậu có thể cảm nhận được, yêu khí trên người Nhạc Khỉ La cực kỳ nặng, đã không thể coi là con người.

Theo lý mà nói, yêu khí nặng như vậy, tính tình nên hỉ nộ vô thường, thậm chí xem người khác là thức ăn.

Nhưng mà, sao cô ta lại...

Trương Khởi Linh nghĩ mãi không ra, đành lùi sang một bên, chờ xem sự tình phát triển.

Hứa Ngôn cũng bị hành động của Nhạc Khỉ La dọa giật nảy mình!

Thẻ cố định nhân vật, mạnh đến thế sao?

Còn có thể thay đổi tính cách của một người?

Anh nhớ rằng, Nhạc Khỉ La lẽ ra phải là người không coi ai ra gì, cũng không quan tâm đến ân tình.

Trong mắt cô ta, người trong thiên hạ đều là thức ăn, là tài nguyên để cô ta hoàn thành đại nghiệp trường sinh mới đúng!

Hứa Ngôn vội vàng đẩy cái đầu đang dụi loạn xạ của Nhạc Khỉ La ra, mặc kệ ánh mắt bất mãn của cô ta.

"Nhạc Khỉ La, em còn nhớ mình là ai, làm sao bị phong ấn không?" Nhạc Khỉ La có vẻ rất không vui khi bị đẩy ra, vẫn cứ cố chui vào lòng Hứa Ngôn.

Nghe câu hỏi, cô ta trả lời một cách hiển nhiên!

"Đương nhiên là nhớ chứ, là đám lão đạo mũi trâu ở Thanh Vân Quan hại em, có cơ hội em nhất định sẽ diệt cả môn Thanh Vân Quan!" Được rồi!

Xác định là Nhạc Khỉ La không sai!

Hứa Ngôn nhìn Nhạc Khỉ La với gương mặt loli ngây thơ, nhưng lời nói lại hung hãn như vậy, liền thở phào nhẹ nhõm.

"Nhiều năm qua đi, các lão đạo sĩ của Thanh Vân Quan đều chết hết rồi.

Sau này không có sự cho phép của anh, không được tùy tiện giết người!" Nghe vậy, Nhạc Khỉ La nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, rồi vội vàng gật đầu.

“Vâng, em nghe lời chủ nhân!” Một mỹ nữ có gương mặt loli như vậy, cả ngày ngọt ngào gọi chủ nhân.

Chỉ nghĩ đến cảnh đó, Hứa Ngôn đã cảm thấy thật tà ác!

Thế là, anh vội xua tay, từ chối: “Sau này không cần gọi chủ nhân, gọi anh là được rồi.” “Vâng, Hứa đại ca!” … Trở lại mặt đất.

Phó quan Triệu Quốc Trung vội vàng chạy tới đón.

“Ngôn gia, ngài không sao chứ?” “Yên tâm, không sao!

Cậu bảo anh em về trước đi, thuốc nổ cũng mang đi luôn.” “Vâng, tôi đi làm ngay.” Từ khi Hứa Ngôn trở thành quan coi thành, thành lập đội trị an, ít nhất trị an trong địa phận Văn Huyện đã tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa, Hứa Ngôn làm gương, ăn ở và huấn luyện cùng cấp dưới, chưa bao giờ cắt xén quân lương của họ.

Lâu dần, độ trung thành của Triệu Quốc Trung và những người khác tự nhiên tăng lên.

Đương nhiên họ cũng sẽ lo lắng cho an nguy của Hứa Ngôn!

Suy cho cùng, an nguy của Hứa Ngôn không chỉ liên quan đến bản thân anh, mà còn liên quan đến vận mệnh của tất cả mọi người trong đội trị an.

Hứa Ngôn bảo Triệu Quốc Trung giải trừ cảnh giới của đội trị an, đồng thời cho rút thuốc nổ đi.

Cuối cùng, anh dẫn Nhạc Khỉ La về nhà.

Nhạc Khỉ La vẫn đang mặc bộ áo cưới màu đỏ rực, cô ta dường như rất tò mò về mọi thứ.

Thỉnh thoảng lại sờ đông, nhìn tây.

Hứa Ngôn nhìn dáng vẻ ngây thơ trong sáng của cô ta, không nhịn

được thầm than vãn trong lòng.

Chương 10

Ai mà tin được một loli vô hại như vậy, thực chất lại là một bán yêu giết người không chớp mắt!

Hứa Ngôn suy nghĩ một chút, gọi đầu bếp và người giúp việc trong nhà ra.

"Đây là em họ xa của tôi, sau này cứ gọi là cô Biểu là được." "Vâng, thưa ông Hứa." Sau khi cho người giúp việc đi, Hứa Ngôn thấy Nhạc Khỉ La lại muốn chui vào lòng mình, vội vàng giữ đầu cô ta lại.

"Sau này đừng có hở ra là dụi vào lòng anh, có gì thì nói!" Nhạc Khỉ La không vui bĩu môi, đành phải khoác tay Hứa Ngôn nói: "Em đói!" "Em muốn ăn gì, anh bảo nhà bếp làm." "Không cần làm, em ăn trực tiếp là được..." Nhạc Khỉ La liếm môi, trong mắt lộ ra một tia tà khí.

Nghe vậy, Hứa Ngôn sao mà không hiểu, đây là cô ta muốn ăn thịt người!

"Em quên đã hứa với anh điều gì rồi sao?" Hứa Ngôn bất đắc dĩ, đành phải sa sầm mặt hỏi lại.

"Thôi được rồi, được rồi, em không ăn là được chứ gì!" Thấy Nhạc Khỉ La hờn dỗi, Hứa Ngôn suy nghĩ một lát, dặn đầu bếp trong nhà đi mua hai con dê.

Nhạc Khỉ La tu luyện tà pháp, cần hấp thụ linh hồn của người khác để duy trì sự trường sinh của mình.

Hứa Ngôn nhớ, trong bộ phim Pháp Sư, có tổng cộng ba cách trường sinh.

Phân biệt là trường sinh thể xác của Nhạc Khỉ La, trường sinh linh hồn của Trường Minh lão sư, và trường sinh cả linh hồn lẫn thể xác của chính Pháp sư!

Nói cách khác, dù là trường sinh thể xác của Nhạc Khỉ La hay trường sinh linh hồn của Trường Minh lão sư, thực ra đều không hoàn mỹ.

Chỉ có sự trường sinh của Pháp sư mới là trường sinh hoàn mỹ thực sự.

Nói đến đây, tuổi thọ của Trương gia chỉ khoảng ba bốn trăm năm, Pháp sư thực tế sống lâu hơn tất cả người Trương gia!

Nếu để nhà họ Uông biết sự tồn tại của Pháp sư, e rằng họ sẽ không còn hứng thú với Trương gia nữa.

Không lâu sau, hai con dê Hứa Ngôn dặn mua đã được mang về.

Thứ Nhạc Khỉ La muốn hấp thụ là linh hồn, dù là người hay gia súc đều được.

Đương nhiên!

Nếu không phải Hứa Ngôn quy định cứng, cô ta tự nhiên vẫn thích "ăn thịt người" hơn! … An ủi Nhạc Khỉ La xong, để cô ta tự mình luyện công.

Hứa Ngôn sau đó đến thư phòng.

Anh khóa trái cửa thư phòng lại, ngồi xuống trước bàn sách.

Sau đó, ý thức chìm vào trong hệ thống.

"Hệ thống!

Nhận phần thưởng!" [Ting!

Nhận thành công!] [Chúc mừng Túc chủ nhận được: 5 vạn đồng

bạc trắng, 500 lính lục quân tinh nhuệ, 300 súng tiểu liên Tiger, 10 khẩu súng máy hạng nặng, Kỹ năng Thủy Tiêu nhập môn, 1 điểm kỹ năng tự do!] Trong đó, năm vạn đồng bạc trắng được đưa thẳng vào không gian hệ thống. 500 lính lục quân tinh nhuệ, theo giới thiệu của hệ thống, hệ thống sẽ sắp xếp những người này gia nhập vào hàng ngũ của Hứa Ngôn một cách hợp tình hợp lý.

Ngoài ra, 300 khẩu súng tiểu liên Tiger, 10 khẩu súng máy hạng nặng, thì xuất hiện trực tiếp trong thư phòng.

Chật ních cả thư phòng!

Hứa Ngôn nhìn mười mấy thùng gỗ lớn đột nhiên xuất hiện trong thư phòng, ánh mắt khẽ động, bước tới mở nắp thùng.

Chỉ thấy bên trong thùng gỗ, đặt đầy súng và súng máy hạng nặng.

Phải biết rằng, bây giờ các quân phiệt khắp nơi, thực ra trang bị chủ yếu vẫn là súng trường Type 38.

Tức là loại súng trường bắn một phát, lên đạn một lần.

Không chỉ nạp đạn phiền phức, mà độ chính xác cũng bình thường.

Ngoài ra, ngay cả trang bị rác rưởi như vậy cũng không phải ai cũng có!

Giống như Tôn đại soái ở Văn Huyện, quân đội dưới trướng ông ta, chỉ có một nửa được trang bị súng trường.

Nửa còn lại, vẫn dùng hồng anh thương và đại đao!

Về phần tại sao không dùng súng trường, nguyên nhân chỉ có hai!

Một là đạn dược quá đắt, không tiêu thụ nổi!

Hai là, súng có thể đem bán lấy tiền, đưa cho đám lính nhà quê dùng rồi, Tôn đại soái còn kiếm tiền thế nào được nữa!

Vì vậy, mỗi lần Tôn đại soái lấy được súng pháo và đạn dược từ chính phủ Dân Quốc, đầu tiên là chia ra một nửa để bán, lấp đầy túi mình trước đã.

Hứa Ngôn cầm thử một khẩu, lô súng tiểu liên Tiger này, là do Trung Cẩu năm đó nghiên cứu phát triển đặc biệt để xâm lược.

Tốc độ bắn nhanh, độ chính xác cao.

Hơn nữa còn học hỏi ý tưởng thiết kế của súng tiểu liên Đức, uy lực của súng so với súng trường Type 38 đang được sử dụng phổ biến hiện nay, cao hơn không chỉ một bậc.

Ba trăm khẩu tiểu liên, hỏa lực này đừng nói là ở Văn Huyện, cho dù là các quân phiệt nhỏ ở cả Hoa Nam, cũng không có mấy ai có thể sánh bằng.

Hứa Ngôn hài lòng đặt khẩu tiểu liên xuống, rồi chuyển sự chú ý sang Kỹ năng Thủy Tiêu!

Các môn phái đạo mộ trong thiên hạ, chia thành Tá Lĩnh, Bàn Sơn, Mô Kim, Phát Khâu!

Nhưng, ngoài những môn phái này, còn có mấy đại gia tộc.

Ví dụ như Trương gia, hay như Thủy Tiêu Ngũ Mạch chiếm cứ lưu vực ba sông hai hồ.

Kỹ năng Thủy Tiêu mà hệ thống thưởng, chính là xuất phát từ Thủy Tiêu Ngũ Mạch.

Nhắc đến đây, phải nói, phong tục mai táng trong nước không chỉ có thổ táng, mà còn có thủy táng, thiên táng, động táng!

Trong đó, ngoài thổ táng, đặc biệt là thủy táng phổ biến nhất.

Hơn nữa, những người có tài lực xây dựng mộ thất dưới nước, cơ bản không phú thì cũng quý.

Người trong nghề gọi mộ trên cạn là "thổ khanh", mộ dưới nước thì gọi là "thủy khanh".

Ngoài ra, các thủy mạch trong thiên hạ, dù là sông ngòi hay hồ biển, đều do Thủy Tiêu Ngũ Mạch thống lĩnh.

Về phần Kỹ năng Thủy Tiêu, thì có thể giúp người ta hô hấp dưới nước, và tốc độ có thể sánh ngang với cá!

Hứa Ngôn định thần lại, thầm niệm trong lòng: "Hệ thống, nhận Kỹ năng Thủy Tiêu!" [Chúc mừng Túc chủ, nhận kỹ năng thành công!] Ngay khi Hứa Ngôn vừa dứt lời, một luồng sáng trắng chỉ mình anh thấy được từ trên trời giáng xuống.

Giây tiếp theo, trong đầu Hứa Ngôn có thêm vô số mảnh ký ức.

Đồng thời, cơ thể anh cũng lặng lẽ xảy ra biến đổi.

Một luồng hơi ấm, len lỏi khắp tứ chi bách hài của anh.

Một lát sau, Hứa Ngôn lại mở mắt.

Anh cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể, trên mặt nở nụ cười.

"Thì ra đây chính là tuyệt kỹ của Thủy Tiêu Ngũ Mạch, chỉ cần có nước, là có thể vận dụng sức mạnh của dòng nước!" Hứa Ngôn nắm chặt nắm đấm, nóng lòng muốn thử kỹ năng mới nhận được.

Nhưng!

Trước đó, anh mở giao diện hệ thống, kiểm kê lại thu hoạch của mình. [Túc chủ: Hứa Ngôn] [Thể chất: 20] [Sức mạnh: 20] [Tinh thần: 20] [Thực lực: Tiểu hữu sở thành] [Kỹ năng: Thương pháp đại thành (có thể nâng cấp), Tuyệt kỹ Thủy Tiêu nhập môn (có thể nâng cấp)] [Điểm kỹ năng tự do: 4] [Không gian hệ thống: 52000 đồng bạc trắng, một khẩu Desert Eagle vàng, hai thỏi vàng nhỏ, Thẻ cố định nhân vật

(Nhạc Khỉ La)] … Nhìn bảng thuộc tính của mình, Hứa Ngôn xoa cằm suy nghĩ.

“Thuộc tính tăng gấp đôi, tố chất cơ thể gần như gấp đôi người thường!

Nếu không so với những con quái vật phi nhân loại như Nhạc Khỉ La, thuộc tính này đã rất mạnh rồi!” “Còn nữa, thương pháp đại thành cũng đủ dùng, tạm thời không cần nâng cấp.

Điểm kỹ năng tự do quá quý giá, không thể lãng phí!” “Tuyệt kỹ Thủy Tiêu là một thứ tốt, nếu nâng lên đại thành, các loại thủy khanh, đều có thể ra vào tự do!” Mấy ngày nay, Hứa Ngôn đã lờ mờ đoán ra sự thật.

Hệ thống vốn là hệ thống đạo mộ, nhưng không biết vì sao xảy ra sự cố, lại sắp xếp cho anh hệ thống quân phiệt.

Nhưng nhiệm vụ, vẫn là đạo mộ, chỉ là phần thưởng là các thứ giúp tăng cường thế lực và thực lực.

Sau này anh khó tránh khỏi phải đối phó với các loại đại mộ, nâng cao kỹ năng đạo mộ lên, chắc chắn sẽ làm ít công to.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn không do dự nữa, trực tiếp dùng hai điểm kỹ năng tự do, nâng Tuyệt kỹ Thủy Tiêu lên đại thành!

Chương 11

Sau khi Tuyệt kỹ Thủy Tiêu đạt đại thành, Hứa Ngôn cảm nhận được trong cơ thể lại dâng lên một luồng hơi ấm.

Trong đầu anh, càng có thêm vô số hình ảnh bản thân khổ luyện.

"Ha ha, hệ thống gian lận trực tiếp nâng cấp, quả nhiên rất sướng!" Trước đây, để tiết kiệm điểm kỹ năng tự do, anh đã chọn tự mình từ từ luyện súng.

Anh đã lãng phí mấy vạn viên đạn, mất trọn ba tháng, luyện đến cánh tay to ra một vòng, mới nâng thương pháp tinh thông lên đại thành.

Về phần cảnh giới tông sư cao hơn đại thành, e rằng luyện thêm mười năm nữa cũng chưa chắc đạt được.

Sau khi hấp thu kỹ năng, Hứa Ngôn suy nghĩ một lát, ra khỏi thư phòng, gọi phó quan Triệu Quốc Trung đến.

"Quốc Trung, cậu dẫn người đi phát súng cho anh em, số còn lại tạm thời cất đi." Triệu Quốc Trung nhìn mấy thùng gỗ lớn trên đất, và khẩu súng máy hạng nặng được che bằng vải dầu bên cạnh nhưng vẫn lờ mờ thấy được hình dáng, trên mặt lập tức lộ ra vài phần kinh ngạc!

"Ngôn gia, đây là súng máy hạng nặng?" "Không sai, nhớ dặn anh em giữ mồm giữ miệng, đừng tiết lộ ra ngoài." Nội tâm Triệu Quốc Trung kích động, anh biết Hứa Ngôn chắc chắn sẽ không cam tâm làm một quan coi thành nhỏ bé.

Quả nhiên!

Anh đã đoán đúng!

Đây cũng là lý do tại sao Triệu Quốc Trung nguyện ý gia nhập đội trị an, nguyện ý đi theo Hứa Ngôn!

Thời buổi này, dân chúng lầm than.

Các nơi quân phiệt mọc lên như nấm, hỗn chiến không ngừng.

Nhưng... quân phiệt tuy nhiều như lông trâu, nhưng phần lớn đều là hạng người thiển cận.

Ngay cả quân lương của cấp dưới cũng dám cắt xén, quân hỏa súng ống trong tay cũng dám buôn bán, loại quân phiệt này sao có thể trông cậy được!

Triệu Quốc Trung chính là thấy Hứa Ngôn khác với các quân phiệt khác, không chỉ nguyện ý ăn ở cùng binh lính cấp dưới, quân lương của mọi người không thiếu một xu, các loại tiền tử tuất càng cao hơn xa các quân phiệt khác.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là.

Ở chỗ Hứa Ngôn, anh cảm nhận được sự tôn trọng.

Đây là cảm giác mà các quân phiệt khác chưa từng cho anh!

Các quân phiệt khác nghe nói anh từng là nhân tài xuất thân từ Dương Vụ học đường, điều đầu tiên không phải là hỏi anh làm sao huấn luyện quân đội, làm sao phát triển lớn mạnh, mà là bảo anh viết văn tâng bốc mình.

Một đám quân phiệt thu thuế đến cả trăm năm sau, còn viết văn tâng bốc?

Viết cái con khỉ!

Thế là, Triệu Quốc Trung dù có tư lịch của Dương Vụ học đường, là trí thức hiếm có của thời đại này, sĩ quan được huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng anh lại mãi không được trọng dụng.

Trước khi Hứa Ngôn đến mời anh, anh chỉ miễn cưỡng viết thư thuê cho người ta để kiếm sống.

Nghĩ đến đây, Triệu Quốc Trung đứng nghiêm, chào một cái theo kiểu quân đội chuẩn mực.

"Trưởng quan, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" … Đợi anh ta dẫn cấp dưới đi phân phát súng ống đạn dược xong, Hứa Ngôn dặn dò Triệu Quốc Trung và các đội viên khác, bảo họ tạm thời không nên khoe khoang, tiếp tục huấn luyện tuần tra!

Đặc biệt là dặn Triệu Quốc Trung, mấy ngày nay sẽ có người đến đầu quân, bảo anh ta phát hiện thì đến báo.

Dặn dò xong, Hứa Ngôn mới gọi Trương Khởi Linh, chuẩn bị ra con sông lớn ở ngoại ô, luyện tập Tuyệt kỹ Thủy Tiêu mới nhận được.

Ngoài cửa lớn, phu xe đã chuẩn bị ngựa xong!

Nói đến chiến mã, thứ này phải đến cuối Thế chiến II, khi xe tăng được sử dụng rộng rãi, nó mới dần bị loại bỏ!

Đầu thời Dân Quốc, trong quân đội vẫn có một lượng lớn kỵ binh.

Hứa Ngôn và Trương Khởi Linh mỗi người lên ngựa, hai người chuẩn bị xuất phát!

Bỗng nhiên, một bóng dáng nhỏ bé chặn ở phía trước.

"Hứa đại ca, hai người đi đâu vậy?

Em cũng muốn đi!" Lúc này, Nhạc Khỉ La đã thay một bộ váy tây nhỏ màu trắng.

Đôi mắt to đen láy, chớp không chớp nhìn Hứa Ngôn, dường như đang nói "em học ít, anh đừng hòng lừa em!" Hứa Ngôn thấy vậy ngẩn người, thấy Nhạc Khỉ La bĩu môi, mặt đầy bất mãn, đành nói:

“Dẫn em đi cùng không vấn đề, nhưng em phải hứa với anh, không có sự cho phép của anh, không được làm hại người khác!” “Được, em nhất định sẽ nghe lời!” Nghe Hứa Ngôn cuối cùng cũng đồng ý, Nhạc Khỉ La cười tươi như hoa.

Cô ta kết một chỉ quyết, mấy người giấy từ trong tay áo bay ra dưới chân, nâng cô ta bay lên lưng ngựa, vào lòng Hứa Ngôn.

Sau đó, cô ta còn nhích nhích người, tìm một tư thế thoải mái.

“Xuất phát, xuất phát!” Thấy cô ta như vậy, Hứa Ngôn bất đắc dĩ cười cười.

Anh nghi ngờ, có phải mình đã cài đặt giá trị quá cao, dẫn đến Nhạc Khỉ La vô cùng bám người.

Một lúc không thấy, là lại tìm anh.

Nhưng, độ trung thành cao cũng có lợi có hại.

Ít nhất Hứa Ngôn có thể quản được cô ta, không cần lo cô ta động một chút là đại khai sát giới.

Dù sao, anh cũng không phải là Trương Hiển Tông vô dụng kia.

Sẽ không vì Nhạc Khỉ La mà đến mức bán đứng cả thiên hạ!

Ngoại ô thành, một con sông lớn, từ tây sang đông chảy xiết không ngừng.

Theo lời phó quan Triệu, con sông này tên là Văn Võ, là một nhánh của sông Lan Thương.

Đến nơi, Hứa Ngôn xuống ngựa.

Đi dạo một vòng dọc bờ sông.

Sông Văn Võ không nổi tiếng, rộng không quá hai mươi mấy mét.

Nước sông cũng không chảy xiết, dưới ánh nắng mặt trời, có thể

thấy mặt sông lấp lánh.

Thêm vào đó là những bông cải dầu xanh tốt hai bên bờ sông, một khung cảnh điền viên.

Trương Khởi Linh ngồi trên lưng ngựa, im lặng không nói một lời.

Dù tuổi còn nhỏ, nhưng cậu đã có khí chất của Trương câm.

Cả ngày ra vẻ ông cụ non, mặt lạnh như tiền, lòng đầy tâm sự.

Mỗi khi như vậy, Nhạc Khỉ La lại muốn trêu chọc cậu.

Kết quả, Tiểu Khải Linh một chút cũng không nương tay với vị "tổ tông" này, nói không hợp là lại lôi Phát Khâu Ấn ra.

Hứa Ngôn đi dạo một lúc, cuối cùng tìm được một bãi sông có địa thế bằng phẳng.

Anh quay đầu dặn Trương Khởi Linh: "Tiểu Khải Linh, cậu ở trên bờ trông chừng giúp tôi.

Tôi muốn luyện tập xuống nước." "Được." Trương Khởi Linh nói năng ngắn gọn, dù trong lòng tò mò, nhưng vẫn không lên tiếng hỏi.

Ngược lại là Nhạc Khỉ La, thấy Hứa Ngôn bắt đầu cởi quần áo, hăng hái tiến lại gần.

Kết quả bị Hứa Ngôn lườm cho một cái, phải quay đi.

"Không xem thì không xem chứ..." Nhạc Khỉ La bĩu môi, chủ động quay lưng đi.

Nhưng sau khi quay người, khóe miệng lại nhếch lên một đường cong, bàn tay nhỏ giấu trong tay áo, khẽ kết một pháp quyết.

Giây tiếp theo!

Một người giấy lặng lẽ chui ra từ tay áo cô ta.

Nhạc Khỉ La dồn tâm thần vào người giấy, nhìn trộm qua góc nhìn của nó.

Nhưng...

điều khiến cô ta không hài lòng là, Hứa Ngôn bên trong đã mặc sẵn một lớp áo lót bó sát.

Không phải là trần truồng như cô ta tưởng tượng...

Hứa Ngôn cởi đồ chỉ còn lại lớp áo lót, đi đến bờ sông, vốc nước sông vỗ lên người.

Chương 12

Đợi đến khi thích nghi với nhiệt độ nước, anh hít sâu một hơi, cả người đột ngột lao xuống sông.

Vừa xuống nước, Hứa Ngôn đã phát hiện ký ức cơ bắp của mình thức tỉnh, ở dưới nước còn linh hoạt hơn trên cạn.

Tuyệt kỹ Thủy Tiêu, tổng cộng bao gồm sáu tuyệt kỹ có thể thi triển dưới nước, gọi chung là Thủy Tiêu Lục Nghệ.

Trong đó, thứ Hứa Ngôn coi trọng nhất là Thủy Phật Tọa, Phiên Giang Thủ và Phi Ngư Quán!

Thủy Phật Tọa, chỉ việc khi con người còn trong bụng mẹ, bản thân đã biết hô hấp trong nước.

Chỉ là sau khi sinh ra, dần dần quên đi bản lĩnh này.

Thủy Phật Tọa chính là huấn luyện bản năng này của cơ thể con người, khiến nó có thể trở về nguyên bản, hô hấp trong nước như một đứa trẻ.

Về phần Phiên Giang Thủ, thì là có thể sử dụng nội gia quyền pháp dưới nước.

Khi uy lực lớn nhất, có thể khuấy đảo sông biển, như một vị Hải Long Vương.

Về phần loại cuối cùng Phi Ngư Quán, thì là thân pháp.

Có thể khiến người ta dưới nước nhanh nhẹn hơn cả cá, đứng ở thế bất bại.

Thủy Tiêu Lục Nghệ của Hứa Ngôn, trực tiếp được nâng cấp đến giai đoạn đại thành.

Do đó, anh không cần phải luyện tập cố ý, chỉ vừa xuống nước, lập tức đã nắm vững Thủy Phật Tọa.

Hô hấp dưới nước, dễ như trở bàn tay.

Theo ước tính của anh, anh có thể ở dưới nước mấy ngày mấy đêm cũng không vấn đề.

Hứa Ngôn sau khi xuống nước, lặn thẳng xuống đáy sông!

Sông Văn Võ vốn không sâu, cộng thêm anh còn ở ven bờ.

Độ sâu chắc chỉ khoảng mấy mét, nằm trên lòng sông, thậm chí có thể xuyên qua làn nước trong vắt, nhìn thấy mặt trời bị khúc xạ méo mó trên bầu trời.

Hứa Ngôn suy nghĩ một lát, tiếp tục bơi vào trung tâm sông.

Vị trí trung tâm sông Văn Võ, sâu đến mười mấy mét.

Độ sâu này, ánh sáng sẽ tối hơn một chút.

Nhưng dựa vào ánh sáng yếu ớt, Hứa Ngôn vẫn có thể thấy được lớp cát sỏi mịn trên lòng sông.

Anh trong lòng khẽ động, "Phi Ngư Quán" tự nhiên được sử dụng!

Trong khoảnh khắc, Hứa Ngôn cả người như biến thành một con cá nhanh nhẹn nhất.

Thân thể anh lao vút đi, chỉ trong vài giây, đã bơi được khoảng hai mươi mấy mét.

Hứa Ngôn bơi về phía sâu hơn của sông Văn Võ, giữa đường còn thấy một con thuyền đắm.

Cùng với mấy pho tượng đá thú linh dùng để trấn áp lũ lụt.

Chỉ có điều, con thuyền đắm đó chỉ là thuyền đánh cá thông

thường, không có giá trị gì.

Tay nghề điêu khắc của tượng đá cũng bình thường, ước chừng là do huyện lệnh Văn Huyện thời xưa ra lệnh cho thợ điêu khắc.

Người xưa kính sợ thiên tượng, thường có tập tục cúng tế.

Loại khắc tượng đá trấn sông trấn biển này, là chuyện thường tình.

Hứa Ngôn cảm nhận thế giới dưới đáy sông chưa từng đến.

Trong lòng vô cùng phấn khích, bơi suốt hơn nửa tiếng đồng hồ.

Đợi đến khi giải tỏa hết sự kích động và phấn khích trong lòng, anh mới quay trở về theo đường cũ.

Trở lại đáy sông nơi ban đầu xuống nước, Hứa Ngôn tĩnh khí ngưng thần, trong đầu không ngừng lướt qua kỹ năng Phiên Giang Thủ trong Thủy Tiêu Lục Nghệ!

Phiên Giang Thủ!

Đúng như tên gọi, là có thể khiến người ta sử dụng nội gia quyền pháp dưới nước, khuấy đảo sông biển.

Uy lực lớn, không chỉ có thể lật thuyền cá, tạo dòng chảy ngầm, thậm chí có thể khuấy động sóng lớn!

Có thể nói, ở dưới nước, một Thủy Tiêu sở hữu kỹ năng Phiên Giang Thủ, chính là võ thần dưới nước, quỷ thần thấy cũng phải tránh đường.

Đây cũng là chỗ dựa để Thủy Tiêu Ngũ Mạch tung hoành vùng nước ba sông, đi đâu cũng thuận lợi.

Ước chừng một khắc sau, Hứa Ngôn đã tiêu hóa hoàn toàn kỹ năng Phiên Giang Thủ.

Sau đó, anh hai tay khoanh trước ngực, làm một động tác giống như Hỗn Nguyên Thung của Thái Cực.

Chỉ thấy dòng nước dưới đáy sông, theo động tác của Hứa Ngôn, từ từ tụ lại.

Dòng nước, dòng chảy ngầm, cát sỏi!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, bên cạnh Hứa Ngôn đã dấy lên một vòi rồng nước.

Thế của vòi rồng nước này ngày càng lớn, và dần dần lan lên mặt sông.

Cuối cùng, hình thành một xoáy nước rộng mấy trượng!

Dòng sông cuộn trào, không ngoài dự đoán đã thu hút sự chú ý của hai người Nhạc Khỉ La trên bờ.

Nhạc Khỉ La thì không sao, cô ta là người trong đạo môn, cùng lắm chỉ là một tà tu, không biết chuyện trong các môn phái đạo mộ.

Nhưng Trương Khởi Linh thì khác!

Cậu là người Trương gia, từ nhỏ đã được huấn luyện theo môn phái đạo mộ chính thống nhất.

Cậu không chỉ thông thạo các loại kỹ thuật đạo mộ, sở hữu truyền thừa Phát Khâu chính tông.

Càng là lãnh tụ của các môn phái đạo mộ phương Bắc, kiến thức rộng rãi!

Thấy động tĩnh trên mặt sông, ánh mắt Trương Khởi Linh ngưng lại, trong mắt lộ ra vài phần kinh ngạc.

Đúng lúc này!

Xoáy nước ở trung tâm sông Văn Võ đột nhiên nổ tung, sóng nước

dâng cao đến hơn nửa mét!

Trong lúc sóng vỗ, Hứa Ngôn cuối cùng cũng ló đầu lên khỏi mặt nước.

Anh nhìn những con sóng cao hơn nửa mét, hài lòng gật đầu.

Thực lực này, đặt trong Thủy Tiêu Ngũ Mạch, cũng là Thủy Tiêu hàng đầu.

Nói không chừng, còn có thể tranh giành một chức người nói chuyện được rồi.

Dù sao, Thủy Tiêu cấp tông sư, từ xưa đến nay cũng không có mấy người.

Thủy Tiêu cấp đại thành của anh, gần như có thể đè bẹp tất cả mọi người trong Ngũ Mạch.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn sử dụng Phiên Ngư Quán, thân thể vẫy mấy cái, giống như một con cá, nhanh chóng bơi về bờ.

Trương Khởi Linh trên bờ thấy cảnh này, trên gương mặt nhỏ nhắn hiện lên vài phần kinh ngạc.

Nhìn Hứa Ngôn từ dưới sông bước lên, cậu do dự một lát, cuối cùng không nhịn được lên tiếng hỏi: "Anh là người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch?" "Đương nhiên... không phải!" Hứa Ngôn cười ha hả, bước lên bờ, thay bộ quần áo sạch sẽ.

Thấy vẻ nghi hoặc trên mặt Trương Khởi Linh, anh thuận miệng bịa ra một lý do từ nhỏ được kỳ nhân truyền thụ.

Trương Khởi Linh nghe vậy, hiểu ra gật đầu.

Hứa Ngôn thấy thế, không khỏi thầm cảm thán trong lòng, trẻ con vẫn dễ lừa.

Trên đường về, Hứa Ngôn tiện thể hỏi han về chuyện Thủy Tiêu

Ngũ Mạch.

“Tiểu Khải Linh, cậu có thể nhận ra đây là công phu của Thủy Tiêu Ngũ Mạch sao?” “Vâng, Phiên Giang Thủ là tuyệt kỹ của Thủy Tiêu Ngũ Mạch, tuyệt đối không truyền ra ngoài!

Năm ngoái, từng có người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch đến Trương gia làm khách, đã từng giao đấu với trưởng bối của Trương gia.” Nói những lời này, giọng điệu của Trương Khởi Linh bình thản.

Chương 13

Nhưng Hứa Ngôn vẫn có thể từ ánh mắt cậu, nhìn ra trận "giao lưu" này e rằng không mấy hòa hợp.

Nghĩ cũng phải!

Trương gia được mệnh danh là hoàng đế của giới đạo mộ phương Bắc, thống lĩnh các lục lâm lớn nhỏ mười ba tỉnh.

Thậm chí, từ thời cổ đại, đã có quan hệ không rõ ràng với triều đình, có thể nói là tay mắt thông thiên cả hắc bạch lưỡng đạo.

Ngay cả một nhánh phụ, nhánh của Trương Khải Sơn, cũng đã mở ra được thế cục ở Trường Sa, trở thành Trương Đại Phật Gia của Lão Cửu Môn.

Trương gia uy phong như vậy, thân là người đứng đầu vùng nước ba sông, người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch tự nhiên muốn phân cao thấp.

Kết quả của cuộc giao lưu Trương Khởi Linh không nói, nhưng từ vẻ mặt thản nhiên của cậu, có lẽ người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch và Trương gia đã hòa nhau.

Người Trương gia mạnh mẽ trên cạn, Thủy Tiêu Ngũ Mạch thì xưng hùng ở sông ngòi hồ biển.

Hai phe ở địa bàn của mình, ai cũng không làm gì được ai.

Trên đường về, Nhạc Khỉ La vẫn nằm trong lòng Hứa Ngôn.

Nhưng cô ta đối với Thủy Tiêu Ngũ Mạch, môn phái đạo mộ đều không có hứng thú.

Nghe Hứa Ngôn và Trương Khởi Linh tán gẫu thì ngáp liên tục,

không bao lâu đã ngủ gục trong lòng Hứa Ngôn.

Đợi ba người về đến huyện thành, lại thấy phó quan Triệu Quốc Trung dẫn theo hai anh em, đã sớm đợi ở cổng thành.

"Ngôn gia, cuối cùng ngài cũng về!

Trong huyện đột nhiên có một nhóm người đến, nói muốn gia nhập đội trị an, nhưng số lượng họ quá đông, tôi không dám tự quyết." Nghe vậy, ánh mắt Hứa Ngôn sáng lên.

Nhóm người này, hẳn là quân đội tinh nhuệ mà hệ thống thưởng!

Trọn vẹn năm trăm người, tương đương với quân số một doanh!

Có nhóm người này gia nhập, số người dưới trướng Hứa Ngôn đã đạt đến năm trăm năm mươi người, số lượng súng trường cũng có ba trăm năm mươi khẩu!

Thực lực này, tuyệt đối vượt qua Tôn đại soái đang khống chế Văn Huyện hiện tại!

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: "Tôi biết rồi, về trước rồi nói!" … Rất nhanh, Hứa Ngôn đưa Tiểu Khải Linh và Nhạc Khỉ La về nhà.

Còn mình thì cùng Triệu Quốc Trung và hai cấp dưới của đội trị an, đi thẳng đến nơi đóng quân.

Nói là nơi đóng quân, thực ra chỉ là doanh trại tuần kiểm của triều trước để lại.

Doanh trại nằm ở phía bắc thành, sát với bãi đất ven sông hộ thành.

Tổng cộng có ba doanh trại kiểu cũ, có thể chứa được quy mô năm sáu trăm người.

Đừng nhìn quy mô không lớn, nhưng Hứa Ngôn dựa theo nội dung

trong sổ tay dân binh, trị quân cực nghiêm.

Mọi thứ bên trong, đều được quản lý theo kiểu quân đội của hậu thế.

Trong ngoài doanh trại, đều ngăn nắp trật tự.

Lúc này, bên ngoài nơi đóng quân, từng hàng đội ngũ đứng đen nghịt.

Những người này, ai nấy đều cao trên một mét tám, mặc quân phục rằn ri đồng bộ.

Đội ngũ của họ, so với đội trị an mà Hứa Ngôn huấn luyện nửa vời, cao hơn không biết bao nhiêu bậc!

Trọn vẹn năm trăm người, đứng cả buổi trời, nhưng không có một ai nhúc nhích, vẫn vững như tùng xanh.

Một hàng đội, cứ như là một người vậy.

Hơn nữa, ngoài sự ngay ngắn, những binh lính lục quân tinh nhuệ này còn tuân lệnh nghiêm ngặt, trong tình huống không có sự cho phép, tất cả mọi người chỉ đứng nghiêm, không hề động đậy, không phát ra một tiếng động.

Hứa Ngôn cưỡi trên lưng ngựa, ánh mắt lướt qua từng người lính lục quân tinh nhuệ này.

Anh hài lòng gật đầu, trong lòng vô cùng vui sướng.

Quân đội mà hệ thống thưởng không chỉ là tinh nhuệ, mà điểm lợi hại hơn là, họ đối với Hứa Ngôn cũng có độ trung thành một trăm phần trăm, vĩnh viễn không phản bội!

Đối với Hứa Ngôn mà nói, những người này chính là nòng cốt của anh, là con át chủ bài lớn nhất trong tay!

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn nhanh nhẹn xuống ngựa, đi về phía đám

người.

Thấy Hứa Ngôn xuất hiện, hai đội viên trị an phụ trách huấn luyện bên ngoài nơi đóng quân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bị năm trăm người đồng loạt nhìn chằm chằm, tâm lý của họ có tốt đến mấy cũng phải run.

Hơn nữa, những người này vừa nhìn đã biết là dày dạn chiến trường.

So với những tân binh mới nhập ngũ nửa năm như họ, tinh nhuệ hơn không chỉ một bậc!

May mà những người này đến đầu quân, không phải đến gây sự.

Nếu không, hai đội viên tuần tra cũng không biết phải làm sao!

Thấy vẻ mặt như trút được gánh nặng của hai đội viên tuần tra, Hứa Ngôn cười ha hả, xua tay nói: "Được rồi, hai người đi nghỉ trước đi.

Chỗ này giao cho tôi và phó quan Triệu là được." "Rõ, trưởng quan!" Trong đội trị an, những thanh niên được tuyển mộ từ huyện này, đã cùng Hứa Ngôn ăn ở huấn luyện suốt nửa năm.

Giữa họ vừa là cấp trên cấp dưới, cũng là anh em.

Hai người chào xong, không nhịn được tò mò hỏi: "Ngôn gia, những người này thật sự đến đầu quân sao, nhưng đội trị an của chúng ta chỉ có năm mươi chỉ tiêu thôi mà." "Nhiều lời, những chuyện này không cần cậu lo." Triệu Quốc Trung lườm người vừa hỏi một cái, xua tay bảo anh ta đi trước.

Đợi người đi rồi, trong đội ngũ năm trăm người có một người bước ra.

Người này mặc cùng bộ quân phục rằn ri, cao khoảng một mét

tám, mặt chữ điền, ánh mắt kiên nghị.

Toàn thân toát ra khí chất ngang tàng của nhà binh, khiến người ta phải chú ý.

Điều khiến Hứa Ngôn kinh ngạc nhất là tướng mạo của anh ta, vậy mà có vài phần giống đội trưởng Yến Song Ưng lừng danh...

"Cậu là...

Nguyên Phương à?" Người này "bốp" một tiếng, ngẩng đầu chào một cái theo kiểu quân đội chuẩn mực.

Sau đó, dõng dạc hô: "Doanh trưởng Doanh một, Lý Song, báo cáo Trưởng quan!

Doanh một có mặt đủ năm trăm người, xin Trưởng quan duyệt!" Hứa Ngôn khẽ ho hai tiếng, gật đầu nói: "Được, sau này Doanh một do tôi trực tiếp lãnh đạo!

Phó quan Triệu, cậu đi chuẩn bị doanh trại cho Lý Song, và anh em Doanh một.

Ngoài ra, đến tìm kế toán của đội trị an, lĩnh một trăm đồng bạc trắng!

Hôm nay thịt lợn không thiếu, cơm trắng không thiếu, nhất định phải để anh em ăn no uống đủ!" "Rõ!" Triệu Quốc Trung nhìn Lý Song và quân đội tinh nhuệ phía sau anh ta, trên mặt đầy vẻ kích động.

Trước đây khi gia nhập đội trị an, anh đã phát hiện hành vi cử chỉ của Hứa Ngôn hoàn toàn khác với những người khác.

Từng đoán rằng, thân phận của Hứa Ngôn không đơn giản!

Bây giờ xem ra, đâu chỉ không đơn giản, biết đâu chính là công tử nhà quý tộc nào đó, ẩn danh đến Văn Huyện phát triển!

Không nói đâu xa, chỉ riêng năm trăm binh sĩ tinh nhuệ này, đã đủ

sức địch lại cả ngàn quân ô hợp dưới trướng Tôn đại soái!

Đêm đó, nơi đóng quân của đội trị an vô cùng náo nhiệt.

Mấy ngày sau, đội trị an mở rộng lên năm trăm năm mươi người, lấp đầy toàn bộ doanh trại!

Binh hùng tướng mạnh, lòng Triệu Quốc Trung cũng hừng hực khí thế, không chỉ một lần khuyên Hứa Ngôn trực tiếp xử lý Tôn đại soái.

Chỉ có điều!

Đề nghị của anh ta đều bị Hứa Ngôn gạt đi.

Không những thế, Hứa Ngôn còn ra lệnh cho thuộc hạ trong khu đồn trú không được tiếp người ngoài trong thời gian này, càng không được để lộ tin tức đội trị an đột ngột mở rộng!

Hơn nữa, mỗi lần cử người đến chỗ Tôn đại soái mua súng pháo, còn phải than nghèo kể khổ một phen.

Hứa Ngôn làm vậy, tự nhiên có lý do của mình!

Anh nghe ngóng được, mấy quân phiệt ở các huyện xung quanh đều thèm nhỏ dãi Văn Huyện.

Chương 14

Thuế của dân chúng Văn Huyện tuy đã bị thu đến một trăm năm sau, không còn gì để vơ vét.

Nhưng Văn Huyện lại nằm ở nơi giao nhau của ba tỉnh, phía đông là cửa biển, phía nam là Giang Nam.

Thêm vào đó còn có một nhánh của sông Thương Lan, có thể thông thương nam bắc!

Các quân phiệt tự nhiên như sói đói, kẻ nào cũng muốn xông lên cắn một miếng thịt.

Dù cho Cố Huyền Vũ và Trương chó liếm không đến, cũng sẽ có quân phiệt khác tấn công Văn Huyện.

Lúc này nếu Hứa Ngôn đánh chiếm Văn Huyện, tất sẽ phải đối mặt với sự tấn công của các thế lực quân phiệt khác, cho dù giữ được cũng phải trả một cái giá nhất định.

Cho nên suy nghĩ của anh rất đơn giản, có Tôn đại soái làm bia đỡ đạn, không dùng thì thật phí.

Đợi ông ta và các quân phiệt khác đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, mình lại ra mặt thu dọn tàn cuộc, chẳng phải sẽ nhẹ nhàng hơn sao!

Nói ra cũng thật buồn cười, Tôn đại soái của Văn Huyện này!

Ông ta không nghĩ cách nâng cao thực lực của mình, ngược lại còn tăng cường bóc lột, vơ vét tiền bạc của dân chúng Văn Huyện.

Súng ống, đạn dược chính phủ Dân Quốc phát cho, ông ta cũng cắt xén hơn nửa, đem bán cho các phú hộ trong thành, những thổ hào như Hứa Ngôn.

Thậm chí, dạo này Hứa Ngôn mua ít đi, ông ta còn sai người đến mắng mấy câu, bảo Hứa Ngôn mua nhiều thêm!

Hứa Ngôn đối với chuyện này chỉ cười nhạt.

"Trời làm nghiệt, còn có thể sống.

Tự làm nghiệt, không thể sống!" Cứ như vậy, lại một tuần nữa trôi qua.

Hôm nay, Hứa Ngôn vẫn như thường lệ, huấn luyện các đội viên của đội trị an trong khu đồn trú.

Phó quan Triệu Quốc Trung cưỡi ngựa phi về doanh trại, vừa xuống ngựa đã vội vã chạy vào!

"Ngôn gia, đánh nhau rồi!" Mặt Triệu Quốc Trung lộ vẻ phấn khích, không kịp thở dốc, lảo đảo chạy tới.

"Đánh nhau rồi?" Hứa Ngôn ngẩn ra, nghe câu nói không đầu không đuôi này, cười mắng: "Sao lại đánh nhau, cậu thở một hơi đã, từ từ nói!" Tiếp đó, anh lại cho thuộc hạ trên sân huấn luyện nghỉ tại chỗ.

Tiểu đội quân nhân mà hệ thống thưởng cho vốn là lính tinh nhuệ, gần như tương đương với lục quân mạnh nhất thế giới sau này.

Mấy giờ huấn luyện đối với họ chỉ là chuyện thường.

Nhưng đối với năm mươi đội viên bản địa mà Hứa Ngôn chiêu mộ, thì lại mệt không chịu nổi.

Triệu Quốc Trung không giấu được vẻ phấn khích trên mặt, anh ta lấy từ trong lòng ra một bức điện báo, hạ giọng giải thích: "Sở đại soái ở Vũ Huyện kế bên và Tôn đại soái của Văn Huyện vẫn luôn có xích mích, trước đây dưới sự hòa giải của chính phủ Dân Quốc, hai bên đã bắt tay làm hòa!

Dạo này, quân chính phủ Bắc phạt!

Chỗ dựa của Tôn đại soái cũng đã ra phía Bắc, Sở đại soái nhân cơ hội này, trực tiếp xuất binh đánh vào nơi đồn trú của Tôn đại soái bên ngoài huyện thành, một doanh binh, toàn bộ bị bắt làm tù binh!

Hơn nữa theo tin tình báo gửi về, Sở đại soái đã dẫn thuộc hạ đến tấn công Văn Huyện!" Lời Triệu Quốc Trung còn chưa dứt, phương xa bỗng vang lên một tiếng pháo nổ!

Sau đó, tiếng súng pháo ngày càng nhiều, nối liền thành một dải, kinh động cả thành!

Hứa Ngôn đứng giữa doanh trại, nghe tiếng súng pháo từ hướng cổng thành truyền đến, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh.

Quả nhiên!

Các quân phiệt nhỏ khác cũng không nhịn được nữa, cuối cùng cũng đã ra tay!

Hứa Ngôn nghĩ đến đây, quay người vẫy tay, nhìn phó quan Triệu Quốc Trung, và doanh trưởng Lý Song, "Lý Song, cho cậu hai trăm bảy mươi con chiến mã, thêm hai trăm người, hai trăm khẩu súng, cậu dẫn người từ cổng bắc ra khỏi thành, trong vòng năm giờ phải chiếm được Vũ Huyện kế bên!

Có làm được không?" Vẻ mặt Lý Song kiên nghị, dõng dạc đáp: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" "Triệu phó quan, ba trăm năm mươi người còn lại, mang theo súng máy hạng nặng, thủ thành nửa ngày, có làm được không?" Nghe vậy, Triệu Quốc Trung vội vàng vỗ ngực cam đoan: "Có mười khẩu súng máy hạng nặng, đừng nói nửa ngày, ba ngày cũng thủ được!

Nhưng chỉ cho doanh trưởng Lý hai trăm người, có phải là hơi ít không?" Không giống như Tôn đại soái, một tên ngu ngốc chỉ biết vòi

tiền, biên chế bộ đội còn không đủ.

Sở đại soái ở Vũ Huyện, dưới trướng có đủ ba doanh binh sĩ, hơn nữa súng ống cũng đầy đủ!

Dù lần này ông ta dẫn hai doanh một nghìn người ra đánh Văn Huyện, thì Vũ Huyện vẫn còn một doanh năm trăm người thủ thành!

Chỉ với hai trăm người, lại còn phải hành quân đường dài mấy chục cây số… Triệu Quốc Trung lộ vẻ lo lắng, muốn khuyên Hứa Ngôn chi thêm quân.

"Không cần đâu, tôi đã sắp xếp vũ khí bí mật rồi!" Hứa Ngôn lắc đầu, ra lệnh xong, ba người lập tức hành động.

Lý Song dẫn hai trăm người trang bị đầy đủ, hai trăm khẩu súng, thẳng tiến đến sào huyệt của Sở đại soái.

Còn Hứa Ngôn thì cùng Triệu Quốc Trung, dẫn theo hơn ba trăm người, mười khẩu súng máy hạng nặng, cùng mấy chục khẩu súng trường lẻ tẻ, đi lên tường thành của huyện.

Trên tường thành!

Tôn đại soái mồ hôi đầm đìa, đang gầm lên với pháo thủ trên thành!

"Bắn đi, mẹ nó mày mau bắn đi!

Để cho thằng khốn Sở Vương đánh vào, lão tử bắn chết mày trước!" Tôn đại soái khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặt trắng không râu!

Ông ta mặc một bộ quân phục sĩ quan kiểu cũ xộc xệch, trên thắt lưng đeo một khẩu súng lục!

Có thể thấy, mấy năm nay ông ta sống trong nhung lụa, sớm đã mất đi thể trạng của thời chinh chiến sa trường.

Chỉ mới chửi một lúc, đã có chút hụt hơi.

Tôn đại soái đóng quân ở ngoại ô Văn Huyện, một doanh quân ở bến tàu Văn Võ Hà bị bắt làm tù binh, binh lính thủ thành chỉ còn chưa đến một doanh.

Tuy súng đạn vẫn còn, nhưng vì Tôn đại soái ngày thường thích cắt xén quân lương, lòng quân dưới trướng ông ta, có thể tưởng tượng được!

Mới thủ chưa đầy nửa khắc, cổng thành đã có vẻ lung lay.

Thuộc hạ của Tôn đại soái, kẻ nào kẻ nấy co rúm dưới tường thành, căn bản không dám ló đầu ra, nói gì đến chuyện đấu súng với binh lính của Sở đại soái.

Thấy cảnh này, Hứa Ngôn thầm cười trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không hề biến sắc.

Anh bước lên trước, giả vờ kinh ngạc hỏi: "Tôn đại soái, có chuyện gì vậy, tôi ở khu đồn trú của đội trị an mà cũng nghe thấy tiếng súng pháo!" Tôn đại soái đang sầu não không biết làm sao vượt qua cửa ải khó khăn, thấy Hứa Ngôn đến, mắt ông ta lập tức sáng lên.

"Hứa lão đệ!

Tốt quá rồi, ta nhớ dưới trướng cậu còn có năm mươi người, mau cho họ qua đây giúp thủ thành!

Sau khi thành công, lão ca tuyệt đối không bạc đãi cậu đâu!" "Ồ?" Hứa Ngôn không tỏ ý kiến, chỉ cười hỏi: "Tôn đại soái không ngại nói thử xem, báo đáp là gì?" "..." Tôn đại soái vốn tính keo kiệt, giống như tỳ hưu, chỉ vào chứ không ra.

Ông ta vừa rồi chỉ nói miệng, làm gì có ý định báo đáp thật.

Nhưng thấy quân đội của Sở đại soái sắp cử đội cảm tử đến phá cổng, ông ta cũng chẳng còn bận tâm nhiều, vội vàng giơ ra một bàn tay: "Ta cho cậu năm thỏi vàng nhỏ!" Một thỏi vàng nhỏ, trị giá một

trăm đồng bạc trắng.

Năm thỏi là năm trăm đồng bạc trắng!

Nhưng... nửa năm nay, tiền Hứa Ngôn mua quan chức và súng ống đã tiêu tốn không chỉ mấy nghìn đồng!

Tên Tôn đại soái này thật là, chết đến nơi rồi còn tính toán.

Hứa Ngôn thở dài, khẽ nói: "Tôn đại soái, tôi chỉ có năm mươi người, sao đấu lại hai doanh binh của Sở đại soái!

Hơn nữa, chỉ có năm thỏi vàng nhỏ, anh em chưa chắc đã chịu liều mạng đâu." Tôn đại soái nghe vậy thì sốt ruột!

"Lúc này là lúc nào rồi, còn tính toán mấy thỏi vàng nhỏ làm gì!

Hứa huynh đệ, cậu nghĩ kỹ đi!

Đám đội viên trị an đó chỉ là một lũ chân đất, chết cũng không tiếc, tiện tay cho hai đồng bạc, lại có thể kéo về một đám mới!

Nhưng mà, nếu Văn Huyện bị lão chó Sở cướp mất, ta không làm đại soái được nữa, cậu cũng không làm thành phòng quan được đâu!" Nghe đến đây, Hứa Ngôn xua tay, cũng không có tâm trạng tiếp tục trêu chọc Tôn đại soái.

Anh nhàn nhạt nói: "Tôn đại soái, ông thấy thế này thế nào, Văn Huyện tôi giúp ông giữ lại, còn về phần thù lao, mượn đầu ông dùng một lát, được không?" "Cái gì?" Nghe câu này, Tôn đại soái như bị sét đánh, cả người trợn trừng hai mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Chưa đợi ông ta kịp phản ứng, Triệu Quốc Trung đã vung tay, cho hai thuộc hạ dí súng trường vào đầu Tôn đại soái.

Sắc mặt Tôn đại soái đại biến, trừng mắt nhìn Hứa Ngôn.

"Hứa lão đệ, cậu làm gì vậy.

Chúng ta có chuyện gì không thể từ từ thương lượng sao, cần gì phải động dao động súng, để người ngoài hưởng lợi!" Hứa Ngôn không trả lời, chỉ bình thản xua tay.

Chương 15

Đợi Tôn đại soái bị kéo đi, anh quay đầu nhìn Triệu Quốc Trung, trầm giọng nói: "Quốc Trung, tiếp theo thủ thành nửa ngày, không để đại soái Vũ Huyện bước vào huyện thành một bước, có tự tin không?" Trương Quốc Trung đứng nghiêm, vội vàng chào một cái theo kiểu quân đội.

"Trưởng quan, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" "Tốt, cậu đi đi, tôi ở đây chờ cậu khải hoàn!" Tiếp đó, Trương Quốc Trung dẫn theo hơn ba trăm quân tinh nhuệ, trực tiếp kiểm soát tường thành.

Đám lính mặt vàng da bủng, ngay cả sức cầm súng cũng không có của Tôn đại soái, đừng nói là chống cự, ngay cả nổ súng mang tính tượng trưng cũng không.

Vừa thấy Hứa Ngôn phát động binh biến, đám lính quèn này thức thời giơ vũ khí lên, quỳ xuống đầu hàng.

Có kết quả này, Hứa Ngôn không hề bất ngờ.

Trên đời này không ai là kẻ ngốc, Tôn đại soái chỉ lo thăng quan phát tài cho mình, nhưng đến cả quân lương cơ bản nhất cũng cắt xén, đám lính quèn này lại không phải là kẻ thích bị ngược đãi, điên rồi mới bán mạng cho Tôn đại soái.

Dùng lời của đời sau mà nói, ý chí chiến đấu của đám lính quèn này gần như bằng không, chỉ cần đánh trận không thuận lợi, lập tức quỳ xuống đầu hàng.

Triệu Quốc Trung cũng không quan tâm đến đám lính quèn này, chỉ cho bộ đội dưới quyền mình lên tường thành đổi gác.

Đồng thời, cho đám lính quèn này phụ trách vận chuyển đạn dược,

làm mấy việc lặt vặt.

Ba trăm lính tinh nhuệ của Hứa Ngôn lên tường thành, cộng thêm mười khẩu súng máy hạng nặng, ý chí chiến đấu và hỏa lực đã tăng lên không chỉ một bậc.

Bên ngoài Văn Huyện, Sở đại soái đang chỉ huy chiến đấu lập tức cảm nhận được áp lực!

Ầm ầm ~ Trong tiếng pháo nổ vang trời, đội tiên phong do Sở đại soái tổ chức, mấy lần thăm dò đều bị đánh lui.

Phó quan của ông ta còn mặt mày khổ sở nói: "Đại soái, không được rồi!

Hỏa lực của Văn Huyện quá mạnh, anh em không thể xông lên được, hai đội cảm tử đều bị đánh lui rồi!" Chỉ trong một lần giao tranh, hai đội cảm tử gồm sáu mươi người đã thương vong quá nửa.

Điều này khiến Sở đại soái vừa đau lòng vừa kinh ngạc!

Ông ta nhìn tường thành Văn Huyện cách đó vài trăm mét, kinh ngạc nói: "Không đúng, ta đã cho người điều tra trước đó, thằng khốn họ Tôn ở Văn Huyện ngay cả quân hỏa dưới trướng cũng đem bán, lẽ ra không có hỏa lực gì mới phải, sao tự nhiên lại mạnh như vậy?" "Không rõ, nhưng theo anh em rút lui về nói, trên tường thành của họ có mấy khẩu súng máy hạng nặng, hỏa lực quá dữ, đè anh em không ngóc đầu lên được, nói gì đến chuyện xung phong." "Mẹ kiếp, thằng khốn họ Tôn này lại còn có cả súng máy hạng nặng?" Sắc mặt Sở đại soái âm trầm, cuộc đột kích vốn nắm chắc phần thắng, bỗng nhiên lại có biến số.

Nhưng... tuy mấy khẩu súng máy hạng nặng gây ra khó khăn rất lớn cho bộ đội công thành, Sở đại soái vẫn tràn đầy tự tin.

Đó là vì, ông ta đã tiêu diệt một doanh binh lực của Tôn đại soái ở

bến tàu ngoài thành Văn Huyện.

Trong thành Văn Huyện chỉ còn lại chưa đến năm trăm người!

Mà bộ đội công thành của ông ta, có đủ ba doanh, đều đủ biên chế.

Ngoài ra, ông ta còn chi một khoản tiền lớn để mua một khẩu pháo dã chiến, cho dù là mài dần từng chút một!

Trong một ngày cũng đủ để đánh hạ Văn Huyện!

Nghĩ đến đây, Sở đại soái xua tay, ra lệnh: "Bất kể giá nào, xông lên cho ta!

Tôi muốn xem, thằng khốn họ Tôn có bao nhiêu người chịu nổi sự hao tổn này!" Ngoài việc ra lệnh cho quân lính tấn công mạnh, Sở đại soái còn sắp xếp một doanh đủ biên chế đến một cổng thành khác để tấn công nghi binh.

Chỉ cần trong thành có bất kỳ sự lơi lỏng nào, cuộc tấn công nghi binh sẽ biến thành tấn công thật.

Hư hư thực thực, đánh cho quân thủ thành Văn Huyện một đòn bất ngờ.

Chỉ là...

Triệu Quốc Trung xuất thân từ trường Dương Vụ, đã được học tập binh pháp thao lược một cách hệ thống.

Năng lực của anh ta tuy chưa đạt đến tầm tướng soái, nhưng đối phó với một trận công thành như thế này thì thừa sức.

Sở đại soái chia quân tấn công, vừa hay trúng ý của anh ta.

Anh ta lấy hai trung đội, sáu mươi binh sĩ làm nòng cốt, phối hợp với đám lính quèn của Tôn đại soái, phòng thủ cả các cổng thành khác.

Không cần đám lính quèn này có ý chí chiến đấu cao, chỉ cần dựa

vào tường thành, cộng thêm súng máy hạng nặng và hỏa pháo trên thành để cố thủ.

Giữ được nửa ngày, tuyệt đối không thành vấn đề.

Thế là... ngày hôm đó, dưới tường thành Văn Huyện, tiếng súng tiếng pháo không hề ngừng lại.

Trong tiếng pháo nổ inh tai nhức óc, Hứa Ngôn ngồi trong một tòa lầu phía sau tường thành, nhắm mắt dưỡng thần.

Thấy trời sắp tối, Tiểu Khải Linh không nhịn được tò mò hỏi: "Hứa đại ca, anh tin tưởng doanh trưởng Lý như vậy sao, chắc chắn anh ấy có thể đánh hạ Vũ Huyện à?" "Anh ấy hành quân đường dài, số lượng binh lực lại không chiếm ưu thế, muốn trong một ngày đánh hạ Vũ Huyện, gần như là nhiệm vụ bất khả thi!" Nghe lời Trương Khải Linh, khóe miệng Hứa Ngôn nhếch lên một nụ cười nhạt, sau đó từ từ mở mắt.

"Tiểu Khải Linh, cậu không hiểu đâu.

Có một loại binh sĩ, sở hữu ý chí sắt thép, bất kỳ khó khăn nào cũng không thể đánh gục họ!" Đừng nói là hành quân mấy chục dặm đến huyện bên cạnh, trong lịch sử có một đội quân tên là Liên đội Bảy Thép, trong một đêm bất chấp gió tuyết âm mấy chục độ đã hành quân hơn trăm dặm, xuất hiện sau lưng kẻ thù như thần không biết quỷ không hay, một liên đội, trực tiếp bắt sống một doanh, gần gấp mười lần quân số của mình!

Sáng tạo nên kỳ tích trong lịch sử chiến đấu của lục quân!

Thật trùng hợp, đội quân trong tay Hứa Ngôn, chính là lấy Liên đội Bảy Thép làm nguyên mẫu.

Các quân nhân bên trong, mỗi người đều sở hữu ý chí như sắt thép.

Ngoài ra, ngoài việc binh lính dưới trướng Lý Song có thực lực mạnh, không ngại hành quân đường dài, Hứa Ngôn còn có vũ khí bí mật.

Đúng lúc hai người đang nói chuyện, ngoài cửa lớn của tòa lầu, bỗng nhiên có một con hạc giấy bay đến.

Con hạc giấy vỗ cánh, từ từ đáp xuống vai Hứa Ngôn.

Thấy cảnh này, ánh mắt Trương Khải Linh khẽ động!

Cậu nhìn thấy, trên con hạc giấy có một người giấy đang đứng, người giấy sống động như thật, dung mạo có vài phần tương tự Nhạc Khỉ La.

"Nhạc Khỉ La... thì ra là cô ấy!

Chẳng trách Hứa đại ca anh tự tin như vậy, nếu cô ấy ra tay, quân thủ thành Vũ Huyện đúng là không chống cự được bao lâu!" Cho đến bây giờ, Trương Khải Linh vẫn khá dè chừng Nhạc Khỉ La.

Cậu biết Nhạc Khỉ La là bán yêu, nắm giữ rất nhiều tà thuật mà ngay cả cậu cũng không nhìn thấu.

Chẳng trách Nhạc Khỉ La thích bám lấy Hứa đại ca nhất, mà hôm nay cả ngày lại không thấy bóng dáng đâu...

Trương Khải Linh thầm nghĩ trong lòng, thì thấy người giấy trên con hạc giấy thân mật cọ cọ vào má Hứa Ngôn, rồi đưa lên một bản tình báo.

Hứa Ngôn nhận lấy mở ra xem, bên trong nói Lý Song đã đánh hạ Vũ Huyện từ hai canh giờ trước, và đã chiêu hàng quân thủ thành Vũ Huyện.

Theo như đã hẹn, anh ta để lại một trăm người cho Nhạc Khỉ La chỉ huy, còn mình thì dẫn hai trăm người còn lại, không ngừng ngựa

quay về.

Đến lúc đó, Lý Song và Triệu Quốc Trung trong thành sẽ hai mặt giáp công, có thể đánh cho Sở đại soái một đòn bất ngờ, thậm chí có khả năng tiêu diệt hoàn toàn.

Xem xong nội dung trong thư, Hứa Ngôn lộ vẻ vui mừng!

"Tốt!

Bên doanh trưởng Lý mọi việc thuận lợi, tiếp theo là thu dọn tàn cuộc!" Vừa dứt lời, Hứa Ngôn từ từ đứng dậy, chỉnh lại bộ quân phục Dân Quốc trên người.

Sau đó, dẫn theo hai lính cảnh vệ, cùng Trương Khải Linh đi lên đầu thành.

Dưới tường thành, Sở đại soái mặc một chiếc áo khoác quân đội, ông ta thấy Hứa Ngôn bước ra trên tường thành, ánh mắt khẽ nheo lại.

"Là hắn!" Phó quan lộ vẻ khó hiểu, tò mò hỏi: "Đại soái, ngài quen người này à?" "Mấy tháng trước gặp một lần, là thành phòng quan của Văn Huyện!" Sở đại soái gật đầu, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

"Đừng thấy chức quan của hắn không cao, nhưng luyện binh rất có nghề.

Đội trị an dưới trướng hắn lệnh hành cấm chỉ, ngay cả ta cũng phải khâm phục!" Mấy vị đại soái ở các huyện trong phạm vi vài trăm dặm, đếm từng người một, đều là một đám thổ phỉ khoác áo quan.

Nhưng vị Sở đại soái này lại khác, ông ta xuất thân từ quân đội chính quy, kỷ luật quân đội nắm rất chặt, không phải là hạng người như Tôn đại soái, Triệu đại soái có thể so sánh.

Ngoài ra, lúc đầu thấy phương pháp luyện binh của Hứa Ngôn,

ông ta vô cùng kính nể, còn từng đích thân mời Hứa Ngôn.

Chỉ có điều, đối phương đã từ chối.

Nghe Sở đại soái kể lại ngọn ngành, phó quan có chút ghen tị, không nhịn được khịt mũi: "Đại soái, thằng nhóc này không biết điều thôi, lát nữa đánh hạ Văn Huyện, e là hắn sẽ phải hối hận vì ngày đó đã từ chối lời mời của đại soái ngài." Sở đại soái nghe vậy cười ha ha, gật đầu nói: "Cũng phải!

Cậu đi dặn dò một tiếng, bảo anh em cố gắng thêm chút nữa!

Một cái Văn Huyện nhỏ bé thế này mà còn không đánh hạ được, ta nuôi chúng nó làm gì!" Phó quan thấy Sở đại soái có vẻ không vui, lập tức rụt cổ, vội vàng đi ra lệnh thúc giục!

Nhưng...

Chương 16

điều khiến Sở đại soái và phó quan không ngờ tới là, kể từ khi Hứa Ngôn lộ diện, quân thủ thành trên đầu thành như được tiêm máu gà, không những không có dấu hiệu mệt mỏi, ngược lại càng đánh càng lợi hại, hỏa lực hung mãnh, đè bẹp quân Sở công thành không ngóc đầu lên được.

Trận công phòng kéo dài cả một ngày, ba doanh binh lực của Sở đại soái cũng tổn thất gần nửa doanh.

Thấy trời đã hoàn toàn tối đen, ông ta dù có vội đến đâu, cũng chỉ có thể ra lệnh thu quân.

Chuẩn bị đóng trại, nghỉ ngơi một đêm, đợi sáng sớm mai tiếp tục tấn công Văn Huyện!

Đợi tất cả binh sĩ công thành rút về, phó quan mới mặt mày xám xịt chạy tới.

"Đại soái, quân thủ thành Văn Huyện đã là nỏ mạnh hết đà rồi, chỉ cần trời sáng ngày mai, chắc chắn có thể đánh hạ!" Sắc mặt Sở đại soái không vui, nhàn nhạt liếc phó quan một cái, lạnh lùng nói: "Hừ, trước khi đánh còn khoác lác với ta, nói nhiều nhất ba giờ là có thể chiếm được Văn Huyện, bây giờ nói sao đây..." Sắc mặt phó quan lúng túng, trong lòng thì thầm oán: trước khi đánh ngài cũng có nói đâu, quân thủ thành Văn Huyện không chỉ có hỏa pháo, mà còn có cả súng máy hạng nặng nữa!

Mười khẩu súng máy hạng nặng của Hứa Ngôn đã lập công lớn, đánh cho quân Sở công thành không ngóc đầu lên được.

Nghĩ cũng phải!

Quân đội của Sở đại soái tuy trang bị tốt hơn bộ đội của Tôn đại soái!

Thậm chí còn có cả một khẩu pháo dã chiến!

Nhưng, trang bị tiêu chuẩn của họ vẫn là súng trường bắn từng viên, một số kém hơn thậm chí còn dùng súng hỏa mai, súng Nimi… của triều đại trước để lại.

Loại trang bị này, không bị nổ tung đã là may mắn rồi, căn bản không thể trông mong độ chính xác cao được.

Địa hình, sĩ khí, trang bị, thực lực đều có chênh lệch.

Hứa Ngôn mới có thể dựa vào hơn ba trăm người, chưa đủ một doanh binh lực, chống đỡ được cuộc tấn công dữ dội của ba doanh binh lực của Sở đại soái.

Nghĩ đến đây, Sở đại soái càng thêm tiếc nuối, ban đầu đã không chiêu mộ được Hứa Ngôn.

Theo ông ta, trình độ của Hứa Ngôn cao hơn tên phó quan chỉ biết nịnh nọt này của mình không biết bao nhiêu bậc.

Nếu ông ta có Hứa Ngôn trong tay, đánh một cái Văn Huyện chắc chắn không khó đến thế! ...

Rất nhanh!

Bộ đội của Sở đại soái đóng trại ở một nơi cách thành Văn Huyện vài dặm, gần sông Văn Võ Hà.

Bộ đội đã chiến đấu cả một ngày, sớm đã mệt mỏi rã rời.

Vừa dựng xong lều trại, binh lính dưới trướng Sở đại soái đã không thể chờ đợi được nữa, bắt đầu nổi lửa nấu cơm.

Dưới màn đêm, khói bếp lượn lờ bay lên.

Nhưng... quân doanh để đề phòng quân thủ thành bên trong Văn Huyện, chỉ bố trí một lượng lớn lính tuần tra ở hướng Văn Huyện.

Phía sau gần Vũ Huyện, phòng bị lại cực kỳ lỏng lẻo, gần như là hữu danh vô thực.

Thỉnh thoảng có một đội lính tuần tra, phần lớn cũng chỉ là làm cho có lệ, qua loa nhìn vài cái, rồi vội vã về doanh ăn cơm.

Hết cách!

Lý do họ không coi trọng phòng bị phía sau, chủ yếu là vì quân thủ thành Văn Huyện số lượng không nhiều, tính hết cũng chỉ có hai doanh, khoảng một nghìn người.

Một trong hai doanh đã bị Sở đại soái bắt làm tù binh, doanh còn lại đều co rúm trong thành, làm sao có bộ đội từ phía sau đánh tới được!

Trừ phi, binh lính trong thành biết bay...

"Pằng!" Đúng lúc binh lính trong quân doanh của Sở đại soái đang ăn cơm nghỉ ngơi.

Phía sau quân doanh đột nhiên vang lên tiếng súng, tiếng súng này, giống như một phát súng hiệu, tuyên bố trận chiến bắt đầu.

Ầm ầm ầm ~ Cùng với tiếng súng pháo liên hồi, trong nháy mắt cả doanh trại đều náo loạn.

Nhiều binh lính thậm chí còn đang bưng bát cơm ăn, đã bị lựu đạn không biết từ đâu bay tới thổi bay lên trời.

Trong nháy mắt, các loại tiếng khóc, tiếng hét thảm, cùng với tiếng súng trộn lẫn vào nhau, cả quân doanh đại loạn.

Trong doanh trại lửa cháy ngút trời, binh lính như ruồi không đầu chạy loạn xạ.

Sở đại soái dẫn theo hai cảnh vệ thân cận, cố gắng tập hợp lại quân đội.

Nhưng, quân doanh một khi đã loạn, tiếng ồn ào của hàng nghìn người có thể át đi mọi mệnh lệnh.

Thấy binh lính kẻ bỏ chạy người bỏ chạy, kẻ bị súng pháo thổi bay lên trời!

Sắc mặt Sở đại soái trắng bệch, mặt đầy vẻ suy sụp ngửa mặt lên trời than dài!

"Xong rồi!

Tất cả đều xong rồi!" Đúng lúc ông ta vừa dứt lời, trên tường thành Văn Huyện sáng lên từng ngọn đuốc!

Ngay sau đó, cổng thành mở toang, một đội quân hơn ba trăm người, ào ào xông ra khỏi thành.

Đội quân này cũng không đối đầu trực diện với quân lính tan tác, chỉ kết thành đội hình ba người, không ngừng xua đuổi.

Trận hỗn chiến kéo dài suốt nửa đêm!

Đến khi mọi chuyện đã ngã ngũ, Lý Song áp giải Sở đại soái và phó quan của ông ta bị bắt làm tù binh vào thành!

Phủ Tôn đại soái!

Hứa Ngôn bắt được Tôn đại soái, tạm thời giam ông ta trong nhà tù của huyện.

Còn tòa phủ Tôn đại soái xa hoa này, thì trưng dụng tại chỗ, làm nơi nghỉ sự tạm thời.

"Trưởng quan, doanh trưởng thứ nhất Lý Song báo cáo!" "Tốt, về là tốt rồi!" Hứa Ngôn cười vỗ vai Lý Song, sau đó chuyển ánh mắt sang Sở đại soái đang bị trói gô phía sau.

Anh nở một nụ cười nhạt, thản nhiên nói: “Sở đại soái, vẫn khỏe chứ...” Sở đại soái cũng là một nhân vật, dám làm dám chịu!

Ông ta nhìn quanh một vòng, cười khổ nói: “Không ngờ ta và Tôn đại soái trai cò tranh nhau, cuối cùng lại để ngư ông như cậu đắc lợi!

Hứa huynh đệ, cậu quả nhiên không phải là kẻ cam chịu dưới người!” Hứa Ngôn cười ha hả, nói: “Sở đại soái, quá lời rồi!” “Điều ta cầu, chẳng qua chỉ là một mái ngói che thân, chẳng qua chỉ là một ngày ba bữa!

Nhưng than ôi, thời thế bây giờ quá loạn...” Sở đại soái nghe vậy, trầm mặc.

Mặc dù ông ta và Hứa Ngôn quen nhau không lâu, chỉ mới gặp mặt một lần.

Nhưng, ông ta có thể cảm nhận được, Hứa Ngôn hoàn toàn khác với các quân phiệt khác.

Anh ta chưa bao giờ cắt xén quân lương của thuộc hạ, cũng không có ham muốn gì đối với tiền bạc.

Có lẽ, người như anh ta mới là người thực sự có lý tưởng.

Sở đại soái thầm thở dài trong lòng, lặng lẽ lắc đầu.

Đã từng có lúc, trong quân cách mạng, ông ta cũng có lý tưởng như vậy.

Nhưng... quân cách mạng quốc dân sớm đã quên đi mục tiêu ban đầu, biến thành một cái thùng thuốc nhuộm lớn.

Chìm đắm trong đó, lại có mấy ai có thể không quên đi mục tiêu ban đầu.

Ít nhất, ông ta tự hỏi lòng mình, mình sớm đã không còn là thiếu niên nhiệt huyết năm xưa.

“Thôi vậy, thắng làm vua thua làm giặc!

Hứa huynh đệ, cậu thắng rồi!

Nhưng hy vọng cậu có thể tha cho anh em thuộc hạ của ta, cho họ một con đường sống.” “Yên tâm, tôi sẽ không làm gì họ đâu...” Nói xong, Hứa Ngôn vẫy tay.

Lý Song lập tức dẫn hai cảnh vệ, áp giải Sở đại soái xuống.

Cùng lúc đó, Triệu Quốc Trung vội vã bước vào phòng khách.

“Ngôn gia, Tôn đại soái ở trong tù...” Nói được nửa chừng, anh ta lại có chút ấp úng không nói tiếp được.

Hứa Ngôn thấy vậy, cười mắng: “Có gì nói thẳng, tôi đoán Tôn đại soái chắc đang chửi tôi!” “He he, Ngôn gia liệu sự như thần!

Chương 17

Thằng khốn họ Tôn đó, chửi khó nghe lắm!" "Kệ ông ta, dù sao ông ta cũng không còn sống được mấy ngày nữa, cứ để ông ta chửi!" Phó quan Triệu Quốc Trung gật đầu, lại hỏi: "Vậy Ngôn gia, rốt cuộc phải xử lý Tôn đại soái thế nào?

Ông ta tuy tham tài háo sắc, ở Văn Huyện vơ vét bóc lột, nhưng lại có ảnh hưởng rất lớn trong giới hương thân, bên ngoài phủ đại soái đã có không ít hương thân tụ tập, yêu cầu chúng ta thả thằng khốn họ Tôn ra!" "Thả?

Hừ, tôi không bắn chết ông ta một phát, đã là quá hời cho ông ta rồi!" Hứa Ngôn cười lạnh!

"Nếu đám hương thân này không an phận, thì để họ học cách an phận một chút!

Cậu đi chuẩn bị đi, tối nay xét xử công khai thằng khốn họ Tôn!

Chỉ cần chứng cứ phạm tội xác thực, xử quyết tại chỗ, trước mặt đám hương thân đó!" Làm thế nào để thu phục lòng dân trong huyện?

Rất đơn giản, mượn đầu quân phiệt dùng một lát!

Đầu thời Dân Quốc, các nơi quân phiệt mọc lên như nấm.

Thời kỳ khoa trương nhất, kéo theo vài chục khẩu súng, cướp được một trấn, đã dám tự xưng đại soái, tác oai tác quái tại địa phương!

Thời đại này, các quân phiệt lớn nhỏ trên toàn quốc, e là có đến hàng nghìn!

Những quân phiệt nhỏ như Tôn, Sở, nhiều không kể xiết.

Nửa năm trước, Hứa Ngôn không có năng lực thì thôi!

Bây giờ có năng lực rồi, thế nào cũng phải làm chút gì đó cho những người dân bị thu thuế đến một trăm năm sau.

Hứa Ngôn dặn dò xong, Triệu Quốc Trung lập tức đi làm.

Chiều tối hôm đó, trước sở công của huyện, tụ tập hơn vạn người.

Gần như nửa huyện đều đến!

Dẫn đầu trong đám đông, vẫn là đám hương thân địa phương.

Nhưng, họ đã bị người của Hứa Ngôn dùng súng dí vào đầu dạy dỗ một phen, lúc này đã an phận hơn nhiều, cũng không còn nói gì về việc yêu cầu thả Tôn đại soái nữa.

Dù sao đám người này cũng không ngốc, Tôn đại soái có quan trọng đến đâu, cũng không quan trọng bằng tính mạng gia sản của mình!

Rất nhanh, cuộc xét xử công khai chính thức bắt đầu.

Hứa Ngôn để Triệu Quốc Trung tạm thời đóng vai thẩm phán, bảo anh ta báo cáo từng tội trạng của Tôn đại soái mà dân chúng tự phát gửi đến trong nửa ngày qua.

Đồng thời, lại mời mấy người dân bị Tôn đại soái áp bức, kêu oan không có cửa lên đài, để họ tố cáo những việc làm của Tôn đại soái.

Phải nói rằng!

Tên Tôn đại soái này đúng là cực phẩm, tham tài háo sắc đến một cảnh giới nhất định!

Mấy bà vợ bé của ông ta, không ít người là cướp giữa đường, vì chuyện này còn đánh chết không ít người.

Chỉ riêng mấy tội trạng này, phán ông ta một án xử bắn cũng không quá đáng.

Còn có tham ô công quỹ của huyện, chiếm đoạt tiền bạc cứu trợ thiên tai, sửa cầu làm đường, dẫn đến nạn đói hạn hán năm ngoái, làm chết đói hàng trăm người.

Những tội trạng này, từng điều từng khoản, đều đang làm tăng thêm ngọn lửa giận dữ của dân chúng.

Cuối cùng, trong tiếng hô "xử bắn" vang trời, Tôn đại soái bị xử bắn.

Cùng lúc đó!

Uy danh của Hứa Ngôn, cũng đạt đến đỉnh cao trong đại hội xét xử công khai này.

Dân chúng miệng hô "Thanh thiên đại lão gia", muốn quỳ xuống lạy Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn thấy tình hình này, vội vàng rút súng lục, bắn liền ba phát lên trời!

"Đứng dậy, không được quỳ!" "Hoàng đế cũng không còn nữa, còn quỳ cái gì!

Tôi không đáng để các vị quỳ, trên đời này ngoài cha mẹ trời đất, cũng không ai đáng để các vị quỳ!" "Nhớ kỹ, tôi đến Văn Huyện, chỉ làm ba việc!" ...

Mấy ngày sau, phủ đại soái.

Thời gian này, Hứa Ngôn đã cho những người già yếu bệnh tật trong đám thuộc hạ của Tôn, Sở về nhà, còn cho cả phí an gia, để họ sống tốt.

Những người còn lại muốn nhập ngũ, đồng thời thông qua bài

kiểm tra của Hứa Ngôn, thì được tái biên chế.

Cuối cùng, tái biên chế được hai doanh.

Thế lực trong tay Hứa Ngôn cũng nhanh chóng mở rộng, đạt đến ba doanh, một nghìn năm trăm người!

Hơn nữa mỗi người đều có một khẩu súng trường, thêm ba trăm khẩu tiểu liên Tiger, mười khẩu súng máy hạng nặng, một khẩu pháo dã chiến.

Không ngoa khi nói, thế lực của anh bây giờ, trong số bảy tám quân phiệt ở các huyện xung quanh, đều thuộc hàng đầu.

Sau khi danh tiếng của anh vang dội, các quân phiệt lớn xung quanh, như Trần đại soái ở Trường Sa, thị trưởng Lân thị, đều gửi cành ô liu cho Hứa Ngôn, hy vọng anh có thể đến nhậm chức.

Nói ra cũng thật khéo, Trần đại soái ở Trường Sa, sắp xếp cho Hứa Ngôn chức vị, chính là thành phòng quan!

Cũng chính là chức quan mà Trương Khải Sơn từng đảm nhiệm, ngoài vị trí thành phòng quan, Trần đại soái còn hứa sẽ giúp Hứa Ngôn vận động, có thể nhận được biên chế chính thức của quân đội Quốc dân, thậm chí có thể được phong huân hàm.

Còn về thị trưởng Liêu của Lân thị, vì họ không có quân đội thường trú, thường xuyên bị quân phiệt gần đó tống tiền, động một tí là phải nộp bạc trắng!

Cho nên, ông ta hy vọng Hứa Ngôn có thể đến đó đồn trú, làm quân đội thành vệ của Nhạc An thị.

Còn hứa hẹn, sau này mọi chi tiêu của quân đội dưới trướng Hứa Ngôn, đều do chính phủ Nhạc An thị phụ trách.

Chỉ có điều...

Hứa Ngôn sau khi xem xét tổng hợp, đã từ chối cả hai bên.

Trường Sa tạm thời không nói, đó là địa bàn của Cửu Môn, cá rồng lẫn lộn!

Ba doanh binh mã này của Hứa Ngôn vẫn còn quá ít, hơn nữa anh ở Trường Sa không có gốc rễ, cũng không có lòng dân!

Bây giờ mà qua đó, e là sẽ bị nuốt không còn cả xương.

Còn về Nhạc An thị, các quân phiệt khác không dám tiến vào đồn trú cũng có nguyên nhân của nó!

Nhạc An gần biển lớn, có cảng nước sâu tự nhiên, vận tải biển phát triển!

Nhất là gần sông Hoàng Phố!

Thế lực ở đó càng phức tạp hơn, quân đội Quốc dân, Thanh Bang, còn có Thập Tam Thái Bảo mà Hứa Ngôn vừa nghe ngóng được...Đúng là một nồi thuốc nhuộm lớn!

Xem xét tổng hợp, Hứa Ngôn vẫn quyết định trước tiên ổn định hai huyện Văn, Vũ, kinh doanh hậu phương của mình vững chắc, rồi mới tính đến việc mở rộng!

Phủ đại soái, trong thư phòng.

Nhạc Khỉ La thay một bộ sườn xám màu trắng ngà, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đầy vẻ tò mò.

"Hứa đại ca, anh nói cho em biết đi, hôm đó ở đại hội xét xử công khai rốt cuộc anh đã nói ba chuyện gì vậy, tại sao dân chúng trong huyện lại kính ngưỡng anh như thế?" Hứa Ngôn đang cầm một cuốn sách được mệnh danh là binh thư đỉnh cấp "Sổ tay huấn luyện dân binh", đọc say sưa.

Nghe lời Nhạc Khỉ La, anh lắc đầu cười nói: "Muốn biết thì tự đi

mà nghe ngóng, được rồi, đừng làm phiền anh đọc sách." "Không nói thì thôi, em đi hỏi Tiểu Khải Linh!" "Em đừng nhắc đến nó nữa, gần đây gặp mặt là véo má nó, khiến nó bây giờ thấy em là quay đầu bỏ đi, đã lâu rồi không cùng ăn cơm..." "Ha ha, em thấy em trai Khải Linh đáng yêu quá mà!" Hứa Ngôn lắc đầu, không để ý đến Nhạc Khỉ La, lại tập trung vào cuốn sổ tay dân binh.

Sau khi xét xử công khai Tôn đại soái, anh lại ban hành mấy đạo pháp lệnh.

Đó là bãi bỏ các loại thuế má hà khắc của Tôn đại soái và mấy vị quân phiệt tiền nhiệm, đồng thời còn giảm thuế cho dân chúng hai huyện Văn, Vũ.

Số thuế ít ỏi thu được, phần lớn còn dùng để cứu trợ thiên tai, giúp đỡ người già neo đơn và trẻ em trong huyện.

Dùng cho việc phát triển xây dựng quân đội rất ít!

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là vì tiền thật sự không nhiều, một năm chưa đến một vạn đồng bạc trắng tiền thuế, còn không đủ cho anh nuôi mấy trăm khẩu súng.

Hơn nữa anh lại không phải là những quân phiệt kia, sẽ không vơ vét bóc lột.

Anh làm vậy, ngoài việc mua chuộc lòng dân, còn có mục đích thứ hai, đó là ổn định môi trường thương mại.

Vị trí địa lý của hai huyện Văn, Vũ thực ra rất ưu việt, có tiềm năng trở thành trung tâm trung chuyển hàng hóa tiền tiêu của sông Hoàng Phố.

Nhưng đám quân phiệt này căn bản không hiểu tầm quan trọng của thương mại, gặp thương nhân đi qua, về cơ bản đều là vơ vét đến cùng, lâu dần, thương nhân không muốn đi qua hai huyện Văn, Vũ

nữa, thà đi đường vòng xa hơn.

Không có sự hỗ trợ của thuế thương mại, Tôn đại soái chỉ có thể nhắm vào những người dân nghèo đến mức không có cơm ăn, những nông dân trong huyện...

Chương 18

Làm như vậy, chẳng qua chỉ là làm tăng thêm gánh nặng cho dân chúng, tát cạn ao bắt cá mà thôi!

Sau mấy lần hành động, uy danh của Hứa Ngôn ở hai huyện Văn, Vũ như mặt trời ban trưa, gần như đạt đến mức độ Phật sống của vạn nhà.

Ngoài một số thân sĩ có chút ý kiến ra, hai huyện Văn, Vũ dần dần ổn định lại.

Nhưng, Hứa Ngôn bây giờ cũng đối mặt với một vấn đề nan giải.

Cùng với việc binh lực trong tay mở rộng đến ba doanh một nghìn năm trăm người, tiền lương tiêu hao mỗi tháng không phải là một con số nhỏ.

Trước tiên nói về lương bổng!

Hứa Ngôn kiên trì chế độ lương bổng cao, nói đơn giản là, muốn thuộc hạ bán mạng, chuyện khác không nói, tiền bạc phải đủ!

Đánh trận là treo đầu trên thắt lưng, tiền còn không đủ, ai sẽ bán mạng cho anh?

Dùng một câu nói nổi tiếng của đời sau, một tháng ba năm trăm đồng, anh bán cái mạng gì!

Cho nên, thời đại này lương tháng của công nhân bình thường khoảng mười đồng bạc trắng.

Mà lương của toàn quân đội dưới trướng Hứa Ngôn, binh sĩ bình thường là mười lăm đồng bạc trắng, cấp trung đội trưởng là hai mươi đồng, đại đội trưởng ba mươi đồng, doanh trưởng năm mươi đồng.

Còn về trung đoàn trưởng, dưới trướng Hứa Ngôn chỉ có ba doanh binh lực, tạm thời chưa biên chế thành trung đoàn.

Nói cách khác, mỗi tháng, chỉ riêng lương bổng quân đội, anh đã phải chi một vạn sáu nghìn đồng bạc trắng.

Nếu cộng thêm việc cung cấp thịt hàng ngày, tiêu hao đạn dược huấn luyện quân đội, ước tính cần hai vạn đồng bạc trắng một tháng.

Đại pháo vừa nổ, vạn lạng vàng bay!

Đây chưa bao giờ là một câu nói suông, chỉ ba doanh binh lực đã tốn kém như vậy, nếu có mấy trung đoàn, thậm chí mấy sư đoàn, quân đoàn mấy vạn người, tiền lương tiêu hao mỗi tháng có thể thấy được.

Đương nhiên, Hứa Ngôn đây là đang làm theo phương thức tinh binh, nếu anh học theo Tôn đại soái, quân lương có thể cắt xén thì cắt xén, thuộc hạ có thể kéo đi đào mỏ trồng trọt kiếm tiền, thì kéo đi kiếm tiền, vậy thì bộ đội không những không phiền phức, mà còn có thể tự kiếm tiền!

Nhưng làm như vậy, chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình!

Đúng lúc này, phó quan Trương Quốc Trung tay cầm một cuốn sổ sách, vội vã bước vào thư phòng của phủ soái.

Anh ta thấy Nhạc Khỉ La cũng ở đó, vội vàng đứng thẳng người hô: "Phu nhân chào." Nhạc Khỉ La nghe vậy, lòng vui như hoa nở, trên mặt hiện lên nụ cười.

"Không tệ, sau này nhớ phải gọi ta là phu nhân." Hứa Ngôn lườm Trương Quốc Trung một cái, khẽ nói: "Quốc Trung à, bảo cậu đi tịch biên gia sản, cậu làm xong việc chưa?" Triệu Quốc Trung trong lòng chột dạ, vội vàng đáp: "Ngôn gia, đã kiểm kê xong cả rồi.

Phủ của thằng khốn họ Tôn lục soát ra được tám vạn đồng bạc trắng, trong hầm còn có một trăm thỏi bạc, mấy trăm thỏi vàng nhỏ,

đồ cổ tranh chữ hơn trăm món.

Ước tính sơ bộ, tổng cộng có mười lăm vạn đồng bạc trắng!" Mười lăm vạn đồng bạc trắng!

Hứa Ngôn nghe con số này, trong lòng không khỏi có chút cảm thán!

Tôn đại soái chẳng qua chỉ chiếm một huyện, thời gian cũng chỉ có hai ba năm, đã vơ vét được mười lăm vạn đồng bạc trắng.

Ba năm làm tri phủ, mười vạn bạc trắng!

Câu nói này quả không sai.

"Của Sở đại soái đã kiểm kê chưa?" "Phủ của ông ta thì không có nhiều bạc trắng như vậy, lục soát ra được hai vạn đồng.

Nhưng doanh trưởng Lý sai người đến báo tin, nói là tìm được mấy trăm khẩu súng mới, còn có mấy trăm thùng đạn và thuốc súng." Sở không tham tài như Tôn, ông ta phần lớn vẫn là ham muốn quyền thế.

Có lô vũ khí này bổ sung, quân đội ba doanh dưới trướng Hứa Ngôn có thể mỗi người một khẩu súng, thực lực tuy vẫn không bằng những quân phiệt lớn, nhưng trong phạm vi trăm dặm mười mấy huyện, anh gần như là mạnh nhất.

"Được, bảo Lý Song mau chóng chỉnh đốn bộ đội, sau này anh ta dẫn một doanh đồn trú ở Vũ Huyện, cậu đồn trú ở Văn Huyện." Số tiền bạc lục soát được từ phủ của hai người Sở, Tôn, cộng thêm năm vạn mà Hứa Ngôn hoàn thành nhiệm vụ trước đó được thưởng, anh bây giờ có tổng cộng hai mươi hai vạn đồng bạc trắng.

Nếu không mở rộng binh lực, đủ dùng trong một năm.

Đương nhiên, đã đến thời loạn thế này, Hứa Ngôn hiểu sâu sắc

tầm quan trọng của thực lực.

Mở rộng quân đội tự nhiên là phải mở rộng, nhưng cần phải vững chắc từng bước, đợi thuế thương mại của hai huyện Văn, Vũ có khởi sắc, giải quyết được vấn đề tài nguyên, anh mới suy nghĩ đến việc mở rộng quân đội.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn vẫy tay, ra hiệu cho Trương Quốc Trung lui xuống trước.

Nhưng, Triệu Quốc Trung lại không đi, mà sắc mặt do dự, dường như có chuyện gì muốn nói.

Hứa Ngôn thấy vậy, cười mắng: "Được rồi, đừng ấp a ấp úng, có gì thì nói thẳng đi." Triệu Quốc Trung lúng túng gãi đầu, ánh mắt len lén liếc Nhạc Khỉ La ở không xa.

Thấy đối phương không chú ý bên này, anh ta mới vội vàng hạ giọng, nhỏ tiếng nói: "Ngôn gia, còn có chín bà vợ bé trong phủ Tôn đại soái.

Họ phải xử lý thế nào?" Thấy Triệu Quốc Trung nháy mắt ra hiệu, Hứa Ngôn tức khí đá cho anh ta một cái.

"Cần xử lý thế nào thì xử lý thế đó, nếu là bị bắt về, thì sai người đưa họ về nhà.

Không có người thân, thì cho họ một khoản tiền, sắp xếp ở trong huyện." Nghe vậy, Triệu Quốc Trung chợt hiểu ra.

"Được ạ, thuộc hạ đi làm ngay." Anh ta sở dĩ chạy đến nói nhỏ, chẳng phải là sợ Hứa Ngôn có chút suy nghĩ, nên mới để anh ta quyết định sao.

Nhưng nghĩ cũng phải, phu nhân Nhạc dung mạo tuyệt mỹ, so với cô ấy, mấy bà vợ bé của Tôn đại soái chỉ là dung chi tục phấn, Ngôn gia không để mắt đến cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ đến đây, Triệu Quốc Trung quay người đi ra ngoài thư phòng.

Nhưng anh ta vừa đi được nửa đường, như nhớ ra điều gì, vội vàng quay lại.

"Đúng rồi Ngôn gia, còn một chuyện nữa." "Nói!" Hứa Ngôn cầm sách, đầu cũng không ngẩng lên đáp một chữ.

"Mấy ngày trước, có mấy thổ phu tử đào trộm mộ cổ gần Văn Huyện, nhưng hình như đã gặp phải thứ không sạch sẽ.

Đám thổ phu tử đó chết quá nửa, còn điên một người." "Đội tuần tra phát hiện, đã giam họ trong sở công của huyện.

Một người cầm đầu trong số đó, nói họ là người của Cửu Môn đề đốc ở Trường Sa, yêu cầu được gặp mặt Ngôn gia." Triệu Quốc Trung sở dĩ không để tâm đến chuyện này, một là vì quan chức đều không coi trọng những người giang hồ hạ lưu này, hai là vì anh ta cũng không tin vào ma quỷ thần thánh gì, chỉ coi là một đám trộm mộ nội bộ lục đục!

Nhưng điều khiến anh ta kinh ngạc là, Hứa Ngôn nghe câu này, ánh mắt lại sáng lên.

"Chuyện này sao cậu không báo cáo sớm hơn!

Sau này hễ liên quan đến chuyện này, dù thật hay giả, nhớ đều phải báo cáo cho tôi trước!" Hứa Ngôn nói xong câu này, gọi Nhạc Khỉ La một tiếng, lập tức đứng dậy rời khỏi phủ đại soái.

Rất nhanh, Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La cùng cưỡi một con ngựa, thẳng tiến đến sở công của huyện.

Trên đường đi, Hứa Ngôn đang suy đoán, đám thổ phu tử này là môn nào trong Cửu Môn!

Thuộc hạ của Trương Đại Phật Gia là một nhánh của Trương gia, bọn họ ai cũng thân mang tuyệt kỹ, cho dù nhiệm vụ thất bại cũng không bị đội tuần tra bắt được.

Nhị Nguyệt Hồng mấy năm trước đã rửa tay gác kiếm, đồ đệ dưới trướng phần lớn đều chuyển sang làm buôn bán đồ cổ, không đụng đến việc dưới lòng đất nữa.

Mấy nhà còn lại, Tề Thiết Chủy cô gia quả nhân một mình, Hoắc gia phụ trách tình báo, Giải gia làm ăn, vẫn còn hoạt động dưới lòng đất, cũng chỉ có Bán Tiệt Lý, Ngô gia của Hạo Thiên Chân, Hắc Bối Lão Lục dẫn đầu một đám đao khách Tây Bắc, cùng với tên phản đồ của Nhị Nguyệt Hồng là Trần Bì A Tứ và thuộc hạ của hắn.

"Chỉ không biết, đám người này thuộc nhà nào, họ gặp phải ngôi mộ quái dị nào..." Hứa Ngôn và phó quan Triệu Quốc Trung đến sở công của huyện, đội tuần tra được thông báo đã ra cửa đón tiếp.

"Hứa đại soái ghé thăm sở công của huyện, nơi này của chúng tôi thật là rồng đến nhà tôm!" Đám tuần tra của sở công xếp thành hai hàng, dưới sự dẫn dắt của cục trưởng, nịnh nọt hết mức!

Nói ra, đám tuần tra, cục cảnh sát thời đại này, sống cũng khá là uất ức.

Bên Văn Huyện này còn được, nếu đổi sang Hoàng Phố Giang, trong các thành phố lớn, sống còn không bằng.

Động một tí là bị hắc bang tống tiền, quan chức chính phủ ngược lại còn bị các băng đảng như Thanh Bang, Phủ Đầu Bang uy hiếp.

Cục trưởng phòng tuần tra, sống còn không bằng một tiểu đầu mục của hắc bang.

Hứa Ngôn lướt mắt qua đám tuần tra có mặt, khẽ lắc đầu không để ý.

Phó quan Triệu Quốc Trung phía sau anh thấy vậy, hiểu ý bước lên giao thiệp, chẳng mấy chốc đã đuổi đám người của phòng tuần tra đi.

Chỉ để lại một tiểu tuần tra phụ trách phòng tạm giam của sở công dẫn đường.

Thực ra, đối với việc đám tuần tra và quan viên sở công này nịnh nọt như vậy, Hứa Ngôn đã sớm dự liệu.

Những người này không phải là công chức chính phủ gì cả, mà là những chức quan, vị trí đội trưởng tuần tra mua từ tay Tôn đại soái!

Họ đã bỏ ra vàng thỏi, bỏ ra một cái giá lớn để mua quan, tự nhiên phải lấy lại tiền từ tay dân chúng.

Trên đường đến phòng tạm giam, Hứa Ngôn nhìn qua sở công của huyện, cũng như môi trường của phòng tuần tra, quay đầu dặn dò Triệu Quốc Trung.

"Quốc Trung, cậu sắp xếp một chút, ở sở công tổ chức một cuộc kiểm tra!

Nếu kiểm tra không đạt, miễn chức tại chỗ!

Chương 19

Chức vị thiếu, do anh em bị thương lui về đảm nhiệm!" Thời đại Dân Quốc là vậy, khắp nơi đều đầy rẫy tham nhũng hủ bại!

Hứa Ngôn tự hỏi mình không có năng lực lớn đến mức có thể quét sạch vũ trụ.

Nhưng, trong phạm vi hai huyện Văn, Vũ này, tổ chức một cuộc chấn chỉnh quy mô nhỏ, vấn đề không lớn!

Giống như vĩ nhân đã nói, chính quyền sinh ra từ nòng súng.

Hứa Ngôn nắm giữ sức mạnh vũ trang của hai huyện, tương đương với việc nắm giữ huyết mạch của hai huyện, mọi việc lớn nhỏ trong huyện, đều do anh một lời quyết định!

"Được rồi Ngôn gia, tôi hiểu rồi." Triệu Quốc Trung gật đầu, vẫy tay gọi một cảnh vệ đến, bảo anh ta đi thông báo.

Ngày mai trực tiếp kéo một doanh binh lực đến, đám cỏ đầu tường này tự nhiên không gây ra được sóng gió gì.

Rất nhanh, một đoàn người đã đến phòng tạm giam sâu trong sở công của huyện.

Nói là phòng tạm giam, thực ra chỉ là một cánh cửa được ngăn cách bằng hàng rào gỗ.

Phía sau hàng rào, là mười bảy mười tám phòng nhỏ, mỗi phòng đều đông nghịt người.

Triệu Quốc Trung vừa dẫn đường, vừa báo cáo với Hứa Ngôn.

"Những người này phần lớn thực ra không phải là tội phạm!" "Không phải phạm nhân?" Hứa Ngôn ngẩn ra, ngay sau đó giọng điệu

lạnh đi.

“Vậy họ bị giam vào đây thế nào?” “Lúc Tôn đại soái còn tại vị, đã thiết lập một loại thuế tráng đinh.

Ý là, trên đường phố tùy tiện bắt người, người bị bắt hoặc là phải nộp một khoản tiền chuộc thân, hoặc là chỉ có thể bị đưa ra chiến trường tiền tuyến.” “Thường thường những người dân không có tiền, đều chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Vận may tốt, có thể ba năm năm là giải ngũ trở về.

Vận may không tốt, ngay cả một lá thư báo tử cũng không có.” Hứa Ngôn nghe câu này, ánh mắt hướng vào trong nhà giam, nhìn những người dân mặt mày chết lặng.

Chuyện này, anh đã từng thấy khi xem phim, nhưng khi tự mình trải nghiệm, mới có thể hiểu được thời thế này rốt cuộc hiểm ác đến mức nào.

“Thà làm chó thời thái bình, không làm người thời loạn thế.” Hai câu này, gần như đã nói hết sự bất lực và đau khổ của người dân thời loạn thế.

“Vậy ngày mai giải quyết luôn, chỉ cần là bị bắt tráng đinh vào đây, tất cả đều cho họ về nhà.” “Vâng, Ngôn gia.” Triệu Quốc Trung gật đầu, sắc mặt vui mừng.

Anh ta sở dĩ không chịu làm việc cho Tôn đại soái, thà giả bệnh thoái thác.

Một phần nguyên nhân là vì chuyện này.

Khi anh ta còn nhỏ, chính là thời kỳ triều đại thay đổi, thiên hạ đại loạn.

Lúc đó, cha và anh cả của anh ta, chính là đang đi trên đường phố,

kết quả bị nha dịch bắt tráng đinh.

Lần đi đó, cha và anh cả của anh ta không bao giờ trở về nữa.

Cho nên, Triệu Quốc Trung đối với loại chuyện này vô cùng căm ghét, càng coi thường loại người như Tôn đại soái chỉ biết cắt xén quân lương của anh em thuộc hạ.

Đoàn người đi qua hành lang u ám, cuối cùng đến căn phòng sâu nhất của nhà giam.

Qua ô cửa quan sát nhỏ trên cửa, có thể thấy trong phòng, bốn năm người đàn ông trung niên nằm ngổn ngang.

Những người đàn ông này khác với những người dân mặt mày chết lặng, hai mắt vô hồn kia.

Họ tuy nằm trong nhà giam, nhưng ai nấy ánh mắt như điện, mang theo tia hung ác khiến người ta kinh hãi.

Rõ ràng là!

Đám người này không phải là hạng hiền lành, nhất là người cầm đầu, một ông lão khoảng sáu mươi tuổi.

Ông ta chiếm vị trí tốt nhất, đang ngủ trên đống cỏ khô, nhắm mắt dưỡng thần!

Điều thu hút sự chú ý nhất, là trong lòng ông ta nhét một cây tẩu thuốc lớn.

Mấy người còn lại, đều là thanh niên trai tráng, dung mạo có vài phần giống ông lão.

Hứa Ngôn liếc qua bốn năm người trong nhà giam, trong lòng suy đoán, đây có lẽ là một gia đình.

Việc đổ đấu trộm mộ trong nước, có hai phái nam bắc.

Phương bắc phần lớn là môn phái, sư phụ truyền cho đồ đệ, đồ đệ truyền cho cháu...

Ngược lại, lại không truyền cho người nhà.

Bởi vì trộm mộ phương bắc cho rằng, trộm mộ là việc thất đức, sẽ làm tổn hại công đức.

Không có số mệnh nhất định, không trấn áp được những thứ xui xẻo này.

Cho nên, họ nhận đồ đệ chỉ xem mệnh cách, không xem thân sơ.

Nhưng ở phương nam, thì lại hoàn toàn ngược lại.

Trộm mộ phái nam, gọi là thổ phu tử.

Thổ phu tử xuất động, thường là cả một gia đình, một gia tộc, gần như không để người ngoài nhúng tay.

Hơn nữa xuống mộ, phần lớn sẽ để con cháu xuống, người lớn tuổi hơn thì ở lại trên canh giữ cửa động, để ứng phó.

Đó là vì, người phái nam cho rằng trong mộ có nhiều bảo vật quý hiếm, không phải là huyết thống chí thân, dễ bị phú quý tám phương làm mờ mắt.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn quay đầu thản nhiên dặn dò tiểu tuần tra: "Mở cửa." Tiểu tuần tra nghe câu này, người lại run lên, trong giọng nói mang theo tia kinh hãi!

"Không được đâu đại soái, người bên trong đều là hung thần!

Đội tuần tra hai mươi mấy người bắt họ, bị thương bảy tám người mới bắt được.

Hơn nữa theo người của đội tuần tra nói, đám người này lúc bị bắt đã bị dọa mất hồn, mới bị bắt được.

Nếu là tình hình bình thường, cả đội tuần tra đều phải bỏ mạng.” Nhắc đến mấy người trong nhà giam, tiểu tuần tra đến giờ vẫn còn sợ hãi.

Mấy ngày nay, ngay cả đưa cơm cậu ta cũng cẩn thận, căn bản không dám đến gần mấy người trong nhà giam.

Hứa Ngôn không tỏ ý kiến, Triệu Quốc Trung bên cạnh mất kiên nhẫn thúc giục: “Bảo mày mở thì mở, nói nhảm nhiều thế làm gì!” Nghe vậy, tiểu tuần tra bất đắc dĩ, chỉ có thể lấy ra chìa khóa phòng giam, “cạch” một tiếng mở cửa phòng.

Cửa mở, Hứa Ngôn đi vào trước tiên.

Cùng lúc đó, bốn năm người đàn ông bên trong cũng đồng loạt đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm Hứa Ngôn.

“Người nào?” Nghe đám người này quát hỏi!

Hứa Ngôn cười...

“Câu này phải là tôi hỏi các người mới đúng chứ?” “Văn Huyện là địa bàn của tôi, mấy người các người không ở yên ở Trường Sa, chạy đến địa bàn của tôi đào mồ trộm mộ?” Nghe câu này, người đàn ông trên đống cỏ hơi ngẩn ra, sau đó tỉnh ngộ.

“Ngài là Hứa đại soái đang nổi như cồn ở Văn Huyện gần đây?” “Tôi nghe người ta nói, các người muốn gặp tôi?” Hứa Ngôn không tỏ ý kiến, chỉ hỏi ngược lại một câu.

Người đàn ông cầm đầu dường như không ngờ Hứa Ngôn lại trẻ như vậy, trông còn chưa lớn bằng con trai ông ta.

Nhưng, ông ta cũng không vì thế mà coi thường Hứa Ngôn, chỉ theo quy củ giang hồ, hai tay ôm quyền nói: “Tại hạ là gia chủ Ngô gia của Cửu Môn Trường Sa.

Đại soái có thể gọi tôi là Lão Tẩu Thuốc.” “Lần này không cẩn thận mạo phạm đến địa bàn của đại soái, là Ngô gia chúng tôi không đúng.

Tôi nguyện dâng lên mười thỏi vàng nhỏ, coi như là bồi lễ.” Lão Tẩu Thuốc miệng lưỡi rất kín, không hề nhắc đến nguyên nhân bị bắt.

Chỉ nói Hứa Ngôn thả họ, lập tức dâng lên lễ tạ.

Chỉ tiếc, Hứa Ngôn cũng không phải là kẻ ngốc.

Từ hình tượng của Lão Tẩu Thuốc, còn có mấy người trẻ tuổi bên cạnh ông ta, làm sao mà không đoán ra được.

Ông ta chính là ông nội của Ngô Lão Cẩu, ông cố của Ngô Tà.

Mấy người còn lại trong nhà giam, người trẻ nhất, mặt mày tỏ vẻ ba phần bất phục, bốn phần không cam chịu, chắc hẳn chính là Ngô Lão Cẩu.

Mấy người này tụ tập lại, ngôi mộ mà họ định đào chắc hẳn chính là ngôi mộ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh, Trường Sa!

Chỉ tiếc!

Lần xuống mộ này, họ đã gặp phải thứ tà ma, cả gia đình thương vong thảm trọng, chỉ có Ngô Lão Cẩu may mắn sống sót.

Hơn nữa, sau chuyện này.

Chương 20

Ngô gia suy sụp, mãi đến mấy năm sau, Ngô Lão Cẩu trưởng thành, dưới sự giúp đỡ của mấy nhà khác, dần dần có danh vọng.

Lại vì ủng hộ Trương Đại Phật Gia, quan hệ với Trương Đại Phật Gia cũng không tệ, do đó có thể luôn được xếp vào hàng Cửu Môn.

Nhưng, đó phải là chuyện của mấy năm sau!

Bây giờ, điều quan trọng nhất, chắc hẳn chính là ngôi mộ Huyết Thi đó.

Hứa Ngôn ngẩng đầu nhìn Lão Yên Đầu, trên mặt lộ ra một tia thích thú.

Anh không tỏ ý kiến, chỉ nói: "Đề đốc Cửu Môn, nhà họ Ngô?" "Ngô gia chủ, người quang minh chính đại không nói lời mờ ám!

Muốn tôi thả các người cũng rất đơn giản, tôi muốn các người tiếp tục khai quật ngôi mộ kia!" Nhắc đến ngôi mộ đó, Hứa Ngôn để ý thấy mí mắt của Ngô Lão Cẩu, người nhỏ tuổi nhất, chỉ mới hơn mười tuổi, giật lên một cái, trên mặt lộ ra mấy phần sợ hãi.

Xem ra, ông ta cùng ông nội và cha mình quả thật đã đào đúng ngôi mộ Huyết Thi đó, hơn nữa có vẻ như họ còn phát hiện ra điều gì đó không ổn bên trong.

Có lẽ là vì Hứa Ngôn, sau khi anh chiếm được cả hai huyện Văn và Võ, đã ra lệnh cho sở công an huyện tăng cường tuần tra trong và ngoài thành.

Chắc là Lão Yên Đầu và nhóm của ông ta đang đào được nửa chừng thì không may bị đội tuần tra phát hiện.

Vì vậy mới không giống như trong tình tiết gốc, chết thảm trọng,

chỉ còn lại một mình Ngô Lão Cẩu sống sót.

Lão Yên Đầu nghe xong lời của Hứa Ngôn, vẻ mặt rõ ràng biến đổi.

Nhưng dù sao ông ta cũng là nhân vật thuộc thế hệ trước, đã từng trải qua sóng to gió lớn.

Chỉ trong một khoảnh khắc, sắc mặt ông ta đã trở lại bình thường.

"Đại soái, ngôi mộ đó tôi đã xem rồi, không có thứ gì tốt cả.

Đào cũng là công cốc!

Nếu ngài nhất định muốn mở mang tầm mắt, tôi sẽ bảo thằng ba nhà tôi, hôm khác dẫn ngài đến một ngôi mộ lớn đời Đường Tống để xem.

Bên trong đó mới có nhiều đồ tốt, bán được giá cao!

Tùy tiện lấy hai món đồ gốm sứ đời Đường cũng có thể bán được mấy trăm đồng bạc trắng." Cửu Môn ở Trường Sa, thực chất là một nhóm người giang hồ sống bằng nghề trộm mộ.

Nhóm người này không phải ai cũng đến hiện trường đào mộ, trong đó cũng có người phụ trách tiêu thụ hàng, phụ trách dò la tin tức.

Tuy nhiên, không nói đến các môn khác, nhà họ Ngô lại là thổ phu tử có tiếng ở địa phương từ trước thời Dân Quốc.

Lịch sử phát triển của họ chính là bắt đầu từ vị Ngô thái gia có biệt danh Lão Yên Đầu này.

Nếu là một quân phiệt bình thường, nghe lời Lão Yên Đầu nói, chắc chắn sẽ mất hứng thú với ngôi mộ kia.

Nhưng Hứa Ngôn thì khác, anh biết trong mộ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh, ngoài Huyết Thi hung tàn, còn có một cuộn bạch thư thời Chiến Quốc.

Trên cuộn bạch thư này ghi lại vị trí của lăng mộ Lỗ Thương Vương.

Bất kể là mộ Huyết Thi hay mộ Lỗ Thương Vương, tuyệt đối đều là những ngôi mộ quỷ hoặc mộ yêu mà hệ thống có thể công nhận!

Dù Hứa Ngôn có đi khai quật hay không, nắm giữ manh mối trong tay cũng không bao giờ sai.

Nếu phần thưởng nhiệm vụ đặc biệt tốt, thì dù thế nào cũng đáng để thử một phen.

Vấn đề duy nhất có lẽ là những ngôi mộ này vô cùng nguy hiểm, tuy rằng có Tiểu Ca ở đây.

Nhưng cậu bé mới chỉ sáu tuổi, vẫn chưa có thực lực mạnh mẽ như tám chín mươi năm sau.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: "Lão Yên Đầu, ông không thành thật chút nào.

Nếu đã không muốn, vậy thì các người cứ ở trong tù đi, đợi khi nào nghĩ thông suốt rồi thì đến tìm tôi!" Nói xong câu đó, Hứa Ngôn dứt khoát dẫn phó quan rời khỏi nhà giam.

Viên cai ngục nhỏ đi theo phía sau không dám ở lại lâu, vội vàng đóng cửa sắt nhà giam lại.

Đợi đến khi tất cả mọi người đã rời đi, trong số người nhà họ Ngô, một người đàn ông râu quai nón lẩm bẩm: "Cha, sao cha không đồng ý với ông ta chứ..." Người râu quai nón này chính là cha của Ngô Lão Cẩu, nhân vật thế hệ thứ hai của nhà họ Ngô.

Theo tình tiết gốc, ông ta cũng chết trong lúc đào mộ ở Tiêu Tử Lĩnh, chỉ để lại một mình Ngô Lão Cẩu, một mình gánh vác danh tiếng nhà họ Ngô.

Lão Yên Đầu nghe lời con trai, rút chiếc tẩu thuốc lớn trong lòng ra, gõ thẳng hai cái lên đầu người râu quai nón.

"Suốt ngày lẩm cẩm, ngôi mộ ở Tiêu Tử Lĩnh nguy hiểm như vậy, dẫn người đến đó xảy ra chuyện thì phải làm sao!" "Xảy ra chuyện cũng là ông ta tự tìm lấy, có liên quan gì đến chúng ta đâu." Người râu quai nón vẫn có chút không phục, vừa né chiếc tẩu thuốc của cha, vừa lớn tiếng cãi lại.

"Mày biết cái quái gì, vị đại soái mới nổi này thực lực hùng hậu, dưới trướng có mấy ngàn tay súng.

Nếu ông ta xảy ra chuyện, mày, tao, và cả đám nhỏ nhà họ Ngô chúng ta, ai có thể sống được?" Nói đến đây, Lão Yên Đầu có chút sầu não rít một hơi thuốc.

"Ai, chúng ta là dân, từ xưa đến nay, dân không đấu với quan!

Chỉ hy vọng vị đại soái này nhất thời hứng khởi, vài ngày nữa sẽ thả chúng ta ra thôi." Lão Yên Đầu cũng không ngốc, bọn họ ở chốn giang hồ lục lâm hô mưa gọi gió, khuấy đảo trời đất, nhưng đó cũng chỉ là giang hồ.

Thật sự đụng phải súng đạn, nên nhún thì vẫn phải nhún.

Chỉ là, điều khiến Lão Yên Đầu thất vọng là, mấy ngày sau, vị Hứa đại soái kia không những không quên bọn họ, không chỉ mỗi ngày sai người đến hỏi cung, mà thậm chí còn bắt đầu thu thập chứng cứ, nói rằng vài ngày nữa nếu không đồng ý, sẽ theo quy trình định tội cho họ.

Trộm mộ, ở bất kỳ triều đại nào, thực ra đều là phạm tội.

Hơn nữa, hình phạt thời cổ đại còn nặng hơn hiện đại.

Trong luật nhà Đường từng ghi lại, phàm kẻ đào mộ mà mở quan quách, xử giảo hình.

Kẻ đào mộ mà chưa mở quan quách, lưu đày ba ngàn dặm.

Tội này gặp lệnh ân xá cũng không được xá, là một trong những trọng tội được quy định rõ ràng.

Sau này Tống, Nguyên, Minh, Thanh đều xử lý đạo mộ tặc theo luật nhà Đường.

Đến thời Dân Quốc, hình phạt đã nhẹ hơn rất nhiều.

Nhưng kẻ đào mộ mà mở quan quách, vẫn bị phán hình từ bảy năm trở lên!

Thấy sở công an huyện đã bắt đầu khởi tố, con cháu mình sắp bị phán hình!

Lão Yên Đầu cuối cùng cũng phải cúi đầu trước Hứa Ngôn, đồng ý dẫn anh đến Tiêu Tử Lĩnh.

Tuy nhiên, trước khi xuất phát, Lão Yên Đầu lại đưa ra một yêu cầu.

"Hứa đại soái, tôi có thể dẫn ngài đến ngôi mộ đó, nhưng ngài phải thả hai đứa nhỏ nhà tôi trước." Hai đứa nhỏ trong miệng Lão Yên Đầu chính là Ngô Lão Cẩu nhỏ tuổi nhất và anh hai của cậu ta.

Lần này hai người theo ông nội và cha ra ngoài "mở hàng" chỉ là để mở mang tầm mắt.

Ai ngờ tầm mắt chưa mở mang được, thì đã phải ngồi tù một phen.

Nghe lời Lão Yên Đầu, Ngô Lão Cẩu và anh hai còn không chịu đi, cứng cổ nói muốn đi cùng.

Kết quả, bị người râu quai nón mỗi người một bạt tai vào đầu.

"Suốt ngày lẩm cẩm, ông nội đã bảo hai đứa bây về nhà thì ngoan ngoãn về nhà cho tao." Ngô Lão Cẩu và anh hai vẫn còn phẫn uất, mặt

đầy vẻ không phục.

Bọn họ tuổi trẻ khí phách, lần trước ở Tiêu Tử Lĩnh chịu thiệt, đang nghĩ muốn gỡ lại thể diện.

Thấy ông nội và cha đều không cho hai đứa đi cùng, trong lòng vô cùng khó chịu.

Hứa Ngôn thấy vậy mỉm cười, nhún vai nói: "Lão gia tử không cần lo lắng, cho dù có đi cũng không vội lúc này!" "Mấy ngày nay lão gia tử ở trong tù chịu khổ rồi, cứ đi tắm rửa một phen, nghỉ ngơi cho khỏe một đêm rồi hãy nói." Nói xong, anh vẫy tay.

Phó quan Triệu Quốc Trung hiểu ý, vội vàng dẫn đường phía trước, đưa ba thế hệ nhà họ Ngô đến một tửu lầu trong huyện nghỉ ngơi.

Trong lúc đó, còn sắp xếp một bữa tiệc thịnh soạn, để ba ông cháu đón gió tẩy trần, xua đi vận rủi.

Đêm đó, trong phòng khách của tửu lầu.

Lão Yên Đầu đang ngồi trên ghế sô pha, rít thuốc liên tục.

Gương mặt già nua đầy nếp nhăn, tràn ngập vẻ sầu muộn!

Cha của Ngô Lão Cẩu, người râu quai nón, đã tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ.

Ông ta thấy Lão Yên Đầu chau mày ủ dột, liền nói: "Cha, cha cũng đừng lo lắng quá.

Con thấy vị đại soái này cũng khá dễ nói chuyện, ngày mai đi làm một quả, chưa chắc đã xảy ra chuyện!

Trong huyện không phải đều nói, Hứa đại soái này dưới trướng có một đội quân tinh nhuệ sao, thứ trong mộ kia có tà ma đến đâu, cũng không chịu nổi một quả đại pháo!" Lão Yên Đầu thấy đứa con trai cả

vô tâm vô phế của mình, tức không chịu nổi, liền cầm lấy tẩu thuốc, gõ mạnh hai cái lên đầu người râu quai nón.

Chương 21

Người râu quai nón da dày thịt béo, cũng không né, coi như là để cha già xả giận.

"Đồ ngốc nhà mày, vị đại soái trẻ tuổi kia càng như vậy, lòng tao lại càng bất an!" Lão Yên Đầu tuy không phải người trong quan phủ, nhưng ông ta tung hoành giang hồ nửa đời người, hạng người nào mà chưa từng gặp qua.

Những đại soái tham lam vô độ thì nhiều, nhưng giống như Hứa Ngôn, thịt đã đến miệng mà không vội ăn, thậm chí còn đãi họ ăn ngon uống say, Lão Yên Đầu đây là lần đầu tiên gặp.

"Cha, sự đã đến nước này, cha có nghĩ nữa cũng vô ích.

Con vừa nhìn rồi, bên ngoài tửu lầu toàn là lính gác súng đạn lên nòng, mấy người nhà ta muốn chạy cũng không thoát nổi đâu!" "Thôi thôi, đi một bước xem một bước vậy." Lão Yên Đầu thở dài, cất đi chiếc tẩu thuốc lớn đen bóng vì dùng lâu năm của mình, vẫy tay bảo con trai đi nghỉ. ...

Hôm sau.

Trời vừa rạng sáng.

Lão Yên Đầu và người râu quai nón đã ăn mặc chỉnh tề, dặn dò Ngô Lão Cẩu và anh hai ngoan ngoãn ở lại tửu lầu, sau đó mới đi về phía cổng thành để hội hợp với Hứa Ngôn.

Ở cổng thành, Hứa Ngôn cưỡi trên lưng ngựa, trong lòng anh là Nhạc Khỉ La.

Trên một con ngựa bên cạnh là Tiểu Khải Linh.

Lần này đến Tiêu Tử Lĩnh, Hứa Ngôn đặc biệt mang theo đội quân

tinh nhuệ nhất gồm năm trăm người, kèm theo năm trăm khẩu súng, hai khẩu súng máy hạng nặng, thuốc súng và thuốc nổ nặng hơn trăm cân.

Tuy rằng có Nhạc Khỉ La và Trương Khởi Linh ở đây, nhưng có thể chuẩn bị thêm một phần thì cứ chuẩn bị thêm một phần!

Đây là phong cách làm việc của Hứa Ngôn, cũng là bí quyết giúp anh có thể tung hoành trên thương trường ở kiếp trước.

Mọi việc chưa thắng đã lo bại, phát huy hai chữ cẩn thận và dũng cảm đến cực hạn.

Lão Yên Đầu và người râu quai nón nhìn thấy đội quân quân dung chỉnh tề ở cổng thành, bất giác cùng nhau tặc lưỡi.

Trường Sa không phải không có quân phiệt, thậm chí còn có không chỉ một quân phiệt, đang tranh quyền đoạt lợi trong thành.

Trong số đó, kẻ nổi bật nhất còn có binh mã lên đến vạn người, được xếp hạng trong cả miền Nam.

Nhưng!

Dù là quân phiệt Trường Sa hay những nơi khác, binh mã dưới trướng họ, không một ai có thể so sánh được với đội quân này của Hứa Ngôn.

Chỉ riêng việc lệnh hành cấm chỉ, năm trăm người chỉnh tề như một, đã không phải là thứ mà đám lính quèn dưới trướng các quân phiệt kia có thể làm được.

Lão Yên Đầu và người râu quai nón nhìn nhau, lòng kiêng dè Hứa Ngôn lại càng sâu thêm mấy phần.

Tuy nhiên, nghĩ theo hướng tốt.

Lần làm ăn này, hỏa lực trang bị mạnh mẽ như vậy, xác suất xảy

ra chuyện cũng nhỏ.

Nhiều thuốc nổ như thế, cho dù trong mộ thật sự có tà vật, cũng không chịu nổi!

Lão Yên Đầu bước lên trước, chắp tay cười với Hứa Ngôn nói: "Đại soái, lần này có nhiều súng như vậy, tất sẽ mã đáo công thành." Hứa Ngôn không tỏ ý kiến, chỉ vẫy tay, ra lệnh cho quân đội xuất phát! ...

Tiêu Tử Lĩnh nằm ở phía nam huyện Văn, cách huyện thành khoảng hơn một trăm dặm, nằm sâu trong núi hoang.

Qua khỏi Tiêu Tử Lĩnh là phạm vi thế lực của thành Trường Sa.

Vì vậy, việc mấy người Lão Yên Đầu trộm mộ đến tận Tiêu Tử Lĩnh cũng là điều có thể hiểu được.

Đại quân đi đi dừng dừng, cuối cùng trước khi trời tối đã đến được Tiêu Tử Lĩnh.

Tiêu Tử Lĩnh thực chất là một nhánh của dãy núi Thái Hành, kéo dài từ đông sang tây năm sáu mươi dặm.

Hình dáng như một con hổ đang nằm, chiếm cứ trên vùng đất phía nam.

Bên trong toàn là núi hoang rừng già, độc trùng mãnh thú đầy rẫy, nguy hiểm trùng trùng.

Ngay cả những thợ săn sống bằng nghề săn bắn cũng rất ít khi dám một mình vào núi.

Thấy trời sắp tối, Hứa Ngôn quan sát một vòng dãy Tiêu Tử Lĩnh kéo dài bất tận, quay đầu nói với mọi người: "Trời không còn sớm nữa, tối nay cứ cắm trại dưới chân núi trước, đợi sáng mai rồi vào núi." Hứa Ngôn đã ra lệnh, những người khác tự nhiên không có ý

kiến.

Đặc biệt là hai cha con Lão Yên Đầu, càng mong muốn trì hoãn thời gian vào núi, tốt nhất là không bao giờ vào.

Dù sao, ngôi mộ lớn trong Tiêu Tử Lĩnh tuy tốt, nhưng cũng phải có mạng để hưởng thụ.

Hai cha con nghĩ đến chuyện tà ma gặp phải hôm đó, đến nay vẫn còn sợ hãi.

Năm trăm người mà Hứa Ngôn dẫn đầu đều là lính tinh nhuệ được hệ thống thưởng, còn có cả một đại đội công binh chuyên nghiệp.

Chỉ trong vòng một giờ ngắn ngủi, hàng trăm chiếc lều đã được dựng lên.

Doanh trại của Hứa Ngôn ở chính giữa, còn chặt cây trong núi, dùng gỗ xây thành một ngôi nhà gỗ.

Ở bên trong, độ thoải mái không hề thấp, trông không giống như đi hành quân mà như đi nghỉ dưỡng.

Lão Yên Đầu nhìn quân đội đang bận rộn trong doanh trại, rít hai hơi thuốc.

Ông ta suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn vỗ vai người râu quai nón, dặn dò: “Không biết tại sao, mí mắt phải của ta cứ giật liên tục, con ở đây trông chừng, ta đi tìm đại soái nói chuyện thêm một chút.” “Vâng, cha cứ yên tâm đi, con trông chừng đây, đảm bảo không có chuyện gì.” Lão Yên Đầu cũng là một thổ phu tử nổi tiếng ở Trường Sa, cũng có một bộ đồ nghề để kiếm cơm.

Nào là xẻng thăm dò, cuốc sắt, móng lừa đen, tất cả đều chuẩn bị đầy đủ.

Lần trước họ bị bắt, đồ nghề kiếm cơm đều bị tịch thu, tối qua sau khi được thả ra, Hứa Ngôn đã cho sở công an huyện trả lại những công cụ này cho họ.

Lão Yên Đầu dặn dò con trai xong, đứng dậy đi về phía nhà gỗ của Hứa Ngôn.

Đợi đến khi vệ binh gác ngoài nhà gỗ thông báo xong, Lão Yên Đầu mới được phép vào trong.

Sau khi vào, Lão Yên Đầu liếc nhìn Trương Khởi Linh đang ngồi trên ghế nhắm mắt thiền định, trong lòng đánh trống reo hò.

Ông ta không hiểu, vị đại soái trẻ tuổi này trông có vẻ đáng tin cậy, sao đi làm ăn mà còn mang theo trẻ con.

Tuy trong lòng thầm oán, nhưng miệng Lão Yên Đầu không nói, chỉ chắp tay với Hứa Ngôn, bắt đầu nói vòng vo.

"Đại soái, ăn cơm chưa?" Trên chiếc bàn dài trước mặt Hứa Ngôn, đặt một tấm bản đồ vẽ tay.

Đây là bản đồ địa hình Tiêu Tử Lĩnh, do một thợ săn từng săn bắn ở Tiêu Tử Lĩnh của huyện Văn vẽ.

Vì là vẽ tay theo trí nhớ, nên không có các đường đồng mức, tỷ lệ xích như sau này, càng không có kinh độ vĩ độ chính xác.

Tấm bản đồ này cũng chỉ có thể dùng để tham khảo.

Hứa Ngôn thu hồi ánh mắt khỏi bản đồ, nhìn thấy bộ dạng của Lão Yên Đầu, trong lòng đã hiểu, biết rằng Lão Yên Đầu vẫn không muốn đi.

Anh xua tay, nói thẳng: "Lão gia tử, ông có chuyện gì cứ nói thẳng, không cần ấp úng!" Lão Yên Đầu nghe vậy, cười gượng hai tiếng, sau đó mới nghiêm mặt nói: "Đại soái, nếu ngài đã nói vậy, thì

lão già này tôi xin nói thẳng không kiêng dè." "Trước đây tôi không chịu nói chuyện Tiêu Tử Lĩnh, thực sự là vì nơi đó rất tà ma, tôi sợ người khác đến đó xảy ra chuyện, nên mới giấu diếm." "Tà ma ở chỗ nào?" Nếu nói về tà ma, Hứa Ngôn cảm thấy Nhạc Khỉ La đang ngồi bên cạnh mình, có lẽ còn tà ma hơn cả cái gọi là Huyết Thi.

Lão Yên Đầu thấy nụ cười trên mặt Hứa Ngôn, còn tưởng anh không tin, bèn kể lại toàn bộ câu chuyện tà ma mà ba thế hệ ông cháu họ gặp phải.

"Nói ra thì, lần mở hàng ở Tiêu Tử Lĩnh này, là vì một người nước ngoài." Lão Yên Đầu rít hai hơi thuốc, chậm rãi kể lại nguồn gốc ngôi mộ ở Tiêu Tử Lĩnh.

"Lão già này ở địa phận Trường Sa trong giới thổ phu tử cũng coi như có chút danh tiếng, nên thường có mấy lão Tây đến, muốn tôi xuống lòng đất đào mấy món đồ cổ thật tốt!" "Đám khốn kiếp này, liên quân tám nước cướp đi nhiều như vậy còn chưa đủ, còn muốn động đến đồ tốt của tổ tiên.

Những người này dĩ nhiên tôi không chiều chúng, trực tiếp làm giả một lô, từ hố phân đào lên đưa cho chúng." "Tuy nhiên, trong đám người nước ngoài này, cũng có một kẻ biết hàng, nghe nói là người Đức.

Hắn biết đồ minh khí tôi bán cho mấy lão Tây đều là đào từ hố phân, nhưng không vạch trần tôi.

Thay vào đó, hắn dùng chuyện này để uy hiếp, yêu cầu tôi theo một tấm bản đồ da cừu, giúp hắn mở một ngôi mộ lớn." "Lão già này tuy là người giang hồ, cũng biết có những việc không thể làm, làm rồi sẽ bị đời sau chọc cột sống lưng, nên đã dẫn bọn họ đi loanh quanh trong Tiêu Tử Lĩnh, tiện thể bảo người dưới trướng tạo một ngôi mộ giả, nửa thật nửa giả đặt vào một ít đồ.

Coi như là lừa được lão Tây kia." "Nhưng sau đó tôi nghĩ lại không ổn, lão Tây kia không tìm được thứ mình muốn, sớm muộn gì cũng sẽ quay lại." Nghe đến đây, Hứa Ngôn trong lòng đã hiểu, chen vào nói: "Cho nên ông muốn mở ngôi mộ trước, để khỏi làm lợi cho lão Tây kia?" "Không sai." Lão Yên Đầu nhắc đến chuyện này, gương mặt già nua cười toe toét.

Trong đó còn mang theo mấy phần gian xảo và đắc ý!

Lão Tây mà Phật gia đối phó không được, chẳng phải vẫn thua trong tay Lão Yên Đầu ông ta sao.

"Tiêu Tử Lĩnh có một ngôi mộ lớn thời Chiến Quốc, quy chế của mộ ít nhất cũng là cấp chư hầu!

Đồ vật bên trong, cho dù không được coi là quốc bảo, cũng là vật phẩm tốt hiếm thấy." "Thế là tôi gọi con trai và cháu trai, dẫn chúng đến mở ngôi mộ này, dù sao đồ vật cũng không thể rơi vào tay đám lão Tây kia." "Nhưng ai ngờ ngày hôm đó..." Nói đến đây, trong đôi mắt đục ngầu của Lão Yên Đầu cũng mang theo một tia kinh hoàng không thể kìm nén.

Ông ta tự nhận mình có kinh nghiệm phong phú, nửa đời này đã chứng kiến bao nhiêu cảnh tượng lớn, bao nhiêu chuyện tà ma, nhưng nhắc đến chuyện xảy ra ở Tiêu Tử Lĩnh ngày hôm đó, vẫn còn sợ hãi.

"Ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nhạc Khỉ La chống cằm, tò mò hỏi một câu.

Cô không có hứng thú với việc đào mộ, nhưng nếu trong mộ có linh đan diệu dược, hoặc có ích cho tà pháp trường sinh của cô, cô cũng không ngại đóng vai thổ phu tử một lần.

Chương 22

“Ngày hôm đó chúng tôi vào Tiêu Tử Lĩnh lúc trời tối đen như mực, vừa vào đã cảm thấy không ổn!

Tiêu Tử Lĩnh tuy nói là ít người qua lại, nhưng vẫn có thợ săn, tiều phu thường xuyên lên núi.

Nhưng ngày hôm đó, trong núi rất yên tĩnh, không có tiếng động gì, thậm chí cả côn trùng cũng không thấy.” “Tôi theo bản đồ trong trí nhớ, tìm được vị trí ngôi mộ thời Chiến Quốc.

Nhưng ai ngờ, vừa chuẩn bị động thủ, đột nhiên bay đến một đàn quạ.

Lũ quạ đó đen đến mức không thể tả, ngay cả mắt cũng màu đen.” “Chúng bay đến vị trí ngôi mộ, rồi từng con một rơi xuống.

Chẳng mấy chốc, đã rơi xuống hơn một trăm xác quạ.” “Chuyện này quá tà ma rồi, tôi vốn đã định đi, nhưng con trai tôi không chịu, còn muốn đào thử vài nhát.” “Tôi nói thử thì thử, nhưng đào đến cuối cùng, lại đào ra đất màu đỏ.” Nghe đến câu này, Tiểu Khải Linh đang nhắm mắt thiền định cuối cùng cũng mở mắt ra.

Gương mặt non nớt của cậu bé vô cùng nghiêm túc, giọng điệu cực kỳ chân thành nói: “Mộ có đất đỏ, trong quan tài chứa Huyết Thi.

Các người đào phải mộ Huyết Thi?” Lão Yên Đầu nghe vậy, sắc mặt kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Khải Linh.

“Đại soái, đứa nhỏ nhà ngài có chút kiến thức đấy!” Hứa Ngôn ha ha cười một tiếng, thầm nghĩ người nhà họ Trương, lại còn là Trương Khởi Linh được định sẵn trong tương lai, sao có thể không lợi hại!

Lão Yên Đầu vốn tưởng rằng, Tiểu Khải Linh chỉ là con cháu hoặc em trai của Hứa Ngôn, được mang theo để mở mang tầm mắt.

Nhưng không ngờ, một đứa trẻ như cậu lại còn biết cả kiến thức về mô kim đảo đấu.

Lão Yên Đầu tấm tắc khen ngợi, cảm thán mấy tiếng, rồi mới tiếp tục kể.

"Không sai, đào ra đất đỏ, báo hiệu dưới mộ có thể có Huyết Thi!" "Trước đây tôi có một người anh em kết nghĩa, cũng là thổ phu tử.

Công phu và kiến thức của cậu ấy đều hơn tôi, thích hành động một mình.

Đáng tiếc, một lần làm ăn giữa chừng gặp phải Huyết Thi.

Đợi chúng tôi đến tìm thì chỉ còn lại một ngón tay." "Lòng tôi bất an ngày càng mãnh liệt, vốn đã không định tiếp tục." "Nhưng thằng con thứ hai của tôi tuổi trẻ hiếu thắng, nói động đã đào xong rồi, không xuống xem thì không yên tâm." "Nó mang theo cuốc sắt, trên người buộc dây thừng xuống mộ, tôi và Đại Hồ Tử cùng hai đứa cháu ở trên đợi.

Nhưng chẳng bao lâu sau, đã nghe thấy tiếng la hét thảm thiết bên trong, chúng tôi vội vàng kéo dây thừng, nhưng chỉ kéo lên được một cánh tay.

Hơn nữa, còn có một mùi hôi thối bốc lên." Nhắc đến người con trai thứ hai đã mất, giọng Lão Yên Đầu hơi run rẩy.

Tuy là thổ phu tử, đã quen với sinh ly tử biệt, cũng đã quen với đủ loại người chết.

Nhưng đó dù sao cũng là con ruột của ông ta, trong lòng sao có thể không đau buồn.

Chỉ là ông ta còn có Đại Hồ Tử và hai đứa cháu phải chăm sóc, nên chỉ có thể nén nỗi đau này vào trong lòng.

Lão Yên Đầu hít một hơi thật sâu, cũng không hút thuốc nữa, sắp xếp lại tâm tư, rồi mới tiếp tục kể.

"Tôi biết Huyết Thi sắp xông ra, nên vội bảo hai đứa cháu mau chạy.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, từ trong cái hố chúng tôi đào, đã chui ra một thứ tà ma." Nói đến đây, Lão Yên Đầu dừng lại.

Nhạc Khỉ La đã bị khơi dậy sự tò mò, không nhịn được thúc giục: "Lão già, ông mau nói đi, thứ tà vật đó có phải là Huyết Thi không?" Lão Yên Đầu nghe vậy, im lặng một lúc, rồi cười khổ lắc đầu!

"Trong mộ có Huyết Thi, nhưng thứ lợi hại nhất, còn tà ma hơn cả Huyết Thi!" Thứ còn tà ma hơn cả Huyết Thi?

Hứa Ngôn nghe vậy, trong lòng chấn động.

Anh nhớ, trong tình tiết gốc thực ra cũng không nói rõ tà vật đó là gì, chỉ mơ hồ thông qua lời của Ngô Lão Cẩu, nói là Huyết Thi.

Nhưng dù sao, Ngô Lão Cẩu cũng không thực sự nhìn thấy, Lão Yên Đầu bảo cậu chạy, cậu liền ôm lấy cánh tay đứt của chú hai, một mạch chạy mấy dặm.

Mãi mới thoát chết.

Nhưng đêm đó, ở Tiêu Tử Lĩnh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lão Yên Đầu và cha của Ngô Lão Cẩu, Đại Hồ Tử, đã bị thứ tà ma gì cướp đi tính mạng, thực ra vẫn là một bí ẩn!

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn nhíu mày, hỏi: "Nếu là thứ còn tà ma hơn cả Huyết Thi, các người đã thoát ra bằng cách nào?" Lão Yên Đầu rít mạnh hai hơi thuốc, trên mặt lộ ra vẻ may mắn sau tai kiếp.

“Chuyện này còn phải cảm ơn đội tuần tra gần đó!

Họ phát hiện hai đứa cháu tôi đang chạy, liền nổ súng cảnh cáo, thứ đó có lẽ sợ tiếng súng, cuối cùng đã rút lui.

Tôi và con trai mới giữ được một mạng.” Lúc Lão Yên Đầu nói những lời này, cơ thể khẽ run lên một cách không thể nhận ra.

Đủ để thấy thứ tà ma trong mộ Huyết Thi rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Phải biết rằng, Lão Yên Đầu là một thổ phu tử có tiếng ở Trường Sa và cả miền Nam, đã trải qua vô số chuyện kỳ quái!

Có thể khiến ông ta cũng sợ hãi, cũng bó tay chịu trói.

Chẳng trách trước đó thà ở trong tù, cũng không muốn giúp Hứa Ngôn đi làm ăn.

Hứa Ngôn nghe đến đây, đại khái đã hiểu được tình hình bên trong mộ Huyết Thi, trong lòng mơ hồ có suy đoán.

Đầu tiên!

Vật quan trọng nhất trong mộ Huyết Thi là một cuộn bạch thư thời Chiến Quốc, trên đó ghi lại vị trí của đại mộ Lỗ Thương Vương.

Từ đó có thể suy ra, chủ nhân ngôi mộ này phần lớn có liên quan đến Lỗ Thương Vương.

Trong mộ Lỗ Thương Vương, có một cỗ Huyết Thi cực kỳ hung hãn, thậm chí có thể làm Trương Khởi Linh ở đỉnh cao cũng bị thương!

Nhưng, Huyết Thi đó khác với Huyết Thi bình thường.

Huyết Thi bình thường, thực chất là một loại cương thi khá đặc biệt.

Nếu mộ địa là đất dưỡng thi, cộng thêm rỉ sắt từ quan quách bằng đồng thấm vào thi thể, sẽ hình thành cái gọi là Huyết Thi!

Giống như phu nhân Tân Truy được trưng bày trong viện bảo tàng, thực chất là một cỗ Huyết Thi chưa biến đổi.

Mộ Lỗ Thương Vương bên trong có Huyết Thi, là do quá trình chuyển hóa trường sinh thất bại, từ người biến thành Huyết Thi.

Tính chất của nó, có chút giống với quái vật như Mật Lạc Đà, Cấm Bà.

Theo lời Lão Yên Đầu, Huyết Thi trong Tiêu Tử Lĩnh rất hung dữ, nhưng thứ hung dữ hơn lại là thứ khác.

Thứ tà ma đó cao hơn hai mét, tay chân dài ngoẵng, trông giống như một người kỳ dị.

Chỉ là da mặt xệ xuống, da dẻ toàn thân lỏng lẻo khoác lên người, như thể mặc một bộ quần áo.

Hứa Ngôn suy nghĩ một lúc, cũng không nghĩ ra đó rốt cuộc là quái vật gì.

Dù sao, thế giới đạo mộ sóng gió quỷ quyệt, thực chất những gì Hứa Ngôn xem ở kiếp trước, chỉ là một phần nổi của tảng băng chìm mà thôi.

Có những quái vật, bí mật, các loại cấm kỵ chưa được biết đến, là chuyện hết sức bình thường.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn suy nghĩ một lát, thản nhiên nói: "Nói nhiều vô ích, đợi ngày mai vào xem sẽ biết!" Nghe vậy, Lão Yên Đầu nhíu mày.

"Đại soái, thật sự muốn đi?" Ông ta không hiểu, mình đã nói nhiều như vậy, sao vị đại soái trẻ tuổi này vẫn cứng đầu không nghe!

Mộ hung ở Tiêu Tử Lĩnh nguy hiểm biết bao, cho dù có năm trăm khẩu súng, cũng không phải là vạn toàn!

Hứa Ngôn còn chưa mở miệng, Nhạc Khỉ La ở bên cạnh đã mất kiên nhẫn quát: "Lão già, bảo ông dẫn đường thì cứ dẫn đường, còn lằng nhằng nữa, tôi sẽ vặn đầu ông xuống làm bóng đá..." Gương mặt loli tinh xảo của Nhạc Khỉ La, kết hợp với lời nói hung hãn này, trông thế nào cũng không có chút sát thương nào.

Lão Yên Đầu còn tưởng cô đang nói đùa, trong lòng thầm oán hai câu, đành chắp tay nói: "Đại soái, lão già này nói hết lời rồi, nếu ngài nhất quyết muốn đi, tôi cũng chỉ có thể đi cùng ngài một chuyến này." Lời vừa dứt, bên ngoài lều đột nhiên vang lên tiếng báo cáo của vệ binh.

Hứa Ngôn cho người vào, liền thấy vệ binh đang xách một thiếu niên.

Thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, tướng mạo có vài phần giống Lão Yên Đầu.

Chính là cháu trai của Lão Yên Đầu, Ngô Lão Cẩu!

Nhìn thấy Ngô Lão Cẩu, Lão Yên Đầu giật mình, ngạc nhiên nói: "Thằng ba, sao con lại đến đây?" Lúc này, vệ binh báo cáo: "Đại soái, anh em tuần tra trong doanh trại phát hiện cậu ta lén lút đi theo phía sau, nên đã bắt người lại." Nghe vậy, Hứa Ngôn ngẩn người, rồi cười nói: "Lão gia tử, cậu ta là cháu trai của ông, ông lĩnh người về đi." "Vâng vâng, đa tạ đại soái." Lão Yên Đầu cúi người đáp một tiếng, rồi đi qua, một bạt tai vào đầu Ngô Lão Cẩu vẫn đang bất bình, mặt đầy vẻ bướng bỉnh.

"Thằng nhóc này, bảo mày ở lại tửu lầu, mày đi theo làm gì!" Ngô Lão Cẩu lúc còn trẻ, chưa có sự thâm trầm như sau này, trên người mang theo vài phần khí phách thiếu niên.

Cậu ta cứng cổ, mặt đầy vẻ không phục nói: "Ông nội, con cũng là người nhà họ Ngô, con muốn đi mở hàng!

Lần trước không thành, lần này con nhất định phải xuống mò kim." Nghe vậy, Hứa Ngôn không khỏi bật cười ha ha.

Nhưng Lão Yên Đầu lại mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Cháu trai nhà mình có một tinh thần không chịu thua, đây là chuyện tốt!

Nhưng Tiêu Tử Lĩnh lại quá nguy hiểm, ông ta thực sự không muốn để cháu trai đi theo mạo hiểm.

Chương 23

Tuy nhiên, bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Cháu nhỏ đã lén lút đi theo, bây giờ bảo nó rời đi chắc nó cũng không vui.

Nghĩ đến đây, Lão Yên Đầu mặt đầy sầu muộn thở dài!

"Thôi, thôi!

Con muốn đi theo thì cứ đi theo, nhưng ngày mai mở hàng, con không được xuống!

Nếu không cho dù có đánh gãy chân con, ta cũng không cho con đi." Nghe ông nội cuối cùng cũng đồng ý cho mình đi theo mở mang tầm mắt, Ngô Lão Cẩu mặt đầy hưng phấn, miệng không ngớt đồng ý.

Chỉ là, trong lòng cậu ta lại nghĩ, đợi ngày mai thật sự mở hàng, người đông mắt tạp, nói không chừng mình cũng có cơ hội ra tay.

Như vậy, Ngô Lão Cẩu cậu ta trong giới thổ phu tử cũng coi như đã khai trương, không còn là một lính mới tò te chưa từng xuống mộ.

Sau khi hai ông cháu rời khỏi lều, mọi người cũng đều đi nghỉ ngơi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, trong quân doanh đã náo nhiệt.

Không lâu sau, đại quân đã chỉnh trang sẵn sàng xuất phát.

Năm trăm binh lính, cộng thêm hai khẩu súng máy hạng nặng.

Hỏa lực này, đừng nói là mở một ngôi mộ, cho dù là đánh một huyện thành cũng đủ dùng.

Vì là địa hình đồi núi, ngựa đi không tiện.

Đại quân đều đi bộ.

Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La, Trương Khởi Linh, cùng với Lão Yên Đầu, Đại Hồ Tử, và Ngô Lão Cẩu lén lút đi theo, đi ở phía trước.

Dọc đường đi, Hứa Ngôn ngoài việc dò hỏi Lão Yên Đầu về tình hình ngôi mộ ở Tiêu Tử Lĩnh, cũng tiện thể hỏi thăm về tình hình Trường Sa.

Theo câu trả lời của Lão Yên Đầu, hiện tại đề đốc Cửu Môn ở Trường Sa, vẫn là thế hệ trước nắm quyền.

Những người trẻ như Nhị Nguyệt Hồng, Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu, vẫn đang dưới sự che chở của thế hệ trước.

Đáng chú ý là, Trương Khải Sơn tuy chưa trở thành Trương Đại Phật Gia nói một không hai sau này.

Nhưng con rồng qua sông nhà họ Trương này, đến Trường Sa không quá mười mấy năm, đã bén rễ vững chắc.

Cha của Trương Khải Sơn, còn là quan phòng thành Trường Sa, thống quản Cửu Môn Trường Sa, nhà họ Trương càng là người đứng đầu đề đốc Cửu Môn hiện tại.

Hứa Ngôn nghe những tin tức này, liền hiểu ra!

Hiện tại cách tuyến truyện của Lão Cửu Môn, còn vài năm nữa mới bắt đầu.

Nếu đã như vậy...

Trương Khải Sơn là một người ngoại lai, có thể trở thành người đứng đầu Cửu Môn, tại sao Hứa Ngôn anh lại không thể.

Vừa hay lần này gặp được người nhà họ Ngô, đợi chuyện mộ Huyết Thi kết thúc, thực lực lại tăng thêm một bậc, sẽ đi thẳng đến

Trường Sa, Cửu Môn toàn những nhân tài kiệt xuất, nếu có thể chiêu mộ được dưới trướng, có thể sánh ngang vạn quân tinh nhuệ.

Dãy Tiêu Tử Lĩnh chạy theo hướng đông tây, kéo dài hơn trăm dặm.

Trong núi non trùng điệp, là địa hình đồi núi điển hình.

Tuy nhiên, nếu nhìn từ trên trời xuống, sẽ phát hiện Tiêu Tử Lĩnh có tam trọng triền, tam trọng quan!

Điều này trong phong thủy, cũng là một bảo địa hiếm có, tụ phong tụ thủy, tam anh oái tụy.

Ở đây có mộ của vương công nào đó, cũng là chuyện bình thường.

Đại quân đi vào trong khoảng bảy tám dặm, cuối cùng dừng lại trước một ngọn núi.

Lão Yên Đầu chỉ vào ngọn núi thấp chưa đầy trăm mét này, giải thích: "Đại soái, ngôi mộ ngài tìm ở trong thung lũng phía sau ngọn núi thấp này." Hứa Ngôn khẽ gật đầu.

Lúc này, bọn họ coi như đã chính thức rời khỏi vùng ngoại vi của dãy núi, tiến vào trung tâm núi sâu.

Nhiệt độ trong núi thấp hơn dưới núi, nhưng khi đến gần ngọn núi thấp này, mọi người đều cảm thấy một luồng khí lạnh thấu tim gan.

Cảm giác luồng khí lạnh này như thể chui thẳng vào tận đáy lòng.

"Cẩn thận, có thi khí." Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn ngọn núi thấp, trầm giọng nhắc nhở.

"Tiểu Khải Linh, cậu phát hiện ra gì sao?" Trương Khởi Linh gật đầu: "Các ngươi không phát hiện ra sao, ở đây không có một chút tạp âm nào!" Trong núi có rất nhiều tạp âm, tiếng kêu của các loại chim, và các loại côn trùng, tiếng lá cây... gần như không có lúc nào hoàn

toàn yên tĩnh!

Nhưng, ngọn núi thấp này lại rất kỳ lạ, không có một chút tạp âm nào, thậm chí cả tiếng gió cũng không có.

Cứ như thể đây là một vùng đất chết!

Nghe lời của Trương Khởi Linh, mọi người lúc này mới phát hiện ra điều không ổn.

Lão Yên Đầu suy nghĩ, quay đầu dặn dò Đại Hồ Tử và Ngô Lão Cẩu một câu.

Hai cha con Đại Hồ Tử vội vàng quay người, tìm kiếm ở khu vực gần ngọn núi thấp.

Ngô Lão Cẩu bò trong bụi cỏ cẩn thận tìm một lúc, rồi mới đứng dậy lắc đầu nói: "Ông nội, trong cỏ không có côn trùng, ngay cả kiến cũng không có!" Trương Khởi Linh không để ý, thản nhiên giải thích: "Không có là bình thường.

Bởi vì phong thủy của ngọn núi thấp này vốn là một nơi dưỡng thi!

Nếu phía sau núi có mộ, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra thi biến, sinh ra cương thi." "Thi độc của cương thi thấm vào đất, đất mang độc, các loại rắn chuột côn trùng tự nhiên không sống được." Trong đất cũng có thi độc?

Nghe câu nói kinh người này của Tiểu Khải Linh, mọi người đều bị dọa cho giật mình, nhao nhao kinh ngạc nhìn xuống chân mình.

Ngay cả Hứa Ngôn cũng hơi ngạc nhiên, chỉ xuống chân hỏi: "Chất độc này có nghiêm trọng không?" "Không sao, độc tố không nặng lắm.

Đối với côn trùng là kịch độc, nhưng đối với người, nhiều nhất là

cơ thể có chút khó chịu, không chí mạng.” Nghe vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Ngôn suy nghĩ một chút, giơ tay nói: “Nếu đã vậy, trực tiếp xuất phát thôi.

Tốt nhất là xuống mộ vào lúc chính ngọ dương khí thịnh nhất.” Các đạo mộ tặc qua các thời đại, đều thích ngủ ngày, đêm đào mộ.

Làm như vậy, hoàn toàn là vì việc đào mộ dù sao cũng là trái với đạo trời, vi phạm pháp luật.

Để che mắt người đời, nên mới chọn thời gian vào đêm khuya.

Nhưng, Hứa Ngôn không phải là đạo mộ tặc chính hiệu, cũng không cần lo lắng về việc bị pháp luật truy cứu.

Hiện tại là thời kỳ quân phiệt loạn chiến hỗn loạn nhất, giống như tên quân phiệt Tôn Điện Anh, mộ của Lão Phật Gia cũng đào rồi, cũng không kém gì ngôi mộ nhỏ thời Chiến Quốc này của anh.

Nghe lời của Hứa Ngôn, mọi người đều phấn chấn tinh thần, chuẩn bị vượt qua ngọn núi thấp này.

Ba ông cháu Lão Yên Đầu, dọc đường đi vô cùng cẩn thận.

Tiểu Khải Linh không nói cười, vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, giống hệt một ông cụ non.

Trong số mọi người, ngược lại là Nhạc Khỉ La, đến nơi yêu khí và âm khí ngút trời này, như cá gặp nước, ngược lại còn tự tại hơn mấy phần.

Nửa giờ sau, đại quân lần lượt vượt qua ngọn núi thấp.

Ngọn núi thấp này nói là núi, chi bằng nói là một sườn dốc.

Mà điều khiến mọi người kinh ngạc là, trong thung lũng phía sau ngọn núi thấp, lại không một ngọn cỏ.

Ngay cả đất, cũng là màu đen pha đỏ, còn lẫn với mùi máu tanh nồng nặc.

Hứa Ngôn ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vê một ít đất.

Anh phát hiện, đất này quả nhiên là đất đã bị thi khí thấm qua.

Trong đất lại còn mang theo mấy phần lạnh lẽo, khiến người ta dựng tóc gáy.

Thung lũng không lớn, khoảng bằng một sân bóng đá.

Mà ở vị trí chính giữa thung lũng, có một cái hố trộm mới đào trong thời gian gần đây.

Hứa Ngôn đi đến gần xem, phát hiện cái hố này sâu không thấy đáy, miệng hố có khí lạnh bốc lên.

Chương 24

"Lão gia tử, đây là cái hố lần trước các người đào phải không?" Lão Yên Đầu gật đầu, quan sát một vòng, xác nhận không có nguy hiểm, ông ta mới có chút đắc ý giải thích: "Cái hố này thông thẳng đến phía trên quan tài trong phòng mộ, không lệch một ly, vừa vặn!" Giới đạo mộ từ xưa đến nay đều có truyền thống phân kim định huyệt, bất kể là phái Nam hay phái Bắc, hay là Phát Khâu, Bàn Sơn... thực chất, đều tuân theo các sách về phong thủy trong Táng Kinh, dựa vào đó để phân kim định huyệt.

Truyền thuyết rằng, Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương thời nhà Đường là thầy trò, hơn nữa còn cùng làm quan trong triều.

Khi đó, người cầm quyền muốn Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương cùng chủ trì việc chọn địa điểm xây lăng mộ hoàng gia Đại Đường.

Hai người bàn bạc, mỗi người lấy một đồng tiền đi tìm.

Họ hẹn rằng, nếu tìm được bảo địa phong thủy tốt, sẽ cắm đồng tiền xuống đất, để lại sau này cùng thương lượng.

Nhưng ai ngờ, hai người tìm khắp thế giới nửa năm, lại lần lượt tìm thấy cùng một nơi.

Thậm chí đồng tiền cũng cắm vào cùng một vị trí.

Chuyện này được đồn thổi rất huyền bí, nhưng sự thật là, họ chọn địa điểm xây lăng mộ, đều là dựa theo sách Táng Kinh, tìm được cùng một nơi là chuyện hết sức bình thường.

Hơn nữa, không chỉ Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương có bản lĩnh này.

Rất nhiều đạo mộ tặc lợi hại cũng có thể làm được.

Truyền rằng, phân kim định huyệt luyện đến một cảnh giới nhất định.

Chỉ cần liếc mắt một cái, lập tức có thể biết dưới đất có mộ hay không, nếu có mộ, phòng mộ chính và quan quách ở đâu!

Từ vị trí họ định đào xuống, thường có thể thông thẳng đến nắp quan tài, có thể gọi là thần kỳ.

Giống như Lão Yên Đầu, chính là một ví dụ sống động.

Hứa Ngôn nghe vậy gật đầu.

Lão Yên Đầu năm đó cũng là một người dám một mình xuống mộ, bản lĩnh trên người chắc chắn không tồi.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn đang định nói, thì trong đầu đột nhiên vang lên tiếng thông báo của hệ thống. 【Phát hiện có yêu mộ trong bán kính mười dặm, nhiệm vụ được ban hành!】 【Nhiệm vụ hệ thống: Mời túc chủ tiêu diệt Huyết Thi ngàn năm, Thi Yêu, đoạt lấy bạch thư thời Chiến Quốc.】 【Nhiệm vụ thành công: Thưởng 5 vạn bạc trắng, 800 lục quân tinh nhuệ, 500 súng trường tự động, 4 xe tải hạng nặng, Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật (bản đầy đủ) nhập môn, điểm kỹ năng tự do x1!】 【Nhiệm vụ thất bại: Không có hình phạt!】 Nghe thấy thông báo của hệ thống, Hứa Ngôn lập tức ngẩn người!

“Mẹ nó, xe tải hạng nặng!

Đồ tốt à!” Hứa Ngôn nhìn thấy trong phần thưởng lại có cả xe tải hạng nặng, lập tức vui mừng khôn xiết.

Đầu thời Dân Quốc, toàn quốc tất cả các loại ô tô cộng lại không đến một nghìn chiếc, và đa số đều là xe con.

Loại xe tải hạng nặng này, cả nước cũng không có mấy chiếc.

Hơn nữa loại xe tải này có thể dùng để vận chuyển binh lính, thậm chí làm xe tăng nhỏ.

Ở bất kỳ quốc gia nào cũng thuộc loại vật tư chiến lược, là loại có tiền cũng không mua được.

"Ngoài xe tải ra, Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật cũng là đồ tốt!" Hứa Ngôn kiểm tra xong phần thưởng mà hệ thống cung cấp, tập trung sự chú ý vào cái hố trộm.

Lão Yên Đầu khoe khoang xong, liền bảo Đại Hồ Tử chuẩn bị công cụ xuống mộ.

Thổ phu tử miền Nam so với miền Bắc, đa phần vẫn là dùng bạo lực phá hoại.

Các loại công cụ, như xẻng thăm dò, cuốc mỏ hạc!

Tuy nhiên, ông ta vừa dặn Đại Hồ Tử xuống mộ, đã bị Hứa Ngôn ngăn lại.

"Đại soái, ngài có ý gì?" Hứa Ngôn cười lắc đầu.

"Lão gia tử, tôi mang theo cả một tiểu đoàn binh mã, không phải đến đây nghỉ dưỡng!

Có nhiều người như vậy, trực tiếp lật tung cả ngôi mộ lên là được, không cần phải mạo hiểm!" Nghe vậy, Lão Yên Đầu mới tỉnh ngộ.

Hứa Ngôn lần này mang theo năm trăm binh lính tinh nhuệ, nhiều người như vậy, cho dù mỗi người một xẻng đất, cũng có thể đào được chủ nhân của ngôi mộ dưới lòng đất lên.

Bây giờ mặt trời đang trên đỉnh đầu, dương khí chính thịnh.

Trực tiếp đào mộ ra, cho dù bên trong có thứ tà ma gì, cũng không

làm nên chuyện gì lớn.

Nghĩ đến đây, Lão Yên Đầu cười rạng rỡ, cảm thán: "Cũng phải, đại soái có nhiều thuộc hạ như vậy, đúng là không cần phải giống như bọn thổ phu tử chúng tôi, liều mạng xuống mộ." Thời Dân Quốc, trộm mộ thành phong trào.

Và không chỉ người trong nghề trộm, người ngoại đạo, đặc biệt là những quân phiệt thiếu quân lương, càng liên kết với đạo mộ tặc, khắp nơi đại đào đặc đào!

Nổi tiếng nhất, không ai khác ngoài quân phiệt Tôn Điện Anh.

Hắn mang theo mấy trung đoàn, dựng súng máy hạng nặng, trực tiếp đào mộ của Lão Phật Gia sạch sành sanh.

Hứa Ngôn gật đầu, quay người vẫy tay với quân đội.

"Bắt đầu đào!" Sau hai chữ đơn giản, công binh trong doanh trại liền lấy xẻng sắt, hừng hực khí thế đào đất.

Đại quân vây quanh cái hố trộm của Lão Yên Đầu, chuẩn bị đào một hình vuông sáu mét nhân sáu mét.

Năm trăm binh lính, ba trăm người phụ trách đào đất, hai trăm người còn lại thì dựng trại tại chỗ, tiện thể tản ra cảnh giới.

Thời cuộc loạn lạc, khắp nơi trong nước ngoài việc các quân phiệt tự chiến, còn có không ít thổ phỉ sơn tặc tác loạn.

Hứa Ngôn không muốn, vất vả đào mộ ra, kết quả lại làm lợi cho người khác.

Hiệu suất của ba trăm công binh cực nhanh, chưa đến hai giờ, cái hố đất hình vuông sáu mét nhân sáu mét đã được đào xong.

Đáng chú ý là, ngôi mộ này cực sâu, đào xuống liên tục hơn mười mét, mới chạm đến đỉnh mộ!

Chỉ là, đội công binh của Hứa Ngôn vừa định đập vỡ đỉnh mộ.

Tiểu Khải Linh đứng ở mép hố đột nhiên sắc mặt đại biến, vẫy tay ngăn lại: "Đừng đập, đỉnh mộ này không đúng!" Đang ở bên cạnh hóng mát, thưởng thức dưa hấu do Nhạc Khỉ La đút, Hứa Ngôn nghe vậy vội vàng đứng dậy đi tới.

"Đỉnh mộ không đúng?" Trương Khởi Linh vẻ mặt nghiêm trọng, nghiêm túc gật đầu.

Không chỉ Hứa Ngôn thấy tò mò, Lão Yên Đầu và Đại Hồ Tử, Ngô Lão Cẩu và những người khác, nhao nhao vây lại.

Cậu bé chỉ vào một góc ngói màu xanh lục hơi lộ ra ở đỉnh mộ, giải thích: "Các người xem viên ngói này, xanh pha đỏ, còn có chút trong suốt.

Nếu tôi không đoán sai, đây hẳn là Thiên bảo hỏa long lưu ly đỉnh trong truyền thuyết!" "Thiên bảo hỏa long lưu ly đỉnh?" Nghe lời của Trương Khởi Linh, Lão Yên Đầu sắc mặt biến đổi lớn.

"Trước đây tôi từng nghe nói, Thiên bảo hỏa long lưu ly đỉnh là loại ngói lợp đỉnh mộ được nung bằng phương pháp đặc biệt.

Loại ngói này cực mỏng, dễ vỡ, chỉ cần chạm nhẹ là có thể nứt.

Người xưa xây mộ thất, sẽ lợp một lớp ngói lưu ly trên đỉnh mộ trước, sau đó đổ vào loại dầu mãnh hỏa gặp không khí sẽ tự động bốc cháy!

Cuối cùng, lại lợp thêm một lớp ngói lưu ly nữa!" "Nếu có người đào mộ, đào vỡ ngói lưu ly, dầu mãnh hỏa bên trong sẽ bốc cháy, cho dù không thiêu chết đạo mộ tặc, cũng sẽ thiêu rụi mộ thất." "Chỉ là, kỹ thuật nung ngói lưu ly Thiên bảo, từ đời Tống đã thất truyền.

Cũng chỉ có những ngôi mộ trước đời Tống mới có thể thấy loại đỉnh mộ đặc biệt này." Nói đến đây, Lão Yên Đầu thở dài, giọng điệu

bất lực: “Truyền thuyết nói Thiên bảo lưu ly đỉnh không có cách nào giải được, lần này phiền phức rồi!” Trương Khởi Linh hơi ngạc nhiên nhìn Lão Yên Đầu một cái, hiển nhiên không ngờ một thổ phu tử miền Nam, kiến thức cũng không ít.

Cậu bé gật đầu, gương mặt non nớt đầy vẻ nghiêm túc.

“Không sai!” “Ngói lưu ly Thiên bảo đúng là chạm vào là vỡ, Hứa đại ca, bảo thuộc hạ của anh lên trước đi.” Hứa Ngôn gật đầu, vẫy tay với quân đội trong hố.

Mấy trăm binh lính vội vàng cẩn thận, từ trong hố trèo lên.

Nhưng lúc này, Ngô Lão Cẩu mặt đầy nghi hoặc, ngờ vực nói: “Nếu đỉnh mộ này chạm vào là vỡ, lúc đầu chúng ta đào hố sao không có chuyện gì?” Trương Khởi Linh nghe vậy, chỉ vào vị trí hố trộm ở chính giữa hố đất.

“Thợ xây mộ thất phải dự trữ một con đường bí mật thông lên mặt đất, các người vận khí không tồi, hố trộm vừa hay mở trúng con đường bí mật của thợ xây.

Nếu hố trộm lệch nửa mét, e rằng ngôi mộ này đã sớm bị hủy rồi.” Nghe vậy, ông cháu nhà họ Ngô bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi đều lộ ra vẻ may mắn!

Đợi đến khi tất cả binh lính đều lên, Lão Yên Đầu nhìn cái hố đã đào xong, do dự nói: “Hay là, vẫn cho người xuống mộ thử một phen?” “Không cần, tôi có cách!” Trương Khởi Linh lắc đầu, sau đó quay người bảo người đi chuẩn bị ống mềm và thùng gỗ kín.

Một lát sau, thuộc hạ của Hứa Ngôn đã chuẩn bị xong đồ.

Cậu bé lúc này mới cầm thùng gỗ và ống mềm, một mình xuống hố.

Nhìn thấy cảnh này, ba ông cháu nhà họ Ngô mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Lão Yên Đầu không nhịn được kinh ngạc nói: “Đại soái, cậu ta...” Hứa Ngôn ha ha cười, trêu chọc: “Lão gia tử, đừng thấy ông lớn hơn mấy tuổi, luận về mở hàng, ông không bằng Tiểu Khải Linh đâu!” Người nhà họ Trương từ nhỏ đã được huấn luyện nghiêm khắc nhất, từ nhỏ đã phải xuống mộ!

Dù Trương Khởi Linh mới sáu tuổi, kinh nghiệm đạo mộ của cậu không kém Lão Yên Đầu là bao.

Lão Yên Đầu hiển nhiên không tin lời Hứa Ngôn, trong lòng thầm oán, nhưng miệng cũng không phản bác, chỉ rít hai hơi thuốc, chuẩn bị xem xem, đứa nhỏ đi theo Hứa Ngôn này, rốt cuộc có bản lĩnh gì, có thể đối phó được với Thiên bảo hỏa long lưu ly đỉnh!

Chương 25

Tiểu Khải Linh xuống hố, trọng lượng nhẹ, cũng không sợ giẫm phải ngói lưu ly dưới lớp đất.

Cậu bé đi một vòng quanh hố, cuối cùng chọn một góc đông nam có địa thế thấp hơn.

Tiếp theo, ngồi xổm xuống, cẩn thận dùng tay đào lớp đất mỏng còn lại, lộ ra ngói lưu ly xanh pha trắng bên trong.

Nhìn thấy ngói lưu ly, sắc mặt cậu bé bình tĩnh, đưa ra hai ngón tay dài lạ thường, cắm vào khe hở giữa các viên ngói lưu ly.

Nhìn thấy cảnh này, Lão Yên Đầu sắc mặt kinh ngạc, không nhịn được khẽ kêu lên: "Phát Khâu Chỉ?!

Đứa nhỏ này là người nhà họ Trương?" Hứa Ngôn cười cười, hỏi lại: "Lão gia tử, ông nói nhà họ Trương nào?" "Nhà họ Trương nào, Trường Sa không phải chỉ có một nhà họ Trương đó sao!" Lão Yên Đầu sắc mặt nghiêm trọng, trầm giọng nói: "Đại soái, sao ngài không nói sớm là quen biết Trương đại soái, chúng ta đây không phải là nước sông không phạm nước giếng, người một nhà không nhận ra người một nhà sao!" Hứa Ngôn hiểu, Lão Yên Đầu đây là hiểu lầm Trương Khởi Linh là chi mạch của nhà họ Trương, chi mạch của Trương Khải Sơn!

Trương Khải Sơn thực chất là cháu trai của Trương Khởi Linh tiền nhiệm, cha của ông ta tên là Trương Trạch Chuyên, vì yêu người ngoài, vi phạm quy tắc trong tộc không được kết hôn với người ngoài, nên đã rời khỏi gia tộc, mang cả gia đình nam tiến đến nhà vợ ở Trường Sa.

Nhưng trên đường đi, Trương Trạch Chuyên xảy ra chuyện, chỉ có

Trương Khải Sơn bình an đến được Trường Sa.

Ông ta ở Trường Sa kết giao rộng rãi với hào kiệt, lại giành được chức quan phòng thành, dần dần trở thành người đứng đầu Cửu Môn.

Ngoài ra, Trương Khải Sơn tuy đã cùng cha rời khỏi nhà họ Trương, nhưng không hề từ bỏ những tuyệt kỹ của nhà họ Trương.

Giống như tuyệt kỹ Phát Khâu Chỉ, Trương Khải Sơn đã sắp xếp rất nhiều tiểu bối nhà họ Trương từ nhỏ huấn luyện, phương thức tương tự như bản tộc nhà họ Trương.

Lão Yên Đầu là gia chủ nhà họ Ngô, ở chỗ Trương Khải Sơn đã từng thấy Phát Khâu Chỉ cũng không có gì lạ...

Chỉ là...

Hứa Ngôn ha ha cười, vỗ vai Lão Yên Đầu, giải thích: "Lão gia tử, ông nhận nhầm rồi!

Phát Khâu Chỉ của em trai tôi đây, mới là chính tông nhất, Phát Khâu Chỉ của nhà họ Trương ở Trường Sa, thiếu đi huyết mạch của bản tộc nhà họ Trương, cuối cùng vẫn kém một bậc!" "Cái này..." Lão Yên Đầu nửa hiểu nửa không, nhưng vẫn nghe ra được ý của Hứa Ngôn.

Hiểu ra rằng, thân thế lai lịch của đứa nhỏ này không đơn giản, có nguồn gốc với chi nhà họ Trương ở Trường Sa.

Trong lúc hai người nói chuyện, đã thấy hai ngón tay dài lạ thường của Trương Khởi Linh bắt đầu dùng sức.

Chỉ trong chốc lát, đã bẩy được một khe hở trên viên ngói lưu ly vốn khít khao.

Trương Khởi Linh không vội không vàng, gương mặt non nớt bình tĩnh vô cùng.

Cậu bé mắt nhanh tay lẹ, cắm ống mềm vào khe hở giữa các viên ngói, sau đó ấn đầu kia của ống, hút dầu mãnh hỏa từ trong ngói ra thùng gỗ kín.

Cứ như vậy kéo dài nửa ngày, dầu mãnh hỏa dưới lớp ngói đã được hút sạch.

Hứa Ngôn vẫy tay, ra lệnh cho thuộc hạ nhận lấy mấy thùng dầu mãnh hỏa.

Lúc này, Trương Khởi Linh mới thong thả phủi bụi trên người, từ trong hố trèo lên, nói với Hứa Ngôn: "Bây giờ được rồi." Nghe vậy, Hứa Ngôn tâm trạng vui vẻ, cười xoa đầu Tiểu Khải Linh.

Ngay sau đó, bàn tay lớn lại vẫy một cái, hàng trăm binh lính đã chuẩn bị sẵn, nhao nhao nhảy vào hố, ra sức vung xẻng sắt.

Lúc này, tâm trạng của ba ông cháu nhà họ Ngô rất phức tạp.

Đặc biệt là Lão Yên Đầu!

Ban đầu, ông ta đối với việc Hứa Ngôn xuống mộ còn mang theo phụ nữ trẻ em, có lời ra tiếng vào, trong lòng rất không vui, cảm thấy Hứa Ngôn đây là đang đùa giỡn với tính mạng của mọi người.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy kiến thức và công phu Phát Khâu Chỉ mà Trương Khởi Linh thể hiện ra, ông ta mới hiểu, hóa ra Hứa Ngôn bảo họ dẫn đường, thực sự chỉ là dẫn đường, căn bản không nghĩ dựa vào họ để khai quật lăng mộ.

Người ta bên cạnh đã có cao nhân, thực lực còn mạnh hơn mình không ít.

Nghĩ đến đây, Lão Yên Đầu cũng không biết nên vui vì không phải liều mạng, hay nên tự ti vì đã thua một đứa trẻ sáu tuổi...

Lão Yên Đầu rít thuốc, tâm trạng phức tạp.

Ngược lại, Ngô Lão Cẩu trong lòng không có những suy nghĩ quanh co này, cậu ta rất hứng thú nhìn chằm chằm vào cái hố, mặt đầy vẻ háo hức!

Trong nhà họ Ngô, mười người thì có tám người là thổ phu tử, có biết mở hàng hay không, có thể mò kim hay không, đây mới là mấu chốt để đánh giá năng lực của một người nhà họ Ngô.

Lần trước, lần đầu tiên Ngô Lão Cẩu xuống đất đã gặp phải tình huống bất ngờ, khiến cậu ta luôn canh cánh trong lòng, lần này trong lòng đã hạ quyết tâm.

Bất kể lớn nhỏ, chỉ cần mở được mộ.

Mình cũng phải ra tay một lần.

Trong đám người, người buồn chán nhất phải kể đến Nhạc Khỉ La.

Khi các binh sĩ đào mộ, cô ngồi trên một tảng đá lớn bên cạnh hố, đung đưa hai cái chân trắng nõn.

Khi Trương Khởi Linh dùng Phát Khâu Chỉ mở ngói lưu ly, cô vẫn ngồi trên tảng đá, đung đưa hai cái chân trắng nõn.

Đáng chú ý là, hôm nay Nhạc Khỉ La không mặc bộ sườn xám màu trắng ngà yêu thích như thường lệ, mà đã bắt kịp thời đại, mặc một bộ váy tây nhỏ màu trắng thời thượng nhất mà Hứa Ngôn mua cho cô.

Hứa Ngôn thấy cần một lúc nữa mới có thể mở hoàn toàn lăng mộ, bèn quay người rời khỏi mép hố.

Nhạc Khỉ La thấy vậy sắc mặt vui mừng, vội vàng chạy tới ôm cánh tay đối phương, nửa người treo trên người anh.

“Hứa Ngôn, anh đã hai tiếng đồng hồ không nói chuyện với em rồi...” “...” Hứa Ngôn sắc mặt tối sầm, đang định sửa lại vài câu, thì

thấy Nhạc Khỉ La như khoe của, từ trong lòng lấy ra một túi hạt đã bóc sẵn.

"Đói rồi phải không, em đặc biệt bóc cho anh, mau nếm thử đi!" Nhìn Nhạc Khỉ La mặt đầy mong đợi, và túi hạt nhỏ trong tay cô, lời quở trách của Hứa Ngôn không nói ra được, đành bất lực để Nhạc Khỉ La kéo sang một bên, hưởng thụ sự chăm sóc chu đáo của cô.

Thậm chí, ngay cả tay cũng không cần động, việc đút ăn đều do Nhạc Khỉ La đảm nhiệm.

"Hứa Ngôn, anh muốn đồ trong mộ, em có thể thi triển pháp thuật giúp anh, thực ra không cần phải rầm rộ như vậy." Hứa Ngôn biết, pháp thuật mà Nhạc Khỉ La nói chính là thuật "người giấy" của cô.

Cắt giấy thành người, truyền pháp lực vào, là có thể điều khiển.

Người giấy mục tiêu nhỏ, tác dụng lớn, dùng để đạo mộ đúng là lựa chọn hàng đầu!

Tuy nhiên, Hứa Ngôn không chỉ muốn đồ vật trong mộ, mà còn cần tiêu diệt Huyết Thi bên trong, hoàn thành nhiệm vụ mới được!

Nghĩ đến đây, anh cười lắc đầu.

"Không cần đâu, đồ vật trong mộ không quan trọng đến vậy, quan trọng là tôi cần dùng ngôi mộ này để rèn luyện binh lính dưới trướng!" Hệ thống của anh cần hoàn thành các loại nhiệm vụ đạo mộ, mới có thể nhận được phần thưởng, tăng cường thực lực và thế lực.

Rõ ràng, sau này những cảnh tượng tương tự tuyệt đối sẽ không thiếu.

Để binh lính dưới trướng làm quen trước, sau này mới không bị luống cuống tay chân, gây ra tổn thất lớn hơn.

Tà vật ở Tiêu Tử Lĩnh này không lớn không nhỏ, dùng để luyện

binh là vừa phải.

Nghe Hứa Ngôn nói vậy, Nhạc Khỉ La đành từ bỏ ý định giúp đỡ, chuyển sang chăm chú đút ăn hơn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Chớp mắt, đã là một giờ sau.

Hứa Ngôn đang nhắm mắt dưỡng thần trên tảng đá lớn bên cạnh hố.

Đúng lúc này, trong hố đột nhiên vang lên một tràng reo hò!

"Đào thông rồi!" "Tốt quá, cuối cùng cũng đào được đồ rồi!" Ngay sau đó, đã thấy cháu trai của Lão Yên Đầu, Ngô Lão Cẩu, mặt đầy kích động chạy tới nói: "Đại soái, đào đến mộ thất rồi!" Hứa Ngôn từ từ mở mắt, vẻ mặt bình tĩnh gật đầu.

Anh từ trong lòng lấy ra một chiếc đồng hồ quả quýt xem một cái, bây giờ là hơn ba giờ chiều, muộn hơn thời gian dự kiến mở mộ của anh hơn một giờ.

Tuy nhiên, mặt trời trên bầu trời vẫn gay gắt, dương khí chính thịnh.

Đối với Huyết Thi, Yêu Thi trong mộ, vẫn có tác dụng khắc chế cực mạnh.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn từ trên tảng đá đứng dậy, anh đi đến mép hố, ra lệnh cho binh lính dưới trướng: "Tất cả mọi người, chuẩn bị chiến đấu!" Lời này vừa ra, toàn bộ đội quân lập tức hành động!

Đầu tiên là hai khẩu súng máy hạng nặng, một trái một phải đặt ở hai bên hố.

Tiếp theo là đội ngũ năm trăm người, chia làm bốn đội, vây kín bốn mặt hố.

Đợi đến khi các binh sĩ vào vị trí, đảm bảo cho dù Huyết Thi trong mộ xuất hiện, cũng tuyệt đối không thể trốn thoát, Hứa Ngôn mới hài lòng gật đầu.

Ngay sau đó, anh tập trung sự chú ý vào mộ thất đã được đào ra.

Ngôi mộ thời Chiến Quốc ở Tiêu Tử Lĩnh này, quy cách thấp hơn chư hầu một chút, hẳn là của nhân vật như đại thần võ tướng.

Phòng mộ chính ước chừng lớn bằng cái hố, bên trong đặt ba cỗ quan tài.

Cỗ quan tài ở giữa quy cách hình dáng tốt nhất, quan quách toàn thân được làm bằng đồng xanh.

Trên đó chạm khắc hoa điểu ngư trùng.

Chương 26

Ở bốn góc của quan quách bằng đồng xanh, treo những chiếc chuông đồng nhỏ bằng lòng bàn tay.

Nhưng!

Điều quỷ dị là, ba cỗ quan tài này toàn bộ đều dựng đứng!

Thụ táng?

Nhìn thấy cảnh này, mọi người có mặt đều nhìn nhau, có chút nghi hoặc.

Phong tục mai táng trong nước có đủ loại, có động táng, có đàn táng, cũng có thủy táng.

Thụ táng tự nhiên cũng có, nhưng cực kỳ hiếm thấy.

Nghĩ cũng phải, người đã chết rồi, còn suốt ngày đứng trong quan tài, có khó chịu không chứ!

Lão Yên Đầu mày nhíu chặt, khổ sở suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được nguyên do.

Hứa Ngôn thấy vậy, cẩn thận quan sát bố cục mộ thất, rồi cười nói: "Các người đều nghĩ sai rồi, quan quách này không phải là thụ táng thật sự." "Không phải thụ táng?" Lão Yên Đầu nghe vậy ngẩn người, ngờ vực nói: "Hứa đại soái, lời này của ngài là có ý gì?" "Đúng vậy, ngôi mộ này chưa bị mở qua, nếu không phải lúc đầu hạ táng là thụ táng, sao lại có bộ dạng này..." Đại Hồ Tử cũng nghi hoặc không hiểu, không nghĩ ra được đạo lý trong đó.

Ngược lại, con trai ông ta là Ngô Lão Cẩu vì còn trẻ, đầu óc linh hoạt.

Một mắt đã nhìn thấy vết bụi phía sau quan tài, vội vàng chỉ vào vết bụi hét lớn: “Cha, ông nội, hai người mau nhìn phía sau quan tài.” Hai người theo hướng cậu ta chỉ nhìn qua, phát hiện phía sau ba cỗ quan tài đều có vết tích.

Rõ ràng, quan tài này vốn dĩ được hạ táng bình thường.

Sau này không biết vì sao, lại biến thành thụ táng!

Nhìn thấy vậy, Đại Hồ Tử tấm tắc khen ngợi, miệng lẩm bẩm: “Ngôi mộ này đã bị phong kín mấy ngàn năm, cũng không có ai vào qua, lẽ nào là chủ nhân ngôi mộ tự mình dựng quan tài lên?” Nghe vậy, Hứa Ngôn ha ha cười nói: “Cũng không phải không có khả năng này!” Hoặc có thể nói, nếu trong mộ có thi yêu, khả năng này còn rất lớn.

Chỉ là không biết con thi yêu này, vì sao lại phải dựng quan tài lên!

Nghe Hứa Ngôn nói vậy, ba người ông cháu Lão Yên Đầu nhất thời không nói nên lời.

Chủ nhân của ngôi mộ tự mình dựng thẳng quan tài lên ư?

Xem ra, sở thích của vị chủ mộ này cũng thật độc đáo. … Thấy chủ thất đã được mở ra, ba cỗ quan tài cũng lộ ra dưới ánh mặt trời gay gắt.

Hứa Ngôn liền ra lệnh cho thuộc hạ, chuẩn bị lần lượt cẩu ba cỗ quan tài lên.

Chỉ có điều, ngay lúc các binh sĩ đang xoa tay nắn ngón, buộc những sợi dây thừng thô ráp vào quan tài, chuẩn bị cẩu lên thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Ba cỗ quan tài này lại nặng đến vạn cân, hợp sức cả trăm binh sĩ, cộng thêm sự chống đỡ của giàn gỗ lớn, vẫn không thể nhấc nổi chúng. "Lạ thật, ba cỗ quan tài này ngoài cỗ ở giữa là quách đồng xanh

có chút nặng, hai cỗ còn lại đều bằng gỗ, sao cũng nặng thế nhỉ?" Lão Yên Đầu mặt đầy kinh ngạc, không kìm được lẩm bẩm một câu.

Lúc này, Nhạc Khỉ La đứng cạnh Hứa Ngôn cười duyên một tiếng, giải thích: "Ngốc!

Ba cỗ quan tài này có yêu khí, yêu khí nặng mười vạn cân, người phàm sao mà nhấc nổi!" "Yêu khí nặng mười vạn cân?" Hứa Ngôn lộ vẻ kinh ngạc, đây là lần đầu tiên anh nghe nói yêu khí có thể dùng trọng lượng để hình dung. "Không sai!

Yêu khí nếu hóa thành thực chất sẽ cực kỳ nặng.

Em có thể cảm nhận được, trong quan tài có thứ tà môn như yêu thi.

Nếu tính theo cân, chắc cũng khoảng mười vạn cân đấy!" Nghe vậy, Hứa Ngôn bắt đầu hứng thú, ghé sát vào tai Nhạc Khỉ La hỏi nhỏ: "Sau này gặp yêu quái, có phải cũng có thể dựa vào trọng lượng để phân biệt thực lực của chúng không?" Nhạc Khỉ La gật đầu, giải thích: "Phàm là yêu vật, trên người đều có yêu khí, yêu khí ngút trời, có thể nặng đến trăm vạn cân thì là đại yêu.

Nhưng việc tra xét trọng lượng yêu khí chỉ có yêu tộc mới làm được, người thường không cảm nhận được đâu." Nghe đến đây, mọi người đều cảm thấy mình đã mở mang tầm mắt.

Hứa Ngôn thì tò mò về thực lực của Nhạc Khỉ La, bèn hỏi: "Vậy yêu khí của em nặng bao nhiêu?" "Hi hi, em chỉ nói cho một mình Hứa Ngôn anh nghe thôi..." Nhạc Khỉ La tinh nghịch cười, ghé vào tai Hứa Ngôn, báo một con số trăm vạn cân, khiến Hứa Ngôn kinh ngạc không thôi!

Nhưng nghĩ lại cũng phải!

Nhạc Khỉ La nửa người nửa yêu đã sống mấy trăm năm, pháp lực

hùng hậu, lại còn có nhiều dị thuật phòng thân!

Thực lực sánh ngang đại yêu cũng không có gì lạ.

Nghe Nhạc Khỉ La kể xong, Hứa Ngôn lại dồn sự chú ý vào ba cỗ quan tài trong hố mộ!

Nếu không thể cẩu quan tài ra ngoài, vậy chỉ có thể cử người xuống mở nắp mò đồ.

Nhưng trong mộ thất quá tối tăm, dễ xảy ra chuyện.

Nếu có thể ổn thỏa hơn một chút, anh đương nhiên vẫn muốn chọn cách an toàn hơn!

Thấy Hứa Ngôn nhíu mày suy nghĩ, Trương Khải Linh đã lâu không lên tiếng đột nhiên nói: "Cháu có cách!" "Tiểu Khải Linh, cậu có thể đưa quan tài ra ngoài được không?" "Thử mới biết được hay không..." Trương Khải Linh cũng không nhiều lời, cậu bé nhảy một cái, trực tiếp nhảy vào hố mộ.

Thân hình vô cùng linh hoạt, tuổi còn nhỏ mà đã có mấy phần bản lĩnh kinh người của tộc trưởng Trương Khải Linh sau này.

Sau khi nhảy xuống hố, Trương Khải Linh thuận tay lấy từ trong lòng ra một chiếc ấn chương.

Chiếc ấn chỉ to bằng lòng bàn tay, dưới đáy khắc tám chữ lớn "Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ"!

Cậu bé đặt Phát Khâu Ấn vào lòng bàn tay, miệng lẩm nhẩm đọc chú.

Một lát sau, chỉ thấy Phát Khâu Ấn tỏa ra ánh sáng vàng mờ ảo.

Ngay sau đó, cậu bé hét lên một tiếng non nớt, lần lượt đóng chiếc Phát Khâu Ấn trong tay lên các cỗ quan tài! "Thiên Quan Tứ Phúc, chư tà lui tán!" Chỉ thấy hai cỗ quan tài gỗ bên trái và phải lập tức bốc lên

một luồng khói đen hôi thối khó ngửi.

Cỗ quách đồng xanh ở giữa thì không có động tĩnh gì, cũng không có thay đổi gì lớn.

Đợi nghi thức kết thúc, Tiểu Khải Linh mới quay đầu lại, gật đầu với Hứa Ngôn. "Được rồi, bảo họ thử lại đi." Hứa Ngôn vội vàng ra lệnh, cả trăm binh sĩ lại một lần nữa thử cẩu ba cỗ quan tài lên.

Chuyện cũng lạ, những cỗ quan tài mà ban đầu cả trăm người không nhấc nổi, sau khi bị Phát Khâu Ấn trấn áp thì lập tức trở lại trọng lượng ban đầu, dễ dàng được cẩu hết lên mặt đất.

Nhìn ba cỗ quan tài được xếp ngay ngắn trước mặt, Hứa Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ mặt trời đang lên cao, xung quanh còn có mấy trăm khẩu súng, hai khẩu súng máy hạng nặng đang chĩa vào.

Với sự chuẩn bị đầy đủ như vậy, anh không tin tà vật trong quan tài còn có thể giở trò gì!

Hơn nữa, dù nó có giở trò, Hứa Ngôn cũng không sợ.

Đứng sau lưng anh là một đại yêu thực sự, Nhạc Khỉ La ra tay thì yêu thi trong quan tài chẳng đáng là gì.

Ngoài ra, còn có Tiểu Khải Linh cầm Phát Khâu Ấn ở bên cạnh bảo vệ.

Với đội hình này, anh không biết thua thế nào!

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn hăng hái hẳn lên, phất tay ra lệnh: "Chuẩn bị mở quan tài!" Tiếng nói vừa dứt, thuộc hạ của anh lập tức bận rộn.

Không lâu sau, họ đã mang đến một bộ đầy đủ xà beng, rìu, cưa gỗ...

Hứa Ngôn suy nghĩ một chút, rồi chỉ vào cỗ quan tài gỗ ngoài cùng bên phải nói: "Mở cỗ này trước!" Đây là một cỗ quan tài gỗ, trải qua nghìn năm, tổng thể vẫn còn nguyên vẹn.

Chỉ có lớp sơn son thếp vàng phía trước, sau khi tiếp xúc với không khí đã nhanh chóng bị oxy hóa, bong tróc, chỉ còn lại những vết lốm đốm, chứng minh cho sự xa hoa tinh xảo của cỗ quan tài này.

Rất nhanh, sau một hồi loảng xoảng.

Nắp quan tài bị cạy mở, trong thoáng chốc, một luồng khói đen còn nồng nặc hơn lúc trước, lại còn lẫn cả mùi máu tanh, từ trong quan tài bốc ra!

Mùi này cực kỳ nồng, khiến người ta chỉ muốn nôn ọe.

Mấy binh sĩ phụ trách mở quan tài phải lùi lại một khoảng, mới miễn cưỡng chịu được.

Đợi khói đen tan bớt, mấy người lính mới quay lại trước quan tài.

Trong số họ, người cao nhất cũng là người gan dạ nhất, anh ta thò đầu vào quan sát một lúc, rồi mới quay đầu hét lớn: "Trưởng quan, bên trong toàn là nước đọng, không thấy rõ có gì cả!" Toàn là nước đọng?

Nghe vậy, Hứa Ngôn còn chưa kịp nói gì.

Lão Yên Đầu bên cạnh đã mừng ra mặt. "Toàn là nước đọng thì tốt quá, như vậy đồ vật bên trong mới còn nguyên vẹn!" Nghe vậy, Hứa Ngôn cũng phản ứng lại.

Giới đạo mộ có câu tục ngữ, gọi là "khô nghìn năm, ướt vạn năm, không khô không ướt chỉ nửa năm".

Chương 27

Ý nghĩa của câu này là, nếu cổ vật ở trong môi trường khô ráo, có thể bảo quản được hàng nghìn năm.

Nhưng nếu ngâm trong nước, thì có thể bảo quản được hàng vạn năm.

Đáng sợ nhất là trạng thái không khô không ướt, trong môi trường này cổ vật không thể bảo quản được lâu, có thể chỉ một hai chục năm là đã mục nát!

Tất nhiên, cái gọi là ngâm trong nước cũng phải là môi trường kín và vô trùng.

Nếu không, chỉ riêng sự phân hủy của vi sinh vật cũng đủ để phá hủy cổ vật và thi thể.

Lão Yên Đầu nói xong, liền sốt ruột đi đến bên quan tài, thò đầu vào nhìn.

Hứa Ngôn thấy vậy cũng đi theo xem thử.

Anh phát hiện, bên trong cỗ quan tài gỗ này cũng được sơn son, vẽ chim hoa cá trùng, và cả cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ!

Nhìn từ những bức họa, chủ nhân ngôi mộ từng là một tướng quân dưới trướng một vị chư hầu.

Ông ta chiến công hiển hách, rất được chư hầu vương tin tưởng.

Sau khi chết, lăng mộ của ông ta còn được xây dựng theo quy cách của một vị chư hầu.

Hai cỗ quan tài gỗ chứa thi thể của thê thiếp lúc sinh thời của ông ta.

Ngoài ra, một nửa quan tài bị ngập trong thứ nước màu đỏ sẫm như máu.

Trong thứ nước đục ngầu ấy, thấp thoáng có bóng người, dường như có thi thể, lại dường như không.

Thứ nước máu này, tên khoa học gọi là dịch quan tài, hay còn gọi là nước trong quan tài.

Nguyên nhân hình thành dịch quan tài rất đa dạng, phổ biến nhất là do thi thể thối rữa, máu hòa lẫn với hơi ẩm dưới lòng đất, tích tụ bên trong quan tài.

Thứ hai, còn có loại dịch quan tài được chế tạo đặc biệt để chống thối rữa, khi hạ táng sẽ đổ vào quan tài để bảo quản thi thể chủ nhân ngôi mộ.

Ngoài ra còn có nước ngầm tràn vào, ngấm vào quan tài tạo thành dịch...

Nói tóm lại, thấy dịch trong quan tài của mộ cổ là một chuyện hết sức bình thường!

Thấy vậy, Hứa Ngôn sờ sờ cằm, thầm nghĩ: "Trong mộ Tiêu Tử Lĩnh có sách lụa thời Chiến Quốc, bên trong có ghi chép bản đồ lăng mộ của Lỗ Thương Vương.

Nói vậy, chủ nhân ngôi mộ này hẳn là có liên quan đến Lỗ Thương Vương!" "Hơn nữa, trong mộ Lỗ Thương Vương có Huyết thi, trong mộ này cũng có Huyết thi, rất khó nói là không liên quan." Trong lúc Hứa Ngôn đang suy nghĩ, Lão Yên Đầu nhìn mặt trời trên cao, quay đầu nói: "Đại soái, trực tiếp mò đồ đi, chúng ta xong việc sớm, về sớm!" Lão Yên Đầu đi chuyến này, vốn là vì không muốn bảo vật trong mộ rơi vào tay người nước ngoài.

Đối với ông, bảo vật là người nhà lấy đi, hay quân phiệt lấy đi

cũng không có gì khác biệt, chỉ cần không phải người nước ngoài lấy là được.

Thấy trời dần về chiều, Lão Yên Đầu cũng sợ đêm dài lắm mộng, bèn thúc giục một câu. "Được, vậy lão gia tử cẩn thận nhé." Lão Yên Đầu dắt điếu thuốc lào ra sau lưng, ha hả cười nói: "Đại soái yên tâm, chúng tôi làm nghề này mà!" Nói rồi, Lão Yên Đầu chống tay lên nắp quan tài hé mở, nhẹ nhàng nhảy lên, thể hiện một thân thủ không tương xứng với tuổi tác.

Hứa Ngôn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi cảm thán, Lão Yên Đầu này quả nhiên là nhân vật khai tông lập phái, chỉ riêng thân thủ đã không tầm thường, chỉ là ông ta già đời thành tinh, dù có bản lĩnh cũng quen giấu đi, không giống như đám trẻ tuổi, hấp tấp chuyện gì cũng muốn ra mặt.

Học được một bài học, Hứa Ngôn thu lại tâm tư, dồn sự chú ý vào đôi tay của Lão Yên Đầu.

Lão Yên Đầu tuổi tác khoảng gần bảy mươi, nhưng đôi tay của ông lại hoàn toàn không tương xứng với tuổi tác.

Tay ông không có nếp nhăn hay đồi mồi, ngược lại còn thon dài trắng nõn, trông chỉ như ba bốn mươi tuổi.

Thấy Hứa Ngôn chú ý đến tay mình, Lão Yên Đầu thuận miệng giải thích: "Bản lĩnh của dân trộm mộ, phần lớn đều nằm ở đôi tay này.

Về cơ bản, người phái Nam đều chú trọng bảo dưỡng đôi tay của mình.

Dù sao cũng là cái cần câu cơm." Lời này không sai chút nào!

Mò đồ trong quan tài cần một đôi tay khéo léo.

Dù sao những ngôi mộ cổ này đều đã trải qua hàng nghìn năm, cổ

vật bên trong tình trạng rất kém, dễ vỡ, dễ bị oxy hóa.

Nếu không có một đôi tay khéo léo nhẹ nhàng, bao nhiêu đồ tốt cũng bị làm hỏng hết.

Trong lúc nói chuyện, Lão Yên Đầu cẩn thận thò tay vào trong thứ nước máu.

Cùng lúc đó, mọi người vây quanh quan tài đều nín thở, đổ dồn ánh mắt vào đôi tay của ông.

Đại Hồ Tử mặt lộ vẻ lo lắng, không kìm được khẽ gọi: "Ba, chậm thôi, ba chậm thôi!" Lão Yên Đầu không đáp, chỉ có vẻ mặt trang trọng, cẩn thận bò trên nắp quan tài, dùng tay mò mẫm trong dịch quan tài màu đỏ sẫm.

Dịch quan tài có rất nhiều nguyên nhân hình thành, và không ít trong số đó có độc!

Nếu không phải người như Lão Yên Đầu, từ nhỏ đã dùng thuốc ngâm tay, có sức đề kháng với độc tố, thì không nên dùng tay trực tiếp chạm vào dịch quan tài.

Trước đây từng có chuyên gia khảo cổ, lo lắng cho cổ vật trong quan tài, sợ cổ vật bị hư hại, không kịp suy nghĩ nhiều đã trực tiếp dùng tay chạm vào dịch.

Sau khi kết thúc khảo cổ, hai cánh tay của vị chuyên gia này nổi đầy mẩn đỏ, cuối cùng lan ra toàn thân.

Căn bệnh kỳ lạ này, ông ta sau đó phải điều trị mấy năm mới khỏi hẳn.

Đó là còn nhờ điều kiện y tế hiện đại, nếu là thời xưa, về cơ bản là sẽ toàn thân thối rữa mà chết.

Hơn nữa ở thời xưa, đạo mộ tặc nếu chạm vào dịch quan tài,

nhiễm phải vi khuẩn, toàn thân thối rữa, thường sẽ bị đồn là bị nguyền rủa.

Một lát sau, Lão Yên Đầu đang mò mẫm bỗng vui mừng ra mặt, đột nhiên rút tay ra.

Chỉ thấy trong tay ông mò được một con ve ngọc!

Con ve ngọc ngâm trong dịch quan tài màu máu quanh năm, thân ngọc mang theo những vệt máu.

Từng sợi máu, giống như mạch máu trên thân ve.

Lão Yên Đầu quan sát một lúc, đưa cho binh sĩ đang cầm khay đứng bên cạnh.

Ở thời xưa, trang sức ve ngọc thường được dùng để ngậm trong miệng người chết.

Ngụ ý là cuộc đời của con ve bắt đầu từ đất bùn, tuần hoàn lặp lại, sinh sôi không ngừng, hy vọng chủ nhân ngôi mộ cũng có thể giống như ve, được tái sinh.

Con ve ngọc này là cổ vật thời Chiến Quốc, được xem là ngọc cổ cao cấp...

Ngọc cổ cao cấp chỉ loại ngọc được điêu khắc từ thời nhà Hán trở về trước.

Các thời Hạ, Thương, Chu, Tiên Tần, thậm chí các nền văn hóa cổ xưa hơn, đều đã từng khai quật được ngọc cổ cao cấp.

Trên thị trường đồ cổ hiện nay, con ve ngọc này bán được một trăm đại dương không thành vấn đề.

Nếu đến đời sau, một con ve ngọc có hình dáng tinh xảo như thế này, lại được khai quật từ một lăng mộ chư hầu lớn, cũng có thể bán được vài chục vạn.

Nhận được ve ngọc, Hứa Ngôn lắc đầu, nhắc nhở: "Lão Yên Đầu, tôi cần một cuộn sách lụa thời Chiến Quốc, nhớ đừng để sót." Nghe vậy, Lão Yên Đầu có chút ngạc nhiên nhìn Hứa Ngôn một cái, rõ ràng là không hiểu sao Hứa Ngôn lại biết trong mộ này có thứ gì.

Tuy nhiên, ông cũng không đi sâu vào chuyện này, mà tiếp tục bò trên nắp quan tài, chuẩn bị tiếp tục mò đồ.

Nhưng đúng lúc này!

Trương Khải Linh bên cạnh đột nhiên biến sắc! "Không ổn!" "Sao vậy?" Hứa Ngôn ngẩn ra, vừa hỏi một câu, đã phát hiện mặt trời treo cao trên trời không biết từ lúc nào đã bị mây đen che khuất.

Bầu trời trên Tiêu Tử Lĩnh đột nhiên tối sầm lại!

Giây trước còn là trời quang vạn dặm, giây sau đã mây đen che đỉnh!

Lúc này dù là kẻ ngốc cũng nhận ra có điều không ổn.

Lão Yên Đầu nhìn dịch quan tài ngày càng đỏ tươi trong quan tài, bất giác nuốt nước bọt.

Trước đây xuống mộ, những thứ tà vật ông không phải chưa từng thấy, nhưng loại có thể thay đổi thiên tượng thế này, đúng là gái lớn lên kiệu, lần đầu tiên!

Lão Yên Đầu hít sâu một hơi, vội vàng nhảy khỏi nắp quan tài.

Cùng lúc đó, trong ba cỗ quan tài không biết từ lúc nào, đột nhiên phát ra một tràng tiếng "cô quả cô quả", giống như tiếng ếch kêu.

Tiếng kêu này, trầm đục mà quỷ dị, khiến những người có mặt không hẹn mà cùng rùng mình!

Hứa Ngôn nhìn cỗ quan tài đã bị mở nắp, đã mò đồ một lần, sắc mặt trầm xuống.

Anh giơ tay lên, dõng dạc nói: "Tất cả mọi người, chuẩn bị chiến đấu!" Cạch cạch cạch ~!

Những binh sĩ anh mang theo đều là lính tinh nhuệ do hệ thống thưởng.

Chương 28

Dù gặp phải chuyện tà môn như vậy, họ vẫn giữ được bình tĩnh.

Nghe lệnh của Hứa Ngôn, cả một tiểu đoàn lập tức lùi lại, lên đạn.

Thấy tất cả mọi người đã vào vị trí chiến đấu, Hứa Ngôn hài lòng gật đầu.

Sau đó anh cùng Nhạc Khỉ La và những người khác cũng lùi ra sau đội quân.

Nhiệm vụ lần này, ngoài việc tìm kiếm sách lụa thời Chiến Quốc, còn cần phải tiêu diệt Huyết thi và Yêu thi trong mộ!

Về điều này, anh đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Thấy thi thể trong quan tài bắt đầu quật khởi, anh cũng không kinh ngạc.

Chỉ là anh không ngờ, chủ nhân ngôi mộ lại có thể điều khiển được thiên tượng...

Nhưng nghĩ lại cũng phải, trong thế giới đạo mộ còn có một Bình Sơn Thi Vương.

Ban đầu, thủ lĩnh Tạ Lĩnh là Trần Ngọc Lâu cũng muốn mượn ánh sáng mặt trời để áp chế tiêu diệt thi vương.

Ai ngờ, con thi vương đó cũng triệu hồi một đám mây đen.

Cuối cùng vẫn phải nhờ Chá Cô Tiếu đã ăn nội đan của tinh con rết, hợp sức mọi người mới khó khăn tiêu diệt được thi vương.

Con thi yêu trong Tiêu Tử Lĩnh này, dù thực lực không bằng Bình Sơn Thi Vương, e rằng cũng không kém là bao.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mây đen che kín bầu trời.

Vị trí của Hứa Ngôn và những người khác, càng trực tiếp từ ban ngày biến thành đêm đen.

Nếu lúc này có ai có thể nhìn từ trên cao xuống, sẽ phát hiện chỉ có khu vực vài dặm nơi Hứa Ngôn đang đứng bị mây đen che phủ, những nơi khác vẫn là trời quang mây tạnh, nắng gắt.

Ngay lúc mọi người đang nín thở chờ đợi, tất cả họng súng đều chĩa vào cỗ quan tài gỗ rung động dữ dội nhất thì!

Đột nhiên!

Cỗ quan tài gỗ nguyên vẹn ngoài cùng bên trái nổ tung!

Ngay sau đó, một con Huyết thi đỏ tươi, toàn thân không có da, đột nhiên bay ra khỏi quan tài. "Thái gia, ông xem kìa, đúng là Huyết thi!" Trên khuôn mặt non nớt của Ngô Lão Cẩu, sự kích động xen lẫn sợ hãi, tâm trạng phức tạp vô cùng.

Một mặt, cậu ta muốn xuống mộ mò đồ, tốt nhất là có thể đào được ngôi mộ Huyết thi này, sau này có thể dương danh lập vạn.

Mặt khác, cậu ta từ nhỏ đã nghe ba và thái gia nói, mộ Huyết thi nguy hiểm thế nào, nhà họ Ngô từng có người bỏ mạng vì Huyết thi... "Nhóc con, bình tĩnh lại!" Đại Hồ Tử thấy con trai la lối om sòm, giơ bàn tay to như quạt hương bồ lên, vỗ một cái vào đầu Ngô Lão Cẩu.

Lúc này, Lão Yên Đầu chăm chú nhìn con Huyết thi phá quan tài mà ra, trong mắt lộ ra mấy phần hận ý.

Dù sao, con trai thứ ba của ông chính là chết trong tay những con Huyết thi này.

Nghĩ đến đây, Lão Yên Đầu vội vàng quay đầu hỏi: "Đại soái, Huyết thi xuất hiện rồi, sao còn chưa bắn!" Hứa Ngôn lắc đầu, thản

nhiên nói: "Bắn hay không, lúc nào bắn... tôi quyết định!" Lão Yên Đầu nghe vậy, hơi thở nghẹn lại, lập tức hiểu ra mình đã lỡ lời.

Ông đành kéo Đại Hồ Tử và Ngô Lão Cẩu lùi lại hai bước, không nói thêm gì nữa.

Cùng lúc đó.

Hứa Ngôn quay đầu nhìn con Huyết thi đang đứng trên quan tài, toàn thân đẫm máu, trong mắt lóe lên tinh quang! "Tiểu Khải Linh, nếu cậu đi đối phó với con Huyết thi này, có nắm chắc không?" Trương Khải Linh nghe vậy, cũng không hỏi tại sao, chỉ bình thản đáp: "Ba phần chắc chắn!" Hứa Ngôn nghe vậy, trong lòng vừa hài lòng vừa tiếc nuối.

Tiếc nuối là, Trương Khải Linh dù sao vẫn còn nhỏ, mới chỉ sáu tuổi, không phải là Muộn Du Bình Trương thực lực mạnh mẽ trong tương lai.

Hài lòng là, sáu tuổi đã có thực lực bằng ba phần Huyết thi.

Cậu bé mà lớn thêm vài tuổi nữa, tuyệt đối là một trợ lực lớn cho mình, không kém gì Nhạc Khỉ La. "Tuổi của cậu, ba phần cũng không tệ rồi...

Lát nữa cậu cứ đứng xem là được rồi, mấy con Huyết thi này cứ giao cho quân đội!" Nếu quân đội không giải quyết được, thì để Nhạc Khỉ La ra tay.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn hít sâu một hơi, bàn tay mạnh mẽ vung xuống! "Khai hỏa!" Trong nháy mắt!

Đoàng đoàng đoàng ~ Tiếng súng nổ vang trời!

Vô số viên đạn, bắn về phía con Huyết thi đang đứng trên quan tài, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đạn đồng, bắn vào người Huyết thi, tóe lên từng đợt tia lửa.

Một lát sau, khắp nơi tràn ngập khói thuốc súng nồng nặc.

Hứa Ngôn xua tay, ra hiệu ngừng bắn.

Đợi khói bụi tan hết, mọi người mới phát hiện, con Huyết thi này bị bắn nát bét, toàn thân rách nát, gần như không còn chỗ nào nguyên vẹn.

Thấy cảnh này, Hứa Ngôn không quá kinh ngạc.

Mấy trăm khẩu súng của anh đều là súng trường kiểu Đức do hệ thống thưởng, tuy không phải súng trường tự động, nhưng uy lực không hề thua kém các loại súng trường đời sau.

Nhiều đạn như vậy trút xuống, đừng nói là thi thể, dù là một tấm thép cũng bị bắn nát.

Thấy Huyết thi bị bắn nát, ba người ông cháu Lão Yên Đầu không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Lão Cẩu mặt đầy phấn khích, không kìm được tiến lại gần hơn, hét lớn: "Thái gia, Huyết thi này cũng không lợi hại như lời đồn, súng cũng bắn chết được!

Cháu thấy nó yếu xìu!" "Hừ, mày biết cái gì!

Bây giờ là ban ngày, có dương khí khắc chế, hơn nữa tốc độ của Huyết thi mới là thứ lợi hại nhất!

Cộng thêm nhiều súng của Đại soái như vậy, mới tiêu diệt được Huyết thi.

Nếu là buổi tối, để Huyết thi tỉnh lại trước, mày thử xem!" Lão Yên Đầu không thiếu hiểu biết như cháu mình, ông biết sự đáng sợ của Huyết thi.

Nếu không, nhà họ Ngô của ông cũng không mất đi mấy mạng

người.

Không biết có phải vì một loạt đạn đã có tác dụng, hay vì Huyết thi đã bị giết, mà mây đen trên trời dần tan đi, hai cỗ quan tài còn lại cũng không còn động tĩnh.

Hứa Ngôn đợi một lúc, mới ra lệnh cho thuộc hạ mang xác Huyết thi đi đốt.

Rất nhanh, đống lửa được dựng lên, Huyết thi bị ném vào, đốt lên một làn khói đen hôi thối.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Lão Cẩu ở cuối đám đông bĩu môi!

Thấy hai cỗ quan tài còn lại không có động tĩnh gì, đặc biệt là cỗ quan tài hé mở không ai để ý.

Cậu ta đảo mắt một vòng, vội vàng lẻn qua, muốn nhân lúc không ai chú ý, mò một món đồ ra ngoài.

Mò được gì không quan trọng, mấu chốt là chỉ cần mò được đồ, cậu ta có thể quang minh chính đại nói với đám bạn bè, mình cũng coi như đã ra tay, đã xuống mộ, đã tự tay mò đồ rồi.

Nghĩ đến đây, Ngô Lão Cẩu lòng đầy kích động, nhân lúc không ai chú ý, lặng lẽ bò lên.

Ngô Lão Cẩu bò trên nắp quan tài, nhìn dịch quan tài đỏ tươi bên trong, cậu ta kích động xoa xoa tay.

Trong thế hệ trẻ của Cửu Môn Trường Sa, hiện tại đại đa số vẫn sống dưới sự che chở của các bậc trưởng bối, đừng nói là tự tay mò đồ, ngay cả việc đi theo "chống ấm" làm phụ cũng chưa từng!

Nếu cậu ta có thể tự tay mò đồ, sau này trước mặt đám bạn Cửu Môn, chẳng phải sẽ ngẩng cao đầu ư, từ nay sẽ làm đại ca!

Nghĩ đến đây, Ngô Lão Cẩu lòng trào dâng, cuối cùng không kìm

được, từ từ thò tay vào trong dịch quan tài.

Nhưng đúng lúc này!

Chỉ thấy dịch quan tài vốn yên tĩnh, đột nhiên sôi trào.

Ngay sau đó, một bàn tay giống như đùi dê bị lột da, đột nhiên thò ra từ bên trong.

Ngô Lão Cẩu bị dọa cho giật nảy mình, vội vàng muốn rút tay ra.

Nhưng, cậu ta còn chưa kịp lùi lại, bàn tay đó đã quấn lấy cánh tay cậu ta.

Chương 29

Một lực cực lớn truyền đến, kéo cậu ta thẳng vào trong quan tài.

Ngô Lão Cẩu sợ hãi tột độ, vội vàng dùng chân chống vào thành quan tài, đồng thời hoảng hốt la lớn! "Ba, Thái gia... cứu con!" Lão Yên Đầu và Đại Hồ Tử nghe tiếng kêu cứu, đồng loạt quay đầu nhìn.

Đặc biệt là Đại Hồ Tử, thấy con trai út bị Huyết thi kéo vào quan tài, ông ta lập tức đỏ mắt, không nghĩ nhiều liền cầm lấy cây xẻng thăm dò bên cạnh, lao tới. "Tam tử, mau buông tay!" Đại Hồ Tử vội vã chạy đến bên quan tài, hét lớn một tiếng, rồi vung cây xẻng trong tay, bổ mạnh vào cánh tay của Huyết thi.

Keng ~ Chỉ nghe một tiếng vang giòn, cây xẻng làm bằng thép tinh luyện, chém vào cánh tay Huyết thi, lại chỉ để lại một vệt trắng, đừng nói là chém đứt nó, ngay cả việc làm nó buông tay cũng không được.

Ngô Lão Cẩu mặt đầy kinh hoàng, hai chân ghì chặt vào thành quan tài.

Nhưng sức của Huyết thi quá lớn, cơ thể cậu ta vẫn từ từ chìm vào trong quan tài.

Vạt áo thậm chí đã chạm vào dịch quan tài đỏ tươi.

Đại Hồ Tử mặt đầy lo lắng, vội vàng quay đầu hét: "Thái gia, Tiểu Tam sắp bị nó kéo xuống rồi!" Lão Yên Đầu vẻ mặt nghiêm túc, nhưng ông hiểu rõ, hiện tại người có thể cứu cháu mình, chỉ có Hứa Ngôn!

Nghĩ đến đây, Lão Yên Đầu vội vàng quay đầu, cầu xin: "Đại soái, cầu xin ngài để vị tiểu huynh đệ này ra tay, cứu cháu trai của tôi!" Hứa Ngôn gật đầu với Tiểu Khải Linh, người sau hiểu ý, mấy bước

nhảy nhẹ nhàng đã đến bên quan tài.

Cậu bé kết mấy cái pháp ấn, sau đó treo Phát Khâu Ấn trên đầu Ngô Lão Cẩu.

Giây tiếp theo, con Huyết thi đó như gặp phải khắc tinh, nhanh chóng rụt vào trong dịch quan tài.

Huyết thi lui đi, Ngô Lão Cẩu vội vàng nhảy khỏi quan tài, mặt đầy vẻ may mắn sau tai nạn.

Vừa rồi nếu không có Tiểu Khải Linh ra tay, cậu ta đã bị Huyết thi kéo vào quan tài rồi.

Dù may mắn không chết, e rằng cũng phải lột một lớp da!

Nghĩ đến đây, Ngô Lão Cẩu trong lòng vừa hối hận vừa sợ hãi.

Trước đây cậu ta cũng từng nghe Thái gia và các trưởng bối nhà họ Ngô khác nhắc đến, nói Huyết thi lợi hại và nguy hiểm thế nào.

Chỉ là những lời này, cậu ta đều nghe như kể chuyện, hoàn toàn không để trong lòng.

Nhưng, khoảnh khắc bị Huyết thi tóm lấy cánh tay, cảm giác lạnh lẽo thấm vào tim gan lan tỏa trong lòng, cậu ta mới thực sự cảm nhận được, những thứ tà vật trong mộ này, rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào!

Nghĩ đến đây, Ngô Lão Cẩu mặt mang mấy phần xấu hổ và mấy phần sợ hãi, nói nhỏ với Tiểu Khải Linh: "Tiểu huynh đệ, cảm ơn cậu đã cứu mạng tôi.

Sau này nếu có gì cần giúp đỡ, cứ đến tìm Ngô gia Tiểu Tam tôi..." Trương Khải Linh không tỏ ý kiến, chỉ gật đầu nhẹ, rồi đi về bên cạnh Hứa Ngôn.

Lúc này, Lão Yên Đầu, thái gia nhà họ Ngô, cũng mặt đầy cảm

kích nói: "Đại soái, ân tình này, nhà họ Ngô trên dưới đều sẽ ghi lòng tạc dạ..." Hứa Ngôn ha hả cười nói: "Lão thái gia, ghi lòng tạc dạ thì chưa đủ đâu!

Sao không có chút gì thực tế hơn!" "Chuyện này..." Lão Yên Đầu lập tức nghẹn lời, không nói được gì.

Chủ yếu là, Hứa Ngôn là một quân phiệt, tuy thế lực không lớn lắm, nhưng cũng có hơn nghìn binh mã, hơn nghìn khẩu súng!

So với cả Cửu Môn, có lẽ còn kém một chút.

Nhưng so với một nhà họ Ngô của ông, thế lực lớn hơn không biết bao nhiêu.

Muốn tiền có tiền, muốn người có người!

Nhà họ Ngô của ông dù muốn báo đáp, cũng không lấy ra được thứ mà Hứa Ngôn cần!

Thấy Lão Yên Đầu lúng túng, Hứa Ngôn cười nói: "Lão gia tử, yên tâm đi, không phải chuyện gì khó khăn cả!

Một thời gian nữa, tôi có thể sẽ được điều đến Trường Sa.

Đến lúc đó, lão gia tử phối hợp nhiều một chút là được." "Thì ra là vậy à." Lão Yên Đầu thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bày tỏ: "Hứa đại soái, ngài yên tâm.

Mấy nhà khác trong Cửu Môn không biết thế nào, nhưng nhà họ Ngô chúng tôi chắc chắn đứng về phía Đại soái." Lão Yên Đầu cũng không ngốc, lúc cần đứng về phe nào thì sẽ quả quyết đứng về phe đó.

Từ mức độ tinh nhuệ của thuộc hạ Hứa Ngôn, đặc biệt là những trang bị tinh xảo đó, ông có thể cảm nhận được, Hứa Ngôn không phải là một quân phiệt bình thường, tương lai thành tựu không thể lường trước.

Cộng thêm việc Hứa Ngôn còn có ơn cứu mạng cháu trai mình, thân cận hơn một chút cũng không có gì xấu.

Lúc này, Tiểu Khải Linh bên cạnh quan tài vẫn đang cầm Phát Khâu Ấn, trấn áp Huyết thi.

Hứa Ngôn thấy vậy, vội vàng cho thuộc hạ kéo Huyết thi ra khỏi dịch quan tài.

Ngay sau đó, đổ xăng lên, một mồi lửa đốt sạch.

Giải quyết xong hai con Huyết thi, còn lại là quan tài chủ bằng đồng xanh, và con boss lớn thực sự bên trong - Yêu thi!

Hứa Ngôn đi vòng quanh quách đồng xanh hai vòng, sau đó chuyển ánh mắt sang Trương Khải Linh. "Tiểu Khải Linh, cậu có cách gì hay để giải quyết con Yêu thi bên trong không?" Trương Khải Linh nghiêng đầu suy nghĩ kỹ, sau đó mở miệng nói: "Trong nhà cũng có cách dùng Phát Khâu Ấn để khắc chế Yêu thi, nhưng cháu chưa từng tiếp xúc thực sự, không chắc có được không." Cậu bé dù sao vẫn còn nhỏ, và chưa được truyền thừa đầy đủ của tộc trưởng nhà họ Trương.

Theo một lần Tiểu Khải Linh vô tình tiết lộ, cậu bé cần phải đến Trương gia cổ lâu, tiếp nhận sự truyền thừa của tộc trưởng, mới có thể thực sự trở thành Trương Khải Linh.

Nếu không, chỉ là hữu danh vô thực.

Hứa Ngôn nghe xong lời của Tiểu Khải Linh, lông mày nhíu chặt.

Nếu Trương Khải Linh không đối phó được, không biết quân đội của anh có đối phó được không.

Mấy trăm khẩu súng, cộng thêm hai khẩu súng máy hạng nặng, và vô số thuốc nổ.

Chắc là đủ rồi!

Ngay lúc Hứa Ngôn đang suy nghĩ, Nhạc Khỉ La bên cạnh đi vòng quanh quách đồng xanh hai vòng.

Sau đó, tự tin nói: "Hứa Ngôn, anh cứ trực tiếp cho người mở quan tài đi, Yêu thi bên trong em có thể đối phó, hơn nữa yêu khí của nó rất nồng, vừa hay thích hợp để em nuốt chửng!" Pháp trường sinh của Nhạc Khỉ La cần nuốt chửng máu thịt.

Nhưng máu thịt không phải là bắt buộc, loại yêu khí này, hiệu quả còn tốt hơn máu thịt.

Nghe Nhạc Khỉ La nói vậy, Hứa Ngôn không còn lo lắng gì nữa, lập tức phất tay! "Được, vậy mở quan tài!" "Toàn thể cảnh giới!

Cảnh vệ viên đi cạy quan tài ra!

Xong sớm, thu dọn sớm về huyện, tối nay thêm món, thịt lợn ăn thỏa thích!

Ngoài ra, mỗi người thưởng thêm một đồng đại dương!" "Rõ!

Đại soái!" Năm trăm binh sĩ đồng thanh hô vang, khí thế như hồng!

Rất nhanh!

Hai cảnh vệ viên, cầm xà beng và các công cụ khác, trực tiếp cạy mở nắp quách đồng!

Quan tài vừa mở ra, đã có thể thấy bên trong chất đầy các loại ngọc khí và trang sức vàng tinh xảo!

Nhưng quan trọng nhất, là một cuộn sách lụa kim tuyến đặt trên ngực chủ nhân quan tài!

Trải qua mấy nghìn năm, màu sắc trên sách lụa đã sớm phai nhạt.

Chỉ có những sợi chỉ vàng, vẫn sáng bóng như mới.

Thấy cuộn sách lụa thời Chiến Quốc này, Hứa Ngôn tinh thần chấn động!

Trên sách lụa ghi chép bản đồ cung điện Lỗ Vương, chỉ cần có được bản đồ, cung điện Lỗ Vương sẽ là vật trong túi!

Dù bây giờ chưa có thực lực để khai quật, sau này cũng nhất định phải tranh giành.

Dù sao, trong cung điện Lỗ Vương có không ít đồ tốt, hơn nữa một lăng mộ vương hầu lớn như vậy, phần thưởng của hệ thống chắc chắn không ít.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn lòng nóng rực.

Vội vàng cho cảnh vệ viên, những thứ khác tạm thời không quan tâm, trước hết lấy sách lụa ra.

Chỉ là... hai cảnh vệ viên vừa mới lấy sách lụa ra khỏi quách đồng.

Chủ nhân trong quan tài đột nhiên bật thẳng dậy!

Chương 30

Chủ nhân ngôi mộ lúc sinh thời hẳn là một tướng quân, dù đã hạ táng nhưng trên người vẫn mặc một bộ giáp trụ đầy đủ.

Bên cạnh, còn đặt một thanh kiếm đồng xanh đã rỉ sét.

Điều khiến người ta chú ý nhất, là chủ nhân ngôi mộ trông rất cao.

Ước chừng, có thể cao hơn hai mét.

Nhưng cơ thể ông ta lại cực kỳ gầy, trải qua mấy nghìn năm, cũng không hoàn toàn thối rữa.

Làn da khô quắt, như một tấm vải dầu, bao bọc bộ xương gầy gò mảnh khảnh. "Lại quật khởi rồi!" Cảnh vệ viên bị dọa cho giật nảy mình, vội vàng ôm sách lụa chạy về trong đội hình.

Lúc này, Tiểu Khải Linh vẻ mặt nghiêm nghị, kết một thủ quyết chưa từng thấy, tay cầm Phát Khâu Ấn trấn áp Yêu thi. "Thiên Quan Tứ Phúc, chư tà lui tán!" Tiếng nói vừa dứt, Phát Khâu Ấn trực tiếp đóng lên trán Yêu thi.

Chỉ thấy Yêu thi ngã xuống theo tiếng, nằm lại trong quan tài. "Giải quyết xong rồi?!

Tiểu huynh đệ lợi hại quá!" Thấy cảnh này, Đại Hồ Tử, Ngô Lão Cẩu và những người khác đều kinh ngạc không thôi.

Vừa rồi Yêu thi đột nhiên bật dậy, vẻ ngoài âm u như ác quỷ, suýt nữa dọa chết mấy người họ.

Nhưng không ngờ, Tiểu Khải Linh lại mạnh như vậy, ngay cả Yêu thi cũng trấn áp được.

Chỉ là...

đối mặt với lời khen của mọi người, Tiểu Khải Linh vẻ mặt vẫn ngưng trọng. "Đừng mừng vội, con Yêu thi này không dễ đối phó đâu!" Tiếng nói chưa dứt, chỉ thấy Yêu thi bị trấn áp, lại cứng rắn chống lại Phát Khâu Ấn, một lần nữa ngồi dậy.

Trương Khải Linh thấy vậy, sắc mặt lạnh đi, lông mày dựng đứng, lớn tiếng hét lên một cách non nớt: "Yêu nghiệt, chịu chết đi!" Nói xong, thủ quyết trong tay cậu bé liên tục biến ảo.

Trên Phát Khâu Ấn, kim quang lấp lánh không ngừng.

Cùng lúc đó, con Yêu thi kia lại... lại bắt đầu làm động tác gập bụng.

Không ngừng bị trấn áp và quật khởi, qua lại liên tục.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy mấy lần, Trương Khải Linh kiệt sức, toàn thân đẫm mồ hôi.

Hứa Ngôn vội vàng ngăn Tiểu Khải Linh không chịu thua, còn muốn đấu pháp với Yêu thi. "Được rồi, cậu đã làm rất tốt rồi, tiếp theo cứ giao cho chúng tôi đi." "Vâng." Trương Khải Linh buồn bã gật đầu, rõ ràng là có chút canh cánh trong lòng vì mình không thể hàng phục được Yêu thi.

Lúc này, Nhạc Khỉ La ngáp một cái, tiếp đó hai tay kết một thủ quyết.

Chỉ thấy từng con một, tổng cộng mấy trăm người giấy nhỏ, từ trong tay áo cô bay ra, lao thẳng về phía Yêu thi!

Những người giấy đó, hoặc là ôm lấy thân thể Yêu thi, hoặc là che mắt che tai Yêu thi, hoặc là nuốt chửng yêu khí của Yêu thi.

Nhất thời, lại thực sự khống chế được Yêu thi.

Nhạc Khỉ La khóe miệng hơi nhếch lên, trên mặt mang một vẻ tự

tin tuyệt đối.

Rất nhanh, người giấy nuốt chửng yêu khí, rồi bay về trên vai Nhạc Khỉ La, truyền yêu khí cho cô.

Nhạc Khỉ La mở miệng nhỏ, khẽ hít một hơi.

Yêu khí tràn đầy, liền được hít vào đan điền.

Có lẽ là cảm nhận được uy hiếp, Yêu thi trong quách đồng giãy giụa ngày càng kịch liệt.

Thậm chí, còn phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp khàn khàn.

Nhưng thực lực của nó và Nhạc Khỉ La chênh lệch quá lớn, căn bản không thể thoát khỏi sự kìm kẹp của đám người giấy.

Chỉ trong một lát, cơ thể vốn đã khô quắt của Yêu thi hoàn toàn mất đi sự chống đỡ của yêu khí.

Trực tiếp dưới ánh mặt trời, hóa thành tro bụi.

Lúc này, Nhạc Khỉ La đã hút no yêu khí, cả người yêu khí ngút trời.

Chỉ cần nhìn một cái, cũng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

May mà, Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La có sự ràng buộc về độ trung thành, anh có thể miễn nhiễm với luồng yêu khí này.

Tuy nhiên... thấy các binh sĩ có mặt, và cả ba ông cháu nhà họ Ngô, thậm chí cả Trương Khải Linh đều lộ vẻ khó chịu, Hứa Ngôn vội vàng kéo Nhạc Khỉ La, ra hiệu cho cô thu liễm yêu khí...

Nhạc Khỉ La nhún vai, che giấu yêu khí vừa hấp thụ.

Những người khác lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn nhiều, không bị luồng yêu khí ngút trời này ảnh hưởng.

Cùng lúc đó, trong đầu Hứa Ngôn cũng vang lên thông báo của hệ

thống! 【Đinh, chúc mừng Túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ Yêu Mộ!】 【Phần thưởng nhiệm vụ: 5 vạn đại dương, 800 lính lục quân tinh nhuệ, 500 súng trường tự động, 4 xe tải hạng nặng, Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật (toàn bộ) nhập môn, điểm kỹ năng tự do x1!】 【Phần thưởng đã được gửi vào không gian hệ thống, xe tải hạng nặng và lục quân tinh nhuệ sẽ đến bến tàu Văn Võ Hà sau một ngày, xin Túc chủ chú ý nhận.】 Hứa Ngôn nghe tiếng thông báo trong đầu, tinh thần không khỏi phấn chấn!

Bận rộn mấy ngày, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Nhiệm vụ lần này, phần thưởng cũng rất hậu hĩnh, thậm chí còn tốt hơn cả lần trước!

Đặc biệt là Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật, đây là kỳ thư do tổ sư của phái Mạc Kim, Trương Tam Luyện Tử, kết hợp Phục Hy Tiên Thiên Bát Quái, cộng thêm mấy chục năm kinh nghiệm đạo mộ của mình mà viết thành!

Bên trong không chỉ có kiến thức đạo mộ, cơ quan mật đạo, âm dương ngũ hành bát quái, thuật thiên tinh phong thủy, yếu lĩnh tìm long điểm huyệt, mà còn bao gồm nhiều bí thuật cấm kỵ âm dương.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn ra lệnh cho thuộc hạ dọn dẹp mộ cổ, lấy ra các cổ vật bên trong.

Anh thì cùng Nhạc Khỉ La, trực tiếp ngồi "máy bay người giấy", về trước doanh trại dưới chân núi Tiêu Tử Lĩnh.

Sau khi về doanh trại, Hứa Ngôn không thể chờ đợi được nữa, liền lấy ra Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật được lưu trữ trong không gian hệ thống. 【Đinh, phần thưởng đã được nhận thành công!】 【Túc chủ có muốn sử dụng Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật không?】 "Sử dụng!" Hứa Ngôn trịnh trọng niệm trong lòng một câu.

Giây tiếp theo, một luồng thông tin khổng lồ, truyền vào đầu anh.

Chỉ trong vài phút, anh đã hoàn toàn nắm vững cuốn kỳ thư này.

Có thể nói, so với Hồ Bát Nhất đã nghiên cứu nhiều năm, anh còn hiểu biết nhiều hơn!

Sau khi lĩnh ngộ Thập lục tự phong thủy bí thuật, giao diện thuộc tính cá nhân của Hứa Ngôn cũng thay đổi. 【Túc chủ: Hứa Ngôn】 【Thể chất: 20】 【Sức mạnh: 20】 【Tinh thần: 30】 【Thực lực: Tiểu hữu sở thành】 【Kỹ năng: Thương pháp đại thành (có thể nâng cấp), Thủy tiêu tuyệt kỹ đại thành (có thể nâng cấp), Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật nhập môn (có thể nâng cấp)】 【Điểm kỹ năng tự do: 3】 【Không gian hệ thống: 102000 đồng đại dương, một khẩu Desert Eagle vàng, hai thỏi vàng nhỏ, Thẻ cố định nhân vật (Nhạc Khỉ La)】 "Phù ~" Nhìn bảng hệ thống, Hứa Ngôn mặt lộ vẻ vui mừng.

Không ngờ học được Thập lục tự, lại còn tăng thêm 10 điểm tinh thần lực.

Xem ra, học kỹ năng có thể nâng cao thuộc tính cơ thể, hai thứ này bổ trợ cho nhau!

Ngoài ra, cộng thêm điểm kỹ năng nhận được lần này, Hứa Ngôn hiện tại còn 3 điểm kỹ năng tự do. "Điểm kỹ năng tự do quá khó kiếm, lần trước nâng cấp Thủy tiêu tuyệt kỹ đã tốn hai điểm, số còn lại cứ để dành trước, Thập lục tự cấp nhập môn hiện tại đủ dùng, sau này cần thì nâng cấp!" "Hô hô ~" Hứa Ngôn lắc lắc đầu, tạm thời gác chuyện điểm kỹ năng lại.

Bây giờ việc quan trọng nhất của anh, là chuẩn bị đi tiếp nhận 800 lính lục quân tinh nhuệ và bốn chiếc xe tải hạng nặng mà hệ thống thưởng.

Thế nên, đợi một tiểu đoàn binh mã trên Tiêu Tử Lĩnh trở về, đại quân liền không ngừng nghỉ trở về Văn Huyện.

Buổi tối hôm đó, sau khi thống kê, lần khai quật mộ Chiến Quốc ở Tiêu Tử Lĩnh này, tổng cộng khai quật được hơn trăm món đồ cổ.

Ước tính sơ bộ, giá trị ít nhất cũng phải trên vạn đại dương.

Tuy nhiên...

Hứa Ngôn dù sao cũng không phải là quân phiệt chuyên đạo mộ, trong tay cũng không có kênh nào để bán.

Có lẽ là thấy được sự phiền não của Hứa Ngôn, mấy ông cháu Lão Yên Đầu trước khi về Trường Sa đã đặc biệt đến thăm một lần.

Còn mang đến cho Hứa Ngôn cách giải quyết phiền não.

Chương 31

Trong thư phòng của phủ Đại soái!

Lão Yên Đầu rít hai hơi thuốc lào, sau đó nhìn vào mấy món đồ cổ khai quật từ Tiêu Tử Lĩnh trên bàn, cười nói: "Đại soái có phải đang đau đầu, làm sao để bán những thứ này không?" Hứa Ngôn không tỏ ý kiến, hỏi ngược lại: "Lão gia tử có cách à?" Lão Yên Đầu đắc ý cười, nói: "Đó là đương nhiên!

Cửu Môn đề đốc nắm giữ toàn bộ việc lưu thông đồ cổ trên mặt đất và dưới lòng đất của Trường Sa, mỗi năm đồ cổ qua tay chín nhà chúng tôi, giá trị hơn trăm vạn đại dương cũng không phải là hiếm.

Chút hàng hóa trị giá vạn đại dương, không phải là chuyện khó." "Ồ, lão gia tử không ngại nói thử xem..." Hứa Ngôn hứng thú, hỏi một câu. "Trong Cửu Môn, người phụ trách bán hàng, về cơ bản là Hoắc gia và Giải gia.

Đại soái nếu có ý, hôm nào đến Trường Sa, lão già này có thể giới thiệu." Hứa Ngôn đang sầu não không biết làm sao để tiếp xúc với các gia tộc khác trong Cửu Môn, không ngờ Lão Yên Đầu lại mang đến tin tốt.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn mặt lộ vẻ tươi cười, gật đầu nói: "Cũng được, vậy hôm nào tôi đến Trường Sa bái phỏng..." Hôm sau!

Mấy chiếc tàu hàng, chở bốn chiếc xe tải hạng nặng, cộng thêm một tiểu đoàn tăng cường, tám trăm binh lính, từ từ tiến vào bến tàu Văn Võ Hà.

Hứa Ngôn cùng Triệu Quốc Trung và Lý Song đã sớm chờ đợi.

Thấy tàu hàng đến, Triệu Quốc Trung mặt lập tức tươi cười rạng

rỡ, không kìm được hét lớn: "Ngôn gia, đến rồi!

Thật sự đến rồi!" Tàu hàng cập bến, Triệu Quốc Trung đã không thể chờ đợi được nữa, liền đến gần xem những chiếc xe tải hạng nặng trên đó. "Tôi trước đây ở trường Dương Vụ, đã từng xem ảnh xe tải, nghe nói trong tay Trương đại soái ở Đông Bắc cũng chỉ có hai chiếc xe tải hạng nặng.

Không ngờ chúng ta cũng có thể dùng loại xe tốt như vậy!" Xe tải hạng nặng có thể vận chuyển binh lính, pháo, đạn dược!

Vận dụng trên chiến trường, chính là trang bị hậu cần hàng đầu, tác dụng to lớn không cần phải nói.

Chỉ là, chính phủ nhà Thanh ngu muội lạc hậu, bế quan tỏa quốc nhiều năm.

Dẫn đến khoa học kỹ thuật trong nước lạc hậu quá nhiều, những sản phẩm công nghiệp tiên tiến như thế này.

Trong nước đừng nói là sở hữu, dù có vung tiền đi mua, cũng rất khó mua được.

Dù sao, xe tải hạng nặng là vật tư chiến lược, trong thời kỳ đặc biệt càng là trọng điểm trong danh sách cấm vận.

Đầu thời Dân Quốc, toàn bộ Thượng Hải có mấy trăm chiếc ô tô con.

Nhưng loại xe tải hạng nặng như thế này, một chiếc cũng không có.

Thấy Triệu Quốc Trung hưng phấn kích động, Hứa Ngôn không khỏi mỉm cười. "Có gì đâu, chỉ là mấy chiếc xe tải chở quân thôi.

Sau này, nếu có cơ hội, tôi sẽ kiếm cho các cậu mấy chiếc chiến hạm thực sự!" Triệu Quốc Trung nghe vậy, cảm xúc hưng phấn vơi đi

không ít.

Anh ta cười khổ một tiếng, cảm thán: "Ngôn gia, ngài cũng không cần an ủi tôi, chiến hạm là thứ chỉ có các cường quốc mới có, chúng ta làm sao mà kiếm được!" "Có công mài sắt có ngày nên kim mà!" Đi mua theo đường chính quy, đương nhiên là không mua được.

Nhưng, Hứa Ngôn có hệ thống!

Bây giờ làm xong nhiệm vụ thứ hai, đã được thưởng xe tải hạng nặng, biết đâu làm thêm vài nhiệm vụ nữa, tên lửa hành trình cũng có cơ hội xuất hiện...

Trong lúc nói chuyện, binh lính trên tàu hàng xếp hàng, toàn bộ đã đến bến tàu.

Họ đối với Hứa Ngôn, đồng loạt chào một cách dứt khoát!

Trong đó có một sĩ quan mặc quân phục, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dạ màu xanh quân đội, đi đến trước mặt Hứa Ngôn báo cáo: "Trưởng quan, Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn tăng cường số hai, Tôn Ưng, xin báo cáo!" "Tốt!" Hứa Ngôn hài lòng gật đầu.

Tôn Ưng và Lý Song không giống nhau!

Nếu nói, Lý Song là quân nhân chính thống, nghiêm túc ít nói, luyện binh và dẫn binh đều có quy củ.

Thì Tôn Ưng lại là một thái cực hoàn toàn khác!

Anh ta trông không chính trực lắm, mắt một mí nhỏ, nhưng trong ánh mắt lại có một loại thần quang gọi là giảo hoạt.

Nếu nói, Lý Song giống như đội trưởng Yến Song Ưng, thì Tôn Ưng lại giống Lý Vân Long hơn, không theo quy tắc, nhưng thường có thể đạt được hiệu quả bất ngờ trong tác chiến.

Ngoài ra!

Cộng thêm tám trăm người này, binh lính dưới trướng anh đã đột phá đến hai nghìn ba trăm người.

Chế độ quân đội trong nước, ba tiểu đội là một trung đội, ba trung đội là một đại đội, ba đại đội là một tiểu đoàn, ba tiểu đoàn là một trung đoàn.

Thông thường, một tiểu đoàn đầy đủ có năm trăm người.

Số người của tiểu đoàn tăng cường nhiều hơn một chút, có thể có bảy đến tám trăm người!

Nói cách khác, bốn tiểu đoàn binh lực của anh hiện tại, đã đủ để biên chế thành một trung đoàn tăng cường. "Được rồi, bảo anh em trước tiên lái xe tải về Văn Huyện.

Sau khi về, tôi sẽ nói chuyện với ba người về việc biên chế thành trung đoàn." "Rõ, Đại soái!" Tôn Ưng động tác nhanh nhẹn, rất nhanh đã chỉ huy thuộc hạ, lái những chiếc xe tải hạng nặng trên tàu hàng xuống.

Bốn chiếc xe tải hạng nặng xếp thành một hàng, cùng với tiếng gầm rú của động cơ, từ từ tiến về phía huyện thành.

Dọc đường, thu hút sự chú ý của người dân, không ít trẻ em thấy xe tải lớn lạ lẫm, còn đuổi theo sau cười đùa.

Một đường bình an vô sự, đến Văn Huyện.

Hứa Ngôn liền dẫn tám trăm binh sĩ tinh nhuệ mới gia nhập này, đến nơi đóng quân. "Quốc Trung, cậu cùng Lý tiểu đoàn trưởng, Tôn tiểu đoàn trưởng cùng phụ trách biên chế bộ đội!

Tôi muốn thành lập một trung đoàn dân binh tăng cường!

Cần có ba tiểu đoàn chính quy đầy đủ, cộng thêm một tiểu đoàn hỏa lực, hai đại đội công binh." Tiểu đoàn hỏa lực, phụ trách mười

khẩu súng máy hạng nặng.

Tương lai nếu có hỏa pháo, cối các loại vũ khí hạng nặng, cũng có thể đưa vào tiểu đoàn hỏa lực.

Triệu Quốc Trung ba người nghe lời Hứa Ngôn, không hẹn mà cùng tính toán trong lòng. 2300 binh lực, đủ để thành lập trung đoàn tăng cường.

Nếu số người không đủ, còn có thể tuyển mộ thêm từ huyện thành.

Nghĩ đến đây, ba người vội vàng đồng ý, mỗi người đi biên chế bộ đội của mình.

Một buổi sáng trôi qua, doanh trại sau khi được sắp xếp lại, rất nhanh đã biên chế xong trung đoàn tăng cường.

Trong trung đoàn dân binh, Hứa Ngôn đảm nhiệm chức trung đoàn trưởng, Triệu Quốc Trung đảm nhiệm chức phó trung đoàn trưởng!

Lý Song làm việc cẩn thận, nên Hứa Ngôn để anh ta phụ trách tiểu đoàn hỏa lực, cộng thêm hai đại đội công binh.

Tôn Ưng thì phụ trách ba tiểu đoàn chính quy còn lại, do anh ta đảm nhiệm chức tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn một, hai tiểu đoàn trưởng còn lại, được tuyển chọn từ trong đội ngũ của mỗi người.

Sau đó mấy ngày, Hứa Ngôn dồn tâm tư vào bộ đội.

Đợi đội ngũ hoàn toàn biên chế xong, các loại vũ khí phát xong.

Anh hiện tại đã có 2500 binh sĩ, binh lực một trung đoàn tăng cường.

Ngoài ra, những binh sĩ này mỗi người một khẩu súng trường, trong tiểu đoàn hỏa lực còn được trang bị hai chiếc xe tải hạng nặng, mười khẩu súng máy hạng nặng, và Hứa Ngôn đã chi hơn vạn đại

dương, mua hai mươi khẩu cối từ Thượng Hải, cùng với hơn nghìn viên đạn pháo.

Bộ đội thay đổi hoàn toàn, thực lực của Hứa Ngôn cũng tăng vọt.

Ngay cả Triệu Quốc Trung cũng không kìm được nói đùa, hỏa lực của họ hiện tại, ở trong cái Văn Huyện nhỏ bé này là đại tài tiểu dụng.

Dù đi đánh thành Trường Sa, cũng dư sức!

Bộ đội biên chế xong, Hứa Ngôn liền chuyển mục tiêu sang việc kiếm tiền.

Muốn sống tiêu dao tự tại trong thời loạn thế quân phiệt hỗn chiến này, trong tay phải có một đội quân đáng tin cậy.

Nhưng, nuôi quân cần tiền.

Một trung đoàn của Hứa Ngôn, biên chế hai nghìn năm trăm người, chỉ riêng tiền lương hàng tháng, chi phí quân hỏa đạn dược, đã lên đến con số kinh người ba vạn năm nghìn đại dương!

Mười vạn đại dương trong tay anh hiện tại, cũng chỉ đủ cầm cự được ba tháng.

Hứa Ngôn không phải là hệ thống quân đội chính quy, cùng lắm chỉ là lực lượng vũ trang dân binh địa phương, nên không nhận được quân lương do chính phủ Dân Quốc cấp phát, chỉ có thể tự mình tìm cách.

Tuy anh chiếm giữ hai huyện Văn Võ, nhưng hai huyện này đã sớm bị mấy vị đại soái trước đó vắt kiệt.

Chương 32

Hứa Ngôn không phải những quân phiệt đó, dù có kiếm tiền, cũng sẽ không kiếm từ những người dân nghèo khổ!

Không chỉ vậy, thời gian này anh còn bãi bỏ các loại thuế má tạp nham do các quân phiệt trước thiết lập, miễn cả những khoản thuế mà người dân phải gánh đến một trăm năm sau.

Thuế ở hai huyện Văn Võ không trông mong được, việc đánh địa chủ thì có thể làm, nhưng Hứa Ngôn cần nhanh chóng ổn định môi trường kinh doanh ở hai huyện, thu hút thêm nhiều thương nhân đến.

Vì vậy, cách tốt nhất hiện tại, là kinh doanh kiếm tiền! "Kinh doanh..." Trong thư phòng, Hứa Ngôn vô thức gõ ngón tay trên bàn.

Kiếp trước là một ông chủ lớn tay trắng làm nên, một tay tạo ra công ty niêm yết, anh đối với việc kinh doanh có thể nói là quen thuộc.

Chỉ có điều, bây giờ là thời Dân Quốc, rốt cuộc nên làm ăn gì, còn phải suy nghĩ kỹ.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn lập tức cho cảnh vệ viên đang đứng ngoài thư phòng, gọi phó quan Triệu Quốc Trung đến. "Ngôn gia, ngài tìm tôi?" Triệu Quốc Trung gần đây bận tối mắt tối mũi, sau khi bộ đội biên chế xong, anh ta là phó trung đoàn trưởng, cần phải chạy đi chạy lại giữa hai huyện Văn Võ, vừa phải lo chuyện phòng thủ thành, vừa phải phụ trách những việc lặt vặt của bốn tiểu đoàn.

May mà anh ta cũng vui vẻ trong đó, không thấy vất vả, thời gian này trôi qua rất đầy đủ. "Ừ, tìm cậu hỏi chút chuyện." Hứa Ngôn ra hiệu cho Triệu Quốc Trung ngồi xuống, anh thì từ tủ rượu sau lưng, lấy ra một chai rượu tây.

Lấy hai cái ly, anh đích thân rót cho Triệu Quốc Trung một ly whisky, rồi cười nói: "Thử đi, rượu tây của Mỹ, gọi là whisky..." Triệu Quốc Trung cũng không hiểu gì về rượu tây, Hứa Ngôn bảo anh ta uống thì anh ta uống.

Nghe vậy liền cầm ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Uống xong, anh ta còn chép miệng hai cái, chê bai: "Cũng không ra gì, không mạnh bằng Nhị Oa Đầu của chúng ta..." "Ha ha..." Hứa Ngôn ha hả cười, chỉ vào Triệu Quốc Trung hai cái, lúc này mới đổi chủ đề, nhắc đến chuyện thành lập đội buôn. "Thành lập đội buôn?" Triệu Quốc Trung nghe vậy ngẩn ra, rồi mặt đầy vẻ khó xử. "Ngôn gia, chúng ta đều là lính tráng đánh trận, không biết kinh doanh đâu!" "Tôi biết các cậu không biết kinh doanh, cũng không định để cậu quản, ý của tôi là, cậu có biết ở hai huyện Văn Võ, có chưởng quỹ nào nhân phẩm đáng tin cậy, hoặc quản sự của thương hành nào đáng tin không?" Chưởng quỹ đáng tin cậy?

Nghe vậy, Triệu Quốc Trung xoa cằm suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, mắt anh ta sáng lên, đột nhiên nói: "Có, tôi lại nhớ ra một người.

Người này họ Hoàng, tên Hoàng Lang.

Là một người kể chuyện trong thành, nghe nói trước đây cũng từng kinh doanh, đi nam về bắc kiến thức rất uyên bác.

Tài kinh doanh thì không biết, nhưng người này một lời hứa ngàn vàng, không tham lam.

Chắc là làm quản sự thương hành, dù không kiếm được nhiều tiền, nhưng giữ vững thì dư sức." "Người kể chuyện?" Hứa Ngôn ngẩn ra, hỏi lại: "Cậu quen ông ta thế nào?" "Mấy năm trước, tôi vừa tốt nghiệp trường học trở về Văn Huyện, tình cờ gặp một thợ săn bắt

được một con chồn tuyết trong núi, định lột da làm quần áo.

Tôi không đành lòng, liền bỏ tiền ra mua lại để phóng sinh.

Ai ngờ tên thợ săn đó thấy tôi lộ tiền, lại ở nơi hoang dã, liền dùng súng săn uy hiếp, định giết người cướp của." "May mà gặp được Hoàng tiên sinh đi qua, quát đuổi tên thợ săn đó đi, tôi mới giữ lại được một mạng." "Từ đó, tôi và Hoàng tiên sinh coi như quen biết, biết ông ấy là người trượng nghĩa, nhân phẩm tốt." Hứa Ngôn gật đầu, cười nói: "Không ngờ còn có một đoạn chuyện như vậy...

Nếu đã thế, Quốc Trung, cậu đi hỏi Hoàng tiên sinh, xem ông ấy có muốn giúp tôi không." "Được!" Có thể cùng lúc giúp cấp trên và bạn cũ, Triệu Quốc Trung tự nhiên vui vẻ, vội vàng đi thông báo cho người kể chuyện Hoàng Lang.

Chỉ là...

đợi anh ta đi rồi, Hứa Ngôn lẩm bẩm bốn chữ "người kể chuyện", luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Triệu Quốc Trung hành động rất nhanh, buổi chiều đã mời người đến.

Trong thư phòng, Hứa Ngôn đang cúi đầu viết kế hoạch kinh doanh.

Không xa, Nhạc Khỉ La đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế, chăm chú cắt người giấy.

Thấy Triệu Quốc Trung đưa người đến, Hứa Ngôn đặt bút xuống ngẩng đầu nhìn.

Hoàng Lang khoảng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo trung hậu, trên miệng có hai hàng ria mép.

Ông ta mặc một chiếc áo dài màu xám, đội một chiếc mũ quả dưa,

trông không giống người kể chuyện lắm, mà giống một địa chủ ở nông thôn hơn.

Thấy người này, phỏng đoán trong lòng Hứa Ngôn đã xác nhận được mấy phần.

Nhưng anh không nói ra, mà cười nói: "Quốc Trung, cậu đi làm việc đi, để tôi và Hoàng tiên sinh nói chuyện riêng một lát." Triệu Quốc Trung không nghi ngờ gì, gật đầu rời khỏi thư phòng.

Đợi anh ta đi rồi, Hứa Ngôn nhìn Hoàng Lang, cười hỏi: "Tôi nghe Quốc Trung nói, Hoàng tiên sinh từng cứu cậu ấy một mạng?" Hoàng Lang có chút câu nệ, hơi cúi người nói: "Chỉ là chuyện cũ, không đáng nhắc đến.

Ngoài ra Đại soái cứ gọi tên tôi là được, hai chữ tiên sinh không dám nhận." Hứa Ngôn không tỏ ý kiến, mà quay đầu hỏi Nhạc Khỉ La: "Thế nào?

Có nhìn ra là yêu quái gì không?" "Chỉ là một con yêu chồn vàng chưa thành khí hậu, không đáng lo!" Nhạc Khỉ La đầu cũng không ngẩng, thuận miệng đáp một câu.

Lời nói tuy đơn giản, nhưng ngữ khí lại bá đạo mười phần.

Hai người một hỏi một đáp, trực tiếp khiến Hoàng Lang kinh hãi biến sắc!

Ông ta không nghĩ ngợi, lập tức thân hình lóe lên, lao ra ngoài cửa.

Chỉ là, chưa đợi Hoàng Lang lao ra khỏi cửa, mấy chục người giấy bay lượn trên dưới, đã sớm chặn đường đi của ông ta!

Hoàng Lang còn muốn giãy giụa, thi triển pháp thuật định mê hoặc Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La!

Nhưng ông ta còn chưa động thủ, đã thấy Nhạc Khỉ La vung vẩy

cây kéo trong tay, cả người Hoàng Lang như bị đòn nặng, mềm nhũn ngã xuống đất.

Sắc mặt Hoàng Lang ảo não, đành bất lực bó tay chịu trói.

Hắn liếc nhìn Nhạc Khỉ La đang yêu khí ngút trời, dập tắt luôn ý định bỏ trốn.

"Thôi vậy!

Nếu đại soái đã biết thân phận của tôi, tôi cũng không giấu giếm nữa!

Không sai, tôi chính là yêu quái trong núi hóa thành hình người!

Đại soái muốn giết muốn xẻo, tùy ngài định đoạt." Nói xong, Hoàng Lang ưỡn cổ, nhắm nghiền hai mắt.

Thế nhưng, hắn chờ một lúc lâu mà chẳng có chuyện gì xảy ra.

Mở mắt ra lần nữa, hắn lại thấy Hứa Ngôn đang cười như không cười nhìn mình.

"Hứa đại soái, ngài đây là có ý gì?" Hứa Ngôn bật cười ha hả, bước lên đỡ Hoàng Lang dậy.

"Hoàng tiên sinh nghĩ nhiều rồi, ông tuy là yêu tộc, nhưng đã bao giờ sát hại con người chưa?" Hoàng Lang nghe vậy liền lắc đầu.

"Từ khi tôi tu hành có thành tựu đến nay, tuy từng mê hoặc thợ săn trong núi để cứu giúp đồng loại động vật, nhưng chưa bao giờ hại mạng người." "Thế chẳng phải là được rồi sao!" Hứa Ngôn gật đầu, nghiêm túc nói: "Chỉ cần ông không làm chuyện thương thiên hại lý, tàn hại nhân tộc, thì tại sao tôi phải giết ông chứ!" Nghe những lời này, lại nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hứa Ngôn, Hoàng Lang thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn tu hành có thành tựu, có thể hóa thành hình người cho đến nay

đã hơn trăm năm.

Trăm năm đạo hạnh không dễ gì có được, nếu có thể sống, dĩ nhiên hắn cũng không muốn mất mạng vô ích.

Hứa Ngôn đỡ Hoàng Lang dậy rồi mời hắn ngồi xuống.

Sau khi ngồi vào chỗ, anh mới nói chi tiết về việc mở thương hành.

"Hoàng tiên sinh, Quốc Trung chắc đã nói với ông rồi.

Tôi định mở một thương hành, còn thiếu một vị chưởng quỹ, nếu ông bằng lòng đến giúp tôi, tiền lương đãi ngộ đều dễ nói chuyện." Hoàng Lang là yêu quái chồn vàng, hơn nữa so với nhiều yêu quái hung ác khác, hắn chưa bao giờ ăn thịt người hay làm điều ác.

Ngoài ra, hắn còn có một tay ảo thuật cao minh.

Nếu có thể để hắn đến giúp mình, rất nhiều chuyện phiền phức trong kinh doanh đều có thể giải quyết dễ dàng.

Hoàng Lang nghe lời Hứa Ngôn, sắc mặt lộ ra vài phần do dự.

Hắn suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi nói: "Đại soái, không phải tại hạ không bằng lòng, chỉ là tại hạ đến Văn Huyện thực ra là vì đồng loại trong núi, thật sự phân thân không nổi…" Hứa Ngôn nghe vậy cười ha hả, vỗ tay một cái.

Giây tiếp theo, một vệ sĩ đứng chờ ngoài cửa liền cầm một tập tài liệu bước vào thư phòng.

"Đại soái, tài liệu về vợ chồng Tô gia mà ngài cần!" Vệ sĩ đứng nghiêm, chào Hứa Ngôn một cái rồi đưa tập tài liệu đựng trong túi giấy da bò qua.

Hứa Ngôn nhận lấy, ra hiệu cho vệ sĩ lui ra, sau đó mở tài liệu ra ngay trước mặt Hoàng Lang.

“Vợ chồng họ Tô, nhà giàu ở huyện này, dưới danh nghĩa có ba tiệm lương thực, ba trăm mẫu ruộng tốt.” “…” “Hai vợ chồng thích ăn đặc sản núi rừng, đặc biệt là con non của các loài động vật hoang dã.” Đọc đến một nửa, Hứa Ngôn “bộp” một tiếng gấp tài liệu lại, rồi ngẩng đầu nhìn Hoàng Lang.

“Hoàng tiên sinh, ông đến đây chính là vì vợ chồng họ Tô đúng không?” Hoàng Lang có lẽ cũng không ngờ, Hứa Ngôn chỉ trong nửa ngày đã điều tra mình rành mạch đến vậy.

Nhưng nghĩ đến bên cạnh vị đại soái trẻ tuổi này có cao nhân tương trợ, những chuyện nhỏ này cũng không có gì lạ.

Nghĩ đến đây, Hoàng Lang dứt khoát gật đầu.

Chương 33

“Không sai!

Người ăn động vật, cũng như bò ăn cỏ, sói ăn cừu, vốn là đạo trời tự nhiên, tôi cũng không nên quản!

Nhưng vợ chồng họ Tô kia làm việc quá đáng, chuyên ăn con non của các loài động vật trong núi, thật sự có hại cho thiên hòa.” Hoàng Lang thở dài, trong lòng đau xót cho những đồng loại đã bị vợ chồng họ Tô ăn thịt.

Những tinh quái như bọn họ, con đường tu hành gian nan khổ sở, còn phải thỉnh thoảng bị cao nhân trong dân gian hàng yêu trừ ma.

Vốn dĩ Hoàng Lang cũng không muốn quản chuyện vợ chồng họ Tô, nhưng thấy đồng loại trong núi ngày một ít đi, gần như sắp bị nhà họ Tô ăn đến tuyệt chủng, hắn mới có ý định xuống núi.

Bất kể là khuyên can hay trừng phạt nhẹ, hắn đều hy vọng có thể thay đổi thói quen thích ăn đặc sản núi rừng của vợ chồng họ Tô.

Hứa Ngôn nghe xong lời của Hoàng Lang, khẽ gật đầu.

Anh nói: “Ông tu luyện là chính pháp, nếu ra tay với con người, sẽ có hại chứ không có lợi cho việc tu hành của ông.” “Thế này đi, vợ chồng họ Tô tôi sẽ thay ông dạy dỗ một phen, đảm bảo không để họ tiếp tục ăn con non của động vật trong núi, đồng thời ban hành công văn, để hai huyện Văn Võ cố gắng ăn ít đặc sản núi rừng.

Dĩ nhiên, nếu thợ săn lấy đó làm kế sinh nhai, ông cũng không được tiếp tục làm phép cản trở.” Nghe lời Hứa Ngôn, hai mắt Hoàng Lang bất giác sáng lên.

Muốn ngăn cản dân chúng ăn đặc sản núi rừng, chỉ bằng sức một

mình hắn, những việc có thể làm thực sự rất hạn chế.

Nhưng nếu vị đại soái trước mắt này có thể ban hành văn bản từ cấp chính quyền, hiệu quả tuyệt đối sẽ tốt hơn gấp trăm lần!

Nghĩ đến đây, Hoàng Lang vội vàng gật đầu lia lịa.

"Nếu đại soái bằng lòng làm những việc này vì động vật trong núi, Hoàng Lang nhất định ghi nhớ trong lòng, cũng sẽ không nhắm vào thợ săn và dân chúng hai huyện Văn Võ nữa!" Hứa Ngôn cười nhạt, lắc đầu: "Vẫn chưa đủ!" "Vẫn chưa đủ?" Hoàng Lang ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Hứa Ngôn.

"Không biết ý của đại soái là…" "Nếu tôi ban hành công văn, ông phải làm chưởng quỹ cho tôi ba năm, quản lý thương hành.

Ba năm mà thôi, đối với yêu tộc các ông, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt thôi nhỉ." Hoàng Lang nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ làm chưởng quỹ ba năm, đây không phải chuyện gì to tát.

Hắn xuống núi làm người kể chuyện, vốn là để bảo vệ con non của đồng loại trong núi.

Nếu Hứa Ngôn có thể giải quyết triệt để vấn đề này, bán mạng cho đối phương ba năm cũng không có gì là không thể.

Nghĩ đến đây, Hoàng Lang trịnh trọng gật đầu, đáp: "Được, tại hạ bằng lòng làm việc dưới trướng đại soái, để trả lại ân tình này.

Nhưng tôi không có nhiều tài năng kinh doanh…" "Không sao!" Hứa Ngôn không quan tâm chưởng quỹ thương hành có tài năng hay không, anh chỉ cần một người công cụ, có thể kiên quyết chấp hành mệnh lệnh của anh là được!

Tinh quái như Hoàng Lang, bản thân có chút bản lĩnh, lại không có dã tâm gì, vừa hay thích hợp!

“Thương hành chủ yếu là mua bán hàng hóa số lượng lớn, ông cứ nghe theo sự sắp xếp của tôi là được, không cần phải tự kinh doanh.” Hai người thỏa thuận xong việc chưởng quỹ, thái độ với nhau cũng tốt hơn nhiều.

Hứa Ngôn quay người đến tủ rượu lấy chai whisky chưa uống hết, đứng dậy rót cho Hoàng Lang một ly.

Ngay sau đó, anh gọi vệ sĩ vào, bảo cậu ta thông báo cho Lý Song, đến phủ họ Tô bắt người!

Dù Hứa Ngôn chỉ công khai xét xử hai vị đại soái của hai huyện Văn Võ, chứ không động đến các gia đình lớn trong thành.

Nhưng điều đó không có nghĩa là anh không có chút kiểm soát nào đối với thành phố!

Thực tế, từ khi chiếm được hai huyện Văn Võ, Hứa Ngôn đã phái mười thuộc hạ tâm phúc trong đội thành phòng ban đầu đến các ban ngành lớn của hai huyện, thành lập tổ chức tình báo.

Nơi khác không dám nói, nhưng bên trong hai huyện Văn Võ, dù chỉ một con muỗi bay qua cũng không thể qua mắt được Hứa Ngôn.

Đây chính là lý do anh có thể tìm được thông tin của nhà họ Tô chỉ trong nửa ngày.

Dĩ nhiên!

Dù vợ chồng họ Tô giàu có mà bất nhân, còn có thói xấu ăn con non của động vật hoang dã, săn bắt kiểu tận diệt.

Nhưng đây không phải là tội lớn gì, Hứa Ngôn phái người bắt vợ chồng họ Tô, chỉ định trừng phạt nhẹ, để họ hiểu được cảm giác đói bụng là gì… Những chuyện này, tự nhiên có thuộc hạ bên dưới lo liệu, không cần anh phải đích thân hỏi đến.

Vì vậy, anh chuyển chủ đề sang thương hành sắp thành lập.

“Hoàng chưởng quỹ, tên thương hành sẽ là Văn Võ Thương Hành, lát nữa tôi sẽ rót vào ba vạn đồng bạc trắng!

Ngoài ra, tôi sẽ cấp cho ông một chiếc xe tải và một tiểu đội vệ sĩ.

Ông lái xe tải hạng nặng, đi thu mua dầu trẩu trong phạm vi trăm dặm!

Cứ theo giá một vạn đồng bạc trắng mà mua, tiêu hết tiền thì thôi!” “Dầu trẩu?” Nghe lời Hứa Ngôn, Hoàng Lang lộ vẻ nghi hoặc, không nhịn được nhắc nhở: “Đại soái, tôi nhớ giá dầu trẩu trên thị trường rất ổn định, mấy năm rồi không tăng không giảm.

Mua nhiều dầu trẩu như vậy, không có lợi lộc gì đâu ạ.” “Không sao, ông cứ đi mua là được.” Nghe Hứa Ngôn nói vậy, Hoàng Lang cũng đành im lặng.

Dù trong lòng vẫn không hiểu ý đồ của Hứa Ngôn, nhưng vì Hứa Ngôn đã giao phó, hắn cứ làm theo là được.

Nghĩ đến đây, Hoàng Lang đứng dậy chắp tay, nghiêm nghị nói: “Đại soái, trong mắt ngài, việc để dân chúng ít ăn đặc sản núi rừng chỉ là một công văn đơn giản, nhưng đối với chúng tôi yêu tộc, đó lại là đại sự có thể cứu vãn vô số sinh mạng.

Tôi ở đây một lần nữa cảm tạ đại soái!

Ngoài ra, việc đại soái phân phó, tại hạ nhất định sẽ tận tâm tận lực hoàn thành.

Nếu làm hỏng việc của đại soái, nguyện mang đầu đến gặp!” Nói xong, Hoàng Lang đi theo vệ sĩ xuống, bắt tay vào việc thành lập thương hành và thu mua dầu trẩu.

Hứa Ngôn sở dĩ muốn mua dầu trẩu, là vì dầu trẩu là đặc sản

trong nước, trước khi dầu bôi trơn công nghiệp xuất hiện, dầu trẩu là vật tư chiến lược không thể thay thế.

Hiện tại giá dầu trẩu quả thực rất ổn định, nhưng cùng với quan hệ ngày càng căng thẳng giữa các nước trên lục địa châu Âu, xung đột không ngừng.

Dầu trẩu, loại vật tư chiến lược này, ngày càng trở nên quan trọng.

Giá cả cũng tăng lên gấp bội!

Cho đến khi Thế chiến II bùng nổ, giá của loại vật tư này bị thổi lên tận trời.

Hứa Ngôn bây giờ bỏ ra ba vạn đồng bạc trắng để tích trữ dầu trẩu, chỉ cần nửa năm, là có thể thu được lợi nhuận gấp bội, thậm chí còn cao hơn.

Sắp xếp xong cho Hoàng Lang, Hứa Ngôn nhân lúc còn thời gian, liền dắt Nhạc Khỉ La đi dạo ở Văn Huyện.

So với nửa năm trước, Văn Huyện bây giờ náo nhiệt hơn nhiều, trên đường phố đâu đâu cũng thấy những người bán hàng rong gánh hàng đi rao.

Các cửa hàng cũng đều mở cửa, người qua kẻ lại, dù là khách hàng hay chủ tiệm, trên mặt đều nở nụ cười.

Thực ra Hứa Ngôn làm cũng không nhiều, anh chỉ bãi bỏ các loại thuế má nặng nề của vị đại soái tiền nhiệm, đồng thời tăng cường quản lý an ninh trật tự trong huyện thành, đối với đám du côn du đãng trên đường phố không hề nương tay, tống hết đi lao động cải tạo!

Thuế má nặng nề không còn, an ninh trật tự tốt hơn, những người dân này tự khắc sẽ bừng bừng sức sống.

Hứa Ngôn chiếm lĩnh Văn Huyện đã hơn một tháng, đa số người dân trong huyện thành cũng biết thân phận của anh.

Thấy Hứa Ngôn dắt Nhạc Khỉ La ra ngoài dạo chơi, các tiểu thương đều nhiệt tình chào hỏi, người bán thịt heo, bán quần áo còn có đủ loại đồ ăn, đều lựa những thứ tốt nhất của nhà mình, muốn tặng không cho Hứa Ngôn.

"Đại soái, đào nhà trồng, mời ngài và phu nhân nếm thử ạ!" "Đại soái, son phấn mới nhập từ nơi khác về, tặng phu nhân ạ…" "Đại soái…" Hứa Ngôn xua tay, từ chối sự nhiệt tình của người dân, dắt Nhạc Khỉ La đi thẳng đến quán mì ngày trước!

Nhạc Khỉ La suốt đường đi tâm trạng rất tốt, khoác tay Hứa Ngôn, thỉnh thoảng lại ngó đông ngó tây.

Quán mì vẫn đơn sơ như cũ, mấy cái bàn, mấy cái ghế đẩu nhỏ.

Bếp của ông chủ đặt trên xe kéo, chiếc xe kéo cũ kỹ loang lổ, trông đã có tuổi.

Nhưng… quán tuy cũ nát, nhưng mọi thứ đều được lau chùi rất sạch sẽ.

Ông chủ quán mì thì tươi cười chào đón khách, trên quán nhỏ đã ngồi đầy khách.

Thấy Hứa Ngôn đến, các thực khách xôn xao cả lên.

"Đại soái đến rồi!" "Hứa đại soái, ngài chính là thanh thiên đại lão gia của Văn Huyện chúng tôi đấy ạ!" "Hứa đại soái đến, trời xanh đã có!" Không chỉ thực khách kích động, ông chủ quán mì còn vui mừng khôn xiết, vội vàng lấy khăn trải bàn từ trong xe ra, kê thêm một bàn.

Đợi Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La ngồi xuống, ông chủ quán mì mới cảm khái nói: "Đại soái, đây là đồng bạc trắng ngài để lại lần trước, ngài vẫn nên nhận lại đi ạ." Hứa Ngôn nghe vậy ngẩn ra, hỏi lại:

“Ông chủ làm gì vậy, dù bây giờ tôi là đại soái, cũng không có lý nào đi ăn quỵt cả.” “Không không không, dĩ nhiên không phải ý đó.” Ông chủ quán mì tức đến mức muốn tự tát mình hai cái, vội vàng giải thích: “Đại soái, ngài bãi bỏ thuế má nặng nề, lại dẹp sạch đám du côn trong thành, bây giờ cả thành ai nấy đều ghi lòng tạc dạ.

Nếu tôi nhận tiền của ngài, lương tâm tôi không cho phép, còn bị cả thành chọc sau lưng nữa!” “Ra là vậy…” Hứa Ngôn bất đắc dĩ xua tay, nói: “Ông cứ nhận đi, có ai nói gì ông, cứ bảo họ đến phủ đại soái tìm tôi!” Nghe Hứa Ngôn đã nói đến nước này, ông chủ quán mì cũng đành thôi.

Ông tất bật chuẩn bị, muốn làm đồ ăn cho Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La.

Hứa Ngôn vẫn như lần trước, gọi hai bát mì bò, còn hào phóng thêm hai quả trứng gà.

Trong lúc ăn mì, anh thuận tiện hỏi ông chủ quán mì, buôn bán thế nào, có lãi không.

Ai ngờ, nhắc đến chuyện này, ông chủ quán mì lại kích động không kìm được.

“Đại soái, không giấu gì ngài, trước đây tôi ra quán, vất vả cả tháng, tiền kiếm được phần lớn đều nộp thuế.

Có lúc còn không đủ, bị thuộc hạ của đại soái tiền nhiệm gây khó dễ.

Chương 34

Nhưng từ khi ngài bãi bỏ những loại thuế má đó, bây giờ cuộc sống tốt hơn nhiều rồi, mỗi tháng còn có chút dư dả, có thể dành dụm ít tiền cưới vợ cho thằng con trai." Những lời nói chân thành của ông chủ quán mì lập tức nhận được sự đồng cảm của những người dân có mặt.

Người dân không đòi hỏi nhiều, có thể ăn no mặc ấm, còn dư dả một chút, cuộc sống có hy vọng.

Đó chính là lý tưởng cuối cùng của họ.

Mà để làm được điều này, thực ra rất đơn giản.

Chính là đừng có rảnh rỗi mà quấy rầy họ!

Ăn xong mì, Hứa Ngôn liền đưa Nhạc Khỉ La về phủ đại soái.

Anh không phải đấng cứu thế, có thể để dân chúng sống được, có hy vọng, đã là thành công rồi.

Trở về soái phủ, Hứa Ngôn gọi Lý Song đến, bảo cậu ta điều động năm mươi lính tinh nhuệ của doanh hỏa lực, cùng một chiếc xe tải hạng nặng, theo mình đi Trường Sa một chuyến.

Lần này đến Trường Sa, có hai việc.

Một là xử lý những món đồ minh khí ở Tiêu Tử Lĩnh, mở đường giao dịch đồ cổ, thuận tiện làm quen với Cửu Môn.

Hai là đi vận động một phen, thay đổi vị trí quan thành phòng của mình, có một thân phận chính thức của chính quyền.

Trước khi khởi hành, Hứa Ngôn đặc biệt hỏi Trương Khởi Linh, nhưng cậu bé dường như không muốn đến Trường Sa, cũng không

muốn gặp nhánh của Trương Khải Sơn.

Hứa Ngôn cũng không ép buộc, đưa Nhạc Khỉ La và năm mươi lính tinh nhuệ, ngay trong đêm lên đường đến Trường Sa!

Trường Sa nằm ở trung tâm phía nam, giao thông thuận tiện, từ xưa đã là yếu địa chiến lược của các nhà quân sự.

Hơn nữa, thành Trường Sa cũng không phải là hai huyện thành nhỏ như Văn Võ có thể so sánh được!

Dân số Trường Sa hơn một triệu người, ngư long hỗn tạp, chỉ riêng quân đồn trú đã có hai sư đoàn, tổng cộng ba vạn binh mã.

Tổng tư lệnh quân đồn trú họ Trần, cũng là một trong những đại soái không thể xem thường ở phía nam.

Hứa Ngôn lần này đến Trường Sa, chính là muốn giao thiệp với Trần đại soái, mua một chức quan mang về.

Sau mấy giờ di chuyển, xe tải hạng nặng chở Hứa Ngôn và mọi người đã đến thành Trường Sa.

Ở một nơi nhỏ như Văn Huyện, có một chiếc xe đạp đã là chuyện hiếm, không bao lâu là cả thành đều biết.

Nhưng ở thành Trường Sa, đừng nói là xe đạp, dù là xe hơi nhỏ, thậm chí xe tải chở hàng, cũng không phải là hiếm thấy.

Tuy nhiên, chiếc xe tải hạng nặng của Hứa Ngôn, dù đặt ở châu Âu cũng rất tiên tiến, vẫn thu hút không ít ánh nhìn.

Ví dụ như mấy tên lính gác cổng thành, thấy chiếc xe tải tốt như vậy, liền không nhịn được nảy sinh lòng tham, cố tình gây khó dễ.

"Dừng xe kiểm tra!" Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La ngồi ở ghế phụ, lười để ý.

Lý Song thì lấy công văn ra, xuống xe giao thiệp.

“Mấy vị huynh đệ, chúng tôi từ Văn Huyện đến, đây là công văn, hơn nữa cũng đã thông báo cho phó quan của Trần ti lệnh rồi.” “Từ nơi nhỏ đến, không biết quy củ là gì à?

Tao không quan tâm công văn hay không công văn gì hết, xe cộ từ nơi khác đến, đều phải dừng lại kiểm tra, đây là quy củ do chính Trần ti lệnh đặt ra.” Nghe những lời này, sắc mặt Lý Song trầm xuống.

Nhưng nghĩ đến Hứa Ngôn trên xe, cậu ta vẫn kiên nhẫn lén lấy một đồng bạc trắng từ trong túi ra, nhét vào tay tên lính gác thành.

“Đều là anh em, tạo điều kiện giúp đỡ, hôm khác mời các huynh đệ uống rượu…” Tên lính gác thành cân nhắc đồng bạc trắng, vẻ mặt vẫn không mấy vui vẻ.

Ngay khi hắn còn đang nghĩ cách moi thêm chút tiền, bên trong thành Trường Sa, đột nhiên có một toán người đi ra.

Những người này ai nấy đều giắt dao găm bên hông, giữa hai hàng lông mày toát ra vẻ hung hãn, mặt mày lạnh lùng không cho người lạ đến gần.

Mà người dẫn đầu, không ai khác, chính là gia chủ Ngô gia, Lão Yên Đầu!

Lão Yên Đầu mặc một bộ áo dài tô tú tinh xảo, tay cầm cây tẩu thuốc không bao giờ rời thân.

Nếu nói Lão Yên Đầu ở Tiêu Tử Lĩnh trông giống một lão nông, thì Lão Yên Đầu bây giờ, lại giống một địa chủ giàu có được nuông chiều.

Lão Yên Đầu vừa xuất hiện, mấy tên lính gác thành đã biến sắc, lập tức bỏ mặc Lý Song, cung kính tiến lên chào hỏi.

“Hôm nay gió nào đưa lão gia tử đến đây vậy.

Lão gia tử, mau vào trong đình ngồi, Tiểu Tiền, đi pha trà cho lão gia tử." "Không cần đâu." Lão Yên Đầu cười nhạt, chỉ vào chiếc xe tải nói: "Người ngồi trong đó là khách quý của Ngô gia chúng tôi, các quân gia có thể tạo điều kiện không?" "Ôi chao, ngài nói thế làm tôi tổn thọ mất.

Nếu biết là khách của ngài, cho tôi ba lá gan tôi cũng không dám gây khó dễ đâu ạ!" Vừa nói, người này vội vàng lấy đồng bạc trắng ra, trả lại không thiếu một xu cho Lý Song.

Miệng còn nói: "Huynh đệ, anh quen biết Ngô lão gia tử sao không nói sớm, có mối quan hệ này, cả Trường Sa không mấy ai dám gây khó dễ cho anh đâu." Lý Song khẽ hừ một tiếng, cũng không trả lời, chỉ nhường đường.

Trên xe, thấy Lão Yên Đầu đến, Hứa Ngôn lúc này mới xuống xe.

Anh nhìn Lão Yên Đầu đã thay một bộ trang phục khác, cười trêu chọc: "Lão gia tử thay bộ đồ này, tôi suýt nữa không nhận ra." Lão Yên Đầu cũng không tức giận, cười hì hì kéo lấy Hứa Ngôn, nói muốn đón gió tẩy trần cho anh.

Cả đoàn người cứ thế thông suốt không bị cản trở, tiến vào thành Trường Sa.

Sau khi vào thành, Lão Yên Đầu cũng đã sớm sắp xếp một căn nhà không nhỏ, đủ để chứa năm mươi người Hứa Ngôn mang theo.

Thực ra, trước khi đến Trường Sa, Hứa Ngôn đã gửi điện báo cho Ngô gia.

Dù sao, Ngô gia là rắn đầu đàn ở đây, ở Trường Sa quan hệ rộng, nhân mạch cũng rộng!

Ngô gia còn là một trong những đề đốc của Cửu Môn, kiểm soát hơn nửa việc buôn bán đồ cổ ở phía nam.

Có họ tương trợ, việc gì cũng dễ dàng hơn.

Hứa Ngôn cũng không phải kẻ ngốc, có quan hệ không dùng, lại cứ như một tên ngốc đi gây thù chuốc oán khắp nơi.

Tối hôm đó, Hứa Ngôn dẫn Nhạc Khỉ La, nhận lời mời đến Ngô gia.

Toàn bộ Cửu Môn ở Trường Sa, trừ nhà họ Tề chính mạch nhân khẩu ít ỏi, chỉ có một mình Tề Thiết Chủy, còn có Hắc Bối Lão Lục xếp thứ sáu, hắn độc lai độc vãng.

Các nhà còn lại như Ngô gia, Trương gia, Hoắc gia, Giải gia… thực ra đều là những gia tộc lớn ở địa phương, đã bén rễ ở Trường Sa nhiều đời.

Trong bữa tiệc, Hứa Ngôn gặp được Đại Hồ Tử, Ngô Lão Cẩu, còn có những người khác của Ngô gia.

Ngô Lão Cẩu sau chuyện ở Tiêu Tử Lĩnh, đặc biệt là sau khi trải qua sinh tử, đã trưởng thành hơn nhiều.

Rượu qua ba tuần, Lão Yên Đầu xua tay cho những người khác lui xuống, chỉ giữ lại Đại Hồ Tử, con trai ruột của mình, ở lại nghe.

Ông nói: "Hứa đại soái lần này đến Trường Sa, là định bén rễ, hay là bán hết đồ trong tay rồi đi?" Hứa Ngôn nâng ly rượu, nhấp một ngụm.

Sau đó, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lão Yên Đầu, cười như không cười hỏi lại: "Bén rễ thì sao, kiếm một mẻ rồi đi thì sao?" Lão Yên Đầu cười ha hả, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nếu là bén rễ, Ngô gia tất nhiên sẽ dốc sức tương trợ.

Nếu chỉ muốn kiếm một mẻ rồi đi, Ngô gia giúp việc này, nhưng ân tình cũng coi như sòng phẳng…" Hứa Ngôn nghe vậy, khẽ gật đầu.

Lời của Lão Yên Đầu, thực ra cũng không có gì sai.

Nếu Hứa Ngôn đến Trường Sa, ví dụ như nhận lệnh điều động, nhậm chức quan thành phòng.

Ngô gia, thậm chí toàn bộ Cửu Môn, đều phải trông cậy vào anh, coi anh như ngựa đầu đàn, cũng là cách làm của người thông minh.

Nhưng nếu Hứa Ngôn không đến, Ngô gia tự nhiên không thể đặt cược vào anh, phải tính toán lâu dài cho gia tộc.

Kẻ không mưu tính cho vạn thế, không đủ để mưu tính nhất thời!

Lão Yên Đầu đây là vì con cháu mà tính toán, tuy có chút không gần nhân tình, nhưng tuyệt đối không thể nói là sai.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn khẽ cười, trực tiếp đưa tay lấy một đĩa đậu phộng luộc trên bàn.

Anh đổ đậu phộng ra bàn, úp đĩa xuống, rồi chậm rãi nói: "Tôi đến đây, mục đích chính không phải để bén rễ, cũng không phải để kiếm tiền." "Vậy đại soái đến Trường Sa làm gì?" "Đến đóng một cái đinh…" Vừa nói, Hứa Ngôn vừa mở đĩa ra, chỉ thấy trong chiếc đĩa vốn đã đổ hết, không biết từ lúc nào lại có thêm một hạt đậu tằm.

Thấy cảnh này, trên mặt Lão Yên Đầu nở nụ cười hài lòng.

Ông nói: "Tốt, quả nhiên tôi không nhìn lầm người, Hứa đại soái, nếu trong lòng anh đã có kế hoạch, lão già tôi cũng không nói nhiều nữa, ở Trường Sa có cần gì, cứ việc phân phó thằng con bất tài của tôi." "Dễ nói…" Hứa Ngôn chắp tay, tiễn Lão Yên Đầu rời đi.

Chỉ có Đại Hồ Tử, vẫn còn vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu được những lời ẩn ý trong cuộc nói chuyện của cha mình và Hứa Ngôn.

Thực ra, lời Hứa Ngôn nói không phức tạp.

Đĩa đậu phộng đó chính là Trường Sa, sóng ngầm cuồn cuộn, ngư

long hỗn tạp!

Nếu Hứa Ngôn không hiểu gì, không có thế lực gì, cứ thế xông vào, phần lớn sẽ bị cuốn vào vòng xoáy của các thế lực bản địa, kết quả tốt nhất là anh làm một chức quan thành phòng, chiếm giữ một mảnh đất ở Trường Sa.

Kết quả tệ hơn, có lẽ ngay cả thế lực Cửu Môn cũng không hàng phục được.

Chương 35

Vì vậy, Hứa Ngôn chọn cách thứ ba, trước tiên đóng một cái đinh ở Trường Sa.

Âm thầm lôi kéo, chiêu mộ những thế lực có thể dùng được.

Đợi đến khi thế lực ở Văn Huyện đạt đến một mức độ nhất định, có thể cùng Trần ti lệnh tranh cao thấp, thì toàn bộ Trường Sa chẳng qua chỉ là vật trong túi!

Đây mới là lý do Lão Yên Đầu hài lòng, và bằng lòng để Ngô gia toàn lực ủng hộ Hứa Ngôn!

Hôm sau!

Chưa đợi Hứa Ngôn đi tìm, Đại Hồ Tử đã chủ động đến, muốn đưa Hứa Ngôn đi gặp gia chủ Hoắc gia.

Hứa Ngôn suy nghĩ một lúc, cũng không mang theo quá nhiều người, chỉ dẫn theo Lý Song, vài vệ sĩ và Nhạc Khỉ La, đi theo Đại Hồ Tử đến tửu lầu lớn nhất và sang trọng nhất của Hoắc gia trong thành.

Cửu Môn ở Trường Sa, mỗi nhà đều có phân công riêng.

Từ mấy trăm năm trước, đã nắm giữ toàn bộ giao dịch minh khí ở phía nam.

Vì Trường Sa có chín cửa, tất cả minh khí đều sẽ qua chín cửa này để ra vào.

Vì vậy, chín đại gia tộc như Ngô gia, Hoắc gia mới được gọi là Cửu Môn đề đốc.

Dĩ nhiên.

Người được chọn làm Cửu Môn đề đốc cũng không phải là bất

biến.

Chín đại gia tộc này sớm đã có quy củ, trong giới làm ăn ở thành Trường Sa, ai có thể đơn thương độc mã hạ gục các gia chủ, thì người đó có thể tự động kế vị, trở thành một trong những đề đốc Cửu Môn mới.

Đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng là Trần Bì A Tứ, chính là đã hạ gục Tứ gia tiền nhiệm, mới tiếp quản địa bàn và thế lực, xếp vào hàng ngũ Cửu Môn đề đốc.

Dĩ nhiên, các gia tộc trong Cửu Môn thường xuyên biến động.

Nhưng những gia tộc lão làng như Hoắc gia, Giải gia, Ngô gia, lại đã kinh doanh mấy trăm năm, giữa họ lại có quan hệ thông gia ràng buộc, có thể nói là gốc rễ sâu dày, đan xen ngang dọc.

Dù mấy năm sau, Trương Khải Sơn dựa vào thế lực chính quyền, cùng với thực lực của chính Trương gia, áp chế được mấy nhà khác, trở thành Trương Đại Phật Gia!

Nhưng thực tế, những người thực sự có thể tồn tại lâu dài trong Cửu Môn đề đốc, vẫn là mấy con rắn đầu đàn như Ngô, Hoắc… Đợi đến khi Trương Khải Sơn qua đời, Trương gia càng chỉ có thể dời về phía bắc, hoàn toàn mất đi sự kiểm soát đối với Cửu Môn.

Trên đường đi, Đại Hồ Tử giới thiệu chi tiết về thế lực của Hoắc gia.

Theo lời anh ta, thương đội của Hoắc gia bây giờ buôn bán thông suốt nam bắc, thông tin cực kỳ nhanh nhạy.

Thực lực dưới trướng họ, có lẽ không được xem là mạnh, nhưng nói về làm ăn, dò la tin tức, cả Cửu Môn cũng chỉ có nhà giàu khét tiếng Giải gia mới có thể so sánh.

Ngoài ra, Hoắc gia có quy củ, do phụ nữ làm chủ, đàn ông không ít

người là ở rể!

Gia chủ hiện tại tên là Hoắc Ninh, ngoại hiệu Hoắc Tam Nương.

Tuổi không lớn, cũng chỉ khoảng hai mươi, lớn hơn Ngô Lão Cẩu vài tuổi.

Nhưng cô ấy đã có thể một mình gánh vác, trở thành gia chủ Hoắc gia.

Tửu lầu Hoắc gia nằm ở phía nam thành, gần sảnh thị chính Trường Sa, được xem là nơi có an ninh tốt nhất, đồng thời cũng là nơi phồn hoa nhất trong thành.

Tửu lầu cao ba tầng, bên ngoài cờ hiệu phấp phới, bên trong người qua lại như thoi đưa.

Hứa Ngôn vốn nghĩ, mình dẫn theo vệ sĩ, đến tửu lầu sẽ gây chú ý.

Ai ngờ, trong tửu lầu có không ít quân quan và quan viên chính phủ dẫn theo vệ sĩ, trong đó phô trương nhất, phải kể đến vị khách ở phòng Thiên tự hào trên tầng ba.

Ông ta dẫn theo cả một tiểu đội vệ sĩ, tổng cộng hai mươi người bảo vệ.

Trong ngoài, từ tầng ba canh gác thẳng xuống cửa.

Đại Hồ Tử thấy vẻ nghi hoặc trên mặt Hứa Ngôn, chủ động giải thích: "Đại soái không biết đó thôi, phòng Thiên tự hào trên tầng ba đã bị phó quan Chu bao rồi.

Ông ta gần như tuần nào cũng đến tửu lầu Hoắc gia, chỉ để nhìn Hoắc Tam Nương một cái." "Phó quan Chu?" Hứa Ngôn ngẩn ra, hỏi lại: "Một phó quan quèn mà lại phô trương đến thế?" "Vị phó quan Chu này, là người được Trần ti lệnh trọng dụng, phần lớn các gia tộc ở Trường Sa đều phải nể mặt ông ta, tự nhiên là ngông nghênh." Đại

Hồ Tử bĩu môi, giọng điệu không mấy tốt, có lẽ đã có mâu thuẫn với vị phó quan Chu này.

Hứa Ngôn cũng không hỏi sâu, gật đầu rồi tìm một bàn trống trong đại sảnh ngồi xuống.

Đại Hồ Tử thì đi thông báo trước, báo cho Hoắc gia biết ý định của mình.

Trong lúc chờ đợi, Hứa Ngôn thầm tính toán trong lòng.

Trần ti lệnh ở Trường Sa, dưới trướng có hơn vạn lính tinh nhuệ, nếu tính cả các bộ đội khác, binh lực vượt quá ba vạn.

Hứa Ngôn hiện tại cũng chỉ có một trung đoàn, còn cần phải ẩn mình một thời gian nữa.

Ngoài ra, thân phận của anh rất khó xử, thân phận công khai, chỉ là một quan thành phòng của huyện, theo quy định, anh chỉ có thể sở hữu đội dân binh thành phòng biên chế 50 người.

Nhưng hiện tại, trong tay anh lại có tới hai ngàn năm trăm người, binh lực của một trung đoàn độc lập.

Lực lượng này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Sớm muộn gì cũng sẽ gây chú ý, thậm chí là sự dòm ngó của các quân phiệt xung quanh.

Có một thân phận công khai, ít nhất có thể giảm bớt một phần phiền phức từ phía chính quyền.

Nghĩ đến đây, Hứa Ngôn quay đầu dặn dò Lý Song: “Cậu đi điều tra tài liệu của vị phó quan Chu này, bao gồm tính cách, sở thích, và các mối quan hệ!” “Vâng, Ngôn gia.” Trong quân đội, Lý Song thường gọi Hứa Ngôn là trưởng quan và đoàn trưởng, nhưng ra ngoài, để tránh gây chú ý, Hứa Ngôn đặc biệt bảo cậu ta gọi là Ngôn gia.

Lý Song nói xong, liền dẫn một vệ sĩ rời khỏi tửu lầu.

Không lâu sau khi họ đi, Đại Hồ Tử đã tươi cười đi tới.

"Đại soái, chúng ta đến thật đúng lúc, Hoắc Tam Nương vừa mới từ nơi khác trở về." Đại Hồ Tử vốn định tìm chưởng quỹ của Hoắc gia, không ngờ Hoắc Tam Nương, vị gia chủ này, lại cũng có mặt.

Hơn nữa, cô ấy nghe nói ở Văn Huyện mới nổi lên một vị đại soái, trong tay còn có không ít minh khí, liền có chút hứng thú, đề nghị muốn gặp mặt.

"Hoắc gia chủ cũng ở đây?" Hứa Ngôn nghe vậy ngẩn ra, rồi gật đầu nói: "Cũng tốt, nói chuyện trực tiếp với Hoắc gia chủ, cũng đỡ phiền phức sau này!" Nói xong, cả đoàn người dưới sự chỉ dẫn của Đại Hồ Tử, đi đến hậu viện của tửu lầu.

Phía sau tửu lầu Hoắc gia, không gian còn lớn hơn.

Thậm chí còn có một sân nhà ba lớp độc lập.

Trong sân có cầu nhỏ nước chảy, hòn non bộ hoa đá, đầy đủ mọi thứ.

Giữa chốn đô thị ồn ào lại giữ được một sự yên tĩnh khác biệt!

Lúc này, Hoắc Tam Nương đang ngồi trong thủy tạ giữa sân.

Cô mặc một bộ sườn xám màu đỏ thẫm, kiểu tóc là kiểu tóc gợn sóng lớn thời thượng nhất hiện nay, búi trên đầu.

Nhan sắc của Hoắc Tam Nương, không thể nói là tuyệt sắc thiên hương, thậm chí không được coi là quá xinh đẹp.

Chỉ là, giữa hai hàng lông mày toát ra vẻ anh khí, có vài phần khí chất của nữ trung hào kiệt.

Thấy Hứa Ngôn đến, Hoắc Tam Nương khẽ nhướng mí mắt, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Dường như cũng đang ngạc nhiên về tuổi tác quá trẻ của Hứa Ngôn.

Cô tuổi còn trẻ đã trở thành gia chủ Hoắc gia, đó là nhờ vào phúc ấm của tổ tiên.

Nhưng đối phương còn trẻ tuổi, trở thành một quân phiệt hùng cứ một phương, lại là dựa vào chính mình… Nghĩ đến đây, trên mặt Hoắc Tam Nương lộ ra vài phần ý cười, nhàn nhạt nói: "Có khách quý ghé thăm, Tam Nương thất lễ rồi.

Hứa đại soái, mời ngồi!" Hứa Ngôn cũng không khách sáo, đường hoàng ngồi xuống đối diện Hoắc Tam Nương.

Hoắc Tam Nương không lộ vẻ gì mà đánh giá Hứa Ngôn.

Anh ta chỉ mới ngoài hai mươi, có một tướng mạo thanh tú như gió mát trăng trong.

Gặp người đã cười ba phần, nhưng đáy mắt thỉnh thoảng lại lóe lên một tia sáng lấp lánh.

"Quả nhiên không phải là dạng vừa, chẳng trách tuổi còn trẻ đã có thể dựng lên một lá cờ lớn." Cô thầm nghĩ, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt, không quá thân thiết phô trương.

"Nghe Đại Hồ Tử nói, tiên sinh có một lô hàng muốn tìm đường tiêu thụ." "Tôi nghĩ, khách đến nhà, có thể giúp thì giúp một tay, chắc tiên sinh sẽ không phiền lòng vì sự đường đột của tôi chứ?" Hoắc Tam Nương vừa mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề.

Không hề vòng vo một chút nào, khiến Hứa Ngôn có chút bất ngờ.

Anh cười sang sảng: "Hoắc đương gia với thân phận gia chủ, lại đích thân tiếp đãi một tên lính quèn vô danh như tôi." "Nếu còn nói phiền lòng, e là có chút không biết điều rồi." Giữa những lời qua tiếng lại của hai người, đã hoàn thành một vòng thăm dò.

Một người ném ra một quả bóng thẳng.

Một người dùng bốn lạng bạt ngàn cân.

Chương 36

Coi như là một trận đấu ngang tài ngang sức.

Nụ cười của Hoắc Tam Nương thu lại một chút, ánh mắt hơi ngưng tụ.

Hoắc gia của cô ở Trường Sa cũng là một gia tộc lớn, chỉ cần dậm chân một cái là mặt đất rung chuyển.

Bản thân là đương gia, tuy là thân nữ nhi, khí thế không hề thua kém các gia chủ khác.

Vừa rồi cô tuy chủ động bắt chuyện, nhưng trong lời nói đã mượn "thế" của bản thân.

Người bình thường nghe câu nói đó của cô, không mừng rỡ thì cũng kinh ngạc, rất dễ lộ ra khuyết điểm trong tính cách.

Nhưng người này, lời nói có vẻ tự ti, lại vững vàng đỡ lấy lời cô rồi nhẹ nhàng đặt xuống.

Càng là một bộ dạng không màng vinh nhục.

Nếu không phải thành phủ cực sâu, thì chính là có đủ tự tin để ngang hàng với cô.

Hoắc Tam Nương lại đánh giá Hứa Ngôn cao hơn vài phần, thậm chí mơ hồ nảy sinh một tia cảnh giác.

"Không biết hàng trong tay tiên sinh, có thể lấy ra vài món cho tôi xem qua không?" Cô đè nén ngàn vạn suy nghĩ trong lòng, vẫn chuyển chủ đề, quay lại vấn đề chính.

"Dễ nói." Hứa Ngôn đưa tay vào ngực, lấy ra con ve sầu ngọc moi được từ mộ huyết thi.

“Đây là… ngọc cổ?” Hoắc Tam Nương chưa cầm lấy, chỉ liếc mắt một cái, trong lòng đã có một cái nhìn đại khái.

Ít nhất cũng là đồ vật từ thời Hán trở về trước.

Chỉ là nhỏ nhắn xinh xắn, lại là ngọc ngậm trong miệng.

Nói toạc ra, cũng chỉ đáng giá trăm mười đồng bạc trắng, không được coi là minh khí thượng hạng.

Cô nghi hoặc nhìn Hứa Ngôn.

Phô trương đến đây, không lẽ chỉ có loại hàng này để ra mắt?

Đôi mắt long lanh như nước mùa thu, quả nhiên đã nói hết những lời chưa nói.

Hứa Ngôn liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của Hoắc Tam Nương, cười bổ sung một câu.

“Hoắc đương gia có mắt nhìn, đây là một con ve sầu ngọc thời Chiến Quốc.” “Thời Chiến Quốc!” Con ngươi của Hoắc Tam Nương co lại, ngón tay đang cầm nắp chén khẽ gạt nước trà dừng lại, suýt nữa đã gạt mấy lá trà ra khỏi chén.

Đồ vật chôn dưới đất, niên đại càng lâu càng có giá trị.

Tương tự, niên đại lâu, trong mộ huyệt đó không biết sẽ sinh ra thứ gì quỷ quái kinh khủng.

Cô nhìn con ve sầu ngọc trong tay Hứa Ngôn, tuy nhỏ nhắn tinh xảo, nhưng công nghệ điêu khắc cực kỳ tinh tế và trôi chảy.

Thân ngọc do bị huyết khí xâm nhập, có vài vết thấm.

Nhưng chất ngọc của nó tròn trịa và sáng bóng, không mất đi sự linh động, rõ ràng là một khối ngọc thượng phẩm.

Một con ve sầu ngọc đã như vậy, có thể thấy thân phận của chủ

nhân ngôi mộ chắc chắn không thấp!

Có thể lấy minh khí từ một ngôi mộ có quy cách như vậy, dù là Lão Yên Đầu cũng phải treo đầu trên thắt lưng, đi qua quỷ môn quan vài vòng.

Người trẻ tuổi này lại có thể lấy được, thực lực này tuyệt đối không tầm thường!

Hoắc Tam Nương trong chớp mắt, lại nâng tầm Hứa Ngôn lên một bậc.

Ban đầu còn vì thế lực của anh ở nơi xa xôi, thực lực cũng chỉ tầm thường mà sinh ra sự coi thường, dần dần thu lại.

"Đúng vậy, Lão Yên Đầu là nhân vật gì, Đại Hồ Tử đều đi theo sau người này, cung kính tháp tùng đến đây." "Nếu không có bản lĩnh thực sự, chắc chắn cũng không thể trấn áp được họ!" Hoắc Tam Nương nhìn Hứa Ngôn vẫn cười như thường, chậm rãi thở ra một hơi.

"Hứa tiên sinh, ngọc thấm máu này bị huyết thi xâm nhập, ít nhiều dính phải khí xui xẻo, thị trường nội địa không có mấy nhà muốn mua." "Dù có, giá cả cũng sẽ bị ép rất thấp." "Tuy rằng có thể nhờ mấy lão quỷ kia vận hành một chút, nhưng giá trị bao nhiêu, hiện tại vẫn chưa thể nói chắc." "Trong tay ngài còn có hàng gì, cứ lấy hết ra xem đi?" Cô vừa cân nhắc vừa mở miệng, ánh mắt chăm chú nhìn vào mặt Hứa Ngôn, cố gắng dò xét ra manh mối gì đó.

"Hoắc đương gia nói phải, Hứa mỗ đã có ý hợp tác với đương gia, tự nhiên là phải lấy ra những món đồ xứng tầm mới được." Hứa Ngôn lúc này mới quay đầu nhìn Đại Hồ Tử một cái.

Đại Hồ Tử ngay cả ngồi cũng không ngồi, vẫn luôn đứng sau lưng Hứa Ngôn, lúc này mới có cảm giác tồn tại.

Anh ta vỗ tay ba cái.

Ngoài cửa, một hàng mười mấy người đàn ông lực lưỡng nối đuôi nhau đi vào.

Tay họ khiêng những chiếc rương lớn nhỏ khác nhau.

Ánh mắt của Hoắc Tam Nương không dừng lại ở những chiếc rương đó, mà lại đánh giá những người khiêng rương.

Càng nhìn càng kinh ngạc!

Mười mấy người đàn ông này tuy đều mặc quần áo vải thường dân, nhưng khí chất sắt máu ngút trời, lại cho thấy họ đều xuất thân từ quân ngũ, hơn nữa còn là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Dù là Trần ti lệnh chiếm cứ Trường Sa, có ba vạn đại quân, thân binh tinh nhuệ dưới trướng cũng thua xa.

Người trẻ tuổi tên Hứa Ngôn này, rốt cuộc có lai lịch gì?

Một tên nhà quê chiếm hai huyện thành xa xôi, lại từ đâu mà có được những tinh binh sắt máu này?

Cô bây giờ toàn tâm toàn ý, đều đặt vào việc đào bới hết gốc gác của Hứa Ngôn.

Tình báo của Hoắc gia, thiên hạ vô song.

Chỉ có nắm bắt được thời cơ, mới có thể đứng ở thế bất bại.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện một nhân vật ngoài tầm kiểm soát của cô, lập tức có chút không ngồi yên được.

Nhưng Hoắc Tam Nương dù sao cũng là người có thể ngồi lên vị trí gia chủ.

Tuổi tuy còn trẻ, nhưng khí độ lại cực kỳ trầm ổn.

Chỉ là liếc mắt một cái, lại không lộ vẻ gì mà nhìn vào những

chiếc rương.

Theo từng chiếc nắp rương được mở ra, những món minh khí bên trong cũng lần lượt hiện ra.

Mỗi món đều là đồ vật thời Chiến Quốc, giá trị còn vượt xa con ve sầu ngọc thấm máu kia hàng chục, hàng trăm lần.

Mỗi ngày Hoắc Tam Nương đều giao dịch số tiền lớn, tự nhiên sẽ không vì giá trị của những món đồ này mà động lòng.

Nhưng từng món cộng lại, cái giá sau khi ước tính, cũng khiến cô kinh ngạc không thôi.

Cho đến khi chiếc rương cuối cùng được từ từ mở ra.

Một luồng hàn khí ập đến.

Hoắc Tam Nương trong lúc hoảng hốt, dường như thấy một bóng kiếm chém tới.

Sau bóng kiếm, còn có một luồng hắc khí nhàn nhạt, dường như đang cầm một thanh kiếm sắc, chém thẳng xuống đầu.

"Khụ!" Hứa Ngôn đột nhiên ho nhẹ một tiếng.

Hắc khí và bóng kiếm lập tức tan biến.

Hoắc Tam Nương lập tức giật mình, ánh mắt trở lại trong sáng.

Cô kinh ngạc nhìn món minh khí trong rương.

Một thanh bảo kiếm hàn quang lẫm liệt, kiếm khí tứ tán!

Khoảnh khắc vừa rồi, cô suýt nữa đã bị tà khí trên kiếm khống chế.

Nếu không phải Hứa Ngôn ho một tiếng, e là tâm thần đã bị tổn thương!

Thanh kiếm này tà khí ngút trời, nhưng tuyệt đối là cực phẩm

trong lô minh khí này!

Chỉ là… tiếng ho vừa rồi, rốt cuộc là Hứa Ngôn vô tình, hay là cố ý?

“Hoắc đương gia, thanh kiếm này, cô có thể cho một cái giá nào không?” Hứa Ngôn cười hỏi.

Bảo kiếm thời Chiến Quốc, tuy không nổi tiếng như kiếm Câu Tiễn của Việt Vương.

Nhưng cũng là một thanh yêu kiếm tuyệt thế.

Kiếm Câu Tiễn của Việt Vương ở đời sau, không có năm sáu trăm triệu cũng không lấy được.

Chương 37

Yêu kiếm của tướng quân thời Chiến Quốc, ít nhất cũng đáng giá một hai trăm triệu.

Đầu thời Dân Quốc, một đồng bạc trắng ít nhất cũng trị giá tám trăm nhân dân tệ, tính ra, ít nhất cũng kiếm được từ mười mấy vạn đến ba mươi vạn đồng bạc trắng.

Trong lòng ước tính một con số, trừ đi phần chiết khấu và chi phí trung gian cho Hoắc Tam Nương, ít nhất cũng không dưới mười vạn đồng bạc trắng.

"Một thanh kiếm, cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ được một tháng, vẫn còn xa mới đủ." Hứa Ngôn thầm thở dài.

Chẳng trách người ta nói, nuôi quân không phải là nuôi quân đội, mà là nuôi một con thú nuốt vàng.

Hoắc Tam Nương vừa rồi suýt nữa đã trúng chiêu.

May mà có Hứa Ngôn phá vỡ sát khí trên kiếm, lúc này trong lòng cô vừa cảm kích, cũng có ý muốn nhượng bộ thêm một chút về giá cả.

Cô chăm chú quan sát thanh bảo kiếm, một lúc lâu sau mới giơ ra hai ngón tay.

"Hứa tiên sinh, ngài đã được Đại Hồ Tử dẫn đến, chắc trong lòng đã có một con số rồi." "Tôi cũng không chơi trò vòng vo với ngài, giá sàn hai nghìn lạng vàng, thế nào?" Coi như là lấy một con số trung bình trong khoảng giá Hứa Ngôn ước tính.

Hứa Ngôn hơi nhướng mày, không lập tức trả lời.

Hoắc Tam Nương từ nét mặt của anh không đoán ra được thông tin gì, cũng chỉ có thể giữ nụ cười chờ đợi.

Đại Hồ Tử thì trừng mắt, nhưng rất nhanh lại cụp mắt xuống.

Rõ ràng cái giá này, cao hơn dự kiến của anh ta.

"Chẳng lẽ, cái giá này cũng không thể làm anh ta động lòng?" Hoắc Tam Nương trong lòng có chút do dự.

Kiếm là kiếm tốt, nhưng cô còn phải lo lót quan hệ, trên dưới đều phải chi tiền từ lợi nhuận gộp.

Hoắc gia cũng không làm việc không công, không thể nào làm một hồi lại lỗ vốn.

Nếu Hứa Ngôn ngay cả chút lợi nhuận này cũng muốn tính toán, xem ra tầm nhìn xa của anh ta cũng chỉ đến thế.

"Thế này đi, tôi thêm hai trăm lạng vàng nữa, những món còn lại gộp lại hai nghìn lạng vàng, tổng cộng hai nghìn hai trăm lạng, coi như tôi kết bạn với Hứa tiên sinh, được không?" Cô lại nhượng bộ thêm một chút.

Nếu Hứa Ngôn vẫn không đồng ý, thì việc làm ăn này có lẽ sẽ không thành.

"Hoắc gia chủ quả là người sảng khoái, ra tay quả nhiên không tầm thường, cái giá này, dù đến Nhạc An Thị cũng không tìm được nhà thứ hai, Hứa mỗ dĩ nhiên hài lòng." Hứa Ngôn rất hiểu đạo lý biết điểm dừng.

Hơn nữa, anh đến gặp Hoắc Tam Nương, cũng có ý muốn kết giao.

Dù không thêm hai trăm lạng vàng đó, anh cũng có thể kiếm lại từ nơi khác.

Không cần thiết vì mấy đồng bạc trắng mà làm căng thẳng mối quan hệ của cả hai.

Nụ cười trên mặt Hoắc Tam Nương hơi giãn ra.

“Hứa tiên sinh hài lòng là tốt rồi, vậy chúng ta ký hợp đồng trước, sau đó, để tôi làm tròn bổn phận chủ nhà, được không?” Cô cũng có ý muốn kết giao.

Hứa Ngôn lúc đầu nhìn đã là một nhân vật khó che giấu tài năng, càng nhìn, càng cảm thấy sâu không lường được.

Nhân vật như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ một bước lên mây.Chi bằng từ lúc còn chưa nổi danh, đã kết giao tình nghĩa.

Hai người coi như là cùng chung chí hướng, vừa gặp đã hợp.

Bất kể các món minh khí khác, chỉ riêng thanh bảo kiếm đã là vô giá, đơn hàng này liên quan đến một số tiền không nhỏ, cần phải có một người trung gian mà cả hai bên đều tin tưởng để làm chứng.

Đại Hồ Tử tuy không có uy tín cao như Lão Yên Đầu, nhưng dù sao cũng là người thừa kế tương lai của Ngô gia.

Dù là trước mặt Hứa Ngôn hay Hoắc Tam Nương, đều có thể diện, tự nhiên thuận tiện làm người bảo lãnh.

Rất nhanh, hợp đồng được ký xong, làm thành ba bản.

Hứa Ngôn và Hoắc Tam Nương mỗi người giữ một bản, còn một bản trong tay Đại Hồ Tử.

Bên Hoắc gia kiểm kê minh khí trước, sau đó Hoắc Tam Nương mới hỏi Hứa Ngôn.

“Hứa tiên sinh, hai nghìn hai trăm lạng vàng, không phải là con số nhỏ.” “Ngài xem là nhận tiền mặt, hay là ngân phiếu?” Hai nghìn hai trăm lạng vàng, dù đựng trong rương, mấy chiếc xe ngựa cũng không chở hết.

Đặc biệt là còn kéo từ tửu lầu Hoắc gia ra, không biết có bao nhiêu

đôi mắt đang nhìn chằm chằm.

Hứa Ngôn còn chưa muốn bộc lộ thực lực của mình ngay bây giờ.

Để tránh gây cảnh giác cho Trần ti lệnh.

Trong hệ thống của anh, tuy có chức năng quy đổi lạng vàng và đồng bạc trắng.

Nhưng mỗi lần đổi ngân phiếu ở ngân hàng, chắc chắn sẽ để lại dấu vết, cũng khó đảm bảo không bị Hoắc gia phân tích ra điều gì.

"Trước tiên đưa cho tôi mấy trăm lạng vàng, còn lại, đổi thành ngân phiếu đi." Anh suy nghĩ một lúc, vẫn cảm thấy như vậy an toàn hơn.

Lạng vàng dù mang về hết, cũng phải đổi thành đồng bạc trắng mới có thể phân phát xuống dưới.

Không qua bước ngân hàng là không được.

Anh phải nghĩ cách, có thể bỏ qua bước này, hay là… cũng thu mua mấy gian ngân hàng.

Đến lúc đó đồ vật đều trong tay mình, chẳng qua là tay trái đổi tay phải, sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức.

Nhưng việc này, phải đợi lợi nhuận từ lô dầu trẩu bán sang châu Âu về mới có thể thực hiện.

"Được, cứ theo ý ngài." Hoắc Tam Nương vẫy tay.

Lần này người hầu mang lên, là hai chiếc rương nhỏ.

Một chiếc hơi lớn hơn, đựng toàn là những lạng vàng óng ánh.

Một chiếc nhỏ hơn một chút, là một chồng ngân phiếu mệnh giá khác nhau.

Hứa Ngôn đích thân đếm lại số lượng, ra hiệu cho thuộc hạ cất

rương đi.

Đại Hồ Tử cười hì hì, lại chuẩn bị một chiếc rương lớn, bỏ hai chiếc rương nhỏ vào trong.

Phía trên còn chất thêm một ít lụa là gấm vóc quý giá, để che mắt người khác.

Tửu lầu Hoắc gia, không chỉ có chức năng là tửu lầu.

Chỉ cần trả đủ tiền, ở đây có thể mua được bất cứ bảo vật gì.

Vì vậy, khiêng một chiếc rương đầy gấm vóc ra ngoài, lại mua thêm vài món bảo vật khác.

Hứa Ngôn trông giống hệt một tên trọc phú mới phất đi mua sắm, Đại Hồ Tử, tự nhiên vẫn là người trung gian.

Chuyện chính đã bàn xong, tiếp theo, là thời gian kết giao tình cảm.

"Làm ăn với Hứa tiên sinh, quả nhiên sảng khoái!" "Trưa nay tôi mời, mời Hứa tiên sinh nếm thử món ăn đặc trưng của tửu lầu Hoắc gia chúng tôi!" Hoắc Tam Nương chủ động chìa cành ô liu, Hứa Ngôn dĩ nhiên vui vẻ nhận lấy.

"Vậy Hứa mỗ xin mặt dày ăn chực ngài một bữa, haha!" Hai người không nhanh không chậm trò chuyện về một số chuyện phiếm.

Hứa Ngôn vòng vo hỏi thăm tình hình xung quanh và Trường Sa.

Hoắc Tam Nương hiểu ý, biết anh có hoài bão lớn, chắc chắn là đang trải đường cho tương lai.

Lập tức cũng biết gì nói nấy.

Chỉ là mới kết giao lần đầu, quan hệ còn nông, lời nói cũng nông.

Có một số chuyện nói không được thấu đáo.

Hứa Ngôn càng hiểu rõ, nghe lời của Hoắc Tam Nương một nửa,

bỏ một nửa.

Phía sau còn có Đại Hồ Tử đi cùng, về lại tìm Lão Yên Đầu đối chiếu một phen, tự nhiên sẽ biết thật giả mấy phần.

Trong lúc đó, người hầu tỳ nữ liên tục thay đổi hoa quả trà bánh, như nước chảy mang lên từng món mỹ thực.

Ngoài đặc sản của Trường Sa, còn có những món ăn làm nên tên tuổi của tửu lầu Hoắc gia.

Một món ăn đã mấy trăm đồng bạc trắng, cũng không phải người bình thường có thể thưởng thức.

Rượu và thức ăn đang vào độ ngon, chủ và khách đều đang hứng khởi, Hứa Ngôn lại đột nhiên đặt đũa xuống.

Anh lấy ra một chiếc khăn trắng, chấm lên khóe miệng.

Chương 38

Mắt Hoắc Tam Nương hơi nheo lại, cũng đặt đũa xuống theo.

Xem ra, màn kịch chính thứ hai, sắp bắt đầu rồi.

“Hứa tiên sinh, còn nhiều món ngon chưa lên, hay là, uống ngụm trà nghỉ ngơi trước?” Hoắc Tam Nương chủ động gợi chuyện.

“Haha, Hoắc gia chủ, Hứa mỗ thật xấu hổ, đúng là không ăn nổi nữa.” Hứa Ngôn cố ý vỗ vỗ vào bụng.

Qua lớp áo, cũng có thể thấy được đường nét hoàn mỹ của cơ bắp rắn chắc.

Gõ lên còn phát ra tiếng “băng băng”, thật sự khiến người ta suy nghĩ miên man.

Nhưng ánh mắt của Hoắc Tam Nương không loạn, chỉ nhìn vào trán anh trở lên, hoặc dưới chóp mũi, thỉnh thoảng mới chạm mắt, nhìn nhau cười.

Cô nghe lời Hứa Ngôn, mỉm cười.

Ngũ quan vốn đã xinh đẹp xuất sắc, càng như hoa xuân nở rộ, đặc biệt quyến rũ lòng người.

“Hứa tiên sinh nói đùa rồi.

Nhưng mỹ thực Trường Sa vạn nghìn, bữa này quả thực không thể bao quát hết.” “Nếu sau này tiên sinh thường đến Trường Sa, xin hãy ghé thăm tửu lầu Hoắc gia của tôi nhiều hơn, nhất định sẽ để ngài bù lại hết những món hôm nay chưa được ăn!” Đại Hồ Tử ánh mắt khẽ lóe lên, nhìn chằm chằm vào sau gáy Hứa Ngôn với vẻ mặt kinh ngạc.

Thế này đã coi như là kết giao với Hoắc gia rồi sao?

Phải biết, đây là lời mời từ chính gia chủ Hoắc Tam Nương.

Quan lại quyền quý lớn nhỏ ở Trường Sa, ai mà không muốn trở thành khách quý của tửu lầu Hoắc gia.

Người có thể thường xuyên đến thì không ít.

Nhưng người được Hoắc Tam Nương đích thân mời, có thể nói là hiếm như lá mùa thu!

Chỉ là anh ta cũng đã tận mắt thấy Hứa Ngôn xuống mộ.

Chưa nói đến bản lĩnh của chính anh ta ra sao.

Chỉ nói đến đứa bé sáu tuổi và cô bé mười mấy tuổi đi theo bên cạnh anh ta, đều là cao thủ thâm tàng bất lộ.

Càng đừng nói đến mấy nghìn tinh binh sắt máu, và các loại vũ khí hạng nặng.

Nghĩ như vậy, cha mình ngay từ đầu đã quyết định kết giao với Hứa Ngôn, thật sự là đã đi trước một bước.

Bất kể trong lòng Đại Hồ Tử dấy lên sóng to gió lớn thế nào.

Hứa Ngôn nghe được lời mời này, lại cười và nhận lời ngay.

"Điều này là tự nhiên, nhìn khắp cả Trường Sa, có thể mang ra nhiều món ăn chất lượng cao như vậy, chỉ có tửu lầu Hoắc gia, không còn nơi nào khác." Một câu nói đơn giản, nhưng đã thể hiện rõ ý muốn kết giao sâu sắc của Hứa Ngôn với Hoắc gia.

Hoắc Tam Nương nghe không hiểu những lời ẩn ý này sao được, lập tức ý cười trong mắt càng sâu thêm vài phần.

Hứa Ngôn lại khẽ thở dài, đáy mắt dường như có vô vàn tiếc nuối.

"Đến rồi!" Hoắc Tam Nương trong lòng chấn động, tiếp nhận tín

hiệu chính xác, lập tức đưa ra phản hồi.

“Sao vậy?

Hứa tiên sinh sao lại đột nhiên thở dài?” Hứa Ngôn cười khổ lắc đầu.

“Hoắc đương gia không biết đó thôi, Hứa mỗ thân ở loạn thế, dù dưới trướng có người có súng, vẫn cảm thấy như bèo dạt không rễ, không nơi nương tựa.” “May mà có những huynh đệ bằng lòng tin phục Hứa mỗ theo sau, mới không đến nỗi sống qua ngày đoạn tháng, trôi theo dòng nước.” Anh ta trải một lớp nền xong, hốc mắt lại hơi đỏ lên, như thể thật sự bị tình huynh đệ cảm động.

Nhưng lời nói của anh ta lại chuyển hướng, nói tiếp: “Người giúp đỡ không bao giờ là thừa, chỉ là thế đạo này lòng người khó lường.” “Kỳ nhân dị sĩ tài nghệ cao siêu lại đáng tin cậy, thật không dễ tìm a.” Hoắc Tam Nương trong lòng chợt hiểu ra.

Hóa ra màn kịch thứ hai của Hứa Ngôn, hóa ra lại là đến xin người của cô.

Cửu Môn Trường Sa, mỗi nhà đều có sở trường riêng.

Nhưng nói đến mạng lưới tình báo, Hoắc gia nhận thứ hai, thì không ai dám nhận thứ nhất.

Hứa Ngôn thay vì mò kim đáy bể, chi bằng qua tay nhà họ Hoắc, đãi cát tìm vàng.

Nhờ cô sàng lọc ra những cao thủ vừa ý.

Người này, quả là có tâm tư tinh xảo và thủ đoạn cao tay.

Đến bước này, Hoắc Tam Nương mới giật mình phát hiện, màn kịch chính thứ hai này, mới là quan trọng nhất.

Lô minh khí trong tay Hứa Ngôn, đương nhiên nhờ nhà họ Hoắc ra

tay là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng cũng không phải chỉ có một con đường này.

Nếu anh ta vừa đến đã dò la tin tức với Hoắc gia, chắc chắn sẽ phải trả một cái giá lớn.

Có thể đảm bảo chất lượng hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào lương tâm của Hoắc gia.

Nhưng bây giờ Hứa Ngôn kết giao với Hoắc gia, rồi mới đưa ra vấn đề này, Hoắc gia dù thế nào cũng không thể mặt dày đòi phí.

Hơn nữa còn phải tận tâm giúp anh ta chọn người.

Dù sao, người đề nghị kết giao trước, là Hoắc gia.

Chẳng lẽ không nên thể hiện thành ý sao?

Hoắc Tam Nương tự phụ là nhìn người vô số, không ngờ chỉ trong vài câu nói đã bị anh ta dẫn dắt vào tròng, còn không tìm ra được một chút sai sót nào.

Đến lúc này, cô mới coi như hoàn toàn thu lại tia nghi ngờ cuối cùng.

Hứa Ngôn này, tuyệt đối không phải vật trong ao!

Trong lòng suy nghĩ nhanh như chớp, nhưng trên mặt không hề lộ ra, ngay cả nụ cười trên mặt cũng không giảm đi một phân.

"Hứa tiên sinh, ngài nói gì vậy!" "Nói đến tìm người, nhìn khắp thiên hạ, lại có ai có thể sánh được với Hoắc gia chúng ta." "Chỉ là không biết, tiên sinh muốn, là người như thế nào?" Hoắc Tam Nương nói những lời này, không hề có chút bực tức nào.

Dù sao mình đã mắc bẫy của người ta trước, nếu còn oán trách, e là mất đi khí độ.

“Không giấu gì Hoắc gia chủ, Hứa mỗ cũng là người thỉnh thoảng phải đi nam về bắc, nhưng bên cạnh luôn có một đám huynh đệ, lại quá gây chú ý.” “Có một số việc, cần người quý ở tinh chứ không ở nhiều.” “Hoắc gia chủ, ngài nói xem, có phải lý lẽ này không?” Hứa Ngôn nói uyển chuyển, nhưng Hoắc Tam Nương nghe rất rõ.

Anh ta muốn loại cao thủ độc lai độc vãng!

Sau vài lần suy tính so sánh, mắt Hoắc Tam Nương chợt sáng lên.

“Nói ra, tôi thật sự có một người như vậy.” “Chỉ là người đó tính tình cổ quái, không phải người dễ giao tiếp, với Hoắc gia chúng tôi cũng không có giao tình sâu đậm.” “Chỉ không biết Hứa tiên sinh có hứng thú làm quen một phen không.” Hứa Ngôn nghe thấy có hy vọng, dĩ nhiên là gật đầu đồng ý.

Trong lòng anh thực ra đã có một người, nhưng còn thiếu một người dẫn dắt.

Chỉ không biết người Hoắc Tam Nương tiến cử, có phải là người anh đang nghĩ đến không.

“Người này, là một đao khách có thân thủ khó lường, cũng là người duy nhất trong Cửu Môn của chúng ta một mình một phái.” “Hắn, tên thật không rõ, nhưng người đời đặt cho ngoại hiệu, Hắc Bối Lão Lục!” Hoắc Tam Nương nói được một nửa, Hứa Ngôn đã biết cô đang nói đến ai.

Chính là người đầu tiên trong lòng anh.

Hắc Bối Lão Lục!

Gã này nghe nói từng là một đao khách ở Thiểm Tây.

Tay cầm một thanh “Quan Sơn Đao” được chế tạo đặc biệt.

Đao pháp nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

Thậm chí còn có câu nói "Gây chuyện đi ngang qua, đầu người rơi dọc phố".

Hơn nữa hắn trầm mặc ít lời, với tám môn còn lại đều không có giao tình sâu đậm.

Ngoài thanh đao của hắn và một kỹ nữ già, không có ai có thể giao tiếp bình thường với hắn.

Loại người cô độc, không còn gì để cầu xin này.

Khó thuần phục nhất, nhưng cũng dễ thu phục nhất.

Tự nhiên là mục tiêu hàng đầu trong danh sách của Hứa Ngôn.

Hoắc Tam Nương chăm chú quan sát nét mặt của Hứa Ngôn.

Thấy trong mắt anh chỉ có sự tò mò, không có cảm xúc thừa thãi nào khác, trong lòng lại có chút do dự.

Chương 39

Chẳng lẽ, mình nghĩ sai rồi?

Hắc Bối Lão Lục không phải là mục tiêu hàng đầu của Hứa Ngôn, mà là người khác?

"Một mình một phái?

Phải có bản lĩnh mạnh mẽ đến đâu, mới có thể đứng ngang hàng với tám môn còn lại a!" Hứa Ngôn cảm khái một hồi, lập tức liên tục thúc giục.

"Hoắc đương gia, vậy phiền ngài làm người dẫn dắt, để Hứa mỗ chiêm ngưỡng phong thái của vị Lão Lục huynh đệ đó!" Hoắc Tam Nương nghe vậy cười.

"Huynh đệ?

Nếu nói về tuổi tác, ông ta làm đại ca của cậu thì thừa sức." Hứa Ngôn không hề để tâm chuyện ai là anh ai là em.

Chỉ cần thu phục được Hắc Bối Lão Lục, gọi ông ta một tiếng Lục ca thì có sao?

Hơn nữa, Hắc Bối Lão Lục cũng không phải là người không ai giao du được.

Đợi vài năm nữa khi Trương Đại Phật Gia nổi lên, chỉ có ông ta mới mời được Hắc Bối Lão Lục.

Vẫn còn một người có thể tiếp cận vị đao khách này, chạm vào thanh hắc kim cổ đao của ông ta, đó chính là Tề Thiết Chủy Tề Bát gia.

Hứa Ngôn đã chuẩn bị cướp vận may của Trương Đại Phật Gia,

vậy cướp thêm vài người anh em của ông ta nữa chắc cũng không phải chuyện gì to tát.

Phải biết rằng, Hắc Bối Lão Lục có thể đuổi giết huyết thi trong cổ mộ.

Một người một đao, chặn đứng cả một con phố lính Nhật.

Lão là người có chiến lực đứng đầu Cửu Môn, chỉ sau Trương Khởi Linh của thế hệ sau.

Báu vật như vậy không thu vào tay mình, chẳng lẽ lại có lý do dâng cho người khác sao?

Hắn lập tức phất tay, hào sảng nói: "Đây đều là chuyện nhỏ, chỉ cần vị Lục gia này chịu kết giao với tôi, Hứa mỗ sẽ tôn ông ấy làm huynh trưởng, đối đãi bằng lễ nghi của huynh trưởng." Hoắc Tam Nương gật đầu: "Người này tôi có thể giới thiệu cho Hứa tiên sinh, chỉ là ông ta có chịu nể mặt hay không, tôi không dám nói chắc." Bà ta đang tiêm cho Hứa Ngôn một liều thuốc phòng ngừa.

Dù sao thì, tính khí của gã đao khách đó quá mức cô độc và quái gở, có lúc thậm chí không giống một người sống.

Bà ta phải giới thiệu cho chu toàn để thể hiện thành ý với Hứa Ngôn.

"Được, có câu nói này của Hoắc gia chủ, Hứa mỗ đã cảm kích vô cùng!" Hứa Ngôn ôm quyền, thần thái và lời nói đều vô cùng chân thành.

Hắn đã nghĩ xong cách thu phục Hắc Bối Lão Lục rồi.

Hoắc Tam Nương nói đến đây, không trực tiếp cử người đi mời Hắc Bối Lão Lục đến, mà ra lệnh cho người đi một vòng trong thành Trường Sa trước.

Rất nhanh, người được cử đi đã mang tin tức về.

Vị Lục gia này đang uống rượu trong một con hẻm ở thành Tây.

“Hứa tiên sinh, tôi chỉ có thể giúp ngài đến đây thôi.

Phần còn lại, vẫn phải xem ngài.” Hoắc Tam Nương nói với vẻ áy náy.

Nếu có lựa chọn thứ hai, bà ta cũng sẽ không giới thiệu Hắc Bối Lão Lục.

Gã này dầu muối không ăn, ngay cả Thiên Vương lão tử cũng không để vào mắt.

Vậy mà, không ai dám chọc.

Ngay cả Trần ti lệnh nói một không hai ở thành Trường Sa cũng nghiêm lệnh cho thuộc hạ không được trêu chọc gã ăn mày điên đó.

Đúng vậy, Hắc Bối Lão Lục là một gã ăn mày.

Một thân áo đen rách rưới, lưng đeo một thanh Quan Sơn đao.

Hoặc là đang trên đường đi giết người, hoặc là say khướt như bùn trong một con hẻm nào đó.

Nếu không thì, cầm những đồng bạc dính máu, phóng túng trong những chốn hương phấn và rượu chè rẻ tiền.

Hứa Ngôn vừa nghe Hắc Bối Lão Lục đang uống rượu, liền đứng dậy ôm quyền với Hoắc Tam Nương.

“Hoắc đương gia, Hứa mỗ thực sự rất có hứng thú với vị Lục gia đó, nóng lòng muốn kết giao.” “Nếu vậy, tôi xin cáo từ trước, chúng ta hẹn sau gặp lại nhé?” Hoắc Tam Nương gật đầu đồng ý, nhìn Hứa Ngôn vội vã rời đi.

Rất nhanh, trong phòng riêng chỉ còn lại một mình Hoắc Tam

Nương.

Bà ta vỗ nhẹ tay, sau lưng liền xuất hiện một bóng người quỳ một chân xuống đất.

"Đi, điều tra kỹ cho ta, tên Hứa Ngôn này rốt cuộc có lai lịch gì?" Bà ta cũng không sợ Hứa Ngôn biết mình đang điều tra hắn.

Hoắc gia chuyên làm ăn buôn bán tin tức.

Hơn nữa, cho dù hai bên có quan hệ tốt, cũng phải biết người biết ta, không có gì phải né tránh.

Cũng không sợ Hứa Ngôn sẽ trách móc, sinh lòng nghi kỵ.

Bóng đen không lên tiếng, chỉ khẽ thoáng qua rồi biến mất không tăm tích.

Hoắc Tam Nương cầm tách trà đã hơi nguội trên bàn lên, không đưa đến miệng mà lại đổ vào chậu cây cảnh bên cạnh.

"Nổi gió rồi, trời Trường Sa, e là sắp có một trận mưa gió." Hứa Ngôn rời khỏi tửu lầu của Hoắc gia, giao "hàng" cho Đại Hồ Tử mang về Ngô gia trước để tránh tai mắt người khác.

Còn mình thì dẫn theo vài vệ sĩ thân cận, vội vã đi về phía con hẻm nhỏ ở thành Tây.

Hắc Bối Lão Lục nghiện rượu, một khi đã uống là không say không dừng.

Nếu đợi mình đến nơi mà ông ta vừa hay say rồi, thì phải chờ lâu lắm.

Hậu quả của việc cưỡng ép đánh thức không phải là đầu rơi xuống đất, thì cũng bị ghét bỏ xa lánh.

Đó không phải là điều hắn muốn.

Vội vã đến đầu hẻm, Hứa Ngôn mới đi chậm lại.

Nơi này là một khu ổ chuột điển hình.

Chưa vào hẻm, đã thấy nước bẩn chảy lênh láng, mùi hôi thối nồng nặc.

So với sự phồn hoa sạch sẽ nơi tửu lầu của Hoắc gia tọa lạc, hoàn toàn là một trời một vực.

Không, còn thấp hơn cả vực, đã lún sâu vào trong bùn đất.

Hứa Ngôn không thích loại áo dài rườm rà, luôn cảm thấy vướng víu chân tay.

Để giữ vẻ khiêm tốn, hắn cũng không mặc quân phục.

Mà là một bộ quần áo dài bình thường, nếu không phải khí chất của hắn thực sự nổi bật như hạc giữa bầy gà, thì cũng không khác gì một người dân bình thường.

Hắn cứ thế dẫm lên vũng nước bẩn, không hề nhíu mày mà đi vào trong hẻm.

Tay xách một vò rượu ngon, nhưng vệ sĩ đi cùng đều ở lại ngoài đầu hẻm.

Đi vào không xa, một người đàn ông mặc áo đen rách rưới, tóc tai bù xù che mặt liền lọt vào mắt.

Ông ta dường như cũng không ngửi thấy mùi hôi thối ngút trời, trong mắt chỉ có vò rượu trong tay.

Bên cạnh ngổn ngang mấy bình rượu đã uống cạn, nhưng bên tay vẫn còn mấy vò chưa mở nắp.

Trong mùi hôi thối và mùi rượu nồng nặc, còn có một luồng mùi máu tanh không thể xua đi.

Một thanh Quan Sơn đao nằm ngang trong vỏ trong lòng ông ta.

Dù một tay cầm rượu uống ừng ực, tay kia vẫn luôn hờ hững đặt trên đao.

Hứa Ngôn không đi lại gần hơn.

Từ lúc chưa vào hẻm, hắn đã bị một luồng sát khí sắc bén khóa chặt.

Càng đến gần người đàn ông áo đen, sát khí đè lên người càng đậm.

Vừa đúng lúc chạm đến một ranh giới vô hình, Hứa Ngôn dừng bước.

Hắn không chút nghi ngờ, chỉ cần mình dám tiến thêm một bước, giây tiếp theo sẽ là ánh đao lóe lên.

Cái đầu tốt đẹp sẽ bay vút lên trời!

Chương 40

Đương nhiên, với thân thủ hiện tại của Hứa Ngôn, muốn né tránh nhát đao đoạt mạng này cũng không phải chuyện khó.

Nhưng hắn đến để kết bạn, không phải để khiêu khích.

Tự nhiên trước khi vượt qua ranh giới đó, hắn đã chủ động dừng lại để thể hiện thành ý.

Người đàn ông áo đen thấy hắn không vượt qua, vẫn cứ tự mình uống rượu.

Lưỡi đao vừa thấy máu, bây giờ ông ta chỉ muốn say một trận.

Hứa Ngôn quay đầu nhìn quanh, đi đến một cái thùng gỗ bên cạnh rồi ngồi phịch xuống.

Tiếp đó, hắn đập vỡ lớp niêm phong bằng đất sét trên vò rượu.

Hương rượu quyến rũ lan tỏa, trong khóe mắt Hứa Ngôn, hắn thấy cánh mũi của người đàn ông áo đen giật giật mấy cái.

Hắn thầm cười trong lòng, nhưng trên mặt không hề biểu lộ.

Rượu này chính là một nước cờ hắn đã bố trí từ sớm.

Kiếp trước, hắn cũng là một cao thủ trong làng rượu.

Nếm qua đủ loại rượu ngon trên đời, vẫn cảm thấy rượu cổ của Hoa Quốc có hương vị đặc biệt hơn.

Khi đó vì hứng thú, hắn đã đặc biệt bỏ ra giá cao thuê người đi khắp nơi tìm kiếm các công thức rượu cổ về, tự mình thử nghiệm phục chế.

Qua lại vài lần, không ngờ hắn lại kết hợp được công thức cũ và ý tưởng mới, ủ ra một loại rượu ngon tuyệt hảo.

Loại rượu này đã được hắn kiểm chứng qua hàng trăm con sâu rượu.

Không ai có thể từ chối hương thơm, vị ngon và hậu vị của nó.

Không ngờ sau khi trọng sinh, nó lại có đất dụng võ.

Hứa Ngôn giơ tay, đưa vò rượu lên miệng tu ừng ực.

Hương rượu trong không khí càng thêm nồng nàn, thậm chí còn lấn át cả mùi hôi thối và mùi máu tanh.

Một ngụm rượu vừa xuống bụng, bên tai đã vang lên giọng nói khàn khàn.

"Ngươi.....cho ta.....một ngụm." "Vò này, tặng ngươi!" Hứa Ngôn tiện tay đưa vò rượu qua.

Người đàn ông áo đen nhận lấy vò rượu, ngửa đầu tu.

Yết hầu chuyển động, rượu tràn ra chảy dọc theo cổ, làm ướt áo trước ngực.

Hồi lâu sau, ông ta mới đặt vò rượu xuống, quệt miệng.

"Rượu.....ngon." Khen xong, ông ta lại ôm chặt vò rượu trong lòng hơn một chút, rồi mới liếc nhìn Hứa Ngôn.

"Chuyện gì, nói đi." Đây là đã đồng ý với Hứa Ngôn một việc.

"Tôi đến từ Văn Huyện, muốn mời đại ca đến đó một chuyến." Lời của hắn khiến đôi mắt đen của người đàn ông kia khẽ nheo lại, che đi một tia kinh ngạc.

"Chỉ vậy thôi, không giết người?" Người tìm đến ông ta không biết có bao nhiêu, mang rượu đến càng không ít.

Không phải giết người cướp của, thì cũng là loại bỏ kẻ thù.

Người này không chỉ mang đến loại rượu ngon hiếm có trên đời,

mà ngay cả điều kiện đưa ra cũng ngoài dự đoán.

"Được." Người đàn ông áo đen dứt khoát đồng ý.

Núi đao biển lửa, ông ta cũng đã chém ra một con đường.

Một cái Văn Huyện, cho dù là hang rồng ổ cọp, ông ta cũng dám đi.

"Tốt, vậy Hứa mỗ không làm phiền đại ca nữa, cáo từ." Hứa Ngôn đứng dậy ôm quyền, dứt khoát quay người bỏ đi.

Ngược lại khiến trong mắt người đàn ông áo đen lại lóe lên một tia ngạc nhiên.

Mãi cho đến khi đi ra khỏi đầu hẻm rất xa, cảm giác bị sát khí khóa chặt mới dần dần nhạt đi.

Hứa Ngôn cười lắc đầu: "Hắc Bối Lão Lục này, quả nhiên danh bất hư truyền." "Nếu có được sự giúp đỡ thật lòng của ông ta, thật sự là như hổ thêm cánh." Hắc Bối Lão Lục đã đồng ý với hắn, chắc chắn sẽ đến Văn Huyện.

Mồi đã thả xuống, chỉ xem ông ta khi nào cắn câu thôi.

Hứa Ngôn hôm nay mọi việc đều thuận lợi, tâm trạng cũng rất tốt.

Hắn dẫn theo vài vệ sĩ thân cận lang thang trên phố một vòng.

Tay lại xách thêm không ít lụa là gấm vóc, son phấn nước hoa, lúc này mới thong thả trở về Ngô gia.

Vừa chưa vào cửa, một luồng gió thơm đã ập đến.

Cô bé xinh xắn như ngọc lao vào lòng Hứa Ngôn, ôm chặt eo hắn, vặn vẹo làm nũng.

"Ngôn ca ca, hôm nay anh đi đâu mà không mang em theo?

Lần sau không được thế đâu!" Hứa Ngôn giơ cao hai tay.

Tay hắn xách đầy các loại gói đồ, khiến hắn không thể đẩy cô bé

ra được.

Hai người cứ thế thân mật "ôm nhau" ngay trước cửa lớn, người qua đường nhìn thấy đều không nhịn được mà chỉ trỏ, bàn tán.

"Tiểu La nhi, em không đứng dậy, đồ trên tay anh rơi hết bây giờ." Hứa Ngôn không quan tâm đến ánh mắt của người khác.

Nhạc Khỉ La càng không phải là người để ý đến suy nghĩ của người khác.

Nhưng nghe Hứa Ngôn nói, cô vẫn thò đầu ra khỏi lòng hắn, liếc nhìn trái phải, rồi lập tức nhảy ra.

"Tất cả những thứ này đều cho em à?

Cho em phải không?

Chính là cho em!" Nhạc Khỉ La ôm cánh tay Hứa Ngôn nhảy tưng tưng.

Mắt cong thành vầng trăng khuyết, đáy mắt tràn ngập ngọt ngào.

"Đương nhiên là của em rồi, mấy thứ này anh có dùng được đâu." Hứa Ngôn dỗ dành cho tiểu tổ tông này vui vẻ trước, để cô về phòng từ từ mở quà.

Còn mình thì cho người hầu báo một tiếng, rồi lại thong thả đi đến thư phòng của Ngô gia.

Hiện tại Ngô gia đã đặt cược vào hắn, đã là người cùng một thuyền.

Dù hắn không chủ động đến tìm Lão Yên Thương, tối nay cũng không thiếu một lời mời.

Chủ nhân không có ở đó, Hứa Ngôn liền đứng ngoài thư phòng ngắm cảnh.

Dinh thự của Ngô gia mang đậm vẻ cổ kính, đều là những ngôi nhà cổ đã truyền lại mấy trăm năm, đặc biệt chú trọng đến cái thú "di bộ hoán cảnh".

Không lâu sau, Lão Yên Thương cùng Đại Hồ Tử vội vã đến, mời Hứa Ngôn vào cửa.

"Hứa tiên sinh, lão hủ xin chúc mừng ngài, đã có được sự giúp đỡ của Hoắc gia." Lão Yên Thương mặt mày hồng hào, chắp tay chúc mừng.

Ông ta cũng không ngờ, Hứa Ngôn chỉ gặp Hoắc Tam Nương một lần, đã lại có thêm một trợ lực.

Cửu Môn Trường Sa không phải là nơi có thể dễ dàng kết giao.

"May mắn, đều là may mắn." Hứa Ngôn xua tay, giọng điệu vô cùng khiêm tốn.

Lão Yên Thương lại thầm gật đầu trong lòng.

Đây mới là khí độ của người làm nên nghiệp lớn.

"Nghe con trai tôi nói, ngài còn đi gặp Hắc Bối Lão Lục, có phải là muốn thu phục người đó về dưới trướng không?" Ông ta lại hỏi thêm một câu.

Cùng là người trong Cửu Môn, Ngô gia gần như không có giao thiệp gì với Hắc Bối Lão Lục.

Người đó trầm mặc ít nói, thân thủ cực cao, quả thực là một cao thủ hiếm có.

Nhưng Trường Sa sóng gió khó lường, các thế lực đan xen phức tạp, chỉ có một mình Hắc Bối Lão Lục, không thể có tác dụng quyết định đến toàn cục.

"Không sai, tôi muốn ông ta theo tôi." Hứa Ngôn thẳng thắn thừa

nhận.

Chương 41

Hắn không chỉ muốn thu phục Hắc Bối Lão Lục, mà cả năm nhà còn lại ngoài Ngô gia và Hoắc gia, hắn cũng đều muốn thu về dưới trướng.

Chỉ có tên Trần Bì A Tứ kia một thân xương phản phúc, tính tình tà ác âm trầm, phải rút xương phản phúc của hắn ra, mới có thể dùng được.

"Người đó tính tình cô độc quái gở, tuy cùng chúng ta được gọi là Cửu Môn, nhưng đều là đơn độc một mình." "Hứa tiên sinh muốn thu phục ông ta, e là..... có chút khó khăn." Lão Yên Thương chỉ biết Hứa Ngôn gặp Hắc Bối Lão Lục, chứ không biết kết quả ra sao.

Nhưng thấy hắn vẫn một mình trở về, liền đoán rằng kết quả có lẽ không được như ý.

"Không sao." Hứa Ngôn xua tay.

"Là người, thì không thể không có kẽ hở để tấn công.

Ông cứ xem đi, tôi tự có cách." Lão Yên Thương thấy hắn tự tin, lại không muốn nói nhiều, liền không hỏi thêm nữa.

Hai nhà tuy đã là đồng minh, nhưng cũng không phải chuyện gì cũng phải báo cáo cho đối phương.

Tránh chủ đề về Hắc Bối Lão Lục, Hứa Ngôn đem chuyện nghe được từ Hoắc Tam Nương ra, đối chiếu lại với Lão Yên Thương một lần.

Trong lời nói có tám phần thật, hai phần giả.

Đã được coi là biểu hiện của sự thành ý.

Hứa Ngôn lập tức đứng dậy cáo từ, dẫn Nhạc Khỉ La trở về dinh thự tạm thời của hắn ở Trường Sa.

Lão Yên Thương cùng Đại Hồ Tử đích thân tiễn hai người ra cửa lớn.

Nhìn đoàn người dần đi xa, ông ta hỏi Đại Hồ Tử: "Con thấy Hứa tiên sinh có thu phục được Hắc Bối Lão Lục không?" Đại Hồ Tử vuốt râu, lắc đầu.

"Ba, vị Hứa tiên sinh này, thủ đoạn không phải dạng vừa đâu." "Ba cũng nghe con trai nói rồi, ông ấy đã làm thế nào để Hoắc gia quyết định kết giao." "Hơn nữa con thấy, ông ấy đối với Hắc Bối Lão Lục không chỉ là thế bắt buộc phải có, mà còn rất tự tin." "Chuyện này, nói không chừng..... có thể thành công." Lão Yên Thương im lặng không nói, nhưng trong lòng cũng đã tin vài phần vào câu trả lời này.

"Vậy chúng ta cứ xem đã, trời Trường Sa, cũng nên thay đổi một chút rồi." Hứa Ngôn trở về dinh thự tạm thời, nhìn các vệ sĩ sắp xếp xong những thứ mang về, liền gọi Lý Song đến thư phòng.

"Ngôn gia, đây là thông tin ngài bảo tôi đi thu thập." Hắn không đợi Hứa Ngôn ra lệnh, đã đưa lên mấy tờ giấy, viết chi chít chữ.

Đều là thông tin về Chu phó quan, người đang rất được lòng Trần ti lệnh.

Hứa Ngôn xem kỹ một lượt, mấy lần suýt nữa thì vò nát tờ giấy.

Đây đâu phải là giới thiệu tiểu sử.

Rõ ràng là một bộ sử tội ác không thể kể hết!

Chu phó quan đã theo Trần ti lệnh, từ thời kỳ quân phiệt hỗn chiến đầu Dân quốc mà chém giết một đường đi lên.

Con người gian trá tham lam, ham rượu mê gái.

Đối với cấp trên thì nịnh nọt, đối với cấp dưới thì tác oai tác quái.

Đừng nói là bị người khác đắc tội, chỉ cần tâm trạng hắn không tốt, cũng sẽ tùy tiện tìm người trên phố để hành hạ cho vui.

Người dân Trường Sa ngầm gọi hắn một biệt danh là "Chu Bái Bì"!

Nén lại ý muốn băm xương Chu Bái Bì thành tro.

Hứa Ngôn xem xong toàn bộ tài liệu, ghi nhớ trong lòng, tiện tay đốt hết mấy tờ giấy.

Lại hỏi Lý Song: "Các cậu đi điều tra Chu Bái Bì, không bị ai theo dõi chứ?" "Sau lưng có vài cái đuôi theo mấy lần, đều bị tôi cắt rồi." Lý Song trả lời, khiến Hứa Ngôn rất hài lòng.

Hoắc gia là thế lực bản địa ở Trường Sa, chuyên buôn bán tin tức.

Có thể tránh được tai mắt của Hoắc gia để hoàn thành nhiệm vụ, Lý Song quả không hổ là tinh nhuệ trong tinh nhuệ mà hệ thống khen thưởng.

"Rất tốt!

Từ bây giờ, tôi muốn Hoắc gia nghe được cái gì, họ mới có thể nghe được cái đó, làm được không?" Hứa Ngôn không tiếc lời khen ngợi, đồng thời cũng giao nhiệm vụ mới.

"Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Lý Song đứng nghiêm, dõng dạc đảm bảo.

"Được, dẫn anh em đi nghỉ ngơi đi, nếu không có gì bất ngờ, ngày mai sẽ có người đến tận cửa." Hứa Ngôn nói xong câu đó, liền đứng dậy trở về phòng ngủ. ... ...

Nhìn Hứa Ngôn rời khỏi con hẻm nhỏ.

Hắc Bối Lão Lục lại ngửa đầu uống một ngụm rượu.

Từ trên người thanh niên này, ông ta không cảm nhận được chút sát khí nào.

Ngược lại rất ôn hòa ấm áp, có một cảm giác khiến người ta muốn chủ động tiếp cận.

Người như vậy, ông ta đã từng gặp.

Chỉ là vẻ bề ngoài.

Sự thật chứng minh, lòng người, cuối cùng vẫn cách một lớp da bụng.

Cho nên, lần đầu gặp người này, trong lòng ông ta cảnh giác, thậm chí còn hơn xa người khác.

Nếu không phải vì vò rượu ngon này, ông ta tuyệt đối sẽ không đồng ý bất kỳ yêu cầu nào của người này.

"Đi.....Văn Huyện?" Hắc Bối Lão Lục ngẩng đầu nhìn trời.

Trên bầu trời xanh thẳm cao vời, chỉ có vài vệt mây như sợi bông.

Mặt trời chói chang treo lơ lửng, không khí tràn ngập sự oi bức khó chịu.

Ông ta đột nhiên đứng dậy, đeo Quan Sơn đao ra sau lưng.

Xách vò rượu uống từng ngụm nhỏ, thong thả đi về phía đầu hẻm.

Chọn ngày không bằng gặp ngày.

Đã đồng ý yêu cầu của hắn, vậy bây giờ đi một chuyến.

Xem trong hồ lô của hắn, rốt cuộc bán thuốc gì.

Hắc Bối Lão Lục đi trên phố, người đi đường xung quanh đều vội vàng né tránh.

Trên người ông ta pha trộn mùi máu tanh nồng nặc, mùi rượu và

mùi hôi thối.

Giống như một tên say rượu vừa từ đống rác chui ra.

Nhưng ánh mắt lạnh lùng vô cảm của ông ta, cùng với thanh trường đao chưa rút khỏi vỏ sau lưng, lại khiến mọi người tránh xa không kịp.

Ở góc phố không xa, hai người đàn ông ăn mặc như tiểu thương nhìn nhau.

Môi mấp máy không thành tiếng.

"Là Hắc Bối Lão Lục, ông ta ra khỏi thành rồi, đi, về báo cho gia chủ biết." "Vâng." Sau một hồi trao đổi vội vã, một người lặng lẽ đi theo, người còn lại thì quay người, nhanh chóng hòa vào dòng người qua lại không ngớt.

Gã tiểu thương theo dõi Hắc Bối Lão Lục vừa ra khỏi cổng thành đã ngớ người.

Ngoài thành là một con đường quan lộ thẳng tắp, hắn cũng chỉ là trước sau đuổi theo.

Nhưng trên con đường quan lộ đó, làm gì còn thấy bóng dáng của Hắc Bối Lão Lục.

"Không thể nào!

Sao lại nhanh như vậy!" Trán gã tiểu thương lập tức đổ mồ hôi.

Dưới đất là những dấu chân và vết xe hỗn loạn, muốn truy tìm dấu chân của Hắc Bối Lão Lục căn bản là không thể.

Hắn lại không thể cứ thế quay về phục mệnh, chỉ đành cắn răng men theo con đường quan lộ mà đuổi theo.

Mắt thấy đã xa cổng thành, sắp đi vào một khu rừng hoang vắng.

Gã tiểu thương đang cúi đầu cẩn thận phân biệt dấu chân, bất ngờ bị người từ phía sau siết cổ.

Chương 42

Cảm giác lạnh buốt áp vào da, thậm chí còn có cảm giác đau nhói.

Hắn gần như ngay lập tức nhận ra, thứ đang kề trên cổ mình là gì.

"Còn theo nữa, chết!" Giọng nói khàn khàn vang lên sau tai.

Âm cuối cùng vừa dứt, người nói đã ở xa mấy bước.

Gã tiểu thương "phịch" một tiếng ngã mềm xuống đất, hai chân không ngừng run rẩy, sau lưng cũng bị mồ hôi lạnh làm ướt một mảng.

Hắc Bối Lão Lục không biết từ lúc nào đã đến sau lưng hắn, cũng không biết đã theo hắn bao lâu.

Lời cảnh cáo vừa rồi đã là một sự khoan hồng đặc biệt.

Nếu không, hắn bây giờ đã là một cái xác không đầu!

Gã tiểu thương không dám khiêu khích sự kiên nhẫn của Hắc Bối Lão Lục nữa, chỉ đợi hồi phục một chút sức lực, liền run rẩy lết về phía Trường Sa.

Cắt được cái đuôi bám theo, Hắc Bối Lão Lục lại tiếp tục lên đường.

Tốc độ của ông ta cực nhanh, nhưng đi một mạch đến Văn Huyện, cũng đã là lúc hoàng hôn.

Văn Huyện và Vũ Huyện hiện giờ đều dưới trướng Hứa Ngôn, có tinh binh canh giữ, lại có luật lệ nghiêm minh quản lý.

Toàn bộ không khí đều thay đổi.

Tuy hiện tại vì chiến loạn liên miên, ban đêm vẫn phải đóng cổng thành.

Nhưng trên mặt người dân qua lại trên phố, đều mang theo nụ cười.

Hắc Bối Lão Lục đi đến cổng thành, liền bị binh lính gác thành chặn lại.

Ông ta khẽ nắm chặt chuôi đao, im lặng chờ đối phương lên tiếng.

Nếu là một câu chửi rủa, ông ta sẽ cho tên lính đó chết ngay tại chỗ!

Nhưng tên lính đó lại chào ông ta một cái trước, rồi trầm giọng nói: "Trong thành không được mang theo bất kỳ vũ khí nào, xin hãy giao nộp đao của ngài." Thời kỳ này các nơi quân phiệt cát cứ, thường xuyên không vừa ý là đánh nhau.

Trong số người dân và thương đội qua lại, mang theo đủ loại vũ khí phòng thân cũng rất nhiều.

Các thành phố lớn kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt, cấm mang vũ khí vào thành.

Nhưng những thị trấn nhỏ bình thường, cho dù có kiểm tra, chỉ cần cho ít bạc vụn đút lót, đa số sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng Hắc Bối Lão Lục có thể nhận ra, tên lính trước mặt này rất nghiêm túc.

Hơn nữa, tuyệt đối sẽ không vì đút lót mà cho qua.

Thậm chí còn có thể bắt giữ ông ta ngay tại chỗ.

Chỉ là một thị trấn nhỏ nghèo nàn hẻo lánh, mà mức độ kiểm tra lại sánh ngang với Trường Sa?

Hắc Bối Lão Lục chỉ mới ở cổng thành, đã cảm nhận được sự khác biệt đầu tiên.

Đương nhiên, ông ta tuy cảm thấy kinh ngạc trước sự nghiêm túc

này, nhưng bảo ông ta giao ra cây đao của mình, thì đúng là nằm mơ!

Ông ta lạnh lùng đối mặt với tên lính đó, trong lòng lại đang suy đoán ý đồ của người thanh niên tặng rượu.

Chẳng lẽ là muốn ông ta mượn cớ gây rối, tạo ra một trận mưa máu gió tanh ở Văn Huyện?

Đang suy nghĩ, đột nhiên một người lính khác chạy tới, nhìn ông ta từ trên xuống dưới một lượt, rồi thì thầm với người lính lúc nãy.

"Được rồi, ông vào đi, nhớ đừng gây sự!" Tên lính đó lại trực tiếp cho qua, nhưng lại không nhịn được mà cảnh cáo một câu.

Hắc Bối Lão Lục lập tức đoán được, người thanh niên tặng rượu ở Văn Huyện chắc chắn có thân phận địa vị rất cao.

Hơn nữa hắn đã tính được mình sẽ lập tức khởi hành đến đây, nên đã sắp xếp bên này rồi.

Người lính chỉ là tuân lệnh làm việc, lại không như những người khác buông lời sỉ nhục ông ta, Hắc Bối Lão Lục tự nhiên sẽ không làm khó hắn.

Chỉ là thu tay đang nắm đao về, đi thẳng vào trong thành.

"Đợi đã!" Sau lưng vang lên tiếng gọi.

Người lính vừa chạy tới lại đuổi theo.

"Đoàn trưởng của chúng tôi đã dặn, mời ngài sau khi xem xong Văn Huyện, lại phiền ngài đi một chuyến đến Vũ Huyện." Hắc Bối Lão Lục không phải là người có tính tò mò mạnh mẽ.

Nhưng nghe xong câu này, lại bị khơi dậy sự tò mò.

Nếu ông ta nhớ không lầm, Văn Huyện và Vũ Huyện đều có một vị "đại soái" trấn giữ.

Từ lúc nào lại mọc ra một đoàn trưởng?

Người thanh niên tặng rượu, chắc hẳn chính là cái gì đó gọi là đoàn trưởng.

Vậy vị đại soái ban đầu, lại đi đâu rồi?

Ánh mắt Hắc Bối Lão Lục lóe lên, khẽ gật đầu, rồi quay người đi.

Ông ta đột nhiên có chút mong đợi, xem "đoàn trưởng" đó rốt cuộc muốn cho ông ta xem cái gì.

Gần đến giờ đóng cổng thành, một số người dân ở các thôn làng ngoài Văn Huyện bắt đầu thu dọn hàng quán chuẩn bị ra khỏi thành.

Trước một quầy bánh nướng, một cô bé buộc tóc bằng dây đỏ cầm một đồng xu, thở hổn hển chặn chủ quán lại.

"Kịp.....kịp rồi!

Nhanh, gói cho cháu mấy cái bánh nướng nóng hổi đi!" "Nhị Nha, anh trai con lĩnh lương rồi à?

Sao có tiền mua bánh nướng thế?" Chủ quán là một người đàn ông trung niên, cười tủm tỉm vừa bỏ bánh vào túi giấy, vừa trêu chọc cô bé.

"Hì hì, cái này không nói cho chú được đâu!

Nói rồi, ngày mai hàng xóm láng giềng đều biết hết!" Cô bé cười còn đẹp hơn hoa.

Tuy vóc dáng trông gầy gò đáng thương, nhưng mặt lại hồng hào.

"Được rồi, con không nói ta cũng biết!" Ông chú chủ quán thở dài, nói với vẻ ngưỡng mộ: "Cũng là nhà con may mắn, đợi được Ngôn gia!" "Có thể phục vụ dưới trướng ông ấy, đó là công việc tốt mà bao nhiêu người ở Văn Huyện chúng ta cầu còn không được!" "Nếu không phải thằng con nhà ta bị họ Tôn hại gãy một chân..." Lời nói

của ông ta nghẹn ngào, đột nhiên không nói tiếp được nữa.

"Chú đừng buồn!

Bây giờ Văn Huyện có Ngôn gia, ngày tốt lành của chúng ta mới bắt đầu thôi." Một người qua đường không nhịn được chen vào, lập tức nhận được sự hưởng ứng.

"Đúng vậy, bây giờ các huyện thành, thôn trấn lớn nhỏ trong vòng trăm dặm, ai mà không ghen tị với người dân hai huyện Văn Vũ chúng ta." "Ngôn gia không chỉ bắn chết hai tên khốn nạn tội ác tày trời, mà còn chỉnh đốn hết bọn lưu manh côn đồ lớn nhỏ trong thành." "Còn giảm thuế cho chúng ta, khuyến khích kinh doanh." "Còn nghiêm lệnh không cho lính dưới trướng quấy nhiễu dân, nghe nói ai dám vi phạm, lập tức lôi ra chém đầu đấy!" "Đúng vậy!

Con trai nhà tôi bây giờ đang đi lính dưới trướng Ngôn gia, chỉ là lính quèn thôi mà mỗi tháng cũng mang về nhà mười lăm đồng bạc!

Mười lăm đồng đấy!" "Thằng nhà tôi, trước đây cũng ở trong quân ngũ, bị thương tật, cũng lĩnh được mười đồng bạc gọi là phí an gia.

Nếu không, tôi cũng không biết làm sao để kéo con qua ngày!" "Cũng không biết Văn Huyện chúng ta có phải đã chịu đủ khổ rồi không, ông trời phái Ngôn gia đến trừ bạo an dân, bảo vệ một phương." "Chỉ cầu ông ấy bình bình an an, vạn sự như ý, cả nhà tôi ngày nào cũng khấu đầu trước bài vị trường sinh của ông ấy!" Mọi người nói chuyện rôm rả, không hề để ý đến một gã ăn mày đang lặng lẽ lắng nghe ở phía xa.

"Được rồi, không tán gẫu nữa, lát nữa đóng cổng thành là không ra được đâu!" Ông chủ quán trung niên hoàn hồn, lại bắt đầu một trận thu dọn tay chân luống cuống.

"Vậy thì đừng về nữa!

Bây giờ Văn Huyện an toàn hơn cái thôn ngoài kia của ông nhiều." "Đúng vậy, ông cứ để sạp hàng ở đây, về nhà tôi uống vài chén đi!

Đến mai ông lại ra bán, đồ đạc bên trong sẽ không mất đâu!" "Ha ha, ông ta không về, vợ ở nhà có cho không?

Mặt bị cào cho nở hoa đấy!" "Nở thì nở, chỉ sợ bị đạp xuống giường!

Cái cảm giác ngứa ngáy khó chịu ấy, chịu không nổi đâu!" Không biết ai đã bắt đầu nói chuyện tục tĩu, gây ra một trận cười vang và những lời mắng yêu.

Hắc Bối Lão Lục nhìn đám người đó, lại nghi ngờ mình có phải đã đến nhầm chỗ không.

Nơi này, thật sự vẫn là Văn Huyện đó sao?

Trong những nhiệm vụ trước đây, không ít lần phải đi qua Văn Huyện.

Khi đó người dân trong huyện thành ai nấy ánh mắt đều đờ đẫn trống rỗng, đi trên phố đều lê chân, lảo đảo.

Như thể giây tiếp theo sẽ ngã xuống, biến thành một cái xác chết đói bên đường.

Chương 43

Khi đó trên đường phố khắp nơi là những binh lính lang thang, từng người một mũ lệch áo rộng, ồn ào.

Không phải từ nhà này xách hai con gà vịt, thì cũng là từ nhà kia dắt một con dê ra.

Khắp nơi là oán thán, kêu khóc van xin.

Nói là địa ngục trần gian, cũng không ngoa.

Nhưng bây giờ, tuy cả Văn Huyện sắp chìm vào bóng đêm.

Nhưng người dân vẫn có thể tụ tập nói chuyện vui vẻ, thậm chí vẻ mặt hốc hác ban đầu cũng biến mất, ai nấy mặt mày đều hồng hào.

Chỉ mới mấy tháng không qua, Văn Huyện đã thay đổi trời đất, hay là thay đổi cả huyện?

Hắc Bối Lão Lục từ miệng họ, luôn nghe thấy cái tên "Ngôn gia".

Mọi thứ, dường như đều là do người này mang lại.

Người thanh niên tặng rượu bảo ông ta qua đây, có phải chính là người được gọi là "Ngôn gia" không?

Ông ta mơ hồ có cảm giác, dường như đã hiểu, tại sao người đó lại bảo ông ta đến Văn Huyện.

Đám đông dần dần tan đi.

Trong gió đêm còn vang lên những lời nói vui vẻ, nhẹ nhàng của những người đi cùng nhau.

Hắc Bối Lão Lục bắt đầu đi chậm lại.

Men theo con đường chính trong huyện, từng bước đi xuống.

Đường phố ở đây, dường như trở nên vô cùng sạch sẽ.

Trên đường không thấy bất kỳ mẩu giấy hay rác rưởi nào.

Cảnh tượng nước bẩn chảy lênh láng, rác rưởi khắp nơi, cho dù là ở Trường Sa, cũng đều bị che giấu sau một vẻ phồn hoa.

Nhưng ở đây, lại thực sự hoàn toàn không thấy.

Các cửa hàng hai bên đường, sớm đã treo biển nghỉ bán.

Từ phía sau vọng ra những mùi thơm hấp dẫn, không biết là bếp nhà ai đã nổi lửa, cơm canh đã dọn lên bàn.

Trong ấn tượng của ông ta, những điều này chưa từng có.

Văn Huyện, vẫn là Văn Huyện đó.

Lại dường như, đã không còn là Văn Huyện đó nữa.

Hắc Bối Lão Lục đi rất chậm, cũng đi rất lâu.

Có lúc, ông ta đột nhiên bay lên mái nhà, đứng trên mái hiên nhìn về một hướng nào đó.

Có lúc, ông ta lại nằm trên mái nhà người khác, lật một viên ngói lên, nhìn vào bên trong hồi lâu.

Cách ông ta mười mấy mét, hai bóng người đứng bên đường nhìn ông ta.

"Đại ca, chúng ta cứ thế nhìn à?

Gã này trèo lên mái nhà lật ngói, còn nhìn trộm nhà dân, sao không ra tay bắt hắn?" Một người trong đó không nhịn được phàn nàn, lại bị người kia vỗ vào gáy một cái.

"Bảo mày nhìn thì cứ nhìn, lời của Ngôn gia cũng không nghe à?" "Việc mà ông ấy đã sắp xếp, chúng ta cứ nhắm mắt làm theo, chẳng lẽ còn thiệt cho mày sao?" Người bị đánh rụt cổ lại, không nói thêm gì

nữa, lại tiếp tục nhìn Hắc Bối Lão Lục.

Họ tưởng mình ẩn nấp rất kỹ, nào biết người đang nằm trên mái nhà nhìn trộm kia, sớm đã phát hiện ra họ.

Chỉ là không muốn gây chuyện vô ích mà thôi.

Hắc Bối Lão Lục đi dạo như vậy, dạo cả một đêm.

Rượu ngon trong vò, đã chỉ còn một nửa.

Ông ta không những không say, mà trông càng uống ánh mắt càng tỉnh táo.

Chỉ khổ cho hai người theo ông ta cả đêm, tinh thần căng thẳng cao độ một đêm, trông tiều tụy hơn hôm trước rất nhiều.

"Két".

Cổng thành từ từ mở ra trong ánh bình minh.

Văn Huyện đã ngủ yên một đêm, lại bắt đầu bừng lên sức sống và sinh khí.

Hắc Bối Lão Lục dừng bước, đột nhiên quay đầu lại.

Hai người phía sau không kịp lùi lại đứng sững tại chỗ, giữ một tư thế kỳ quái.

"Đừng theo nữa, tôi đi đây." Ông ta nói xong liền đi, rất nhanh đã biến mất trong ánh nắng ban mai ngày càng sáng.

Trường Sa, đường Trung Sơn.

Là con phố sầm uất nhất Trường Sa, trên đường Trung Sơn các loại tửu lầu, cửa hàng san sát.

Người đi đường trên phố chen vai thích cánh, trông rất náo nhiệt.

Hứa Ngôn ngáp một cái thật dài, khóe mắt đọng một giọt lệ.

Hai tay đút túi, thong thả đi trên phố.

Phía trước là một cô bé nhảy chân sáo, lúc thì xông vào cửa hàng này, lúc lại từ cửa hàng khác xông ra.

Mỗi lần ra, sau lưng đều có một nhân viên bán hàng không thấy được nửa thân trên.

Những chiếc hộp trong tay, gần như sắp chạm đến trời.

Sau lưng Hứa Ngôn, có một chiếc ô tô nhỏ hiếm thấy đi theo.

Đây là xe được gửi từ Hoắc gia đến vào sáng sớm, nói là tặng Hứa Ngôn đi lại, lái cho vui.

Chiếc ô tô nhỏ này không phải kiểu xe đời sau.

Hứa Ngôn tuy là người có bằng lái, nhưng vẫn chưa nghiên cứu ra cách lái chiếc ô tô cổ này.

Nếu bảo hắn lái xe tải hạng nặng, hắn có thể lái ra hiệu ứng drift.

Nhưng lái xe tải hạng nặng đi dạo phố, lại có vẻ quá phô trương.

Hứa Ngôn bèn gọi điện cho Hoắc gia, giữ luôn cả tài xế lại.

Đương nhiên, mức lương đưa ra, là mức hậu hĩnh mà đối phương không thể từ chối.

Chiếc ô tô nhỏ chở Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La đến, bây giờ chỉ còn lại một chức năng là chở hàng.

Trên ghế xe chất đầy, đều là chiến lợi phẩm mà Nhạc Khỉ La mua sắm được.

Cô tuy không có ham muốn ăn uống, nhưng đối với những bộ quần áo đẹp, trang sức lấp lánh, và đủ loại đồ chơi mới lạ thì lại rất hứng thú.

Hứa Ngôn ngay cả quân đội nuốt vàng cũng nuôi nổi, nuôi thêm một Nhạc Khỉ La tiêu tiền như nước cũng không thành vấn đề.

Chỉ cần cô muốn, tùy tiện xuống một cái hố, mò ra được thứ gì cũng một lần là lấy lại vốn.

“Ngôn ca ca, anh nhanh lên!

Sắp không theo kịp rồi!” Nhạc Khỉ La vừa quay đầu gọi một tiếng, đã lại lao vào một tiệm đồng hồ.

Hứa Ngôn ra hiệu cho nhân viên của cửa hàng trước, bỏ những món đồ đã gói vào xe, mặc cho Lý Song trả tiền.

Còn mình thì đi theo kiểu quan lại, bước vào tiệm đồng hồ.

Hắn không chỉ đơn thuần là để Nhạc Khỉ La mua sắm điên cuồng, mà còn là để tiếp tục mê hoặc những ánh mắt đang âm thầm theo dõi.

Một kẻ trọc phú không có chí tiến thủ.

Trong mắt Trần ti lệnh tự nhiên sẽ không tạo thành bất kỳ mối đe dọa nào.

Ngoài ra, hắn cũng đang chờ.

Chương 44

Tối qua đã nhận được điện báo từ Văn Huyện gửi đến.

Hắc Bối Lão Lục đến cổng thành lúc chập tối, suýt chút nữa đã chém người gác cổng.

May mà Hứa Ngôn đã sắp xếp từ trước, mới tránh được một trận đổ máu.

"Cho dù sáng nay cổng thành vừa mở, ông ta liền đi Vũ Huyện, tối nay thế nào cũng về kịp." Hứa Ngôn lẩm bẩm trong miệng, một chân vừa bước qua ngưỡng cửa, đã đâm sầm vào người ta.

Tay hắn vừa đặt lên vai người đó, đã nghe thấy Nhạc Khỉ La hét lên một tiếng lạnh lùng.

"Tiện nhân, mày dựa vào lòng ai đấy, cút ra cho tao!" Mái tóc đen của cô không gió mà bay, bên cạnh đột nhiên xuất hiện mấy hình nhân giấy kỳ dị.

"La nhi, không được quậy!" Hứa Ngôn vội vàng ngăn lại.

Hắn tiện tay đẩy người trong lòng ra, đưa tay kéo Nhạc Khỉ La.

Cô nương này không màng gì cả, giữa ban ngày ban mặt đã định thi triển pháp thuật.

Làm kinh động người qua đường còn dễ nói, nếu thu hút sự chú ý của Trần ti lệnh, mọi chuyện sẽ phiền phức.

Nhạc Khỉ La vừa nãy còn mặt lạnh như sương, mắt đầy sát khí.

Nghe Hứa Ngôn gọi, miệng nhỏ bĩu ra, trong mắt nhanh chóng phủ một lớp sương mờ.

"Ngôn ca ca, anh mắng em!" "Anh không có!

Anh cưng em còn không kịp!" Hứa Ngôn oan quá đi!

Hắn chỉ muốn vào cửa thôi mà, ai ngờ có người đâm sầm vào.

"Ơ, người đó đâu rồi?" Hắn lúc này mới phát hiện, người vừa va vào mình đã biến mất.

Sắc mặt Hứa Ngôn thay đổi, đưa tay vào trong áo.

Quả nhiên, một túi tiền trong áo đã không còn.

"Hừ, một tên trộm vặt, em muốn kéo nó lại, anh còn mắng em!" Nhạc Khỉ La bĩu môi cao đến nửa ngày, nước mắt cũng sắp rơi xuống rồi.

Tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện mình vừa gọi người ta là "tiện nhân", chỉ một mực khẳng định đó là một tên trộm vặt.

"Thôi bỏ đi, dù sao cũng là túi rỗng, không có tác dụng gì." Hứa Ngôn, cỗ máy trả tiền vô cảm Lý Song, còn đang ở ngoài trả tiền cho nhân viên của các cửa hàng khác.

Bị tình tiết xen ngang này làm phiền, hứng thú dạo phố của Nhạc Khỉ La cũng tan biến hết.

Cô dường như đột nhiên phát hiện, sao xung quanh luôn có vài người phụ nữ, ánh mắt cứ lơ đãng liếc về phía Hứa Ngôn.

"Hừ, đi một tên trộm vặt, lại đến một đám tiện nhân!" Trong đôi mắt đẹp của cô ánh lên tia lạnh lẽo, trên mặt lại mơ hồ hiện ra một chuỗi hoa văn.

Hứa Ngôn vội vàng tiến lên, nắm lấy tay cô.

"Dạo mệt chưa?

Hay là, đi tìm một tửu lầu ngồi nghỉ, ăn chút gì đó nhé?" Nhạc Khỉ La lấy tinh huyết yêu khí làm thức ăn, đối với thức ăn của con người sớm đã không còn hứng thú.

Nhưng Hứa Ngôn vẫn là người phàm, một bữa không ăn là đói meo.

Cô đảo mắt một vòng, hung hăng ép lui những ánh mắt đang nhìn trộm qua.

Quay lại khoác lấy cánh tay Hứa Ngôn, tuyên bố chủ quyền.

"Ừm, đi thôi!" Vừa hay không xa, có một tửu lầu ba tầng.

Hứa Ngôn chỉ mang theo một mình Lý Song, bảo tài xế mang đồ về phủ trước, chiều lại qua đón.

Sau đó mới bị Nhạc Khỉ La khoác tay, cùng nhau đi vào tửu lầu.

"Vị gia đây, ba người ạ?" Nhân viên vội vàng chạy ra đón, chủ động chào hỏi.

"Trên lầu tìm một phòng riêng yên tĩnh, có rượu ngon món ngon gì, cứ lấy loại đắt tiền nhất." Hứa Ngôn vẫn giữ vẻ của một kẻ trọc phú, ra lệnh một cách hách dịch.

"Dạ được, ba vị quý khách, phòng Thiên tự lầu ba, mời vào phòng riêng!" Nhân viên lập tức xướng một tiếng, chuẩn bị dẫn ba người lên lầu.

Hứa Ngôn vừa định bước đi, khóe mắt lại liếc thấy một bóng người quen thuộc.

Bóng người đó trốn sau một cây cột không xa, ném về phía hắn ánh mắt phẫn nộ.

"Anh nhìn ai đấy!" Nhạc Khỉ La mắt rất nhanh, lập tức bắt được động tác của mắt Hứa Ngôn.

Nheo một đôi mắt đẹp, cảnh giác nhìn về hướng hắn liếc.

"Một người lạ quen thuộc, không có chuyện gì đâu." Hứa Ngôn có chút đau đầu xoa xoa trán.

Nhạc Khỉ La đối với hắn có một loại tình cảm như con non với mẹ, càng vì lòng trung thành được cố định ở mức một trăm điểm, trở nên cực kỳ nhạy cảm và dính người.

Nhưng nghiệt duyên của cô, lại gắn với Vô Tâm pháp sư.

Đây là một vấn đề, và nếu giải quyết không tốt, có khả năng còn trở thành vấn đề lớn.

Đương nhiên, Nhạc Khỉ La tuyệt đối sẽ không phản bội mình.

Nhưng nếu sức mạnh của mối nghiệt duyên đó, mạnh đến mức có thể vượt qua sự áp chế của hệ thống thì sao?

Ý niệm này thoáng qua, Hứa Ngôn không tiếp tục nghĩ nữa, ôm Nhạc Khỉ La đi lên lầu.

Bây giờ vẫn không nên cho cô quá nhiều kích thích về phương diện này.

Trường Sa phú quý phồn hoa, cho dù là yêu, chìm đắm trong đó lâu ngày, khó tránh khỏi cũng sẽ trở nên nóng nảy.

"Vẫn là mau chóng xử lý xong chuyện bên này, rồi về Văn Huyện thôi." Hứa Ngôn nghĩ tới nghĩ lui, bây giờ cũng không có cách giải quyết tốt hơn.

Nếu kích hoạt thêm vài nhiệm vụ hệ thống, nói không chừng có thể tìm ra cách giải quyết chuyện này.

Ba người vừa vào phòng riêng ngồi xuống, nhân viên còn chưa kịp bưng trà lên.

Trên cầu thang đã vang lên một trận tiếng bước chân "thình thịch thịch", lại còn đi thẳng đến phòng riêng của họ.

Cửa phòng "cạch" một tiếng bị đẩy ra.

Một đứa ăn mày nhỏ tuổi trạc tuổi Nhạc Khỉ La, đứng ở cửa tức

giận trừng mắt nhìn Hứa Ngôn.

Nó ném đồ trong tay về phía hắn, miệng còn mắng một câu "Tiền đâu?

Đồ lừa đảo!" Hứa Ngôn dở khóc dở cười nhìn.

Thời buổi này, kẻ trộm không trộm được tiền, lại quay lại mắng người bị trộm là đồ lừa đảo.

Đây là đạo lý gì?

Hơn nữa, đừng nhìn đứa ăn mày nhỏ này mặt mũi lem luốc như mèo, trên người cũng mặc quần áo rách rưới.

Nhưng làn da lộ ra lại trắng nõn mịn màng, như ngọc dương chi thượng hạng.

Cái vẻ kiêu ngạo vô lý đó, không phải là thứ mà những đứa trẻ ăn xin lang thang trên phố có được.

Nói không chừng, lại là tiểu tổ tông nhà nào đó ra ngoài "trải nghiệm cuộc sống".

Hơn nữa, màn giả làm ăn mày này, Nhạc Khỉ La cũng đã từng làm.

Hắn đang nghĩ, thì thấy bên cạnh một hình nhân giấy đột nhiên bay qua.

Nhanh như chớp giật vào mặt đứa ăn mày nhỏ đó.

Tiếng tát giòn tan vang dội, còn có dư âm vang vọng.

Đứa ăn mày nhỏ bị tát lệch đầu, nửa câu nói còn dang dở nghẹn trong miệng, ánh mắt cũng có khoảnh khắc mơ hồ.

"Đồ ngu từ đâu đến, dám làm càn trước mặt bà nội mày à!" Nhạc Khỉ La ngồi trên ghế không động, cái miệng nhỏ như lụa đỏ mím lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt.

Nếu không phải có Hứa Ngôn ở bên cạnh kìm lại, vừa rồi không chỉ là một cái tát.

Mà là đầu rơi xuống đất.

“Mày, dám, đánh, tao!” Đứa ăn mày nhỏ quay đầu lại, má trái đỏ sưng lên trông thấy.

Chương 45

Nó ôm mặt, từng chữ một, rít ra từ kẽ răng câu nói đó.

“Trộm tiền của bà đây, còn tìm đến cửa mắng.

Đồ ngu không biết xấu hổ, đánh mày còn là nhẹ!” Nhạc Khỉ La không quan tâm nó là ai.

Vừa rồi bị Hứa Ngôn ngăn cản hai lần, trong lòng đã rất khó chịu.

Nhưng dù sao cô vẫn nương tay, không để con rối giấy của mình xé nát đứa ăn mày nhỏ thành từng mảnh.

Hứa Ngôn biết cô đang mượn cớ để xả giận.

Liền tạm thời dung túng một chút.

Thấy trong mắt đứa ăn mày nhỏ ngấn lệ, bắt đầu lã chã rơi, hắn mới ra mặt giảng hòa.

“La nhi, có gì từ từ nói.” Hắn đặt tay dưới bàn, nắm lấy bàn tay nhỏ của Nhạc Khỉ La khẽ bóp.

Con mèo hoang vừa mới xù lông lập tức hừ lạnh một tiếng, một bên mười ngón tay đan vào nhau với hắn, một bên lại chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

An ủi xong một người, Hứa Ngôn lại nhìn đứa ăn mày nhỏ.

“Ngươi cũng đừng khóc, cái tát này không oan đâu.” Đứa ăn mày nhỏ đó trừng mắt, định phản bác, lại bị Hứa Ngôn giành lời trước.

“Ngươi trộm túi tiền của ta trước, ta không bắt ngươi giao quan là đã nên biết đủ.” “Lại chạy đến mắng ta là đồ lừa đảo, đây là đạo lý gì?” Người phục vụ đứng bên cạnh cũng mặt đầy khó xử, tiến lên kéo cánh tay đứa ăn mày nhỏ ra ngoài.

Còn không quên xin lỗi Hứa Ngôn: “Thưa khách quan, thực sự xin lỗi, không để ý một chút là nó chạy vào rồi.” “Tôi sẽ đuổi nó ra ngay!” Đứa ăn mày nhỏ lập tức bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

“Mày đừng đụng vào tao!

Giết người, cứu mạng a!” Tiếng khóc thảm thiết kinh động đến các thực khách trong tửu lầu, mọi người bắt đầu hỏi han nhau, xì xào bàn tán.

Hứa Ngôn cũng không muốn gây chú ý, nhưng đứa ăn mày nhỏ lại ngồi bệt xuống đất, tay chân ôm chặt cột cửa không chịu buông.

Trong lúc giằng co ồn ào, cuối cùng cũng kinh động đến vài nhân vật.

“Có chuyện gì vậy, ồn ào cái gì?” Cửa phòng riêng đối diện mở ra.

Một người đàn ông rất tuấn tú anh vũ đứng ở cửa, nhíu mày hỏi.

Thân người anh ta che giữa hai cánh cửa, qua khe hở, còn có thể thấy bàn phía sau, vây quanh là vài người cũng trẻ tuổi và có khí chất bất phàm.

Đồng tử Hứa Ngôn co lại.

Người ngồi ở vị trí thượng tọa trên bàn đó, lại là Trương Khải Sơn!

Trương Đại Phật Gia lúc này, vẫn còn là một nhân vật nhỏ không tên tuổi dưới trướng Trần ti lệnh.

Nhưng nhìn mấy người bên cạnh ông ta, khí chất bí ẩn lạnh lùng trên người, đều có vài phần tương tự với ông ta.

Chẳng lẽ, bây giờ ông ta đã bắt đầu thu thập những người Trương gia ở bên ngoài, để phục vụ cho mình?

Người ra mở cửa hỏi chuyện, là phó quan sau này của Trương

Khải Sơn, Trương Nhật Sơn.

Sau khi Trương Đại Phật Gia qua đời, anh ta càng là người một tay gánh vác trách nhiệm của chi tộc này, nhiều năm sau lại trở thành người đứng đầu Cửu Môn.

Có bản lĩnh như vậy, thực lực tự nhiên cũng không thể xem thường.

"Xin lỗi khách quan, làm phiền ngài rồi, đứa ăn mày nhỏ này đến gây sự, chúng tôi sẽ đuổi nó đi ngay!" Người phục vụ vội đến toát mồ hôi, trong lòng càng kêu khổ không ngớt.

Trương Nhật Sơn ngước mắt nhìn, vừa hay chạm phải ánh mắt của Hứa Ngôn.

Trong lòng đột nhiên rung động.

"Ánh mắt này!" Anh ta đang định nói, sau lưng lại vang lên giọng của Trương Khải Sơn.

"Nhật Sơn, cho đứa ăn mày đó chút tiền, đuổi đi đi." Hứa Ngôn theo tiếng nói nhìn qua, vừa hay thấy ánh mắt của Trương Khải Sơn chiếu tới, chỉ khẽ gật đầu với hắn, rồi chuyển tầm mắt đi.

Trương Nhật Sơn lập tức lấy ra mấy đồng bạc từ trên người, đi tới đưa cho người phục vụ.

"Nhanh chóng đưa người ra ngoài, đừng ồn ào nữa." Sau đó cũng không nhìn Hứa Ngôn nữa, quay người trở về phòng riêng đối diện đóng cửa lại.

"Ai thèm mấy đồng tiền thối này chứ!

Mấy người có tiền các người đều như vậy, tưởng có tiền là hay lắm à!" Đứa ăn mày nhỏ lại vẫn khóc lóc om sòm.

Mắng thì mắng, nhưng cơ thể lại rất thành thật.

Trực tiếp giật lấy mấy đồng bạc trong tay người phục vụ, nhét vào ngực rồi dùng hai tay ôm chặt.

Hứa Ngôn thấy tình hình này, khuyên nhủ hay cho tiền đều không được.

Vậy thì chỉ có thể dùng... không, chỉ có thể mời ra vũ khí hạng nặng.

"La nhi, đừng chấp nhặt với nó, đưa nó ra ngoài đi." Hứa Ngôn ghé vào tai Nhạc Khỉ La, nhỏ giọng nói.

Bối cảnh của đứa ăn mày nhỏ này không rõ, vẫn nên cẩn thận một chút.

"Vậy thì thời gian còn lại hôm nay Ngôn ca ca đều phải ở bên em." Nhạc Khỉ La lập tức thuận thế đưa ra điều kiện.

"Không vấn đề, chỉ ở bên em thôi." Hai người ánh mắt giao nhau, lập tức đạt thành thỏa thuận.

Nhạc Khỉ La vê ngón tay làm ấn, chỉ về phía đứa ăn mày nhỏ.

Một hình nhân giấy lại vù một tiếng bay qua, chui vào trong quần áo của đứa ăn mày nhỏ, dán chặt vào cổ nó.

Tiếng khóc của đứa ăn mày nhỏ lập tức ngừng lại, lồm cồm bò dậy, nhấc chân đi xuống lầu.

Chỉ là tứ chi của nó trông rất cứng ngắc, ánh mắt cũng trông đờ đẫn, như người mất hồn.

"La nhi, em đừng ngầm giở trò gì đấy." "Nó đã phạm lỗi, vừa rồi đã bị trừng phạt rồi, thế là đủ rồi." Hứa Ngôn biết Nhạc Khỉ La tâm tư khó lường, ý nghĩ vừa nảy sinh là muốn hại người, vội vàng dặn dò thêm một câu.

"Biết rồi, em không hại nó." Nhạc Khỉ La tuy trong lòng không

cam tâm, nhưng dù sao vẫn có lòng trung thành kiềm chế.

Đối với loại dặn dò nửa ra lệnh này không thể vi phạm, chỉ đành hậm hực thu lại thủ đoạn ngầm.

Đợi đứa ăn mày nhỏ ra khỏi tửu lầu, đi xa, mới gọi hình nhân giấy trở về.

Một đoạn chen ngang nhỏ, không làm ảnh hưởng đến hứng thú ăn uống của Hứa Ngôn.

Mà việc tình cờ gặp Trương Khải Sơn, lại khiến hắn nảy sinh hứng thú nồng hậu về những gì đang được bàn tán trong phòng riêng đối diện.

Bên cạnh hắn, còn có một đứa trẻ Trương Khởi Linh.

Không biết mấy người Trương gia mà Trương Khải Sơn triệu tập, là để phục vụ ông ta, hay là đến để diệt cỏ tận gốc.

Hứa Ngôn đảo mắt một vòng, lại cười tủm tỉm nhìn về phía Nhạc Khỉ La.

"Thiếu gia, đứa ăn mày nhỏ đó đi rồi." Trương Nhật Sơn đứng bên cửa sổ, tận mắt thấy đứa ăn mày nhỏ đi ra khỏi tửu lầu, rẽ qua một góc phố rồi biến mất.

"Chỉ là, tư thế đi của nó kỳ quái, dường như..... là bị yểm bùa." Trương Khải Sơn ngước mắt nhìn, không tiếp lời này, mà lại hỏi một câu khác.

"Nhật Sơn, cậu thấy hai người trong phòng riêng đối diện thế nào?" Trương Nhật Sơn nhíu mày, chỉ suy nghĩ một chút liền lập tức trả lời.

"Người đàn ông đó ánh mắt trông có vẻ ôn hòa, nhưng lại cực kỳ sắc bén.

Tôi nhìn vào mắt anh ta một cái, đều có cảm giác bị nhìn thấu." "Còn người phụ nữ đó, tôi không thấy rõ mặt, nhưng cảm thấy tuổi tuy nhỏ, nhưng một thân tà khí ngút trời, dường như còn khiến người ta kinh sợ cảnh giác hơn cả người đàn ông kia." "Tôi nghi ngờ, đứa ăn mày nhỏ đột nhiên im lặng rời đi, chính là do một trong hai người đó đã giở trò." Lời anh ta vừa dứt, mấy người còn lại cũng nhao nhao gật đầu.

"Không sai, trên người người phụ nữ đó, tôi cảm nhận được một luồng yêu khí mạnh mẽ, e rằng không phải là người hiền lành." "Thiếu gia, hay là, tối nay anh em chúng ta đi dò la, xem rốt cuộc là lai lịch nhà nào?" "Đúng vậy, thiếu gia.

Bây giờ ngài mới vừa đứng vững trong quân đội, nếu có thể lập tức lập được công trạng, cũng có thể giúp ngài nhanh chóng ổn định vị trí, và nhận được sự ưu ái của Trần ti lệnh." Mọi người mỗi người một lời, nhưng Trương Khải Sơn lại không vội trả lời.

Ngón tay ông ta khẽ gõ trên bàn, chiếc nhẫn trên tay đặc biệt bắt mắt.

"Từ từ đã." Ông ta cuối cùng cũng lên tiếng.

"Tôi vừa rồi cũng đã nhìn vào mắt người đàn ông đối diện, không hề cảm nhận được chút địch ý nào." "Tôi đến Trường Sa cũng đã được một thời gian, nhưng chưa từng thấy nhân vật này, chắc hẳn anh ta cũng không phải là người bản địa." "Khi ý đồ của đối phương chưa rõ ràng, chỉ cần chưa từng tỏ ra địch ý với chúng ta, tạo thành mối đe dọa, thì tạm thời đừng chủ động gây sự." Trương Khải Sơn cũng có sự tính toán của riêng mình.

Chi tộc của ông ta, có thể coi là tội nhân của Trương gia.

Chương 46

Bị gia tộc chính đuổi ra khỏi Trường Bạch Sơn, một đường xuôi nam mới đến Hồ Nam định cư.

Hiện nay thiên hạ loạn lạc, chiến hỏa khắp nơi.

Ông ta không nỡ nhìn thấy sinh linh lầm than, dân chúng ly tán, trong lòng mang một bầu nhiệt huyết, có hoài bão lớn lao hơn.

Hôm nay triệu tập mọi người ở tửu lầu, cũng là để thương nghị chuyện làm thế nào để nhanh chóng thăng tiến trong quân đội.

Chưa nói đến việc Trần Ti lệnh ngồi ôm ba vạn tinh binh, lại cố thủ một góc, lạnh lùng nhìn người nước ngoài trên đất Hoa Quốc chém giết cướp bóc.

Chỉ nói đến việc ông ta sủng tín Chu phó quan tội ác tày trời, mặc cho hắn ở Trường Sa làm mưa làm gió, điểm này đã không thể nhịn được.

Ám sát, quả thực là phương pháp đơn giản thô bạo nhất.

Nhưng không có một Chu phó quan, còn có Vương phó quan, Lý phó quan.

Muốn giải quyết vấn đề một lần và mãi mãi, không bằng nắm quyền lực trong tay mình.

Như vậy, mới có thể thanh trừng các loại tệ nạn ở Trường Sa, trả lại cho nơi này một bầu trời trong xanh.

Có sự lo lắng này, ông ta đối với một số nhân vật, thế lực không liên quan đến nội bộ Trường Sa, tạm thời đều sẽ không để tâm.

“Nếu thiếu gia đã nói vậy, vậy chúng ta chỉ nghe theo lệnh thôi.”

Một người Trương gia đi đầu, những người còn lại cũng nhao nhao theo sau bày tỏ thái độ.

Họ cũng là người Trương gia lưu lạc bên ngoài, vô tình phát hiện ra tín hiệu liên lạc đặc biệt của Trương gia.

Vì thế, mới tụ tập bên cạnh Trương Khải Sơn.

Tuy chi tộc này là tội nhân của Trương gia, nhưng ông nội của Trương Khải Sơn dù sao cũng từng là tộc trưởng Trương gia, uy danh vẫn còn.

Vì vậy, họ mới cam tâm nghe theo lệnh của Trương Khải Sơn, trở thành người chấp pháp ngoại tộc của Trương gia.

"Được rồi, về hai người kia, chỉ cần thu thập một số thông tin đơn giản, chuyện này cứ tạm gác lại đã." Trương Khải Sơn đưa ra quyết định cuối cùng.

Ông ta lại không biết, Hứa Ngôn ở phòng đối diện, trong sóng gió khó lường sau này, sẽ trở thành một sự tồn tại kinh ngạc và chói lóa đến mức nào.

Phòng bên cạnh đang thảo luận sôi nổi, Hứa Ngôn lại ăn như hổ đói.

Chớp mắt, các món ăn trên bàn chỉ còn lại những chiếc đĩa trơ trọi.

Hắn đặt đũa xuống, vỗ vỗ bụng.

Bữa ăn này, phải bằng ba bốn người ăn.

Nhưng sao hắn lại cảm thấy, mới chỉ no năm sáu phần?

"Nếu không phải tu luyện công pháp của hệ thống, cứ ăn như thế này, chẳng phải ba cao quá mức, béo chết sao?" Lượng ăn của hắn tuy lớn, nhưng lượng tiêu hao hàng ngày cũng rất kinh người.

Đây đều là kết quả của việc công pháp tự vận hành.

Mỗi giờ mỗi khắc, đều đang âm thầm thay đổi cơ thể hắn.

Nhạc Khỉ La thấy Hứa Ngôn cuối cùng cũng đặt đũa xuống, đột nhiên đưa tay chọc vào bụng Hứa Ngôn một cái.

"Ngôn ca ca, anh ăn nhiều thứ như vậy, đều ăn vào đâu hết rồi?" Cảm giác dưới tay, là những khối cơ bụng cứng rắn.

Hoàn toàn không có cái bụng nhỏ nào phình ra.

Cảm giác đó tốt đến không ngờ.

Cô dường như đã tìm ra một món đồ chơi mới, chọc hết cái này đến cái khác, chọc đến vui vẻ.

"Đừng quậy, anh còn đang lớn mà." Hứa Ngôn mặt không đỏ hơi thở không gấp mà giả non.

Hiện tại đã no say, nhìn trời, cũng nên về phủ rồi.

Hắn gọi người phục vụ tính tiền, trước khi đi, còn đặc biệt nhìn sang phòng riêng đối diện.

Cửa phòng vẫn đóng chặt, cũng không nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

Nhưng những lời nói của đối phương, sớm muộn gì cũng sẽ lọt vào tai hắn.

Tầm mắt dường như xuyên thấu qua cửa phòng, thấy một hình nhân giấy ẩn nấp ở một góc nào đó.

Hứa Ngôn khẽ cười, dẫn Nhạc Khỉ La nhanh chóng rời khỏi tửu lầu.

Lúc này hắn cũng không biết, trong một khu rừng nhỏ ngoài thành Trường Sa, có một đứa ăn mày nhỏ đột nhiên tỉnh táo lại phát hiện mình bị lạc đường, đang cuộn tròn lại khóc không ngừng.

Và người này, sẽ vào một ngày nào đó trong tương lai, mang đến cho hắn những rắc rối không ngờ tới.

Ngồi lên chiếc ô tô nhỏ đang đợi ngoài tửu lầu, Hứa Ngôn dẫn Nhạc Khỉ La về phủ.

Lại trò chuyện với cô bé dính người một lúc lâu, thấy bóng mặt trời đã lặn về phía tây, hắn mới tùy tiện tìm một cái cớ để thoát thân.

Thời gian Nhạc Khỉ La tỉnh lại cũng không lâu, thấy Hứa Ngôn rời đi, liền ngáp một cái, lại đi ngủ.

Hứa Ngôn đang chuẩn bị đến thư phòng, thì thấy Lý Song vội vã đi tới.

"Ngôn gia, Hắc Bối Lão Lục đến rồi." "Nhanh vậy!" Hứa Ngôn kinh ngạc, rồi lại vui mừng.

Hắc Bối Lão Lục có thể chủ động tìm đến, chứng tỏ kế hoạch của hắn đã thành công một nửa.

"Người đâu?

Các cậu đưa đến đâu rồi?" Hắn vội vàng hỏi.

Tuy đã dặn dò từ trước, nhưng vẫn sợ có sơ suất ở đâu đó, lại sinh ra hiểu lầm.

"Đang đợi trong thư phòng của ngài đấy ạ." Lý Song là tinh anh do hệ thống khen thưởng, đối với lời của Hứa Ngôn tuyệt đối chấp hành trăm phần trăm.

Ngay cả năm mươi binh sĩ cùng đến, cũng đều như vậy.

"Rất tốt, trước đây tôi đã nói, chỉ cần tôi không muốn Hoắc gia biết chuyện gì, họ đến một chữ cũng không được biết.

Nghe rõ chưa?" Hứa Ngôn lại nhấn mạnh một lần nữa.

Chỉ cần thu phục được Hắc Bối Lão Lục, hắn cũng có thể chắc chắn trăm phần trăm, cuộc đối thoại hôm nay, sẽ không có một chữ nào truyền ra ngoài!

"Vâng!" Lý Song nhận lệnh nhanh chóng rời đi.

Hứa Ngôn thì tăng tốc, đi nhanh về phía thư phòng.

Vừa chưa bước vào cửa vòm, một luồng sát khí đã khóa chặt hắn.

Sau đó, từ từ biến mất vào không trung.

"Đại ca, anh về rồi." Hứa Ngôn niềm nở chào, tiến lên đón người đàn ông mặc đồ đen rách rưới.

"Ừ." Hắn chỉ đáp lại một tiếng, rồi lại chủ động bắt chuyện.

"Tôi xem rồi." "Tốt quá, vậy, anh em mình vào nhà nói chuyện nhé?" Hứa Ngôn tất nhiên biết Hắc Bối Lão Lục đã xem xét hai huyện Văn và Võ rồi mới đến.

Điều này đã thể hiện một thái độ.

Nhưng, vẫn chưa đủ.

Hắc Bối Lão Lục theo anh vào thư phòng, mắt không nhìn ngang liếc dọc, ôm đao đứng thẳng.

Hứa Ngôn đang định ngồi xuống, thấy bộ dạng này của hắn, lại đứng thẳng người dậy.

"Đại ca, anh thấy hai huyện đó thế nào?" Anh quay lại bên cửa, vỗ tay.

Rất nhanh, có người mang hai vò rượu tới.

Đó chính là loại rượu ngon mà hôm qua anh mang đi "hối lộ".

Hắc Bối Lão Lục ánh mắt lóe lên, nhưng lần này lại không chủ động nhận lấy vò rượu. - "Đại soái ban đầu của hai huyện, là cậu

giết?" - "Phải, bọn chúng tội đáng chết." - "Thuế má của người dân, là cậu giảm miễn?" - "Phải." - "Quân kỷ nghiêm minh, không được nhiễu dân, là cậu quy định?" - "Phải." - "Cậu muốn tôi theo cậu?" Đối với mấy câu hỏi trong dự liệu, Hứa Ngôn trả lời trôi chảy không chút do dự.

Nhưng câu hỏi thẳng thắn cuối cùng này, anh lại không ngờ nó lại trực diện đến vậy.

Nhưng cũng chỉ chần chừ một giây, anh lập tức không chút do dự đáp: "Phải, tôi cần đại ca giúp đỡ." "Cậu muốn Trường Sa?" Ánh mắt Hắc Bối Lão Lục sắc như dao, sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm vào mắt Hứa Ngôn.

Chương 47

Thậm chí tay hắn đã khẽ đặt lên chuôi đao.

Trông như chỉ cần một lời không hợp, sẽ lập tức rút đao tương hướng.

“Phải, tôi muốn.” Hứa Ngôn thản nhiên đối mặt, ánh mắt không hề né tránh.

Anh phơi bày dã tâm của mình không chút che giấu trước mặt Hắc Bối Lão Lục.

Sát khí ngưng tụ như thực chất kia, giống như một thanh đao đã tuốt vỏ, kề ngay trên cổ anh.

Thậm chí anh còn phải gắng gượng kiềm chế bản năng phòng vệ sinh ra từ đó.

Sự kiềm chế này khiến Hứa Ngôn nổi một lớp da gà li ti khắp người, ngón tay cũng run rẩy nhẹ.

Đó không phải là sợ hãi, mà là hưng phấn!

Hưng phấn vì được giao đấu với cao thủ!

Sau khi nhìn chằm chằm anh suốt một nén nhang, sát khí ấy mới dần dần thu liễm lại.

Như đao về vỏ.

Hắc Bối Lão Lục lúc này mới cầm một vò rượu lên, đập vỡ lớp niêm phong đất sét rồi ngửa cổ uống một ngụm.

“Tôi, chỉ có một mình.” Hắn uống xong, đơn giản nói mấy chữ.

Hứa Ngôn cũng không vội trả lời, mà bắt chước hắn uống một ngụm rượu, rồi mới lau miệng nói.

“Đại ca, có được một mình anh, như có được ngàn quân vạn mã.” Câu nói này dường như đã chạm đến một dây thần kinh nào đó của Hắc Bối Lão Lục.

Ánh mắt hắn lóe lên, phảng phất như trong khoảnh khắc đã đi qua một đoạn đời người từng huy hoàng sóng gió.

Chỉ là ánh lửa vừa bùng lên, chớp mắt lại lụi tàn.

“Tôi, có thể giúp cậu.” “Nhưng, người của tám nhà kia, tôi không động đến.” Hắc Bối Lão Lục cũng là một nhà trong Cửu Môn, tuy quan hệ với những người khác chỉ ở mức bình thường, nhưng cũng sẽ không ra tay với người của mình.

Hứa Ngôn tất nhiên biết trong lòng hắn vẫn còn sót lại vinh dự của một đao khách.

Tuy tám nhà kia, trừ Trương Khải Sơn và Tề Bát gia sau này, chưa chắc còn ai thực sự coi hắn là “người của mình”.

Nhưng đối với Hắc Bối Lão Lục, một khi đã dính đến hai chữ “đồng môn”, thì đó không phải là người mà hắn có thể vung đao.

Tất nhiên, nếu thực sự chạm đến vảy ngược của hắn, thì lại là chuyện khác.

“Được, đều nghe theo đại ca.” Hứa Ngôn vội vàng đồng ý.

Anh vốn định thu phục cả Cửu Môn về dưới trướng, đương nhiên sẽ không tùy tiện sử dụng thanh đao Hắc Bối Lão Lục này.

Hơn nữa, võ nghệ của bản thân anh cũng ngày càng tiến bộ theo thời gian.

Nếu thực sự muốn ra tay, anh tự mình lên trận cũng không phải là không được, không cần phải phạm vào điều cấm kỵ của Hắc Bối Lão Lục.

Vì hai người đã đạt được thỏa thuận, cuộc nói chuyện tiếp theo cũng thoải mái hơn nhiều.

Hắc Bối Lão Lục tuy trầm mặc ít lời, nhưng trước mặt người mà hắn công nhận, vẫn có thể nói nhiều hơn vài chữ.

"Đại ca, vì anh đã đồng ý theo tôi, vậy thì tạm thời đừng đi nữa." "Hiện tại quan hệ của em với Hoắc gia và Ngô gia đều không tệ, căn nhà này tôi mua lại từ tay Ngô gia, tặng cho đại ca làm nơi dừng chân nhé." Hứa Ngôn cũng biết, nếu Hắc Bối Lão Lục muốn vinh hoa phú quý, có cả đống người sẵn lòng dâng tặng.

Một căn nhà, đối với hắn mà nói dễ như trở bàn tay.

Nhưng những trải nghiệm trong quá khứ khiến hắn chỉ muốn dùng rượu và đàn bà để tê liệt bản thân.

Thậm chí sẵn sàng sa đọa làm bạn với rác rưởi, cũng không muốn sống một cuộc sống ổn định giàu sang.

Nhưng nay hai người đã là anh em, bản thân anh đương nhiên không thể tiếp tục trơ mắt nhìn được.

"Chuyện này không vội." Hắc Bối Lão Lục xua tay.

"Gần đây tôi còn có một việc, cho tôi chút thời gian, rồi sẽ đến tìm cậu." Hứa Ngôn lập tức tò mò.

Trong Lão Cửu Môn, đất diễn của Hắc Bối Lão Lục không nhiều, chuyện trước khi Trương Khải Sơn trở thành Trương Đại Phật Gia lại càng ít người biết.

Hắc Bối Lão Lục cô độc một mình, vướng bận duy nhất là bà kỹ nữ già ở Bạch Cốt Quan.

Chẳng lẽ, hắn lại nhận nhiệm vụ gì, cần phải xử lý sạch sẽ trước?

“Đại ca, chuyện đó của anh có cần em giúp không?” “Tôi chuẩn bị chống một cái nồi, là một ngôi mộ cổ đời Đường.” Hắc Bối Lão Lục không chút giấu giếm mà tiết lộ cho anh.

“Đại ca, anh cũng chống nồi sao?” Hứa Ngôn ngơ ngác hỏi một câu, rồi mới tỉnh táo lại thầm mắng mình bị chập mạch.

Cửu Môn ở Trường Sa, ai mà không dính dáng đến chuyện làm ăn trong lòng đất.

Hắc Bối Lão Lục là một nhà trong Cửu Môn, chống nồi mới là nghề chính, còn sát thủ gì đó, đều là nghề tay trái.

“Ừ, cậu có hứng thú không?” Hắc Bối Lão Lục hỏi lại.

Khi hắn đi lại ở hai huyện Văn và Võ, cũng đã điều tra được một số chuyện.

Hứa Ngôn đã dẫn người giúp Lão Yên Thương trộm một ngôi mộ cổ thời Chiến Quốc, đào ra được một đống minh khí.

Hàng được bán ra qua cửa của Hoắc gia.

Chuyện này, hắn cũng đã nghe ngóng rõ ràng.

Vì đều là người trong nghề, hai người hiện tại lại có quan hệ hợp ý, hắn liền thuận miệng hỏi một câu.

“Có chứ, anh cũng biết, dưới tay tôi đang nuôi một đội quân.

Đó chính là con thú nuốt vàng.” “Tất nhiên phải nghĩ cách để lo liệu quân lương.” Hứa Ngôn nhắm đến Hắc Bối Lão Lục, chủ yếu vẫn là muốn dẫn hắn xuống mộ.

Hiện tại Trương Khởi Linh mới là một đứa trẻ sáu tuổi, nhiều nơi lực bất tòng tâm.

Nhưng Hắc Bối Lão Lục lại là cao thủ có võ lực chỉ đứng sau Trương Khởi Linh.

Có hắn ở đây, cộng thêm Nhạc Khỉ La.

Có thể nói xuống mộ đã có đủ tả hữu hộ pháp.

Nay lại có một ngôi mộ cổ đời Đường bày ra trước mắt, chính là lúc để thử tài thực sự.

Hơn nữa, còn có thể tiện thể kiếm thêm ít minh khí đổi lấy tiền.

Quả là một công đôi việc.

"Được, tôi đã triệu tập người, đợi chuẩn bị xong sẽ khởi hành." Câu nói này của Hắc Bối Lão Lục lại khiến Hứa Ngôn kinh ngạc.

"Đại ca, không phải anh luôn độc lai độc vãng sao, sao lại có cả người dưới tay?" Sao anh không nhớ Hắc Bối Lão Lục còn có người khác bên cạnh?

Đây chính là vị độc hành hiệp nổi danh một mình chống đỡ cả một nhà cơ mà!

"Tùy tình hình, có lúc cần." Hắc Bối Lão Lục nói ngắn gọn, nhưng lại khiến lòng Hứa Ngôn ngứa ngáy.

Người bạn đồng hành được độc hành hiệp công nhận, rốt cuộc sẽ là một đám người như thế nào?

Vì phải chuẩn bị xuống mộ, Hứa Ngôn đã thay đổi kế hoạch ban đầu.

Anh sẽ về huyện Văn chuẩn bị trước, sau khi xong việc sẽ quay lại Trường Sa.

Đêm đó, Hắc Bối Lão Lục nhân lúc trời tối rời đi.

Hắn phải liên lạc với thuộc hạ, hẹn chuẩn bị xong sẽ đến huyện Văn hội ngộ với Hứa Ngôn.

Kế hoạch tạm thời thay đổi, Hứa Ngôn sai Lý Song lần lượt gửi

tin nhắn miệng cho Ngô gia và Hoắc gia.

Nói rằng huyện Văn có việc, cần anh gấp rút về xử lý.

Vài ngày nữa sẽ lại lên Trường Sa, đến lúc đó sẽ tụ tập sau.

Bên này vừa gửi tin, bên kia đã thu dọn xong xuôi, liền rời khỏi thành Trường Sa ngay trong đêm.

Thông tin của Hoắc gia được gửi đến bàn của Hoắc Tam Nương cùng với tin nhắn miệng.

"Quả nhiên, thủ đoạn của người này quá phi thường, ngay cả Hắc Bối Lão Lục cũng có thể thu phục chỉ trong một ngày!" Hoắc Tam Nương nhìn nội dung trên thư, đôi mắt đẹp ánh lên vẻ kỳ lạ.

Chương 48

Ở Trường Sa, bất cứ ai có chút máu mặt đều biết Hắc Bối Lão Lục không dễ giao du.

Ngay cả tám nhà còn lại trong Cửu Môn cũng chẳng có quan hệ thân thiết gì với hắn.

Một người từ nơi khác đến, chỉ trong một ngày đã có thể thu phục Hắc Bối Lão Lục về dưới trướng.

Hắn rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì?

Nhưng điều Hoắc Tam Nương không ngờ tới là, những gì bà ta thấy đều là những gì Hứa Ngôn gật đầu cho phép tiết lộ.

Thủ đoạn phản trinh sát của Lý Song và những người khác không phải là thứ bà ta có thể tưởng tượng ra.

Còn ở Ngô gia, Lão Yên Thương nghe xong tin nhắn, lại rít thêm mấy hơi thuốc phiện.

Sau khi từ từ nhả khói ra, ông ta mới nói với Đại Hồ Tử: "Con trai, nhớ lời cha, hãy giúp đỡ Hứa tiên sinh cho tốt." "Những ngày tốt đẹp của nhà chúng ta, vẫn còn ở phía sau." Đại Hồ Tử gật đầu mạnh, ánh mắt đầy vẻ tin phục và mong đợi.

Ở một nơi khác.

Hứa Ngôn đi suốt đêm, rất nhanh đã trở về huyện Văn.

Tuy là giữa đường quay lại, nhưng anh cũng mang về được lợi nhuận từ lô minh khí trước đó.

Chỉ là số tiền này không đủ tiêu, nếu không đi chuyến mộ Đường này với Hắc Bối Lão Lục, hai tháng sau sẽ ngồi không ăn bám.

Anh vừa về đến phủ đệ của mình, mông còn chưa ấm chỗ, đã thấy phó chưởng quỹ của thương hành ôm một chồng sổ sách chạy tới.

"Ngôn gia, ngài về thật đúng lúc, tôi muốn cáo trạng!" Ông ta đặt chồng sổ sách trước mặt Hứa Ngôn, tức giận quay đầu không nói gì.

"Đây là đang diễn tuồng gì vậy, ông muốn kiện ai?" Hứa Ngôn cười tủm tỉm hỏi, nhưng trong lòng cũng đã đoán được phần nào.

E rằng là Hoàng Lang không hiểu những mánh khóe trong kinh doanh, đã gây ra sai sót gì đó.

Quả nhiên, phó chưởng quỹ được lời, liền lật một cuốn sổ ra bắt đầu kể lể.

Hoàng Lang phụng mệnh Hứa Ngôn, đi các nơi thu mua dầu đồng.

Hắn tuy cũng biết làm ăn phải trả giá, nhưng dù sao cũng chỉ là một con chồn vàng già thành tinh, hoàn toàn không biết gì về kinh doanh.

Nào là nâng giá rồi hạ giá, tráo trời đổi đất, cạm bẫy hợp đồng, hoàn toàn không có khái niệm.

Dù bên cạnh có phó chưởng quỹ chuyên nghiệp được phái đi hỗ trợ, hắn vẫn dẫm phải không ít mìn.

Phó chưởng quỹ không có quyền lên tiếng, đành ôm một bụng ấm ức, chỉ chờ Hứa Ngôn về để mách tội.

Hứa Ngôn vừa nghe vừa lật xem sổ sách trong tay.

Đối chiếu giá mua vào bán ra, rồi lật xem các hợp đồng đã ký, không khỏi bật cười.

Người ta nói chồn vàng thành tinh, còn tinh hơn cả người.

Nhưng nhìn những khoản sổ sách lộn xộn trên đó, làm ăn kiểu này sớm muộn cũng lỗ sạch cả vốn lẫn lãi.

Nhưng nếu so với lợi nhuận sẽ kiếm được sau này, thì những tổn thất hiện tại chẳng đáng là gì.

Xuất phát điểm của Hứa Ngôn vốn đã rất cao.

Anh không cần phải tính toán chi li từng đồng từng cắc để tích lũy vốn.

Vì vậy, những tổn thất vô ích này của Hoàng Lang đều nằm trong phạm vi chấp nhận được của anh.

Hơn nữa, hắn cũng chỉ ký hợp đồng ba năm với anh.

Sau ba năm, hắn sẽ lui về ở ẩn, trở lại cuộc sống tự do của mình.

Anh im lặng đợi phó chưởng quỹ trút giận xong, mới tự mình rót một tách trà đưa qua.

"Ôi Ngôn gia, cái này không dám nhận!" Phó chưởng quỹ tuy có nhiều lời oán thán về Hoàng Lang, nhưng đối với Hứa Ngôn lại là sự kính sợ và trung thành thật lòng.

Ông ta là người bản địa, đã chứng kiến toàn bộ sự thay đổi của huyện Văn.

Chỉ hận không thể đội Hứa Ngôn lên đầu mà thờ phụng.

Nay được anh tự tay rót trà, đã cảm thấy vô cùng lo sợ.

"Phó chưởng quỹ, ông cũng không cần tức giận với Hoàng chưởng quỹ, mọi lời nói và hành động của hắn đều do tôi chỉ thị." Hứa Ngôn một câu đã ổn định vị thế của Hoàng Lang.

Nếu vị thế của hắn không ổn, sau này làm việc người dưới sẽ dương phụng âm vi.

Như vậy ngược lại sẽ hỏng việc.

Phó chưởng quỹ vừa nghe đã hiểu ngay ý tứ trong lời nói.

Hứa Ngôn đang làm chỗ dựa cho Hoàng Lang.

Vậy thì chuyện ông ta vừa cáo trạng, chẳng phải là đã đá vào sắt sao?

Nghĩ vậy, ông ta lập tức toát mồ hôi lạnh.

Hứa Ngôn tất nhiên cũng nhìn thấy sự sợ hãi của ông ta.

Vừa rồi cho một cây gậy, bây giờ nên cho một củ cà rốt.

"Phó chưởng quỹ cũng là vì đoàn tọa, dù sao bây giờ đang trong thời loạn, kiếm tiền không dễ dàng." "Ông vì tận trung với chức vụ nên mới thấy chướng mắt như vậy, đều là một lòng trung thành với đoàn tọa, đáng thưởng!" Nói rồi, anh tự mình đi lấy hai thỏi vàng nhỏ, nhét vào tay phó chưởng quỹ.

"Cái này, cái này không được, tiểu nhân không dám nhận đâu ạ!" Phó chưởng quỹ được sủng ái mà kinh ngạc.

Nhất thời không biết nên đặt tách trà trong tay xuống trước, hay là nhận thỏi vàng nhỏ trước.

"Cầm lấy, đây là ông đáng được nhận!" Hứa Ngôn không cho phép từ chối, cứng rắn nhét thỏi vàng vào tay ông ta.

"Hứa Ngôn tôi trước nay thưởng phạt phân minh, ông làm việc ổn thỏa đúng quy củ, được thưởng là điều nên làm." "Chuyện làm ăn sau này, vẫn cần ông và Hoàng chưởng quỹ đồng lòng hợp sức, chung sức hợp tác, như vậy mới có thể giúp tôi không phải lo lắng chuyện hậu phương." "Phó chưởng quỹ, ông nói xem, có phải lý này không?" "Phải phải, chính là đạo lý này!" Phó chưởng quỹ liên tục đồng ý.

Tâm trạng của ông ta lên xuống thất thường, từ hoảng sợ đến hoảng sợ, nhưng lại không thể so sánh được.

Trải qua một trận đòn gậy và cà rốt của Hứa Ngôn, cả người đều

bị lừa đến quay cuồng, đầu nặng chân nhẹ.

Nhưng có một điều chắc chắn, đó là ông ta càng trung thành với Hứa Ngôn hơn trước.

Tiễn phó chưởng quỹ đang vô cùng cảm kích đi, Hứa Ngôn mới được nghỉ ngơi.

Hoàng Lang tuy làm ăn lộn xộn, nhưng nhiệm vụ lại hoàn thành vượt mức.

Dầu đồng thu được hiện tại, bán đi có thể được giá gấp mấy lần.

Đợi anh từ mộ Đường trở về, con số này sẽ còn tăng nữa.

Đến lúc đó, trước tiên đến Trường Sa lấy được biên chế chính thức.

Sau đó lại xuất phát đến Thượng Hải!

Nơi đó sẽ là một bầu trời rộng lớn hơn.

Hứa Ngôn mơ tưởng về tương lai tươi đẹp, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai sau khi về huyện Văn.

Hứa Ngôn gọi Lý Song đến, lệnh cho hắn mang theo Doanh hỏa lực số một, cùng mình đi khai quật mộ Đường.

Bất kể là ngưu quỷ xà thần gì, dưới hỏa lực mạnh mẽ, cũng phải nếm mùi đau khổ.

Về phần lực lượng phòng thủ trống ở huyện Văn, để Tôn Cường tạm thời điều một doanh qua lấp vào.

Huyện Văn là đại bản doanh của Hứa Ngôn, tầm quan trọng không cần phải nói.

Khi cần thiết, thậm chí có thể từ bỏ huyện Võ, rút toàn bộ lực

lượng về tập trung ở huyện Văn.

Nhưng đây cũng là phương án dự phòng chỉ được cân nhắc khi bất đắc dĩ.

Bên này vừa mới sắp xếp xong, đã nghe có người bên ngoài báo cáo.

"Báo cáo đoàn tọa, bên ngoài có một đám người múa đại đao đến." Người múa đại đao?

Hứa Ngôn ngẩn ra, đứng dậy đi ra ngoài.

Chương 49

Ngoài cửa "Đại soái phủ", hơn mười người đang im lặng đứng đó.

Người đàn ông dẫn đầu mặc đồ đen rách rưới, ôm đao Quan Sơn, chính là Hắc Bối Lão Lục.

Mười mấy người sau lưng hắn, ăn mặc gần như giống hệt.

Hoặc đeo đao bên hông, hoặc buộc đao sau lưng.

Gương mặt đầy dấu vết sương gió, trong mắt đầy vẻ tang thương.

Nhìn qua đã biết đều là những người có câu chuyện.

"Đại ca, anh đến rồi." Hứa Ngôn bước nhanh lên trước, không bắt tay Hắc Bối Lão Lục, nhưng thái độ lại vô cùng thân thiết.

Hắc Bối Lão Lục khẽ gật đầu, hơi nghiêng đầu nhìn về phía sau.

"Đây đều là đệ huynh của tôi." "Từ nay về sau, họ cũng là đệ huynh của Hứa Ngôn tôi!" Hứa Ngôn lập tức bày tỏ thái độ.

Anh phân phó Lý Song sắp xếp chỗ ở cho đám đao khách, rồi dẫn Hắc Bối Lão Lục vào thẳng thư phòng.

Có hai đao khách vẫn luôn theo sau Hắc Bối Lão Lục, trông có vẻ là tâm phúc đáng tin cậy nhất.

Hứa Ngôn không hỏi nhiều, đợi đến khi mọi người ngồi xuống trong thư phòng mới lên tiếng.

"Đại ca, bên tôi đã điều động một doanh hỏa lực, cộng thêm hai tiểu đội công binh, làm lực lượng võ trang và lao động cho lần chống nồi này." "Chỉ là không biết ngôi mộ cổ đời Đường này ở đâu, tình hình cụ thể thế nào?" Hắc Bối Lão Lục gật đầu với người đàn ông

gầy nhỏ bên cạnh.

Hắn lập tức bước tới, trải một tấm bản đồ đã ố vàng và có phần rách nát lên bàn.

"Tấm bản đồ này là do một đệ huynh nhận được trong lúc làm việc, chúng tôi đã tra cứu địa phương chí và bản đồ, có thể đoán kho báu nằm trong núi Hồi Long." Hứa Ngôn lập tức sai người mang sa bàn địa hình Trường Sa đến, tìm thấy núi Hồi Long trên đó.

Núi Hồi Long, ở phía tây Trường Sa, bên bờ sông Vị Thủy.

Được đặt tên vì dãy núi như rồng xanh đang bay lượn, có thế "hồi long vọng tổ".

Nhìn thế núi và mạch nước, quả thực là một nơi phong thủy bảo địa có thể xuất hiện mộ lớn.

Hứa Ngôn vì đã học được Thập lục tự âm dương bí thuật, chỉ cần liếc qua địa thế đó, trong lòng đã chắc chắn bảy tám phần.

Anh thấy người đàn ông nhỏ con kia nói chuyện, liền chủ động hỏi.

"Vị huynh đệ này, các anh đã có ai đi thăm dò trước chưa?" "Người huynh đệ kia của chúng tôi lúc đó có hai người bạn đồng hành, kết bạn đi trước, nhưng vừa mới xuống mộ đạo đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn." "Hai người bị mắc kẹt bên trong, chỉ có một người liều chết chạy thoát, mang bản đồ về." Người đàn ông nhỏ con lộ vẻ đau buồn, rõ ràng đang lo lắng cho tính mạng của huynh đệ mình.

Hứa Ngôn chợt hiểu ra.

Chẳng trách Hắc Bối Lão Lục đột nhiên muốn chống nồi.

Hắn vốn đã xem nhẹ sinh tử, sao có thể đặt vinh hoa phú quý trong

lòng.

Chắc hẳn lần này đi, vẫn là để tìm lại thi cốt của huynh đệ, tiện thể dọn sạch cái mâm kia luôn.

Hứa Ngôn hỏi Hắc Bối Lão Lục về suy đoán của mình, quả nhiên là vậy.

"Ngôi mộ này rất nguy hiểm, ban đầu tôi cũng không nắm chắc.

Nếu cậu tham gia, thành công, cậu sáu tôi bốn." Hắc Bối Lão Lục vừa mở miệng đã khiến Hứa Ngôn giật mình.

Hắn trước nay trầm mặc ít lời, nói chuyện càng ngắn gọn càng tốt, ngay cả giới thiệu tình hình mộ Đường cũng để người khác làm thay.

Nhưng câu dài này lại nói một hơi xong, xem ra cũng không phải là không thể nói nhiều.

"Sáu bốn…" Hứa Ngôn hơi trầm ngâm.

"Bản đồ kho báu là do huynh đệ của đại ca dùng tính mạng đổi về, tôi chỉ là giữa đường tham gia, lấy sáu phần thì quá tham lam.

Hay là năm năm chia đều nhé?" Đây không phải anh giả vờ hào phóng.

Thân thủ của Hắc Bối Lão Lục, xuống mộ có thể xé xác huyết thi, mức độ mạnh mẽ gần bằng Trương Khởi Linh trăm năm sau.

Dù không có anh tham gia, chỉ dựa vào những huynh đệ của hắn, tuy có thể là thắng thảm, nhưng dọn mộ lấy đồ không thành vấn đề.

Hứa Ngôn muốn giữ người lại bên cạnh lâu dài, đương nhiên sẽ không chỉ nhìn vào cái lợi nhỏ trước mắt.

"Nhưng mà cậu…" Hắc Bối Lão Lục có chút do dự.

Hứa Ngôn tuy là nửa đường gia nhập.

Nhưng hắn đã xem qua trang bị của doanh hỏa lực dưới trướng anh.

Đừng nói là mở núi đào mộ, ngay cả san phẳng vài ngọn núi của Hồi Long cũng dư sức.

Mà công cụ của tiểu đội công binh cũng có rất nhiều thứ hắn chưa từng nghe qua.

Có anh ở đây, mười mấy huynh đệ hắn mang theo, có lẽ sẽ có thể toàn mạng trở về từ trong mộ.

Dù có thể mang ra núi vàng núi bạc từ trong mộ, cũng phải có mạng để tiêu.

Chỉ dựa vào điểm này, để Hứa Ngôn lấy một nửa, hắn thực sự không thể làm vậy.

“Ấy, đại ca.

Anh em mình đâu phải chỉ chống nổi một lần này.” “Đừng nói là xung quanh Trường Sa đầy rẫy kho báu, ngay cả cả vùng đất Hoa Quốc này, còn ẩn giấu bao nhiêu kho báu chờ người phát hiện.” “Anh tính toán với tôi rõ ràng như vậy, là muốn làm ăn một lần rồi thôi sao?” Hứa Ngôn nói vậy, Hắc Bối Lão Lục lập tức im bặt.

Một lúc sau, hắn mới cầm đao khai sơn, đưa ngang về phía Hứa Ngôn.

Tuy không hiểu ý hắn, Hứa Ngôn vẫn theo bản năng đưa nắm đấm ra, chạm vào đốt ngón tay đang cầm đao của hắn.

“Hắc Bối Lão Lục ta hôm nay xin lập thệ, sau này cùng Hứa Ngôn tình như huynh đệ, sống chết có nhau.” “Nếu trái lời thề, trời người cùng phỉ nhổ!” Lời vừa dứt, hắn đột nhiên rút đao về sau, chém một nhát xuống, chém đôi một chiếc ghế thái sư bên cạnh.

Hứa Ngôn không những không tức giận, ngược lại còn vỗ tay tán thưởng: “Hay!” “Đại ca hành sự quả nhiên dứt khoát, đúng là hảo hán!” “Hứa Ngôn tôi cũng xin lập thệ tại đây, cùng Hắc Bối Lão Lục tình như huynh đệ, sống chết có nhau.” “Nếu trái lời thề, trời người cùng phỉ nhổ!” Anh vậy mà trực tiếp cầm lấy thanh đao của Hắc Bối Lão Lục, chém mạnh xuống, chém đôi bàn làm việc của mình.

Hành động này khiến Hắc Bối Lão Lục và hai đao khách đồng thời sững sờ.

Ánh mắt nhìn Hứa Ngôn đã có thêm vài phần kính nể.

Đao Quan Sơn của Hắc Bối Lão Lục được làm từ vẫn thiết.

Ngay cả một thanh niên trai tráng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhấc lên.

Muốn vung được đã là chuyện khó, huống hồ là một đao chém đứt bàn gỗ.

Bàn làm việc của Hứa Ngôn được làm từ gỗ hồng mộc nguyên khối, tuyệt đối không phải loại ván gỗ mỏng ghép lại.

Độ khó lại tăng thêm mấy bậc.

Anh trông có vẻ thư sinh, hiền hòa.

Không ngờ vung đao Quan Sơn lại nhẹ như không, có thể thấy thân thủ cao thâm khó lường!

Hứa Ngôn dường như không thấy vẻ phức tạp trong mắt các đao khách.

Chỉ vuốt ve thanh đao Quan Sơn, yêu thích không nỡ rời tay nói: “Đao tốt!

Quả nhiên là một thanh tuyệt thế hảo đao!” Đời sau Trương Khởi Linh trong tay cũng có một thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Không biết có phải là thanh trong tay Hắc Bối Lão Lục hay không.

Trong đầu anh chợt lóe lên ý nghĩ này.

Như gió lướt qua mặt nước, gợn lên những gợn sóng lăn tăn, rồi nhanh chóng biến mất.

Anh trịnh trọng trả lại đao Quan Sơn cho Hắc Bối Lão Lục, rồi mới ôm quyền với ba người.

"Đại ca, hai vị huynh đệ, sau này chúng ta là người một nhà, không nói lời khách sáo." "Lần chống nồi này, cứ nghe tôi, tôi lấy bốn phần, cho đám huynh đệ của tôi coi như tiền công vất vả." "Các anh lấy sáu phần, lo liệu cho gia đình, cũng là để an ủi huynh đệ đã mất." "Thiên hạ loạn lạc, nhưng vẫn có thể tìm được một nơi yên tĩnh để an thân, không có vốn liếng để lập nghiệp thì không được!" Những lời này cuối cùng cũng khiến ba người Hắc Bối Lão Lục động lòng.

Họ đồng loạt gật đầu, ánh mắt tuy vẫn lạnh lùng, nhưng đối với Hứa Ngôn đã có thêm vài phần thân cận.

Thấy tình cảm đã liên lạc gần xong, Hứa Ngôn mới đi vào vấn đề chính.

"Nếu đã vậy, vật tư đều đã chuẩn bị xong, chúng ta xuất phát ngay bây giờ nhé?" Núi Hồi Long, ở phía tây Trường Sa, phía tây nam huyện Văn.

Là một dãy núi đột ngột nhô lên trên đồng bằng trung du sông Vị.

Chu vi hơn ba mươi dặm, có hơn ba mươi ngọn núi lớn nhỏ.

Chương 50

Trong núi còn có một ngôi chùa cổ nghìn năm tuổi được xây từ thời Đường là chùa Bạch Vân.

Từ huyện Văn xuất phát, đến núi Hồi Long phải đi hơn bảy mươi dặm, còn phải đi qua phạm vi thế lực của huyện lân cận.

May mà quân phiệt chiếm cứ huyện đó chỉ có đội quân chưa đến nghìn người.

Sau khi biết hai huyện Văn Võ đã rơi vào tay Hứa Ngôn, đã sớm sợ vỡ mật, cả ngày co rúm trong huyện thành không dám ra ngoài.

Vì vậy, khi Hứa Ngôn dẫn theo một doanh hỏa lực, cộng thêm hai tiểu đội công binh, và một tiểu đội hậu cần, tổng cộng sáu bảy trăm người hùng hổ đi qua, chỉ thấy cổng thành đóng chặt.

Trên tường thành thậm chí còn treo cao một lá cờ trắng.

"Trời ạ, đây là chưa đánh đã tè ra quần rồi à?" Trong đám người của Hắc Bối Lão Lục, có một người không phải người Thiểm Tây bản địa.

Anh ta nói bằng giọng Quan Ngoại đặc sệt, kinh ngạc.

"Đây gọi là không đánh mà khuất phục được người!

Đồ nhà quê!" Nhạc Khỉ La ngồi trên con ngựa cao lớn, ngả người vào lòng Hứa Ngôn, khinh thường nói.

"La Nhi, xin lỗi vị huynh đệ này ngay!" Hứa Ngôn quát lớn trước khi sắc mặt đám đao khách kịp thay đổi.

Nhạc Khỉ La bản tính ngang ngược, theo bản năng muốn phản kháng.

Nhưng độ trung thành mà hệ thống ép buộc, đâu dễ dàng chống lại.

Lời từ chối vừa định thốt ra, đã biến thành lời xin lỗi miễn cưỡng.

"Xin lỗi, vừa rồi là tôi nói sai, xin hãy tha thứ cho tôi!" Hắc Bối Lão Lục không muốn vì chuyện này mà sinh ra hiềm khích với Hứa Ngôn.

Thấy Nhạc Khỉ La xin lỗi, liền xua tay ra hiệu cho người huynh đệ bị mắng không cần truy cứu nữa.

Thêm vào đó Nhạc Khỉ La trông xinh xắn đáng yêu, tuổi tác cũng chỉ khoảng mười sáu, mười bảy.

Đám đao khách từng trải sương gió, cũng không muốn làm khó cô bé này.

Thế là họ đều tỏ ra không để ý, coi như bỏ qua xung đột nhỏ này.

Nhạc Khỉ La tuy đã xin lỗi, nhưng trong lòng vẫn không phục.

Bĩu môi, đáng thương quay đầu nhìn Hứa Ngôn.

Nhưng chỉ có thể thấy một chiếc cằm cương nghị, căng thẳng.

Bình thường cô nghịch ngợm quá đà, Hứa Ngôn cũng không để ý, luôn chủ động hạ mình, tìm đủ mọi cách dỗ cô vui.

Nhưng bây giờ trông anh… có vẻ như đã thực sự tức giận.

Nhạc Khỉ La khẽ ho vài tiếng, cũng không thấy Hứa Ngôn nói lời mềm mỏng dỗ dành.

Vành mắt đỏ lên, sắp rơi lệ.

"Họ là huynh đệ anh nhận, em nói họ là đồ nhà quê, vậy anh là cái gì?" Hứa Ngôn cuối cùng cũng cúi đầu nhìn cô.

Ánh mắt lại vô cùng xa lạ, mang theo cơn giận chưa tan.

Nhạc Khỉ La chưa bao giờ thấy Hứa Ngôn như vậy.

Dù cô có thể không coi ai trong thiên hạ ra gì, nhưng không thể không để ý đến từng lời nói, hành động của Hứa Ngôn.

"Ngôn… Ngôn ca ca, là em sai rồi, anh đừng giận!" Cô lúc này còn đâu tâm trí để ấm ức và hờn dỗi.

Cô liền xoay nửa người trong lòng Hứa Ngôn, đôi tay nhỏ mềm mại đặt lên ngực anh, nhẹ nhàng vuốt ve.

Vai trò dỗ dành đã đảo ngược, nhưng cô lại hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

Từ xa có một ánh mắt như có như không chiếu tới.

Hứa Ngôn ở sau lưng Nhạc Khỉ La, giơ tay vẫy vẫy với chủ nhân của ánh mắt đó, rồi giơ ngón tay cái lên.

Hắc Bối Lão Lục thu lại ánh mắt, trong mắt thoáng hiện ý cười, rồi lại trở nên có chút nghiêm trọng.

Đúng là một đôi tình nhân xứng đôi.

Chỉ là, trên người cô bé kia, sao lại có yêu khí nồng đậm đến vậy?

Hắn hành tẩu trong thời loạn, đã thấy nhiều chuyện kỳ quái.

Cũng biết rằng, mỗi khi thời loạn, sẽ có một số tinh quái do dã vật trong núi hóa hình, đi lại trong thế gian gây sóng gió.

Thực lực của Hứa Ngôn đã là thâm bất khả trắc, việc thu phục một số năng nhân dị sĩ, thậm chí là sơn tinh dã quái để mình sử dụng cũng không phải là không thể.

Hắn âm thầm có vài phần đề phòng với Nhạc Khỉ La, nhưng cũng sẽ không chạm đến giới hạn của Hứa Ngôn.

Thuận lợi đi qua phạm vi thế lực của huyện lân cận, mặt trời đã

treo ở chính giữa bầu trời.

Hứa Ngôn không cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi, ngược lại ra lệnh tăng tốc.

“Đêm nay chắc chắn phải ở lại trong núi một đêm, nên sớm vào núi chọn nơi đóng trại, cũng để sớm dựng trại nghỉ ngơi.” Lệnh này do Lý Song truyền xuống.

Nhưng lại là Hứa Ngôn đích thân nói với Hắc Bối Lão Lục.

Anh muốn trong từng lời nói hành động để Hắc Bối Lão Lục biết, hiện tại hai người là quan hệ huynh đệ thuần túy.

Còn sau này, Hứa Ngôn có đủ tự tin, khi năng lực của anh đủ mạnh, tự nhiên sẽ khiến Hắc Bối Lão Lục cam tâm tình nguyện thần phục.

“Ừ, tôi thấy được.” Hắc Bối Lão Lục gật đầu, nói chuyện vẫn ngắn gọn như thường.

Theo tốc độ của hắn, lúc này đã sớm vào núi tìm được mộ cổ, bắt đầu xuống tay.

Nhưng Hứa Ngôn lại mang theo cả một doanh hỏa lực với trang bị nặng nề, mấy trăm người hùng hổ, làm chậm hành trình của hắn.

Hắn lại không biết, Hứa Ngôn cố ý làm vậy.

Tuy ở thành Trường Sa, anh khiêm tốn giấu mình, hận không thể giả trang mình thành một kẻ trọc phú không biết gì.

Nhưng đối với các quân phiệt lớn nhỏ chiếm cứ các huyện thành, thị trấn xung quanh, thái độ của anh lại vô cùng mạnh mẽ.

Anh lôi doanh hỏa lực này ra, ít nhiều có ý đồ khoe khoang và uy hiếp.

Sớm muộn gì, các thế lực xung quanh anh cũng sẽ thu hết vào túi,

bây giờ cũng không ngại để chúng ăn không ngon ngủ không yên một phen.

Về việc những người này có liên hợp lại hay không, Hứa Ngôn lại không sợ.

Anh hiện tại dưới trướng có đủ hơn hai nghìn tinh binh cường tướng.

Lại có hỏa lực mạnh và quân lương, ngân lượng dồi dào, thêm vào đó hai huyện Văn Võ lúc này đã là lòng dân hướng về trong phạm vi trăm dặm.

Có thể nói, hiện tại là địa lợi, nhân hòa đều đủ, chỉ chờ một thiên thời để một lưới bắt hết.

Đoàn người tăng tốc, chớp mắt đã vào núi Hồi Long.

Nơi đây núi non trùng điệp, các ngọn núi hùng vĩ.

Trong núi cây cối che khuất, rừng thông rậm rạp, ngay cả nhiệt độ cũng đột ngột giảm đi rất nhiều.

Mọi người dường như vừa đi ra từ một cái lồng hấp, bước vào một nơi động thiên phúc địa mát mẻ, tươi đẹp.

Theo chỉ dẫn trên bản đồ kho báu, ngôi mộ Đường đó còn phải đi sâu hơn vào núi Hồi Long.

Hứa Ngôn gần như ngay trước khi vào núi, đã nhìn thấy giữa các ngọn núi có một nơi bảo quang lượn lờ, mây lành bốc hơi.

Nơi này quả nhiên có một ngôi mộ lớn, và trong đó chắc chắn có trọng bảo!

Vừa vào núi không lâu, anh đã xuống ngựa, để Nhạc Khỉ La vẫn ngồi trên đó, do anh đích thân dắt dây cương đi trước.

“Ngôn ca ca, ở đây hình như có vài thứ hay ho.” Nhạc Khỉ La đột

nhiên lên tiếng.

Hứa Ngôn quay đầu, đúng lúc đối diện với nụ cười lấy lòng của cô.

Cô nhóc này, sợ anh vẫn chưa hết giận, nên mới cố ý nói vậy đây mà.

Anh đang định nói gì đó, lại thấy sắc mặt Nhạc Khỉ La thay đổi, trịnh trọng nói: "Em không lừa anh, ở đây thật sự có đồ tốt, cũng có đồ xấu!" Hứa Ngôn sắc mặt nghiêm lại, ánh mắt ngưng trọng.

Chương 51

Nhạc Khỉ La nửa người nửa yêu, đối với yêu khí là nhạy cảm nhất.

Hơn nữa mắt nhìn rất cao, bảo bối và yêu vật bình thường đều không lọt vào mắt cô.

Nếu cô nói ở đây có đồ tốt, cũng có đồ xấu, vậy thì chắc chắn có.

Xem ra, ngày mai sẽ có một màn kịch hay để xem.

Đi vòng qua chùa Bạch Vân, lại tiến vào núi hơn mười dặm.

Hứa Ngôn và mọi người đã đi sâu vào lòng núi Hồi Long.

Nơi này không còn thấy một chút khói lửa nhân gian, xung quanh toàn là rừng rậm che trời lấp đất.

Nhìn xa hơn một chút, tầm mắt chỉ toàn là những vách núi đá lởm chởm, kỳ quái.

Trong rừng có suối chảy róc rách, chim hót côn trùng kêu, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng vượn hú.

Âm thanh lúc bên trái lúc bên phải, dường như luôn vây quanh mọi người.

Bất kể là Hứa Ngôn, Hắc Bối Lão Lục, hay Lý Song và các binh sĩ, đều là những người tài giỏi và tinh nhuệ.

Mọi người không hề bị cảnh sắc hùng vĩ, tráng lệ trong núi mê hoặc, ngược lại ai nấy đều ánh mắt sắc bén, không ngừng quan sát môi trường xung quanh.

"Đại ca, anh cũng cảm thấy xung quanh có gì đó không ổn rồi à?" Hứa Ngôn đi đến bên cạnh Hắc Bối Lão Lục.

Những đao khách giang hồ này, đối với sát khí và sát khí là nhạy cảm nhất.

Có lẽ họ chưa nhìn thấy thứ gì cụ thể, nhưng không khí xung quanh hơi thay đổi, lập tức sẽ gây ra cảnh giác.

"Nơi này xa lánh nhân thế, chướng khí tràn lan, xung quanh nguy cơ tứ phía, bảo mọi người cảnh giác một chút." Hắc Bối Lão Lục hiếm khi lại nói một câu dài.

Thời gian ở cùng Hứa Ngôn càng lâu, dường như nói càng nhiều càng lưu loát.

Hứa Ngôn thậm chí còn có ảo giác, Hắc Bối Lão Lục này không phải trước đây là một kẻ nói nhiều chứ?

Chỉ là trải qua quá nhiều đau thương, mới khiến tính cách hắn thay đổi lớn, từ đó trở nên trầm mặc ít lời, kiệm lời như vàng.

Họ chọn một nơi cắm trại cho đêm nay bên bờ một con suối trong thung lũng.

Nơi đây có một bệ đất cao hơn lòng sông, tương đối bằng phẳng.

Không quá gần lòng sông, trên bệ đất cây cỏ um tùm, cũng không có dấu vết bị nước ngập qua.

Điều này cho thấy nơi đây sẽ không bị lũ quét ảnh hưởng, không sợ nước dâng đột ngột nguy hiểm đến tính mạng mọi người.

Hứa Ngôn nhanh chóng sắp xếp phòng thủ, rồi cho người nổi lửa nấu cơm, nghỉ ngơi.

Anh thì dẫn theo Hắc Bối Lão Lục, Nhạc Khỉ La, và người đao khách nhỏ con mang theo bản đồ kho báu, cùng nhau đi lên ngọn núi gần đó.

Người nhỏ con phải thông qua địa thế để xác định vị trí mộ

Đường trong bản đồ kho báu.

Người huynh đệ liều chết mang bản đồ ra, không biết bị kích động gì, đã trở nên điên điên khùng khùng.

Không thể nói rõ vị trí của mộ.

Chỉ biết lúc nào cũng hoảng sợ ôm đầu ngồi xổm trên đất, liều mạng gào thét: "Đừng cắn tôi, đừng cắn tôi!" Mà người nhỏ con, là người duy nhất trong đám đao khách có thể giải mã được tấm bản đồ kho báu đó, cũng là một trong những tâm phúc của Hắc Bối Lão Lục.

Nên mới được mang theo.

Hứa Ngôn lại muốn lên cao nhìn xa, thông qua hình thế núi, hướng đi của mạch nước, vận dụng Thập lục tự âm dương bí thuật để phân kim định huyệt, định vị chính xác vị trí mộ Đường.

Đây là lần đầu tiên anh thực sự thực hành kể từ khi có được bí thuật này.

Lần trước ngôi mộ cổ thời Chiến Quốc ở Tiêu Tử Lĩnh, có cơ sở từ tiểu thuyết kiếp trước, lại có Ngô Lão Cẩu kiếp này dẫn đường, nhiều lắm cũng chỉ là quá trình chứng thực.

Còn lần này, vật tham khảo của anh không nhiều.

Hoàn toàn phải thông qua việc vận dụng bí thuật, để đạt được mục đích thực tiễn sinh ra chân lý.

Đây là một ngọn núi nhỏ không tên.

Độ cao so với mực nước biển không cao, trong số các ngọn núi xung quanh, thậm chí có thể nói là một kẻ lùn.

Mấy người leo lên hơn trăm mét, đã đến đỉnh núi.

Hứa Ngôn tập trung nhìn, ngay tại nơi giao nhau của hai ngọn núi bên trái, có sáu thác nước lớn nhỏ khác nhau đổ xuống.

Dưới chân núi tụ lại thành một vũng nước trong veo.

Chỉ là nước trong vũng trông đen sì, rõ ràng bên dưới rất sâu, tuyệt đối không phải loại vũng cạn có thể lội nước đùa giỡn.

"Chính là nơi này rồi." Anh thầm nghĩ.

Hai núi hội tụ, không đón gió.

Sáu dòng nước chảy xuống, ngưng tụ một vũng.

Tuy không phải là phong thủy tuyệt đỉnh cửu long hí châu, nhưng cũng là phong thủy thượng hạng hiếm gặp.

Nơi này không thể chôn cất đế vương, nhưng một ngôi mộ của tướng quân, hầu tước, hoặc là con cháu hoàng thất thì không thể chạy thoát được.

Hứa Ngôn lúc này trong lòng khá kích động.

Triều Đường, là một trong những triều đại hùng mạnh nhất trong lịch sử Hoa Quốc.

Thời Chiến Quốc chiến tranh liên miên, vô số của cải bị thất lạc, biến mất trong khói lửa.

Minh khí xuất thổ từ ngôi mộ của vị tướng quân huyết thi đó, có thể nói là khá nghèo nàn.

Cũng là nhờ vào niên đại xa xưa, mới bán được giá bốn mươi vạn đại dương.

Còn triều Đường, chỉ cần không phải vận khí quá xui xẻo, tùy tiện một ngôi mộ của hoàng thất hoặc tướng quân, minh khí xuất thổ cũng phải lên đến hàng nghìn hàng vạn.

Giá trị lại càng khó lường!

Dù chỉ có thể chia được bốn phần trong đó, cũng là một con số

thiên văn.

Anh đang suy nghĩ, thì nghe thấy người đàn ông nhỏ con kia hưng phấn la lớn.

"Tìm thấy rồi, tôi tìm thấy rồi!

Chính là ở đó!" Mọi người thuận theo hướng tay hắn chỉ, chính là trên một ngọn núi có thế núi hiểm trở hơn trong hai ngọn núi bên trái.

"Ngôi mộ đó không ở dưới đất, chắc là đã khoét rỗng cả một ngọn núi, nên lát nữa, chúng ta chắc có thể tìm thấy động đạo đi xuống ở lưng chừng núi." Người nhỏ con tự tin nói.

Dường như hắn đã nhìn thấy động đạo đó, cũng nhìn thấy những vật bồi táng lóa mắt trong mộ.

Hứa Ngôn ánh mắt hơi căng thẳng, nhìn người nhỏ con cũng có vài phần tán thưởng.

Anh là vì có bí thuật, còn người nhỏ con kia lại hoàn toàn chỉ dựa vào bản đồ kho báu mà phân tích ra.

Tuy chỉ định được phương hướng lớn, nhưng hoàn toàn không sai.

Quả nhiên, dân gian vẫn có nhiều năng nhân dị sĩ, lúc nào cũng không thể tự cao tự đại, coi thường người khác.

"Nếu đã tìm được vị trí, vậy ngày mai đưa đội ngũ qua đó nhé." Hắc Bối Lão Lục tuy nói vậy, nhưng mắt lại nhìn Hứa Ngôn, rõ ràng đang chờ ý kiến của anh.

"Ừm.

Chúng ta xuống mâm, phải coi trọng giờ giấc, quy củ." "Tôi không phải loại quân phiệt chỉ biết dùng pháo bắn loạn xạ, lỡ như bắn hỏng món đồ quý hiếm nào, xót ruột cũng không kịp." Hứa Ngôn không vội tiết lộ với Hắc Bối Lão Lục.

Thập lục tự âm dương bí thuật là chuyện trọng đại, ngay cả đối với Nhạc Khỉ La có độ trung thành một trăm phần trăm, và Lý Song, Tôn Cường, anh cũng không hề nhắc đến một chữ.

Đối với Hắc Bối Lão Lục lại càng không cần cố ý giải thích.

Chỉ cần sau này từ từ thể hiện ra, tự nhiên sẽ khiến hắn từng chút một hoàn toàn buông bỏ phòng bị, toàn tâm tin phục.

Nhạc Khỉ La hoàn toàn không quan tâm đến việc khi nào xuống mộ.

Lần này không có đứa nhóc nhà họ Trương kia đi cùng, cô thiếu mất một người bạn để trêu chọc.

Thêm vào đó trước đó đã chọc giận Hứa Ngôn, bây giờ có chút ủ rũ, không có tinh thần.

Chương 52

Hứa Ngôn thấy cô cúi gằm đầu, đôi chân nhỏ đi đôi giày thêu màu đỏ đang đá qua đá lại trên đất, trông chán nản vô cùng.

Anh nghĩ, hình phạt này cũng gần đủ rồi.

Thái độ đã làm đủ, cũng đủ để Nhạc Khỉ La ghi nhớ.

Nếu không sau này cô vẫn không coi đám đao khách kia ra gì, sớm muộn cũng gây ra chuyện.

Vì vậy anh chủ động bước tới, đưa tay xoa đầu Nhạc Khỉ La.

"La Nhi, ngày mai xuống mộ, lại phải để em làm chủ lực rồi." "Thế nào, có tự tin không?" Nhạc Khỉ La đột ngột ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập niềm vui bất ngờ.

"Ngôn ca ca, anh không giận em nữa à?" Hứa Ngôn cưng chiều xoa đỉnh đầu cô.

Mái tóc mềm mượt, mát lạnh, hương thơm thoang thoảng.

"Đồ ngốc, em là bảo bối của anh, sao anh nỡ giận em!" Một câu nói đã dỗ Nhạc Khỉ La cười tươi như hoa, u ám tan biến.

Cô vỗ ngực đảm bảo với Hứa Ngôn.

"Ngôn ca ca anh yên tâm, thứ bên trong đó nếu biết điều thì thôi.

Không biết điều, em sẽ hút nó thành khô, nghiền xương thành tro!" Lời nói của cô khiến Hắc Bối Lão Lục liếc mắt nhìn.

Nhưng cũng chỉ là ánh mắt lóe lên, không nói thêm một lời nào.

"Xem ra, cô bé này quả nhiên không phải người thường." Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Chỉ là thấy cô đặc biệt quyến luyến Hứa Ngôn, lời nói của anh cũng có thể quản được cô.

Chắc sẽ không làm ra chuyện gì nguy hại đến mọi người.

Vì thế, hắn khôn ngoan giữ im lặng.

"Ngoan thật!" Hứa Ngôn véo má Nhạc Khỉ La, nhẹ nhàng nhéo một cái.

Mịn màng, còn mềm hơn cả đậu hũ non.

Nhéo một cái, không chỉ có thể ra nước, đầu ngón tay dường như còn thấm đẫm một mùi hương hoa quả ngọt ngào.

Anh quay đầu nhìn ngọn núi có mộ Đường.

Trên núi mây trắng lượn lờ, cây cỏ um tùm.

Trông có vẻ là một cảnh sắc yên bình, tươi đẹp.

Nếu trong mộ thật sự có yêu vật hung dữ, theo lý thì khí tức sẽ không thể che giấu được.

Dù Nhạc Khỉ La giỏi che giấu yêu khí, trong mắt người có đạo hạnh cao thâm, cũng là toàn thân hắc khí lượn lờ.

Nhưng bây giờ anh từ ngọn núi đó, lại không thấy một chút yêu khí và hung khí nào.

Chẳng lẽ, là công lực bí thuật của anh còn chưa đủ.

Chưa đạt đến cảnh giới "khai nhãn", nên còn chưa nhìn ra được?

Hứa Ngôn đối với kỹ năng này của mình, sinh ra một chút nghi ngờ.

Thậm chí còn có chút thôi thúc muốn cộng thêm một điểm kỹ năng vào đó.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn cố gắng kiềm chế lại.

Hệ thống ràng buộc với anh, phát nhiệm vụ cực kỳ tùy hứng.

Không tìm thấy bất kỳ quy luật nào có thể kích hoạt nhiệm vụ, cũng không biết khi nào mới có thể kích hoạt nhiệm vụ.

Nhiệm vụ được phát ra, cũng có độ khó tương đương.

Điều tức giận nhất là, có khả năng còn xuất hiện tình huống không cho điểm kỹ năng!

Hứa Ngôn từ từ thở ra một hơi, đột nhiên hỏi Nhạc Khỉ La: "La Nhi, em đã có thể cảm ứng được trong mộ có hung vật, vậy có biết rốt cuộc là thứ gì không?" Nhạc Khỉ La lắc đầu: "Năm đó em vừa mới thành hình một chút, đã bị tên đạo sĩ thối kia phong ấn rồi." "Những năm này đều ngủ say, không rõ chuyện trong yêu giới." "Em chỉ có thể cảm ứng được thứ bên trong đó từng bị kinh động, sau khi ăn thịt người đã lại chìm vào giấc ngủ." "Chỉ là lần này, nó đối với khí tức tinh huyết của người rất nhạy cảm, chúng ta nhiều người như vậy không cần đến quá gần, cũng đủ để kinh động nó rồi." Đoạn nói này khiến Hắc Bối Lão Lục và người nhỏ con sắc mặt đại biến.

Tuy đã sớm đoán được Nhạc Khỉ La rất có thể không phải người.

Nhưng từ miệng cô tự mình chứng thực, vẫn vô cùng chấn động.

Hắc Bối Lão Lục cũng là người từng trải qua bao nhiêu sóng gió, rất nhanh đã sắc mặt như thường.

Nếu không có Hứa Ngôn và mọi người tham gia, mình và đám huynh đệ đến, cũng sẽ phải đối mặt trực diện với kẻ trong mộ.

Nghe lời cô bé kia, huynh đệ bị mắc kẹt trong mộ, đã lành ít dữ nhiều rồi.

Thù này không báo, sau này hắn sẽ đổi tên thành Hắc Bối Vương Bát!

Xác định được vị trí mộ Đường, mấy người liền nhanh chóng xuống núi.

Vừa kịp lúc cơm canh nấu chín.

Tuy là đến núi sâu chống nồi trộm mâm, nhưng Hứa Ngôn cũng không định bạc đãi mình.

Mang theo đủ gạo, củi, dầu, muối, rau củ, thịt thà không thiếu thứ gì.

Nếu không nói là đến chống nồi, thật sự còn tưởng là đến cắm trại dã ngoại.

Sau một bữa ăn ngon lành, trời cũng dần dần tối lại.

Trừ các vị trí gác và đội tuần tra đã được sắp xếp, những người còn lại đều sớm trở về lều nghỉ ngơi.

Hứa Ngôn không vội đi ngủ, mà gọi ra bảng hệ thống đã im lặng từ lâu.

Cột nhiệm vụ của anh trừ mấy nhiệm vụ đã hoàn thành, vẫn là một màu xám xịt.

Trang có thể xem, cũng chỉ có nhiệm vụ đã phát và nhiệm vụ đã hoàn thành.

Về phần phần thưởng đã nhận, và giao diện thuộc tính cá nhân, đã bị anh lật nát rồi.

Hiện tại kỹ năng trên người anh, chỉ có Thập lục tự âm dương bí thuật có thể dùng được.

Kỹ năng bơi lội phải ở trong nước mới có thể thi triển.

Nhưng nhìn thác nước chảy từ ngọn núi có mộ Đường, và vũng nước sâu thẳm dưới chân núi, dường như khả năng dùng được không cao.

Núi sâu dễ sinh tinh quái.

Trong vũng nước sâu chưa chắc đã không có.

Hứa Ngôn cố gắng nhớ lại hình dạng của vũng nước sâu đó.

Từ xa nhìn dường như diện tích không lớn, nhưng có thể khiến nước trong vũng có màu đen, độ sâu dưới đó tuyệt đối phải trên mấy chục mét!

Lỡ như trong nước đó có thứ gì, có thể lên đối phó, e rằng chỉ có mình anh.

Nhạc Khỉ La là nửa người nửa yêu không sai, nhưng người giấy bù nhìn của cô ở trong nước, lại hoàn toàn không có tác dụng.

"Hay là, tối nay mình đến vũng nước đó thăm dò thực hư?" Hứa Ngôn luôn cảm thấy trong lòng có chút không yên.

Vũng nước sâu đó giống như một cái gai, đâm sâu vào tim anh, chỉ muốn nhổ ra cho nhanh.

Anh đứng dậy đi ra khỏi lều, nhìn về phía xa.

Ánh mắt dường như xuyên qua lớp lớp màn đêm, nhìn thẳng vào vũng nước sâu bị kẹp giữa hai ngọn núi.

"Ngôn ca ca, anh không ngủ được à?" Một đôi tay ngọc như rắn mềm mại, từ sau vòng qua eo Hứa Ngôn.

Lưng áp vào thân thể mềm mại, tinh tế, chỉ là không có nhiệt độ cơ thể và nhịp tim.

Sau khi bị đạo sĩ Thanh Vân Quan phong ấn, Nhạc Khỉ La không chỉ là nửa người nửa yêu, mà còn ở giữa ranh giới sinh tử.

Đã không còn là người sống bình thường nữa.

"Anh đang nghĩ một số chuyện." Hứa Ngôn không nói ra dự định

của mình.

Anh cũng biết, mình căn bản không thể tránh được tai mắt của Nhạc Khỉ La.

Chương 53

Chỉ cần anh rời đi đến vũng nước sâu đó, cô nhóc này tuyệt đối sẽ theo sát không rời.

Tuy Nhạc Khỉ La là thuộc hạ bị anh dùng "Thẻ cố định nhân vật" cố định lại, nhưng trong lòng anh, cô cũng là một sinh linh có máu có thịt.

Ở bên nhau những ngày qua, cô ngày ngày quấn lấy anh, bám lấy anh.

Tuy mang lại nhiều phiền não, nhưng không thể không thừa nhận, những phiền não đó đều là ngọt ngào.

Đây là cô bé của Vô Tâm mà!

Trong lòng anh chợt lóe lên một giọng nói.

Vớ vẩn!

Ở bên cạnh lão tử, chính là người phụ nữ của lão tử, dù trước đây không phải, sau này cũng phải là!

Hứa Ngôn hung hăng đè nén cảm giác tội lỗi dâng lên.

Vốn dĩ, trái tim của Vô Tâm cũng đều dành cho Nguyệt Nha.

Nhạc Khỉ La dù vì tư lợi, làm nhiều chuyện ác, nhưng từ đầu đến cuối thứ cô muốn, chẳng qua chỉ là sự bầu bạn chân thành của hắn.

Nhạc Khỉ La không có trái tim, cũng sẽ vì sự si tình của Trương Hiển Tông, khi hỏa táng hắn, khẽ nỉ non tên hắn.

Nói: "Trương Hiển Tông, em đau răng!" Thấy chưa!

Cô căn bản không phải vô tâm vô phế, cô cũng có thể cảm nhận được việc bỏ lỡ tình yêu chân thành.

Tuy sự tiếc nuối đó thoáng qua rồi biến mất, rất nhanh đã vứt bỏ Trương Hiển Tông như đồ bỏ đi, ném sau đầu.

Hứa Ngôn không quan tâm Nhạc Khỉ La từng là ác nhân thế nào.

Những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước, ít nhất ở kiếp này, đều sẽ bị anh trực tiếp bóp chết từ trong trứng nước, không có gì xảy ra cả.

Nhạc Khỉ La thấy anh lại im lặng hồi lâu, trong lòng thấp thỏm, cũng không dám nói nhiều.

Chỉ cứng đờ vòng tay ôm Hứa Ngôn.

Cô đột nhiên cảm thấy mình bị một đôi tay ôm lấy, chớp mắt đã rơi vào một vòng tay ấm áp.

Bên tai truyền đến lời thì thầm nhẹ nhàng.

"La Nhi, anh sẽ không để em đau răng, tuyệt đối không!" Nhạc Khỉ La sờ sờ má.

"Em không đau răng mà." Cô không hiểu ý nghĩa của câu nói này, Hứa Ngôn cũng không định để cô hiểu.

"Về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải xuống mộ." Anh dập tắt ý định đi thăm dò vũng nước sâu, dẫn Nhạc Khỉ La quay về lều.

Nói là nghỉ ngơi, nhưng Hứa Ngôn lại không hề buồn ngủ.

Nhạc Khỉ La là nửa người nửa yêu, chỉ khi bị thương mới cần trở về quan tài bị phong ấn để ngủ say hồi phục.

Chỉ vì mối quan hệ với Hứa Ngôn, cô mới miễn cưỡng duy trì thói quen sinh hoạt của "người".

Đêm đến thì ngủ, sáng sớm tỉnh dậy.

Còn Hứa Ngôn, tuy vì hệ thống, thể chất đã được tăng cường chưa từng có.

Nhưng dù sao cũng chưa đạt đến mức có thể không ngủ không nghỉ, không ăn không uống.

Anh ngồi xếp bằng trên giường hành quân, dùng phương pháp thiền định để nghỉ ngơi.

Chỉ là trong đầu rối loạn, nghĩ đến tình hình xuống mộ ngày mai, lại không thể nào thả lỏng được.

"A!" Ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm.

Hứa Ngôn đột nhiên mở mắt, nhanh chóng lao ra ngoài lều.

Đống lửa trong trại vốn đang dần tàn, vì tiếng hét thảm này, những người đang ngủ trong lều đều bị đánh thức.

Trong chốc lát ánh lửa lóe lên, chiếu sáng cả bệ đất trong thung lũng.

"Xảy ra chuyện gì?" Hứa Ngôn thấy Lý Song chạy về phía mình, lập tức hỏi.

"Báo cáo đoàn tọa, một huynh đệ của chúng ta ở vị trí gác, không biết bị thứ gì đó kéo đi." Vẻ mặt hắn lạnh lùng, trong mắt đầy những tia máu nhỏ.

Rõ ràng là sau khi xem hiện trường thảm khốc, đã tức giận đến mức mắt muốn nứt ra.

Tuy chỉ là phần thưởng do hệ thống ban tặng, nhưng Lý Song và những thuộc hạ của hắn, đều là những người sống bằng xương bằng thịt!

Giữa họ không chỉ là cấp trên cấp dưới, mà còn là huynh đệ vào sinh ra tử!

"Dẫn tôi đi xem!" Hứa Ngôn cầm lấy một chiếc đèn bão, theo Lý Song đi về phía vị trí gác xảy ra chuyện.

Đội quân sáu bảy trăm người, đều chen chúc trên bệ đất thoai thoải này, xa hơn một chút là rừng rậm bên cạnh.

Tuyến phòng thủ và các chốt gác ngầm được bố trí, tạo thành thế chân vạc, có thể quan sát toàn bộ trại.

Như vậy sẽ tối đa hóa việc ngăn chặn các điểm mù.

Vị trí gác xảy ra chuyện, nằm ở vòng ngoài cùng của tất cả các tuyến phòng thủ, đã gần đi sâu vào rừng rậm.

Để ngăn chặn việc một người xảy ra chuyện.

Mỗi chốt gác ngầm đều có hai người một tổ.

Không ngờ cuộc tấn công xảy ra quá nhanh, trong chốc lát đã kéo đi một người, người còn lại thì bị thương nặng hôn mê, thoi thóp.

Khi Hứa Ngôn đến, thì thấy cây lớn nơi đặt chốt gác ngầm, đã bị gãy hai cành cây to.

Dưới đất khắp nơi là cành lá lộn xộn và bụi cây đổ rạp.

Một lượng lớn máu phun ra khắp nơi, mùi máu tanh nồng nặc thậm chí khiến khu rừng đêm cũng trở nên xao động.

Anh cẩn thận xem xét hiện trường.

Những dấu vết này tuy lộn xộn, nhưng không có dấu hiệu giãy giụa.

Nói cách khác, hai binh sĩ tinh nhuệ được hệ thống thưởng này, khi bị tấn công, chỉ trong một chiêu đã một chết một bị thương.

Kẻ ẩn mình trong bóng tối đó, rốt cuộc là quái vật gì?

"Các cậu là chốt gác ngầm gần nhất, có thấy thứ gì không, hoặc nghe thấy âm thanh kỳ lạ nào không?" Hứa Ngôn hỏi hai lính gác ở một vị trí gác khác.

“Báo cáo đoàn tọa, chúng tôi… không thấy gì cả, cũng không nghe thấy gì.” Hai lính gác nắm chặt tay, mắt hổ hơi đỏ.

Trong mắt họ không thấy bất kỳ sự sợ hãi nào, chỉ có sự tức giận và đau thương vì đồng đội bị hại.

“Không thấy, cũng không nghe thấy.” Hứa Ngôn trầm ngâm, càng cảm thấy có chút khó giải quyết.

Anh vô tình thấy gốc của một cây lớn bên cạnh, dường như bị thứ gì đó cào qua.

Lại gần xem, thì ra là ba vết cào sâu hoắm!

Từ độ cao so với mặt đất, thứ đó chắc là đang bò trên mặt đất, mới để lại dấu vết này.

Chẳng lẽ, là một loài động vật bò sát khổng lồ?

Ở đời sau, xung quanh Trường Sa quả thực có mấy công viên đất ngập nước.

Hệ thống sông ngòi và rừng núi đất ngập nước phong phú, quả thực rất thích hợp cho các loài động vật lưỡng cư lớn ẩn náu.

Núi Hồi Long cách Trường Sa không quá xa, không thể đảm bảo không có loài động vật lớn nào thông qua mạng lưới nước ngầm, tiến vào núi Hồi Long để trốn tránh chiến tranh.

Hứa Ngôn không cảm nhận được yêu khí tại hiện trường, chỉ có thể ngửi thấy một mùi tanh của nước rất nặng.

Vì vậy, anh càng nghiêng về phán đoán vừa rồi của mình.

Hắc Bối Lão Lục cũng nghe tin chạy đến, sau lưng không xa, là Nhạc Khỉ La đang thong thả đi tới.

“Xảy ra chuyện gì?” Hắc Bối Lão Lục vừa thấy hiện trường thảm khốc, sắc mặt cũng thay đổi.

“Bị tấn công, hiện tại còn chưa biết là thứ gì.” Hứa Ngôn vẫy tay với Nhạc Khỉ La: “La Nhi, em đến xem, có phải là thứ trong mộ kia ra ngoài không?” Nhạc Khỉ La mũi khịt khịt mấy cái, lộ vẻ ghê tởm liên tục quạt tay trước mũi.

Chương 54

“Mùi hôi quá!

Nhưng không phải tên đó ra, là thứ ở bên cạnh.” Hứa Ngôn lập tức nghĩ đến vũng nước sâu giữa hai ngọn núi.

Xem ra, bên trong đó thật sự có thứ khó đối phó.

Ngày mai xuống mộ, tuy là phải vào trong lòng núi.

Nhưng mạng lưới nước ngầm chằng chịt, ai biết được tên đó có bị khí người hấp dẫn, theo vào mộ đạo hay không.

Xem ra ngày mai, e là sẽ có một trận ác chiến.

“Trước tiên đưa huynh đệ bị thương về cứu chữa.

Sau đó tất cả các chốt gác ngầm rút về, tuyến phòng thủ thu hẹp lại.” Hứa Ngôn nhanh chóng ra mấy mệnh lệnh.

Quái vật ẩn nấp trong bóng tối xuất quỷ nhập thần, đến đi không một tiếng động.

Nếu còn phân tán ra, chỉ bị đánh bại từng người một.

Rất nhanh, tất cả các lều đều được thu lại, toàn bộ binh sĩ tập hợp tại một chỗ, ai nấy đều cầm chặt vũ khí trong tay.

Họ đứng quay lưng vào nhau, tạo thành một vòng tròn.

Mỗi người đều đứng xen kẽ với người ở vòng ngoài, vừa vặn lấp đầy khoảng trống.

Những cây cối gần trại ban đầu bị chặt hết, ngăn chặn quái vật dựa vào cây cỏ che chắn để tấn công lần nữa.

Đống lửa lớn được đốt lên, trở thành tuyến phòng thủ ngoài cùng.

Cả thung lũng được chiếu sáng rõ mồn một, nhưng bóng tối của khu rừng rậm xa xa, cũng trở nên càng âm u, quỷ dị hơn.

"Tất cả mọi người thay phiên nghỉ ngơi, chú ý giữ gìn thể lực." Hứa Ngôn và Hắc Bối Lão Lục cùng các đao khách, ở trung tâm của vòng tròn.

Mỗi người đối ứng với một hướng, đều chừa ra một khoảng trống.

Đủ để các đao khách tự do ra vào.

Nếu quái vật tấn công lần nữa, đón tiếp nó sẽ là hỏa lực mạnh nhất.

Lỡ như quái vật đến gần, thì cần các đao khách ra tay.

Hắc Bối Lão Lục không nói gì, nhưng tay luôn không rời khỏi chuôi đao.

Mọi người đều căng thẳng thần kinh, chỉ có Nhạc Khỉ La trông có vẻ rất nhàm chán, liên tục ngáp.

"Ngôn ca ca, em buồn ngủ quá." Cô dụi mắt, không đợi Hứa Ngôn trả lời, đã tự động rúc vào lòng anh, tìm một tư thế thoải mái rồi nhắm mắt lại.

Rất nhanh đã phát ra tiếng ngáy nhẹ.

Kỳ lạ, Nhạc Khỉ La là nửa người nửa yêu, trừ việc còn có ham muốn với máu thịt, các nhu cầu khác gần như đã biến mất.

Trước đây vẫn luôn hoạt bát nhảy nhót, sao vừa vào núi Hồi Long, lại có vẻ hơi ủ rũ.

Hứa Ngôn không khỏi có chút lo lắng.

Lỡ như ngày mai xuống mộ, cơn buồn ngủ của Nhạc Khỉ La lại ập đến, thì có trò vui để xem rồi.

Rạng sáng, người lính bị thương nặng đã không qua khỏi.

Anh ta nuốt xuống hơi thở cuối cùng với đôi mắt mở trừng trừng.

Hứa Ngôn im lặng, nhìn những người khác lau rửa và khâm liệm thi thể anh.

Ra quân chưa thắng đã tổn thất hai người.

Điềm báo không lành này phủ một lớp bóng đen không thể xua tan lên lòng anh và đám đao khách.

Nhưng đối với những người lính tinh nhuệ mà hệ thống ban thưởng, trong lòng chỉ có hai chữ trung thành.

Đồng đội hy sinh ngược lại càng kích thích huyết tính trong lòng họ.

Còn những cảm xúc như sợ hãi đã sớm bị khát vọng báo thù thay thế.

Khi phía xa chân trời lộ ra một vệt trắng bạc, Hứa Ngôn cuối cùng cũng ra lệnh có thể nghỉ ngơi một chút.

“Mặt trời lên, thứ đó chắc sẽ không xuất hiện nữa.” “Tranh thủ thời gian ăn uống nghỉ ngơi, chúng ta đúng ngọ sẽ xuống mộ.” Anh ra lệnh xong, bản thân lại không hề chợp mắt nghỉ ngơi, mà đi một vòng quanh cả khu cắm trại.

Lần đi này, anh lại phát hiện thêm vài vết móng vuốt.

Xem ra, nó đã đi vòng quanh khu trại vài vòng.

Chắc là vì không tìm thấy cơ hội tấn công nào, cho đến khi trời sáng không chịu nổi nhiệt độ tăng dần mới lặng lẽ rời đi.

“Rốt cuộc là thứ gì, dưới sự giám sát nghiêm ngặt như vậy, mà vẫn có thể đi mấy vòng không bị ai phát giác?” Hứa Ngôn kinh ngạc, nỗi lo trong lòng càng sâu hơn.

Nếu nói hai lính gác bị tấn công lén khi không phòng bị, thì sau đó toàn bộ mọi người đều cảnh giác, vậy mà vẫn không phát hiện ra tung tích của con quái vật.

Chẳng lẽ thứ đó trong suốt, nên mới khó bị phát hiện?

Trong lúc ăn, anh kể chuyện này với Hắc Bối Lão Lục.

"Tối qua, tôi thật sự không phát hiện bất cứ thứ gì tiếp cận nơi này." Hắc Bối Lão Lục ánh mắt lóe lên, thậm chí trực tiếp đặt đồ ăn xuống, ra ngoài đi một vòng rồi mới quay lại.

Cảm giác của ông ta cực kỳ nhạy bén, vậy mà cũng không có bất kỳ phát hiện nào.

Điều này khiến ông ta ít nhiều cảm thấy có chút thất bại.

"Tôi nghi ngờ, là thứ trong đầm nước sâu bên cạnh, đến lúc đó bảo anh em tăng cường cảnh giới." "Chúng ta cũng không thể ở dưới đó quá lâu, nếu không trời lại tối, sẽ càng nguy hiểm hơn." Hứa Ngôn sắc mặt ngưng trọng.

Anh vốn tưởng rằng, ngôi mộ nhà Đường này dù cho nguy cơ trùng trùng, có Hắc Bối Lão Lục, Nhạc Khỉ La, cùng với hỏa lực của một doanh vũ trang hỗ trợ, vấn đề chắc cũng không lớn.

Nhưng bây giờ xem ra, anh thật sự đã vui mừng hơi sớm.

"Biết rồi, tôi sẽ dặn dò anh em, bảo họ nâng cao cảnh giác." Hắc Bối Lão Lục gật đầu, nhanh chóng ăn hết phần thức ăn được chia, chuẩn bị cho việc xuống mộ sắp tới.

Mặt trời càng lên càng cao.

Nhiệt độ cũng theo đó tăng lên.

Nhưng ở trong núi sâu thế này, có cây cối che chắn, lại chẳng hề cảm thấy cái nóng nực khó chịu.

Rất nhanh, đội ngũ xuất phát.

Tiến về phía ngọn núi mục tiêu.

Đi thêm gần một giờ nữa, mới đến được chân ngọn núi hiểm trở đó.

Đầm nước sâu ở bên phải đội ngũ khoảng nửa dặm.

Dưới chân núi, lờ mờ có thể thấy một con đường không bị cỏ dại um tùm che lấp.

"Có đường, mà còn khá rộng." Hứa Ngôn dùng chân gạt một đám cỏ dại, để lộ ra một con đường cổ lát đá tảng.

"Không sai, chính là nơi này." Gã nhỏ con cũng từ phía sau đi tới, mặt đầy vẻ phấn khích.

Cả đoàn người đi dọc theo con đường cổ, dần dần lại phát hiện ra rất nhiều tượng đá người và thú bị cây cỏ che khuất.

Những pho tượng đá khi thì tàn tạ, khi thì phủ đầy dây leo xanh, vẫn lờ mờ phân biệt được là tượng người đá và thú đá.

Từng cặp đứng đối diện nhau, lặng lẽ trong núi sâu cả ngàn năm tháng.

"Xem quy cách này, trong núi giấu nhất định là một ngôi mộ lớn không tầm thường!" Gã nhỏ con vừa xem vừa tấm tắc khen ngợi.

Hứa Ngôn khoảng thời gian này cũng đã tra cứu rất nhiều tài liệu.

Anh biết vào thời Đường mạt, từng tồn tại một chính quyền duy nhất lấy Hồ Nam làm trung tâm là Nam Sở.

Người cầm quyền lúc đó tên là Mã Ân.

Đời sau, người ta đều biết Trường Sa có mộ Hán Mã Vương Đôi.

Mấy ai biết, ở bờ tây sông Lưu Dương phía đông Trường Sa, còn

có một Mã Vương Đôi khác, chôn cất chính là gia tộc họ Mã này.

Chương 55

Núi Hồi Long cách sông Lưu Dương không xa, nói không chừng ngôi mộ nhà Đường này, có liên quan đến gia tộc họ Mã.

Con đường cổ lát đá tảng, càng đi vào trong, càng khó nhận ra dấu vết.

Cuối cùng chỉ có thể thấy một vùng cỏ dại cao đến nửa người, che kín hoàn toàn lối đi.

Đội công binh nhanh chóng hành động, chặt cây dọn cỏ phía trước, khiến cả con đường dần dần hiện ra.

Con đường cổ thuận theo thế núi đi lên, uốn lượn gần trăm mét.

Cuối con đường là một vách đá bị dây leo che kín.

"Sau đám dây leo, chắc là một khối đá Đoạn Long khổng lồ, phía sau chính là mộ đạo." Gã nhỏ con xoa tay, không nhịn được muốn là người đầu tiên tiến lên xem xét.

"Chờ đã." Hứa Ngôn ngăn gã lại, ra hiệu cho binh lính đi dọn dẹp đám dây leo trước.

Sau một tuần trà, một cửa mộ đạo bị một bức tường đá khổng lồ chặn lại đã hiện ra trước mặt mọi người.

Hắc Bối Lão Lục cũng không phải lần đầu tham gia đổ đấu, nhưng những ngôi mộ ông ta xuống, hầu như đều sâu dưới lòng đất.

Loại mộ nhà Đường xây dựa vào núi thế này, gần như đã đạt đến cấp bậc đế lăng, bọn họ lại là lần đầu tiên được thấy.

"Đá Đoạn Long chặn đường, phải dùng thuốc nổ." Hứa Ngôn biết thủ hạ của Hắc Bối Lão Lục đã đào một hang trộm tiến vào mộ đạo.

Nhưng núi non trùng điệp, muốn tìm một cái hang trộm nhỏ, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Hứa Ngôn không biết ba gã đao khách kia dùng thủ pháp gì để định vị và đào hang trộm.

Cho nên dù anh có thể định vị chính xác vị trí của chủ mộ thất, cũng chưa chắc thấy được cái hang trộm mà mấy người đó để lại.

Đã mang theo cả doanh hỏa lực đến, bây giờ chính là lúc dùng đến.

Gã nhỏ con đi qua trước, đưa tay sờ lên tảng đá Đoạn Long.

Cả khối đá dày nặng, không có bất kỳ hoa văn hay chữ viết điêu khắc nào.

Nhưng lại được mài giũa vô cùng nhẵn bóng.

"Khối đá Đoạn Long này, ít nhất cũng nặng gần vạn cân, lượng thuốc nổ sử dụng, nhất định phải cẩn thận cân nhắc." Gã quay đầu nói với Hứa Ngôn một cách thận trọng.

"Cửa lớn của đế lăng hoàng gia thông thường đều dùng cách then cài.

Cửa lớn đẩy vào trong, phía sau có cột đá chống vào rãnh, tạo thành một điểm tựa vững chắc." "Loại lăng tẩm dùng cả một khối đá khổng lồ để bịt cửa thế này, quả thực hiếm thấy vô cùng!" "Tiếc quá, sắp bị nổ tung rồi.

Sau này lúc nào mới gặp được nữa, khó nói lắm." Gã nhỏ con như thể đột nhiên mở máy, nói không ngừng.

Hắc Bối Lão Lục chau mày, quát lạnh: "Im miệng!

Bớt nói nhảm đi!" Lúc này mới ngăn được cái tật lảm nhảm của gã.

"Mấy lão hoàng đế ngày xưa, cùng đám quan to quý tộc đó, sống

hưởng hết vinh hoa phú quý, chết rồi còn muốn mang theo." "Hôm nay chúng ta coi như cướp của người giàu chia cho người nghèo, đã là đi cướp, đương nhiên là cho nổ tung mẹ nó vào mới sướng." Hứa Ngôn lại cười tủm tỉm giảng hòa.

Nhất là lời nói của anh rất gần gũi, lập tức nhận được thiện cảm của gã nhỏ con và đám đao khách.

Hắc Bối Lão Lục cũng khẽ gật đầu với anh, đi sang một bên không nói nữa.

"Được rồi.

Lý Song, điều đội công binh qua đây cho tôi, sắp xếp thuốc nổ." "Chúng ta, sắp gõ cửa rồi đây." Tiểu đội trưởng giàu kinh nghiệm, sau khi thu thập vài khối đá và mẫu đất, đã nhanh chóng ước tính được lượng thuốc nổ.

Tìm được những điểm nổ thích hợp, lần lượt chôn thuốc nổ xuống.

Những người còn lại đều lui về khu vực an toàn, chỉ chờ cửa mộ bị nổ tung, rồi mới tính bước tiếp theo.

Cùng với mấy tiếng nổ lớn đất rung núi chuyển, trên đỉnh núi có đá vụn bị chấn động rơi xuống, lăn rào rào xuống dưới.

Khói bụi khổng lồ bốc lên trời, ngay cả ngọn núi dưới chân cũng rung lắc không ngừng.

May mà bất kể là Hứa Ngôn, đám đao khách, hay những người lính đi theo, đều có tố chất thân thể cực kỳ cường tráng.

Chỉ loạng choạng vài bước là lập tức đứng vững lại được.

Đợi khói tan hết, một cửa hang khổng lồ hiện ra trước mặt mọi người.

Gió âm gào thét, âm khí tích tụ ngàn năm trong mộ đạo lập tức tuôn ra, khiến nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống.

Cánh tay Hứa Ngôn nổi lên một lớp da gà li ti.

Anh không nhịn được lùi lại một bước.

"Không đúng." Anh khẽ tự nhủ.

"Sao vậy?" Hắc Bối Lão Lục nghe tiếng nhìn qua.

"Ngôi mộ nhà Đường này, trước đó đã bị đào hang trộm, theo lý mà nói, dù diện tích không lớn, cũng là thông với bên ngoài." "Những ngày này từ từ giải phóng, không lẽ vẫn còn âm khí nồng đậm như vậy." Hứa Ngôn nhìn cửa hang đen ngòm.

Giống như một cái miệng máu khổng lồ, lặng lẽ chờ đợi nuốt chửng tất cả mọi người.

"Anh Ngôn, anh quên thứ ở bên trong rồi." Nhạc Khỉ La không biết đã đi tới từ lúc nào, khinh miệt nhìn cửa mộ đạo không xa.

"Thứ đó nếu cứ ngủ say mãi, âm khí kia cũng sẽ từ từ tan hết." "Nhưng nó bị đánh thức, lại còn được ăn no máu thịt, thì lại khác rồi." "Ví dụ như nô tỳ của em, không hấp thụ máu thịt, sẽ từ từ tiêu tan." "Muốn duy trì hình thể, lại tăng tiến tu vi, không ngừng ăn máu chính là phương thức tiến bộ tốt nhất." Cô giải thích như vậy, tất cả mọi người đều lộ vẻ bừng tỉnh.

Nói trắng ra, là thứ đó không chỉ bị kích hoạt, mà còn thăng cấp!

"Nhưng các người yên tâm đi, đừng thấy nó ở trong mộ cả ngàn năm, cũng chỉ có vậy thôi, một mình em là đủ đối phó rồi!" Nhạc Khỉ La huênh hoang nói.

Từ sau khi tỉnh lại, cô liên tục được ăn máu.

Nhất là không lâu trước, lại hấp thụ tinh huyết của hai đầu huyết

thi, và một đầu yêu thi.

Bây giờ cũng đã tiêu hóa gần hết, chính là lúc đang cực kỳ sung sức.

"Đương nhiên, Tiểu La của anh, đương nhiên là giỏi nhất." Hứa Ngôn cho một viên kẹo ngọt trước, dỗ cô bé vui vẻ rồi hãy nói.

Lý Song từ cửa mộ đạo chạy nhanh tới, chào Hứa Ngôn.

"Báo cáo đoàn trưởng, cửa mộ đạo đã dọn dẹp xong, có thể tiến vào bất cứ lúc nào." "Rất tốt, vậy thì…" Hứa Ngôn đang chuẩn bị ra lệnh, trong đầu đột nhiên vang lên một tiếng "Đinh".

Hệ thống im lặng đã lâu, cuối cùng cũng online trở lại.

"Phát hiện xung quanh có lăng mộ cổ nhà Đường quy mô lớn, kích hoạt nhiệm vụ mới." "Một, phá hủy vòng xoay phong thủy của lăng mộ." "Hai, tiêu diệt Mị của lăng mộ." "Ba, thu thập mảnh vỡ đạo mộ." "Nhiệm vụ hoàn thành, phần thưởng: Một ngàn tinh binh, mười khẩu pháo cối.

Hai điểm nâng cấp." "Phần thưởng: Máu Kỳ Lân của nhà họ Trương." "Nhiệm vụ thất bại: Xóa sổ!" Một loạt thông tin hiện ra, khiến Hứa Ngôn nhìn mà mắt trợn tròn miệng há hốc.

Nhất là phần thưởng cuối cùng và hình phạt thất bại, càng khiến anh không nhịn được, văng tục thẳng thừng.

"Mẹ nó!" Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn anh, ngay cả Hắc Bối Lão Lục cũng liếc mắt dò hỏi.

"Không sao không sao, tôi chỉ là nghĩ đến một chuyện, suýt chút nữa là có sai sót." Hứa Ngôn vội vàng tìm một cái cớ cho qua chuyện.

Nhưng trong lòng anh lại đập thình thịch, lòng bàn tay trong nháy mắt đã đổ đầy mồ hôi.

Máu Kỳ Lân của nhà họ Trương!

Đó chính là bảo bối siêu cấp mà nhà họ Trương nhận được sau khi ký kết khế ước với Tây Vương Mẫu.

Không chỉ có thể khiến người ta trường sinh, thậm chí một giọt máu cũng có thể khiến cương thi ngàn năm quỳ xuống đất cầu xin tha mạng.

Vừa nghĩ đến thân thủ bá đạo không có đối thủ của Trương Khởi Linh đời sau, Hứa Ngôn liền cảm thấy toàn thân máu nóng sôi trào!

Nhưng tương đối, loại bảo bối nghịch thiên này, muốn có được, cũng tuyệt đối là khó khăn trùng trùng.

Chỉ cần nhìn hình phạt khi nhiệm vụ thất bại.

Xóa sổ thẳng tay!

Không thành công, thì thành nhân.

Chẳng khó để tưởng tượng, dưới mộ sẽ là một cảnh hung hiểm đến mức nào.

"Chẳng trách, chẳng trách lại xuất hiện con quái vật đáng sợ đó." Hứa Ngôn liên tưởng đến thứ đến tấn công lén tối qua, trong lòng lập tức hiểu ra, đây cũng là một phần trong phó bản lăng mộ cổ này.

Hơn nữa tuyệt đối không thể tránh né.

Chương 56

"Anh Ngôn, chúng ta khi nào thì vào?" Giọng Nhạc Khỉ La truyền đến, cắt ngang suy nghĩ của Hứa Ngôn.

"Chờ chút, anh cần chuẩn bị một chút." Hứa Ngôn bảo gã nhỏ con mang tấm bản đồ kho báu tới, lại sai người mang giấy bút đến.

Hạng mục đầu tiên trong nhiệm vụ, là phá hủy vòng xoay phong thủy của lăng mộ.

Lăng mộ thời Đường, được chia thành mộ đạo, quá động, thiên tỉnh, hai bên có thể còn có hốc tường, sau đó mới là dũng đạo và mộ thất.

Anh đem ký ức về cấu trúc bên trong của các lăng mộ đế vương và con cháu hoàng tộc thời Đường mà mình từng tham quan, tái hiện lại từng cái một.

Vừa rồi, anh đã dùng một điểm nâng cấp quý giá, cộng vào tinh thần lực.

Quả nhiên đầu óc trở nên cực kỳ minh mẫn, tư duy nhạy bén cũng tăng lên mấy bậc.

Cho nên anh mới có thể không tốn chút sức lực nào nhớ lại những cấu trúc đó, và nhanh chóng vẽ ra giấy.

Những tờ giấy đó đều rất trong, sau khi vẽ xong, Hứa Ngôn lập tức chồng tất cả các bản vẽ lên nhau, giơ lên đối diện với mặt trời.

Dưới ánh nắng, tất cả các bản vẽ đều có phần trùng lặp, cũng được hiển thị rõ ràng.

Nhanh chóng khoanh vùng vài vị trí, Hứa Ngôn trong lòng cuối cùng cũng có chút cơ sở.

Phong cách lăng mộ thời Đường, đại đồng tiểu dị.

Anh tập trung tái hiện, là thiết kế đế lăng thời Đường mạt.

Vòng xoay phong thủy, sẽ được đặt trên cánh cửa đá đầu tiên dẫn đến mộ thất.

Quý tộc, công thần, hoàng tử công chúa và phi tần của triều Đường, trong mộ chỉ có thể đặt một cánh cửa đá.

Duy chỉ có mộ của Trường Nhạc trưởng công chúa, viên minh châu trên tay Đường Thái Tông, là có ba cánh cửa đá.

Chỉ là mộ của bà ngàn năm nay liên tục bị trộm, cái gọi là vòng xoay phong thủy, cũng không hề bảo vệ bà khỏi vận rủi này.

Hứa Ngôn nhìn mộ đạo đen kịt, hít một hơi thật sâu.

Bất kể bên trong có quái vật gì, sát cơ gì.

Nhiệm vụ này anh nhất định phải hoàn thành thành công.

Không chỉ vì Máu Kỳ Lân của nhà họ Trương anh thế nào cũng phải có được.

Quan trọng hơn là, nếu nhiệm vụ thất bại, anh sẽ chết!

Không có chỗ để thương lượng!

Kể từ khi cửa mộ bị nổ tung, đã qua nửa canh giờ.

Hứa Ngôn vẫn cho người dùng lồng tre đựng gà vịt ném vào, một lúc lâu sau mới kéo ra.

Gà vịt kéo ra vẫn còn sống, chứng tỏ thi khí bên trong chắc đã tan gần hết rồi.

Lần này là doanh hỏa lực đi trước mở đường.

Toàn bộ doanh hỏa lực bị Hứa Ngôn chia làm ba.

Một đội xuống mộ dò đường, một đội ở ngoài hỗ trợ ứng phó.

Còn một đội, thì thực hiện nhiệm vụ cảnh giới.

Tiếng nổ vừa rồi, e là sẽ kinh động không ít những vị khách không mời mà đến.

Đám đao khách mà Hắc Bối Lão Lục mang đến, cũng có năm người bị giữ lại bên ngoài.

Việc họ cần làm, là hỗ trợ người của doanh hỏa lực, làm tốt công tác cảnh giới.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Hứa Ngôn phất tay.

"Đi thôi, xuống mộ." Để chuẩn bị cho lần xuống mộ này, Hứa Ngôn đã thông qua Văn Võ thương hành, ngầm mua một lô công cụ đặc biệt.

Mỗi người một chiếc đèn chiếu sáng, là hàng do nước Hans (Đức) sản xuất, nhập lậu vào Hoa Quốc qua kênh đặc biệt.

Đồng thời, còn được trang bị xẻng công binh, mồi lửa, một lượng lớn giấy dầu, giấy vàng, chu sa, hùng hoàng, vân vân.

Hứa Ngôn thân là truyền nhân của Thập lục tự bí thuật, không chỉ giỏi phân kim định huyệt, đối với ngũ hành bát quái, cơ quan mật đạo, thậm chí là những cấm kỵ của âm dương bí thuật, cũng đều có am hiểu.

Đã có tấn công vật lý.

Tấn công ma pháp tự nhiên cũng không thể thiếu.

Vừa bước vào mộ đạo, mọi người không nhịn được rùng mình một cái.

Nhiệt độ bên trong giảm nhanh chóng, Hứa Ngôn thậm chí còn liếc nhìn nhiệt kế.

Con số trên đó, chỉ có một chữ số.

“Thứ bên trong này bản lĩnh không nhỏ, âm khí đã tan lâu như vậy, nhiệt độ vẫn thấp đến đáng sợ.” May mà tình huống này cũng đã sớm được dự liệu.

Đội ngũ dừng lại một chút, nhận một chiếc áo khoác dài không ảnh hưởng đến hành động từ đội hậu cần, rồi mới tiếp tục tiến lên.

Mộ đạo dài dằng dặc dường như không có điểm cuối.

Phía trước là bóng tối vô tận, chỉ có những hạt bụi lơ lửng trong không khí, bị chùm sáng của đèn pha, chiếu rọi rõ từng li.

Do đã đeo mặt nạ phòng độc đơn giản, mùi hôi thối trong mộ đạo không còn nồng nặc như vậy nữa.

Hứa Ngôn thậm chí còn phân tâm nhìn những bức bích họa hai bên mộ đạo.

Màu sắc vốn lộng lẫy tươi đẹp, cứ thế dần phai đi trong mắt mọi người, biến thành màu xám trắng chết chóc.

“Tiếc thật, những bức bích họa này cứ thế bị oxy hóa.” Anh trong lòng cảm thán, nhưng cũng không có cách nào.

Bích họa đã trải qua ngàn năm, nếu không được bảo vệ bằng các biện pháp đặc biệt, một khi tiếp xúc với không khí lưu thông, màu sắc trên đó sẽ nhanh chóng bị oxy hóa phai màu.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến nhiều lăng mộ quan trọng đời sau không thể khai quật kịp thời.

Bây giờ, tuy anh biết cách bảo tồn những bức bích họa đó, nhưng lại không có thời gian để làm những việc tỉ mỉ ấy.

Trong ngoài lăng mộ đều đầy rẫy sát cơ.

Liên quan đến cái mạng nhỏ của mình, tự nhiên cũng phải có sự lựa chọn.

Đang suy nghĩ, cả đoàn người đã đến dưới thiên tỉnh đầu tiên.

Người lính của doanh hỏa lực đi đầu đang chuẩn bị tiến lên, lại bị Hứa Ngôn đột nhiên quát ngăn lại.

"Đợi chút!

Mấy người các cậu, theo dấu chân lúc trước từ từ lùi lại!" Các binh sĩ tuy không hiểu tại sao, nhưng mệnh lệnh là tuyệt đối.

Lập tức làm theo lời Hứa Ngôn, không sai một ly dẫm lên dấu chân của chính mình, từ từ lùi lại.

Cho đến khi người lính cuối cùng an toàn lùi về trong mộ đạo, Hứa Ngôn mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên hai bức tường bên dưới thiên tỉnh đó, có mở ra mấy hốc tường lớn nhỏ.

Bên trong đặt rất nhiều tượng người bằng gốm sứ cầm vũ khí.

Nền đất lát gạch đá, cũng từ những phiến đá xanh nguyên khối, biến thành từng viên gạch xanh, gạch đỏ đan xen ngang dọc.

"Cơ quan này, thiết kế thật là khéo léo." Anh không nhịn được khen một câu.

Chỉ vào bức bích họa trên đỉnh thiên tỉnh, nói với Hắc Bối Lão Lục.

"Đại ca, anh xem bức bích họa đó, trông thì là một bức Chư Thiên Tiếp Dẫn Đồ, thực ra lại ẩn chứa huyền cơ." "Trong tranh vẽ, là các vì sao trên trời.

Ba mươi sáu Thiên Cương, bảy mươi hai Địa Sát." "Tuy không vẽ hết, nhưng mỗi một vì sao trong đó, đều tương ứng với một mật mã khác nhau." "Gạch xanh đỏ dưới đất, cũng được sắp xếp theo tổ hợp mật mã này, một khi đi sai một bước, người đứng trên đó sẽ lập tức

bị bắn thành cái sàng.” Anh cũng là vừa rồi lướt qua một cái, phảng phất như linh quang chợt lóe, lập tức nghĩ đến điểm này.

Cũng là cảnh báo kịp thời, mới không gây ra hậu quả không thể cứu vãn.

“Hứa huynh đệ, cậu có cách phá giải không?” Hắc Bối Lão Lục mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng lại âm thầm kinh ngạc.

Hứa Ngôn chỉ mới liếc mắt một cái, đã lập tức phân tích ra nhiều thông tin như vậy.

Chương 57

Rốt cuộc anh ta đã che giấu bao nhiêu thực lực?

“Cái này đơn giản, cho tôi chút thời gian.” Muốn phá giải tổ hợp mật mã này, phải tìm ra quy luật ẩn giấu trong Chư Thiên Tiếp Dẫn Đồ.

Sau đó đối chiếu với những viên gạch trên mặt đất, là có thể an toàn đi qua.

Thiên tỉnh đó dài khoảng sáu mét, ở giữa không có bất kỳ thứ gì có thể mượn lực, muốn đi đường tắt là không thể.

Chỉ có thể dùng trí.

Đèn pha được mang đến bên cạnh Hứa Ngôn, để anh có thể nhìn rõ Chư Thiên Tiếp Dẫn Đồ trên đỉnh.

Anh nhanh chóng bấm tay suy diễn, lại ghi lại từng kết quả tính được ra giấy.

Một nén hương thời gian trôi qua, trán anh đã lấm tấm mồ hôi.

“Thứ này, quả thực rất hại não, nếu không phải mình đã cộng một điểm nâng cấp vào tinh thần lực, thì bây giờ CPU của mình cũng phải treo máy.” Anh càng cảm khái hơn, là trí tuệ của người xưa.

Rốt cuộc phải có bộ não mạnh mẽ đến mức nào, mới có thể không cần sự trợ giúp của bất kỳ ngoại lực nào, tổng kết ra những phương pháp suy diễn này.

Bản thân mình còn phải dựa vào hệ thống gian lận, nếu không thật sự đã chết cứng ở cửa ải đầu tiên rồi.

Lại qua một tuần trà, Hứa Ngôn mới lau mồ hôi.

“Xong rồi, tôi qua trước.” “Không được!” “Hay là để tôi đi.” “Để tôi đi!” Hắc Bối Lão Lục, gã nhỏ con, thậm chí cả Lý Song đều đồng thanh ngăn cản.

Hứa Ngôn là tổng chỉ huy của cả hành động, không thể có sai sót.

Cơ hội thử nghiệm đầu tiên, quyết không thể để anh ra trận.

“Ai da, các người phiền phức quá.” Nhạc Khỉ La vốn vẫn luôn yên tĩnh đi theo sau, lúc này mới lười biếng lên tiếng.

“Chẳng phải chỉ là lối đi dài sáu mét, em cầm dây thừng bay qua, các người từng người một bò qua, chẳng phải là xong rồi sao?” Mọi người im lặng.

Đáng sợ nhất là không khí đột nhiên tĩnh lặng.

“Nếu có thể, tôi cần gì phải lãng phí thời gian suy diễn.” Hứa Ngôn cười khổ lắc đầu.

“Cơ quan này không phá giải, chung quy vẫn là một mối họa ngầm.” “Nếu chúng ta gặp nguy hiểm ở bên trong, cần phải rút ra ngoài, đi đến đây làm gì có thời gian bò theo dây thừng từ từ.” Nhạc Khỉ La lại thản nhiên nói: “Vậy thì cho người xông qua đi, trong cơ quan có thể có bao nhiêu mũi tên, cũng có lúc bắn hết thôi.” “Đến lúc đó, cũng chỉ là đồ bỏ đi rồi.” Hứa Ngôn lại một lần nữa im miệng.

Không thể không nói, đề nghị này của Nhạc Khỉ La, thật sự đủ đơn giản thô bạo, nhưng cũng đủ đẫm máu.

Bọn họ xuống mộ đổ đấu, không mang theo nhiều tấm thép, muốn xông vào cơ quan, thì phải dùng mạng người để lấp.

Nhạc Khỉ La có thể không coi mạng người ra gì, nhưng anh, Hứa Ngôn, thì không thể.

Đó không chỉ là phần thưởng mà hệ thống cho anh.

Hơn nữa còn có Hắc Bối Lão Lục và những người khác đang nhìn!

Coi thường mạng người, bất kể ở thời đại nào, đều là hành động khiến người ta lạnh lòng nhất.

May mà Nhạc Khỉ La không để ý việc đề nghị của mình không được chấp nhận.

Cô chỉ thấy Hứa Ngôn im lặng, liền tự động cho rằng mình lại nói sai.

Cho nên chỉ xua tay nói: "Em chỉ nói bừa thôi, anh Ngôn, anh nói làm thế nào, thì làm thế đó." "Cơ quan đương nhiên phải phá, dù không tìm được cách phá giải, tôi cũng sẽ không dùng máu của anh em, để tạo nên con đường phú quý cho mình." Hứa Ngôn vừa bày tỏ thái độ này, ánh mắt của Hắc Bối Lão Lục và những người khác đều thay đổi.

Sự sùng bái và trung thành trong mắt Lý Song và các binh sĩ càng thêm nóng bỏng.

Mà Hắc Bối Lão Lục và những người khác, trong mắt lại viết đầy sự đồng tình và tán thưởng.

Hứa Ngôn dõng dạc nói: "Được rồi, mọi người không cần khuyên nữa, cũng đừng lãng phí thời gian nữa." "Tôi đã quyết, cứ để tôi qua trước." Hứa Ngôn gạt bỏ mọi ý kiến, tay cầm một lá cờ đỏ nhỏ.

Một bước liền bước vào trong thiên tỉnh.

"Tiến ba trái bốn, lên năm lùi một." Anh vừa thầm niệm mật mã đã suy diễn ra, vừa đối chiếu với những viên gạch dưới chân mà bước lên.

Sau khi xác định an toàn, liền cắm xuống một lá cờ đỏ nhỏ làm dấu.

Mọi người vốn đều lo lắng cho anh, thấy anh ung dung đi được một nửa mà vẫn không có chuyện gì xảy ra, lúc này mới từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Cả mộ đạo rộng cũng có sáu mét, khu vực bên dưới thiên tỉnh là một hình vuông tiêu chuẩn.

Nhưng lộ trình chính xác lại giống như biểu đồ điện tâm đồ, không ngừng rẽ qua rẽ lại.

Đến được điểm xa nhất, cũng còn cách bên kia ba mét.

Khoảng cách này người thường dù có chạy lấy đà nhảy hết sức, cũng chưa chắc qua được.

Nhưng đối với Hứa Ngôn, chỉ cần đứng tại chỗ dùng lực bật nhảy, cũng có thể dễ dàng nhảy qua.

Nhưng anh không đi đường tắt này.

Mà kiên nhẫn đi theo lộ trình đã suy diễn.

Anh có linh cảm, kết quả của việc đi đường tắt giữa chừng, cũng sẽ kích hoạt cơ quan.

Viên gạch đỏ cuối cùng đánh dấu an toàn, cách đối diện những bốn mét rưỡi.

Tương đương với việc đi một vòng, ngược lại quay về gần điểm xuất phát.

Tiếp theo, hết đường.

Không thể quay đầu, cũng không thể tiến lên.

Chỉ có một lựa chọn, bay qua!

Hắc Bối Lão Lục thấy Hứa Ngôn dừng lại không đi nữa, tưởng anh cũng bó tay rồi.

Bèn đề nghị: “Hứa huynh đệ, hay là tôi buộc dây thừng vào chuôi đao, ném sang vách tường đối diện, cậu có thể theo dây thừng qua đó?” “Đại ca, cảm ơn, tôi có cách rồi.” Hứa Ngôn quay đầu cười rạng rỡ, bỗng tung người lên.

Cả người nhảy về phía trước hơn hai mét, mắt thấy sắp rơi xuống.

Nhưng hai chân anh lại luân phiên đạp trong không trung, như thể có một bậc thang vô hình, “đi” qua hơn hai mét còn lại.

Vững vàng đáp đất.

“Hay!

Thân thủ tốt!” Một tiếng reo hò, từ trong nhóm nhỏ của đám đao khách truyền ra.

Thủ pháp khinh công này quả thực đã làm họ kinh ngạc.

Chẳng trách lão đại nhà mình, chỉ mới đấu võ và đấu văn một trận, lại nói chuyện vài câu với Hứa Ngôn, đã kết làm anh em.

Kẻ mạnh luôn biết quý trọng nhau.

Huống hồ người ta còn có tấm lòng từ bi thương người, nhiệt huyết báo quốc.

Hứa Ngôn chắp tay với mọi người, tiêu sái nói: “Các vị huynh đệ, tại hạ múa rìu qua mắt thợ rồi.” Anh một mình qua đây không tính là xong, phải đưa tất cả những người bị chặn lại qua đây mới được.

“Loại cơ quan ở cửa vào này, thường được bố trí cuối cùng.” “Những người thợ xây dựng lăng mộ, cuối cùng sẽ bị phong kín trong lăng mộ để tuẫn táng, cho nên sau khi binh lính phụ trách giám sát rút khỏi lăng mộ, mới do những người thợ hoàn thành bước thiết lập cơ quan cuối cùng.” Hứa Ngôn vừa nói, vừa cẩn thận gõ lên vách tường

mộ đạo bên này.

Công tắc điều khiển cơ quan, được giấu ở một nơi nào đó gần đây, tuyệt đối sẽ không cách đây quá xa.

Bích họa của mộ đạo bên này, giống như một cuộn tranh tự sự mô tả cuộc sống hàng ngày.

Có cưỡi ngựa bắn cung săn cá, cũng có thao luyện binh mã, đại yến tân khách, thậm chí còn có cả niềm vui khuê phòng.

Nhìn thế nào cũng không có nửa xu quan hệ với bức Chư Thiên Tiếp Dẫn Đồ trên đỉnh thiên tỉnh bên cạnh.

Hắc Bối Lão Lục và những người khác ở bên kia, thấy anh đang tìm kiếm manh mối, đều nhao nhao im lặng, để không làm phiền suy nghĩ của anh.

Hứa Ngôn quay đầu nhìn thoáng qua mặt đất thiên tỉnh cắm đầy cờ đỏ nhỏ.

Bỗng nhiên trong đầu phác họa ra một hình ảnh rõ ràng.

Đây không phải là tinh tượng đồ Dực Túc trong bảy chòm sao phương Nam sao!

Nhưng, là một tinh tượng đồ không hoàn chỉnh.

Điểm cuối cùng đó, ít nhất còn thiếu ba bước, mới có thể tạo thành một tinh tượng đồ hoàn chỉnh.

Chương 58

Nhưng, manh mối này đã đủ rồi.

Anh lấy điểm cuối cùng làm điểm xuất phát, bấm tay suy diễn.

Kéo dài đường nối đến một bức tranh luyện binh ở bên trái mộ đạo.

Mặc dù màu sắc của bức bích họa đã phai, nhưng vẫn có thể phân biệt được, ngay tại phần một cung thủ quay đầu giương cung, rõ ràng có sự khác biệt về độ mới cũ so với xung quanh.

"Tìm thấy rồi!" Hứa Ngôn đưa tay ấn vào phần đó.

"Cạch cạch." Một tiếng cơ quan khẽ vang.

Một mảng tường lớn bằng lòng bàn tay lõm vào.

Cùng với một loạt tiếng "bụp bụp", bên kia cũng truyền đến tiếng reo hò phấn khích của gã đao khách nhỏ con.

"Đổ rồi, đổ rồi!

Mấy người nhỏ trong hốc tường đó, đều đổ rồi!" Cùng với việc những người nhỏ đổ xuống, đầu tên bắn ra, chỉa lên đỉnh hốc tường.

Mặc dù đã qua ngàn năm, nhưng mũi tên vẫn ánh lên vẻ lạnh lẽo, sắc bén như năm nào.

"Được rồi, cơ quan đã bị phá hủy, có thể qua được rồi." Hứa Ngôn phủi tay, không quên nói với Nhạc Khỉ La: "Tiểu La, lại đây, em đi đầu tiên." "Hừ!

Anh trai xấu, anh không thương em chút nào!" Nhạc Khỉ La bất mãn chu môi.

Không thể không nói, sự sắp xếp này của Hứa Ngôn là hợp lý

nhất.

Thể chất nửa người nửa yêu của cô, dù có bị mũi tên đâm thành cái sàng, cũng sẽ không chết ngay lập tức.

Chỉ cần cung cấp đủ máu, để cô quay về phong quan ngủ say một thời gian, là có thể hồi phục.

Đây quả thực là hòn đá dò đường tốt nhất để phòng chống cơ quan liên hoàn.

"Người tài thì làm nhiều việc mà, Tiểu La.

Hôm qua anh không phải đã nói, hôm nay em mới là chủ lực sao." Hứa Ngôn vội vàng tâng bốc.

Mặc dù anh có thể trực tiếp ra lệnh cho Nhạc Khỉ La, cô bé tuyệt đối sẽ không kháng cự.

Nhưng Hứa Ngôn không nỡ đối xử với cô như vậy.

"Thôi được rồi, em biết mà, anh Ngôn không có em là không được." Nhạc Khỉ La quả nhiên mặt mày từ u ám chuyển sang tươi tắn, chắp tay sau lưng tung tăng nhảy lên một viên gạch xanh.

Trên đó không có cắm cờ đỏ nhỏ, nghĩa là sẽ kích hoạt cơ quan.

Tuy nhiên, không có gì xảy ra.

Nhạc Khỉ La thậm chí còn với tốc độ cực nhanh, dẫm lên tất cả các viên gạch không cắm cờ đỏ, vẫn không có chuyện gì xảy ra.

"Được rồi, mọi người yên tâm qua đi, không sao nữa rồi." Hứa Ngôn vừa dứt lời, một bóng người nhỏ bé mang theo một luồng gió thơm, lao thẳng vào lòng anh.

"Anh Ngôn, em làm thế nào?" Nhạc Khỉ La cười tủm tỉm khoe công.

“Không tệ không tệ, Tiểu La của anh quả nhiên là giỏi nhất!” Hứa Ngôn không tiếc lời khen ngợi.

Và Hắc Bối Lão Lục cũng dẫn đầu đám đao khách đi qua, sau đó mới là Lý Song và những người khác.

Còn chưa nhìn thấy cánh cửa đá đầu tiên, đã tốn của mọi người hơn nửa canh giờ.

Mặc dù không ai nói ra, nhưng đều cảm thấy, dường như muốn đi ra khỏi lăng mộ trước khi trời tối, e là không thể nào.

Nhất là Hắc Bối Lão Lục, mặt trầm như nước, dường như càng không muốn nói chuyện.

Hứa Ngôn dùng khóe mắt liếc nhìn, rất rõ tại sao ông ta lại như vậy.

Từ lúc vào núi đến lúc xuống mộ, Hắc Bối Lão Lục và đám đao khách đều không phát huy được chút tác dụng nào.

Dường như chỉ đến để cho đủ số.

Rõ ràng là đổ đấu của mình, bây giờ lại giống như một người ngoài cuộc.

Đặt vào ai, trong lòng cũng không thoải mái.

Nhưng lúc này, Hứa Ngôn không định nói gì.

Bây giờ thời cơ không đúng, càng khuyên càng dễ khiến người ta suy nghĩ tiêu cực.

Anh quay đầu nói với Lý Song: “Kiểm điểm lại số người, còn có vật tư trang bị chúng ta mang vào.” “Nếu tôi không đoán sai, vị trí thiên tỉnh tiếp theo, chính là cánh cửa đá có vòng xoay phong thủy.” Đi thêm một đoạn ngắn nữa, thiên tỉnh thứ hai đã đến.

Cấu trúc thiên tỉnh giống hệt cái thứ nhất, chỉ khác là, ở cửa mộ

đạo đối diện sừng sững một cánh cửa đá cổ kính và dày nặng.

Cánh cửa đó gần như cao đến đỉnh thiên tỉnh.

Trên cánh cửa đóng chặt chi chít những chiếc đinh đồng mạ vàng, nhưng lại không có vòng cửa.

Mà ở chính giữa cửa lớn, có khảm một vòng tròn bằng ngọc thạch khổng lồ.

Ngọc thạch đó toàn thân xanh biếc óng ánh, không một chút tạp chất, như một hồ nước mùa xuân.

Trên đó điêu khắc những vòng tròn lớn nhỏ khác nhau, lồng vào nhau.

Trong mỗi vòng ngoài thiên can địa chi, còn có đủ loại phù hiệu và văn tự huyền diệu.

Nếu nhìn kỹ, những vòng tròn lớn nhỏ đó được xếp chồng lên nhau.

Có thể thông qua lực xoay và góc độ khác nhau, đối chiếu ra những mật mã mang ý nghĩa khác nhau.

"Đây chính là vòng xoay phong thủy sao?" Gã đao khách nhỏ con mê mẩn nhìn vòng tròn ngọc thạch đó.

Ai cũng có thể nhìn ra ngay, cả vòng tròn, được điêu khắc từ cùng một khối ngọc thạch khổng lồ.

Dù không vào chủ mộ thất, chỉ cần lấy được vòng tròn ngọc thạch này ra ngoài, cũng đủ cho anh em ăn uống cả đời không lo.

"Cái gọi là vòng xoay phong thủy, chẳng qua chỉ là một cái la bàn phóng đại gấp mấy lần." "Nhưng lần này mật mã, không dễ giải như lần trước." Hứa Ngôn nhìn vòng tròn ngọc thạch, không nhịn được lắc đầu.

Điều anh không nói rõ với mọi người là, trên vòng xoay đó đã đối chiếu ra một chuỗi số, được anh giải mã ra.

Chính là năm, tháng âm lịch và ngày hiện tại.

Vừa rồi, vòng tròn nhỏ nhất, đã chuyển động một cách gần như không thể nhận ra, con số cũng theo đó thay đổi.

Anh lặng lẽ lấy ra đồng hồ quả quýt, liếc nhìn một cái.

Vừa đúng là thời gian hiện tại, thậm chí chính xác đến từng phút!

"Cái quái gì đây rốt cuộc là la bàn, hay là một cái đồng hồ phóng đại!" Hứa Ngôn cảm thấy mình vẫn còn quá non.

Trí tuệ của người xưa, dường như không có giới hạn.

Luôn luôn làm mới nhận thức của anh.

"Hứa đoàn trưởng, vòng xoay này, phải phá thế nào?" Gã đao khách nhỏ con chủ động lên tiếng.

Bây giờ gã đã bị Hứa Ngôn khuất phục, theo bản năng tìm kiếm sự giúp đỡ của anh.

"Mở cửa, cũng giống như mở két sắt." "Phải đối chiếu đúng mật mã.

Nếu không…" Hứa Ngôn nhún vai.

Mọi người đều hiểu, một khi đối chiếu sai, sẽ khởi động cơ quan chống trộm mộ.

Bọn họ theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên đỉnh thiên tỉnh.

Trong lăng mộ cổ Chiến Quốc ở Tiêu Tử Lĩnh, có Thiên bảo hỏa long lưu ly đỉnh.

Dầu lửa trong đó dính vào người không tắt, trừ phi đốt người thành tro mới ngừng lại.

Lăng mộ nhà Đường này khí thế như vậy, uy lực của cơ quan bên trong chỉ có thể càng đáng sợ hơn.

"Quy tắc cũ, vẫn là tôi qua trước." Hứa Ngôn biết, loại việc phá giải rắc rối này chỉ có mình anh làm được.

Nhưng lúc này Hắc Bối Lão Lục lại đột nhiên lên tiếng.

Chương 59

"Tôi đi cùng cậu." Ông ta không hiểu những thứ phong thủy tướng thuật đó, chỉ có một thân võ lực cao cường.

"Được, đại ca đi cùng tôi một chuyến." Hứa Ngôn không từ chối.

Một luồng mùi tanh nhàn nhạt từ đối diện truyền đến, rõ ràng sau cửa có giấu thứ gì đó.

Hắc Bối Lão Lục vẫn luôn cảm thấy mình không có tác dụng, lần này, nên cho ông ta cơ hội phát huy.

Nhạc Khỉ La đột nhiên kéo tay Hứa Ngôn, có chút căng thẳng nói: "Anh Ngôn, em cũng đi, thứ bên trong đó, tỉnh rồi." Mọi người nghe vậy sắc mặt đều biến đổi, nhao nhao nhìn về phía Hứa Ngôn.

Cửa ải trước đó qua quá dễ dàng, bọn họ suýt nữa đã quên mất hung vật trong mộ.

"Đừng lo, anh có chừng mực." "Nếu chúng ta không địch lại, em hãy ra tay." Hứa Ngôn biết, Nhạc Khỉ La đang lo lắng cho an nguy của mình.

Với bản lĩnh của cô, căn bản không coi thứ bên trong đó ra gì.

Chỉ là không biết, đó có phải là mục tiêu nhiệm vụ thứ hai mà hệ thống nói, Mị của lăng mộ hay không.

Lần này mặt đất thiên tỉnh, đều lát gạch xanh một màu.

Hai bên cũng không có hốc tường.

Hứa Ngôn dẫn theo Hắc Bối Lão Lục, mỗi người thi triển khinh công, gần như chân không chạm đất bay lướt qua đối diện.

Trước cửa đá, có một bậc thềm ba tầng.

Hứa Ngôn đứng ở bậc thềm thấp nhất, nửa ngẩng đầu nhìn vòng tròn ngọc thạch gần trong gang tấc.

Trong chốc lát, vòng tròn nhỏ nhất trên đó lại xoay mấy độ.

Thời gian vẫn khớp với thời gian trên đồng hồ quả quýt của anh.

Ai có thể ngờ, sâu trong một ngọn núi lớn, lại giấu một khối "đồng hồ" ngọc thạch to lớn như vậy.

Bị phong ấn trong bóng tối và dòng chảy lịch sử, tuần tự từng bước lặng lẽ chạy.

Trải qua ngàn năm, ngay cả lịch âm cũng đã điều chỉnh sai số mấy canh giờ.

Cái "đồng hồ" này không có người hiệu chỉnh, làm sao lại có thể chạy chính xác đến từng giây từng phút?

"Hứa huynh đệ, phải điều chỉnh thế nào, cậu nói, tôi làm." Hắc Bối Lão Lục tay trái cầm đao, tay phải rảnh ra, chuẩn bị xoay vòng tròn theo sự chỉ dẫn của Hứa Ngôn.

"Đợi chút, để tôi xem trước." Hứa Ngôn từ trên vòng tròn, tìm ra vị trí cửu cung bát quái trước.

Đối chiếu theo thời gian, xác định phương vị hiện tại của cả đoàn người.

"Tam Chấn ở Đông, là hậu thiên quái tượng.

Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, thì Khảm Nhất lợi Mộc, Ly Cửu là sinh môn." Đầu ngón tay anh chuyển động theo miệng lẩm bẩm.

Chỉ về phía Nam Ly vị trên ngọc bàn.

"Là phải xoay tất cả kim của các vòng tròn, đến đây sao?" Hắc Bối Lão Lục không hiểu những gì anh lẩm bẩm, chỉ nhìn theo hướng tay Hứa Ngôn mà hỏi.

“Không phải tất cả, chỉ là vòng này thôi.” Hứa Ngôn lắc đầu cười khổ.

“Tất cả các vòng tròn phải xoay đến đúng vị trí, cửa lớn mới mở ra.” “Quá trình phá giải vòng tròn ngọc thạch không nguy hiểm.” “Khoảnh khắc phán đoán đúng sai, mới là quỷ môn quan.” Trên vòng tròn ngọc thạch này, có không biết bao nhiêu vòng tròn lớn nhỏ, bài kiểm tra này, anh vẫn chưa làm xong.

Nhạc Khỉ La nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, lập tức lớn tiếng gọi: “Anh Ngôn, em cũng biết đó, em đến giúp anh.” Trước khi cô tu thành nửa yêu, cũng đã từng tu hành trong Thanh Vân Quan.

Nghiên cứu về ngũ hành bát quái, còn mạnh hơn Hứa Ngôn trước khi có hack rất nhiều.

“Không được, em bây giờ không qua được.” Hứa Ngôn lại cười khổ một tiếng.

Dưới bậc thềm này tuyệt đối có giấu một lượng lớn thuốc nổ.

Lần đầu tiên chịu trọng lượng, đã biến thành ngòi nổ kích hoạt cơ quan.

Trước khi giải được bí ẩn của vòng xoay phong thủy, trọng lượng này tăng giảm một phân, đều sẽ kích hoạt cơ quan, gây ra vụ nổ.

“A, anh đã trúng chiêu rồi sao?

Vậy thì hết cách rồi.” Nhạc Khỉ La thông minh như băng tuyết, lập tức hiểu được ý tứ ngoài lời của Hứa Ngôn.

Mặc dù cô rất muốn tỏ ra không quan tâm, nhưng giọng nói run rẩy và ánh mắt hoảng loạn, vẫn bộc lộ tâm trạng thật của cô.

Những người khác vốn không hiểu chuyện gì, nhưng thấy một Nhạc Khỉ La luôn luôn ngang ngược cũng căng thẳng như vậy, lập

tức cũng cảm thấy chuyện chẳng lành.

Thấy mọi người đều một vẻ căng thẳng nhìn mình, Hứa Ngôn lúng túng sờ mũi.

"Tôi đâu có nói không phá giải được, đừng vội lo lắng." Anh đã tu luyện toàn bộ Thập lục tự âm dương bí thuật, nếu ngay cả câu hỏi khó này cũng không làm được, thì quá mất mặt.

Lần này mất hẳn một canh giờ, vị trí tương ứng của tất cả các kim trên vòng tròn, anh mới tính toán xong hết.

Hắc Bối Lão Lục làm theo chỉ thị của anh, xoay từng cái kim một.

Chỉ còn lại cái cuối cùng, đang định ra tay, lại bị Hứa Ngôn ngăn lại.

"Lục ca, vòng cuối cùng này đối chiếu xong, cửa lớn sẽ mở ra." "Nhưng, thứ ở phía sau đó, cũng sẽ xông ra." Hứa Ngôn trịnh trọng nói.

Mùi tanh vốn như có như không, bây giờ đã nồng nặc đến mức muốn nôn.

Nếu không phải cả hai đều đeo mặt nạ phòng độc, dưới lưỡi còn ngậm một viên thuốc giải độc.

Ở trong chướng khí độc vụ lâu như vậy, sớm đã bị ngộ độc rồi.

Hắc Bối Lão Lục xuống mộ đổ đấu không ít, đối với mùi hôi này chắc không lạ lẫm.

"Biết rồi, cây đao của tôi, sớm đã đói khát không chịu nổi rồi." Hắc Bối Lão Lục đột nhiên nhếch miệng cười.

Trên khuôn mặt gần như chưa từng có nụ cười đó, lại hiện lên một nụ cười như có như không.

Có lẽ là cuối cùng cũng có thể phát huy tác dụng, khiến ông ta như

trút được gánh nặng.

Vô thức mà kéo khóe miệng.

“Thứ đó không biết là thượng cổ dị thú, hay là âm khí hư ảo, tôi chuẩn bị cho anh chút đồ phòng thân trước.” Hứa Ngôn quay người, cười tủm tỉm nhìn Nhạc Khỉ La.

“Tiểu La, anh cầu xin em một việc...” Rất nhanh, Hắc Bối Lão Lục lại đứng trước vòng tròn ngọc thạch, giơ tay đi xoay kim của vòng tròn cuối cùng.

Trên người ông ta bò đầy những người giấy chi chít, nhìn kỹ, lại còn đang không ngừng vung tay đá chân.

Khiến người ta chỉ nhìn một cái, da đầu cũng muốn nổ tung.

Nhạc Khỉ La bây giờ không thể tự mình qua đây, nhưng con rối của cô lại có thể phát huy tác dụng phân thân phần nào.

Nếu đối diện là thứ do âm khí ngưng tụ, toàn bộ người giấy xông lên một lượt, cũng đủ cho nó uống một bình.

Hứa Ngôn còn thấy chưa đủ.

Lại ở ngực của Hắc Bối Lão Lục, dùng chu sa vẽ một ấn hộ tâm.

Vừa vẽ vừa bấm quyết niệm chú, cung thỉnh Tử Vi Đại Đế, thủ lĩnh của các vì sao trên trời, chúc phúc hộ trì!

Làm xong tất cả những điều này, anh mới yên tâm đứng sau lưng Hắc Bối Lão Lục.

Cùng với việc vòng tròn được từ từ xoay, hướng về vị trí cuối cùng đã tính toán xong.

Có người đã toát mồ hôi lạnh, căng thẳng nhìn chằm chằm vào kim di chuyển, chờ đợi một kết quả cuối cùng.

“Cạch”.

Kim đã khớp.

Sau tiếng khớp, lại là một trận âm thanh cơ quan vận hành “két két”.

Vòng tròn vốn đã đối chiếu xong, bắt đầu tự chủ xoay tròn.

Tốc độ từ chậm đến nhanh, đến sau này gần như nhanh đến mức không nhìn rõ.

Nhưng Hứa Ngôn lại nhìn ra, đó là thời gian hiển thị trên vòng tròn đang quay ngược lại với tốc độ chóng mặt!

Khi kim khớp mà không gây ra vụ nổ, anh đã biết mình giải đúng.

Chương 60

Nhưng thời gian hiển thị trên vòng tròn quay ngược, lại nằm ngoài dự đoán của anh.

“Lục ca, cẩn thận.” Hứa Ngôn vẫn lên tiếng cảnh báo một câu.

Hắc Bối Lão Lục không trả lời, nhưng từ từ gật đầu.

“Keng”.

Vòng tròn đột nhiên dừng lại.

Tất cả các kim trên đó đều chỉ về một hướng.

“Cửu cửu quy nhất, sinh tử nan liệu…” Trong tiếng lẩm bẩm của Hứa Ngôn, cánh cửa đá đó từ từ mở vào trong.

“Vù”!

Một luồng gió mạnh gào thét từ bên trong xông ra.

Hắc Bối Lão Lục hứng chịu đầu tiên, thậm chí có thể thấy một bóng đen biến đổi nhanh chóng trong gió.

Ông ta không chút do dự chém xuống một đao, nhanh đến mức xé rách không khí, phát ra một tiếng nổ siêu thanh ngắn ngủi.

“Đây còn là sức mạnh và tốc độ của con người sao?” Hứa Ngôn nhìn cũng âm thầm kinh ngạc.

Trước đây là trong tiểu thuyết và phim ảnh, được biết võ lực của Hắc Bối Lão Lục cao đến mức nào.

Bây giờ đứng sau lưng ông ta nửa bước, mới có thể thực sự trải nghiệm, chiến lực của người được mệnh danh là đệ nhất nhân dưới Trương Khởi Linh, rốt cuộc cao đến đâu.

Nhát đao đó lướt qua, chém luồng gió xoáy dữ dội làm hai.

Sau đó một nhát nữa, lại đánh tan hai luồng khí trên dưới.

"Gào!" Dường như một tiếng kêu thảm vang lên trong đầu, khiến trái tim của tất cả mọi người đồng loạt nảy lên một nhịp.

Giống như bị người ta đá một cú vào giữa ngực, đột ngột co thắt dữ dội.

Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La phản ứng vẫn ổn.

Một người thân thể được hệ thống cường hóa, cộng thêm bản thân không ngừng tu luyện, tố chất thể năng có thể nói đã là siêu nhân.

Một người thì là nửa người nửa yêu, ngay cả nhịp tim cũng không có, càng không bị âm thanh đó mê hoặc.

Nhưng những người khác đều ít nhiều bị ảnh hưởng.

Thậm chí có người sắc mặt trắng bệch, oẹ một tiếng nôn ra một ngụm máu.

"Mẹ nó!

Dám làm hại anh em của tao!" Hứa Ngôn thấy thủ hạ thảm trạng, lập tức giận từ trong lòng dâng lên, ác từ trong gan sinh ra.

Anh ngón tay nhanh chóng bấm quyết, đang chuẩn bị triệu hồi Cửu Thiên Tê Lôi để xử lý hung vật đó, lại thấy Hắc Bối Lão Lục lại bước lên một bước.

"Hét!" Tiếng gầm giận dữ thứ hai vang lên.

Ánh sáng đen lóe lên, một đao xé trời.

Lưỡi đao đuổi theo hung vật ẩn trong bóng tối, hung hăng cắn xé qua.

"Gào!" Lại một tiếng kêu thảm.

Chỉ là yếu hơn nhiều so với tiếng trước đó.

Ảnh hưởng đối với mọi người cũng theo đó giảm mạnh.

"Đi!" Cùng với việc ngón tay ông ta lướt qua lưỡi đao, chỉ về phía xa.

Những người giấy bám trên người ông ta, trong tình huống không có Nhạc Khỉ La chỉ huy, lại toàn bộ đuổi theo hướng ông ta chỉ.

"Hi hi." "Ha ha." "Hắc hắc." Các loại tiếng cười quỷ dị không ngớt bên tai, lại theo mộ đạo dần xa, biến mất trong một vùng bóng tối.

"Thứ đó, chạy rồi." Hắc Bối Lão Lục nói xong, cầm đao chuẩn bị đuổi vào.

"Lục ca, giặc cùng đường chớ đuổi!" Hứa Ngôn vội vàng ngăn lại.

Anh bây giờ đã có thể khẳng định, thứ bị đẩy lùi đó, chính là Mị của lăng mộ.

Chắc là một loại quỷ vật có thể ẩn mình trong bóng tối, thông qua sóng âm thứ cấp ảnh hưởng đến tâm trí con người.

Tâm tính của Hắc Bối Lão Lục cực kỳ kiên định, không dễ bị loại quỷ vật này mê hoặc.

Vừa hay chính là khắc tinh.

Nhưng trong mộ đạo phía sau cơ quan trùng trùng, anh sợ Hắc Bối Lão Lục cứ thế đuổi theo, ngược lại sẽ trúng kế.

Bàn tay to lớn nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao nổi đầy gân xanh.

Hô hấp của Hắc Bối Lão Lục có vài phần nặng nề, nhưng trong nháy mắt đã trở lại bình thường.

“Được, tôi nghe cậu.” Hứa Ngôn bước lên bậc thềm, chiếu đèn dò trong tay vào sau cửa đá.

Mộ đạo còn lại không dài lắm, ước chừng còn khoảng hai mươi mấy mét, là đến chủ mộ thất phía sau.

Liên tiếp hai đạo cơ quan, cái nào cũng hung ác hiểm độc.

Thêm một cái “Mị” khó lòng phòng bị, quả thực đã bảo vệ ngôi mộ nhà Đường này vững như thành đồng.

Hôm nay nếu không phải anh đích thân xuống đổ đấu, mà là Hắc Bối Lão Lục dẫn anh em của mình đến.

Có một người tính một người, đều phải bỏ mạng trong mộ này.

Nhưng rõ ràng Hắc Bối Lão Lục không chỉ sống khỏe mạnh, còn có giao tình không tệ với Trương Đại Phật Gia và Tề Bát Gia.

Thậm chí còn sống đến sau khi thành lập quốc gia.

Vậy thì trong thời không của kiếp trước, ông ta đã không phát hiện ra ngôi mộ cổ này, hay là có kỳ ngộ khác?

Hứa Ngôn suy nghĩ nhanh chóng, trong đầu lóe lên vô số ý niệm, nhưng cuối cùng vẫn bị anh toàn bộ đè nén xuống.

Anh phân tâm mở bảng nhiệm vụ, nhìn tiến độ nhiệm vụ trên đó, hiển thị vòng xoay phong thủy lăng mộ đã bị phá.

Tiến trình tiêu diệt Mị của lăng mộ là 60%.

Nói như vậy, hai đao vừa rồi của Hắc Bối Lão Lục, đã trọng thương quỷ vật đó.

Thậm chí còn không cần Nhạc Khỉ La ra tay.

Tiếp theo, vẫn phải do mình đi đầu, dò xem mộ đạo và chủ mộ thất phía sau còn có cơ quan hay không.

Đổ đấu, kỵ nhất là tự đại chủ quan.

Chưa đến bước cuối cùng, không ai biết được sát chiêu thực sự khi nào sẽ xuất hiện.

Ngoài dự đoán của Hứa Ngôn.

Đoạn đường tiếp theo không có bất kỳ cơ quan nào.

Thậm chí vào đến chủ mộ thất, cũng là một đường thông suốt không trở ngại.

Nhạc Khỉ La sau khi nguy cơ vòng xoay được giải trừ, liền lao vào lòng anh, nắm chặt tay anh không buông, nói gì cũng không chịu rời nửa bước.

Hứa Ngôn khuyên không được, lại không muốn ra lệnh, liền mặc cho cô vui vẻ.

Xem ra, vừa rồi đã dọa đến cô bé này rồi.

Cho nên cô mới không rời một tấc đi theo, phòng trường hợp tương tự xảy ra.

Có thể khiến Nhạc Khỉ La từ tận đáy lòng ỷ lại mình, Hứa Ngôn không hề cảm thấy phiền, ngược lại còn rất vui.

Như vậy trong tương lai không xa, khi Vô Tâm xuất hiện, anh mới có thể thực sự có đủ tự tin để cùng hắn một phen cao thấp.

Nếu nói, mộ đạo phía trước nguy cơ trùng trùng.

Chủ mộ thất vô cùng rộng rãi này, quả thực có thể dùng hai chữ "tường hòa" để hình dung.

Chương 61

Cả mộ thất rộng gần trăm mét vuông.

Dưới mái điện kiểu Ngũ Điện Tứ Dốc, chính giữa mộ thất đặt một quan quách bằng ngọc đen được điêu khắc.

Bốn phía quan quách có vẽ bích họa khắc tuyến, đường nét tinh tế mượt mà, bố cục vô cùng tinh xảo khéo léo.

Cùng với việc Hứa Ngôn một chân bước vào mộ thất, bên trong "phụt" một tiếng, ánh sáng rực rỡ.

Xung quanh quan quách, quỳ một vòng trường minh đăng làm từ giao nhân.

Loại trường minh đăng này khác với loại gặp dưỡng khí là tự động cháy, cho Hứa Ngôn cảm giác giống như điều khiển bằng âm thanh hơn.

"Đây là nguyên lý cơ quan gì, nếu thời gian dư dả, ta thật muốn nghiên cứu một phen." Anh thầm nghĩ trong lòng.

Thời gian hôm nay quá gấp, vì sự an toàn của mọi người, anh chỉ có thể lựa chọn lấy minh khí rồi đi.

Về phần cái "trường minh đăng điều khiển bằng âm thanh" này, thì phải xem anh có còn cơ duyên, quay lại nghiên cứu hay không.

"Ngũ đệ!" "Hắc Tử!" Mấy tiếng kêu bi thương truyền đến, cắt ngang suy nghĩ của Hứa Ngôn.

Anh nhìn theo tiếng kêu.

Đám đao khách theo vào chủ mộ thất, đều vây quanh cửa một nhĩ thất ở góc đông nam.

Từng người một mặt mày bi thương, nắm chặt hai tay.

Thậm chí còn có người lén lút lau khóe mắt.

“Xem ra, họ đã tìm thấy di cốt của huynh đệ bị lạc.” Hứa Ngôn cảm khái một tiếng, lặng lẽ đứng tại chỗ, không vội đi qua.

Rất nhanh, đám đông tản ra.

Gã nhỏ con và Hắc Bối Lão Lục, mỗi người bưng một cái túi vải đi ra.

Đáy túi vải thấm đẫm máu đỏ đen, còn đang không ngừng nhỏ giọt xuống.

Hai con người sống sờ sờ, khi được tìm thấy, đã biến thành những mảnh vụn máu thịt chỉ vừa nửa cái túi vải.

Gã nhỏ con khóc không thành tiếng.

Hắc Bối Lão Lục cũng hai mắt đỏ ngầu.

Nhiệm vụ chủ yếu nhất của họ khi xuống mộ, chính là đưa những người anh em bị lạc về nhà.

Bây giờ, họ đã tìm thấy.

“Lục ca, nén bi thương.” Hứa Ngôn lúc này mới đi qua, trầm giọng nói.

“Ừ, lát nữa tìm thấy con súc sinh đó, để lại cho tôi, cậu đừng nhúng tay vào.” Mỗi lời nói của Hắc Bối Lão Lục, đều thấm đẫm sát ý bức người.

Thù này không báo, ông ta thề không làm người!

“Được, đều theo ý anh.” Hứa Ngôn đồng ý ngay.

May mà, dù Hắc Bối Lão Lục ra tay tiêu diệt Mị của lăng mộ, cũng vì là quan hệ đồng đội, mặc định Hứa Ngôn hoàn thành nhiệm

vụ.

Nếu không, đối mặt với yêu cầu này, anh thật sự phải đau đầu tìm cớ gì đó, mới có thể từ chối mà không làm mất lòng.

Dù sao nhiệm vụ thất bại, hình phạt đối với anh là xóa sổ!

Hứa Ngôn thậm chí đã phải chuẩn bị sẵn sàng để trở mặt với Hắc Bối Lão Lục.

May quá!

Hệ thống không làm khó anh.

Trong mộ thất không có cơ quan, cũng không cảm nhận được bất kỳ yêu khí hay sát khí nào.

Việc mở quan tài lấy bảo vật, giao cho gã đao khách nhỏ con làm.

Hứa Ngôn thì dựa vào ánh sáng của trường minh đăng, bắt đầu tìm kiếm văn bia.

Đó là bằng chứng trực tiếp cho thấy thân phận của chủ mộ.

Anh rất muốn biết, người đang ngủ say trong ngôi mộ cổ này, rốt cuộc là ai.

Tuy nhiên điều kỳ lạ là, anh lật tung cả chủ mộ thất, các góc của nhĩ thất.

Thậm chí còn quay lại mộ đạo, tìm một mạch đến tận cửa mộ đạo.

Đều không phát hiện ra dấu vết của văn bia.

"Kỳ lạ, tại sao lại không có văn bia?" Anh sờ cằm, suy nghĩ mãi không ra.

Quy cách của ngôi mộ nhà Đường này rất cao, tuyệt đối là cấp bậc hoàng gia.

Thậm chí hiện tại, đã lấy ra từ trong quan quách hơn hai mươi món đồ bồi táng tinh xảo tuyệt luân.

Trong nhĩ thất vàng bạc châu báu, đồ sứ đồ ngọc, đồ sơn mài và lụa là gấm vóc đều chất thành núi.

Có thể tưởng tượng, chủ mộ khi còn sống có quyền hành và tài phú đến mức nào.

Nhưng đế lăng, hoàng tử công chúa, phi tần lăng tẩm của triều Đường, gần như toàn bộ đều ở trên đồng bằng.

Loại lăng mộ lớn ẩn trong núi sâu này, lại không có một tấm văn bia, quả thực khó mà tin nổi.

Bây giờ điều duy nhất có thể xác định, là chủ mộ là nam giới.

Ông ta mặc một chiếc áo dài màu vàng sáng mà chỉ người trong hoàng thất mới được phép mặc.

Nhưng trên áo không có bất kỳ hoa văn nào, ngay cả búi tóc trên đầu, cũng chỉ là một cây trâm bạch ngọc.

Chủ mộ có thân phận hiển hách, lại giấu kín cả cuộc đời mình, không để lại một chút dấu vết.

Hứa Ngôn thực sự rất khó đoán, rốt cuộc ông ta đã trải qua những gì, mới lựa chọn làm như vậy.

“Cảm giác như, người này vừa khinh bỉ thân phận của mình, lại không muốn bị người ta quên đi thân phận này.” “Nếu dùng lời của đời sau để hình dung, chắc là vừa muốn làm kỹ nữ lại vừa muốn lập đền thờ, đúng là giả tạo hết sức.” Không tìm ra thân phận của chủ mộ, Hứa Ngôn cũng không quá để tâm.

Anh nhìn những người lính và đao khách của mình, từng món từng món chuyển ra ngoài các loại minh khí, trong lòng lại một trận nóng

ran.

Những món đồ này nếu tìm Hoắc Tam Nương bán đi, lại là một khoản thu nhập khổng lồ.

Dù anh chỉ có thể lấy bốn phần trong đó, cũng là một món hời, đủ cho anh chi tiêu một hai tháng.

"Hứa huynh đệ, minh khí bên trong, gần như đã chuyển ra hết rồi." Hắc Bối Lão Lục đi đến bên cạnh Hứa Ngôn thấp giọng nói.

Giọng ông ta khàn khàn, ánh mắt hơi trầm.

Xem ra, cảm xúc đã ổn định lại rồi.

"Ừm, bây giờ trời cũng không còn sớm, tôi đề nghị, lui về nơi cắm trại tối qua trước, ngày mai lại đến dọn dẹp nốt." Hứa Ngôn nhìn trời, khá bất đắc dĩ nói.

Vốn dĩ anh cảm thấy, mang theo một doanh hỏa lực, dù có yêu ma quỷ quái gì, cũng cho nổ tung mẹ nó là xong.

Tệ lắm thì, để Nhạc Khỉ La và Hắc Bối Lão Lục hai đại sát khí ra trận.

Một buổi chiều, thế nào cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Lại không ngờ, ngôi mộ này chính là phòng thi của anh.

Cứng rắn bắt anh phải làm hai bài toán lớn về phong thủy bí thuật!

Mặc dù anh đã nhận được toàn bộ Thập lục tự âm dương bí thuật, cũng mỗi ngày chuyên tâm nghiên cứu, tiến bộ vượt bậc.

Nhưng trong vận dụng thực chiến, quả nhiên vẫn còn rất non nớt.

Vẫn là câu nói cũ rất đúng.

Đọc vạn quyển sách, không bằng đi vạn dặm đường.

Có kiến thức lý thuyết phong phú, vẫn phải dùng thực tiễn để

kiểm nghiệm rèn luyện.

Hai bài toán này đã tốn không ít thời gian, ra ngoài đã là hoàng hôn buông xuống.

Chương 62

Mắt thấy, mặt trời sắp lặn sau núi rồi.

Sau khi trời tối, hung vật trong đầm nước sâu bên cạnh nói không chừng lại đến tấn công lén.

Thêm một cái "Mị" đã trốn thoát, đêm nay e là sẽ không dễ chịu.

Hắc Bối Lão Lục đang định trả lời, bỗng quay đầu nhìn về một nơi trong chủ mộ thất.

Ở đó, đột nhiên xuất hiện một cái hố đen cao bằng nửa người!

"Vừa rồi không có cái hang này." Hắc Bối Lão Lục nhìn Hứa Ngôn, quả quyết nói.

"Đúng vậy, nhưng cái hang này, có lẽ chính là đường hầm mà hai vị huynh đệ kia đã đào." Hứa Ngôn đi tới, cẩn thận quan sát đường hầm đột nhiên xuất hiện.

Nó nằm trên vách tường mộ thất, cách mặt đất gần ba mét, rộng khoảng hơn một mét, bên trong tối om, còn có thể nghe thấy tiếng gió rít khe khẽ.

"Bọn họ… có thể đào đường hầm chuẩn đến thế sao?" Trong lời nói của Hắc Bối Lão Lục đầy vẻ nghi hoặc.

Lũ huynh đệ dưới trướng mình có bản lĩnh gì, trong lòng ông ta rõ như ban ngày.

Bàn về tài phân kim định huyệt, cũng chỉ hơn người thường một chút.

Đừng nói so với Mô Kim Giáo Úy chính tông, ngay cả thổ phu tử ở Trường Sa bản địa cũng không bằng.

Có thể phá giải được bản đồ kho báu, tìm ra vị trí cổ mộ đã là gặp may lắm rồi.

Người duy nhất hiểu biết nhiều hơn một chút chính là gã lùn kia.

Nhưng cho dù là hắn, cũng không dám nói có thể đào đường hầm thẳng đến chủ mộ thất.

"Không phải bọn họ đào chuẩn, mà là vị trí của gian mộ thất chúng ta đang đứng đã thay đổi." Hứa Ngôn không nhìn đường hầm nữa, mà nhìn vào bức bích họa trên vách tường bên dưới.

Lúc mới vào chủ mộ thất, anh đã từng lướt qua xem những bức bích họa này.

Anh rất chắc chắn, bức bích họa ở vị trí này vốn là Cửu Tuấn Đồ, nhưng bây giờ lại là một bức Sĩ Nữ Quần Tượng.

Tình huống này, anh đã từng đọc được trong tiểu thuyết.

Đó là hai ngôi mộ lớn ở hai thời kỳ khác nhau được xây dựng cùng một vị trí.

Có cơ quan nối liền cả hai, vị trí mộ thất sẽ thay đổi theo thời thần.

Lẽ nào, bên dưới ngôi mộ đời Đường này, còn có một ngôi cổ mộ khác không rõ niên đại?

Hắc Bối Lão Lục thấy anh cứ trầm ngâm không nói, cũng không làm phiền, chỉ im lặng chờ đợi bên cạnh.

Xung quanh vẫn có binh sĩ ra ra vào vào, chuyển nốt số minh khí còn lại trong mộ thất ra ngoài.

"Lục ca, bí mật trong ngôi cổ mộ này quá nhiều, hôm nay trời cũng đã tối, hay là chúng ta rút ra ngoài trước đi." Hứa Ngôn lại quan sát một lúc, mới kéo Hắc Bối Lão Lục rời khỏi cổ mộ.

Đương nhiên anh không định rời khỏi Hồi Long Sơn, trở về phủ.

Nhiệm vụ mới chỉ hoàn thành một nửa. 'Mị' trong mộ Đường còn chưa tiêu diệt, mà cái gọi là 'mảnh vỡ đạo mộ', anh lại càng không có chút manh mối nào.

Chỉ là vì sự an toàn của mọi người, hôm nay tạm thời rút lui, đợi ngày mai mặt trời lên, đến tìm hiểu rõ ngọn ngành cũng không muộn.

"Ngôn ca ca, thứ đó bị thương nặng, tối nay sẽ không ngoan ngoãn đâu." Nhạc Khỉ La đi bên cạnh Hứa Ngôn, kéo tay anh lắc qua lắc lại, lơ đãng nói.

"Anh biết, yên tâm, nó cũng không sống nổi qua đêm nay." Hứa Ngôn liếc nhìn Hắc Bối Lão Lục bên cạnh.

Sát khí trên người ông ta lạnh lẽo, như một thanh đao đã tuốt vỏ, kẻ nào cản đường chắc chắn phải chết!

"Đúng vậy, nó phải chết!" Trước mắt Hắc Bối Lão Lục hiện lên cảnh tượng huynh đệ chết thảm, ánh mắt sắc lạnh, nghiến răng lập lời thề.

"Hừ, đừng làm liên lụy đến Ngôn ca ca của em là được." Trong lòng Nhạc Khỉ La, cô mới là người trợ giúp đắc lực nhất của Hứa Ngôn.

Thân thủ của Hắc Bối Lão Lục cũng tạm được, nhưng lại không biết chút pháp thuật nào.

Chẳng qua chỉ là một gã võ phu chỉ biết dùng sức trâu.

Nếu không phải Hứa Ngôn có vẻ rất coi trọng ông ta, cô mới chẳng thèm cho ông ta chút sắc mặt tốt nào.

Nhạc Khỉ La thù dai vẫn còn nhớ, chỉ vì châm chọc thuộc hạ của Hắc Bối Lão Lục một câu, liền bị Hứa Ngôn giận lây, nửa buổi trời

không thèm để ý đến cô.

Hứa Ngôn xoa trán, không nhịn được lại bóp mạnh bàn tay nhỏ của Nhạc Khỉ La một cái để cảnh cáo.

Hắc Bối Lão Lục lại đang chìm trong thù hận, dường như không nghe thấy gì.

Trời đã tối hẳn.

Tất cả mọi người đều tuân theo lệnh của Hứa Ngôn, lui về nơi cắm trại hôm qua.

Thử thách tối nay tương đối khắc nghiệt.

Ngoài con quái vật đêm qua, còn có một con quỷ bị thương không nhẹ, đang chờ huyết thực để hồi phục.

Nhưng doanh hỏa lực và tiểu đội công binh chỉ góp sức lúc phá cửa và vận chuyển minh khí, ngược lại Hứa Ngôn lại tiêu hao rất nhiều trí lực và thể lực.

Ăn uống qua loa, tất cả mọi người đều nghiêm trận chờ địch.

Hứa Ngôn cũng chuẩn bị trấn giữ vị trí của mình, nhưng lại bị Nhạc Khỉ La cản lại.

"Ngôn ca ca, hôm nay anh mệt rồi, cứ nghỉ ngơi cho khỏe, buổi tối cứ để em." "Không tệ nha, tiểu La nhi của anh, còn biết thương người." Hứa Ngôn cười ha hả, đưa tay véo nhẹ chiếc mũi xinh của Nhạc Khỉ La.

Hôm nay anh liên tiếp giải hai đề lớn về phong thủy bí thuật, cho dù đã cộng thêm một điểm vào tinh thần lực, hiện tại vẫn cảm thấy rất mệt mỏi.

"Cũng được, vậy anh nghỉ ngơi trước, nửa đêm sau mới là mấu chốt." Anh cũng không từ chối, ung dung khoanh chân ngồi xuống đất,

sau đó nhắm mắt lại.

“Nhạc cô nương, nếu con súc sinh đó xuất hiện, tôi hy vọng cô đừng ra tay.” Hắc Bối Lão Lục đột nhiên nói với Nhạc Khỉ La.

Đây là lần đầu tiên ông ta chủ động nói chuyện với một người phụ nữ ngoài Bạch Cô.

“Hừ.” Nhạc Khỉ La hừ lạnh một tiếng, không đáp lời.

Thời gian trôi qua từng giây, phần lớn mọi người đều căng thẳng thần kinh nhìn về phía trước.

Chỉ có Hứa Ngôn đang nhắm mắt dưỡng thần, còn Nhạc Khỉ La thì ngồi trên một tảng đá lớn, nhàm chán đung đưa đôi chân, miệng ngân nga hát.

“Chú ý, có thứ gì đó đến.” Lý Song đột nhiên hô lớn.

Tất cả binh sĩ đồng loạt lên đạn súng trong tay, chĩa về phía trước.

Các đao khách cũng nắm chặt Quan Sơn Đao, sẵn sàng xuất kích bất cứ lúc nào.

Hôm nay họ gần như chưa ra tay, chỉ thu liễm di cốt của các huynh đệ tử nạn, rồi lại phụ giúp vận chuyển một ít minh khí mà thôi.

Trong lòng sớm đã kìm nén một ngọn lửa, chỉ chờ đối đầu với hai con súc sinh kia, để trút giận một phen.

Động tĩnh lớn như vậy, nhưng lại không làm Hứa Ngôn tỉnh giấc.

Anh ngủ rất say.

Nếu không phải lồng ngực vẫn còn phập phồng nhẹ, trông gần như một xác chết đã tọa hóa.

Hắc Bối Lão Lục liếc nhìn anh một cái, đáy mắt thoáng hiện vẻ lo lắng.

Nhưng thấy sắc mặt Nhạc Khỉ La vẫn như thường, ông ta mới hơi yên tâm.

Tĩnh lặng.

Xung quanh không biết từ lúc nào đã trở nên tĩnh mịch.

Không chỉ không còn tiếng côn trùng chim hót, thậm chí cả gió trong núi cũng ngừng thổi.

Mỗi người đều có thể nghe thấy nhịp tim đập thình thịch của mình, ngay cả hơi thở cũng trở nên đinh tai nhức óc.

Một ánh mắt tà ác đang ẩn mình trong bóng tối, rình mò mọi người.

"Kẻ đến trước, lại là nó à." "Chẳng vui chút nào." Nhạc Khỉ La thất vọng chép miệng.

"Gã to con, người giấy của tôi có thể chỉ đường cho ông.

Chương 63

Đây là Ngôn ca ca đòi giúp ông, chứ không phải tôi ra tay.” Hắc Bối Lão Lục khẽ gật đầu, tai đột nhiên động đậy mấy cái, rồi tung người lao ra ngoài.

“Ha ha.” Một tiếng cười nhỏ vang vọng bên tai.

Hắc Bối Lão Lục lao thẳng vào khu rừng rậm vô biên, đi ngược hướng với ánh đèn và ánh lửa phía sau.

“Vút”, “Vút”!

Hơn mười đao khách theo sát phía sau.

Họ đuổi theo bóng dáng của Hắc Bối Lão Lục, không một chút do dự.

Dù cho lần đi này lành ít dữ nhiều, một đi không trở lại!

“Không có lệnh của tôi, không ai được tự ý khai hỏa.” Lý Song hạ lệnh.

Trong tình huống này mà vội vàng khai hỏa, chắc chắn sẽ bắn nhầm Hắc Bối Lão Lục và các đao khách.

“Còn một tên nữa có em đây, căng thẳng làm gì.” Nhạc Khỉ La lắc đầu.

Ánh mắt xuyên qua màn đêm dày đặc, rơi xuống người đang lao nhanh trong rừng rậm.

Mấy bóng trắng lượn lờ bay múa trước mắt.

Thân hình Hắc Bối Lão Lục nhanh như điện, xuyên qua rừng rậm với tốc độ cao.

Ánh sáng của đèn pha Hansi có sức xuyên thấu cực mạnh, nhưng

bị cây cối che khuất từng lớp, rất nhanh đã bị bóng tối dày đặc nuốt chửng.

Ông ta dường như hoàn toàn không bị bóng tối ảnh hưởng, tốc độ dưới chân chỉ nhanh chứ không chậm.

"Gào!" Tiếng gầm quen thuộc đột nhiên vang lên bên tai, át cả tiếng cười của con rối người giấy.

Thân hình Hắc Bối Lão Lục chỉ khựng lại một chút, rồi vung đao chém mạnh về bên trái.

Rắc rắc mấy tiếng vang lớn.

Những cây bị chém trúng liên tiếp đổ rạp, tạo ra một đám bụi mù, cũng làm kinh động vô số chim chóc bay tán loạn.

"Gào gào!" Tiếng gầm hung tợn biến thành mấy tiếng rên rỉ, rõ ràng nhát đao đó lại chém trúng.

"Súc sinh, chịu chết đi!" Giọng Hắc Bối Lão Lục vừa dứt, các đao khách theo sau lưng ông ta đã tự động tản ra, bao vây về phía bên trái.

Họ cùng Hắc Bối Lão Lục vào sinh ra tử nhiều năm, sớm đã ăn ý vô cùng, căn bản không cần dùng lời nói giao tiếp.

Mọi người không ngừng thay đổi vị trí, mỗi lần lấp vào khoảng trống của người khác, đều tiện tay chém ra một nhát đao.

Nếu Hứa Ngôn có mặt ở đây, chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra, họ đang kết thành một đao trận.

Bước chân họ đi, lại chính là Thất Tinh Thiên Cương Bộ!

Giữa đao trận, một bóng đen khổng lồ không ngừng vồ nhảy, dường như muốn thoát ra khỏi vòng vây.

Từng luồng gió tanh hôi thối lượn lờ gào thét, không ngừng có chất dịch nhầy nhụa theo động tác của nó văng ra tứ phía.

Hắc Bối Lão Lục trấn giữ ở trận nhãn của đao trận, bất kể huynh đệ nào gặp nguy hiểm, đều có thể kịp thời ứng cứu.

Ông ta nhìn chằm chằm vào bóng đen đang di chuyển nhanh, có một bóng trắng luôn dính chặt trên đó.

Đó là con rối người giấy của Nhạc Khỉ La, và vị trí dán vào, có lẽ chính là nơi "Mị" bị thương nặng nhất.

"Để ta!" Ông ta hét lớn như sấm.

Cùng lúc vung đao, các đao khách đang cản đường đao cũng lần lượt né ra.

"Mị" thấy có một kẽ hở, quay người bỏ chạy.

Nhưng không ngờ ánh đao đen sì đuổi theo sau lưng trong nháy mắt bùng lên, lướt qua thân thể nó.

Tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên từ sâu trong rừng rậm.

Nhạc Khỉ La cũng theo đó nhảy xuống từ tảng đá.

"Bàn bạc xong rồi, cùng nhau đến à?" Trên bãi đất trống không xa, một cái cây dường như vặn vẹo một chút, rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

Mà một binh sĩ đang đối diện với cái cây đó, eo bỗng nhiên siết chặt, bị một sợi dây giấy trói lấy, kéo bay về phía sau mấy mét.

Các binh sĩ phía sau anh ta cũng bị va ngã mấy người.

"Nghe khẩu lệnh của tôi mới được khai hỏa!" Nhạc Khỉ La trực tiếp ra lệnh, ngay sau đó không ngừng báo ra các phương vị.

"Mão Chấn, Sửu Cấn, Hợi Càn…" Theo khẩu lệnh của cô, binh sĩ ở các vị trí khác nhau cũng bóp cò.

Nòng súng phun ra lửa, không ngừng gầm thét.

Kỳ lạ là, tiếng súng đinh tai nhức óc lại không thể át được giọng của Nhạc Khỉ La.

Giọng nói đó, giống như vang lên trong lòng mỗi người, thậm chí còn mơ hồ tương ứng với tần số nhịp tim.

Hứa Ngôn sớm đã bố trí các binh sĩ theo Cửu Cung Bát Quái để phân định khu vực.

Họ đều ghi nhớ ký hiệu vị trí của mình, mới có thể kịp thời phản ứng khi Nhạc Khỉ La báo khẩu lệnh.

Mặc dù người họ trung thành chỉ có một mình Hứa Ngôn.

Nhưng Nhạc Khỉ La là nhân vật được Thẻ Cố Định Nhân Vật cố định, sớm đã có mối liên kết ràng buộc kỳ diệu với các binh sĩ.

Cho nên dù không có lệnh của Hứa Ngôn, họ cũng sẽ theo bản năng tuân theo chỉ lệnh của Nhạc Khỉ La.

Tiếng súng dữ dội vẫn không thể đánh thức Hứa Ngôn.

Nhạc Khỉ La càng không thèm liếc nhìn anh một cái, mà chuyên tâm tiếp tục báo điểm.

Sau mấy vòng bắn luân phiên, cô đột nhiên giơ cao tay phải.

"Dừng!" Lệnh hành cấm chỉ.

Tiếng súng đang gầm thét ở giây trước, lập tức im bặt.

Cây cối xung quanh bị bắn phá tan hoang, khắp nơi là cành gãy lá nát.

"Súc sinh khá lắm, cũng nhanh nhẹn đấy." Nhạc Khỉ La cẩn thận quan sát một vòng, phát hiện trên một số cành lá và bãi đất trống có rải rác những giọt chất lỏng màu xanh đen.

Con quái vật đó rõ ràng đã bị thương.

Máu của nó lại có màu xanh đen!

"Nhìn kìa, ở đằng kia!" Một binh sĩ đột nhiên hét lên.

Mọi người nhìn theo hướng tay anh ta chỉ.

Ở vị trí cách vòng tròn mười mấy mét về phía đông nam, một bóng đen khổng lồ đang nằm rạp.

Trên người nó không ngừng chảy ra chất lỏng màu xanh đen, đây dường như là nguyên nhân nó không thể tiếp tục duy trì trạng thái ẩn hình.

Vô số đèn pha chiếu về hướng đó.

Hung vật vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối cuối cùng cũng lộ diện dưới ánh đèn, hiện ra chân thân.

Đúng như Hứa Ngôn dự đoán, đó là một con thú khổng lồ dài gần mười mét.

Ngoại hình rất giống cá sấu mõm ngắn, nhưng lại có mười chân.

Một cái đuôi khổng lồ chiếm gần một nửa cơ thể, từ cổ đến chóp đuôi đều mọc đầy gai xương dày đặc, đang từ từ quẫy sau lưng.

Trên đầu con quái vật, một đôi mắt khổng lồ phủ màng trắng đang nhìn chằm chằm vào mọi người.

"Chậc, trông xấu thật!" Nhạc Khỉ La nhổ một bãi nước bọt, hai tay kết ấn niệm chú.

Đôi mắt cô trong nháy mắt biến thành màu đỏ máu, trên mặt hiện ra từng chuỗi hoa văn bí ẩn.

Vô số người giấy đột nhiên bay ra từ sau lưng cô, lao nhanh về phía con quái vật.

Con quái vật dùng sức dưới chân, vừa định nhảy lên bỏ chạy, liền

bị bàn tay khổng lồ hình thành từ người giấy tát một phát nằm bẹp xuống đất.

Chương 64

Mỗi người giấy đều cười hắc hắc, giống như từng lưỡi dao, lại để lại vô số vết thương trên người con quái vật.

Con quái thú ngẩng đầu, há to miệng dường như đang gào thét thảm thiết, nhưng lại không có bất kỳ âm thanh nào.

Nhạc Khỉ La hai tay nắm chặt, người giấy hóa thành những sợi dây thừng, trói chặt con quái vật, khiến nó không thể động đậy được nữa.

"Xì, đồ phế vật vô dụng, ta còn tưởng lợi hại đến mức nào chứ." Nhạc Khỉ La ngáp một cái, mí mắt bắt đầu díu lại.

Cơ thể cô lảo đảo, đột nhiên ngã sang một bên.

Một cánh tay vòng qua eo, ôm chặt lấy cô.

"Ngôn ca ca, anh tỉnh rồi." Nhạc Khỉ La cố nén cơn buồn ngủ, nhìn người đàn ông trước mắt có đôi mắt sáng như sao lạnh.

"Ừ, giấc này anh ngủ say quá, may mà có em." Hứa Ngôn nhìn cô bé buồn ngủ đến cực điểm, đau lòng vuốt ve mái tóc của cô.

"Đừng ngủ vội, em có thể sẽ cần máu của con quái vật đó." Anh tuy vừa rồi vẫn chưa tỉnh, nhưng lại cảm nhận được mọi thứ xung quanh.

Từ lúc Hắc Bối Lão Lục lao ra, đến lúc Nhạc Khỉ La tự mình ra tay.

Cho dù đang nhắm mắt, mọi thứ dường như vẫn hiện rõ mồn một.

Hứa Ngôn không biết đây có phải là cái gọi là mở "thiên nhãn" hay không.

Nhưng anh biết, máu của con quái vật đó có lợi ích rất lớn đối với Nhạc Khỉ La.

"Nhưng mà, em buồn ngủ quá…" Mí mắt Nhạc Khỉ La nặng trĩu, giọng nói cũng ngày càng nhỏ.

Cô rất muốn nghe lời Ngôn ca ca, nhưng cơ thể lại hoàn toàn không nghe lời.

Hứa Ngôn bế ngang Nhạc Khỉ La lên, nhanh chân chạy đến bên con quái vật.

Anh tiện tay vẫy một cái, hai sợi dây thừng người giấy đang trói con quái vật tách ra, bay trở lại người Nhạc Khỉ La.

Mỗi tờ giấy đều thấm đẫm máu của con quái vật, vừa nhập vào cơ thể Nhạc Khỉ La, tinh thần của cô rõ ràng đã tốt hơn một chút.

"Quả nhiên có hiệu quả!" Hứa Ngôn mừng thầm trong lòng, vỗ vỗ má Nhạc Khỉ La nói: "Tiểu La nhi, đến giờ ăn rồi!" Nhạc Khỉ La hấp thụ máu của con quái vật, không còn buồn ngủ mệt mỏi như vừa rồi.

Cô cũng biết thứ trông kinh tởm kia lại là bảo bối tốt, lập tức cắm mười ngón tay vào đầu con quái vật, bắt đầu chủ động hấp thu.

Vốn dĩ thiếu đi hai sợi dây thừng người giấy trói buộc, con quái vật lại rục rịch giãy giụa.

Nhưng dưới sự áp chế của Nhạc Khỉ La, tất cả đều là vô ích.

Các mạch máu trong cơ thể nó nổi lên, từng dòng máu cuồn cuộn, giống như vô số con giun mềm, chui vào lòng bàn tay Nhạc Khỉ La.

Đôi mắt cô lại biến thành màu đỏ máu, mái tóc không gió mà tự bay, tung bay ngang ngược.

Hứa Ngôn thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng, yêu lực của Nhạc Khỉ La đang không ngừng tăng lên.

“Hô, hiệu quả này ngang với thập toàn đại bổ đan rồi!” Anh không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Ai có thể ngờ, ở Hồi Long Sơn, lại có thể gặp được bảo bối như vậy.

Nhạc Khỉ La hút đến sảng khoái, không nhịn được cất tiếng cười lớn.

Tiếng cười của cô như chuông bạc, trong trẻo dễ nghe.

Nụ cười càng như hoa xuân nở rộ, tuyệt mỹ động lòng người.

Nhưng con quái vật dưới tay cô lại đang khô quắt lại với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Cảnh tượng quỷ dị này, trong mắt Hứa Ngôn, lại có một vẻ đẹp yêu diễm đến cực điểm.

“May mà binh sĩ hệ thống cung cấp không bị bất kỳ cảnh tượng nào làm kinh sợ, nếu đổi lại là Hắc Bối Lão Lục và những người khác nhìn thấy cảnh này, khó tránh khỏi trong lòng sẽ nảy sinh khúc mắc.” Hứa Ngôn thầm nghĩ trong lòng.

Dù sao thì người và yêu khác đường.

Cho dù những đao khách kia xuôi nam ngược bắc, đã từng thấy đủ loại chuyện quỷ dị.

Nhưng thật sự kết bè với một con đại yêu, e rằng cũng không phải dễ dàng chấp nhận như vậy.

“Ting, nhiệm vụ hai, tiêu diệt Mị trong mộ Đường đã hoàn thành.” Tiếng thông báo đột ngột của hệ thống khiến Hứa Ngôn hoàn hồn.

Anh liếc nhìn bảng hệ thống, quả nhiên, độ hoàn thành nhiệm vụ đã đạt 80%.

“Không tệ nha, bên Hắc Bối Lão Lục cũng thuận lợi hạ gục rồi.”

Tâm trạng của anh bây giờ rất tốt.

Nguy cơ tối nay đã được giải quyết, nhiệm vụ cũng chỉ còn lại mục cuối cùng.

Chỉ là, mảnh vỡ đạo mộ rốt cuộc là thứ gì, anh vẫn không có chút manh mối nào.

"Sảng khoái!" Nhạc Khỉ La vứt con quái vật đã bị hút khô trong tay xuống, không nhịn được reo lên một tiếng.

Bây giờ cô đã hết buồn ngủ, thậm chí còn đột phá một tiểu cảnh giới.

"Ngôn ca ca, em nói anh nghe.

Hóa ra mấy ngày nay em buồn ngủ là do trước đó hấp thu quá nhiều tinh huyết yêu lực, cơ thể không theo kịp!" "Máu của con quái vật này lại có thể cải tạo cơ thể em, còn giúp em đột phá bình cảnh, thật quá tuyệt vời!" Nhạc Khỉ La không nhịn được chia sẻ niềm vui với Hứa Ngôn.

"Bây giờ, cho dù đám đạo sĩ thối tha năm xưa có đứng trước mặt em, cũng chỉ một chiêu là tiễn chúng đi gặp Diêm Vương!" Nụ cười ngọt ngào ban đầu của cô đột nhiên trở nên hung tợn.

Trên mặt thậm chí còn thoáng phủ một lớp khí xanh, mấy chiếc răng nanh nhọn hoắt cũng lấp ló dưới đôi môi đỏ.

Hơn một trăm năm trước, bị các đạo sĩ Thanh Vân Quan liên thủ phong ấn, cô vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Chỉ tiếc là, bọn họ đều không sống được đến bây giờ.

Nếu không, cho dù liều mạng bị Hứa Ngôn mắng một trận, cô cũng phải đi xả cơn giận này trước rồi mới tính.

"Được rồi, đều đã qua rồi.

Bây giờ em cảm thấy thế nào, có chỗ nào không thoải mái không?" Hứa Ngôn không muốn tiếp tục chủ đề này.

Càng nghĩ đến những chuyện quá khứ, càng dễ khơi gợi mối dây dưa giữa Nhạc Khỉ La và Vô Tâm.

Anh chuyển chủ đề, quả nhiên cũng thu hút được sự chú ý của cô.

"Đoàn tọa, Hắc Bối Lão Lục và những người khác đã trở về." Lý Song chạy tới báo cáo.

Hứa Ngôn quay đầu lại.

Trong khu rừng rậm xa xa, lần lượt có hơn mười người đi ra.

Dẫn đầu chính là Hắc Bối Lão Lục.

Tay ông ta nắm một lọn tóc dài, xách theo một cái đầu lâu mặt mũi hung tợn.

Gã lùn theo sát sau lưng ông ta, tay cầm một cái mắt cá chân.

Kéo theo một thi thể không đầu đi ra.

Hứa Ngôn vỗ vỗ Nhạc Khỉ La, bảo cô tiếp tục ở đây ổn định yêu lực.

Còn bảo Lý Song điều thêm một tiểu đội đến bảo vệ.

Bản thân thì đứng dậy, đi về phía Hắc Bối Lão Lục.

"Chúc mừng Lục ca đại thù được báo." Hứa Ngôn ôm quyền, chân thành nói.

"May mắn không làm nhục mệnh." Hắc Bối Lão Lục cũng ôm quyền đáp lễ.

Cái đầu lâu trong tay cũng được giơ lên, lắc lư trước mặt Hứa Ngôn.

Cái đầu lâu to lớn đó, phải bằng ba cái đầu người trưởng thành.

Trên khuôn mặt đen sì khô quắt, ngũ quan đều lồi ra.

Đôi mắt lồi ra thậm chí như muốn rớt khỏi hốc mắt.

Nó sống trong mộ cả ngàn năm, không ngờ mới tỉnh lại được vài ngày đã mất mạng.

Thật đúng là chết không nhắm mắt.

Chương 65

Còn cái xác bị kéo theo, chiều cao lại đạt đến mức kinh khủng gần ba mét.

Nếu đứng lên, chắc chắn là một gã khổng lồ.

"Cái thứ xấu xí này mà cũng xứng gọi là Mị?" Hứa Ngôn thầm lắc đầu trong lòng.

Anh còn tưởng Mị trong mộ Đường ít nhất cũng là một nữ quỷ có thân hình yểu điệu.

Ai ngờ lại là một "gã khờ to xác" như vậy.

"Hứa huynh đệ, may nhờ người giấy của Nhạc cô nương, tôi mới tìm được mệnh môn của nó, một đòn chí mạng." "Nếu không, không biết còn phải dây dưa bao lâu." Ánh mắt Hắc Bối Lão Lục lướt qua đám đông, không thấy bóng dáng Nhạc Khỉ La.

Ngược lại, ở nơi xa vòng tròn, ông ta thấy Lý Song dẫn một đội người bao vây chặt chẽ khu vực đó.

"Cô ấy vừa mới xử lý con quái vật tối qua, đang nghỉ ngơi." Hứa Ngôn lập tức hiểu được ý tứ ngoài lời của Hắc Bối Lão Lục.

Đây là muốn cảm ơn trực tiếp.

Nhưng bây giờ Nhạc Khỉ La đang củng cố yêu lực, thật sự không thích hợp để gặp ông ta.

"Ừm, vậy tôi đi tế vong hồn các huynh đệ tử nạn trước." Hắc Bối Lão Lục lập tức gật đầu.

Dù sao cũng không phải làm xong vụ này là đôi bên đường ai nấy đi.

Muốn cảm ơn cũng không vội lúc này.

Ông ta xách đầu của "Mị", dẫn huynh đệ đến một nơi khác để tế hai người đã tử nạn.

Sau những trận chiến liên tiếp, chim thú trong núi sớm đã bị dọa chạy xa.

Hai mối nguy lớn nhất đã được loại bỏ, mọi người cuối cùng cũng có thể an tâm cắm trại, nghỉ ngơi một chút.

Nhưng Hứa Ngôn vẫn không hề lơi lỏng cảnh giác.

Tiếng nổ và tiếng súng pháo liên tiếp ở Hồi Long Sơn, e rằng sớm đã thu hút sự chú ý của các quân phiệt lớn nhỏ xung quanh.

Đối tượng cảnh giới của doanh hỏa lực bây giờ đã chuyển từ phòng quái vật sang phòng người.

"Dù thế nào đi nữa, ngày mai phải rút khỏi Hồi Long Sơn, để tránh đêm dài lắm mộng." Hứa Ngôn hạ quyết tâm.

Anh lại quay về bên Nhạc Khỉ La, bảo Lý Song đi sắp xếp lính gác.

Còn mình thì ngồi xuống bên cạnh cô bé.

Nhạc Khỉ La nhắm mắt, trên người không ngừng cuộn trào từng luồng yêu khí, phảng phất như đang hòa theo nhịp thở của cô.

"Hình như có chỗ nào đó không giống lắm." Hứa Ngôn cẩn thận quan sát Nhạc Khỉ La.

Anh cũng không nói chắc được, cảm giác kỳ lạ nảy sinh trong lòng đại diện cho điều gì.

Nhạc Khỉ La nói tu vi của cô đã tiến thêm một tiểu cảnh giới, sao lại cảm thấy cô dường như gần với con người hơn một bước, mà cảm giác yêu quái lại xa hơn?

Anh nghĩ một lúc, cũng không nghĩ ra được nguyên do, bèn tạm thời gác chuyện này sang một bên.

Chuyện có nặng nhẹ, gấp gáp.

Bây giờ, phải suy nghĩ thật kỹ, ngày mai lại vào mộ Đường, phải làm sao để tìm được mảnh vỡ đạo mộ.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Ngôn lại vào mộ Đường.

Lần này anh để lại đại đội nhân mã ở bên ngoài, chỉ dẫn theo Nhạc Khỉ La, Hắc Bối Lão Lục và gã đao khách nhỏ con.

Cơ quan trong mộ Đường đã được giải, "Mị" cũng đã bị tiêu diệt.

Có thể nói không còn nguy hiểm gì nữa.

Nhưng đường hầm bị dịch chuyển đến một cách vô cớ, lại có nghĩa là ngôi mộ Đường này rất có thể liên kết với một ngôi mộ khác không rõ tên.

Dẫn quá nhiều người xuống, ngược lại càng phiền phức.

Để đề phòng có thể bị lạc trong ngôi mộ kia, Hứa Ngôn bảo mỗi người đều mang theo một chiếc ba lô.

Trong ba lô là vật tư do anh chuẩn bị cẩn thận, đủ để ứng phó với nhiều tình huống bất ngờ.

Trước khi vào mộ, anh lại gọi Lý Song đến, dặn dò một phen.

"Nghe đây, nếu đến trưa tôi vẫn chưa ra, cậu hãy lập tức áp giải toàn bộ minh khí về Văn Huyện." "Đóng chặt cửa thành, và thông báo cho Triệu Quốc Trung, chuẩn bị chi viện bất cứ lúc nào." Không ai biết lần xuống mộ này sẽ xảy ra chuyện gì.

Lỡ như họ thật sự bị mắc kẹt bên trong, dựa vào Thập lục tự âm dương bí thuật của anh, sớm muộn gì cũng tìm được đường ra.

Nhưng Văn Huyện trống không, nếu bị đám quân phiệt lớn nhỏ kia phát hiện điểm này, khó đảm bảo chúng sẽ không động lòng đi công phá sào huyệt của anh.

Hứa Ngôn vất vả lắm mới chỉnh đốn được phong khí ở Văn Huyện, khuyến khích kinh thương, khó khăn lắm mới có được một diện mạo mới.

Anh không muốn lại bị đám khốn nạn đó giày xéo.

"Rõ!" Lý Song đứng nghiêm chào.

Anh hoàn toàn tuân thủ mọi mệnh lệnh của Hứa Ngôn, tuyệt đối không có chút nghi ngờ nào.

"Ngôn ca ca, có em ở đây mà, anh còn sợ chúng ta không ra được sao?" Nhạc Khỉ La bây giờ tự tin ngút trời.

Cô chỉ ước có thêm mười tám con quái vật như vậy, nói không chừng sẽ trực tiếp thăng cấp thành đại yêu vương.

"Chúng ta đi." Hứa Ngôn cười cười, đi đầu vào trong mộ Đường.

Mấy người đi một mạch không gặp trở ngại, thẳng tiến đến chủ mộ thất.

Hứa Ngôn canh thời gian rất chuẩn.

Vừa bước vào chủ mộ thất, liền thấy đường hầm thần kỳ xuất hiện trên vách tường.

"Mộ thất là không gian kín, dù có chuyển đổi vị trí thế nào, cũng chỉ là bích họa thay đổi." "Mà đường hầm này, e rằng đã thực sự mở ra lối đi giữa hai ngôi mộ lớn." "Chúng ta sẽ đi vào từ đường hầm này, mọi người theo sát tôi." Hứa Ngôn đang định bước đi, thì bị Nhạc Khỉ La kéo lại.

"Ngôn ca ca, để em.

Thứ anh muốn tìm, em dường như có thể giúp được." "Em có thể cảm ứng được sao?" Hứa Ngôn kinh ngạc.

Chính anh còn không biết mảnh vỡ đạo mộ là gì, sao Nhạc Khỉ La lại có thể cảm ứng được?

Chẳng lẽ là thứ gì đó chết yểu, yêu vật trong ngôi mộ kia?

"Khó nói lắm, mơ mơ hồ hồ, có chút cảm giác." Nhạc Khỉ La lắc đầu.

Cô luôn cảm thấy, ở nơi sâu hơn trong ngọn núi này, có thứ gì đó đang không ngừng kêu gọi cô.

"Được, vậy em dẫn đường, vô cùng cẩn thận nhé." Hứa Ngôn không chút do dự đồng ý.

Sự tin tưởng này khiến Nhạc Khỉ La nở nụ cười, nụ cười ngọt ngào lạ thường.

Mấy người đều là cao thủ, một đường hầm cao ba mét căn bản không làm khó được họ.

Thậm chí không cần sự trợ giúp của bất kỳ công cụ nào, từng người một tung mình nhảy lên.

Bên trong đường hầm, người ta chỉ có thể bò về phía trước.

Ngay cả Nhạc Khỉ La cũng không ngoại lệ.

May mà Hứa Ngôn không mắc chứng sợ không gian hẹp, nếu không khi càng đi sâu vào đường hầm, e rằng anh sẽ quên cả thở, cuối cùng dẫn đến chết ngạt vì sợ hãi.

Nhạc Khỉ La đi đầu, tiếp theo là Hứa Ngôn và gã lùn, Hắc Bối Lão Lục đi cuối cùng.

Trong bốn người, chỉ có thân thủ của gã lùn là yếu nhất, nên được xếp đi sau Hứa Ngôn.

Đi được bảy tám mét trong đường hầm, Hứa Ngôn đột nhiên phát hiện, vách đá xung quanh đã thay đổi.

Không chỉ màu sắc của đất đai thay đổi, mà ngay cả mùi vị và các tạp chất trong đó cũng khác.

Vách đá ban đầu có rất nhiều rễ cây, thậm chí còn có nhiều côn trùng chui ra chui vào.

Mà bây giờ trong vách đá lại bắt đầu xuất hiện những mảnh xương sắc nhọn, một ít vải vụn và mảnh vỡ đồ gốm.

“Hứa huynh đệ, sao tôi cứ có cảm giác chúng ta đang chui vào hố tuẫn táng vậy?” Gã lùn lẩm bẩm một câu ở phía sau.

Chương 66

Trong đầu Hứa Ngôn vang lên một tiếng "ầm".

Đúng là một lời nói tỉnh cả người trong mộng!

Chả trách anh lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Đây rõ ràng là đã đến hố tuẫn táng của một ngôi mộ lớn khác!

Từ thời nhà Hạ đã có quy củ dùng người sống tuẫn táng.

Kéo dài đến cuối nhà Thanh, vẫn có người lén lút làm.

Chỉ dựa vào điểm này, không dễ để phán đoán thời kỳ của ngôi mộ này.

Nhưng từ các mảnh vỡ đồ gốm, ít nhất cũng phải sau thời nhà Tống.

Hứa Ngôn đang suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy địa thế của lối đi đang cao dần.

Rất nhanh, giọng của Nhạc Khỉ La truyền đến từ phía trước.

"Ngôn ca ca, chúng ta sắp ra ngoài rồi." Một tia sáng chiếu xuống từ trên đỉnh đầu.

Hứa Ngôn nheo mắt nhìn lên.

Sao trong mộ lại có ánh sáng?

Còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, Nhạc Khỉ La đột nhiên lộn người xuống, ánh sáng đó bỗng nhiên trở nên mạnh hơn.

Hứa Ngôn cũng vội vàng bò nhanh mấy bước, rồi lộn người xuống theo.

Lối ra bên này lại không ở trên mặt đất, mà ở giữa không trung.

Trong quá trình rơi xuống, Hứa Ngôn lộn một vòng, điều chỉnh lại trọng tâm.

Đồng thời không quên cất tiếng cảnh báo hai người phía sau.

"Cẩn thận, cửa hang cách mặt đất bảy tám mét!" Giọng nói chưa dứt, người anh đã đáp xuống đất.

Mà gã lùn mới thò đầu ra khỏi cửa hang, lòng còn sợ hãi nhìn xuống dưới.

"Aiya, em quên nói với anh, chỗ này hơi cao một chút." Nhạc Khỉ La lè lưỡi, ngại ngùng nhìn Hứa Ngôn.

Chút độ cao này đối với cô chẳng là gì.

Nhưng lại quên mất Hứa Ngôn và những người khác đều là thân xác phàm trần, cứ thế rơi xuống, không cẩn thận là sẽ bị thương.

Hứa Ngôn nào nỡ trách mắng Nhạc Khỉ La.

Chỉ búng nhẹ vào trán cô một cái, liền thấy một sợi dây thừng rủ xuống.

Gã lùn và Hắc Bối Lão Lục theo dây thừng leo xuống, để lại một đường lui cho lúc quay về.

"La nhi, thứ đó còn cách chúng ta bao xa?" Hứa Ngôn nhìn la bàn trong tay, kim chỉ nam trên đó rung lắc dữ dội.

Kim đồng hồ quả quýt càng quay tít mù, hoàn toàn mất tác dụng hiển thị thời gian.

Cơ quan ở đây mỗi một canh giờ chuyển một lần, họ phải tranh thủ trước khi cơ quan chuyển động, quay về ngôi mộ Đường ban đầu.

Nếu không, sẽ phải đợi cơ hội lần sau.

Mà Lý Song ở bên ngoài không đợi được họ xuất hiện, sẽ dẫn

doanh hỏa lực và tiểu đội công binh về Văn Huyện trước.

"Cách đây không xa lắm." Nhạc Khỉ La có chút do dự nói.

Lông mày cô khẽ nhíu lại, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Trong lòng Hứa Ngôn nảy sinh một dự cảm không lành.

"Tiểu La nhi, em đừng nói với anh là em không cảm ứng được nữa nhé!" "Không có, vẫn cảm ứng được!" Nhạc Khỉ La vội vàng giải thích, nhưng nụ cười lại có chút ngượng ngùng.

"Chỉ là, em không thể xác định vị trí chính xác của nó." "Ý em là, thứ đó đang di chuyển liên tục?" Hứa Ngôn đổi cách hỏi, lần này Nhạc Khỉ La gật đầu lia lịa.

"Đúng, nó đang di chuyển liên tục!" Vậy thì hơi phiền phức rồi.

Hứa Ngôn cũng nhíu mày.

Trong ngôi mộ này còn chưa biết ẩn giấu nguy cơ gì, lẽ nào còn phải phá giải hết cơ quan ở đây mới có thể hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng?

"Hứa huynh đệ, đây cũng là một ngôi mộ lớn đó!" Gã lùn đột nhiên lên tiếng, chỉ vào vòm mộ nói: "Anh xem, lại dùng dạ minh châu làm nhật nguyệt tinh thần, e rằng phải có hơn trăm viên đấy nhỉ." Hứa Ngôn xuống đây chỉ lo hỏi Nhạc Khỉ La, còn chưa kịp xem xét tình hình xung quanh.

Được gã lùn nhắc nhở mới ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện vòm mộ lại là một bức tranh Nhật Nguyệt Tranh Huy.

Vô số dạ minh châu lớn nhỏ khác nhau được khảm lên đó, viên lớn nhất thậm chí còn to hơn cả đầu người!

Không có gì ngạc nhiên khi nó được làm thành mặt trời.

Những viên khác to bằng nắm tay, chỉ có thể làm tinh tú.

Một dải "ngân hà" uốn lượn chảy qua, lại chia hai bên trái phải thành hai con cá âm dương.

Bức tranh nhật nguyệt tinh thần này ẩn chứa huyền cơ, lại còn là một bức Thái Cực Âm Dương Đồ.

Mỗi viên châu tuy chỉ có thể phát ra ánh sáng lấp lánh, nhưng vô số viên châu hội tụ lại một chỗ, liền trở nên rực rỡ chói mắt.

Chả trách vừa rồi ở trong đường hầm, lại cảm thấy bên ngoài đặc biệt sáng.

"Đại ca, mấy viên dạ minh châu này chỉ cần lấy ra một viên, cả đời chúng ta không phải lo rồi." Gã lùn thấy Hứa Ngôn không trả lời cũng không tức giận, ngược lại còn phấn khích nói chuyện với Hắc Bối Lão Lục.

Tương truyền, trong miệng của vị Thái hậu lão Phật gia ở kinh thành cũng từng lấy ra một viên.

Ước tính giá trị lên tới chục triệu lượng bạc trắng!

Trên phượng quan của bà còn có chín viên, đều là bảo vật vô giá.

Ai ngờ còn có niềm vui bất ngờ này, dạ minh châu trong ngôi mộ lồng trong mộ này lại có tới hàng trăm viên.

Đúng là trời cho họ theo Hứa Ngôn để phát tài lớn rồi.

"Ngôi mộ này là do Hứa huynh đệ phát hiện, tất cả minh khí ở đây đều thuộc về cậu ấy." Hắc Bối Lão Lục lại không hề động lòng.

Đối mặt với khối tài sản kinh người này, ngay cả lông mày cũng không nhúc nhích.

Sự bình tĩnh và khí độ đó khiến Hứa Ngôn cũng không nhịn được thầm khen ngợi.

"Lục ca, có câu cổ ngữ gọi là thấy thì có phần.

Anh đã theo tôi đến đây, tự nhiên là có phần của anh." "Nếu từ chối, chính là coi thường tôi!" Anh chặn trước lời của Hắc Bối Lão Lục.

Có tiền cùng nhau kiếm.

Tình nghĩa và lợi ích song hành, quan hệ mới có thể bền lâu.

Gã lùn cười toe toét, cho dù bị Hắc Bối Lão Lục lườm một cái, cũng phải cố nén nụ cười trên mặt xuống.

Nhưng ý cười trong mắt vẫn không giấu được.

Hắc Bối Lão Lục và Hứa Ngôn đã ở cùng nhau mấy ngày nay, cũng coi như hiểu được tính tình của anh.

Từ chối nữa, ngược lại càng tỏ ra khách sáo.

Bèn ghi nhớ ân tình này trong lòng, sau này từ từ báo đáp.

Nhưng vòm mộ kia cách mặt đất phải hơn mười mét.

Muốn lấy được những viên dạ minh châu đó không hề dễ dàng.

Hơn nữa, đó là một phong thủy cục có thể nhìn thấy bằng mắt thường, phía sau còn có một cơ quan lợi hại.

Muốn lấy đi những viên dạ minh châu này, cũng phải phá hủy cơ hội trước rồi mới tính.

Hứa Ngôn bây giờ không có thời gian để từ từ thu thập, chỉ có thể tìm mảnh vỡ đạo mộ trước, sau này tính tiếp.

Hắc Bối Lão Lục hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, chỉ thì thầm vài câu với gã lùn.

Chương 67

Vẻ phấn khích trên mặt hắn cũng vơi đi nhiều, nhưng ánh mắt nhìn Hứa Ngôn vẫn tràn đầy vẻ cảm kích.

Đường hầm mà mấy người đi xuống cũng thông thẳng đến chủ mộ thất.

Cách đó mấy mét, có một cỗ quan quách làm bằng gỗ kim ti nam mộc.

So với cỗ quan quách bằng mặc ngọc ở ngôi mộ Đường vừa rồi, giá trị lại tăng lên gần trăm lần.

Hứa Ngôn nhìn mà đầu óc cũng ong ong.

Gỗ kim ti nam mộc có giá trị ngang với vàng.

Ở Quý Châu có một cây kim ti nam mộc vương ngàn năm tuổi, lớn nhất châu Á, đường kính đạt tới 3.8 mét.

Ước tính giá trị ít nhất bốn năm trăm triệu!

Cỗ quan tài này, hiển nhiên được làm từ cả một cây kim ti nam mộc, giá trị càng chỉ cao chứ không thấp.

Cho dù sau này không có minh khí quý giá nào khác, chỉ riêng những viên dạ minh châu và cỗ quan tài này cũng đã vượt xa tổng giá trị của những minh khí bên cạnh rồi.

"Ngôn ca ca, mấy người đợi lát nữa hẵng mơ mộng làm giàu đi, có thứ gì đó đến rồi." Nhạc Khỉ La đột nhiên lên tiếng cảnh báo.

Sắc mặt ba người Hứa Ngôn thay đổi, nhìn theo hướng cô đang chú ý.

Đó là một mộ đạo sâu thẳm tối tăm.

Vô số tiếng bước chân nhỏ hội tụ lại, đang tiến gần đến chủ mộ thất.

Rất nhanh, một dòng "thủy triều" màu đen từ cửa mộ đạo tuôn ra, không ngừng lan về phía bốn người.

"Mẹ kiếp, Thi Biệt!" Hứa Ngôn buột miệng, kéo Nhạc Khỉ La nhảy lùi về sau.

Kia đâu phải là "thủy triều" gì, mà là vô số con bọ lớn giống như sự kết hợp giữa rồng sắt và rết nước.

Con nào con nấy to bằng nắm tay người lớn, răng nhọn móng sắc, nếu bị chúng vồ trúng, trong nháy mắt sẽ bị gặm thành một đống xương trắng.

Hắc Bối Lão Lục và gã lùn thường xuyên xuống mộ, không ít lần đối phó với thứ này.

Lập tức rút đuốc trong người ra, đốt mấy cây đuốc tùng du, rồi vung về phía đàn Thi Biệt.

Thứ này là loại Thi Biệt thông thường nhất, hoàn toàn dựa vào số lượng để chiến thắng.

Sợ lửa nhất, cũng là dễ đối phó nhất.

Hứa Ngôn nhận lấy hai cây đuốc, cũng vung theo để xua đuổi Thi Biệt.

Anh đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, cầm súng tiểu liên lên, xả một tràng vào đàn Thi Biệt.

Kỹ năng khống chế súng cấp đại sư khiến mỗi viên đạn đều không bắn trượt.

Vô số con Thi Biệt gào thét bị bắn thành từng mảnh.

Và thanh tiến độ của nhiệm vụ nhỏ thứ ba cuối cùng cũng nhúc

nhích.

"Quả nhiên, mảnh vỡ đạo mộ lại là Thi Biệt, ai mà ngờ được chứ!" Hứa Ngôn cạn lời.

Thực ra anh cũng nên sớm nghĩ đến.

Trong Đạo Mộ Bút Ký, đã xuất hiện ba loại Thi Biệt.

Loại trước mắt là thông thường nhất.

Còn có loại bị con người cải tạo, trên đuôi gắn chuông đồng, dựa vào âm thanh để mê hoặc tâm trí người.

Loại cuối cùng, chính là toàn thân đỏ rực, hình dáng nhỏ bé, nhưng lại mang kịch độc, Thi Biệt Vương.

Hầu như mỗi ngôi mộ lớn đều có sự xuất hiện của Thi Biệt.

Đương nhiên là mảnh vỡ thông thường nhất, cũng không thể thiếu nhất.

Nhưng giết một con Thi Biệt vẫn chưa đủ.

Đạn không ngừng tiêu hao, mỗi viên đều có thể lấy đi một con Thi Biệt, nhưng tốc độ tăng của thanh tiến độ lại rất chậm.

Cứ thế này, chẳng lẽ phải bắt anh giết sạch tất cả Thi Biệt mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này sao!

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn ngược lại không dám dùng lửa đốt nữa.

Thi Biệt thông thường sợ lửa, dùng lửa đốt sẽ dọa chạy những con còn lại.

Lỡ có một con chạy mất, anh sẽ đau đầu lắm.

"Tiểu La nhi, dùng người giấy, một con cũng đừng để chạy thoát!" "Lục ca, tiểu tử huynh đệ, đừng dùng lửa, tôi muốn nhổ cỏ tận gốc, dọn dẹp một mối họa ngầm cho lần sau đến!" Hứa Ngôn lần lượt hét

lớn với ba người.

Đương nhiên anh không thể nói đây là mục tiêu nhiệm vụ của mình.

Bèn tùy tiện tìm một lý do cũng coi như hợp lý.

Nhạc Khỉ La thì không cần phải nói.

Hứa Ngôn nói thế nào, cô làm thế đó.

Chỉ cần bấm quyết, vô số người giấy liền cười âm u bay lượn khắp trời.

Mỗi người giấy dán lên một con Thi Biệt, quấn chặt rồi dùng sức siết nát.

Hắc Bối Lão Lục và gã lùn liếc nhau, trở tay rút Quan Sơn Đao ra.

Thương pháp của họ không chuẩn xác như Hứa Ngôn, nhưng một đao vung ra, đao khí có thể thu hoạch được mười mấy hai mươi con Thi Biệt.

Mặc dù rất hao tổn thể lực, nhưng họ cũng không một lời oán thán.

Hứa Ngôn để dẫn dụ tất cả Thi Biệt ra, không ngần ngại rạch rách lòng bàn tay của mình.

Ngửi thấy mùi máu tanh, Thi Biệt trở nên càng điên cuồng hơn.

Trong lòng núi truyền đến tiếng ầm ầm, Hứa Ngôn cẩn thận lắng nghe một hồi rồi lập tức cảnh báo.

"Cẩn thận, sắp có nhiều hơn nữa đến!" Bốn người xuống mộ, mỗi người đều đeo một khẩu tiểu liên, lại được trang bị bảy tám băng đạn.

Bây giờ tất cả đạn dược đều tập trung trong tay Hứa Ngôn.

Nhạc Khỉ La dùng người giấy, Hắc Bối Lão Lục và gã lùn dùng Quan Sơn Đao, cũng đều chiến đấu rất hăng.

Quả nhiên như Hứa Ngôn nói, tiếng ầm ầm trong lòng núi là do lượng lớn Thi Biệt ồ ạt tràn ra tạo thành.

Thanh tiến độ tăng vọt có thể thấy bằng mắt thường, Thi Biệt phía sau vẫn đang không ngừng tuôn ra.

Ngoài Nhạc Khỉ La là bán nhân bán yêu không biết mệt mỏi, ba người Hứa Ngôn dần dần cảm thấy có chút kiệt sức.

"Lão đại, dùng lửa đi!

Cứ thế này nữa sẽ không trụ nổi đâu." Gã lùn cuối cùng cũng không nhịn được.

Dù có núi vàng núi bạc, cũng phải mang ra ngoài được, có mạng mới tiêu được.

"Im miệng!" Hắc Bối Lão Lục lại quát một tiếng.

Hứa Ngôn gần như chưa bao giờ đưa ra bất kỳ điều kiện nào với họ, lần này cuối cùng cũng mở miệng một lần, ông ta dù có mệt chết ở đây cũng tuyệt đối không vi phạm lời thề.

Mặt gã lùn đỏ bừng.

Mặc dù da đủ đen, gần như không nhìn ra.

Nhưng vẻ xấu hổ trong mắt lại không thể che giấu.

Hứa Ngôn nghiến răng, không giải thích gì.

Anh đã đổi một khẩu tiểu liên khác, khẩu trước đó nòng súng quá nóng, đã hỏng rồi.

"Hừ, lật lọng à, vậy thì ngay từ đầu đừng đồng ý." Nhạc Khỉ La không nhịn được châm chọc một câu.

Cô điều khiển người giấy cũng phải hao tổn tinh huyết.

Chương 68

Nếu không phải tối qua hấp thu tinh huyết của con quái vật, hóa thành của mình, giúp cô đột phá bình cảnh.

Bây giờ có thể trụ được đến cuối cùng hay không, cũng khó nói.

“Các người về mộ Đường trước đi, ở đây giao cho tôi.” Hứa Ngôn vô tình lướt qua đường hầm trên vách tường mộ thất, đột nhiên có ý tưởng.

“Em không đi, nói trời sập em cũng không thể bỏ lại anh một mình!” Nhạc Khỉ La là người đầu tiên phản đối.

“Tôi cũng không đi.” Lời của Hắc Bối Lão Lục tuy ngắn, nhưng ý chí lại vô cùng kiên định.

Gã lùn không nói gì, nhưng thanh đao trong tay lại múa vù vù, chém đàn Thi Biệt thêm một trận máu thịt bay tứ tung.

“Tất cả nghe tôi, đừng làm gánh nặng của tôi, mau cút!” Hứa Ngôn không có thời gian giải thích với họ.

Cơ hội luôn thoáng qua, muộn hơn nữa, anh không đảm bảo có thể tiêu diệt hết đám Thi Biệt này.

Nhạc Khỉ La dậm chân một cái, hậm hực phi thân lên miệng đường hầm, trong nháy mắt biến mất.

Hắc Bối Lão Lục cũng không do dự nữa, theo sát phía sau.

Gã lùn biết mình đã nói sai, nhưng bây giờ cũng không phải lúc nhận tội, chỉ có thể theo sau trở về đường hầm.

Thiếu đi ba người ứng phó, áp lực của Hứa Ngôn đột nhiên tăng vọt.

Nhưng anh không hề hoảng loạn, ngược lại còn nhắm mắt lại.

Động tác của những con Thi Biệt lao tới trong nháy mắt biến thành cảnh quay chậm, anh thậm chí có thể thông qua vô số tiếng gió xé không gian để phán đoán hướng đi của mỗi con Thi Biệt.

Ngay trong thời khắc sinh tử này, Hứa Ngôn lại tiến vào một trạng thái gần giống như "đốn ngộ".

Anh một tay cầm súng, một tay rút ra thanh kiếm Ngũ Đế Đồng Tiền, nổ súng vung kiếm không hề ảnh hưởng đến nhau.

Kiếm khí tung hoành ngang dọc, uy lực lại không hề thua kém Khai Sơn Đao của Hắc Bối Lão Lục.

Một kiếm chém xuống, là từng mảng Thi Biệt bị quét thành thịt nát.

Vết thương trên tay vẫn đang không ngừng chảy máu.

Mùi máu tanh kích thích hung tính của Thi Biệt bộc phát, Hứa Ngôn đã kéo hết hận thù, không sợ bỏ sót bất kỳ con nào.

Anh trực tiếp kéo dây thừng phi thân lên đường hầm, sau khi xác định Thi Biệt đang đuổi theo, lập tức giật tay ném ra phi thiên trảo câu.

Dựa vào lực kéo nhanh chóng lướt đi trong đường hầm.

Tiếng sột soạt phía sau dần dần đến gần, luôn đuổi theo sau lưng anh không xa.

"Đến hay lắm, ta sẽ cho các ngươi có đi không có về!" Hứa Ngôn cười lạnh, trong nháy mắt đã nhìn thấy lối ra khác.

Ngay khoảnh khắc anh nhảy xuống, đã nhìn rõ ba người trở về trước, đang nhìn chằm chằm vào cửa đường hầm.

"Tản ra, chuẩn bị dầu hỏa!" Anh chỉ cần một câu ngắn gọn, ba

người lập tức hiểu ý đồ của anh.

Cỗ quan quách bên kia là gỗ kim ti nam mộc, còn có dạ minh châu và các loại minh khí chưa lấy đi.

Nếu dùng lửa, mộ thất bên đó sẽ bị phá hủy, tổn thất chắc chắn rất nặng!

Còn bên này, đã bị dọn sạch chỉ còn lại một mộ thất trống, dù có dùng lửa đốt cũng không thấy xót.

Trong mộ thất có một ít dầu hỏa chưa kịp chuyển đi, đang chất ở nhĩ thất bên cạnh.

Nhạc Khỉ La trực tiếp điều khiển người giấy mang dầu hỏa đến, Hắc Bối Lão Lục và gã lùn thì thân hình như điện, trong nháy mắt cũng tự mình mang ra mấy vò.

"Vù"!

Một luồng gió đen gào thét từ đường hầm lao ra.

Vô số Thi Biệt xông vào chủ mộ thất mộ Đường, nhìn chằm chằm Hứa Ngôn rồi lại lao tới.

Dầu hỏa sớm đã được đặt ở vị trí thích hợp, chỉ cần đúng thời điểm là có thể châm lửa.

Hứa Ngôn bảo ba người lại lui ra khỏi mộ thất, tránh xa.

Để phòng bị cướp mất hận thù.

Dựa vào phi trảo, linh hoạt di chuyển trong chủ mộ thất.

Thu hút Thi Biệt chỉ đuổi theo anh vòng quanh trong mộ thất.

Thấy Thi Biệt từ đường hầm tuôn ra ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn lại từng nhóm nhỏ lẻ tẻ xuất hiện.

Anh biết, thời cơ đã đến.

Quả quyết lách mình rời đi, trong khoảnh khắc lao ra khỏi mộ thất, anh bắn những viên đạn cố ý giữ lại cuối cùng vào các vò dầu hỏa.

"Ầm!" "Ầm!" "Ầm!" Trong mấy tiếng nổ lớn, lửa bùng lên ngút trời.

Lửa cuốn theo sóng nhiệt, thậm chí còn tràn vào mật đạo và đường hầm.

Vô số Thi Biệt trong nháy mắt tan thành tro bụi, còn Hứa Ngôn thì một mạch chịu đựng núi rung và đá lở, nhanh chóng lao ra khỏi mộ Đường.

Một luồng khói đặc đuổi theo sau lưng anh, nhưng ngay cả bóng của anh cũng không đuổi kịp.

"Ngôn ca ca, anh không sao chứ!" Nhạc Khỉ La là người đầu tiên chạy tới, quan sát Hứa Ngôn từ trên xuống dưới, sợ anh bị xây xát gì.

"Không sao, lát nữa khói lửa bên trong tan hết, còn phải nhờ em phái người giấy vào tìm xem có con cá nào lọt lưới không." Hứa Ngôn nhìn thanh tiến độ nhiệm vụ của mình tăng vọt, trông chừng sắp đạt đến đỉnh điểm, lại đột nhiên dừng lại.

Giống như vào một khoảnh khắc cực lạc nào đó, trông chừng sắp đến nơi, lại bị người ta cứng rắn rút ra, càng khiến người ta khó chịu hơn.

"Chết tiệt, có cần phải chơi tôi thế không!" Hứa Ngôn chửi thầm trong lòng.

Nhưng bây giờ anh lại không thể biểu lộ ra ngoài, chỉ có thể kiên nhẫn chờ Thi Biệt bên trong cháy hết.

Thời gian còn lại không nhiều.

Một khi đường hầm bị chuyển đi, lại phải đợi thêm mấy canh giờ

nữa mới có thể đi tìm con cá lọt lưới.

Trong mộ đạo khói bụi mù mịt, sóng nhiệt hừng hực.

Nhiều Thi Biệt như vậy, nhất thời sẽ không cháy hết được.

Chỉ tiếc cho những bức bích họa trên vách tường mộ thất, nói không chừng còn ẩn giấu manh mối về thân phận của chủ nhân ngôi mộ.

Nhưng Hứa Ngôn để hoàn thành nhiệm vụ, cũng không thể quan tâm đến những thứ đó.

Anh vẫn luôn chắp tay sau lưng, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào mộ đạo.

Trông có vẻ như một bộ dạng vân đạm phong khinh, nhưng nội tâm lại đau khổ như bị ném vào chảo dầu.

Lẽ nào, thật sự phải làm lại một lần nữa?

Thời gian chậm rãi trôi qua, tâm trạng của Hứa Ngôn cũng dần dần trở nên bình tĩnh.

Bây giờ một canh giờ đã qua, đường hầm cũng đã bị chuyển đi, có vội cũng vô ích.

Anh thở dài một hơi, chỉ có thể tự an ủi trong lòng.

"Thôi vậy, chuyện tốt thường gặp trắc trở, cứ coi như là rèn luyện tâm tính." Ý nghĩ vừa nảy sinh, trong đầu liền vang lên tiếng thông báo "ting". 【Chúc mừng Túc chủ, nhiệm vụ mộ Đường đã hoàn thành toàn bộ.】 【Phần thưởng có thể nhận: một ngàn tinh binh, mười khẩu pháo cối, điểm nâng cấp +2, máu Kỳ Lân của nhà họ Trương.】 "Mẹ nó!" Hứa Ngôn ngẩn ra một lúc, rồi đột nhiên chửi một câu, làm Nhạc Khỉ La đang đi đến bên cạnh giật nảy mình.

"Ngôn ca ca, có phải anh mệt quá, mệt đến sinh bệnh rồi không?"

Cô nhón chân, đưa tay lên sờ trán Hứa Ngôn.

“À, anh không sao, em tự chơi một mình trước đi!” Hứa Ngôn bây giờ không rảnh để dỗ Nhạc Khỉ La.

Sao lại đúng lúc anh chuẩn bị điều chỉnh lại tâm trạng, chờ đợi “cửa sổ cơ hội” tiếp theo đến, nhiệm vụ lại đột ngột hoàn thành như vậy?

Chủ yếu là muốn bất ngờ và đi ngược lại mọi dự đoán phải không?

Nhưng dù sao đi nữa, cuối cùng cũng không bị xóa sổ!

Hình phạt thất bại của nhiệm vụ này giống như thanh gươm Damocles treo trên đầu, luôn khiến anh ăn ngủ không yên.

Bây giờ cuối cùng cũng đã gỡ bỏ được.

Chương 69

Điểm bất ngờ thứ hai, chính là máu Kỳ Lân của nhà họ Trương.

Từ lúc nhiệm vụ được ban hành, không, phải nói là từ kiếp trước khi đọc bộ tiểu thuyết kia, anh đã không chỉ một lần ảo tưởng rằng, nếu mình có được máu Kỳ Lân, sẽ là một cảnh tượng như thế nào.

Không ngờ giấc mơ giữa ban ngày này, sau khi anh chuyển thế trọng sinh, lại thành hiện thực.

"Hệ thống, tôi có thể tạm hoãn nhận phần thưởng không?" Hứa Ngôn đột nhiên dùng ý niệm giao tiếp với hệ thống.

"Hệ thống này cung cấp dịch vụ tạm hoãn nhận phần thưởng, thời gian tạm hoãn không được quá 24 giờ." "Nếu quá thời hạn, tất cả phần thưởng sẽ bị coi là từ bỏ!" "Xin Túc chủ lựa chọn, có bắt đầu tạm hoãn nhận phần thưởng không?" Một loạt câu trả lời khiến Hứa Ngôn lại một phen kinh ngạc.

Hóa ra tạm hoãn nhận phần thưởng còn có giới hạn thời gian.

Vậy thì anh phải nhớ kỹ.

Lỡ như vì quá thời hạn mà bị hủy phần thưởng, anh thật sự khóc không ra nước mắt.

"Xác nhận, tạm hoãn nhận phần thưởng." Hứa Ngôn vẫn lựa chọn tạm hoãn.

Trên bảng điều khiển đột nhiên xuất hiện thêm một tùy chọn.

Trang nhận phần thưởng tạm thời chuyển sang màu xám, phía sau có ghi chú "Đã tạm hoãn nhận".

Đồng thời còn có thêm một đồng hồ đếm ngược thời gian tạm

hoãn, và một tùy chọn "Hủy".

Thông qua tùy chọn đó, Hứa Ngôn có thể tùy thời lựa chọn chấm dứt thời gian tạm hoãn, nhận phần thưởng ngay lập tức.

Bất kể là Thập lục tự âm dương bí thuật, hay là Thủy Tiêu Lục Kỹ, đều cần thời gian để dung hợp vào bản thân.

Có được máu Kỳ Lân của nhà họ Trương, đó là sự cải tạo huyết thống, sao có thể dễ dàng tiến hành ở nơi hoang sơn dã lĩnh.

Không chỉ không tìm được lý do để mọi người rời đi, mà mình lại ở lại.

Cho dù tìm được, cũng không đuổi được Nhạc Khỉ La, càng không thể giấu được cô.

Hơn nữa, Hứa Ngôn còn có một sự cân nhắc khác.

"Người nhà họ Trương đều có máu Kỳ Lân, mà mình là một người ngoài đột nhiên có máu Kỳ Lân, e rằng sẽ gây ra nhiều chuyện rắc rối." "Hơn nữa, bên cạnh mình có một người nhà họ Trương sống sờ sờ, hỏi Tiểu Khởi Linh về các vấn đề của máu Kỳ Lân, vẫn đơn giản hơn nhiều so với việc giao tiếp với Trương Đại Phật Gia." Anh đã quyết định, đợi khi về Văn Huyện, sẽ thử hỏi dò từ miệng Tiểu Khởi Linh trước.

Nếu thật sự không được, sẽ tìm một lý do để nói thẳng.

Dù sao Tiểu Khởi Linh cũng không thể ngăn cản được, đến lúc đó mình lại tỏ ý sẵn sàng đợi thời cơ chín muồi, đưa cậu ta đến Trương gia cổ lâu để tiếp nhận truyền thừa.

Điều kiện trao đổi này, không thể không khiến cậu ta động lòng.

Sau khi tính toán xong trong lòng, Hứa Ngôn mới hoàn toàn yên tâm.

Anh đang chuẩn bị ra lệnh cho đội ngũ thu dọn, trở về phủ.

Không ngờ vừa ngẩng mắt lên, đã đối diện với một đôi mắt đen láy.

"Hít, sao em vẫn còn ở đây!" Hứa Ngôn vỗ vỗ ngực.

Anh vừa rồi nghĩ quá nhập tâm, còn tưởng Nhạc Khỉ La đã đi rồi.

Không ngờ cô bé này lại đứng ngay trước mặt anh, cũng không biết đã nhìn anh bao lâu.

"Ngôn ca ca, vừa rồi mắt anh cứ đờ ra, đang nghĩ gì vậy?" Nhạc Khỉ La tò mò nhìn anh, ánh mắt đó giống như đang nhìn một con chuột bạch nhỏ.

"Anh đang nghĩ về những bức bích họa trong mộ thất, cứ thế bị hủy trong tay anh, thật sự trong lòng không yên." Hứa Ngôn nhanh chóng tìm một cái cớ, ngay cả biểu cảm cũng phối hợp biến thành tiếc nuối và đau đớn.

Thấy Nhạc Khỉ La vẫn còn muốn truy hỏi, Hứa Ngôn vội vàng nắm lấy vai cô xoay một vòng, xoay cô bé nửa vòng, miệng cũng theo đó dỗ dành.

"Được rồi, chuyện bên này đã xong, Tiểu La nhi không muốn sớm cùng Ngôn ca ca về Văn Huyện sao?" "Vài ngày nữa, anh còn phải đi Trường Sa một chuyến, nói không chừng còn phải đến Thượng Hải, Tiểu La nhi có muốn đi cùng không?" Nhạc Khỉ La vừa nghe nói được đi chơi, liền trợn tròn mắt.

Vứt hết sự tò mò vừa rồi ra sau đầu, cái đầu nhỏ gật như gà mổ thóc.

"Đi chứ đi chứ!

Em thích nhất là đi chơi khắp nơi cùng ca ca!" Mặc dù cô đã sống

hơn trăm năm, nhưng gần như đều bị phong ấn ngủ say.

Tuổi thực tế, chỉ là một cô bé mười sáu mười bảy tuổi.

Chính là độ tuổi ham chơi yêu làm đẹp, chuyến đi Trường Sa lần trước đã khiến lòng cô bay đi mất rồi.

Hứa Ngôn dỗ Nhạc Khỉ La trở về doanh địa, lập tức ra lệnh khởi hành.

Đồ đạc sớm đã được đóng gói xong, doanh trại và các vật dụng linh tinh cũng đã thu dọn xong.

Theo lệnh của Hứa Ngôn, đội ngũ mấy trăm người lập tức lên đường, bỏ lại một ngôi mộ Đường trống không sau lưng trong ngọn núi, lại một lần nữa trở về với sự tĩnh lặng.

Hứa Ngôn vẫn để Nhạc Khỉ La cưỡi ngựa, còn mình thì dắt ngựa đi.

Anh đi đến bên cạnh Hắc Bối Lão Lục và gã lùn, chủ động đưa ra lời hứa.

"Lục ca, tiểu tử huynh đệ, nơi này, sớm muộn gì huynh đệ chúng ta cũng sẽ trở lại." "Lần này một ngôi mộ Đường lấy ra minh khí đã rất bắt mắt rồi, nếu lại thêm lô kia nữa… e rằng sẽ càng gây chú ý hơn." Anh có ý muốn giải thích một phen, để hai người không có khúc mắc trong lòng.

Hắc Bối Lão Lục không nói gì, ngược lại gã lùn lại nói trước: "Hứa đoàn trưởng, chuyện này bọn tôi hiểu nặng nhẹ." "Lão đại nói rồi, nếu không có ngài, lần này đám huynh đệ bọn tôi đều phải bỏ mạng trong ngôi mộ Đường này, chứ đừng nói là có được phú quý ngút trời này." "Ngài yên tâm, bọn tôi là người thô kệch, không nói được lời hay ý đẹp, nhưng tất cả đều đặt ở đây rồi." Hắn đưa tay chỉ vào tim mình, nhìn Hứa Ngôn càng thêm chân thành.

Hứa Ngôn cũng biết, Hắc Bối Lão Lục khó mà nói ra những lời này.

Gã lùn có thể nói như vậy, tự nhiên cũng là được ông ta ra hiệu.

Một chuyến đi mộ Đường, có thể giữ chặt Hắc Bối Lão Lục trong tay, cho dù lợi ích giảm đi một nửa, thậm chí không thu được gì, anh cũng cảm thấy đáng!

Đội ngũ lúc đến đi chậm, trên đường về lại đi rất nhanh.

Dù sao cũng đang áp giải vô số trân bảo minh khí, ai cũng nơm nớp lo sợ, sợ trên đường lại có Trình Giảo Kim nhảy ra.

Thiên Hứa Ngôn tâm trạng sảng khoái, lại vừa hay đi qua huyện thành lân cận.

Thấy cửa lớn vẫn đóng chặt, lá cờ trắng kia vẫn treo ở xa xa, dường như chưa từng được gỡ xuống.

Anh nhất thời nảy sinh ác ý, bảo Lý Song dẫn người vào khu rừng xung quanh bắn bừa mấy phát.

Săn được mấy con gà rừng, thỏ rừng, dê vàng, cáo, rồi treo máu me be bét lên xe chở hàng.

Hôm nay chỉ là đập cỏ động rắn.

Sớm muộn gì lá cờ treo trên đầu thành kia, anh sẽ tự tay gỡ xuống.

Hứa Ngôn trở về Văn Huyện, lập tức cho toàn bộ số minh khí vào kho.

Ngay từ lúc còn ở trong núi, anh đã kiểm kê hết số đồ thu được và ghi vào một cuốn sổ.

Sau khi về, anh lại cho người lấy sổ sách của tiệm buôn Văn Võ, sao chép lại một bản mới rồi giao vào tay Hắc Bối Lão Lục.

“Anh Lục, cuốn sổ này anh cứ giữ trước.” “Tôi đã dặn dò Hoàng chưởng quỹ, bảo ông ấy định giá trước toàn bộ số minh khí, sau đó anh Lục cứ chọn sáu phần của mình trước, phần còn lại thì để cho tôi.” “Bất kể là anh muốn giữ lại minh khí, hay là chờ bán qua đường dây của Hoắc gia rồi chia tiền, đều do anh quyết định.” Hắc Bối Lão Lục nhìn cuốn sổ trong tay, cẩn trọng cất vào trong áo.

Tâm nguyện lớn nhất của ông khi xuống ngôi mộ cổ nhà Đường đó là tìm lại những huynh đệ đã mất tích.

Hơn nữa, ông vốn độc thân, ngoài rượu ngon và đắm chìm trong chốn dịu dàng ra thì cũng chẳng có ham muốn gì khác.

Nhưng những người huynh đệ của ông, rất nhiều người sau khi giải nghệ đã lập gia đình, sinh con đẻ cái, ai mà chẳng có vài mối bận tâm.

Số tiền này chính là vốn liếng để họ an thân lập mệnh trong thời loạn lạc!

Ông thực sự không thể nào chỉ vì muốn bản thân thanh thản mà nhẹ nhàng đẩy nó đi được.

“Em Hứa, tôi chuẩn bị về Trường Sa trước.” Hắc Bối Lão Lục đột ngột nói lời từ biệt, nhưng Hứa Ngôn biết rõ lý do.

Mỗi lần nhận nhiệm vụ, đối với ông mà nói, đều là một lần đi trên lằn ranh sinh tử.

Lần xuống mộ cổ này cũng vậy.

Một khi đã an toàn trở lại nhân gian, Hắc Bối Lão Lục tất nhiên phải tìm đến một chốn dịu dàng, điên loan đảo phượng, dùng sự ấm áp vô tận để kìm hãm con hung thú đang rục rịch trong lòng.

Trong lòng Hứa Ngôn khẽ động, đột nhiên nhắc nhở một câu.

“Anh Lục, anh nhớ kỹ, sau ba ngày, qua giờ Dần.

Ngoài cổng Tây Trường Sa, nhất định phải đuổi kịp một chiếc xe ngựa rời khỏi tỉnh.” Hắc Bối Lão Lục mấp máy môi, nhưng lại không nói ra những lời đã đến bên miệng.

Chỉ khẽ gật đầu: “Tôi nhớ rồi.” Nói xong, ông liền quay người rời đi.

Chương 70

Chẳng mấy chốc, Lý Song đã mang đến tin tức ông và đám đao khách đã rời khỏi Văn Huyện.

Mười mấy người vừa ra khỏi cổng thành đã chia ngả.

Những người khác hoặc là đi thành nhóm ba năm người, hoặc là đi thành cặp, chỉ riêng Hắc Bối Lão Lục một mình một bóng, thẳng hướng Trường Sa mà đi.

Hứa Ngôn cũng không rảnh rỗi.

Anh lại đích thân đi đến tây sương phòng của phủ Đại soái.

Nơi này là chỗ ở của vị thiếu gia nhà họ Trương, Trương Khởi Linh.

Lần xuống mộ này, Hứa Ngôn đã cố ý để Tiểu Khải Linh ở lại Văn Huyện.

Hắc Bối Lão Lục dù có độc lai độc vãng đến đâu, cũng không thể cắt đứt quan hệ với tám nhà còn lại ở Trường Sa.

Nhất là sau này còn có giao tình sâu đậm với Trương Đại Phật Gia, khó mà đảm bảo ông ta sẽ không nghi ngờ thân phận của Tiểu Khải Linh.

Tiểu Khải Linh bây giờ mới chỉ có sáu tuổi.

Hứa Ngôn lại sắp nhận được máu Kỳ Lân.

Nhìn thế nào đi nữa, sớm muộn gì cũng sẽ có một lần đối đầu trực diện với người nhà họ Trương.

Nhưng không phải là bây giờ.

Hứa Ngôn dù có trong tay Thập lục tự âm dương phong thủy bí

thuật, Thủy phiêu lục kỹ, cùng với máu Kỳ Lân sắp nhận được, lại còn sở hữu binh hùng tướng mạnh, vũ khí hỏa lực cường đại, nhưng vẫn chưa tự mãn đến mức cho rằng bây giờ mình đã có đủ khả năng để xem thường nhà họ Trương.

Đánh trận ngược gió thì rất sướng, nhưng chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ tự ném mình vào chỗ chết.

Chiến lược hiện tại của anh là âm thầm phát triển ở giai đoạn đầu, giả heo ăn thịt hổ.

Vì vậy, không chỉ Tiểu Trương Khởi Linh muốn che giấu tung tích, tĩnh dưỡng phục hồi, mà ngay cả Hứa Ngôn, xét từ góc độ của bản thân, cũng không muốn cậu bé bị người nhà họ Trương phát hiện.

Tây sương phòng trong phủ Đại soái vốn là nơi Tôn đại soái nuôi các bà vợ lẽ.

Hứa Ngôn để người ở đây cũng có ý che mắt thiên hạ.

Từ thư phòng đi qua một cánh cửa nhỏ, qua một vườn hoa nhỏ nữa là đến tây sương phòng.

Tiểu Trương Khởi Linh không thích nơi đông người, Hứa Ngôn chỉ sắp xếp cho cậu một người hầu khoảng mười hai tuổi, một bà vú lo việc ăn uống, vệ sinh, và một người làm vườn lo việc lặt vặt.

Bốn người ở trong một khu nhà riêng mà vẫn có vẻ rất lạnh lẽo.

Lúc còn ở nhà họ Trương, mỗi ngày Tiểu Trương Khởi Linh đều phải trải qua những bài huấn luyện cực kỳ hà khắc và tàn khốc.

Đi lại giữa lằn ranh sinh tử là chuyện thường như cơm bữa, huống chi là tự lo cho mình chuyện ăn uống, sinh hoạt.

Chỉ là cậu đã trải qua một chặng đường bị truy sát, mấy lần thập tử nhất sinh, cơ thể dù sao cũng đã tổn thương nguyên khí, đang cần

phải được tĩnh dưỡng thật tốt.

Thế nên cậu đã nghe lời khuyên của Hứa Ngôn.

Còn núi xanh thì không sợ hết củi đốt.

Ổn định gốc rễ rồi mới tính đến chuyện tiến bộ, cậu còn phải đến cổ lâu của nhà họ Trương để nhận được truyền thừa, mới có thể đường đường chính chính trở về nhà họ Trương.

Hứa Ngôn tuy là chủ nhân của phủ đệ, nhưng trước khi vào tây sương phòng, anh vẫn cho người đi thông báo một tiếng.

Tiểu Trương Khởi Linh vừa uống thuốc xong, đang ngồi xếp bằng minh tưởng.

Nghe có người bên ngoài đến báo, nói là Hứa Ngôn muốn gặp, cậu liền tháo thế ngồi, đứng dậy đích thân ra đón.

"Hứa tiên sinh." Cậu khẽ chắp tay, coi như chào hỏi.

Gương mặt nhỏ nhắn căng cứng, có vài phần khí chất của người mặt liệt sau này.

"Tiểu Khải Linh, mấy hôm nay anh không có nhà, em có ngoan ngoãn nghe lời không?" Hứa Ngôn vừa đến đã đưa tay véo má Tiểu Khải Linh một cái.

Không tệ, mấy ngày nay bồi bổ rất tốt.

Gò má vốn hóp vào lúc mới gặp, giờ đã phồng lên thấy rõ.

Phải nói là, da dẻ mịn màng, sờ vào thích không kém gì Nhạc Khỉ La.

Tiểu Khải Linh lùi lại một bước, vô thức nhíu mày, vớ lấy ống tay áo lau lên mặt.

Hứa Ngôn: ...

Có cần phải thể hiện sự ghét bỏ rõ ràng như vậy không!

Nhưng anh đã sớm quyết định rồi.

Trương Khởi Linh đời sau trầm mặc ít lời, có thể không nói thì sẽ không nói, tuy rất ngầu, rất phong độ, nhưng chuyện tỏ ra đẹp trai cứ để người lớn lo là được rồi.

Bánh bao nhỏ thì nên có dáng vẻ của bánh bao nhỏ.

Trương Khởi Linh có thể trở thành người có tính cách như vậy, là do cậu đã gặp phải biến cố lớn, lại một mình phiêu bạt trong thời loạn lạc.

Không trở nên lệch lạc đã là may mắn lắm rồi, còn đòi hỏi gì xe đạp nữa.

Nhưng bây giờ thì khác, một khi đã quyết định thu nhận cậu về dưới trướng, anh phải cho cậu một tuổi thơ bình thường.

Vì vậy, anh thu dọn lại trái tim nhỏ bé sắp vỡ thành từng mảnh, cười nói với Tiểu Khải Linh: "Anh lại thấy nhớ em rồi đấy, nên vừa về là chạy qua xem em thế nào." "Xem xong rồi thì mời." Tiểu Khải Linh thuận theo lời Hứa Ngôn, đưa tay ra.

Thế mà lại tiễn khách thẳng thừng.

Hứa Ngôn bị dồn vào thế bí một chút, nhưng nụ cười trên mặt không vì thế mà giảm đi.

"Anh vừa mới đi mộ cổ về, mang theo không ít đồ chơi hay ho, em có muốn chọn vài món về chơi không?" Tiểu Khải Linh mím môi, trông có vẻ như đã cố gắng hết sức để kiềm chế tính tình rồi.

"Có chuyện gì thì anh cứ nói, việc gì làm được tôi tuyệt đối không từ chối." Nếu Hứa Ngôn không phải là ân nhân cứu mạng, Tiểu Khải Linh đã sớm bỏ đi.

Bây giờ vết thương của cậu đã hồi phục được bảy tám phần, chỉ cần cẩn thận che giấu tung tích, có lẽ sẽ không bị người nhà họ Trương truy sát phát hiện.

Hứa Ngôn không nói gì, chỉ nhìn Tiểu Khải Linh cười.

Ánh mắt vẫn dịu dàng như trước, nhưng Tiểu Khải Linh lại có cảm giác như bị người ta nhìn thấu.

Cậu dứt khoát cũng không nói nữa, quay người bỏ đi.

"Ây da, cái tính nóng nảy này." Hứa Ngôn thầm cười trong lòng, không hề tức giận chút nào.

Tức giận cũng tốt.

Tức giận còn hơn là lạnh như băng, không có chút hơi người nào.

Hứa Ngôn cứ thế đi theo sau, thong thả bước vào tây sương phòng.

Tiểu Khải Linh đột ngột dừng lại, quay đầu nheo mắt, nhìn chằm chằm vào anh.

Hứa Ngôn lúc này mới giơ hai tay lên, ra vẻ hòa giải nói.

"Chẳng phải anh thấy em sẽ có hứng thú, nên muốn nói với em chuyện về ngôi mộ cộng sinh sao." Đồng tử của Tiểu Khải Linh khẽ co lại.

Tuy không nói gì, nhưng biểu cảm tinh vi này không qua được mắt Hứa Ngôn.

Trên một mảnh đất phong thủy bảo địa, việc xuất hiện những ngôi mộ từ các thời kỳ khác nhau không phải là chuyện hiếm.

Nhưng dưới sự trùng hợp ngẫu nhiên, hai ngôi mộ được kết nối với nhau bằng cơ quan, trở thành sinh tử nhãn, mộ âm dương của nhau.

Những ngôi mộ như vậy mới được gọi là mộ cộng sinh.

Và những ngôi mộ như vậy cũng có nghĩa là, chúng chắc chắn được thiết kế bởi những nhân vật kinh tài tuyệt diễm nào đó.

Ví dụ như... nhà họ Uông!

Tiểu Khải Linh chính là bị người nhà họ Uông vạch trần thân thế thật sự, mới bị nhà họ Trương ruồng bỏ, một mình đào thoát từ núi Trường Bạch, lưu lạc đến Văn Huyện, cuối cùng được Hứa Ngôn cứu.

Theo diễn biến câu chuyện ban đầu, Tiểu Khải Linh lúc này đáng lẽ phải bị giam trong một sân viện nào đó, tiếp nhận sự huấn luyện nghiêm ngặt và tàn khốc.

Tám tuổi bị đưa đến cổ thành Tứ Châu để lấy máu, mười ba tuổi bắt đầu hành trình đầu tiên của một Trương Khởi Linh.

Chương 71

Nhưng bây giờ, Tiểu Khải Linh mới sáu tuổi đã xuất hiện ở Văn Huyện, điều này sớm đã khiến Hứa Ngôn nghi ngờ.

Vì vậy anh mới dùng mộ cộng sinh để thử Tiểu Khải Linh, xem cậu bây giờ có biết đến sự tồn tại của nhà họ Uông hay không.

Không ngờ lại đoán trúng thật.

"Anh muốn biết gì?" Tiểu Khải Linh tuy tuổi còn nhỏ, nhưng tâm trí và năng lực đều vượt xa người thường.

Nhất là sau khi trải qua huấn luyện nghiêm ngặt và mấy lần sinh tử, tốc độ trưởng thành càng đáng kinh ngạc.

Cậu dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, khiến cho một loạt lời mào đầu mà Hứa Ngôn đã chuẩn bị đều không còn đất dụng võ.

"Có cần phải thẳng thắn như vậy không?" Hứa Ngôn cười khổ.

"Trẻ con thì nên có dáng vẻ của trẻ con, nếu không sẽ không đáng yêu." Tiểu Khải Linh lại mím chặt môi, không có bất kỳ phản ứng nào trước lời phàn nàn của anh.

Hứa Ngôn chỉ có thể giơ tay đầu hàng.

Bây giờ Tiểu Khải Linh đã có cái thế của "Muộn Du Bình" sau này rồi, nhân lúc cậu chưa biến thành người mà nói mười câu cũng không ra được một chữ, vẫn nên trân trọng sự thẳng thắn sảng khoái này thì hơn.

"Anh muốn biết bí mật về máu Kỳ Lân của nhà họ Trương." Lời Hứa Ngôn vừa dứt, Tiểu Khải Linh đột nhiên động thủ!

Thân hình cậu nhanh như điện, thậm chí còn chưa nhìn rõ động

tác, người đã lao đến trước mặt.

Hai ngón tay thon dài đâm thẳng vào yết hầu của Hứa Ngôn, trong mắt lóe lên hàn quang, sát khí đằng đằng.

Thế mà chỉ vì một lời không hợp đã ra tay giết người.

"Này, anh là ân nhân cứu mạng của em đấy, ít nhất cũng phải do dự một chút chứ!" Hứa Ngôn lại một lần nữa than vãn.

Nhưng động tác của anh cũng không hề chậm.

Anh nhanh chóng lùi bước, luôn giữ khoảng cách chưa đến một tấc với ngón tay của Tiểu Khải Linh.

Miệng tuy phàn nàn, nhưng nụ cười trên mặt không hề giảm đi.

Tiểu Khải Linh cắn răng, nhiều lần kích phát tiềm năng của mình, nhưng vẫn không thể chạm vào một sợi lông của Hứa Ngôn.

Cậu đột ngột thu thế dừng lại, đứng tại chỗ lạnh lùng nhìn chằm chằm Hứa Ngôn.

"Rốt cuộc anh là ai, và anh biết những gì?" Hứa Ngôn cũng dừng lại theo, toàn thân sơ hở, ra vẻ hoàn toàn không phòng bị.

Cả hai đều lòng dạ biết rõ, Tiểu Khải Linh hiện tại căn bản không làm gì được Hứa Ngôn, ngược lại còn bị anh nắm chắc trong lòng bàn tay.

"Anh là ai không quan trọng, em chỉ cần biết, anh sẽ là đồng minh trung thành nhất và là người bạn sinh tử của em, tuyệt đối sẽ không hại em là được." Hứa Ngôn nhún vai, không chút do dự chiếm lấy vị trí của Ngô Tà sau này.

Đến trước được trước!

Ngô Tà của cậu ta còn kém gần trăm năm nữa mới ra đời, vậy thì đừng trách mình ra tay trước.

Tiểu Khải Linh không nói gì, rõ ràng là một câu nói không thể nào lay động được cậu.

Hứa Ngôn cũng không mơ mộng hão huyền như vậy.

Anh chỉ vào cửa phòng, cười tủm tỉm hỏi: "Lần này, chúng ta có thể vào trong ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng được chưa?" Tiểu Khải Linh quay người bỏ đi, Hứa Ngôn cũng không để ý thái độ của cậu, thong thả đi theo vào phòng.

Tuy đã có người hầu được sắp xếp lo việc ăn uống sinh hoạt, nhưng Tiểu Khải Linh không thích tiếp xúc với người khác, những người hầu đó trừ ba bữa ăn và dọn dẹp ra thì sẽ không vào tây sương phòng.

Hứa Ngôn vào phòng, chủ động rót cho mình và Tiểu Khải Linh mỗi người một ly nước.

"Anh nói cho tôi biết trước, làm sao anh biết về máu Kỳ Lân." Tiểu Khải Linh sắc mặt âm trầm, chủ động đưa ra điều kiện với Hứa Ngôn.

"Anh không chỉ biết nhà họ Trương các em có máu Kỳ Lân, anh còn biết thông qua thủ đoạn đặc biệt, cũng có thể có được máu Kỳ Lân, chỉ là hiệu quả không mạnh mẽ bằng huyết thống thuần khiết." Hứa Ngôn nhớ đến Kỳ Lân kiệt trong Thất tinh Lỗ vương cung.

Ngô Tà chính là vô tình ăn phải Kỳ Lân kiệt mới có được máu Kỳ Lân, chỉ là lúc được lúc không.

Nhưng phần thưởng mà mình nhận được từ hệ thống, chắc chắn là máu Kỳ Lân 100% của nhà họ Trương.

Tiểu Khải Linh nghe vậy đồng tử chấn động, không còn che giấu được vẻ kinh ngạc, gắt gao hỏi: "Anh còn biết gì nữa!

Anh là người của nhà họ Uông?" Đứa trẻ này, sao vừa kích động

đã lôi hết mọi chuyện ra vậy.

Hứa Ngôn thầm lắc đầu.

Quả nhiên Tiểu Khải Linh bây giờ vẫn còn hơi non nớt, nếu không phải gặp được mình, bất kể là người nhà họ Trương hay nhà họ Uông tìm thấy cậu trước, hậu quả đều không thể tưởng tượng nổi.

"Anh không phải người nhà họ Uông, nhưng đối với ân oán giữa hai nhà các em, anh cũng biết một chút." "Thậm chí tại sao em lại lưu lạc đến Văn Huyện, nhà họ Trương đã xảy ra biến cố gì, anh đều biết rõ." "Hơn nữa, nhánh phụ của nhà họ Trương các em, hiện đang ở Trường Sa." "Nếu anh chỉ muốn có một người giúp sức, giao em thẳng cho nhánh đó để làm quà ra mắt, chẳng phải sẽ tiện hơn sao?" Hứa Ngôn rất rõ, muốn thuyết phục Tiểu Khải Linh không hề dễ dàng.

Nhưng chỉ cần đưa ra bằng chứng một cách thích hợp, để cậu tự mình suy nghĩ thông suốt, sẽ đỡ tốn công hơn nhiều so với việc mình phải nói rách cả mép.

Tiểu Khải Linh im lặng hồi lâu, chỉ nhìn chằm chằm Hứa Ngôn, như đang trầm tư, lại như đang phỏng đoán.

"Nhà họ Trương đã tồn tại từ rất lâu, máu Kỳ Lân là bảo vật đặc biệt được ban cho sau khi nhà họ Trương được chọn làm người bảo vệ," Tiểu Khải Linh chậm rãi nói.

Ánh mắt của cậu vẫn không rời khỏi Hứa Ngôn, dường như muốn tìm kiếm manh mối từ biểu cảm của anh, để thử xem rốt cuộc anh biết bao nhiêu bí mật của nhà họ Trương.

Hứa Ngôn lại cười đón nhận ánh mắt của cậu, ra vẻ lắng nghe chăm chú.

Bất kể Tiểu Khải Linh nói gì, đều là một bộ dạng nghe kể chuyện.

“...Tôi vẫn chưa nhận được truyền thừa thực sự, vì vậy, có một số bí mật tôi cũng không rõ, càng không thể giúp được gì cho anh.” Tiểu Khải Linh hiếm khi được mở lời, thông tin nói ra cũng là thật giả lẫn lộn.

Nhưng có một điểm cậu không nói dối, đó là cậu thực sự vẫn chưa nhận được truyền thừa thực sự, để trở thành Trương Khởi Linh cuối cùng.

“Anh có thể giúp em vào cổ lâu nhà họ Trương, lấy lại truyền thừa thực sự.” “Cũng có thể giúp em trở lại Tứ Châu, lấy lại tín vật của tộc trưởng là lục giác linh đang.” “Thậm chí, có thể giúp em giải quyết ân oán giữa hai nhà Trương và Uông.” “Chỉ xem em có bằng lòng, buông bỏ sự đề phòng, tin tưởng anh hay không.” Hứa Ngôn bắt chước dáng vẻ của Tiểu Khải Linh, từng chữ từng câu, chậm rãi tiết lộ thêm nhiều bí mật hơn.

Anh thậm chí còn cố ý vạch trần những thông tin giả mà Tiểu Khải Linh cung cấp, sửa lại những địa điểm và vật phẩm đã bị thay đổi.

Có một khoảnh khắc, sát khí mãnh liệt khóa chặt lấy anh.

Nhưng Hứa Ngôn vẫn ngồi yên không động.

Không chỉ vì Tiểu Khải Linh hiện tại không làm gì được anh, mà còn vì anh đang cược.

Cược rằng một đứa trẻ còn nhỏ và không nơi nương tựa, cần một bàn tay đủ mạnh mẽ để chống đỡ.

“Tôi cần thấy nhiều bằng chứng hơn.” Tiểu Khải Linh cuối cùng cũng nhượng bộ.

Hứa Ngôn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật, anh thực ra không nhất thiết phải có được người giúp

sức là Tiểu Khải Linh.

Chỉ cần nhận được máu Kỳ Lân từ hệ thống, anh hoàn toàn có thể trở thành "người nhà họ Trương" có huyết thống thuần khiết và mạnh mẽ nhất.

Sau đó lại đến cổ lâu nhà họ Trương ở Ba Nãi, Quảng Tây để nhận truyền thừa, chuyển hướng đến Tứ Châu để lấy tín vật tộc trưởng mà Trương Khởi Linh tiền nhiệm đã đánh mất.

Hoàn toàn có thể thay thế Tiểu Khải Linh, trở thành Trương Khởi Linh cuối cùng.

Nhưng anh có một tình cảm đặc biệt với "Tiểu Ca", không muốn cậu cứ thế biến mất trong dòng chảy lịch sử.

Hơn nữa, cái di chứng mười năm mất trí nhớ một lần đó, còn có số mệnh phải trấn giữ Thanh Đồng Môn, Hứa Ngôn không muốn dính dáng chút nào.

Chỉ cần có một tia khả năng trở thành bạn sinh tử, Hứa Ngôn đều không muốn đôi bên đi đến con đường đối địch.

"Được, em muốn bằng chứng, anh sẽ cho em bằng chứng, cho anh chút thời gian, chúng ta gặp lại sau." Hứa Ngôn bỏ lại một câu, quay người nhanh chóng rời khỏi tây sương phòng.

Tiểu Khải Linh nhìn bóng lưng anh, ánh mắt phức tạp.

"Tốt nhất là, đừng để tôi tin nhầm anh." Hứa Ngôn trở về sân viện của mình, việc đầu tiên là cho lui tất cả người hầu.

Anh để Lý Song đích thân dẫn một trung đội binh lính, bao vây toàn bộ sân viện, tuyệt đối cấm bất kỳ ai đến gần.

Đặc biệt là phải cắt đứt "con mắt giám sát" của Hoắc gia.

Tiếp theo, là thời điểm nhận phần thưởng của hệ thống.

Hứa Ngôn mở bảng nhiệm vụ, thấy thời gian đếm ngược trên đó còn mười phút.

“May thật, nếu vừa rồi Tiểu Khải Linh cố chấp thêm một lúc nữa, e là mình sắp công dã tràng rồi.” Anh vỗ ngực, tự trấn an mình.

Muốn thuyết phục Tiểu Khải Linh, phải làm một lèo cho xong.

Nếu giữa chừng khí thế bị gián đoạn, sẽ gieo xuống một hạt giống nghi ngờ, sau này muốn xóa bỏ khoảng cách đó, quả thực quá khó.

Chương 72

Hứa Ngôn cũng liên tục nhìn chằm chằm vào thời gian đếm ngược, sợ sẽ bỏ lỡ thời hạn lưu giữ.

Anh thậm chí còn đã chuẩn bị sẵn, định quay về nhận thưởng trước rồi mới đi thuyết phục Tiểu Khải Linh.

"Hủy bỏ thời hạn lưu giữ, nhận phần thưởng ngay bây giờ." Theo lời Hứa Ngôn, tùy chọn "Hủy bỏ" sáng lên một chút, rồi từ từ biến mất.

"Ting, hiện đang phát phần thưởng nhiệm vụ." "Một ngàn tinh binh, mười khẩu pháo cối, điểm nâng cấp +2." "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Máu Kỳ Lân của nhà họ Trương." Một giọt chất lỏng màu vàng kim óng ánh, xuất hiện từ không trung trước mặt Hứa Ngôn.

Giọt chất lỏng đó tỏa ra ánh vàng chói lọi, khiến người ta chỉ nhìn một cái đã không kìm được mà chảy nước mắt vì bị ánh sáng mạnh kích thích.

Một mùi hương kỳ lạ ập đến.

Không hề có chút mùi máu tanh, ngược lại còn thoang thoảng mùi thuốc và mùi cỏ cây.

"Đây chính là máu Kỳ Lân của nhà họ Trương?" Hứa Ngôn được hệ thống bảo vệ, cộng thêm thể chất đã mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Dù có nhìn thẳng vào giọt máu Kỳ Lân đó, cũng không cảm thấy có gì khó chịu.

Anh nhớ Kỳ Lân kiệt mà Ngô Tà nuốt phải, là yêu thi mắt xanh hồ

mang theo miếng vảy.

Trên đó còn viết bốn chữ "Âm Tây Bảo Đế".

Nó không phải là màu vàng chói lọi thế này, mà là màu đỏ sẫm gần như đen.

Quả nhiên, hàng gốc và hàng bán thành phẩm là hai chuyện khác nhau.

Trong ánh mắt mong đợi của Hứa Ngôn, giọt chất lỏng màu vàng bay đến ngực anh, từ từ chìm vào vị trí của trái tim.

"Phịch!" Cùng với một nhịp tim đập, một luồng nhiệt nóng bỏng bùng nổ lan tỏa ra.

Theo luồng nhiệt đó không ngừng lan rộng, Hứa Ngôn cảm nhận được một cách chân thực, thế nào gọi là đốt cháy từng tấc.

Ngọn lửa bắt đầu bùng lên từ lồng ngực, với thế như chẻ tre, thiêu đốt qua da thịt, gân cốt của anh.

Anh thậm chí có thể dựa vào hướng lan của ngọn lửa, vẽ ra trong đầu một bản đồ kinh mạch và mạch máu của cơ thể người!

"A a a a!" Hứa Ngôn mười ngón tay cào xuống đất, cứng rắn cào ra mười vết trên nền đá.

Từ lúc bắt đầu nghiến chặt răng, đến cuối cùng đau đến mức gào thét thảm thiết, anh cũng chỉ chịu được mười giây.

Cơn đau lần này, căn bản là đến linh hồn cũng bị rút ra để rèn luyện, loại đau đớn đó không phải là thứ con người có thể chịu đựng được.

Hứa Ngôn cũng không còn quan tâm đến thể diện, chỉ có thể thông qua việc không ngừng gào thét để giảm bớt đau đớn.

Bỏ cuộc là không thể, cho dù có đau chết, anh cũng phải vượt qua.

Trong quá trình dày vò kéo dài, Hứa Ngôn phát hiện, vị trí lồng ngực của anh bắt đầu hiện lên những hoa văn.

Giống như là hiện ra từ trong da thịt, dần dần chiếm lấy cơ ngực trái, và lan ra vai và lưng.

"Đây là, hình xăm Kỳ Lân?" Trong đầu anh đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Chỉ những người có huyết thống Trương gia thuần khiết mới có thể xăm hình Kỳ Lân.

Ví dụ như Tiểu Khải Linh, ví như phó quan của Trương Đại Phật Gia, Trương Nhật Sơn.

Nhưng bản thân Trương Đại Phật Gia, vì là con lai giữa người nhà họ Trương và ngoại tộc, nên hình xăm trên người lại là một con Cùng Kỳ.

Còn Kỳ Lân xuất hiện trên người Hứa Ngôn, không phải là xăm lên, mà là tự động hiện ra khi tiếp nhận cải tạo huyết thống.

Điều này có thể chứng minh đầy đủ, máu Kỳ Lân mà Hứa Ngôn nhận được còn thuần khiết hơn.

Lần cải tạo này thời gian đặc biệt dài, quá trình cũng cực kỳ đau đớn.

Hứa Ngôn đến cuối cùng, thậm chí đến gào cũng không gào nổi.

Chỉ có thể há miệng, gào thét trong im lặng.

Phải nói là, cứ dày vò như vậy, anh dường như cũng có chút thích ứng.

Cơn đau khó chịu dần dần biến mất, Hứa Ngôn nằm sấp trên mặt đất, mồ hôi vã ra như tắm, đã đọng lại một vũng nhỏ trên sàn.

Anh thở hổn hển, mãi không muốn đứng dậy.

Da vẫn còn nóng hổi, nhìn kỹ còn có khói xanh lượn lờ bốc lên.

Hứa Ngôn cảm thấy mình giống như một con vịt quay vừa ra lò, đã chín từ đầu đến chân.

Một lúc lâu sau, ngón tay anh mới khẽ động, rồi từ từ bò dậy.

"Chết tiệt, máu Kỳ Lân này cũng quá bá đạo, suýt nữa thì toi mạng lão tử." Anh gắng gượng đến bên giường, ngã phịch xuống, mới mở ra bảng thuộc tính cá nhân của mình. 【Túc chủ: Hứa Ngôn】 【Thể chất: 50】 【Sức mạnh: 50】 【Tinh thần: 70】 【Thực lực: Siêu quần bạt tụy】 【Kỹ năng: Thương pháp tông sư đại thành (có thể nâng cấp), Thủy phiêu tuyệt kỹ đại thành (có thể nâng cấp), Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật nhập môn (có thể nâng cấp), Máu Kỳ Lân của nhà họ Trương (có thể nâng cấp)】 【Điểm kỹ năng tự do: 4】 【Không gian hệ thống: 2000 đồng bạc trắng, một khẩu Desert Eagle vàng, bốn ngàn thỏi vàng nhỏ, Thẻ cố định nhân vật (Nhạc Khỉ La)】 Chỉ một lần cải tạo huyết thống, đã trực tiếp khiến thể chất và sức mạnh của Hứa Ngôn tăng gấp đôi, lực tinh thần còn đạt đến 70.

Nói anh bây giờ là siêu nhân cũng không sai biệt lắm.

Điểm kỹ năng tự do đã dùng hết một điểm, nên vẫn là 4 điểm.

Số bạc trắng đổi về cũng đã trực tiếp đầu tư vào vòng thu mua đồng thau mới.

Cách lần phát lương tiếp theo còn hơn nửa tháng, quỹ tiền mặt vô cùng dồi dào.

Nhưng Hứa Ngôn không quan tâm đến những điều này, sự chú ý của anh bây giờ đều dồn vào kỹ năng cuối cùng.

Máu Kỳ Lân của nhà họ Trương, đây vẫn chưa phải là trạng thái cuối cùng, thế mà còn có thể nâng cấp?

“Đúng rồi, máu Kỳ Lân còn có di chứng, đương nhiên còn có trạng thái hoàn mỹ hơn.” Hứa Ngôn tự tìm cho mình một lời giải thích “hợp lý”.

Bất kể nói thế nào, bảo bối này, cuối cùng anh cũng đã có được.

“Đoàn trưởng, ngài có sao không?” Bên ngoài cửa vang lên giọng nói do dự của Lý Song.

Anh ta đang thực hiện nhiệm vụ canh gác ngoài cửa, bị tiếng gào thét đột ngột xuất hiện làm cho giật nảy mình.

Nếu không phải trung thành chấp hành mệnh lệnh của Hứa Ngôn, có lẽ đã xông vào cửa rồi.

Tiếng gào thét đó kéo dài rất lâu, lại còn trầm bổng du dương, không chỉ nội lực dồi dào, mà còn rất có vần điệu.

Lý Song từ kinh ngạc lúc đầu, đến quen thuộc về sau, đều bắt đầu dần dần tê liệt.

Không ngờ âm thanh lại đột ngột dừng lại, một lúc lâu không nghe thấy động tĩnh gì.

Anh ta lúc này mới không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Không sao, gào mệt rồi, còn hơi đói.” Hứa Ngôn nằm sấp trên giường, mệt đến mức một sợi tóc cũng không muốn động.

Nhưng trong lòng anh vẫn còn nhớ đến lời hẹn với Tiểu Khải Linh.

Nghe thấy giọng của Lý Song, anh liền lập tức bắt đầu đưa ra yêu cầu.

Yêu cầu nhà bếp chuẩn bị một lượng lớn thức ăn, cần nhiều thịt ít dầu.

Còn phải chuẩn bị nước nóng để anh tắm, ngoài ra chuẩn bị quần

áo sạch để thay.

Lý Song lập tức phân phó xuống, còn mình thì theo yêu cầu, đẩy cửa bước vào.

Vừa đẩy hé một khe hở, một luồng nhiệt nóng ập vào mặt.

Thậm chí còn đẩy Lý Song lùi lại hai bước.

Anh ta kinh ngạc nhìn cửa phòng, cảm giác mình như đang đứng bên ngoài một hang lửa.

Cũng không thấy phòng cháy, hay là đốt than sưởi ấm, sao lại có luồng nhiệt nóng như vậy từ bên trong xông ra?

Lý Song tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng lòng trung thành mạnh mẽ, lại khiến anh ta căn bản không hỏi thừa một chữ không nên hỏi.

Anh ta lại đẩy cửa bước vào, rồi nhanh chóng đóng chặt cửa lại.

"Đoàn trưởng, xin hỏi còn có phân phó gì không?" Luồng khí nóng bỏng thiêu đốt da thịt anh ta, nhưng Lý Song dường như không hề hay biết, chỉ im lặng chờ đợi phân phó của Hứa Ngôn.

"Vừa rồi giọng của tôi có lớn lắm không, có truyền đi xa không?" Câu hỏi này khiến anh ta sững sờ, do dự một lúc lâu mới trả lời: "Rất lớn, truyền đi cũng rất xa." Hứa Ngôn không nói nên lời, lại dụi đầu vào gối.

Mẹ nó, mất mặt thật!

Chương 73

Nhưng mà đau thật, cũng không nhịn được thật!

Ai đến cũng phải gào!

"Khụ, cái đó, tôi..." Anh vắt óc suy nghĩ muốn tìm một cái cớ hợp lý, cuối cùng vẫn là nản lòng từ bỏ giãy giụa.

Kệ đi!

Lão tử chính là không nhịn được, thì sao?

"Không có gì, bảo tất cả những người nghe thấy, đều câm miệng cho lão tử, không nên nói thì đừng nói, không nên hỏi thì bớt tò mò." Hứa Ngôn phất tay, việc răn đe cảnh cáo thế nào, đều để Lý Song tự mình lo liệu.

Lần này anh gây ra động tĩnh quá lớn, che mắt thiên hạ là không thể, nhiều nhất chỉ có thể ra lệnh cấm nói.

Lý Song vâng lời lui ra, đi "chùi mông" cho Hứa Ngôn.

Không lâu sau, người hầu lần lượt ra vào như nước chảy.

Đầu tiên là mang đến bồn tắm lớn, điều chỉnh nhiệt độ nước, lại đặt quần áo sạch sẽ lên giá bên cạnh.

Sau đó là đổi một chiếc bàn lớn hơn, trên đó bày đầy những món ăn nóng hổi.

Sức ăn bình thường của Hứa Ngôn bây giờ, đủ cho ba người đàn ông khỏe mạnh ăn một ngày.

Mà hiện tại sau khi được máu Kỳ Lân cải tạo, anh cảm thấy trên cơ sở này, còn có thể tăng gấp đôi.

Không có đủ calo, căn bản không theo kịp tốc độ nâng cấp cải tạo.

Khi nào có thể trực tiếp hấp thụ năng lượng khác để bổ sung, không cần thông qua thức ăn thì tốt rồi.

Hứa Ngôn chậm rãi đi đến bên bàn, vừa bắt đầu ăn uống no say, trong lòng còn không ngừng suy nghĩ.

Một bàn thức ăn lớn như vậy, dưới tốc độ như gió cuốn mây tan của anh, chưa đến một tuần trà đã bị quét sạch.

Nhưng Hứa Ngôn vỗ bụng, cảm thấy cũng chỉ ăn được nửa no.

"Thôi kệ, tối lại ăn bù một bữa, còn có ăn khuya, không thiếu mấy miếng này." Anh cuối cùng cũng hồi phục được một chút sức lực, mới lại đi tắm rửa thay đồ, tự mình tắm rửa sạch sẽ một phen.

Trở lại tây sương phòng, đã là một canh giờ sau.

Thời gian ăn trưa đã qua, trong tây sương phòng vẫn im ắng.

Hứa Ngôn vào phòng không thấy bóng dáng người hầu nào, Tiểu Khải Linh vẫn ngồi ở chỗ cũ.

Dường như một canh giờ vừa trôi qua, chỉ là một ảo giác.

Nhưng trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi thức ăn, Tiểu Khải Linh có lẽ đã dùng bữa rồi.

"Anh đến rồi, cho em xem bằng chứng." Hứa Ngôn bước nhanh đến trước mặt Tiểu Khải Linh, bắt đầu cởi áo.

"Anh muốn làm gì?" Khóe miệng Tiểu Khải Linh giật giật, cố gắng kìm nén ý muốn đấm Hứa Ngôn một phát.

Đưa bằng chứng thì đưa bằng chứng, cởi quần áo làm gì?

"Cho em xem bằng chứng chứ sao." Hứa Ngôn vừa nói, vừa nới lỏng vạt áo, để lộ hình xăm Kỳ Lân dữ tợn trên ngực trái.

"Gầm!" Một bóng thú đáng sợ gào thét lao ra, dường như còn có

thể nghe thấy tiếng gầm hung dữ của nó vang bên tai.

Tiểu Khải Linh bật dậy, không thể tin được nhìn Hứa Ngôn.

“Sao anh lại có máu Kỳ Lân!” “Anh đã nói rồi, anh biết phương pháp có được máu Kỳ Lân, hơn nữa còn là huyết thống thuần khiết.” Hứa Ngôn lại tiến lên một bước, để Tiểu Khải Linh nhìn rõ chi tiết của hình xăm.

“Nhìn cho kỹ, hình xăm của anh không phải là do dùng phương pháp đặc biệt xử lý rồi xăm lên, mà là từ trong cơ thể hiện ra.” “Ở một mức độ nào đó mà nói, huyết thống của anh, còn tinh khiết hơn của em.” Lời nói của anh nhắm vào thân thế của Tiểu Khải Linh.

Mẹ của cậu là người tộc Bạch Mã ở Tây Tạng, theo quy tắc của nhà họ Trương, cũng được coi là con lai.

Nhưng khác với Trương Khải Sơn là, một khối vẫn thạch từng rơi xuống lãnh địa của tộc Bạch Mã, khiến cho tộc nhân của họ cũng sở hữu máu Kỳ Lân.

Tiểu Khải Linh là con lai, thậm chí mức độ tinh khiết của huyết mạch còn là đệ nhất từ trước đến nay.

Đây cũng là nguyên nhân cậu có thể gánh vác nhiệm vụ của Trương Khởi Linh cuối cùng, người kết thúc số mệnh này.

Nhưng hiện tại, cậu đối với cục diện mà mình phải đối mặt vẫn không biết gì.

Chỉ là kinh ngạc vì còn có một người ngoại tộc, có thể sở hữu máu Kỳ Lân tinh khiết như vậy.

Nhìn sắc mặt thay đổi nhanh chóng trên mặt Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn không khó để tưởng tượng, sự chấn động trong lòng cậu lớn đến mức nào.

Nhưng anh chỉ là để đưa ra bằng chứng khiến Tiểu Khải Linh tin phục, không hề có ý muốn cướp vị trí của cậu.

“Bây giờ, em có bằng lòng tin lời anh nói không?” Hứa Ngôn kéo lại quần áo, ngồi xuống đối diện Tiểu Khải Linh.

“Anh muốn tôi làm gì?” Tiểu Khải Linh lúc này mới điều chỉnh lại thái độ đối với Hứa Ngôn.

Bí mật trên người anh, dường như còn nhiều hơn của mình.

“Bây giờ vẫn chưa biết.” Hứa Ngôn nhún vai.

Một đứa trẻ mới sáu tuổi, lại không phải là chiến thần vô địch đời sau, có thể trông mong cậu làm được gì.

Nhưng có sự giúp đỡ của mình, có thể giúp Trương Khởi Linh bớt đi rất nhiều đường vòng.

Khoản đầu tư này, chắc chắn có lời không lỗ.

Tiểu Khải Linh sắc mặt tối sầm, trừng mắt nhìn Hứa Ngôn một lúc lâu không nói nên lời.

Vất vả nửa ngày trời, mình đã đồng ý sẽ giúp anh ta, rồi anh ta lại nói là chưa biết muốn làm gì?

Người này không phải là đến để trêu chọc mình chứ?

Hứa Ngôn sờ mũi, vỗ vỗ vai Tiểu Khải Linh an ủi.

“Yên tâm, rất nhanh sẽ có chỗ cho em dùng võ, đừng vội.” Ngày thứ ba trở về Văn Huyện, tinh binh và pháo cối của Hứa Ngôn đã đến.

Một ngàn tinh binh, cộng thêm mười khẩu pháo cối, lặng lẽ chờ đợi ngoài cổng thành.

Dù quân số đông, cũng không có một chút lộn xộn.

Mỗi người đều như một cây thương, đứng thẳng tắp, cắm rễ

vững chắc trên mặt đất.

Thứ gây chú ý hơn một ngàn tinh binh này, là mười khẩu pháo cối.

Trên lục địa Hoa Quốc lúc này, quân đội có thể trang bị pháo cối được mệnh danh là "khắc tinh của chiến hào" không nhiều.

Mỗi đội đều là những đội quân của các đại quân phiệt lừng danh không nói, dù có được trang bị, số lượng cũng có hạn.

Chủ yếu là các xưởng binh khí có thể sản xuất pháo cối rất ít, sản lượng một năm cũng chỉ hơn một trăm khẩu.

Cung không đủ cầu, căn bản không đủ để phân chia.

Loại quân phiệt nhỏ như Hứa Ngôn, dưới trướng chỉ có vài ngàn người, có được vài khẩu súng máy hạng nặng, đều là liều mạng nhờ vả quan hệ, bỏ ra một khoản bạc lớn để đổi về.

Pháo cối, càng là thứ tồn tại xa vời không thể với tới.

Một số quân phiệt vừa và nhỏ, thỉnh thoảng có được một hai khẩu pháo cối 61mm, đều phải coi như bảo bối mà cất giữ.

Nhưng thứ đặt trước mặt Hứa Ngôn, lại là mười khẩu pháo cối hạng nặng 150mm.

Trước khi trọng sinh, Hứa Ngôn trong giới quân mê, cũng là một tay chơi nổi tiếng.

Anh có thể nói vanh vách lịch sử phát triển vũ khí của các nước từ sau Chiến tranh thế giới thứ nhất.

Thậm chí còn bỏ ra số tiền lớn để mua hoặc đặt làm tất cả các mô hình vũ khí.

Để cất giữ những mô hình này, anh thậm chí còn mua hẳn một tòa nhà để làm phòng trưng bày.

Vì vậy, Hứa Ngôn chỉ cần nhìn một cái là nhận ra, pháo cối mà hệ thống thưởng lần này, là phiên bản tiến hóa "trạng thái cuối cùng" của pháo cối hạng nặng 150mm thời Dân Quốc sau này, pháo cối hạng nặng 150mm kiểu Dân 19.

Loại pháo cối này có cơ cấu giảm xóc lò xo, tuổi thọ và độ ổn định bắn cao hơn, kết cấu tiên tiến hơn.

Vấn đề duy nhất là, còn vài năm nữa loại pháo cối này mới ra đời.

"Chi tiêu trước thời hạn à." Hứa Ngôn sờ cằm: "Tôi thích!" Điều này có nghĩa là sự chênh lệch vũ khí và sức sát thương đều áp đảo về mọi mặt.

Chương 74

Còn việc có người sẽ nghi ngờ nguồn gốc của pháo cối, Hứa Ngôn cũng đã nghĩ ra đối sách.

Anh đã vô số lần tự tay lắp ráp, tháo dỡ tất cả các mô hình vũ khí, đối với loại "kiểu cơ bản cũ kỹ" này thậm chí có thể thuộc lòng kích thước của từng linh kiện.

Nếu không bị pháp luật ràng buộc, anh thậm chí có thể tái tạo một một loại vũ khí tương tự!

Mà bây giờ, thiên hạ đại loạn.

Chỉ cần anh có đủ vốn và lực lượng vũ trang bảo vệ, dù anh có tự mình lập vài xưởng binh khí, cũng không ai có thể nói gì anh.

Hứa Ngôn quyết định tự mình vẽ bản vẽ của loại pháo cối hạng nặng này, sau đó thu mua một xưởng binh khí nhỏ.

Không chỉ để chế tạo đạn pháo phù hợp với loại này, mà còn để chế tạo các linh kiện có thể dùng để sửa chữa.

"Tiền, đúng là không đủ tiêu a." Trong tiếng thở dài của anh, một người đàn ông mặc quân phục thân hình gầy gò, ánh mắt sắc như điện đi tới.

"Bốp" một tiếng, chào theo kiểu quân đội tiêu chuẩn.

"Báo cáo Đoàn trưởng, Doanh trưởng Doanh tăng cường số 3 Từ Tử Trình đến trình diện ngài!" Anh ta lại khác với Lý Song và Tôn Ưng.

Nếu Lý Song giống Yến Song Ưng, Tôn Ưng giống Lý Nguyên Long.

Vị Từ Tử Trình này lại giống hệt với Sát thần Bạch Khởi nổi tiếng nhất trong lịch sử cổ đại Hoa Quốc!

Luồng sát khí ngút trời đó, giống như là bước ra từ núi thây biển máu.

Đứng ở đó, chính là một thanh bảo đao tuyệt thế đã ra khỏi vỏ.

Ánh mắt sắc bén, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mà một ngàn binh sĩ dũng mãnh đứng sau lưng anh ta, cùng với những khẩu pháo cối trông vô cùng hung hãn và lạnh lẽo, đều tạo cho người ta một cảm giác áp bức cực kỳ nặng nề.

Người nào gan nhỏ một chút, đối mặt với cảnh tượng như vậy, e là sẽ sợ đến tè ra quần.

"Tốt, rất tốt!" Hứa Ngôn đưa tay vỗ mạnh vào vai Từ Tử Trình.

Bây giờ quân số dưới trướng của anh đã lên đến ba ngàn hai trăm người.

Một ngàn người mới gia nhập, về biên chế đã đủ hai doanh, nhưng vẫn chưa đủ một đoàn.

Tám trăm người do Tôn Ưng chỉ huy trước đó, lại được biên chế thành một doanh tăng cường, dù có tách ra, vẫn không đủ để thành lập một đoàn.

Hứa Ngôn suy nghĩ hồi lâu, vẫn tạm thời từ bỏ ý định thành lập đoàn thứ hai.

"Một ngàn người dưới trướng của anh, chia thành hai doanh pháo binh, mỗi doanh năm khẩu pháo cối." "Anh kiêm nhiệm doanh trưởng doanh một và doanh hai, phó doanh trưởng sẽ được tuyển chọn từ những binh sĩ tinh nhuệ trong đội ngũ, chịu trách nhiệm trước anh." Anh ngay tại chỗ sắp xếp lại biên chế cho Từ Tử Trình.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Đợi sau này có nguồn binh lính mới bổ sung, sẽ lại tách ra và tổ chức lại.

"Rõ!" Từ Tử Trình dứt khoát đáp, sau đó được Hứa Ngôn gọi Lý Song đến, dẫn anh ta đi gặp gỡ các đồng liêu, làm quen.

Thực ra nói đến nguồn binh lính, chỉ cần Hứa Ngôn muốn mở rộng quân đội, người đến đầu quân có thể làm vỡ cả cổng thành Văn Huyện.

Nhưng khẩu vị của anh bây giờ đã bị hệ thống nuôi cho kén chọn.

Binh lính bình thường, anh căn bản không lọt vào mắt.

Trừ khi là người khỏe mạnh, trông có vẻ rất có tiềm năng.

Ngoài ra, còn phải kiểm tra nhân phẩm.

Những kẻ nghiện thuốc phiện, đi lầu xanh, những kẻ mang đầy tật xấu, thói hư trong quân đội quân phiệt, tất cả đều không nhận.

Loại người này không bị bắn chết tại chỗ đã là may mắn, còn nuôi làm gì?

Đúng là nằm mơ!

Đội ngũ mở rộng, thực lực lớn mạnh, toàn bộ Văn Huyện trên dưới đều là một bầu không khí vui mừng.

Dân chúng Văn Huyện đều coi Hứa Ngôn như thanh thiên đại lão gia, quan phụ mẫu yêu dân.

Chỉ mong anh có thể sống lâu trăm tuổi, mãi mãi ở lại Văn Huyện.

Bây giờ thực lực của Hứa Ngôn lớn mạnh, không chỉ có thêm khả năng tự vệ, mà còn có thể bảo vệ tốt hơn cho dân chúng nơi đây.

Hiện tại, Văn Huyện càng trở thành nơi mà tất cả dân chúng trong

vòng trăm dặm hướng về.

Hầu như mỗi ngày, đều có người lén lút dắt díu gia đình, đến đầu quân ở Văn Huyện.

Và đây, cũng đã trở thành "phiền não ngọt ngào" mới của Hứa Ngôn.

"Không được rồi, tiến trình nhận được biên chế chính thức, phải được đẩy nhanh." Hứa Ngôn nhìn chồng công văn chất đống trên bàn, đầu lại bắt đầu đau.

Anh cai quản hai huyện Văn và Vũ.

Dân chúng đến đầu quân, đa số được bố trí đến huyện Vũ.

Dân số của một huyện thành tăng vọt, cũng có nghĩa là dân số của những nơi khác bị hao hụt.

Số lượng nhỏ thì thôi, nhưng khi vượt quá một giới hạn, tất yếu sẽ dẫn đến xung đột gia tăng.

Nếu Hứa Ngôn có thể nhận được biên chế chính thức, dù có xung đột với các quân phiệt nhỏ xung quanh, thôn tính sáp nhập, cũng coi như là danh chính ngôn thuận.

Nhưng nếu anh cứ mãi xuất hiện dưới hình thức vũ trang dân gian, sẽ chẳng khác nào cho các quân phiệt lớn hơn mình một cái cớ để thảo phạt.

Đến lúc đó bị gán cho tội danh giặc cỏ, đủ để anh phải uống một bình rượu đắng!

Lần trước đến Trường Sa, nếu không phải vì Hắc Bối Lão Lục phát hiện ra ngôi mộ cổ nhà Đường đó, đã làm gián đoạn tiến trình xin biên chế chính thức của Hứa Ngôn.

Bây giờ minh khí trong mộ cổ đã lấy được, Hắc Bối Lão Lục cũng

đã về phe mình.

Còn tiện tay hoàn thành một nhiệm vụ, nhận được thêm quân lực, vũ khí hạng nặng và quan trọng nhất là máu Kỳ Lân của nhà họ Trương.

Mọi việc thuận buồm xuôi gió, là một điềm tốt.

Hứa Ngôn nhìn tấm bản đồ lớn treo trên tường, nhìn vào biểu tượng Trường Sa không xa Văn Huyện, lẩm bẩm: "Đã đến lúc phải đi một chuyến nữa rồi." Lại vào thành Trường Sa, Hứa Ngôn vẫn giữ nguyên đội hình lần trước.

Tiểu Khải Linh tạm thời không thể lộ diện, ở lại phủ Đại soái ở Văn Huyện tiếp tục tĩnh dưỡng.

Vẫn là Nhạc Khỉ La đi cùng, Lý Song làm đội trưởng đội vệ sĩ thân cận, cũng đi theo.

Lần này, vẫn là áp giải minh khí trong mộ cổ, đi giao cho Hoắc gia bán.

Hứa Ngôn đã viết thư trước cho Hoắc Tam Nương, do Hắc Bối Lão Lục mang về.

Ngay tối hôm đó, người của Hoắc gia đã đến.

Từ kiểm kê, lập danh sách, đến định giá, đều được hoàn thành trong đêm.

Chỉ là lần này số lượng minh khí không ít, dù là Hoắc gia muốn một mình nuốt trọn, cũng có vẻ hơi tốn sức.

Vì vậy, Hoắc Tam Nương đề nghị, chia ra bán từng đợt, cũng để cho bà có thời gian xoay sở.

Hứa Ngôn nhân cơ hội yêu cầu tăng giá một thành, coi như là phí bảo quản do kéo dài thời gian.

Dù sao, một lô minh khí tinh xảo và có giá trị liên thành như vậy, dù không qua tay Hoắc gia, cũng không lo không tìm được người mua.

Hoắc Tam Nương tự nhiên cũng hiểu đạo lý này.

Hơn nữa, dù có tăng một thành giá, bà sang tay là có lợi nhuận gấp đôi, vẫn có lời.

Vì vậy gần như không có quá trình cò kè, trực tiếp quyết định đồng ý.

Đoàn người hùng hậu, lại một lần nữa rời khỏi Văn Huyện.

Hứa Ngôn lần này mang theo Nhạc Khỉ La, ngồi trên chiếc xe hơi nhỏ mà Hoắc gia tặng.

Trước sau đều là binh lính mang súng đạn thật mở đường, chặn hậu.

Phía sau chiếc xe hơi nhỏ là xe tải nặng, chở đầy minh khí đợt đầu tiên cần giao.

"Ngôn ca ca, không phải mới đi Trường Sa sao, sao lại đi nữa?" Tâm tư của Nhạc Khỉ La không ở phong cảnh bên ngoài, mà là dán chặt vào Hứa Ngôn.

Chương 75

“Chuyện lần trước làm được một nửa, lần này phải làm cho xong.” Hứa Ngôn cười, giúp cô vén lọn tóc bên tai.

“Có phải anh lại đi tìm bà chủ gì đó không?” Nhạc Khỉ La nheo mắt, câu nói này lại khiến Hứa Ngôn ngẩn người.

“Bà chủ nào?” “Hừ!” Cô nhóc bĩu môi, quay đầu nhìn ra ngoài xe, không nói nữa.

“Em nói là, Hoắc Tam Nương?” Hứa Ngôn lục lọi trong số những người mình quen biết, cũng chỉ có Hoắc Tam Nương là có thể dính dáng đến hai chữ bà chủ.

Nhưng lần trước đi gặp Hoắc gia, anh không mang theo Nhạc Khỉ La.

Lần này làm ăn, người đến từ Hoắc gia cũng không phải là vị gia chủ này.

Rốt cuộc là có chỗ nào không đúng, khiến cho cô tiểu thư này lại giở chứng rồi?

“Ồ, hóa ra bà ta họ Hoắc.” Đôi mắt đẹp của Nhạc Khỉ La khẽ liếc, ánh mắt long lanh.

Tuy tuổi không lớn, nhưng đã có một vẻ quyến rũ riêng.

“Đó là đối tác làm ăn của anh, em đừng có làm bậy, làm hỏng chuyện tốt của anh.” Nụ cười của Hứa Ngôn hơi trầm xuống, trong lời nói ngầm mang theo vài phần cảnh cáo.

Nhạc Khỉ La là người có tính cách bất chấp mọi thứ, chỉ làm theo ý thích của mình.

Nếu thực sự nảy sinh ý đồ gì với Hoắc Tam Nương, tuyệt đối sẽ phá vỡ cục diện hiện tại của Hứa Ngôn.

Bình thường anh có thể cưng chiều cô, nhưng không có nghĩa là có thể để cô phá hỏng chuyện của mình.

Nhạc Khỉ La toàn thân chấn động, nhìn vào ánh mắt của Hứa Ngôn, dần dần có thêm một tia kính sợ.

"Em không có..." Lòng trung thành bị hệ thống ép buộc cố định, khiến cô không thể phản kháng lời nói của Hứa Ngôn.

Nhất là khi được nói ra với giọng điệu ra lệnh, dù có không cam lòng đến đâu, cũng phải tuân thủ.

Trong xe rơi vào một sự im lặng kỳ lạ.

Hứa Ngôn có ý muốn để Nhạc Khỉ La tự ngẫm, cũng quay đầu nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe của mình.

Đoàn xe đều là cơ giới hóa, lại là con đường đã từng đi qua.

Sáng sớm xuất phát, đến chập tối là đến nơi.

Ngô gia nhận được tin, lại cử Đại Hồ Tử ra đón, nói là tối đến tửu lầu của Hoắc gia, đón gió tẩy trần cho Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn khóe mắt liếc thấy bóng người bên cạnh.

Trên xe đã không còn líu ríu nói không ngừng, xuống xe càng lùi lại nửa bước, nửa ẩn mình sau lưng anh.

"Vậy thì phiền anh sắp xếp rồi." Hứa Ngôn không từ chối, thậm chí như không hề nhận ra sự khác thường của Nhạc Khỉ La, đi thẳng vào cửa.

Một đoàn người vẫn được bố trí ở trong căn nhà lần trước.

Sau khi thấy chiếc xe hơi nhỏ mà Hoắc gia tặng, Lão Yên Thương

cũng quyết đoán, cử người trực tiếp mang giấy tờ nhà đất của căn nhà này đến Văn Huyện.

Hứa Ngôn cũng không từ chối.

Sau này Ngô gia còn phải nhờ vả mình nhiều, nhận một căn nhà của ông ta, đương nhiên là tâm an lý đắc.

Một chặng đường xóc nảy, nếu là người thường, ít nhiều cũng phải nghỉ ngơi một lúc.

Nhưng chút xóc nảy này đối với Hứa Ngôn mà nói, căn bản chẳng là gì.

Anh đi thẳng đến thư phòng, sau đó thấy ở cửa thư phòng có thêm một người.

"Đại ca, anh đến rồi." Hứa Ngôn cười tủm tỉm đón.

Hắc Bối Lão Lục quay người lại, khẽ gật đầu với anh.

"Thứ cậu cần, tôi đã mang đến rồi." Ông ném một chiếc túi vải bố trên lưng xuống, trong túi tỏa ra một mùi thuốc nồng nặc.

"Tối nay, tôi sẽ đến tửu lầu của Hoắc gia, dự tiệc của Ngô gia và Hoắc gia, đại ca có muốn đi cùng không?" Hứa Ngôn cười hỏi nhẹ nhàng.

Hắc Bối Lão Lục ngước mắt nhìn anh.

Dưới đôi mắt phượng hẹp dài phong lưu đó, lạnh lùng se sắt, không hề mang một chút ý cười.

Lời từ chối vốn đã đến bên miệng, cuối cùng lại biến thành một chữ "Được".

"Hiếm khi đại ca chịu nể mặt, hay là cứ ở trong phủ của tôi nghỉ ngơi một lát, rồi cùng tôi đến đó?" Nụ cười của Hứa Ngôn càng sâu hơn, nói chuyện cũng càng vui vẻ hơn.

“Ừm, cậu sắp xếp đi.” Hắc Bối Lão Lục vẫn đồng ý, trên người thế mà không còn vẻ kiêu ngạo và kháng cự như lúc mới gặp.

Hứa Ngôn gọi một người hầu đến, dặn dò dẫn Hắc Bối Lão Lục đến sân viện bên cạnh, chăm sóc chu đáo.

Không lâu sau, đã thấy người hầu như nước chảy mang đến bồn tắm lớn, xà phòng thơm, dao cạo râu, đá mài chân... còn có vài bộ quần áo sạch sẽ.

Chỉ là kiểu dáng lại là loại mà Hắc Bối Lão Lục thường mặc.

Toàn bộ là đồ ngắn màu đen, phối với một chiếc áo choàng bảo vệ, và một đôi giày vải đế mềm.

Chứ không phải là áo dài gấm vóc, hay vest lịch lãm.

Cùng được đưa đến sân viện, còn có vài thợ cắt tóc và thợ cạo râu từ tiệm.

Hứa Ngôn mọi phương diện đều lo liệu rất chu toàn, lại không quá phận, khiến Hắc Bối Lão Lục cảm thấy khó chịu.

Đương nhiên, đây là phần thưởng cho việc ông đã hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Điểm này, bất kể là Hứa Ngôn, hay Hắc Bối Lão Lục, đều lòng dạ biết rõ.

Còn về Hứa Ngôn, anh lại xách chiếc túi vải bố đó vào thư phòng.

Trong túi là thuốc.

Hơn nữa, chỉ có một vị thuốc đó.

Hắc Bối Lão Lục và đám đao khách dưới trướng, không chỉ mua hết vị thuốc đó trong cả thành Trường Sa.

Thậm chí những nơi xung quanh có thể tìm được, cũng đều mua

hết.

Hắc Bối Lão Lục trước khi đi theo người hầu, đã nói với Hứa Ngôn.

“Lúc người của tôi đi mua thuốc, phát hiện có chó Nhật cũng đang để ý đến vị thuốc này.” “Chỉ là chúng ta ra tay trước, một tay giao tiền một tay giao hàng, khiến cho lũ chó Nhật đó phải về tay không.” Hứa Ngôn nhìn túi thuốc trên bàn, ánh mắt lạnh lẽo băng giá.

Còn hai túi lớn nữa, đã được anh ra lệnh gửi thẳng về Văn Huyện.

Chó Nhật dù có tay mắt thông thiên đến đâu, cũng đừng hòng lấy được thứ gì từ tay anh.

“Tao muốn xem, không có vị thuốc này kiềm chế, chúng mày còn có thể ly gián quan hệ giữa hai vị đó như thế nào.” Màn đêm buông xuống.

Thành Trường Sa vẫn là một khung cảnh đèn đỏ rượu xanh.

Dân chúng nghèo khổ đã sớm về nhà đóng cửa, còn những kẻ vẫn lang thang trên phố, ra vào các tửu lầu vũ trường, lại là các loại quan lại quyền quý.

Còn có một số ngành nghề chỉ hoạt động dưới màn đêm, cũng bắt đầu dần dần trở nên sôi động.

Thấy sắp đến giờ dự tiệc, Hứa Ngôn mới sai người đi mời Hắc Bối Lão Lục và Nhạc Khỉ La cùng đến.

Nhạc Khỉ La mặc một bộ sườn xám nhỏ cổ đứng màu đỏ, mái tóc búi cao.

Tai đeo đôi bông tai hình giọt nước bằng ngọc lục bảo, cổ là một chuỗi vòng ngọc lục bảo có chất lượng cực tốt.

Cánh tay đeo một chiếc túi xách nhỏ tinh xảo, toàn bộ được đính

những viên ngọc trai tròn xoe, to bằng đốt ngón tay cái.

Cả bộ trang phục này, ít nhất cũng phải cả vạn đồng bạc trắng.

Lần trước đến Trường Sa, thị nữ thân cận mà Hứa Ngôn sắp xếp cho Nhạc Khỉ La đã không đi theo.

Sau khi quyết định cắm rễ trước ở Trường Sa, anh lại đặc biệt nhờ vả Hoắc Tam Nương, mua hai cô bé ngoan ngoãn lanh lợi từ tay bọn buôn người, nuôi ở trong căn nhà này.

Sau này khó tránh khỏi việc đi lại hai nơi, cũng đỡ phải để Nhạc Khỉ La lại phải thích ứng với người mới.

Cô nhóc vốn đã xinh xắn như ngọc, được bộ trang phục này tôn lên, càng giống như Đồng Nữ Tán Tài bên cạnh Quan Âm Bồ Tát.

Chương 76

Vốn ban ngày còn có chút giận dỗi xa cách với Hứa Ngôn, sau khi thấy những thứ anh gửi đến, cùng với những sắp xếp khác, đã sớm tan thành mây khói.

Nghĩ lại lần trước đến Trường Sa, anh Ngôn cũng là đồ tốt như nước chảy mà đưa đến trước mặt cô.

Tâm tư đó tự nhiên khác với cách đối xử với người khác.

"Tôi không tin, người họ Hoắc đó, có thể xinh đẹp hơn tôi được mấy phần?" Nhạc Khỉ La trong lòng thầm ganh đua một phen, nhưng đối với Hứa Ngôn thì không còn chút oán giận nào.

Cô vừa thấy Hứa Ngôn mặc một bộ vest thẳng thớm, tóc chải ngược ra sau không một sợi rối.

Dáng người cao ráo như ngọc, tuấn tú lịch lãm, đột nhiên cảm thấy tim mình đập mạnh một cái, mặt cũng nóng bừng lên.

Cô nhóc không nhịn được đưa tay lên ngực.

Nơi đó vẫn im lìm, không có một chút động tĩnh.

Nhưng cô lại cảm nhận rõ ràng, trái tim đã im lìm hàng trăm năm trong lồng ngực, như mất kiểm soát mà đập loạn xạ không ngừng.

"Mình bị sao vậy?

Sao trong lòng vừa vui mừng, vừa khó chịu?" Sự nghi hoặc trên mặt cô, đều bị Hứa Ngôn nhìn thấy.

Anh nhìn chằm chằm cô nhóc, từ vui mừng trong mắt, đến do dự ngẩn ngơ, rồi đến bối rối không hiểu.

Mỗi một biến đổi biểu cảm tinh vi, đều không qua được mắt anh.

“A, cô nhóc của mình, đây là động lòng rồi.” Hứa Ngôn thầm cười trong lòng.

Không chỉ Nhạc Khỉ La ăn diện một phen.

Ngay cả Hắc Bối Lão Lục, cũng rất nể mặt mà tắm rửa sạch sẽ, cả người trông như mới.

Nhưng ông vẫn không cạo râu, tóc thì chải khá gọn gàng.

Một bộ quần áo mới tinh, kiểu dáng y hệt như trước.

Trông vẫn là người đó, mà cũng không phải là người đó nữa.

“Anh Lục, tiểu La nhi, chúng ta đi thôi.” Hứa Ngôn khẽ gật đầu với Hắc Bối Lão Lục, sau đó đưa khuỷu tay ra cho Nhạc Khỉ La.

Cô nhóc nhanh chóng bước lên, rất tự nhiên khoác tay anh, thậm chí còn thân mật tựa đầu vào vai anh.

Hắc Bối Lão Lục lại lùi lại một bước, đi sau Hứa Ngôn.

Động tác không lời này, khiến ánh mắt Hứa Ngôn khẽ lóe lên.

Xem ra không cần mình nhắc nhở, ông đã rất sáng suốt mà xác định rõ vị trí giữa mình và ông, cũng như cách thức cư xử.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.

Hắc Bối Lão Lục không phải chỉ là một kẻ vũ phu.

Ngược lại, ông lại là một người sống rất thông minh.

Ba người cùng lên xe hơi nhỏ, hướng về phía tửu lầu của Hoắc gia.

Đèn hoa vừa lên, trong các con hẻm bình thường đã tối đen như mực, chỉ có con đường chính xuyên qua thành Trường Sa này, vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Khu vực tửu lầu của Hoắc gia, đều là những nơi ban ngày đông

người qua lại, đông đúc nhất.

Dù là đến tối, người đến ăn uống, tìm vui, cũng là nườm nượp không ngớt.

Việc kinh doanh so với ban ngày chỉ tốt hơn chứ không kém.

Xe hơi nhỏ vừa dừng lại ở cửa, một tiểu nhị đã chạy ra đón.

Chưa đợi Hứa Ngôn nói gì, hắn đã quen thuộc nói: "Hứa tiên sinh, gia chủ của chúng tôi đã dặn, ngài là khách quý, đến là mời thẳng lên phòng khách quý." "Làm phiền rồi." Hứa Ngôn liếc nhìn Lý Song đang lái xe.

Người sau lập tức xuống xe, nhét một đồng bạc trắng vào tay tiểu nhị.

Tiểu nhị đó mừng rỡ đến mức trợn tròn mắt, nhìn đồng bạc trắng trong tay mà nuốt nước bọt liên tục.

Mở miệng lần nữa lại có chút lắp bắp.

"Hứa...

Hứa tiên sinh, cái này nhiều quá, tiểu nhân... tiểu nhân không dám nhận ạ." Tửu lầu của Hoắc gia, đó là nơi mà biết bao dân thường ở Trường Sa chen vỡ đầu cũng muốn vào.

Tiểu nhị ở đây, được boa là chuyện thường thấy.

Nhưng tiền boa một đồng bạc trắng, dù là Trần ti lệnh và những người khác, hay là gia đình giàu có nào đó, cũng sẽ không tùy tiện ném cho một tiểu nhị.

Khó trách anh ta đã trải qua nhiều chuyện, vẫn bị sự hào phóng của Hứa Ngôn dọa cho run cả người.

"Chê ít à?" Hứa Ngôn nhướng mày, một khí thế của kẻ nhà giàu mới nổi không biết khoe khoang thế nào, cứ thế mà toát ra.

“Không không không!

Tiểu nhân không dám!” Tiểu nhị vội vàng nhét đồng bạc trắng vào trong áo, còn cẩn thận nhìn xung quanh.

Hứa Ngôn lúc này mới dẫn Nhạc Khỉ La và Hắc Bối Lão Lục, nghênh ngang đi vào tửu lầu.

Cảnh này, lọt vào mắt của rất nhiều người.

Cũng như mọc ra một đôi cánh, lại bay vào tai của rất nhiều người.

Rất nhanh, hơn nửa thành Trường Sa đều biết, gã nhà giàu mới nổi lần trước đến bán minh khí, lại đến rồi.

Chỉ là lần này, bên cạnh anh ta lại có thêm một Hắc Bối Lão Lục đi cùng.

Trông có vẻ, còn thấp hơn gã nhà giàu mới nổi đó một bậc.

Tin tức này, còn giật gân hơn cả việc gã nhà giàu mới nổi ra tay hào phóng, boa cho tiểu nhị tửu lầu, ít nhất là một đồng bạc trắng.

Đó là ai?

Hắc Bối Lão Lục đó!

“Cái bang” đáng sợ nhất trong thành Trường Sa!

Ngay cả hồng nhân bên cạnh Trần ti lệnh, Chu phó quan kiêu ngạo ngang ngược quen rồi, cũng không dám trêu chọc nhân vật này.

Thế mà lại đi sau một gã nhà giàu mới nổi?

Đây không phải là chuyện lạ đời, kỳ quái lắm sao?

Bất kể người khác đồn đại chuyện này thành thế nào, Hứa Ngôn đã dẫn Nhạc Khỉ La và Hắc Bối Lão Lục, đi thẳng lên lầu, đến phòng khách quý.

Anh không vào cửa ngay, mà tựa vào lan can bên cạnh, tùy ý liếc xuống.

Không ít ánh mắt nhìn đến đều vội vàng né tránh, khiến Hứa Ngôn nhếch mép cười.

"Người hóng chuyện cũng không ít, tối nay, mình lại sắp thành đề tài bàn tán của người khác rồi." Cửa phòng thượng hạng vang lên rồi mở ra.

Đại Hồ Tử từ bên trong ra đón: "Hứa gia, ngài đến rồi." Có người từ khe cửa đang mở, liếc thấy Lão Yên Thương và Hoắc Tam Nương, lại nhìn ánh mắt của Hứa Ngôn, liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Cửu Môn Trường Sa đã đến ba nhà, xem ra không phải Ngô gia thì cũng là Hoắc gia làm chủ tiệc.

Gã nhà giàu mới nổi từ nơi khác đến này rốt cuộc có lai lịch gì?

"Hứa gia." "Hứa gia." Thấy Hứa Ngôn bước vào, Lão Yên Thương và Hoắc Tam Nương đều đứng dậy chào đón.

"Hai vị khách sáo rồi, tôi đến muộn, mong được bỏ qua." Hứa Ngôn cười, chắp tay với hai người, rồi dẫn Nhạc Khỉ La ngồi thẳng vào chỗ.

Hắc Bối Lão Lục đợi hai người họ ngồi yên vị mới ngồi xuống phía dưới Nhạc Khỉ La.

Lão Yên Thương và Hoắc Tam Nương thấy cảnh này, trong mắt đồng thời lóe lên một tia kinh ngạc.

Đây là... tự nguyện hạ thấp thân phận một bậc, tỏ vẻ thần phục Hứa Ngôn ư?

Chương 77

Dù cả hai đều cố ý muốn kết giao với Hứa Ngôn, nhưng cũng là với ý định có thể ngồi ngang hàng.

Bây giờ thấy Hắc Bối Lão Lục, cũng là một người trong Cửu Môn, lại có thái độ như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu.

Hứa Ngôn nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, nhân lúc dùng nắp chén gạt bọt trà, lặng lẽ quan sát hết biểu cảm của hai người vào trong mắt.

Muốn thu phục Ngô gia và Hoắc gia, thủ đoạn lại khác với việc thu phục Hắc Bối Lão Lục.

Kẻ độc hành thì không sợ uy hiếp bằng vũ lực, nhưng nếu là người có gia đình, gia nghiệp càng lớn, lỗ hổng có thể lợi dụng cũng càng nhiều.

Cứ từ từ, lấy được thân phận chính thức rồi tính sau.

Trên bàn nhanh chóng được bày đầy một bữa tiệc thịnh soạn.

Hoắc Tam Nương cầm ly rượu, đôi môi đỏ hé mở.

Bà đang định mời rượu Hứa Ngôn trước, bỗng liếc thấy cô bé tuyệt sắc bên cạnh anh đang lạnh lùng nhìn chằm chằm mình.

Ánh mắt cô bé lạnh lẽo sắc bén, cái nhìn không chút kiêng dè đó lại khiến Hoắc Tam Nương có cảm giác như bị đâm, hơi nhói đau.

Đó là...

địch ý?

Hoắc Tam Nương thân là phụ nữ mà trở thành chủ một nhà, người thế nào cũng đã gặp, ánh mắt ra sao cũng đã trải qua.

Nhưng lạnh lùng đến mức có thể biến ánh mắt thành vật chất, thậm chí còn có thể làm người khác bị thương, thì đây quả thực là lần đầu tiên.

Trong lòng kinh ngạc, nhưng trên mặt không hề biểu lộ chút nào.

Hoắc Tam Nương vẫn cười tươi như hoa nhìn Hứa Ngôn, nâng ly rượu lên.

"Hứa gia, chúc mừng ngài lại thuận lợi đào được một mẻ lớn, lấy ra được vô số đồ minh khí." "Hoắc gia tôi ở Trường Sa kinh doanh nhiều năm, cũng chưa từng thấy ai có thể trong thời gian ngắn như vậy mà liên tiếp đào được hai mẻ lớn." "Ly rượu này, tôi kính ngài." Hứa Ngôn cũng nâng ly đáp lại: "Hoắc môn chủ khách sáo rồi." Sau đó uống cạn một hơi.

Cô bé ngồi bên cạnh lại khẽ hừ một tiếng từ trong mũi.

"Hừ." Âm thanh rõ ràng rất nhỏ, nhưng lại khiến mọi người đều nghe rành mạch.

Lão Yên Thương thấy sắc mặt Hứa Ngôn hơi lạnh đi, sợ làm hỏng bầu không khí hòa hợp vừa rồi, vội vàng nâng ly rượu giảng hòa: "Đúng vậy, Lão Yên Thương tôi không tài cán gì, nhưng ở đất Trường Sa này, nếu nói tay nghề đào mộ có thể vào top năm, chắc không ai phản đối." "Nhưng ngay cả Ngô gia tôi cũng không dám nói có thể đào liên tiếp hai mẻ lớn mà vẫn toàn thân trở ra.

Thủ đoạn của Hứa gia thật sự khiến chúng tôi khâm phục!" "Nào, tôi cũng kính Hứa gia một ly." Hứa Ngôn vẫn tươi cười nhận lời.

Cứ thế chén qua chén lại vài vòng, rượu cũng đã ngà ngà.

Hứa Ngôn nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống, Lão Yên Thương và Hoắc Tam Nương cũng hơi căng thẳng.

Màn kịch chính của tối nay đã đến.

“Hai vị chắc cũng biết, tôi từ Văn Huyện cách đây trăm dặm tới.” “Nơi đó hẻo lánh, cũng không có nhiều quy tắc như ở Trường Sa.” “Chỉ là, tôi dựng cờ chiêu mộ những anh em kia, họ thật lòng muốn theo tôi lập nên công nghiệp, nhưng mãi không có một thân phận, thành ra xuất sư vô danh.” Hứa Ngôn từ từ bộc lộ ý của mình.

Lão Yên Thương và Hoắc Tam Nương đều là người khôn ngoan, ý tứ trong lời nói, nghe một lần là hiểu.

“Hứa gia nói phải.

Ngài có chí lớn, chúng tôi đều thấy rõ, tự nhiên cũng hy vọng ngài có thể làm nên chuyện.” “Chỉ là chúng tôi đều là thường dân, không biết có thể giúp Hứa gia được gì.” Lần này, không ngờ lại là Hoắc Tam Nương lên tiếng trước.

Bà và Lão Yên Thương đều không đi theo con đường của Thượng Tam Môn.

Nếu Hứa Ngôn có ý muốn tiến vào giới quân chính, tìm họ giúp sức còn không bằng đi tìm Trương gia và Nhị Nguyệt Hồng của Thượng Tam Môn.

Còn về Bán Tiệt Lý, hai người họ đã trực tiếp loại trừ.

“Chuyện này dễ nói thôi, tôi cũng chỉ muốn tìm một viên gạch gõ cửa, có thể có cơ hội bái kiến Trần Tư lệnh.” Hứa Ngôn đã nói rõ đến mức này, Lão Yên Thương và Hoắc Tam Nương lập tức hiểu ra.

Vị Hứa gia này, e là muốn đi đường vòng qua cả Trương gia.

Lão Yên Thương trước đó đã thăm dò lai lịch của Hứa Ngôn, đối với dã tâm của anh cũng có phần nắm chắc trong lòng, nên không quá kinh ngạc.

Nhưng Hoắc Tam Nương thì khác.

Trương gia tuy là người ngoài đến, nhưng thủ đoạn quỷ quyệt khó lường và võ nghệ cao siêu, ngay cả hai gia tộc lâu đời như Ngô, Hoắc cũng không dám xem thường.

Rất nhanh, Trương gia đã đứng vững gót chân ở Trường Sa.

Không chỉ vậy, thậm chí còn vượt lên trên, nghiễm nhiên trở thành người đứng đầu Cửu Môn.

Hiện tại có lời đồn, nói rằng Trương Khải Sơn đang nhắm vào vị trí quan phòng thủ, đang tích cực vận động quan hệ.

Lẽ nào Hứa Ngôn cũng có ý đồ tương tự?

Bà ta suy nghĩ nhanh chóng, nhưng không lập tức bày tỏ thái độ.

Hứa Ngôn cũng không thúc giục.

Anh chỉ quay sang tự rót cho mình một tách trà, rồi cầm đũa gắp cho Nhạc Khỉ La một miếng tôm.

"La Nhi, món tôm dứa này không tệ, không phải em thích ăn ngọt sao, vậy ăn nhiều một chút." "Ồ, biết rồi." Nhạc Khỉ La miệng thì đáp nhanh gọn, nhưng tay lại cầm đũa chọc chọc, mãi không chịu đưa vào miệng.

"Muốn bái kiến Trần Tư lệnh, có một người dù thế nào cũng không thể bỏ qua." Lão Yên Thương bất giác sờ vào tẩu thuốc trong lòng, dường như muốn châm một điếu.

Nhưng nhìn thấy Nhạc Khỉ La ngồi cách đó không xa, ông lại rụt tay về.

Nụ cười trên mặt Hoắc Tam Nương nhạt đi một chút, bà tiếp lời của Lão Yên Thương: "Đúng vậy, Chu phó quan quả thực là người được lòng Trần Tư lệnh, nếu bắt được mối này thì sẽ có cơ hội gặp Trần Tư lệnh." Ai mà không biết Chu phó quan hiện đang lấy lòng

Hoắc Tam Nương, gần như ngày nào cũng đến tửu lầu Hoắc gia điểm danh ủng hộ.

Nếu nói ở đây ai có thể giúp Hứa Ngôn bắt được mối này, thì chắc chắn là Hoắc Tam Nương.

Chỉ là gã đó dai như đỉa.

Trước đây Hoắc Tam Nương vẫn luôn không cho hắn có bất kỳ cơ hội nào để vin vào.

Nếu lần này Hoắc Tam Nương tự mình "dán" lên, muốn gỡ ra sẽ rất khó.

Hứa Ngôn vẫn chỉ cười mà không nói.

Anh lại gắp một miếng cá vào đĩa của Nhạc Khỉ La.

"Hoắc gia chủ, chuyện này, e là vẫn phải nhờ vào bà." Lão Yên Thương tuy biết rằng khó mở lời, nhưng câu này cuối cùng cũng phải có người nói.

Hứa Ngôn lời đến miệng nhưng cứ vòng vo.

Hắc Bối Lão Lục thì như một cái bình hồ lô câm.

Nhạc Khỉ La... thôi bỏ đi, ông không tính đến cô bé.

Nghĩ đi nghĩ lại, kẻ xấu mở lời trước này, chỉ có thể là mình thôi.

Hoắc Tam Nương liếc Lão Yên Thương một cái.

Đôi mắt hạnh long lanh, con ngươi đen trắng rõ ràng.

Cái nhìn đó rõ ràng không mang ý gì, nhưng bà lại giải mã ra vô vàn ý tứ sâu xa.

Lão Yên Thương trong lòng thầm cười khổ.

Thôi xong, câu này coi như đắc tội với người đàn bà này rồi.

"Nghe nói, Chu phó quan thường đến tửu lầu ủng hộ, nếu Hoắc

gia chủ chịu giúp đỡ, chắc chắn sẽ được việc." Hứa Ngôn thuận thế đẩy lời.

Lời qua tiếng lại, đã dồn Hoắc Tam Nương vào thế không thể trốn tránh.

Nếu bà từ chối, thì việc kết giao với Hứa Ngôn sẽ tỏ ra không đủ thành ý.

Dù sao, Hoắc gia của Cửu Môn đường đường là làm nghề mai mối trung gian.

Bây giờ chỉ nhờ giúp chuyển một câu, dẫn một con đường mà cũng trăm bề thoái thác thì thật sự không nói nổi.

"Nếu Hứa gia đã mở lời, tôi mà còn từ chối nữa thì quả là không biết điều." Hoắc Tam Nương dù sao cũng là một trong Cửu Môn, lại là người bản địa lâu năm ở Trường Sa.

Trong xương cốt tự mang mấy phần ngạo khí.

Dù có kiêng dè thủ đoạn và thực lực của Hứa Ngôn đến đâu, bị người ta dùng lời nói dồn đến mức này, trong lòng khó tránh khỏi có chút không vui.

Chương 78

Hứa Ngôn nghe ra sự oán giận trong lời nói của bà, nhưng chỉ nâng ly với bà một lần nữa.

"Hoắc gia chủ nói chuyện làm việc quả nhiên sảng khoái, khiến Hứa mỗ vô cùng khâm phục." "Sau này Hứa mỗ nếu lại xuống hầm đào được món đồ tốt nào, chắc chắn vẫn phải làm phiền Hoắc gia chủ một hai." Điều này tương đương với việc hứa hẹn với Hoắc Tam Nương, sau này đồ minh khí anh đào được sẽ chỉ qua tay Hoắc gia.

Anh đã cho bà ta độc quyền chuyển tay.

Đôi mắt đẹp của Hoắc Tam Nương khẽ nheo lại, nghĩ đến những món đồ minh khí qua tay hai lần gần đây, Hoắc gia chỉ cần chạy vạy quan hệ một chút là đã có được một khoản hoa hồng kếch xù.

Cơn oán khí trong lòng cũng dần tan biến.

Hơn nữa, dã tâm của Hứa Ngôn e rằng sẽ không chỉ dừng lại ở một chức quan phòng thủ Trường Sa.

Anh muốn leo lên cao, Chu phó quan chỉ là hòn đá ngáng đường sớm muộn cũng phải loại bỏ.

Mình hà tất phải để ý đến phiền phức nhất thời đó.

Nghĩ thông suốt những điều này, trên mặt Hoắc Tam Nương lại hiện lên nụ cười, lan dần vào đáy mắt.

"Hứa gia mới thực sự là người hào phóng sảng khoái, đáng là tấm gương cho chúng ta." Ngay lúc mấy người đang tâng bốc lẫn nhau, dưới lầu đột nhiên vang lên một tràng la hét.

"Lão tử nghe nói có người tận mắt thấy Hoắc gia chủ đến tửu lầu, sao nào, chỉ muốn xin một chén rượu mà lũ khốn các người cũng dám

cản lão tử à?" Giọng nói đó chói tai, lời lẽ lại càng thô bỉ.

Dường như là cố ý nói cho người trên lầu nghe.

"Xem kìa, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền." Hứa Ngôn nói đùa một câu.

"Nếu Hứa gia không để ý, vậy tôi mời Chu phó quan lên đây, cùng uống một chén." Hoắc Tam Nương lúc này đã không còn vẻ khó xử như trước, ngược lại còn chủ động đề nghị.

"Cũng được, nhưng bảo bối nhà tôi lại không thích gặp người lạ, phiền Hoắc gia chủ sắp xếp một phòng riêng bên cạnh." Hứa Ngôn liếc nhìn Nhạc Khỉ La.

Cô nhóc này xinh đẹp vô cùng, nếu bị tên háo sắc Chu phó quan nhìn thấy, tất sẽ sinh chuyện.

Anh không sợ Nhạc Khỉ La sẽ gặp rắc rối, mà là sợ Chu phó quan trong lúc vô tình, tự tìm đường chết mà mất mạng.

Hoắc Tam Nương cười đồng ý, lập tức sắp xếp người dọn dẹp phòng riêng bên cạnh.

Sau đó cho người thay một bàn tiệc mới, cuối cùng mới đi mời Chu phó quan đang ồn ào không ngớt lên lầu.

Chưa đầy một nén hương, trên cầu thang đã vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Chu phó quan người còn chưa đến cửa, giọng nói đã vọng vào trước.

"Ha ha, Hoắc gia chủ, muốn gặp bà một lần thật không dễ dàng a!" Cửa phòng riêng đột ngột bị đẩy ra, Chu phó quan mang theo một thân mùi rượu nồng nặc bước vào.

Rõ ràng hắn đã uống một trận ở nơi khác.

Không biết nghe tin từ ai mà vội vàng chạy đến tửu lầu Hoắc gia, chỉ để gặp được Hoắc Tam Nương.

"Chu phó quan, ngài nói đùa rồi.

Tửu lầu Hoắc gia của tôi lại không mọc chân chạy được, ngài chẳng phải muốn đến là đến được sao." Hoắc Tam Nương cười nhạt, miệng thì nói chuyện xã giao với Chu phó quan, hoàn toàn không nhìn ra trong lòng bà chán ghét hắn đến mức nào.

Chu phó quan uống đến mắt say lờ đờ, trong mắt ngoài Hoắc Tam Nương xinh đẹp quyến rũ ra thì không còn thấy ai khác.

Lão Yên Thương, Đại Hồ Tử, thậm chí cả Hứa Ngôn và Hắc Bối Lão Lục đều bị hắn tự động bỏ qua.

Hắn loạng choạng đi tới, đưa tay định vỗ vào vai Lão Yên Thương.

"Lão già, tránh ra, đừng để gia đây phải tẩn cho một trận!" Lão Yên Thương tuy là gia chủ một nhà trong Bình Tam Môn của Cửu Môn, lại là người bản địa Trường Sa, nhưng Chu phó quan không hề coi ra gì.

Hắn cậy mình là người được lòng Trần Tư lệnh, dưới trướng Tư lệnh lại có ba vạn tinh binh cường tướng, gần như coi mình là nhân vật số hai dưới một người trên vạn người.

Trong Cửu Môn này, cũng chỉ có Hắc Bối Lão Lục độc lai độc vãng là khiến hắn có chút kiêng dè, phải né tránh.

Lão Yên Thương liếc nhìn Hoắc Tam Nương, thấy bà khẽ gật đầu, mới đứng dậy nhường chỗ.

Chu phó quan ngồi phịch xuống, còn kéo ghế sát lại gần Hoắc Tam Nương.

Mùi hương quyến rũ xộc thẳng vào mũi.

Đầu óc hắn vốn đã không tỉnh táo vì cồn, lúc này lại càng như một mớ hồ dán.

Hoắc Tam Nương cười tươi như hoa, nén chịu mùi rượu nồng nặc, còn hơi nghiêng người về phía Chu phó quan.

"Chu phó quan, hôm nay mời ngài đến, một là duyên phận, hai là cũng muốn giới thiệu cho ngài một người bạn." Bà tiện tay chỉ về phía Hứa Ngôn: "Đây, vị này là Hứa tiên sinh đến từ Văn Huyện." "Hứa tiên sinh, Hứa hậu sinh gì chứ, chúng ta nói chuyện với nhau, đừng nhắc đến người khác nữa, mất hứng!" Chu phó quan ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên, chỉ chăm chăm nhìn Hoắc Tam Nương.

Ánh mắt hắn lướt trên mặt bà vài vòng rồi bắt đầu không kìm được mà trượt xuống dưới.

Bàn tay hắn càng không yên phận, hướng về phía bàn tay mềm mại của Hoắc Tam Nương đặt trên bàn mà sờ tới.

"Chu phó quan, tại hạ Hứa Ngôn, đã ngưỡng mộ uy danh của ngài và Trần Tư lệnh từ lâu." Hứa Ngôn đột nhiên lên tiếng, đồng thời một chiếc ly rượu bất ngờ trượt trên bàn, vừa vặn chặn ngay bên cạnh tay Chu phó quan.

"Ai quan tâm mày là thằng chó nào!" Chu phó quan trơ mắt nhìn bàn tay nhỏ nhắn thơm tho kia rụt về, trong lòng lập tức bốc hỏa.

Hắn lúc này mới quay đầu lại, trừng mắt nhìn Hứa Ngôn.

Lời vừa dứt, đã thấy một tia sáng đen lóe lên.

Một thanh đao dài cắm ngay vị trí cách đầu ngón tay hắn nửa tấc.

Người cầm đao mặt mày lạnh lùng, ánh mắt trầm tĩnh.

Một cái liếc mắt nhàn nhạt lập tức khiến Chu phó quan tỉnh rượu

đi mấy phần.

“Hắc Bối Lão Lục?” Hắn kinh ngạc kêu lên.

“Nói tiếng người.” Hắc Bối Lão Lục buông một câu, rồi lại ngồi về ghế của mình.

Chu phó quan lúc này mới nhìn rõ, hắn ta lại ngồi ở phía dưới của Hứa Ngôn.

Phát hiện này cũng khiến hắn phải đánh giá lại Hứa Ngôn một lần nữa.

Đúng là một thằng mặt trắng đẹp trai, mặt mày tỏ ra không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên đã khiến hắn chán ghét.

“Mẹ nó, thằng mặt trắng này trông như con thỏ ngọc, nhìn đã thấy ghê tởm!” Câu này, hắn lại không nói ra miệng.

Vừa rồi nhát đao cảnh cáo của Hắc Bối Lão Lục, chẳng phải là vì hắn chửi thằng mặt trắng đó một câu sao?

Xem ra, hôm nay Hoắc Tam Nương chủ động mời, không phải là bữa tiệc tốt lành gì.

Chu phó quan tuy ngày thường quen thói ngang ngược.

Nhưng không có nghĩa hắn là một kẻ ngu ngốc.

Tài quan sát sắc mặt của hắn rất giỏi, mới có thể nịnh nọt đúng chỗ, được Trần Tư lệnh ưu ái.

Chu phó quan từ từ ngồi thẳng dậy, nhìn Hứa Ngôn trầm giọng nói: “Ngươi nói, ngươi ngưỡng mộ Trần Tư lệnh và ta từ lâu?

Vậy bữa tiệc hôm nay là sắp xếp cho ngươi?” Hứa Ngôn lắc đầu nói: “Cũng là trùng hợp, tôi vừa mới nhắc đến Chu phó quan với bà chủ Hoắc, ngài đã đến tửu lầu Hoắc gia.” “Chỉ có thể nói, đúng là

duyên phận hiếm có.” Anh ta gạt cái nồi “dàn xếp” khỏi người Hoắc Tam Nương.

Chỉ nói là duyên phận, khiến Chu phó quan không bắt bẻ được gì.

“Ngươi muốn, mượn tay ta để gặp Trần Tư lệnh?” Chu phó quan cũng không phải kẻ ngốc.

Hắn biết rõ danh tiếng của mình ở Trường Sa rất tệ, dĩ nhiên sẽ không tin Hứa Ngôn thật sự ngưỡng mộ uy danh của hắn.

Chỉ cần có chút đầu óc là có thể nghĩ ra, hắn chỉ là một tấm ván để dẫm lên mà thôi.

Trong lòng tuy không vui, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Mỹ nhân ở bên cạnh, còn có một món vũ khí giết người hàng loạt tính tình thất thường.

Chu phó quan ít nhiều cũng hiểu chút ý tứ thời thế.

“Nếu Chu phó quan chịu giúp đỡ, dĩ nhiên là tốt nhất rồi.” “Đương nhiên, Hứa mỗ cũng sẽ không để Chu phó quan ngài giúp không công.” Hứa Ngôn nói rồi vỗ tay một cái, Lý Song liền theo tiếng bước vào từ ngoài cửa.

Cậu ta tay bưng một cái khay phủ vải đỏ, trực tiếp đặt trước mặt Chu phó quan.

Nhìn hình dáng dưới lớp vải đỏ, ít nhất cũng có năm sáu thỏi vàng.

Đồng tử Chu phó quan co lại, ngón tay cũng theo đó mà cử động.

“Hứa tiên sinh có thành ý như vậy, Trần Tư lệnh biết được, nhất định cũng rất cảm động.” “Chỉ là không biết, ngài vì chuyện gì mà muốn gặp Trần Tư lệnh?” Hắn không vội động vào cái khay, ngược lại dựa lưng vào ghế, đăm chiêu nhìn Hứa Ngôn.

Chương 79

"Thực ra cũng không ngại cho Chu phó quan biết, dưới trướng tôi cũng có mấy anh em, đang nghĩ có thể làm nên một phen công trạng." "Tự nhiên, cũng giống như tôi, coi Trần Tư lệnh là tấm gương." Chu phó quan nghe đến đây, vẻ mặt bừng tỉnh.

"Ồ, ngươi đến đây để xin chức à." Hắn trong lòng khinh bỉ cười nhạt.

Loại người giương cờ ngưỡng mộ, đến tìm Trần Tư lệnh để mưu cầu một chức quan quèn, hắn đã gặp nhiều rồi.

Ngay cả loại chỉ có ba năm trăm người, vài khẩu súng rách nát cũng không biết tự lượng sức mình mà tìm đến.

Thằng mặt trắng họ Hứa này, tuy trông cũng ra dáng người, ra vẻ cũng rất đạt.

Hóa ra cũng vì chuyện này mà đến.

Xem hắn ra tay đã là mấy thỏi vàng, xem ra cũng có chút gia sản.

Nói không chừng, Lão Yên Thương, Hoắc Tam Nương và Hắc Bối Lão Lục đều là hắn bỏ tiền mời đến để trải đường.

Trong lòng Chu phó quan không còn chút kiêng dè nào với Hứa Ngôn, trong mắt lại bất giác hiện lên một tầng khinh miệt.

"Được rồi, nể tình ngươi một lòng trung thành với Trần Tư lệnh, ngày mai ta sẽ nhắc với Trần Tư lệnh một câu." "Còn việc ngài ấy có chịu gặp ngươi hay không, thì phải xem vận may của ngươi." Hắn nói xong, ngang nhiên ôm cái khay vào lòng mình, rồi vén tấm vải đỏ lên.

Dưới đó quả nhiên là sáu thỏi vàng xếp ngay ngắn.

Chu phó quan cầm một thỏi lên cân nhắc.

Quả nhiên là vàng thật đủ lượng.

Một cô gái xinh đẹp đột nhiên vội vã bước vào, ghé vào tai Hoắc Tam Nương thì thầm một hồi.

Chu phó quan tuy mắt đang nhìn vàng, tai lại vểnh lên cao, nhưng cũng chỉ có thể nghe được những từ mơ hồ như "khẩn cấp", "thân đến".

Sắc mặt Hoắc Tam Nương hơi thay đổi, nhưng vẫn nhìn mọi người áy náy nói: "Các vị, xin lỗi, trong nhà có chút chuyện, cần tôi phải đích thân xử lý." "Bàn tiệc này, cứ tính vào sổ của tửu lầu Hoắc gia, mọi người cứ ăn uống thỏa thích, tôi xin phép đi trước." Nói xong, cũng không đợi mọi người trả lời, liền đứng dậy cùng cô gái kia vội vã rời đi.

Chu phó quan thấy mỹ nhân đi rồi, lập tức cũng không còn tâm trí ở lại.

"Nếu đã vậy, lão tử cũng đi đây.

Ngày mai ngươi cứ ở ngoài cửa bộ tư lệnh đợi, nói không chừng còn có cơ hội." Hắn buông một câu, đi thẳng ra khỏi phòng riêng.

Bên ngoài lại vọng đến tiếng hắn bảo tiểu nhị gói đồ ăn thức uống mang về.

Hoắc Tam Nương đã nói bàn này do Hoắc gia trả tiền, hắn không ăn uống cho đã thì phí.

Mấy người còn lại trong phòng riêng, lúc này nụ cười trên mặt mới có mấy phần thật lòng.

Đại Hồ Tử xoa xoa má, bất mãn oán trách: "Mẹ kiếp, lão tử phải tươi cười với thằng khốn đó, mặt cứng cả rồi." Lão Yên Thương

quay lại vỗ một cái vào sau gáy con trai: “Hứa tiên sinh đang ở đây, mày chửi mẹ mày cái quỷ gì thế.” Hứa Ngôn nhìn hai cha con tương tác, trong lòng cũng khẽ rung động.

Ở một không thời gian xa xôi nào đó, cũng từng có người khiến anh phải bận lòng.

Chỉ là cách một khoảng không thời gian, gặp lại đã là điều không thể.

Lão Yên Thương nhạy bén nhận ra bầu không khí có chút khác lạ, liền ra hiệu cho Đại Hồ Tử.

Tuy không biết vì sao Hứa Ngôn trông có vẻ đột nhiên có chút sa sút tinh thần, nhưng dáng vẻ đó rất giống như xúc cảnh sinh tình.

Hai cha con đang đắn đo không biết nên mở lời thế nào, thì thấy Nhạc Khỉ La như một cơn gió xông vào cửa.

“Ngôn ca ca, sao trong phòng này lại hôi thối thế?” Cô bé vừa vào cửa đã vội vàng bịt chặt mũi miệng.

Trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ ghê tởm, lại lùi về sau hai bước.

“Hôi ở đâu?” Đại Hồ Tử nhạy cảm hỏi lại.

Bọn họ, những người được gọi là phu đào đất, quanh năm xuống mộ, tiếp xúc với những thứ bị chôn dưới đất không biết bao nhiêu năm.

Trên người tự nhiên mang một mùi đất không thể gột rửa.

Thêm vào đó phải mở quan tài xem xác, mùi hôi thối dính vào người, quả thực là thấm vào tận xương tủy.

Vốn dĩ đã rất kỵ người khác tỏ vẻ ghê tởm, hoặc nhắc đến chữ “hôi”.

Bây giờ nghe lời của Nhạc Khỉ La, sợi dây thần kinh nhạy cảm

lập tức bị chọc vào.

Lão Yên Thương tuy không nói một lời, nhưng sắc mặt trông cũng không tốt lắm.

"Hai vị hiểu lầm rồi, La Nhi nói là mùi từ miệng của vị lúc nãy." Hứa Ngôn nhàn nhạt giải thích một câu.

Mọi người bây giờ là quan hệ hợp tác, không cần thiết vì một câu nói vô tâm mà sinh ra hiềm khích.

"Đúng vậy, hôi muốn chết, người đó nói chuyện cũng khó nghe, bà cô ta thật muốn cắt lưỡi hắn!" Ánh mắt Nhạc Khỉ La lóe lên sát khí, trở tay vỗ vào cột cửa bên cạnh.

Cột cửa to bằng cổ tay gãy làm đôi, ngược lại còn làm cô bé giật mình.

"Tiểu La Nhi!" Hứa Ngôn bất đắc dĩ xoa trán.

Con nhóc này bênh người nhà, nhưng cũng là một quả bom hẹn giờ.

Nhạc Khỉ La lè lưỡi, giấu đầu hở đuôi ghép hai đoạn cột bị gãy lại với nhau, tiện tay bấm một pháp quyết.

Vài con rối giấy nhỏ liền quấn vào chỗ gãy, coi như là sửa chữa tạm thời.

Cha con Lão Yên Thương sớm đã được chứng kiến bản lĩnh của cô bé, bây giờ thấy lại cũng không còn ngạc nhiên.

Hứa Ngôn thấy mọi chuyện đến đây cũng tạm ổn, liền đứng dậy nói với hai người họ: "Hôm nay làm phiền hai vị, Hứa mỗ xin cáo từ.

Chuyện thành hay không, cứ xem ngày mai sẽ rõ." Hứa Ngôn dẫn Nhạc Khỉ La ngồi vào xe, quay đầu lại thấy Hắc Bối Lão Lục vẫn còn đứng dưới xe.

Anh đang định mở lời, Hắc Bối Lão Lục lại chắp tay khẽ cúi người.

“Ngôn gia, tôi không lên xe.” Hứa Ngôn nhướng mày, lại nghe hắn nói tiếp: “Sau này, Ngôn gia cứ gọi tôi là Lão Lục đi.” Tiếng gọi này khiến cha con nhà họ Ngô chấn động, gần như không che giấu được sự kinh ngạc trong mắt.

“Nếu đã vậy... cũng được.” Hứa Ngôn nửa đùa nửa thật đáp ứng, sau đó bảo Lý Song lái xe đi.

Trước cửa tửu lầu chỉ còn lại Hắc Bối Lão Lục và cha con nhà họ Ngô.

Hai cha con trong lòng nghi hoặc đến cực điểm, nhưng lại không tiện mở miệng hỏi.

Hắc Bối Lão Lục lại tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra, chỉ khẽ gật đầu với hai người, rồi quay người từ từ khuất vào bóng đêm.

“Ba, chuyện này...” Đại Hồ Tử lo lắng nhìn Lão Yên Thương, lời chưa nói hết đã bị ông giơ tay ngăn lại.

Ông ra hiệu, ý bảo tai vách mạch rừng.

Mãi đến khi lên chiếc xe hơi của mình, Lão Yên Thương mới thở dài một hơi.

“Trong Cửu Môn chúng ta, Hắc Bối Lão Lục là người phóng khoáng, khó nắm bắt nhất.

Thân thủ cao cường, cha con ta khó mà sánh kịp.” “Hôm nay hắn đã công khai thể hiện, sau này chính là người của Ngôn gia rồi.” “Sau này Ngô gia chúng ta...” Lão Yên Thương lắc đầu, không nói tiếp, nhưng ý tứ còn lại Đại Hồ Tử đều đã hiểu cả.

Hai cha con lo lắng nhìn nhau, nhưng cũng không tìm ra được đối

sách gì.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Ngôn một mình đi xe đến thẳng bộ tư lệnh thành phố Trường Sa.

Phố Nam Chính là nơi phồn hoa, đông đúc nhất Trường Sa.

Trên phố người như nêm, xe như dệt, một khung cảnh thịnh vượng mà những thị trấn nhỏ không bao giờ có được.

Duy chỉ có ở đoạn giữa, bắt đầu xuất hiện lính gác ba bước một trạm, năm bước một đồn.

Ai nấy đều cầm súng đứng nghiêm, ánh mắt sáng quắc, dáng người thẳng tắp.

Trông cũng khác hẳn so với đám lính thổ phỉ dưới trướng các quân phiệt tạp nham.

Cách bộ tư lệnh khoảng mười mét, xe của Hứa Ngôn bị chặn lại.

Một người lính đi tới, thấy Hứa Ngôn mặc vest lịch sự, dáng vẻ tài giỏi, lại đi xe hơi đến.

Tuy trông mặt lạ hoắc, nhưng chắc cũng là nhân vật có máu mặt.

Lập tức cũng không dám làm khó quá, chỉ hỏi theo lệ: "Anh từ đâu đến, đây là bộ tư lệnh cảnh bị, người không phận sự không được tự ý vào!" Hứa Ngôn khẽ cười, qua gương chiếu hậu ra hiệu cho Lý Song.

Lý Song lập tức lấy ra một tấm danh thiếp và một túi vải nhỏ đưa qua, trầm giọng nói: "Anh lính, thiếu gia nhà tôi đặc biệt từ huyện khác đến để bái kiến Trần Tư lệnh." "Hơn nữa cũng đã chào hỏi với Chu phó quan rồi, mong anh lính tạo điều kiện, thông báo giúp một tiếng." Người lính kia xem ra cũng là tay quen, đối với cảnh này không lạ gì.

Chương 80

Nhân lúc nhận lấy danh thiếp, liền tiện tay cầm luôn túi vải vào tay, cân nhắc một chút, trên mặt lập tức nở nụ cười, thái độ khác hẳn lúc nãy.

"Nếu đã chuyên môn đến thăm Tư lệnh chúng tôi, lại có Chu phó quan giới thiệu, vậy thì tốt quá rồi." "Tiên sinh ở đây đợi một lát, tôi đi báo cáo với Chu phó quan một tiếng." Hắn nói rồi, đang định quay người đi, bỗng lại dừng bước, nghiêm túc nói: "Nơi này là địa bàn quan trọng của thành phố, không có người dẫn dắt mà tự ý đi lung tung, là sẽ không hỏi lý do, bắn chết tại chỗ đấy!" Hứa Ngôn trong lòng giật mình, không ngờ bộ tư lệnh này canh phòng nghiêm ngặt như vậy.

Nếu có người bị tính kế mà đi lạc vào trong, chẳng phải sẽ mất mạng oan uổng sao?

Anh trên mặt vẫn không đổi sắc, vẫn tươi cười, bảo Lý Song đưa thêm một túi vải nữa làm tiền thưởng.

Cái thế ra tay hào phóng này, là anh đã tính toán từ trước.

Lần trước đến Trường Sa, anh đã từng cùng Nhạc Khỉ La đi dạo phố, tỏ ra hết mực là một công tử ăn chơi trác táng.

Lúc đó e là ngay cả tư cách để tin tức truyền đến tai Trần Tư lệnh cũng không có.

Bây giờ anh chuyên môn đến cửa, Trần Tư lệnh ít nhiều cũng phải tìm hiểu qua loa về anh.

Nếu biết anh từng làm ăn lớn với Hoắc gia, lại ra tay cực kỳ hào phóng, vậy thì chuyện sẽ dễ giải quyết.

Để Trần Tư lệnh hiểu lầm anh chỉ là một gã nhà quê mới phất, còn hơn là để ông ta biết dưới trướng mình có binh hùng tướng mạnh, là một con hổ dữ nằm ngay bên cạnh.

Người lính kia chạy thẳng vào bộ tư lệnh, Hứa Ngôn thì ngồi yên trong xe chờ đợi.

Ban đầu ước chừng, cho dù Chu phó quan bận việc không thể thoát thân, gọi người lính kia ra truyền lời lại, nửa canh giờ cũng là quá đủ.

Nhưng chờ mãi, lại thấy mặt trời từ phía đông đã lên đến đỉnh đầu, rồi từ từ lặn về phía tây.

Sắc mặt Lý Song đã đen như đít nồi, bàn tay đặt trên vô lăng nổi đầy gân xanh.

Nếu trước đó còn chưa cảm thấy gì, bây giờ cũng đã nhận ra vấn đề.

Tên Chu phó quan kia căn bản không có ý định giới thiệu, gọi Hứa Ngôn đến, chẳng qua là bắt nạt anh không có bối cảnh gì, làm nhục trêu chọc một phen mà thôi.

Hứa Ngôn lại rất bình tĩnh, nếu không phải đôi mắt đen sâu thẳm, thỉnh thoảng lóe lên một tia sáng lạnh, Lý Song còn tưởng anh không hề bị ảnh hưởng.

Cứ thế đợi đến khi trời nhá nhem tối, người lính vào báo tin lúc sáng mới mặt mày đầy oán khí đi ra khỏi bộ tư lệnh.

Hắn đi thẳng đến bên xe Hứa Ngôn, không khách khí gõ mấy cái vào cửa sổ xe.

Lý Song hạ cửa kính xuống, người lính kia lập tức nói với vẻ chán ghét: "Tôi nói này, các người mượn danh hão muốn gặp Trần Tư lệnh chúng tôi thì thôi đi, sao còn lôi cả Chu phó quan vào?" "Lão tử tốt

bụng đi báo tin cho các người, suýt chút nữa bị lột da đánh đuổi ra ngoài!" "Chu phó quan chúng tôi nói rồi, không quen Hứa Ngôn, Vương Ngôn gì cả, bảo các người mau cút đi!

Còn đến gây rối, sẽ tống hết vào tù!" Nói xong, hắn trực tiếp ném tấm danh thiếp đã nhàu nát vào cửa sổ xe, nhưng tuyệt nhiên không nhắc đến hai túi bạc, quay người bỏ đi.

Hứa Ngôn đợi đến khi hắn vào hẳn cổng bộ tư lệnh, mới bảo Lý Song quay đầu xe.

Trong khoảnh khắc xe rời đi, qua gương chiếu hậu thấy một cái đầu lấp ló ở cổng chính.

Anh cụp mắt xuống, che đi một tia sáng u ám lóe lên trong đáy mắt.

Chu phó quan vắt chân lên bàn, không ngừng rung lắc.

Tay kẹp một điếu xì gà vừa cắt, khoan khoái nhả khói.

Rất nhanh, lính cảnh vệ được cử đi dò la tin tức trở về, nói Hứa Ngôn bị người lính kia mắng cho một trận, không dám hó hé tiếng nào, đã lủi thủi bỏ đi.

Hắn lập tức ngửa mặt lên trời cười lớn.

"Hừ, thằng mặt trắng như thỏ ngọc, cậy có mấy đồng tiền bẩn, lại dám làm lão tử khó chịu!" "Còn muốn thông qua lão tử để gặp Trần Tư lệnh?

Nằm mơ đi con!" Hắn vui vẻ, sau khi rời bộ tư lệnh cũng không vội về nhà, mà lại đến tửu lầu Hoắc gia tìm Hoắc Tam Nương.

Chỉ là lần này, định sẵn vẫn là đi công cốc.

Nhưng hắn vẫn không giảm hứng thú, tự chuốc cho mình say như chết, làm một trận quậy phá ở tửu lầu Hoắc gia.

Cuối cùng lại bị đám bảo vệ, nửa kéo nửa khuyên "mời" ra ngoài.

Chu phó quan đang ôm cột, tìm xem xe hơi của mình đậu ở đâu.

Bất thình lình sau gáy có tiếng gió, sau đó trước mắt tối sầm, liền không còn biết gì nữa.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Chu phó quan chỉ cảm thấy mình như đang cưỡi mây đạp gió, lúc lên cao lúc xuống thấp.

Chỉ là dạ dày dường như bị cái gì đó thúc vào, mỗi lần lên cao lại bị va đập một cách tàn nhẫn.

Hắn vốn đã say như chết, bị hành hạ mấy lần dạ dày đã cuộn trào, không nhịn được mở miệng, ọe một tiếng nôn ra.

Chỉ là hắn dường như bị trùm trong một cái bao tải, cú nôn này, tất cả chất bẩn đều đổ lên đầu và người hắn.

Mùi tanh hôi chua loét lại càng làm hắn buồn nôn, lập tức lại nôn dữ dội hơn.

May mà nhờ nôn ra, hắn cũng tỉnh rượu đi mấy phần.

Không đợi hắn mở miệng kêu cứu, cả người đã bị ném mạnh ra, va vào một bức tường.

Hắn lập tức hít một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt rã rời, hơi cử động một chút là da thịt như muốn rớt khỏi xương.

Chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó.

Tiếp theo là một trận quyền cước như mưa rào bão táp, toàn bộ trút xuống người hắn.

Chu phó quan chỉ cảm thấy cú nào cú nấy thấm vào da thịt, kình lực thấu vào tận xương tủy.

Dường như muốn nghiền nát toàn bộ xương cốt của hắn.

“A!

Ngươi là...” Hắn nén đau vừa định hét hỏi đối phương là ai, lại có gan hùm mật gấu, dám trùm bao tải đánh hắn.

Thì bên tai vang lên một giọng nói âm u.

“Dám kêu, sẽ giết ngươi.” Giọng nói đó lúc xa lúc gần, mang theo một luồng gió lạnh buốt.

Khiến Chu phó quan nghe xong răng va vào nhau lập cập, sau gáy lông tơ dựng đứng, trong bóng tối trước mắt dường như lóe lên vô số oan hồn.

Hắn cắn chặt môi, không dám kêu thêm một tiếng nào nữa.

Bị đánh một bữa cơm, Chu phó quan lại cảm thấy sau gáy đau nhói, rồi mất đi ý thức.

“Cạch, cạch cạch!” “Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa!” Tiếng mõ cầm canh đánh thức Chu phó quan.

Hắn loạng choạng đứng dậy, kinh hoàng phát hiện mình đang nằm ngang trong một con mương hôi thối ở một con hẻm nhỏ.

Bộ quân phục trên người đã bị chất nôn của hắn và rác rưởi, nước bẩn trong mương thấm ướt.

Không cần lại gần ngửi cũng tự làm mình nôn thêm một lần nữa.

Chỉ là lần này trong dạ dày đã trống rỗng, nôn ra toàn là nước chua.

Chu phó quan cẩn thận cử động tay chân, dường như không có chỗ nào bị gãy xương.

Nhưng toàn thân vẫn đau nhức khó chịu, như thể bị người ta dùng búa tạ đập từ đầu đến chân một lượt.

“Mẹ nó, rốt cuộc là thằng súc sinh nào dám ra tay với lão tử?” “Nếu để lão tử tìm ra, nhất định sẽ nghiền xương hắn thành tro!” Chu phó quan miệng thì chửi bới, nhưng trong lòng lại sáng như gương.

Trận đòn này, e là hắn bị đánh oan rồi.

Theo Trần Tư lệnh lâu như vậy, bao nhiêu người ghen tị với vị trí của hắn, càng ghen ghét hắn là người được lòng Trần Tư lệnh.

Chỉ mong hắn chết ngay lập tức để thay thế.

Mà tác phong ngang ngược hống hách ngày thường của hắn cũng đã đắc tội không ít người.

Nói quá nửa người Trường Sa đều bị hắn đắc tội hết cũng không quá.

Cho nên, cho dù hắn có làm to chuyện này lên cho thiên hạ đều biết, cuối cùng e là cũng chẳng thu được gì.

Ngược lại còn trở thành trò cười cho người khác.

Cuối cùng, hắn cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, nuốt cục tức này xuống.

Dĩ nhiên, Chu phó quan cũng không định cứ thế không làm gì.

Lát nữa trên đường hắn về phủ, khó tránh khỏi bị người ta bắt gặp.

Chương 81

Nếu không có thì tốt nhất.

Nếu có... thì chỉ có thể trách hắn xui xẻo, tự mình bước một chân vào quỷ môn quan.

Bộ dạng thảm hại này của mình, tuyệt đối không thể để bất kỳ ai nhìn thấy!

Dù đã hạ quyết tâm như vậy, Chu phó quan vẫn phải đi men theo chân tường.

Thành Trường Sa lớn như vậy, mỗi ngày mất tích mười mấy người, cũng như con thiêu thân rơi xuống nước, ngay cả một gợn sóng cũng không tạo ra được.

Nhưng nếu số người nhiều hơn, kinh động đến Trần Tư lệnh, thì chính là tự mình bôi tro trát trấu vào mặt.

May mà, bây giờ đã là đêm khuya vắng lặng.

Trên đường lớn ngoài người gõ mõ cầm canh, còn có một bóng ma lảng vảng là chính mình, chắc sẽ không có người thứ hai.

Chu phó quan lảo đảo bước đi.

Tuy bị đánh một trận, rượu đã tỉnh đi không ít.

Nhưng người vẫn còn mềm nhũn.

Một bước sâu một bước cạn, đi xiêu xiêu vẹo vẹo.

Lúc đầu còn không cảm thấy gì, dần dần, Chu phó quan nhận ra có gì đó không ổn.

Ngoài tiếng bước chân của mình, dường như còn có một tiếng bước chân lúc có lúc không, vẫn luôn đi theo sau hắn.

Vừa lúc một cơn gió thổi qua.

Gió lốc hú lên, nghe giống như có người đang ai oán khóc lóc.

Chu phó quan đột ngột quay đầu lại, sau lưng là một con đường thẳng tắp, dần dần khuất vào bóng tối ở phía xa.

"Hù, nhất định là mình nghĩ nhiều rồi!" Hắn lắc mạnh đầu, dường như muốn mình tỉnh táo hơn.

Tối nay vô cớ bị đánh một trận, khiến hắn như chim sợ cành cong, có chút gió thổi cỏ lay đã bắt đầu nghi thần nghi quỷ.

Tuy nhiên, khi hắn lại tiếp tục đi về phía trước, tiếng bước chân lại xuất hiện.

Lần này không phải lúc có lúc không theo sau, mà là dồn thêm sức nặng.

Dường như là cố ý thể hiện sự tồn tại của mình.

Chu phó quan lập tức toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Lần này hắn rất chắc chắn, mình tuyệt đối không nghe nhầm.

Hơn nữa không biết từ lúc nào, mọi thứ xung quanh đột nhiên đều im bặt.

Tiếng mõ cầm canh vốn còn nghe được, sớm đã biến mất.

Ngay cả tiếng gió huyên náo vừa rồi cũng ngừng lại.

Trường Sa tuy là một thành phố lớn cực kỳ phồn hoa, nhưng trong thời loạn lạc binh đao, mỗi ngày không biết bao nhiêu người bị chiếu cỏ quấn lấy, vứt ở bãi tha ma ngoài thành.

Còn có một số người chưa kịp vào thành đã bị bọn cướp chặn giết giữa đường.

Cho nên luôn có một lượng lớn quạ đen tụ tập trong thành phố, hễ

đến tối là lại "quạc quạc" cười quái dị, thật không khỏi rùng rợn.

Nhưng tối nay, những con quạ đó như bị ai bịt miệng, lại không kêu một tiếng nào.

Chu phó quan bất giác sờ soạng trên người, muốn tìm khẩu súng của mình để lấy dũng khí.

Nhưng hắn chỉ còn lại bộ quân phục thấm đẫm mùi hôi thối, toàn thân trên dưới đều bị lục soát sạch sẽ.

Ngay cả một tờ giấy cũng không để lại cho hắn, nói gì đến súng.

Bên đường không biết nhà ai vứt một cái then cửa, trông là một cây gậy gỗ khá chắc chắn, bị hắn như bảo vật ôm chặt trong lòng, lại một lần nữa quay đầu nhìn về phía con đường đã đi qua.

Dù Chu phó quan đã dừng bước, tiếng bước chân theo sau vẫn không hề dừng lại, ngược lại còn ngày càng gần hơn.

Cố gắng mở to đôi mắt, Chu phó quan vừa run rẩy, vừa lấy hết can đảm, run giọng "đe dọa": "Ai... ai đang giả... giả thần giả quỷ!

Lão... lão tử ta không sợ!" Ngoài tiếng bước chân ngày càng gần, không có ai đáp lại.

"Mẹ kiếp!

Lão tử... liều mạng với ngươi!" Chu phó quan bị dồn đến mức chó cùng rứt giậu, vung then cửa xông về phía tiếng bước chân.

Chỉ là chân hắn không vững, mới xông được mấy bước, đã chân trái vấp chân phải, ngã sấp mặt.

Còn chưa kịp "ái da" một tiếng, đã thấy một đôi giày vải đen nhiều lớp xuất hiện trước mắt.

Theo đôi giày nhìn dần lên trên, đồng tử của Chu phó quan cũng theo đó mà nhanh chóng giãn ra, phản chiếu một khuôn mặt không chút

biểu cảm.

“Ngươi...

Hắc...” Hai chữ vừa mới nặn ra từ kẽ răng, Chu phó quan đã bị người ta bóp cổ.

Giống như xách một con gà ốm, dễ dàng nhấc bổng lên.

Chu phó quan đối diện với đôi mắt ngoài vẻ lạnh lùng và sát ý, không có bất kỳ cảm xúc thừa thãi nào, chỉ cảm thấy cơ vòng thắt lưng lỏng ra.

Một luồng ấm áp nhanh chóng chảy xuống.

Dù cả người toàn mùi nước cống hôi thối cực độ, cũng không che được mùi khai dần lan ra.

Lần này, hắn thực sự bị dọa đến tè ra quần.

Nếu nói ở thành Trường Sa, ngoài Trần Tư lệnh, còn có ai có thể khiến hắn sợ hãi từ trong xương tủy.

Thì tuyệt đối không ai khác ngoài Hắc Bối Lão Lục!

Uy danh của hắn, là dựa vào thanh Quan Sơn Đao đặc chế trong tay mà chém giết ra.

Theo truyền thuyết, Hắc Bối Lão Lục có thể lấy đầu tướng giặc trong vạn quân.

Một người, một thanh đao, có thể xông pha bảy lần trong đám đông.

Có thể chém đầu chủ tướng trong vạn quân hay không, Chu phó quan không dám chắc.

Nhưng hắn đã từng thấy một gia đình địa chủ cường hào làm ác đã lâu, trong một đêm mấy chục người đều bị bêu đầu thị chúng.

Ngay cả gà chó trong nhà cũng không thoát khỏi nạn!

Nhà địa chủ đó ngày thường hiếu kính Trần Tư lệnh không ít, cho nên vụ án diệt môn này vừa xảy ra, lập tức khiến Trần Tư lệnh nổi giận.

Lúc đó chính là Chu phó quan dẫn đội đến hiện trường.

Khi hắn bước vào hiện trường vụ án, nhìn thấy một cảnh tượng khắc sâu vào trong đầu, cả đời này khó mà quên được.

Tất cả đầu lâu đều được chất thành một cái kinh quan.

Mắt nửa nhắm nửa mở nhìn lên trời, đáy mắt còn sót lại sự sợ hãi khi đối mặt với cái chết.

Cảnh tượng đó, khiến Chu phó quan trong một thời gian dài sau đó đều gặp ác mộng liên miên.

Cho nên dù hắn ở thành Trường Sa ngang ngược hống hách, chỉ cần có liên quan đến Hắc Bối Lão Lục, hắn đều đi đường vòng.

Không ngờ, vẫn rơi vào tay hắn.

Sự sợ hãi tột độ, cộng thêm cổ họng bị người ta nắm trong lòng bàn tay.

Chương 82

Chu phó quan một chữ cũng không nói ra được, trong cổ họng "khè khè" vang lên, như một con gà sắp tắt thở.

"Cho ngươi mặt mũi à?" Bốn chữ lạnh lùng lọt vào tai.

Trong đầu Chu phó quan lóe lên một tia sáng, đột nhiên nhớ đến cảnh tượng ở tửu lầu Hoắc gia hôm qua.

Cho nên, Hắc Bối Lão Lục là thay mặt thằng họ Hứa kia đến tìm lại danh dự?

Vậy trận đòn hắn bị đánh trước đó, có phải cũng liên quan đến thằng nhóc đó không?

Hắn vừa thất thần, ngón tay bóp trên cổ đột nhiên siết chặt, lại bóp hắn đến trợn trắng cả mắt.

"Cái đầu của ngươi, ta ghi nợ, không muốn sống nữa, ta sẽ thành toàn cho ngươi." Hắc Bối Lão Lục chỉ nói một câu này, rồi buông tay.

Chu phó quan mềm nhũn ngồi trên đất, thậm chí còn quên cả thở.

Mãi đến khi bóng lưng đó lại một lần nữa khuất vào bóng tối, hắn mới hít một hơi thật mạnh, nằm bò trên đất ho sặc sụa.

Vừa ho vừa nôn.

Trên mặt nước mắt nước mũi giàn giụa, dưới thân thì nước tiểu hòa lẫn dịch vị.

Thảm hại đến mức không thể tả.

Hứa Ngôn ngủ một đêm ngon giấc.

Ngày hôm sau, vẫn cùng Lý Song, lái xe hơi đến bộ tư lệnh.

Lần này ra hỏi chuyện, lại không phải là người lính hôm qua.

Hơn nữa ánh mắt hắn nhìn Hứa Ngôn, luôn mang một vẻ dò xét kỳ quái.

Hứa Ngôn lại diễn lại quy trình của ngày hôm qua.

Lần này chưa đầy một nén hương, đã thấy Chu phó quan đích thân từ bộ tư lệnh đi ra.

Hắn vẫn mặc quân phục thẳng tắp, vẻ ngoài bảnh bao.

Nhưng nhìn kỹ dáng đi của hắn, lại có vẻ cực kỳ cứng nhắc.

Hứa Ngôn vẫn ngồi im như núi trong xe, nhìn Chu phó quan đi tới.

Mãi đến khi hắn đích thân cúi người gõ cửa sổ xe, anh mới mỉm cười hạ cửa kính xuống.

"Chu phó quan, ngọn gió nào đã thổi ngài ra đây thế?" Chu phó quan ngầm cắn chặt răng, trên mặt lại mang nụ cười nhiệt tình đáp lại: "Chẳng phải là hôm qua quá bận, không thể thực hiện lời hứa với Hứa tiên sinh." "Cho nên hôm nay vừa nhận được thông báo của cấp dưới, nói là Hứa tiên sinh đến, Chu mỗ liền lập tức đích thân ra đón." Từ tối qua lơ mơ về đến nhà, đến sáng nay ngồi trong văn phòng của mình ở bộ tư lệnh, trái tim hắn chưa từng hoàn toàn yên ổn.

Mỗi người đi qua bên cạnh hắn, Chu phó quan đều bất giác cảnh giác nhìn chằm chằm hai cái.

Sợ rằng, lại là cái bẫy do Hứa Ngôn giăng ra.

Trận đòn trước khi gặp Hắc Bối Lão Lục, bất kể có phải là Hứa Ngôn làm hay không, cũng bị hắn tính cả lên đầu Hứa Ngôn.

Chu phó quan nói chuyện, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh.

Hắn rất nghiêm túc suy nghĩ, lát nữa thằng mặt trắng này gặp Trần Tư lệnh, hắn có nên vu oan giá họa hay không.

Mượn tay Trần Tư lệnh, trừ khử tên chướng mắt này.

Dù sao, trong nhận thức của hắn, Hắc Bối Lão Lục là vệ sĩ được Hứa Ngôn dùng tiền thuê.

Nếu kim chủ trả tiền này không còn, Hắc Bối Lão Lục tự nhiên cũng sẽ không vô cớ tìm đến gây phiền phức cho mình.

Tâm tư của hắn bị Hứa Ngôn nhìn thấu, cũng sớm đã chuẩn bị hậu thủ, đề phòng tên này sau lưng giở trò.

"Ngươi không chọc ta, thì cũng thôi, nếu không biết điều..." Hứa Ngôn trong lòng thầm tính toán, đem sát ý lạnh lẽo đều thu hết vào đáy mắt.

"Chu phó quan, không biết Trần Tư lệnh bây giờ có ở trong bộ tư lệnh không, có bận lắm không, có thời gian gặp tôi không?" Anh cố ý không xuống xe, chỉ cách cửa sổ xe nói chuyện với Chu phó quan.

Chỉ là để hắn duy trì tư thế cúi người thấp đầu mà thôi, coi như là giữ lại cho hắn mấy phần thể diện cuối cùng.

Còn muốn được cho mặt mà không biết xấu hổ, thì tính mạng cũng đừng cần nữa.

May mà Hắc Bối Lão Lục dường như đã thực sự dọa được Chu phó quan, hắn tuy nụ cười trên mặt sắp không giữ nổi, nhưng vẫn kiên nhẫn nói chuyện với Hứa Ngôn.

"Yên tâm đi Hứa tiên sinh, hôm nay Tư lệnh chúng tôi vừa hay không có việc gì." "Ngài cứ đi vào với tôi đi." Hứa Ngôn lúc này mới gật đầu: "Nếu vậy, thì đi thôi." Lý Song giao xe cho một người lính khác lái sang một bên đỗ, sau đó nhanh chóng đuổi kịp Hứa Ngôn, cùng nhau vào bộ tư lệnh.

Từ lúc vào cửa, Hứa Ngôn đã tỏ ra rất bận rộn.

Miệng anh hơi mở, thỉnh thoảng phát ra những tiếng trầm trồ.

Dường như bị bầu không khí canh phòng nghiêm ngặt và kiến trúc trang nghiêm, bề thế trong bộ tư lệnh làm choáng ngợp.

Giống như bà Lưu lần đầu vào Đại Quan Viên, nhìn thấy cái gì cũng thấy mới lạ.

Có thể thấy anh đang cố gắng kiềm chế bản thân, nhưng vẫn không tự chủ được mà để lộ ra một loại khí chất nhà quê rất thuần túy.

Chu phó quan đi bên cạnh, dùng khóe mắt quan sát từng cử chỉ của anh.

Biểu hiện của Hứa Ngôn quả nhiên rất có sức mê hoặc.

Còn chưa đi vào tòa nhà chính của bộ tư lệnh, vẻ dò xét trên mặt Chu phó quan đã hoàn toàn bị sự khinh thường và không thèm để ý thay thế.

Loại nhà quê mới phất này, chẳng qua là có hai đồng tiền bẩn thôi.

Chỉ có thể mua chuộc Hắc Bối Lão Lục bảo vệ hắn một thời gian, muốn thu phục thì tuyệt đối không thể nào.

Xem ra, lát nữa không chỉ có thể ngầm gợi ý Trần Tư lệnh tống tiền hắn một vố, kế hoạch báo thù trước đây của mình dường như cũng có thể đưa ra bàn bạc.

Hứa Ngôn thì dường như không hề hay biết gì về điều này, chỉ đi theo sau Chu phó quan, một bước chân vào vận mệnh chưa biết.

Phòng làm việc của Tổng tư lệnh.

Trần Tư lệnh đang nhìn tấm bản đồ Hồ Nam lớn treo trên tường.

Xung quanh Trường Sa dùng những mũi tên màu sắc khác nhau, đánh dấu phạm vi thế lực khác nhau.

Chỉ riêng một tỉnh Hồ Nam đã có đến mấy chục quân phiệt lớn nhỏ.

Thế lực lớn nhất, tự nhiên là chiếm cứ Trường Sa của chính mình.

Các thế lực quân phiệt vừa và nhỏ xung quanh, đa số cũng chọn quy thuận, dựa dẫm.

Nhưng nằm bên cạnh giường sao có thể để người khác ngủ say.

Quân đội không thể hoàn toàn nắm trong tay mình, sớm muộn cũng sẽ trở thành con hổ cắn lại mình sau này.

"Những quân đội tạp nham rải rác trong dân gian, vẫn nên sớm thu biên thì tốt hơn." "Trong biên chế, ta sẽ có quyền kiểm soát tuyệt đối, muốn cô lập những quân phiệt nhỏ đó, dễ như trở bàn tay." "Nếu không thu biên được... thì nên sớm bóp chết đi, để tránh sau này nuôi hổ gây họa." Trần Tư lệnh đang suy nghĩ, bỗng nghe lính gác bên ngoài báo cáo.

"Báo cáo Tư lệnh, Chu phó quan dẫn hai người đến, muốn xin Tư lệnh tiếp kiến." "Hắn lại dẫn người đến?" Trần Tư lệnh nhìn lính gác của mình, lại hỏi tiếp: "Hai người đó trông thế nào, thái độ của Chu phó quan với họ ra sao?" "Người đi đầu trắng trẻo, rất tuấn tú.

Người đi sau, nhìn là biết là hộ vệ." "Còn về Chu phó quan..." Biểu cảm của lính gác đột nhiên trở nên có chút kỳ quái.

"Nói!

Đừng lằng nhằng!" Trần Tư lệnh không phải người có tính kiên nhẫn, lập tức quát lên.

"Chu phó quan nói chuyện với người đó thì tươi cười, nhưng vừa quay đầu đi đã mặt mày khinh bỉ, tiểu nhân cũng không biết nên nói thế nào." Lính gác vừa nói câu này, trong lòng Trần Tư lệnh ít nhiều cũng có chút tính toán.

Xem ra, hai người được dẫn đến, là có chút vốn liếng mới được giới thiệu đến trước mặt mình.

Chỉ là vốn liếng này còn chưa đủ để Chu phó quan kiêng dè, hoặc nói thẳng ra, chỉ là một gã nhà quê mới phất đến cửa, cho nên mới khiến Chu phó quan quay mặt đi đã đầy vẻ khinh miệt.

Thằng nhóc này không ít lần dẫn người đến trước mặt mình, ít nhiều đều sẽ bị vơ vét một lớp dầu mỡ.

Chắc hẳn, lần này cũng không ngoại lệ.

Trong lòng đã rõ, Trần Tư lệnh mặt mày lạnh nhạt nói: "Dẫn người vào đi, nói là, ta chỉ có năm phút." Lính gác nhận lệnh rời đi, rất nhanh đã truyền đạt lại cho ba người Chu phó quan đang đợi bên ngoài.

"Trần Tư lệnh chịu gặp tôi, đã là vạn phần vinh hạnh." Hứa Ngôn trên mặt vẫn tươi cười, không có chút nào không vui.

Anh thậm chí còn ra hiệu cho Lý Song, cho cả người lính gác kia tiền thưởng.

Chương 83

Nghe tiếng "lách cách" từ trong túi vải, không khó để đoán bên trong chứa ít nhất mấy đồng bạc lớn.

Dù chút tiền lẻ này Chu phó quan còn không thèm để vào mắt, nhưng nghĩ đến sáu thỏi vàng tối hôm kia, hắn đột nhiên lại bắt đầu ngứa ngáy trong lòng.

Không biết lát nữa Trần Tư lệnh có thể vơ vét được bao nhiêu, mà mình nói không chừng cũng có thể theo đó mà húp một chén canh.

Hắn nhìn Hứa Ngôn, trong mắt thêm vài phần tham lam.

Thậm chí còn tỏ ra vội vàng hơn lúc nãy.

"Đi thôi, Hứa tiên sinh." "Trước khi vào, tôi cần nhắc nhở ngài một câu.

Tuy Trần Tư lệnh chúng tôi nhân hậu, thường sẽ không dễ dàng nổi giận, nhưng nếu ngài không chú ý mà mạo phạm đến ngài ấy, thì ngay cả tôi cũng không cứu được ngài." "Tất cả, đều phải tự mình lo liệu." Chu phó quan đưa ra lời gợi ý cuối cùng, ý là hắn đã làm hết lòng hết nghĩa.

Một khi có chuyện gì ngoài ý muốn, tất cả đều không liên quan đến hắn.

Hứa Ngôn lập tức cười chắp tay nói: "Vẫn là Chu phó quan chu đáo, nhận được lời nhắc nhở của ngài, Hứa mỗ suốt đời không quên." Nói xong những lời xã giao, tiếp theo là phải xem bản lĩnh thật sự.

Hứa Ngôn dẫn Lý Song vào cửa, một cái đã nhìn thấy tấm bản đồ lớn treo kín cả bức tường.

Trên đó là bản đồ địa hình toàn bộ Hồ Nam, các thành trấn lớn nhỏ

đều được đánh dấu rõ ràng, Văn Huyện và Vũ Huyện cũng nằm trong số đó.

Chỉ là không biết vì sao, quyền sở hữu lãnh địa được đánh dấu trên đó vẫn là hai vị "Đại soái" trước kia, chứ không phải là Hứa Ngôn anh.

Trần Tư lệnh, ngồi ngay ngắn sau bàn làm việc bằng gỗ gụ.

Ông ta mới ngoài bốn mươi, hai hàng ria mép được cắt tỉa rất tinh tế.

Trên khuôn mặt dài là một đôi mắt nhỏ hẹp, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, âm u và dò xét.

Trong khoảnh khắc đối phương nhìn qua, Hứa Ngôn thậm chí còn có cảm giác như bị một con kền kền nhìn chằm chằm.

"Tên này không phải loại tốt lành gì, hơn nữa lòng dạ rất sâu, thủ đoạn và tâm cơ đều không phải là loại tép riu trước kia có thể so sánh được." Anh lập tức có phán đoán ban đầu.

Người có thể tập hợp được đội quân ba vạn người, chiếm Trường Sa làm của riêng, đương nhiên không phải là hạng tầm thường.

Nhưng đối với Hứa Ngôn mà nói, đó cũng chỉ là một nhiệm vụ nhỏ có chút thử thách mà thôi.

Người cười đến cuối cùng mới là người cười đẹp nhất.

"Trần Tư lệnh, ngưỡng mộ đã lâu, tại hạ Hứa Ngôn, cuối cùng cũng được gặp ngài!" Hứa Ngôn đột nhiên vẻ mặt kích động, tiến lên mấy bước định bắt tay Trần Tư lệnh.

"Đứng lại!

Hỗn xược!

Tư lệnh chúng tôi há là người ngươi muốn chạm là chạm được!"

Lính gác đi theo vào đột nhiên quát lớn một tiếng, xông lên định đẩy Hứa Ngôn ra.

Nhưng anh vừa hay bước lên một bước, tay của người lính gác đó liền trượt qua vai anh.

“A?

Ồ, xin lỗi xin lỗi!

Tôi thực sự quá vui mừng, nhất thời có chút thất thố, Trần Tư lệnh, ngài tuyệt đối đừng giận tôi nhé!” Hứa Ngôn nghe lời của lính gác, mới vẻ mặt bừng tỉnh rồi áy náy xin lỗi.

Sau đó, để tỏ ra mình không có ác ý, lại vội vàng lùi về sau hai bước.

Lại một lần nữa né được bàn tay muốn bắt lấy anh của người lính gác.

“Được rồi, không biết không có tội!

Khách đến nhà, đừng để người ta nói lính của ta không biết lễ số!” Trần Tư lệnh cũng là người tinh mắt.

Ông ta luôn cảm thấy Hứa Ngôn một tiến một lùi này, không phải là không có quy tắc.

Dĩ nhiên, ông ta cũng là để thể hiện sự độ lượng của mình, cố ý làm ra vẻ.

Lính gác nghe lời, lui về sau lưng Trần Tư lệnh.

Nhưng vẫn ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Hứa Ngôn.

Dường như anh dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, giây tiếp theo súng sẽ chĩa vào trán anh.

Huấn luyện xong lính gác của mình, Trần Tư lệnh mới lại nhìn về

phía Hứa Ngôn: "Vị này là?" Ông ta nhìn Hứa Ngôn, nhưng lời lại là hỏi Chu phó quan.

"Vị này là Hứa Ngôn đến từ Văn Huyện, nói là ngưỡng mộ Tư lệnh ngài đã lâu, cuối cùng mới có cơ hội đến bái kiến, đã liên tục đến hai lần, cầu xin tôi mấy hồi." "Tôi thấy, cậu ta đối với Tư lệnh ngài cũng là một lòng trung thành, cho nên... mới cả gan dẫn đến trước mặt ngài." Chu phó quan nói một tràng, quả thực rất có thể đi vào lòng người.

Chẳng trách hắn được Trần Tư lệnh ưu ái.

Điều này cũng khiến Hứa Ngôn nhận ra, Trần Tư lệnh là người thích được tâng bốc.

Anh cũng phối hợp với lời của Chu phó quan, liên tục gật đầu.

Cố gắng biểu hiện hết mức đặc chất của một kẻ nhà quê.

Tuy khí chất cao quý của bản thân rất khó che giấu, nhưng không cản được diễn xuất cao siêu của Hứa Ngôn.

Trần Tư lệnh tuy ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra khí chất bất phàm của Hứa Ngôn, nhưng cũng dần bị diễn xuất của anh lừa gạt, thấy anh chỉ là một kẻ nhà quê vội vàng nịnh bợ lại có điều cầu xin.

Tuy nhiên, ông ta đột nhiên đưa tay khẽ gõ lên mặt bàn.

Ý vị sâu xa hỏi: "Sao ta lại nhớ, Văn Huyện, là địa bàn của thằng nhóc Tôn Toàn Thắng nhỉ?" Tôn Toàn Thắng?

Thì ra vị Tôn đại soái trước kia tên là vậy.

Hứa Ngôn mỉm cười, đưa tay ra xoa xoa trước người, làm ra vẻ hơi gượng gạo lại có chút ngại ngùng.

"Không giấu gì Trần tư lệnh, Tôn đại soái kia ở Văn Huyện làm cho trời oán người than, dân chúng lầm than, sớm đã mất hết lòng

dân." "Trương đại soái ở Vũ Huyện nhân cơ hội đến tấn công, kết quả Tôn đại soái đã vong mạng trong chiến loạn." Đây là lời giải thích mà anh đã nghĩ sẵn.

Hơn nữa, đây cũng là chín phần thật một phần giả, mặc cho ai đi điều tra cũng sẽ ra kết quả này.

"Nếu là Trương đại soái phát binh đến đánh, tại sao người đến gặp ta không phải hắn, mà là cậu?" Trần tư lệnh nhìn chằm chằm Hứa Ngôn, cố gắng tìm ra manh mối từ vẻ mặt của anh.

"Không giấu gì Trần tư lệnh, tại hạ từng là văn thư dưới trướng Tôn đại soái, sau này được cất nhắc làm tham mưu." "Trương đại soái tuy đến đánh, nhưng tại hạ đã đánh úp hậu phương của hắn, khiến hắn trở tay không kịp.

May mắn..." Dù những lời phía sau anh không nói ra, nhưng Trần tư lệnh cũng đã hiểu ý.

"Nói như vậy, Văn Huyện bây giờ là địa bàn của cậu, vậy cậu đến gặp ta là vì?" Giữa các quân phiệt lớn nhỏ thôn tính lẫn nhau là chuyện hết sức bình thường.

Kẻ không có năng lực sẽ bị đào thải, kẻ thích nghi mới có thể tồn tại.

Một Văn Huyện xa xôi hẻo lánh, Trần tư lệnh còn chưa đặt vào mắt.

Vì vậy, ông ta cũng không còn hứng thú tìm hiểu thêm, trực tiếp hỏi thẳng.

"Thứ nhất là bản thân tôi ngưỡng mộ Trần tư lệnh ngài, nên nhất định phải đến." "Thứ hai, đội quân của Tôn đại soái trước đây là do dân gian tự lập nên, chung quy vẫn là danh không chính ngôn không thuận." "Trần tư lệnh ngài mới là chủ tâm cốt của tất cả chúng ta, đi

theo ngài, lòng tôi mới thấy vững chắc, mới xem như tìm được chỗ dựa a!" Hứa Ngôn nịnh nọt như không cần tiền.

Cứ dỗ dành một phen, lấy được biên chế vào tay, sau này sớm muộn gì cũng phải tìm lại thể diện.

Trần tư lệnh nghe xong, sắc mặt có chút dịu đi, đáy mắt cũng hiện lên vẻ hòa hoãn.

Nếu nói về tài tâng bốc, Hứa Ngôn nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất.

Năm đó khi anh tay trắng lập nghiệp, đã từng gặp qua hạng người nào, đã từng nói qua những lời gì.

Mấy câu này bây giờ chẳng qua chỉ là muỗi.

Trần tư lệnh nghe mà lòng vui như hoa nở, nhưng sắc mặt Chu phó quan lại không được tốt cho lắm.

Hắn đột nhiên phát hiện, hình như mình đã làm một việc ngu xuẩn.

Cái miệng của Hứa Ngôn này còn lanh lợi và khéo nói hơn hắn.

Mấy câu đã dỗ cho Trần tư lệnh vui vẻ như vậy.

Rõ ràng là đến ăn xin, lại nói cứ như đứa con trai lưu lạc bên ngoài nhiều năm, cuối cùng cũng tìm được cha.

Mẹ nó chứ, quả nhiên là còn co được duỗi được hơn cả mình!

"Cậu nói như vậy, bản tư lệnh rất lấy làm vui mừng." Trần tư lệnh hài lòng gật đầu.

Chương 84

Người có giác ngộ chủ động tìm đến ông ta không nhiều.

Dù có, cũng chẳng qua là muốn tìm một chỗ dựa, mượn cờ của ông ta để bảo vệ bản thân bình an mà thôi.

Xem ý của Hứa Ngôn, anh ta muốn quy thuận mình, để có được một biên chế chính thức.

Tuy không coi trọng chút binh lực ít ỏi ở Văn Huyện, nhưng Trần tư lệnh lại rất hứng thú với lợi ích mà Hứa Ngôn có thể mang lại cho mình.

Vì vậy ông ta lại hỏi thẳng một lần nữa.

“Hứa Ngôn, phải không?” “Cậu có được tấm lòng này, đã vượt xa rất nhiều người.

Theo lý, có người tài giỏi như cậu đến đầu quân, bản tư lệnh nên mở rộng cửa chào đón.” “Nhưng cậu cũng là người cầm quân, chắc cũng biết nuôi binh chính là nuôi một con thú nuốt vàng.” “Bản tư lệnh kéo theo ba vạn anh em, nói thật, cũng là đang gắng gượng chống đỡ, không muốn để các anh em theo ta phải chịu đói chịu rét mà thôi.” Ông ta nói đến đây thì dừng lại, khẽ thở dài một hơi.

Phía sau lại không chịu nói thêm một chữ nào nữa.

Hứa Ngôn nghe đàn biết ý, lập tức quay đầu nhìn Lý Song một cái.

Người sau từ trong lòng lấy ra hai tờ kim phiếu, trực tiếp giao vào tay Hứa Ngôn.

“Trần tư lệnh, tại hạ biết rõ tư lệnh trượng nghĩa, lại nhân hậu, không nỡ để anh em dưới trướng chịu khổ, nên đã tự mình gánh vác rất nhiều.” “Đây là một chút tấm lòng nhỏ, mong Trần tư lệnh ngài

đừng từ chối.” Hai tờ kim phiếu kia vừa lấy ra, mắt Chu phó quan lập tức sáng rực lên.

Hắn đứng ngay sau lưng Hứa Ngôn, nhìn rõ trên đó một tờ mệnh giá 10, một tờ là 20.

Điều này có nghĩa là, tổng cộng là ba mươi cây vàng nhỏ!

Nhìn như vậy, sáu cây vàng nhỏ mà mình nhận được hôm trước, căn bản không đáng để so.

“Hứa tiên sinh ra tay thật hào phóng, ba mươi cây vàng nhỏ nói lấy là lấy ra được, quả nhiên là tài lực dồi dào, không hổ là người có thể mời được Ngô gia, Hoắc gia và cả Hắc Bối Lão Lục đứng ra bảo lãnh.” Chu phó quan không khỏi mắt đỏ hoe, nói ra những lời cũng mang theo một cỗ chua lè.

Lời nói trong ngoài đều bắt đầu đào hố cho Hứa Ngôn.

Trước tiên chỉ rõ anh ta có quan hệ với ba nhà trong Cửu Môn, mặt khác cũng ngầm ám chỉ với Trần tư lệnh, trên người người này còn có thể moi ra nhiều dầu mỡ.

Đồng tử Trần tư lệnh co lại, quả nhiên thái độ thờ ơ ban nãy đã bớt đi vài phần.

Nếu muốn gặp mình, đi đường của Chu phó quan dĩ nhiên là lối tắt.

Nhưng liên hợp cả ba nhà trong Cửu Môn để bày kế, nhằm thông qua con đường của Chu phó quan, bên trong chắc chắn có ẩn tình lớn.

Hứa Ngôn sớm đã nghĩ đến Chu phó quan sẽ đào hố cho mình, lập tức xua tay lia lịa: “Chu phó quan, ngài đừng đùa tôi!” “Tôi không thể so với ngài được, ngài là người thân cận bên cạnh Trần tư lệnh, muốn gặp Trần tư lệnh lúc nào cũng được.” “Tôi ở Văn Huyện, đến Trường Sa một lần vốn đã không dễ dàng, nếu không bỏ ra vốn lớn, làm sao có

thể dễ dàng gặp được Trần tư lệnh một lần chứ.” Anh nói như vậy, những hành vi trước đó lập tức lại có lời giải thích hợp lý.

Tuy nhiên, Trần tư lệnh cũng sẽ không dễ dàng buông lỏng cảnh giác.

Ông ta tuy không mấy tin tưởng, một Văn Huyện nhỏ bé có thể nuôi được bao nhiêu quân đội.

Càng không tin Hứa Ngôn sau khi có được biên chế chính thức, lại có thể gây ra mối đe dọa gì cho mình.

Dù sao, ba vạn tinh binh cường tướng, cùng với một lượng lớn súng ống đạn dược, khiến sự tự tin của ông ta tăng cao chưa từng có.

Ngay cả mấy quân phiệt lớn ở tỉnh lân cận nếu đơn độc đến tấn công, cũng phải cân nhắc xem có bị cắn trả mất nửa cái mạng hay không.

Một quân phiệt nhỏ không ra gì như Hứa Ngôn, có thể gây ra sóng gió gì chứ.

Ông ta trầm ngâm, mắt lại dán chặt vào hai tờ kim phiếu trong tay Hứa Ngôn.

Gã này vừa ra tay đã là ba mươi cây vàng nhỏ, chắc chắn vẫn chưa đến giới hạn.

Nhưng nếu mình ép gã quá đáng, sau này e là cũng khó mà moi ra được thứ gì.

Vẫn là nên cho một mồi câu đủ ngọt, thả dây dài, câu cá lớn.

Ngay lúc Trần tư lệnh đang suy nghĩ, nên cho Hứa Ngôn một mồi câu như thế nào, để anh ta có thể cam tâm tình nguyện để lại ba mươi cây vàng nhỏ, sau này còn phải thường xuyên đến cống nạp hiếu kính mình.

Thì nghe thấy bên ngoài có người bẩm báo.

“Báo cáo Trần tư lệnh, Trương tham mưu cầu kiến.” Mắt Trần tư lệnh sáng lên, bật người đứng dậy, liên tục đáp: “Mau mời, mau mời!” Hứa Ngôn quay đầu theo, liền nghe thấy trong hành lang truyền đến một tràng tiếng bước chân trầm ổn mà vững chãi.

Anh thầm cười: “Ối chà, đến sớm không bằng đến đúng lúc.” Rất nhanh, một người đàn ông trẻ tuổi mặc quân phục thẳng tắp, anh tư hiên ngang xuất hiện ở cửa.

Anh ta mày kiếm mắt hổ, mũi cao môi mỏng.

Ánh mắt lướt qua sắc bén lạnh lùng, tự có một cảm giác cao ngạo thoát tục.

Trương Khải Sơn, Trương Đại Phật Gia tương lai.

Dù bây giờ chỉ là một tham mưu nhỏ, nhưng đã có khí thế khiến người ta không thể xem thường.

Khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Ngôn, ánh mắt anh ta khẽ lóe lên.

Nhưng rất nhanh lại bị hàng mi dài che khuất.

Ngước mắt lên lần nữa, lại là một vẻ lạnh lùng không gợn sóng.

“Khải Sơn à, cậu về rồi, chuyện làm thế nào?” Trần tư lệnh dường như đã giao cho Trương Khải Sơn nhiệm vụ gì đó, vừa gặp mặt đã vội vàng hỏi han.

Trương Khải Sơn không lập tức trả lời, mà lại liếc về phía Hứa Ngôn lần nữa.

Điều này dường như cũng nhắc nhở Trần tư lệnh, ông ta đồng thời quay đầu nói với Hứa Ngôn: “Thế này, hôm nay bản tư lệnh còn có việc phải xử lý, cậu về trước đi.” “Chuyện của cậu, bản tư lệnh cũng đã để trong lòng.

Nếu có sắp xếp gì tốt, sẽ để Chu phó quan đi thông báo cho cậu." Ông ta rõ ràng là xem trọng tình báo mà Trương Khải Sơn mang về hơn, vội vàng muốn đuổi Hứa Ngôn đi.

Hứa Ngôn lại biết, lần này nếu mình cứ thế đi, lần sau sẽ không phải là ba mươi cây vàng nhỏ có thể giải quyết vấn đề nữa.

Vì vậy anh cố ý thở dài một hơi, định nhét hai tờ kim phiếu vào lòng.

Tiếng thở dài này quả nhiên đã thu hút sự chú ý của Trần tư lệnh.

"Sao thế, cậu có gì không hài lòng với sự sắp xếp của bản tư lệnh à?" Sắc mặt Trần tư lệnh âm trầm, cũng là nhân cơ hội trút giận vì Hứa Ngôn không chủ động để lại kim phiếu.

"Không phải, Trần tư lệnh ngài hiểu lầm rồi!" Hứa Ngôn liên tục xua tay.

Anh có thể cảm giác được, ánh mắt của Trương Khải Sơn trước sau không rời khỏi mình.

Dường như còn mang theo sự nghi hoặc sâu sắc.

Chẳng lẽ, anh ta có cảm ứng với máu Kỳ Lân trong cơ thể mình?

Hứa Ngôn cẩn thận hồi tưởng lại, dường như không có dấu hiệu nào cho thấy máu Kỳ Lân sẽ khiến người nhà họ Trương cảm nhận được sự tồn tại của nhau.

Nhưng ánh mắt đầy suy tư của Trương Khải Sơn lại khiến ý niệm này của anh không khỏi lung lay.

"Là thế này, Trần tư lệnh.

Sắp tới tôi phải rời đi một thời gian rất dài." "Lần sau đến bái kiến ngài, không biết là lúc nào nữa, nên vừa rồi mới không nhịn được mà thở dài." Hứa Ngôn nói ra cái cớ đã nghĩ sẵn.

Bất kể trong lòng Trương Khải Sơn đang nghĩ gì, kế hoạch của mình đều phải diễn ra theo đúng trình tự.

Tương lai, anh không chỉ muốn đoạt lấy vị trí quan phòng thành của Trương Đại Phật Gia, thậm chí cả Cửu Môn, cũng đều phải thu vào dưới trướng.

Bây giờ, cứ xem như một khúc dạo đầu nhỏ đi.

Trần tư lệnh ngẩn ra, dường như không ngờ Hứa Ngôn sẽ đưa ra câu trả lời như vậy.

"Rời đi?

Cậu không ở lại Văn Huyện, định đi đâu?" Ông ta vội vàng truy hỏi.

Nói như vậy, nếu hôm nay cứ thế thả người đi.

Trong một thời gian rất dài, sẽ không lấy được ba mươi cây vàng nhỏ kia?

Vừa nghĩ đến khả năng này, Trần tư lệnh lập tức có chút ngồi không yên.

"Trần tư lệnh, ngài cũng là người có quân đội dưới trướng, chi tiêu một ngày cũng đủ khiến người ta đau đầu." "Tôi muốn nuôi đám anh em kia, thì phải tìm đủ mọi cách để kiếm tiền." "Nếu có một danh phận chính thức, mọi việc đều dễ làm.

Ít nhất trên địa phận Hồ Nam, ai mà không nể mặt Trần tư lệnh ngài, cũng có thể cho tôi chút tiện lợi." "Nếu chỉ dựa vào một mình tôi, e là sẽ gặp nhiều khó khăn, đến lúc đó... e là không thể không dùng đến vốn liếng gia đình, không còn tâm sức để lo những chuyện khác." Hứa Ngôn nhìn kim phiếu trong tay, lại cười khổ lắc đầu.

Sau đó, từ từ nhét kim phiếu vào lòng.

Trần tư lệnh cuối cùng cũng hiểu được ý tứ ngoài lời của anh.

Chương 85

Đây là đang ám chỉ, nếu không có được thân phận được chính quyền công nhận, Hứa Ngôn sẽ dùng số tiền vốn có thể dùng để "hiếu kính" mình, đi nuôi đám quái vật nuốt vàng dưới trướng.

Vậy thì không chỉ là tổn thất ba mươi cây vàng nhỏ.

E là còn tăng lên gấp bội.

"Như vậy đúng là không được." Trần tư lệnh làm bộ lo lắng nói.

Ông ta hơi trầm ngâm một lát, rồi như thể đã đưa ra một quyết định trọng đại, đập bàn một cái.

"Thế này, cậu nói cho bản tư lệnh biết, bây giờ dưới trướng cậu có bao nhiêu người, sau đó bản tư lệnh sẽ giúp cậu nghĩ cách?" "Không giấu gì Trần tư lệnh, thuộc hạ của Hứa mỗ miễn cưỡng đủ biên chế một trung đoàn, phần lớn đều là thu nhận tàn binh lính tản của hai huyện Văn Vũ, thật sự không đáng nhắc tới." Hứa Ngôn lập tức đáp.

Anh cũng không sợ Trần tư lệnh phái người đi điều tra.

Mọi thứ đều được anh sắp xếp hoàn hảo, dù là Trương Khải Sơn đích thân dẫn đội đến điều tra ngầm, cũng không tra ra được bất kỳ manh mối nào.

"Chưa đến một trung đoàn à." Trần tư lệnh gõ nhẹ ngón tay lên bàn, sau đó thong thả nói: "Vậy, cho cậu biên chế một trung đoàn dân binh vậy." "Cũng thuộc dưới trướng bản tư lệnh, chấp nhận sự điều động bất cứ lúc nào của bản tư lệnh, cậu có bằng lòng không?" Mục đích của Hứa Ngôn chính là có được thân phận chính thức.

Còn về sau khi có được thân phận, có nghe theo sự điều động của

Trần tư lệnh hay không, đó lại là chuyện khác.

Dù sao, tướng ở ngoài, quân lệnh có thể không tuân.

Văn Huyện cách Trường Sa xem như là trời cao hoàng đế xa.

Trần tư lệnh ngay cả khu vực xung quanh mình còn chưa dọn dẹp sạch sẽ, lại có hơi sức đâu mà đi xa để tiễu trừ anh.

Vì vậy Hứa Ngôn không chút do dự nói: "Đa tạ Trần tư lệnh, Hứa mỗ cầu còn không được!" Trên mặt Trần tư lệnh đột nhiên hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý, lại bổ sung: "Nhưng mà, lương hướng của những người dưới trướng cậu, bản tư lệnh không thể giải quyết được, cần cậu tự nghĩ cách." "Dù sao, dưới trướng bản tư lệnh cũng có hơn ba vạn cái miệng đang chờ ăn, lương hướng trong tay cũng không phải từ trên trời rơi xuống." Hứa Ngôn thầm chế nhạo một tiếng.

Anh biết ngay, Trần tư lệnh sảng khoái cho biên chế như vậy, tất nhiên có vấn đề.

Quả nhiên, cái gọi là trung đoàn dân binh này, chẳng qua chỉ là một cái danh hão.

Nói trắng ra, chỉ là mượn da hổ của Trần tư lệnh cho anh làm bình phong mà thôi.

Còn về lương hướng thì đừng mơ, nhưng chỉ cần Trần tư lệnh cần, một tiếng ra lệnh, anh Hứa Ngôn liền phải vì thế mà vào sinh ra tử!

Tính toán này thật là hay, hoàn toàn là tay không bắt sói!

Tuy nhiên, Hứa Ngôn hoàn toàn không quan tâm những điều này.

Anh chỉ cười toe toét, liên tục gật đầu cảm tạ.

"Trần tư lệnh chịu cho tại hạ một biên chế chính thức, đã là ân

tình lớn lao rồi, sao dám xa vọng nhận được tài trợ lương hướng từ ngài nữa.” “Để tỏ lòng biết ơn, mong Trần tư lệnh nhất định nhận lấy món quà mọn này!” Nói rồi, anh lại lấy hai tờ kim phiếu từ trong lòng ra, trực tiếp đẩy đến trước mặt Trần tư lệnh.

“Ấy, làm gì vậy, bản tư lệnh chỉ là bị tấm lòng son sắt của cậu cảm động, kim phiếu này cậu cầm về đi!

Lương hướng sau này không phải là con số nhỏ đâu.” Trần tư lệnh nói là bảo Hứa Ngôn thu lại kim phiếu, nhưng tay lại đè lên đó không nhúc nhích.

Hứa Ngôn lại chắp tay ôm quyền, lùi về sau hai bước.

“Trần tư lệnh, nếu ngài không chịu nhận, chính là xem thường tại hạ, vậy thì biên chế trung đoàn dân binh này, tại hạ thật sự không dám nhận.” Dưới sự “uy hiếp” của Hứa Ngôn, Trần tư lệnh mới miễn cưỡng đồng ý nhận hai tờ kim phiếu.

Mục đích của hai bên đều đã đạt được, Hứa Ngôn nảy sinh ý định rời đi, Trần tư lệnh cũng không hề có ý muốn giữ anh lại.

Ngược lại, Trương Khải Sơn vẫn luôn im lặng không nói, coi như đã được xem miễn phí một vở kịch hay.

Mặc dù anh ta đã cố ý thu liễm khí tức, nhưng đối với Hứa Ngôn mà nói, cảm giác tồn tại mãnh liệt đó từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi.

Trước khi rời đi, Hứa Ngôn thuận thế liếc qua mặt Trương Khải Sơn.

Đối phương ngước mắt nhìn thẳng vào anh, giống như lần tình cờ gặp ở tửu lầu, chỉ là một cái liếc mắt thờ ơ.

Chỉ có điều, lúc đó người thờ ơ là Trương Khải Sơn.

Còn bây giờ, đã đổi thành Hứa Ngôn.

Hai bên đồng thời khẽ gật đầu, rồi lại nhìn đi chỗ khác.

Sau đó, lướt qua vai nhau.

“Khải Sơn à, để cậu đợi lâu rồi.

Lại đây, mau ngồi xuống.” Phía sau, truyền đến tiếng nói chuyện của Trần tư lệnh và Trương Khải Sơn.

Chắc là vẫn liên quan đến nhiệm vụ bí ẩn kia.

Hứa Ngôn bây giờ ngũ quan vượt xa người thường, chỉ cần anh đi chậm lại một chút, hoàn toàn có thể nghe được điều gì đó.

Nhưng anh vừa mới cố gắng đi chậm hơn, Chu phó quan đi cùng anh ra ngoài đã phát giác, bèn quay người nhìn anh.

“Hứa tiên sinh, không, bây giờ nên gọi anh là Hứa đoàn trưởng.” “Anh đã được như ý nguyện, sao thế, còn có chuyện gì quên làm à?” “Tôi chỉ đồng ý giúp anh một lần, đừng lãng phí.” Giọng nói âm dương quái khí của Chu phó quan tràn ngập bên tai, hoàn toàn lấn át giọng của Trương Khải Sơn.

Hứa Ngôn chỉ loáng thoáng nghe được mấy từ như “mỏ khoáng”, “truyền thuyết”, “xe ma”.

Chẳng lẽ, Trương Khải Sơn bây giờ đã được phái đi điều tra mỏ khoáng sản bên ngoài thành Trường Sa rồi?

“Sao thế, không có gì để nói, hay là lên chức đoàn trưởng rồi thì coi thường người khác?” Chu phó quan trong lòng nén một ngọn lửa.

Hắn vốn đã xem thường Hứa Ngôn, nên mới bày mưu hãm hại anh.

Không ngờ ngược lại bị người ta đánh cho một trận tơi bời, còn bị Hắc Bối Lão Lục đe dọa đến tính mạng.

Vì vậy mới phải dẫn Hứa Ngôn đến trước mặt Trần tư lệnh.

Không ngờ, Hứa Ngôn lại thật sự có được một biên chế.

Cái chức đoàn trưởng dân binh chó má gì chứ.

Xét về chức vụ, còn cao hơn hắn mấy cấp.

Nhưng lại không do Trần tư lệnh phát lương, tự nhiên cũng không thể ra lệnh cho Chu phó quan hắn.

Nhưng dù vậy, trong lòng hắn vẫn vô cùng khó chịu.

Cộng thêm Hứa Ngôn vẫn một vẻ thản nhiên, dường như cũng chẳng để lời hắn vào tai.

Chu phó quan càng khó chịu hơn.

Giọng hắn ngày càng lớn, cả hành lang đều vang vọng tiếng gào thét của hắn.

"Anh muốn gọi Trần tư lệnh ra đây, thì cứ tiếp tục tùy ý." Hứa Ngôn cuối cùng cũng liếc hắn một cái, cười như không cười nói.

"Đến lúc đó ông ta nghi ngờ thái độ trước đây của anh đối với tôi, không chừng, tôi sẽ phải nói ra chuyện sáu cây vàng nhỏ kia." Hứa Ngôn sớm đã nắm rõ tính cách của Chu phó quan và Trần tư lệnh.

Chu phó quan tham lam, Trần tư lệnh càng có thừa.

Nếu ông ta biết, thuộc hạ chỉ dẫn một người đến gặp mặt, đã nhận không sáu cây vàng nhỏ.

Vậy thì tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Chu phó quan sững sờ, ngay sau đó sắc mặt trở nên tái mét, nhưng lại ngoan ngoãn ngậm miệng.

Rõ ràng, hắn rất hiểu cấp trên của mình, cũng biết rõ những lời

này của Hứa Ngôn không phải là đang đe dọa hắn.

Mãi cho đến khi ra khỏi tòa nhà bộ tư lệnh, Chu phó quan mới dừng bước.

Hứa Ngôn đi được hai bước, cũng dừng lại, quay đầu nhìn hắn, đột nhiên nhếch mép.

"Không tồi, xem như anh có chút trí nhớ, biết điều rồi đấy." Anh đột nhiên giơ tay chỉ về phía xa.

Chu phó quan không hiểu, nhìn theo hướng tay anh chỉ.

Lại thấy trên bức tường cao, một bóng áo choàng đen vụt qua.

Sắc mặt hắn trong nháy mắt từ đen sì chuyển sang trắng bệch.

Áo choàng đó thuộc về ai, không ai rõ hơn hắn.

Nói như vậy, mọi hành động của mình đều nằm dưới sự giám sát của người đó.

Nếu hôm nay hắn lại làm chuyện gì thừa thãi, nói không chừng buổi tối lại phải đối mặt với tên sát tinh đó.

Hứa Ngôn bây giờ mới là đang đe dọa hắn một cách trần trụi!

Chương 86

Thấy Chu phó quan đã hiểu ý mình, Hứa Ngôn cũng không nói nhiều, quay người bỏ đi.

Chỉ là lúc anh đi, lại ngẩng đầu nhìn về phía phòng làm việc của Trần tư lệnh một cái.

Anh có dự cảm, trong tương lai không xa, anh sẽ sớm đối đầu trực diện với Trương Khải Sơn.

Rời khỏi bộ tư lệnh, Hứa Ngôn không nán lại trên phố nhiều, mà trực tiếp trở về dinh thự của mình.

Hai ngày nay bận rộn chuyện chính, đã hoàn toàn bỏ quên cô nhóc Nhạc Khỉ La sang một bên.

Bây giờ biên chế đã có, Hứa Ngôn cũng chuẩn bị trở về.

Nhưng trước đó, phải dỗ dành cô nhóc kia đã.

Hứa Ngôn vừa vào cửa, đã thấy một trong những tỳ nữ thân cận của Nhạc Khỉ La vội vã chạy tới.

Vì chạy quá vội, đến nỗi chạm mặt Hứa Ngôn mà cũng không nhận ra anh.

"Tiểu Thanh, cô định đi đâu vậy?" Hứa Ngôn kịp thời lên tiếng, gọi tỳ nữ kia lại.

"Ngôn gia, tạ ơn trời đất, ngài cuối cùng cũng về rồi!" Tỳ nữ kia dừng bước, thấy là Hứa Ngôn trở về, kích động đến đỏ cả vành mắt.

"Là tiểu thư, tiểu thư mất tích rồi!" "Tiểu La nhi mất tích rồi?" Hứa Ngôn sững sờ, sau đó lộ ra một nụ cười khổ.

Cô nhóc này, e là bị nhốt đến phát chán, nên tự mình ra ngoài tìm

niềm vui rồi.

Anh không lo Nhạc Khỉ La sẽ xảy ra chuyện gì.

Ngược lại là những kẻ có thể nhắm vào Nhạc Khỉ La, e là phải tự cầu phúc.

Vốn dĩ, Hứa Ngôn định trở về sẽ đưa Nhạc Khỉ La rời đi.

Bây giờ xem ra, là không được.

"Thôi vậy, dù sao cũng không chênh lệch một hai ngày." Hứa Ngôn quay đầu nói với Lý Song: "Cử hết những người mang theo đi, nhất định phải mau chóng tìm ra tung tích của tiểu thư." "Ngoài ra, đừng để nhân viên tình báo của Hoắc gia nhanh chân hơn, có vài chuyện, tôi không hy vọng sẽ truyền đến tai Hoắc Tam Nương." Lý Song nhận lệnh lui xuống.

Hứa Ngôn đi vào trong dinh thự được vài bước, đột nhiên dừng lại, rồi như chấp nhận số phận mà quay lại đi ra cổng lớn.

Ai bảo Nhạc Khỉ La là nhân vật đầu tiên anh cố định lại chứ.

Tự mình chọn trợ thủ, thì phải tự mình cưng chiều.

Có lẽ là do Thẻ cố định nhân vật, Hứa Ngôn đối với Nhạc Khỉ La trong một phạm vi nhất định sẽ có cảm ứng.

Thế nhưng bây giờ anh lại không có bất kỳ cảm giác nào, điều đó cho thấy Nhạc Khỉ La đã rời khỏi phạm vi này.

"Cô nhóc này, không phải là tự mình đi tìm huyết thực rồi chứ?" Trong đầu Hứa Ngôn đột nhiên nảy ra một ý niệm.

Mấy ngày nay, anh chưa từng ngừng cung cấp huyết thực cho Nhạc Khỉ La, chắc là không đến nỗi để cô đói đến mức phải tự đi tìm ăn.

Hơn nữa, máu của con quái thú trong núi Hồi Long đã giúp Nhạc

Khỉ La tấn cấp thành công.

Trong thời gian ngắn, cô có thể không cần phải hấp thụ huyết thực nữa.

Bây giờ mình không cảm ứng được cô ấy, ngay cả phương hướng để tìm kiếm cũng không có.

Hứa Ngôn không đi ô tô, mà đi bộ qua các con phố lớn ngõ nhỏ của Trường Sa.

Anh có một dự cảm kỳ lạ, Nhạc Khỉ La nhất định là bị chuyện gì đó giữ chân, đang kẹt lại ở một nơi nào đó.

Chỉ là cô nhóc này, rốt cuộc sẽ đi đâu nhỉ?

Hứa Ngôn vừa rời đi không lâu, đã bị Lý Song lái xe đuổi kịp.

"Ngôn gia, Nhạc tiểu thư đã ra khỏi thành Trường Sa, xem hướng đi, là về phía núi Hồi Long." "Tiểu La nhi đến núi Hồi Long?" Hứa Ngôn sững sờ, sau đó lập tức lên xe.

"Đi, chúng ta bây giờ cũng qua đó." Lý Song lại do dự một chút, nói: "Ngôn gia, Hoắc đương gia vừa mới đến, nói là có chuyện muốn gặp ngài." Đúng là đến sớm không bằng đến đúng lúc.

Cứ lúc định đi, thì chuyện gì cũng tới.

Hứa Ngôn suy nghĩ một lát, vẫn quyết định đi gặp Hoắc Tam Nương trước.

Nhạc Khỉ La đã đột phá cảnh giới đại yêu.

Con quái vật trong đầm sâu ở núi Hồi Long, đối với cô là vật đại bổ, dễ dàng có thể xé thành hai mảnh.

Yêu ma trong ngôi mộ nhà Đường cũng đã bị tiêu diệt sớm.

Ngôi mộ cộng sinh kia không biết còn có sự tồn tại quỷ dị nào,

nhưng chắc là tạm thời cũng bị mắc kẹt không ra được.

Với năng lực của Nhạc Khỉ La, dù có thật sự đánh không lại, năng lực tự vệ và chạy trốn vẫn đủ.

Lý Song bẻ lái, lại quay về dinh thự của Hứa Ngôn.

Hoắc Tam Nương được dẫn đến thư phòng ngồi, chưa đến một nén nhang, Hứa Ngôn đã vội vã bước vào.

"Hoắc gia chủ, ngọn gió nào đưa ngài đến đây?" Lô minh khí lấy ra từ ngôi mộ nhà Đường lần trước, phải chia thành nhiều đợt giao cho nhà họ Hoắc bán đi.

Lần này anh đến Trường Sa chỉ mang theo một lô, phần còn lại vẫn đang được cất giữ cẩn thận trong kho hàng ngầm ở Vũ Huyện.

Hoắc Tam Nương nhìn Hứa Ngôn, vẻ mặt muốn nói lại thôi, dường như có điều gì khó nói.

"Hoắc gia chủ có chuyện gì cứ nói thẳng đi.

Chuyện bên tôi đã xong, đang chuẩn bị trở về Văn Huyện." Hứa Ngôn không quan tâm lời này có làm mất lòng Hoắc Tam Nương hay không.

Anh quay lại là vì nể lô minh khí đó, cũng như mối quan hệ hợp tác với nhà họ Hoắc.

Đã làm hết tình hết nghĩa.

Nhưng nếu Hoắc Tam Nương cứ ấp a ấp úng, không chịu nói thẳng, vậy thì anh cũng chỉ có thể chọn cách bỏ đi mặc kệ.

"Là thế này, tôi đến để chúc mừng Hứa tiên sinh thăng chức đoàn trưởng dân binh." Hoắc Tam Nương cuối cùng cũng mở lời.

Chỉ là lời này vừa nghe đã biết là lời nói suông vô nghĩa.

Hứa Ngôn nhướng mày, không tỏ ý kiến, cũng không có bất kỳ biểu hiện nào.

Hoắc Tam Nương ngập ngừng, thấy Hứa Ngôn không đáp lời mình, chỉ có thể cứng rắn hỏi: "Hứa tiên sinh, nghe nói, ngôi mộ nhà Đường lần trước ngài mò được, còn có một ngôi mộ cộng sinh lớn chưa động đến?" Lời này vừa ra, Hứa Ngôn liền hiểu ý của bà ta.

Thì ra, là nhắm vào ngôi mộ cộng sinh của ngôi mộ nhà Đường kia.

Thông tin không thể nào từ chỗ Hắc Bối Lão Lục truyền ra, miệng của lão còn kín hơn cả vỏ sò.

Còn về đám anh em đao khách của lão, im lặng phát tài còn không kịp, sao lại để thêm người đến chia phần.

Mà người của Hứa Ngôn đều là tinh nhuệ do hệ thống thưởng, độ trung thành trăm phần trăm, càng không thể nào đem chuyện này đi rêu rao khắp nơi.

Hoắc Tam Nương có thể biết được thông tin này, tất nhiên là có con đường nào đó mà anh không biết.

Hứa Ngôn trầm ngâm, vẫn không đáp lại lời bà ta.

Thực ra, mộ lớn trong thiên hạ, người có năng lực thì được.

Anh không có cái suy nghĩ muốn chiếm hết mọi thứ làm của riêng.

Hơn nữa, nhà họ Hoắc cũng là người trong nghề, muốn chia một phần, cũng là điều không thể trách.

Hoắc Tam Nương thấy Hứa Ngôn vẫn không tỏ thái độ, tưởng rằng anh không muốn hợp tác với bà ta, sắc mặt có chút khó coi.

Nhưng ngôi mộ cộng sinh đó là do anh phát hiện, mình muốn chen một chân vào, thì tuyệt đối không thể vượt qua Hứa Ngôn được.

Vì vậy bà ta chỉ có thể kiên nhẫn, lại mặt dày mở lời.

“Hứa tiên sinh, chỉ cần ngài đồng ý, lần sau xuống cái mộ cộng sinh đó, mang theo nhà họ Hoắc chúng tôi.

Bất kể ngài đưa ra điều kiện gì, nhà họ Hoắc chúng tôi cũng quyết không từ chối!” Lời này có sức nặng đáng kể.

Ý nghĩ đầu tiên của Hứa Ngôn là, trong ngôi mộ cộng sinh đó, chắc hẳn có thứ gì đó mà nhà họ Hoắc quyết tâm phải có được.

Mình bây giờ ngay cả triều đại của ngôi mộ đó còn chưa rõ, nhà họ Hoắc lại đã nhắm vào thứ bên trong, sự chênh lệch thông tin bất đối xứng này khiến anh thật sự có chút không vui.

Ban đầu, anh đã yêu cầu Lý Song phải làm được, muốn nhà họ Hoắc biết thông tin gì, họ mới có thể tra được thông tin đó.

Chương 87

Nhưng bây giờ xem ra, nhà họ Hoắc có thể ngồi vững trên con đường tình báo này, quả nhiên vẫn có chỗ hơn người.

"Hoắc gia chủ, bà muốn xuống ngôi mộ đó, tôi cũng rất hoan nghênh." "Nhưng chúng ta đã là quan hệ hợp tác, vậy thì chia sẻ thông tin, hẳn là nền tảng cơ bản nhất chứ?" Hứa Ngôn điểm một câu.

Sắc mặt Hoắc Tam Nương hơi biến đổi, thoáng chút hoảng loạn, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

"Hứa tiên sinh, tôi cũng là tình cờ có được thông tin này, cho nên..." Lời bà ta còn chưa nói hết, Hứa Ngôn đã uống cạn chén trà, đứng dậy đi ra ngoài thư phòng.

"Hoắc gia chủ đã không có chút thành ý nào, vậy chuyện này coi như bỏ đi, không cần nói nữa." Anh không có tâm trạng để chơi trò giả dối với người khác.

Hoắc Tam Nương lập tức sốt ruột, cũng đứng dậy, vội vàng đuổi theo ra ngoài.

"Hứa tiên sinh, mọi chuyện đều có thể thương lượng, Hứa tiên sinh!" Hứa Ngôn không dừng bước, trong mắt càng lóe lên tia lạnh lẽo.

Xem ra, bình thường tính tình của anh vẫn quá tốt, đối với những người này cũng quá ôn hòa.

Đến nỗi trong lòng họ, vẫn cảm thấy mình và họ là quan hệ bình đẳng.

Chỉ thu phục một Hắc Bối Lão Lục vẫn chưa đủ, thực lực của lão vẫn chưa đủ để trấn áp vị gia chủ nhà họ Hoắc này.

Ngay khi Hứa Ngôn sắp bước ra khỏi hậu hoa viên, Hoắc Tam Nương cuối cùng cũng đuổi kịp, giang hai tay ra chặn trước mặt anh.

Chỉ có mấy bước chân, mà bà ta lại thở hổn hển, ngực phập phồng dữ dội.

Hoắc Tam Nương cắn chặt đôi môi đỏ mọng, một đôi mắt đẹp lộ ra vẻ bất đắc dĩ và vô tội, thậm chí còn có vài phần oán giận, vẻ mặt phức tạp nhìn Hứa Ngôn.

Đây là một khung cảnh đẹp không tả xiết.

Hoắc Tam Nương vốn thuộc tuýp người xinh đẹp diễm lệ, kết hợp với vẻ mặt vô tội, có một sự tương phản đáng yêu.

Mà vóc dáng của bà ta nóng bỏng, thậm chí còn nổi bật hơn cả dung nhan.

Dưới cảm xúc lo lắng như vậy, hơi thở dồn dập khiến thân hình kiêu hãnh của bà ta càng thêm thẳng tắp và thu hút.

“Hứa tiên sinh, xin ngài hãy tin tôi.

Nhà họ Hoắc chúng tôi thật lòng muốn hợp tác với ngài.” “Còn về việc chia sẻ thông tin, vốn dĩ là nên làm, tôi cũng không nói là không cung cấp, ngài... ngài đây...” Ý tứ uất ức trong lời nói của bà ta gần như hiện rõ trên mặt.

Nhưng Hứa Ngôn kiếp trước thân gia trăm tỷ, mỹ nữ vây quanh như mây, tuyệt sắc nào mà chưa từng thấy.

Thứ anh không quan tâm nhất, chính là mỹ nhân kế.

Anh cúi mắt nhìn mỹ nhân trước mặt, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt đến mức có thể bỏ qua.

“Hoắc đương gia, khi nào bà có thể thật sự thẳng thắn, hãy đến tìm tôi.” “Ngôi mộ đó ở ngay đó, không mọc chân, cũng không chạy

được.” “Còn bây giờ, tôi còn có việc, xin thất lễ trước.” Hứa Ngôn nói xong, không thấy thân hình di chuyển thế nào, đã lướt qua bên cạnh Hoắc Tam Nương.

Bà ta thậm chí còn vô thức đưa tay ra túm, cũng không chạm được vào một vạt áo của anh.

Ngay lúc Hoắc Tam Nương vẫn chưa từ bỏ, định đuổi theo, một bóng người đã chặn trước mặt bà ta, vững vàng cản đường.

“Ngươi tránh ra!” Hoắc Tam Nương trong lúc nóng vội, không để ý đến sự kiêng kỵ của người trước mặt, đưa tay định đẩy hắn sang một bên.

“Hoắc gia chủ xin tự trọng.” Quan sơn đao nghiêng ngang, chặn tay Hoắc Tam Nương nhẹ nhàng đẩy một cái, khiến bà ta không khỏi lùi lại hai bước.

“Hắc Bối Lão Lục, ngươi bây giờ chẳng lẽ cũng sa sút đến mức đi làm chó cho người ta rồi sao?” Hoắc Tam Nương buột miệng nói một câu.

Tia lạnh lẽo trong mắt người đàn ông áo đen đối diện lóe lên, bà ta mới giật mình nhận ra mình đã lỡ lời.

“Không có lần sau.” Hắn lạnh lùng mở miệng, thu đao quay người bỏ đi.

Bên ngoài truyền đến tiếng động cơ khởi động.

Hoắc Tam Nương biết, điều này có nghĩa là Hứa Ngôn đã rời đi.

Dinh thự không có chủ nhân, bà ta tự nhiên không nên ở lại.

Hơn nữa lần này đến bàn chuyện với Hứa Ngôn, không những không đạt được mục tiêu dự kiến, ngược lại còn làm mất lòng người ta.

Phải mau chóng nghĩ ra một biện pháp cứu vãn, ngăn chặn mối quan hệ của hai bên ngày càng xấu đi.

"Chẳng lẽ, thật sự phải nói cho anh ta biết thông tin đó?" Hoắc Tam Nương lẩm bẩm một mình, trong mắt có sự mông lung chưa từng có.

Một bên khác, Hứa Ngôn sớm đã dặn dò Lý Song chuẩn bị sẵn sàng, đợi anh nói chuyện xong với Hoắc Tam Nương, sẽ dẫn toàn bộ người rời khỏi Trường Sa.

Anh sẽ cùng Lý Song đến núi Hồi Long, trước tiên tìm Nhạc Khỉ La về.

Còn những người khác, thì đều trở về Văn Huyện.

Mang theo họ cũng không có tác dụng gì nhiều, không bằng về trước, để sẵn sàng đối phó với thám tử mà Trần tư lệnh có thể phái tới.

Một nhóm người chia làm hai đường, nhân lúc trời tối, vội vã đi về các mục tiêu khác nhau.

Ngay khi Hứa Ngôn rời khỏi Trường Sa, tin tức cũng đồng thời được đặt trên bàn làm việc của Trần tư lệnh và Trương Khải Sơn.

Hai người gần như đồng thời phái thám tử dưới trướng, vẫn luôn theo dõi động tĩnh của Hứa Ngôn.

Trần tư lệnh muốn biết bước tiếp theo anh ta sẽ làm gì, dù sao sau khi có thân phận chính thức, việc làm ăn sẽ tương đối dễ dàng hơn, chắc hẳn sẽ có nhiều tiền dư để hiếu kính mình.

Còn Trương Khải Sơn, lại có ấn tượng sâu sắc về cuộc gặp gỡ ngắn ngủi lần này với Hứa Ngôn.

Người đàn ông tên Hứa Ngôn này, tuy trông có vẻ thư sinh tuấn

mỹ, một vẻ vô hại.

Nhưng Trương Khải Sơn lại luôn cảm thấy, người đàn ông này không đơn giản như vẻ bề ngoài.

“Cứ thế rời khỏi Trường Sa?” Trương Khải Sơn lại truy hỏi phó quan của mình, Trương Nhật Sơn.

“Vâng, trước đó anh ta vừa về dinh thự không lâu, đã vội vàng rời đi.

Là vệ sĩ bên cạnh anh ta lái xe, lại đưa anh ta quay lại.” “Nguyên nhân là, Hoắc Tam Nương đích thân đến thăm.” Trương Nhật Sơn lại báo cáo ngắn gọn tình báo điều tra được.

“Hứa Ngôn này giao du rất rộng, ngay cả nhà họ Ngô và nhà họ Hoắc cũng có quan hệ với anh ta, xem ra mưu đồ trong lòng anh ta, tuyệt đối không đơn giản chỉ là một chức đoàn trưởng dân binh.” Tầm nhìn của Trương Khải Sơn, có thể nói là lớn và sâu sắc hơn Trần tư lệnh và Chu phó quan.

Anh ta cũng vô cớ nảy sinh một cảm giác nguy cơ.

Trường Sa vốn đã bị anh ta xem là vật trong túi, dường như cũng đang bị người khác ngầm dòm ngó.

“Trước tiên phái người đến hai huyện Văn Vũ thăm dò hư thực, thực lực của người đó, chắc chắn không chỉ có một chút như thể hiện ra bên ngoài.” “Biết người biết ta, mới là cơ bản nhất.” Trương Nhật Sơn nhận lệnh rời đi, Trương Khải Sơn lại đứng bên cửa sổ, đăm chiêu nhìn ra ngoài ánh đèn vạn nhà.

Càng rời xa Trường Sa, hơi thở của khói lửa càng dần thu lại, biến mất.

Thị trấn cách đó vài chục dặm, thỉnh thoảng còn có thể thấy những ánh đèn lác đác, xa hơn nữa, lại chỉ là một vùng bóng tối.

Chiếc ô tô nhỏ bật đèn, chậm rãi tiến về phía trước trong màn đêm mịt mùng.

Hứa Ngôn im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Suốt quãng đường này, anh vẫn không cảm ứng được sự tồn tại của Nhạc Khỉ La.

Nhưng lại có thể biết rất rõ, cô nhóc đó rất an toàn.

"Ngôn gia, đường phía trước bị chặn rồi." Lý Song đột nhiên phanh gấp, sau đó báo cáo với Hứa Ngôn.

Dưới ánh đèn xe, Hứa Ngôn phát hiện con đường phía trước đã bị pháo đạn phá hủy.

Khắp nơi là những hố bom lớn nhỏ không đều, ô tô căn bản không thể đi qua.

"Xem ra, nơi này vừa trải qua một trận chiến ác liệt." Trong không khí còn có mùi khói thuốc súng nồng nặc, điều này khiến trong lòng Hứa Ngôn nảy sinh một dự cảm chẳng lành.

Nhìn trên bản đồ, gần đây có hai huyện thành quy mô tương đương.

Nhưng nơi này quá gần Trường Sa, ai có lá gan dám khai chiến ngay dưới mí mắt của Trần tư lệnh?

Hơn nữa, với thính giác nhạy bén của anh, cũng không nghe thấy tiếng súng pháo.

Những hố bom này và mùi khói nồng nặc, lại từ đâu mà có?

"Lý Song, đi đường vòng, đừng đi qua đây." Nếu theo tính cách của Hứa Ngôn, anh sẽ trực tiếp bỏ xe.

Nói không chừng tốc độ chạy của anh còn nhanh hơn cả lái xe.

Nhưng chiếc xe này là quà người khác tặng, cứ thế vứt đi, có vẻ như anh không để người ta vào lòng.

Chương 88

Lý Song cũng sớm đã thuộc lòng bản đồ.

Dưới ánh đèn xe phân biệt phương hướng một chút, anh ta bẻ lái, liền rẽ sang một con đường khác.

Đây là một con đường nhỏ gập ghềnh hơn, còn phải đi vòng xa hơn con đường trước.

Hứa Ngôn như thể không cảm nhận được sự xóc nảy của con đường, tay không ngừng mân mê một chuỗi vòng tay gỗ kim tơ nam.

"Cô nhóc này, rời đi cũng không chào hỏi ta một tiếng, thật là không có quy củ." "Lần này, ta quyết không thể dung túng cho nó nữa." Vốn dĩ anh định sau khi xong việc, sẽ trực tiếp trở về Văn Huyện.

Sau đó xem xét tình hình thu mua dầu đồng của thương hành, lập tức sẽ nam tiến đến Thượng Hải.

Kết quả Nhạc Khỉ La không nói lời từ biệt, trực tiếp phá vỡ kế hoạch của anh.

Vốn không muốn trong thời gian ngắn lại vào núi Hồi Long, lần này cũng không thể không quay lại lần thứ hai.

May mà, sự cố bất ngờ này đối với anh ảnh hưởng không lớn.

Nếu không Hứa Ngôn thật sự cảm thấy, không thể nuông chiều Nhạc Khỉ La, phải đánh cho nó một trận vào mông.

Dù Hứa Ngôn có không muốn bỏ xe đến đâu, xăng trên xe cũng không đủ để chạy đến núi Hồi Long.

Việc đi vòng ngoài kế hoạch, khiến xăng trong bình hoàn toàn

không đủ dùng.

Ở nơi hoang vu hẻo lánh này, cũng không tìm được chỗ nào để đổ xăng.

Hứa Ngôn xuống xe, vỗ vỗ lên nóc xe ô tô.

"Xin lỗi nhé, bạn già, ta không muốn bỏ ngươi ở đây đâu." Anh dựa vào ánh trăng, quan sát môi trường xung quanh một lượt.

May mà nơi này, đã xem như là xa rời khói lửa nhân gian.

Đi về phía trước không xa, chính là địa phận núi Hồi Long.

Chiếc ô tô tạm thời để lại đây, đợi anh tìm thấy Nhạc Khỉ La, trở về Văn Huyện, nếu còn tìm lại được chiếc xe này, thì kéo xe về cũng không muộn.

Lý Song mặt đầy áy náy, dường như rất tự trách vì không thể giữ được xe.

Hứa Ngôn liếc anh ta một cái, đối với những gì người thuộc hạ trung thành này đang nghĩ, anh hiểu rõ hơn ai hết.

Anh đi qua, lại vỗ vỗ lên vai Lý Song.

"Được rồi, chỉ là một chiếc xe thôi.

Lỗi tại ta, đã cho đội hậu cần đi trước." Hứa Ngôn thừa nhận, đây là do mình nóng vội, suy nghĩ không đủ chu toàn.

Nếu không dù chỉ mang theo một tiểu đội hậu cần, cũng không đến nỗi để chiếc xe này chết máy ở đây.

Lý Song đang định nói, lại thấy sắc mặt Hứa Ngôn căng thẳng, ra hiệu im lặng với anh ta.

Tiếng chim cú đêm kêu rít, gió đêm gào thét.

Như tiếng quỷ gào, quanh quẩn bên tai không dứt.

Hứa Ngôn và Lý Song đồng thời vào tư thế phòng thủ.

Hai người lưng tựa vào nhau, nhìn vào màn đêm đen kịt trước mắt.

“Ngôn gia, ngài về xe đi, để thuộc hạ lo.” Lý Song theo bản năng muốn bảo vệ chủ nhân của mình.

“Bớt nói nhảm, giữ cảnh giác.” Hứa Ngôn lại không có thời gian để nhận tình.

Thứ ẩn nấp trong bóng tối kia, không phải là con người.

Nó đã theo dõi hai người họ từ lâu, cuộc truy đuổi này không uổng công, cuối cùng cũng đợi được đến lúc chiếc ô tô vô dụng.

“Đến đúng lúc lắm, sau khi nhận được phần thưởng, ta còn chưa thử qua uy lực của máu Kỳ Lân nhà họ Trương.” Hứa Ngôn thân mang nhiều tuyệt kỹ, đương nhiên không thể chưa giao chiến đã sợ hãi.

Lý Song nghe lời, lại cảnh giác nhìn quanh.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt khiến trên người anh ta nổi một lớp da gà nhỏ.

Ngay cả tay cũng đang run nhẹ, cố gắng khống chế thế nào cũng không dừng được.

Trăng sáng trên cao, rải xuống một vệt ánh bạc lạnh lẽo.

Nhưng ánh trăng này không đủ để làm cho cảnh vật xung quanh hiện rõ, ngược lại còn khiến màn đêm sâu thẳm thêm vài phần lạnh lẽo rợn người.

“Xoạt... xoạt...” Một tiếng bước chân nhỏ, bắt đầu dần trở nên rõ ràng hơn.

Cảm giác như một con côn trùng khổng lồ, bò qua bụi cây cỏ lá.

Lý Song nghe mà da đầu tê dại.

Nhưng anh ta là một vệ sĩ trung thành và dũng cảm bẩm sinh, nỗi sợ hãi sinh lý tự nhiên này cũng không khiến anh ta lùi bước trước nguy hiểm.

“Lý Song, cậu về xe đi.

Khóa chặt cửa sổ, không có lệnh của tôi, không được ra ngoài.” Hứa Ngôn lần này trực tiếp ra lệnh.

Mùi tanh trong không khí ngày càng nồng, con quái vật kia xem ra không nhịn được nữa.

Dù trong lòng vô cùng không muốn, Lý Song vẫn thực hiện mệnh lệnh của Hứa Ngôn ngay lập tức.

Anh ta nhanh chóng quay người lên xe, trực tiếp khóa chặt cửa xe và cửa sổ.

Và hành động của anh ta cũng đã kinh động con quái vật đó.

Một trận gió mạnh gào thét kéo đến, không khí dường như bị một vật gì đó cực kỳ sắc nhọn xé rách, đến nỗi phát ra tiếng xé gió.

“Súc sinh, ngươi cũng dám!” Hứa Ngôn không dùng đến máu Kỳ Lân nhà họ Trương ngay lập tức.

Anh có ý định dùng con quái vật này làm vật thí nghiệm, để kiểm tra thân thủ hiện tại của mình.

Trong lúc nói, Hứa Ngôn xoay mũi chân, eo cũng hơi vặn.

Chỉ thấy một bóng đen lao qua bên sườn anh, vồ trúng vị trí anh vừa đứng.

Nhìn từ bên ngoài, con quái vật đó dường như thực sự là một loài động vật bò bốn chân.

Phía sau kéo theo một cái đuôi dài vô cùng, thậm chí còn dài gấp đôi thân thể nó.

Đầu của con quái vật đó, có chút giống cá salamander khổng lồ.

So với đầu lâu hình cá sấu của con quái vật trong đầm sâu, trông có vẻ tròn trịa và mềm mại hơn.

Nhưng móng vuốt và răng nanh lộ ra, lại lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, hoàn toàn không giống như vô hại.

Con quái vật một đòn không trúng, cả cơ thể dính chặt vào chiếc ô tô, phát ra một tiếng động lớn trầm đục.

Lực va chạm khổng lồ, thậm chí suýt chút nữa làm cả chiếc xe lật nhào.

"Oa!" Con quái vật không cam tâm kêu một tiếng quái dị, suýt chút nữa làm Hứa Ngôn bật cười.

"Tiếng kêu khá độc đáo đấy, tiểu đông tây." Đối với một con quái vật dài gần tám mét mà gọi là tiểu đông tây, cũng chỉ có Hứa Ngôn mới làm được chuyện này.

Còn có một Nhạc Khỉ La, chắc là vẫn đang ở trong núi Hồi Long tìm quái vật khác chơi đùa.

Sự khinh thường của Hứa Ngôn dường như đã chọc giận con quái vật đó.

Nó đột nhiên lại nhảy lên cao, lao thẳng về phía anh.

Ngay lúc Hứa Ngôn chuẩn bị né tránh lần nữa, con quái vật đột nhiên vặn eo, cái đuôi dài khổng lồ lặng lẽ quất tới, vừa hay chặn mất đường lui của Hứa Ngôn.

"Súc sinh khá lắm, còn rất thông minh." Biết tạo ra ảo giác để đánh lừa đối thủ, sau đó dự đoán động thái của đối thủ, cuối cùng

tung ra chiêu liên hoàn sát.

Con quái vật này quả thực không đơn giản, nói là đã khai linh trí cũng không quá.

Hứa Ngôn cũng vặn eo một cái, tay trái như điện chớp túm lấy đuôi quái vật, một chiêu Thiên cân trụy đơn giản, khiến mình vững vàng "cắm rễ" xuống đất.

Thể chất hiện tại của anh đã vượt xa người thường gấp mấy lần.

Chương 89

Chỉ riêng chiêu Thiên cân trụy này, người chuyên luyện ngoại công mấy chục năm, cũng không đạt được trình độ của anh.

Đất dưới chân nứt toác.

Cả người Hứa Ngôn lún sâu xuống đất đến bắp chân.

Còn con quái vật hung hãn kia, sau khi bị anh túm lấy đuôi, bị kéo mạnh từ trên không trung xuống, đập mạnh xuống đất.

"Oa!" Tiếng kêu khó nghe lại vang lên một lần nữa.

Con quái vật liều mạng giãy giụa muốn đứng dậy.

Nó vặn vẹo cơ thể, cố gắng cào cấu Hứa Ngôn.

Nhưng Hứa Ngôn chỉ cần túm lấy đuôi nó lắc một cái, đã khiến con quái vật trực tiếp mất hết sức lực.

"Xem ra ta không đoán sai, cấu trúc xương của gã này, lại gần giống với rắn." "Túm đuôi lắc một cái, là rã rời hết." Hứa Ngôn lại tiện tay quật một vòng.

Một con quái vật to lớn, bị anh dễ dàng quật lên.

Giống như một cái giẻ rách, tiện tay lại quật xuống đất.

Trước đó ở trong núi Hồi Long, Nhạc Khỉ La đối xử với con quái vật kia, dường như cũng đơn giản và thô bạo như vậy.

Chỉ quật hai cái, Hứa Ngôn đã mất hứng.

Anh dùng sức ném con quái vật bay ra xa, sau đó hoạt động cổ tay.

Thử nghiệm sức mạnh đã xong, tiếp theo phải thử nghiệm, chính là uy lực của máu Kỳ Lân.

Nhưng máu Kỳ Lân của nhà họ Trương, có hiệu quả đặc biệt trong việc trừ tà ma, nhưng đối với một con quái vật không biết từ thời nào tồn tại thì có tác dụng hay không, lại không dễ nói.

Con quái vật kia sau khi bị ném bay đi, dường như bị Hứa Ngôn đánh cho có chút choáng váng.

Nó nằm sõng soài trên mặt đất, một lúc lâu không nhúc nhích.

"Lại đây nào tiểu súc sinh, để ta xem, ngươi còn có bản lĩnh gì." Hứa Ngôn đứng tại chỗ khiêu khích.

Anh biết con quái vật kia căn bản không thể làm tổn thương anh một sợi tóc, bây giờ ngược lại lại lo nó bị mình dọa chạy mất.

Mẫu vật thí nghiệm tự dâng đến cửa, cứ thế chạy mất, vậy thì anh chẳng phải là quá mất mặt sao?

Sự khinh thường trong lời nói của anh dường như đã chọc giận con quái vật đó.

Bốn chi của nó giãy giụa, dường như dựa vào sự mềm dẻo của cơ thể, đã phục hồi lại bộ xương bị lắc tan.

Sau đó, một cú lộn người bò dậy, há cái miệng to như chậu máu, lại gầm lên một tiếng giận dữ với Hứa Ngôn.

"Oa a!" Hứa Ngôn cuối cùng cũng không nhịn được, vai run run.

"Đừng có oa, muốn lên thì lên, còn oa nữa là ngươi chết chắc." Theo lời khiêu khích của anh, con quái vật bốn chi đạp mạnh xuống đất, nhảy lên cao về phía bầu trời.

Dường như là muốn dùng trọng lượng của bản thân để áp chế Hứa Ngôn.

Còn Hứa Ngôn thì từ một chiếc túi lớn ở chân trái, rút ra một con dao găm sáng loáng.

Chậm rãi rạch một đường trên tay.

“Xì, nếu lần nào cũng phải rạch máu, vậy thì e là sau một trận chiến, không cần quái thú ra tay, mình đã toàn thân đầy sẹo.” Mùi máu tanh thoang thoảng mùi thuốc, dần dần lan ra trong không khí.

Con quái vật đang ở trên không trung đột nhiên như bị sét đánh, kêu thảm một tiếng rồi rơi thẳng xuống.

Đập xuống mặt đất tạo ra một đám bụi mù mịt trời.

“Máu của ta còn chưa vẩy ra nữa...” Hứa Ngôn nhìn vết thương trên lòng bàn tay, nhất thời không nói nên lời.

Từ sau khi đổi máu Kỳ Lân, anh phát hiện máu của mình trở nên rất đặc.

Lòng bàn tay rạch một vết thương lớn như vậy, máu tươi lại không tuôn ra, ngược lại như thạch đông, rất nhanh đã đông lại ở miệng vết thương.

Chẳng trách, sau này Trương Khởi Linh trong động xác, dùng tinh huyết hàng phục nữ thi ngàn năm.

Cây Hắc kim cổ đao kia quẹt mạnh một đường trên lòng bàn tay, liền vẩy ra được một giọt máu.

Thì ra máu Kỳ Lân này còn có công năng cầm máu siêu cường, phòng tránh mất máu quá nhiều.

Tuy nhiên, mùi thuốc tỏa ra từ trong máu, cũng khiến Hứa Ngôn phải tấm tắc khen ngợi.

Con quái vật kia chỉ cần ngửi thấy mùi máu Kỳ Lân, đã không còn năng lực phản kháng.

Nếu thật sự nhỏ máu lên, chẳng phải là có thể lập tức giết chết con quái vật sao?

Hứa Ngôn thầm cười, gọi Lý Song xuống xe.

Anh đang định nói, trong đầu đột nhiên vang lên một tiếng.

Dường như có một tấm lụa bạc bị vén lên, ngay cả cảnh vật trước mắt cũng rõ ràng hơn vài phần.

Kỳ lạ hơn là, anh gần như ngay lập tức cảm ứng được sự tồn tại của Nhạc Khỉ La.

"Xem bản đồ xem, nơi này có phải đã cách núi Hồi Long không xa rồi không?" Hứa Ngôn không chỉ cảm ứng được sự tồn tại của Nhạc Khỉ La, thậm chí còn có thể cảm giác được, cô dường như đã lặn xuống đầm sâu.

Một luồng khí lạnh cực độ bao bọc lấy anh, phảng phất như lúc này cũng đang ở trong làn nước sâu không thấy đáy.

"Cô nhóc này, quả nhiên là nhắm vào con quái vật trong đầm sâu đó.

Chỉ là không biết, con quái vật này có tác dụng với nó không." Hứa Ngôn không cảm thấy Nhạc Khỉ La gây cho mình nhiều phiền phức.

Anh chỉ quan tâm, cô nhóc bây giờ có an toàn không, chuyến đi này có thể thu được lợi ích nhiều hơn không.

Trên mặt đất không xa, con quái vật dường như bị máu Kỳ Lân hun cho ngất đi.

Lặng lẽ nằm bất động.

Hứa Ngôn cũng không cố ý đi qua xem, mà lấy ra một lọ Vân Nam Bạch Dược, tùy tiện rắc lên vết thương vài cái, sau đó dùng băng gạc băng lại.

"Sớm biết mùi máu là có thể giải quyết được, ta đã rạch một vết

nhỏ, thật là...” Lý Song lúc này đi tới, báo cáo: “Ngôn gia, còn hơn hai mươi dặm nữa là vào địa phận núi Hồi Long.” Hứa Ngôn dựa vào ánh trăng, lại nhìn về phía xa.

Dãy núi hùng vĩ liên miên, như một con rồng khổng lồ đang nằm, trải dài trên vùng đất xa xôi.

Khoảng cách gần như vậy, anh lại thân mang Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật, sao lại không nhìn ra được cách núi Hồi Long không xa?

Lại chuyển tầm mắt về phía con quái vật.

Hứa Ngôn nhanh chân đi tới, ngồi xổm bên cạnh con quái vật.

Quả nhiên giống hệt một con cá salamander khổng lồ phóng to cả trăm lần.

Chẳng lẽ là vì con quái vật này, không chỉ che chắn cảm nhận của anh đối với Nhạc Khỉ La, thậm chí còn mê hoặc thần trí của anh, khiến anh tạm thời quên đi Thập lục tự phong thủy bí thuật?

Suy đoán suông không thể có được câu trả lời thật sự.

Hứa Ngôn thầm gọi tên Nhạc Khỉ La trong lòng.

Là một nhân vật đã được cố định, anh đã có thể cảm ứng được sự tồn tại của cô, chắc hẳn cũng có thể thông qua hệ thống liên lạc với cô.

Sau vài lần gọi, một giọng nói ngọt ngào trong trẻo đột nhiên vang lên trong đầu.

“Ngôn ca ca, anh đến tìm em à?

Sao em lại nghe thấy giọng của anh!” Quả nhiên!

Hứa Ngôn thầm gật đầu.

Như vậy, sau này chỉ cần anh và Nhạc Khỉ La không bị mất cảm ứng, lúc nào cũng có thể liên lạc được.

Cách giao tiếp này tuyệt đối an toàn bảo mật, mà hiệu suất lại cực cao.

“Tiểu La nhi, em rời khỏi Trường Sa, tại sao không để lại lời nhắn cho anh, hại anh tìm một trận.” Anh hạ thấp giọng, để lời nói của mình nghe có vẻ nghiêm túc.

Giọng nói vốn đang rất vui vẻ của Nhạc Khỉ La đột nhiên trở nên có chút cẩn thận lấy lòng.

“Ngôn ca ca, em có chuyện rất quan trọng.

Chương 90

Đi vội quá, nên... nên quên mất...” “Anh đừng giận em nhé.” Hứa Ngôn thông qua giọng nói này, dường như có thể thấy Nhạc Khỉ La đang đứng bên cạnh, hai tay ôm lấy cánh tay anh, nhẹ nhàng lay động cầu xin.

“Em bây giờ đang ở đâu?

Có phải là dưới đầm sâu không?” Anh đột nhiên truy hỏi.

Lúc nói chuyện với Nhạc Khỉ La, cảm giác nhiệt độ xung quanh cứ giảm xuống.

Dường như cô cũng đang không ngừng lặn xuống.

“Đúng vậy, Ngôn ca ca, anh cũng theo em xuống đây à?

Sao em không thấy anh?” Nhạc Khỉ La kinh ngạc nói.

Cô đang lặn trong đầm sâu, nghe lời của Hứa Ngôn mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên.

Ban ngày, lặn xuống quá sáu bảy mét, đã không còn chút ánh sáng nào.

Bây giờ trong đêm tối, cô lại ở trong làn nước cực sâu, càng không thấy gì cả.

“Anh chưa đến, nhưng cũng sắp rồi.” Hứa Ngôn xác định được vị trí của Nhạc Khỉ La, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Anh đưa tay nhấc đuôi con quái vật lên, quấn hai vòng quanh cổ tay.

Tuy không biết con quái vật này có tác dụng với Nhạc Khỉ La không, nhưng cứ thế vứt ở đây, thật sự quá đáng tiếc.

“Em lên trước đi, anh ở đây cũng có một phát hiện mới, đến lúc đó em xem xem, có dùng được không.” Hứa Ngôn nói xong, liền tạm thời ngắt kết nối với Nhạc Khỉ La.

Chiếc ô tô hết xăng, chỉ có thể theo kế hoạch ban đầu mà bỏ lại tại chỗ.

Anh liền kéo theo con quái vật, cùng Lý Song, nhân lúc trời tối nhanh chóng đi về phía núi Hồi Long.

Hơn hai mươi dặm đường, đối với sức chân của Hứa Ngôn, căn bản không là gì.

Chỉ là đường đi gập ghềnh, anh kéo theo con quái vật đi trên đó, ban đầu còn lo sẽ làm rách da thịt con quái vật.

Nhưng sau khi đi được vài dặm, anh phát hiện da của con quái vật này sờ vào tuy rất trơn, nhưng lại đặc biệt bền.

Đầy đất đá vụn, không thể để lại một chút vết tích nào trên đó.

Hứa Ngôn còn cố ý dùng dao găm thử nghiệm một chút, lại chỉ có thể để lại một vết xước rất nông, nhưng rất nhanh đã biến mất.

“Đây đúng là một báu vật.” Anh hài lòng vỗ vỗ lên người con quái vật.

Nếu có thể lột da ra, nói không chừng còn có thể làm thành một chiếc áo giáp mềm bảo vệ thân thể.

Quãng đường còn lại, cứ thế trôi qua trong những ý tưởng sáng tạo không ngừng của Hứa Ngôn, rất nhanh đã đi hết.

Đây là lần thứ hai Hứa Ngôn vào núi Hồi Long.

Màn đêm và con đường núi không hề làm chậm tốc độ của anh, thậm chí cả con quái vật bị anh kéo theo, cũng giống như một cọng rơm, không gây cho anh bất kỳ phiền phức nào.

Trên đường, con quái vật từng tỉnh lại một lần.

Không may là, Hứa Ngôn lại dùng cánh tay bị thương để kéo đuôi nó.

Con quái vật xui xẻo thậm chí còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đã nghiêng đầu ngất đi lần nữa.

Bên cạnh Hứa Ngôn chỉ có một mình Lý Song.

Cả hai đều là người thể lực dồi dào, hoàn toàn không biết mệt mỏi là gì.

Một hơi đi đến gần đầm sâu, lại vẫn không thấy bóng dáng của Nhạc Khỉ La.

"Tiểu La nhi, anh đến rồi, em đâu?" Hứa Ngôn không ngờ, mình đã ra lệnh, mà cô nhóc lại dám chọn cách kháng lệnh.

Chỉ là lần này, trong đầu anh lại không có tiếng trả lời ngọt ngào nũng nịu của Nhạc Khỉ La.

"Tiểu La nhi, trả lời anh!" Sắc mặt Hứa Ngôn dần trở nên nghiêm túc.

Không đúng, độ trung thành do hệ thống ràng buộc, khiến cô tuyệt đối không thể có hành động kháng lệnh.

"Cậu cứ ở đây canh chừng." Anh nói xong với Lý Song, liền lao mình xuống đầm sâu.

Nước trong đầm cực lạnh.

Hứa Ngôn vừa xuống nước đã cảm thấy một luồng khí lạnh ập tới.

Anh ta như thể vừa nhảy thẳng vào hồ nước tan từ băng tuyết trên đỉnh núi.

Nếu không phải khí huyết của bản thân dồi dào, chức năng tim phổi cũng đủ mạnh mẽ, thì cú nhảy này đủ để khiến người thường chết cóng, chân tay cứng đờ, không thở nổi một hơi.

Hứa Ngôn không hề khởi động, chỉ sau khi xuống nước mới nhanh chóng quẫy tay chân, coi như là bù đắp cho việc khởi động.

Ngay sau đó, anh lại lặn sâu xuống, mò mẫm về phía đáy đầm.

Nhờ có kỹ năng "Thủy Tiêu Lục Kỹ", Hứa Ngôn có thể tự do di chuyển và hô hấp trong nước.

Ánh mắt của anh thậm chí có thể xuyên qua bóng tối dày đặc dưới đầm sâu, nhìn rõ mọi thứ dưới nước.

Dưới đầm sâu có một loài cá toàn thân màu bạc.

Chúng dài khoảng bằng bàn tay của một đứa trẻ.

Vì quanh năm không thấy ánh nắng mặt trời, mắt của loài cá này đã thoái hóa hoàn toàn, chỉ có thể cảm nhận sự thay đổi của dòng nước qua mang cá để bơi lội và sinh sống.

Chúng tụ tập quanh Hứa Ngôn, tò mò rỉa vào cơ thể anh, hoàn toàn không sợ người.

Nước trong đầm rất trong, không thấy bất kỳ bùn đất lắng đọng nào.

Vách đá bám đầy rêu xanh, trong các kẽ đá còn mọc vô số rong rêu, không ngừng lay động theo sóng nước.

Hứa Ngôn không có tâm trạng để ngắm cảnh trong đầm, trong lòng anh đang lo lắng cho Nhạc Khỉ La, không ngừng lặn xuống.

Thoáng chốc, anh ước tính mình đã lặn sâu gần ba mươi mét.

Nhưng nước đầm dường như vẫn sâu không thấy đáy, không có dấu hiệu nào cho thấy sắp đến cuối.

Cảm ứng với Nhạc Khỉ La trong đầu vẫn còn, và anh có thể cảm nhận được khoảng cách giữa hai người đang nhanh chóng thu hẹp lại.

Nhưng trong nước ngoài dòng chảy do chính anh tạo ra, thì chỉ có những đàn cá bạc bơi lượn xung quanh.

Ngoài ra, cả cái đầm sâu này như một vũng nước tù, hoàn toàn không có cảm giác dòng chảy nào.

Hứa Ngôn dồn kình lực vào lòng bàn tay, sẵn sàng đối phó với tình huống bất ngờ.

"Ục ục…" Dưới nước không có âm thanh, Hứa Ngôn chỉ thấy một chuỗi bong bóng nổi lên từ phía rất sâu bên dưới.

Nhạc Khỉ La là bán nhân bán yêu, ở dưới nước căn bản không cần thở.

Điều đó có nghĩa, thứ nổi lên từ bên dưới chắc chắn không phải là Nhạc Khỉ La.

Hứa Ngôn ngừng lặn, trong khoảnh khắc dường như biến thành một tảng đá.

Anh lơ lửng im lặng trong nước, ánh mắt sáng rực nhìn vào bóng tối.

Bong bóng nổi lên ngày càng nhiều, anh cũng cảm nhận rõ ràng dòng nước xung quanh đã thay đổi.

Đàn cá bạc trước đó quấn quýt quanh anh không biết đã biến mất từ lúc nào.

Dường như chúng cũng cảm nhận được nguy hiểm, liền trốn vào các kẽ hở trên vách đá ven đầm.

"Đến đây, để tao xem, mày rốt cuộc là thứ gì!" Hứa Ngôn đã tích đủ kình lực trong hai lòng bàn tay, chỉ chờ "thứ đó" xuất hiện là sẽ

tung ra một đòn toàn lực.

Dưới nước là sân nhà của nó.

Anh tuyệt đối sẽ không nhường lợi thế ra đòn trước.

Ngay khi ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu anh, một bóng đen hình thoi từ một đường thẳng, nhanh chóng phóng to trong mắt anh.

Khác với hai con quái vật đã thấy trước đó.

Chương 91

Bóng đen này chỉ có một thân hình thon dài.

Giống như một con mãng xà khổng lồ.

Nhưng trên đầu lại có một chiếc gai nhọn hoắt, giống như loài cá kiếm sống ở biển sâu.

Sự kết hợp kỳ dị này khiến bóng đen có thể di chuyển với tốc độ cực nhanh trong nước.

Nó không hề bị ảnh hưởng bởi sức cản của nước, gần như trong nháy mắt đã lao đến trước mặt Hứa Ngôn.

Chiếc gai dài gần nửa mét dường như lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, hung hăng đâm thẳng vào yết hầu của anh.

Hứa Ngôn xoay tròn tay trái, lướt qua bên cạnh chiếc gai, né được đòn tấn công đó.

Tay phải nắm thành quyền, ngay khoảnh khắc bóng đen lướt qua người anh, liền đấm mạnh vào đầu nó.

Sóng nước chấn động dữ dội.

Bóng đen há to miệng, để lộ hàm răng dày đặc.

Dường như nó đang gào thét trong đau đớn.

Nó điên cuồng quằn quại cơ thể, không ngừng lăn lộn trong nước, khuấy đục cả hồ nước trong vắt.

Hứa Ngôn cũng cảm thấy nắm đấm tê dại.

Anh như vừa đấm vào một khối sắt.

Hộp sọ của thứ đó cứng đến không thể tin nổi.

Một cú đấm toàn lực của anh, dù là một tảng đá cũng có thể bị đập nát.

Vậy mà hộp sọ của bóng đen lại không hề vỡ, có thể thấy mức độ cứng rắn của nó.

Trong lúc giãy giụa, một đôi mắt nhỏ đầy hung quang của bóng đen nhìn chằm chằm vào Hứa Ngôn.

"Mẹ kiếp, sao con này lại có mắt?" Hứa Ngôn giật mình.

Bất kể là con quái vật bị Nhạc Khỉ La xử lý trước đó, hay loài cá mù trong đầm sâu, mắt của chúng đều đã thoái hóa.

Mà con quái vật bất ngờ lao ra từ đầm sâu này lại có một đôi mắt đầy hung quang.

Đó là một đôi mắt tựa như tử thần.

Khi bị nó nhìn chằm chằm, Hứa Ngôn thậm chí có thể cảm nhận được, ngoài sát ý lạnh lẽo, không còn bất kỳ cảm xúc thừa thãi nào khác.

Bị Hứa Ngôn đánh đau, con quái thú cũng đồng thời bị kích phát hung tính.

Nó ngừng lăn lộn, cong người lại, rồi đột ngột phóng tới, một lần nữa tấn công Hứa Ngôn.

"Súc sinh khá lắm, đến đây!" Hứa Ngôn đã lại dồn kình lực vào nắm đấm.

Anh không tin mình đấm thêm vài cú mà không thể làm nổ tung đầu con quái thú này.

Dù tốc độ của con quái thú nhanh đến đâu, Hứa Ngôn vẫn nhanh hơn nó một bậc.

Tận dụng dòng nước do con quái thú khuấy động, Hứa Ngôn khéo

léo xoay người, tránh đòn tấn công trực diện của nó với góc nhỏ nhất.

Sau đó, anh lặp lại chiêu cũ.

Con quái thú rõ ràng đã có trí tuệ nhất định, khi chiếc gai của nó bị né, nó liền vặn vẹo cơ thể muốn thay đổi hướng tấn công.

Tuy nhiên, so với Hứa Ngôn có trí tuệ hơn, tốc độ và sức mạnh cũng vượt trội.

Kết cục của nó đã được định sẵn.

Một quyền.

Lại một quyền.

Thêm một quyền nữa.

Hứa Ngôn hoàn toàn coi con quái thú như một bao cát dưới nước.

"Ngôn ca ca, đừng đánh chết nó!" Trong đầu anh đột nhiên vang lên giọng nói của Nhạc Khỉ La.

Cô bé này dường như đang ở vùng nước phía trên anh, kỳ lạ là, trong quá trình lặn xuống vừa rồi, anh lại hoàn toàn không thấy nơi nào có thể ẩn nấp.

Thậm chí còn không có cả nhánh đường nước nào.

Tuy nhiên, Hứa Ngôn cũng không muốn truy cứu vấn đề này vào lúc này.

Anh thấy cơ thể con quái thú dần mềm nhũn, không còn khí thế như lúc nãy.

Anh liền đưa tay nắm lấy chiếc gai trên đầu con quái thú, xoay người bơi về phía mặt nước.

Lý Song đang đứng bên bờ đầm, cách con quái vật được mang đến khoảng năm mét.

Anh ta cảnh giác nhìn xung quanh, thỉnh thoảng lại lo lắng nhìn xuống đầm sâu.

Hứa Ngôn đã lặn xuống gần mười phút mà vẫn chưa có dấu hiệu trở lên.

Nhạc tiểu thư cũng không thấy đâu.

Nhưng lòng trung thành với Hứa Ngôn khiến anh ta chỉ có thể tiếp tục canh giữ ở đây, cho đến khi chủ nhân của mình nổi lên.

Chỉ trong nháy mắt, mặt nước đột nhiên như sôi lên, bắt đầu sủi bọt.

Tiếp đó là một tiếng "ào" thật lớn, một cột nước khổng lồ bắn lên trời, sau đó rơi mạnh xuống.

Lý Song không kịp đề phòng, bị ướt như chuột lột.

Nhưng vẫn chưa hết.

Tiếp theo, một bóng đen như một chiếc roi khổng lồ quất thẳng xuống đầu anh ta.

Lý Song nhanh chóng né sang một bên.

Chân trước vừa rời đi, chỗ anh ta đứng đã bị đập mạnh.

Đá vụn bên bờ đầm bay tứ tung, va vào người như bị đạn không đầu bắn trúng.

May mắn là, Lý Song phản ứng không chậm.

Anh ta trực tiếp trốn sau con quái vật trên bờ, nên không bị thương gì nhiều.

Giây tiếp theo, Hứa Ngôn lao ra khỏi mặt nước, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

"Lý Song, có thấy Tiểu La Nhi không?" Anh ta lau nước trên mặt,

rồi nhìn quanh một lượt, vẫn không thấy bóng dáng Nhạc Khỉ La.

“Ngôn gia, thuộc hạ không thấy Nhạc tiểu thư.” Lý Song báo cáo đúng sự thật.

Anh ta theo lệnh của Hứa Ngôn, vẫn luôn canh giữ ở bờ, chưa từng thấy Nhạc Khỉ La xuất hiện ở đây.

“Cô bé này rốt cuộc đi đâu rồi?” Hứa Ngôn nghi hoặc nhìn quanh.

Giọng nói của Nhạc Khỉ La vừa rồi là truyền đến từ trên mặt nước.

Lẽ nào, còn có thể tàng hình sao?

“Tiểu La Nhi, ra đây!” Hứa Ngôn hét lên một tiếng, nhưng vẫn không có ai đáp lại.

Hai con quái vật được xếp ngay ngắn trên bờ.

Hứa Ngôn ung dung dùng nội lực hong khô nước trên người.

Nhạc Khỉ La lại không biết đi đâu mất, dù anh có gọi trong đầu qua hệ thống cũng không có hồi âm.

Anh cảm nhận được cô không gặp nguy hiểm, nên đành mặc kệ.

Cô bé này từ khi theo anh, cũng luôn được giữ bên cạnh.

Hiếm có khi cô chủ động muốn làm gì đó, Hứa Ngôn cũng không muốn cứ mãi trói buộc cô.

Chương 92

“Ngôn ca ca, đợi em một lát, em ra ngay đây.” Trong đầu cuối cùng cũng có hồi âm.

Giọng Nhạc Khỉ La vui vẻ, tâm trạng dường như rất tốt.

Hứa Ngôn nghe vậy, cũng không nhịn được mà nhếch mép cười.

“Không vội, anh đợi em.” Lại qua khoảng nửa giờ.

Nước đầm đột nhiên lại sôi lên.

Sóng nước cuồn cuộn gần như lan ra khắp bề mặt đầm sâu, sau đó lại nổ tung một lần nữa.

Nhạc Khỉ La từ trong nước bay vút lên trời.

Mái tóc dài của cô bay bay, cô cười duyên dáng lượn một vòng trên mặt nước, rồi mới nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Hứa Ngôn.

“Ngôn ca ca, em về rồi!

Anh xem, em tìm được gì này!” Cô giơ tay ra như khoe báu vật, để lộ một quả màu đỏ son trong lòng bàn tay.

Nói là quả, nhưng lại rất giống một trái tim, thậm chí còn không ngừng co bóp, tươi tắn như vừa mới hái xuống.

“Đây là gì?” Hứa Ngôn chưa từng thấy loại quả nào như vậy, nhưng thấy bộ dạng quý giá của Nhạc Khỉ La, chắc chắn là thứ tốt.

“Đây gọi là Chu Xà Quả, ăn vào có thể bách độc bất xâm, còn có thể tiêu trừ trăm bệnh.” Nhạc Khỉ La cứ thế nhét quả vào tay tôi.

“Ngôn ca ca, lúc em trở lên đã thấy nó rồi.” “Chỉ là lúc đó quả còn chưa chín, hái đi thì lãng phí.” Hứa Ngôn nhìn quả bị nhét vào tay, cổ họng bỗng nghẹn lại.

“Cho nên em lén chạy ra ngoài, là để hái quả Chu Xà này cho anh?” “Đúng vậy, em cần thứ này cũng vô dụng.” Nhạc Khỉ La gật đầu lia lịa.

Cô là một đại yêu, từ khi từ bỏ thân phận con người đã không còn bị bệnh.

Nhưng trước khi hoàn toàn biến thành yêu, vẫn có thể bị trúng độc.

Quả Chu Xà, dù đối với cô cũng cực kỳ hữu dụng.

Hứa Ngôn trong lòng hiểu rõ như gương, nhưng không đẩy quả Chu Xà ra.

Đây là tấm lòng của Nhạc Khỉ La.

Hơn nữa, trong những ngôi mộ sau này, Hứa Ngôn tự tin tuyệt đối có thể tìm được những bảo vật tốt hơn.

Đến lúc đó, dù là Thiên vương lão tử đến, cũng đừng hòng tranh giành với Nhạc Khỉ La.

Hơn nữa, Hứa Ngôn có cảm giác mơ hồ.

Hoắc gia đột nhiên hứng thú với Mộ Cộng Sinh, nói không chừng chính là vì quả Chu Xà này.

Nếu thật sự là vậy, thì kế hoạch của Hoắc gia e là phải thất bại rồi.

Ai mà ngờ được, Nhạc Khỉ La đã sớm nhắm trúng quả Chu Xà.

Còn hái được thứ này nữa.

Tuy nhiên, anh hiện tại tuy không có bảo vật nào tốt hơn quả Chu Xà, nhưng hai con quái vật bắt được, nói không chừng sẽ giúp ích được cho cô.

“Đến đây, Tiểu La Nhi, xem anh tìm được gì cho em này.” Hứa Ngôn xoa đầu Nhạc Khỉ La, dắt tay cô đến bên cạnh hai con quái vật.

“Ây da, con súc sinh này cũng bị anh bắt được rồi?” Nhạc Khỉ La nhìn con quái thú hình giống con kỳ nhông khổng lồ, mắt lóe lên tia vui mừng.

“Em biết con này à?” Hứa Ngôn nhìn bộ dạng của cô, liền biết mình không uổng công.

“Không biết, nhưng máu của nó rất thơm, trên đường đến em đã ngửi thấy rồi.” “Chỉ là lúc đó vội đi đường, muốn sớm lấy được quả Chu Xà, cho anh một bất ngờ, nên không để ý đến nó.” Nhạc Khỉ La đưa tay sờ lên đầu con quái vật, rồi nháy mắt với Hứa Ngôn.

“Ở đây có một thứ tốt đấy, nhưng em không nói trước đâu, xem anh có tìm được không.” Hứa Ngôn nhún vai.

Cô bé này thấy anh không tức giận, nên lại bắt đầu nghịch ngợm.

Nói rằng trong đầu con quái vật, có lẽ có thứ gì đó có thể che chắn tín hiệu, hơn nữa phạm vi nhất định không nhỏ.

Nhưng anh không nói toạc ra.

Cứ để cô bé đắc ý trước đã.

Nhạc Khỉ La xem xong con quái vật giống kỳ nhông, lại nhìn sang con còn lại.

“Ngôn ca ca, may mà anh đến, vừa rồi em suýt chút nữa là bị con này làm cho thiệt thòi!” Cô dùng sức đá mấy phát vào người con quái vật.

Hứa Ngôn chợt nhớ ra, mình lặn xuống suốt quãng đường mà không thấy bóng dáng Nhạc Khỉ La, liền lập tức hỏi.

“Tiểu La Nhi, em vừa rồi trốn ở đâu dưới nước vậy?

Sao anh tìm mãi không thấy em?" Nhạc Khỉ La nhíu mũi.

"Đường nước bên dưới cũng có cửa ra vào định kỳ.

Giống như cái xuất hiện trong mộ nhà Đường ấy." Lời giải thích này khiến Hứa Ngôn hiểu ra.

Mộ Cộng Sinh và mộ nhà Đường được kết nối với nhau một cách khéo léo thông qua cơ quan đặc biệt.

Cửa ra vào không chỉ có một, và cũng sẽ xuất hiện vào những thời điểm cố định.

Vừa rồi, Nhạc Khỉ La hẳn là đã đi vào một lối đi khác, di chuyển theo cơ quan, nên anh mới chỉ cảm nhận được cô ở gần mà không thể nhìn thấy.

"Nếu cả hai con quái vật đều có ích cho em, thì mau hấp thu đi." "Bây giờ trời tối quá rồi, sáng mai, chúng ta sẽ khởi hành về Văn Huyện." Hứa Ngôn lập tức đưa ra quyết định.

Anh không có hứng thú đi dạo một vòng trong Mộ Cộng Sinh nữa.

Chưa nói đến việc lối đi xuất hiện theo giờ, còn phải đợi rất lâu.

Hơn nữa, Hoắc gia cũng rất hứng thú với Mộ Cộng Sinh, anh cũng muốn nhân cơ hội này, để người nhà Hoắc nhận rõ vị trí của mình.

Nhạc Khỉ La nghe vậy liền vỗ tay.

Cô đã sớm bị mùi máu tanh hấp dẫn, mấy lần không nhịn được mà nhe răng.

Bây giờ được Hứa Ngôn cho phép, cô lập tức kéo hai con quái vật sang một bên để thưởng thức.

Lý Song thì đi bắt hai con gà rừng và thỏ rừng ở xung quanh, rồi lại lặn xuống đầm sâu, bắt mấy con cá bạc lên.

Rất nhanh, anh ta đã nướng gà ăn mày, thỏ hun khói và cá hun khói bên bờ.

Hứa Ngôn không cần làm gì cả, chỉ ngồi xuống đất bên bờ đầm, chuẩn bị sẵn bụng để chờ ăn.

Anh không vội ăn quả Chu Xà, mà chuẩn bị giao cho hệ thống, xem có thể phân tích ra được gì không.

Nếu có thể chiết xuất thành phần hữu hiệu bên trong, nói không chừng còn có thể sản xuất hàng loạt thuốc giải độc hiệu quả.

Vào lúc rạng sáng.

Ba người Hứa Ngôn đã nghỉ ngơi xong, lên đường trở về.

Ba người họ đi rất nhanh, nhờ màn đêm che chở, thuận lợi đi qua địa bàn của mấy quân phiệt nhỏ.

Nếu là lần trước đi cùng doanh Hỏa lực và đội hậu cần, những quân phiệt nhỏ đó tuyệt đối không dám gây sự với anh.

Nhưng bây giờ, chỉ có ba người đi một mình, phiền phức và nguy hiểm tăng lên gấp bội.

Hứa Ngôn dĩ nhiên không sợ hỏa lực của mấy quân phiệt nhỏ đó.

Nhưng muốn rời đi mà không bị thương chút nào thì lại là chuyện không thể.

Vì vậy anh đã chọn một phương án an toàn nhất.

Sau khi trời sáng một giờ, ba người cuối cùng cũng đi bộ về đến Văn Huyện.

Việc đầu tiên, là để Lý Song dẫn một tiểu đội hậu cần và một tiểu đội hộ vệ, đi lấy chiếc xe hơi bị hỏng giữa đường về.

Nhạc Khỉ La liên tiếp hấp thu máu của hai con quái vật, đã sớm no

đến mức buồn ngủ cực độ.

Đến cuối cùng, gần như là được Hứa Ngôn bế đi hết nửa chặng đường sau.

Vừa về đến dinh thự Đại soái ở Văn Huyện, Hứa Ngôn liền đưa cô về phòng riêng, mặc cho cô từ từ "tiêu hóa".

Chương 93

Việc đầu tiên Hứa Ngôn làm khi trở về là dặn dò anh cần tạm thời bế quan nghỉ ngơi.

Trừ phi là chuyện trời sập, còn lại đều giao cho Tôn Ưng và Từ Tử An xử lý.

Anh vào thư phòng, cũng đuổi người hầu muốn mang trà nước điểm tâm vào, trực tiếp rút một cuốn sách trên giá.

Giá sách đột nhiên trượt sang hai bên, bức tường phía sau cũng tách làm đôi, để lộ một lối đi bí mật sâu hun hút.

Đây là sau khi anh chiếm được Văn Huyện, đã cố ý cải tạo lại thư phòng của phủ Đại soái.

Bản vẽ mật đạo cũng do chính anh thiết kế, được doanh công binh thi công, đảm bảo tính bảo mật và an toàn tuyệt đối.

Mật đạo này thậm chí còn thông với cái giếng nơi Nhạc Khỉ La từng ẩn náu, bao gồm cả địa điểm phong ấn bí mật dưới giếng.

Tuy Nhạc Khỉ La đã phá phong ấn ra ngoài, nhưng không gian đủ lớn bên dưới vẫn được giữ lại nguyên vẹn.

Sau khi được các công binh cải tạo lại, nó đã biến thành một mật thất có tính riêng tư cực cao.

Hứa Ngôn đi đến đây, mới ngồi xếp bằng trên một chiếc bồ đoàn.

Anh lấy ra quả Chu Xà đã cất kỹ.

"Hệ thống, giúp tôi giám định thành phần của loại quả này." Mặc dù Hứa Ngôn liên kết với hệ thống Quân phiệt mạnh nhất, đến nay ngoài việc phát nhiệm vụ và phần thưởng, vẫn chưa phát triển thêm

công dụng nào mới.

Nhưng anh luôn cảm thấy, chức năng đơn điệu như vậy không xứng với hai chữ "mạnh nhất". 【Mời túc chủ đặt vật phẩm cần giao nộp lên trước ngực.】 Hệ thống quả nhiên đã phản hồi.

Hứa Ngôn đặt quả Chu Xà lên ngực, một luồng ánh sáng đỏ quét qua, quả Chu Xà liền dần biến mất trước mắt anh.

Trên bảng điều khiển của hệ thống, xuất hiện một thông báo. 【Phát hiện vật phẩm túc chủ giao nộp.】 【Tên gọi: Chu Xà Quả.】 【Công hiệu: Giải độc, trừ bệnh.】 【Độ quý hiếm: Bốn sao.】 【Thời hạn bảo quản: Ba ngày ở nhiệt độ thường.

Có thể bảo quản một năm không hỏng trong vật chứa đặc biệt.】 Kết quả phân tích của hệ thống cực kỳ đơn giản, hoàn toàn khác với những gì Hứa Ngôn tưởng tượng.

Ít nhất là những thứ như phương trình hóa học thì hoàn toàn không có.

"Thế là xong rồi à?" Hứa Ngôn rất thất vọng.

Có lẽ là do mình vẫn chưa đạt đến điều kiện kích hoạt nhiệm vụ, nên thông tin nhận được mới hạn chế như vậy. 【Vật phẩm túc chủ giao nộp không hoàn chỉnh, không thể nhận được thông tin đầy đủ.】 Phản hồi của hệ thống quả nhiên đã chứng thực suy đoán của Hứa Ngôn.

Xem ra chỉ có quả Chu Xà này vẫn chưa đủ.

Lẽ nào, anh thật sự cần phải xuống Mộ Cộng Sinh một lần nữa, lấy cả thứ đã kết ra quả Chu Xà mới được? 【Gợi ý, hệ thống có thể cung cấp vật chứa đặc biệt, cần trừ điểm tích lũy nhiệm vụ của túc chủ để nhận được.】 【Xin hỏi túc chủ có chọn đổi không?】 Hứa Ngôn nhìn vào bảng điều khiển.

Quả nhiên, ở góc dưới cùng bên phải, có một mục điểm tích lũy nhiệm vụ.

Anh đã hoàn thành ba lần nhiệm vụ do hệ thống ban hành, hiện đã tích lũy được ba trăm điểm. 【Điểm tích lũy nhiệm vụ có tác dụng gì?】 Hứa Ngôn trước đây khi hoàn thành nhiệm vụ, không thấy hệ thống thông báo thưởng điểm.

Theo kinh nghiệm trước đây, những điểm này ít nhất cũng có chức năng đổi vật phẩm trong cửa hàng hệ thống.

Hơn nữa, ba nhiệm vụ có độ khó khác nhau, nhưng điểm nhận được lại giống nhau.

Điều này rõ ràng rất không bình thường. 【Điểm tích lũy của hệ thống này có thể dùng để đổi một vài vật phẩm trong cửa hàng.

Có thể sửa đổi độ khó nhiệm vụ (mỗi ba lần kích hoạt một lần).

Có thể đổi tu vi.

Có thể đổi mảnh vỡ nhân vật.】 Mấy mục đầu tiên không nằm ngoài dự đoán của Hứa Ngôn, nhưng mục cuối cùng lại khiến anh nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ.

"Đổi mảnh vỡ nhân vật?

Có những nhân vật nào?" Không thể nào, không lẽ giống như anh nghĩ.

Thu thập đủ mảnh vỡ nhân vật, có thể triệu hồi cả Hồng Quân Lão Tổ ra sao? 【Cảnh báo: Quyền hạn của túc chủ không đủ, không thể tra cứu thêm thông tin.】 【Mời túc chủ nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ do hệ thống ban hành, tích lũy điểm, nâng cao quyền hạn rồi mới tra cứu.】 Sau khi hệ thống trả lời xong, liền rơi vào im lặng.

Hứa Ngôn chỉ có thể thấy trong mục "Vật chứa", quả Chu Xà

đang yên tĩnh nằm ở đó.

Khi anh di chuyển con trỏ ý niệm đến quả Chu Xà, lập tức hiện ra mấy dòng chữ nhỏ. 【Vật phẩm này là vật quý bốn sao, có thể chọn giao nộp cho hệ thống để nhận được năm mươi điểm tích lũy.】 "Vật chứa mà hệ thống có thể cung cấp là gì?

Cần bao nhiêu điểm để đổi?" Hứa Ngôn do dự một chút, giữa điểm tích lũy và quả Chu Xà, anh vẫn chọn vế sau.

Đây là món quà mà Nhạc Khỉ La chủ động tìm cho mình.

Chỉ riêng điểm này, anh đã không muốn giao nộp quả Chu Xà cho hệ thống rồi. 【Hộp Bạch Ngọc, được chế tạo từ ngọc Dương Chi ngàn năm, trời sinh lạnh thấu xương, có thể dùng để bảo quản quả Chu Xà.】 【Điểm đổi, năm mươi điểm.】 "Năm mươi à." Hứa Ngôn xoa cằm.

Nếu lấy chiếc hộp bạch ngọc này ra, hiệu quả e rằng còn mạnh hơn tủ lạnh cả trăm lần.

Chỉ nhìn vào giá trị đổi năm mươi điểm này, không khó để tưởng tượng mức độ quý giá của nó.

Một quả Chu Xà bách độc bất xâm, còn có thể trị trăm bệnh, đổi cho hệ thống cũng chỉ được năm mươi điểm.

"Ha, đúng là gian thương mà." Hứa Ngôn tuy miệng nói vậy, nhưng vẫn chọn đổi.

Anh hiện tại tạm thời chưa cần dùng đến quả Chu Xà, nhưng nếu sau này kích hoạt nhiệm vụ mới, thì sẽ có cơ hội dùng đến.

Hơn nữa, nếu Hoắc gia thật sự nhắm vào quả Chu Xà.

Thì anh còn có thể dùng nó làm con bài mặc cả, giao dịch với Hoắc gia.

Cùng với một tiếng "tít" nhẹ.

Điểm tích lũy nhiệm vụ của Hứa Ngôn bị trừ đi năm mươi điểm.

Sau đó trước mặt anh xuất hiện một chiếc hộp bạch ngọc cỡ lòng bàn tay.

Một luồng khói trắng lượn lờ bốc lên, dù cách một đoạn, cũng có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh thấu xương.

Quả Chu Xà yên tĩnh nằm trong hộp bạch ngọc, vẫn đang "nhảy" một cách quỷ dị.

"Được rồi, chuyện này có thể tạm thời kết thúc tại đây." Hứa Ngôn ôm hộp bạch ngọc trong lòng, đi ra khỏi mật thất.

Trong những ngày tiếp theo, anh sẽ luôn mang theo chiếc hộp này bên mình.

Càng kỳ lạ hơn là, khi chiếc hộp áp vào ngực lâu, lại có một luồng khí ấm chảy qua.

Quả nhiên là hàng của hệ thống, già trẻ không lừa.

Sau khi rời khỏi mật thất, Hứa Ngôn lại đến Tây viện một lần nữa.

Lần này thái độ của Tiểu Khải Linh đối với anh đã thân cận hơn một chút so với lần trước.

Có lẽ là vì Hứa Ngôn không chỉ là ân nhân cứu mạng của cậu, mà còn sở hữu huyết Kỳ Lân thuần khiết hơn.

Ở Trương gia, chỉ có người có huyết thống thuần khiết nhất mới xứng với danh hiệu tộc trưởng "Trương Khởi Linh".

Dù Tiểu Khải Linh có không muốn thừa nhận đến đâu, sự áp chế từ huyết mạch cũng sẽ khiến cậu bất giác nảy sinh tâm lý thần phục.

Hứa Ngôn ban đầu còn chưa nghĩ ra điều này.

Anh có ấn tượng quá sâu đậm về Trương Khởi Linh của đời sau, luôn cho rằng cậu mới là nhân vật số một trong thế giới đạo mộ.

Tuy nhiên, cùng với việc các nhiệm vụ lần lượt được ban hành, kỹ năng anh sở hữu ngày càng nhiều, thể chất đã trên con đường thay da đổi thịt một đi không trở lại.

Quan niệm này cũng bắt đầu dần thay đổi.

Khi Hứa Ngôn bước vào Tây viện, Tiểu Khải Linh đang luyện ngón tay.

Chương 94

Cậu phải rút từng viên gạch ra khỏi bức tường được xây kín mít theo một quy luật nhất định bằng ngón tay.

Và dưới hai ngón tay của cậu, còn treo bốn viên gạch xanh khổng lồ.

Tiểu Khải Linh đứng tấn trung bình, ngoài việc luyện sức mạnh ngón tay, còn phải rèn luyện sự ổn định của hạ bàn.

Cậu mồ hôi đầm đìa, nhưng mắt không chớp nhìn chằm chằm vào mục tiêu của mình.

Bề mặt tường phẳng lì, không có bất kỳ kẽ hở nào.

Cậu cần phải tìm được điểm phát lực thích hợp trước, sau đó chỉ dùng hai ngón tay để rút viên gạch ra.

Hứa Ngôn ra hiệu cho người hầu lui ra, không làm kinh động Tiểu Khải Linh.

Mà im lặng đứng một bên, kiên nhẫn chờ cậu luyện tập xong.

Chờ đợi như vậy, đã qua hết hai giờ.

Sau khi rút viên gạch cuối cùng ra một cách hoàn chỉnh, đặt gọn sang một bên, Tiểu Khải Linh mới nghe thấy tiếng vỗ tay.

"Rất tốt, cậu còn nhỏ tuổi đã có định lực như vậy, thật khiến người ta phải thán phục." Xét theo dòng thời gian, nếu bây giờ Tiểu Khải Linh không được mình cứu, có lẽ cậu đã bị giam cầm ở thành cổ Tứ Châu, chịu đựng sự huấn luyện phi nhân tính.

Cậu muốn nhận được truyền thừa chân chính của Trương gia, thì phải đến cổ lâu của Trương gia.

Với thân thủ hiện tại của cậu mà đi, không khác gì nộp mạng.

Tuy nhiên, qua một thời gian nữa, Trương Khải Sơn sẽ bị trúng độc.

Nhị Nguyệt Hồng và những người khác chắc chắn sẽ đến cổ lâu của Trương gia để tìm cách cứu ông ta.

Trước đó, Hứa Ngôn nhất định sẽ để Tiểu Khải Linh có được năng lực tự vệ tối thiểu, sau đó giành lấy truyền thừa của Trương gia.

"Cậu về rồi." Tiểu Khải Linh liếc anh một cái, nói nhàn nhạt.

Tuy thái độ vẫn không mấy nhiệt tình, nhưng so với dáng vẻ không thèm để ý ban đầu, đã là một tiến bộ rất lớn rồi.

"Đúng vậy, lần này đến Trường Sa, tôi đã được như ý nguyện, có được thân phận chính thức của quan phương." Hứa Ngôn đi tới, rất tự nhiên rót cho mình một chén trà.

Tiểu Khải Linh vừa luyện tập xong, còn chưa thể uống trà, chỉ ngồi bên cạnh.

"Hai ngày nữa, tôi lại phải đi, lần này, cậu đi cùng tôi." Hứa Ngôn uống xong một chén trà, mới nói ra mục đích của mình.

"Tôi cũng đi?

Có thể giúp gì cho cậu?" Tiểu Khải Linh từ khi đến bên cạnh Hứa Ngôn, chỉ có lần đến mộ Huyết thi ở Tiêu Tử Lĩnh là đi làm nhiệm vụ cùng.

Hai lần sau Hứa Ngôn rời đi, đều để Tiểu Khải Linh ở lại Văn Huyện.

Cho nên vừa nghe nói lần này sẽ mang cậu đi, phản ứng đầu tiên của Tiểu Khải Linh là lại phải xuống mộ.

"Đi cùng tôi để mở mang tầm mắt." Hứa Ngôn không nhịn được

mà đưa tay, véo má Tiểu Khải Linh một cái.

Mới chỉ là đứa trẻ sáu bảy tuổi, mà cả ngày cứ ra vẻ ông cụ non, không có chút sức sống nào.

“Tôi không đi.” Tiểu Khải Linh bị véo má phồng lên, nói chuyện cũng trở nên ngọng nghịu.

Cậu nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng không nhịn được nữa, liền giơ tay gạt tay Hứa Ngôn ra.

Trên người mang mối thù máu, còn có di nguyện của cha trước lúc lâm chung.

Tiểu Khải Linh căn bản không có tâm trạng đi mở mang tầm mắt gì cả.

Hơn nữa, cậu còn phải lấy được truyền thừa chân chính của Trương gia, cũng như khí cụ của tộc trưởng, sau đó trở lại Trường Bạch Sơn, thanh lý môn hộ cho cả Trương gia.

“Không đi cũng phải đi, không đến lượt cậu quyết định.” Lần này Hứa Ngôn chỉ đến thông báo, chứ không phải đến để trưng cầu ý kiến.

Tiểu Khải Linh không nói gì nữa.

Cậu cúi đầu nhìn hai tay mình, dường như đang kháng nghị trong im lặng.

“Lần này nơi tôi muốn đến là Bến Thượng Hải.” Hứa Ngôn trực tiếp tiết lộ điểm đến.

“Bến Thượng Hải?” Tiểu Khải Linh đột nhiên ngẩng đầu.

Tuy cậu từ Trường Bạch Sơn ra, nhưng bản gia của Trương gia lại ở khu vực Quảng Tây.

Đối với danh tiếng của Bến Thượng Hải, càng là như sấm bên tai.

Đó là nơi còn phức tạp hơn cả Trường Sa, đồng thời cũng là nơi có trời đất rộng lớn hơn.

Nếu đợi cậu lớn thêm vài tuổi nữa, cũng chuẩn bị đến Bến Thượng Hải tranh đấu một phen.

Nghe nói, ở đó cũng có một thế lực của Trương gia.

Nhưng đây cũng chỉ là truyền thuyết, chưa bao giờ được chứng thực.

Tiểu Khải Linh bây giờ là cô gia quả nhân, căn bản không có sức chống lại thế lực đang truy sát cậu.

Nếu có thể thu phục các thế lực Trương gia rải rác bên ngoài, nói không chừng dần dần sẽ đứng vững được, cũng không đến nỗi bị người khác khống chế như bây giờ.

"Tại sao lại đưa tôi đến Bến Thượng Hải?" Vẻ mặt Tiểu Khải Linh phức tạp.

Cậu hoàn toàn không nhìn thấu, người đàn ông tên Hứa Ngôn này, trong hồ lô rốt cuộc đang bán thuốc gì.

"Tôi đã nói rồi, đưa cậu đi mở mang tầm mắt." Hứa Ngôn lắc đầu, biết rằng muốn để Tiểu Khải Linh hoàn toàn buông bỏ phòng bị không dễ dàng như vậy.

"Nếu tôi tìm được thuộc hạ của mình…" Tiểu Khải Linh cố gắng để Hứa Ngôn hiểu được hậu quả của việc làm này.

"Vậy thì có nghĩa là tôi có thể có thêm một vài người giúp đỡ, sao lại không vui?" Hứa Ngôn tuy cười tủm tỉm, nhưng trong mắt lại không có chút ý cười nào.

Tiểu Khải Linh thậm chí có thể nhìn thẳng vào sâu trong đáy mắt anh ta, biết rằng ánh sáng lạnh lẽo phát ra từ nơi sâu thẳm đó có ý

nghĩa gì.

Đó là sự tự tin tuyệt đối.

Tự tin tuyệt đối vào thực lực có thể nghiền ép cậu, thậm chí là cả Trương gia.

“Cậu đừng quên, những gì cậu có, tôi đều có.

Những gì cậu không có, tôi vẫn có.” Hứa Ngôn lại nhân tiện nhắc nhở một câu.

Anh đang chỉ huyết Kỳ Lân thuần khiết hơn của mình.

Tiểu Khải Linh cũng đột nhiên nhận ra điểm này, sắc mặt hơi khó coi.

Nhưng cậu cũng rất rõ, nếu Hứa Ngôn muốn cướp đoạt, ít nhất là hiện tại cậu căn bản không có khả năng phản kháng.

“Được rồi, cậu nhóc, đừng nghĩ nhiều như vậy.” Hứa Ngôn đột nhiên ấn đầu Tiểu Khải Linh, rồi xoa một trận.

“Tuổi củ cải mà cứ như ông cụ non, lão hóa sớm thì còn ra thể thống gì nữa.” “Cậu đừng đụng vào đầu tôi!” Tiểu Khải Linh gần như cạn lời.

Cậu ôm đầu mình, nhưng lại không thể nào né được bàn tay ma quái của Hứa Ngôn.

“Nghe cho kỹ đây, Tiểu Khải Linh.” Hứa Ngôn đột nhiên ghé vào tai cậu, nói nhỏ.

“Bây giờ tôi có thể giúp cậu có hạn, có thể đi được bao xa, còn phải xem chính bản thân cậu.” “Trách nhiệm của Trương gia, cậu tự mình gánh vác, tôi không có hứng thú.” “Mau chóng trưởng thành lên, tôi hy vọng cậu có thể mau chóng đứng bên cạnh tôi, cùng tôi kề vai chiến đấu.” “Chứ không phải trốn sau lưng tôi, làm một đứa trẻ cần

được bảo vệ.” Anh nói xong, không đợi Tiểu Khải Linh trả lời, xoay người bỏ đi.

Quay lưng về phía cậu bé nhỏ nhắn đằng sau, Hứa Ngôn đắc ý sờ sờ mũi.

“Chết tiệt, vừa rồi chắc mình ngầu lắm đây.” Hứa Ngôn gặp Tiểu Khải Linh xong, đã thông báo kế hoạch mấy ngày tới.

Sau đó anh quay về phủ Đại soái.

Vừa hay Lý Song cũng dẫn đội trở về, tiện thể mang cả chiếc xe hơi về.

“Lô minh khí thứ hai chuẩn bị giao đã được chất lên xe chưa?” Hứa Ngôn trực tiếp đưa anh ta đến nhà kho chứa minh khí, trước khi đi, những món minh khí này đều phải được giao cho nhà họ Hoắc theo từng đợt.

“Ngôn gia, theo sự phân phó của ngài, mỗi lô minh khí của chúng ta đều được chuẩn bị lẫn lộn cả đồ quý và đồ thường.” “Khi tiền của lô trước đến, lô tiếp theo mới được xuất đi.” Lý Song không chút do dự báo cáo.

Xem ra anh ta đã nắm rõ tình hình của tất cả các món minh khí, mới có thể trả lời trôi chảy như vậy.

“Rất tốt, Lý Song, cậu quả nhiên là cánh tay phải đắc lực nhất của tôi.” Hứa Ngôn hài lòng vỗ vai anh ta.

Sản phẩm của hệ thống, tất là hàng chất lượng.

Chương 95

Không chỉ năng lực đủ mạnh, mà cũng không cần lo lắng về vấn đề lòng trung thành.

Anh bây giờ đã nóng lòng muốn kích hoạt nhiệm vụ mới, để nhận thêm phần thưởng của hệ thống.

Sau khi kiểm kê lại toàn bộ hàng tồn trong kho, Hứa Ngôn trực tiếp triệu hồi Hoàng Lang về báo cáo công việc, còn để Lý Song tự đi nghỉ ngơi.

Ở phủ Đại soái đợi nửa ngày, không đợi được Hoàng Lang, ngược lại lại đợi được phó chưởng quỹ của Văn Võ Thương Hành quay về.

"Ngôn gia, Hoàng chưởng quỹ hiện tại vẫn đang ở bên ngoài thu mua dầu trẩu." "Ông ấy nói ngài đã chi ra một đống tiền bạc, lô dầu trẩu này chắc chắn có công dụng lớn." "Ông ấy phải tranh thủ từng giây từng phút, cố gắng thu mua thật nhiều dầu trẩu, để Ngôn gia ngài phải nhìn bằng con mắt khác." Mấy câu đầu, còn nghe có vẻ hợp lý.

Câu cuối, lại một lần nữa bộc lộ sự bất mãn trong lòng.

Hứa Ngôn trong lòng cười khổ.

Phó chưởng quỹ đương nhiên không biết, Hoàng Lang chỉ là một con chồn thành tinh mà thôi.

Ông ta làm việc đương nhiên sẽ tận tâm tận lực, nhưng những mưu mẹo trên thương trường của con người, ông ta có học thêm bao nhiêu lần nữa cũng không học được.

"Hoàng chưởng quỹ làm việc có nguyên tắc và phong cách của ông ấy, phó chưởng quỹ ngài đương nhiên cũng vậy." "Chính vì hai người bổ sung cho nhau, nên mới được đặt cùng nhau làm việc.

Tin rằng phó chưởng quỹ cũng sẽ không làm bản đoàn trưởng thất vọng, phải không?" Hứa Ngôn với tư cách là một tổng giám đốc từng quản lý một tập đoàn lớn gần vạn người, rất rõ thuật dụng người nên làm thế nào.

Phó chưởng quỹ không coi trọng hành vi tiêu tiền như nước của Hoàng Lang, nhưng ông ta lại là cấp phó, chỉ có chức năng phụ tá, không thể ảnh hưởng đến quyết định cuối cùng.

Khó tránh khỏi việc sinh lòng oán giận.

Hứa Ngôn bây giờ có thể làm, chính là điều hòa mối quan hệ giữa hai người.

Phó chưởng quỹ là một người thông minh lanh lợi.

Vấn đề tương tự, lần trước ông ta đã phản ánh một lần.

Lúc đó thái độ của Hứa Ngôn cũng như bây giờ.

Lần này, thái độ vẫn vậy.

Ông ta lập tức im lặng.

"Lần này, tôi trở về Văn Huyện, chính là để mang tất cả dầu trẩu, đi làm một vụ kinh doanh rất quan trọng." Hứa Ngôn vừa nói vậy, vẻ mặt của phó chưởng quỹ lập tức trở nên nghiêm túc.

"Ngôn gia, vậy tôi bây giờ đi một chuyến, gọi Hoàng chưởng quỹ về.

Ông ấy bây giờ mới là người rõ ràng mọi tình hình nhất." "Ông ở lại." Hứa Ngôn lắc đầu.

"Chuyện này, chỉ có hai vị chưởng quỹ các ông đồng lòng hợp tác, mới có thể đạt được hiệu quả gấp đôi công sức." Phó chưởng quỹ nghe vậy, trong mắt hiện lên sự kích động khó kìm nén.

Ông ta vẫn luôn nghĩ rằng, trong lòng Hứa Ngôn, Hoàng Lang mới

là người quan trọng nhất.

Còn mình, chỉ là một cấp phó có cũng được không có cũng không sao.

Đổi một chưởng quỹ giỏi tính sổ khác, cũng có thể giúp Hoàng Lang kinh doanh tốt thương hành.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như ông ta đã hiểu lầm Ngôn gia quá sâu rồi.

"Ngôn gia, tôi…" Ông ta không nhịn được muốn nói gì đó.

Hứa Ngôn lại cười xua tay: "Phó chưởng quỹ, tôi biết, hành động tiêu tiền như nước của Hoàng chưởng quỹ, không phù hợp với triết lý kinh doanh của chúng ta là chi li từng đồng, lợi ích đặt lên hàng đầu." "Nhưng bây giờ thời loạn lạc, chỉ có phương pháp này, mới có thể thu thập dầu trẩu nhanh nhất." "Sau khi làm xong vụ kinh doanh này, ông sẽ biết, so với lợi nhuận chúng ta có thể kiếm được, những gì bỏ ra bây giờ là hoàn toàn xứng đáng." "Vâng, Ngôn gia, tại hạ đã được chỉ giáo!" Phó chưởng quỹ liên tục nói vâng, ngay cả sự oán giận đối với Hoàng Lang trong lòng cũng giảm đi rất nhiều.

Hứa Ngôn an ủi phó chưởng quỹ xong, đồng thời ra lệnh cho người dùng tốc độ nhanh nhất, thông báo cho Hoàng Lang mang tất cả dầu trẩu trở về Văn Huyện.

Khi anh ở Trường Sa, đã luôn chú ý đến tình hình chiến sự trên lục địa châu Âu.

Hiện tại, chiến trường bên đó đã đến giai đoạn gay cấn.

Nhu cầu về dầu trẩu cũng đạt đến quy mô chưa từng có.

Thế đã thành, đã đến lúc thu hoạch rồi.

Hoàng Lang nhận được tin tức, lập tức nhờ sự giúp đỡ của Lý

Song, tập hợp tất cả dầu trẩu đã thu thập được.

Đoàn xe hùng hậu, bắt đầu tiến về phía Văn Huyện.

Một đoàn xe như vậy, lập tức thu hút sự chú ý của các quân phiệt lớn nhỏ xung quanh.

Cũng có vài kẻ nảy sinh ý đồ, muốn nhân cơ hội cướp bóc.

Nhưng Hứa Ngôn đã điều động doanh Hỏa lực và một doanh pháo, dùng hỏa lực mạnh mẽ để áp tải đội hậu cần này.

Súng ống trong tay các quân phiệt đó đều không đồng bộ, ngay cả pháo cũng không có mấy khẩu, thấy đội hình vũ trang này, lập tức đều im bặt.

Toàn bộ quá trình vận chuyển kéo dài hai ngày.

Dầu trẩu vận về Văn Huyện, thậm chí chất đầy nửa con phố lớn của cả huyện thành.

Kho hàng trong thành căn bản không chứa hết.

Dầu trẩu vận về Văn Huyện còn chưa xong, phải vận được ra ngoài, mới có thể đổi thành tiền thật.

Hai ngày nay, Hứa Ngôn đã liên hệ với một tàu hàng của một đội thương buôn.

Đi đường bộ phải qua quá nhiều địa phương bị các quân phiệt nhỏ chiếm đóng.

Đường thủy thì chỉ cần thông qua đội thương buôn, đả thông một số quan hệ, là có thể đi một mạch thông suốt không trở ngại.

Hơn nữa, Hứa Ngôn bây giờ còn có danh hiệu đoàn trưởng dân đoàn.

Trên địa bàn của các quân phiệt nhỏ đã chọn nương tựa vào Trần

đoàn trưởng, vẫn có chút tác dụng.

Hoàng Lang đích thân áp tải lô dầu trẩu cuối cùng về Văn Huyện.

Ông ta vừa vào thành, liền lập tức đến thẳng phủ Đại soái, cầu kiến Hứa Ngôn.

"Ngôn gia, tôi đã mang tất cả dầu trẩu kiếm được về rồi, không thiếu một giọt!" Hoàng Lang tuy kinh doanh không phải là sở trường, nhưng đồ vật đã vào tay ông ta thì đừng hòng bắt ông ta nhả ra.

Đặc biệt là bây giờ bên ngoài khắp nơi đều loạn lạc.

Có lúc có thể đàm phán được hợp đồng, nhưng không có sự hỗ trợ của hỏa lực mạnh, rất dễ bị cướp trắng.

Nhưng Hoàng Lang không phải là người, lại có tài mê hoặc người khác.

Dựa vào tài năng này, cộng thêm một đội hỏa lực mà Hứa Ngôn phái cho ông ta để duy trì trật tự, mới có thể thuận lợi mang tất cả dầu trẩu thu thập được về.

"Rất tốt!

Hoàng Lang, tôi biết mà, giao việc này cho ông, chắc chắn không sai!" Hứa Ngôn phấn khích vỗ mạnh vào vai ông ta hai cái.

"Ngôn gia, sau khi hoàn thành việc này, ngài vẫn nên cho tôi về núi đi." Trên mặt Hoàng Lang lại không có chút vui mừng nào.

Thời gian này ông ta giao tiếp với con người, đã ngán đến tận cổ rồi.

Vẫn là cuộc sống trên núi tiêu dao tự tại, nhưng ông ta và Hứa Ngôn lại còn có giao ước ba năm.

Thật là muốn chết đi được.

“Ha ha, Hoàng Lang, mới thế đã muốn rút lui rồi, không giống ông chút nào.” Hứa Ngôn cười ha hả.

Ban đầu, Hoàng Lang ẩn mình trong đám đông, sống bằng nghề kể chuyện.

Tiện thể giải cứu một số động vật nhỏ bị bắt làm mồi nhậu, bị nấu nướng thảm thương.

Không ngờ, lại bị Hứa Ngôn lừa đến, làm chưởng quỹ của Văn Võ Thương Hành.

Dù những việc như tính sổ, thanh toán không cần đến ông ta.

Nhưng việc giao tiếp với người khác, vẫn phải do ông ta làm.

Trong giới loài người luôn lưu truyền một câu: vô gian bất thương.

Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi này, ông ta đã cảm nhận sâu sắc điều đó.

Thấy bộ dạng hả hê của Hứa Ngôn, trong lòng Hoàng Lang một ngọn lửa tà ác bùng lên.

“Ngôn gia, ngài đang xem trò cười của tôi sao?” “Hoàng Lang tôi ngày đêm ở ngoài, tận tâm tận lực thu mua dầu trẩu cho ngài, không có công lao thì cũng có khổ lao chứ?” “Bây giờ, tôi cũng không cầu ngài ban thưởng gì.

Chương 96

Chỉ cầu sau khi việc này kết thúc, ngài hãy cho tôi tự do, để tôi trở về sống cuộc sống tiêu dao của mình.” Nếu không phải ban đầu đã ký lời thề với Hứa Ngôn, Hoàng Lang đã sớm bỏ của chạy lấy người rồi.

Chỉ là, ông ta không chỉ đánh không lại Hứa Ngôn, mà chơi tâm kế cũng không lại.

Chưa kể, bên cạnh Hứa Ngôn còn có một Nhạc Khỉ La bán nhân bán yêu.

Cô bé đó trông xinh xắn như búp bê, nhưng ra tay thì không hề nương nhẹ chút nào!

Hứa Ngôn thấy vậy, biết rằng Hoàng Lang giao tiếp với người nhiều quá, tâm lý cũng có vấn đề rồi.

Anh sa sầm mặt, nụ cười dần tắt.

“Ý của Hoàng chưởng quỹ, là chuẩn bị nuốt lời, bỏ đi như vậy sao?” Trong lòng Hoàng Lang “lộp bộp” một tiếng, đột nhiên phát hiện mình dường như đã bỏ qua điều gì đó.

Có lẽ là do thời gian này, ông ta vẫn luôn bôn ba ở bên ngoài, không ở bên cạnh Hứa Ngôn.

Không chỉ phó chưởng quỹ nghe lời ông ta răm rắp, dù trong lòng có bất mãn đến đâu, cũng tận tâm tận lực giúp ông ta dọn dẹp hậu quả.

Đội vũ trang mà Hứa Ngôn phái đến, cũng đều răm rắp nghe lệnh ông ta.

Cho nên tổng hợp các tình huống lại, lại khiến ông ta có một ảo giác.

Tưởng rằng, mình có thể ngồi ngang hàng với Hứa Ngôn.

Cho đến tận bây giờ.

Khi ông ta nhìn thấy nụ cười trên mặt Hứa Ngôn dần tắt, và ánh sáng lạnh lẽo dần nổi lên trong đáy mắt.

Hoàng Lang mới đột nhiên nhận ra, ban đầu rốt cuộc là vì sao mình lại chọn thần phục.

Ông ta từ từ rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay Hứa Ngôn, sau đó trực tiếp quỳ xuống.

"Ngôn gia, là Hoàng Lang sai rồi, tôi đã mạo phạm ngài, xin Ngôn gia thứ tội." Không ai ngờ được, hai người vừa rồi còn nói chuyện vui vẻ, đột nhiên không khí lại thay đổi.

Người hầu đi qua thấy cảnh này, đến thở mạnh cũng không dám.

Còn những người phụ trách cảnh vệ, đều là tinh nhuệ bên cạnh Hứa Ngôn, đối với cảnh này lại hoàn toàn như không thấy.

Trong lòng họ chỉ có một ý niệm, đó là tuyệt đối trung thành với Hứa Ngôn.

Cho nên, dù Hứa Ngôn có lập tức rút súng ra, xử lý tất cả bọn họ, những cảnh vệ này tuyệt đối đến lông mày cũng không nhíu một cái.

Hứa Ngôn đứng thẳng tắp, từ trên cao nhìn xuống Hoàng Lang đang quỳ.

Quả nhiên trực giác về nguy hiểm của dã thú vượt xa con người.

Anh chỉ nói một câu, đã bị Hoàng Lang nhận ra cảm giác nguy hiểm đến tính mạng, lập tức liền tỏ lòng thần phục.

"Hoàng chưởng quỹ, tôi nghĩ, ông hẳn không cần tôi nhắc nhở, giữa chúng ta đã ký kết hợp đồng." "Hợp đồng giữa người với người có pháp luật ràng buộc.

Lẽ nào hợp đồng giữa tôi và ông, chỉ có thể là một tờ giấy lộn sao?" Câu này còn nặng hơn cả câu vừa rồi.

Trán Hoàng Lang lập tức rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Hứa Ngôn nói không sai.

Thực tế, Hoàng Lang với tư cách là một loài thú đã thành tinh, sự ràng buộc của lời thề sẽ càng nặng nề hơn.

Nếu ông ta vi phạm lời hứa của mình, trời đánh sét đánh không phải chỉ là nói suông, mà là thật sự bị sét đánh!

"Ngôn, Ngôn gia, ngài xin bớt giận, là tôi sai rồi." Hoàng Lang lần này đã hoàn toàn thành thật.

Ông ta chỉ là tạm thời bị sự lễ độ của Hứa Ngôn che mắt, thực tế có tám trăm cái tâm nhãn, còn biết thời thế hơn người bình thường nhiều.

Bây giờ Hứa Ngôn còn có thể nói chuyện ôn hòa với ông ta, thì chứng tỏ vẫn chưa đến mức xé rách mặt.

Nhanh chóng nhận sai mới là chính đạo.

Hứa Ngôn lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoàng Lang, ánh mắt như lưỡi dao, lạnh lẽo và sắc bén.

Chỉ riêng sự uy hiếp của ánh mắt, đã khiến Hoàng Lang sinh lòng sợ hãi, thân thể cũng dần run rẩy.

Khoảng một nén hương sau, Hứa Ngôn mới đưa tay ra, đích thân đỡ Hoàng Lang dậy.

"Hoàng chưởng quỹ, không cần phải như vậy." "Lần này thu mua dầu trẩu, toàn bộ nhờ Hoàng chưởng quỹ tận tâm tận lực, mới có thể thu được số lượng dầu trẩu nhiều như vậy." "Không chỉ vượt xa dự kiến của tôi, mà còn cho tôi một bất ngờ lớn." "Giữa ông và tôi, thực

ra cũng không đến mức này.” Hứa Ngôn trước tiên vung cây gậy lớn, quất cho không khí kêu vun vút.

Sau đó lại đưa ra củ cà rốt ngọt.

Hoàng Lang theo tay Hứa Ngôn đứng dậy, vì quỳ gối hơi tê, lúc đứng lên còn lảo đảo một chút.

Ông ta cười khổ liên tục lắc đầu: “Không không, Ngôn gia, là tôi sai rồi, thật sự sai rồi.” Lần sau ai còn nói với ông ta, Hứa Ngôn là người hiền lành, đánh chết ông ta cũng không tin.

Người có khí thế mạnh như vậy, hiền lành cũng chỉ là tương đối, là có chừng mực.

“Ông làm việc cho Hứa Ngôn tôi, chỉ có một quy tắc.” “Đó là có công thì thưởng, có tội thì phạt.” “Tôi đã hứa với ông, ba năm sau sẽ trả lại tự do cho ông, sẽ không nuốt lời.” “Đương nhiên, nếu ông muốn sớm vi phạm lời thề của mình, thì chúng ta nên nói chuyện rõ ràng, ông nói xem, có phải lý này không?” Hứa Ngôn lần này lại cười tủm tỉm nói chuyện với Hoàng Lang.

Chỉ là Hoàng Lang sau chuyện vừa rồi, đã hoàn toàn tỉnh táo lại, không bao giờ bị “tính tốt” của Hứa Ngôn mê hoặc nữa.

“Lần này tôi muốn mang tất cả dầu trẩu đến Bến Thượng Hải làm ăn, ý của tôi là, ông đi cùng tôi.” Hứa Ngôn đã sớm có kế hoạch.

Hoàng Lang chỉ quanh quẩn ở Văn Huyện, ngay cả Trường Sa cũng chưa từng đến, tầm mắt mãi mãi không thể mở rộng.

Phải để con chồn vàng này mở mắt nhìn thế giới, như vậy ông ta mới có thể nhận ra một sự thật.

Đó là, sống trong thời loạn lạc này, không ai có thể thực sự tự lo cho bản thân.

Dù có trốn vào rừng sâu núi thẳm ẩn thế không ra, cũng vậy.

Dòng chảy của thời đại cuồn cuộn tiến về phía trước, không thể thích ứng, thì chắc chắn sẽ bị đào thải.

Chỉ có để Hoàng Lang tận mắt nhìn thấy thế giới bên ngoài, ông ta mới có thể hiểu, tại sao mình lại khăng khăng giữ ông ta ở bên cạnh ba năm.

Hoàng Lang ngẩn người một lát, lần này lại không có chút oán giận nào mà nhận lời.

"Nếu là Ngôn gia phân phó, thì kẻ hèn này đương nhiên là cung kính không bằng tuân mệnh." Hứa Ngôn gật đầu.

Người có thể kịp thời điều chỉnh vị trí và tâm thái, dù không phải là người thật sự, cũng là người thức thời.

Anh ta vẫy tay gọi người hầu đứng cách đó không xa, phân phó: "Thông báo cho nhà bếp, tối nay chuẩn bị riêng cho Hoàng chưởng quỹ một bữa tiệc toàn gà." "Đặc biệt là để khao thưởng cho công lao vất vả, tận tụy của ông ấy." Sau khi Hứa Ngôn trở về Văn Huyện một tuần, tàu hàng vận chuyển dầu trẩu cũng đã được thu xếp xong.

Anh thậm chí còn để Lý Song dẫn phó chưởng quỹ đi trước để đả thông các mối quan hệ trên đường thủy.

Cố gắng để sau khi lên đường sẽ một mạch thông suốt, giảm thiểu rắc rối.

Và lần này đi Bến Thượng Hải, Hứa Ngôn dự định mang cả Triệu Quốc Trung đi cùng.

Đây là nhân vật từng học ở trường Dương Vụ, đến một đô thị quốc tế như Bến Thượng Hải, chính là như cá gặp nước, đúng dịp may.

Nhạc Khỉ La càng không thể không mang theo.

Cô bé này từ khi trở về Văn Huyện, đã bế quan suốt một tuần không ra ngoài.

Tuy Hứa Ngôn không biết tình hình hiện tại của cô thế nào, nhưng thông qua mối liên kết với hệ thống, anh lại có thể cảm nhận được cô bé đã mạnh lên rất nhiều.

Nếu không phải chính Hứa Ngôn cũng đang không ngừng tiến bộ, e rằng anh sẽ phải lo lắng, liệu có thể áp chế được cô không.

Nhưng Hứa Ngôn cũng đã chuẩn bị phương án thứ hai.

Đó là khi anh xuất phát, Nhạc Khỉ La có thể sẽ không kịp xuất quan.

Nếu thật sự là vậy, thì cũng phải ưu tiên cho việc tiến hóa của Nhạc Khỉ La.

Dù sao cô càng mạnh, thì sau này khi anh tranh đoạt thiên hạ, lá bài tẩy cũng sẽ càng vững chắc.

Đợi cô xuất quan, sẽ sắp xếp người hộ tống cô đến Bến Thượng Hải.

Tóm lại, chuyến đi Thượng Hải lần này, bỏ ai cũng sẽ không bỏ Nhạc Khỉ La.

Đợi thêm một ngày nữa, Nhạc Khỉ La vẫn không có động tĩnh gì, Hứa Ngôn quyết định không đợi nữa.

Tình hình trên chiến trường luôn thay đổi trong chớp mắt.

Tình hình ở châu Âu hiện tại đã rơi vào thế giằng co.

Chương 97

Nếu đợi đến khi bên đó phân định thắng bại gần xong, số dầu trẩu Hứa Ngôn thu thập được sẽ bị tồn kho.

Anh cuối cùng quyết định, ngày mai sẽ khởi hành.

Sau khi quyết định xong, liền lập tức thông báo cho Hoàng Lang và Tiểu Khải Linh.

Về phía Triệu Quốc Trung, hai ngày trước đã tạm thời trở về Văn Huyện một lần.

Nghe nói Hứa Ngôn muốn đưa anh ta đến Bến Thượng Hải, người đàn ông rắn rỏi nội liễm này cũng không nhịn được mà lộ ra vẻ khao khát.

Anh ta là người thực sự đã từng trải.

Văn Huyện hiện tại tuy có đà phát triển tốt, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một vũng nước nông.

So với nơi rộng lớn, sóng gió như Bến Thượng Hải, căn bản không thể so sánh.

Triệu Quốc Trung không có ý định coi Hứa Ngôn như một bàn đạp, nhân cơ hội này ở lại Bến Thượng Hải.

Anh ta dự định dùng chính đôi mắt của mình để quan sát, dùng trái tim để cảm nhận cách đối phó trong những tình huống thay đổi chóng mặt.

Đợi khi anh ta trở về Vũ Huyện, mới có thể phát huy sở trường tốt hơn, cống hiến toàn bộ lòng trung thành và sức mạnh của mình cho Hứa Ngôn.

Đêm đó gặp Hứa Ngôn đến nửa đêm, Triệu Quốc Trung lại trở về Vũ Huyện, sắp xếp từng việc một cho những ngày sau khi anh ta đi.

Về mặt công khai, anh ta là Triệu đại soái "ngang hàng" với Hứa Ngôn.

Nhưng trong bóng tối, anh ta lại là thuộc hạ đã tuyên thệ trung thành, hoàn toàn thần phục Hứa Ngôn.

Văn và Vũ Huyện chính là mối quan hệ môi hở răng lạnh, tương trợ lẫn nhau.

Đây cũng là địa bàn cơ bản của Hứa Ngôn hiện tại.

Sau khi nhận được thông báo xuất phát, Triệu Quốc Trung lập tức xử lý nốt những việc cuối cùng.

Sau đó liền trong đêm vội vã đến Văn Huyện.

Khi anh ta đến, còn mang theo một đại đội binh lính.

Anh ta chia thành hai bộ phận hỗn hợp hỏa lực và hậu cần.

Số còn lại thì ở lại Vũ Huyện, đề phòng lúc anh ta và Hứa Ngôn đều không có ở đó, sẽ bị người khác đánh úp.

Đêm đó, bến tàu ngoài thành Văn Huyện đèn đuốc sáng trưng.

Chiếc tàu hàng đã đặt trước, yên tĩnh đậu ở bến.

Binh lính liên tục không ngừng chất hàng lên tàu.

Ngoài toàn bộ dầu trẩu, Hứa Ngôn cũng đã cẩn thận chọn ra vài món từ kho minh khí.

Anh không có ý định dùng những món minh khí này để đả thông quan hệ với người nước ngoài.

Việc xử lý minh khí từ tay nhà họ Hoắc, cuối cùng chảy về đâu anh không quản được.

Nhưng từ tay chính anh, dù là một món đồ trang trí bằng ngọc nhỏ, cũng không thể lọt vào tay người nước ngoài.

Mấy món minh khí đó, là anh chuẩn bị để hối lộ cho cấp cao của Quốc Dân Đảng.

Hứa Ngôn trong lòng có một tham vọng.

Đó là cố gắng sau chuyến đi Bến Thượng Hải lần này, có thể có được thân phận ngang hàng với Trần tư lệnh.

Tính toán dòng thời gian, thời điểm Trương Khải Sơn ngồi vào vị trí quan phòng thành, đã rất gần rồi.

Ông ta kinh doanh ở Trường Sa lâu hơn mình rất nhiều, coi như đã chiếm được thiên thời địa lợi nhân hòa.

Mình bắt buộc phải đi đường vòng vượt lên, mới có thể bỏ xa đối thủ cạnh tranh lớn nhất tạm thời này.

Hứa Ngôn mặc một bộ quân phục thẳng tắp, chiếc áo choàng sau lưng bay phần phật trong gió đêm.

Anh đứng trên một gò đất cao gần đó, nhìn xuống cảnh tượng bận rộn bên dưới, trong lòng cũng vô cùng cảm khái.

Đến nay, kể từ khi anh xuyên không đến thế giới này, còn chưa đầy một năm.

Tuy nhiên, anh đã dựa vào hệ thống Quân phiệt mạnh nhất, cũng như nỗ lực của bản thân, tạo dựng được một cơ nghiệp không nhỏ.

Bây giờ, anh sắp mở rộng bản đồ của mình, tiến về Bến Thượng Hải.

Mọi thứ, như một giấc mơ, lại chân thực đến mức khiến người ta rung động.

“Ngôn gia, ban đêm gió lớn, ngài phải chú ý sức khỏe.” Người

đứng bên cạnh Hứa Ngôn là Triệu Quốc Trung.

Anh ta cũng có tâm trạng kích động, nhưng vẫn luôn chú ý đến tình hình của Hứa Ngôn.

“Tôi không sao, đợi chất hàng xong, thì lập tức lên tàu thôi.” Hứa Ngôn đã nóng lòng muốn khởi hành rồi.

Vì ngày này, anh cảm thấy mình đã đợi rất lâu rất lâu.

Nhạc Khỉ La vẫn đang bế quan, chỉ cần cô xuất quan, mình sẽ có thể cảm nhận được ngay lập tức.

Anh đã đặc biệt điều Tôn Ưng đến, chuẩn bị sau khi Nhạc Khỉ La xuất quan, sẽ để anh ta đưa cô bé đó xuống phía nam đến Thượng Hải.

Triệu Quốc Trung gật đầu.

Theo tốc độ hiện tại, chưa đến rạng sáng, tất cả mọi người sẽ có thể khởi hành.

Dù sao tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, cũng không nhất thiết phải đợi đến sáng mới xuất phát.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Hứa Ngôn quay đầu, thấy Tiểu Khải Linh và Hoàng Lang một trước một sau, đi ra từ cổng thành Văn Huyện, tiến về phía này.

Giữa hai người, lại có một khoảng cách không nhỏ.

Rõ ràng, Hoàng Lang đối với Tiểu Khải Linh vẫn còn là một đứa trẻ, luôn có lòng kiêng dè.

“Ngôn gia, bên tôi đã chuẩn bị xong, có thể lên tàu cùng ngài bất cứ lúc nào.” Hoàng Lang bây giờ đã thành thật hơn nhiều.

Kể từ khi xác định lại thân phận của mình, đối với lời nói của

Hứa Ngôn gần như là răm rắp nghe theo.

Hứa Ngôn biết được từ phó chưởng quỹ, tên này lại còn bắt đầu khiêm tốn học hỏi theo phó chưởng quỹ, chuẩn bị bù đắp cho điểm yếu không rành sổ sách, không biết đàm phán kinh doanh của mình.

"Rất tốt, vất vả cho Hoàng chưởng quỹ." Hứa Ngôn không bao giờ tiếc lời khích lệ và khen thưởng.

Anh lại liếc nhìn Tiểu Khải Linh.

Từ khi anh trở về Văn Huyện và nói chuyện với Tiểu Khải Linh một lần, hai người không còn nói chuyện với nhau.

Ngay cả việc thông báo cho cậu chuẩn bị khởi hành, cũng là do người hầu đi truyền đạt.

Bây giờ xem ra, đứa trẻ này trông không có vẻ gì bất mãn, vẻ mặt bình thản.

Hứa Ngôn thầm gật đầu trong lòng.

Đúng rồi.

Khí chất bình tĩnh trước mọi biến cố này, mới là sức hấp dẫn nhất của Trương Khởi Linh đời sau.

Ngay khi Hứa Ngôn đang nhìn quanh, Lý Song từ bến tàu nhanh chóng chạy tới, chào anh một cái theo kiểu quân đội tiêu chuẩn.

"Báo cáo đoàn trưởng, mọi thứ đã chuẩn bị xong, có thể lên tàu rồi." Đoàn thuyền hàng nhanh chóng giương buồm khởi hành, hướng về phía Bến Thượng Hải.

Hứa Ngôn trấn giữ trên con thuyền thứ hai, toàn bộ đội thuyền có tổng cộng tới tám chiếc.

Trong đó, sáu chiếc chứa đầy dầu đồng thu mua được, hai chiếc đầu cuối là đội hộ vệ, cộng thêm một số đặc sản bản địa của Văn

Huyện.

Đường thủy phía Nam thông suốt, các loại sông hồ nối liền với nhau.

Từng thị trấn tựa như những viên minh châu rải rác hai bên bờ sông.

Phong cảnh đường thủy lại có sự khác biệt lớn so với đường bộ.

Hứa Ngôn dành phần lớn thời gian đứng trên boong tàu ngắm nhìn cảnh sắc non nước xung quanh.

Chương 98

Nếu không phải đang ở thời loạn lạc, mỹ cảnh thế này thật khiến người ta sảng khoái biết bao.

Từ Trường Sa đi đường thủy đến Thượng Hải, toàn bộ quãng đường dài khoảng hơn một nghìn cây số.

Với tốc độ của thuyền hàng thời đó, một chuyến đi về chỉ mất gần mười ngày.

Hứa Ngôn ngoài việc phải làm ăn ở Bến Thượng Hải, điều quan trọng hơn là kết giao với tầng lớp cao của Quốc Dân Đảng.

Thời gian cần để xoay xở sẽ còn dài hơn.

Vì vậy, để đề phòng anh rời đi quá lâu, đại bản doanh trống rỗng bị người ta thừa cơ đánh úp, anh đã cố ý để lại phần lớn binh lực, chỉ mang theo một lực lượng hộ vệ rất nhỏ.

Nhưng những người anh mang theo bên mình đều là những mãnh tướng có thể một chọi mười.

Ngay cả Tiểu Khải Linh, bây giờ thân thủ của cậu bé cũng khiến bốn năm người đàn ông bình thường không bắt nổi.

Huống chi là chính Hứa Ngôn, anh đã vượt qua phạm trù của người thường, nói là siêu nhân cũng không quá lời.

Đoàn thuyền di chuyển trên mặt sông rộng lớn, thỉnh thoảng cũng có thể thấy các loại tàu khách và tàu hàng qua lại.

Cuối thời nhà Thanh, Trường Sa đã là một thương cảng quan trọng của Giang Nam.

Trong «Sử ký kinh tế thương mại Trường Sa», việc Trường Sa

thành lập "Cục tàu thuyền Ngạc Tương thiện hậu" còn là dấu hiệu cho sự khởi đầu của ngành vận tải đường thủy cận đại của Hồ Nam.

Vận tải đường thủy ở Hồ Nam không có những đoạn hiểm trở như ghềnh đá, mà dọc đường lại có nhiều phong cảnh sông nước hữu tình, đa dạng.

Có thể nói, điều kiện vận tải đường thủy ở đây quả là được trời ưu ái.

Hứa Ngôn nhìn tuyến đường thủy phồn vinh thịnh vượng, không khỏi nảy ra ý định muốn chia một miếng bánh trong ngành vận tải thủy.

Nhưng vốn liếng trong tay anh hiện tại vẫn chưa đủ hùng hậu, rất dễ bị chiêu thương cục của chính quyền cũng như các doanh nghiệp tàu thuyền tư nhân bản địa ở Trường Sa chèn ép thôn tính.

"Khi mình từ Bến Thượng Hải trở về, trên tuyến đường thủy này, sớm muộn gì cũng sẽ có một chỗ cho mình." Hứa Ngôn thầm tính toán trong lòng.

Tuy anh đi theo con đường lục quân là chính, nhưng kỹ năng "Thủy Tiêu Lục Nghệ" anh có được không phải để làm cảnh, sớm muộn gì cũng sẽ có lúc dùng đến.

Anh đang mải mê suy tưởng về tương lai thì thấy Hoàng Lang dẫn theo mấy người làm vội vã đi tới.

"Ngôn gia, đây là đặc sản địa phương mà lúc nãy khi tàu cập bến, tôi đã đích thân dẫn người xuống thu thập." "Ngài từng nói muốn mở rộng đường buôn, tôi nghĩ, Văn Huyện của chúng ta cũng ở ven sông, hẳn là cũng có thể hưởng ké chút lợi từ vận tải đường thủy." "Mua một ít đặc sản ở đây, lúc về mang theo, biết đâu lại có thể mở ra một thị trường mới thì sao?" Hoàng Lang vẫy tay, những người làm liền

lần lượt tiến lên, đặt những chiếc khay trên tay lên chiếc bàn bên cạnh Hứa Ngôn.

Anh liếc nhìn qua, chẳng qua cũng chỉ là một ít mỹ thực, vải vóc, đồ dùng… đều mang đậm nét đặc trưng của địa phương.

Hoàng Lang đã chọn những món hàng vừa gần gũi với dân chúng, vừa đẹp mà giá lại rẻ.

Hai huyện Văn Võ hiện đang mạnh mẽ khuyến khích phát triển thương nghiệp, sự tồn tại của Văn Võ thương hành cũng là để gieo mầm cho nền thương nghiệp tư nhân ở hai huyện.

Những món hàng nhỏ giá rẻ này có thể giúp người dân hai huyện có thêm một phương kế sinh nhai ngoài việc trồng trọt.

Thêm vào đó, anh cũng muốn tham gia vào vận tải đường thủy trên sông Tương, đến lúc có đội thuyền của riêng mình, sẽ càng thuận tiện cho dân chúng hai huyện làm ăn phát triển.

"Không tồi, Hoàng chưởng quỹ.

Bây giờ anh đã có thể suy một ra ba, chủ động đóng góp cho sự phát triển của thương hành." Hứa Ngôn không tiếc lời khen ngợi.

Hoàng Lang mặt lộ vẻ vui mừng, ngẩng cao đầu ưỡn ngực dẫn người làm lui xuống.

Trên sông gió nhẹ thổi qua, mặt nước phản chiếu trời xanh mây trắng, non nước hữu tình, khiến người ta vô cùng thư thái.

Hứa Ngôn đứng dậy đi đến mạn thuyền, cúi đầu nhìn dòng sông cuồn cuộn chảy xiết.

Bỗng nhiên anh có một thôi thúc muốn nhảy xuống, bơi một trận cho thỏa thích.

"Nếu mình nhảy xuống bây giờ, e là sẽ gây ra một trận hoảng

loạn.” Anh không khỏi bật cười trước sự thôi thúc khó hiểu của mình.

Kể từ một tuần trước, sau lần lặn sâu dưới đầm Hồi Long Sơn, không biết là đã kích hoạt công tắc nào đó trên cơ thể mà anh bỗng nhiên cảm thấy gần gũi với nước một cách kỳ lạ.

Có lẽ là do anh đã học được “Thủy Tiêu Lục Nghệ”, có thể tự do hô hấp, đi lại tùy ý trong nước mà không có bất kỳ cảm giác trở ngại nào.

Vì vậy, mỗi khi nhìn thấy nước, anh lại có cảm giác thân thuộc và khoái trá như được trở về lòng mẹ.

Cách bến tàu tiếp theo còn khoảng hai canh giờ nữa.

Hứa Ngôn quyết định sẽ không dừng lại nghỉ ngơi tạm thời nữa, mà sẽ đi một mạch, đợi đến chập tối mới cập bến nghỉ ngơi.

Đến lúc đó, anh nhất định phải tránh mắt mọi người, xuống sông bơi một trận cho đã.

Có lệnh của Hứa Ngôn, đoàn thuyền tăng tốc, suốt chặng đường không còn cập bến nào nữa, cứ thế rẽ sóng lướt nhanh về phía Bến Thượng Hải.

Ban đầu Hứa Ngôn dự định mỗi khi đến một nơi sẽ thu thập thông tin, nhưng bây giờ kế hoạch đã thay đổi vì quyết định đột xuất của anh.

May mắn là trước khi khởi hành, anh đã cho người đi đả thông các mối quan hệ trên suốt chặng đường.

Trên thuyền cũng đã chuẩn bị đầy đủ vật tư, cho dù không dừng lại nghỉ ngơi cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, khi mọi thứ có vẻ thuận buồm xuôi gió thì cũng là lúc vấn đề sắp xảy ra.

Hứa Ngôn không hề biết rằng, ngay cả trước khi anh chuẩn bị khởi hành, anh đã bị người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch để mắt tới.

Nguyên nhân sâu xa vẫn là do anh tự nhiên có được kỹ năng Thủy Tiêu, lại còn thông qua điểm kỹ năng để nâng cấp nó lên cảnh giới đại thành.

Giống như huyết mạch của Trương gia sẽ khiến những người Trương gia chưa từng gặp mặt cảm nhận được sự hấp dẫn huyết thống khó hiểu khi lần đầu gặp nhau, những người sở hữu kỹ năng Thủy Tiêu cũng có phương thức cảm nhận đặc biệt của riêng mình.

Đặc biệt là những người có công lực càng cao, càng có thể thông qua việc giao tiếp với dòng nước để phát hiện ra những người có thể gây ra sự cộng hưởng huyết mạch với họ.

Kỹ năng Thủy Tiêu của Hứa Ngôn đã đạt đến cảnh giới đại thành.

Đối với người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch mà nói, anh giống như mặt trời chói lọi, muốn che giấu cũng không thể.

Và khi anh lặn xuống đầm Hồi Long Sơn đại chiến với quái vật, vừa hay có một người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch đang làm nhiệm vụ ở con sông bên ngoài Trường Sa.

Hệ thống thủy văn trong thiên hạ đều là một thể.

Người đó thông qua sự dao động của dòng nước đã cảm nhận được sự tồn tại của Hứa Ngôn.

Thế là chẳng khác nào chọc vào tổ ong vò vẽ!

Ngay cả những người thuộc dòng chính của Thủy Tiêu Ngũ Mạch cũng rất hiếm có người đạt tới cảnh giới đại thành.

Hơn nữa trong cuộc đấu pháp với Trương gia năm đó, không ít tinh nhuệ đã tổn thất, nguyên khí bị tổn thương.

Nếu không phải dựa vào uy danh ngày trước để gắng gượng, vị thế giang hồ trên ba sông năm hồ ở phương Nam đã sớm loạn từ lâu.

Kết quả, ngoài dòng chính, đột nhiên xuất hiện một Hứa Ngôn không ai quen biết.

Thực lực lại gần như có thể áp đảo tuyệt đại đa số người trong Ngũ Mạch, chỉ có vài người hiếm hoi mới có thể đối kháng.

Chuyện động trời có thể làm chấn động cả Ngũ Mạch này tự nhiên gây ra một trận sóng gió không nhỏ. *** Vào lúc chập tối, đoàn thuyền cuối cùng cũng đến bến tàu thứ hai trong ngày.

Sau khi đảm bảo mỗi thuyền đều có đủ nhân viên ở lại canh gác, Hứa Ngôn chia người thành ba ca, thay phiên nhau lên bờ nghỉ ngơi.

Bản thân anh thì ở lại trên thuyền, không có ý định lên bờ.

"Quốc Trung, anh cũng dẫn người đi nghỉ ngơi một chút đi." Hứa Ngôn nhìn Triệu Quốc Trung đang đi tới, cười nói.

"Ngôn gia, ngài còn chưa lên bờ, thuộc hạ càng không đi." "Sự phồn hoa náo nhiệt của thế gian này thuộc hạ cũng đã thấy không ít, không thiếu một nơi này." Triệu Quốc Trung lắc đầu, vẫn bước đến bên cạnh Hứa Ngôn.

"Ngôn gia, theo tốc độ hôm nay, chúng ta dự kiến chỉ cần khoảng ba ngày là có thể đến Bến Thượng Hải." Anh ta tưởng Hứa Ngôn chỉ nóng lòng đến Bến Thượng Hải để sớm hoàn thành vụ làm ăn dầu đồng này.

"Ba ngày, tốc độ đã không chậm." Hứa Ngôn lắc đầu.

Anh bây giờ đúng là đang tranh thủ thời gian.

Không chỉ là để tối đa hóa lợi ích từ dầu đồng, mà còn là để tranh thủ thời gian nuốt trọn miếng bánh lớn Trường Sa.

Nếu không phải cân nhắc đến việc đi thuyền ban đêm nguy hiểm tăng gấp bội, anh thậm chí còn muốn bỏ qua cả lần cập bến tối nay.

Chuyến về có thể chậm một chút, nhưng tốc độ đến Bến Thượng Hải phải nhanh nhất có thể.

"Quốc Trung, anh nói xem, chuyến đi Bến Thượng Hải lần này, chúng ta có thể được như ý nguyện không?" Hứa Ngôn đột nhiên hỏi một câu.

Triệu Quốc Trung cũng được coi là tâm phúc kỳ cựu của Hứa Ngôn.

Chương 99

Anh ta biết vị đại soái mới mà mình trung thành không phải là người tầm thường.

Một thân bản lĩnh quỷ bí khó lường, còn có một đám binh lính trung thành tuyệt đối, mạnh mẽ vô cùng bảo vệ.

Hai huyện Văn Võ nhỏ bé căn bản không chứa nổi vị đại phật này.

Lần này đi thẳng đến Bến Thượng Hải, biết đâu chính là bước đầu tiên trong việc triển khai dã tâm của ngài ấy.

Bây giờ, vừa nghe Hứa Ngôn hỏi, anh ta liền hiểu ra, quả nhiên là vậy.

"Ngôn gia, mưu đồ của ngài rất lớn, thuộc hạ bây giờ không dám nói chắc." Anh ta thận trọng nói.

"Sao thế, không có lòng tin vào tôi à?" Hứa Ngôn cười ha hả.

"Không, Ngôn gia, tôi biết ngài tuyệt không phải vật trong ao, sớm muộn gì cũng sẽ một bước lên mây." Triệu Quốc Trung lắc đầu.

"Chỉ là, nước ở Bến Thượng Hải còn sâu hơn cả Trường Sa.

Sơ sẩy một chút, e là sẽ tan xương nát thịt.

Ngài quá nổi bật, nếu bị người khác để ý…" Nói đến nửa chừng, anh ta lại nuốt lời trở lại.

Những lời xui xẻo này chắc chắn không phải là điều Hứa Ngôn muốn nghe.

Vốn dĩ, người ta đang hăng hái, chuẩn bị đến Bến Thượng Hải để thể hiện tài năng.

Hỏi ý kiến của mình cũng chẳng qua là muốn lấy một điềm may

mà thôi.

Anh ta thì hay rồi, nói một tràng lời xúi quẩy, chẳng khác nào gieo rắc vận rủi.

Triệu Quốc Trung đột nhiên có chút hối hận, lời nói vừa rồi của mình dường như có hơi thẳng thắn quá.

"Tôi hiểu ý anh, là cảm thấy bây giờ vẫn nên ẩn mình chờ thời, đợi đến khi chắc chắn hơn một chút rồi mới ra tay." Hứa Ngôn lại cười xua tay.

"Hấp tấp vội vàng thường kết cục thảm hại." Những lời này, nếu không phải thật sự coi mình là chủ tử để trung thành, thì tuyệt đối không thể nói ra được.

Dù sao thì, lời thật mất lòng.

Ban đầu, Triệu Quốc Trung bị đàn áp bài xích cũng là vì anh ta nói chuyện quá thẳng, không dễ nghe.

Không mất mạng đã là may mắn lắm rồi, càng không cần nghĩ đến việc được trọng dụng.

Nhưng Hứa Ngôn không phải loại người không nghe được lời thật.

Anh chỉ tay về phía Bến Thượng Hải, nói với Triệu Quốc Trung: "Anh nhìn về phía đó, có thể thấy được gì?" Triệu Quốc Trung không hiểu ý anh, nhưng cũng cố gắng nhìn theo hướng tay Hứa Ngôn chỉ.

Màn đêm thăm thẳm, chỉ có một vầng trăng sáng treo cao trên trời.

Dưới thuyền là dòng sông đã lặng lẽ chảy hàng trăm ngàn năm.

Dòng sông cuồn cuộn, với thế không thể ngăn cản, lao thẳng về phía cửa biển xa xôi, mặc dù nơi đó vẫn còn cách ngàn trùng.

Trong mắt Triệu Quốc Trung như có điều suy tư, dường như đã

hiểu được dụng ý của Hứa Ngôn khi bảo anh nhìn xa.

"Quốc Trung à, đây chính là 'thế'." Hứa Ngôn nói với giọng đầy ẩn ý.

"Tôi chỉ là thuận theo 'thế' mà làm, mới có thể thế không thể đỡ." Mỗi một bước anh đi đều là vững chắc.

Chỉ khi 'thế' đã đến, anh mới thuận theo đó mà hành động.

Hai huyện Văn Võ đã trở thành vùng nước cạn giam cầm anh.

Còn Trường Sa lại là con hổ cản đường trên con đường tung hoành của anh.

Anh muốn đi đường vòng vượt lên, thì phải giành được lợi ích tối đa từ một sân khấu lớn hơn.

Hơn nữa, thời gian bây giờ đã rất gấp gáp.

Anh không thể chậm rãi tìm kiếm cơ hội nữa, như vậy rất dễ dàng dâng tặng cục diện tốt đẹp hiện tại cho người khác.

Triệu Quốc Trung cũng cất tiếng cười sảng khoái: "Ngôn gia, bất kể ngài muốn làm gì, Quốc Trung đều theo ngài đến cùng.

Cho dù phía trước là núi đao biển lửa, cũng xông lên mẹ nó, sợ cái gì!" Triệu Quốc Trung con người vốn nho nhã.

Người từng du học nước ngoài, cho dù xuất thân quân ngũ, nói chuyện cũng rất văn vẻ, hiếm khi dùng những từ ngữ thô lỗ như vậy.

Xem ra, trong lòng anh ta cũng đã hết nghi hoặc, vô cùng vui vẻ thoải mái, mới có biểu hiện như thế.

"Quốc Trung, đi gọi Lý Song đến đây.

Tối nay, chúng ta e là sẽ có khách tới thăm." Hứa Ngôn khẽ mỉm cười, nhưng ý cười trong mắt lại đột nhiên dần ngưng đọng.

Lời nói của anh khiến nụ cười trên mặt Triệu Quốc Trung cũng tắt ngấm.

Anh ta còn vô thức liếc nhìn về phía bến tàu, nhưng lại phát hiện ánh mắt Hứa Ngôn vẫn luôn dán chặt vào mặt sông.

Chẳng lẽ, khách đến từ trên sông?

Anh ta không kịp suy nghĩ nhiều, mà nhận lệnh vội vã rời đi.

Rất nhanh, Lý Song đã bước nhanh lên thuyền, đến bên cạnh Hứa Ngôn.

"Ngôn gia, xin ngài phân phó!" Anh ta cố ý hạ thấp giọng.

Giọng nói trầm thấp bị tiếng sóng dữ dội át đi, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc lọt vào tai Hứa Ngôn và Triệu Quốc Trung.

"Lực lượng an ninh tối nay, đều đã sắp xếp xong chưa?" Hứa Ngôn chỉ hỏi qua loa.

"Vâng, tất cả đều theo lệnh trước đó của ngài, lực lượng nửa đêm sau sẽ còn được tăng cường hơn bây giờ." Nửa đêm sau là lúc con người mệt mỏi nhất trong ngày.

Nếu có vụ đột kích, giết người cướp của nào, thường sẽ xảy ra vào khoảng thời gian này.

"Không, tôi muốn các anh đến lúc đó phân tán lực lượng ra một chút, để lại nhiều sơ hở hơn." Lời này của Hứa Ngôn khiến cả Triệu Quốc Trung và Lý Song đều sững sờ.

Không siết chặt mà lại nới lỏng?

Chẳng lẽ, anh muốn giăng bẫy 'mời quân vào rọ'?

"Rõ!" "Ngôn gia ngài phân phó thế nào, thuộc hạ sẽ làm thế đó." Hai người không hề do dự lâu, thậm chí không hỏi thêm một câu nguyên nhân.

Hứa Ngôn gật đầu.

Làm việc với người thông minh và trung thành chính là nhàn nhã hơn nhiều.

Không cần giải thích nhiều, họ tự nhiên sẽ tuân theo mệnh lệnh, hơn nữa còn có thể đoán đúng ý đồ của mình một cách chính xác.

Hứa Ngôn quả thực đang giăng một cái bẫy lớn.

Nếu bảo vệ cả đoàn thuyền vững như thành đồng, thì những "vị khách" tìm đến cửa chẳng phải là bị từ chối rồi sao?

Tuy nhiên, Hứa Ngôn cũng sẽ không quá tự đại.

Những kẻ đến, thật sự là những kẻ kiếm sống trên sông nước.

Nếu chúng thực sự nhắm vào dầu đồng của anh, dù chỉ thiếu một lít thôi anh cũng sẽ đau lòng.

Bẫy đã giăng, chỉ xem kẻ đến là khách hay là kẻ không có ý tốt. *** Đêm đã khuya.

Đèn đuốc trong thành đã dần tắt ngấm.

Các gia đình dần chìm vào giấc ngủ, ngay cả những con thuyền đang neo đậu ở bến tàu cũng bắt đầu trở nên yên tĩnh.

Hứa Ngôn, giống như những người khác, đều ở trong khoang nghỉ ngơi trên thuyền hàng.

Nhưng anh được ưu ái đặc biệt, ngủ trong phòng nghỉ riêng của thuyền trưởng.

Còn thuyền trưởng thì chủ động đi chen chúc với thuyền phó.

Ngoại trừ những binh lính tuần tra định kỳ trên thuyền và các thuyền viên được phân công đi tuần đêm, những người khác đã sớm chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến khi bình minh ló dạng, họ lại phải giương buồm khởi hành.

Chương 100

Hơn nữa, trừ khi thời tiết xấu, cả ngày hôm đó gần như sẽ không có cơ hội cập bến nữa.

Hầu như ai cũng đang tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Buổi tối không có gió.

Cơn gió nhẹ nổi lên lúc chập tối không biết đã ngừng từ lúc nào.

Mặt sông chỉ có những gợn sóng lăn tăn, đẩy thân thuyền không ngừng lắc lư.

Ở độ sâu khoảng sáu mét dưới mặt nước, một đội năm người, giống như những con cá, đang nhanh chóng tiếp cận đội thuyền.

Mỗi người trong số họ đều không mang theo bất kỳ dụng cụ lặn nào.

Không cần dùng đến kính bơi, họ vẫn có thể mở mắt bơi lội tự do dưới nước.

Đây chính là "Phi Ngư Quán" trong Thủy Tiêu Lục Nghệ!

Chỉ là động tác của họ dù có thông thạo đến đâu, so với kỹ năng của Hứa Ngôn thi triển ra, vẫn còn có vẻ non nớt hơn nhiều.

Trong đó có hai người, miệng còn ngậm một loại túi khí làm từ bong bóng cá.

Họ cần phải dựa vào thứ này để kéo dài thời gian lặn dưới nước.

Năm người vì để không kinh động người trên thuyền, đã xuống nước từ khoảng cách ba trăm mét.

Họ lặn rất sâu, lặng lẽ tiếp cận.

Chỉ là họ không bao giờ ngờ được, Hứa Ngôn thậm chí còn chưa xuống nước, chỉ dựa vào sự truyền dẫn của thủy văn qua thân thuyền mà đã phát hiện ra họ.

Trong mắt người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch, tự nhiên là biết bản lĩnh của Hứa Ngôn rất cao.

Vì vậy họ cũng đã cẩn thận lựa chọn cao thủ trong tộc, với thái độ vô cùng thận trọng, cẩn thận tiếp cận.

Nương theo bóng tối của thân thuyền, từng cái đầu một nhô lên khỏi mặt sông.

Họ phân tán ra ở một khoảng cách nhất định, ẩn mình trong bóng tối, cẩn thận quan sát động tĩnh trên thuyền.

Người do thám trước đó chỉ nắm được quy luật tuần tra của nửa đêm trước.

Nhưng trong lần xác nhận trước khi hành động, họ phát hiện quy luật của nửa đêm sau đã thay đổi.

Thời gian tuần tra rõ ràng đã rút ngắn, nhân lực tuần tra cũng tăng lên.

"Lão đại, phòng hộ bên này trông có vẻ nghiêm ngặt, nhưng sơ hở lại không ít." Một gã đàn ông râu quai nón bơi đến bên cạnh một người đàn ông khác, dùng khẩu hình nói không thành tiếng.

Người được gọi là lão đại lại bất ngờ rất trẻ.

Trông chỉ mới ngoài hai mươi, thậm chí còn trẻ hơn cả Hứa Ngôn.

Ánh mắt anh ta kiên định, đường nét khuôn mặt sâu sắc, trông còn có vài phần cảm giác lai.

Nhưng thân thủ của anh ta lại là người giỏi nhất trong năm người.

Mỗi một khối cơ bắp trên người đều có thể giúp anh ta bơi lội

uyển chuyển như một con cá.

"Cứ từ từ, vẫn còn thời gian, chúng ta… không phải đến để gây sự." Chàng trai trẻ cũng dùng khẩu hình đáp lại.

Anh ta là một nhân vật rất quan trọng trong dòng chính của Thủy Tiêu Ngũ Mạch.

Lần này đến để thăm dò Hứa Ngôn, là cơ hội mà anh ta đã phải vượt qua bao thử thách mới có được.

Chỉ những người có thực lực thực sự vượt trội mới có được cơ hội này.

Dù sao, năng lực của Hứa Ngôn đã bày ra đó, người không có bản lĩnh thực sự, e là chỉ trở thành trò cười trong mắt Hứa Ngôn.

"Lão đại, gã này rốt cuộc từ đâu chui ra vậy, sao chúng ta chưa từng nghe nói, còn có nhà nào có con cháu lưu lạc bên ngoài à?" Một người đàn ông khác thân hình thấp bé bơi tới.

Hắn ta có tướng mạo mặt dơi tai chuột, trông hệt như một con khỉ nước.

Vì vậy, hắn cũng có biệt danh là Thủy Hầu Tử.

Ban đầu sau khi nghe chuyện về Hứa Ngôn, trong lòng hắn ta vẫn luôn không phục.

Họ đều là truyền nhân dòng chính, so với các chi thứ khác, có một cảm giác ưu việt lạ thường.

Còn Hứa Ngôn đối với họ, càng giống như một đứa con hoang lưu lạc bên ngoài, không biết gặp vận may chó ngáp phải ruồi gì mà học được chút da lông của Thủy Tiêu Lục Nghệ.

Họ trước sau vẫn không thể tin được, không trải qua sự truyền thừa kỹ năng chính thống, làm sao có thể có người năng lực mạnh hơn

họ.

Lần này nói là đến để thăm dò thực hư của Hứa Ngôn, thực chất là muốn ra oai phủ đầu hắn, để chứng minh rằng chỉ có tộc nhân Thủy Tiêu Ngũ Mạch chính thống mới là chủ nhân thực sự của vùng sông nước ba núi năm hồ.

Nghe lời của Thủy Hầu Tử, chàng trai trẻ không đáp lại, mà chỉ mím chặt môi.

"Thủy Hầu Tử, mày nói ít thôi.

Bây giờ là thời loạn lạc, xảy ra chuyện gì cũng không có gì lạ." Gã râu quai nón không vui trừng mắt nhìn hắn, rồi lại cẩn thận nhìn về phía chàng trai trẻ.

Nói ra thì, trong tộc có lời đồn rằng, gia đình lão đại từng có một đứa trẻ, hơn hai mươi năm trước, đã bị mất trong cuộc tranh đấu với Trương gia.

Các trưởng lão trong tộc nói là đến để thăm dò thực hư của Hứa Ngôn, chưa chắc đã không mang tâm tư nhỡ đâu đây chính là đứa trẻ bị mất đó.

Nếu thật sự có thể chứng thực Hứa Ngôn là hậu duệ dòng chính của Thủy Tiêu Ngũ Mạch, vậy thì, tình hình trong tộc sau này sẽ càng thêm vi diệu.

"Lão tam, mày dạy đời ai đấy.

Lão đại còn chưa nói gì, mày lắm mồm cái gì!" Thủy Hầu Tử lập tức trừng mắt lại.

Hắn cũng có tâm tư của riêng mình, cố ý muốn lấy lòng chàng trai trẻ.

Bất kể Hứa Ngôn có phải là hậu duệ bị thất lạc trong truyền

thuyết hay không, cũng không thể nào vượt qua lão đại được.

Dù sao, một người đã rời xa gia tộc mấy chục năm, cho dù được tìm về, thế lực cũng không phải một sớm một chiều có thể bồi dưỡng được.

Nếu thật sự đến lúc phải chọn phe, hắn tuyệt đối sẽ đứng về phía lão đại, cùng tiến cùng lui.

"Được rồi, hai người cũng không xem lại hoàn cảnh, ở đây mà cãi nhau, sợ người ta không phát hiện ra hay sao?" Một người đàn ông khác bơi tới.

Khí chất của anh ta và chàng trai trẻ được gọi là lão đại cực kỳ tương tự, thậm chí khuôn mặt cũng có vài phần giống nhau.

Nhưng tuổi tác của anh ta dường như là lớn nhất trong năm người, thứ hạng lại có vẻ rất thấp.

"Quan sát thế nào rồi?

Đừng có ở đây võ mồm nữa." Lão đại cuối cùng cũng lên tiếng.

Mặc dù không nghe thấy giọng nói của anh ta, chỉ tiếp xúc với ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, bốn người còn lại đều cúi đầu né tránh.

Ánh mắt đó quá sắc lạnh, phảng phất như một lưỡi dao cực kỳ sắc bén, chỉ lướt nhẹ qua cũng có thể làm người khác bị thương vô hình.

Thấy mọi người đều im lặng, lão đại mới quay đầu đi, tiếp tục chuyên chú nhìn chằm chằm vào con thuyền, một mạch quan sát gần nửa canh giờ.

"Lão đại, quy luật đổi ca, chúng ta đã nhìn rõ.

Mỗi lần giao ca, trên mỗi con thuyền đều sẽ xuất hiện một góc chết khó bao quát." Gã râu quai nón chỉ vào mạn phải của thuyền, gần

vị trí đuôi thuyền.

Bên này gần bờ bến, bị chính thân thuyền che khuất ánh trăng.

Thêm vào đó, trên thuyền tỏa ra mùi dầu đồng nồng nặc, rõ ràng hàng hóa vận chuyển chính là dầu đồng.

Điều này cũng định sẵn việc trên thuyền ban đêm càng phải kiểm soát lửa nghiêm ngặt.

Màn đêm chính là màu ngụy trang tốt nhất.

Cơ hội ra tay đã đến. *** Nửa canh giờ sau.

Năm người từ vị trí đã quan sát trước đó, lẻn lên thuyền.

Họ không cần dùng đến bất kỳ dây thừng nào, như thể tay chân mọc ra giác hút.

Cho dù là bám vào thân thuyền trơn ướt, họ cũng có thể leo lên nhanh chóng và không một tiếng động.

Chương 101

Tám chiếc thuyền hàng xếp thành một hàng, cập sát bến tàu.

Trong khu vực điểm mù thị giác này, quả nhiên không ai chú ý đến việc đã có người lẻn đến mạn thuyền.

Người đầu tiên lật qua là Thủy Hầu Tử.

Hắn lặng lẽ lật qua mạn thuyền, mục tiêu là lẻn vào khoang hàng.

Bốn người phía sau đều có mục tiêu riêng.

Nhưng họ cũng sẽ không làm chuyện quá đáng.

Dù sao, chỉ là đến để thăm dò thực hư của Hứa Ngôn, chứ không phải để kết thù oán với anh.

Theo sau là gã râu quai nón.

Nhưng tay hắn vừa chạm vào mạn thuyền, đã nghe thấy một tiếng hự trên thuyền.

Tiếp đó, một bóng đen bị ném bay ra, rơi thẳng xuống sông.

"Bị phát hiện rồi!" Chàng trai trẻ dẫn đầu sắc mặt hơi lạnh, lập tức lên tiếng nhắc nhở đồng bạn.

Bốn người tăng tốc, định lập tức lật lên thuyền.

"Hừ, không mời mà đến, còn muốn vào nhà sao?" Cùng với một tiếng hừ lạnh, một luồng kình phong ập đến.

Bốn người không thể không buông tay né tránh, sau đó lần lượt rơi xuống sông.

Bóng đen đứng ở mạn thuyền cũng lao theo, đâm đầu vào dòng nước.

“Đến hay lắm!” Gã râu quai nón gầm nhẹ, lao tới đầu tiên.

Trong nước sông mới là địa bàn của Thủy Tiêu Ngũ Mạch bọn họ.

Hứa Ngôn, cũng chỉ là do các trưởng lão trong tộc đồn thổi về năng lực cực cao của anh, dù sao cũng không ai tận mắt thấy.

Bọn họ, thế hệ trẻ này, trong lòng đều không phục.

Bốn người còn lại chỉ đứng bên cạnh quan sát, chứ không xông lên cùng một lúc.

Hứa Ngôn vừa xuống nước, đã cảm nhận được sự thay đổi tinh vi của dòng nước.

Anh khẽ lắc hông, thuận theo dòng nước lướt sang một bên.

Nhìn qua, giống như là gã râu quai nón đẩy dòng nước, cũng đẩy Hứa Ngôn ra vậy.

Nhưng bốn người còn lại nhìn rất rõ, Hứa Ngôn né tránh mà không tốn chút sức lực nào.

Thân pháp của anh tinh diệu, thậm chí còn vượt xa chàng trai trẻ dẫn đầu.

Đây mới gọi là thật sự “đỉnh cao”.

Người trong nghề vừa ra tay là biết có hay không.

Năm người đều là những tài năng trẻ xuất chúng của Thủy Tiêu Ngũ Mạch, tự nhiên cũng rất rõ sự khác biệt giữa họ và Hứa Ngôn.

Chỉ là, vẫn không ai chịu nhận thua.

Gã râu quai nón theo đó xoay người, vẫy đôi chân như cá bơi, đuổi theo như tên bắn.

“Có bản lĩnh thì đừng chạy, đối mặt trực diện đi!” Hắn ra hiệu bằng tay, vẻ mặt hung tợn nhìn Hứa Ngôn khiêu khích.

“Đuổi kịp tôi rồi hãy nói.” Hứa Ngôn cũng dùng tay ra hiệu đáp lại.

Đây cũng là một trong những kỹ năng của Thủy Tiêu Ngũ Mạch.

Dưới nước không thể mở miệng nói chuyện, đều thông qua thủ ngữ và một loại thuật nói bằng bụng đặc biệt để liên lạc.

Gã râu quai nón bị sự bình tĩnh của Hứa Ngôn chọc giận, eo bỗng nhiên phát lực, tốc độ lại tăng gấp đôi so với vừa rồi.

Giống như một quả ngư lôi, nhanh chóng đuổi theo Hứa Ngôn.

Nhưng dù hắn có vận nội lực thế nào, ngón tay cách quần áo Hứa Ngôn vẫn luôn thiếu một tấc.

Sau hai vòng rượt đuổi, ai cũng có thể nhìn ra, Hứa Ngôn căn bản là đang vờn gã râu quai nón chơi.

Anh giống như củ cà rốt treo trên cây gậy, còn gã râu quai nón thì giống con lừa đuổi theo sau.

Mãi mãi ở ngay trước mắt, mãi mãi cũng không đuổi kịp.

“Lão tam, quay lại!” Chàng trai trẻ dẫn đầu ra hiệu.

Nhưng bây giờ nước sông bị hai người khuấy đục, tầm nhìn đã bị cản trở rất nhiều.

Anh ta đang chuẩn bị dùng thuật nói bằng bụng, thì thấy Hứa Ngôn lướt qua cách mình không xa, ném lại một cái liếc mắt đầy giễu cợt.

“Các người cùng lên đi, không cần phiền phức như vậy.” Hứa Ngôn ra hiệu với năm người.

“Ngươi coi thường ai đấy!” Thủy Hầu Tử là người thứ hai bị chọc giận.

Tốc độ bơi trong nước của hắn chỉ đứng sau chàng trai trẻ dẫn đầu trong năm người.

Lập tức cũng không cần quan tâm đến đạo nghĩa gì nữa, hai chân khẽ đạp nước, thân hình lập tức lao ra như điện giật.

Gã râu quai nón dường như cũng tỉnh ngộ.

Tốc độ bơi của hắn là điểm yếu, tấn công dưới nước mới là sở trường.

Đã không đuổi kịp Hứa Ngôn, chi bằng cứ dừng lại, nhường vị trí cho thủy hầu tử.

Nhưng cảnh tượng vừa diễn ra trên người hắn, lại tái diễn trên người Thủy Hầu Tử.

Vẫn là khoảng cách chỉ một tấc.

Hứa Ngôn ung dung tăng tốc, chuyển hướng, thậm chí là phanh gấp trong nước.

Dù Thủy Hầu Tử có cố gắng thế nào, cũng không thể chạm vào vạt áo của anh.

"Mẹ nó, cùng lên!" Gã râu quai nón mắt đỏ ngầu, dường như đã quên, mình đến để thăm dò Hứa Ngôn, chứ không phải để kết thù.

Hai người còn lại nhìn về phía chàng trai trẻ dẫn đầu, anh ta tuy không trực tiếp bày tỏ thái độ, nhưng thái độ im lặng dường như đã nói lên tất cả.

Bốn người từ bốn hướng bao vây lại, gần như đã phong tỏa tất cả đường lui của Hứa Ngôn.

"Anh không cùng lên à?" Hứa Ngôn dường như không hề hay biết về tình cảnh của mình, còn khá thong thả ra hiệu với chàng trai trẻ.

Anh gần như ngay từ cái nhìn đầu tiên đã có thể xác định anh ta là

người dẫn đầu trong năm người.

Việc chọn cách chọc giận đồng bọn của anh ta cũng là để nhân cơ hội thăm dò sự bình tĩnh và thân thủ của chàng trai trẻ.

Bây giờ xem ra, chàng trai trẻ này không chỉ rất biết nén giận, mà đôi mắt còn sắc bén và sâu thẳm.

Là một người cực kỳ có tâm cơ.

"Quả nhiên, loạn thế anh hùng xuất hiện lớp lớp." Hứa Ngôn thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng, anh tin rằng có hệ thống hỗ trợ, người có thể khuấy đảo thiên hạ, tranh đoạt ngôi báu, tất nhiên phải là chính mình.

Bốn bóng người, như bốn con cá mập hung dữ, lao về phía Hứa Ngôn "cắn xé".

Trên dưới trái phải, bốn điểm giao nhau dọc ngang, kỳ diệu trùng khớp với biến quái của Ngũ hành Bát quái.

Chỉ cần có một người hơi di chuyển vị trí, là có thể kịp thời dựa vào sự thay đổi vị trí của Hứa Ngôn, phong tỏa đường lui mới của anh.

Có thể nói, đã phong tỏa hoàn toàn tất cả đường lui mà anh có thể tìm thấy.

"Hừ, thằng nhãi, nếu bị bọn tao bắt được, mày chết chắc!" Gã râu quai nón nhanh chóng ra hiệu, tay trái đưa ngang cổ, làm một động tác khiêu khích.

Giây tiếp theo, trong đồng tử co rút của hắn, phản chiếu khuôn mặt cười nhạt của Hứa Ngôn.

"Ai cười cuối cùng, người đó mới cười hay nhất." Hứa Ngôn dùng thuật nói bằng bụng để nói câu này.

Anh thậm chí không nhìn về phía gã râu quai nón, mà vẫn luôn nhìn chằm chằm vào chàng trai trẻ không có dấu hiệu động đậy.

Chương 102

Thủy Hầu Tử vốn là người có tốc độ nhanh thứ hai trong năm người, nhưng để phối hợp với những người khác, không thể không làm chậm tốc độ.

Vì vậy, hắn đã trở thành đột phá khẩu mà Hứa Ngôn lựa chọn.

Khuôn mặt tuấn tú đột nhiên phóng đại trước mắt, mang theo nụ cười nhẹ nhàng thản nhiên.

Hứa Ngôn thậm chí còn giơ tay lên, vẫy vẫy với Thủy Hầu Tử, dùng khẩu hình nói một tiếng: "Chào!" "Né mau!" Chàng trai trẻ vẫn luôn bất động đột nhiên hét lớn.

Nhưng, đã muộn rồi.

Một nắm đấm sắt đã đến ngay trước mắt, đấm mạnh vào bụng dưới của Thủy Hầu Tử.

Cơ thể hắn lập tức gập đôi, trên mặt hiện lên vẻ đau đớn xen lẫn kinh ngạc.

Sau đó như một quả đạn pháo, bay ngược ra sau trong nước.

Trận pháp bốn người lập tức thiếu một góc, trông chừng Hứa Ngôn sắp phá trận mà ra.

Một bóng người lại nhanh chóng bù vào vị trí đó.

"Tôi, có cho anh đi không?" *** "Anh giữ được tôi sao?" Hứa Ngôn nhìn chàng trai trẻ cuối cùng cũng đã ra tay, cười khẩy khinh bỉ.

Cho dù anh bây giờ có "thất thủ bị bắt", người mất mặt cũng không phải là anh.

Người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch đã dùng đến cả chiến thuật xa

luân chiến, họ còn không thấy xấu hổ, anh thì có gì mà phải mất mặt.

Hơn nữa, dù có đổi người khác cũng không thể vây khốn được anh.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng khi đổi người, Hứa Ngôn rõ ràng cảm thấy có áp lực.

Phản ứng của chàng trai trẻ này vượt xa bốn người kia, năng lực phán đoán cực kỳ chính xác.

Hứa Ngôn vừa động, anh ta liền có thể kịp thời dẫn ba người kia điều chỉnh vị trí, tiếp tục vây khốn anh ở trong đó.

"Cũng có chút thú vị đấy." Hứa Ngôn không tiếc lời giơ ngón tay cái với chàng trai trẻ.

Nhưng động tác này của anh trong mắt người khác lại mang thêm vài phần ý vị khiêu khích.

"Lão đại, hắn có phải đang chửi anh không!" Thủy Hầu Tử không biết từ lúc nào đã quay trở lại.

Có sự tham gia của hắn, trận pháp bốn người biến thành trận pháp năm người.

Biến hóa nhiều hơn, tốc độ cũng nhanh hơn.

"Bớt nói nhảm!" Chàng trai trẻ mặt mày âm trầm, lạnh lùng trừng mắt nhìn Thủy Hầu Tử.

Năm người vây công một người.

Cho dù có thắng cũng là thắng không vẻ vang!

Thủy Hầu Tử không dám nói thêm nữa, ngậm chặt miệng, tuân theo từng chỉ lệnh của chàng trai trẻ.

Hứa Ngôn cũng chỉ cảm thấy một chút áp lực mà thôi, Thập lục tự

âm dương bí thuật của anh cũng sắp đến cảnh giới đại thành, muốn phá cái trận năm người này dễ như trở bàn tay.

Chẳng qua chỉ là tìm ra biến số trong lúc di chuyển, rồi một đòn phá vỡ.

Anh bây giờ còn chưa ra tay, chỉ là muốn thăm dò hết bài của năm người mà thôi.

Người chủ công Hứa Ngôn vẫn là bốn người kia.

Chàng trai trẻ dường như chỉ bù vào vị trí anh ta nên ở, chứ trước sau vẫn chưa thực sự ra tay tấn công.

Anh ta dường như cũng đã nhìn thấu ý đồ của Hứa Ngôn, cố ý che giấu thân thủ thực sự của mình.

"Thôi, không chơi nữa." Hứa Ngôn cuối cùng cũng mất hứng.

Bất kể năm người này đến với mục đích gì, những gì anh cần thăm dò, trong lòng cũng đã nắm được kha khá rồi.

Nói xong câu đó, tốc độ của anh đột nhiên tăng vọt.

Trong nước gần như hóa thành một tia sáng đen, mắt thường đã rất khó bắt được tung tích của anh.

"Bụp bụp bụp bụp!" Sau bốn tiếng động trầm đục, bốn người đang biến đổi vị trí gần như đồng thời bay ngược ra sau.

Chỉ có chàng trai trẻ phản ứng cực nhanh.

Khi Thủy Hầu Tử lại là người đầu tiên bay ra, anh ta đã dự đoán được những bước tiếp theo, kịp thời né được cú đấm của Hứa Ngôn.

"Phản ứng không tồi, nhưng, qua đây nào!" Hứa Ngôn vốn chỉ là lơ đãng ra quyền, nhưng khi thấy ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt chàng trai trẻ, anh bỗng nhiên không muốn dễ dàng bỏ qua như vậy.

“Chết tiệt, hắn vậy mà còn có thể tăng tốc!” Gã râu quai nón nén đau, đang chuẩn bị quay lại kết trận, lại bị cảnh tượng tiếp theo làm cho kinh ngạc đến ngẩn người.

Bất kể chàng trai trẻ né tránh thế nào, Hứa Ngôn cứ như bóng ma bám theo như hình với bóng, dính sát bên cạnh anh ta không sao thoát ra được.

Chỉ sau vài hiệp giao đấu, chàng trai trẻ đã rõ ràng rơi vào thế hạ phong.

Ngay lúc lướt qua nhau, anh ta đã bị Hứa Ngôn khóa chặt đại huyệt sau lưng.

Eo là mệnh môn của người Thủy Tiêu Ngũ Mạch.

Bất kể là bơi lội hay ra quyền, đều phải dùng eo để phát lực.

Vì vậy một khi mệnh môn bị khóa, gần như tương đương với việc phế đi một nửa công lực của họ.

Sắc mặt của chàng trai trẻ cuối cùng cũng thay đổi.

Cả đêm anh ta đều giữ vẻ mặt thái sơn sụp đổ trước mắt cũng không đổi sắc.

Nhưng khi đại huyệt mệnh môn bị người khác kẹp chặt, chiếc mặt nạ bình tĩnh cuối cùng cũng vỡ tan.

Chỉ là anh ta đã mất tiên cơ, ngón tay Hứa Ngôn như gọng kìm sắt, gần như đâm vào xương thịt của anh ta.

Ai nhìn thấy cũng không thể không tin rằng, chỉ cần Hứa Ngôn khẽ vận kình lực, lập tức có thể phế đi chàng trai trẻ này.

“Thả lão đại của bọn tao ra!” Gã râu quai nón giận dữ gào lên, bên mép lập tức sủi lên một chuỗi bong bóng.

Hắn đang chuẩn bị tiến lên, lại bị người lão tứ trầm mặc ít nói kia

cản lại.

"Đừng hành động thiếu suy nghĩ, chọc giận hắn, không có lợi cho lão đại đâu." Bốn người chỉ có thể trơ mắt nhìn, Hứa Ngôn điểm liên tiếp mấy huyệt trên người chàng trai trẻ, phong bế nội lực, cũng làm tê liệt tay chân anh ta.

Sau đó ung dung trước mặt bốn người, đưa chàng trai trẻ đó nổi lên mặt nước.

Đợi đến khi bốn người đuổi theo nổi lên mặt nước, mới phát hiện xung quanh đã bị mấy chiếc thuyền nhỏ vây kín.

Đuốc, đèn bão trên thuyền chiếu sáng cả một vùng sông nước.

Hai người đàn ông mặc quân phục sĩ quan đang giúp Hứa Ngôn đưa chàng trai trẻ lên thuyền.

"Ngươi vậy mà dùng mưu!" Gã râu quai nón nhìn đến nứt cả tròng mắt, không nhịn được căm hận gào lên.

"Thật nực cười, các người đến đột kích tôi, lại quay sang nói tôi dùng mưu?

Có biết xấu hổ không?" Hứa Ngôn mỉa mai đáp trả.

Năm người đồng thời biến sắc, bị anh nói cho cứng họng, không nói được câu nào.

Đúng vậy, năm người họ, gánh vác trọng trách của tộc giao phó.

Lợi dụng đêm tối lẻn tới, mỹ danh là thăm dò thực hư.

Thực chất, chính là một loại khiêu khích và mạo phạm.

Đừng nói Hứa Ngôn chưa ra tay nặng, bây giờ cho dù có giết chàng trai trẻ tại chỗ, người khác cũng không thể bắt bẻ được nửa lời.

"Chỉ cần anh không làm hại lão đại của chúng tôi, có điều kiện gì

cũng có thể đưa ra.” Thủy Hầu Tử vội vàng bổ sung một câu.

“Vậy thì phải xem thành ý của các người, nhưng người, tối nay tôi nhất định phải mang đi.” Hứa Ngôn đã lật người lên thuyền, từ trên cao nhìn xuống bốn người dưới nước.

Chàng trai trẻ mềm nhũn dưới chân anh, có thể thấy anh ta đang cố gắng giữ thẳng lưng.

Nhưng tứ chi vô lực, không sao chống đỡ được cơ thể.

Một khuôn mặt trắng bệch như ma, trong mắt đầy vẻ điên cuồng và hận ý bị kìm nén.

Chương 103

Nhưng anh ta nghiến chặt răng rồi lại thả lỏng, sau vài lần, cuối cùng cũng cụp mắt xuống, thu hết mọi cảm xúc vào đáy mắt.

Hứa Ngôn không biến sắc quan sát, thu hết sự thay đổi cảm xúc của anh ta vào mắt.

"Thằng nhóc này tâm cơ rất sâu, nói không chừng bây giờ đã hận mình lắm rồi.

Nhưng, không sao cả.

Thông minh thì đừng cố làm địch với mình, nếu không, mình cũng không ngại dạy cho nó cách làm người." Anh không phải không nghĩ đến, đây có lẽ là một lần thăm dò của Thủy Tiêu Ngũ Mạch.

Dù sao trước đó ở đầm Hồi Long Sơn, anh cũng có thể cảm ứng được tộc nhân Thủy Tiêu đang làm nhiệm vụ kia.

Chỉ là lúc đó không để tâm mà thôi.

Vậy thì vì chuyện này, đã thu hút sự chú ý của Thủy Tiêu Ngũ Mạch, muốn đến dò la thực hư của mình.

Nếu nói thật sự là vì tìm cớ gây sự mà đến, cũng chưa chắc đã đúng.

Chàng trai trẻ mà anh bắt được, trong Thủy Tiêu Ngũ Mạch, hẳn là thuộc hàng tinh anh kiệt xuất của thế hệ trẻ.

Tương lai, cũng rất có khả năng, sẽ chiếm vị trí cao trong Thủy Tiêu Ngũ Mạch.

Chỉ hy vọng chàng trai trẻ này biết thời thế, có thể nhìn rõ khoảng cách với mình, đừng có những suy nghĩ lệch lạc.

Nếu không, nói không chừng, anh cũng sẽ đi làm khôi thủ Thủy Tiêu, tung hoành cả hai giới thủy lục, cho oai phong một phen.

Hứa Ngôn giơ tay, ra hiệu cho thuyền nhỏ quay về.

Phía sau lại truyền đến tiếng hét không cam lòng của gã râu quai nón: "Thằng họ Hứa, bọn tao sẽ sớm đến đón người, lão đại mà thiếu một sợi tóc gáy, Thủy Tiêu Ngũ Mạch bọn tao với mày không chết không thôi!" *** Hứa Ngôn quay người, nhìn gã râu quai nón đang nổi trên mặt nước.

Lại cúi đầu nhìn chàng trai trẻ mắt nhắm nghiền, dường như đã ngất đi.

Anh cười.

"Tôi cũng muốn xem, các người sẽ không chết không thôi với tôi như thế nào." "Ngươi!" Gã râu quai nón còn muốn nói nữa, lại nghe thấy một tiếng quát lạnh.

"Đủ rồi!

Còn chưa thấy đủ mất mặt sao?" Ánh mắt chàng trai trẻ sắc lạnh, rồi lại trở nên bất đắc dĩ.

"Kỹ năng không bằng người, còn dám nói lời cay độc, tao không nhớ trong tộc có dạy chúng mày như vậy." Gã râu quai nón bị mắng đến mặt trắng bệch, nhưng lại không dám nói thêm lời nào nữa.

Chàng trai trẻ quay sang nhìn Hứa Ngôn: "Hứa tiên sinh, xin lỗi, xin đừng trách tội họ." "Đi thôi, sắp tới, lại phải đón một nhóm khách mới." Mấy chiếc thuyền nhỏ hướng về phía con thuyền lớn.

Bỏ lại bốn tộc nhân Thủy Tiêu ở phía sau.

Hứa Ngôn sau khi lên thuyền, liền giải huyệt đạo cho chàng trai trẻ, rồi lại phân phó người làm đi chuẩn bị nước nóng và trà bánh.

Nước sông ban ngày bị mặt trời chiếu nóng bỏng, nhưng đến đêm khuya, dưới mặt nước khoảng một mét đã bắt đầu trở nên lạnh buốt.

Ngâm mình lâu, dễ bị hàn khí xâm nhập cơ thể.

Với công lực hiện tại của Hứa Ngôn, căn bản không sợ những thứ hàn khí này.

Nhưng quần áo ướt mặc trên người, chung quy cũng không dễ chịu.

"Nếu tôi không đoán sai, anh hẳn là người nhà họ Trình.

Lát nữa cứ tự nhiên, tôi sẽ không làm phiền nữa.

Tiếp đãi không chu đáo, xin bỏ qua cho." Hứa Ngôn nhàn nhạt nói một câu, rồi quay người trở về khoang thuyền.

Người làm mang nước nóng và quần áo thay đổi đến, lại mang lên trà bánh hoa quả, rồi lui ra.

Quả nhiên như Hứa Ngôn nói, không chỉ không ai đến làm phiền chàng trai trẻ nhà họ Trình, thậm chí ngoài cửa cũng không có ai canh gác.

Chỉ cần anh ta muốn, lúc nào cũng có thể rời đi.

Chàng trai trẻ nhìn sự phục vụ chu đáo, ánh mắt lóe lên, nhưng không quay người rời đi, mà bắt đầu cởi bỏ bộ quần áo ướt trên người.

Hứa Ngôn cũng đang tắm rửa thay đồ trong khoang thuyền, đãi ngộ lại tốt hơn chàng trai trẻ nhà họ Trình nhiều.

Có tỳ nữ thân cận đứng ngoài bồn tắm, tận tình xoa bóp vai cho anh, còn có người chuyên bóc nho đút vào miệng anh.

So với những tên quân phiệt hoang dâm vô độ, Hứa Ngôn tuy cũng rất chú trọng hưởng thụ, nhưng lại quy củ hơn nhiều.

Phụ nữ phục vụ bên cạnh không nhiều, cũng không có ai có thể leo lên giường của anh.

Mắt nhìn của Hứa Ngôn sớm đã bị nuôi cho kén chọn, không phải tuyệt sắc giai nhân, căn bản không lọt vào mắt anh được.

Cửa khoang bị gõ nhẹ, sau khi được Hứa Ngôn cho phép, Lý Song đẩy cửa bước vào.

"Ngôn gia, đồ đạc đều đã đưa cho người đó rồi, anh ta cũng không có ý định rời đi, đang ở trong phòng tắm rửa thay đồ." Hứa Ngôn nhắm mắt, ngũ quan trong hơi nước bốc lên nghi ngút, đường nét có vẻ hơi mơ hồ.

"Dù sao anh ta cũng là tinh anh của Thủy Tiêu Ngũ Mạch.

Tuy là đến có mục đích, nhưng đã là bại tướng dưới tay tôi, lại được tôi lễ độ khoản đãi, nếu còn chạy trốn nữa, chẳng phải là càng mất giá sao." Anh sớm đã nắm bắt được tâm lý của loại người này.

Người càng kiêu ngạo, càng không có cách nào trong tình huống này mà lén lút rời đi.

Sự kiêu ngạo của anh ta căn bản không cho phép anh ta làm chuyện đó.

"Ngôn gia nói phải, vậy thuộc hạ đi khôi phục lại các chốt canh gác ngầm, cũng xin ngài nghỉ ngơi cho khỏe." Lý Song và những tinh anh do hệ thống cung cấp có ưu điểm lớn nhất là không bao giờ nghi ngờ lời của Hứa Ngôn, chỉ trung thành chấp hành mệnh lệnh của anh.

Tắm nước nóng xong, lại được xoa bóp thư giãn.

Hứa Ngôn bây giờ chỉ cảm thấy toàn thân khoan khoái, một cơn buồn ngủ ập đến, anh không nhịn được vươn vai một cái thật mạnh.

"Không biết Nha Đầu thế nào rồi, lúc nào mới có thể xuất quan."

Anh bây giờ rời xa Văn Huyện quá xa, đã không thể cảm ứng được Nhạc Khỉ La, không thể xác định tình hình của cô ấy hiện tại ra sao.

Lại không muốn thông qua hệ thống để liên lạc với cô ấy, để tránh làm phiền khi cô ấy còn chưa xuất quan.

"Không có cô ấy bên cạnh líu ríu, thật đúng là có chút không quen." Hứa Ngôn lắc đầu.

Kể từ ngày Nhạc Khỉ La bị anh thu phục, về cơ bản hai người đều như hình với bóng.

Ngay cả khi anh bận rộn công vụ, một ngày cũng sẽ gặp mặt vài lần.

Nay đã hơn một tuần không gặp cô ấy, trong lòng tự nhiên là có nhớ.

Bên ngoài sớm đã yên tĩnh trở lại, ngoài tiếng sóng vỗ, thỉnh thoảng còn có tiếng bước chân của đội tuần tra.

Hầu như không nghe thấy âm thanh nào khác.

Chàng trai trẻ nhà họ Trình tuy đã rơi vào tay Hứa Ngôn, nhưng anh tin chắc rằng, người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch tối nay sẽ không đến nữa.

Lần thăm dò đầu tiên đã mất đi thế hệ trẻ tinh nhuệ nhất vào tay anh.

Nếu lại rầm rộ kéo đến đòi người, thì mất mặt sẽ rất lớn.

Cho dù là muốn đòi người về, cũng phải gửi bái thiếp chính thức, do trưởng lão trong tộc dẫn đến "xin tội".

Dù sao, vô duyên vô cớ thăm dò, bị coi là khiêu khích cũng rất bình thường.

Một đêm ngon giấc.

Khi bình minh ló dạng, bến tàu bắt đầu náo nhiệt trở lại.

Hứa Ngôn cũng dậy sớm, đi lên boong tàu.

Trên bến tàu, những người khuân vác vác bao lớn qua lại, một số hành khách đi tàu sớm cũng kéo theo hành lý lớn nhỏ, chen chúc trong đám đông.

Giữa tiếng người ồn ào, hơi thở cuộc sống nồng nàn ập đến, khiến Hứa Ngôn có cảm giác như bỗng nhiên quay về kiếp trước.

Nếu không có chiến loạn, cảnh tượng phồn vinh như vậy thật tốt đẹp biết bao.

Anh chỉ thoáng thất thần một lúc, rất nhanh đã bị một tiếng báo cáo kéo về thực tại.

"Ngôn gia, người nhà họ Trình đó biết ngài đã tỉnh, muốn gặp ngài." Một người làm đứng sau lưng, cung kính nói.

Hứa Ngôn cố ý sắp xếp chàng trai trẻ nhà họ Trình ở trên cùng con thuyền với mình.

Tuy hai người nghỉ ngơi trong hai khoang không xa nhau, người đó chỉ cần đẩy cửa là có thể thấy anh.

Chương 104

Nhưng đây là vấn đề lễ tiết, vẫn phải qua người làm bẩm báo thông truyền mới được.

"Mời." Hứa Ngôn đơn giản đáp một chữ, rồi lại đưa mắt nhìn về phía bến tàu.

Thuyền viên của anh đã bắt đầu tháo dây neo, chuẩn bị khởi hành.

Người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch muốn đến, vậy thì cứ đuổi theo trên sông đi.

Hứa Ngôn sẽ không vì đợi họ mà cố ý chờ ở bến tàu không đi.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ.

Nếu không phải Hứa Ngôn bây giờ ngũ quan nhạy bén hơn người thường, cũng gần như không nghe ra được.

Chàng trai trẻ đứng sau lưng anh, không nói gì.

Hứa Ngôn lại càng không chủ động chào hỏi.

Anh chỉ nhìn những người đi lại trên bến tàu, dường như hoàn toàn không nhận ra sau lưng còn có một người đang đứng.

"Hứa tiên sinh, tại hạ họ Trình, Trình Thương Lan." Chàng trai trẻ cuối cùng cũng mở miệng, câu đầu tiên là tự giới thiệu.

"Ồ, ra là nhất chi độc tú của nhà họ Trình, ngưỡng mộ đã lâu." Hứa Ngôn không mặn không nhạt đáp lại một câu khách sáo.

Anh cũng đã tìm hiểu qua.

Thủy Tiêu Ngũ Mạch gồm năm họ lớn, tiền thân của nhà họ Trình chính là một chi tách ra từ Tào Bang.

Tuy không mạnh bằng ba nhà Ông, Tiền, Phan, nhưng cũng là một mạch không thể xem thường trong Ngũ Mạch.

Phạm vi thế lực còn ở tận vùng Sơn Hải Quan.

Tuy nhiên vào cuối thời nhà Thanh, nhà họ Trình liên tiếp xuất hiện hai cao thủ gần đạt cảnh giới đại thành, trong Ngũ Mạch có khí thế ngầm vượt qua mấy nhà kia.

Trong mấy chục năm tiếp theo, càng là nhân tài xuất hiện lớp lớp.

Đặc biệt là người được mệnh danh là nhất chi độc tú của nhà họ Trình này, Trình Thương Lan, là người chói sáng nhất. *** Nghe nói, Trình Thương Lan, tuy mới ngoài hai mươi tuổi, một thân Thủy Tiêu Lục Nghệ đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh.

Công lực đã đạt đến cảnh giới tinh tiến.

Chỉ còn hai bước nữa là có thể bước vào đại thành.

Trong thế hệ trẻ của Thủy Tiêu Ngũ Mạch, năng lực của anh ta là mạnh nhất, nhiều lần giành được giải nhất trong các cuộc thi đấu của tộc.

Vì vậy mới có danh xưng "nhất chi độc tú".

Trong Ngũ Mạch, thực lực là trên hết.

Cho dù tổ tiên của ba nhà Ông, Tiền, Phan là người sáng lập Tào Bang, cũng là bộ phận quan trọng nhất của Ngũ Mạch, nhưng tiếc là hậu duệ năng lực kém xa Trình Thương Lan, cũng chỉ có thể theo sau anh ta, phụ trợ hoàn thành các loại nhiệm vụ.

Trong tộc sớm đã có lời đồn rằng, vị trí khôi thủ tương lai, rất có thể sẽ bị người nhà họ Trình này giành lấy.

Hứa Ngôn không phải là tùy tiện ra tay bắt người.

Trình Thương Lan cố nhiên là người dẫn đầu của nhóm năm

người, nhưng càng là ứng cử viên cho vị trí khôi thủ tương lai trong truyền thuyết.

Mà Tào Bang vào cuối thời nhà Thanh, phạm vi thế lực đã chuyển hướng về Bến Thượng Hải, hậu thân của nó chính là Thanh Bang lừng lẫy!

Hứa Ngôn muốn khuấy động phong vân ở Bến Thượng Hải, thì tuyệt đối không thể bỏ qua Thanh Bang.

"Mình đúng là câu được cá lớn rồi đây." Anh thầm nghĩ trong lòng, cuối cùng cũng quay người nhìn Trình Thương Lan.

Trong ánh sáng mờ ảo của bình minh, hai chàng trai trẻ đứng đối diện nhau, nhìn rõ khuôn mặt của đối phương hơn.

Cùng là thân hình anh tuấn cao ráo, phong thái trác tuyệt, nhưng lại là hai loại khí chất hoàn toàn khác nhau.

Hứa Ngôn mặt mang nụ cười, tuy nụ cười nhạt, lại khiến người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp.

Trình Thương Lan thì trông có vẻ hơi u ám, khuôn mặt lạnh lùng lãnh đạm, một đôi mắt càng nội liễm trầm tĩnh, phảng phất như không có chuyện gì có thể khiến anh ta sinh ra dao động cảm xúc.

Nhưng chỉ một cái nhìn này, trong lòng Trình Thương Lan lại nảy sinh sự kiêng kỵ sâu sắc đối với Hứa Ngôn.

Anh ta căn bản không thể nhìn thấu, trong đôi mắt phượng dài hẹp hơi cong đó, đằng sau ánh sáng lạnh lẽo ẩn giấu điều gì.

Đặc biệt là người đàn ông này, thân thủ quỷ bí khó lường, vượt xa mình.

Tối qua anh ta thậm chí còn ung dung di chuyển giữa năm người, không hề vì có Trình Thương Lan tham gia mà tỏ ra vất vả hơn.

Điều này không thể không khiến Trình Thương Lan thừa nhận, Hứa Ngôn là kình địch mà anh ta từng gặp trong đời.

Nhưng bây giờ xem ra, đối phương dường như căn bản không hề để mình vào mắt.

“Hứa tiên sinh, tối qua là chúng tôi đã mạo phạm ngài, thật sự xin lỗi.” Trình Thương Lan chắp tay hành lễ, lại chủ động tỏ ý xin lỗi Hứa Ngôn.

“Không sao, dù sao thì sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ gặp nhau.” Hứa Ngôn nói một câu hai nghĩa.

Trình Thương Lan lại im lặng.

Anh ta phát hiện, Hứa Ngôn thật sự có bản lĩnh nói chuyện khiến người khác cứng họng.

Chỉ không biết, anh ta là vô tình hay cố ý.

Theo trực giác của anh ta, hẳn là về sau.

“Hứa tiên sinh chuyến này là đến Bến Thượng Hải?” Trình Thương Lan lại thăm dò hỏi một câu.

“Đúng, làm ăn.” Hứa Ngôn lười biếng trả lời.

Đối với những lời ngoài câu hỏi, lại không muốn nói thêm một chữ.

Trình Thương Lan đã liên tiếp bị từ chối khéo hai lần, sự kiêu ngạo của anh ta tuyệt đối không cho phép anh ta chủ động lần thứ ba.

Sự im lặng bao trùm giữa hai người.

Thân thuyền đột nhiên lắc lư một cái, mới phá vỡ sự im lặng khó xử này.

“Khởi hành rồi, đến Bến Thượng Hải, chắc chỉ cần chưa đầy hai

ngày.” Hứa Ngôn nhìn dòng sông cuồn cuộn chảy, dường như đang tự nói với mình.

“Không biết Hứa tiên sinh đến Bến Thượng Hải làm ăn gì, có lẽ, có chỗ nào Thủy Tiêu Ngũ Mạch chúng tôi có thể giúp được không?” Trình Thương Lan đúng lúc bắt lời.

Anh ta không muốn ngồi chờ trưởng lão trong tộc đến đón, vì vậy, phải dùng cách của mình để tranh thủ có thể rời khỏi thuyền một cách thể diện.

“Trình tiên sinh hẳn là đã ngửi ra rồi.” Hứa Ngôn nói nửa chừng, bộ dạng nửa cười nửa không, khiến trong lòng Trình Thương Lan lại dấy lên sự ngờ vực.

“Hắn chẳng lẽ, đang chửi mình là chó, mũi còn thính hơn chó?” Nhìn vẻ mặt phức tạp đa biến trong mắt Trình Thương Lan, Hứa Ngôn thầm cười lạnh.

Quả nhiên, người có tâm tư sâu sắc, dù chỉ nghe một câu cũng có thể suy diễn ra vô số ý nghĩ.

Nếu Thủy Tiêu Ngũ Mạch sau này rơi vào tay Trình Thương Lan, e là sẽ là một trở ngại không nhỏ cho anh.

“Trên thuyền này chở không ít dầu đồng, chẳng lẽ Hứa tiên sinh chuẩn bị làm ăn với người Tây?” Trong lòng Trình Thương Lan nảy ra một ý nghĩ, nhưng không nói ra miệng.

Anh ta chỉ khẽ cười, không còn cố gắng bắt chuyện với Hứa Ngôn nữa.

“Ngôn gia, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi ạ.” Một người làm đi tới, cẩn thận nói.

Giữa Hứa Ngôn và Trình Thương Lan có một áp lực khó tả đang lan tỏa, khiến những người xung quanh dù đứng rất xa cũng cảm thấy

khó thở.

Anh ta cũng là bất đắc dĩ, mới phải cứng đầu lên bẩm báo.

“Bữa sáng xong rồi à?” Hứa Ngôn quay đầu, cười nói với Trình Thương Lan: “Trình tiên sinh, trên đường đi, tiếp đãi không chu đáo, cứ ăn tạm vài miếng nhé.” Anh ta xua tay, tự mình quay người đi.

Dù không quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng sắc bén kia vẫn luôn khóa chặt trên người anh.

Cảm giác như có gai đâm sau lưng khiến ngón tay anh khẽ động, gần như không nhịn được ý muốn ra tay.

“Nếu ngay cả thử thách này cũng không qua được, vậy thì đừng trách tôi không cho anh cơ hội.” Hứa Ngôn lạnh lùng cười một tiếng, không thèm để ý đến người bị bỏ lại phía sau. *** Gần trưa, một đội thuyền từ phía sau đuổi kịp.

Con thuyền lớn dẫn đầu lại là một chiếc tàu khách vô cùng sang trọng.

Chương 105

Loại thuyền này, ngay cả cục tàu thuyền của chính quyền cũng rất hiếm thấy.

Ngược lại, các công ty vận tải tư nhân có hai chiếc do các cổ đông góp vốn mua để làm bộ mặt.

Ở vị trí đầu thuyền, cắm một lá cờ nhỏ bay phấp phới trong gió.

Cờ có năm màu, trên mỗi màu có năm con cá chép gấm quấn quanh.

Đó chính là biểu tượng của Thủy Tiêu Ngũ Mạch.

Nguyên bản, rồng mới là vua của vùng nước.

Nhưng trước thời Dân Quốc, phải kiêng húy đế vương.

Sau thời Dân Quốc, vị hoàng đế cuối cùng tuy đã dời ra ngoài quan ải, nhưng dân gian vẫn không thể tùy tiện treo cờ rồng.

Vì vậy đành phải chọn cách khác, thêu lên hình cá chép gấm sắp hóa rồng, để thể hiện sự tôn quý của Thủy Tiêu Ngũ Mạch trong việc thống trị đường thủy.

Đội thuyền đó, rõ ràng là nhắm vào Hứa Ngôn, và cả Trình Thương Lan đang bị anh bắt giữ.

Ngay khi phát hiện đội thuyền, Hứa Ngôn đã nhận được tin báo.

“Ngôn gia, thanh thế của đối phương không nhỏ, xem ra là muốn lấy thế đè người.” Triệu Quốc Trung đứng trước mặt Hứa Ngôn, không giấu được vẻ lo lắng.

Đối với thế lực của hai huyện Văn Võ mà nói, Thủy Tiêu Ngũ Mạch bây giờ tuyệt đối là một thế lực khổng lồ.

Tuy rằng hôm qua là họ mạo phạm trước, lại còn có con tin bị giữ ở bên mình.

Theo lý, muốn đến đón người thì phải có thái độ phù hợp.

Nhưng đối phương lại bày ra trận thế như vậy, rõ ràng là không có ý định ngồi ngang hàng nói chuyện.

Rõ ràng là muốn ép Hứa Ngôn cúi đầu, chủ động thả người.

"Bất kể thanh thế lớn nhỏ, chúng ta cứ đi đường của chúng ta.

Nếu đối phương ăn nói bất kính, hoặc ra tay trước…" Hứa Ngôn chưa nói hết lời, đã nghe thấy bên cạnh có tiếng "cạch" một cái.

Tiểu Khải Linh ngồi bên bàn, từ từ nhấc tay khỏi mặt bàn.

Trên mặt bàn, hiện ra hai cái lỗ.

Cậu bé chớp chớp đôi mắt đen như quả nho, ngây thơ nói: "Cháu chỉ đặt tay lên bàn thôi, thế là nó bị vậy đó." Cường độ huấn luyện gần đây của Tiểu Khải Linh, dù cho là những người tinh nhuệ nhất dưới trướng Hứa Ngôn như Lý Song cũng cảm thấy hơi quá sức.

Nhưng cậu nhóc mới sáu bảy tuổi này lại có vẻ vô cùng thích thú.

Không chỉ ở trong phủ Đại soái Văn Huyện, mỗi ngày cậu dành gần mười canh giờ để tu luyện, mà ngay cả trên đường đến bến Thượng Hải cũng không chịu nghỉ ngơi một khắc.

Nếu không phải Hứa Ngôn lo cho sức khỏe của cậu, ép cậu mỗi ngày phải ngủ ít nhất ba canh giờ, e rằng Tiểu Khải Linh thật sự có thể tu luyện không ngừng nghỉ.

Công phu Nhị chỉ thiền của cậu giờ đây càng thể hiện uy lực đáng sợ.

Chỉ cần khẽ chạm vào bàn, cậu đã đâm thủng mặt bàn gỗ dày hai lòng bàn tay.

Tuy uy lực khủng khiếp như vậy, nhưng việc kiểm soát lực đạo dường như lại gặp vấn đề.

“Lại đây, đưa tay đây, tôi xem giúp cậu.” Hứa Ngôn chìa tay về phía Tiểu Khải Linh, ra hiệu cho cậu bé đưa đôi tay nhỏ của mình qua.

“Không cần đâu.” Tiểu Khải Linh lắc đầu.

Cậu không quen với kiểu quan hệ có vẻ thân thiết như thế này.

Ngay cả khi mẹ nuôi còn sống, dù cậu rất thích sự yêu thương gần gũi của bà, nhưng lại không biết phải biểu đạt và tiếp nhận như thế nào.

Sau biến cố gia đình, mẹ nuôi và mọi người đều thảm tử, cậu không bao giờ cười nữa, và cũng theo bản năng chống lại cảm giác thân mật đó.

“Đưa đây, tôi không hỏi ý kiến cậu.” Giọng Hứa Ngôn trở nên lạnh lùng, mang theo khí thế không cho phép từ chối.

Với tính cách bướng bỉnh này của Tiểu Khải Linh, nếu không cứng rắn một chút, cậu ta sẽ không nghe lời.

Quả nhiên Hứa Ngôn đã đoán trúng.

Cậu nhóc đang giấu hai tay ra sau lưng, miễn cưỡng đưa tay ra, đặt hờ lên tay Hứa Ngôn.

“Thế mới ngoan chứ.” Hứa Ngôn xoa đầu Tiểu Khải Linh một trận, làm rối mái tóc kiểu đầu dưa hấu của cậu, rồi mới đặt ngón tay lên cổ tay cậu.

Mạch tượng trầm ổn, mạnh mẽ, còn tràn đầy sức sống hơn cả người trưởng thành bình thường.

Nhưng khi thăm dò kỹ hơn, lại phát hiện trong cơ thể cậu dường như có một luồng kình lực bất thường, thỉnh thoảng đột nhiên bộc

phát rồi nhanh chóng lắng xuống.

“Tiểu Khải Linh, cậu không phát hiện kình khí trong cơ thể mình có vấn đề sao?” Hứa Ngôn hỏi thẳng.

Nhưng lại thấy Tiểu Khải Linh không tự nhiên quay đi, không trả lời.

Hứa Ngôn lập tức hiểu ra, chắc chắn tình huống này đã xuất hiện từ lâu, nhưng Tiểu Khải Linh chưa bao giờ nói cho anh biết.

“Bí tịch tôi đưa cho cậu, ngay cả tôi khi tu luyện cũng phải hết sức cẩn thận, tôi cũng đã dặn dò cậu, một khi có gì bất thường, phải lập tức đến nói với tôi.” “Cậu vì sĩ diện của bản thân, thà tẩu hỏa nhập ma cũng không chịu nói, đúng không?” Hứa Ngôn sa sầm mặt, vẻ mặt vô cùng không vui.

Anh đã chọn lọc một phần nội dung từ Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật, kết hợp với một phần nội dung truyền thừa từ máu kỳ lân mà anh nhận được.

Tiểu Khải Linh chỉ cần thêm ba đến năm năm nữa, chắc chắn sẽ trở thành trợ thủ đắc lực nhất của anh, chỉ sau Hắc Bối Lão Lục và Nhạc Khỉ La.

Chỉ cần có thể tăng cường thực lực cho cậu, Hứa Ngôn tuyệt đối không keo kiệt.

Nhưng anh cũng sẽ không dốc túi truyền thụ hết.

Dù sao thì, dạy hết nghề cho trò, thầy chết đói.

Hứa Ngôn cũng cần giữ lại đủ con bài tẩy trong tay để có thể trấn trụ đám người tài dưới trướng.

Nhưng thứ hỗn hợp này lại có những yếu tố không chắc chắn.

Tiểu Khải Linh chẳng khác nào trở thành “chuột bạch” của Hứa

Ngôn, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Vì vậy, Hứa Ngôn mới dặn đi dặn lại, yêu cầu Tiểu Khải Linh phải hết sức coi trọng.

Không ngờ, cậu nhóc này lại học thói dương phụng âm vi.

"Cháu chỉ… chỉ cảm thấy chắc là không sao." Tiểu Khải Linh cúi đầu, tự giác đứng dậy khỏi ghế, đứng bên cạnh Hứa Ngôn.

Cậu chỉ vì gặp biến cố lớn nên tính cách trở nên cô độc, nội tâm hơn nhiều, chứ không phải không biết tốt xấu.

Hứa Ngôn tuy có ý lợi dụng cậu, nhưng cũng luôn bảo vệ và đối đãi tử tế.

Có thể nói, nếu không có Hứa Ngôn, cậu có lẽ đã biến thành một đống xương trắng, hoặc đang phải chịu đựng sự hành hạ không phải của con người ở nơi nào đó.

Vì vậy lúc này, Tiểu Khải Linh cũng tự biết mình đuối lý, nên mới hạ thấp thái độ như vậy.

"Nếu cậu không biết quý trọng mạng sống của mình, vậy sau này cậu có ra sao, tôi cũng sẽ không quan tâm nữa." "Dù sao thì mối thù sâu như biển máu của Trương gia nhà cậu, cứ thế đoạn tuyệt cũng tốt, chấm dứt hết cho xong." Hứa Ngôn hất tay cậu nhóc ra, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Vừa hay phía sau đoàn thuyền còn có một đội thuyền của Thủy Tiêu Ngũ Mạch đang theo sau, anh cũng ra ngoài xem tình hình.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân lí nhí, sau đó ống tay áo của Hứa Ngôn bị ai đó níu lại.

"Hứa… Hứa tiên sinh, cháu không cố ý.

Cháu chỉ là…" Tiểu Khải Linh đỏ bừng mặt.

Cậu vốn không phải là người dễ cúi đầu nhận sai, cũng chỉ vì tự biết mình đuối lý trước mặt Hứa Ngôn nên mới như vậy.

"Cậu có cá tính của riêng mình, không sao cả, nhưng tôi hy vọng cậu nhớ kỹ, sau này đừng nghi ngờ lời tôi nói." Hứa Ngôn chẳng quan tâm người trước mặt mình chỉ là một cậu nhóc sáu bảy tuổi.

Cây non không uốn không thẳng, người không dạy dỗ thì ngang bướng.

Không nhân lúc này uốn nắn lại tính cách của cậu, chẳng lẽ đợi đến khi cậu trưởng thành thành Trương Khởi Linh rồi mới ra tay?

Kẻ ngốc cũng không làm thế.

"Vâng, cháu biết rồi." Tiểu Khải Linh cuối cùng cũng ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Hứa Ngôn, gật mạnh đầu.

Thành công rồi!

"Ai, vẫn là trẻ con ngoan ngoãn." Hứa Ngôn thầm gật gù trong lòng, nhưng vẻ mặt vẫn không hề dịu đi.

Chương 106

Anh quay lại ngồi xuống bàn, một lần nữa chìa tay ra với Tiểu Khải Linh.

Lần này, cậu nhóc không cần nhắc, tự động đi tới, đặt tay mình lên tay Hứa Ngôn.

"Trong cơ thể cậu, mơ hồ hình thành một luồng kình lực, vì thiếu sự dẫn dắt, nên mới đột nhiên bộc phát rồi biến mất." "Đây chính là nguyên nhân cậu không thể khống chế lực đạo, e rằng nếu muộn hơn chút nữa sẽ trở thành mầm họa." Hứa Ngôn cũng thầm lau mồ hôi lạnh.

May mà phát hiện sớm.

Chỉ cần dẫn dắt kịp thời, luồng kình lực đó có thể từ từ dung hợp với máu kỳ lân của Trương gia, giúp công lực của Tiểu Khải Linh tiến thêm một bậc.

Nhưng nếu phát hiện không kịp thời, kết cục sẽ là tẩu hỏa nhập ma, nổ tan xác mà chết.

Nghĩ đến việc mình suýt nữa mất đi một trợ thủ siêu cường, Hứa Ngôn không khỏi thầm thấy may mắn.

Chỉ là, muốn dẫn dắt luồng kình lực đó đi đúng hướng không phải là chuyện vài phút, thậm chí vài canh giờ có thể làm được.

Cần có một môi trường ổn định, ít nhất là trên thuyền thì không được.

Hơn nữa, bây giờ còn có đội thuyền của Thủy Tiêu Ngũ Mạch theo sau.

Hứa Ngôn trầm ngâm một lát rồi nói: "Hôm nay ngoài việc điều

tức, minh tưởng ra, cậu không được làm gì khác." "Đợi đuổi đám người Thủy Tiêu Ngũ Mạch đi, tôi sẽ giúp cậu tạm thời ổn định kinh mạch." "Sau khi đến bến Thượng Hải, sẽ từ từ xử lý." Sự cố bất ngờ này khiến Hứa Ngôn cũng có chút trở tay không kịp.

Anh vốn định để Tiểu Khải Linh ra ngoài trải đời, làm thêm vài nhiệm vụ, tiện thể thử tài của cậu.

Ít nhất cũng phải âm thầm thu nhận những người Trương gia đang lưu lạc ở bến Thượng Hải về dưới trướng.

Nhưng xem ra bây giờ, kế hoạch này cần tạm thời thay đổi.

Và thời gian lưu lại bến Thượng Hải, e rằng cũng vì thế mà phải kéo dài.

Đội thuyền của Thủy Tiêu Ngũ Mạch cứ theo sát phía sau đội thuyền của Hứa Ngôn.

Cứ bám theo không nhanh không chậm.

Hứa Ngôn cũng không để ý, chỉ bảo người lái thuyền tăng tốc thêm một chút.

Ngoài những đoạn nước chảy xiết ven đường, gần như họ đang tiến về phía trước với tốc độ tối đa.

Rất nhanh, sau khi đi qua hai bến tàu nữa, đội thuyền phía sau cũng bắt đầu tăng tốc.

Khi khoảng cách chỉ còn khoảng trăm mét, mấy chiếc thuyền nhỏ được hạ xuống.

"Ngôn gia, đội thuyền phía sau đã ra tín hiệu cờ, nói là tộc lão trong nhà, xin được gặp ngài một lần." Lý Song báo cáo lại thông tin mà người lái thuyền ghi nhận được.

"Cứ mặc kệ họ, muốn theo thì cứ tiếp tục theo." Hứa Ngôn vẫn

không hề động lòng.

Tốc độ thuyền nhỏ tự nhiên không thể bì được với thuyền lớn, chỉ một thoáng trì hoãn, đội thuyền của Thủy Tiêu Ngũ Mạch lại bị bỏ lại phía sau rất xa.

Mặt trời dần ngả về tây, hai đội thuyền một trước một sau trên dòng sông, duy trì tốc độ rất cao.

Các thuyền bè qua lại thấy cảnh này đều kinh ngạc đến trợn tròn mắt.

Thấy bóng chiều đã ngả, Hứa Ngôn mới cho đội thuyền dần dần giảm tốc độ.

Cảnh tượng buổi sáng lại tái diễn.

Chỉ là lần này khi Lý Song đến báo cáo, Hứa Ngôn đã cho người lái thuyền ra tín hiệu cờ.

Anh sẽ cập bến ở bến tàu tiếp theo trước.

Chuyến đi đã qua hơn nửa chặng đường, dự kiến trưa ngày thứ ba là có thể đến bến Thượng Hải.

Về mặt thời gian, đã quá dư dả.

Bến tàu lần này có quy mô nhỏ hơn tối qua, nhưng rất hợp ý Hứa Ngôn.

Thành phố càng lớn, càng đông người lắm chuyện.

Anh không muốn chuyện lằng nhằng giữa mình và Thủy Tiêu Ngũ Mạch bị mọi người biết đến.

Thuyền lớn phía sau cũng từ từ dừng lại, thuyền nhỏ được hạ xuống nhanh chóng đến gần.

Lần này đón họ là một chiếc thang dây được hạ xuống.

Năm ông lão cao thấp béo gầy khác nhau, sau lưng mỗi người đều có một thanh niên đi theo.

Lạc Tai Hồ và Thủy Hầu Tử cũng có mặt trong số đó.

Mười người lần lượt leo lên thang dây, đối diện là Hứa Ngôn đang đứng trên boong tàu.

Sau lưng anh chỉ có Lý Song và Triệu Quốc Trung, không thấy bóng dáng Trình Thương Lan đâu.

"Hứa tiên sinh, thật xin lỗi, mấy người chúng tôi không mời mà đến." Ông lão đi đầu tóc đã bạc trắng, nhưng sắc mặt lại vô cùng hồng hào, sáng láng.

Miệng ông ta nói xin lỗi, nhưng ánh mắt lại không chút kiêng dè mà đánh giá Hứa Ngôn.

Ngược lại, một ông lão cao gầy đứng sau ông ta, ánh mắt âm u sâu thẳm, nét mặt có vài phần giống Trình Thương Lan.

"Không sao cả, dù sao thì các vị không mời mà đến dường như đã thành truyền thống rồi." "Chẳng cần quan tâm người khác có để ý hay không." Hứa Ngôn cũng không khách sáo, đáp trả thẳng thừng.

Xem ra, trong mắt những người này, tuy anh đã gây được chút chú ý, nhưng vẫn là một quả hồng mềm có thể dễ dàng bóp nát.

"Chàng trai trẻ, trông cậu trẻ tuổi tài cao, không phải vật trong ao, nhưng cũng đừng quá ngông cuồng." Một ông lão khác thấp béo hơn, sắc mặt không tốt nói.

"Tôi là người thẳng tính, trước giờ chỉ nói thật.

Các vị nếu không thích nghe, thang dây ở ngay sau lưng, đi thong thả không tiễn." Hứa Ngôn không đời nào nhịn cái cục tức này.

Thủy Tiêu Lục Nghệ của anh đã vượt xa những người trước mắt.

Nếu anh muốn, bây giờ đoạt lấy vị trí Khôi thủ cũng không phải chuyện khó.

Đúng vậy, Thủy Tiêu Ngũ Mạch mấy trăm năm qua luôn thống lĩnh vùng sông nước, tung hoành khắp ngũ hồ tứ hải.

Thì đã sao?

Ngũ Mạch lấy thực lực làm trọng, đó cũng là truyền thống từ trước đến nay.

Ngay cả ba nhà Ông, Tiền, Phan luôn chiếm giữ phương nam, thay nhau ngồi lên vị trí Khôi thủ, sau khi nhà họ Trình xuất hiện một nhân tài kiệt xuất, cũng không dám công khai ra tay.

Chỉ có thể giở trò sau lưng, cố gắng bóp chết ngôi sao mới nổi này từ trong trứng nước.

Nhưng một ngày nào đó trong tương lai, khi công lực của Trình Thương Lan đạt đến đệ nhất Ngũ Mạch, Khôi thủ hiện tại cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, dâng vị trí ra.

Mà Hứa Ngôn, tuy không phải người trong Ngũ Mạch, nhưng thực lực của anh lại có thể áp đảo mọi người.

Muốn có được vị trí Khôi thủ, nếu muốn chắc ăn, cùng lắm là thêm một điểm kỹ năng vào Thủy Tiêu Lục Nghệ.

Vị trí đó coi như đã chắc chắn.

Sự ngông cuồng của Hứa Ngôn nằm ngoài dự liệu của những người đến.

Năm ông lão chính là tộc lão của mỗi một chi trong Ngũ Mạch.

Ngoài chi của nhà họ Trình, bốn mạch còn lại không ai muốn thấy vị trí Khôi thủ rơi vào tay người khác.

Nhưng Trình Thương Lan dù sao cũng là người trong Ngũ Mạch,

còn Hứa Ngôn thì không.

Dù họ có coi trọng tài năng của Hứa Ngôn đến đâu, cũng không thể nào nhường vị trí Khôi thủ cho một người ngoài.

Vì vậy, đội năm người của Trình Thương Lan là do họ ngầm sai khiến.

Cũng là để dằn mặt Hứa Ngôn một phen.

Không ngờ, dằn mặt không thành, ngược lại còn khiến Trình Thương Lan bị giữ lại.

Người trong Ngũ Mạch chấn động, đồng thời cũng nảy sinh cảm giác nguy cơ mạnh mẽ.

Nhân cơ hội đến đón người, họ còn muốn thử dùng thế lực để ép người, vẫn ôm hy vọng có thể áp chế được Hứa Ngôn.

Không ngờ, Hứa Ngôn ngay cả chút công phu ngoài mặt cũng lười làm.

"Hứa tiên sinh, cháu trai tôi ở chỗ anh, đã làm phiền gần một ngày rồi, không biết, có thể để lão già này đưa nó về không?" Ông lão cao gầy đột nhiên lên tiếng.

Chương 107

Ông ta tiến lên một bước, vượt qua ông lão đi đầu, ra vẻ như lấy mình làm trung tâm.

Lông mày rậm của ông lão đi đầu nhíu lại, trong mắt lóe lên một tia sắc lạnh, nhưng không nói gì.

"Ông chính là ông nội của Trình Thương Lan?" Hứa Ngôn liếc ông ta một cái, mỉm cười.

"Trình tiên sinh, còn có mấy vị thanh niên sau lưng các vị, tối qua không mời mà đến, tôi không giữ lại toàn bộ, là do tôi chiêu đãi không chu đáo." "Tuy nhiên, hôm nay các vị lại không mời mà đến, nếu tôi không chiêu đãi cho tử tế, dường như càng không nói nổi." Lời này rõ ràng là sẽ không dễ dàng thả người, thậm chí có thể giữ lại cả mấy người trước mắt.

Sắc mặt của những người trong Thủy Tiêu Ngũ Mạch đồng loạt biến đổi.

Lạc Tai Hồ thậm chí còn tiến lên một bước định mở miệng, nhưng bị người bên cạnh kéo lại.

Ông lão cao gầy trầm giọng nói: "Hứa tiên sinh có ý gì?

Chẳng lẽ năm người chúng tôi đích thân đến cửa, anh vẫn không muốn thả người sao?" Trình Thương Lan, bây giờ là bảo bối của cả nhà họ Trình.

Có thể lật mình ngồi lên vị trí Khôi thủ, chen chân vào vùng sông nước phong phú hơn ở phía nam hay không, đều trông cậy vào lần này.

Vì vậy, ông lão cao gầy càng thêm tha thiết muốn đưa người đi.

“Tôi đâu có giam cầm tự do của Trình tiên sinh, cậu ấy muốn đi muốn ở tùy ý, sao lại gọi là tôi không muốn thả người?” Hứa Ngôn nhướng mày, lời này đã dồn ép đến tận mặt.

“Anh!

Tốt, vậy cháu tôi đâu, sao không thấy nó ra?” Ông lão cao gầy nén cơn giận trong lòng.

Ông ta đối với Hứa Ngôn có địch ý đặc biệt sâu, càng có sự kiêng dè sâu sắc.

Hứa Ngôn liếc nhìn một căn phòng trên tầng hai bên cạnh.

Cửa phòng đóng chặt, đến giờ phút này, người bên trong dường như vẫn chưa có ý định ra ngoài.

Anh nhún vai, thản nhiên nói: “Vậy thì các vị phải tự đi hỏi cậu ấy thôi.” Mọi người theo ánh mắt của anh, cũng nhìn về phía căn phòng đó.

“Thương Lan, con có ở trong đó không?

Ông nội đến đưa con về nhà đây!” Ông lão cao gầy hét lớn một tiếng.

Âm thanh như chuông đồng, làm cho tai mọi người ong ong.

Trong căn phòng im lặng lạ thường, dường như có tiếng động.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Trình Thương Lan đứng ở cửa, sắc mặt thản nhiên nói: “Ông nội, bây giờ con vẫn chưa thể về được.” Một lời nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

Ngay cả Hứa Ngôn cũng hơi sững sờ.

Anh không phải chưa từng nghĩ, Trình Thương Lan có thể nhân cơ hội có người của Ngũ Mạch đến, thuận thế phản đòn áp chế lại một phen.

Lại không ngờ, còn có chiêu ở lì không đi này.

“Thương Lan, con đang nói bậy gì thế, đừng gây thêm phiền phức cho Hứa tiên sinh nữa!” Ông lão cao gầy không vui quát lớn.

Bình thường ông đối với đứa cháu bảo bối này, tuy không nói là răm rắp nghe lời, nhưng cũng dốc hết sức lực của chi này để bồi dưỡng.

Ngay cả một lời nặng cũng không nỡ nói.

Hôm nay, lại phải trước mặt mọi người, nói lời nặng.

“Ông nội, ông không biết đâu, Hứa tiên sinh là một anh hùng hào kiệt hiếm có.

Cháu cũng thật lòng muốn kết giao với Hứa tiên sinh một phen, không phải là gây phiền phức.” “Hứa tiên sinh, ngài nói có đúng không?” Trình Thương Lan nhìn về phía Hứa Ngôn, đá quả bóng về phía anh.

“Phiền phức thì vẫn có.” Hứa Ngôn lại không đưa thang cho Trình Thương Lan leo xuống.

Anh vẫn mỉm cười, dường như lời nói ra không phải là lời làm người ta khó xử.

“Người của Ngũ Mạch, không tiếc huy động lực lượng lớn như vậy, chính là để đến tìm Hứa mỗ tôi đòi người.” “Nếu cậu không đi, đến lúc đó tin đồn lan ra, chính là tôi kiêu ngạo vô lễ, không chịu thả người đó.” Anh dùng lời của ông lão cao gầy để chặn họng Trình Thương Lan, khiến cho hai ông cháu nhà này đồng thời không xuống đài được.

Trong mắt ông lão thấp béo nhanh chóng lóe lên một tia cười, rất nhanh lại khôi phục vẻ mặt căm phẫn sâu sắc.

Về phần ba người còn lại, vẻ mặt cũng khác nhau.

Có thể thấy, họ rất vui khi thấy hai ông cháu nhà này cùng lúc mất mặt.

Hứa Ngôn thầm lắc đầu trong lòng.

Thời thế hiện nay loạn lạc như vậy, vẫn không thể thay đổi được những cuộc đấu đá nội bộ trong các gia tộc đó.

Vì tranh giành quyền lực, không tiếc làm suy yếu thực lực của cả gia tộc.

Đúng là ngu xuẩn hết mức.

"Không được thì mình cứ miễn cưỡng tiếp nhận, ngồi lên vị trí Khôi thủ, chỉnh đốn lại nội bộ của họ một phen cho xong." Hứa Ngôn nghĩ vậy, liền có chút thất thần.

"Lão Ngũ, có chuyện gì về nhà rồi nói.

Đây dù sao cũng là địa bàn của Hứa tiên sinh, hai người cứ la lối om sòm như vậy, khó tránh mất lễ nghi." Ông lão tóc bạc đi đầu, cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói chuyện.

Hơn nữa, còn thuận thế đạp cho hai ông cháu nhà họ Trình một cái.

Trình Thương Lan không nhìn bất kỳ ai khác, chỉ chăm chú nhìn Hứa Ngôn.

"Hứa tiên sinh, tôi thật lòng muốn kết giao với ngài làm bạn." "Hành tẩu giang hồ, thêm một người bạn thêm một con đường.

Chẳng lẽ Hứa tiên sinh, không cần bạn bè?" Hứa Ngôn nhìn ra rồi, Trình Thương Lan này đã quyết tâm, cứ muốn ở lì trên thuyền của mình.

Trưởng lão Ngũ Mạch tụ tập đông đủ, cũng không thể làm cậu ta

thay đổi chủ ý, cũng không thể đưa người này đi được.

“Nếu đã như vậy, Hứa tiên sinh, không biết anh có thể chứa chấp Thương Lan của chúng tôi thêm một đoạn đường nữa không?” Ông lão thấp béo đột nhiên lên tiếng.

Ông ta vừa rồi cũng là một trong những người muốn dằn mặt Hứa Ngôn, nhưng thái độ thay đổi lại cực nhanh.

Trong nháy mắt đã đứng về phía Trình Thương Lan, giúp cậu ta nói tốt.

“Tôi đến bến Thượng Hải là để làm ăn.

Không phải đi du ngoạn, e rằng sẽ chăm sóc không chu đáo.” Hứa Ngôn sớm đã nắm rõ thông tin liên quan đến Thủy Tiêu Ngũ Mạch.

Ông lão thấp béo trông có vẻ không nổi bật này, chính là trưởng lão của Phan gia.

Địa vị trong Ngũ Mạch, còn cao hơn hai ông cháu nhà họ Trình rất nhiều.

Hơn nữa hiện tại ở bến Thượng Hải, vị trí của Phan gia trong Thanh bang, cũng cao hơn hai nhà Ông, Tiền.

Hứa Ngôn cố ý nhắc một câu, chính là muốn xem thái độ của ông lão thấp béo này.

“Làm ăn thì tốt quá!” Ông lão đó quả nhiên mặt mày vui mừng, dường như được gãi đúng chỗ ngứa.

“Phan gia chúng tôi, ở bến Thượng Hải cũng coi như có chút quan hệ.

Nếu Hứa tiên sinh đồng ý, tôi cũng có thể giới thiệu một phen.” Hứa Ngôn đợi chính là câu này.

“Nếu vậy, Hứa mỗ tôi xin cung kính không bằng tuân mệnh.” Anh

muốn chỉ dựa vào mình, để thông suốt các mối quan hệ, tìm cơ hội nói chuyện với đại sứ các nước châu Âu, rõ ràng phải tốn rất nhiều thời gian và công sức.

Nhưng có mối quan hệ tự đưa đến cửa, không dùng thì thật phí.

Nụ cười của ông lão thấp béo cứng lại, đột nhiên ý thức được, mình dường như đã trúng kế của Hứa Ngôn.

Không biết tự lúc nào, đã lãng phí một con bài tẩy cực kỳ hữu dụng.

Nhưng lời đã nói ra, như bát nước đã hắt đi, muốn thu lại cũng vô ích.

Ông ta đảo mắt một vòng, nụ cười lại hiện lên.

"Đương nhiên, Hứa tiên sinh bằng lòng cho Phan mỗ cơ hội này, cũng là vinh hạnh của Phan mỗ." Bốn vị trưởng lão của các họ khác đều kinh ngạc nhìn trưởng lão Phan gia, sau đó cũng đoán được ý đồ của ông ta, từng người một sa sầm mặt.

Sau này muốn dùng cách thức nhân tình để kết thân với Hứa Ngôn, hiệu quả sẽ không tốt bằng bây giờ nữa.

Phan gia đi trước một bước, đã chiếm hết cơ hội rồi.

Không động thanh sắc đã đào cho bốn nhà khác một cái hố, lại còn là dương mưu trắng trợn, không thể phát tác được.

Bốn vị trưởng lão đều ngậm bồ hòn làm ngọt, sắc mặt tự nhiên cũng không tốt đẹp gì.

Chương 108

Đặc biệt là trưởng lão cao gầy của Trình gia, sắc mặt càng thêm khó coi.

Phan gia, chính là nhân cơ hội nói giúp Trình Thương Lan, đã chiếm lấy cơ hội.

Rõ ràng, cơ hội này nên thuộc về Trình gia, Trình Thương Lan lẽ ra cũng có ý đó.

Ai ngờ cuối cùng lại làm áo cưới cho người khác.

Vốn dĩ năm vị trưởng lão, mang ý định dằn mặt Hứa Ngôn, đến đón Trình Thương Lan.

Ai ngờ, người không đón được, còn bị Phan gia chiếm mất một cái nhân tình.

Hứa Ngôn cũng không bị áp chế, ngược lại còn làm mất uy danh và khí thế của nhà mình.

Chuyến đi này, đúng là được không bù mất.

Ông lão tóc bạc, là người đứng đầu trong năm người, cũng là người của Ông gia.

Ông ta liên tục bị người khác cướp mất sự chú ý, lúc này sắc mặt đã đen như đít nồi.

Nhưng đến cuối cùng, lời kết thúc vẫn phải do ông ta nói.

“Xem ra, tất cả đều là hiểu lầm.

Năm lão già chúng ta, đúng là có chút làm lớn chuyện.” “May mà, Hứa tiên sinh cũng không để ý, ngược lại còn bằng lòng biến chiến tranh thành tơ lụa, quả nhiên là trẻ tuổi tài cao, khí độ bất phàm.”

“Thương Lan nếu có thể kết giao được với một người bạn như Hứa tiên sinh, cũng là may mắn của Thủy Tiêu Ngũ Mạch chúng ta.” Lời này của ông ta, so với thái độ vừa mới lên thuyền quả là một trời một vực.

“Đây mới gọi là co được dãn được, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.” Hứa Ngôn nhìn ông lão tóc bạc thêm một cái.

Gia tộc có thể nhiều lần ngồi lên vị trí Khôi thủ, quả nhiên không thể xem thường.

Có lẽ tương lai, nếu không có sự can thiệp của mình, Trình Thương Lan thật sự sẽ có cơ hội ngồi lên vị trí đó.

Nhưng chắc chắn sẽ không ngồi được yên ổn.

Dù sao thì, Ông gia không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Hứa Ngôn vỗ tay, thu hút sự chú ý của mọi người về phía mình.

“Được rồi, nếu hai bên chúng ta đã đạt được thỏa thuận chung, vậy chuyện này, cứ cho qua như vậy đi.” “Lời của Phan trưởng lão, Hứa mỗ tôi cũng đã ghi nhớ, vậy xin chờ tin tốt?” Anh nói như vậy, rõ ràng là chuẩn bị tiễn khách.

Ông trưởng lão đang định mở miệng nói, lại bị Trình Thương Lan giành trước một bước.

“Hứa tiên sinh, hiếm khi mọi người có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, hay là, vào thành để Thủy Tiêu Ngũ Mạch chúng tôi mời ngài một bữa, để tỏ lòng xin lỗi, thế nào?” Đề nghị này, tất nhiên bị Hứa Ngôn từ chối.

Anh lấy cớ hàng hóa trên thuyền không thể không có người trông coi để chặn họng đám người Ngũ Mạch.

Mùi dầu đồng nồng nặc, dưới làn gió sông thổi qua càng thêm rõ

rệt.

Dù cho năm vị trưởng lão có muốn khuyên thêm, cũng không tiện nói ra những lời như vậy.

Thế là, họ đành lần lượt cáo từ.

Hứa Ngôn đi về phía đuôi thuyền, nhìn những người đến quay trở lại thuyền nhỏ, rồi lại hướng về phía thuyền lớn của Thủy Tiêu Ngũ Mạch.

Anh liếc nhìn người bên cạnh, lạnh nhạt nói: "Trình tiên sinh, trên thuyền của tôi chiêu đãi không chu đáo, anh và bạn của anh, xin chịu khó một chút." Mặc dù người của Ngũ Mạch đã đi, nhưng vẫn để lại một người.

Nói ra cũng thật trùng hợp, người của Phan gia bị để lại, lại chính là Lạc Tai Hồ.

"Hứa tiên sinh nói quá lời rồi, hôm qua ngài đã khoản đãi rất tốt, rất chu đáo, có thể đi cùng ngài một chặng đường, cũng là vinh hạnh của tôi và Phan Ngũ." Thái độ của Trình Thương Lan, so với hôm qua cũng hoàn toàn khác biệt.

Thái độ của anh ta dường như... có chút khiêm tốn?

Hứa Ngôn nhất thời không hiểu được nguyên nhân sự thay đổi của anh ta, nhưng có một điểm lại rất chắc chắn.

Trình Thương Lan tất nhiên là đã nhắm trúng cái gì đó, mới có sự thay đổi như vậy.

Dù sao đến bến Thượng Hải, họ cũng đường ai nấy đi, sẽ không cho anh ta cơ hội ở bên cạnh mình quá lâu.

Ngay cả việc mượn danh Phan Ngũ để giao thiệp, cơ hội cũng có hạn.

Hứa Ngôn vẫn giữ nguyên suy nghĩ đó.

Chỉ cần Trình Thương Lan ngoan ngoãn một chút, đừng thật sự thò tay vào địa bàn của mình, anh cũng không ngại xem anh ta muốn diễn trò gì.

Lạc Tai Hồ tuy bị Phan trưởng lão cố ý để lại, nhưng thái độ đối với Hứa Ngôn vẫn không hề dễ chịu.

Anh ta chỉ sa sầm mặt, đứng sau lưng Trình Thương Lan, hoàn toàn không có ý định gần gũi với Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn thầm lắc đầu trong lòng.

Xem ra, một phen khổ tâm của Phan trưởng lão, lần này là công cốc.

Chẳng trách, khi trưởng lão cao gầy rời đi, có trao đổi ánh mắt với Trình Thương Lan một hồi, sắc mặt đã dịu đi rất nhiều.

Đặc biệt là khi thấy người bị để lại là Lạc Tai Hồ, càng rõ ràng thở phào một hơi.

Trình Thương Lan hẳn là chắc chắn có thể nắm trong tay Lạc Tai Hồ, nên mới ngầm đồng ý để Phan trưởng lão để anh ta lại.

Quả nhiên, kẻ họ Trình không phải là đèn cạn dầu.

"Nếu hai vị cảm thấy hài lòng với sự tiếp đãi, vậy thì tốt.

Hứa mỗ còn có việc, xin phép đi trước." Hứa Ngôn đợi đến khi đội thuyền của Thủy Tiêu Ngũ Mạch đồng loạt quay đầu, hướng về phía đường cũ, mới để lại một câu, quay người rời khỏi boong tàu.

Lạc Tai Hồ cố nén sự chán ghét, đợi đến khi chỉ còn mình và Trình Thương Lan trên boong tàu, mới ghé lại gần nói nhỏ.

"Lão đại, chẳng lẽ chúng ta cứ thế trơ mắt nhìn, tên họ Hứa này kiêu ngạo như vậy sao?" "Lão Tam, tôi đã nói rồi, cậu đừng hành

động thiếu suy nghĩ, nếu không sẽ hỏng kế hoạch của tôi." Trình Thương Lan liếc hắn một cái, không vui nói.

"Nhưng mà, hắn sỉ nhục chúng ta như vậy, chẳng lẽ cứ thế bỏ qua sao?" Lạc Tai Hồ nghĩ đến trận thủy chiến tối qua, mình ngay cả một vạt áo của Hứa Ngôn cũng không chạm tới được, trong lòng vô cùng bất bình.

Một kẻ ngoại đạo ngoài Ngũ Mạch, lại có thủ đoạn áp chế được cả Trình Thương Lan.

Chưa kể bốn người còn lại của họ, càng là trình độ ngựa chạy theo không kịp.

Nói là phẫn hận, không bằng nói nhiều hơn là đố kỵ.

Trình Thương Lan liếc hắn một cái, đáy mắt nhanh chóng lóe lên một tia khinh thường, rồi lại nhanh chóng thu lại.

Với cái chỉ số thông minh như thế này, mà lại có thể trở thành một trong Ngũ Mạch Ngũ Kiệt ngang hàng với mình sao?

Đúng là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Trình Thương Lan hắn!

Tuy nhiên, bây giờ thứ hắn cần nhất, lại chính là tên ngốc này.

Vì ngốc, nên mới dễ nắm trong tay.

Phan gia, muốn đi trước một bước để tạo quan hệ tốt với Hứa Ngôn, rõ ràng là thừa thãi.

"Tóm lại, cậu cứ nghe tôi, trước mắt đừng hành động thiếu suy nghĩ." Trình Thương Lan nói xong, cũng quay về phòng nghỉ.

Để lại Lạc Tai Hồ một mình đứng tại chỗ, như thầy tu chùa Trượng Nhị không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một đêm yên ổn không sóng gió.

Đội thuyền của Hứa Ngôn, lại đạp lên ánh bình minh của ngày thứ hai, hướng về phía bến Thượng Hải.

Không còn đội thuyền của Thủy Tiêu Ngũ Mạch theo sau, quãng đường còn lại cũng không xa, đội thuyền của Hứa Ngôn cũng theo đó mà giảm tốc độ.

Gần đến giữa trưa, cuối cùng cũng tiến vào địa phận bến Thượng Hải.

Hứa Ngôn sớm đã ra boong tàu, nhìn phong cảnh hai bên bờ, đã khác hẳn so với ở Hồ Nam.

Bến Thượng Hải, vào thời Dân Quốc đã mang đầy màu sắc ma mị.

Nơi đây cá rồng lẫn lộn, nước sâu khó lường.

Các thế lực nước ngoài, quan chức cấp cao của Quốc Dân Đảng, Thanh bang và sau này là đặc vụ của Quân Thống, thế lực đan xen, gốc rễ phức tạp.

Có thể nói, những người có thể sinh tồn ở nơi như thế này, đều là tinh hoa trong tinh hoa.

Nơi càng loạn, càng sản sinh ra nhiều hào kiệt.

Chương 109

Điều đó cũng khiến Hứa Ngôn cảm thấy huyết mạch trong cơ thể mình cũng theo đó mà sôi sục.

"Ngươi cũng không kìm được sự phấn khích đó sao?" Hứa Ngôn lẩm bẩm.

Máu kỳ lân trong cơ thể anh, vẫn luôn ở trạng thái ngủ đông.

Ngay cả lần trước khi anh rạch lòng bàn tay, dùng máu để hàng phục quái vật, cũng không cảm nhận được máu kỳ lân có phản ứng gì.

Bây giờ chỉ mới bước vào địa phận bến Thượng Hải mà thôi, lại có thể khiến máu kỳ lân sôi trào như vậy.

Chẳng lẽ, nơi này còn có duyên nợ gì với Trương gia hay sao?

Cùng lúc đó, tại khu tô giới Pháp ở bến Thượng Hải, trong một tòa kiến trúc hoa lệ.

Có một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, đang ngồi sau bàn làm việc, mặt mày rầu rĩ.

Trên bàn là một tờ giấy viết chi chít chữ nước ngoài, trong đó có vài đoạn văn còn được dùng bút chì đỏ gạch đậm những dòng chữ thô.

Người nước ngoài đó không ngừng thở dài, lại cầm tờ giấy lên xem vài lần.

"Thưa ngài Đại sứ, ngài cứ thở dài như vậy cũng không giải quyết được vấn đề, cuộc chiến giữa Hán Tư quốc và Cao Ly quốc đang đến hồi gay cấn, nếu chúng ta không ra tay, e rằng Cao Ly sẽ thua mất!" Trước mặt ông ta là một thanh niên nước ngoài anh tuấn, cũng đang sốt ruột thúc giục.

“Bạn thân mến của tôi, chẳng lẽ tôi không vội sao?

Anh cũng thấy rồi đó, gần đây tôi đã phải bôn ba khắp nơi vì chuyện này.” “Nhưng mà, trên trời sẽ không tự dưng rơi xuống nhiều dầu đồng như vậy, cho dù là đi thu gom trong dân gian, cũng cần thời gian!” “Người Việt Nam có câu cổ ngữ, ‘gái khéo không có gạo cũng không nấu được cơm’, anh có thúc ép tôi đến chết, tôi cũng không thể biến ra nhiều dầu đồng như vậy cho anh được!” Vị đại sứ không ngừng than phiền.

Ông ta cũng biết thời cơ chiến tranh thoáng qua là mất, nhưng không kiếm được dầu đồng thì ông ta có thể làm gì.

“Tóm lại, thưa ngài Đại sứ, tình hình trong nước vô cùng nguy cấp!” “Tôi là người mang theo bút dụ do chính tay Nữ hoàng Bệ hạ viết, nếu không thể giải quyết cuộc khủng hoảng dầu đồng lần này, ngài Đại sứ cũng khó thoát khỏi tội!” Thanh niên nói xong, quay người bỏ đi, hoàn toàn không để ý vị đại sứ sau lưng đã mặt mày tái mét.

Đúng lúc hai người đang tranh cãi kịch liệt, đội thuyền của Hứa Ngôn đã từ từ tiến vào bến tàu Hoàng Phố.

Họ đang xếp hàng, chờ đợi để vào vị trí tương ứng để cập bến.

Trong lúc chờ đợi, Hứa Ngôn lại sai người, gọi Lạc Tai Hồ đến.

“Phan tiên sinh, tiếp theo, phải trông cậy vào anh rồi.” Lạc Tai Hồ bất mãn hừ lạnh một tiếng.

Ngại vì trên người còn mang theo lời dặn của trưởng lão Phan gia, nên chỉ có thể lạnh lùng nói: “Tôi chỉ có thể nói là cố hết sức, có thành công hay không không dám đảm bảo.” Hứa Ngôn lại mỉm cười nhạt, không hề để tâm đến lời nói của hắn.

Anh, trước giờ chưa bao giờ là người bỏ hết trứng vào một giỏ.

Trong lòng Trình Thương Lan đang toan tính điều gì, Hứa Ngôn

biết rất rõ, cũng sẽ không thật sự tin rằng Lạc Tai Hồ sẽ hết lòng hết sức vì chuyện của mình.

Nhìn Lạc Tai Hồ rời đi, Hứa Ngôn mới quay đầu nói với Hoàng Lang: "Hoàng chưởng quỹ, đi theo dõi người này giúp tôi.

Hắn đã gặp những ai, ông đều phải ghi nhớ." Hoàng Lang cuối cùng cũng có thể làm một việc ngoài kinh doanh, lập tức phấn khích vỗ ngực đảm bảo.

"Yên tâm đi Ngôn gia, thuật dịch dung nào cũng không qua được mũi của tôi, chuyện này, cứ giao cho tôi!" Hứa Ngôn hài lòng gật đầu.

Quả nhiên, làm việc với người thông minh thật thoải mái.

Chỉ cần một câu nói, không cần nói rõ, đối phương cũng có thể hiểu được mình cần gì.

"Ngôn gia, ngài lo lắng Lạc Tai Hồ sẽ ngầm giở trò với chúng ta?" Triệu Quốc Trung đứng bên cạnh Hứa Ngôn, nhìn bóng lưng Hoàng Lang xa dần, như đang suy nghĩ điều gì.

"Bến Thượng Hải, cá rồng lẫn lộn, nhân vật tam giáo cửu lưu đều có cả.

Tiền thân của Phan gia là Tào bang, sau thời Dân Quốc chuyển đến bến Thượng Hải, trở thành tiền thân của Thanh bang." "Thời gian kinh doanh ở bến Thượng Hải, lâu hơn chúng ta tưởng rất nhiều.

Muốn bắt nạt một người từ nơi khác đến, dễ như trở bàn tay." Hứa Ngôn nhìn đám đông ồn ào trên bến tàu, cái không khí náo nhiệt phồn hoa đó, ngay cả bến tàu Trường Sa cũng không thể bì được.

Bến Thượng Hải, Thượng Hải của hậu thế.

Quả nhiên là muôn màu muôn vẻ, kỳ quái lạ lùng, còn chưa đến gần, đã cảm nhận được sức quyến rũ chết người mà nó tỏa ra.

“Ngôn gia, vậy để thuộc hạ hoặc Lý Song đi theo dõi, không phải sẽ chắc chắn hơn sao?

Hoàng chưởng quỹ ông ấy...” Triệu Quốc Trung không biết thân phận thật sự của Hoàng Lang, tưởng ông chỉ là một chưởng quỹ được thuê về.

Bàn về kỹ năng theo dõi, vẫn nên giao cho người chuyên nghiệp hơn mới chắc chắn.

“Chuyện này, chỉ có thể để ông ấy làm, các cậu, tôi có sắp xếp khác.” Triệu Quốc Trung tiếp thu nền giáo dục chính thống của phương Tây.

Đối với những thứ quái lực loạn thần, hoàn toàn không thể chấp nhận.

Vì vậy, Hứa Ngôn cũng sẽ không để cậu ta biết thân phận thật sự của Hoàng Lang.

Về phần Nhạc Khỉ La, ngoại hình của cô có sức mê hoặc cực lớn, căn bản không ai có thể liên hệ cô với hai chữ “đại yêu”.

Hứa Ngôn không vội xuống thuyền, mà triệu tập Lý Song và những người khác lại, mở một cuộc họp nhỏ đơn giản.

Đúng lúc Hứa Ngôn đang bận rộn bố trí, Lạc Tai Hồ đã đến trước cửa một tiệm thuốc phiện lớn.

Hắn gõ vào cánh cửa bảy lần, trước ba sau bốn.

Rất nhanh, bên trong cửa truyền ra một giọng nói khàn khàn: “Ai đó?” Lạc Tai Hồ cũng hạ thấp giọng: “Hôm nay hương đường ta đến, An Thanh không phân xa gần.” Cửa lớn lập tức mở ra, một ông lão mặt mày âm u đứng ở cửa, đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Sau đó nhường ra một khe hở.

Lạc Tai Hồ vào cửa bước chân trái trước, ông lão đứng bên cạnh khẽ gật đầu, lúc này mới hoàn toàn nhường đường.

Sau cánh cửa hông, là một căn phòng nhỏ.

Vách bên kia chính là sảnh chính của tiệm thuốc phiện.

Dù chỉ cách một bức tường, cũng có mùi thuốc phiện nồng nặc bay qua.

Trên chiếc bàn chính giữa căn phòng nhỏ, đặt một lư hương, bên trong khói hương lượn lờ bay lên, lại có thể át đi được cái mùi khó chịu kia.

Lạc Tai Hồ sau khi vào cửa mới cởi mũ ngồi xuống, và đặt mũ ngửa lên bàn.

"Người nhà có việc đến cầu, lão bang giúp cho tiện?

Tượng tự bối Thanh Kỳ phiêu thuyền, xin có lễ." Hắn cung kính chắp tay, trên mặt không còn nửa phần kiêu ngạo thường ngày, ngược lại vô cùng cung kính.

"Tiểu gia môn là Thanh Kỳ Tượng tự bối?

Gia môn xin có lễ." Ông lão đó cũng chắp tay với Lạc Tai Hồ.

Hai người coi như đã đối được ám hiệu thân phận, lập tức có người bưng trà nước bánh ngọt lên.

Ông lão mời Lạc Tai Hồ ngồi tạm, rồi đi thẳng vào cánh cửa nhỏ bên cạnh.

Lạc Tai Hồ yên vị ngồi đó, nghe tiếng người từ vách bên kia truyền lại, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia đắc ý.

Người trong Thủy Tiêu Ngũ Mạch, tuy tung hoành sông nước, hàng cấm qua tay có thể tính bằng con số thiên văn.

Nhưng trong tộc lại có quy củ rất nghiêm.

Ăn uống chơi bời cờ bạc không quản, nhưng hút chích thì tuyệt đối cấm.

Nếu có tộc nhân vi phạm tộc quy này, hình phạt chờ đợi họ sẽ là bị điểm thiên đăng công khai trong tộc.

Vì vậy Lạc Tai Hồ tuy là người Phan gia, bối phận trong Thanh bang cũng không tính là thấp.

Nhưng vẫn không dám đụng đến thứ như thuốc phiện.

Nhưng hắn lại vô số lần nghe nói, thứ này hút một hơi sướng như tiên.

Trong lòng sớm đã rục rịch.

Chỉ là ngại tộc quy nghiêm khắc, không dám hành động.

Thanh bang ở bến Thượng Hải, tuy có nguồn gốc từ ba nhà Ông, Tiền, Phan, nhưng cũng có Đỗ Nguyệt Sanh tự lập môn hộ, không bái lão đầu tử, mà tự mở hương đường thu nhận người.

Hắn lại là kẻ phất lên nhờ thuốc phiện và cờ bạc, đệ tử Thanh bang dưới trướng tự nhiên cũng không có nhiều kiêng kỵ như vậy.

Lạc Tai Hồ đến tìm người, không tìm người của Thanh bang thuộc chi Phan gia, mà lại đến tìm thuộc hạ của Đỗ Nguyệt Sanh.

"Mẹ kiếp, thằng nhãi họ Hứa đó, muốn mượn đường của lão tử, để lên mây xanh sao?

Nằm mơ đi!" Hắn chỉ bị trưởng lão Phan gia dặn dò, phải giúp Hứa Ngôn kết nối với Thanh bang.

Chương 110

Nhưng kết nối với nhánh nào, thì lại không có quy định.

Nghe nói vị Đỗ lão bản này, trước mặt người khác luôn có tiếng tăm tốt.

Nhưng một người có thể từ một tiểu học đồ ở tiệm trái cây, đi một mạch đến vị trí chủ tịch Liên hiệp hội thương gia khu tô giới Pháp, cũng như cố vấn của Bộ tư lệnh Hải không quân, thì sao có thể là hạng hiền lành.

Hứa Ngôn cho dù cuối cùng có thể thành công làm được vụ làm ăn này, cũng khó tránh khỏi bị lột một lớp da.

Hắn một tên không biết từ đâu chui ra, lại trộm học được Thủy Tiêu Lục Nghệ, còn dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch, ai mà nhịn được!

Hơn nữa, đêm hôm trước năm người bọn họ cũng chỉ đến để thăm dò Hứa Ngôn mà thôi.

Tên nhãi đó lại dám bắt lão đại của họ là Trình Thương Lan, còn khiến trưởng lão Ngũ tộc phải huy động lực lượng đến đòi người.

Kết quả hắn không những không xuống nước, nhanh chóng thả người.

Ngược lại còn nói những lời ngông cuồng, hoàn toàn không nể mặt Ngũ tộc của Thủy Tiêu Ngũ Mạch.

Hắn nghĩ hắn là ai?

Là Thiên vương lão tử chắc!

Lạc Tai Hồ chính là cố tình muốn gây khó dễ cho Hứa Ngôn,

muốn cho hắn một bài học nhớ đời.

Ông lão vào cửa hông, đi mất một tuần trà, vẫn chưa thấy bên trong có động tĩnh gì.

Lạc Tai Hồ có chút ngồi không yên.

Không ngừng nghển cổ nhìn về phía cửa hông nhỏ.

Chẳng lẽ, thân phận của mình, ngay cả quản lý của tiệm thuốc phiện này cũng không gọi ra được?

Dù trong lòng có bất mãn thế nào, Lạc Tai Hồ vẫn phải ngoan ngoãn ngồi chờ.

Tuy cùng là người Thanh bang.

Thân phận người Phan gia của hắn, thật sự không đủ để khoe mẽ trước mặt Đỗ Nguyệt Sanh.

Hơn nữa, chuyện này nếu truyền đến tai trưởng lão, tất nhiên sẽ hỏi cho ra nhẽ.

Vậy thì ý đồ của hắn, có thể sẽ bị bại lộ.

Thời gian dần trôi qua, trong lòng Lạc Tai Hồ cũng như có mèo cào.

Đúng lúc hắn sắp không nhịn được định đứng dậy, thì trong cánh cửa hông đó, đột nhiên truyền ra tiếng động.

Ông lão gác cửa lúc trước quay trở lại, vẫy tay với Lạc Tai Hồ.

"Quản lý gọi cậu vào gặp, theo tôi vào." Lạc Tai Hồ mặt mày vui mừng, lập tức đứng dậy đi theo.

Hắn ở trong tiệm thuốc phiện loanh quanh gần nửa canh giờ, mới lại từ cửa hông đi ra.

Nhìn dáng vẻ đắc ý của hắn, rõ ràng là đã được như ý nguyện.

Hoàng Lang vẫn luôn canh giữ bên ngoài cửa.

Thấy Lạc Tai Hồ ra cửa, liền lập tức theo sau.

Nhưng lần này Lạc Tai Hồ không đi nơi khác, mà đi thẳng ra bến tàu.

Hoàng Lang xác định hướng đi của hắn xong, lập tức dừng bước, lại quay người chạy về phía tiệm thuốc phiện lúc nãy.

Ông ta vừa đến ngoài cửa hông, đã thấy một người đi ra lên xe kéo.

Trên người người đó, còn vương lại một chút mùi của Lạc Tai Hồ.

Rõ ràng, lúc nãy chắc chắn đã tiếp xúc với hắn.

Hoàng Lang lập tức bám theo, không xa không gần mà đuổi theo sau.

Xe kéo rất nhanh đến một nơi có đặt rào chắn, lại có rất nhiều binh sĩ tuần tra canh gác.

Một cánh cổng lớn chặn ngang con đường rộng, trên cổng viết ba chữ lớn "Khu tô giới Pháp".

Cổng gác này, chỉ có thể cản được người thường.

Nhưng lại không cản được Hoàng Lang, vốn là một con chồn vàng thành tinh.

Thấy xe kéo tiến vào khu tô giới Pháp, ông ta thoáng một cái, hiện ra nguyên hình, len lỏi qua khe hở bên cạnh.

Có người dùng khóe mắt liếc thấy một vệt sáng vàng, định thần nhìn lại, thì lại không có gì cả.

Người đó tưởng mình ban ngày ban mặt gặp ảo giác, lại sợ nói ra

bị người khác cười, liền lắc đầu không nghĩ nhiều nữa.

Xe kéo lại đi về phía trước một đoạn, đến trước một tòa kiến trúc cao lớn.

Tòa nhà gạch đá đó trông theo phong cách phương Tây, cổng vào còn canh gác nghiêm ngặt hơn lúc nãy.

Người trên xe kéo xuống, không biết đã nhét gì cho binh sĩ ở cổng, liền được cho vào.

Lần này Hoàng Lang muốn vào, thì không dễ dàng nữa.

Ông ta đi vòng một vòng, khó khăn lắm mới tìm được một cái lỗ chó chui vào, lập tức lần theo mùi hương lúc trước mà đuổi theo.

Người xuống từ xe kéo, đang nói chuyện với một người đàn ông.

Hoàng Lang đang định lại gần, thì phát hiện cách đó không xa lại có một người đàn ông khác đứng, đang như có điều suy nghĩ mà nhìn hai người kia.

Trên người người đàn ông này tỏa ra ánh sáng màu tím nhàn nhạt, lại là một người có mệnh cách vô cùng cao quý.

Người như vậy, đối với những tinh quái như Hoàng Lang, bẩm sinh đã có sự áp chế về uy nghiêm.

Lập tức khiến ông ta chùn bước, không dám lại gần nữa.

Người đàn ông cao quý dường như cảm nhận được có một ánh mắt đang chiếu vào mình, ông ta theo bản năng nhìn về phía này.

Nhưng chỉ thấy đám cỏ trên bãi cỏ khẽ động.

Vừa hay một cơn gió nhẹ thổi qua, đôi mày nhíu chặt của người đàn ông mới giãn ra.

“Thì ra là gió…” Ông ta lắc đầu, lại chuyển mắt nhìn hai người

đang nói chuyện ở phía bên kia.

Hoàng Lang thì nhân cơ hội quay trở lại đường cũ, một mạch chạy như bay về phía thuyền của Hứa Ngôn.

Lúc này, Lạc Tai Hồ sớm đã quay lại thuyền, đang báo cáo với Hứa Ngôn.

"Hứa tiên sinh, hôm nay tôi may mắn không làm nhục mệnh, đã liên lạc được với người nhà bên Thanh bang rồi." "Tối nay ở Bách Nhạc Môn, ông ấy đặt tiệc để đón gió tẩy trần cho Hứa tiên sinh.

Đến lúc đó, Hứa tiên sinh có thể cùng ông ấy bàn bạc chi tiết." Hứa Ngôn vỗ tay cười nói: "Phan tiên sinh không hổ là người mà Phan trưởng lão tiến cử, chỉ trong nửa canh giờ, đã làm xong việc, quả nhiên có hiệu quả làm ít công to." Anh không ngại cho Lạc Tai Hồ chút mặt mũi.

Công phu ngoài mặt, vẫn phải làm.

"Hứa tiên sinh, không biết, tối nay tôi có thể đi cùng ngài để mở mang tầm mắt không?" Trình Thương Lan chen vào một câu.

Hứa Ngôn lại lập tức từ chối thẳng thừng.

"Trình tiên sinh, tôi đi bàn chuyện làm ăn, không tiện đưa anh đi cùng.

Lần sau nếu có cơ hội, ngược lại là tôi nên đi cùng anh để mở mang tầm mắt." Trình Thương Lan tuy bị từ chối, nhưng rõ ràng sớm đã dự liệu được, căn bản không hề để ý.

"Nếu đã vậy, tôi ở bến Thượng Hải, còn có trưởng bối trong nhà cần đến thăm, sẽ không tiếp tục làm phiền nữa.

Cáo từ!" Hắn nói muốn đi, đúng ý Hứa Ngôn.

Tùy ý khách sáo hai câu, liền nhìn hai người họ xuống thuyền, rất

nhanh, biến mất trong biển người mênh mông.

“Bách Nhạc Môn… đó quả là một nơi tốt.” Hứa Ngôn lẩm bẩm.

Vũ trường Bách Nhạc Môn ở Thượng Hải cũ, là hang ổ đốt tiền của các loại đại lão.

Bên trong không biết có bao nhiêu hồng phấn giai nhân, tuấn kiệt đương thời, lại diễn ra bao nhiêu câu chuyện yêu hận tình thù đầy sóng gió.

Anh đang cảm khái, thì nghe người hầu nói, Hoàng Lang đã về.

Chương 111

"Mau mời vào!" Hứa Ngôn vừa quay về phòng, Hoàng Lang đã lập tức đi vào.

"Ngôn gia, tôi có tin tức mới!" Ông ta đem những gì thấy và nghe được trên đường theo dõi Lạc Tai Hồ, kể ra hết một lượt.

Hứa Ngôn nghe nói, người mà Lạc Tai Hồ tìm đã vào khu tô giới Pháp, trong lòng lập tức có một ý niệm mơ hồ.

Đợi đến khi ông ta nghe nói về người đàn ông tỏa ra ánh sáng tím nhạt đó, ý niệm đó lại càng rõ ràng hơn vài phần.

"Ông miêu tả kỹ diện mạo của người đó xem?" Hoàng Lang có ấn tượng sâu sắc với người đó, lập tức miêu tả lại.

"Ông ta đầu tròn, cằm nhọn, một đôi tai vểnh, nhìn tướng mạo, lại có vài phần tương tự với tôi." Hứa Ngôn sững sờ, miêu tả này, sao lại giống với vương giả của bến Thượng Hải, Đỗ Nguyệt Sanh thế?

Anh tính toán thời gian, bây giờ chính là lúc Đỗ Nguyệt Sanh vừa mới đảm nhiệm chức chủ tịch Liên hiệp hội thương gia khu tô giới Pháp.

Như vậy, dường như mọi chuyện đều có thể giải thích được.

"Lạc Tai Hồ đó, không giới thiệu trưởng bối Thanh bang của nhà mình cho tôi, lại đi tìm người của Đỗ Nguyệt Sanh." "Đây là hận không thể đào một cái hố để chôn sống tôi, nhưng, e rằng hắn sẽ không biết, điều này ngược lại lại giúp tôi." Hứa Ngôn ha ha cười một tiếng, tâm trạng tức thì trở nên cực tốt.

Phải biết rằng, thân là vua Thượng Hải Đỗ Nguyệt Sanh, không phải ai cũng có thể tùy tiện gặp được.

Ngay cả người của Phan gia trong Thanh bang ở Thượng Hải, thế lực cũng kém xa Đỗ Nguyệt Sanh.

Nếu có thể kết nối được với ông ta, thì chuyến đi Thượng Hải lần này của mình, mới thực sự có ý nghĩa.

"Ngôn gia, người đàn ông đó quý không thể tả, ánh sáng tím trên người ông ta áp chế tôi đến mức không thể tiến thêm một bước." "Tôi cũng không nghe được hai người đó nói gì, nhưng, tôi có thể chắc chắn, họ nhất định đang âm mưu điều gì đó." "Chỉ là… ai!" Hoàng Lang thở dài một hơi, cúi đầu, mặt đầy vẻ hổ thẹn.

"Chuyện này không liên quan đến ông." Hứa Ngôn xua tay.

Anh từ miệng Nhạc Khỉ La, cũng đã nghe không ít chuyện kỳ lạ trong giới yêu quái.

Biết rằng thiên hạ đại loạn, chính là thời kỳ hào kiệt xuất hiện.

Có những nhân vật mang theo khí vận, có thể có sức chấn nhiếp rất lớn đối với một số sơn tinh dã quái.

Hoàng Lang, chẳng qua chỉ là một con chồn vàng có đạo hạnh trăm năm, đương nhiên sẽ bị khí vận của Đỗ Nguyệt Sanh áp chế.

"Chuyện hôm nay, ông làm rất tốt, ít nhất, đã cho tôi một lời cảnh báo trước." "Ông cứ lui xuống nghỉ ngơi cho khỏe, hai ngày nữa, ông sẽ có cơ hội, đi cùng tôi ra ngoài mở mang tầm mắt." Hoàng Lang nghe được lời khen của Hứa Ngôn, tâm trạng lập tức tốt lên rất nhiều.

Ngẩng cao đầu ưỡn ngực chắp tay một cái, đắc ý đi ra.

Hứa Ngôn thì ngồi bên bàn, tự rót cho mình một tách trà.

Nhấp một ngụm, ý vị sâu xa nói: "Xem ra, tối nay nhất định sẽ rất náo nhiệt." Đèn hoa vừa lên.

Màn đêm còn chưa phủ kín bầu trời, ánh sáng của những "vì sao"

dưới mặt đất, đã lấn át cả dải ngân hà trên cao.

Hứa Ngôn xem giờ, chỉ còn chưa đầy nửa tiếng nữa là đến giờ hẹn.

Anh mới cho gọi Triệu Quốc Trung, Lý Song, chuẩn bị đưa hai người đi dự tiệc trước.

Tiểu Khải Linh tuy cũng cần "mở mang tầm mắt", nhưng nơi như Bách Nhạc Môn thì không cần phải đến.

Đưa theo hai phụ tá trung thành nhất, Hứa Ngôn trực tiếp xuống thuyền lên bờ, ngồi lên chiếc ô tô đã thuê trước, hướng về phía Bách Nhạc Môn.

Bách Nhạc Môn lúc này, chia làm hai khu mới và cũ.

Khu cũ ở đường Gordon.

Tuy được mệnh danh là "dinh thự đệ nhất Viễn Đông", nhưng lại không nằm trong khu Tây Thượng Hải được mệnh danh là "khu quý tộc".

Mãi đến đầu năm nay, mới được thương nhân Thượng Hải Cố Liên Thừa bỏ ra bảy mươi vạn lạng bạc, mua đất ở chùa Tĩnh An, xây dựng Bách Nhạc Môn mới.

Nơi Hứa Ngôn đến, tự nhiên là khu cũ.

Khu cũ tuy không hoành tráng bằng khu mới xây, nhưng cũng không hổ danh "dinh thự đệ nhất Viễn Đông".

Tòa nhà cao ba tầng, diện tích chiếm đất lại hơn hai nghìn mét vuông.

Tầng một là nhà hàng, tầng hai là vũ trường, tầng ba là khách sạn.

Ba người Hứa Ngôn, đều mặc quân phục phẳng phiu, giày da sáng bóng.

Anh bây giờ, cũng là người có biên chế chính thức của chính phủ, tự nhiên phải mặc quân phục ra ngoài.

Người hầu ở cửa vốn đang liếc xéo những vị khách qua lại.

Nếu có thương gia, quý bà ăn mặc sang trọng, hoặc người Tây, quan quân đến, lập tức khúm núm cúi đầu tiến lên chào đón.

Nhưng nếu có người ăn mặc rách rưới, thậm chí là ăn xin đến xin ăn.

Thì không nói hai lời mà đấm đá, trực tiếp đuổi đi.

Hứa Ngôn thấy từng cảnh đời thật này, ngay cả lông mày cũng không động một chút.

Trong thời loạn, đây đã là cảnh tượng thường thấy nhất.

Những cảnh bi thảm hơn thế này còn rất nhiều.

Anh không thể quản hết chuyện bất bình trong thiên hạ, việc nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn.

Nhưng anh vẫn trước khi bước lên bậc thềm, đã chặn lại một nắm đấm đang định giáng xuống một người ăn xin.

Người hầu đó vừa định trừng mắt, đã đối diện với ánh mắt lạnh lùng sắc bén của Hứa Ngôn.

"Ngươi định vung nắm đấm về phía ta?" Hứa Ngôn cố ý ra đòn phủ đầu, chụp cho tên hầu đó một cái mũ.

"Không, không có, thưa ngài, tiểu nhân không dám!" Người hầu tuy bị Hứa Ngôn oan uổng, nhưng ngoài việc kêu oan không ngớt, cũng chỉ dám giận mà không dám nói.

Hứa Ngôn dáng người thẳng tắp, dung mạo tuấn mỹ, lại thêm một bộ quân phục phẳng phiu, cả người trông quý phái không thể tả.

Hai người tùy tùng sau lưng anh, một người trầm ổn nho nhã, một người thanh tú sắc bén.

Ba người trông đều không phải là nhân vật tầm thường.

Người hầu làm việc ở Bách Nhạc Môn nhiều năm, đôi mắt cũng sớm đã luyện được rất tinh tường.

Rất rõ ràng, ba người này thật sự không dễ chọc.

Hứa Ngôn hừ lạnh một tiếng: "Ý của ngươi, là ta oan uổng ngươi?" Người hầu trừng mắt, vội vàng xua tay: "Không không, tôi không có ý đó." Hắn phát hiện, bất kể mình giải thích thế nào, dường như đều sẽ đắc tội với vị khách quý trước mặt, lập tức toát mồ hôi hột.

Hứa Ngôn không muốn dây dưa nhiều với hắn, liền tiện tay hất cổ tay tên hầu đó.

"Hừ, không có ý đó, thì đừng làm hành động đó.

Làm ta bị thương, lấy mạng ngươi cũng không đủ đền!" Lý Song càng tiến lên một bước, giận dữ nhìn tên hầu: "Còn không cút sang một bên!" Cảm giác như nhặt lại được một mạng, tên hầu không dám nói thêm một lời nào.

Cũng không còn vẻ hung thần ác sát lúc nãy, gật đầu lia lịa, chạy biến sang một bên.

Về phần Triệu Quốc Trung, thì lấy ra một đồng bạc, đặt vào tay người ăn xin, nhìn ông ta cảm ơn rối rít rồi đi.

"Ngôn gia." Cậu ta làm xong những việc này, mới khẽ nói với Hứa Ngôn một câu.

"Ừm, đi thôi." Tất cả những điều này, tự nhiên là do Hứa Ngôn ra hiệu.

Tuy không nói rõ, nhưng quan sát lời nói và hành động, đã đủ rồi.

Ba người dưới sự dẫn dắt của những người hầu khác, đi thẳng vào cửa lớn.

Người mà Lạc Tai Hồ nói, là một phó quan dưới trướng Đỗ Nguyệt Sanh.

Bàn về thân phận, tự nhiên không đủ tầm để mời được vị vua Thượng Hải đó.

Nhưng trong mắt Lạc Tai Hồ, đối phó với một Hứa Ngôn, là quá đủ.

Hơn nữa, vị phó quan đó không phải là người dễ đối phó, vừa hay còn có thể tống tiền Hứa Ngôn một phen.

Nếu nói câu nào không đúng ý, lại đắc tội với vị phó quan đó, thì càng tốt.

Sau này muốn sống ở bến Thượng Hải, chắc chắn cũng sẽ gặp nhiều khó khăn.

Hứa Ngôn tự nhiên cũng đã nghĩ đến điểm này.

Nhưng trước khi đến, anh đã có đối sách, lúc này trông có vẻ tự tin, không hề hoảng loạn.

Chương 112

"Thưa ngài, xin hỏi ba vị là có hẹn, hay là?" Vừa đi đến cửa phòng ăn, đã có một người hầu mới đến chào, mặt tươi cười hỏi han.

"Có hẹn, là…" Hứa Ngôn còn chưa nói xong, đã thấy một người đàn ông trẻ mặc quân phục, từ bên trong đi ra.

"Tên họ Hứa đó còn chưa đến?" Anh ta mặt mày không vui nhìn người đi theo sau lưng.

"Lâm phó quan, chuyện này… người thật sự vẫn chưa đến." Người đó vẻ mặt khó xử.

Điều anh ta không nói ra, là bây giờ còn chưa đến giờ hẹn, Hứa Ngôn căn bản cũng không tính là đến muộn.

Là vị Lâm phó quan này cứ lêu lổng ở Bách Nhạc Môn, chưa đến giờ hẹn đã đến sớm.

Chỉ là vũ nữ mà hắn ta để ý, lại bị người khác nhanh chân chiếm mất.

Trớ trêu thay, thế lực của người đó còn lớn hơn hắn, căn bản không thể đắc tội.

Thế là, Hứa Ngôn trở thành nơi cho hắn trút giận.

Hứa Ngôn không nói gì, mà đứng một bên quan sát.

Lâm phó quan làm anh nhớ đến một người, chính là Chu phó quan bên cạnh Trần đại soái ở Trường Sa.

Hai người tuy ngoại hình hoàn toàn khác nhau, nhưng trên người lại có khí chất và mùi vị giống nhau.

Đó chính là nịnh trên nạt dưới, cậy thế bắt nạt người.

Xem ra, Lạc Tai Hồ vì để hãm hại anh một phen, thật sự là không tiếc công sức, hao tâm tổn trí chọn ra một người như vậy.

"Thưa ngài, xin hỏi ba vị rốt cuộc là?" Nụ cười trên mặt người hầu có chút cứng lại.

Sự nghi ngờ trong mắt hắn, gần như sắp tràn ra ngoài.

Chẳng lẽ, ba người này thực chất là vẻ ngoài hào nhoáng, thực tế trong túi rỗng tuếch?

Người như vậy, Bách Nhạc Môn cũng không phải chưa từng có.

Hắn càng nghĩ càng thấy có vấn đề, sắc mặt càng thêm khó coi đến mức không giữ nổi nữa.

"Chúng tôi có hẹn, bàn 13, Lâm phó quan." Lời Hứa Ngôn vừa thốt ra, lập tức thu hút sự chú ý của hai người đối diện.

Đặc biệt là Lâm phó quan vừa mới ăn nói không kiêng nể, càng không ngừng đánh giá Hứa Ngôn từ trên xuống dưới.

"Ngươi chính là tên họ Hứa đó?" "Tại hạ chính là Hứa Ngôn, Lâm phó quan có việc gấp phải đi sao?" Hứa Ngôn cười tủm tỉm hỏi, phảng phất như vừa rồi không nghe thấy gì cả.

"Hừ, gan mày không nhỏ nhỉ!

Để lão tử chờ mày nửa ngày, mày giỏi lắm à!" Ngón tay hắn ta không ngừng chọc vào ngực Hứa Ngôn, từng bước ép sát.

Nhưng hắn chỉ mới chọc được hai cái, ngón tay đã bị người khác kẹp lại.

Lâm phó quan chỉ cảm thấy mình như bị một cái kìm sắt kẹp chặt, cơn đau dữ dội từ da thịt truyền đến xương, cảm giác như từng đốt xương vỡ vụn khiến hắn ta lập tức hét thảm lên.

"Mày buông tay, buông tay!

Đau chết lão tử rồi!" Hứa Ngôn lại vẫn cười tủm tỉm nói: "Lâm phó quan, anh cũng khoa trương quá rồi đấy?" "Tôi sợ anh chọc đau ngón tay nên mới tốt bụng cản lại thôi, sao nào, xương của anh mềm đến thế, mới thế đã đau rồi à?" "Khốn kiếp!

Mày đang chửi tao xương cốt mềm yếu à?" Phó quan Lâm cũng không ngốc, mắt trừng lên mắng lại ngay.

"Sao lại thế được, tôi chỉ lo lắng, nếu phó quan Lâm bị thương, e là sau này sẽ gặp nhiều phiền phức." Hứa Ngôn đột nhiên buông tay.

Phó quan Lâm không kịp đề phòng, vẫn đang dùng sức thì mất thăng bằng, ngửa mạnh ra sau.

May mà phía sau có người đỡ kịp, nên mới không bị mất mặt trước đám đông.

"Mày lại hại tao!" Phó quan Lâm mặt đỏ bừng, gầm lên với Hứa Ngôn.

Mỗi người đi ngang qua, hắn đều cảm thấy như đang chế giễu mình.

"Phó quan Lâm, là anh nói tôi nắm đau anh.

Giờ tôi buông tay rồi, sao anh còn trách tôi?" Hứa Ngôn nhún vai, vẻ mặt vô tội.

Phó quan Lâm hận đến nghiến răng, nhưng nhất thời không tìm được lời nào để phản bác.

Hắn hung tợn trừng mắt nhìn Hứa Ngôn, hạ giọng nói: "Thằng họ Hứa, dám đắc tội với lão tử, mày không muốn lăn lộn ở Bến Thượng Hải nữa phải không?" Hứa Ngôn thở dài.

"Bữa cơm tối nay, là Hứa tôi nhận lời mời của phó quan Lâm mà đến.

Giữa chúng ta trước đây không thù không oán, tôi có lý do gì để đắc tội với anh chứ?" "Bớt nói nhảm!" Phó quan Lâm không thèm nghe lời Hứa Ngôn.

Hắn chỉ biết, hôm nay vì Hứa Ngôn mà hắn bị mất mặt ở Bách Nhạc Môn.

Món nợ này đương nhiên phải tính lên đầu anh.

Lạc Tai Hồ ban đầu chính là nghĩ đến tính cách hẹp hòi, ngang ngược của phó quan Lâm, nên mới cố ý nhờ người đi mời hắn.

Bây giờ xem ra, hiệu quả quả nhiên không tồi.

Hứa Ngôn thấy hắn không chịu nghe, dứt khoát cũng không nói nhiều nữa.

Anh liếc thấy không ít khách ra vào đều bị động tĩnh bên này thu hút, thỉnh thoảng lại liếc nhìn với ánh mắt tò mò, khinh bỉ.

Vừa rồi, còn có ánh đèn flash lóe lên.

E là trên báo ngày mai, lại không thể thiếu một màn tô vẽ rồi.

Hứa Ngôn ghi nhớ dáng vẻ của tay phóng viên đeo máy ảnh kia, có thể lợi dụng anh ta để làm vài chuyện.

"Sao lại có người chặn đường ở đây thế, còn ồn ào cãi cọ, ra thể thống gì." Một quý bà ăn mặc lộng lẫy, châu quang bảo khí đi ngang qua hai người, che miệng nói với vẻ khinh bỉ.

"Đúng vậy, đây là nơi nào chứ?

Muốn cãi nhau thì ra ngoài mà cãi!

Chẳng có chút tố chất nào!" Có người mở đầu, liền có nhiều người hơn hùa theo.

Dù ăn mặc sang trọng, lộng lẫy, nhưng bản tính thích buôn

chuyện, nhiều lời thì chẳng hề thay đổi.

Phó quan Lâm nghe mọi người bàn tán, mặt mũi càng thêm mất hết.

Hắn cũng chẳng quan tâm là mình gây sự trước, lại chỉ vào Hứa Ngôn mà nổi đóa.

"Thằng họ Hứa, một là mày quỳ xuống xin lỗi tao, hai là sau này cứ thấy lão tử thì liệu đường mà tránh!" "Nếu không, sau này ở Bến Thượng Hải, tao thấy mày một lần, đánh mày một lần!" Trong lòng phó quan Lâm, Hứa Ngôn chẳng qua chỉ là một gã nhà quê từ một vùng hẻo lánh nào đó ở Hồ Nam đến.

Mặc thì cũng ra dáng người, nhưng chỉ là một tên nhà giàu mới nổi gặp vận may chó ngáp phải ruồi mà thôi.

Làm sao so được với hắn, một người thành thị, lại là kẻ thân tín dưới trướng Thượng Hải vương Đỗ Nguyệt Sanh.

Chẳng phải vẫn phải ngoan ngoãn quỳ dưới chân hắn, cầu xin một con đường sống sao.

Hứa Ngôn lại đứng yên bất động, dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc mà nhìn hắn.

Dù không nói gì, nhưng ánh mắt đó cũng đủ để đổ thêm dầu vào lửa.

"Thế à, tôi đang ở ngay trước mặt anh đây, phó quan Lâm, anh động thủ thử xem?" Hứa Ngôn hơi nghiêng đầu, khẽ cử động vai.

Anh đương nhiên sẽ không chọn ra tay trong Bách Nhạc Môn.

Dù sao ở đây cũng không xa cửa chính, trực tiếp lôi người ra ngoài cũng chẳng tốn mấy công sức.

"Mẹ kiếp!

Lão tử cho mày mặt mũi phải không!" Phó quan Lâm không nhịn được nữa, vung một quyền thẳng vào mặt Hứa Ngôn.

Bây giờ trong đầu hắn ngoài việc đánh cho tên nhà quê này một trận ra trò thì không còn ý nghĩ nào khác.

Còn về hậu quả của việc gây rối ở Bách Nhạc Môn, hắn hoàn toàn không xem xét tới.

Hứa Ngôn xoay eo né tránh.

Thậm chí chân còn chưa động, đã né được cú đấm này.

Phó quan Lâm đánh hụt một đòn, không chịu bỏ qua.

Chương 113

Quyền này nối tiếp quyền kia, thế nào cũng phải đánh cho Hứa Ngôn một trận để hả giận.

Hứa Ngôn di chuyển bước chân, tuy không phản kích, nhưng né tránh lại vô cùng ung dung.

Người ngoài nhìn vào.

Một kẻ thì hùng hổ, như hổ điên.

Một người thì ung dung tự tại, phong thái phiêu dật.

Đặc biệt là Hứa Ngôn trong lúc né tránh, còn không quên bảo vệ những người dân vô tội đứng xem.

Phó quan Lâm thì không thèm để ý, quyền cước không có mắt, chỉ cần đánh trúng Hứa Ngôn là được, có liên lụy đến người khác hay không cũng mặc kệ.

Những người ra vào Bách Nhạc Môn, ai mà không phải là người có máu mặt, có chút thân phận địa vị.

So sánh như vậy, Hứa Ngôn lập tức nhận được không ít hảo cảm, còn phó quan Lâm thì bị oán thán.

"Dừng tay cả lại!" một tiếng quát lạnh lùng vang lên.

Từ cầu thang bên cạnh, bảy tám người mặc đồ đen nhanh chóng chạy xuống, tách hai người Hứa, Lâm ra.

Phó quan Lâm vừa nghe thấy giọng nói đó, người cứng đờ, nắm đấm vung ra liền dừng lại giữa không trung.

Nhìn ánh mắt hắn, dường như đã tỉnh táo lại không ít, không còn điên cuồng như vừa rồi.

Hứa Ngôn quay đầu lại, thấy mấy người đang đứng trên cầu thang tầng hai, ung dung bước xuống.

Người được vây quanh đi ở phía trước, hoàn toàn trùng khớp với một gương mặt trong ký ức của anh.

Phó quan Lâm cũng khó khăn quay đầu, nhìn về phía đám người trên cầu thang.

Ánh mắt khi chạm vào người dẫn đầu trong nháy mắt, trở nên kinh hoàng.

"Thiếu...

Thiếu tướng." Người có thể khiến hắn sợ hãi đến biến sắc như vậy, tự nhiên là cấp trên trực tiếp của hắn.

Thượng Hải vương lừng lẫy Đỗ Nguyệt Sanh!

Đây là Bách Nhạc Môn.

Nơi tập trung toàn bộ quan lại quyền quý, quân phiệt và đầu sỏ bang phái của Thượng Hải.

Đỗ Nguyệt Sanh xuất hiện ở đây, là chuyện quá đỗi bình thường.

Phó quan Lâm tỉnh táo lại mới nhận ra điều này.

Chỉ là bây giờ hối hận, cũng đã không kịp.

Đỗ Nguyệt Sanh chậm rãi từ trên lầu đi xuống, nhưng ánh mắt vẫn luôn dừng lại trên người Hứa Ngôn.

Đối với phó quan Lâm, ngược lại không thèm nhìn một cái.

"Tiểu huynh đệ, không phải người bản xứ Thượng Hải phải không?" Ông ta chủ động bắt chuyện, Hứa Ngôn tự nhiên sẽ không tỏ ra lạnh lùng.

Anh liền mỉm cười chắp tay: "Vâng ạ, sao tiên sinh lại biết?" "Ha

ha!

Giọng của cậu vừa nghe đã mang một chút khẩu âm của dân Bắc Kinh, chẳng lẽ, cậu từ Thượng Kinh đến?" Hứa Ngôn ngẩn ra.

Kiếp trước anh chính là một ngôi sao mới nổi trong giới kinh doanh quyền lực nhất ở Kinh thành.

Cũng là người Bắc Kinh chính gốc.

Nói chuyện cũng mang một khẩu âm đặc trưng.

Sau khi trọng sinh, tuy đến địa phận Hồ Nam, nhưng thói quen nói chuyện vẫn chưa từng thay đổi.

Người bên cạnh anh không phải là tâm phúc, thì cũng là những người không hề để ý đến điều này.

Không ngờ, vừa mới chạm mặt Đỗ Nguyệt Sanh, đã bị nói toạc ra lai lịch.

Hứa Ngôn suy nghĩ nhanh chóng, rất nhanh đã thản nhiên đáp lại: "Tiên sinh thật tinh tường, tổ tiên tôi quả thực là người Kinh thành.

Chỉ là gia đạo sa sút, lưu lạc đến phương Nam sinh sống." "Quê hương đã lâu không về, nhưng giọng quê thì không bao giờ dám quên." Đỗ Nguyệt Sanh gật đầu, trong mắt lại lộ ra một tia hoài niệm.

"Không sai, dù người lưu lạc bên ngoài ở đâu, giọng quê khó quên, mà cố hương cũng khó gặp." Hai người trò chuyện tự nhiên như vậy, khiến những người xung quanh đều mắt tròn mắt dẹt.

Từ bao giờ mà Thượng Hải vương Đỗ Nguyệt Sanh, bá chủ thế giới ngầm lừng lẫy Bến Thượng Hải, lại dễ kết giao như vậy?

Phó quan Lâm càng nhìn càng ngây người.

Là phó quan dưới trướng Đỗ Nguyệt Sanh, tuy hắn không có tư cách trực tiếp tiếp xúc với vị cấp trên này.

Nhưng hàng ngày cũng tận mắt thấy, tận tai nghe rất nhiều chuyện.

Đỗ Nguyệt Sanh thường xuyên tươi cười, tuy trong miệng nhiều người, là một người có quan hệ rất tốt, giao du rộng rãi.

Nhưng riêng tư, ông ta dựa vào thuốc phiện và cờ bạc mà phất lên.

Trên tay, càng dính đầy vô số mạng người, mới có thể leo lên vị trí ngày hôm nay.

Tuyệt không phải kẻ hiền lành.

Thế nhưng, có thể đối với một thanh niên vô danh, lần đầu gặp mặt đã hàn huyên thân mật.

Hứa Ngôn tuyệt đối là người đầu tiên!

Nếu phó quan Lâm sớm biết Hứa Ngôn có thể có được kỳ ngộ này, cho hắn một trăm lá gan, cũng không dám sỉ nhục đắc tội anh như vậy.

Nhưng bây giờ, đâu có chỗ cho hắn lên tiếng.

Chỉ có thể thấp thỏm lo âu đứng một bên, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Tiểu huynh đệ, đến đây ăn cơm à?

Nếu không ngại, bữa này, để tôi mời nhé.” Đỗ Nguyệt Sanh lại đưa ra lời mời.

Xung quanh vang lên một trận kinh hô.

Không ai ngờ, chàng trai tuấn tú phi phàm này, lại dễ dàng nhận được sự ưu ái của Đỗ Nguyệt Sanh như vậy.

Phải biết rằng, bao nhiêu người xếp hàng muốn mời Đỗ Nguyệt Sanh ăn cơm đều không có cửa, huống chi là được chủ động mời.

Những người có thể có trong danh sách được mời, ai nấy đều là những nhân vật chỉ cần dậm chân một cái là có thể khiến Bến Thượng Hải rung chuyển ba lần.

Còn Hứa Ngôn, trước hôm nay, chưa ai từng thấy anh, càng chưa từng nghe qua nhân vật này.

"Tôi đối với tiên sinh cũng là nhất kiến như cố, nếu tiên sinh đã thịnh tình như vậy, vậy thì tôi xin cung kính không bằng tuân mệnh." Hứa Ngôn tự nhiên sẽ không từ chối miếng bánh từ trên trời rơi xuống này.

Anh lập tức đồng ý.

Lúc này, đã không còn ai quan tâm đến phó quan Lâm nữa.

Sự chú ý của mọi người, đều bị Hứa Ngôn thu hút.

Mọi người đều đang đoán, chàng trai này rốt cuộc có lai lịch gì, tại sao lại khiến Đỗ Nguyệt Sanh chú ý.

Thấy Đỗ Nguyệt Sanh dẫn theo Hứa Ngôn, sắp đi lướt qua mình.

Phó quan Lâm không còn giữ được thể diện nữa, "phịch" một tiếng quỳ xuống sau lưng Đỗ Nguyệt Sanh.

"Thiếu...

Thiếu tướng, thuộc hạ biết sai rồi, là thuộc hạ có mắt không tròng, đã mạo phạm quý khách của ngài.

Thuộc hạ biết sai rồi!" Hắn run lẩy bẩy như cầy sấy, không dám ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt của Đỗ Nguyệt Sanh.

Dù bây giờ, vị Thượng Hải vương này còn chưa thèm liếc hắn một cái.

Hắn lại có cảm giác đại nạn sắp ập đến.

Trong lòng, càng chửi rủa kẻ đã bày mưu cho hắn gây khó dễ cho Hứa Ngôn đến không còn gì.

Chương 114

Thấy hai người sắp vào phòng ăn, cùng nhau nâng chén trò chuyện vui vẻ.

Phó quan Lâm biết, nếu hắn không làm gì đó, e là sẽ không còn cơ hội nữa.

Đỗ Nguyệt Sanh dừng bước, quay đầu nhìn người đàn ông đang quỳ dưới chân mình.

Lại nhìn Hứa Ngôn một cái, cười nhạt nói: "Tiểu huynh đệ, cậu nói sao?" Hứa Ngôn cũng đang nhìn phó quan Lâm.

Người vừa rồi còn hống hách, bắt anh quỳ xuống xin lỗi, bây giờ lại đang quỳ dưới chân mình.

Không thể không nói là mỉa mai.

Đương nhiên, người mà phó quan Lâm quỳ, không phải là Hứa Ngôn anh.

Mà là Đỗ Nguyệt Sanh quyền khuynh Thượng Hải.

"Tôi vốn đến Bến Thượng Hải, là để làm ăn, kết giao với nhiều anh hùng hảo hán hơn, không phải để kết oán kết thù." "Hắn không chiếm được lợi thế từ tay tôi, bây giờ cũng đã nhận được bài học." "Cứ quỳ ở đây, e là cũng sẽ cản trở người khác ra vào.

Hay là, cứ để hắn đi đi." Lời này của Hứa Ngôn, rõ ràng là chuẩn bị tha cho phó quan Lâm một mạng.

Ánh mắt Đỗ Nguyệt Sanh hơi lóe lên, dường như có chút thất vọng.

"Nhưng, tôi có lời muốn nói trước.

Nếu sau hôm nay, phó quan Lâm còn đến gây sự với tôi, lần sau, tôi sẽ không nương tay, mặc cho người ta xâu xé đâu." Lúc Hứa Ngôn nói chuyện, khí thế bị kiềm nén bỗng nhiên bùng phát.

Như có một luồng khí vô hình đẩy ra, đám người vây xem đều bị ép lùi lại hai bước, ngay cả Đỗ Nguyệt Sanh cũng không nhịn được mà hơi lùi lại một bước, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Chàng trai này, quả nhiên còn thâm tàng bất lộ hơn cả ông ta tưởng tượng.

Anh không chỉ có khí độ phi phàm, mà thân thủ e cũng là cao thủ hạng nhất.

"Tiểu huynh đệ, tôi suýt thì quên, tên của cậu là gì?" Đỗ Nguyệt Sanh đột nhiên chen vào một câu.

"Tại hạ Hứa Ngôn." Hứa Ngôn chắp tay ôm quyền, nói ra tên của mình.

"Hứa Ngôn?" Đỗ Nguyệt Sanh lẩm bẩm mấy lần, luôn cảm thấy cái tên này dường như rất quen tai.

Chưa đợi ông ta nhớ ra, phó quan Lâm đang quỳ lại lên tiếng.

"Thiếu tướng, vị Hứa tiên sinh này, vốn là nhờ người tìm quan hệ đến chỗ thuộc hạ, nói là muốn làm một vụ làm ăn ở Bến Thượng Hải." "Là thuộc hạ có mắt không thấy Thái Sơn, đã mạo phạm Hứa tiên sinh.

Thuộc hạ nguyện ý toàn lực hỗ trợ Hứa tiên sinh, làm tốt vụ làm ăn này, để chuộc tội." Hứa Ngôn liếc nhìn hắn một cái.

Người này tuy nóng nảy bốc đồng, nhưng cũng không đến mức ngu ngốc.

Cũng biết nắm bắt đúng thời cơ, giải quyết mâu thuẫn chính để

giảm nhẹ tội cho mình.

"Mày?" Đỗ Nguyệt Sanh lắc đầu.

"Tiểu huynh đệ đã tha cho mày một mạng rồi, đây không có chỗ cho mày nói chuyện, còn không cút?" Đối với loại thuộc hạ có mắt không tròng này, Đỗ Nguyệt Sanh không có chút thiện cảm nào.

Ban ngày ông ta đã phát hiện phó quan Lâm cấu kết với đệ tử Thanh bang bên ngoài, không biết đang âm mưu gì.

Bây giờ nghĩ lại, hẳn là đối phương cầu đến cửa, chuẩn bị giăng bẫy đối phó Hứa Ngôn.

Loại ngu ngốc này, rõ ràng bị người ta dùng làm súng, mà còn không tự biết.

Giữ loại người này bên cạnh, sớm muộn gì cũng hỏng chuyện.

Bất kể Hứa Ngôn có tha thứ cho phó quan Lâm hay không, trong lòng Đỗ Nguyệt Sanh, hắn đã không khác gì người chết.

Hứa Ngôn cũng nghe ra ý ngoài lời của ông ta, nhìn phó quan Lâm trong mắt, có thêm một tia thương hại.

Người đáng hận, cũng có chỗ đáng thương.

Anh không phải người mềm lòng, càng không cảm thấy loại người như phó quan Lâm dù có chết ngay trên đường phố vào giây tiếp theo, thì có gì đáng thương.

Nói hắn đáng thương, chỉ là vì hắn đến chết đến nơi rồi mà còn không biết.

Phó quan Lâm đột nhiên ngẩng đầu, miệng mấp máy mấy lần, dường như còn muốn nói gì đó.

Nhưng khi đối diện với đôi mắt lạnh lẽo âm u của Đỗ Nguyệt Sanh, liền không nói được lời nào.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, không kìm được mà bắt đầu run rẩy.

Trước mắt, thậm chí còn lóe lên cảnh tượng thảm thương của những người bị ném vào tù, bị tra tấn đến mức sống không được chết không xong.

"Được rồi, còn chưa đủ mất mặt sao?

Lập tức biến mất khỏi mắt tao!" Đỗ Nguyệt Sanh buông lời tàn nhẫn, phó quan Lâm cũng không dám chống cự nữa.

Liền bò lê bò càng, cuống cuồng rời khỏi Bách Nhạc Môn.

Hứa Ngôn vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát.

Anh không vì sự thân thiết nhất thời của Đỗ Nguyệt Sanh mà mất đi sự tỉnh táo.

Tiếp xúc với loại người này, không khác gì làm bạn với hổ.

May mà, Hứa Ngôn bây giờ chỉ xem Bến Thượng Hải như một bàn đạp.

Căn cứ và hậu phương lớn của anh, vẫn là Trường Sa.

Còn về sau này, thiên hạ biến động, quần hùng tranh bá, sự tình sẽ phát triển ra sao còn khó nói.

Thấy kẻ chướng mắt là phó quan Lâm đã biến mất, Đỗ Nguyệt Sanh quay mặt nhìn Hứa Ngôn, lại trở nên hòa nhã.

"Tiểu huynh đệ, bây giờ ruồi nhặng phiền phức không còn nữa, chúng ta có thể vào trong nâng chén trò chuyện rồi." Đỗ Nguyệt Sanh mời người ăn cơm, lập tức kinh động đến tổng quản lý của Bách Nhạc Môn.

Ông ta đích thân xuống hỏi han, lại sắp xếp phòng riêng tốt nhất, tất bật lo trước lo sau, chăm sóc vô cùng chu đáo, thỏa đáng.

Thấy các món ăn phong phú được dọn lên như nước chảy, bày đầy cả một bàn.

Đỗ Nguyệt Sanh mới phất tay, cho tổng quản lý và những người khác lui xuống.

Rất nhanh, trong phòng riêng rộng lớn chỉ còn lại Đỗ Nguyệt Sanh và Hứa Ngôn hai người.

"Tiểu huynh đệ, cậu vừa nói cậu tên là Hứa Ngôn?" Đỗ Nguyệt Sanh tự mình rót rượu, ly đầu tiên liền đưa cho Hứa Ngôn.

"Đúng vậy, tiên sinh liên tục hỏi, có phải là đã từng nghe qua cái tên này ở đâu đó không?" Hứa Ngôn cố ý không nói toạc ra thân phận của Đỗ Nguyệt Sanh.

Trong lòng anh mơ hồ đoán được, có lẽ là danh tiếng của mình lúc trước đã truyền ra ngoài, cũng truyền đến tai một số người ở Bến Thượng Hải.

Dù sao, lúc đó có rất nhiều người đã chìa cành ô liu cho anh.

Bến Thượng Hải tuy ở xa ngàn dặm, nhưng giao thương đường thủy với Trường Sa rất mật thiết.

Tin tức này truyền đến đây, cũng có thể hiểu được.

"Ha ha, đúng vậy, ta từng nghe nói, ở bên Hồ Nam có một anh hùng hào kiệt trẻ tuổi tài cao, được không ít người ưu ái chiêu mộ." "Lúc đó ta còn nói, nếu nhân vật như vậy ở bên cạnh ta, cũng tuyệt đối sẽ thu nhận dưới trướng để dùng.

Không ngờ, hôm nay lại được gặp chính tiểu huynh đệ." Hứa Ngôn nghe là hiểu ngay, lập tức hiểu được ý tứ sâu xa trong lời nói của Đỗ Nguyệt Sanh.

Tuy nhiên, anh cũng không coi lời này là thật.

Đỗ Nguyệt Sanh là nhân vật thế nào, sao có thể dễ dàng dung nạp người lạ ở bên cạnh.

Hơn nữa, dù ông ta thật sự có con mắt tinh đời, bản thân anh cũng không thể bỏ lại căn cứ ở Trường Sa, giúp ông ta gây dựng cơ đồ ở Bến Thượng Hải được.

Làm tay sai cho người khác, làm sao tự do thoải mái bằng việc tự mình làm thổ hoàng đế.

Vì vậy anh chỉ mỉm cười, khiêm tốn nói: "Tiên sinh quá khen rồi." "Hứa Ngôn chỉ là một kẻ không gốc rễ trôi dạt đến Trường Sa, chỉ muốn có một nơi ổn định để dừng chân, kinh doanh tốt sự nghiệp của mình, để không phải lưu lạc trong thời loạn thế này mà thôi." "Tôi thấy tiên sinh diện mạo ôn hòa, nhưng khí thế lại tôn quý bức người.

Phó quan Lâm hống hách như vậy, trước mặt tiên sinh cũng phải cẩn trọng, không biết nên xưng hô với tiên sinh như thế nào?" Hứa Ngôn cuối cùng cũng hỏi ra câu này.

Đỗ Nguyệt Sanh lắc đầu nói: "Ôi, thân phận nhỏ bé, không đáng nhắc tới.

Họ Đỗ, Đỗ Nguyệt Sanh!" Ông ta nói rất nhẹ nhàng đơn giản, nhưng mắt lại nhìn chằm chằm Hứa Ngôn.

Vốn tưởng sẽ thấy Hứa Ngôn kinh ngạc và vui mừng khôn xiết, không ngờ đối phương chỉ cười nhạt, trong mắt càng không chút gợn sóng.

Nếu phải nói có gì thay đổi, cũng chỉ có một loại vui mừng như đã quen biết từ lâu mà thôi.

Chương 115

"Đỗ tiên sinh, thì ra ngài chính là Thượng Hải vương Đỗ Nguyệt Sanh tiên sinh lừng lẫy đại danh?" "Tôi sớm đã nghe qua các chuyện của Đỗ tiên sinh, trong lòng ngưỡng mộ đã lâu, không ngờ hôm nay lại trùng hợp như vậy, có thể gặp được tiên sinh ở Bách Nhạc Môn." Đỗ Nguyệt Sanh cũng là người từng trải.

Để gây sự chú ý của ông ta, không biết bao nhiêu người đã không từ thủ đoạn, dùng đủ mọi cách.

Thái độ lạt mềm buộc chặt này, cũng không phải là chưa từng có.

Vì vậy, ông ta không vội đưa ra kết luận về Hứa Ngôn, mà cầm ly rượu nói.

"Gặp gỡ chính là có duyên, hôm nay cậu và tôi có cơ hội cùng bàn nâng chén, hãy cứ trân trọng." "Tôi thấy tiểu huynh đệ cũng diện mạo anh tuấn, khí độ phi phàm, vừa gặp đã quý, có ý muốn kết giao với tiểu huynh đệ, không biết có thể cho Đỗ tôi cơ hội này không?" Lần này, ông ta chủ động tung ra miếng mồi lớn nhất.

Hứa Ngôn biểu cảm vẫn như cũ, nhưng cũng không từ chối.

"Có thể kết giao với Đỗ tiên sinh, là vinh hạnh của tôi.

Ngài đừng nói gì về việc cho cơ hội, chúng ta bây giờ, không phải đã quen biết rồi sao." Sự không kiêu ngạo cũng không tự ti này, vừa nhìn đã biết là lời nói xuất phát từ tấm lòng.

Lần này, Đỗ Nguyệt Sanh đối với Hứa Ngôn, càng thêm coi trọng.

Dù sao, chỉ cần bắt được mối quan hệ với ông ta, tương lai giàu sang phú quý, tự nhiên cũng không còn là vấn đề.

Nhưng Hứa Ngôn trông, từ đầu đến cuối đều là vẻ sủng nhục bất

kinh, hoàn toàn không phải giả vờ, mà là thật sự không để ý đến chuyện này.

"Quả nhiên hậu sinh khả úy, người trẻ tuổi có tâm thế như vậy, thật không nhiều." Đỗ Nguyệt Sanh âm thầm gật đầu.

Lần này, ông ta thật sự đã nảy sinh ý muốn yêu tài, tiếc tài.

"Nếu đã như vậy, sau này cậu cũng đừng gọi tôi là Đỗ tiên sinh, tôi lớn tuổi hơn cậu, một tiếng đại ca chắc là xứng đáng chứ?" Đỗ Nguyệt Sanh thăm dò hỏi một câu.

Hứa Ngôn lập tức thuận theo: "Đương nhiên, Đỗ đại ca nếu không ngại, vậy tôi sẽ gọi như vậy." "Ha ha, tốt!

Tôi thích người sảng khoái!" Đỗ Nguyệt Sanh tâm trạng rất tốt, không nhịn được mà uống liền ba ly rượu.

Hai người tiếp theo, chỉ nâng chén trò chuyện.

Đỗ Nguyệt Sanh không hỏi Hứa Ngôn đến Bến Thượng Hải làm ăn gì, Hứa Ngôn càng không chủ động nhắc đến, dường như hai người kết giao, hoàn toàn không liên quan đến bất kỳ quan hệ lợi ích nào.

Rượu qua ba tuần, không khí giữa hai người càng thêm hòa hợp.

Đỗ Nguyệt Sanh liếc nhìn sắc trời bên ngoài, đặt ly rượu trong tay xuống.

Hứa Ngôn biết, đây là dấu hiệu tiệc rượu sắp tàn, cũng liền đặt đũa xuống.

"Hứa tiểu đệ, hôm nay có thể kết giao với cậu, đại ca trong lòng thật sự rất vui." "Nhưng bây giờ trời đã tối, tôi nghĩ cũng nên về nghỉ ngơi rồi." Đỗ Nguyệt Sanh quả nhiên chủ động đề nghị rời đi.

Hứa Ngôn tuy không thể thông qua tay phó quan Lâm, có được cơ

hội tiếp cận đại sứ châu Âu.

Nhưng anh lại có niềm vui bất ngờ, đó là nhờ vậy mà bắt được mối quan hệ với Đỗ Nguyệt Sanh.

Anh cũng biết, mọi chuyện không thể quá vội vàng.

Đặc biệt là đối mặt với nhân vật cáo già như thế này, càng phải giữ tâm thế bình tĩnh.

Nếu không, một khi bị đối phương hiểu lầm, rằng anh cố ý tính kế để tiếp cận, vậy mới thật sự là tệ.

Vì vậy anh cũng đứng dậy: "Đỗ đại ca, ngài hôm nay cũng uống không ít rượu, vẫn nên chú ý sức khỏe." "Vậy tiểu đệ xin cáo từ, không làm phiền nữa." Hai người cùng nhau đi ra khỏi Bách Nhạc Môn, ở cửa lại hàn huyên một hồi, mới mỗi người lên xe.

Cảnh này, lại lọt vào mắt của tay phóng viên đang chờ sẵn ở ngoài cửa.

Anh ta nắm bắt cơ hội, liên tục chụp mấy tấm ảnh.

Lại nhân lúc vệ sĩ của Đỗ Nguyệt Sanh chưa kịp phản ứng, nhanh như chớp biến mất vào trong màn đêm.

Đỗ Nguyệt Sanh đối với cảnh này, sớm đã không còn lạ lẫm.

Mỗi ngày chờ ở ngoài tô giới Pháp, đợi để tìm tin tức về Đỗ Nguyệt Sanh của ông ta, có thể xếp thành một vòng quanh Bến Thượng Hải.

Ông ta liếc nhìn Hứa Ngôn một cái, phát hiện đối phương cũng là một bộ dáng điềm tĩnh, liền nuốt lại lời dặn dò định nói.

Chỉ vỗ mạnh vào vai Hứa Ngôn, sau đó lên xe.

Hứa Ngôn đợi đến khi xe của Đỗ Nguyệt Sanh biến mất trong màn đêm, mới quay người lên xe của mình.

Triệu Quốc Trung và Lý Song theo lên xe, đang chuẩn bị bảo tài xế lái đi, Hứa Ngôn lại đột nhiên gọi dừng.

Anh ra lệnh cho Lý Song: "Tay phóng viên vừa rời đi, tối nay, đưa đến khoang tàu của tôi." Lý Song nghe vậy, lập tức xuống xe, liền đuổi theo hướng người đó biến mất.

Hứa Ngôn tổng cộng mang theo sáu chiếc tàu chở đồng thau.

Để an toàn, anh không chọn ở trong thành phố, mà tiếp tục ở trên tàu.

Lần này mang theo không nhiều người, chỉ riêng Hứa Ngôn một mình, lúc này cũng có thể địch lại ngàn quân vạn mã.

Anh về đến khoang tàu không lâu, Lý Song đã trở về.

Trong tay hắn xách một người, đầu và tứ chi đều rũ xuống, rõ ràng đã ngất đi.

"Ngôn gia, người đã đưa đến." Lý Song ném người trong tay xuống đất, đưa máy ảnh của anh ta cho Hứa Ngôn.

"Trước tiên đỡ người ngồi sang một bên, rồi đi lấy chút nước lạnh đến, đánh thức anh ta dậy." Hứa Ngôn ra lệnh xong, liền bắt đầu kiểm tra chiếc máy ảnh trong tay.

Máy ảnh thời này, còn lâu mới nhỏ gọn tinh xảo, đầy đủ chức năng như đời sau.

May mà, cái đèn flash khổng lồ kia không cần dùng.

Rất nhanh nước lạnh được mang đến, Hứa Ngôn chỉ tạt một ít lên mặt tay phóng viên, anh ta liền lập tức mở mắt.

"Tôi đang ở đâu đây?

Không phải tôi đã về nhà rồi sao?" Tay phóng viên vẻ mặt mơ màng, tầm nhìn mờ ảo dần dần rõ ràng, sau đó nhìn thấy mặt Hứa

Ngôn.

“Anh!

Anh không phải là... là Hứa gì đó!” “Tôi là ai không quan trọng, mời anh đến, là muốn nói chuyện về những tấm ảnh anh chụp tối nay.” Hứa Ngôn vẻ mặt bình thản, trực tiếp nói rõ ý đồ của mình.

“Ảnh gì, anh đang nói gì, tôi không hiểu.” Tay phóng viên lập tức lắc đầu như trống bỏi.

Anh ta nhìn thấy Hứa Ngôn đang cầm máy ảnh của mình, lập tức đứng dậy tiến lên, chuẩn bị giật lại.

“Đây là đồ của tôi, anh đừng làm hỏng!” Nhưng anh ta còn chưa bước được một bước, đã bị Lý Song từ phía sau ấn ngồi lại xuống ghế.

Tay phóng viên tuy không biết lai lịch của Hứa Ngôn, nhưng thấy anh đối đầu với phó quan Lâm mà vẫn chiếm thế thượng phong.

Sau đó lại được Đỗ Nguyệt Sanh đích thân mời tiệc, nhất thời cũng không dám dễ dàng đắc tội anh.

Vốn còn muốn giãy giụa vài cái, không ngờ tay Lý Song nặng như ngàn cân, đè anh ta đến mức không thể cử động được.

“Tôi mời anh đến, tự nhiên không phải mời không.

Chỉ muốn biết, anh sẽ viết thế nào về những chuyện xảy ra tối nay.” Hứa Ngôn từ đời sau đến, quá hiểu tầm quan trọng của dư luận.

Hiện tại trong tay có một quân cờ tốt nhất, tự nhiên phải tận dụng thật tốt.

“Hứa tiên sinh, tôi là một phóng viên, tự nhiên là phải ghi lại sự thật về những gì đã xảy ra tối nay.” Tay phóng viên nhìn Hứa Ngôn, cảm thấy anh dường như không có ác ý gì với mình.

Trong lòng hơi yên tâm, nói chuyện cũng bạo dạn hơn.

“Sự thật... anh không sợ đắc tội với vị phó quan Lâm kia?” Hứa Ngôn tiếp tục truy hỏi.

Nếu anh không đánh giá cao phó quan Lâm đó, tối nay, hắn cũng nên đang tìm kiếm tay phóng viên này.

Cảnh tượng trước cửa Bách Nhạc Môn, tuy cũng bị nhiều người có thân phận nhìn thấy.

Nhưng nếu bị phóng viên viết thành tin tức rồi lan truyền ra ngoài, vụ bê bối này sẽ thiên hạ đều biết, mặt hắn có dày đến đâu, cũng không chịu nổi nhiều người chỉ trỏ như vậy.

Chỉ có điều, nếu phó quan Lâm tìm được tay phóng viên này, sẽ không dễ nói chuyện như anh bây giờ.

Mặt tay phóng viên trắng bệch.

Anh ta cũng không ngốc.

Chương 116

Chỉ cần suy nghĩ một chút, cũng không khó để nghĩ ra cách bịt miệng tốt nhất, chính là khiến anh ta vĩnh viễn không thể mở miệng.

"Tôi... vậy tôi bây giờ sẽ hủy hết ảnh, chuyện này, coi như chưa từng xảy ra." Tay phóng viên bây giờ cũng không quan tâm, viết tin tức gì để thu hút sự chú ý nữa.

Giữ được cái mạng nhỏ của mình, mới là quan trọng nhất.

"Anh nghĩ, hắn sẽ tin anh?" Hứa Ngôn một câu nói trúng tim đen, cũng phá vỡ ảo tưởng cuối cùng của tay phóng viên.

"Vậy... vậy tôi phải làm sao?" Anh ta toàn thân mồ hôi như tắm, run như cầy sấy.

Hồi hộp liếc nhìn ra cửa khoang tàu, sợ giây tiếp theo phó quan Lâm sẽ xông vào từ đó.

"Tôi có một đề nghị, không biết anh có muốn nghe không?" Hứa Ngôn mỉm cười, tung ra mồi nhử.

"Đề nghị gì, có thể bảo toàn mạng sống của tôi?" Tay phóng viên nghi ngờ nhìn anh.

Một người là người ngoại tỉnh, một người là rắn độc địa phương.

Nghĩ thế nào, cũng nên nghiêng về phía phó quan Lâm.

Dù sao, người họ Hứa này cuối cùng cũng sẽ đi.

Đến lúc đó mình vẫn phải ở lại Bến Thượng Hải, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay phó quan Lâm đó.

Đến lúc đó, mới thật sự là sống không bằng chết.

Hứa Ngôn ngược lại không vội trả lời, mà cầm ấm trà trên bàn, rót

một chén trà xanh.

Anh càng tỏ ra không vội, tay phóng viên càng như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên.

Cuối cùng vẫn không nhịn được mà mở miệng thúc giục: "Hứa tiên sinh, anh nói đi chứ!" "Đề nghị của tôi rất đơn giản, anh ghé tai lại đây." Hứa Ngôn vẫy tay với anh ta.

Tay phóng viên bán tín bán nghi ghé lại, liền nghe Hứa Ngôn nói thầm bên tai anh ta một hồi.

Lông mày nhíu chặt dần dần giãn ra.

Đợi Hứa Ngôn nói xong, tay phóng viên không nhịn được mà vỗ tay.

"Hứa tiên sinh, tôi phục anh rồi, cứ làm theo lời anh nói!" "Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, nhưng, tối nay có lẽ phải làm phiền anh, ở lại trên tàu của tôi." Hứa Ngôn cũng là vì sự an toàn của tay phóng viên.

Điều kiện ở trên tàu chở hàng tự nhiên không được tốt, nhưng so với mạng sống, cũng không đáng kể.

Tay phóng viên ở lại trên tàu, thức đêm viết bản thảo tin tức theo ý của Hứa Ngôn.

Đêm chưa tàn.

Tay phóng viên được Lý Song hộ tống, thẳng tiến đến nhà in.

Báo buổi sáng hôm nay, vẫn đang chờ bản thảo của anh ta.

Chỉ là hai người còn chưa đến cửa nhà in, đã thấy nơi đó bị một số binh sĩ bao vây.

"Quả nhiên bị Ngôn gia đoán trúng, người đó không tìm thấy anh, liền ở đây ôm cây đợi thỏ." Lý Song bảo vệ tay phóng viên sau lưng, hai người lập tức ẩn mình ở góc rẽ, không tiến thêm bước nào.

“Vậy phải làm sao, muộn một chút nữa, là không kịp tin tức buổi sáng.” Tay phóng viên lo lắng đi đi lại lại.

Anh ta cũng sợ làm lỡ việc của Hứa Ngôn.

Đến lúc đó đắc tội với phó quan Lâm, lại không được Hứa Ngôn che chở.

Vậy không phải là hai mặt đều không được lòng.

“Anh đưa bản thảo cho tôi, tôi có cách vào trong.” Lý Song đưa tay ra với anh ta.

Chữ viết trên bản thảo đó, xưởng trưởng nhà in nhận ra.

Chỉ cần đưa bản thảo đến, dù phóng viên không đến, tin tức cũng sẽ được đăng như thường.

Tay phóng viên nhìn Lý Song từ trên xuống dưới, thấy ánh mắt anh kiên định, thân hình thẳng tắp.

Lại nghĩ đến tối qua anh ta bắt mình đến, thân thủ thần bí khó lường đó, lập tức cũng tin vài phần.

Từ trong ba lô lấy bản thảo ra, đưa vào tay Lý Song.

“Vậy nhờ anh cả, nhất định phải nhanh lên, còn mười phút nữa, là thật sự không kịp.” Lý Song cầm bản thảo, trong ánh mắt của tay phóng viên, rất nhanh biến mất trong màn đêm dần tan.

Tay phóng viên đứng yên tại chỗ.

Dù trong lòng lo lắng sợ hãi, nhưng cũng không dám đi thêm một bước.

Lỡ bị binh sĩ gác ở cửa nhà in phát hiện, nhất định sẽ bắt anh ta đi, đưa đến gặp phó quan Lâm.

Anh ta nhớ kỹ lời dặn của Lý Song, ngay cả đầu cũng không dám

thò ra.

Thời gian trôi qua từng giây, nhưng Lý Song vẫn không thấy quay lại.

"Không lẽ nào, mình không phải bị người đó lừa chứ?" Tay phóng viên xoa tay, lại toát ra một thân mồ hôi.

Bên hông đột nhiên bị một vật cứng chĩa vào, có tiếng nói nhỏ bên tai: "Đừng động, muốn sống, thì đừng nói chuyện." Lý Song né tránh sự giám sát của binh sĩ, từ một góc khuất leo tường vào trong.

Thuận lợi đưa bản thảo đến tay xưởng trưởng nhà in.

Anh ta tận mắt thấy bản thảo được biên tập xong, in lên báo, mới quay người rời đi.

Nhưng khi anh ta quay lại con hẻm nhỏ ở góc rẽ trước đó, lại phát hiện, tay phóng viên đã biến mất.

Kinh hãi, anh ta không quên cẩn thận quan sát hiện trường, quả nhiên phát hiện ra manh mối.

Dấu chân trên đất hỗn loạn, nhưng dấu chân của tay phóng viên anh ta lại nhớ.

Có một dấu chân lạ, dừng lại phía sau dấu chân của tay phóng viên, cho thấy người đó cũng đứng sau lưng tay phóng viên.

Suy luận như vậy, tay phóng viên hẳn là bị người ta đưa đi rồi.

Chỉ là người đó rốt cuộc là ai, thì khó nói.

Bên ngoài là đường xi măng, hoàn toàn không thể để lại dấu chân.

Trong hẻm sâu, cũng không có dấu chân của tay phóng viên và người đó để lại.

Bây giờ, không có dấu vết để tìm, Lý Song cũng chỉ có thể quay

về, báo cáo với Hứa Ngôn.

“Phóng viên mất tích?” Hứa Ngôn cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng bây giờ bản thảo đã được in lên báo, mọi chuyện vẫn sẽ diễn ra theo dự kiến của anh.

“Lý Song, cậu đưa Hoàng Lang đi một chuyến, nó có thể giúp cậu tìm được tay phóng viên đó.” “Nếu có cơ hội, thì cứu người ra.” “Nếu không có cơ hội, thì bảo toàn cho cậu và Hoàng Lang, đừng liều mình.” Hứa Ngôn đã hứa, sẽ bảo vệ an toàn cho tay phóng viên.

Nhưng anh cũng sẽ làm trong khả năng, không để người của mình bị liên lụy.

Lý Song nhận lệnh rời đi, Hứa Ngôn thì ngồi chờ.

Kế hoạch hôm qua thế nào, đợi trời sáng, tự nhiên sẽ có câu trả lời.

Báo từ nhà in từng cuộn được chuyển ra, qua tay những cậu bé bán báo, bay đến khắp các ngõ ngách của Bến Thượng Hải.

Hứa Ngôn cũng trong thời gian sớm nhất, có được một tờ.

Trang nhất, kèm theo hai tấm ảnh.

Rõ ràng là phó quan Lâm quỳ dưới chân Đỗ Nguyệt Sanh, và Hứa Ngôn cùng Đỗ Nguyệt Sanh đứng ở cửa Bách Nhạc Môn, bịn rịn chia tay.

Tựa đề, càng ý vị sâu xa. 《Thượng Hải vương trượng nghĩa chấp ngôn, kết thiện duyên.

Kẻ may mắn được ưu ái, hay sẽ một bước lên mây?》 Còn trong bài báo, không một chữ nhắc đến phó quan Lâm.

Chỉ nói Bách Nhạc Môn xảy ra một vụ xung đột, là Đỗ Nguyệt

Sanh thấy chuyện bất bình, trừng ác dương thiện.

Chương 117

Hứa Ngôn, kẻ may mắn từ nơi khác đến, dường như cũng nhờ vậy mà có được cơ hội kết giao với đại lão, hai người trò chuyện rất vui vẻ, rất muộn mới lưu luyến chia tay.

Ảnh cũng được chọn rất khéo léo.

Trọng điểm đặt vào Đỗ Nguyệt Sanh.

Còn phó quan Lâm đang quỳ, vốn đã cúi đầu, lại là một góc nghiêng không rõ ràng.

Chỉ có thể xác định, là một người đàn ông mặc quân phục, nhưng không biết là ai.

Như vậy, phó quan Lâm cũng không tiện công khai tìm chuyện với tay phóng viên nữa.

Dù sao, anh ta cũng không hề vạch trần phó quan Lâm.

Cả ngày, chuyện được bàn tán nhiều nhất ở Bến Thượng Hải, không phải là Đỗ Nguyệt Sanh trừng trị kẻ xấu ở Bách Nhạc Môn.

Mà là bàn tán, người đàn ông được ông ta ưu ái, rốt cuộc là ai.

Đặc biệt là tấm ảnh Hứa Ngôn và Đỗ Nguyệt Sanh ở cửa Bách Nhạc Môn, chụp vô cùng rõ nét.

Thể hiện được vẻ tuấn mỹ, hiên ngang, phong thái tiêu diêu của Hứa Ngôn một cách hết sức rõ ràng.

Cảm tình tốt ngay từ cái nhìn đầu tiên này, đã chiếm được cảm tình của rất nhiều người.

Trong dinh thự họ Đỗ, Đỗ Nguyệt Sanh mặc áo choàng ngủ, ngồi trên ghế sofa.

Trên bàn bày một tờ báo, còn có một ly cà phê vừa pha.

“Tiên sinh, đây là báo ra sáng nay, ngài... ngài lại lên trang nhất.” Quản gia dinh thự họ Đỗ, cúi đầu nói với Đỗ Nguyệt Sanh.

“Có gì lạ đâu, tôi một ngày không lên báo bảy tám lần, cả Bến Thượng Hải, e là đều sẽ đoán tôi xảy ra chuyện gì rồi.” Đỗ Nguyệt Sanh không hề để tâm chuyện này.

Hôm nay, ông ta phải mở tiệc chiêu đãi đại sứ châu Âu.

Nếu có thể nhận được sự ủng hộ của các nước châu Âu, con đường quan lộ của ông ta ở trong nước, cũng sẽ thuận lợi hơn.

“Đỗ tiên sinh, lần này viết về, chính là vị Hứa tiên sinh mà ngài tối qua về, vẫn luôn nhắc đến.” Quản gia lại nói thêm một câu.

Ông ta đã lén xem trước nội dung báo.

Nghĩ đến Đỗ Nguyệt Sanh tối qua về, đã khen ngợi không ngớt về Hứa Ngôn được nhắc đến trên báo, rõ ràng ấn tượng rất tốt.

Vì vậy, mới có lời này.

“Ồ?

Lại thật sự viết về cậu ta?” Đỗ Nguyệt Sanh nghe vậy, quả nhiên có hứng thú.

Ông ta cầm tờ báo trên bàn, xem kỹ một lúc, trên mặt luôn mang theo nụ cười nhạt.

“Ta thấy, người viết bài báo này, phía sau ắt có cao nhân chỉ điểm.” “Nếu không, cứ viết theo tình hình thực tế hôm qua, thêm mười tám người như hắn, cũng chết chắc.” Quản gia chỉ nghe loáng thoáng về chuyện hôm qua, không rõ ngọn ngành.

Nhưng Đỗ Nguyệt Sanh đã nói như vậy, ông ta tự nhiên cũng tin tưởng không nghi ngờ.

“Đỗ tiên sinh, tôi rất ít khi thấy ngài khen ngợi một người trẻ tuổi như vậy, chắc chắn, anh ta quả thực rất xuất sắc.” Quản gia dò đoán tâm tư của Đỗ Nguyệt Sanh, nói lời hợp ý.

“Chàng trai đó, quả thực rất hợp mắt ta.” Đỗ Nguyệt Sanh gật đầu.

“Nhưng, ta có một dự cảm.

Cậu ta sẽ không dễ dàng chịu dưới trướng người khác, tương lai, cũng tuyệt không phải vật trong ao.” Quản gia trong lòng kinh hãi.

Ông ta không dám tin, mình vừa nghe thấy gì.

Đỗ Nguyệt Sanh luôn cao ngạo, kiêu căng, lại có thể trong lời nói, ẩn chứa một tia kiêng kỵ.

“Đỗ tiên sinh, nếu tương lai anh ta có khả năng ảnh hưởng đến ngài, vậy không bằng bây giờ...” Quản gia đưa tay làm động tác cắt ngang, ra hiệu diệt cỏ tận gốc.

Đỗ Nguyệt Sanh lại phất tay.

“Bây giờ mọi chuyện còn chưa có kết luận, hơn nữa, ta luôn có cảm giác, tương lai, có lẽ ta còn cần đến cậu ta một ngày.” Ông ta nhìn người vô số, mắt nhìn người càng vô cùng sắc bén.

Đối với Hứa Ngôn, ông ta quả thực có lòng kiêng kỵ.

Nhưng lại có một dự cảm kỳ lạ, ngay cả chính ông ta cũng không nói rõ được.

“Vậy...” Quản gia vừa định tiếp tục nói, liền nhận được ánh mắt nhàn nhạt của Đỗ Nguyệt Sanh.

Ông ta vội im miệng cúi đầu, không dám nói thêm một lời.

Dù sao, ông ta theo bên cạnh Đỗ Nguyệt Sanh đã lâu, nhưng cũng rất rõ, người trước mắt thực ra rất tàn nhẫn.

Nếu tiếp tục nói sai điều gì, mạo phạm ông ta.

Cái mạng nhỏ này của mình, tuyệt đối phải xong.

Đỗ Nguyệt Sanh bưng ly cà phê lên, nhấp một ngụm, lông mày lại nhíu chặt.

"Thứ đồ Tây này, đắng ngắt, còn lâu mới sảng khoái dễ chịu như trà An Lạc của ta." "Chỉ vì là đồ Tây, mà được vạn người theo đuổi, thật nực cười." Ông ta hiện là chủ tịch hội liên hiệp thương hội tô giới Pháp, mỗi ngày đều có thể có được các loại đồ Tây mới lạ.

Nào là bánh kem, sandwich, pizza các loại, đều đã thử qua, nhưng đều cảm thấy không hợp khẩu vị.

Cà phê này, càng không uống quen.

Ông ta đang định đặt ly cà phê trong tay xuống, đột nhiên trong lòng lóe lên một ý nghĩ.

Ra lệnh cho quản gia: "Hôm nay, ta muốn mở tiệc tại nhà để chiêu đãi đại sứ châu Âu, còn có các nhân vật có máu mặt trong các giới." "Thiệp mời đã gửi đi hết chưa?" Quản gia gật đầu, nói đã gửi đi hết ngay từ đầu.

"Rất tốt, thêm một tấm nữa, cậu đích thân đi!

Gửi cho Hứa Ngôn đó." Hứa Ngôn đợi đến gần trưa, quả nhiên đã đợi được người.

Nhìn người tự xưng là quản gia dinh thự họ Đỗ, đưa lên thiệp mời, trong mắt anh cuối cùng cũng tràn đầy ý cười.

"Quản gia vất vả rồi, mời anh về chuyển lời đến Đỗ đại ca, yến tiệc tối nay, tôi nhất định sẽ đúng giờ đến dự!" "Nếu đã vậy, vậy tôi xin phép về trước." Quản gia cũng không ngừng quan sát Hứa Ngôn.

Tận mắt thấy bản thân, quả nhiên còn tuấn mỹ phi phàm, khí thế

tôn quý hơn trên ảnh.

Chẳng trách, Đỗ Nguyệt Sanh lần đầu gặp, đã khen ngợi không ngớt.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, ông ta cũng nên quay về, báo cáo với chủ nhân.

"Quản gia không ở lại uống ly rượu, nghỉ chân rồi hẵng đi sao?" Hứa Ngôn lại theo lệ giữ lại một chút, nhưng bị quản gia từ chối.

"Không cần đâu, cảm ơn Hứa tiên sinh.

Chỉ là tôi bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, còn phải sớm quay về báo cáo với chủ nhân, và chuẩn bị cho yến tiệc tối nay." Quản gia tuy cũng muốn kéo quan hệ với Hứa Ngôn.

Nhưng không may, ông ta bây giờ còn có nhiệm vụ lớn hơn, chỉ có thể tiếc nuối từ chối.

"Quản gia vất vả rồi, vậy để sau này có cơ hội, tại hạ sẽ cảm ơn quản gia sau." Hứa Ngôn nói câu này, cũng coi như cho quản gia một viên thuốc an thần.

Tiễn quản gia đi, Hứa Ngôn mới ha ha cười một tiếng.

Đấy, cơ hội đến rồi đây.

Anh nhìn chữ trên thiệp mời, hài lòng gật đầu.

Tối nay, anh sẽ có thể kết giao với đại sứ châu Âu, ngày mai, sáu chiếc tàu chở đồng thau này, sẽ có nơi tiêu thụ.

Lại nhìn danh sách nhân vật, còn có không ít quan chức cấp cao của Quốc Dân Đảng.

Nhưng, hôm nay chủ yếu là mở rộng quan hệ, bán đồng thau.

Muốn có được thân phận cao hơn trong biên chế chính thức, còn

không thể vội vàng.

Để có trạng thái tốt nhất đối phó với yến tiệc tối nay, Hứa Ngôn quyết định về phòng nghỉ ngơi trước.

Chiều nay sẽ không đi lung tung trong thành phố nữa.

Anh vừa định quay người vào cửa, một con bồ câu đưa thư đột nhiên đậu trên vai anh.

Chương 118

“A, đây không phải là bồ câu đưa thư của Văn Huyện sao?” Triệu Quốc Trung vừa lúc có chuyện muốn nói, thấy con bồ câu liền buột miệng.

Thời đại này tuy đã có thể dùng điện thoại, điện báo để liên lạc.

Nhưng không phải thị trấn nào cũng có thể lắp đặt được.

Văn Huyện dưới sự quản lý của Hứa Ngôn, đã lắp đặt điện thoại và điện báo.

Nhưng Hứa Ngôn hiện đang ở trên tàu, hành tung bất định.

Vẫn là bồ câu đưa thư truyền tin, sẽ chính xác hơn.

Hứa Ngôn bắt con bồ câu, từ ống tre nhỏ trên chân nó, lấy ra một tờ giấy.

“Ồ?

Lại là Tiểu La Nhi xuất quan rồi, xem ra đã lên đường, hai ngày nữa là có thể đến.” Hứa Ngôn vừa xem thông tin, lập tức vô cùng vui mừng.

Tính thời gian, anh và Nhạc Khỉ La đã nửa tháng không gặp nhau.

Cũng không biết nha đầu này, bây giờ thế nào rồi.

Lần này, cô ấy lại hấp thu tinh huyết của hai con quái thú, chắc công lực lại tăng tiến không ít.

Trong thời điểm quan trọng này, cô ấy có thể đến bên cạnh mình, thật sự là quá tốt rồi.

“Nhạc tiểu thư sắp đến?” Triệu Quốc Trung cũng vui mừng.

Anh ta biết Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La quan hệ rất thân mật.

Cô bé đó trông tuổi tuy nhỏ, nhưng bản lĩnh dường như rất lợi hại.

Hứa Ngôn đi đâu, cũng không quên mang theo cô ấy.

Lần này đến Bến Thượng Hải, phải đối mặt với hoàn cảnh vô cùng phức tạp, có thêm một trợ thủ đắc lực, luôn là điều tốt.

"Quốc Trung, cậu đến, có chuyện gì không?" Hứa Ngôn nhắc một câu, mới cắt đứt dòng suy nghĩ của Triệu Quốc Trung.

"Đúng rồi, tôi suýt quên.

Ngôn gia, Lý Song truyền tin về, nói là Hoàng Lang cũng không tìm được tin tức của tay phóng viên đó, người đó như bốc hơi vậy." "Anh ấy muốn hỏi Ngôn gia, tiếp theo, phải làm thế nào?" Hứa Ngôn ngẩn ra.

"Hoàng Lang cũng không tìm được tay phóng viên đó?" Phải biết rằng, mũi của Hoàng Lang cực kỳ thính, dù chỉ có một chút mùi, cũng đủ để nó truy đuổi rất xa.

Nhưng bây giờ, lại không ngửi được chút mùi nào.

Vậy thật là kỳ lạ.

"Thôi, gọi Lý Song và Hoàng Lang về đi.

Tìm tiếp cũng vô ích." Hứa Ngôn hạ lệnh xong, Triệu Quốc Trung dường như còn muốn nói gì đó, nhưng lại không nói một lời, quay người bỏ đi.

"Quốc Trung, cậu còn muốn nói gì?" Hứa Ngôn kịp thời gọi anh ta lại.

Triệu Quốc Trung là tâm phúc anh coi trọng, không muốn để anh ta có thói quen nói chỉ nói một nửa.

“Ngôn gia, cứ bỏ cuộc như vậy, chúng ta chẳng phải là thất tín với người khác sao?” Triệu Quốc Trung là người rất thẳng tính.

Anh ta trọng tình nghĩa, cũng trọng lời hứa.

Hơn nữa, lời hứa này còn là do Hứa Ngôn lập ra.

Anh ta đang lo lắng, Hứa Ngôn vi phạm lời hứa của mình, sau này sẽ bị người ta chê trách.

“Tôi có nói là không cứu người đâu.” Hứa Ngôn cười lắc đầu.

Đừng nói Nhạc Khỉ La sắp đến.

Anh trong tay còn có một lá bài tẩy, vẫn chưa đánh ra đâu.

Triệu Quốc Trung tuy nghe không hiểu, nhưng anh ta nhìn vẻ tự tin, bình tĩnh của Hứa Ngôn, liền không nói nhiều nữa.

“Nếu vậy, vậy thuộc hạ xin cáo lui trước, đi truyền lệnh cho hai người Lý Song.” Sau khi Triệu Quốc Trung rời đi, Hứa Ngôn không về khoang tàu của mình, mà đi thẳng đến một phòng khác.

Chưa kịp đến gần cửa, đã nghe thấy tiếng xé gió từ bên trong truyền ra.

“A, cậu nhóc cũng chăm chỉ ghê.” Hứa Ngôn cười gọi ở ngoài cửa: “Cậu nhóc, tôi nói này, cậu cả ngày ru rú trong khoang tàu, không sợ mọc rêu xanh à.” Trong phòng không có ai trả lời, tiếng xé gió cũng không ngừng.

“Thôi được, khó khăn lắm mới tìm được chút manh mối về người nhà họ Trương, nếu có người không muốn nghe, vậy tôi đi đây.” Hứa Ngôn giả vờ quay người, lại nghe thấy cửa phòng sau lưng mở ra.

“Hứa đại ca, anh đừng đi!” Tiểu Khải Linh đứng ở cửa, vẻ mặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn kỳ lạ, không biết là khó xử, hay là cầu xin.

“Ồ, cậu chịu ra rồi à?” Hứa Ngôn cố ý trêu cậu.

So với tên đầu gỗ không nói không rằng của đời sau, vẫn là cậu bé con có biểu cảm sinh động này đáng yêu hơn.

"Hứa đại ca, anh vừa nói, không phải là lừa em chứ?" Tiểu Khải Linh đột nhiên cảnh giác nhìn anh một cái, trong mắt viết đầy sự không tin tưởng.

"Cậu không tin tôi?" Hứa Ngôn có chút không vui, cố ý hừ lạnh một tiếng.

Tiểu Khải Linh cúi đầu, ngón tay xoắn vào nhau rối rắm nửa ngày.

Hứa Ngôn thấy cảnh này, trong lòng cười ngặt nghẽo, nhưng trên mặt không hề biểu lộ.

"Hứa đại ca, em không có." Hồi lâu, Tiểu Khải Linh mới lí nhí thốt ra mấy chữ.

"Hừ, có hay không, tự cậu trong lòng rõ." Hứa Ngôn cố ý trêu cậu.

Hiếm khi, cậu bé này lộ ra vẻ yếu đuối như vậy.

Cứ nhẹ nhàng bỏ qua, sau này chắc chắn sẽ hối tiếc.

Tiểu Khải Linh lại không biết, chỉ nghĩ mình thật sự đã làm Hứa Ngôn tức giận.

Cậu ngẩng đầu, một đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm Hứa Ngôn.

"Hứa đại ca, em không phải không tin anh.

Vừa rồi là em sai, anh tha lỗi cho em đi." Hứa Ngôn đang định nói, đột nhiên sắc mặt ngưng lại.

Anh dường như nghe thấy tiếng gì đó kỳ lạ, nhưng lại không thể xác định.

Hứa Ngôn im lặng, lại khiến Tiểu Khải Linh hiểu lầm.

Cậu cắn môi, đột nhiên giơ tay, định đánh vào người mình.

Hứa Ngôn giơ tay nhanh chóng chặn lại, gạt tay Tiểu Khải Linh ra.

Một luồng kình khí bắn ra, phá vỡ toàn bộ tường cửa sổ của khoang tàu bên cạnh.

Tiếng động lớn, thậm chí kinh động đến cả người trên tàu và trên bến.

Một tràng tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, cửa khoang tàu rất nhanh đã bị một đám người vây quanh.

"Ngôn gia, ngài không sao chứ!" Triệu Quốc Trung vội vã chạy đến, lo lắng nhìn khắp người Hứa Ngôn.

"Không sao không sao, tôi thử thân thủ.

Mấy ngày nay không vận động, hơi bị gỉ sét." Hứa Ngôn dở khóc dở cười giải thích, nhận hết mọi chuyện về mình.

Mọi người nhìn những mảnh gỗ vụn rải rác trên boong tàu, và lỗ thủng lớn trên khoang tàu của Tiểu Khải Linh, đều ngầm hiểu mà ngậm miệng, không nói thêm một lời.

Còn những người chỉ trỏ, bàn tán trên bến, Triệu Quốc Trung rất nhanh sắp xếp người xuống giải thích, lo liệu, hoàn toàn không cần Hứa Ngôn bận tâm.

Và rác rưởi, mảnh vỡ trên boong tàu và trong khoang tàu, cũng rất nhanh có người đến xử lý.

Mọi việc diễn ra có trật tự, không hề hỗn loạn.

Sự việc xảy ra nhanh, xử lý còn nhanh hơn.

Khi Hứa Ngôn quay lại khoang tàu bừa bộn, liền thấy Tiểu Khải Linh cúi đầu đứng trong phòng, lại biến thành một cái bình hồ lô câm lặng.

“Đi thôi, phòng của cậu không ở được nữa, đến chỗ tôi trước, lát nữa sẽ sắp xếp lại cho cậu.” Hứa Ngôn nói xong, quay người bỏ đi.

Chương 119

Anh rất nhanh nghe thấy tiếng bước chân nhỏ vụn phía sau, khóe môi không khỏi hơi cong lên.

Hai người về phòng của Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh vẫn giữ nguyên bộ dáng lúc trước, cúi đầu im lặng không nói.

"Được rồi, tôi còn chưa nói gì, cậu đã định tự làm hại mình, có chuyện gì không nghĩ thông à?" Hứa Ngôn vừa nói, vừa ấn cậu bé con ngồi xuống ghế.

Anh rót cho cậu một ly nước, lại lấy ra một viên kẹo.

Bóc giấy kẹo, cứng rắn nhét vào miệng Tiểu Khải Linh.

Có lẽ trong lòng vẫn còn áy náy.

Tiểu Khải Linh tuy đối với hành động của anh còn có chút kháng cự, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngậm kẹo trong miệng.

Người nhà họ Trương, luôn coi trọng nhiệm vụ ngàn năm của gia tộc.

Đối với dục vọng thế gian, lại không có cảm giác cần thiết mạnh mẽ như vậy.

Và Tiểu Khải Linh là con trai của tộc trưởng tiền nhiệm, từ ngày sinh ra, đã khác với những đứa trẻ bình thường.

Chưa kể, thân thế của cậu phức tạp, bây giờ còn mang trên mình mối thù sâu như biển máu.

Vì vậy, kẹo, thứ khiến người ta sa ngã, trở nên ý chí bạc nhược, Tiểu Khải Linh càng chưa từng động đến.

Vị ngọt thơm lan tỏa trong khoang miệng.

Kích thích nước bọt không ngừng tiết ra, bao bọc viên kẹo từ từ tan chảy.

Tiểu Khải Linh hơi nhíu mày.

Cậu không quen với vị ngọt này, nhưng lại đang nhanh chóng thích nghi.

Cảm giác mất kiểm soát, khiến cậu lại sinh ra một tia bất an.

Hứa Ngôn chỉ nhìn biểu cảm của cậu, cũng không khó đoán ra hoạt động tâm lý phức tạp của cậu lúc này.

Nhưng, trẻ con mà, phải làm những việc mà trẻ con mới làm, mới phù hợp với lứa tuổi của cậu.

"Em, vừa rồi đã mạo phạm Hứa đại ca, cho nên..." Tiểu Khải Linh chủ động mở miệng, nhưng cũng chỉ nói được một nửa.

Tuy nhiên, cậu chủ động đã là tiến bộ lớn nhất.

Dù bây giờ cậu không nói gì, Hứa Ngôn cũng sẽ không so đo với một đứa trẻ.

"Hầy, đó gọi là mạo phạm gì, tôi chỉ đang trêu cậu thôi." Hứa Ngôn phất tay.

Anh đối với biểu hiện hiện tại của Tiểu Khải Linh, khá hài lòng.

So với vẻ cứng nhắc, lạnh lùng như khúc gỗ trước đây, cậu bây giờ, đã ngày càng thể hiện ra nhiều hơn khí chất con người vốn có.

Tiểu Khải Linh ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Hứa Ngôn.

Hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói: "Vậy trước đó anh nói, thông tin về người nhà họ Trương..." "Bên tôi mất một người, tôi đoán, hẳn là có liên quan đến nhà họ Trương của cậu." Hứa Ngôn không phải đang lừa Tiểu Khải Linh.

Mạch máu Kỳ Lân trên người anh cực kỳ tinh thuần, thậm chí vượt xa Tiểu Khải Linh.

Giống như có thể cảm nhận được sự tồn tại của Nhạc Khỉ La.

Anh đối với người nhà họ Trương cũng có cảm ứng mơ hồ.

Địa phận Thượng Hải, lớn hơn Trường Sa rất nhiều.

Khi anh ở Trường Sa, cảm ứng đối với Trương Khải Sơn và những người khác, rất mạnh mẽ.

Bây giờ đến Bến Thượng Hải, vẫn là lần đầu tiên sinh ra loại cảm ứng yếu ớt này.

"Hứa đại ca, anh muốn em đi tìm người giúp anh?" Tiểu Khải Linh lập tức hiểu ý của Hứa Ngôn.

"Đúng vậy, tối nay tôi phải tham gia một yến tiệc rất quan trọng, nhất thời không thể thoát thân." "Người đó, tôi đã hứa bảo đảm an toàn cho anh ta, cho nên, tôi cần có người giúp tôi tìm thấy anh ta." Hứa Ngôn rất thẳng thắn thừa nhận.

Nếu thật sự là người nhà họ Trương bắt tay phóng viên đi, Tiểu Khải Linh đi tìm người là hợp lý nhất.

Hơn nữa, sau khi được Hứa Ngôn huấn luyện đặc biệt, Tiểu Khải Linh bây giờ đã khác xưa.

Và, Hứa Ngôn cũng sẽ không để cậu một mình mạo hiểm, Lý Song và những người khác sẽ được sắp xếp cho cậu.

"Được, em đi." Tiểu Khải Linh không nói hai lời, lập tức đồng ý.

"Cậu không hỏi tôi gì sao?" Hứa Ngôn tò mò hỏi.

"Chuyện của nhà họ Trương, tự nhiên là người nhà họ Trương tự giải quyết.

Hứa đại ca nếu biết nhiều hơn, đã sớm nói với em rồi.” Tiểu Khải Linh bây giờ, ngày càng nói nhiều hơn.

Hứa Ngôn đối với điều này tỏ ra hài lòng.

Anh theo thói quen đưa tay xoa đầu Tiểu Khải Linh.

“Không tệ, chính là lý lẽ này.

Nhưng, cậu đi tìm người, cũng phải lượng sức mà làm, nếu không chắc chắn, đừng cố chấp.” Hứa Ngôn tuy muốn tìm lại tay phóng viên.

Nhưng anh cũng không muốn để Tiểu Khải Linh bị liên lụy.

“Ngoài ra, tôi giao Lý Song và đội cảnh vệ của cậu ta cho cậu.

Đến lúc đó, đều nghe cậu sắp xếp.” Hứa Ngôn tuy là người che chở cho người của mình, nhưng không phải là một “mẹ hiền” chỉ biết nuông chiều.

Đại bàng muốn bay cao, cũng phải trải qua việc nhảy khỏi vách núi.

Tiểu Khải Linh ở đời sau, có thể trở thành cao thủ võ lực đỉnh cao, cũng không phải một sớm một chiều.

Càng không phải được nuôi dưỡng trong nhung lụa.

Lần này đến Bến Thượng Hải, Hứa Ngôn mang theo Tiểu Khải Linh, chính là muốn để cậu mở mang kiến thức, rèn luyện thân thủ.

“Được, khi nào xuất phát, bây giờ sao?” Tiểu Khải Linh đối với sự sắp xếp của Hứa Ngôn không hề phản đối.

Trong tâm hồn non nớt của cậu, vì ơn cứu mạng và duyên cớ của huyết Kỳ Lân, đối với Hứa Ngôn, một người ngoại tộc, thậm chí còn cảm thấy thân thiết hơn cả người nhà họ Trương.

Cậu tuy chưa từng trải, nhưng đối với việc cảm nhận thiện ác khi tiếp xúc với người khác, lại rất nhạy bén.

Hứa Ngôn, có lẽ đối với cậu có mục đích riêng.

Nhưng sự quan tâm và bảo vệ, cũng không hề giả tạo chút nào.

Hứa Ngôn nhìn Tiểu Khải Linh, từ trong mắt cậu thấy được ngoài sự kiên định quả quyết, còn có sự mong đợi ẩn giấu.

Anh trong lòng thấy buồn cười.

Tên nhóc này, cũng có tính cách không chịu thua.

Hơn nữa, cậu ở bên cạnh mình tuy an toàn, nhưng cũng bị kìm kẹp quá lâu rồi.

Người nhà họ Trương, chưa bao giờ là người có tính cách an phận ở một góc.

Hứa Ngôn không nhịn được lại đưa tay, muốn xoa đầu Tiểu Khải Linh một lần nữa.

Lần này lại bị cậu đề phòng trước, né qua.

Hứa Ngôn cũng không để ý, nói với Tiểu Khải Linh: "Không, tối nay cậu đi cùng tôi." "Tôi có dự cảm, yến tiệc tối nay, sẽ rất náo nhiệt." Lại một đêm nữa buông xuống.

Lần này Hứa Ngôn thay một bộ âu phục được đặt may đặc biệt chứ không mặc bộ quân phục hôm qua.

Hôm qua, anh định dùng thân phận biên chế chính thức của Quốc Đảng để đến buổi hẹn với phó quan Lâm, người cũng là quan viên Quốc Đảng.

Không ngờ, hai người còn chưa có cơ hội ngồi xuống đã xảy ra xung đột.

Tối nay, anh đến tham dự yến tiệc của Đỗ Nguyệt Sanh.

Trong tiệc còn có cả đại sứ châu Âu.

Anh xuất hiện với tư cách một doanh nhân sẽ tốt hơn.

Chương 120

Còn về thân phận cao hơn trong nội bộ Quốc Đảng...

Hứa Ngôn nghĩ đến một chuỗi chức danh của Đỗ Nguyệt Sanh, cũng như việc không lâu sau đó, Đỗ Nguyệt Sanh sẽ thành lập "Hằng Xã".

Khi đó, những quan chức cấp cao của Quốc Đảng tham dự không chỉ có Tư lệnh Cảnh bị Tùng Hỗ, mà còn có cả người ngồi ở vị trí cao nhất.

Coi như mình đã một bước lên trời, tay mắt thông thiên.

Cho nên, cứ từ từ đã.

Tối nay có tổng cộng ba chiếc xe rời khỏi bến tàu.

Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh ngồi chiếc đầu tiên.

Lý Song và Triệu Quốc Trung ngồi chiếc thứ hai.

Chiếc thứ ba là một chiếc xe tải nhỏ chở quân, đội cảnh vệ đều ở trên đó.

Khác với Hứa Ngôn ăn mặc lộng lẫy, Tiểu Khải Linh lại mặc một bộ đồ dạ hành màu đen.

"Anh vốn định đưa cậu đến bữa tiệc, nhưng hôm nay trường hợp hơi đặc biệt, cho nên..." Hứa Ngôn vẫn giải thích một chút.

Tiểu Khải Linh quả thực cũng có chút cảm ứng với người nhà họ Trương.

Nhưng so với Hứa Ngôn thì yếu hơn rất nhiều.

Hơn nữa, đây là bữa tiệc quan trọng nhất mà Hứa Ngôn tham gia sau khi trọng sinh.

Dẫn theo một đứa trẻ, đối với một người độc thân như anh, chung quy vẫn có chút không phù hợp.

“Không sao đâu, cháu cũng không muốn đi.” Tiểu Khải Linh lắc đầu.

Nhà họ Trương vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối của thế giới, lặng lẽ bảo vệ một bí mật nặng nề.

Ngay cả chính cậu cũng đã sớm quên mất cảm giác sống dưới ánh mặt trời, giữa cõi trần tục là như thế nào.

Hứa Ngôn không nói thêm gì nữa.

Anh sẽ đưa Tiểu Khải Linh trở về với ánh dương, nhưng không phải bây giờ.

Xe vừa vào khu đô thị không lâu, Tiểu Khải Linh liền ra hiệu cho Hứa Ngôn muốn xuống xe.

“Hứa đại ca, cháu xuống ở đây.

Gần đây, có lẽ có thứ cháu cần tìm.” Hứa Ngôn sớm đã cảm ứng được, nơi này có khí tức rất mạnh của người nhà họ Trương.

Khí tức đó rất xa lạ.

Tuyệt đối không phải do đám người Trương Khải Sơn để lại.

Tiểu Khải Linh xuống xe ở đây, chắc hẳn cũng đã cảm ứng được luồng khí tức kia.

“Mọi việc cẩn thận, nhớ lời anh dặn, có gì không ổn đừng cố sức.” Hứa Ngôn lại dặn dò Tiểu Khải Linh một phen.

Hai chiếc xe phía sau cũng dừng lại.

Lý Song dẫn đội cảnh vệ xuống xe, đến bên xe của Hứa Ngôn.

“Chăm sóc tốt cho Tiểu Khải Linh.” Hứa Ngôn rất tin tưởng vào

năng lực của cánh tay phải này.

So với Triệu Quốc Trung vốn sống trong thế giới này, anh vẫn dựa vào Lý Song, người tuyệt đối trung thành với mình hơn.

Hơn nữa anh có cảm giác, sự tin tưởng không lời này, trong lòng Triệu Quốc Trung cũng hiểu rất rõ.

"Vâng, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!" Lý Song chào theo kiểu quân đội.

Để tránh gây hiểu lầm, cả nhóm không mang theo bất kỳ vũ khí nóng nào.

Nhưng thân thủ của nhóm người này đều không yếu, trên người còn giấu ám khí do chính Hứa Ngôn thiết kế và các loại thuốc được tuyển chọn.

Thậm chí, còn được anh đích thân mài giũa rèn luyện.

Nói bọn họ đã có hình hài sơ khai của đặc chủng bộ đội đời sau cũng không quá.

Mỗi người đều là một sát thần lấy một địch mười.

Họ cũng mặc đồ dạ hành màu đen.

Vải vóc đặc biệt bền chắc, nhưng lại rất mỏng nhẹ và thoáng khí.

Hứa Ngôn chưa bao giờ keo kiệt trong việc nâng cấp trang bị quân đội.

Nhưng hiện tại vốn liếng trong tay anh có hạn, chỉ có thể trong phạm vi nhỏ chế tạo ra vài tiểu đội tinh nhuệ.

Muốn trang bị cho toàn quân, anh còn xa mới có đủ vốn.

Hứa Ngôn dõi theo Tiểu Khải Linh và tiểu đội tinh nhuệ nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Anh mới nhìn Triệu Quốc Trung đã chuyển sang ngồi ở ghế phó lái của mình.

"Đi thôi, thời gian cũng gần rồi." Ba chiếc xe chia làm hai ngả.

Một chiếc tiếp tục hướng về phía Đỗ công quán của Đỗ Nguyệt Sanh.

Hai chiếc còn lại thì quay đầu, đi ngược lại con đường vừa tới.

Xe đến cổng Tô giới Pháp, không ngoài dự đoán bị lính gác chặn lại.

Lái xe giơ thiệp mời ra trước mặt hắn.

"Chúng tôi được mời đến dự tiệc, đây là thiệp mời." Người lính gác cẩn thận xem xét thiệp mời, nhưng chần chừ mãi không cho đi.

Tiểu quỷ khó chơi.

Đây là đang đòi tiền lộ phí.

Hứa Ngôn lại đang nhìn hàng rào ngựa gỗ, những binh lính mang súng đạn thật trước mắt.

Cùng với Tô giới Pháp được rào bằng hàng rào sắt.

Trong và ngoài cổng là hai thế giới khác nhau.

Kiếp trước, anh cũng từng đến Thượng Hải vài lần.

Chỉ là khi đó, tuyệt đối không thấy cảnh tượng như bây giờ.

Những thứ này chỉ tồn tại trong các bộ phim truyền hình thời Dân Quốc.

Nhưng khi anh thân ở trong đó, thật sự nhìn thấy cảnh này, lại cảm thấy máu trong người sôi trào!

Một nỗi nhục nhã và phẫn nộ mãnh liệt dâng lên trong lòng.

Anh bỗng nhận ra, mình đến thế giới này, e rằng còn có ý nghĩa

sâu xa hơn.

"Sẽ có một ngày, ta sẽ tự tay phá bỏ hàng rào sắt ở đây, cùng với hàng rào sắt trong đầu óc con người!" "Mảnh đất của chúng ta, chỉ có chúng ta mới có thể đường đường chính chính ưỡn ngực đứng thẳng." "Lũ khốn kiếp dương oai diễu võ kia, cút hết cho ta!" Anh âm thầm thề trong lòng.

Lời thề này, bây giờ còn chưa thể nói ra.

Đợi anh mạnh hơn một chút, lại mạnh hơn nữa!

Lái xe đã sớm đưa ra khoản lộ phí đã chuẩn bị sẵn.

Thuận lợi tiến vào Tô giới Pháp.

Sau khi xe đi qua cổng sắt, Hứa Ngôn còn nhìn lại qua gương chiếu hậu.

Con quái vật sắt thép kia, lặng lẽ bị bỏ lại phía sau.

Rẽ qua một góc phố, liền không còn thấy nữa.

Đi thêm một đoạn nữa, có thể thấy Đỗ công quán đèn đuốc huy hoàng.

Kiến trúc ở đây đã không còn thấy phong cách Trung Hoa.

Chương 121

Cẩm thạch trắng, đá cẩm thạch làm vật liệu xây dựng, cùng với hình thức kiến trúc Âu Mỹ, trở thành một viên minh châu độc đáo bên bờ sông Hoàng Phố.

Đỗ công quán chiếm diện tích cực rộng.

Lúc này đèn đuốc sáng trưng, ánh đèn thậm chí có thể chiếu sáng nửa bầu trời như ban ngày.

Xe sang trước cửa đã xếp thành hàng.

Người xuống xe, ai nấy đều ăn mặc lộng lẫy, châu quang bảo khí.

Khác với trang phục khi ra vào Bách Lạc Môn.

Bây giờ trang phục của họ trang trọng và chính thức hơn nhiều.

"Quốc Trung, thấy không?" Hứa Ngôn bỗng nhẹ giọng nói.

"Vâng." Người đàn ông ngồi hàng ghế trước, gật mạnh đầu.

Anh ta nắm chặt hai tay, mu bàn tay nổi gân xanh, ngón tay cũng đã siết đến trắng bệch.

Bên ngoài, là cảnh tượng đói khổ khắp nơi, dân chúng lầm than.

Ở đây, lại là ca múa thái bình, chốn ăn chơi xa hoa.

Nỗi buồn niềm vui của con người, từ xưa đến nay chưa bao giờ tương thông.

"Quốc Trung, có biết ý của tôi khi đưa cậu đến đây hôm nay không?" Hứa Ngôn lại hỏi một câu.

"Ngôn gia, tôi hiểu." Triệu Quốc Trung thông minh, chưa bao giờ làm Hứa Ngôn thất vọng.

Anh ta từ trong mắt người đàn ông quay đầu lại, nhìn thấy sự phẫn nộ và kìm nén.

Cùng với sự giác ngộ ở tầng sâu hơn.

"Rất tốt, vậy thì tiếp theo, chính là 'chiến trường' của tôi." Cũng là gặp lính gác ở cổng Đỗ công quán.

Lý Song đưa thiệp mời qua, đối phương kiểm tra cẩn thận không có vấn đề gì, liền vui vẻ cho đi.

Không có ai đòi tiền boa.

Cũng không ai dám đòi.

Hứa Ngôn tuy không mang theo bạn gái xinh đẹp lộng lẫy, nhưng Triệu Quốc Trung cũng mặc âu phục, lịch sự nho nhã.

Hai người đứng cùng nhau, cũng là một sự tồn tại cực kỳ thu hút.

Không ít danh viện quý phu nhân, khi đi qua bên cạnh hai người, đều không nhịn được mà ngoái đầu nhìn lại.

Có người dùng quạt che miệng mỉm cười.

Có người thì ghé sát vào nhau, trong mắt lấp lánh sự hứng thú mãnh liệt với hai người.

"Người đó, chính là chàng trai may mắn trên báo phải không?

Cậu ta tên gì ấy nhỉ, Hứa Ngôn?" "Đúng vậy, tôi nghe nói, cậu ta từ Hồ Nam xa xôi ngàn dặm đến đây, quả nhiên rất khác với những chàng trai bản địa của chúng ta." "Chính là cậu ta, được Đỗ tiên sinh ưu ái, quả là thanh niên tuấn kiệt, tương lai không thể lường được a!" Từng tràng thì thầm, không ngừng rót vào tai Hứa Ngôn.

Anh cũng không muốn nghe những lời bàn tán riêng tư của người khác.

Đành chịu, bây giờ ngũ quan cực kỳ nhạy bén, dù không muốn nghe, cũng không thể ngăn những âm thanh đó tự động chui vào tai.

"Cảm giác quá nhạy bén, cũng không dễ chịu chút nào." Hứa Ngôn thầm lắc đầu trong lòng.

Anh biết, là vì năng lực hiện tại của mình chưa đủ, không thể tùy tâm khống chế ngũ quan.

Bất kể là dã sử, hay trong thần thoại truyền thuyết, có biết bao tiên hiền đại năng, công lực cao thâm hơn anh gấp trăm ngàn lần, họ đã làm thế nào để khắc phục tác dụng phụ do ngũ quan nhạy bén mang lại?

Cùng với việc anh sau này lần lượt hoàn thành nhiệm vụ, công lực không ngừng tăng lên, chắc cũng sẽ tìm được cách giải quyết.

Hứa Ngôn lần đầu tham gia yến tiệc của Đỗ Nguyệt Sanh, để tỏ lòng tôn trọng, anh đã cố ý đi từ rất sớm.

Chỉ là thua về khoảng cách so với các quan chức quyền quý cũng ở trong Tô giới Pháp.

Lúc này trong đại sảnh tiệc ở tầng một, đã tụ tập ít nhiều một số người.

Khi họ thấy Hứa Ngôn xuất hiện, trong mắt rất tự nhiên hiện lên vẻ nghi hoặc và khinh thường.

Nhưng khi nhìn rõ mặt Hứa Ngôn, không một ngoại lệ lại bắt đầu thì thầm bàn tán.

"Quốc Trung, xem ra, tờ báo sáng nay, dư âm không nhỏ đâu." Hứa Ngôn híp mắt, vẻ mặt thản nhiên lấy hai ly cocktail từ tay người phục vụ đi qua.

"Ngôn gia, sức hút của chính ngài, cùng với kỳ ngộ ngày hôm qua,

mới là nguyên nhân căn bản tạo nên chủ đề nóng hôm nay." Triệu Quốc Trung là người từng du học.

Tầm nhìn và cách nhìn nhận vấn đề, tự nhiên khác với đại đa số người trong thời loạn lạc này.

"Không, quan trọng nhất là, vầng hào quang mà Đỗ Nguyệt Sanh gia gia đã ban cho tôi." "Nếu không có vầng hào quang này, tôi dù có tuấn mỹ, có sức hút đến đâu, thì đã sao?" "Trong mắt họ, vẫn là một tên nhà quê không thể lên được mặt bàn." Đầu óc Hứa Ngôn, vẫn luôn giữ được sự tỉnh táo.

Nơi càng phồn hoa xa xỉ, lợi ích trên hết càng là chuẩn mực hành vi duy nhất.

Anh đối với điều này, thể nghiệm không thể nói là không sâu sắc.

"Cậu, là chàng trai may mắn được nhắc đến trên báo sáng nay?" Một giọng nói vang lên bên cạnh.

Hứa Ngôn quay đầu.

Là một quý phu nhân toàn thân châu quang bảo khí.

Tóc búi cao, cài một chiếc trâm phỉ thúy to bằng ngón tay cái.

Sườn xám trên người, hoa văn phức tạp tinh xảo, vải vóc càng vô cùng lộng lẫy mịn màng.

Khuỷu tay bà ta khoác một chiếc túi xách nhỏ, toàn thân tỏa ra mùi nước hoa nồng nặc.

Trên mặt trang điểm đậm, có thể thấy ngũ quan vốn không tệ, nhưng bị lớp trang điểm quá đậm che mất.

Nhất là bây giờ, sự kiêu ngạo không thể che giấu trong mắt bà ta, phảng phất như nói chuyện với Hứa Ngôn cũng là một sự ban ơn.

Biểu cảm như vậy, khiến Hứa Ngôn vừa nhìn đã thấy phản cảm.

“Tại hạ Hứa Ngôn.” Anh chỉ đáp lại bốn chữ ngắn gọn, thái độ không kiêu căng không tự ti.

“Trông cũng được, bao nhiêu tuổi rồi?” Vị quý phu nhân đó có lẽ vì đứng gần.

Chỉ cảm thấy Hứa Ngôn dưới ánh đèn chiếu rọi, trông càng thêm thân hình cao lớn, ngọc thụ lâm phong.

Một bộ âu phục thẳng thớm ôm sát cơ thể cường tráng.

Không che được bờ vai rộng, hông eo thon gọn.

Một đôi chân dài miên man, càng khiến tim bà ta đập loạn như nai con.

Chưa kể đến khuôn mặt kia.

Mày kiếm như mực, mắt sao như đêm.

Mũi cao môi mỏng, dù chỉ là ánh mắt nhàn nhạt lướt qua, cũng khiến bà ta gần như quên cả thở.

Cả bến Thượng Hải, biết bao nhiêu thanh niên tài tuấn, sao nhìn đi nhìn lại, cũng không bằng chàng trai may mắn từ nơi khác đến này, vừa mắt bà ta hơn.

Quý phu nhân lòng xao động, dường như không nhận ra sự lạnh nhạt trong lời nói của Hứa Ngôn.

Bà ta giơ tay định chạm vào vai Hứa Ngôn.

“Chàng trai trẻ, sao không nói gì thế?” “Nói gì?” Ngón tay Hứa Ngôn khẽ búng, một viên sỏi nhỏ lặng lẽ bắn trúng huyệt ma ở khuỷu tay người phụ nữ.

Người phụ nữ vừa rồi còn mặt mày xuân tình dạt dào, bỗng cảm thấy cơ thể tê dại, lập tức không còn sức lực, mềm nhũn ngã về phía người trước mặt.

Hứa Ngôn không những không đỡ, ngược lại còn nhân lúc đưa rượu cho Triệu Quốc Trung, người hơi nghiêng đi.

Người phụ nữ đó liền ngã thẳng vào một người phía sau anh.

Ly cocktail trong tay quý phu nhân, đổ hết lên người người đó.

Trùng hợp, đối phương cũng là một quý bà.

Chương 122

Kèm theo một tiếng hét chói tai xé tan mây xanh, âm nhạc trong hội trường cũng theo đó mà tắt ngấm.

"Vị phu nhân này, bà không sao chứ?

Có phải bị bệnh đột ngột không?" Hứa Ngôn lúc này mới giả vờ đỡ lấy vị quý phu nhân toàn thân vô lực.

Chỉ là anh còn chưa chạm vào người, đã bị một lực mạnh đẩy ra.

"Mày là ai!

Tại sao lại chạm vào vợ tao!" Một người đàn ông lùn mập vừa đỡ vừa ôm vị quý phu nhân yếu ớt, hung hăng trừng mắt nhìn Hứa Ngôn.

Cảnh này, dĩ nhiên cũng nằm trong tính toán của Hứa Ngôn.

Anh đã thấy người đàn ông đó hùng hổ đi về phía này, mới bắn ra viên sỏi nhỏ.

Bây giờ xem ra, hắn không hề để ý đến động tác tay chân vừa rồi của anh.

Vị quý phu nhân toàn thân vô lực, không còn tâm tư muốn trêu ghẹo mỹ nam như lúc nãy.

Đè lên người chồng mình chuẩn bị giải thích, lại bị người ta đẩy vào vai một cái.

"Bà đổ hết rượu lên người tôi, bây giờ giả vờ như không có chuyện gì, tưởng là thật sự không có chuyện gì sao?" Vị quý phu nhân vô cớ bị liên lụy, làm sao có thể nhịn được cơn tức này.

Bộ lễ phục của bà ta, đều là đặt may đặc biệt từ nước ngoài.

Tối nay, cũng là lần đầu tiên mặc ra ngoài.

Kết quả, lại bị người ta hắt một ly rượu lên người, hoàn toàn hủy hoại.

"Tôi lại không cố ý, bà không thấy tôi bây giờ toàn thân không có chút sức lực nào sao?" Vị quý phu nhân đè lên người đàn ông lùn mập, cậy có chồng ở bên cạnh, làm càn cũng có chỗ dựa.

Bà ta hiển nhiên đã quên, mình hiện đang ở trong hoàn cảnh nào.

"Bà đâm vào tôi trước, còn cắn ngược lại một miếng?" Vị quý phu nhân bị đổ rượu trợn mắt, lửa giận bị khơi lên càng cao.

Hứa Ngôn tuy đã sắp đặt cảnh này, nhưng cũng không muốn để xung đột giữa hai vị quý phu nhân sâu thêm, hủy hoại bữa tiệc.

Bây giờ đã rất gần thời gian bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Thấy hai vị quý phu nhân không ai nhường ai, nếu cứ tiếp diễn, e rằng sẽ lao vào đánh nhau.

Hứa Ngôn mới nhắc nhở một tiếng: "Thưa các vị, đây, là Đỗ công quán." Mấy người quay đầu nhìn Hứa Ngôn, nhất thời bị khí thế của anh làm cho choáng ngợp.

Lập tức tỉnh táo lại, mới nhận ra, anh chẳng qua chỉ là một người ngoại tỉnh tình cờ được Đỗ Nguyệt Sanh ưu ái.

Người đàn ông lùn mập đi đầu gây khó dễ.

"Mày là cái thá gì mà dám nói chuyện với tao như thế?" Hắn muốn dùng ngón tay chọc vào ngực Hứa Ngôn, nhưng chiều cao không đủ, chỉ có thể chọc vào dưới sườn của Hứa Ngôn.

Nhưng đầu ngón tay hắn còn chưa chạm vào người Hứa Ngôn, đã bị hai ngón tay tùy ý kẹp lại.

"Tôi là khách mời được Đỗ tiên sinh chính thức mời đến dự tiệc." Cơ mặt người đàn ông lùn mập co giật, dường như đang cố nén điều

gì đó, nhưng lại khó nói ra.

“Mày dám động vào tao, không muốn sống nữa à?

Còn không mau buông tay!” Hứa Ngôn lắc đầu.

Nếu không phải không muốn phá hỏng bữa tiệc, anh chỉ cần nhẹ nhàng vung tay là có thể hất văng người đàn ông lùn mập này ra ngoài.

“Mày còn lắc đầu, tao bảo mày buông tay!” Trán người đàn ông lùn mập đã rịn mồ hôi.

Hắn chỉ cảm thấy ngón tay mình bị kìm sắt của hổ kẹp chặt, và còn đang không ngừng siết chặt.

Xương ngón tay đó gần như sắp vỡ, căn bản không dùng sức rút ra được.

“Anh thả chồng tôi ra, thả ra!” Vị quý phu nhân mềm nhũn vẫn toàn thân vô lực, nhưng miệng lại không ngơi nghỉ.

Sự náo động ở đây, đã thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Ngón tay Hứa Ngôn nới lỏng, người đàn ông lùn mập đang dùng sức giật ngón tay không kịp đề phòng, liền sắp ngã ngửa ra sau.

Cà vạt lại bị người ta túm lấy, mạnh mẽ siết cổ anh ta, kéo người trở lại.

“Vị tiên sinh này, vẫn nên cẩn thận một chút.

Không nói đến việc đụng phải ai khác, chỉ cần làm đổ rượu và thức ăn, không chỉ mất mặt, mà cũng không hay khi giải thích với Đỗ tiên sinh.” Hứa Ngôn “tốt bụng” nhắc nhở một câu.

Người đàn ông lùn mập lòng còn sợ hãi nhìn ra sau.

Chính là chiếc bàn dài bày đủ loại mỹ thực.

Vừa rồi nếu ngã mạnh, bàn mỹ thực này chắc chắn sẽ bị hắn làm

đổ tung tóe.

Mình mất mặt là chuyện nhỏ, phá hỏng yến tiệc của Đỗ Nguyệt Sanh, đắc tội với vị Thượng Hải vương giết người không chớp mắt này, mới gọi là chết chắc.

Hắn tuy có ý muốn tìm Hứa Ngôn gây sự tiếp, muốn lấy lại thể diện.

Nhưng nhìn đôi mắt mang ý cười nhưng lại ánh lên vẻ lạnh lùng kia, bất giác sống lưng lạnh toát, rụt cổ lại.

"Hừ!

Mày đừng đắc ý, tao nhớ mặt mày rồi!" Người đàn ông lùn mập cuối cùng vẫn buông một câu độc địa, nửa kéo nửa lôi bà vợ mình, lủi thủi lẫn vào đám đông.

Không có Hứa Ngôn giải trừ phong tỏa huyệt đạo, vị quý phu nhân đó tạm thời phải làm một "người gỗ".

Một đoạn nhạc đệm nhỏ, khiến các vị khách khác đã chứng kiến toàn bộ sự việc, nhìn Hứa Ngôn với ánh mắt và thần thái đều có sự thay đổi tinh tế.

Chàng trai tuấn mỹ này, không phải dựa vào sự liều lĩnh của nghé con không sợ hổ, mà đối đầu với quyền quý bản địa.

Sự trầm ổn, cùng với thái độ ung dung tự tại đó, có lẽ mới là nguyên nhân được Đỗ Nguyệt Sanh ưu ái?

Hứa Ngôn không quan tâm đến ánh mắt của người khác, giơ ly rượu lên mỉm cười ra hiệu với các vị khách khác.

Sau đó dẫn Triệu Quốc Trung đi về phía rìa hội trường.

"Ngôn gia, chúng ta không ra giữa sao?" Tuy cả hội trường đều đèn đuốc sáng trưng, nhưng trung tâm mới là nơi tập trung ánh mắt

của mọi người.

Hứa Ngôn muốn kết giao với đối tác kinh doanh trong bữa tiệc này, trốn ở rìa, sẽ không thể hòa nhập.

“Không vội, ở đây mới có thể nhìn rõ toàn cục.” Hứa Ngôn nhấp nhẹ ly rượu, phong thái lười biếng thản nhiên.

Người trong sảnh tiệc ngày càng đông.

Cũng có người vì tò mò, đến bắt chuyện với Hứa Ngôn.

Không một ngoại lệ, đều bị kiến thức uyên bác, cách nói chuyện hài hước và tự tin của anh thu hút.

Rất nhanh, bên cạnh anh đã tụ tập một nhóm nhỏ.

Đương nhiên, đa số là các quý phu nhân, danh viện.

Anh được một nhóm người theo đuổi, tự nhiên sẽ bị một nhóm khác bài xích.

Một số đàn ông cũng tụ tập lại, ánh mắt không thiện chí nhìn về phía Hứa Ngôn.

“Thằng nhóc đó rốt cuộc là ai, trông như một thằng công tử bột, thật còn lẳng lơ hơn cả đàn bà.” Một người trong số họ không nhịn được mỉa mai.

Lời vừa dứt, bỗng má lạnh đi, sau đó một dòng ấm áp chảy xuống từ má, kèm theo cảm giác lành lạnh.

“Mẹ kiếp!

Sao mày chảy máu rồi!” Người đàn ông đứng bên cạnh hắn hét lên một tiếng, không nhịn được lùi lại hai bước.

Người đàn ông vừa mỉa mai, trên hai má trái phải mỗi bên có một lỗ máu, trông cực kỳ đối xứng.

Dường như bị thứ gì đó xuyên qua trong nháy mắt, thậm chí có thể lờ mờ nhìn thấy răng bên trong qua lỗ máu đó.

“Tôi... tôi...” Người đó đến giờ vẫn chưa cảm thấy đau.

Nhưng sau khi nghe lời người khác nói, đưa tay sờ lên má.

Chương 123

Khi nhìn thấy cả bàn tay mình đẫm máu tươi, mới cảm thấy một cơn đau dữ dội ập đến, lập tức nói năng cũng trở nên không rõ ràng, không nói được lời nào.

“Mau mau, còn không đưa đi bệnh viện!” Những người khác phản ứng lại vội vàng la lên, khẩn cấp gọi người phục vụ, xúm lại đưa người bị thương vội vã rời đi.

“Sao vậy, đang yên đang lành, sao lại đột nhiên bị thương?” Có người nghi hoặc hỏi.

“Hắn vừa nói về thằng nhóc họ Hứa kia, không lẽ là người đó nghe thấy, ra tay chứ?” Không phải không có người, ném ánh mắt nghi ngờ về phía Hứa Ngôn.

Nhưng khi mọi người đều nhìn về phía Hứa Ngôn, lại phát hiện anh đang bị một đám danh viện quý phu nhân líu ríu vây quanh, đang nói cười vui vẻ.

Hơn nữa anh đang ở rìa hội trường, cách bên này còn một khoảng cách không nhỏ.

Thêm vào đó ban nhạc trong hội trường, đang chơi bản nhạc blues uể oải.

Dù có là Thuận Phong Nhĩ, chắc cũng không nghe rõ nội dung cuộc trò chuyện của họ.

Càng không cần nói, còn có thể ra tay làm người khác bị thương.

Hơn nữa, trừ khi dùng súng bắn, nếu không, loại hung khí nào, sẽ tạo ra vết thương xuyên thấu như vừa rồi?

Sự kiện máu me bí ẩn, cứ như vậy trở thành một bí ẩn chưa có lời

giải.

Hứa Ngôn tuy đang đối phó với những người phụ nữ líu ríu bên cạnh, nhưng khóe mắt, lại thấy được cảnh người bị thương bị đưa đi.

Kẻ mồm mép, nên phải trả giá ngay lập tức.

Bàn tay còn lại buông thõng bên người, đầu ngón tay khẽ xoay tròn một luồng khí.

Không ngờ, Thủy Tiêu Lục Nghệ trong tình huống không có nước, cũng có thể thi triển ra, mà hiệu quả không tệ.

"Hứa tiên sinh, kể cho chúng tôi nghe về phong tục tập quán ở quê anh đi." Một vị danh viện xinh đẹp, đứng bên cạnh Hứa Ngôn nũng nịu nói.

Cô là con gái của một chủ ngân hàng lớn ở Thượng Hải, gia thế không nhỏ.

"Đúng vậy, Hứa tiên sinh, kể cho chúng tôi nghe đi.

Nghe nói người ở quê anh, đều rất ăn cay phải không?" Một vị danh viện khác cũng không chịu thua kém, chen đến bên kia của Hứa Ngôn, thậm chí còn muốn đưa tay khoác lên cánh tay anh.

"Ẩm thực Hồ Nam, khác với Thượng Hỗ, quả thực đa phần là cay." Hứa Ngôn xoay người, lấy một đĩa bánh kem nhỏ từ chiếc bàn phía sau, đưa vào tay vị danh viện đó.

Không động thanh sắc mà giải cứu "thanh bạch" của mình.

Ngay khi những người khác còn đang cố nài anh nói thêm, bản nhạc du dương ban đầu thay đổi, bắt đầu trở nên trang trọng nghiêm túc.

Giọng nói hùng hồn của người dẫn chương trình vang lên: "Thưa quý vị, chúng ta hãy dành một tràng pháo tay nồng nhiệt chào đón, chủ

nhân của bữa tiệc hôm nay, ngài Đỗ Nguyệt Sanh xuất hiện!" Kèm theo tiếng vỗ tay nồng nhiệt.

Đỗ Nguyệt Sanh, mặc một bộ Đường trang màu xanh điện có hoa văn chữ Thọ, mặt mày tươi cười, từ cầu thang tầng hai bước xuống.

"Thưa quý vị, Đỗ mỗ tiếp đãi không chu đáo, để quý vị đợi lâu rồi." Ông ta bước lên khán đài chính, ánh mắt lướt một vòng trong sảnh tiệc, rất dễ dàng tìm thấy Hứa Ngôn.

Không còn cách nào khác, khách khứa trong sảnh tiệc bây giờ, đa phần vì sự xuất hiện của Đỗ Nguyệt Sanh mà chen chúc lên phía trước, sợ không thể lộ mặt trước vị Thượng Hải vương này.

Chỉ riêng Hứa Ngôn còn đứng ở xa, bên cạnh có vài danh viện không nỡ rời đi.

Ngược lại lại trở thành một sự tồn tại vô cùng nổi bật.

Ánh mắt Đỗ Nguyệt Sanh dừng lại trên người Hứa Ngôn một chút, thậm chí còn khẽ gật đầu ra hiệu với anh.

Sự chú ý của các vị khách, đều đổ dồn vào Đỗ Nguyệt Sanh.

Theo ánh mắt của ông ta nhìn, quả nhiên thấy được Hứa Ngôn.

Lại liên tưởng đến tin tức đầu trang báo sáng nay, ánh mắt họ nhìn Hứa Ngôn, lại thêm vài phần vi diệu.

Đỗ Nguyệt Sanh tiếp tục phát biểu, không ngoài việc chào mừng mọi người đến dự.

Nhân tiện lại giới thiệu qua một chút về vị khách mời quan trọng tối nay.

Quả nhiên, có mục tiêu mà Hứa Ngôn đặc biệt chú ý, Đại sứ châu Âu Smith.

Chỉ riêng bài phát biểu này, đã nói năm sáu phút.

Hứa Ngôn toàn bộ quá trình đều tỏ ra chăm chú lắng nghe, nhưng lại phân ra một phần thần thức, cẩn thận dò xét toàn bộ hội trường.

Đây cũng là một kỹ năng mới được kích hoạt sau khi giao đấu với Trình Thương Lan.

Nhất tâm nhị dụng.

Chỉ cần anh tập trung thần thức trong đầu, tưởng tượng miêu tả một nơi nào đó, là có thể như radar quét, hiển thị hình ảnh 3D của nơi đó trong đầu.

Tuy anh vẫn chưa hiểu nguyên lý của việc này.

Nhưng rõ ràng, kỹ năng này lại vô cùng thực dụng.

Hứa Ngôn trong lúc không động thanh sắc, đã thu hết phần lớn bản đồ mặt bằng của Đỗ công quán vào mắt.

"Quả không hổ là công quán của Thượng Hải vương, thậm chí còn chiếm diện tích lớn hơn cả trụ sở Tư lệnh Trường Sa." Anh thầm tán thưởng một tiếng, đồng thời còn phát hiện ra vài mật thất ẩn.

Bên trong chất đầy vàng bạc châu báu, đồ cổ thư họa, còn có vô số ngân nguyên kim điều, rõ ràng là kho báu của Đỗ Nguyệt Sanh.

"Nếu chỉ muốn kiếm một món tiền nhanh, cướp của Đỗ Nguyệt Sanh quả là một con đường tắt không tồi." Trong đầu Hứa Ngôn nảy ra một ý nghĩ.

Với thân thủ hiện tại của anh, hoàn toàn có thể làm được việc thần không biết quỷ không hay lẻn vào, cướp sạch trân bảo trong tất cả các mật thất.

Nhưng anh lại không có BUG nghịch thiên như không gian.

Dù có thể tạm thời giao cho hệ thống bảo quản, nhưng cũng phải trừ điểm tích lũy nhiệm vụ của anh để lấy ra.

Tính đi tính lại, căn bản là lỗ vốn.

Tất cả tiền tài bảo bối ở đây, đều là một bộ lịch sử phát gia đẫm máu của Đỗ Nguyệt Sanh.

Nếu bị anh ta hốt trọn một mẻ, e rằng sẽ rất thú vị.

Nhưng ý nghĩ này cũng chỉ thoáng qua.

Suy nghĩ của Hứa Ngôn, rất nhanh bị hành động tiếp theo của Đỗ Nguyệt Sanh cắt ngang.

Là chủ nhân của bữa tiệc hôm nay.

Sau khi phát biểu xong, ông ta từ trên đài đi xuống, bắt đầu đi lại giữa các vị khách.

Đương nhiên, có thể giữ chân ông ta, chỉ có vài vị khách mời quan trọng.

Mà lần này, ông ta chỉ nói chuyện qua loa vài câu với mấy người, liền nhanh chân đi về phía Hứa Ngôn.

"Hứa huynh đệ, cậu đến rồi." "Đỗ đại ca, tôi đến rồi." Hứa Ngôn cười đón lên hai bước, tự nhiên chào hỏi Đỗ Nguyệt Sanh.

Tương tác giữa hai người, khiến các vị khách xem đến ngây người.

Vốn dĩ, họ tưởng Hứa Ngôn chỉ là một kẻ may mắn, tình cờ được Đỗ Nguyệt Sanh tán thưởng, mới có được tư cách tham gia bữa tiệc lần này.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như còn hơn thế nữa.

"Rất tốt, lại đây, tôi dẫn cậu đi làm quen với vài người bạn cũ." Đỗ Nguyệt Sanh chủ động nắm lấy tay Hứa Ngôn, dẫn anh đi.

"Không phải chứ, thằng nhóc đó rốt cuộc là ai?

Đỗ tiên sinh lại chủ động muốn giới thiệu mối quan hệ cho cậu ta?" "Tôi có dự cảm, sau này thằng nhóc này, không sai được đâu!" "Đúng vậy, không được, tôi phải phái người đi dò la ngay, cậu ta rốt cuộc có bối cảnh gì!" Lần này, không còn ai nghi ngờ, Hứa Ngôn sắp trở thành con cưng mới của bến Thượng Hải.

Có Đỗ Nguyệt Sanh bảo kê, nói anh ta tức khắc lên như diều gặp gió, cũng gần như vậy.

"Ba, sao ba lại ở đây!" Một cô gái đột nhiên chặn đường đi của Đỗ Nguyệt Sanh.

Thân hình cô thon thả yểu điệu, như cây liễu tháng ba mới nảy mầm, bước đi uyển chuyển sinh động.

Mũi quỳnh môi anh đào, mắt phượng mày ngài.

Da trắng hồng, như ngọc dương chi thượng hạng thấm ra một vệt hồng đào, trông càng thêm tươi tắn và kiều diễm.

"Minh Nguyệt, con lại nghịch ngợm." Đỗ Nguyệt Sanh giơ tay, gõ nhẹ lên chiếc mũi xinh xắn của cô gái, giọng nói vô cùng cưng chiều.

Cả đời ông, con cái đông đúc, nhưng người ông yêu thương nhất, cũng chỉ có một cô con gái này.

Chương 124

Nghe nói, mẹ ruột của cô là một hoa khôi nổi tiếng lừng lẫy nào đó.

Nhưng lời đồn chung quy chỉ là lời đồn.

Người đời chỉ biết, cô được bế về khi còn chưa đầy tháng, hiện đang được gửi nuôi dưới danh nghĩa của Tứ thái thái.

Tuy không phải con gái lớn, cũng không phải con gái út của Đỗ Nguyệt Sanh, nhưng lại được vạn người cưng chiều.

Đỗ Nguyệt Minh ôm cánh tay Đỗ Nguyệt Sanh làm nũng: "Ba, ba đã nói, điệu nhảy mở màn tối nay ba sẽ khiêu vũ với con, kết quả, chớp mắt đã không thấy người đâu." Lúc nói chuyện, ánh mắt cô lại như có như không liếc qua Hứa Ngôn.

"Con nói rồi mà, hóa ra ba đến tìm tên công tử bột này, không cần đứa con gái bảo bối này nữa." Sắc mặt Hứa Ngôn trầm xuống.

Ba chữ "công tử bột", không phải là lời hay ý đẹp gì.

Nhưng, anh lại không thể dùng thủ đoạn trước đó, để đối phó với Đỗ Nguyệt Minh.

Đây là hòn ngọc quý trên tay Đỗ Nguyệt Sanh, lại là một cô gái nũng nịu, hiển nhiên, chỉ là bị chiều hư mà thôi.

Dù không có thân phận con gái Đỗ Nguyệt Sanh, Hứa Ngôn cũng không phải là người dễ dàng ra tay với phụ nữ.

Quả nhiên, Đỗ Nguyệt Sanh cười nói: "Nguyệt Minh, con không thể nói Hứa huynh đệ là công tử bột.

Cậu ấy bây giờ, còn gọi ta một tiếng đại ca đấy." Điều này tương

đương với việc lại một lần nữa chứng minh thân phận, chống lưng cho Hứa Ngôn.

"Con không quan tâm, dù sao ba cũng phải khiêu vũ điệu đầu tiên với con, ba đã hứa rồi!" Phương Minh Nguyệt không chịu nói.

Ánh mắt lại lướt qua Hứa Ngôn, lần này lại thêm vài phần tinh nghịch và tò mò.

Cô tuy không đọc báo buổi sáng, nhưng lại có nghe nói về chuyện này.

Người tên Hứa Ngôn này, dường như còn đẹp trai hơn trong lời đồn vài phần.

"Ba hôm nay bôn ba bên ngoài cả ngày, con không thương ba già yếu sao?" "Hay là thế này đi, cứ để Hứa tiểu huynh đệ thay ba, khiêu vũ điệu đầu tiên này với con, được không?" Lời của Đỗ Nguyệt Sanh, khiến Hứa Ngôn và Phương Minh Nguyệt đồng loạt ngẩn người.

Hứa Ngôn không biết sao, lại nghĩ đến ba chữ "mỹ nhân kế".

Đỗ Minh Nguyệt này quả thực là một tiểu mỹ nữ xinh đẹp đáng yêu, lại là con gái được Đỗ Nguyệt Sanh cưng chiều nhất.

Nếu thu nhận, đối với mình cũng có nhiều lợi ích.

Nhưng vấn đề là, anh sẽ vì thế mà bị trói buộc ở bến Thượng Hải.

Thậm chí là, bị người khác khống chế.

Trong lúc suy nghĩ, Đỗ Nguyệt Sanh cười quay đầu lại.

"Thế nào, tiểu huynh đệ, có bằng lòng chiếu cố, khiêu vũ một điệu với con bé hư hỏng này của tôi không?" "Có thể cùng khiêu vũ một bản với tiểu thư Nguyệt Minh, là vinh hạnh của tôi." Hứa Ngôn khom người, tay phải đặt trước ngực, làm một động tác chào kiểu phương Tây tiêu chuẩn.

Động tác của anh tao nhã, không kiêu căng không tự ti.

Nụ cười nhàn nhạt treo bên môi, tự tin mà thong dong.

Đỗ Nguyệt Minh là hòn ngọc quý trên tay Đỗ Nguyệt Sanh, không biết được bao nhiêu thanh niên tài tuấn, công tử nhà giàu theo đuổi.

Những người đàn ông xuất sắc của Thượng Hải, cũng không biết đã gặp bao nhiêu.

Chỉ riêng người đàn ông trước mắt này, mới có thể nắm chặt ánh mắt của cô.

Mỗi cử chỉ, mỗi nụ cười của anh, đều có thể khiến tim cô đập nhanh hơn, thậm chí có lúc còn quên cả thở.

"Hừ, người này chỉ giả vờ thôi, mình không thể bị hắn mê hoặc." Đỗ Nguyệt Minh không ngừng tự nhủ trong lòng.

Nhưng nhìn bàn tay đang đưa ra.

Ngón tay thon dài, đốt ngón tay rõ ràng, cô lập tức quên mất lời thề vừa rồi, ma xui quỷ khiến đặt tay lên.

Tiếng nhạc du dương đúng lúc vang lên.

Một lực đạo mềm mại mà kiên định từ đầu ngón tay truyền đến, đưa Đỗ Nguyệt Minh vô cùng mượt mà xoay vào sàn nhảy.

Điệu waltz vui tươi, là bản nhạc mở màn không thể thiếu trong các bữa tiệc ở Thượng Hải.

Điệu nhảy mở màn, càng là do chủ nhân bữa tiệc, hoặc khách mời quan trọng nhất mới có thể dẫn dắt.

Khi Hứa Ngôn dẫn dắt Đỗ Minh Nguyệt uyển chuyển khiêu vũ, xung quanh không ngoài dự đoán vang lên một tràng kinh hô.

Ai có thể ngờ, vị Thượng Hải vương kia, lại đề cao chàng trai

may mắn từ nơi khác đến như vậy.

Hứa Ngôn không để ý đến ánh mắt của người khác.

Anh nắm lấy bàn tay mềm mại và vòng eo thon nhỏ, dùng lực khéo léo đưa Đỗ Nguyệt Minh xoay tròn, vũ động trong sàn nhảy.

Phiêu dật như mây, mượt mà hơn cả bơ.

Váy của Đỗ Nguyệt Minh xòe ra, như đóa hồng nở rộ nồng nàn, lướt qua sàn nhảy.

Cảnh vật và khuôn mặt xung quanh, đều trở nên mờ ảo.

Chỉ còn lại người đàn ông đang nửa ôm cô vào lòng.

Thân hình anh cao lớn thẳng tắp, tầm mắt cô chỉ có thể thấy được yết hầu thỉnh thoảng khẽ động của anh.

Một mùi hương cỏ cây thanh mát xộc vào mũi, trên người anh không có chút mùi nước hoa nào, nhưng mùi hương lại vô cùng dễ chịu.

Đỗ Nguyệt Minh trong cơn quay cuồng, bước chân bỗng nhiên chậm lại.

Vòng eo cô được người ta nhẹ nhàng nâng đỡ, ngả người xuống, tạo thành một kết thúc đầy quyến rũ ái muội.

Trong tiếng vỗ tay như sấm, Đỗ Nguyệt Sanh cười ha hả bước tới.

“Hứa lão đệ, cậu quá làm cho lão ca này nở mày nở mặt.

Xem xem, Nguyệt Minh bây giờ còn chưa hoàn hồn!” Lời trêu chọc của ông, khiến Đỗ Nguyệt Minh từ trong hoảng hốt tỉnh lại.

Một khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, không chịu dậm chân.

“Ba, ba nói gì thế!” Hứa Ngôn cũng mỉm cười nhẹ: “Là do Đỗ tiểu

thư dẫn dắt tốt, nếu không, tôi đây không biết khiêu vũ, e là phải xấu mặt trước công chúng rồi.” Anh chỉ khiêm tốn một chút.

Dù sao, kiếp trước tham gia biết bao nhiêu tiệc rượu, salon, đặc biệt là khi đàm phán các dự án hợp tác hàng trăm triệu ở nước ngoài, khiêu vũ cũng là một phần của giao tiếp.

Bất kể là các điệu nhảy tiêu chuẩn quốc tế, hay KPOP thịnh hành trong giới trẻ, anh đều có thể dễ dàng thực hiện.

Một điệu waltz cỏn con, căn bản không làm khó được anh.

Đỗ Nguyệt Minh lại lòng tự biết rõ, người bị cuốn đi, rõ ràng là chính mình.

Chỉ là cô vừa định mở miệng, bàn tay nhỏ đã bị người ta nắm không nặng không nhẹ một cái, sau đó buông ra.

“Đỗ đại ca, lệnh thiên kim quả như lời đồn xuất sắc, hôm nay tôi coi như trăm nghe không bằng một thấy.” Hứa Ngôn vừa xen vào như vậy, lời Đỗ Nguyệt Minh vốn định nói, liền không thể nói ra được nữa.

Đỗ Nguyệt Sanh càng liên tục gật đầu, mặt mày đầy vẻ đắc ý.

“Được rồi, Nguyệt Minh, con tự đi chơi trước đi.

Ba và Hứa lão đệ còn có việc chính phải làm.” Ông ta dặn dò như vậy, Hứa Ngôn liền hiểu, màn kịch chính của tối nay, đã đến.

Đôi môi hồng của Đỗ Nguyệt Minh khẽ mở, dường như còn có lời muốn nói.

Cuối cùng, vẫn khẽ cúi người chào Hứa Ngôn, rồi quay người chạy đi.

“Hứa lão đệ, lại đây, có mấy người, cậu gặp một chút.” Đỗ Nguyệt Sanh lại lần nữa nắm lấy cổ tay Hứa Ngôn, dẫn anh sang một

bên.

Ở đó, tụ tập mấy người nước ngoài mũi cao mắt sâu.

Theo ghi chép lịch sử, bản thân Đỗ Nguyệt Sanh cực kỳ ghét người nước ngoài.

Nhưng ông ta hiện là Chủ tịch Liên hiệp hội thương mại Tô giới Pháp, lại không thể không giao thiệp với người nước ngoài, giả dối qua lại.

E rằng, ngoài việc ông ta đã điều tra thân phận bối cảnh của Hứa Ngôn, biết mục đích chính của anh đến bến Thượng Hải.

Cũng là muốn thử xem, anh rốt cuộc còn có bản lĩnh gì.

"Đỗ tiên sinh, vô cùng cảm ơn lời mời của ngài!" Người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, bụng phệ chủ động chào hỏi.

Chương 125

Ông ta cố ý nói tiếng Anh, nhờ một thanh niên tóc đỏ mắt xanh bên cạnh phiên dịch sang tiếng Hán.

Ông ta rõ ràng là người đứng đầu nhóm người nước ngoài đó, những người khác đều đứng xung quanh, ngầm lấy ông ta làm trung tâm.

"Đại sứ tiên sinh thân mến, ngài có thể chiếu cố đến, cũng là vinh hạnh của tôi." Đỗ Nguyệt Sanh cười nói, nhưng ánh mắt lại hướng về Hứa Ngôn.

Thanh niên đối diện đang chuẩn bị phiên dịch, lại nghe Hứa Ngôn lưu loát chuẩn xác dùng tiếng Anh phiên dịch trước một bước.

Đỗ Nguyệt Sanh tuy nghe không hiểu, nhưng từ vẻ mặt kinh ngạc của đối phương đã đoán ra manh mối.

Rõ ràng đối phương không hề chuẩn bị, đã bị tiếng Anh của Hứa Ngôn làm cho choáng váng.

Bến Thượng Hải không thiếu người biết nói tiếng nước ngoài, vốn không nên có hiệu quả như vậy.

Nhưng Hứa Ngôn nói, không phải là tiếng Anh mang giọng An Lạc.

Mà là giọng quý tộc cực kỳ thuần túy.

Ngay cả người dân Anh bình thường cũng không nói được, chỉ có những gia tộc có lịch sử hơn trăm năm, mới sử dụng khi giao tiếp với nhau.

Có thể nói, giọng nói này, thậm chí tương đương với một biểu tượng quý tộc, người thường căn bản không thể bắt chước được.

“Vị này là?” Đại sứ sau khi kinh ngạc, bỗng lại đổi sang tiếng Pháp.

Ông ta thậm chí còn ra hiệu cho thanh niên bên cạnh không được mở miệng, chỉ chăm chú nhìn Hứa Ngôn.

“Tôi là một trong những vị khách được Đỗ tiên sinh mời đến, rất vui được làm quen với ngài Đại sứ.” Hứa Ngôn hoàn toàn không vấp.

Tiếng Pháp của anh, thậm chí còn chuẩn hơn cả Đại sứ.

“Cậu đã đến châu Âu của chúng tôi?” Thanh niên tóc đỏ mắt xanh rõ ràng còn trẻ tuổi nóng nảy, anh ta vội vàng mở miệng, thậm chí không đợi Đại sứ Smith ra hiệu.

Mà anh ta sử dụng, chính là tiếng Đức.

“Chưa từng, chỉ là đã đọc qua vài cuốn sách giáo khoa ngôn ngữ liên quan.” Hứa Ngôn đương nhiên không thể nói, anh thông thạo bao nhiêu ngoại ngữ.

Ngoài vài loại được sử dụng thường xuyên và rộng rãi nhất, ngay cả những ngôn ngữ nhỏ, anh cũng có tìm hiểu.

Chỉ là, không thể coi là thông thạo, nhưng giao tiếp hàng ngày vẫn không có vấn đề.

“Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!” Thanh niên trừng mắt giận dữ nhìn Hứa Ngôn.

Câu nói này, tương đương với việc dẫm đạp lên thể diện của anh ta.

Một tên nhà quê chưa từng đến châu Âu, lại có thể nói được ngôn ngữ cổ xưa mà chỉ có quý tộc hơn trăm năm mới hiểu.

Thậm chí đến bây giờ, vẫn chưa có lời nào có thể làm khó anh ta.

Điều này làm sao thanh niên đó có thể chấp nhận.

“Anh tận tai nghe thấy, còn muốn phủ nhận, vậy thì tôi cũng không còn gì để nói.” Hứa Ngôn cười lắc đầu.

Thời điểm này, còn chưa có máy phiên dịch đời sau, dù người khác có nghi ngờ thế nào, lời cũng là từ miệng anh nói ra.

Đây, chính là bằng chứng mạnh mẽ nhất!

“John, không được vô lễ với khách quý của Đỗ tiên sinh!” Smith trong lúc tình hình sắp mất kiểm soát, lập tức đứng ra giảng hòa.

Ông ta nói, cũng là tiếng Đức.

Đỗ Nguyệt Sanh đứng bên cạnh, mặt đã lạnh đi.

Đại sứ lần đầu, lần thứ hai thăm dò Hứa Ngôn, ông ta đều vì là chủ nhân bữa tiệc mà nhịn.

Nhưng bây giờ, đám người nước ngoài mũi cao này dường như đã coi đây là địa bàn của họ.

Nói chuyện chim hót không dứt, không hề để ý đến ông ta, người chủ nhà, căn bản một chữ cũng không nghe hiểu.

Người An Lạc coi trọng “nhất quá tam”.

Đỗ Nguyệt Sanh tự thấy đã cho họ đủ mặt mũi, cho nữa, không phải là được đằng chân lân đằng đầu, mà là ị trên đầu ông ta.

“Thưa các vị, đang nói chuyện gì, mà vui vẻ thế?” Ông ta mặt cười, nhưng ý cười chưa đến đáy mắt.

Smith giật mình, bỗng phát hiện, ông ta không biết từ lúc nào, đã quên mất Đỗ Nguyệt Sanh, người chủ nhà này.

Chỉ là nói chuyện vài câu, Hứa Ngôn lại có thể không biết không giác, chuyển hết sự chú ý của họ sang người anh.

“Xin lỗi Đỗ tiên sinh!

Chúng tôi chỉ là nghe thấy ngôn ngữ quen thuộc, nên nhất thời hứng khởi, nói chuyện hơi nhiều.” Smith vội vàng dùng tiếng An Lạc lơ lớ giải thích.

Ông ta hoàn toàn có thể dùng tiếng An Lạc để giao tiếp với Đỗ Nguyệt Sanh, nhưng để thể hiện thân phận cao hơn một bậc của mình, ông ta luôn nói tiếng mẹ đẻ, sau đó cho người phiên dịch.

Đỗ Nguyệt Sanh rõ ràng cũng nghĩ đến điểm này, trong mắt càng thêm lạnh lẽo.

“Đại sứ tiên sinh, tiếng An Lạc của ngài, nói không tồi.” “Nếu đã như vậy, tôi nghĩ, sau này giao tiếp giữa chúng ta, hoàn toàn có thể không cần phiên dịch nữa.” Trong lời nói tưởng như trêu đùa nhẹ nhàng của ông ta, lại ẩn chứa sự uy hiếp.

Đây, là Tô giới Pháp không sai.

Nhưng càng là đất An Lạc.

Nhập gia tùy tục, dù là Thiên vương lão tử đến, cũng không ngoại lệ!

Smith tuy rất coi thường người An Lạc, nhưng đối với vị Thượng Hải vương hung danh lừng lẫy này, lại có vài phần kiêng kỵ.

Nhất là, sau khi ông ta tìm hiểu về lịch sử phát gia của Đỗ Nguyệt Sanh, càng ý thức sâu sắc được một điểm.

Người này, không đắc tội được, tốt nhất vẫn nên giữ sự hòa hảo bề mặt như hiện tại.

“Đỗ tiên sinh thân mến, ngài nói không sai, giao tiếp như vậy quả thực trực tiếp hơn.” Smith hơi nhượng bộ, hoàn toàn là vì còn có một đơn hàng muốn làm.

Hiện nay, chiến sự trên lục địa châu Âu, ngày càng ác liệt.

Mà dầu trẩu đang cần gấp, lại vẫn chưa có manh mối.

Quyền lực của Đỗ Nguyệt Sanh ở Thượng Hải, thậm chí còn ngầm có thể sánh vai với Tư lệnh Cảnh bị Tùng Hỗ.

Ông ta lại là người nhanh chóng trưởng thành từ tầng lớp dưới, mối quan hệ và kênh phân phối càng không phải người thường có thể sánh được.

Bây giờ, vẫn cần ông ta.

Đỗ Nguyệt Sanh cảnh cáo đám người nước ngoài này, tuy trong lòng vẫn chưa thực sự thoải mái, nhưng cũng có những lo ngại của riêng mình.

Ông ta nhìn Hứa Ngôn đang đứng bên cạnh, trên mặt lại hiện lên nụ cười.

"Người anh em này của tôi, là một thanh niên tài tuấn danh xứng với thực." "Cậu ấy tuy mới đến bến Thượng Hải, nhưng cũng mang đến một mối làm ăn không nhỏ, có lẽ Đại sứ tiên sinh sẽ có hứng thú." Hứa Ngôn sớm đã biết, Đỗ Nguyệt Sanh nhất định sẽ điều tra kỹ lưỡng về mình.

Khi đội thuyền cập bến, hàng hóa vận chuyển đã được báo cáo.

Đỗ Nguyệt Sanh là Thượng Hải vương tay mắt thông thiên, đối với nhu cầu của Smith, chắc cũng rõ như lòng bàn tay.

Nếu Đỗ Nguyệt Sanh muốn lôi kéo mình, tặng một đơn hàng lớn như vậy, mới được coi là gãi đúng chỗ ngứa, thành ý tràn đầy.

Quả nhiên, mắt Đại sứ châu Âu Smith sáng lên, ánh mắt nhìn Hứa Ngôn tràn đầy nhiệt tình.

"Hứa tiên sinh đến để làm ăn?

Không biết hàng hóa ngài chuẩn bị, là gì?" "Ồ, nói ra thì, cũng không có gì đặc biệt." Hứa Ngôn nhàn nhạt nói.

"Chẳng qua chỉ là một ít đặc sản Hồ Nam…" Anh ta kéo dài giọng, thấy Smith khi nghe đến loại hàng hóa, ánh sáng trong mắt cũng theo đó mà ảm đạm đi, thậm chí còn mang theo một tia khinh thường.

"Và vài thuyền dầu trẩu." Hứa Ngôn chậm rãi nói hết câu.

Tay anh ta đột nhiên bị một đôi tay béo mập nắm chặt.

"Chúa ơi, xin hãy nói với tôi là tôi không nghe nhầm!" Smith nhìn chằm chằm Hứa Ngôn, sợ chỉ cần chớp mắt, anh ta sẽ biến mất trước mắt mình.

"Anh mang đến, thật sự là dầu trẩu?

Hơn nữa, còn có mấy thuyền?" Hứa Ngôn cố nén ý muốn rút tay về.

Chương 126

Trên người vị Đại sứ này, hỗn hợp mùi nước hoa nồng nặc và mùi hôi nách.

Rõ ràng nước hoa là để át mùi hôi nách, không ngờ hai thứ kết hợp lại, sức sát thương lại tăng lên theo cấp số nhân.

"Không sai, Đại sứ tiên sinh, tôi quả thực đã mang đến vài thuyền dầu trẩu." Hứa Ngôn cảm thấy tay mình bị siết chặt, đối phương nắm anh ta càng chặt hơn.

Ánh mắt nhìn anh ta, phảng phất như anh ta là một miếng thịt nướng thơm phức bốc khói.

"Ồ, người bạn thân mến của tôi, lại đây, chúng ta sang bên kia nói chuyện được không?" Smith sau khi kích động, vẫn nhớ bài học trước đó.

Ông ta quay đầu nhìn Đỗ Nguyệt Sanh, thăm dò hỏi: "Đỗ tiên sinh, tôi có thể đưa bạn của ngài, ngồi xuống bàn bạc chi tiết về mối làm ăn này không?" Mục đích Đỗ Nguyệt Sanh đưa Hứa Ngôn đến, chính là để giúp anh ta làm ăn.

Nghe vậy, càng không thể ngăn cản.

"Đương nhiên, để tránh người không liên quan đến làm phiền, các vị có thể đến phòng nghị sự ở bên kia." Ông ta đích thân giơ tay chỉ về phía không xa.

Tầng một của Đỗ công quán, ngoài sảnh tiệc rộng rãi, còn có vài phòng kín.

Dùng để tiếp đãi khách hàng ngày.

Nếu là Tư lệnh Cảnh bị Tùng Hỗ, thậm chí cấp bậc của vị đó, tự

nhiên là phải lên thư phòng của ông ta trên lầu.

Nhưng nếu đối phương là Đại sứ châu Âu Smith, sử dụng phòng ở tầng dưới, đã là quá đủ.

Huống hồ, sự kiêu ngạo mà vị Đại sứ đó vô tình thể hiện hôm nay, đã đắc tội với Đỗ Nguyệt Sanh.

Nếu không phải vì Hứa Ngôn, ông ta cứ để mặc đám người nước ngoài này ở đây, cũng không ai có thể nói nửa lời.

"Tuyệt vời, Đỗ tiên sinh thân mến của tôi, ngài nghĩ thật chu đáo." Smith thân mật vỗ vai Đỗ Nguyệt Sanh, thậm chí còn kích động muốn ôm ông ta một cái.

Những ngày qua, sự cấp bách muốn có được lượng lớn dầu trẩu, cùng với đủ loại áp lực từ trong nước, đã khiến ông ta sắp không thở nổi.

May mắn thay, trời cho một Hứa Ngôn, mang vật tư cấp thiết nhất đến tận mắt.

Gánh nặng trên vai đột nhiên biến mất, ông ta thậm chí còn có ý muốn tìm vài mỹ nhân phương Đông, để thư giãn cả thân tâm.

Nhưng bây giờ, trước tiên phải đàm phán xong mối làm ăn quan trọng này.

Đợi đến khi dầu trẩu vào tay, lên được tàu hàng đi châu Âu.

Đó mới là lúc ông ta thật sự có thể thả lỏng.

Đỗ Nguyệt Sanh nhân cơ hội quay người nói chuyện với Hứa Ngôn, tránh đi sự nhiệt tình của Smith.

"Hứa lão đệ, cứ yên tâm nói chuyện, có lão ca chống lưng cho cậu, mọi thứ đều không thành vấn đề." Hứa Ngôn đang định đáp lời, liền nghe một giọng nữ mang âm điệu nước ngoài vang lên bên cạnh.

“Hans, anh đã hứa sẽ để em làm bạn nhảy của anh, tại sao lại dẫn người khác?” Phía sau, là một thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần.

Mái tóc xoăn màu bạc buông xõa sau lưng, phảng phất như khoác lên mình ánh trăng dịu dàng.

Cô cao khoảng một mét bảy lăm, dù đứng bên cạnh Hứa Ngôn, cũng không trông nhỏ bé.

Một đôi mắt màu tím hoa lan, long lanh lấp lánh, đang ngấn lệ, đau đớn mà nồng nhiệt nhìn người đàn ông tóc đỏ mắt xanh.

“Diana, không phải anh đã nói, anh đến đây để làm việc sao, em tìm đến đây làm gì?” Hans cố gắng rút cánh tay mình ra khỏi vòng tay của thiếu nữ.

Ánh mắt anh ta hoảng loạn đảo quanh sảnh tiệc, dường như sợ ai đó sẽ nhìn thấy cảnh này.

“Nhưng anh đã hứa với em, em đã chuẩn bị kỹ lưỡng rất lâu, sao anh có thể lừa em?” Thiếu nữ nói vừa nhanh vừa vội, một số âm phát ra không rõ, nếu không chú ý sẽ nghe nhầm.

Nhưng biểu cảm của cô sẽ không lừa người.

Gò má trắng như ngọc, vì xúc động mà ửng hồng.

Trong đôi mắt ngấn nước, dường như giây tiếp theo sẽ rơi lệ.

Dù người ngoài không hiểu cô đang nói gì, chỉ nhìn biểu cảm của cô, cũng biết giữa hai người chắc chắn có một mối tình rối rắm.

Đỗ Nguyệt Sanh cau mày, không vui nhìn Hans.

Smith càng không kiên nhẫn mà trực tiếp gầm lên.

“Hans, sao vậy?

Trong một dịp quan trọng như thế này, tôi cảnh cáo cậu, đừng làm hỏng việc làm ăn của tôi!" "Xin lỗi ngài Đại sứ, tôi sẽ đưa người đi ngay!" Hans lúng túng đáp lại, quay người kéo thiếu nữ tên Diana, đi về phía cửa.

"Em không đi!

Anh không nói rõ ràng, em quyết không rời đi!" Diana dùng sức giãy giụa.

Cô khỏe hơn nhiều so với các tiểu thư danh viện ở bến Thượng Hải, sau vài lần giãy giụa, lại đâm sầm vào người Hứa Ngôn.

Như thể nắm được cọng rơm cứu mạng, cô nắm chặt cánh tay Hứa Ngôn không chịu buông.

"Hans, em chỉ cần một lý do, chỉ một lý do thôi!" Hứa Ngôn hoàn toàn có thể dễ dàng gỡ tay thiếu nữ ra.

Có lẽ là vì sự bi thương trong lời nói của cô, hay có lẽ là vì đôi mắt tím hoa lan ngấn lệ quá động lòng người.

Anh chỉ lịch sự đỡ khuỷu tay của Diana, thuận theo lực của cô mà hơi di chuyển bước chân.

Để tránh cô vì dùng sức quá mạnh mà làm bị thương chính mình.

Sắc mặt Đỗ Nguyệt Sanh đã trở nên rất khó coi.

Ông ta thậm chí còn nghi ngờ, người phụ nữ tên Diana này, có phải đã được sắp đặt từ trước, chỉ chờ đến để phá hỏng bữa tiệc của ông ta.

"Smith, tôi nghĩ, ông tốt nhất nên cho tôi một lý do hợp lý." Ông ta không còn nhẫn nhịn, mà trực tiếp tìm Smith để phản đối.

Thậm chí còn nắm chặt cổ tay Hứa Ngôn, ra vẻ nếu không vừa ý, sẽ lập tức đưa người đi.

“Hans!

Cậu lập tức đưa người phụ nữ này đi cho tôi, nếu không, tối nay cậu cút về châu Âu đi!” “Những người muốn thay thế cậu, đã nhắm vào vị trí này từ lâu rồi!” Smith bị hành động của Đỗ Nguyệt Sanh dọa sợ.

Sợ ông ta thật sự đưa Hứa Ngôn đi, sẽ không bao giờ tìm được vị cứu tinh lớn này nữa.

Vội vàng nghiêm giọng quát mắng, thậm chí còn ra tay muốn giúp Hans, gỡ Diana ra khỏi người Hứa Ngôn.

“Diana tiểu thư, tâm trạng của cô bây giờ tôi rất hiểu.

Nhưng nóng nảy không thể giúp cô giải quyết bất kỳ việc gì.” Hứa Ngôn lại bất ngờ bước lên một bước, che chở thiếu nữ sau lưng.

Anh quay mắt nhìn xuống thiếu nữ đang thở gấp bên cạnh.

Mái tóc bên tai bị mồ hôi làm ướt, dính vào má.

Cô tuy trông có chút lôi thôi, nhưng lưng vẫn luôn thẳng, chưa từng cong xuống.

“Tôi… xin lỗi ngài, tôi không cố ý muốn mạo phạm ngài.” Diana dường như cuối cùng cũng tỉnh táo lại sau cơn nóng giận, ánh mắt lộ vẻ cảm kích nhìn Hứa Ngôn.

Sau một lúc, cô mới nhìn rõ cả căn phòng đều mang vẻ mặt nghi hoặc, khinh thường, ngoài Hứa Ngôn ra, không một ai tỏ ra đồng cảm với hoàn cảnh của cô.

“Đại sứ tiên sinh, hay là, để ngài Hans nói chuyện tử tế với tiểu thư Diana trước.” “Đây, là nơi công cộng, chuyện riêng tư mang ra đây nói, đối với ai cũng không tốt.” Hứa Ngôn dừng một chút, ánh mắt lại liếc về phía Hans.

“Nếu ngài Hans không muốn, vậy tôi sẽ tự mình hộ tống vị tiểu thư này rời đi, chuyện của chúng ta, để sau hãy nói.” Anh ta đương nhiên là nắm chắc sự cấp bách của Smith, cố ý dùng kế khích tướng.

Phương Tây, luôn tự xưng là xứ sở văn minh lễ nghi.

Tối nay, lại trong một bữa tiệc, công khai đối xử thô bạo với một thiếu nữ yếu đuối, nói ra, thế nào cũng không hay ho.

“Không, Hứa tiên sinh, vẫn là để tôi.

Tôi đưa Diana về.” Nhận được ánh mắt như muốn giết người của Smith, Hans không tình nguyện mở miệng.

Anh ta rất rõ, nếu vì mình mà làm hỏng đơn hàng này, dù có thêm mười cái mạng cũng không đủ đền.

Vài thuyền dầu trẩu của Hứa Ngôn, đã liên quan đến việc vị trí Đại sứ của Smith còn ngồi vững hay không.

Bây giờ, ai ảnh hưởng đến đơn hàng này, đều sẽ trở thành kẻ thù sinh tử của Smith.

“Cảm ơn, Hứa tiên sinh.

Vô cùng cảm ơn ngài.” Thiếu nữ cuối cùng cũng buông tay, trước khi bị kéo đi, cảm kích nhìn Hứa Ngôn.

Chương 127

Nhẹ nhàng, để lại một câu cảm ơn.

Hứa Ngôn mỉm cười lắc đầu, không còn chú ý đến hai người đã bị đám đông che khuất.

“Hứa tiên sinh, chúng ta cũng đi chứ?” Smith thăm dò hỏi.

“Đương nhiên, Đỗ đại ca mời, Smith tiên sinh mời.” Anh ta tuy muốn nói chuyện làm ăn với Smith, nhưng không quên người kết nối là Đỗ Nguyệt Sanh, thậm chí còn xếp ông ta trước cả Smith.

Đỗ Nguyệt Sanh vô cùng hài lòng với biểu hiện của Hứa Ngôn.

Trên mặt ông ta lại hiện lên nụ cười.

“Đi, Hứa lão đệ, lão ca đây đi cùng cậu một chuyến.” Smith tuy vẫn mặt mày tươi cười, nhưng trong lòng không khỏi trầm xuống.

Đỗ Nguyệt Sanh vừa rồi nói, muốn chống lưng cho Hứa Ngôn, lại không phải chỉ nói suông?

Ông ta cũng nghe được một số lời thì thầm.

Nói Hứa Ngôn chẳng qua chỉ là một tên nhà quê từ nơi khác đến.

Chỉ là tình cờ gặp Đỗ Nguyệt Sanh, mới có được tư cách tham gia bữa tiệc tối nay.

Smith vốn nghĩ, đối với loại nhà quê chưa từng thấy sự đời này, chỉ cần qua loa đối phó một chút, hứa hẹn một số lợi ích.

Hứa Ngôn còn không ngoan ngoãn dâng lên mấy thuyền dầu trẩu.

Nhưng bây giờ có Đỗ Nguyệt Sanh tham gia, mối làm ăn này, e là sẽ khó nhằn.

Tuy nhiên, trong lòng Smith vẫn còn một nghi vấn chưa giải thích được.

Nếu Hứa Ngôn thật sự là một tên nhà quê, vậy thì giọng quý tộc thuần túy chính thống hơn cả ông ta, một người nước ngoài, lại là học từ đâu?

Mang theo đủ loại nghi vấn, ông ta đi theo sau Đỗ Nguyệt Sanh và Hứa Ngôn, tiến vào một phòng nghị sự.

Cửa lập tức có bảy tám vệ sĩ đứng gác, trợn mắt nhìn chằm chằm các vị khách đi theo.

Bất kể là thân phận gì, đến gần một bước lập tức nhận lại một cái lườm.

Họ, là những tử sĩ do Đỗ Nguyệt Sanh đích thân đào tạo, chỉ trung thành với một mình ông ta.

Các vị khách vốn còn muốn nghe ngóng chút tin tức, bị phòng bị như vậy, lập tức có chút bẽn lẽn mà tản ra.

Sự tò mò trong lòng, lại dâng lên đến đỉnh điểm.

Trong số họ, cũng có người nghe nói Smith dường như đang cần gấp một lô dầu trẩu.

Nhưng có Đỗ Nguyệt Sanh tham gia, Hứa Ngôn từ tay Smith, thật sự chỉ có thể nhận được đơn hàng dầu trẩu đơn giản như vậy sao?

Cửa phòng họp vừa đóng lại, trong phòng lập tức yên tĩnh.

Đỗ Nguyệt Sanh đã chi rất nhiều tiền để làm cách âm cho phòng sách và những nơi khác cực kỳ tốt.

Chỉ là, kiểu cách âm như vậy đối với Hứa Ngôn mà nói, hiệu quả không lớn.

Ngũ quan của anh quá nhạy bén, nhiều nhất chỉ có thể giảm đi một

chút âm lượng mà thôi.

“Hứa thân mến, bây giờ chúng ta hãy bàn về chuyện đồng thau đi.” Sử Mật Tư xoa tay, nóng lòng nói.

“Khoan đã.” Đỗ Nguyệt Sanh đi đến bên bàn, mở một chai rượu vang đỏ, rót cho mỗi người một ly.

“Chính vì tôi biết ngài Đại sứ đang cần gấp lô đồng thau này, mà trùng hợp cậu Hứa lại mang đồng thau đến, nên tôi mới làm cầu nối cho hai vị.” “Nhưng ngài Đại sứ cũng biết đấy, muốn thu thập được một lượng lớn đồng thau như vậy, thời gian, nhân lực và vật lực bỏ ra không phải là con số nhỏ.” Hứa Ngôn đi đến ngồi xuống bên cạnh Đỗ Nguyệt Sanh, đối với việc ông vượt mặt mình để đàm phán chuyện làm ăn, dường như không hề để ý.

Sử Mật Tư sững sờ, rồi cười nói: “Đó là đương nhiên, ngài Hứa đã nỗ lực vì việc này, tôi đại diện cho toàn thể công dân châu Âu, xin bày tỏ lòng kính trọng và biết ơn sâu sắc đến ngài.” Ông ta nói một tràng sáo rỗng, nhưng lại tuyệt nhiên không đề cập đến giá cả thực tế.

Cho dù đang vội vàng muốn hoàn thành thương vụ này, Sử Mật Tư cũng không quên kiếm chút lợi lộc từ đó.

Phía châu Âu thúc giục rất gấp, thậm chí đã duyệt một khoản tiền khổng lồ.

Bây giờ, nguồn hàng đồng thau đã có, gánh nặng trên vai Sử Mật Tư được trút bỏ, ông ta lập tức nảy sinh ý đồ xấu, muốn nhân cơ hội này vớ bẫm một phen.

“Ngài Đại sứ, tấm lòng cảm kích của ngài, tôi thay cậu Hứa nhận lấy.” “Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, về mặt giá cả, chúng ta phải nói chuyện cho rõ ràng.” Hứa Ngôn gật đầu theo, thậm chí không cần anh phải nói thêm một lời nào.

Trong lịch sử ghi lại, Đỗ Nguyệt Sanh cực kỳ ghét người nước ngoài.

Tuy vì thân phận nên không thể không xã giao giả tạo với họ, nhưng ông vẫn sẽ tìm lúc thích hợp để trút ra sự khinh thường và bất mãn trong lòng.

Vừa rồi An Na suýt nữa đã phá hỏng bữa tiệc, Đỗ Nguyệt Sanh vẫn ghi nhớ món nợ này, tính cả lên đầu Sử Mật Tư.

Đúng lúc, với tư cách là chủ tịch liên hiệp hội thương gia tô giới Pháp, việc ông ra mặt thay Hứa Ngôn đàm phán là hoàn toàn danh chính ngôn thuận.

"Chuyện này, ngài Đỗ, ngài cũng biết đấy, lục địa châu Âu chúng tôi cũng đang có chiến tranh, thực sự không thể chi ra quá nhiều tiền." Sử Mật Tư giả vờ khó xử nói.

"Tôi cũng chỉ xin đại diện cho bản thân và cậu Hứa, bày tỏ sự đồng cảm và thăm hỏi sâu sắc trước những gì người dân lục địa châu Âu phải gánh chịu." Lời của Đỗ Nguyệt Sanh đáp lại vô cùng trôi chảy.

Hoàn hảo sao chép lại lời của Sử Mật Tư lúc nãy.

Ý của ông rất rõ ràng.

Bàn chuyện tình cảm, được thôi.

Ép giá, mơ đi!

"Vậy sao, chẳng lẽ về giá cả, thật sự không thể du di một chút sao?" Nụ cười trên mặt Sử Mật Tư không còn giữ được nữa, sắc mặt cũng trở nên âm trầm.

Đỗ Nguyệt Sanh chỉ cười mà không nói, phòng họp lập tức trở nên yên lặng.

Hứa Ngôn biết, trong tình huống này, cần chính mình phải ra mặt.

“Ngài Đại sứ, tin rằng ngài cũng đã thấy, đất nước của tôi lúc này cũng đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng.” “Vốn dĩ, mấy tàu đồng thau này của tôi đã có người mua khác, chỉ là họ chưa trả tiền đặt cọc.” “Nếu ngài Đại sứ thực sự cảm thấy khó xử, vậy thì chúng ta mua bán không thành thì tình nghĩa vẫn còn, lần sau có cơ hội lại hợp tác.” Hứa Ngôn dùng một chiêu lấy lùi làm tiến.

Anh đã nắm được điểm yếu của Sử Mật Tư, không sợ vụ làm ăn này không thành.

“Hứa thân mến, số đồng thau này, cậu nhất định phải bán cho tôi!” Sử Mật Tư quả nhiên sốt ruột.

Trên vùng đất An Lạc khói lửa khắp nơi, không chỉ các phe phái quân phiệt mọc lên như nấm đấu đá nội bộ, mà các quốc gia khác cũng đang nhòm ngó miếng mồi béo bở này, muốn cắn một miếng thật đau.

Hứa Ngôn không phải nói dối, đồng thau của anh dù không bán cho ông ta, cũng không lo không tìm được người mua.

Nhưng phía châu Âu thì không thể chờ được nữa.

Đồng thau mà không đến nơi, những tổn thất không cần thiết về binh lính do vấn đề súng đạn gây ra, họ sẽ không thể chịu đựng nổi.

Hứa Ngôn cười nói: “Ngài Đại sứ, thương trường là chiến trường.

Làm ăn trong thời loạn lạc này, đều là treo đầu trên thắt lưng, không biết lúc nào có mệnh kiếm tiền mà không có mệnh tiêu.” “Hơn nữa, để thu thập được lượng đồng thau lớn thế này, đội tàu của tôi cũng đã phải trả giá rất đắt, các anh em của tôi không thể hy sinh vô ích được.” Anh đẩy hết mọi lý do, chủ yếu nhấn mạnh việc mình hết

lòng mưu cầu phúc lợi cho anh em thuộc hạ.

"Chuyện này…" Sử Mật Tư nhất thời không biết làm sao.

Ông ta đã nhìn ra, Đỗ Nguyệt Sanh rõ ràng đang chống lưng cho Hứa Ngôn, muốn chém mình một nhát thật đau.

Hứa Ngôn vui vẻ nấp sau lưng ông lớn, tọa hưởng ngư ông đắc lợi.

Xem tình thế này, hoặc là họ được như ý nguyện, hoặc là mình mất đi lô đồng thau, chờ đợt tiếp theo.

Đêm nay bước ra khỏi đây, chỉ có một bên có thể cười đến cuối cùng.

"Ngài Đại sứ, thực ra, chuyện này rất dễ giải quyết." Hứa Ngôn thấy thời cơ đã chín muồi, lại lên tiếng.

Với tư cách là một ông trùm kinh doanh tay trắng dựng nghiệp, kiếm được gia sản hàng trăm tỷ, đàm phán một thương vụ như thế này còn chưa đủ để khởi động.

Anh đi đến bên cạnh Sử Mật Tư, thì thầm vào tai ông ta một lúc, giải thích chi tiết kế hoạch kiếm tiền mà mình đã vạch ra.

Sử Mật Tư mặt mày từ u ám dần chuyển sang tươi cười, liên tục gật đầu không ngớt.

"Tốt, tầm nhìn và khí chất của ngài Hứa quả nhiên hơn người, thảo nào ngài Đỗ lại ưu ái ngài đến vậy." "Là do trước đó tôi suy nghĩ chưa đủ chu toàn, may mà có ngài Hứa nhắc nhở, quả thực như được khai sáng." Ông ta gần như nói hết những lời hay ý đẹp mà mình biết.

Chỉ cần áp dụng phương án của Hứa Ngôn, đối phương có thể kiếm bộn tiền, mà mình cũng có thể vớ bẫm mỏi tay.

Hoàn toàn là một cục diện đôi bên cùng có lợi.

Đỗ Nguyệt Sanh không có ngũ quan mạnh mẽ như Hứa Ngôn, hoàn toàn không biết anh vừa nói gì với Sử Mật Tư.

Nhưng vì tin tưởng và trực giác đối với Hứa Ngôn, ông vẫn chỉ mỉm cười quan sát, không tỏ ra chút bất mãn nào.

Chương 128

"Vậy thì cứ theo lời ngài Hứa, châu Âu chúng tôi sẽ mua toàn bộ sáu tàu đồng thau của ngài với giá hai mươi lăm vạn đại dương." "Xin mời ngài Đỗ làm chứng, chúng ta sẽ ký hợp đồng ngay bây giờ." Đỗ Nguyệt Sanh nghe đến mức giá này, trong đầu lập tức tính toán nhanh chóng.

Tổng lượng sáu tàu đồng thau, với giá thị trường hiện tại, tính thế nào thì lợi nhuận gộp cũng tăng gấp mấy lần.

Chỉ là ông không ngờ, Hứa Ngôn vì muốn gom được lượng đồng thau lớn nhất trong thời gian ngắn nhất, ban đầu đã giao toàn quyền cho Hoàng Lang, dù phải tăng giá cũng phải thu mua.

Cuối cùng, tổng số vốn bỏ ra là năm vạn đại dương.

Nhưng dù vậy, lợi nhuận ròng mà Hứa Ngôn kiếm được vẫn tăng gấp mấy lần.

"Rất tốt, chúc mừng ngài Đại sứ và cậu Hứa!

Thương vụ này thành công, Đỗ tôi cũng mừng cho hai vị." Đỗ Nguyệt Sanh lập tức cho người mang giấy bút hợp đồng đến, tận mắt chứng kiến hai người ký kết hợp đồng thương mại.

Hứa Ngôn cầm hợp đồng có chữ ký và con dấu của hai bên, ngón tay khẽ búng nhẹ.

Đồng thau đã bán xong, tiếp theo, sẽ là con đường thăng tiến của anh.

Việc đàm phán kinh doanh hoàn tất, ba người lại uống rượu vang trong phòng họp một lúc.

Sử Mật Tư dường như đã thấy cảnh đồng thau được chất lên tàu,

vượt biển xa xôi, ông ta không chỉ thu được vàng bạc thật vào túi, mà còn được Nữ hoàng ban thưởng, nhận được huân chương danh dự cao quý nhất của hiệp sĩ Lam Ti Đái.

Ông ta nhìn Hứa Ngôn, cảm thấy thuận mắt hơn vài phần.

Cộng thêm giọng nói quý tộc thuần túy của Hứa Ngôn, cũng khiến Sử Mật Tư không kìm được mà muốn thân cận hơn.

Có Hứa Ngôn đứng ra dàn xếp, Đỗ Nguyệt Sanh cũng hiếm khi ngồi lại với Sử Mật Tư lâu hơn một chút.

Nếu là trước đây, chỉ cần làm tròn bổn phận bề ngoài, ông tuyệt đối không thèm nói chuyện với người nước ngoài thêm một câu nào.

"Được rồi, chính sự đã thành, chúng ta cũng nên quay lại bên ngoài thôi." "Nếu không, chủ nhân bữa tiệc là tôi đây biến mất quá lâu, cũng không hay cho các vị khách quý." Đỗ Nguyệt Sanh đúng lúc nói một câu, coi như đặt dấu chấm hết cho cuộc đàm phán thương mại này.

Sử Mật Tư thấy Ước Hàn đã quay lại, liền bảo hắn đi cùng Triệu Quốc Trung đến bến tàu nhận hàng.

Còn ngân phiếu sẽ được giao ngay sau khi kiểm đếm xong đồng thau, tiền trao cháo múc.

Hứa Ngôn sau khi bước ra khỏi phòng họp, đi đến một cửa sổ ở góc đông nam, nhìn ra ngoài.

Màn đêm đã sâu, nhưng cả Thượng Hải đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt và phồn hoa hơn Trường Sa không biết bao nhiêu lần.

Ánh mắt anh dường như xuyên thấu màn đêm dày đặc, nhìn thấy đội quân nhỏ đang hành động nhanh chóng dưới bóng đêm.

Sau khi rời khỏi Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh cuối cùng cũng thể hiện ra mặt khác biệt với những đứa trẻ sáu bảy tuổi khác.

Thân hình nhỏ bé tựa như một con báo con lao đi trong màn đêm.

Động tác nhẹ nhàng, không một tiếng động.

Tốc độ nhanh đến mức Lý Song và đội cảnh vệ phía sau suýt nữa không theo kịp.

Cậu bé dường như nhận được sự chỉ dẫn nào đó, suốt đường đi băng tường vượt phòng, như vào chốn không người.

Ánh mắt sắc bén như dao, không có một chút ngây thơ trẻ con nào.

Lý Song theo sau, ánh mắt khóa chặt vào bóng dáng nhỏ bé phía trước.

Anh không ngạc nhiên khi một đứa trẻ nhỏ như vậy lại có thân thủ còn mạnh hơn cả nhóm đặc chủng binh đã qua huấn luyện đặc biệt của mình.

Anh chỉ biết, trước khi chia tay, Ngôn gia đã dặn dò, nhất định phải bảo vệ tốt cho Tiểu Khải Linh.

Tuyệt đối không để cậu bé gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Tiểu Khải Linh trong nháy mắt đã chạy qua ba con phố.

Hơi thở của người nhà họ Trương lúc có lúc không kia dường như ngày càng yếu đi.

“Nếu đã cố ý dẫn mình đến đây, không nên ngày càng yếu đi chứ.” Tiểu Khải Linh đột nhiên dừng bước, cảnh giác nhìn quanh.

Hơi thở đó dẫn cậu đi sâu vào khu đô thị, nếu là đặt bẫy, chẳng phải nên cách xa khu đô thị mới dễ ra tay và che mắt người khác hơn sao?

Lý Song và những người khác như nhận được mệnh lệnh, cũng đồng loạt dừng lại, tự giác chiếm lấy các vị trí có lợi theo phương vị Cửu Cung Bát Quái.

Âm thầm bảo vệ Tiểu Khải Linh ở trung tâm.

Tuy nhiên, Lý Song và những người khác tuy đều là tinh anh trong tinh anh, nhưng rốt cuộc không phải người nhà họ Trương.

Về cách phối hợp và độ ăn ý, cũng hoàn toàn không thể so sánh với những người bảo vệ ban đầu của Tiểu Khải Linh.

May mắn là, Hứa Ngôn cũng từng truyền dạy một chút kiến thức cơ bản của Thập lục tự phong thủy bí thuật cho những cảnh vệ thân cận nhất này.

Đề phòng tương lai khi xuống mộ, gặp phải tình huống cần sức mạnh tập thể để phá giải, sẽ không bị thiếu người.

Vì vậy, khi họ đứng vào vị trí, Tiểu Khải Linh chỉ liếc mắt một cái rồi khẽ gật đầu.

"Quả nhiên, vệ sĩ của Hứa đại ca quả thực không tầm thường." Cậu bé hiếm khi thầm khen một câu.

Trong mắt lóe lên một tia cười, nhưng rất nhanh lại trở về vẻ lạnh lùng thờ ơ.

Hơi thở của người nhà họ Trương vây quanh không dứt, lại gần như biến mất hoàn toàn, khiến cậu nhất thời không chắc chắn, thứ đang chờ đợi phía trước có phải là một cái bẫy hay không.

"Tại sao mình lại do dự?" Trong đầu cậu đột nhiên như bị sét đánh, có chút ngơ ngác nhìn hai tay mình.

Người nhà họ Trương, làm việc chưa bao giờ do dự thiếu quyết đoán.

Dù phía trước là cạm bẫy, cũng sẽ san bằng tất cả, trực tiếp đạp nát cạm bẫy đó.

"Mình đã hứa với Hứa đại ca, phải tìm được nhà báo về, chẳng lẽ

vì phía trước có thể là cạm bẫy mà lại nhát gan sao?" Hai chữ đó chợt lóe lên trong đầu, đâm vào lòng Tiểu Khải Linh một cái khiến cậu run rẩy.

Cậu dùng sức lắc đầu, đồng thời siết chặt nắm tay.

Tâm tư nhất thời rối loạn, nhưng không làm Tiểu Khải Linh mất bình tĩnh.

Cậu đột nhiên nhắm mắt lại, hơi thở cũng dần dần trở nên ổn định và kéo dài.

Sau vài nhịp thở, Tiểu Khải Linh lại mở mắt ra.

Đáy mắt đã trở lại một mảnh trong sáng.

"Chỉ với trò vặt vãnh này mà muốn hạ gục ta sao?" Ánh mắt cậu lạnh đi, đột nhiên nhìn xuống dưới chân, cả người vọt lên trời.

Phiến đá dưới chân đột nhiên vỡ tung, mấy bóng đen đuổi theo cậu lao lên từ dưới đất.

Tiểu Khải Linh còn chưa ra tay, Lý Song dẫn theo đội cảnh vệ thân hình như điện, trong lúc di hình hoán ảnh, đã chặn giữa hai bên.

"Khổn Tiên Tác, kết trận!" Lý Song lạnh lùng quát.

Mấy người trong đội cảnh vệ lại rút ra một sợi roi mềm màu đen từ thắt lưng, như rắn quấn về phía mấy bóng đen kia.

Bóng roi đan xen tạo thành một tấm lưới trời lồng lộng, từ mọi phía chặn đứng đường đột phá của những bóng đen.

Trông có vẻ có vài phần tương tự với chiêu thức của nhóm tinh anh Thủy Tiêu Ngũ Mạch dưới nước chặn đường Hứa Ngôn mấy ngày trước.

Thủy Tiêu Lục Nghệ của Hứa Ngôn còn vượt xa nhóm năm người tinh anh đó.

Trận pháp mà anh cải tiến và tinh luyện ra, tự nhiên càng lợi hại hơn một bậc.

"Thủy Tiêu Lục Nghệ, kết trận?

Là người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch?" Một trong những bóng đen nghi hoặc lên tiếng.

"Tại sao bọn họ lại dính vào đây, còn quay đầu giúp đỡ thằng con hoang này!" Một bóng đen khác vô cùng tức giận, nghiến răng nói ra sự khinh thường đối với Tiểu Khải Linh.

"Nói ai là con hoang." Một tiếng quát lạnh lùng truyền đến.

Tuy vẫn còn mang hơi sữa, nhưng cũng như sấm sét vang rền, như sét đánh vang trời.

Tiểu Khải Linh vốn đã ẩn mình trong bóng tối, đột nhiên xuất hiện như quỷ mị, lại đột nhập vào không gian đã bị roi mềm màu đen phong tỏa.

Tùy tay vung ra.

"Bốp bốp" mấy tiếng giòn tan, người vừa mắng cậu là con hoang, răng lập tức bị tát bay mấy cái.

"Mẹ kiếp!

Chương 129

Lão tử phế mày!" Người kia tuy bị Tiểu Khải Linh tát cho một cái, nhưng lại bị kích phát hung tính.

Một đôi mắt báo trợn trừng, trở tay rút ra một thanh trường đao sau lưng, chém thẳng xuống đầu Tiểu Khải Linh.

"Lão Thất, đừng manh động!" Người nói chuyện đầu tiên thấy vậy liền lớn tiếng ngăn cản.

Nhưng, đã muộn.

Ánh đao kia sáng như tuyết, đao mang bùng nổ.

Dường như có thể một đao xé toạc không gian, xé rách màn đêm dày đặc một khe hở.

Tiểu Khải Linh tuy đứng tại chỗ, trông chỉ nhỏ bé một mẩu, thậm chí còn chưa cao đến bụng dưới của đối phương.

Nhưng hai chân cậu vững vàng đạp trên đất, thân hình vững như bàn thạch, lại đối mặt với ánh đao mà không né không lùi.

Gió mạnh lướt qua, cuốn bay vạt áo và tóc cậu tung bay.

Trong khi đó, lưới roi dày đặc đã bao phủ lên đầu tất cả những người nhà họ Trương vừa hiện thân.

Tiểu Khải Linh nhìn chằm chằm vào ánh đao đang chém tới nhanh như chớp, đột nhiên giơ tay lên.

"Keng!" Sau một tiếng trầm đục, lưỡi đao kia lại bị cậu dùng hai ngón tay kẹp chặt giữa kẽ ngón.

Cậu ngẩng mắt lên cười lạnh.

"Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" "Cái gì?

Không thể nào!" Lão Thất kinh hãi kêu lên.

Hắn không thể tin được, một đao toàn lực của mình lại bị một đứa trẻ sáu bảy tuổi dễ dàng chặn lại.

Hơn nữa, chỉ dùng hai ngón tay.

Người cũng không dám tin, còn có Tiểu Khải Linh.

Cậu cũng là đột nhiên linh cảm chợt đến, dùng đến "Tá Tự Thiên" trong Thập lục tự phong thủy âm dương bí thuật mà Hứa Ngôn dạy.

Thậm chí, đã chuẩn bị sẵn tâm lý có thể sẽ bị trọng thương.

Không ngờ, hiệu quả lại tốt đến bất ngờ!

Nhưng nội tâm chấn động, bề ngoài lại không hề biểu lộ.

"Thu!" Ngay lúc những người nhà họ Trương bị cảnh tượng này làm cho chấn động, Lý Song và những người khác lại không hề bị ảnh hưởng.

Roi mềm từ những góc độ kỳ lạ chui ra, quấn lấy eo, cổ và tứ chi của những người nhà họ Trương, rồi đan xen vào nhau thành một tấm lưới, đảm bảo họ sẽ không thể thoát ra được.

"Chết rồi!" Dù có người nhà họ Trương nhận ra điều không ổn, muốn phá lưới mà ra, cũng không kịp nữa.

Cảnh tượng Tiểu Khải Linh thể hiện lúc nãy quá chấn động, dù chỉ khiến họ thất thần trong chốc lát, cũng là mất đi cơ hội cuối cùng để trốn thoát.

Chỉ có người dẫn đầu luôn cảnh giác không lùi bước, vào thời khắc cuối cùng khi trận roi mềm khép lại, đã lao ra ngoài.

Dù vậy, chân trái của hắn vẫn bị roi mềm quất mạnh một cái, cả người từ trên không rơi xuống, ngã mạnh xuống đất.

“Đừng để hắn chạy!” Tiểu Khải Linh eo dồn sức, cánh tay lại phồng lên gấp đôi, trực tiếp làm rách toạc tay áo.

Lão Thất chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ theo lưỡi đao truyền ngược lại, tay hắn trống rỗng, trường đao lại bị đối phương giật mất.

Hắn trở tay định nắm lại chuôi đao, thì nghe thấy một tiếng “beng”.

Lưỡi đao từ chỗ bị ngón tay Tiểu Khải Linh kẹp xuất hiện vết nứt, sau đó vỡ tan thành mảnh vụn.

Cảnh tượng này, một lần nữa khiến những người nhà họ Trương có mặt kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ dù thế nào cũng không thể tin vào mắt mình.

Dùng ngón tay kẹp vỡ lưỡi đao, dù là một người nhà họ Trương trưởng thành, cũng chưa chắc làm được.

Chỉ có tộc trưởng và ngoại gia chấp sự mới có được công lực cỡ đó, mà Tiểu Khải Linh, một đứa trẻ con đã làm được.

Điều này không khỏi khiến họ hoài nghi nhân sinh.

Đoạt đao, vỡ lưỡi, gần như hoàn thành trong cùng một lúc.

Tiểu Khải Linh thậm chí không thèm liếc nhìn những người khác, một đôi mắt khóa chặt vào người dẫn đầu đang ngã trên đất, lại đang giãy giụa muốn ẩn vào bóng đêm.

Mà Lý Song và những người khác tuy dùng roi mềm khống chế những người nhà họ Trương khác, nhưng không có nghĩa là không còn dư sức hỗ trợ Tiểu Khải Linh.

Tay còn lại, lại rút ra mấy cây phi tiêu dài bằng nửa lòng bàn tay, ném về phía người dẫn đầu.

Góc độ cũng hiểm hóc như vậy, khiến hắn đang di chuyển không thuận tiện phải lộn nhào một cách chật vật, lao đầu về phía Tiểu Khải Linh đang đuổi theo từ phía sau.

Nhưng người đó không hổ là nhân vật có thể đảm nhận vai trò lãnh đạo.

Tuy bị thương một chân, nhưng động tác của hai tay lại không hề rối loạn.

Đối diện với Tiểu Khải Linh là một loạt quyền tung ra như mưa, vừa công vừa thủ, bảo vệ mình kín kẽ không một kẽ hở.

Hắn đã nhìn ra, trước đó đã đánh giá sai về Tiểu Khải Linh.

Vốn tưởng rằng vệ sĩ bên cạnh cậu đã chết sạch, trên đường đào vong long đong lận đận, công lực sẽ không tiến mà lùi.

Không ngờ, cậu lại đi ngược lại, công lực còn tiến bộ đến đáng sợ.

Chẳng lẽ, tất cả những điều này đều liên quan đến người đàn ông đã cưu mang cậu, Hứa Ngôn?

Ý nghĩ này còn chưa kịp hình thành trong đầu, người dẫn đầu đã cảm thấy hai nắm đấm của mình dường như đánh vào một tấm sắt.

Một luồng sức mạnh khổng lồ bật ngược lại, hắn chỉ nghe thấy một tiếng "rắc" giòn tan, hai cánh tay đồng loạt gãy.

Cơn đau dữ dội khiến hắn lập tức tối sầm mặt mũi, ngất đi.

Tiểu Khải Linh dừng bước, do dự đưa tay sờ lên ngực.

Lúc nãy bị người dẫn đầu đánh trúng, trong cơ thể không hiểu sao sinh ra một luồng sức mạnh kinh khủng, theo lực đạo đánh vào cơ thể bật ngược lại.

Không ngờ lại trực tiếp làm gãy cả hai tay của người kia.

Trong cơ thể cậu, rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì!

Nhưng, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những chuyện này.

Nhìn những người này ở đây đặt bẫy, chính là nhắm vào cậu.

Vậy thì việc nhà báo mất tích, nói không chừng chính là mồi nhử để dụ cậu ra ngoài.

Tiểu Khải Linh chậm rãi đi đến bên cạnh người dẫn đầu ngồi xổm xuống, túm lấy cổ áo hắn xách lên.

"Nhà báo kia đâu?" Cậu đi thẳng vào vấn đề.

"Ân oán giữa chúng ta, đừng lôi người không liên quan vào." Người dẫn đầu phun ra một ngụm máu, nhếch mép cười.

"Ngươi cũng thông minh đấy, đoán được chuyện đó là chúng ta làm." "Bớt nói nhảm." Tiểu Khải Linh lạnh lùng nói: "Dù ngươi không nói, ta cũng có cách moi được câu trả lời từ miệng ngươi." Người dẫn đầu im lặng.

Hắn rất rõ Tiểu Khải Linh không phải đang nói khoác.

Thủ đoạn tra tấn của nhà họ Trương nhiều vô kể.

Đặc biệt là ngoại gia chấp sự, ai cũng có bản lĩnh khiến người ta sống không được chết không xong.

Tiểu Khải Linh tuổi tuy không lớn, nhưng dù sao cũng là con trai trưởng của tộc trưởng tiền nhiệm.

Những bí mật và thủ đoạn trong tộc mà cậu nên biết, một thứ cũng không thiếu.

Các đời Trương Khởi Linh, ai mà không phải trải qua quá trình này.

Hơn nữa, họ bắt nhà báo kia, vốn cũng là để dụ Tiểu Khải Linh ra

khỏi Hứa Ngôn.

Tuy phục kích thất bại, nhưng ít nhất mục đích đã đạt được, thực sự không cần thiết vì một người không quan trọng mà chịu những nỗi khổ da thịt đó.

Người dẫn đầu rõ ràng là một người rất biết tùy cơ ứng biến, im lặng một chút liền mở miệng khai ra.

Chương 130

"Người đang ở trong một nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô thành phố." Người dẫn đầu vừa dứt lời, liền nghe thấy một tiếng gầm giận dữ.

"Lão đại, tại sao ông lại nói cho nó biết chuyện này!" Người nói chuyện chính là Lão Thất đã bị Tiểu Khải Linh đánh bại hai lần.

Tuy hắn bị roi mềm của Lý Song và những người khác khống chế, nhưng vẫn luôn giãy giụa không ngừng, cố gắng thoát thân.

Không ngờ roi mềm đó là loại đặc chế, thân roi trông có vẻ trơn tru lại đầy những móc ngược, càng giãy giụa càng siết chặt, hoàn toàn không thể thoát ra.

Hắn đang lúc thất bại, lại nghe thấy người dẫn đầu khai ra một cách dứt khoát như vậy, càng cảm thấy không thể chấp nhận được.

Tiểu Khải Linh đến một cái liếc mắt cũng không thèm ban cho.

Cậu trực tiếp điểm huyệt người dẫn đầu, giao hắn cho Lý Song.

Lại im lặng phong tỏa huyệt đạo của những người khác, sau đó để Lý Song và những người khác trói tay chân họ lại.

Sau khi làm xong hai lớp bảo hiểm, mới thu lại roi mềm.

"Lý đại ca, các anh đưa người về, tôi đến nhà xưởng ngoại ô cứu người." Tiểu Khải Linh nói xong, quay người định đi, lại bị Lý Song gọi lại.

"Đợi đã, tôi đi với cậu." Anh thấy Tiểu Khải Linh nhíu mày, lại bổ sung: "Ngôn gia nói rồi, an nguy của cậu là trên hết, nếu tôi để cậu đi một mình, về thật sự không biết ăn nói thế nào với Ngôn gia." Một câu nói, đã dập tắt ý định từ chối của Tiểu Khải Linh.

“Tôi thấy không cần thiết.” Người dẫn đầu ho khan mấy tiếng, lắc đầu nói: “Tuy chúng tôi có để lại người ở nhà xưởng, nhưng hoàn toàn không phải là đối thủ của nó.” “Dù chỉ có một mình, cũng có thể dễ dàng cứu người đi.” Lý Song lại không dao động.

“Những người còn lại phải mang về, cũng cần người.” “Chỉ có đạo lý diệt cỏ tận gốc, làm gì có thằng ngốc nào thả hổ về rừng.” Tiểu Khải Linh vẫn dẫn theo Lý Song, ẩn vào bóng đêm.

Những người nhà họ Trương còn lại, thì bị người của đội cảnh vệ đưa về tàu hàng ở bến tàu.

Vừa hay, gặp Triệu Quốc Trung dẫn Ước Hàn đến kiểm đếm đồng thau.

Đội cảnh vệ trực tiếp đưa người đến một nhà kho nhỏ ở bến tàu.

Đây là nơi Hứa Ngôn tạm thời thuê, chuẩn bị làm nơi trung chuyển đồng thau.

Đợi đến khi đồng thau trên con tàu đầu tiên được dọn sạch, chất đống bên ngoài nhà kho.

Bọn họ mới chuyển người lên tàu.

Mọi việc đều được tiến hành có trật tự trong bóng tối, không bị bất kỳ ai phát hiện.

Đợi đến khi Hứa Ngôn cũng quay về, Tiểu Khải Linh và Lý Song cũng đã đưa nhà báo được giải cứu, an toàn trở về tàu.

Lúc Hứa Ngôn nhận được tin tức, cũng là lúc Triệu Quốc Trung đến báo cáo toàn bộ đồng thau đã được kiểm đếm xong.

Anh khẽ gật đầu với Lý Song, ra hiệu để sau hãy nói, rồi nhìn về phía Ước Hàn đang đợi ở không xa.

“Ngài Ước Hàn, xin ngài ký tên vào danh sách kiểm kê, chúng ta có

thể tiền trao cháo múc.” Hứa Ngôn ký tên trước, sau đó đưa danh sách cho Ước Hàn.

Đối phương lại chỉ nhìn anh, chần chừ không chịu nhận.

Vốn dĩ, Ước Hàn với tư cách là tâm phúc của Sử Mật Tư, quá trình đàm phán thương vụ này đáng lẽ phải có mặt.

Nhưng vì chuyện của An Na, lại bỏ lỡ cơ hội này.

Vì vậy, khi hắn nhìn thấy số tiền giao dịch trên hiệp nghị, mắt đều đỏ lên.

Hắn hoàn toàn không biết, Sử Mật Tư đã chấp nhận đề nghị của Hứa Ngôn, đã có một kế hoạch kiếm tiền khác.

Chỉ dựa vào kế hoạch đã định trước đó để phán đoán, lợi nhuận mà phe mình kiếm được đã bị thu hẹp đáng kể.

Vì vậy, đối với bản hiệp nghị này, hắn hoàn toàn bài xích.

Hứa Ngôn vừa thấy bộ dạng không muốn nhận ký tên của hắn, liền đoán được vấn đề nằm ở đâu.

Nhưng anh cũng không vạch trần, chỉ nhìn chằm chằm vào mắt Ước Hàn hỏi: “Ngài Ước Hàn, ngài còn có nghi vấn gì sao?” Ước Hàn chỉ vì mối quan hệ với Đỗ Nguyệt Sanh, mới có thái độ tốt hơn một chút với Hứa Ngôn ở bữa tiệc.

Nhưng từ trong xương tủy, hắn hoàn toàn khinh thường bất kỳ người An Lạc nào.

Ngay cả Đỗ Nguyệt Sanh, trong mắt hắn cũng chỉ là một tên lưu manh trọc phú, huống chi là Hứa Ngôn từ nơi khác đến.

Hoàn toàn là một gã nhà quê.

Bây giờ không có Đỗ Nguyệt Sanh và Sử Mật Tư ở đây, sự kiêu ngạo của hắn không thể kìm nén được nữa mà bộc lộ ra.

“Ngài Hứa, số đồng thau này của ngài, hoàn toàn không đáng giá từng đó tiền.” “Ngài hoàn toàn là đang thừa nước đục thả câu!” Hứa Ngôn thu lại danh sách, cười như không cười nhìn hắn.

“Thế nên?” Ước Hàn tưởng rằng mình đã áp chế được Hứa Ngôn về mặt khí thế, đắc ý dương dương nói: “Thế nên hiệp nghị này nên hủy bỏ.

Nếu ngài muốn trở thành bạn của châu Âu chúng tôi, tốt nhất nên chủ động đi tìm ngài Đại sứ để giảm giá.” “Tôi thấy, chẳng qua chỉ là một ít đồng thau, có tám chín vạn đại dương, đã đủ rồi.” Phải nói rằng, Ước Hàn tuy rất kiêu ngạo, nhưng ánh mắt rất độc, cũng là một nhân tài kinh doanh.

Chỉ trong quá trình kiểm đếm số lượng, đã ước tính được lợi nhuận gộp của sáu tàu đồng thau này.

Tám chín vạn đại dương mà hắn nói, vừa đủ để Hứa Ngôn hoàn vốn, và kiếm được một khoản nhỏ.

Còn mười mấy vạn đại dương tiết kiệm được, tự nhiên sẽ rơi vào túi của hắn và Sử Mật Tư.

“Ngài cảm thấy, ngài Sử Mật Tư đã bị hớ, hay là ngài cảm thấy ngài có quyền chi phối việc định giá của tôi?” Hứa Ngôn cười hỏi một câu.

Không đợi Ước Hàn trả lời, câu thứ hai của anh cũng đến.

“Nếu ngài có ý kiến về giá cả, tại sao không đề xuất trước mặt ngài Sử Mật Tư?” “Đương nhiên, bây giờ ngài cảm thấy giá cả không hợp lý, đã muộn rồi.

Hiệp nghị đã thành, ngài không muốn thực hiện thì trả khoản tiền bồi thường khổng lồ đi.” Hứa Ngôn nói đến đây, giọng đã dần dần lạnh đi.

“Ước Hàn, ngài lấy thân phận công dân châu Âu để gây áp lực cho tôi, âm mưu khiến tôi giảm bớt lợi nhuận, đồng thời còn muốn biến hành vi vi phạm hợp đồng của các người thành của tôi.” “Ai cho ngài tự tin, mọi chuyện đều có thể theo ý ngài?” Ước Hàn bị một tràng lời nói như súng liên thanh bắn cho mặt mũi đỏ bừng.

Hắn không ngờ Hứa Ngôn không những không ngoan ngoãn chấp nhận “ý tốt” của hắn, mà còn dám cãi lại, làm mất mặt hắn.

Quả thực là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Ước Hàn lạnh lùng nhìn Hứa Ngôn: “Ngài không muốn hủy bỏ hiệp nghị ban đầu, thay đổi giá cả sao?” Hứa Ngôn thì đưa danh sách và hiệp nghị cho Triệu Quốc Trung, lạnh lùng nói: “Quốc Trung, hãy chuyển lời vừa rồi của ngài Ước Hàn, không thiếu một chữ cho Đại sứ Sử Mật Tư.” “Và mời ngài Đỗ, người làm chứng, ra mặt, theo hiệp nghị này đòi tiền vi phạm hợp đồng, đồng thời hủy bỏ hợp tác thương mại lần này.” Anh dù không thông qua Sử Mật Tư, vẫn có thể tìm được kênh khác để bán đồng thau sang châu Âu.

Chỉ là lợi nhuận kiếm được sẽ ít hơn một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước tên người nước ngoài kiêu ngạo vô lễ này.

Ước Hàn vốn cũng chỉ muốn dọa Hứa Ngôn một chút, nếu anh ta ngoan ngoãn đổi giá, thì tự nhiên là tốt nhất.

Nhưng hắn không ngờ, Hứa Ngôn lại cứng rắn như vậy.

Không chỉ muốn đòi tiền vi phạm hợp đồng khổng lồ, thậm chí còn trực tiếp hủy bỏ thương vụ này.

Hắn rất rõ, sáu tàu đồng thau này có ý nghĩa gì đối với Sử Mật Tư.

Trong thời gian ngắn, cũng tuyệt đối không thể tìm được một thương gia thứ hai có thể thay thế Hứa Ngôn.

“Ngươi, Hứa Ngôn, ta cảnh cáo ngươi, hậu duệ vĩ đại của châu

Âu chúng ta, tuyệt đối không chấp nhận sự sỉ nhục và kiêu ngạo của ngươi!" Hắn trong lúc cấp bách lại quay ra cắn ngược, bắt đầu vu khống đổ lỗi cho Hứa Ngôn.

"Bớt con mẹ nó nói nhảm với lão tử đi!" Hứa Ngôn đến lúc này mới thể hiện ra bộ mặt quân phiệt côn đồ của mình.

Ngoài việc là một tinh anh kinh doanh, thân phận hiện tại của anh, càng là một quân phiệt nắm trong tay tinh binh, có thể uy trấn một phương!

Anh bây giờ chỉ thiếu một thân phận bình đẳng, là có thể so tài với Trần tư lệnh đang ở Trường Sa.

Nếu bỏ qua tất cả những thứ khác, bây giờ bóp chết Ước Hàn, còn dễ hơn bóp chết một con kiến.

Khí thế của anh vừa bung ra, Ước Hàn lập tức ngây người.

Hắn không hiểu tại sao sau lưng người đàn ông trước mắt này, dường như hiện ra một pho tượng ma thần khổng lồ.

Luồng khí đen kinh khủng đó lan tỏa ra, khiến hắn trong khoảnh khắc cảm thấy khó thở, toàn thân lông tơ dựng đứng, ngay cả hai chân cũng không kiểm soát được mà run rẩy.

Chúa phù hộ!

Hắn thề, trong khoảnh khắc đó, hắn thực sự có cảm giác bị ma quỷ nhắm đến, suýt nữa mất mạng!

"Ngươi, ngươi muốn làm gì!

Tên man rợ thô lỗ!" Ước Hàn còn cố gắng duy trì khí thế của mình, nhưng giọng nói run rẩy của hắn lại phơi bày hết sự yếu đuối của hắn.

Mấy người nước ngoài cao to lập tức vây lại, rút ra từng khẩu

súng chĩa thẳng vào Hứa Ngôn.

Nhưng rất nhanh, nhiều binh lính tinh nhuệ có thân hình không hề thua kém họ xuất hiện, từng khẩu súng có hỏa lực mạnh hơn của họ cũng lặng lẽ nhắm vào đầu họ.

Một cuộc đấu súng, sắp bùng nổ!

Chương 131

Chỉ cần ngón tay ai đó khẽ động, lập tức sẽ là cảnh máu thịt bay tứ tung.

Mồ hôi của Ước Hàn lập tức túa ra, hắn vội vàng giơ hai tay lên, liên tục nói: “Wowo!

Các vị, đừng manh động, đừng manh động!” “Kích động mẹ nhà cậu!” Hứa Ngôn lại không chút khách khí mà lao vút tới.

Mấy người nước ngoài còn chưa nhìn rõ động tác của anh, đã bị tước súng, đồng thời cũng bị bẻ gãy cả hai cánh tay.

Trong tiếng kêu la đau đớn, mấy người nước ngoài buông thõng hai tay, không chịu nổi cơn đau dữ dội, lần lượt ngã xuống đất rên rỉ không thôi.

Hứa Ngôn lại lạnh lùng đứng nhìn, thậm chí còn chán ghét lau tay vào tấm bạt bên cạnh.

“Ngài Hứa, ngài có ý gì đây?” Ước Hàn lạnh mặt, lại giành trước cắn ngược.

“Cậu không quản được chó của mình, tôi quản giúp cậu, phí tổn thất tinh thần và bồi thường, tính rẻ cho cậu, một vạn đại dương.” Hứa Ngôn lạnh nhạt buông một câu, lập tức khiến Ước Hàn xù lông.

“Cái gì?

Ngài đánh người của tôi, còn muốn tôi bồi thường một vạn đại dương?

Tôi sẽ đi kiện ngài tội tống tiền trước mặt ngài Đỗ!” “Xin cứ tự nhiên.” Hứa Ngôn thờ ơ nhún vai.

“Tôi cũng đang muốn hỏi ngài Sử Mật Tư, hợp đồng đã ký xong, hàng hóa kiểm kê không sai, chỉ còn bước cuối cùng là thủ tục giao nhận.

Trợ lý ông ta ủy thác lại trở mặt tại chỗ không nói, còn cầm súng uy hiếp.” “Đây là phong cách làm việc của người châu Âu các người sao?

Hứa Ngôn tôi tuy thân phận thấp kém, nhưng cũng không chịu nổi cái sự khinh người này, tiền vi phạm hợp đồng phải trả cho tôi một xu cũng không được thiếu.” “Chúng ta đường ai nấy đi, các người tìm người khác giỏi hơn đi!” Anh nói xong, quay người bỏ đi.

Miệng còn hét lên bảo Triệu Quốc Trung chuẩn bị xe, bảo Lý Song mang theo mấy người nước ngoài bị bẻ súng và gãy tay đi.

Lần này, đúng là đã chọc vào điểm yếu của Ước Hàn.

Điều hắn sợ nhất, chính là Hứa Ngôn từ chối thực hiện hợp đồng, không bán đồng thau cho họ nữa.

Dù sao nói đi nói lại, người gây sự hủy hợp đồng trước, chính là hắn, Ước Hàn.

Hơn nữa, sau lưng gã nhà quê Hứa Ngôn này, còn có Đỗ Nguyệt Sanh.

Đừng thấy vị vua Thượng Hải này đối với những người châu Âu như họ, bình thường cũng tươi cười chào đón, thường xuyên mời dự tiệc.

Nhưng cái sự tàn nhẫn trong xương tủy ông ta, còn có ánh sáng lạnh lẽo thỉnh thoảng lóe lên trong mắt, luôn khiến Ước Hàn trong lòng không tự chủ được mà run sợ.

Huống chi nếu thương vụ này bị hủy trong tay mình, Sử Mật Tư chắc chắn sẽ không tha cho mình!

Nghĩ đến đây, Ước Hàn chỉ có thể nén lại sự không cam lòng và tức giận trong lồng ngực, bước nhanh đuổi theo.

“Ngài Hứa, vừa rồi chỉ là một hiểu lầm.

Chúng ta là những người bạn tốt nhất, ngài chắc sẽ không để ý đến hiểu lầm nhỏ này chứ?” Hứa Ngôn dừng bước, nghiêng đầu chế giễu nhìn Ước Hàn.

“Hiểu lầm?

Thuộc hạ của ngài âm thầm mang theo hung khí đến gần tôi không nói, còn công khai cầm súng uy hiếp tôi, đây gọi là hiểu lầm?” “Tôi thấy, vẫn nên đến trước mặt ngài Đỗ và ngài Sử Mật Tư, phân xử cho rõ ràng, trả lại cho tôi một công đạo thì tốt hơn!” Anh nói xong lại làm bộ muốn đi.

Ước Hàn vội vàng một lần nữa chặn trước mặt anh, sắc mặt tái mét nói: “Có phải tôi đưa ngài một vạn đại dương, chuyện này coi như xong không?” Hứa Ngôn khoanh tay, lắc đầu.

“Đó là giá trước đó, vừa rồi ngài lại làm tổn thương sâu sắc tình cảm của tôi, nên giá cả phải tăng gấp đôi.” “Ba vạn đại dương, nếu không thì miễn bàn.” Trên người anh bây giờ còn tìm đâu ra được một chút phong độ quý ông, hoàn toàn là một tên lưu manh côn đồ.

Ước Hàn bị tức đến toàn thân run rẩy, đầu óc ong ong.

Nhưng hắn cũng biết, nếu không chi ra khoản tiền này, chuyện hôm nay không thể giải quyết êm đẹp được.

Hắn thật sự là mắt mù, trước đó sao lại nghĩ Hứa Ngôn là người dễ bắt nạt, mà cứ thế ngang nhiên mở miệng uy hiếp.

Bây giờ trộm gà không được còn mất nắm thóc, còn phải bồi thường ba vạn đại dương, chuyện này khiến hắn đi đâu mà nói lý?

Hứa Ngôn lười liếc nhìn Ước Hàn thêm một cái, cứ mặc hắn ở đó tự mình thay đổi sắc mặt.

Anh càng không lo, sẽ vì vậy mà bị Ước Hàn ghi hận, tương lai lại giở trò với mình.

Đêm nay giao tiếp với Sử Mật Tư, Hứa Ngôn ít nhiều đã nắm được tính cách của ông ta.

Càng không bỏ qua sự khó chịu lóe lên trong mắt Sử Mật Tư trong sự kiện An Na.

Chỉ cần giữa hai người này có một chút xích mích, Hứa Ngôn đều có thể thiết kế để tạo ra một vết nứt lớn như thung lũng Đông Phi.

Đấu với anh ư?

Thêm một trăm tên Ước Hàn nữa cũng không đủ!

Cuối cùng, Ước Hàn vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt, nuốt cục tức này.

Đừng thấy hắn là phụ tá của đại sứ châu Âu, trông có vẻ phong quang vô hạn.

Nhưng hắn cũng là một công tử ăn chơi cực kỳ phong lưu, tiêu tiền như nước.

Hai năm nay ở Thượng Hải, vàng bạc châu báu thu vào túi không kể xiết, nhưng cũng bị hắn tiêu xài gần hết.

Ba vạn đại dương, đủ để hắn đau lòng một thời gian.

Dưới sự cứng rắn của Hứa Ngôn, cuối cùng hắn vẫn phải đếm từng đồng bạc không thiếu một xu, mới đưa được những người nước ngoài bị bắt về.

Còn về cánh tay, tự đi tìm bệnh viện mà nối lại.

Và mấy khẩu súng đó, cũng bị Hứa Ngôn lấy cớ phòng ngừa "hiểu lầm" tái diễn, mà ngang nhiên thu vào túi của mình.

Ước Hàn thực sự không chịu nổi cục tức này, vội vàng ký tên vào danh sách kiểm hóa, giao ngân phiếu hai mươi lăm vạn đại dương, rồi dẫn người mang toàn bộ đồng thau đi.

Vốn dĩ, hắn một lần không thể mang đi nhiều đồng thau như vậy, định mượn nhà kho Hứa Ngôn thuê để tạm trữ.

Ai ngờ Hứa Ngôn lại đưa ra giá một ngàn đại dương một ngày tiền ký gửi và bảo vệ.

Ước Hàn tức giận, quyết không để Hứa Ngôn kiếm thêm được một chút lợi lộc nào.

Trực tiếp đến bến tàu thuê hai nhà kho với giá một ngàn năm trăm đại dương, lại thuê thêm một số cửu vạn, suốt đêm chuyển toàn bộ đồng thau đi.

Hứa Ngôn trở về tàu hàng của mình.

Trên bến tàu, đồng thau đóng thùng chất thành núi, các cửu vạn qua lại vận chuyển không ngớt.

Chỉ là, đã không còn liên quan gì đến anh nữa.

"Hoàng Lang à, thấy chưa, làm ăn có lúc, cần phải không từ thủ đoạn." Hứa Ngôn không quay đầu lại nói.

Phía sau anh, đứng một người gầy gò nhỏ bé.

Chính là Hoàng Lang vẫn chưa từng lộ diện.

Đừng thấy Hứa Ngôn đi dự tiệc của Đỗ Nguyệt Sanh, đàm phán với Sử Mật Tư, đều không mang theo Hoàng Lang.

Thực tế, Hoàng Lang lại đã tham gia toàn bộ quá trình một cách thực chất.

Hắn là chồn tinh, giỏi nhất là ẩn nấp và mê hoặc.

Cứ trốn trong bóng của Hứa Ngôn và Triệu Quốc Trung, hoàn toàn không ai có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

"Ngôn gia, lão Hoàng tôi đã được chỉ giáo." Hoàng Lang thành tâm thành ý nói.

Bây giờ hắn mới hiểu, dụng ý của Hứa Ngôn khi đưa hắn đến Thượng Hải "mở mang tầm mắt".

Lòng người khó lường, dục vọng khó lấp đầy.

Giao tiếp với người, phức tạp hơn nhiều so với giao tiếp với những tinh quái súc sinh trong núi.

Hoàng Lang muốn trở về núi sâu ở ẩn.

Nhưng, bây giờ là thời loạn.

Hoàn toàn không tìm được một nơi nào có thể tự tại yên tĩnh.

Hứa Ngôn đang cảnh báo hắn.

Nếu tương lai, có một ngày hắn lại bất đắc dĩ phải xuất sơn nhập thế, khi giao tiếp với người, có thể đề phòng hơn một chút.

Chương 132

Hứa Ngôn gật đầu.

Lời của Hoàng Lang không nhiều, nhưng rõ ràng đã hiểu được ý mà anh muốn biểu đạt.

Tương lai, dù Hoàng Lang còn theo bên cạnh mình hay không, ít nhất giữ được một phần cảnh giác cần thiết, cũng coi như mình đã trọn vẹn đoạn duyên phận này.

Hứa Ngôn tuy không nói nữa, nhưng Hoàng Lang lại thò đầu ra nhìn anh, dường như còn có điều muốn nói.

"Ngươi muốn nói gì?" Hứa Ngôn lười đoán, bèn hỏi thẳng.

Hoàng Lang gãi gãi sau gáy, cẩn thận hỏi.

"Ngôn gia, tôi thấy tên quỷ tóc đỏ này hôm nay bị ngài cho ăn quả đắng, chắc chắn sẽ tìm cách gỡ gạc lại.

Ngài không lo hắn giở trò với ngài sao?" "Cứ để hắn thử xem." Hứa Ngôn thản nhiên nói.

Nếu sau bài học đêm nay, Ước Hàn vẫn chưa học được cách khôn ngoan.

Vậy thì anh không ngại tiếp tục gõ cho cái đầu không có não đó một trận nữa.

Hoàng Lang không nói gì nữa.

Cũng phải, ai rơi vào tay Hứa Ngôn, cũng không có kết cục tốt đẹp, mình lo hão làm gì.

Đồng thau trên bến tàu, liên tục được vận chuyển mấy tiếng đồng hồ.

Thấy trời phía đông đã hửng sáng, cuối cùng mới coi như đã vào kho hết.

Chỉ đợi Sử Mật Tư lấy được giấy phép của hải quan, lại vận chuyển đến cảng biển, chất lên tàu viễn dương đi châu Âu.

Hứa Ngôn chỉ đứng ở mũi tàu xem một lúc, rồi mất hứng.

Anh nhớ ra Tiểu Khải Linh không chỉ cứu được nhà báo về, mà còn bắt gọn cả đám người nhà họ Trương đã giăng bẫy bắt người.

Lúc trước Lý Song đến báo cáo, Hứa Ngôn đang bận đối phó với Ước Hàn nên chưa để ý.

Bây giờ nhớ ra chuyện này, lập tức gọi Lý Song đến, hỏi lại cho kỹ.

Lý Song dường như là một chiếc máy quay phim hình người, kể lại quá trình Tiểu Khải Linh bắt giữ người nhà họ Trương một cách chi tiết.

Hứa Ngôn nghe mà gật đầu liên tục.

"Nhóc con này, không tệ nha!" Đùa chứ, đây là Trương Khởi Linh có giá trị vũ lực xếp hạng nhất ở hậu thế!

Nền tảng đã ở đó rồi, có thể kém đi đâu được.

Dù có sự phối hợp của Lý Song và những người khác, nhưng cậu bé mới sáu bảy tuổi đã có thể hạ gục đội người nhà họ Trương đó.

Đặc biệt là khi đối phó với người dẫn đầu, hoàn toàn dựa vào thực lực của chính mình mà dễ dàng chiến thắng.

Hứa Ngôn có một dự cảm, dù Lý Song và những người khác không ra tay, Tiểu Khải Linh bắt gọn bọn họ cũng chỉ là vấn đề thời gian.

"Đi thôi, trước tiên đi xem nhà báo kia, sau đó đi xem nhóc con đó."

Hứa Ngôn dưới sự dẫn dắt của Lý Song, đi về phía khoang thuyền sắp xếp chỗ ở cho nhà báo.

Anh ở chỗ nhà báo, chỉ ngồi một lúc ngắn.

Chẳng qua là nói vài lời an ủi, lại bồi thường một ít tổn thất tinh thần.

May mà, người nhà họ Trương chỉ muốn mượn nhà báo làm mồi nhử, dụ Tiểu Khải Linh ra ngoài.

Đối với bản thân nhà báo thì không hề động tay động chân hay chửi mắng, nhưng ít nhiều cũng bị một phen kinh hãi, Hứa Ngôn cũng không keo kiệt những gì nên bồi thường.

Nhà báo cũng đã lăn lộn trong cái xã hội phức tạp ở Thượng Hải này nhiều năm.

Hứa Ngôn tuy là người ngoại tỉnh, nhưng phong cách làm việc quyết đoán gọn gàng, lại rất giữ chữ tín.

Bây giờ xem ra, về mặt đối nhân xử thế càng là khéo léo, không chê vào đâu được.

Thêm vào đó là một xấp ngân phiếu dày cộp vào tay, anh ta càng không thể nói ra lời oán trách nào.

Ngược lại còn quay sang an ủi Hứa Ngôn, nói là do mình không cẩn thận, cứ như Hứa Ngôn mới là người bị hại thực sự.

Mãi cho đến khi rời khỏi tàu hàng, đi trên bến tàu, để cơn gió sớm mai thổi qua, cái đầu nóng mới dần dần bình tĩnh lại.

Hồi tưởng lại những lời mình vừa nói, còn có cái bộ dạng vội vàng nhận trách nhiệm về mình, không khỏi rùng mình một cái.

Không phải chứ, lẽ nào Hứa Ngôn đó, còn biết thuật mê hoặc lòng người gì đó?

Đây không phải là chuyện của hồ ly tinh mới làm sao?

Bất kể nhà báo trong lòng nghĩ gì, Hứa Ngôn lúc này đã thong thả đi vào khoang thuyền của Tiểu Khải Linh.

Sau sự kiện bất ngờ hôm đó, Hứa Ngôn đã đổi cho cậu sang phòng bên cạnh mình.

Nhưng anh vừa vào cửa, đã phát hiện mình đến không đúng lúc.

Người không có trong phòng.

Hỏi thăm người hầu gần đó, nói là đã xuống khoang thuyền bên dưới.

"Bên dưới?" Hứa Ngôn nghe vậy liền hiểu, là nhóc con đi tìm đám người nhà họ Trương đó.

"Xuống dưới xem sao." Hứa Ngôn chính là đến để hóng chuyện.

Anh muốn xem, Tiểu Khải Linh không dựa vào mình có thể đi được bao xa.

Tàu hàng càng xuống khoang dưới, càng đơn sơ, thậm chí là bẩn thỉu lộn xộn.

Dưới boong tàu đều là kho hàng, dù có dọn dẹp hàng ngày, vẫn có một mùi gì đó không thể xua đi.

Hứa Ngôn đi xuống một mạch, nhưng lông mày cũng không nhíu một cái.

Khoang thuyền bên trên tuy sạch sẽ gọn gàng, nhưng không giam được người nhà họ Trương.

Hơn nữa gây ra động tĩnh lớn, lại gọi người của đội tuần tra đến, thì phiền to.

Đồng thau vốn đặt trong khoang thuyền bên dưới, đã được dọn

sạch hết.

Ngược lại có đủ chỗ, dù người nhà họ Trương nhất thời thoát ra, còn có Hứa Ngôn trông chừng, bọn họ một người cũng đừng hòng chạy thoát.

Hứa Ngôn đến bên dưới, thấy Tiểu Khải Linh một mình đối mặt với bảy tám người nhà họ Trương, mà về khí thế lại không hề lép vế, không khỏi lại gật gù.

"Được lắm nhóc con này, cái khí thế nghé con không sợ hổ này, so với ta cũng không kém là bao." Anh mặt dày tự dát vàng lên mặt mình trước, sau đó tĩnh tâm lại, xem Tiểu Khải Linh sẽ thu phục đám người nhà họ Trương này như thế nào.

"Thằng nhóc con, mày là một đứa con hoang, còn lấy tộc trưởng tiền nhiệm ra nói chuyện.

Nếu không phải vì mày, ông ấy cũng sẽ không chết!

Huyết mạch nhà họ Trương chúng ta càng sẽ không bị mày làm ô uế!" Một tiếng chửi rủa độc địa truyền đến.

Hứa Ngôn mí mắt khẽ giật, ánh mắt không khỏi lạnh đi.

Mẹ của Tiểu Khải Linh, đúng là người ngoại tộc.

Nhưng vì nơi bộ tộc sinh sống, cũng bị thiên thạch ô nhiễm, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể bà, có thể nói là ngang ngửa với Trương Khởi Linh tiền nhiệm.

Mà Tiểu Khải Linh là sự kết hợp của hai người, độ tinh khiết của huyết mạch, trong các đời Trương Khởi Linh của nhà họ Trương, có thể nói là kiệt xuất.

Nếu nói chuyện khác, đó là chuyện riêng trong tộc nhà họ Trương, anh cũng không quản được nhiều.

Nhưng nếu nói Tiểu Khải Linh làm ô uế huyết mạch nhà họ Trương, thì đám người nhà họ Trương này còn không đủ tư cách bám víu vào cậu đâu.

Hứa Ngôn đang nghĩ, thì nghe Tiểu Khải Linh lạnh lùng nói: "Các đời Trương Khởi Linh trong tộc, đều là người có huyết mạch tinh khiết nhất gia tộc." "Cha ta là người chấp pháp công minh, chính trực vô tư, tại sao lại chọn ta làm Trương Khởi Linh kế nhiệm?

Chẳng lẽ các người còn muốn vu khống ông ấy thiên vị?" Câu nói này, quả thực là đâm trúng tim đen của đám người nhà họ Trương.

Dù Trương Khởi Linh tiền nhiệm kết hôn với người ngoại tộc, phạm vào tộc quy.

Nhưng lại không có một ai dám nói, ông là người sẽ vì tư lợi mà làm trái pháp luật, mưu lợi cho con trai mình.

"Hừ, tuổi còn nhỏ, miệng lưỡi sắc bén, mày nghĩ mày nói như vậy, vị trí tộc trưởng tương lai vẫn là của mày sao?" Lão Thất luôn không ưa Tiểu Khải Linh, lời nói càng là chỗ nào cũng khó nghe.

Tiểu Khải Linh liếc hắn một cái, ánh mắt như dao.

Chương 133

Lão Thất im bặt, cứng họng nhìn Tiểu Khải Linh, lại một chữ cũng không nói nên lời.

Vừa rồi trong cái liếc mắt đó, hắn lại thấy một ảo ảnh Kỳ Lân khổng lồ sau lưng Tiểu Khải Linh.

Trong ghi chép của tộc nhà họ Trương, đã từng có ghi lại.

Nếu người trong gia tộc, huyết mạch chí chân chí thuần.

Trong một số trường hợp, sau lưng sẽ xuất hiện ảo ảnh Kỳ Lân.

Chẳng lẽ, thằng nhóc này thật sự là người có huyết mạch chí chân chí thuần được nhắc đến trong ghi chép?

"Các người bây giờ nghi ngờ thân phận của ta, chẳng qua là vì mẹ ta không phải người nhà họ Trương." "Nếu huyết mạch của ta là tinh khiết nhất trong tộc, các người còn có quyền gì nghi ngờ ta?" Tiểu Khải Linh dồn dập truy vấn.

Lão Thất bị khí thế của cậu áp đảo, nhất thời không nghĩ ra được lời nào để phản bác.

Ngược lại là người dẫn đầu kia, suy tư nhìn Tiểu Khải Linh, đột nhiên mở miệng.

"Vậy thì ngươi cũng phải chứng minh trước, huyết mạch của ngươi, không làm ô uế người nhà họ Trương, mà ngược lại là chí chân chí thuần trong tộc." "Chậc, nếu nói về huyết mạch, ai có thể thuần khiết hơn ta." Hứa Ngôn trong lòng thầm phàn nàn.

Anh là huyết thống được hệ thống ban thưởng, trực tiếp kéo đầy BUFF.

Nhưng anh cũng rất tò mò, Tiểu Khải Linh rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể chứng minh huyết thống của cậu là chí chân chí thuần?

"Rất đơn giản." Giọng của Tiểu Khải Linh lại truyền đến.

"Trong tộc nghiệm chứng huyết mạch thế nào, ta sẽ nghiệm chứng như thế, cái đó tổng không thể làm giả được." "Chỉ là, ta bây giờ đang bị tộc truy sát, ngay cả các người cũng là theo dấu vết của ta mà đến, e rằng không đợi ta về đến tộc, nghiệm chứng huyết mạch, đã chết bất đắc kỳ tử rồi." Nghe đến đây, Hứa Ngôn suýt nữa bật cười.

Trương Khởi Linh hậu thế, là một người như quả bầu câm.

Một ngày không nói được mấy chữ, lại không có sở thích đặc biệt gì.

Không ngờ, thực tế lại là một tiểu quỷ lém lỉnh.

Kỹ thuật đào hố chờ người nhảy này, không nói là điêu luyện, cũng là hạng nhất.

"Ý của ngươi, là muốn chúng ta làm vệ sĩ cho ngươi?" Người dẫn đầu nhìn chằm chằm Tiểu Khải Linh, lạnh lùng nói.

"Không được!

Chúng ta mà bảo vệ thằng nhóc này, trong tộc cũng sẽ không tha cho chúng ta!" Lão Thất lập tức nhảy ra phản đối.

Ngoài việc hắn thật sự ghét Tiểu Khải Linh, càng sợ hơn, là vạn nhất Tiểu Khải Linh thật sự huyết mạch chí chân chí thuần, tương lai kế thừa vị trí Trương Khởi Linh, thì mình đã đắc tội với cậu sâu như vậy, tuyệt đối không có quả ngon để ăn.

Hắn nói xong, liền vô thức muốn bày ra tư thế phòng thủ.

Nhưng huyệt đạo trên người chưa được giải, hắn đến tay cũng

không giơ lên được.

Vì vậy, một giây sau một luồng chưởng phong ập đến, chính xác tát vào mặt hắn.

Lần này răng rụng ít hơn một chút, cũng chỉ năm sáu cái.

Người dẫn đầu nhìn bộ dạng miệng đầy máu của Lão Thất, không khỏi giật giật khóe mắt.

"Nó chẳng qua chỉ nói mấy câu, ngươi đánh rụng cả hàm răng của nó rồi." "Hắn đáng bị đánh!" Tiểu Khải Linh không hề nao núng.

"Cứ gọi ta là thằng nhóc con, chưa lột da nó ra, là ta đã nể mặt các ngươi rồi!" Giữa lời nói của cậu, đã ẩn hiện khí thế của một Trương Khởi Linh vĩ đại.

Người dẫn đầu không nói nữa, mà nhìn Tiểu Khải Linh rất lâu.

"Lão đại, ông đừng bị thằng nhóc... nhóc con này mê hoặc, không thể làm chuyện ngu ngốc được!" Lão Thất thấy người dẫn đầu dường như có chút dao động, không chịu từ bỏ mà còn muốn ngăn cản.

Chỉ là hắn cuối cùng cũng không phải là người không biết rút kinh nghiệm, kịp thời đổi thằng nhóc con thành nhóc con.

Nếu không, mấy cái răng còn lại trong miệng hắn, e rằng cũng không giữ được.

"Chuyện này quan trọng, các người cứ suy nghĩ cho kỹ, ta cho các người thời gian." "Nhưng một khi đã quyết định đứng về phía ta, thì không có đường lui.

Ta tuy tuổi nhỏ, nhưng cũng không dung chứa kẻ phản bội đâm sau lưng!" Tiểu Khải Linh cuối cùng buông một câu, đại diện cho việc cậu đã chuẩn bị kết thúc cuộc đối thoại này.

“Được, ta sẽ cân nhắc.” Câu trả lời của người dẫn đầu, không nằm ngoài dự đoán của Hứa Ngôn.

Bề ngoài xem ra, lựa chọn đi theo Tiểu Khải Linh, mới là quyết định ngu ngốc nhất.

Dù cậu là con trai của Trương Khởi Linh tiền nhiệm, nhưng cũng là đứa con hoang bị tộc công khai trục xuất và truy sát.

Thế lực thân tín trong tộc, sớm đã bị đánh tan tác, không thành khí hậu.

Nhưng, nói đây là một ván cược, nguyên nhân là, một khi Tiểu Khải Linh nghiệm chứng được độ tinh khiết của huyết mạch.

Đặc biệt là lấy được tín vật và truyền thừa của tộc trưởng tiền nhiệm, thì đó là đại thế đã thành, không ai có thể gây sóng gió được nữa.

Đến lúc đó, những người như họ đã một lòng theo bảo vệ, sẽ là cánh tay trái phải của Trương Khởi Linh thế hệ mới, tâm phúc tuyệt đối.

Đó mới là một bước lên trời, phú quý không thể tả.

Tiểu Khải Linh không nói gì thêm, quay người bỏ đi.

Mãi cho đến khi sắp đi ra khỏi khoang thuyền, mới thấy Hứa Ngôn đang dựa vào vách thuyền, chờ cậu.

“Nói xong rồi?” “Ừm.” “Hiệu quả không tệ?” “Cũng được.” “Mấy phần chắc chắn có thể thu phục được?” “Sáu phần.” Hai người một hỏi một đáp, câu trả lời của Tiểu Khải Linh lại ngắn gọn hơn nhiều so với lúc nãy.

“Tại sao mới có sáu phần?” Hứa Ngôn nhíu mày.

Với điều kiện hiện tại của Tiểu Khải Linh, có bảy tám phần chắc

chắn cũng gần như vậy.

“Bọn họ biết sau lưng em có anh, nhưng không biết, anh cũng có huyết Kỳ Lân.” Tiểu Khải Linh ý vị sâu xa nói.

Nếu nói về độ tinh khiết của huyết mạch, ai có thể so được với Hứa Ngôn.

Nếu anh thật sự có ý, muốn thu phục nhà họ Trương về dưới trướng, thì mình hoàn toàn không có một chút cơ hội thắng nào.

“Vị trí Trương Khởi Linh này, tất nhiên là của em, điểm này em cứ yên tâm.” Hứa Ngôn không muốn gánh vác trách nhiệm của nhà họ Trương.

Càng không muốn tự dưng mỗi mười năm lại mất trí nhớ một lần, cả đời đi tìm thân phận thật của mình.

Chỉ cần anh thay đổi vận mệnh ban đầu của Tiểu Khải Linh, lại nghĩ cách loại bỏ di chứng cho cậu.

Nhà họ Trương, vẫn sẽ nằm trong tay mình.

“Được rồi, lần này em biểu hiện không tệ, lát nữa anh dẫn em ra phố, chúng ta đi mua kẹo ăn.” Hứa Ngôn đi tới, đưa tay ra xoa đầu Tiểu Khải Linh.

Tiểu Khải Linh nào có để anh dễ dàng được như ý.

Ngay trong hành lang chật hẹp mà di chuyển né tránh.

Chỉ là dù cậu né tránh thế nào, Hứa Ngôn cũng như hình với bóng, lòng bàn tay luôn không rời đỉnh đầu cậu ba tấc.

Sự áp chế tuyệt đối về sức mạnh này, từng khiến Tiểu Khải Linh nhiều lần cảm thấy nhục nhã.

Nhưng dần dần, suy nghĩ của cậu đã thay đổi.

Đặc biệt là lần này, sau khi trực tiếp giao đấu với người nhà họ Trương, cậu phát hiện tốc độ tiến bộ của mình có thể dùng từ kinh khủng để hình dung.

Dù có sự giúp đỡ của Lý Song và đội cảnh vệ, nhưng cậu có thể dễ dàng khống chế người dẫn đầu, điều này trước đây hoàn toàn không dám nghĩ tới!

Người có thể đến truy sát mình, ai mà không phải là tinh anh!

Dù cậu từ nhỏ đã trải qua huấn luyện tinh anh nghiêm ngặt, nhưng làm sao có thể đuổi kịp những người nhà họ Trương đã trải qua huấn luyện tương tự, lại còn nhiều hơn mình mấy chục năm.

Tất cả những điều này, đều là vì Hứa Ngôn!

Hai người cứ như vậy trong cuộc đối chiến gần như đùa giỡn, giao đấu một hồi, cuối cùng kết thúc bằng việc Tiểu Khải Linh bị Hứa Ngôn xoa rối tóc.

Những người nhà họ Trương bị bắt, trước khi chưa suy nghĩ rõ ràng, huyệt đạo sẽ không được giải hoàn toàn.

Cứ ba tiếng một lần, dưới sự phòng thủ kết trận của Lý Song và đội cảnh vệ, sẽ được giải tạm thời một lúc, phòng ngừa thời gian quá dài, kinh mạch và huyết dịch không thông, để lại di chứng gì đó.

Việc cụ thể, Hứa Ngôn tự nhiên sẽ không tham gia.

Anh không muốn việc gì cũng lo liệu hết cho Tiểu Khải Linh, cái gì nên để cậu rèn luyện, thì nên rèn luyện cho tốt.

Chương 134

Trải qua nhiều sóng gió, sau này mới có thể đảm nhận tốt hơn vai trò Trương Khởi Linh kế nhiệm.

Trước khi trở lại boong tàu, Hứa Ngôn lại kiểm tra mạch tượng cho Tiểu Khải Linh một lần nữa.

Sau một hồi giao đấu, anh rất lo lắng tiềm lực trong cơ thể Tiểu Khải Linh sẽ bị kích phát, dẫn đến tai nạn xảy ra.

Nhưng sau khi kiểm tra, lại khiến anh có chút nghi hoặc.

Tiềm lực vốn có thể tra ra được, lại biến mất không dấu vết.

“Không nên thế, dù là mình ra tay can thiệp, cũng không nên nhanh như vậy.” Hứa Ngôn đối với chuyện này trăm bề không thể giải thích được.

Nhưng bây giờ cũng không có phương pháp kiểm tra nào tốt hơn, chỉ có thể chú ý quan sát chặt chẽ.

Anh mang theo tâm sự đi lên boong tàu, đột nhiên một trận gió thơm ập đến.

Có người đột nhiên lao vào lòng anh, vui vẻ nói: “Ngôn ca ca, em đến rồi, anh có nhớ em không?” Hơi ấm và mùi hương quen thuộc mềm mại khiến Hứa Ngôn bất giác siết chặt vòng tay, ôm trọn thân hình nhỏ nhắn ấy vào lòng. "Nhớ chứ, tiểu La nhi, anh nhớ em rồi." Anh thật sự rất nhớ cô.

Tính ra cũng đã nửa tháng hai người không gặp mặt.

Nói không nhớ là nói dối. "Hì hì, em biết mà!

Ngôn ca ca thương em nhất." Nhạc Khỉ La vùi đầu vào lòng Hứa

Ngôn, không ngừng cọ cọ, chẳng hề để ý đến ánh mắt của những người xung quanh.

Hiện tại, hầu hết người trên thuyền đều là người của Hứa Ngôn.

Bọn họ đều biết Nhạc Khỉ La luôn ở bên cạnh Hứa Ngôn, thân phận phi thường.

Thấy cảnh này, họ cũng không cảm thấy có gì không ổn. "Được rồi, để anh xem nào, vội vã đi đường như vậy, có mệt không?" Hứa Ngôn nhẹ nhàng đẩy Nhạc Khỉ La ra một chút, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới.

Không biết có phải ảo giác không, nhưng hình như Nhạc Khỉ La cao hơn trước một chút.

Ngũ quan cũng tinh xảo hơn, dung mạo rạng rỡ hút hồn.

Nhạc Khỉ La vừa đến tuổi trăng tròn đã hóa thành bán yêu.

Từ đó về sau, cô ngừng phát triển, mãi mãi giữ dáng vẻ của một thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi.

Nhưng bây giờ nhìn lại, cô trông như thiếu nữ mười tám, mười chín, thanh tú như ngọc, e ấp như nụ hoa chớm nở, càng thêm quyến rũ. "Thế nào, em có phải xinh đẹp hơn không?" Nhạc Khỉ La mặc cho Hứa Ngôn ngắm nhìn mình, thậm chí còn xoay một vòng để khoe. "Ừm, tiểu La nhi của anh đương nhiên là xinh đẹp nhất thiên hạ, không ai sánh bằng." Hứa Ngôn nói câu này, nhưng trong đầu lại thoáng qua gương mặt của Doãn Tân Nguyệt, Hoắc Tam Nương và những người khác.

Tuyệt sắc giai nhân, mỗi người một vẻ.

Nhạc Khỉ La linh động xinh đẹp không cần phải bàn, nhưng so với một Hoắc Tam Nương đầy quyến rũ thì có phần nhạt nhẽo như nước lã.

Nhưng trong lòng Hứa Ngôn bây giờ, Nhạc Khỉ La chắc chắn đứng đầu, cho dù có thêm cả trăm mỹ nhân tuyệt sắc khác cũng phải xếp sau.

Lời ngon tiếng ngọt luôn dễ làm lay động lòng người.

Nhạc Khỉ La tuy lòng dạ sắt đá, hoàn toàn không hiểu tình yêu nam nữ là thứ gì, nhưng cô cảm thấy chỉ cần được ở bên Hứa Ngôn, nhìn thấy gương mặt anh, nghe thấy giọng nói của anh là trong lòng vui sướng vô cùng.

Bất kỳ người phụ nữ nào khác chỉ cần liếc nhìn anh một cái, cô đã hận không thể móc mắt họ ra.

Lúc bế quan trước đó, cô toàn tâm toàn ý hấp thu tinh huyết của quái thú để tăng tu vi.

Sau khi xuất quan, dù biết tin Hứa Ngôn đã đến Thượng Hải nhưng không tìm thấy bóng dáng hay hơi thở của anh ở đâu, khiến Nhạc Khỉ La vô cùng khó chịu.

Cô cảm thấy ở Văn Huyện như thế này chẳng có chút ý nghĩa nào.

Vì vậy, khi biết Hứa Ngôn bảo cô cũng đến Thượng Hải, cô đã vội vã lên đường ngay lập tức. "Em đến đúng lúc lắm, vũ hội lần sau anh sẽ có bạn nhảy rồi." Hứa Ngôn xoa đầu Nhạc Khỉ La.

Mái tóc mát lạnh mượt mà, quả nhiên vẫn dễ chịu như vậy. "Vũ hội lần sau?

Vậy bạn nhảy trước đó của anh là ai?" Điểm chú ý của Nhạc Khỉ La lại hoàn toàn khác.

Đôi mắt đẹp của cô hơi nheo lại, trong lời nói tra hỏi ẩn chứa một tia tà ý. "Không có bạn nhảy nữ, chỉ có một bạn nhảy nam, Triệu Quốc Trung." Hứa Ngôn cười tủm tỉm nói.

Thấy mắt Nhạc Khỉ La sáng lên, anh mới véo nhẹ chóp mũi cô. "Hũ giấm nhỏ." Hai người đang nói chuyện ngọt ngào thì có người đến báo: "Ngôn gia, trên bến tàu có một cô gái Tây tóc trắng, nói là muốn gặp ngài." "Cô gái Tây tóc trắng?" Hứa Ngôn ngẩn ra.

Chưa kịp nhớ ra đó là ai, anh đã bị đấm nhẹ mấy cái vào ngực. "Ngôn ca ca, anh còn nói bên cạnh không có phụ nữ, vậy người tìm đến tận đây là ai!" Hứa Ngôn cười khổ, nắm lấy bàn tay nhỏ bé chẳng dùng chút sức nào của cô. "Đừng đoán bừa, chắc là người anh vô tình giúp đỡ, muốn đến tìm anh để cảm ơn thôi." Trong lòng anh đã có phỏng đoán, liền ra lệnh cho người đưa cô gái Tây kia tới.

Anh lại dỗ ngọt, bảo Nhạc Khỉ La quay về khoang thuyền, sợ cô không vui, không cho người ta nói câu nào đã lấy mạng người ta mất.

Nhạc Khỉ La ban đầu không chịu, nhưng bị Hứa Ngôn hứa sẽ đưa đi dạo phố vui chơi mới miễn cưỡng bước vào khoang thuyền.

Nhưng cô cũng không ngoan ngoãn ngồi yên nghỉ ngơi, mà ghé vào cửa, hé một khe nhỏ để nhìn ra ngoài.

Hứa Ngôn đứng trên boong tàu, vừa nhìn đã thấy một người phụ nữ cao ráo xinh đẹp đi theo sau người hầu lên thuyền.

Mái tóc bạch kim của cô lấp lánh dưới ánh mặt trời, vô cùng bắt mắt. "Diana?

Sao cô ấy lại tìm được đến đây?" Hứa Ngôn lập tức nhớ ra người đó là ai.

Chính là Diana, người đã tranh cãi không dứt với John ở bữa tiệc tối qua, suýt nữa đã phá hỏng bữa tiệc của Đỗ Nguyệt Sanh.

Lúc đó anh thấy John bắt nạt một người phụ nữ nên đã lên tiếng bênh vực, không ngờ cô ấy lại tìm đến tận đây.

Diana vừa đứng vững trên boong tàu đã thấy Hứa Ngôn đứng cách

đó không xa.

Cô lập tức mỉm cười, vui mừng gọi: "Hứa tiên sinh, ngài quả nhiên ở đây!" Hứa Ngôn mỉm cười bước tới, đang định bắt tay cô.

Không ngờ đối phương lại như chim én về tổ, lao thẳng vào lòng anh. "Tốt quá rồi, tôi còn tưởng ngài đã rời khỏi Thượng Hải." Phụ nữ phương Tây nhiệt tình cởi mở, Hứa Ngôn đã trải nghiệm nhiều lần.

Đối với hành động này của cô, anh cũng không thấy có gì lạ.

Nhưng Nhạc Khỉ La đang lén nhìn trong khoang thuyền thì không thể chịu đựng được nữa.

Cô đá tung cửa khoang, không nói một lời, vung tay chộp về phía người phụ nữ đang ngã trong lòng Hứa Ngôn. "Tiện nhân, trông như ma quỷ, vừa đến đã lao vào lòng đàn ông, đúng là lẳng lơ!" Miệng cô cũng không tha người, nhưng đáng tiếc, tiếng An Lạc của đối phương chỉ biết vài câu.

Đối với những lời cao siêu như vậy thì hoàn toàn không hiểu.

Tuy ngôn ngữ bất đồng, nhưng sát khí trong mắt Nhạc Khỉ La thì có thể nhìn thấy rõ.

Diana hét lên một tiếng, càng rúc sâu vào lòng Hứa Ngôn. "Tiểu La nhi, đừng quậy!" Trán Hứa Ngôn giật giật, sao anh lại quên mất bà cô nhỏ này chứ.

Miệng thì hét lên, tay thì siết chặt đẩy người đẹp trong lòng ra, đồng thời nắm lấy cổ tay Nhạc Khỉ La thuận thế kéo một cái, giam cô chặt trong vòng tay mình. "Ngôn ca ca, anh đừng cản em!

Em phải giết con tiện nhân này!" Nhạc Khỉ La không ngừng giãy giụa.

Yêu lực của cô bây giờ đã đột phá cảnh giới đại yêu.

Tuy vẫn chưa đuổi kịp công lực của Hứa Ngôn, nhưng nếu dốc toàn lực vẫn có thể đấu được vài chiêu.

Chương 135

Nhưng độ trung thành do hệ thống cố định, cùng với sự trân trọng và ỷ lại của chính cô đối với Hứa Ngôn, đều khiến cô không thể dùng sức.

Đặc biệt là khi bị giam trong lòng Hứa Ngôn, tay chân cô càng mềm nhũn, như thể toàn bộ yêu lực đều bị rút cạn.

Đừng nói là giãy giụa, ngay cả nói chuyện cũng trở nên yếu ớt. "Tiểu La nhi, đó là Diana, cô ấy đến từ châu Âu.

Lễ nghi ở đó thân mật hơn một chút." Hứa Ngôn kiên nhẫn giải thích. "Cái châu gì đó là kỹ viện ở đâu vậy?

Người cũng không trông nổi, để chạy ra ngoài thế này à?

Tú bà với ma cô đi đâu ăn hại cả rồi!" Lời của Nhạc Khỉ La vừa thốt ra, Hứa Ngôn không nhịn được mà lồng ngực rung lên, bật cười thành tiếng. "Hứa tiên sinh?

Người này là ai, hung dữ quá!" Diana tuy bị Hứa Ngôn đẩy ra, nhưng anh đã dùng lực khéo léo, chỉ đưa cô đến nơi an toàn chứ không làm cô bị thương.

Vừa đứng vững, cô quay đầu trừng mắt nhìn Nhạc Khỉ La, hỏi Hứa Ngôn.

Biết vậy đã đuổi tiểu La nhi sang thuyền khác rồi.

Hứa Ngôn thở dài.

Tranh chấp giữa phụ nữ là đau đầu nhất.

Kiếp trước, bên cạnh anh mỹ nữ như mây, ai cũng thông minh hiểu chuyện.

Trong thế giới của người trưởng thành, ai cần gì lấy nấy, dù có vài người không biết điều tranh giành ghen tuông cũng bị anh loại bỏ.

Vì vậy, tuy xung quanh có nhiều ong bướm nhưng luôn hòa thuận.

Nay ở một không gian khác bắt đầu lại, người đầu tiên có được lại là một loli bạo lực có tính chiếm hữu cực mạnh.

Quả thực có chút đau đầu.

Nhạc Khỉ La vốn đang bị Hứa Ngôn thu hút sự chú ý, không ngờ người phụ nữ tóc trắng kia lại nói một tràng xì xồ.

Tuy cô không hiểu, nhưng lại đọc được biểu cảm trên mặt cô ta.

Tóm lại, chắc chắn không phải lời tốt đẹp gì!

Nhạc Khỉ La là người không thể chịu được một hạt cát trong mắt.

Trước mặt Hứa Ngôn cô là mèo con, nhưng trước mặt tất cả sinh vật khác, cô chính là một con hổ cái chính hiệu!

Cô nhướng mày, giơ tay thả ra một chuỗi người giấy rối.

Lũ rối gào lên ám ảnh, lượn lờ bay về phía Diana.

Người đến từ châu Âu xa lạ, làm sao từng thấy thủ đoạn quỷ dị kinh khủng này.

Diana hét toáng lên, bị lũ người giấy đuổi chạy toán loạn khắp boong tàu.

Nhạc Khỉ La cố tình muốn làm cô ta mất mặt, không vội để lũ rối làm hại Diana, chỉ điều khiển chúng như đuổi gà đuổi vịt, nhàn nhã đuổi theo cô ta không ngừng. "Tiểu La nhi, đừng quậy!" Hứa Ngôn cũng giơ tay, phóng kình lực về phía những con rối giấy.

Lũ rối giấy đang bay lượn đầy trời như bị sa vào vũng lầy, bị mắc kẹt tại chỗ không thể động đậy.

Anh nắm năm ngón tay lại, những con rối giấy cũng bị "kéo" xuống, toàn bộ rơi vào lòng bàn tay Hứa Ngôn. "Ngôn ca ca, anh giúp cô ta không giúp em!" Nhạc Khỉ La lập tức sa sầm mặt, bất mãn oán trách. "Khách đến là khách!

Anh còn chưa rõ ý đồ của người ta mà em đã trêu đùa, đây không phải là đạo tiếp khách." Hứa Ngôn tuy có thể trực tiếp dùng mệnh lệnh áp chế, nhưng anh lại không nỡ đối xử với Nhạc Khỉ La như vậy.

Cho nên, nha đầu nhà mình thì mình cưng, chỉ có thể nói lý lẽ thôi.

May thay, Nhạc Khỉ La tuy quen thói không nói lý, nhưng trong thời gian ở bên Hứa Ngôn, cô cũng đã nắm rõ tính khí của anh.

Khi anh chịu nói chuyện tử tế, mọi việc đều dễ dàng.

Một khi giọng điệu lạnh đi, đó là lời cảnh báo nên biết điều mà dừng lại.

Nếu còn tiến thêm một bước, đến mức một chữ cũng không muốn nói, đó là lúc anh thật sự tức giận.

Nhạc Khỉ La quan sát kỹ một chút.

Tuy Hứa Ngôn vẫn cười nói với cô, nhưng ý cười đã nhạt đi vài phần.

Nếu cô còn tiếp tục tùy hứng, e rằng sẽ tiến đến giai đoạn thứ hai. "Vậy được rồi, em không động đến cô ta.

Nhưng nếu cô ta còn động tay động chân với anh, em sẽ bẻ tứ chi, cắt lưỡi cô ta!" Nhạc Khỉ La nói xong, lại lạnh lùng liếc Diana một cái.

Người sau tuy bị cô liếc một cách khó hiểu, nhưng một cảm giác sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng khiến cô ta không khỏi rùng mình.

Vội vàng quay đi, không dám nhìn vào mắt Nhạc Khỉ La nữa.

Dùng ánh mắt "dạy dỗ" người phụ nữ phương Tây kia một trận, Nhạc Khỉ La mới chủ động rời khỏi vòng tay Hứa Ngôn. "Ngôn ca ca, em đi tìm Tiểu Khải Linh đây." Hứa Ngôn cũng mừng khi đẩy được củ khoai lang nóng bỏng này đi, không chút do dự bán đứng Tiểu Khải Linh. "Đi đi, đi đi, hôm qua cậu bé mới đưa mấy người nhà họ Trương từ bên ngoài về, còn chưa trấn áp được, em đến giúp nghĩ cách đi." Chiêu này gọi là di họa sang đông.

Anh phải làm rõ ý đồ của Diana, xem có phải lại liên quan đến John hay không.

Còn về việc Tiểu Khải Linh phải đối phó với Nhạc Khỉ La thế nào... thì cứ để "trẻ con" chúng nó tự giao lưu với nhau đi.

Mắt Nhạc Khỉ La lại sáng lên, như thể nhìn thấy món đồ chơi gì đó thú vị.

Nói cũng lạ, một bán nhân bán yêu như cô, lại đặc biệt hợp duyên với Tiểu Khải Linh mang trong mình huyết kỳ lân, có khả năng trừ tà diệt yêu.

Có lẽ vì cùng nhau khám phá huyết thi mộ ở Tiêu Tử Lĩnh, Trường Sa, mà từ đó kết thành một đoạn hữu tình vượt qua cả sự đối lập.

Cô lập tức không để ý đến Diana nữa, nhanh chân chạy xuống khoang thuyền dưới boong. "Xin lỗi cô, Diana tiểu thư, con bé nhà tôi được nuông chiều quen rồi, làm cô sợ hãi." Hứa Ngôn ôn tồn lễ phép xin lỗi.

Anh vốn đã giúp Diana giải vây, lại thêm người cao lớn tuấn tú, khí chất bất phàm.

Cùng với giọng nói từ tính ôn hòa và thái độ dịu dàng lịch sự, lập

tức xoa dịu được tâm hồn nhỏ bé đang hoảng sợ của Diana. "Hứa tiên sinh, chuyện này không liên quan đến ngài, không cần phải xin lỗi tôi." Diana cảm thấy mặt mình hơi nóng lên.

Người đàn ông Việt Nam xuất sắc này, vậy mà lại có phong độ và quyến rũ hơn cả John. "Không biết Diana tiểu thư tìm tôi có chuyện gì không?" Hứa Ngôn không muốn lãng phí thời gian vào những lời khách sáo qua lại.

Anh trực tiếp mở miệng, hỏi thẳng ý đồ của đối phương.

Cú chuyển hướng này quá nhanh, Diana vốn còn muốn nghe thêm những lời khen ngợi và tâng bốc.

Không ngờ đối phương lại đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp đổi chủ đề. "Tôi đến là muốn cảm ơn Hứa tiên sinh, vì hôm qua đã trượng nghĩa ra tay." Đôi mắt màu tím violet của Diana, dưới ánh mặt trời càng thêm lộng lẫy mê người.

Cô chăm chú nhìn Hứa Ngôn, chiếc cằm và cái cổ thon dài tạo thành một đường cong duyên dáng.

Những sợi lông tơ nhỏ mịn trên má cũng hiện rõ dưới ánh nắng.

Ở góc độ này, cô trông đẹp đến nao lòng.

Vẻ mặt đáng thương khiến người ta không nỡ từ chối yêu cầu của cô.

Hứa Ngôn không đáp lời cô, mà tiếp tục mỉm cười ra vẻ lắng nghe.

Chương 136

"Nghe... nghe nói, quy tắc bên An Lạc các ngài là sau khi được giúp đỡ, phải mời người ta một bữa cơm.

Cho nên tôi muốn hỏi, Hứa tiên sinh có bằng lòng nhận lời, để tôi mời ngài một bữa không?" Diana không đợi được Hứa Ngôn trả lời, đành phải nói hết câu. "Chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi, Diana tiểu thư khách sáo quá rồi.

Còn về bữa cơm, tôi thấy cũng không cần thiết." Hứa Ngôn lắc đầu.

Anh đâu có mù, sao không thấy được sự né tránh trong mắt cô.

E rằng đây không phải là một bữa tiệc đơn thuần, mà là một bữa tiệc Hồng Môn.

Anh từ chối, quả nhiên khiến Diana hoảng hốt.

Dường như quên mất lời cảnh cáo trong ánh mắt của Nhạc Khỉ La lúc nãy, cô vội lao đến bên Hứa Ngôn, nắm chặt lấy tay anh. "Hứa tiên sinh, tại sao chứ?

Tôi chỉ muốn bày tỏ lòng biết ơn của mình, ngay cả cơ hội này cũng không thể cho tôi sao?" Cô ta tha thiết muốn thuyết phục Hứa Ngôn, dáng vẻ này càng khiến anh chắc chắn rằng, sau lưng nhất định là John giở trò.

Xem ra Diana này không chỉ là một kẻ lụy tình, mà còn không có tam quan logic bình thường.

Đối với người hôm qua ra tay tương trợ, hôm nay vì để lấy lòng người yêu mà có thể quay lưng bán đứng?

Trong mắt Hứa Ngôn lóe lên tia lạnh lẽo.

Xem ra, tối qua anh đã lo chuyện bao đồng rồi.

Diana thấy Hứa Ngôn vẫn không đồng ý, sự lo lắng và thất vọng trong mắt càng hiện rõ.

Ngay khi cô định thử cách khác, Hứa Ngôn lại lên tiếng: "Nếu Diana tiểu thư đã thành tâm như vậy, Hứa mỗ mà còn từ chối thì quả là không có phong độ." Diana mắt sáng rực, hai tay nắm chặt tay Hứa Ngôn hơn. "Vậy là anh đồng ý rồi?" "Đúng vậy, chỉ là một bữa cơm thôi, nếu có thể làm Diana tiểu thư yên lòng, Hứa mỗ bằng lòng đi cùng." Hứa Ngôn cũng muốn xem, rốt cuộc John đã giăng cho mình cái bẫy gì.

Và Diana vì một người đàn ông, sẽ làm đến mức nào.

Dù sao thì anh vẫn chưa giành được thân phận cao hơn trong biên chế, không vội rời khỏi Thượng Hải.

Có chút chuyện để giết thời gian, tại sao lại không làm chứ.

Diana trực tiếp báo tên Bách Nhạc Môn, nói rằng đã đặt trước rồi, bảy rưỡi tối không gặp không về.

Hứa Ngôn vui vẻ đồng ý, rồi cho Lý Song lái xe đưa cô về.

Anh thì đứng trên boong tàu xoa cằm.

Lại là Bách Nhạc Môn.

Lần trước Phó quan Lâm mời ăn cơm, cũng đặt ở Bách Nhạc Môn, kết quả lại giúp mình quen biết Đỗ Nguyệt Sanh.

Lần này Diana mời ăn cơm, cũng ở Bách Nhạc Môn, Hứa Ngôn vô cùng mong đợi những chuyện có thể xảy ra.

Hy vọng sẽ là một vở kịch hay, cũng không phụ công anh một phen biết rõ mà giả vờ ngây ngô.

Tối nay tuy là có hẹn với người đẹp, nhưng không ai quy định

Hứa Ngôn không thể mang theo bạn gái.

Nếu để Nhạc Khỉ La biết anh đi ăn cơm với con quỷ Tây tóc trắng kia mà bỏ cô sang một bên, chắc chắn sẽ quậy tưng bừng.

Nhưng Hứa Ngôn lại không muốn Nhạc Khỉ La phá hỏng kế hoạch của mình, lựa chọn duy nhất chỉ có thể là nói thẳng. "Cái gì?

Con quỷ cái đó hại anh một lần không thành, lại còn muốn thử lại lần nữa?" Nhạc Khỉ La nghe Hứa Ngôn kể sơ qua đầu đuôi câu chuyện, một chưởng đập nát cái bàn trước mặt. "Ngôn ca ca, anh đợi đó, em đi hái cái đầu của nó về cho anh!" Cô nói xong liền phi thân lên, tóc bay không cần gió, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như phủ một lớp sương tuyết, trông vô cùng lạnh lùng và đáng sợ. "Chờ đã, tổ tông bé nhỏ của tôi, em quay lại đây." Hứa Ngôn đưa tay ra, túm lấy mắt cá chân Nhạc Khỉ La rồi lôi cô xuống, giam chặt trong lòng.

Thái dương anh lại bắt đầu giật giật.

Con nhóc này hễ không vừa ý là đòi đánh đòi giết, nghe chuyện lúc nào cũng chỉ nghe một nửa.

Nhưng biết làm sao được, con bé nhà mình, chẳng phải là phải cưng chiều sao? "Còn chờ gì nữa?

Em đi giết sạch bọn chúng, xem ai còn dám có ý đồ với anh!" Nhạc Khỉ La dù đang nằm trong lòng Hứa Ngôn, vẫn mang vẻ mặt sát khí đằng đằng.

Hứa Ngôn chính là vảy ngược của cô, kẻ nào động vào, chết!

Hài lòng xoa xoa mái tóc Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn thậm chí còn có xúc động muốn hôn lên má cô một cái.

Cái tính bảo vệ người của mình này, giống anh!

Anh thích!

Thích thì thích, nhưng lý lẽ vẫn phải nói.

Hứa Ngôn cứ ôm Nhạc Khỉ La như vậy, lại đem kế hoạch của mình ra phân tích, giảng giải một lần nữa. "Cho nên, một nhát chém chết thì không sướng, từ từ hành hạ, để cô ta tự làm tự chịu mới đã, Ngôn ca ca, có phải ý này không?" Nhạc Khỉ La ngẩng đầu nhìn Hứa Ngôn.

Sao cô lại cảm thấy, cách làm của Ngôn ca ca hình như... sảng khoái hơn nhỉ? "Được rồi, em nghe anh, dù sao có em ở đây, không ai động được vào anh đâu." Vẻ tự tin chắc nịch của Nhạc Khỉ La khiến Hứa Ngôn nhìn thấy mà lòng không khỏi rung động.

Con nhóc này, thật đáng yêu quá đi.

Chưa đợi màn đêm buông xuống, Hứa Ngôn đã dẫn Nhạc Khỉ La và Lý Song ra ngoài.

Tiểu Khải Linh còn phải ở lại "thuần phục chim ưng", có cậu bé trấn giữ, mấy người nhà họ Trương kia không gây ra được sóng gió gì.

Còn một lúc nữa mới đến giờ hẹn buổi tối.

Hứa Ngôn giữ lời hứa, đưa Nhạc Khỉ La đi dạo phố mua sắm thả ga.

Trừ hai mươi lăm vạn đại dương kiếm được từ việc bán dầu đồng không thể động đến, trong túi anh vẫn còn tiền vớt được từ tay John.

Tối nay nếu thằng nhóc đó vẫn chưa biết điều, Hứa Ngôn không ngại moi thêm xương tủy từ người nó một phen.

Anh đầu tiên chọn cho Diana một bộ sườn xám gấm dệt màu trắng ánh trăng.

Trên đó thêu hoa văn mây, trông vô cùng thanh lịch và tao nhã.

Lại cực kỳ hợp với màu tóc của Diana.

Không thể đi tay không đến buổi hẹn, đó là phong cách trước nay của anh.

Dù Diana có ý đồ khác, cũng không cản trở Hứa Ngôn kiên trì nguyên tắc của mình.

Tiếp theo, chính là lúc Nhạc Khỉ La khởi động chế độ mua sắm.

Những thứ hay ho ở Thượng Hải, nhiều hơn ở Trường Sa rất nhiều.

Hứa Ngôn chiều chuộng cô, hễ cô nhìn trúng thứ gì, đều không do dự mua ngay.

Lý Song lại xách đầy túi lớn, bắt chước như hồi ở Trường Sa, cứ ra khỏi tiệm là lại bỏ đồ vào xe.

Đã vận chuyển về thuyền một xe đầy, mà Nhạc Khỉ La vẫn chưa có ý định dừng lại. "Tiểu La nhi, thời gian sắp hết rồi, còn phải mang đồ về nữa là không kịp đâu." Hứa Ngôn đành phải lên tiếng nhắc nhở. "Em còn mấy bộ đồ chưa thử, Ngôn ca ca, anh đợi thêm chút nữa đi mà." Giọng Nhạc Khỉ La từ phòng thử đồ vọng ra.

Trong các cửa hàng bách hóa ở Thượng Hải, thứ hấp dẫn Nhạc Khỉ La nhất chính là các tiệm quần áo.

Ở đây không chỉ có trang phục truyền thống của An Lạc, mà còn có cả quần áo phương Tây và phương Đông vượt biển mà đến.

Vốn dĩ Nhạc Khỉ La cũng muốn thử trang phục dân tộc của đảo Cước Bồn, nhưng bị Hứa Ngôn ngăn lại.

Chương 137

Vẻ mặt nghiêm túc và không cho phép từ chối của anh lập tức dập tắt ý nghĩ đang manh nha của cô nhóc.

Tuy nhiên, sau khi xem qua vô số quần áo đẹp mắt, Nhạc Khỉ La đã ném trang phục của nước Cước Bồn ra sau đầu.

Vừa vướng víu tay chân, sau lưng còn phải đeo một cái gối.

Chẳng ra thể thống gì, đi đường cũng không bước nổi.

Thế thì đánh đấm kiểu gì!

Hứa Ngôn bất lực nhìn chiếc đồng hồ quả quýt trong tay.

Cô nhóc chỉ chọn đồ, thay đồ thôi mà đã mất gần hai tiếng.

Xem ra hiện tại vẫn chưa có ý định kết thúc.

Còn một tiếng nữa là đến giờ hẹn.

Nói không chừng, sẽ bị muộn.

Anh đang định nghiêm túc hơn một chút, gọi Nhạc Khỉ La ra, thì đột nhiên có người đâm sầm vào lòng anh.

Không những không xin lỗi, mà còn định quay người bỏ chạy.

Hứa Ngôn nhanh tay nhanh mắt tóm lấy cổ áo sau của người đó, nhẹ nhàng nhấc bổng lên.

Vóc người nhỏ bé, cân nặng cũng không đáng kể.

Chỉ là mặc một bộ quần áo vá chằng vá chịt, ngửi còn có mùi.

Một cửa hàng bách hóa đông như dệt cửi, sao lại để ăn mày trà trộn vào được?

Thượng Hải, một nơi vừa là thiên đường vừa là địa ngục.

Vừa là động vàng son khiến người ta say mê, cũng là địa ngục trần gian nơi người chết đói đầy đường, thảm cảnh khắp nơi.

Hứa Ngôn từng xem tư liệu hình ảnh về Thượng Hải cũ, đối với sự phân hóa hai cực như trời với đất, cũng như sự chai sạn của cả người giàu lẫn người nghèo, anh có ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Anh gần như ngay lập tức cảm nhận được túi tiền của mình bị động vào lúc va chạm.

Thế nên mới ra tay bắt người. "Thả tôi ra, mau thả tôi xuống!" Tên ăn mày nhỏ bị nhấc bổng lên không trung, không ngừng giãy giụa.

Trong giọng nói tức tối, lại mang theo một chút mềm mại ngọt ngào.

Hứa Ngôn nhìn chằm chằm vào một đoạn cổ trắng ngần lộ ra của người đó, thầm nghĩ: "Ôi, đây là thiên kim nhà nào đang trải nghiệm nỗi khổ nhân gian đây?" "Trả lại túi tiền cho tôi, tôi sẽ thả cậu ra." Hứa Ngôn thử mặc cả. "Túi tiền của ông tôi làm sao biết ở đâu, đừng có ngậm máu phun người!" Tên ăn mày nhỏ tay chân không ngừng quẫy đạp, muốn thoát khỏi tay Hứa Ngôn.

Đáng tiếc mũi chân cậu ta không chạm đất, căn bản không dùng được sức, ngược lại còn khiến mình xoay vòng không ngừng trong tay Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn tiện tay lắc lắc cậu ta.

Một tiếng "loảng xoảng" vang lên, theo sau là một cái túi căng phồng lăn ra từ trong lòng cậu ta. "Này, đây là cái gì?" Hứa Ngôn không vội nhặt lên, dùng mũi chân khều khều cái túi. "Ai biết được có phải ông đâm vào tôi, rồi cố tình nhét vào lòng tôi để hãm hại tôi không." Dù bị bắt được tang vật, tên ăn mày nhỏ vẫn cứng miệng.

Sự náo động ở đây đã kinh động đến bảo an của cửa hàng.

Nghe tiếng bước chân hỗn loạn ngày càng gần, tên ăn mày nhỏ cũng giãy giụa càng kịch liệt. "Không thừa nhận?

Vậy tôi giao cậu cho phòng tuần tra, để họ hỏi cho ra nhẽ." Hứa Ngôn dùng mũi chân câu lấy túi tiền, hất lên, nhẹ nhàng bắt vào tay.

Rồi làm bộ định xách tên ăn mày nhỏ đi về phía các bảo an đang chạy tới. "Được rồi được rồi, xin lỗi, tôi sai rồi, không dám nữa đâu!" Tên ăn mày nhỏ sợ đến nhắm chặt mắt, liên tục kêu la xin tha.

Lại nghe thấy tiếng bước chân dần dần xa đi, cuối cùng biến mất.

Một lúc lâu không nghe thấy động tĩnh gì đặc biệt, cậu ta mới miễn cưỡng mở một mắt ra.

Trước mắt vẫn là những hàng giá treo đầy quần áo, nhưng những khách hàng lúc nãy còn ồn ào náo nhiệt dường như đột nhiên biến mất.

Ngay cả người đàn ông đã bắt được cậu ta, cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Tên ăn mày nhỏ vội vàng chạy ra khỏi cửa hàng, những quầy hàng bán đồ khác bên ngoài cũng trống không.

Cửa hàng bách hóa rộng lớn dường như chỉ còn lại một mình cậu ta. "Này, có ai không?" Tên ăn mày nhỏ thử gọi một tiếng.

Giọng nói của cậu ta vang vọng trong không gian trống trải, không có ai đáp lại.

Tên ăn mày nhỏ càng hoảng sợ, lại co giò chạy về phía cửa ra của trung tâm thương mại.

Nhưng dù cậu ta chạy thế nào, cuối cùng vẫn quay lại chỗ cũ, nơi cậu ta định trộm túi tiền nhưng thất bại. "Tiểu La nhi, em lại nghịch ngợm rồi." Hứa Ngôn nhíu mày, nhìn tên ăn mày nhỏ đã hôn mê trong

tay.

Trên cổ cậu ta dán một con rối giấy, đang phát ra ánh sáng tím quỷ dị.

Người giấy rối ngoài việc có thể tấn công vật lý, còn có một chiêu là kéo người vào ảo cảnh.

Trừ khi Nhạc Khỉ La gỡ con rối giấy đi, nếu không mọi tổn thương gây ra cho con rối đều sẽ chuyển sang người bị mắc kẹt trong ảo cảnh.

Ban đầu, cô đã dùng chiêu này để khống chế Nguyệt Nha, ép Vô Tâm không dám mạnh tay xé con rối, chỉ có thể khuất phục yêu cầu của cô.

Mà Nguyệt Nha bị mắc kẹt trong ảo cảnh, lại còn lầm tưởng mình chính là "Nhạc Khỉ La", suýt nữa đã thay cô chết trong ảo cảnh.

Hứa Ngôn có ấn tượng sâu sắc với tình tiết này, chỉ là không ngờ Nhạc Khỉ La lại dùng chiêu này với một tên ăn mày nhỏ. "Hừ, một tên ăn mày, chết thì chết thôi.

Ai bảo nó gây phiền phức cho chúng ta!" Nhạc Khỉ La mặc một bộ váy bồng kiểu Tây, đi một đôi bốt da bò được đánh bóng loáng, đắc ý xoay hai vòng trước mặt Hứa Ngôn. "Không nói chuyện đó nữa, Ngôn ca ca, anh xem em có đẹp không?" "Đẹp, tiểu La nhi của anh dù mặc đồ ăn mày cũng đẹp!" Hứa Ngôn thật lòng khen ngợi.

Thấy Nhạc Khỉ La cười rạng rỡ, đắc ý đi soi gương, anh mới tiện thể nói một câu: "Tên ăn mày nhỏ này chỉ muốn trộm ít tiền ăn cho no bụng, cũng không làm gì đụng chạm đến chúng ta." "Em giải cho nó đi, tối anh dẫn em đi ăn bữa lớn." Nhạc Khỉ La rất dễ dỗ.

Hứa Ngôn khen cô vài câu, trong lòng đã lâng lâng, liền không so đo nữa, thu lại con rối giấy.

Còn không quên dặn một câu: "Ngôn ca ca, anh mau vứt nó ra ngoài đi, cẩn thận bị hun hôi đấy." Hứa Ngôn dở khóc dở cười, nhìn tên ăn mày nhỏ sắp tỉnh lại từ ảo cảnh, trong lòng có chút băn khoăn.

Bây giờ trời đã tối, để cậu ta một mình bên ngoài rất không an toàn.

Nhưng anh lại không biết thân phận thật của cậu ta, dù muốn để Lý Song hộ tống về nhà cũng không được.

Anh gọi nữ nhân viên phục vụ của cửa hàng này đến, từ trong túi tiền lấy ra mười đồng đại dương đưa cho cô. "Cô giúp tôi chăm sóc cô bé này, đợi nó tỉnh lại, tìm cho nó một bộ quần áo đơn giản sạch sẽ để thay.

Số tiền này, là của cô." Làm việc ở một cửa hàng bách hóa lớn như thế này, lương tháng đều không thấp.

Nhưng được thưởng thêm mười đồng đại dương, chỉ cần trông nom một đứa bé ăn mày một chút là có được, nhân viên phục vụ đương nhiên rất sẵn lòng.

Hứa Ngôn giúp cô đưa người vào phòng nghỉ của nhân viên, để lại tiền rồi chuẩn bị đi thanh toán cho Nhạc Khỉ La.

Anh không sợ người này nhận tiền mà không làm việc.

Tuy bề ngoài, anh đi dự tiệc chỉ mang theo Nhạc Khỉ La và Lý Song, nhưng trong bóng tối, vẫn có một bộ phận đội cảnh vệ đi theo.

Để lại một người giám sát một chút, cũng không ảnh hưởng gì.

Lý Song ôm một đống hộp, bỏ vào trong chiếc xe hơi nhỏ.

Hứa Ngôn nhìn những chiếc ghế đã chất đầy, cười khổ lắc đầu. "Lý Song, cậu quay lại một chuyến nữa, rồi trở lại hội họp với chúng tôi." Bách Nhạc Môn cách đây hai con phố, nhưng dù chỉ còn hai mươi

mét, hai người cũng không thể đi bộ qua.

Chương 138

Dù sao, nhà nào có thân phận địa vị mà lại đi bộ đến chứ. "Ngôn gia, vậy ngài?" Lý Song nhíu mày.

Bây giờ tạm thời tìm một chiếc xe khác để đưa Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La đi, thời gian cũng không kịp. "Phiền phức gì chứ, đưa đồ cho em." Nhạc Khỉ La tiện tay cầm một cái hộp, nhét vào lòng.

Cái hộp đó liền biến mất trong không trung, không biết đã được cất vào đâu. "Chết tiệt, không gian lưu trữ?" Hứa Ngôn trừng mắt.

Không thể nào!

Hệ thống còn chưa cho mình một cái không gian, sao tu vi của Nhạc Khỉ La tăng lên, lại còn có được một BUG nghịch thiên như vậy? "Không gian gì cơ, Ngôn ca ca, anh nói cái này à?" Nhạc Khỉ La từ trong lòng lấy ra một cái túi nhỏ màu trắng.

Hứa Ngôn nhận lấy sờ thử, cảm giác trơn mịn, sờ vào còn mềm mềm. "Đây là?" Trong đầu anh lóe lên một ý nghĩ kỳ lạ.

Thứ này không lẽ là... "Đây là bong bóng cá mà!" Nhạc Khỉ La cười hì hì tiết lộ đáp án. "Bong..." Hứa Ngôn suýt nữa bị nước bọt của mình làm sặc. "Ừm, lần trước anh bắt được hai con quái vật to kia, sau đó em đã xé xác chúng ra, lấy được không ít bảo bối, sau này từ từ cho anh xem." Nhạc Khỉ La lấy lại cái bong bóng cá, lại nói tiếp: "Ngôn ca ca, cái này em vẫn chưa làm xong, đợi xử lý xong sẽ đưa cho anh mang theo người, có thể chứa được nhiều đồ lắm đấy!" Hứa Ngôn nghĩ đến lần thứ hai vào núi Hồi Long, trên đường và trong đầm sâu gặp phải hai con quái vật.

Một trong số đó có thể che giấu cảm ứng giữa anh và Nhạc Khỉ La, còn con kia thì có thể rút ngắn khoảng cách không gian.

Chẳng lẽ, cái bong bóng cá này chính là của con quái vật có thể rút ngắn khoảng cách không gian đó?

Chỉ là con quái vật đó thân hình khổng lồ, mà cái bong bóng cá sau khi xử lý, lại chỉ to bằng nắm tay của Nhạc Khỉ La.

Cũng không biết, không gian bên trong có thể chứa được bao lớn.

Nhạc Khỉ La rất nhanh đã thu hết những thứ chất đống trên xe vào trong "bong bóng cá".

Cũng không biết cô xử lý thứ này thế nào, không những không có mùi tanh hôi, ngược lại còn tỏa ra một mùi hương thanh nhẹ.

Hứa Ngôn đưa cô lên xe, vài phút sau đã đến Bách Nhạc Môn cách đó hai con phố.

Lúc này, còn năm phút nữa là đến bảy rưỡi.

Nhạc Khỉ La nghe nói đây là bữa tiệc do cô gái Tây ban ngày mời, đã cố tình mua mấy bộ váy bồng kiểu Tây.

Cuối cùng, cô chọn một chiếc váy màu hồng mân côi, điểm xuyết những đường viền ren trắng phức tạp.

Vòng eo vốn đã thon nhỏ, bị áo nịt eo siết lại chỉ còn trong một vòng tay.

Mà phần ngực căng phồng cao vút, lại khiến Hứa Ngôn chợt có cảm giác thiếu nữ đã e ấp chớm nở.

So với vẻ đẹp cao ráo lộng lẫy của Diana, vẻ tinh xảo đáng yêu của Nhạc Khỉ La lại càng thu hút ánh nhìn hơn.

Hứa Ngôn khoác tay Nhạc Khỉ La, tiến vào Bách Nhạc Môn, dưới sự dẫn dắt của người phục vụ, thuận lợi tìm thấy Diana đã đến từ sớm. "Hứa tiên sinh, ở đây!" Cô vẫy tay mỉm cười, bên cạnh không thấy có ai khác. "Diana tiểu thư, chúng tôi đến muộn rồi." Hứa Ngôn

kéo ghế cho Nhạc Khỉ La ngồi xuống trước, sau đó mới tự mình ngồi xuống.

Diana thấy cô nhóc ngang ngược ban ngày cũng đi cùng, trong mắt không khỏi lóe lên một tia sợ hãi.

Hứa Ngôn đang định an ủi một chút, thì thấy hai nam hai nữ đi về phía này.

Họ không chút khách sáo kéo ghế ra, ngồi xuống.

Anh nhíu mày: "Mấy vị, ở đây có người rồi, các vị đổi bàn khác đi." "Bây giờ đã không còn chỗ trống nữa rồi, anh trai làm phúc, cho chúng tôi ngồi chung một bàn đi." Trong bốn người, người phụ nữ trẻ tuổi quyến rũ nhất, lười biếng nói.

Cô ta có một đôi mắt hồ ly câu hồn, ánh mắt liếc ra từ đuôi mắt dường như có thể cướp đi hồn phách người khác.

Hứa Ngôn thấy ngón tay cô ta hơi động, dường như có một đám sương mù màu hồng, lặng lẽ hòa vào không khí, bay thẳng về phía mình.

Đây không phải là cái bẫy mà John giăng ra sao?

Hứa Ngôn nhân lúc uống nước, nín thở lại.

Trong Thủy Tiêu Lục Nghệ, kỹ năng có thể giúp người ta tự do thở trong nước, khi luyện đến một cảnh giới nhất định, có thể mượn một ngụm nước, thậm chí là hơi nước trong không khí để thi triển.

Cảnh giới hiện tại của anh, chỉ cần ngậm một ngụm nước trong miệng, có thể nín thở suốt một tiếng đồng hồ.

Cảm nhận được người phụ nữ kia đang hạ độc mình, Hứa Ngôn liền lập tức khởi động chế độ tự bảo vệ.

Còn Nhạc Khỉ La... cô sớm đã có thể chất bách độc bất xâm,

không đi hạ độc người khác đã là may lắm rồi.

Hứa Ngôn không nói gì, Nhạc Khỉ La lại giành lời trước. "Các người mù à?

Xung quanh nhiều bàn trống như vậy.

Chẳng lẽ muốn ăn chực uống chực sao?

Còn không đi, tin tôi ném hết các người ra ngoài không!" Cô thấy Diana cũng đã trang điểm kỹ lưỡng, trông còn quyến rũ hơn buổi sáng vài phần.

Mà người phụ nữ chủ động bắt chuyện kia, càng khiến cô ngửi thấy một mùi hồ ly tinh.

Trong lòng lập tức cảnh giác cao độ, giọng điệu tự nhiên không thể tốt được. "Em gái nhỏ, trông em xinh đẹp đáng yêu như vậy, sao miệng lưỡi lại độc địa thế?" "Có phải thấy các chị đây đều trưởng thành quyến rũ hơn em, sợ tình lang của em không giữ được mình mà chạy theo người khác không?" Một người phụ nữ khác lớn tuổi hơn một chút, tuy tướng mạo bình thường, nhưng khí chất lại rất có duyên.

Cô ta nói chuyện nhẹ nhàng, từ tốn, khiến người ta bất giác bỏ qua nội dung lời nói, chỉ bản năng sinh ra lòng tin và cảm tình. "Tôi thấy, con nhóc này chính là lòng đố kỵ quá mạnh!

Hết cách, nụ hoa còn chưa nở, làm sao có thể quyến rũ bằng những đóa hoa đang độ khoe sắc chứ." Trong bốn người, người đàn ông béo đầu trọc, như sợ Nhạc Khỉ La không tức giận, liền thêm dầu vào lửa.

Mà người cuối cùng, một người đàn ông gầy gò ăn mặc như một kẻ trọc phú, cười rất tà khí, thì gần như nhoài cả người ra bàn, ghé sát vào Nhạc Khỉ La dụ dỗ nói. "Cô bé, em có muốn có được sức quyến

rũ không thua kém họ không?

Chỉ cần em ký hợp đồng với anh, anh có thể giúp em thực hiện nguyện vọng." "Để em có thể nắm chặt tình lang của mình, không còn sợ anh ta bị người phụ nữ khác câu đi!" Hứa Ngôn vốn còn đang nghĩ, làm sao để tra ra lai lịch của bốn người này.

Sau khi xem họ lần lượt lên sân khấu "biểu diễn", anh liền nhớ ra!

Chả trách anh luôn có cảm giác quen thuộc mơ hồ.

Đây không phải là Tứ Cuồng tửu sắc tài khí của Toàn Tính trong thế giới Dị Nhân sao!

Hóa ra, thế giới mà anh trọng sinh này, còn là một thế giới thập cẩm.

Nói như vậy, người phụ nữ quyến rũ kia chính là Sắc Quát Cốt Cương Đao.

Người phụ nữ dung mạo bình thường nhưng giọng nói mê hoặc là Tửu Xuyên Tràng Độc Dược.

Gã béo đầu trọc là Khí Lôi Yên Hỏa Pháo.

Gã đàn ông cười tà khí là Tài Nhạ Họa Căn Miêu.

Nói họ là người xấu, cũng không hẳn.

Nhưng nói là người tốt, thì càng không dính dáng chút nào.

Tửu, sắc, tài, khí, là bốn dục vọng lớn của con người.

Bất kỳ phàm phu tục tử nào cũng không tránh khỏi.

Dù mạnh mẽ như Hứa Ngôn, cũng không thể không thừa nhận, anh có dục vọng mãnh liệt đối với quyền thế, mỹ nhân và cảm giác đứng trên đỉnh cao nhìn xuống chúng sinh.

Nhưng khả năng tự chủ của anh vượt xa người thường, không dễ

bị người khác khống chế.

Chương 139

Nhưng anh cũng thu lại sự khinh suất, cẩn thận đối phó với nhóm bốn người này.

Ngay khi Hứa Ngôn phân tích ra lai lịch của nhóm bốn người, Nhạc Khỉ La đã có chút không kìm nén được.

Tu vi của cô bây giờ tuy đã vượt qua nhiều đại yêu, nhưng tâm tính lại không vững vàng.

Những tu vi đó đều là thông qua việc hấp thu tinh hoa của yêu vật khác mà ép lên.

Không hề trải qua nền tảng tu luyện vững chắc, chẳng khác nào lâu đài trên không, sớm muộn gì cũng là một mối họa ngầm.

Tối nay, lại đụng phải Tứ Cuồng, cũng coi như là khắc tinh của cô.

Nghe những lời của bốn người, đầu óc cô có chút mơ hồ.

Trong lòng như có lửa đốt, luôn muốn tìm một cái cớ để phát tiết một trận, mới cảm thấy thoải mái hơn.

Hứa Ngôn vừa nhìn thấy dáng vẻ của Nhạc Khỉ La, trong lòng thầm kêu không ổn.

Trúng chiêu rồi.

Nhưng trừ thuật mê hoặc của Quát Cốt Cương Đao cần phải phóng ra một loại phấn thuốc để phối hợp, những người khác đều là cao thủ chơi đùa với ngôn ngữ và tâm lý, trừ phi trong thời gian ngắn nhất dùng vũ lực hàng phục họ, trực tiếp bịt mắt bịt miệng, trói chân tay cách ly, nếu không không có cách đối phó nào khác.

Nhưng như vậy, Hứa Ngôn sẽ phải lộ ra con bài tẩy là sức chiến đấu siêu cường của mình, dễ gây ra sự nghi kỵ của Đỗ Nguyệt Sanh và những người khác.

Quả nhiên là tiến thoái lưỡng nan.

Cũng không biết John đã dùng thủ đoạn gì, làm sao lại lôi được bốn người này đến đây.

Hứa Ngôn không để lộ cảm xúc, ép nước qua đầu ngón tay ra ngoài cơ thể.

Trong nước đã ngấm đầy phấn thuốc, nếu thật sự uống vào, anh cũng sẽ trúng chiêu.

Sau đó anh ôm Nhạc Khỉ La vào lòng. "Tiểu La nhi, có những lời nên nghe thì nghe, không nên nghe thì tai trái vào tai phải ra." "Không phải ai cũng đáng để em bận tâm.

Thay vì nghĩ xem họ đã nói gì, chi bằng dành tâm tư nghĩ về anh nhiều hơn." Khi anh nói, một luồng nội lực hùng hậu truyền vào người Nhạc Khỉ La.

Ánh mắt cô trở nên trong sáng rõ rệt.

Cảnh này lọt vào mắt bốn người kia, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc. "Vị tiên sinh này nói còn hay hơn hát, quả nhiên có tài." Gã béo đầu trọc cười hì hì nói, nhưng đáy mắt lại lóe lên tia lạnh lẽo. "Bốn vị nếu không rời đi, tôi sẽ phải cho người mời các vị đi." Hứa Ngôn cũng không khách khí mà ra lệnh đuổi khách.

Anh không quên liếc nhìn Diana một cái.

Rõ ràng cô ta mới là người mời, nhưng từ lúc bốn người kia xuất hiện lại không nói một lời.

Rõ ràng chỉ là một người phàm trần, nhưng dường như hoàn toàn

không bị ảnh hưởng bởi Tứ Cuồng.

Chỉ cúi đầu nhìn đĩa thức ăn trên bàn, thỉnh thoảng sẽ nâng ly rượu lên nhấp một ngụm.

Xem ra, anh cũng đã nhìn lầm rồi.

Diana này, dường như không đơn giản như tưởng tượng. "Đừng tức giận mà anh trai, có bốn người chúng tôi ngồi nói chuyện, không phải càng náo nhiệt hơn sao?" Người phụ nữ quyến rũ ngồi cách Hứa Ngôn một thân người.

Cô ta cố tình nghiêng người qua, chiếc khăn choàng trên vai thuận thế tuột xuống, để lộ ra một mảng lớn làn da trắng nõn mịn màng.

Trên người tỏa ra từng đợt hương thơm, không ngừng xộc vào mũi Hứa Ngôn.

Mà nụ cười của cô ta như đóa mạn đà la nở rộ trong đêm tối, khiến người ta không thể rời mắt. "Xoạt!" Một ly rượu đột nhiên hắt vào mặt cô ta.

Nụ cười kia chợt tắt, thậm chí trong một khoảnh khắc, còn trở nên vô cùng dữ tợn. "Cô làm cái gì vậy!" Cô ta rút khăn ăn trên bàn lau mặt, che đi sự nhếch nhác của mình.

Người đang cầm ly rượu rỗng, chính là Nhạc Khỉ La.

Có Hứa Ngôn tương trợ, cô đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nhìn lại bốn người kia, không còn cảm giác mơ màng mê muội như lúc nãy.

Cô cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, lập tức biết mình vừa trúng chiêu.

Lúc này nghe câu hỏi của người phụ nữ quyến rũ, cô cười lạnh nói: "Tạt cô, là muốn cô tự soi lại xem, trông như cái quỷ gì, mà cũng

muốn mê hoặc Ngôn ca ca của tôi." "Còn các người nữa!" Cô chuyển mắt nhìn sang ba người còn lại, và cả Diana. "Đừng tưởng tôi không biết các người đang có ý đồ gì, muốn chơi xỏ chúng tôi, ép chúng tôi quậy lớn ở Bách Nhạc Môn, để Ngôn ca ca mất mặt?

Các người còn non lắm!" Trong mắt Nhạc Khỉ La lóe lên tia lạnh lẽo.

Con ngươi gần như biến thành màu đỏ thẫm.

Nhưng đó cũng chỉ là một khoảnh khắc, rất nhanh đã trở lại như cũ. "Vị tiểu thư này, cô hiểu lầm rồi.

Tôi thật lòng muốn mời Hứa tiên sinh ăn cơm, để tỏ lòng biết ơn.

Còn họ, tôi cũng hoàn toàn không quen biết." Lời của Diana, đổi lại một cái liếc mắt khinh bỉ của Nhạc Khỉ La. "Không phải cô không hiểu chúng tôi nói gì sao?

Sao, bây giờ không giả vờ nữa, lật bài ngửa rồi à?" Đừng nói là Diana ngây người, ngay cả Hứa Ngôn cũng ngây người.

Câu nói vừa rồi của Diana, là dùng tiếng Cao Ly.

Nhạc Khỉ La không chỉ nghe hiểu, thậm chí còn đáp lại bằng tiếng Cao Ly thuần thục.

Không khác chút nào so với những gì Hứa Ngôn đã nói trước đó!

Con nhóc này học ngoại ngữ từ lúc nào, mà nói lưu loát như vậy!

Hứa Ngôn không cho rằng đây là công lao của hai con quái thú kia, lại mơ hồ cảm thấy, dường như có liên quan đến mình. "Cô..." Diana nghi ngờ nhìn Nhạc Khỉ La.

Rõ ràng ban ngày con nhóc này hoàn toàn không hiểu mình nói gì.

Tối đến, lại có thể dùng tiếng Cao Ly lưu loát đối thoại với mình như vậy.

Chẳng lẽ, ban ngày cô ta đang diễn kịch? "Đều là hồ ly ngàn năm, đừng có diễn Liêu Trai với tôi." Nhạc Khỉ La tiếp tục nói: "Tôi nói trước, Ngôn ca ca lòng tốt, nể mặt cô đến ăn bữa cơm này, cô lại quay lại thiết kế anh ấy.

Món nợ này, cho dù Ngôn ca ca không tính với cô, tôi cũng sẽ không bỏ qua đâu!" Diana còn muốn biện giải cho mình, Hứa Ngôn cuối cùng cũng lên tiếng. "Đã nghe đại danh của Tứ Cuồng Toàn Tính từ lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền." "Nhưng mà, ván cờ đã bị lật tẩy thì không còn là cờ nữa, bốn vị còn định tiếp tục không?" Tứ Cuồng cũng sững sờ, không ngờ Hứa Ngôn lại có thể gọi ra thân phận của họ.

Dị nhân tuy sống lẫn trong thế giới loài người, nhưng bình thường đều ngụy trang rất tốt.

Cũng sẽ cố gắng không can thiệp vào các loại chuyện của nhân gian.

Nếu không phải là người thường xuyên tiếp xúc với giới dị nhân, đừng nói là gọi ra thân phận của họ, ngay cả kinh nghiệm tiếp xúc với họ cũng sẽ quay đầu là quên.

Người đàn ông trước mắt khí chất bất phàm, xuất chúng này, rốt cuộc là ai!

Trầm ngâm một lúc lâu, vẫn là người phụ nữ khí chất thử thăm dò. "Hứa tiên sinh, chẳng lẽ trước đây chúng ta từng gặp nhau ở đâu sao?" Tuy chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng từ miệng cô ta nói ra, lại mang một sự thân thiết khiến người ta không thể từ chối.

Nếu là người khác, e rằng đã đem cả bí mật tổ tông mười tám đời ra kể hết.

Hứa Ngôn lại chỉ nhướng mày, nhàn nhạt nói: "Chưa từng." Ánh

mắt anh trong veo, không có chút gì là bị mê hoặc.

Tay của gã béo đầu trọc giấu dưới khăn trải bàn, nhanh chóng di chuyển, dường như đang nghịch ngợm thứ gì đó.

Hứa Ngôn đột nhiên liếc mắt tới, cười như không cười nói: "Tình trận mười ba lá của Lôi Yên Hỏa Pháo, không cần phải thi triển trên người tôi đâu." "Nếu tôi khống chế lực đạo không tốt lại phản phệ lại anh, thì tính là lỗi của ai?" Lần này, bốn người thật sự bị chấn động.

Chương 140

Họ đã xác nhận được một điều, đó là người này không chỉ biết rõ thân phận của họ, thậm chí còn có thể dễ dàng chống lại tất cả dị năng của họ.

Từ xưa đến nay, người có thể làm được điều này, đếm trên đầu ngón tay cũng không quá hai mươi người.

Hứa Ngôn này, rốt cuộc lai lịch thế nào!

Gã đàn ông cười tà khí có chút không cam lòng.

Hắn nhìn Hứa Ngôn với ánh mắt vô cùng tham lam.

Là Họa Căn Miêu trong Tứ Cuồng, năng lực của hắn là cho người khác mượn "khí", sau đó dựa vào việc hoàn trả "khí" để tăng tu vi của mình.

Nhưng "khí" vô hình tỏa ra từ Hứa Ngôn, khiến anh trông như một ngọn núi báu khổng lồ.

Lấy không hết, dùng không cạn!

Nếu có thể ký hợp đồng với anh, "khí" mà mình có thể nhận được sau này, sẽ là một con số vô cùng khủng khiếp!

Hắn không nhịn được mở miệng: "Có muốn ký hợp đồng với tôi không?

Chỉ cần anh mượn 'tài' từ tôi, tôi sẽ nói cho anh biết, tại sao chúng tôi lại xuất hiện ở đây." Gã cười tà khí vô cùng tự tin với mồi nhử mình đưa ra.

Hứa Ngôn tuy không bị thiệt hại dưới tay bọn họ, nhưng bị người ta tính kế một phen, trong lòng chung quy vẫn sẽ không thoải mái.

Hắn trực tiếp đưa ra đáp án, tiết kiệm thời gian điều tra cho Hứa Ngôn.

Hoàn toàn là một lựa chọn đôi bên cùng có lợi, cũng không có gì phải cân nhắc. "Không cần." Một câu của Hứa Ngôn, dập tắt hết nhiệt huyết của gã cười tà khí.

Hắn trừng to mắt, khó hiểu nhìn Hứa Ngôn: "Tại sao?

Anh chẳng lẽ không muốn biết, sau lưng là ai đang thiết kế anh sao?" Nhạc Khỉ La liếc hắn một cái, khinh thường nói: "Đồ ngốc." Lại chỉ vào Diana: "Cô ta đã để lộ kẻ chủ mưu sau lưng rồi, còn cần ngươi giả thần giả quỷ, úp úp mở mở sao?" Gã béo đầu trọc sờ sờ cái đầu trọc của mình, cười hì hì nói: "Hay là ngươi lại đi học hỏi Mai tỷ cách đoán ý lòng người đi?

Thật mất mặt!" Nụ cười của gã cười tà khí cuối cùng cũng tắt ngấm, lạnh lùng nhìn chằm chằm gã béo đầu trọc. "Ngươi không nói, không ai bảo ngươi câm đâu." Hứa Ngôn hơi nhếch môi.

Xem ra, quan hệ của bốn người này, cũng không vững chắc như lời đồn.

Cuối cùng, vẫn là người phụ nữ khí chất đứng ra, chủ trì đại cục. "Đúng như Hứa tiên sinh đã nói, bốn người chúng tôi đã bị vạch trần thân phận, ván cờ hôm nay không thể tiếp tục được nữa." "Chúng tôi cũng là để trả một ân tình, bây giờ cũng coi như đã trả xong." Cô ta chuyển mắt nhìn Diana, cười như không cười nói: "Diana tiểu thư, phiền cô quay về nói với John tiên sinh, món nợ trước đây, từ nay xóa bỏ." Diana đột ngột ngẩng đầu, vẻ mặt vốn nhút nhát và vô tội, trong nháy mắt trở nên lạnh lùng âm u. "Đậu Mai, các người đang đuổi ăn mày đấy à?" Cô ta nói, kinh ngạc là tiếng An Lạc, mà còn vô cùng thuần thục lưu loát! "Thì sao?" Ánh mắt Đậu Mai lưu chuyển, dường như có một vòng hào quang ngũ sắc lấp lánh. "Món nợ đó của hắn, rốt

cuộc là làm sao để chúng tôi mắc nợ, trong lòng hắn rõ nhất." "Mà việc hắn ủy thác, chúng tôi cũng đã đến làm, và đã dốc toàn lực, mọi thứ đều không có gì đáng chê trách." "Các người nên rất rõ, chọc giận chúng tôi, sẽ có kết cục như thế nào." Cô ta không phải đang cảnh cáo, mà là uy hiếp trắng trợn. "Người An Lạc giảo hoạt, quả nhiên ai cũng khéo ăn khéo nói." Diana tức giận nói.

Nhưng cuối cùng cô ta vẫn giữ thái độ tao nhã, uống cạn ly rượu vang đỏ.

Sau đó dùng khăn ăn thấm nhẹ khóe môi. "Hứa Ngôn, tôi không ngờ, bản lĩnh của anh thật không nhỏ.

Ngay cả Tứ Cuồng, cũng không làm gì được anh." "Nhưng mà, chỉ cần anh còn ở Thượng Hải một ngày, chuyện này sẽ không kết thúc đâu." Hứa Ngôn thấy Diana cuối cùng cũng xé bỏ lớp mặt nạ giả tạo, cũng thản nhiên nói: "Còn chiêu gì cứ dùng hết ra, Hứa mỗ xin phụng bồi đến cùng." "Nhưng mà..." Anh hơi lắc đầu: "Các người phải nhanh lên, tôi không có nhiều thời gian rảnh, để từ từ chơi với các người đâu." Gã béo đầu trọc cười phá lên, vỗ tay nói: "Ha ha, tốt!

Sảng khoái, lời này nói đủ ngông, đủ chất!" Đừng nhìn Đậu Mai uy hiếp Diana lúc đó, tỏ ra ung dung, nhưng chính họ mới biết, người có thể khiến họ mắc nợ ân tình, không phải dạng dễ chọc.

Chỉ là điểm này, họ sẽ không chủ động nói cho Hứa Ngôn biết.

Cái gã John mà anh ta nghĩ, còn chẳng bằng cái rắm!

Tuy bốn người bọn họ kỹ năng không bằng người, không làm gì được Hứa Ngôn, nhưng gài bẫy cho anh, tạo chút phiền phức, vẫn không thành vấn đề.

Hơn nữa, ly rượu mà Quát Cốt Đao vừa bị tạt, không thể cứ thế cho qua được.

Hứa Ngôn không nhịn được mà nhìn Đậu Mai thêm hai lần.

Nhìn qua, cô ta dường như là người vô hại nhất trong bốn người, kỹ năng dường như cũng không ngầu bằng những người khác.

Nhưng Hứa Ngôn lại biết, cô ta mới chính là người sâu không lường được nhất trong bốn người.

An Lạc có câu cổ ngữ: "Chúng khẩu thước kim, tích hủy tiêu cốt." (Miệng lưỡi người đời có thể nung chảy cả vàng, lời gièm pha có thể làm tan chảy cả xương cốt).

Lưỡi không xương nhiều đường lắt léo.

Đừng bao giờ nghi ngờ sức sát thương của ngôn ngữ đối với con người.

Một câu nói đơn giản của Đậu Mai, đã có thể khiến người ta đồng cảm.

Người tâm tính không đủ kiên định, e rằng một câu của cô ta cũng không chịu nổi.

Lời nói với Diana lúc nãy, ai dám nói không phải là đang quạt gió âm, châm lửa quỷ, khiến cho sự căm ghét và đối lập của cô ta đối với mình, càng bùng cháy hơn.

Nhưng, Hứa Ngôn cũng hoàn toàn không quan tâm.

Bây giờ, anh đã có năng lực tự vệ nhất định.

Thậm chí còn có thể thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ mà không ngừng tiến bộ.

Bất kể thế lực đứng sau Diana có lớn mạnh đến đâu, anh cũng chưa chắc không có sức đánh một trận.

Hơn nữa, tối nay anh còn chưa thể hiện ra năng lực cơ bản nhất.

Ai sợ ai!

Nói đến nước này, tiếp tục ngồi lại cũng không có ý nghĩa gì.

Hứa Ngôn dẫn Nhạc Khỉ La đứng dậy, khẽ gật đầu với năm người, rồi chuẩn bị quay người rời đi.

Nhạc Khỉ La lại đột nhiên quay đầu, nở một nụ cười quỷ dị với năm người. "Có ai từng nói với các người chưa, tà khí... mới là thứ đại bổ đấy." Xung quanh dường như vang lên tiếng sột soạt, kèm theo từng tràng cười ám ảnh ma quái, chui thẳng vào xương sọ người.

Tứ Cuồng cuối cùng cũng biến sắc.

Họ kinh ngạc nhìn chằm chằm Hứa Ngôn, không, chính xác hơn là nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Nhạc Khỉ La. "Cô bé đó, rốt cuộc là ai?" Gã béo đầu trọc nhìn đồng bạn của mình, không nhịn được hỏi. "Không biết, nhưng từ trên người cô ta, tôi không cảm nhận được chút hơi thở của người sống nào." Gã cười tà khí cũng có vẻ mặt nghiêm trọng.

Tình huống này, họ chỉ thấy trên những con rối của khôi lỗi sư Toàn Tính.

Nhưng Nhạc Khỉ La rõ ràng hoàn toàn khác với những con rối đó.

Cô biết nói biết cười, thậm chí còn có thể nói ngoại ngữ lưu loát.

So với những con rối đất sét đờ đẫn kia, quả thực là một trời một vực.

Phát hiện này, cũng khiến bốn người càng thêm cẩn trọng.

Tứ Cuồng tuy hành sự ngang ngược, nhưng không có nghĩa là chỉ biết ra vẻ mà không có não.

Xem ra, trước khi tìm hiểu rõ lai lịch của Hứa Ngôn, họ không thể hành động thiếu suy nghĩ được nữa.

Hứa Ngôn dẫn Nhạc Khỉ La rời khỏi Bách Nhạc Môn.

Cả buổi tối không ăn được bữa lớn, chỉ uống một ngụm nước lọc, lại còn phải ép ra ngoài.

Nhạc Khỉ La vốn đã không còn hứng thú với ẩm thực nhân gian, ăn hay không cũng không sao.

Nhưng Hứa Ngôn bây giờ nhu cầu về thức ăn ngày càng tăng.

Một bữa ăn có thể ăn hết lượng thức ăn của ba người đàn ông trưởng thành trong một ngày.

Nếu không phải anh có đủ tài lực chống đỡ, sớm đã chết đói rồi.

Chương 141

Bây giờ trong bụng trống rỗng, quả thực cần tìm một nơi, cúng tế cho ngũ tạng miếu của mình.

Ẩm thực của Bách Nhạc Môn, có thể nói là đỉnh nhất Thượng Hải.

Nhưng những quán ăn bình dân ẩn mình trong những con hẻm sâu, mới là nơi cất giấu những kho báu mỹ thực hàng đầu.

Chỉ là bây giờ trời đã tối hẳn, những quán nhỏ đó e rằng cũng đã sớm đóng cửa.

Ngồi trên xe đi một vòng, Hứa Ngôn cũng không tìm được quán ăn nào muốn vào.

Cuối cùng đành quay về, để đầu bếp trên thuyền làm chút gì đó ăn tạm.

Thoáng chốc, anh đã ở Thượng Hải được vài ngày.

Công việc chỉ hoàn thành được hơn một nửa, muốn có được thân phận cao hơn trong biên chế, vẫn cần một thời cơ thích hợp.

Chỉ là anh không ngờ, cơ hội này lại đến nhanh như vậy.

Nhìn tấm thiệp mời được đưa đến tay, đồng tử của Hứa Ngôn co lại.

Anh không biểu lộ cảm xúc, nhìn người đưa thiệp, chính là một vệ sĩ thường đi theo sau Đỗ Nguyệt Sanh. "Đỗ tiên sinh hôm kia mới mời tôi dự tiệc, hôm nay lại mời tôi gặp mặt.

Tấm thịnh tình này, thật sự khiến tôi có chút hoảng sợ.

Chỉ là không biết, Đỗ tiên sinh tìm tôi có chuyện gì?" Anh thử

thăm dò, muốn moi thông tin từ miệng người vệ sĩ. "Chuyện này tiểu nhân không biết, Đỗ tiên sinh chỉ dặn dò đưa thiệp mời đến cho Hứa tiên sinh, và mong ngài nhất định đến." Miệng của người vệ sĩ cứng như vỏ sò, nhất định không hé ra một chút tin tức nào.

Hứa Ngôn nhận lấy thiệp mời, ra lệnh cho người thưởng tiền, rồi tiễn người đó đi.

Anh nhìn vào mấy chữ ít ỏi trên thiệp, phỏng đoán ý đồ của Đỗ Nguyệt Sanh.

Dù ông ta rất coi trọng mình, nhưng tần suất mời mọc này, dường như không phù hợp với thân phận vua Thượng Hải của ông ta.

Luôn cảm thấy, có chút quá ân cần và gấp gáp.

Tuy nhiên, nhìn vào từ ngữ trên thiệp, có lẽ là một cuộc gặp riêng tư.

Vậy thì có một số chuyện, có thể sẽ có cơ hội để nói.

Hứa Ngôn vội vàng dặn dò một chút, bảo Tiểu Khải Linh và Nhạc Khỉ La ở lại trên thuyền.

Còn anh thì dẫn theo Triệu Quốc Trung đến Đỗ công quán.

Đỗ công quán ban ngày, cổng vào vẫn ngựa xe như nước, người qua lại tấp nập.

Triệu Quốc Trung ngồi ở ghế phụ, quay đầu nói với Hứa Ngôn: “Ngôn gia, Đỗ tiên sinh là vua của Bến Thượng Hải danh tiếng lẫy lừng, mỗi ngày có không ít người đến đây để cầu phú quý.” “Không sai, được Đỗ tiên sinh để mắt tới, cũng tương đương với việc đứng vững được nửa bước chân ở Bến Thượng Hải.

Còn nửa bước chân kia có đứng vững được không thì phải xem bản lĩnh của chính mình.” Hứa Ngôn nhìn đám đông ồn ào, thản nhiên

nói.

Lúc rời khỏi thuyền hàng, anh vô tình nhìn thấy cuốn lịch cũ treo trong phòng.

Ngày tháng lướt qua khiến một ý nghĩ mơ hồ lóe lên trong đầu anh.

Trên đường đến đây, ý nghĩ đó dường như ngày càng trở nên rõ ràng hơn.

Còn có đúng hay không thì phải chờ một lát nữa để kiểm chứng.

Bảo vệ ở cổng đã quá quen mặt với Hứa Ngôn.

Bây giờ cả Bến Thượng Hải không ai không biết, người đàn ông tuấn tú phi phàm này chính là người được Đỗ tiên sinh coi trọng.

Hầu như không bị làm khó dễ gì, Hứa Ngôn được phép chen ngang hàng để vào Đỗ công quán sớm hơn.

Anh vừa xuống xe đã thấy một người vội vã bước ra từ cửa chính, nhìn quanh một lượt rồi mới thấy anh, liền lập tức cười chào.

"Hứa tiên sinh, tôi đang định ra ngoài đón ngài thì ngài đã đến rồi." Người đó chính là quản gia của Đỗ công quán.

"Làm phiền đại tổng quản phải đích thân ra đón rồi, Đỗ tiên sinh thịnh tình mời mọc như vậy, Đỗ mỗ thực sự không dám nhận." Hứa Ngôn khẽ chắp tay.

Anh rất rõ, đây là Đỗ Nguyệt Sanh đang giữ thể diện cho anh.

Để vị đại tổng quản này phải đích thân ra đón, cả Bến Thượng Hải cũng không tìm ra được mười người.

Anh là một người từ nơi khác đến lại nhận được "vinh dự đặc biệt" này, bất cứ ai cũng phải nhìn anh bằng con mắt khác.

Chưa kể, trong buổi tiệc hôm trước, anh còn khiêu vũ điệu mở màn đầu tiên với con gái cưng của Đỗ Nguyệt Sanh.

E rằng trong lời đồn đại ở Bến Thượng Hải hiện giờ, anh đã bị gắn mác "con rể tương lai của Đỗ Nguyệt Sanh".

Một khuôn mặt xinh đẹp rạng ngời hiện lên trong đầu, Hứa Ngôn sờ sờ cằm.

Anh cũng không hề phản đối "lời đồn" này.

Dưới sự dẫn dắt của tổng quản, Hứa Ngôn đi thẳng vào Đỗ công quán và hướng đến thư phòng trên tầng hai.

Hứa Ngôn không cố gắng dò hỏi bất cứ điều gì từ miệng tổng quản.

Chỉ khách sáo vài câu rồi cả hai đều im lặng.

"Hứa tiên sinh, mời vào, Đỗ tiên sinh đã đợi ngài rất lâu rồi." Đưa Hứa Ngôn đến tận cửa thư phòng, tổng quản mới cười nói một tiếng, sau đó chắp tay hành lễ rồi lui xuống.

"Là Hứa lão đệ đến rồi phải không?

Ha ha, mau vào đây!" Giọng của Đỗ Nguyệt Sanh từ trong thư phòng vọng ra, Hứa Ngôn không nghĩ nhiều nữa, đẩy cửa bước vào.

"Đỗ đại ca, tôi nhận được thiệp mời của ngài là đến ngay.

Đi vội quá nên quên cả chuẩn bị quà gặp mặt, ngài đừng trách tôi nhé." Hứa Ngôn cũng chỉ nói vậy thôi.

Anh có không biết bao nhiêu bảo vật quý hiếm từ các ngôi mộ, chỉ cần tùy tiện lấy ra một món cũng đủ làm vui lòng Đỗ Nguyệt Sanh.

Bây giờ, chỉ là anh cảm thấy thời cơ chưa đến mà thôi.

"Ây, Hứa lão đệ, giữa tôi với cậu còn cần những lễ nghi khách sáo

này sao?

Tôi thấy thuận mắt với cậu, đừng nói là đi tay không, dù cậu không đến, tôi cũng không trách cậu đâu.” Hứa Ngôn cười cười, cũng không coi lời của Đỗ Nguyệt Sanh là thật.

Ai dám làm mất mặt vua Thượng Hải thì đúng là không muốn lăn lộn ở Bến Thượng Hải nữa.

Đỗ Nguyệt Sanh lại kéo Hứa Ngôn đi thưởng trà, ngắm tranh, còn tán gẫu vài chuyện giang hồ giai thoại.

Trông họ thực sự giống một đôi anh em tốt có tình cảm sâu đậm.

Hứa Ngôn là người trên thông thiên văn dưới tường địa lý, học thức vô cùng uyên bác, lại còn am hiểu nhiều lĩnh vực.

Bất kể Đỗ Nguyệt Sanh đưa ra chủ đề gì, anh đều có thể dễ dàng bắt chuyện, trả lời một cách trôi chảy.

Không biết tự lúc nào, hai người đã trò chuyện phiếm được gần hai tiếng đồng hồ.

Cửa thư phòng đột nhiên bị gõ nhẹ vài cái, sau đó giọng của tổng quản vang lên bên ngoài.

“Lão gia, sắp đến giờ cơm trưa rồi.” Đỗ Nguyệt Sanh vỗ trán: “Hứa huynh đệ, cậu xem tôi này, mải nói chuyện với cậu mà quên hết mọi thứ.” “Buổi trưa, cậu ở lại ăn bữa cơm đạm bạc, chúng ta lại nói chuyện tiếp nhé?” Hứa Ngôn dĩ nhiên không từ chối.

Ý đồ thực sự của Đỗ Nguyệt Sanh vẫn chưa lộ ra, ông ta cũng không thể cứ thế để anh đi được.

Bữa trưa được dọn ở một phòng nhỏ trên tầng hai.

Có cả món mặn lẫn món chay theo kiểu Trung Hoa, sắc hương vị đều đủ cả, nhìn thôi đã thấy thèm.

Hứa Ngôn nếm thử một miếng, mắt bất giác sáng lên.

Đỗ Nguyệt Sanh quả là người biết hưởng thụ, đầu bếp trong phủ cũng rất có tài.

Nhìn mấy món ăn đơn giản nhưng lại được chế biến vô cùng ngon miệng.

Nếm một miếng đã thấy hương thơm còn vương lại trong miệng, dư vị kéo dài.

Đỗ Nguyệt Sanh tuy xuất thân từ tầng lớp thấp, nhưng lại rất chú trọng đến lễ nghi.

Khi ăn ông ta cũng nhai kỹ nuốt chậm, không nói một lời, đúng với câu "thực bất ngôn".

Chương 142

Ăn được khoảng năm sáu phần no, Hứa Ngôn thấy Đỗ Nguyệt Sanh đặt đũa xuống, anh cũng làm theo.

"Hứa huynh đệ, thật ra, lần này tôi mời cậu đến là có một chuyện muốn nghe ý kiến của cậu." Đến rồi!

Hứa Ngôn thầm nghĩ.

Anh biết ngay Đỗ Nguyệt Sanh sẽ không vô duyên vô cớ gọi anh đến gặp.

"Đỗ đại ca, ngài có chuyện gì cứ nói đi." Hứa Ngôn làm ra vẻ lắng nghe, trong lòng ý nghĩ kia đã ngày càng rõ ràng hơn.

"Cậu... lúc đến Bến Thượng Hải, có phải đã đi cùng hai đệ tử Thanh Bang không?" Câu hỏi của Đỗ Nguyệt Sanh vừa thốt ra, Hứa Ngôn lại càng thêm chắc chắn trong lòng.

"Họ là cao thủ thế hệ trẻ của nhà họ Trình và nhà họ Phan trong Thủy Tiêu Ngũ Mạch." "Chúng tôi cũng là tình cờ quen biết, tôi đã nhờ họ cùng đến Bến Thượng Hải để giúp tiểu đệ tạo dựng mối quan hệ." Hứa Ngôn biết Đỗ Nguyệt Sanh đã hỏi như vậy, chắc chắn đã ngầm điều tra rồi.

Vì vậy anh cũng lựa lời mà nói.

"Thì ra là người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch." Đỗ Nguyệt Sanh khẽ trầm ngâm: "Vậy cậu có suy nghĩ gì về Thanh Bang?" "Thanh Bang là một bang phái lớn được thành lập từ năm Ung Chính thứ tư, chỉ là khẩu hiệu lúc đó là 'phản Thanh phục Minh', bây giờ đã không còn thích hợp nữa." Hứa Ngôn đắn đo, vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Đỗ Nguyệt Sanh.

“Vậy cậu thấy, phương thức mở hương đường thế nào?” Đỗ Nguyệt Sanh lại hỏi thêm một câu.

Chính câu này đã khiến Hứa Ngôn hoàn toàn yên tâm.

Đây là đang đi đường vòng, muốn mượn miệng của mình để nói ra ý đồ của ông ta.

“Phương thức thu nhận đệ tử bằng cách 'khai hương đường' của Thanh Bang quá truyền thống và cứng nhắc, đã không còn phù hợp với thời loạn lạc hiện nay nữa.” “Nếu muốn thế lực lớn mạnh, tự nhiên phải chiêu mộ anh hào trong thiên hạ, làm gì có chuyện từ chối những hào kiệt thực sự đến đầu quân.” Những lời này của anh quả nhiên đã nói trúng tim đen của Đỗ Nguyệt Sanh.

Chỉ cần nhìn dáng vẻ gật đầu lia lịa của ông ta là biết đã gãi đúng chỗ ngứa.

Hứa Ngôn cũng đúng lúc dừng lại, dường như chợt ngộ ra điều gì, kinh ngạc nhìn Đỗ Nguyệt Sanh.

“Đại ca, lẽ nào, ngài muốn cải cách lại truyền thống?” “Ha ha, Hứa huynh đệ, đầu óc cậu đúng là nhanh nhạy thật.” “Tôi mới nói một câu mà cậu đã đoán được hết tâm tư của đại ca rồi!” Hứa Ngôn bề ngoài thì xua tay khiêm tốn, nhưng trong lòng lại thầm cười.

Nếu không phải kiếp trước đã đọc qua lịch sử có thật về con người Đỗ Nguyệt Sanh, câu hỏi vừa rồi của ông ta, nhất thời anh cũng không đoán ra được ý của ông ta là gì.

Tính toán thời gian, sang năm Đỗ Nguyệt Sanh sẽ thành lập “Hằng Xã”.

Đó là do Đỗ Nguyệt Sanh cảm thấy “khai hương đường” đã không còn hợp thời, nên mới thành lập tổ chức riêng.

Mục đích chính là để thu nạp “anh hùng” trong thiên hạ.

Chỉ là không ngờ sau khi mình trọng sinh, lại trở thành một mắt xích quan trọng thúc đẩy sự "ra đời" của nó.

"Không giấu gì lão đệ, ý nghĩ này tôi đã có từ lâu rồi, chỉ là vẫn chưa quyết định được." "Dù sao, Thanh Bang chính thống là ba nhà trong Thủy Tiêu Ngũ Mạch, mà ở Bến Thượng Hải, người có bối phận cao nhất cũng không phải là tôi." Hứa Ngôn gật đầu.

Nói đến người có bối phận cao nhất trong Thanh Bang ở Bến Thượng Hải, quả thực không phải là Đỗ Nguyệt Sanh.

Mà là một đại lão khác, Hoàng Kim Vinh!

Vị đại lão này năm đó đã dìu dắt Đỗ Nguyệt Sanh phất lên.

Mà Hoàng Kim Vinh cũng dựa vào bối cảnh Thanh Bang, còn tự xưng mình là người thuộc hàng bối phận cao nhất "Thiên tự bối".

Thực ra, ông ta hoàn toàn không tuân theo quy củ của Thanh Bang, hoàn toàn là tự lập môn hộ.

Không ngờ Đỗ Nguyệt Sanh cũng có ý nghĩ như vậy.

"Đỗ đại ca, vậy bây giờ ngài có dự định gì?

Dù sao, truyền thống của Thanh Bang tuy đã không còn hợp thời, nhưng muốn thách thức cũng không dễ dàng." Hứa Ngôn cố ý đi theo dòng suy nghĩ của Đỗ Nguyệt Sanh để "thả con săn sắt bắt con cá rô".

Ông ta đã ấp ủ lâu như vậy, chắc hẳn trong lòng đã có một hệ thống hoàn chỉnh.

Chỉ là còn thiếu một cú hích mà thôi.

"Lão đệ, điểm này lão ca đây tự nhiên biết, tôi không muốn thách thức, mà là muốn... thành lập một tổ chức thuộc về tôi." Đỗ Nguyệt Sanh nói qua loa một câu.

Hứa Ngôn lập tức làm ra vẻ chợt hiểu: "Ồ, tôi hiểu rồi, tổ chức

của ngài chỉ trung thành với ngài, nhưng không xung đột với thân phận đệ tử Thanh Bang của ngài." "Hơn nữa, tổ chức của ngài cũng phục vụ cho Thanh Bang, nói ra cũng không coi là vi phạm bang quy." Những lời này của anh xem như đã hoàn toàn chọc thủng lớp giấy cửa sổ đó.

Nếu để Đỗ Nguyệt Sanh tự mình nói ra, thì có vẻ vừa muốn làm lại vừa muốn lập, ra vẻ đạo mạo.

Nhưng nếu từ miệng người khác nói ra, lại cho thấy Đỗ Nguyệt Sanh có tầm nhìn xa, không quên sơ tâm.

Đỗ Nguyệt Sanh cười ha hả, tay vỗ vai Hứa Ngôn, trông vô cùng vui vẻ.

"Tôi đã nói mà, Hứa lão đệ quả nhiên tâm ý tương thông với tôi, đúng là người hiểu tôi nhất." "Tốt, rất tốt!" Hứa Ngôn đột nhiên nhớ ra, lễ khai mạc của Hằng Xã là vào ngày 25 tháng 2 năm sau.

Đến lúc đó, không chỉ Tư lệnh Cảnh bị Tùng Hỗ sẽ đến dự lễ khai mạc, mà ngay cả ông đầu trọc kia cũng sẽ có mặt.

Lúc đó mới là thời khắc "tỏa sáng" của Đỗ Nguyệt Sanh.

Thậm chí có thể nói, lần nữa đè đầu Hoàng Kim Vinh một bậc.

Nhưng đối với Hứa Ngôn mà nói, phải đợi đến sang năm, thời gian thực sự quá dài.

Lần này anh trở về Trường Sa, phải mang theo một thân phận thích hợp hơn.

Trương Khải Sơn những ngày này, e rằng đã sắp nhận được chức vụ quan phòng thành rồi.

Nếu anh không thể có được thân phận cao hơn, sẽ không thể đè đầu được hắn.

Vậy thì càng không cần nói đến việc ngồi ngang hàng với Trần ti lệnh.

Anh có một dự cảm, lâu như vậy không thấy hệ thống giao nhiệm vụ, có lẽ sẽ kích hoạt nhiệm vụ bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó binh lực của mình tăng vọt, Văn Huyện và Vũ Huyện không chứa nổi binh lực lớn như vậy, anh sẽ thực sự không giấu được nữa.

Hứa Ngôn đang mải suy nghĩ, hoàn toàn không để ý biểu cảm của mình đã lọt vào mắt Đỗ Nguyệt Sanh.

"Hứa lão đệ, tôi thấy cậu dường như có tâm sự gì.

Nếu không chê, nói ra xem, biết đâu đại ca có thể giúp cậu một tay?" Hứa Ngôn chờ chính là câu này.

Nhưng anh không lập tức biểu hiện ra, mà có chút khó xử nói.

"Đại ca, thực ra cũng không có gì, chỉ là vài chuyện nhỏ, không đáng để đại ca phải bận tâm." Đỗ Nguyệt Sanh đã gặp quá nhiều người muốn mưu cầu lợi ích từ ông ta.

Các loại thủ đoạn cũng không còn lạ lẫm.

Kiểu chơi trò lạt mềm buộc chặt này, ông ta càng gặp không biết bao nhiêu lần.

Nhưng ông ta đã sớm có thiện cảm với Hứa Ngôn.

Hơn nữa, còn được như ý nguyện mượn miệng anh chọc thủng lớp giấy cửa sổ đó, khiến mình hạ quyết tâm.

Vì vậy Đỗ Nguyệt Sanh tự nhiên cũng muốn có đi có lại, giúp Hứa Ngôn một tay.

"Ây, Hứa lão đệ, cậu không tin vào năng lực của đại ca tôi sao?" Câu này nói có hơi nặng một chút.

Hứa Ngôn lập tức "hoảng hốt" nói: "Đại ca, tôi không có ý đó, tôi chỉ là..." "Được rồi, nếu cậu không có ý đó, thì nói ra phiền muộn của cậu, để tôi giúp tham mưu xem." Lời đã nói đến nước này, Hứa Ngôn cảm thấy thời cơ đã chín muồi.

Bèn đem "khó khăn" hiện tại của mình kể hết ra.

"Thì ra là vậy, đại ca lại không biết, hoàn cảnh hiện tại của lão đệ quả thực vô cùng khó khăn." Đừng thấy Đỗ Nguyệt Sanh hiện đang ở Bến Thượng Hải, cách Trường Sa cả ngàn dặm.

Nhưng đối với thời loạn lạc quân phiệt tranh đấu, những cuộc chém giết thôn tính cá lớn nuốt cá bé, ông ta đã thấy quá nhiều.

"Khó khăn" mà Hứa Ngôn nói, đối với một quân phiệt đang phát triển nhưng chưa có đủ năng lực tự vệ, thực sự là chí mạng.

"Đại ca, tôi đến Bến Thượng Hải là để làm ăn.

Không ngờ lại quen biết đại ca." "Chỉ là không biết sau lần chia tay này, sau này có còn cơ hội gặp lại không." Hứa Ngôn thở dài, giữa hai hàng lông mày hiện lên một tia sầu muộn nhàn nhạt.

Đỗ Nguyệt Sanh là người tinh ranh như quỷ, lại như bị mê hoặc, đối với loại "khổ nhục kế" đơn giản nhất này dường như hoàn toàn không nhìn ra.

Ông ta đập bàn một cái: "Lão đệ, phạm vi thế lực của đại ca tuy là ở cái Bến Thượng Hải to lớn này, nhưng cũng có chức vụ trong Quả đảng." "Coi như là giao du rộng rãi, cũng có thể kiếm được vài phần nể mặt." "Hay là tôi giới thiệu cho cậu, kết giao thêm vài người bạn, biết đâu có thể mang lại cho cậu một sự bảo đảm." Hứa Ngôn ngẩn ra, có chút ngập ngừng nói: "Đại ca, như vậy không tốt lắm đâu.

Tôi là người từ nơi khác đến, lại chỉ là một đoàn trưởng dân đoàn ngoài biên chế, ngay cả lương bổng cũng phải tự lo." "Đến lúc đó, e là

không lọt vào mắt xanh của những nhân vật lớn kia." Anh càng "tự khiêm" như vậy, ý nghĩ muốn giúp anh một tay của Đỗ Nguyệt Sanh lại càng thêm kiên định.

"Yên tâm, đại ca những năm nay cũng không phải kinh doanh vô ích." "Hay là chúng ta bây giờ kết bái, đến lúc đó, có tôi chống lưng cho huynh đệ, không sợ những người đó không nể mặt tôi." Hứa Ngôn thấy Đỗ Nguyệt Sanh thành ý dạt dào, cũng chỉ có thể chắp tay nói: "Đại ca, ngài đối xử với tiểu đệ tốt như vậy, tôi thực sự không biết lấy gì báo đáp." Đỗ Nguyệt Sanh lại đột nhiên đổi giọng.

Chương 143

“Không đúng, chúng ta không thể kết bái.” Hứa Ngôn ngẩn ra, không ngờ con vịt đã nấu chín này lại tự dưng bay mất?

Đỗ Nguyệt Sanh lại cười một cách đầy ẩn ý: “Nếu chúng ta kết bái rồi, con gái cưng của tôi phải làm sao đây?” Hứa Ngôn: ...

Tôi coi ông là anh em, ông lại muốn tôi làm con rể?

Anh không phải chưa từng nghĩ tới việc Đỗ Nguyệt Sanh sẽ có ý định này.

Nhưng khi tận tai nghe thấy, vẫn không khỏi cạn lời.

Anh đắn đo một chút, thận trọng mở miệng: “Đại ca, như vậy tôi với Nguyệt Minh tiểu thư không phải là chênh lệch bối phận sao, hơn nữa, hôn nhân đại sự cũng phải tôn trọng ý muốn của tiểu thư.” “Dù sao, dưa hái xanh không ngọt.” Đỗ Nguyệt Sanh đang định trả lời, khóe mắt lại liếc thấy trong khe cửa hé mở, thấp thoáng một vạt váy.

Ông ta khẽ trầm ngâm, rồi cười ha hả, lảng qua chủ đề này.

Nhưng lại cho Hứa Ngôn một bất ngờ khác.

“Lão đệ, tối nay tôi có một buổi tụ họp cá nhân nhỏ, mời toàn là các lãnh đạo cấp cao trong nội bộ Quả đảng, cậu có hứng thú đến trò chuyện cùng không?” Đây mới đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, Hứa Ngôn đương nhiên sẽ không từ chối.

Thấy chỉ còn vài tiếng nữa là đến buổi tụ họp, Đỗ Nguyệt Sanh bèn giữ anh lại nghỉ ngơi trong phòng khách của Đỗ công quán.

Để đến tối cùng mình tiếp đãi khách.

Thể diện này cho cũng đủ lớn.

Có thể ở bên cạnh Đỗ Nguyệt Sanh, cùng ông ta tiếp đãi khách, ý nghĩa đại diện còn sâu sắc hơn cả việc để Đỗ Nguyệt Sanh đích thân ra cửa đón.

Bảy giờ tối.

Hứa Ngôn trong bộ vest thẳng thớm đứng sau lưng Đỗ Nguyệt Sanh, nhìn người bước xuống từ chiếc xe đầu tiên.

"Tĩnh Giang huynh, lâu rồi không gặp!" Đỗ Nguyệt Sanh đứng trên bậc thềm, chắp tay chào đón.

Hứa Ngôn suy nghĩ một chút liền biết được thân phận của người đến.

Lại là minh huynh của đầu trọc, Trương Tĩnh Giang.

"Đỗ huynh, lời mời của ngài, tại hạ sao dám không đến!" Trương Tĩnh Giang cũng cười đáp lại.

Đầu năm nay, chính ông ta đã mượn danh nghĩa và công quán của Đỗ Nguyệt Sanh để thuyết phục Lộ quân 19 tạm thời rút lui, tránh mũi nhọn của quân Nhật.

Cái nhân tình này, ông ta đang sầu không biết trả thế nào.

Không ngờ bên này lại chủ động gửi thiệp mời ông ta đến.

Sau vài câu hàn huyên, Đỗ Nguyệt Sanh mới mời người vào nhà.

Còn Hứa Ngôn, suốt quá trình không nói một lời, lại khiến Trương Tĩnh Giang nhiều lần đưa mắt dò xét.

Tiếp theo, những người xuất hiện hầu như đều là lãnh đạo cấp cao trong quân đội Quả đảng.

Sư trưởng Sư đoàn 78 Lộ quân 19 Khu Thọ Niên, Quân trưởng Thái Đình Khải, Quân trưởng Quân đoàn 5 Trương Trị Trung.

Mỗi người đều là những nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng.

Lần lượt có gần mười người đến.

Người cuối cùng xuất hiện càng là Tư lệnh Vệ thú Kinh Hỗ, nguyên lão Quả đảng Trần Minh Xu!

Hứa Ngôn nhận ra, hôm đó Đỗ Nguyệt Sanh nói muốn giúp anh một tay, tuyệt đối không chỉ là nói suông.

Hầu như mỗi người, sau khi hàn huyên với Đỗ Nguyệt Sanh, đều sẽ nhìn Hứa Ngôn thêm vài lần.

Đều là những con cáo già, người tinh trong đám người tinh, không cần Đỗ Nguyệt Sanh nói nhiều, trong lòng mọi người đều đã hiểu.

Bữa tiệc hôm nay chính là để làm nền cho chàng trai trẻ tên Hứa Ngôn đứng sau lưng ông ta.

Tối hôm vũ hội, phần lớn những người có mặt ở đây đều có mặt.

Đối với điệu nhảy mở màn của Hứa Ngôn và Đỗ Nguyệt Minh, ấn tượng rất sâu sắc.

Buổi tụ họp cá nhân nhỏ, chủ yếu là để trò chuyện.

Tổng quản đã sắp xếp rượu, đĩa hoa quả và bánh ngọt, bữa ăn chính dĩ nhiên sẽ không dùng ở đây.

Đỗ Nguyệt Sanh dẫn theo Hứa Ngôn, chào hỏi từng vị khách, giới thiệu rất chi tiết và chính thức.

Khi nghe nói Hứa Ngôn còn có thân phận là đoàn trưởng dân đoàn, mọi người đều lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Ý đồ rõ ràng như vậy, còn cần phải nói thẳng ra sao?

Rõ ràng là đến để xin thân phận cho Hứa Ngôn.

Quả nhiên, Đỗ Nguyệt Sanh ẩn ý nhắc đến, dưới trướng Hứa

Ngôn đã có binh lực hai đoàn, nhưng vẫn chỉ là một đoàn trưởng dân đoàn, thậm chí còn phải tự lo lương bổng.

Khu Thọ Niên liền nói một câu: "Hứa lão đệ tuổi trẻ tài cao, còn trẻ đã nắm giữ trọng binh, quả thực không nên bị trói buộc bởi chức danh hiện tại, đến nỗi không có cửa báo quốc." Ông ta đóng quân ở Thượng Hải, Ngô Tùng và các nơi khác, cách Trường Sa cả ngàn dặm.

Hứa Ngôn dù có lớn mạnh cũng không ảnh hưởng đến lợi ích của ông ta, nên mới nói một cách nhẹ nhàng như vậy.

Trương Trị Trung thì ngồi bên cạnh ra vẻ thâm trầm, dường như đang phiêu du ngoài cõi.

Ông ta là Tổng trưởng giáo dục của Học viện Lục quân Trung ương, thuộc phe phái của đầu trọc.

Tuy hiện tại đang thuộc Lộ quân 19, dưới sự chỉ huy của Trần Minh Xu.

Nhưng cũng là mãnh tướng dưới trướng đầu trọc, là người được trọng dụng, lời nói rất có trọng lượng.

Chỉ là ông ta không vội biểu thị thái độ, mà chuẩn bị tiếp tục quan sát thêm.

Đỗ Nguyệt Sanh thì thuận theo lời của Khu Thọ Niên, tán thành nói: "Các vị đều là anh kiệt cái thế, hẳn có thể đồng cảm với tấm lòng yêu nước của Hứa lão đệ tôi." "Rồng mắc cạn, chắc hẳn các vị cũng không nỡ lòng nhìn thấy." Không ai vội tiếp lời ông ta, ngược lại đều đổ dồn ánh mắt về phía Trần Minh Xu.

Với tư cách là Tổng tư lệnh Vệ thú Kinh Hỗ, ông ta là người có quyền phát ngôn nhất trong số các vị khách có mặt.

"Tôi thấy Hứa lão đệ cũng là rồng trong loài người, quả thực như

lời Đỗ tiên sinh nói, không nên để rồng mắc cạn." "Cảnh Phách à." Ông ta gọi tên tự của Trương Trị Trung.

"Cậu xem, tiến cử trước mặt Trung Chính huynh một chút, kéo lão đệ này một tay, thế nào?" Hứa Ngôn cũng chuyển mắt nhìn ông ta.

Trước mặt một đám "đại lão", quả thực không có cơ hội cho anh xen vào.

Nhưng vị Trương Trị Trung này, lại là người anh đã nhắm đến từ khi còn ở Văn Huyện.

Nguyên nhân rất đơn giản, người này không chỉ thuộc phe phái của đầu trọc, mà vài năm sau còn giữ chức Chủ tịch tỉnh Hồ Nam.

Vì thúc đẩy hòa bình giải phóng một số nơi, thậm chí sau khi thành lập nước còn giữ chức vị cao!

Nếu có ông ta nói tốt vài câu trước mặt đầu trọc, tuyệt đối có hiệu quả gấp đôi công sức.

Chỉ là ông ta từ đầu bữa tiệc đến giờ, đều là thưởng thức rượu, nếm thử mỹ thực, hoặc là hàn huyên vài câu với người khác.

Một chữ thừa cũng không nói, rất khó đoán được suy nghĩ thực sự trong lòng ông ta.

Bây giờ, Đỗ Nguyệt Sanh và Trần Minh Xu gần như đã nói thẳng vấn đề ra trước mặt ông ta, không cho phép ông ta tiếp tục thái độ mập mờ đứng ngoài cuộc.

Trương Trị Trung lắc ly rượu vang đỏ trong tay, ngước mắt lên nhìn Hứa Ngôn một cái.

Ánh mắt cười như không cười đó, lại khiến Hứa Ngôn tự dưng an lòng.

"Đỗ tiên sinh, Trần ti lệnh, hiệu trưởng là người yêu tài nhất, nếu

ngài ấy biết có một viên minh châu bị bụi phủ như Hứa tiên sinh đây, sao có thể nỡ lòng làm ngơ?" "Các vị đây là đang tặng cho lão Trương tôi một món nhân tình lớn, nếu tôi từ chối, chẳng phải là không biết điều sao." Câu nói này của ông ta vừa thốt ra, Hứa Ngôn liền biết, chuyện này chắc chắn thành công.

Đặc biệt là mấy vị lãnh đạo cấp cao trong quân đội khác cũng lần lượt bày tỏ thái độ, sẵn sàng liên danh tiến cử anh trước mặt đầu trọc.

Ai mà không muốn nhân cơ hội này để Đỗ Nguyệt Sanh nợ một ân tình, cơ hội tốt như vậy mà không biết nắm bắt, thì đúng là ngu ngốc.

Hứa Ngôn thấy Đỗ Nguyệt Sanh khẽ nhìn mình, biết đã đến lúc anh phải lên tiếng.

Lập tức chắp tay với mọi người nói: "Đa tạ thịnh tình của các vị, tiểu đệ sau này chỉ có thể cùng các vị đối đãi chân thành, báo đáp nhiệt tình, mới có thể báo đáp ân tri ngộ của các vị hôm nay." Những lời này của anh khiến mọi người trong lòng vô cùng hài lòng.

Hứa Ngôn dù có được thăng chức, cũng không xung đột lợi ích với họ, chỉ khiến cho tên Trần ti lệnh đang đóng quân ở Trường Sa phải đau đầu.

Tương lai nếu anh thực sự có thể một bước lên mây, các vị ngồi đây đều đã khiến anh nợ ân tình.

Tính toán như vậy, hoàn toàn là một món hời không lỗ.

Sau một bữa tiệc, Hứa Ngôn cũng không đợi lâu, lệnh thăng chức từ cấp trên đã được ban xuống.

Chương 144

Có thể diện của Đỗ Nguyệt Sanh, lại thêm việc đặt cược vào Hứa Ngôn, những người tham gia bữa tiệc hôm đó gần như đều ra sức vì chuyện này.

Tin tức truyền đến tai đầu trọc, nghe nói có một vị anh hùng trẻ tuổi như vậy, lập tức cũng nảy sinh lòng yêu tài.

Vung bút một cái, liền viết một tờ công văn.

Hứa Ngôn được phong làm Tư lệnh Dân đoàn Hồ Quảng, ngang hàng với Trần ti lệnh của Trường Sa.

Hơn nữa còn có quyền tuần tra cả vùng Hồ Quảng.

Cùng với công văn được ban hành, còn có hai bộ quân phục chính thức và quân hàm.

Cho dù có ai muốn làm lớn chuyện về thân phận của Hứa Ngôn cũng không có bất kỳ cơ hội nào.

Lần này, về mặt thân phận, anh hoàn toàn có thể so kè với Trần ti lệnh, thậm chí còn có thể ngầm đè đầu một bậc.

Mà điều khiến Hứa Ngôn vui mừng hơn nữa là, cùng lúc nhận được lệnh thăng chức, hệ thống "chết" đã lâu của anh cuối cùng cũng sống lại. 【Ting, phát hiện thân phận Túc chủ được thăng cấp, kích hoạt nhiệm vụ thưởng.】 【Tại Thụy Hổ Địa, Vân Mộng Trạch, có một ngôi mộ cổ Đại Việt, đã bị Mô Kim Hiệu úy thăm dò, sắp sửa ra tay.】 【Túc chủ cần vào mộ cổ trước chúng, 1, tìm thấy văn hiến quý giá "Thụy Hổ Địa Tần Giản", 2, tiêu diệt thú giữ mộ Hạn Bạt ngàn năm, Hồng Hống.】 【3, tìm kiếm mảnh vỡ đạo mộ.】 【Sau khi hoàn thành, thưởng hai nghìn binh sĩ, bốn khẩu pháo dã chiến,

mười vạn đại dương và hai điểm nâng cấp.】 Hứa Ngôn nhìn thông tin hiện đầy màn hình, nghiến chặt răng hàm.

Thụy Hổ Địa Tần Giản!

Đó tuyệt đối là văn vật cấp quốc bảo.

Ghi chép chi tiết về tình hình phát triển chính trị, kinh tế, văn hóa, y học của Đại Việt.

Dù là gần trăm năm sau, nó vẫn là tư liệu quan trọng để nghiên cứu lịch sử thời Tần.

Theo ấn tượng của anh, Thụy Hổ Địa Tần Giản phải đến sau khi thành lập nước, vào giữa những năm 70 mới được khai quật.

Lúc đó còn là một nông dân trên đường về nhà, phát hiện đất ở con mương thoát nước mới đào rất kỳ lạ, báo cáo cho cơ quan liên quan, lúc này mới phát hiện ra quần thể hơn 50 ngôi mộ Tần.

Và Thụy Hổ Địa Tần Giản chính là được phát hiện trong ngôi mộ số M11, của một quan lại thời Tần tên là "Hỉ", còn được gọi là Vân Mộng Tần Giản.

Nhưng từ việc khảo cứu thân phận của Hỉ lúc đó, phát hiện ông ta chỉ là một quan lại cấp thấp đảm nhiệm nhiều chức vụ liên quan đến hình pháp.

Theo lý thuyết, ngôi mộ của ông ta tuy khai quật được tư liệu lịch sử cấp độ Vân Mộng Tần Giản, nhưng quy cách mộ táng tuyệt đối không cao.

Trong một ngôi mộ Tần như vậy, sao lại có thể xuất hiện thú giữ mộ, mà còn là cấp độ Hạn Bạt và Hồng Hống ngàn năm!

Hơn nữa hãy nhìn phần thưởng, hai nghìn binh sĩ, bốn khẩu pháo dã chiến, mười vạn đại dương.

Quan trọng nhất là, còn có hai điểm nâng cấp!

Phần thưởng này có thể nói là vô cùng hậu hĩnh.

Đồng thời, lợi nhuận kếch xù cũng đồng nghĩa với rủi ro cực cao.

Hứa Ngôn không vì mấy chữ "nhiệm vụ phúc lợi" mà lơ là cảnh giác.

Nhưng đồng thời, anh cũng cảm thấy máu trong cơ thể đang gào thét, sôi trào không ngừng.

Đã an nhàn quá lâu, anh gần như đã quên cảm giác lần trước xuống mộ đổ đấu rồi.

"Cũng tốt, Tiểu La Nhi và Tiểu Khải Linh đều có tiến bộ, lần này mang theo tất cả, cũng để mình xem thử bản lĩnh mới của chúng." Hứa Ngôn không hề hoảng sợ trước nguy cơ sắp tới.

Kỳ ngộ đều đi kèm với rủi ro cao.

Nhưng rủi ro cao lại liên quan mật thiết đến lợi nhuận cao.

Đây chính là câu nói dân gian "không vào hang cọp sao bắt được cọp con".

Nhận được lệnh thăng chức, lại kích hoạt nhiệm vụ mới, còn mang về nhà mấy chục vạn đại dương.

Nhiệm vụ của Hứa Ngôn ở Bến Thượng Hải có thể nói là hoàn thành vô cùng viên mãn.

Anh đã lang bạt bên ngoài quá lâu, lúc này càng thêm nóng lòng trở về.

Trước khi rời đi, Hứa Ngôn lại đến Đỗ công quán một lần, tặng cho Đỗ Nguyệt Sanh món "hàng tốt" mà mình đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Còn những người khác đã giúp đỡ, anh cũng dựa vào thân phận và

điều kiện để lựa chọn những món "hàng" thích hợp.

Anh để Lý Song và Triệu Quốc Trung chia nhau hành động, đưa chúng đến tay những người đó một cách ổn thỏa.

Hành động này của anh cũng khiến những người tham dự buổi tiệc tối hôm đó có thêm vài phần thiện cảm với anh.

Xử lý xong những việc cuối cùng, Hứa Ngôn lên đường trở về.

Ngay khi đoàn thuyền của anh vừa rời khỏi bến cảng Hoàng Phố không lâu, một người đàn ông mặt có sẹo vội vã chạy đến, nhưng chỉ nhìn thấy được bóng dáng mờ ảo của con thuyền cuối cùng từ xa.

Anh ta tức giận đấm một quyền, mắng một câu: "Chết tiệt, sao thằng nhóc này không chơi theo bài bản, chuồn nhanh thế!" Người mặt sẹo chính là người nhà họ Phan trong Thủy Tiêu Ngũ Mạch.

Sau khi đến Bến Thượng Hải, gây sự với Hứa Ngôn một trận, anh ta liền cố ý lẩn trốn.

Anh ta vốn định ẩn mình trong bóng tối xem Hứa Ngôn bị chê cười, không ngờ Hứa Ngôn lại trong họa được phúc, quen biết với Đỗ Nguyệt Sanh.

Tiếp theo đó là một đường thuận lợi, ôm đùi Đỗ Nguyệt Sanh, thân phận địa vị ở Bến Thượng Hải lên như diều gặp gió.

Thực sự là một thời không ai sánh bằng!

Người mặt sẹo tức đến sôi máu, nhưng vị phó quan Lâm bị anh ta liên lụy, tuy không dám tìm Hứa Ngôn gây phiền phức nữa, nhưng lại tìm đến tiệm thuốc phiện lớn kia.

Từ đó biết được là người mặt sẹo cung cấp tình báo và nhờ giúp đỡ, liền lập tức tìm đến người mặt sẹo để đòi một lời giải thích.

Người mặt sẹo đâu dám lộ mặt, lại sợ chuyện này truyền về gia

tộc, đến lúc đó sự việc sẽ càng không thể cứu vãn.

Bất đắc dĩ, anh ta chỉ có thể cứng rắn đến cầu xin chủ tiệm thuốc phiện lớn kia ra mặt một lần nữa, giúp hòa giải.

Cuối cùng, phó quan Lâm ra giá trên trời.

Hoặc là bồi thường năm vạn đại dương, hoặc là mời Hứa Ngôn đến, cùng ông ta diễn một màn kịch xóa bỏ hiềm khích cũ.

Hai lựa chọn này đều gần như lấy mạng của người mặt sẹo.

Anh ta tuy là cao thủ thế hệ trẻ của nhà họ Phan, tương lai cũng có thể kế thừa y bát của tộc trưởng nhà họ Phan.

Nhưng trong tay anh ta lại nghèo rớt mồng tơi.

Đừng nói là năm vạn đại dương, ngay cả năm ngàn đại dương cũng phải đi cầu xin ông bà nội ngoại mới có thể gom đủ.

Mà Hứa Ngôn là ai?

Bây giờ là người được Đỗ Nguyệt Sanh coi trọng!

Bảo anh ta đi cùng phó quan Lâm, người đã bị Đỗ Nguyệt Sanh đích thân tát vào mặt, xóa bỏ hiềm khích cũ?

Đó không phải là quay tay tát vào mặt Đỗ Nguyệt Sanh một cái sao?

Đừng nói Hứa Ngôn là người tinh ranh như quỷ, dù anh ta là một kẻ ngốc, cũng không đến mức ngốc đến thế.

Người mặt sẹo tìm mọi cách trì hoãn rất lâu, cuối cùng bên phó quan Lâm hết kiên nhẫn, đã đưa ra tối hậu thư.

Nếu không đưa ra một lời giải thích, sẽ đến tận gia tộc Thủy Tiêu Ngũ Mạch đòi một lời giải thích.

Bị dồn đến đường cùng, người mặt sẹo không còn lối thoát, chỉ có

thể mặt dày đến chỗ Hứa Ngôn thử vận may.

Nhưng anh ta không phải đến để cầu xin Hứa Ngôn đi diễn kịch, mà là muốn lấy được năm vạn đại dương từ tay anh.

Dù sao, hình tượng nhà giàu mới nổi của Hứa Ngôn vẫn rất vững chắc.

Chỉ là anh ta không bao giờ ngờ được, khi anh ta đuổi đến bến cảng, người ta đã sớm chuồn đi mất rồi.

"Mẹ kiếp, thằng nhóc này lại có thể chống lại được sự cám dỗ của thế giới phồn hoa Thượng Hải sao?" "Mẹ nó có phải nó đã quên mất lão tử và Trình lão đại rồi không, cứ thế vứt chúng ta ở đây?" "Chết tiệt!

Lão tử biết ngay, nó không phải là thứ tốt lành gì, không đáng tin!" Người mặt sẹo miệng lẩm bẩm chửi rủa, lại nhanh chân đi về phía bên kia của bến cảng.

Thủy Tiêu Ngũ Mạch ở mỗi bến cảng đều có thuyền của nhà mình.

Anh ta phải nhân lúc Hứa Ngôn chưa đi xa, nhanh chóng đuổi theo.

Lý tưởng rất đầy đặn, hiện thực rất phũ phàng.

Thuyền của nhà họ Phan dù có nhanh đến đâu, cuối cùng cũng không đuổi kịp thuyền của Hứa Ngôn.

Chương 145

Vừa ra khỏi bến cảng không lâu, đã bị mấy chiếc tàu quân sự nhỏ đuổi kịp, vây lại.

Lúc này người mặt sẹo mới biết, phó quan Lâm vẫn luôn cho người theo dõi bến cảng, chính là để phòng anh ta lén trốn đi.

Bất đắc dĩ, anh ta chỉ có thể quay đầu thuyền, đi tìm Trình Thương Lan để thương lượng đối sách.

Hứa Ngôn không hề biết đến đoạn xen kẽ này.

Anh bây giờ lòng như tên bắn, liên tục thúc giục thuyền trưởng tăng tốc.

Nhạc Khỉ La vừa đến Thượng Hải được hai ngày, còn chưa kịp cưỡi ngựa xem hoa được một phần ba, đã phải theo Hứa Ngôn trở về, trong lòng tự nhiên không vui.

Cô chu môi cao đến nửa ngày, nhưng sau một hồi dỗ dành của Hứa Ngôn, lập tức liền từ mây đen chuyển sang nắng đẹp, vui vẻ ngắm nhìn phong cảnh ven đường.

Chưa đầy hai ngày, đoàn thuyền đã vào đến địa phận Hồ Nam.

Thấy trời đã tối, Triệu Quốc Trung được thuyền trưởng nhờ, đến bên ngoài khoang thuyền của Hứa Ngôn.

"Ngôn gia." Anh ta khẽ gọi một tiếng ngoài cửa, liền nghe thấy Hứa Ngôn đáp lại: "Vào đi." Triệu Quốc Trung bước vào, tầm mắt liền cố định ở ba tấc trước chân mình.

Nhưng khóe mắt anh ta cũng liếc thấy, Nhạc Khỉ La đang ngồi trên đùi Hứa Ngôn, thân mật ôm cổ anh.

“Thuyền trưởng bảo tôi nói với ngài một tiếng, phía trước là Nhạc Dương, bỏ lỡ bến cảng này, phía sau chỉ có thể đi suốt đêm, không tìm được bến cảng thích hợp đâu.” Triệu Quốc Trung mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chỉ lặp lại lời của thuyền trưởng.

“Nhạc Dương?” Hứa Ngôn khẽ trầm ngâm, cúi mắt nhìn cô bé trong lòng.

Nhạc Khỉ La vừa thoát khỏi phong ấn đã lặn lội ngàn dặm đến Thượng Hải, tính ra chỉ ở được hai ngày.

Cũng chỉ có tối hôm đến, trước khi anh đi dự tiệc của Andrew, đã cùng cô đi dạo phố một lúc, mua ít đồ.

Lời hứa cho cô đi mở mang tầm mắt cũng chưa thực hiện được.

Một tia áy náy dâng lên.

Hứa Ngôn lập tức nói: “Vậy thì dừng lại một đêm rồi hãy đi.” Rất nhanh, đoàn thuyền tiến vào bến cảng Nhạc Dương, dưới sự chỉ dẫn của công nhân bến tàu, neo vào vị trí đậu.

Hàng hóa trên thuyền đã hết, nhưng lại mang về đủ ba mươi mấy vạn đại dương.

Ngoài hai mươi lăm vạn tiền hàng, ba vạn tiền bồi thường tổn thất tinh thần do Johnson đưa đã bị Nhạc Khỉ La tiêu hết gần một vạn.

Số còn lại đều là do Đỗ Nguyệt Sanh ra mặt, moi thêm từ Johnson và Smith!

Cũng không biết ông ta đã làm thế nào, lại có thể khiến kẻ keo kiệt như Smith phải chi đậm, trả thêm mấy vạn đại dương.

Hứa Ngôn với phương châm có lợi không chiếm là thằng ngốc, nhận tiền một cách thản nhiên.

Coi như là Đỗ Nguyệt Sanh đã chấm anh làm con rể, đưa tiền đổi

cách xưng hô trước.

Mấy chục vạn đại dương này đều được cất trong "túi càn khôn" của Nhạc Khỉ La.

Trong các hòm trong khoang thuyền, đều chứa đầy đá cuội.

Ngoài việc để lại một đội vệ binh canh gác "tiền hàng", Hứa Ngôn cho những người khác nghỉ phép.

Mỗi người được phát thêm một quan tiền, để họ tự tìm thú vui.

Chỉ có một quy định, không được làm lỡ hành trình của ngày mai.

Trong tiếng reo hò "Ngôn gia hào phóng", Hứa Ngôn dẫn theo Nhạc Khỉ La, Tiểu Khải Linh, cùng với Lý Song và Triệu Quốc Trung lên bờ.

Tiểu Khải Linh đã đạt được một thỏa thuận với những người nhà họ Trương kia.

Chỉ cần cậu có thể thể hiện bản lĩnh đủ để họ tin phục trong lần đổ đấu tiếp theo, họ sẽ bằng lòng tạm thời đi theo cậu.

Cho đến khi cậu lấy lại được tín vật của Trương Khải Linh tiền nhiệm và tiếp nhận truyền thừa thực sự của nhà họ Trương, họ mới hoàn toàn thần phục.

Hứa Ngôn nghe được kết quả này, khinh bỉ nói: "Không phục?

Thì đánh cho đến khi phục!" Tiểu Khải Linh lại lắc đầu: "Nhà họ Trương chỉ có người đứng chết, không có quỷ quỳ sống." "Dù họ tạm thời đi theo tôi, tôi cũng có thể trấn áp được." Sự tự tin này đã mạnh hơn rất nhiều so với vẻ mặt u ám khi họ mới gặp nhau.

Hứa Ngôn cười mà không nói, không nói thêm gì nữa.

Trong số những người được nghỉ phép tối nay, cũng bao gồm mấy người nhà họ Trương kia.

Không thể cứ giữ người mãi, phải thả họ ra ngoài làm việc.

Cũng tiện thể xem thử họ có giữ lời hứa hay không, hay là nói lời như gió thoảng mây bay.

Nhạc Dương, xưa gọi là Ba Lăng.

Là một thành phố văn hóa lịch sử lâu đời hơn 2500 năm.

Tập hợp danh sơn, danh thủy, danh lâu, danh nhân, danh văn vào một thân, ở hậu thế còn được mệnh danh là thành phố hạnh phúc và có sức mạnh mềm văn hóa nhất Trung Quốc.

Trong đó, Nhạc Dương Lâu càng nổi danh thiên hạ.

Nổi tiếng với câu "Động Đình thiên hạ thủy, Nhạc Dương thiên hạ lâu".

Khi Hứa Ngôn và mọi người cập bến Nhạc Dương, mặt trời đã sắp lặn sau núi.

Tuy không thể ngắm được cảnh đẹp của Nhạc Dương Lâu dưới ánh nắng, nhưng có thể ngắm trong đêm cũng không uổng chuyến đi này.

Cân nhắc sau này sẽ làm chủ Trường Sa, một chiếc xe ô tô nhỏ không đủ dùng.

Hứa Ngôn thông qua mối quan hệ của Đỗ Nguyệt Sanh, lại mạnh tay chi thêm một khoản ở Thượng Hải, mua thêm hai chiếc.

Tối đi dạo Nhạc Dương Lâu, lái chính là xe ô tô của nhà mình.

Triệu Quốc Trung chở Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La, Lý Song chở Tiểu Khải Linh và Hoàng Lang, hai chiếc xe vừa đủ một chuyến.

Xe mới đi được chưa đầy mười phút, rẽ qua một góc cua, Hứa Ngôn lại đột nhiên kêu dừng.

Anh nhìn tấm biển "Phượng Minh Lâu" treo ở đối diện, dụi dụi mắt.

"Lầu này... không phải là lầu đó chứ?" "Anh Ngôn, anh đang lẩm bẩm gì một mình vậy?" Nhạc Khỉ La tò mò ghé sát lại, vượt qua Hứa Ngôn áp mặt vào cửa kính, cũng bắt chước anh nhìn ra ngoài.

"Không có gì, anh nghĩ... chúng ta có thể sẽ phải ở lại Nhạc Dương thêm vài ngày." Hứa Ngôn đưa tay định vuốt tóc cô, lại bị chiếc mũ lưỡi nhỏ trên đầu cô cản lại.

Nhạc Khỉ La bây giờ rất thích phong cách phương Tây, đống váy nhỏ mua ở Thượng Hải cũng có dịp dùng đến.

"Không sao cả, anh Ngôn ở đâu, em ở đó." Cô mới thoát khỏi phong ấn không lâu, sau khi thấy được sự phồn hoa của Trường Sa và Thượng Hải, Văn Huyện nhỏ bé đã sớm không còn lọt vào mắt cô nữa.

Chỉ cần có thể ở bên cạnh Hứa Ngôn, dù là nơi nào cô cũng đi.

"Ừm, chúng ta sắp sửa đổ đấu một trận nữa, trước đó, cứ thư giãn vui chơi cho thỏa thích đi." Sau khi kích hoạt nhiệm vụ phúc lợi, Hứa Ngôn đã đến thư viện Thượng Hải để tra cứu tư liệu.

Về Thụy Hổ Địa, Vân Mộng Trạch, anh đã chép ra một chồng giấy dày cộp.

Còn về vị trí cụ thể của mộ Tần, phải đợi trở về địa phận Hồ Nam rồi mới dùng Thập lục tự âm dương bí thuật để tính toán kỹ lưỡng.

Hứa Ngôn dẫn Nhạc Khỉ La xuống xe, Tiểu Khải Linh và Hoàng Lang ở xe sau cũng theo xuống.

"Ngôn gia, không đi Nhạc Dương Lâu nữa ạ?" Triệu Quốc Trung cũng xuống xe đi tới, cung kính hỏi.

“Ừm, Phượng Minh Lâu này hình như mới mở, chúng ta qua đó xem thử.” Hứa Ngôn mới đi được hai bước, đột nhiên lại dừng lại, sắc mặt có chút âm u bất định.

Triệu Quốc Trung và Lý Song chuẩn bị đỗ xe, thấy hành động của Hứa Ngôn cũng dừng lại theo.

“Sao vậy anh Ngôn, sao không đi nữa?” Nhạc Khỉ La nghi hoặc nhìn người đàn ông bên cạnh.

Anh tối nay có chút kỳ lạ, luôn thay đổi thất thường, dường như không quyết đoán được.

“Phượng Minh Lâu này, hay là để mình anh đi thôi.” Hứa Ngôn khó xử gãi gãi sau gáy, nở một nụ cười khổ.

Sao anh lại quên mất, nơi này nếu thực sự là Phượng Minh Lâu ở Thượng Hải, thì ngoài anh, Lý Song và Triệu Quốc Trung ra, ba người còn lại đều không thích hợp để đến!

“Tại sao?

Anh Ngôn, không phải anh muốn bỏ em, Tiểu Khải Linh và Hoàng Lang lại để đi chơi một mình chứ!” Nhạc Khỉ La bĩu môi, trong mắt viết đầy vẻ nghi ngờ.

Chương 146

Hứa Ngôn: ...

Chuyện này bảo lão tử phải nói thế nào, lẽ nào nói đó là thanh lâu, rồi nhìn Nhạc Khỉ La đánh thẳng vào trong?

“Nghe lời, để Quốc Trung đưa các em đến Nhạc Dương Lâu ngắm cảnh đêm trước.” “Phượng Minh Lâu này có liên quan đến một người bạn của anh, tính tình anh ta có chút kỳ quặc, không thích giao tiếp với người lạ.” Hứa Ngôn nhanh trí nghĩ ra một cái cớ.

“Em...” Nhạc Khỉ La đang định phản bác, đột nhiên nhìn thấy một tia sáng u ám lóe lên trong mắt Hứa Ngôn.

Cô khẽ sững lại, lời nói đến bên miệng liền thay đổi.

“Vậy cũng được, chúng em đi chơi trước, vậy anh sẽ không bỏ đi luôn chứ?” Hứa Ngôn trong lòng nhẹ nhõm, khóe miệng lại cong lên một nụ cười.

“Ừm, sẽ không đi đâu, ngoan ngoãn đợi anh.” Giọng nói trầm thấp, trong đêm nghe có vẻ đặc biệt dịu dàng.

Nhạc Khỉ La khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hiếm khi lộ ra vẻ e thẹn, dẫn theo Hoàng Lang và những người khác lên xe.

Hứa Ngôn đợi Lý Song đỗ xe xong mới tiếp tục đi về phía Phượng Minh Lâu.

Chưa đến cửa, nhìn những vị khách nam ra vào không ngớt, trong lòng anh đã có câu trả lời.

E rằng, đây thực sự là Phượng Minh Lâu đáng lẽ phải ở Thượng Hải.

Còn tại sao lại xuất hiện ở Nhạc Dương... ngay cả Vô Tâm Pháp Sư, Đạo Mộ và Dị Nhân đều có thể lẩu thập cẩm, vậy thì Thập Tam Thái Bảo đổi chỗ xuất hiện dường như cũng không có gì lạ.

Anh và Lý Song đều thuộc tuýp người vóc dáng thẳng tắp, cao lớn tuấn tú.

Dù chỉ mặc một bộ vest đơn giản, đứng giữa đám đông cũng là hạc giữa bầy gà.

Người còn chưa đi tới gần, mấy cô gái dáng vẻ yêu kiều đã cười nói chào đón.

"Ui, hai vị gia, đến rồi sao?" "Gia à, mời vào trong, nô gia hát cho ngài một khúc, rồi cùng ngài uống vài ly nhé?" "Gia à, đừng nghe cô ta!

Nô gia có tay nghề tẩm quất thư giãn rất tốt, ngài có muốn thử không?" Mấy người vây quanh Hứa Ngôn và Lý Song, còn chưa mời được người vào nhà đã bắt đầu tranh khách.

Loại đàn ông cao lớn tuấn tú như vậy, bình thường họ không mấy khi gặp.

Vừa kiếm được tiền, lại còn có thể cùng với cực phẩm như vậy trải qua một đêm xuân, quả là quá hời!

Hứa Ngôn ánh mắt đảo qua, trên mặt tuy treo nụ cười nhưng lại có sự lạnh lùng xa cách ngàn dặm.

"Khoan đã, tôi muốn gặp bà chủ của các cô, Tiểu A Tiếu." Một câu nói khiến nụ cười trên mặt mấy cô gái cứng lại, sự nhiệt tình vừa rồi cũng giảm đi mấy phần.

"Vị gia này, mặt của đại tỷ chúng tôi không phải ai muốn gặp là gặp được đâu." "Có chúng tôi hầu hạ không tốt sao?

Hay là, chúng tôi tìm cho gia vài cô em hạng nhất nhé?" Hứa Ngôn nghe vậy, nụ cười trên mặt càng sâu hơn.

"Được thôi, vậy Hứa mỗ xin cáo từ." Anh nói xong liền quay người bỏ đi.

Dù sao đến đây cũng chỉ để xác thực suy đoán của mình.

Bây giờ đã có được câu trả lời chắc chắn, anh tự nhiên không cần phải vào trong.

Màn thao tác này suýt nữa làm mấy cô gái vẹo cả lưng.

Họ ngẩn người ra một lúc lâu, phát hiện Hứa Ngôn không hề giỡ trò, mà là đi thật.

Lúc này mới chống nạnh chửi rủa: "Thằng nhà quê ở đâu ra lại muốn tìm Phượng Minh Lâu gây chuyện, cũng không xem lại mình, có xứng gặp đại tỷ của chúng tao không." "Người thích đại tỷ của chúng tao nhiều lắm, mày là cái thá gì, cũng không soi nước tiểu mà xem lại mình đi!" "Lần sau mà để chúng tao thấy mày, trước tiên đánh gãy chân, sau đó thả chó!" Hứa Ngôn tuy đã đi xa, nhưng vẫn nghe rõ mồn một những lời chửi rủa phía sau.

Anh kéo Lý Song định quay lại lý luận, lắc đầu.

"Cứ để họ đi, chửi mấy câu cũng không mất miếng thịt nào." "Hơn nữa, đi so đo với mấy người đàn bà, mất giá!" Vốn dĩ là anh hứng lên tạm thời, không thể trách người ta mở miệng tổn thương người khác.

Phụ nữ kiếm sống ở những nơi như thế này, ai cũng không phải dễ chọc.

Không cầm theo bô đêm đuổi theo tạt vào người anh đã là Tiểu A Tiếu dạy dỗ có phương pháp rồi.

Không đến Phượng Minh Lâu, Hứa Ngôn tự nhiên sẽ đến Nhạc Dương Lâu để hội ngộ với Nhạc Khỉ La và những người khác.

Chỉ là khi anh đến nơi mới biết ở đây đã được người ta bao trọn, thiết lập một ván cược mà ai cũng có thể tham gia.

Tầng một của Nhạc Dương Lâu, đặt một tấm bảng dựng đứng.

Trên đó là một thế cờ tàn.

Bên cạnh bày một đống tiền cược, đều là những thứ như vàng bạc ngọc ngà, đồ cổ tranh chữ.

Ngoài cửa, dựng một tấm biển viết đầy quy tắc.

Trên đó viết, mỗi tầng của Nhạc Dương Lâu đều có những thế cờ tàn khác nhau.

Chỉ cần phá được cờ, là có thể lấy đi tất cả tiền cược, sau đó tiếp tục qua cửa tiếp theo.

Đến tầng cao nhất, có bảo vật quý hiếm nhất toàn Nhạc Dương, chờ đợi người có duyên.

Dù không thể phá cờ, mỗi khi đi được ba, sáu, chín nước, sẽ nhận được những phần thưởng khác nhau.

Mỗi người phá cờ đều có nửa canh giờ giới hạn thời gian, nhưng về thân phận người phá cờ thì không có bất kỳ hạn chế nào.

Dù là ăn mày ăn xin ven đường cũng có thể đến thử.

Nhưng nếu không đạt được số nước quy định, thì sẽ phải trả những cái giá khác nhau tùy thuộc vào số tầng đã tham gia hoặc số nước đã đi.

Ván cược này vừa được đưa ra, lập tức thu hút một lượng lớn người đến thử vận may.

Chỉ là hiện tại ngoài một người giải được sáu nước ở tầng thứ nhất, những người còn lại hoặc là không đi được nước nào, hoặc là kẹt ở nước thứ tư, không thể tiến thêm.

"Vậy, người hoàn thành ba nước và sáu nước đã nhận được phần thưởng gì?" Hứa Ngôn đứng giữa đám đông, nghe lỏm được hết những lời bàn tán xung quanh.

Anh thuận miệng hỏi một câu.

Người anh trai nhiệt tình đứng trước mặt anh quay đầu lại, mắt đầy vẻ ngưỡng mộ nói: "Đi được ba nước, được năm mươi đồng đại dương." "Đi được sáu nước, được một pho tượng Quan Âm bằng ngọc to bằng bàn tay!" "Mẹ ơi, nếu lão tử cũng có cái đầu óc như vậy, chẳng phải là kiếm bộn rồi sao!" Hứa Ngôn nghe xong, lại liếc nhìn những phần thưởng ở tầng một.

Ước chừng nếu bán đi cũng được vài vạn lạng bạc.

Chưa kể, phía trên còn có mấy tầng, giá trị của phần thưởng chỉ có thể cao hơn.

Anh có thể cảm nhận được Nhạc Khỉ La không xa mình, Tiểu Khải Linh và Hoàng Lang cũng đều ở đó.

Vốn dĩ đến Nhạc Dương Lâu để ngắm cảnh đêm, nhưng gặp phải ván cược này, chơi một chút cũng không sao.

Hứa Ngôn không phải nhắm vào phần thưởng.

Nhưng Nhạc Khỉ La thích náo nhiệt, tiêu tiền cũng không ít.

Có thể tự tay kiếm chút tiền lẻ, cũng coi như là niềm vui bất ngờ của ngày hôm nay.

Đang suy nghĩ, người phá cờ trước đó cúi đầu ủ rũ đặt quân cờ trong tay xuống, thua trận.

Anh ta nhanh chóng bị một người trông như tiểu nhị dẫn ra phía sau Nhạc Dương Lâu.

Còn về cái giá anh ta phải trả là gì, thì không ai biết.

Hứa Ngôn lại mở miệng: "Những người khác không đạt yêu cầu cũng đều bị đưa ra phía sau sao?" Người anh trai nhiệt tình lại quay đầu: "Không, chỉ những người đi được ba nước trở lên mới bị đưa vào trong, dưới ba nước thì chỉ là để mọi người vui vẻ, rồi cho đi." "Ba nước trở lên mới đi ra phía sau..." Hứa Ngôn sờ cằm trầm ngâm.

Anh lại nhìn kỹ bàn cờ một lần nữa, đột nhiên vượt qua đám đông đi vào.

"Thế cờ tinh diệu thế này, xem mà ngứa ngáy trong lòng, vậy thì tôi cũng đến thử vận may xem sao." Người đến thử vận may không ít, nhưng xuất sắc như Hứa Ngôn thì chỉ có một mình anh.

Trong tiếng xôn xao, ánh mắt của không ít thiếu nữ thiếu phụ đều dán chặt vào anh, dùng quạt che miệng, thì thầm với nhau.

"Đẹp trai quá đi mất, hôm nay đến đúng chỗ rồi!" "Chị ơi chị xem kìa, người đó đẹp trai quá!

Rốt cuộc là công tử nhà nào mà em chưa từng nghe nói đến." "Xem chàng trai trẻ này kìa, ngực kia!

Eo kia!

Chân kia!

Cái kia #¥@!" Hứa Ngôn nghe rõ mồn một những lời lẽ hổ báo.

Trên mặt anh đầy vẻ bất đắc dĩ.

Chương 147

Đám tiểu thư phu nhân này nói chuyện còn hoa mỹ hơn cả mấy cô gái lầu xanh, biết đi đâu mà nói lý đây.

Anh không dừng bước, đi thẳng đến cửa lớn tầng một.

Một tiểu nhị tiến lên, cười tươi hỏi: "Tiên sinh, có phải muốn tham gia ván cược không?" "Không sai, quy tắc tôi cũng đã xem rồi, có thể bắt đầu được chưa?" Hứa Ngôn vừa mở miệng, phía sau đã vang lên một tràng tiếng hét si mê.

Trong lòng anh chùng xuống, lập tức thông qua hệ thống ra lệnh cho Nhạc Khỉ La: "Tiểu La Nhi, đừng gây chuyện, xem anh Ngôn mang về cho em phần thưởng lớn nhất đây!" "Ồ, biết rồi." Lời nói của Nhạc Khỉ La tuy có chút bất mãn, nhưng lại ngoan ngoãn một cách lạ thường.

Lời của Hứa Ngôn thông qua hệ thống còn mang theo vài phần giọng điệu ra lệnh, không cho phép Nhạc Khỉ La từ chối.

"Nếu đã như vậy, mời tiên sinh ký vào khế ước trước." Tiểu nhị đưa qua một tờ giấy, trên đó có vài điều khoản, tương đương với việc lặp lại quy tắc một lần nữa.

Đọc lại hai ba lần, không thấy bất kỳ cạm bẫy ngôn từ nào.

Hứa Ngôn ký tên của mình, rồi lại ấn dấu vân tay.

Ánh mắt anh khẽ động, lúc ký khế ước, dường như đã kích hoạt thứ gì đó.

Cảm giác ràng buộc sinh ra một cách mơ hồ khiến anh ý thức được, ván cược này e rằng rất không bình thường.

Tiểu nhị cất kỹ khế ước, cười tươi làm một tư thế "mời".

Hứa Ngôn không nghĩ nhiều nữa, bước vào tầng thứ nhất.

Đứng trước thế cờ tàn đó, Hứa Ngôn lại nhìn chằm chằm vài phút.

Cửa lớn mở rộng, người bên ngoài hoàn toàn có thể nhìn thấy thao tác của người đến thách đấu, có người đã giải được sáu nước, đáng lẽ người vừa rồi không nên không đi được cả nước thứ tư.

Anh giơ tay chuẩn bị đi lại các bước đi của người đó, không ngờ quân cờ đầu tiên lại không thể nào đặt vào vị trí mong muốn được.

"Thì ra là vậy." Hứa Ngôn chợt hiểu ra.

Thế cờ tàn này không có một phương pháp giải duy nhất, mỗi khi có người giải được bao nhiêu nước, sẽ bị bàn cờ xóa đi trực tiếp.

Vì vậy người sau không thể dùng cùng một bước đi để ăn gian.

Bàn cờ trông không có gì nổi bật này, lại có cơ quan tinh xảo như vậy.

Hứa Ngôn đổi vị trí quân cờ, trực tiếp đặt xuống.

Một tiếng "cạch" nhẹ vang lên, quân cờ đó lập tức hút vào bàn cờ, bên cạnh cũng sáng lên một ngọn đèn xanh.

Điều này có nghĩa là, nước đi đầu tiên là chính xác và chưa có ai đi qua.

Mấy nước tiếp theo, anh đều đi một cách vô cùng thuận lợi.

Một hơi liền đột phá đến nước thứ sáu.

"Đến rồi đến rồi, xem xem người này có đi qua được nước thứ sáu không!" Bên ngoài lập tức vang lên một tràng tiếng hò reo.

Dù sao kỷ lục cao nhất trước đó chính là nước thứ sáu.

Mà tốc độ của Hứa Ngôn rõ ràng nhanh hơn tất cả những người trước đó, tự nhiên càng khơi dậy sự tò mò của mọi người.

“Theo tôi thấy, e là khó.” Có người tung hô, cũng có người dội gáo nước lạnh.

Tự nhiên là không muốn thấy Hứa Ngôn nhận được nhiều phần thưởng hơn.

“Tôi nói các vị nhỏ tiếng một chút, đừng làm phiền vị tiên sinh này đánh cờ!” Một giọng nói trong trẻo mềm mại vang lên, trong thời gian ngắn, Hứa Ngôn đã có một nhóm fan nữ.

Họ tự phát bảo vệ Hứa Ngôn.

“Hừ, mặt trắng, chỉ biết câu dẫn mấy con mẹ lẳng lơ này.” Không biết ai ở phía sau hét lên một tiếng, lập tức gây ra một tràng cười ầm.

Những người phụ nữ bị chửi không chịu thua, chỉ vào hướng đó bắt đầu chửi lại.

Các tiểu thư phu nhân có thân phận đương nhiên không hạ mình được, nhưng ở đây có không ít người là dân chợ búa, chửi người đều là tay chuyên nghiệp.

Khí thế vừa mở ra, chửi người không lặp lại, rất nhanh kẻ gây sự đã bị chửi đến không mở miệng được, xám xịt bỏ đi.

Hứa Ngôn bây giờ lại đang đắm chìm trong ván cờ.

Khi anh tập trung vào một việc, dường như tự động che chắn âm thanh bên ngoài.

Vừa rồi anh đã cảm thấy ván cờ này không chỉ đơn giản là đánh cờ.

Anh coi toàn bộ ván cờ như một bàn cờ phong thủy, quả nhiên ứng với số Cửu Cung Bát Quái.

Ván đầu tiên, nhiều nhất chỉ là ván nhập môn.

Là để phán đoán người tham gia có hiểu thuật số phong thủy hay

không.

Chỉ cần có thể vượt qua ba nước, đều là người có kiến thức nhất định về thuật số phong thủy.

Còn người đi được sáu nước, là có nền tảng vững chắc hơn một bước.

Mỗi nước đi tiếp theo, đều đầy biến số.

Thử thách chính là khả năng ứng biến của người tham gia.

Hứa Ngôn trong lòng đã có cơ sở, Thập lục tự phong thủy âm dương bí thuật lại càng thành thạo.

Phá giải một ván cờ nhỏ như vậy, quả là dùng dao mổ trâu giết gà.

Anh mới đi đến nước thứ ba, ba nước tiếp theo nên đi đâu trong lòng đã có số.

Còn về những thay đổi sau sáu nước, anh cũng đã suy ra được hàng trăm biến số.

Để không tỏ ra quá nổi bật, Hứa Ngôn cố ý làm chậm tốc độ.

Tốc độ đặt quân cờ tuy chậm lại, nhưng anh đi từng bước rất vững chắc.

Rất nhanh đã đến nước thứ chín.

Số chín, trong lịch sử Trung Quốc, cũng là một con số rất có ý nghĩa.

Cũng là nước cuối cùng của ván đầu tiên.

Ngoài cửa, tiếng ồn ào ban đầu đã biến mất.

Hầu như tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, nín thở nhìn Hứa Ngôn thao tác.

Lẽ nào, người đầu tiên qua được cửa thứ nhất tối nay sắp xuất

hiện?

Không biết bao nhiêu người, nhìn những phần thưởng bày bên cạnh, trong mắt lộ ra ánh mắt ghen tị tham lam.

Nhưng ở một nơi không xa trong đám đông, lại có vài người vô cùng bình tĩnh, có vẻ không hòa hợp với những người xung quanh.

"Một đám nhà quê chưa từng thấy việc đời." Nhạc Khỉ La khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Chiêu khiêu khích này vừa ra, lập tức kéo về sự thù hận của những người xung quanh.

"Sao, tôi nói sai à?

Một chút vàng bạc châu báu đã làm mù mắt chó của các người, không phải nhà quê thì là gì?" Nhạc Khỉ La hoàn toàn không sợ hãi, tiếp tục khiêu khích.

Cô rất nghe lời, không gây chuyện.

Nhưng ánh mắt của đám người đó nhìn Hứa Ngôn không hề thân thiện.

Đúng là coi anh như một con cừu béo!

Ưu điểm lớn nhất của Nhạc Khỉ La chính là bảo vệ người của mình.

Bây giờ chỉ là cảnh cáo, nếu theo tính cách của cô, không thuận mắt, giết là xong!

Thời loạn lạc, mạng người như cỏ rác, hoàn toàn không đáng tiền.

Triệu Quốc Trung ho khan một tiếng.

Nhạc tiểu thư trông nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng nói chuyện lại giống như ra tay, vô cùng mạnh mẽ.

Tai của Ngôn gia trước giờ rất thính, sao bây giờ lại như không nghe thấy Nhạc tiểu thư nói gì?

Chương 148

Thấy tình hình ngày càng căng thẳng, gần như nửa số người xem đều đang trừng mắt nhìn Nhạc Khỉ La.

Trong căn phòng ở tầng một lại vang lên một tiếng "tích", lập tức thu hút lại sự chú ý của mọi người.

Đèn xanh sáng lên, chứng tỏ nước cờ Hứa Ngôn vừa đi đã phá được thế cờ đầu tiên.

"Chúc mừng Hứa tiên sinh phá giải ván đầu tiên!" Tên tiểu nhị đứng ở cửa lập tức hô lên một tiếng.

Giọng nói hơi ánh lên sự sắc bén, vang vọng rất xa trong đêm tối tĩnh mịch.

Sau một thoáng im lặng, tiếng người bỗng "òa" lên!

Đủ loại âm thanh kinh ngạc, tán thưởng, và cả ghen tị, như sóng biển cuồn cuộn ập đến.

"Lừa đảo à!

Sao có thể phá giải dễ dàng như vậy!" "Đúng thế!

Tối nay người phá giải nhiều nhất cũng chỉ được sáu bước, thế mà hắn lại qua màn luôn?

Chắc là nhìn trộm các bước của người khác rồi dùng lén thôi!" "Đúng vậy, đây không phải là đang lừa chúng ta sao?

Mấy cái giải thưởng này chỉ là để dụ chúng ta tới tham gia, ký vào cái khế ước gì đó thôi.

Người này chắc là diễn viên được thuê đến diễn kịch." "Tôi cũng nghĩ vậy, sao người khác không làm được mà chỉ có hắn làm được!"

Đủ loại tiếng chất vấn ồ ạt kéo đến, như thể muốn đóng đinh Hứa Ngôn thành kẻ lừa đảo, diễn viên thuê.

Nhạc Khỉ La tức đến nỗi tròng mắt đỏ lên, mái tóc đen không gió mà bay, mắt thấy sắp sửa ra tay tàn sát.

Tiểu Khải Linh bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Khuyên cô đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu trái lời Ngôn ca, có lẽ anh ấy sẽ không giận, nhưng nếu cô để lộ thân phận thật, cô đoán xem anh ấy sẽ thế nào?" Một câu nói đã khiến Nhạc Khỉ La dập lửa.

Hứa Ngôn tuy luôn cười tủm tỉm, nhưng những lúc trong mắt anh ánh lên tia sáng u uất, dù là cô cũng không dám thở mạnh, không dám tiếp tục quấy phá.

Cái cảm giác uy áp đến từ tầng sâu linh hồn ấy, chính là cái gọi là không giận mà uy trong truyền thuyết.

Hứa Ngôn không vội vàng giải thích cho mình.

Người có thể tổ chức ván cược thế này, nếu ngay cả tình huống như vậy cũng không trấn áp được thì khỏi phải lăn lộn giang hồ nữa.

Quả nhiên, một người trông giống sư gia từ tầng hai đi xuống.

Trong tay ông ta cầm một chiếc bàn tính, sáng loáng, không ngờ lại là vàng ròng!

Giữa đêm hôm khuya khoắt lại đeo một cặp kính râm tròn, chỉ cần đứng đó thôi cũng đủ thu hút mọi ánh nhìn.

"Chư vị, xin hãy bình tĩnh." Người đó vừa cất lời, Hứa Ngôn đã nhíu mày.

Giọng nói này mà bảo là khàn như mõ vỡ thì còn là khen rồi.

Âm thanh chói tai dù không lớn, nhưng lại kỳ lạ thay áp chế được tất cả mọi người.

“Kim sư gia!

Lại là Kim sư gia!” Có người kinh ngạc kêu lên.

“Chẳng trách ván cược này lại bày ra lớn như vậy, ngay cả Kim sư gia cũng mời đến được, vậy thì ông chủ lớn đứng sau phải hào phóng đến mức nào?” Sư gia cầm bàn tính vàng?

Đó là nhị sư bá của ông nội Hồ Bát Nhất, tính toán tuổi tác thì hình như có chút chênh lệch.

Lẽ nào... thật sự là người đó?

Ánh mắt Kim sư gia lạnh lùng quét qua, người vừa kinh hô lập tức im bặt.

“Chư vị, vị Hứa tiên sinh này là người có thực tài, mới có thể thuận lợi qua màn.” “Nếu có ai nghi ngờ tính xác thực của việc này, chính là nghi ngờ Kim mỗ, và cả ông chủ của Kim mỗ.” “Vậy thì...” Lời nói sau đó của ông ta chưa nói hết, nhưng đã không còn ai dám đối diện với ánh mắt của ông ta nữa.

Hứa Ngôn khẽ gật đầu.

Đây mới là cách trấn áp tình hình đúng đắn.

Kim sư gia thấy không còn ai la ó gây rối nữa, liền quay người đi về phía Hứa Ngôn.

“Hứa tiên sinh, chúc mừng ngài đã giải được ván đầu tiên.

Theo giao ước, tất cả giải thưởng của tầng một đều thuộc về ngài.” “Bây giờ, tôi cần xác nhận một chút, ngài có chuẩn bị thách đấu ván thứ hai không?” “Đương nhiên, tại hạ tuy tài sơ học thiển, nhưng cũng muốn xem xem mình có thể đi đến bước nào.” Hứa Ngôn nói không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Sự áp chế mà Kim sư gia thể hiện không chỉ nhắm vào khán giả có

mặt, mà còn nhắm vào cả anh.

Chỉ có điều, sự áp chế này đối với Hứa Ngôn hoàn toàn vô hại, càng không thể khiến anh trở nên khiêm nhường hay khúm núm như Kim sư gia tưởng tượng.

Đối phương nhướng mày, khẽ chắp tay với Hứa Ngôn.

"Vậy mời bạn đồng hành của ngài kiểm tra giải thưởng của tầng này, Hứa tiên sinh, mời ngài theo tôi lên lầu." Hứa Ngôn hoàn toàn không bất ngờ trước lời nói của ông ta.

Thời gian anh giải cờ đủ để đối phương đi điều tra thân phận bối cảnh của anh.

Ít nhất, những chuyện xảy ra sau khi cập bến lúc nãy, e rằng đã sớm được đặt trên bàn của vị ông chủ lớn kia.

Anh nhìn Triệu Quốc Trung, gật đầu, người sau lập tức nhanh chân bước tới.

"Ngôn gia?" "Quốc Trung, cậu dẫn Hoàng Lang theo, cùng vị tiểu ca này nghiệm thu kiểm kê giải thưởng." Triệu Quốc Trung rất nhanh đã đi rồi trở lại.

Hoàng Lang phía sau ngẩng đầu ưỡn ngực, bước đi oai vệ, vẻ mặt không biết đắc ý đến nhường nào.

Dưới ánh mắt ghen tị, đố kỵ, căm hận của mọi người, hắn theo chân một tiểu nhị của tầng một, bắt đầu kiểm kê những món vàng bạc châu báu, đồ cổ tranh chữ kia.

Hứa Ngôn theo sau Kim sư gia, một trước một sau lên tầng hai.

Vẫn là một tấm bảng gỗ đặt ở trung tâm.

Vẫn là một ván cờ tàn.

Khác biệt là, giải thưởng đặt bên cạnh lại là những chiếc hòm

được niêm phong kín.

Đồng tử Hứa Ngôn đột ngột co rút.

Dù những chiếc hòm chưa được mở ra, anh đã ngửi thấy một vài mùi hương quen thuộc.

Dầu đồng!

Và cả thuốc súng!

"Hứa tiên sinh, ngài có muốn xem trước những giải thưởng đó không?" Kim sư gia đột nhiên hỏi một câu.

Đây là tầng hai, đám đông quan sát bên dưới đã không thể nhìn thấy bên trong nữa.

"Xem một chút cũng tốt, nói không chừng lại là động lực." Vẻ mặt bình tĩnh của Hứa Ngôn trái lại khiến khóe mắt Kim sư gia khẽ giật.

Ông ta im lặng bước lên, mở từng nắp hòm niêm phong ra.

Bên trong lộ ra, kinh ngạc thay, là vũ khí và đạn dược!

Những khẩu súng trường kia là súng trường bán tự động ZH29 cực kỳ hiếm thấy và tân tiến trong nước.

Ước chừng có khoảng ba trăm khẩu.

Còn có mấy khẩu tiểu liên Bergmann cỡ nòng 7,63mm, cùng với nòng súng dự phòng và hàng trăm băng đạn đi kèm.

Nói không ngoa, số quân hỏa ở tầng hai này, trang bị cho một trung đoàn tinh nhuệ hoàn toàn không thành vấn đề.

Phải biết rằng, súng trường bán tự động ZH29, giá cả cực kỳ đắt đỏ, trong nước cũng chỉ có đội quân thiện chiến ở Quan Ngoại năm xưa nhập khẩu một ít.

Tất cả đều rơi vào tay người Nhật Bản.

Các quân phiệt khác dù có cầm cả đống bạc cũng không có chỗ mà mua.

Thế mà vị ông chủ lớn bày ra ván cược này, ra tay một lần chính là ba trăm khẩu.

Thực lực mạnh mẽ của ông ta, đã không thể chỉ dùng từ 'hào phóng' để hình dung được nữa.

Hứa Ngôn nhìn thấy số quân hỏa này, cứ như nhìn một rổ khoai tây cà tím, ngay cả độ cong của nụ cười nơi khóe môi cũng không thay đổi.

Kim sư gia vẫn luôn chăm chú quan sát anh, sự nghi hoặc trong lòng càng sâu hơn.

Chương 149

"Người này là một quân phiệt có trong tay hai trung đoàn, đối mặt với nhiều vũ khí tinh nhuệ và mạnh mẽ như vậy, lại còn là 'miễn phí', hắn thực sự không động lòng chút nào sao?" Nhưng ông ta nhìn mặt Hứa Ngôn, lại thực sự không nhìn ra bất kỳ manh mối nào, chỉ có thể nén lòng chắp tay lần nữa.

"Nếu Hứa tiên sinh đã suy nghĩ kỹ, mời ngài lên giải cờ." "Ngoài ra, tôi cần nhắc nhở ngài một lần nữa, bắt đầu từ tầng này, một khi ngài giải cờ thất bại, cái giá phải trả sẽ tăng lên gấp bội." Hứa Ngôn lần này trực tiếp bước tới, dùng hành động thực tế chứng minh lựa chọn của mình.

Kim sư gia thì lùi lại mấy bước, gần như ẩn mình vào góc tối mà ánh đèn không chiếu tới.

Anh lại cẩn thận quan sát bàn cờ trước mắt.

Trông có vẻ không khác gì bàn cờ ở tầng một.

Nhưng Hứa Ngôn có trí nhớ siêu phàm, vẫn một mắt nhìn ra vị trí của ba quân cờ trong đó đã thay đổi.

"Ồ, lần này là muốn khảo nghiệm Hà Đồ à." Hà Đồ Lạc Thư, trong lịch sử An Lạc, có một vị trí vô cùng quan trọng.

Nó là nguồn gốc của văn hóa An Lạc, âm dương ngũ hành thuật số.

Kinh Dịch 《Hệ Từ Thượng》 có nói: Sông Hà xuất hiện đồ, sông Lạc xuất hiện thư.

Sông Hà ở đây không phải là Trường Giang, mà là Hoàng Hà.

Lạc, chính là Lạc Thủy.

Hà Đồ từ 1-10 là số sinh thành của trời đất.

Lạc Thư từ 1-9 là số biến hóa của trời đất.

Hai đồ hình đối chiếu với Nhị thập bát tú, Hoàng đạo thập nhị cung, có thể xây dựng một mô hình không gian và thời gian hợp nhất, suy diễn sự tiến hóa của vạn vật.

Đây là tổ tiên của thuật số, độ khó đâu chỉ tăng lên một bậc.

Hứa Ngôn không khỏi tò mò.

Nếu ở tầng hai, Hà Đồ đã xuất hiện, vậy tầng ba lẽ nào sẽ là Lạc Thư sao?

Anh nhanh chóng lật đổ ý nghĩ này của mình.

Hà Đồ Lạc Thư là tương trợ lẫn nhau, bổ sung cho nhau, xét về tầm quan trọng và vị thế, không phân hơn kém.

Nếu ải Hà Đồ có thể dễ dàng vượt qua, thì về cơ bản Lạc Thư không còn cần thiết để khảo nghiệm nữa.

Nhưng nếu vậy, còn có thử thách nào lại có thể đứng trên cả hai thần đồ này, để làm bài kiểm tra trấn giữ ải cuối cùng chứ?

Mang theo nghi vấn này, anh bắt đầu thách đấu ải thứ hai.

Là người đã lĩnh hội trọn vẹn Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật, Hứa Ngôn không chỉ thông thạo nắm vững nội dung trong đó, mà thậm chí còn có thể tiến hành suy diễn ngược.

Cuốn sách này là do Trương Tam Liên Tử, sư tổ của Hồ Bát Nhất, tình cờ có được một Chu Thiên quái tượng của Tiên Thiên thập lục quái.

Sau khi quên ăn quên ngủ nghiên cứu, lại kết hợp với tầm long quyết được truyền thừa qua các thế hệ của Mô Kim Hiệu Úy nhà mình, mới viết ra được.

Có thể nói, những gì Hứa Ngôn biết chỉ là một phần nhỏ, chứ không phải toàn bộ.

Nhưng khả năng suy diễn ngược của anh lại cực mạnh, quái tượng thoát thai từ Tiên Thiên thập lục quái chính là chỗ dựa lớn nhất để anh phá giải Hà Đồ.

Ván cờ này, cần Hứa Ngôn đi sáu nước.

Ba nước đầu, anh đi vô cùng thuận lợi.

Nhưng từ nước thứ tư trở đi, Hứa Ngôn khẽ nhíu mày.

Trong bước này rõ ràng có sáu sáu ba mươi sáu biến số, nhưng khi anh chuẩn bị đặt cờ, lại đột nhiên tăng thành chín chín tám mươi mốt.

Hư thực tương sinh, lại là một cái bẫy liên hoàn.

"Không đúng, số sinh thành là cố định, biến hóa lại là biến động, đây là sự cụ thể hóa của động tĩnh tương hợp, âm dương tương sinh." "Bước này, dù mình đi đến đâu, kết quả cũng như nhau." Hứa Ngôn chỉ trầm ngâm khoảng nửa nén hương, sau khi xem lại ba bước đầu, liền chuẩn bị đặt quân cờ trở lại bàn cờ.

"Hứa tiên sinh, ngài cảm thấy không thể giải được nữa sao?" Giọng Kim sư gia đột nhiên vang lên.

Lúc xa lúc gần, như có như không.

Lúc này anh mới phát hiện, Kim sư gia tuy vẫn ở tầng hai, nhưng công phu nín thở của ông ta lại lừa được cả anh.

Mà bây giờ ông ta lên tiếng, tuyệt đối không phải để nhắc nhở.

Mà là để mê hoặc.

"Tôi đã giải xong ván cờ, chứ không phải không thể giải được." Hứa Ngôn thản nhiên nói.

Kim sư gia khịt mũi cười: “Nếu giải thành công, sáu ngọn đèn bên phải tấm gỗ sẽ sáng lên.” “Vừa rồi không sáng sao?” Hứa Ngôn hỏi ngược lại một câu.

Kim sư gia ngẩn người: “Đó là do bước vừa rồi đi đúng, không liên quan đến việc giải được ván cờ cuối cùng.” “Hứa tiên sinh, nếu ngài không giải được, cứ nói thẳng là được, nói miệng không giải quyết được vấn đề gì đâu.” Ông ta câu nào câu nấy đều khẳng định, Hứa Ngôn đặt quân cờ về hộp chính là bỏ cuộc.

Nhưng Hứa Ngôn đâu có bị ông ta lừa.

Nếu lúc nãy Kim sư gia nói chuyện mà không dùng đến ảo thuật, có lẽ Hứa Ngôn còn suy nghĩ thêm một chút.

Nhưng thời cơ Kim sư gia ra tay, cùng với thủ đoạn đã dùng, lại vừa hay chứng thực suy diễn của Hứa Ngôn không sai.

Nhưng anh lười nói thêm với Kim sư gia, mà trực tiếp ném quân cờ trong tay về hộp.

“Tít!” Đèn xanh đúng hẹn sáng lên.

Sắc mặt Kim sư gia cũng trong nháy mắt trầm xuống như đáy nồi.

“Sự thật thắng mọi lời hùng biện, Kim sư gia, có cần tôi nói thêm gì nữa không?” Nụ cười ẩn hiện trên môi Hứa Ngôn.

Tầng hai chính là quân hỏa thật sự.

Nếu bỏ tiền ra mua, chưa chắc đã mua được hàng hiếm.

Bây giờ anh đã dễ dàng có được, lại còn là miễn phí.

Bánh từ trên trời rơi xuống ai mà không thích chứ.

“Hứa tiên sinh, có thể nói cho tôi biết, tại sao cuối cùng ngài lại chọn bỏ cờ không?” Kim sư gia dường như vẫn không thể chấp nhận sự thật.

Cố chấp muốn có được một câu trả lời.

“Nếu ông muốn nghe, tôi nói cho ông nghe cũng không sao, nhưng tôi cũng muốn có được một câu trả lời từ ông.” Hứa Ngôn sờ cằm, đang định nói tiếp thì bị Kim sư gia ngắt lời.

“Ngài muốn hỏi tôi là ai?

Tôi là Kim Toán Bàn, chỉ là một sư gia mà thôi.” “Ông và Trương Tam Liên Tử có quan hệ gì?” Hứa Ngôn trực tiếp đổi câu hỏi.

Dù sao thì lời vừa nãy của anh cũng chưa nói hết, ai biết anh rốt cuộc muốn nói gì.

Kim sư gia lại hỏi ngược lại: “Trương Tam Liên Tử là ai?” Vẻ mặt nghi hoặc của ông ta quá chân thật, dù Hứa Ngôn tự phụ có con mắt tinh tường, cũng không nhìn ra một chút dấu vết diễn xuất nào.

Dường như, ông ta thật sự không biết người đó.

“Ông không biết?” Hứa Ngôn lần này thật sự có chút ngơ ngác.

Kim Toán Bàn là một trong bốn đệ tử của Trương Tam Liên Tử, một thân bản lĩnh phân kim định huyệt, tầm long mô kim, dù là Hồ Bát Nhất đến cũng phải cam bái hạ phong.

Dù cho vị Kim sư gia này thật sự không phải đệ tử của Trương Tam Liên Tử, nhưng ông ta đã hiểu thuật số âm dương, ngũ hành bát quái, vậy không lý nào lại không biết Trương Tam Liên Tử chứ?

Rốt cuộc là sai ở đâu?

Dù nhất thời bị mớ bòng bong rối rắm làm khó, Hứa Ngôn cũng không lãng phí thời gian vào việc này.

Câu trả lời rồi sẽ có.

Lợi ích trước mắt mới là quan trọng nhất.

Anh xua tay: “Thôi bỏ đi, ông không biết cũng không sao.” “Không phải ông muốn biết tại sao tôi chọn bỏ cờ sao?” Anh ngoắc ngoắc ngón tay với Kim sư gia.

Đối phương quả nhiên ghé tai lại gần, làm ra vẻ lắng nghe.

“Thật ra, tôi chỉ là không biết giải thế nào, nên thử vận may thôi.” Hứa Ngôn cười tủm tỉm công bố đáp án.

Anh đương nhiên không thể nói ra quá trình suy diễn của mình.

Điều này liên quan đến bí mật cốt lõi của Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật, nếu Kim sư gia là đệ tử của Trương Tam Liên Tử, chỉ cần nghe qua, tuyệt đối có thể phán đoán ra anh cũng đã học qua kỳ thư này!

Chương 150

Hơn nữa, trình độ còn vượt xa họ!

Hứa Ngôn không muốn tự rước phiền phức vào người.

Kim sư gia nghe xong câu đó, sắc mặt đã đen như đáy nồi.

Nhưng ông ta vẫn là người rất có tố chất nghề nghiệp.

Chậm rãi chắp tay với Hứa Ngôn: "Chúc mừng Hứa tiên sinh phá giải ván thứ hai." Tên tiểu nhị ở cửa lúc này mới hô lên: "Chúc mừng Hứa tiên sinh phá giải ván thứ hai!" "Ồ!" Bên ngoài lại một trận huyên náo.

Dù không nhìn thấy chuyện gì xảy ra ở tầng hai, nhưng đám đông hóng chuyện vẫn không ai chịu rời đi.

Họ cũng muốn xem xem, Hứa Ngôn rốt cuộc có thể đi được bao xa.

Liệu có thể lên đến đỉnh, lấy được giải thưởng lớn nhất kia không.

Khi Triệu Quốc Trung và Hoàng Lang lại theo tiểu nhị đi kiểm kê giải thưởng tầng hai, suýt chút nữa bị số vũ khí tinh nhuệ kia làm rớt cả mắt.

Muốn vận chuyển hết chúng về thuyền, không phải là chuyện hai người họ có thể làm được.

Triệu Quốc Trung nháy mắt với Hoàng Lang.

Sau khi kiểm kê xong, người sau liền tùy tiện tìm một cái cớ rồi biến mất trong màn đêm thăm thẳm.

Mà Hứa Ngôn, sau câu hỏi theo thông lệ của Kim sư gia, tiếp tục

đi lên tầng ba.

Vừa lên đến tầng ba, Hứa Ngôn đã nhìn thấy tấm bảng gỗ và ván cờ quen thuộc.

Nhưng sự chú ý của anh lại hoàn toàn bị người phụ nữ đứng bên cạnh tấm bảng thu hút.

Cả tầng ba không có vàng bạc châu báu, không có vũ khí quân hỏa.

Chỉ có một người phụ nữ như vậy.

Cô mặc một bộ sườn xám nền đỏ thêu hoa mẫu đơn đen, dáng người uyển chuyển thướt tha, mỗi một tấc đều có thể câu hồn đoạt phách.

Tóc đen búi cao, để lộ một đoạn cổ trắng ngần.

Còn khuôn mặt kia, nói là khuynh quốc khuynh thành, cũng còn hơi miêu tả không hết được một phần mười dung nhan của cô.

Khi Hứa Ngôn đi đến đầu cầu thang, cô vừa hay kẹp một điếu thuốc lá nữ cực mảnh, phả ra một vòng khói không đều vào không khí trước mặt.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô quay đầu nhìn lại.

Trong mắt sóng sánh, ánh sáng lưu chuyển, cái liếc mắt phong tình kia khiến Hứa Ngôn không khỏi rung động trong lòng.

Giải thưởng của tầng ba lại là Tiểu A Tiếu!

Dù địa điểm cô nên xuất hiện đã từ Thượng Hải chuyển đến Nhạc Dương.

Nhưng trong Thập tam thái bảo nguyên bản, Tiểu A Tiếu không chỉ là nữ giới duy nhất, thực lực cũng bị những người khác vô cùng kiêng dè.

Mối quan hệ của cô cực rộng.

Không chỉ liên quan đến hắc bạch lưỡng đạo, thậm chí còn dính líu đến một vài gia tộc ẩn thế không xuất hiện.

Nếu là Tiểu A Tiếu làm giải thưởng của tầng ba, Hứa Ngôn ngược lại không hề bất ngờ.

Tuy nhiên, anh cũng càng tò mò hơn, người có thể bày ra ván cược này, rốt cuộc là ai.

"Hứa tiên sinh, bản lĩnh thật tốt.

Tôi còn tưởng, tối nay không thấy được người có thể lên tầng ba rồi." Tiểu A Tiếu vừa cất lời, lại là giọng Ngô mềm mại chính tông.

Ngọt như mật, dịu dàng, mỗi một chữ đều có thể rơi vào tận đáy lòng, khiến người ta ngứa ngáy không yên.

"Tôi cũng chỉ là may mắn thôi." Hứa Ngôn khiêm tốn một câu.

Kim sư gia ở bên cạnh lại liếc anh một cái.

Cái vẻ thản nhiên lại ngạo mạn lúc đối phó với mình vừa rồi, đâu mất rồi?

Quả nhiên, đàn ông không ai là không háo sắc.

Tuy nhiên, Tiểu A Tiếu này ai nhìn cũng mê mẩn, Hứa Ngôn tự nhiên cũng không ngoại lệ.

"Hứa tiên sinh, thời gian không còn sớm, chúng ta bắt đầu ván cờ chứ?" Kim sư gia ở bên cạnh nhắc nhở một câu.

Hứa Ngôn gật đầu, trực tiếp đi đến trước tấm bảng.

Ngoài câu nói lúc trước, anh không có thêm bất kỳ giao tiếp nào với Tiểu A Tiếu, thậm chí một ánh mắt thừa thãi cũng không cho.

Khóe môi như cười như không của Tiểu A Tiếu khẽ mím lại,

trong mắt nhanh chóng lóe lên một tia kinh ngạc.

Cô đã gặp qua đủ loại đàn ông, những kẻ có tâm cơ thủ đoạn cũng không biết đã gặp bao nhiêu.

Cố ý tỏ ra lạnh lùng không hứng thú, thực chất muốn gây sự chú ý của cô, cũng không phải là không có.

Nhưng Hứa Ngôn dường như không giống những người đó.

Lần đầu anh nhìn thấy cô, sự kinh ngạc và tán thưởng trong mắt, Tiểu A Tiếu tự tin tuyệt đối không nhìn nhầm.

Nhưng sau đó, sự phớt lờ và thờ ơ của anh, dường như cũng là thật.

Điều này lại thú vị rồi.

Hứa Ngôn không hề bỏ qua ánh mắt đang chiếu vào người mình.

Nhưng điều anh muốn làm bây giờ, chỉ có một việc, đó chính là phá cờ qua màn.

Nếu anh không đoán sai, ván cờ này nếu anh không giải được, e rằng sẽ bị người khác khống chế.

Ngay cả Tiểu A Tiếu, người phụ nữ có thể nói là tay mắt thông thiên, cũng có thể bị người bày cược dùng làm giải thưởng.

Hứa Ngôn không cảm thấy một khi mình thua, kết cục phải đối mặt sẽ tốt hơn cô là bao.

Chỉ là ván cờ trước mắt này, dường như chỉ là một ván cờ tàn bình thường.

Không tồn tại những thứ như thuật số, âm dương, thiên can địa chi.

Nhưng, ai có thể nói, đây không phải là một cái bẫy khác.

Hứa Ngôn trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên mỉm cười thản nhiên.

Anh đi cờ như bay, như thể không cần suy nghĩ.

"Tít", "tít", "tít"...

Một loạt âm thanh vang lên, cùng với những ngọn đèn xanh sáng rực, khiến Kim sư gia nhìn đến ngẩn cả người.

Còn Tiểu A Tiếu, từ kinh ngạc lúc đầu, đến tán thưởng về sau.

Trong đôi mắt đẹp ánh lên những tia sáng lạ, hứng thú với Hứa Ngôn cũng ngày càng đậm.

Rõ ràng, cô thích loại đàn ông chính khí, dương cương anh vũ.

Hứa Ngôn lại có dung mạo cực kỳ tuấn mỹ, tuy cũng có khí chất dương cương, nhưng trông lại có phần nho nhã, không hoàn toàn hợp khẩu vị của cô.

Nhưng bây giờ, vẻ tự tin ung dung khi anh chuyên tâm phá cờ, cùng với khí thế "một chiêu xuất, thiên hạ đều định", lại khiến Tiểu A Tiếu thực sự không thể rời mắt.

"Nếu tên họ Hứa này phá được ván cờ, có thể đi theo hắn dường như cũng không tệ." Ý nghĩ của Tiểu A Tiếu vừa nảy ra, quân cờ cuối cùng của Hứa Ngôn cũng nhẹ nhàng hạ xuống.

"Tít!" Đèn xanh sáng lên.

Ván cuối cùng, đã phá!

"Chúc mừng Hứa tiên sinh phá giải ván thứ ba!" Kim sư gia chắp tay hành lễ, tiểu nhị thì hô to kết quả ra ngoài.

Tiếng huyên náo bên ngoài vang trời, đều la ó muốn xem bảo vật quý giá nhất của Nhạc Dương là gì.

Hứa Ngôn không để ý, thậm chí không nhìn Tiểu A Tiếu một cái,

mà tiếp tục nhìn vào ván cờ trước mắt.

Dường như ván cờ bình thường này, còn thu hút sự chú ý của anh hơn cả tuyệt thế mỹ nhân mềm mại ấm áp.

Chương 151

"Hư hư thực thực, giả giả thật thật, đùa bỡn lòng người trong lòng bàn tay, thật là thủ đoạn cao minh." Lời nói của Hứa Ngôn không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào, nhưng lại khiến hai người có mặt cảm nhận rất rõ sự khinh thường mà anh thể hiện.

Tuy nhiên, đã là ván cược, thì chính là đùa bỡn lòng người.

Hứa Ngôn tuy sớm đã nhìn ra, người bày cược là muốn thông qua phương pháp này, tìm được người mà "họ" cần.

Nhưng bản thân anh cũng có điều cầu, mới tự nguyện nhập cuộc.

Như vậy, thì phải chấp nhận thua cuộc.

Cho nên anh cũng chỉ nói một câu như vậy.

Kim sư gia ngẩn ra, không biết phải đáp lại câu này thế nào.

Tiểu A Tiếu lại "phụt" một tiếng cười.

"Hứa tiên sinh sao lại nhiều cảm khái thế?

Dù người ta thủ đoạn thế nào, cũng không có kề dao vào cổ bắt ngài nhập cuộc.

Nếu ngài không muốn, thì sao có thể đùa bỡn được ngài." Câu nói này của cô, há chẳng phải cũng là đang nói về chính mình.

Chỉ là, cô của hiện tại, đã không còn là cô bé hoang mang vô trợ mới sa chân vào chốn phong trần năm xưa.

"Cô nương nói phải." Hứa Ngôn không vạch trần thân phận của Tiểu A Tiếu.

Anh quay đầu nhìn Kim sư gia: "Tôi đã liên tiếp phá ba ván cờ, chủ nhân của ông vẫn không chịu hiện thân một lần sao?" Kim sư gia

lắc đầu: “Chủ nhân của tôi không có phân phó này, tôi cũng không dám tự tiện chủ trương, sắp xếp ngài ấy gặp mặt Hứa tiên sinh.” Hứa Ngôn đối với kết quả này dường như không hề bất ngờ.

Anh ngược lại chủ động nói với Kim sư gia: “Nếu đã như vậy, những thứ tối nay, Hứa mỗ xin nhận.” “Tương lai nếu có cơ hội, được gặp quý chủ nhân, cứ nói Hứa mỗ nguyện trong phạm vi năng lực của mình, làm cho ngài ấy một việc, để tạ ơn tình nghĩa tặng lễ vật hậu hĩnh hôm nay.” Anh nói xong, quay người liền đi.

Thậm chí còn không gọi Tiểu A Tiếu.

Ánh mắt Kim sư gia liếc qua, đôi môi đỏ của Tiểu A Tiếu cong lên: “Đừng nhìn tôi, tôi đã là người của người ta rồi.

Cũng biết đường đi ở đâu.” Cô đương nhiên sẽ không đi ra khỏi Nhạc Dương Lâu ngay bây giờ, nếu không tuyệt đối sẽ có người đoán được, cô chính là giải thưởng của tầng cuối cùng.

Kim sư gia không nói nhiều, mà theo sau Hứa Ngôn xuống lầu, rẽ vào một ngôi nhà phía sau Nhạc Dương Lâu.

Ông ta đi vòng vèo đến cửa một căn phòng, cách cửa cung kính nói: “Chủ nhân, ván cờ đã phá, người ngài muốn tìm, đã xuất hiện.” “Rất tốt, ngươi cứ chú ý một chút, đừng để hắn phát hiện ngươi đang theo dõi hắn.” Trong phòng truyền ra một giọng nói già nua.

Điều kỳ lạ là, rõ ràng phát âm cực kỳ rõ ràng, nhưng nghe vào tai lại phảng phất bị cái gì đó nhiễu loạn, không chỉ mơ hồ không rõ, thậm chí ngay cả nam nữ cũng không phân biệt được.

Kim sư gia đáp một tiếng, lại cung cung kính kính lui xuống.

Trong sân viện lại khôi phục một mảnh tĩnh mịch, dường như nơi này căn bản chưa từng có ai đến.

Hứa Ngôn không hề biết đến đoạn xen ngang này.

Anh vừa bước ra khỏi Nhạc Dương Lâu, liền bị người ta vây quanh.

"Trời ơi, huynh đệ, anh cũng quá đỉnh rồi!

Liên tiếp phá ba ván cờ, thu hết tất cả giải thưởng, đây không phải là phát tài rồi sao!" "Tầng một toàn là vàng bạc châu báu, đồ cổ tranh chữ, vậy tầng hai tầng ba là bảo bối gì vậy, huynh đệ, cho bọn tôi mở mang tầm mắt với?" "Đi đi đi, các người theo làm loạn cái gì.

Huynh đệ, cậu đừng nghe họ, chỉ cần cho một mình tôi xem là được rồi."...

Người vây đến ba lớp trong ba lớp ngoài, nói gì cũng có.

Nhạc Dương Lâu bình thường đã náo nhiệt, bây giờ còn náo nhiệt hơn cả phiên chợ ban ngày mấy phần.

Hứa Ngôn kiếp trước đã sớm quen với cảnh tượng như vậy.

Anh trẻ tuổi tài cao, trong vài năm ngắn ngủi đã trở thành tổng tài của công ty niêm yết, trên bảng xếp hạng Forbes toàn cầu có thể đứng trong top hai mươi.

Cộng thêm người lại cao lớn anh tuấn, không chỉ là đối tượng theo đuổi của truyền thông, càng là ứng cử viên chồng trong lòng biết bao thiên kim danh viện, công chúa quý tộc.

Cuộc sống hàng ngày dưới ánh đèn flash, so với bây giờ, áp lực và ánh mắt phải chịu đựng còn nhiều hơn.

Hứa Ngôn còn chưa nói gì, Triệu Quốc Trung và những người khác đã chen vào.

Không chỉ vậy, còn mang theo một bộ phận tiểu đội cảnh vệ, và mấy người nhà họ Trương.

Họ bảo vệ Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh ở giữa, chen qua đám

đông tầng tầng lớp lớp, đến bên cạnh Hứa Ngôn, rồi lại bao bọc anh vào trong.

"Xin lỗi, mọi người nhường đường, thiếu gia chúng tôi chuẩn bị rời đi." Những trường hợp cần nói lời xã giao như thế này, để Triệu Quốc Trung ra mặt là đặc biệt thích hợp.

Anh ta tươi cười chào đón, nói chuyện lại ôn hòa lễ phép, bẩm sinh đã có sức hút.

"Nhường cái gì, có được bảo bối thì giấu đi, cho mọi người mở mang tầm mắt thì sao?" Có người lại không ưa kiểu của Triệu Quốc Trung.

Hò hét trong đám đông, ra vẻ nếu Hứa Ngôn không lấy giải thưởng ra cho mọi người xem, thì sẽ không cho đi.

"Đúng là đồ chuột nhắt giấu đầu hở đuôi, chỉ dám trốn trong đám đông la hét." "Ngươi có mấy con mắt, muốn xem bảo bối nhà ta, ngươi cũng xứng sao?" Nhạc Khỉ La tự nhiên sẽ không nuông chiều, mở miệng là một trận chửi bới.

Triệu Quốc Trung liếc trộm sắc mặt Hứa Ngôn, nụ cười nhàn nhạt, không giống đang tức giận.

Kẻ ác cần có kẻ ác trị.

Nhạc Khỉ La giống như một quả ớt nhỏ, đương nhiên là lựa chọn không ai có thể thay thế.

Lời nói này tự nhiên gây ra một trận cười ầm lên.

"Mẹ kiếp!

Con đàn bà ngu ngốc, lão tử nói chuyện, có chỗ cho mày xen vào sao?" Người đó bị mắng đến mặt đỏ bừng, lại bị cười đến biến thành đen sì.

Hắn chỉ vào mũi Nhạc Khỉ La mà mắng.

Triệu Quốc Trung theo phản xạ định đưa tay ra, ngăn cản cô gái nhỏ ngay bên cạnh.

Tiếc là, đã muộn.

Nhạc Khỉ La không nói hai lời, trực tiếp bay vút lên trời, chuẩn xác tóm lấy người đàn ông đang la hét trong đám đông, tiện tay ném xuống sông Trường Giang không xa.

Màn đêm sâu thẳm, mặt sông được ánh trăng chiếu rọi lấp lánh.

Giữa sự kinh ngạc đến sững sờ của mọi người, một bóng người dần dần bay xa, dần dần nhỏ lại.

Tùy ý cắm đầu xuống sông, bắn lên một bọt nước khổng lồ.

Ngoài sự bình tĩnh không hợp hoàn cảnh của Hứa Ngôn và những người khác, sau một hồi im lặng ngắn ngủi, lập tức gây ra một trận la hét.

“Cứu mạng!

Có người rơi xuống nước rồi!” “Mau tới đây, cứu người!” Hiện trường hỗn loạn, sớm đã không còn ai chú ý đến Hứa Ngôn và những người khác nữa.

Nhạc Khỉ La tay nhanh hơn não, sau khi ném người đi rồi mới nhớ ra “mệnh lệnh” Hứa Ngôn không cho cô gây sự lúc trước.

Cô rụt rè quay đầu lại, một mắt mở một mắt nhắm lén nhìn Hứa Ngôn.

“Bây giờ biết sợ rồi à?” Hứa Ngôn cong ngón trỏ, gõ nhẹ lên cái đầu nhỏ của Nhạc Khỉ La, cười nói.

Thấy anh dường như không có ý định nổi giận, thần kinh căng thẳng của Nhạc Khỉ La thả lỏng, tự động tiến lên ôm lấy cánh tay anh

làm nũng.

“Ngôn ca ca, hắn mắng người ta là con đàn bà xấu xí, không thể nhịn được một chút nào!” “Ừm, ném tốt lắm.” Hứa Ngôn gật đầu, không những không giận, ngược lại còn khen một câu.

Người đó chỉ nói hai câu, đã bộc lộ gần hết bản tính rồi.

Chẳng qua chỉ là một kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Nhưng những việc như đánh đập người già, đá trẻ con, chắc chắn cũng làm không ít.

Trong thời loạn, những kẻ hèn nhát này, ngược lại là lực lượng nòng cốt trong đám du côn lưu manh.

Đừng nói là đánh hắn một trận, hay ném xuống sông, dù có đánh chết tại chỗ, anh cũng sẽ không cảm thấy có chút gánh nặng tội lỗi nào.

Nhạc Khỉ La tinh nghịch lè lưỡi, vẻ mặt lập tức trở nên kiêu ngạo.

“Ngôn gia, giải thưởng bên trong chúng ta đều đã đưa về rồi, chỉ là vị kia...” Triệu Quốc Trung báo cáo được một nửa, đột nhiên dừng lại, liếc nhìn Nhạc Khỉ La một cái.

“Không sao, những thứ đó đưa về là được rồi.” Hứa Ngôn lắc đầu.

Tuy Tiểu A Tiếu là giải thưởng cuối cùng, theo giao ước, đã được xem là người phụ nữ của anh.

Chương 152

Nhưng anh trước giờ không làm chuyện ép buộc phụ nữ.

Thiên tử chân mệnh của cô là kiểu người như Thẩm Thành.

Nhưng Hứa Ngôn cũng không định nhường người phụ nữ này cho kẻ khác.

Dù sao thì ngày tháng sau này còn dài, anh lại ưu tú hơn Thẩm Thành rất nhiều.

Ngay cả cốt truyện thế giới ban đầu của Tiểu A Tiếu, cũng vì anh trọng sinh mà xảy ra thay đổi.

Vậy thì ai dám nói, một ngày nào đó, anh sẽ không thể có được sự đi theo thật lòng của người phụ nữ này.

Có tính thử thách mới càng vui.

Sự náo nhiệt lớn nhất đã xem qua, tham gia qua.

Giải thưởng lớn nhất cũng đã thu vào túi, Hứa Ngôn liền chuẩn bị trở về thuyền.

Anh phải cất hết số vũ khí đó vào "túi càn khôn", nếu không, sẽ luôn bị "trộm" nhòm ngó.

Chỉ có nghìn ngày làm trộm, chứ làm gì có nghìn ngày phòng trộm.

Mọi người đều răm rắp nghe theo Hứa Ngôn, tự nhiên anh nói gì là nấy.

Lý Song và những người khác đến, đội ngũ trở nên đông đảo hơn rất nhiều.

Hai chiếc xe ô tô nhỏ căn bản không đủ.

Hứa Ngôn tối nay có được một lô vũ khí tinh nhuệ tiên tiến, tâm trạng cực tốt, liền nghĩ đến việc đi bộ về.

Tuy đoạn đường về bến tàu không gần, nhưng nhìn một đám người bọn họ, không ai là người bình thường.

Dù là Triệu Quốc Trung trông có vẻ thư sinh nho nhã, giống một thầy giáo, nhưng cũng rất giỏi đánh đấm.

Thong thả đi bộ về, căn bản chỉ là chuyện nhỏ.

Lý Song và những người khác không đi cùng Hứa Ngôn, chỉ theo sau từ xa.

Tiểu Khải Linh căn bản giống như một cái bình hồ lô câm, cả buổi tối không nói được mấy câu.

Chỉ có Nhạc Khỉ La ríu rít nói không ngừng, thỉnh thoảng có Triệu Quốc Trung phụ họa mấy câu, cũng không trông quá trầm mặc.

Đêm đã khuya, thành phố ồn ào cuối cùng cũng dần dần yên tĩnh lại.

Nhạc Khỉ La dường như bị ảnh hưởng bởi môi trường, chỉ khoác tay Hứa Ngôn, không còn nói nhiều như trước.

Những người khác biết điều chậm lại bước chân, để hai người đi phía trước.

Hứa Ngôn đi được một lúc, lại phát hiện trên mặt đất xuất hiện thêm hai cái bóng.

Không chỉ Hứa Ngôn nhìn thấy, ngay cả Nhạc Khỉ La cũng liếc nhìn hai cái bóng đó, khóe môi lạnh lẽo.

“Thứ không ra gì, chỉ biết giả thần giả quỷ.” “Tiểu La nhi, đêm hôm khuya khoắt, đừng nói chuyện này.” Hứa Ngôn không phải người mê tín, nhưng anh đã tận mắt nhìn thấy tinh quái đại yêu.

Hơn nữa, tỳ nữ năm xưa của Nhạc Khỉ La chính là lệ quỷ chết oan.

Anh tuy không sợ, nhưng cũng giữ một sự kính sợ cần có.

"Có gì đâu, dám múa may trước mặt em, hút luôn nó, cho nó đến cơ hội siêu sinh cũng không có." Nhạc Khỉ La chu môi, cô tự nhiên có đủ tự tin để nói câu này.

Hứa Ngôn nhìn hai cái bóng đó, cười mà không nói.

Anh không tin cô nhóc này không nghe thấy tiếng bước chân, tuy gần như có thể bỏ qua, nhưng đối với những người và yêu có ngũ quan cực kỳ nhạy bén như họ, quả là tiếng sấm bên tai.

Hai cái bóng đó, đương nhiên không phải là ma, mà là người.

Hứa Ngôn quay đầu nhìn về phía sau.

Triệu Quốc Trung và Tiểu Khải Linh và những người khác đã tụt lại rất xa.

Lý Song và những người khác thì càng không thấy bóng dáng đâu.

Còn chủ nhân của hai cái bóng đó, dường như ẩn mình trong không khí, nhưng lại bám sát phía sau.

Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh ánh mắt giao nhau, đột nhiên ra mấy thủ thế với cậu.

Đó là thủ ngữ mà người nhà họ Trương dùng để liên lạc khi ở khoảng cách xa mà không thể lên tiếng.

Tiểu Khải Linh ngẩn ra, rồi lập tức nói nhỏ mấy câu với Triệu Quốc Trung bên cạnh.

Tốc độ của mấy người đó lại chậm đi rất nhiều, rẽ qua một góc cua là biến mất.

Bàn tay nhỏ trong khuỷu tay khẽ động, Hứa Ngôn lập tức vỗ vỗ, bảo cô đừng nóng vội.

Chắc là tối nay anh quá nổi bật, làm ngứa mắt một số người, nên họ tìm đến cửa, muốn kiếm chác.

Hứa Ngôn không định để Triệu Quốc Trung và những người khác xen vào.

Anh đã lâu không hoạt động gân cốt, hôm nay đêm đẹp, tâm trạng cũng tốt, rất thích hợp để vận động một chút.

Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La giả vờ không hay biết gì, tiếp tục đi chậm rãi.

Dần dần đi vào một con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Trong hẻm tối đen như mực.

Chỉ có ánh đèn đường từ con đường chính bên ngoài hẻm chiếu vào, nhưng cũng chỉ có thể chiếu sáng được một nửa.

"Gần được rồi, hai vị theo suốt một đường, cũng nên ra mặt rồi." Hứa Ngôn dừng lại, quay người nhìn về phía sau không một bóng người, lớn tiếng nói.

Giọng anh trầm ấm, nói gì nghe cũng như thể tình ý sâu nặng.

"Hừ, Hứa tiên sinh quả là rất bình tĩnh." "Chỉ không biết có bao nhiêu bản lĩnh thật, hay là đang thùng rỗng kêu to." Hai giọng nói gần như y hệt lần lượt vang lên.

Tuy nghe như là một người nói, nhưng về trọng âm, lại có sự khác biệt nhỏ.

Điều này lại khiến Hứa Ngôn nhớ đến hai người.

Ý nghĩ trong đầu anh vừa nảy ra, liền thấy hai bóng người mờ ảo dần dần rõ nét, đứng ngay ở đầu hẻm, chặn đứng đường lui của anh

và Nhạc Khỉ La.

Hai người một đen một trắng, khiến Hứa Ngôn lập tức khẳng định suy đoán của mình.

"Tôi còn tưởng là anh hùng hảo hán nào, hóa ra là Hắc Bạch Vô Thường à." Anh một lời đã gọi ra thân phận của người đến.

Đối phương ngẩn ra, rồi lạnh lùng nói: "Ngươi đã biết thân phận của hai anh em ta, vậy thì không cần chúng ta nói nhiều nữa." "Giao ra tất cả giải thưởng của ngươi tối nay, tha cho ngươi không chết." Hai người mỗi người nói một câu, sự nối tiếp và phối hợp vô cùng ăn ý.

"Tuổi không lớn, khẩu khí không nhỏ." Một câu của Nhạc Khỉ La khiến Hứa Ngôn đang ra vẻ nghiêm túc không thể nhịn cười.

Anh ngán ngẩm nhìn cái đầu nhỏ đang đắc ý lắc lư bên cạnh.

Con nhóc này đến để phá đám anh à?

Cũng không nhìn xem, so với hai người thân hình cao lêu nghêu, gầy như que củi kia, ai mới là người "không lớn".

"Miệng lưỡi sắc bén." "Không biết điều." Hắc Bạch Vô Thường đồng thời lên tiếng, rồi tiếp tục nhìn chằm chằm Hứa Ngôn.

"Bảo tôi giao ra giải thưởng cũng được." Hứa Ngôn cười tủm tỉm nói, rồi ngoắc ngoắc ngón tay với hai người: "Lại đây, đánh thắng tôi đi." Bốn chữ ngắn gọn, ý khiêu khích cực nồng.

Hắc Bạch Vô Thường vốn không phải là người nhiều lời.

Nếu không phải có người yêu cầu họ phải nói những lời này, họ thậm chí một chữ cũng không muốn nói.

Muốn giải thưởng, cướp thẳng là xong.

Cho nên Hứa Ngôn vừa khiêu khích, họ lập tức hành động.

Hai người như quỷ mị u linh, bóng dáng lúc ẩn lúc hiện.

Mỗi lần di chuyển nhanh, đều tiến lên một chút.

Trong nháy mắt đã đến trước mặt Hứa Ngôn.

Nhạc Khỉ La sớm đã bị Hứa Ngôn đuổi sang một bên trước khi anh lên tiếng khiêu khích.

Chương 153

Không có cơ hội ra tay, cô nhóc tỏ ra rất khó chịu.

Hứa Ngôn lại đứng yên tại chỗ, mặc cho Hắc Bạch Vô Thường nhanh chóng áp sát.

Thị lực của anh cực mạnh.

Hoàn toàn có thể nhìn rõ động tác của hai người khi tiến lên.

Họ chỉ là bước chân cực nhỏ, tần suất lại cực nhanh, nên mới tạo ra vẻ di chuyển thần tốc.

Nhưng trong mắt anh, lại giống như quay chậm, tốc độ chậm đến mức có thể.

Hứa Ngôn thậm chí còn ngáp một cái, mí mắt cũng theo đó sụp xuống.

Mắt Hắc Vô Thường lóe lên tia lạnh, đột nhiên lao về phía trước, một luồng sáng lạnh chém về phía đầu cổ Hứa Ngôn.

Chiêu đầu tiên gặp mặt đã hạ sát thủ.

Còn Bạch Vô Thường thì mím môi, trong tay lóe lên một bóng đen.

Không khí dường như bị bóng đen đó xé rách, phát ra tiếng "vút" xé gió.

Nghe âm thanh, giống như cầm một sợi roi mềm.

Hứa Ngôn không chỉ có một sợi roi mềm, mà cả Lý Song và tinh nhuệ của đội cảnh vệ cũng đều có một sợi.

Khi hàng phục người nhà họ Trương, chính là dùng roi mềm.

Tay trái anh đột ngột đưa ra đỡ, lại là dùng cánh tay để đỡ nhát đao

chém đến trước mặt.

Mắt Hắc Vô Thường lạnh lẽo, lộ ra một tia chế giễu.

Cánh tay run lên, lại truyền thêm mấy phần lực đạo.

Kẻ không biết tự lượng sức mình, vậy thì hắn sẽ thành toàn cho tên họ Hứa này, cho hắn một đao tứ đoạn.

"Keng!" một tiếng vang giòn.

Lưỡi đao phảng phất chém vào một tảng đá cứng.

Lực phản chấn dội lại, làm cho hổ khẩu và cả cánh tay của Hắc Vô Thường tê rần trong nháy mắt.

Mềm oặt rũ xuống bên người.

Con dao cũng không cầm nổi rơi xuống đất.

Mà Hứa Ngôn ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái, chỉ hơi bước lên một bước, tay phải tùy ý vồ lấy.

Bạch Vô Thường tuy kinh ngạc đồng bọn thất thủ, nhưng hắn vẫn giữ đủ cảnh giác và phản ứng nhanh chóng.

Lập tức thu tay lùi lại.

Nhưng, sợi roi mềm trong tay đột nhiên căng thẳng, từ đầu roi truyền đến một lực lớn, gần như giật sợi roi ra khỏi tay hắn.

Bạch Vô Thường đỏ bừng mặt, vội vàng dùng thêm tay kia, mới miễn cưỡng giữ được cân bằng với lực đạo của đối phương.

"Bạch Vô Thường, giải thưởng còn chưa lấy được, đã muốn đi rồi sao?" Hứa Ngôn vẫn là vẻ mặt cười tủm tỉm.

So với bộ dạng của Bạch Vô Thường đã đỏ bừng mặt, tứ chi đồng thời dùng lực ghì chặt xuống đất, thì bộ dạng Hứa Ngôn một tay nhẹ nhàng nắm lấy sợi roi, còn có thể trêu chọc, thực sự là đau lòng

quá bạn ơi.

“Tên họ Hứa, ngươi muốn giết bọn ta.” “Cứ việc ra tay.” “Chớp mắt một cái.” “Lão tử theo họ ngươi!” Đến lúc này, hai người vẫn xen kẽ nói chuyện với nhau.

Hứa Ngôn lắc đầu: “Giết các người, thế thì còn gì vui nữa, hay là, chúng ta chơi một trò chơi nhé?” “Trò chơi gì?” “Trò chơi gì?” Hắc Bạch Vô Thường đồng thanh hỏi.

“Tôi chỉ dùng một tay, nếu các người có thể chạm vào một sợi tóc, một vạt áo của tôi.

Tôi sẽ dâng giải thưởng lên.

Không làm được, các người phải nghe lệnh tôi, mặc tôi sai khiến.” Hứa Ngôn thực ra không để ý đến Hắc Bạch Vô Thường, họ tuy cũng là người trong Thập tam thái bảo, nhưng giá trị võ lực có thể nói là đội sổ.

Nhưng hai người này là anh em sinh đôi.

Một thân khinh công vô cùng quỷ dị.

Cộng thêm cảm ứng tâm linh giữa hai anh em, sự phối hợp của họ cực kỳ ăn ý, thường có thể phát huy hiệu quả 1+1=N.

Là những nhân vật được cố định bởi thẻ nhân vật, cũng như “phần thưởng” của hệ thống.

Nhạc Khỉ La và Lý Song và những người khác, cũng có thể đạt đến mức độ phối hợp ăn ý với Hứa Ngôn ở một mức độ nào đó.

Nhưng so với Hắc Bạch Vô Thường, rõ ràng vẫn kém một chút.

“Ngươi lừa ta!”, “Cùng ngươi liều mạng!” Hắc Bạch Vô Thường nghe lời Hứa Ngôn, mắt lóe lên tia hung quang, ngược lại bị kích động hung tính.

Bạch Vô Thường, dù một cánh tay mềm nhũn vô lực rũ bên người, cũng giãy giụa lao về phía trước.

Hắc Vô Thường thì dứt khoát buông lực, mượn lực Hứa Ngôn giật roi về, lao về phía anh.

"Chậc, không nghe khuyên, vậy thì hết cách rồi." Hứa Ngôn lắc đầu.

Đối phó với chó dữ, phải đánh cho phục trước, mới có thể thu về dùng.

Động vật càng có tính hung hãn, càng cần được thuần phục.

Sau khi thuần phục, độ trung thành cũng càng cao.

Đây cũng là quy luật của tự nhiên.

Hai bóng người lao đến hung hãn.

Nhưng trong mắt Hứa Ngôn, chỉ là múa may.

Anh chậm rãi bước sang một bên.

Bước này, lại khiến Hắc Bạch Vô Thường đồng thời lao vào khoảng không.

"Đừng chạy!" "Đừng hèn!" Hai anh em bị tức đến hồ đồ.

Hoàn toàn quên mất, vừa rồi đã bị Hứa Ngôn một chiêu đánh bại như thế nào.

Họ xoay người, không cần bất kỳ sự trợ giúp nào, quỷ dị thay đổi hướng trên không trung.

Tuy lực lao về phía trước đã suy giảm, nhưng vẫn có thể lao trúng Hứa Ngôn.

"A, buồn ngủ quá." Hứa Ngôn lại ngáp một cái, bước một bước về phía Hắc Bạch Vô Thường.

Hai người trước mắt trống rỗng, trong lòng thầm kêu không hay.

Chỉ là lúc này lực đã hết, họ không thể đổi hướng nữa, phải đáp đất mới có thể phát lực lại.

Thế nhưng một giọng nói thong thả vang lên sau lưng: "Hai vị, định đi đâu vậy?" Một đôi tay phảng phất xuyên qua màn đêm, như hình với bóng đuổi theo sau Hắc Bạch Vô Thường.

Hai người dùng khóe mắt liếc đối phương, không cần bất kỳ giao tiếp nào, đã biết đối phương bước tiếp theo sẽ làm gì.

Trong khoảnh khắc đáp đất, mũi chân điểm xuống đất mạnh mẽ phát lực, tung người lên.

Như hai con cú đêm, lặng lẽ lướt qua màn đêm, lao nhanh về phía trước.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, lý trí của hai anh em cũng đã trở lại.

Nhanh chóng phán đoán hai người mình không phải là đối thủ của Hứa Ngôn, trận chiến này e rằng phải tay không trở về.

Chỉ là động tác của họ nhanh đến mấy, cũng không nhanh bằng đôi tay phía sau.

Gáy đột nhiên siết chặt, hai người khựng lại giữa không trung, rồi bị người ta xách gáy lôi về.

"Trò chơi còn chưa kết thúc, hai vị sao lại nói đi là đi?" Hứa Ngôn không chỉ túm lấy gáy của Hắc Bạch Vô Thường, mà còn trực tiếp bóp vào huyệt Đại Chùy sau gáy của họ.

Hai người gần như đồng thời toàn thân tê dại, không còn sức giãy giụa.

Tuy trên người không còn sức, nhưng miệng vẫn không rảnh rỗi.

“Muốn giết muốn lóc thịt!” “Cho một nhát dứt khoát!” Mắt Hứa Ngôn trầm xuống, xem ra, vẫn chưa đánh cho phục.

Chương 154

Anh đáp đất, đồng thời tiện tay ném hai người Hắc Bạch Vô Thường xuống đất như ném rác.

“Chúng ta xưa không oán, nay không thù, giết các người làm gì?” “Chẳng qua là, tối nay tôi quá nổi bật, giải thưởng nhận được, làm ngứa mắt một số người.” “Yên tâm, tôi sẽ không chấp nhặt với hai con chó.” Hứa Ngôn cố ý nói lời khích tướng.

Hai anh em quả nhiên đầu óc đơn giản.

Lời này khiến hai người lại đỏ mắt, chỉ là lần này ngay cả sức giãy giụa cũng không còn.

“Sao, không phục?” Hứa Ngôn đi tới, ngồi xổm bên cạnh hai người, cười tủm tỉm nói: “Không phục thì lại đây cắn tôi đi.” Nhạc Khỉ La ở bên cạnh “phụt” một tiếng cười.

“Ngôn ca ca, nói nhảm với hai con chó làm gì, giết đi là được, chúng ta còn phải về sớm.” Nhạc Khỉ La hôm nay chơi không đã, nhưng Hứa Ngôn lại nổi bật, cô cũng cảm thấy vô cùng kiêu ngạo.

Hận không thể thông báo cho cả thiên hạ, Hứa Ngôn là người đàn ông cô đã chọn!

Huống chi, người đàn ông này thân hình đẹp, dáng vẻ tuấn tú, võ lực cực cao, lại còn đặc biệt biết kiếm tiền!

Tối nay anh lại kiếm được một món hời lớn, càng khiến Nhạc Khỉ La lòng vui như hoa nở.

“Hôm nay tôi vui, nên không muốn thấy máu.” Hứa Ngôn lắc đầu.

“Tuy nhiên, dạy dỗ là phải có.” “Hai vị, cứ ở đây nghỉ ngơi, khi nào nghỉ xong, thì đi.” Anh vốn định một lần đánh cho Hắc Bạch Vô

Thường phục.

Nhưng lại cảm thấy như vậy có vẻ thiếu đi chút thú vị, nên cố ý làm chuyện "thả hổ về rừng".

Anh nhìn bộ dạng mắt long sòng sọc của hai người, khẽ cười.

"Nếu không phục, các người biết tìm tôi ở đâu." Nói xong, liền đứng dậy.

Nhạc Khỉ La vui vẻ chạy tới, trước tiên đá mỗi người một cái, rồi mới khoác tay Hứa Ngôn, kiêu ngạo quay người rời đi.

Trở lại con đường chính, Triệu Quốc Trung và những người khác đã đợi ở không xa.

Thấy Hứa Ngôn từ trong hẻm ra, lập tức chạy tới.

"Ngôn gia, ngài và Nhạc tiểu thư không sao chứ?" Triệu Quốc Trung quan tâm nói, còn nhìn Hứa Ngôn từ trên xuống dưới một lượt.

"Tôi thì không sao." Hứa Ngôn lắc đầu, quay đầu nhìn con hẻm nhỏ với ánh mắt đầy ẩn ý: "Còn bên trong có sao hay không, thì khó nói." Triệu Quốc Trung đương nhiên không quan tâm đến sống chết của người khác, thấy Hứa Ngôn không sao, tảng đá trong lòng mới hạ xuống.

Anh ta thầm cười.

Bản lĩnh của Ngôn gia, anh ta cũng không phải lần đầu tiên thấy.

Sự lo lắng này quả thực có chút thừa thãi.

"Ngôn ca ca lợi hại lắm, mấy kẻ như kiến hôi đó, không đủ cho anh ấy một ngón tay nghiền chết đâu." Nhạc Khỉ La cuối cùng cũng tìm được chỗ để khoe khoang.

Một tràng nói khiến Hứa Ngôn mặt cũng có chút đỏ.

Tuy là sự thật, nhưng cũng phải khiêm tốn một chút chứ.

“Khụ!” Anh ho nhẹ một tiếng.

Nhất là khi thấy đôi mắt đen láy của Tiểu Khải Linh, rõ ràng không có cảm xúc gì, nhưng dường như lại đang chế giễu anh.

Hứa Ngôn đột nhiên đi tới, xoa loạn đầu cậu bé mấy cái.

“Thế nào, ghen tị không?

Theo anh, anh đảm bảo sẽ biến em thành một huyền thoại!” Mắt Tiểu Khải Linh lóe lên một tia không hài lòng, ‘bốp’ một tiếng gạt tay anh ra, tự mình quay người đi.

Hứa Ngôn bị từ chối, nhưng không hề tức giận.

Nghĩ đến Hắc Bạch Vô Thường bị bỏ lại trong hẻm.

Còn có Tiểu A Tiếu đã biến mất không dấu vết sau khi rời khỏi Nhạc Dương Lâu.

Tâm trạng vốn đang vội vàng trở về Văn Huyện của anh lập tức dịu lại.

Quay người cười ha ha gọi mọi người.

“Đi thôi đi thôi, thời gian không còn sớm nữa.” “Ngày mai chúng ta ở lại Nhạc Dương thêm một ngày, nói không chừng, còn có khách quý ghé thăm đó.” Mọi người tuy không biết Hứa Ngôn nói ai.

Nhưng tất cả đều răm rắp nghe theo anh, tự nhiên lời anh nói không ai không tuân theo.

Hứa Ngôn sau khi trở về thuyền, liền cất hết quân hỏa vào “túi càn khôn”.

Còn những chiếc hòm dùng để che mắt, cũng đã được Lý Song dẫn người chuẩn bị ổn thỏa trong đêm.

Một phen khuân vác, làm ồn ào đến rất khuya, tự nhiên cũng lọt vào mắt của ngày càng nhiều "người có lòng".

Triệu Quốc Trung là người cực kỳ tinh tường, từ một loạt hành động của Hứa Ngôn, đã nhìn ra một vài manh mối.

Hơn nữa, hôm nay Hứa Ngôn là người nổi bật nhất toàn Nhạc Dương.

Bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chằm chằm.

Anh ta dù có tỏ ra không quan tâm, nhưng những việc cần làm thì không thiếu một chút nào.

Đêm đó, bất ngờ yên bình, cứ thế trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, các thủy thủ đang bận rộn chuẩn bị khởi hành, thì mới được thông báo hôm nay lại neo đậu thêm một ngày.

Hứa Ngôn lại cho thêm một ít tiền thưởng, rồi yên tâm ngồi trong khoang thuyền, đợi "cá" cắn câu.

Không lâu sau, có người đến báo, nói là ông chủ của "Phượng Minh Lâu" gửi thiệp mời.

Tối nay, Phượng Minh Lâu sẽ tổ chức một cuộc thi "hoa khôi".

Hứa Ngôn chính là khách mời đặc biệt.

Tấm thiệp mời đó nền đen chữ vàng, mặt sau là một con phượng hoàng mạ vàng đang dang cánh.

Nhưng Hứa Ngôn lại cảm thấy, Tiểu A Tiếu càng giống một đóa mạn đà la đang nở rộ.

Toàn thân tràn đầy vẻ nữ tính khiến người ta khó lòng chống cự.

Hoắc gia tam nương cũng là một người đẹp diễm lệ, nhưng tuổi còn quá nhỏ, trông như quả cây nửa xanh nửa đỏ.

Còn chưa chín.

Tiểu A Tiếu, lại là loại đào mật đã chín mọng.

Mùi thơm ngọt ngào, chỉ cần cầm trong tay, đã có thể bóp ra một tay nước mật ngọt lịm.

Anh nghĩ quá nhập tâm, đến nỗi Nhạc Khỉ La nhảy chân sáo vào cửa cũng không nghe thấy.

"Ngôn ca ca, anh đang xem gì vậy?" Nhạc Khỉ La vừa hỏi, vừa tiện tay giật lấy tấm thiệp mời trong tay Hứa Ngôn.

Sau khi xem xong nội dung trên đó, khuôn mặt tươi cười lập tức phủ một lớp sương tuyết.

"Đại hội thi hoa khôi?

Ngôn ca ca, Phượng Minh Lâu rốt cuộc là nơi nào?" Hứa Ngôn nhìn cô, thẳng thắn nói: "Phượng Minh Lâu à, là nơi uống rượu hoa." Nhạc Khỉ La ngẩn ra.

Cô đương nhiên biết, nơi nào mới tổ chức đại hội thi "hoa khôi".

Nhưng Hứa Ngôn lại thừa nhận thẳng thắn như vậy, ngược lại khiến cô nhất thời không biết nên nói gì.

"Vậy... vậy anh có đi không?" Nhạc Khỉ La ấp úng hỏi.

Cô luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Lại nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Hứa Ngôn, lập tức tỉnh ngộ.

Người đàn ông của cô chuẩn bị đi uống rượu hoa, bị cô bắt tại trận, tại sao lại giống như cô làm sai chuyện gì, còn phải cẩn thận dè dặt.

Vừa nghĩ đến đây, cô lập tức chống nạnh trừng mắt nhìn Hứa Ngôn.

Nhưng cái nhìn này lại khiến cô toàn thân run lên, dũng khí vừa mới vun đắp được, lại bị đánh tan hoàn toàn.

Khóe môi Hứa Ngôn tuy vẫn còn nụ cười, nhưng ánh mắt nhìn qua lại cực kỳ nhạt.

Chương 155

Nhạt đến mức dường như một cái nhìn là có thể thấy đáy, nhưng lại dường như phủ một lớp sương mù.

Một luồng lạnh lẽo từ sau lưng bò lên gáy, rồi lan ra tứ chi bách hài.

Nhạc Khỉ La đã là một tồn tại vượt qua cả đại yêu, nhưng khi Hứa Ngôn phóng ra uy áp thuộc về kẻ bề trên, vẫn không nhịn được mà run rẩy.

"Tiểu La nhi, em thỉnh thoảng ghen tuông trông rất đáng yêu, nhưng ghen nhiều, e rằng không tốt cho sức khỏe và răng." Hứa Ngôn đương nhiên sẽ không ép buộc bất kỳ ai về mặt tình cảm.

Anh sẽ không chủ động đi trêu chọc ai, nhưng nếu là tự mình dâng đến cửa, tự nhiên cũng sẽ không từ chối.

Nhưng Nhạc Khỉ La là một bán nhân bán yêu có tính chiếm hữu cực mạnh.

Sự cố chấp của cô đối với Vô Tâm chính là minh chứng tốt nhất.

Hứa Ngôn biết, anh tuyệt đối sẽ không chỉ có một người phụ nữ là Nhạc Khỉ La.

Nhưng là người đầu tiên anh xác định, vị trí của cô trong lòng anh, cũng tuyệt đối không có ai có thể lay chuyển.

Tương tự, điều này cũng không có nghĩa là, anh sẽ vì một cái cây mà từ bỏ cả khu rừng.

Cho nên, điểm này phải để Nhạc Khỉ La có một nhận thức rõ ràng.

Dù cho lựa chọn cuối cùng của cô là không chấp nhận.

Vậy thì chỉ có thể để cô làm tâm phúc đắc lực nhất, ở lại bên cạnh anh.

"Tiểu La nhi, đừng ép anh đi đến bước cuối cùng đó." Hứa Ngôn thầm nghĩ trong lòng.

Bị giới hạn bởi thẻ cố định nhân vật, lòng trung thành của Nhạc Khỉ La đối với anh là một trăm phần trăm.

Anh sẽ không nhân cơ hội này ép buộc Nhạc Khỉ La phải khuất phục anh về mặt tình cảm, nhưng cũng sẽ không vì thế mà để cô rời khỏi mình.

Nhạc Khỉ La cắn chặt môi dưới.

Cô đương nhiên hiểu ý tứ ngoài lời của Hứa Ngôn.

Nhưng mà, tình yêu là ích kỷ, cô ngay cả việc người phụ nữ khác nhìn Hứa Ngôn nhiều hơn một chút, cũng hận không thể móc mắt họ ra.

Rồi lại nghiền xương thành tro.

Làm sao có thể dung túng việc chia sẻ Hứa Ngôn với người khác!

Nhưng... cô kính sợ nhìn Hứa Ngôn một lần nữa.

Đôi mắt lạnh nhạt đó, dường như không còn sự dịu dàng như ngày thường.

Nếu cô không nghe lời Ngôn ca ca, sau này, anh sẽ luôn dùng ánh mắt xa cách như vậy nhìn cô.

Vậy thì cô tuyệt đối sẽ phát điên!

Trong lòng Nhạc Khỉ La hiện lên hai con rối giấy, đang không ngừng xé rách nhau.

Một con nói "Đồng ý đi, thời buổi này, đàn ông ba vợ bốn nàng

hầu là chuyện bình thường.

Bố của ngươi không phải cũng có mấy bà vợ lẽ sao?" Một con khác thì nhảy cẫng lên nói: "Nói bậy!

Bố là bố, Ngôn ca ca là Ngôn ca ca!

Anh ấy là của ta, chỉ có thể là của một mình ta!" Hai bên giằng co thế lực ngang nhau, trong lòng Nhạc Khỉ La đã đánh đến vỡ đầu.

Cô vẫn không thể hạ quyết tâm, lời nói đến bên miệng, dù thế nào cũng không nói ra được.

Hứa Ngôn tuy bề ngoài trông lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại rất xót cho Nhạc Khỉ La.

Đôi mắt to linh động của cô nhóc, lúc này u ám không ánh sáng, tràn ngập sự lo lắng, sợ hãi và giằng xé.

Vẻ rụt rè đó, là kiếp trước kiếp này anh chưa từng thấy.

Nhưng anh vẫn cố gắng kìm nén, không kéo cô nhóc vào lòng dịu dàng an ủi.

Nếu hôm nay nhượng bộ, anh sẽ không bao giờ có thể khiến Nhạc Khỉ La thỏa hiệp trong chuyện này nữa.

Dù là thông qua hệ thống hạ lệnh.

Đây mới là điều anh thực sự không muốn làm.

Cho nên, ải này, bắt buộc phải qua.

"Em, em..." Môi Nhạc Khỉ La mấp máy.

Dần dần hiểu ra Hứa Ngôn không phải đang nói đùa, mà là đang nói chuyện thẳng thắn với cô.

"Tiểu La nhi, em biết anh thương em nhất.

Cho nên, anh mới không muốn lừa dối em, cũng không muốn ép

buộc em.” “Em hãy suy nghĩ kỹ, rồi cho anh biết câu trả lời của em.” Đôi tay Hứa Ngôn đặt dưới bàn, đã nắm chặt thành quyền.

Anh biết mình làm như vậy, trông rất tra.

Nhưng anh không cho rằng, thân là một kiêu hùng thời loạn, muốn sở hữu nhiều mỹ nhân, có gì sai.

Nguyện một lòng người, bạc đầu không xa rời cố nhiên tốt.

Nhưng anh càng muốn thu hết, không phụ một kiếp sống lại.

Nhạc Khỉ La cảm thấy vai mình nhẹ bẫng, thứ uy áp vô hình đó biến mất.

Trong mắt Hứa Ngôn, rõ ràng lóe lên sự xót xa và không nỡ.

Cô bụm miệng, nghẹn ngào một tiếng rồi lao ra khỏi cửa, trong nháy mắt đã mất hút.

Hứa Ngôn ngồi yên không động, chỉ cúi mắt nhìn tấm thiệp mời trong tay.

Một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng đặt lên bàn.

“Tiểu A Tiếu, tôi muốn xem xem, chinh phục cô, cần điều kiện gì.” Cả ngày trời, Nhạc Khỉ La vẫn chưa quay về.

Hứa Ngôn có thể cảm nhận được vị trí của cô lúc xa lúc gần, nhưng trước sau vẫn không thoát khỏi phạm vi cảm ứng của anh.

Anh phái người đi tìm không phải vì lo cô xảy ra chuyện, mà là sợ cô sẽ trút giận lên người khác, gây ra tai họa.

Dù là một sự tồn tại vượt qua cả đại yêu, rất ít người có thể làm cô bị thương.

Nhưng dân gian ngọa hổ tàng long, lỡ như cô không may đụng phải một kẻ cứng cựa, bị thu phục hoặc trấn áp, thì anh có khóc cũng

không biết khóc ở đâu.

Hứa Ngôn nghĩ đến đây, không thể ngồi yên được nữa.

Anh lấy ra ba đồng tiền Ngũ Đế để bói quẻ, nhưng lại không tài nào tính ra được tương lai của Nhạc Khỉ La.

Dù là yêu, cũng không nhảy ra khỏi tam giới ngũ hành, tự nhiên là có thể suy diễn tương lai.

Nhưng Nhạc Khỉ La dường như vì có liên quan đến anh nên mệnh cách bị một lớp sương mù che phủ, khiến Hứa Ngôn trước sau khó mà nhìn rõ được.

Rất nhanh, màn đêm buông xuống.

Hứa Ngôn vẫn đúng hẹn đến "Phượng Minh Lâu".

Lần này anh mang theo Lý Song, Triệu Quốc Trung, thậm chí cả Hoàng Lang.

Anh còn định đưa cả Tiểu Khải Linh đi "xem đời".

Nhưng bị Triệu Quốc Trung khuyên can mãi mới thôi.

Tiểu Khải Linh thì đầu đầy vạch đen quay về khoang thuyền.

Cậu nhóc trực tiếp khóa trái cửa, bên trong còn vọng ra tiếng di chuyển vật nặng, dường như đang chặn cửa.

“Linh Linh à, đừng phí sức nữa, anh đây muốn vào thì không gì cản được đâu.” Hứa Ngôn ung dung nói một câu.

Tiếng động trong khoang thuyền ngừng lại, rồi rất nhanh lại vang lên.

Nghe động tĩnh đó, cậu nhóc hình như lại dời vật nặng về chỗ cũ.

Chương 156

Hứa Ngôn cười khà khà, xoay người chắp tay sau lưng, ngâm nga một khúc nhạc rồi thong thả rời đi.

Triệu Quốc Trung cũng đầu đầy vạch đen.

Ngôn gia bình thường trông cũng ổn lắm, không ngờ lúc không bình thường thì cũng bất thường ra trò.

Lý Song giữ vẻ mặt poker face, đi theo sau Hứa Ngôn.

Đối với mọi lời nói và hành động của anh, cậu ta đều phục tùng một cách vô điều kiện, tự nhiên chẳng có phản ứng gì.

Hoàng Lang thì lại tỏ ra phấn khích với vẻ mặt gian xảo, vội vàng đuổi theo.

"Ngôn gia, Ngôn gia ngài đi chậm một chút, chờ tôi với!" Dù hắn là một con chồn vàng thành tinh, không dính dáng đến tình dục sắc ái của nhân gian, nhưng điều đó không cản trở hắn đi hóng chuyện, uống hoa tửu!

Phượng Minh Lâu, đó là chốn ôn nhu hương, động tiêu hồn nổi tiếng.

Trên cuộc thi hoa khôi, chắc chắn sẽ không thiếu mỹ thực.

Vừa được mãn nhãn lại được no bụng, tội gì không làm?

Việc tìm kiếm Nhạc Khỉ La được giao cho người của Trương gia và đội cảnh vệ.

Bọn họ đều có thủ đoạn truy lùng riêng, lại có võ lực không thấp, không sợ bị người ta tính kế, vây công.

Hai chiếc ô tô nhỏ dừng lại trước cửa Phượng Minh Lâu.

Người lái xe là tài xế được thuê.

Bốn người đàn ông đều mặc vest thẳng thớm, giày da bóng loáng.

Ngay cả Hoàng Lang cũng ra dáng thắt cà vạt, còn dùng sáp vuốt tóc.

Bốn người vừa xuất hiện, lập tức có những cô gái trang điểm đậm đà ra chào đón.

Thật trùng hợp, lại là mấy người hôm qua đã tiếp Hứa Ngôn.

Vừa mới nở nụ cười, còn chưa kịp mở miệng, mấy người đó đã nhìn rõ mặt Hứa Ngôn, nụ cười lập tức tắt ngóm.

"Sao lại là cậu?" "Lại muốn đến gặp đại tỷ của bọn tôi à?

Đã bảo rồi, không có hẹn thì ra ngoài xếp hàng đi!" "Đúng vậy, đám trai bao muốn bám vào đại tỷ của bọn tôi nhiều không kể xiết, không thiếu một mình cậu đâu!" Mấy người mỗi người một câu, căn bản không cho Hứa Ngôn cơ hội nói.

Có người nói, một người phụ nữ bằng năm trăm con vịt.

Hôm nay Hứa Ngôn mới được trải nghiệm cảm giác bị một nghìn năm trăm con vịt vây quanh là như thế nào.

Anh cũng lười nói nhảm, trực tiếp lấy tấm thiệp mời trong ngực ra, huơ huơ trước mặt mấy người.

Họa tiết và chữ viết quen thuộc lập tức thu hút ánh mắt của họ, khiến họ cũng lắc lư theo tấm thiệp.

"Bây giờ, tôi đủ tư cách chưa?" Hứa Ngôn mở miệng, kéo mấy cô gái đang ngẩn người về lại thực tại.

"Không thể nào, sao cậu lại có tấm thiệp mời do đại tỷ tự tay vẽ?" "Chắc chắn là cậu đã dùng thủ đoạn mờ ám gì đó để lấy được từ người khác!" "Đúng đúng, chắc chắn là như vậy!" Mấy người như

thể đã tìm ra được lý do hợp lý, vây quanh Hứa Ngôn không chịu buông tha.

Sắc mặt Hứa Ngôn trầm xuống, cánh tay tùy ý rung lên, mấy cô gái liền bị một luồng khí vô danh đẩy văng ra xa mấy bước.

"Tuy tôi không đánh phụ nữ, nhưng các cô cũng đừng được đằng chân lân đằng đầu." Anh lạnh lùng nhìn những cô gái đang dìu nhau đứng dậy.

Vừa rồi, anh chỉ cho họ một bài học nhỏ.

Còn chưa dùng đến một thành lực.

Nếu không, một cú đó dù là một gã đàn ông cường tráng cũng sẽ gãy xương.

Huống chi là mấy cô gái yếu đuối.

Sự ồn ào bên ngoài đã kinh động đến người bên trong.

Một cô gái có thân hình quyến rũ, mắt phượng má đào bước ra.

"Có chuyện gì vậy?" Ánh mắt cô ta lướt qua người Hứa Ngôn, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Nhưng cô ta che giấu rất giỏi, nếu không phải thị lực của Hứa Ngôn đủ mạnh, e rằng đã bỏ lỡ.

"Là Hứa tiên sinh phải không ạ?

Đại tỷ đã chờ ngài rất lâu rồi, mời ngài đi theo tôi." Nụ cười của cô ta mang lại cho người ta cảm giác như gió xuân ấm áp.

Dù đối phương là một kẻ ăn mày, e rằng cô ta cũng có thể tươi cười chào đón mà không đổi sắc mặt.

Hứa Ngôn gật đầu.

Đây mới giống người do Tiểu A Tiếu đào tạo.

Đại tỷ nhà các cô là một người thông minh như băng tuyết, thủ đoạn khéo léo.

Không đến mức người dưới trướng lại có tố chất không đồng đều như vậy.

Về phần ba cô gái kia, vốn còn hy vọng chị em nhà mình sẽ nói giúp.

Không ngờ thông tin nhận được từ miệng cô ta lại là tên trai bao trước mắt này thực sự là khách quý của đại tỷ.

Đến bây giờ, họ mới bắt đầu sợ hãi.

Từng người đẩy qua đẩy lại, đều muốn đối phương đi xin lỗi giảng hòa với Hứa Ngôn.

Nhưng Hứa Ngôn căn bản không định dây dưa với họ.

Phía trước có mỹ nhân hẹn, ai lại lãng phí thời gian vào những người không liên quan.

Ngược lại, cô gái mắt phượng kia, trước khi xoay người, ánh mắt đã lướt qua họ một vòng.

Tuy không nói gì, nhưng dường như đã nói hết vạn lời.

Sau đó cô ta nhanh chân đuổi kịp Hứa Ngôn, nhẹ nhàng nói: "Hứa tiên sinh, là do tôi không dạy dỗ tốt các em gái bên dưới, có chỗ nào mạo phạm, mong ngài bỏ qua cho." "Hay là, cuộc thi hoa khôi tối nay, do tôi đích thân ngồi cùng, giải thích cho ngài từng chút một, được không ạ?" Hứa Ngôn lắc đầu.

Nếu phải chọn, anh cũng sẽ để Tiểu A Tiếu ngồi cùng, những người khác đều không lọt vào mắt anh.

Cô gái này, hẳn là một trong năm đại mỹ nữ dưới trướng Tiểu A Tiếu, chỉ không biết là người nào.

Cô gái kia thấy Hứa Ngôn không nói gì, tưởng rằng anh vẫn còn giận chuyện vừa rồi.

Đáy mắt dâng lên một tầng lạnh lẽo.

Một người đàn ông lòng dạ hẹp hòi như vậy, lại nhận được tấm thiệp mời do đại tỷ tự tay vẽ?

Chẳng lẽ hắn đã cho đại tỷ uống thuốc mê gì rồi?

Nhìn dáng vẻ của người đàn ông này, dường như cũng không biết tấm thiệp mời đó đại diện cho ý nghĩa gì.

Cô gái mắt phượng không định giải thích công dụng của tấm thiệp cho Hứa Ngôn.

Trong lòng cô ta đã chấm cho Hứa Ngôn điểm âm.

Đang tính toán xem nên tìm cơ hội thế nào để kể chuyện vừa rồi cho Tiểu A Tiếu nghe.

Bỗng nhiên chân đạp hụt bậc thang, mất trọng tâm, sắp ngã nhào xuống cầu thang.

"Cẩn thận!" Một cánh tay sắt thép vòng qua eo thon của cô gái mắt phượng, nhẹ nhàng kéo một cái đã giữ vững được người cô.

"Cảm ơn!" Cô ta còn chưa hoàn hồn, nhưng vẫn theo bản năng nói lời cảm ơn.

Phượng Minh Lâu là kiến trúc hoàn toàn mô phỏng lối cổ, độ dốc của cầu thang khá lớn, lỡ như đạp hụt lăn xuống, không phải chuyện đùa.

"Nên làm thôi, chỉ là cái nhấc tay." Giọng Hứa Ngôn nhàn nhạt, trầm ấm thuần hậu.

Dù xung quanh đèn đuốc sáng rực, vẫn mang lại cảm giác thong dong và thoải mái như đang dạo bước dưới đêm.

Má của cô gái mắt phượng nóng lên một cách khó hiểu.

Tay cô ta vẫn còn đặt trên ngực Hứa Ngôn, cách lớp áo, cũng có thể cảm nhận được cơ bắp săn chắc bên dưới.

Thân ở chốn phong trần, dù có đại tỷ che chở, công việc vẫn là đón khách đưa khách.

Chương 157

Cô gái mắt phượng đã từng gặp qua loại đàn ông nào chứ.

Nhưng bây giờ nửa người dựa vào lòng Hứa Ngôn, chỉ là một lần tiếp xúc cơ thể ngoài ý muốn, trái tim cô ta lại bắt đầu đập loạn không kiểm soát.

Cô ta cố gắng bình tĩnh lùi ra khỏi vòng tay anh, không muốn bị người đàn ông này nhìn ra manh mối.

Nhưng làm sao cô ta có thể ngờ được, nhịp tim đập như trống trận của mình đã bán đứng cô ta.

Cô gái mắt phượng đưa Hứa Ngôn đến phòng khách quý trên lầu hai.

Từ đây có thể trực tiếp nhìn thấy sân khấu bên dưới.

Hoa khôi tham gia tối nay sẽ biểu diễn tài nghệ trên sân khấu đó.

Mấy cô gái xinh đẹp mỗi người một vẻ lần lượt đi vào, bắt đầu bày rượu và điểm tâm một cách có trật tự.

Để phục vụ các khẩu vị khác nhau, thậm chí còn có cả trà và cà phê.

Hứa Ngôn nhếch môi: "Tiểu A Tiếu nghĩ rất chu đáo." "Đại tỷ có quan hệ rất tốt với các nhân sĩ ở mọi phương diện tại Nhạc Dương." "Bình thường cũng nhờ các ông chủ chiếu cố, nên chúng tôi cũng quen với việc phục vụ như vậy." Cô gái mắt phượng nói rồi đi vòng ra sau lưng Hứa Ngôn, một đôi tay ngọc đặt lên vai anh, chủ động bắt đầu xoa bóp.

Lực tay cô ta vừa phải, bấm huyệt cực chuẩn.

Thủ pháp điêu luyện, rõ ràng đã được huấn luyện chuyên nghiệp.

Hứa Ngôn thả lỏng cơ thể, thậm chí nhắm hờ hai mắt, ung dung hưởng thụ.

Hai cô gái khác đến kéo Lý Song và Triệu Quốc Trung, nhưng bị Lý Song lườm một cái, họ liền kêu lên một tiếng rồi lùi lại hai bước.

Hứa Ngôn mở mắt thấy cảnh này, cười nói: "Lý Song, đây không phải kẻ địch, đừng dọa người ta sợ." "Đến đây rồi, thì cứ thả lỏng, vui vẻ đi." Lý Song tuy do hệ thống cung cấp, nhưng cũng là người sống sờ sờ.

Ngoài võ lực cực cao, tuyệt đối trung thành với Hứa Ngôn ra, cậu ta cũng có thất tình lục dục và nhu cầu sinh lý bình thường.

Có lời của Hứa Ngôn, cậu ta rõ ràng đã thả lỏng hơn nhiều.

Dù không còn kháng cự sự gần gũi của cô gái bên cạnh, nhưng vẫn luôn giữ cảnh giác.

Hứa Ngôn lắc đầu, mặc kệ cậu ta.

Ngược lại, Triệu Quốc Trung lại rất cởi mở.

Anh ta đã nửa ôm cô gái bên cạnh mình, mặc cho cô ta rót rượu đút điểm tâm.

"Hứa tiên sinh, đại tỷ của chúng tôi đã nói, hôm nay ngài cứ vui chơi ở Phượng Minh Lâu, mọi chi phí đều được miễn phí." Cô gái mắt phượng cúi người xuống, ghé sát vào tai Hứa Ngôn, như đang thì thầm: "Nếu như, ngài muốn đưa em đi, cũng được ạ..." Hứa Ngôn nhắm mắt, chỉ giơ tấm thiệp mời trong tay lên.

"Nếu tôi muốn, tôi có thể đưa bất kỳ ai ở đây đi." Tay cô gái mắt phượng khựng lại, ngạc nhiên nhìn sau gáy Hứa Ngôn.

"Anh..." "Cô nghĩ rằng, tôi thật sự không hiểu ý nghĩa của tấm

thiệp mời này sao?" Hứa Ngôn mở mắt, hơi nghiêng mặt, liếc nhìn từ khóe mắt.

Ánh mắt đó nửa cười nửa không, mang theo một tia lạnh lùng.

Chớp mắt lại như gió xuân hóa mưa, biến mất không thấy.

"Cô phục vụ rất tốt, nhưng, nên đổi Tiểu A Tiếu rồi." Sau khi nhận được thiệp mời, Hứa Ngôn đã bảo Hoàng Lang đi dò la tin tức.

Hắn giả dạng, thích hợp nhất để trà trộn vào các sòng bạc, tửu lâu và quán trà, những nơi đó thường là nơi thông tin lưu chuyển nhiều và thường xuyên nhất.

Từ những thông tin Hoàng Lang thu thập được, tấm thiệp mời đó không phải là thứ tầm thường.

Tiểu A Tiếu xuất thân chốn phong trần, tuy đã sớm chuộc thân cho mình, nhưng vì một đám chị em ở Phượng Minh Lâu, cô vẫn chưa rời khỏi ngành này.

Trước đây khi mời những quân phiệt, chính khách, phú thương, cô đều dùng thiệp mời đặc chế của Phượng Minh Lâu.

Chỉ có loại do chính tay cô vẽ mới có ý nghĩa đặc biệt.

Điều đó có nghĩa là, sau này cô sẽ đi theo người đó.

Coi như là một hình thức khác của "thân khế".

Cô gái mắt phượng không biết rằng, Tiểu A Tiếu đã là phần thưởng lớn nhất, bị Hứa Ngôn thắng được rồi.

Tấm thiệp mời này chẳng qua chỉ là làm theo hình thức mà thôi.

"Được rồi, cô đi nghỉ đi, gọi người nên đến đây." Hứa Ngôn phất tay, không định làm khó người phụ nữ xinh đẹp này.

Cô gái mắt phượng đành phải quay người rời đi.

Hai cô gái còn lại thì càng ra sức phục vụ Lý Song và Triệu Quốc Trung, sợ rằng mình cũng bị mời ra ngoài.

"Hứa tiên sinh, để ngài đợi lâu rồi." Một giọng nói đầy quyến rũ vọng vào từ cửa.

Tiểu A Tiếu liền bước vào, cười tươi nhìn Hứa Ngôn.

"Không lâu, cô đến khá nhanh đấy." Hứa Ngôn nói một câu hai nghĩa, nhưng Tiểu A Tiếu lại vờ như không nghe ra.

Cô cười nói đùa: "Phải, tôi chính là Tôn Hầu Tử vừa ra khỏi Tà Nguyệt động, vừa nghe tin ngài đến, liền nhào lộn một cái, ngựa không dừng vó mà chạy tới." Cô không hề nhắc đến việc mình đã để cô gái mắt phượng ra tiếp đón thay.

Hứa Ngôn cũng không định lấy chuyện này ra nói.

Nói trắng ra, Tiểu A Tiếu có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Cô có thể từ một cô gái phong trần yếu đuối, đi đến vị trí đại tỷ của Phượng Minh Lâu ngày hôm nay.

Dung mạo, đầu óc, tính tình, thủ đoạn, không thiếu thứ gì.

Tự nhiên là mắt cao hơn đầu.

Thêm vào đó, Hứa Ngôn không phải là người đàn ông mà cô vừa mắt.

Dù cô thừa nhận, cô có hứng thú rất lớn với anh.

Nhưng việc bị đem ra làm phần thưởng cho một người đàn ông, vẫn khiến cô cảm thấy một sự nhục nhã khó nói.

Cho nên, cuộc thi hoa khôi tối nay, chính là một cách để cô trút giận một chút.

Điều này, bản thân cô tự biết, Hứa Ngôn tự nhiên cũng lòng dạ

sáng như gương.

Rất nhanh, dưới lầu truyền đến tiếng của người dẫn chương trình.

Lại là cô gái mắt phượng đó!

Tiểu A Tiếu dường như đang giải thích: "Phượng Nhi vốn là người dẫn chương trình tối nay, chỉ là nghe nói ngoài cửa có chút ồn ào, nên ra ngoài xem một chút, thấy là ngài đến." "Cho nên mới tạm thời thay tôi một lúc." "Hứa tiên sinh, ngài chắc sẽ không để ý chứ?" Lời này không chỉ đưa ra một lời giải thích hợp lý cho việc cô không lộ diện, đồng thời, cũng gỡ rối cho cô gái mắt phượng kia.

Quả nhiên, Tiểu A Tiếu rất bảo vệ những chị em dưới trướng mình.

"Cô ấy rất chu đáo, hơn nữa, mỹ nhân bên cạnh, chỉ có chịu ơn, không có lý do trách móc." Hứa Ngôn nói chuyện, mắt vẫn luôn nhìn xuống sân khấu dưới lầu.

Trong mắt không một gợn sóng, không hề động lòng như lời anh nói.

Tiểu A Tiếu vẫn luôn âm thầm quan sát Hứa Ngôn.

Người đàn ông này quả thực không đơn giản.

Phượng Nhi ở bên cạnh cô lâu nhất, cũng là người được cô chỉ dạy lâu nhất.

Vẻ quyến rũ độc đáo của cô ấy cũng đã chinh phục không ít kẻ si tình.

Nhưng trong mắt Hứa Ngôn, cô ấy cũng chỉ là một người bình thường trong chúng sinh, chỉ vậy mà thôi.

Không thể giữ lại sự chú ý của anh lâu hơn.

Vậy, còn mình thì sao?

Cô, Tiểu A Tiếu, có thể khuấy động được một tia tình cảm trong mắt vị công tử cao quý lạnh lùng này không?

Cuộc thi hoa khôi dưới lầu diễn ra rất náo nhiệt.

Những người có thể lên sân khấu, không ai không phải là tuyệt sắc nhân gian.

Đương nhiên, người xuất sắc nhất của Phượng Minh Lâu, đang ở sau lưng Hứa Ngôn bóp vai dâng trà cho anh.

Mỗi cô gái tham gia đều có tuyệt kỹ riêng.

Cầm kỳ thư họa, kịch nghệ thêu thùa, quả thực khiến Hứa Ngôn được mãn nhãn.

Chương 158

Ở kiếp trước, sau khi công ty của anh lên sàn, anh liền chuyển hướng sang thị trường nước ngoài.

Phần trong nước giao cho cánh tay phải đắc lực nhất của mình quản lý.

Cả ngày tiếp xúc đều là văn hóa phóng khoáng của nước ngoài, rất ít có cơ hội tiếp xúc với những nghệ thuật quốc phong truyền thống trong nước.

Mãi cho đến một năm trước khi anh trọng sinh, tình cờ tham gia một buổi triển lãm lưu diễn nghệ thuật quốc phong ở nước ngoài, từ đó liền mê mẩn không dứt ra được.

Bây giờ, dù đã quay về thời loạn thế đen tối nhất của hơn một trăm năm trước.

Nhưng ở một góc yên bình này, có thể xem được "show" quốc phong nguyên bản như vậy, vẫn khiến anh xem say sưa, thỉnh thoảng vỗ tay tán thưởng.

Thêm vào đó, Tiểu A Tiếu quả thực rất biết ý người.

Luôn đúng lúc giải thích cho anh một đoạn, hoặc kể một câu chuyện thú vị để giải khuây.

Không khí trong phòng bao thoải mái dễ chịu, khiến người ta quên mất thời gian trôi.

Thấy cuộc thi hoa khôi sắp kết thúc, Tiểu A Tiếu đột nhiên nói: "Hứa tiên sinh, nếu ngài có ưng ý hoa khôi nào, có thể chọn một ít, hoặc toàn bộ, từ những bó hoa phía trước, bỏ phiếu cho cô ấy." "Người nhận được nhiều hoa nhất, sẽ là hoa khôi tối nay." "Và..." Cô

đột nhiên nghiêng người về phía trước, bộ ngực mềm mại như có như không chạm vào lưng Hứa Ngôn.

"Nếu người ngài chọn trúng hoa khôi, và ngài là người tặng nhiều hoa nhất, có thể đưa cô ấy đi một đêm, hoặc chuộc thân." Giọng Tiểu A Tiếu vốn đã mềm mại quyến rũ, là giọng ngự tỷ thượng phẩm.

Lúc này lại cố ý mang theo chút hơi thở, nghe như lông vũ rơi trên đầu tim, khiến người ta ngứa ngáy khó chịu.

Lại mang một hoa khôi về nhà?

Hứa Ngôn sờ sờ cằm, gần như lập tức phủ định ý nghĩ này.

Những cô gái này, quả thực không ai không phải là tuyệt sắc nhân gian.

Nhưng, gu của anh bây giờ đã được nuôi dưỡng rất kén chọn, không phải cực phẩm sẽ không lọt vào mắt.

Mà những người phụ nữ dưới kia, tuy có thể thưởng thức, nhưng hoàn toàn không khuấy động được bất kỳ cảm xúc nào của anh.

Thay vì mang một người phụ nữ không quan trọng về nhà, rồi lãng quên ở một góc nào đó, chi bằng dứt khoát không có ý nghĩ này, cũng bớt đi phiền phức.

Nhưng anh vẫn gật đầu nói: "Đã đến rồi, tự nhiên là phải làm theo quy tắc." Đáy mắt Tiểu A Tiếu hiện lên một tia lạnh lẽo và chế nhạo.

Quả nhiên, đàn ông đều như vậy.

Trước đây, dường như cô đã đánh giá quá cao Hứa Ngôn.

Rất nhanh, cô gái mắt phượng lại xuất hiện trên sân khấu, cô ta tuyên bố, bây giờ có thể bắt đầu bỏ phiếu cho "hoa khôi" mà các vị khách quý ưng ý.

Hứa Ngôn đứng dậy, đi đến bên lan can, dưới chân là một đống bó

hoa và giỏ hoa đủ loại.

Những thứ này đương nhiên không phải miễn phí.

Một bông hoa, là năm mươi đồng tiền lớn.

Căn bản không phải thứ người bình thường có thể tiêu thụ nổi.

“Lý Song, Quốc Trung, hai người cũng qua đây xem đi, tính vào hóa đơn của tôi.” Hứa Ngôn quay đầu gọi.

Chuyện tốt nào cũng không quên cấp dưới của mình.

Đương nhiên, nếu họ cũng có cô nương vừa mắt, Hứa Ngôn cũng không ngại chuộc thân cho hai kẻ may mắn đó.

Lý Song và Triệu Quốc Trung đi tới, đứng sau lưng Hứa Ngôn.

Họ không lập tức tặng hoa, mà nhìn Hứa Ngôn.

“Nhìn tôi làm gì, nhìn các em gái đi chứ!” Hứa Ngôn vừa tức vừa buồn cười.

Hai người lúc này mới quay đầu, mỗi người cầm lên một bông lan nhỏ.

“Chút tiền đó mà cũng tính toán, tôi cần hai người tiết kiệm tiền cho tôi à?” Hứa Ngôn không nói hai lời, nhét vào lòng mỗi người mấy bó hoa hồng, thược dược, cúc đại đóa, dưới chân còn đá qua mấy giỏ hoa.

“Tán gái còn phải để lão tử dạy các người à?

Đừng nói là người của tôi, mất mặt!” Hứa Ngôn tuy mắng, nhưng đáy mắt lại mang theo ý cười.

Anh đi dạo phố với Nhạc Khỉ La một lần, không biết đã tiêu bao nhiêu đại dương.

Dù có bao hết hoa của cả hội trường, cũng không đủ cho Nhạc

Khỉ La phá của một lần.

Tuyến đường kinh doanh bên châu Âu đã kết nối được với Smith.

Tương lai cũng sẽ kiếm được đầy bồn đầy bát.

Còn có những đồ cổ sắp được khai quật trong lăng mộ Tần, phần thưởng của hệ thống.

Thêm vào đó là chuẩn bị nhúng tay vào ngành vận tải biển...

Có thể thấy, số tiền anh có thể kiếm được trong tương lai sẽ là một con số cực kỳ khủng khiếp.

Biết kiếm tiền, cũng phải biết tiêu tiền.

Chỉ có tiền lưu động, mới có thể sinh sôi, chứ không phải là ao tù nước đọng.

Có lời của Hứa Ngôn, Lý Song và Triệu Quốc Trung quả thực rất nghe lời.

Họ quả thực đều có người phụ nữ vừa mắt, không khách khí bắt đầu bỏ phiếu cho người của mình.

Đương nhiên, trong số đó người bỏ phiếu hăng nhất vẫn là Hứa Ngôn.

Anh chọn một cô gái có vẻ ngoài vô cùng thanh lệ thuần khiết, trông rất đáng thương.

Không phải anh thích kiểu này, mà là vừa rồi Tiểu A Tiếu đã nhắc qua về thân thế của mỗi người.

Cô gái đó số phận long đong, lại có một khuôn mặt tiểu bạch hoa đỉnh cấp.

Nếu không có Tiểu A Tiếu che chở, sớm đã bị cái xã hội đen tối này xé nát không còn gì.

Mà cô đến tham gia cuộc thi hoa khôi, cũng là bất đắc dĩ.

Một vị quân phiệt rất có quyền thế ở Nhạc Dương đã để mắt đến cô, muốn chuộc về làm di thái thái thứ mười tám.

Tiểu A Tiếu đã dùng quan hệ của mình, cũng không thể nói được nhân tình này.

Cuối cùng vẫn là một vị đại lão đưa ra một phương pháp dung hòa, đó là tại "cuộc thi hoa khôi", nếu vị quân phiệt đó có thể đưa cô bé tiểu bạch hoa lên làm hoa khôi, thì sẽ được đưa về nhà.

Nếu không thể, thì bỏ ý định này đi.

Hứa Ngôn vung tiền như rác, ném phiếu như mưa.

Anh giàu có, ra tay hào phóng.

Không nói đâu xa, "túi càn khôn" của anh đang chứa châu báu, tiền bạc và vũ khí trị giá hơn trăm vạn đại dương.

Anh có đủ tự tin.

Rất nhanh, hoa khôi tối nay đã ra đời không chút hồi hộp.

Chính là cô bé mà Hứa Ngôn điên cuồng ném hoa.

Nhìn tuổi tác, chính là mười tám mười chín, tuổi mơn mởn.

Đứng đó thôi, đã đáng thương đến mức khiến người ta đau lòng.

Toàn thân cô không ngừng run rẩy, trong đôi mắt sương mù mờ mịt, bất lực nhìn Tiểu A Tiếu.

Rõ ràng, cô vẫn chưa biết kim chủ đã đưa mình lên làm hoa khôi đã đổi người.

Mà ở một phòng bao khác, lại truyền ra một trận tiếng vỡ.

Vị quân phiệt đó vốn chắc mẩm có thể chiếm được cô bé tiểu bạch hoa, không ngờ nửa đường lại có Trình Giảo Kim nhảy ra.

Mặc cho hắn ta tiêu hết toàn bộ tiền bạc mang theo tối nay, còn nợ Phượng Minh Lâu ba vạn đại dương, con vịt đã nấu chín của hắn vẫn bị người ta cướp mất.

Trong cơn thịnh nộ, hắn ta tức giận đập vỡ ly rượu.

Thề sẽ tìm ra kẻ dám đối đầu với hắn!

Chương 159

May mà hắn ta vẫn chưa mất đi lý trí cuối cùng.

Tiểu A Tiếu ở trên địa bàn của người khác, nói chuyện tự nhiên cũng yếu thế đi ba phần.

Hắn có thể làm cao không nể mặt.

Nhưng nếu dám gây sự ở Phượng Minh Lâu, sẽ chọc phải người không nên chọc.

Nước sau lưng cô sâu không lường được.

Tuyệt đối sẽ không ngồi yên làm ngơ.

Hứa Ngôn đương nhiên cũng nghĩ đến điểm này, nhưng lại hoàn toàn không để ý.

Anh quay đầu thúc giục Tiểu A Tiếu: "Chiến lợi phẩm của tôi, đã nói rồi, có thể tùy ý tôi xử trí chứ?" "Đương nhiên, tôi, Tiểu A Tiếu, nói là làm." Tiểu A Tiếu cười đáp, nhưng nụ cười lại có vài phần chua xót.

Xem ra, Hứa Ngôn lại thích kiểu này.

Thôi vậy, chỉ cần không rơi vào tay tên quân phiệt kia, trở thành di thái thái thứ mười tám.

Theo Hứa Ngôn, cũng là một lựa chọn không tồi.

Anh dù sao cũng tuấn tú hơn người, ra tay hào phóng.

Ít nhất cũng tốt hơn là tiếp tục ở lại Phượng Minh Lâu, sống những ngày đón khách đưa khách.

Rất nhanh, cô bé tiểu bạch hoa đã được người đưa lên phòng khách quý trên lầu.

Sau khi trở thành hoa khôi, còn có một nghi thức đội mão.

Đó là phải thay một bộ phượng quan hà bí, đội mũ của người con gái khi xuất giá.

Nếu có người chuộc thân, thì trong trang phục này bái biệt đại tỷ, theo người ta đi.

Nếu không chuộc thân, chỉ cầu một đêm xuân.

Thì cũng coi như là được làm tân nương một lần, thỏa mãn nguyện vọng có lẽ cả đời này cũng không thể thực hiện được.

Để đề phòng kim chủ cuối cùng bị người ta ghen ghét, trả thù.

Trừ khi muốn khoe khoang, cố ý tự tiết lộ thân phận.

Phượng Minh Lâu đều sẽ giữ bí mật cho họ.

Cho nên khi cô bé tiểu bạch hoa được đưa tới, là đi một lối đi bí mật khác, không có ai khác nhìn thấy.

“Ninh Nhi, đây là Hứa tiên sinh, cũng là người đã đưa em lên làm hoa khôi tối nay.” Tiểu A Tiếu dịu dàng nói.

Lạc Ninh Nhi đột nhiên ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện người đàn ông ngồi không xa, không phải là tên quân phiệt béo ị, mà là một công tử thanh cao tuấn tú.

“Hứa, Hứa tiên sinh, Ninh Nhi cảm ơn tiên sinh đã chiếu cố.” Giọng cô bé cũng e thẹn, độ phù hợp với ngoại hình đạt đến một trăm phần trăm.

“Ninh Nhi, sau này, em hãy theo Hứa tiên sinh nhé.

Anh ấy đã chuộc thân cho em.” Tiểu A Tiếu nhìn Lạc Ninh Nhi, trong mắt đầy vẻ thương xót và vui mừng.

Tính ra, có thể theo Hứa Ngôn, thực sự là nơi chốn tốt nhất của

cô.

Lạc Ninh Nhi còn đang chìm đắm trong thông tin bất ngờ này, đôi mắt đẹp mở to, trông có chút ngây ngô.

Tiểu A Tiếu cầm khế ước bán thân của cô đưa cho Hứa Ngôn.

"Hứa tiên sinh, đây là thân khế của Ninh Nhi, ngài xem qua." Hứa Ngôn nhận lấy liếc một cái, rồi đứng dậy đi về phía Lạc Ninh Nhi.

Khi anh ngồi, đã toát ra vẻ cao quý bức người.

Khi đứng dậy, thân hình hoàn mỹ càng thêm thu hút ánh mắt.

Mặt Lạc Ninh Nhi đỏ bừng, trong lòng như có con nai con chạy loạn.

Sao cũng không dám tin, sau này mình sẽ theo một người đàn ông tuấn tú xuất sắc như vậy.

Hứa Ngôn đi tới, lại trực tiếp nhét thân khế vào tay Lạc Ninh Nhi.

"Cô tự do rồi." Anh nhẹ nhàng nói.

Những người phụ nữ có mặt đồng loạt sững sờ.

Tiểu A Tiếu, người luôn rất giỏi kiểm soát cảm xúc, cũng hiếm khi có chút thất thố.

"Hứa tiên sinh, ngài đây là?" Trong mắt cô đầy vẻ dò hỏi, ánh mắt sắc bén lạ thường.

Dường như muốn nhìn thấu ý đồ thực sự của Hứa Ngôn.

"Không phải cô nói, tôi có quyền xử trí tùy ý sao?

Cho nên tôi trả lại tự do cho cô ấy, xem sau này cô ấy muốn đi đâu, tóm lại, sẽ không còn ai có thể tùy ý mua bán cô ấy nữa." Hứa Ngôn nói vậy, không phải đang chỉ trích Tiểu A Tiếu bán đứng chị em dưới trướng.

Mà là cô dù có thủ đoạn thông thiên, cũng có những lúc lực bất tòng tâm.

Hơn nữa, những thế lực sau lưng cô, không phải tự nhiên chống lưng cho cô.

Cầu xin một lần, là một món nợ nhân tình.

Một cô gái phong trần dưới trướng Tiểu A Tiếu, và một quân phiệt có quyền có thế lại có tiền có lính, nên chọn thế nào, kẻ ngốc cũng biết.

Nhưng bây giờ, Lạc Ninh Nhi đã được chuộc thân, thân khế cũng đã trả lại cho bản thân.

Điều đó có nghĩa là, cô là người tự do, không còn bị ai khống chế nữa.

"Hứa tiên sinh, ngài... ngài không cần em sao?" Lạc Ninh Nhi sau cơn kinh ngạc, cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình.

Cô không ngờ, người đàn ông tuấn tú nhiều tiền này, lại trả lại thân khế cho cô.

Nhưng vừa rồi đại tỷ rõ ràng đã nói, để mình sau này theo anh, hầu hạ anh, mà cô cũng... cũng bằng lòng.

Nhưng bây giờ...

"Nhà có hổ cái, không tiện lắm." Hứa Ngôn lúc này đúng lúc đẩy Nhạc Khỉ La ra làm lá chắn.

Nghĩ đến cô bé bây giờ vẫn chưa có tin tức, anh cũng không còn tâm trí ở lại nữa.

Tiểu A Tiếu làm vậy, vẫn là đang cố gắng tách mình ra.

Nếu không phải Hứa Ngôn lo lắng cho Nhạc Khỉ La, còn có lăng mộ Tần sắp mở, thì ở lại Nhạc Dương diễn vài vở kịch với cô thì có

sao.

Anh đã quyết định, lát nữa về thuyền, sẽ thông qua hệ thống gọi Nhạc Khỉ La về.

Tiểu A Tiếu là chiến lợi phẩm anh giành được ở Nhạc Dương, sớm muộn cũng là vật trong tay anh.

Không vội.

Cho nên, anh nói xong, cũng không quan tâm biểu cảm trên mặt Lạc Ninh Nhi, quay đầu nói với Tiểu A Tiếu: "Tôi về đây, ngày mai rời khỏi Nhạc Dương, sau này... núi sông còn gặp lại." Anh bất ngờ quay đầu, khiến Tiểu A Tiếu hoàn toàn không kịp che giấu biểu cảm trên mặt.

Sự kinh ngạc, kích động, thậm chí cả nghi ngờ, đều hoàn toàn lộ ra trong mắt Hứa Ngôn.

"Hứa tiên sinh, tôi có thể nhờ ngài một việc được không?" Cô đột nhiên mở miệng, lần này thái độ lại khiêm tốn lạ thường.

Tiểu A Tiếu, người luôn tự tin mạnh mẽ, đã rất lâu rồi không dùng thái độ này đối mặt với một người ngoài.

"Nói đi." Hứa Ngôn gật đầu.

"Phượng Minh Lâu, tôi bây giờ vẫn chưa thể rời đi.

Các chị em ở đây cần tôi, cho nên..." Cô còn chưa nói xong, đã bị Hứa Ngôn cắt ngang.

"Nơi này cô đã kinh doanh rất lâu, đương nhiên không thể nói đi là đi." "Hơn nữa, cô ở lại Nhạc Dương, nói không chừng tương lai cũng có thể giúp được tôi." Tham vọng của Hứa Ngôn, chưa bao giờ chỉ là một Văn Huyện, hay là Trường Sa.

Chương 160

Theo thực lực không ngừng tăng cường, tất nhiên sẽ không ngừng mở rộng ra bên ngoài.

Nhạc Dương, ở đời sau cũng là một thành phố cấp phó tỉnh quan trọng của Hồ Nam.

Tự nhiên cũng bị Hứa Ngôn coi là vật sở hữu của mình.

Như vậy, Tiểu A Tiếu ở lại Nhạc Dương, mới có thể giúp anh đảm bảo thực hiện lợi ích tối đa hóa.

Trong đôi mắt đẹp của Tiểu A Tiếu ánh lên những tia sáng kỳ lạ, vô cùng kinh ngạc và vui mừng.

Cô vốn chỉ định thử, không ngờ Hứa Ngôn lại không do dự đồng ý.

Vậy thì trước đây, là cô đã hiểu lầm người đàn ông này, tưởng rằng anh cũng giống những người khác, trong mắt chỉ có sắc đẹp và nhục dục.

Không ngờ, anh lại có tham vọng lớn hơn, và tầm nhìn xa hơn.

Điều này, khiến trái tim Tiểu A Tiếu cũng theo đó mà phập phồng.

Cô ổn định lại cảm xúc, vô tình nhìn thấy Lạc Ninh Nhi dường như đang bị đả kích lớn.

Không khỏi thở dài.

Xem ra, cô bé này không có phúc phận đó rồi.

Cô không cho rằng, một người đàn ông như Hứa Ngôn, bên cạnh sẽ chỉ có một người phụ nữ.

Nhưng anh vẫn đưa ra lý do như vậy, tự nhiên là đang cắt đứt suy

nghĩ của Lạc Ninh Nhi.

Tuy nhiên, Ninh Nhi cô bé này, hiện tại tuy còn non nớt, nhưng nền tảng rất tốt.

Nếu được mình tỉ mỉ dạy dỗ thêm một phen, tương lai chưa chắc không trở thành một tuyệt sắc giai nhân.

Đến lúc đó, nói không chừng ở một phương diện khác, cũng sẽ trở thành trợ thủ đắc lực nhất của mình.

Tiểu A Tiếu trong nháy mắt, trong lòng đã có sắp xếp.

Hứa Ngôn rất nhanh đã rời khỏi Phượng Minh Lâu.

Lý Song và Triệu Quốc Trung thì bị anh để lại, hưởng thụ những gì nên hưởng thụ.

Chỉ có một yêu cầu, đừng lỡ chuyến thuyền sáng mai.

Anh một mình lên xe, nói địa điểm, rồi tạm thời nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng người bên tai dần im lặng, chỉ còn tiếng xe ô tô chạy.

Rất nhanh, thân xe rung lên một cái, rồi dừng lại.

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ ngoài xe.

"Đến rồi." "Xuống xe." Hứa Ngôn ngồi trong xe không động.

Ngược lại, tài xế mở cửa xe, như bị ma đuổi, chớp mắt đã biến mất trong màn đêm.

Chiếc xe dừng lại trong một con hẻm hẻo lánh.

Những ngôi nhà xung quanh, dường như đã rất lâu không có người ở.

Có căn đã sập hơn một nửa, có căn chỉ còn lại những bức tường đổ nát.

Dưới ánh đèn xe, trên bức tường đối diện phản chiếu hai cái bóng bị kéo dài.

Điều kỳ lạ là, trên khoảng đất trống trước đầu xe, lại không có gì cả.

"Giả thần giả quỷ không cần thiết, tôi có thể tìm ra các người một lần, thì có thể tìm ra vô số lần." Ma thuật thịnh hành ở đời sau, trong dòng chảy lịch sử, lại được gọi là "hí pháp".

Có loại, chẳng qua là mượn đạo cụ, ánh sáng và thủ pháp nhanh chóng để thực hiện kết quả "biến đổi".

Có loại, thì thực sự có những thủ đoạn kỳ quái.

Thuật che mắt của Hắc Bạch Vô Thường, chính là loại thứ nhất.

Ngoài việc khinh công của bản thân rất tốt, trọng lượng cũng nhẹ đến đáng sợ.

Lúc Hứa Ngôn tóm gáy họ, kéo người xuống, cảm giác như bắt được hai cục bông gòn.

Nhiều nguyên nhân kết hợp lại, đã tạo ra hiệu ứng thị giác kinh hoàng thấy bóng không thấy người này.

Người bình thường căn bản không thể nhìn thấu ảo diệu trong đó.

Trừ khi là người trong nghề.

"Nói khoác." "Không biết ngượng." Hắc Bạch Vô Thường khịt mũi coi thường lời của Hứa Ngôn, cũng không có ý định hiện thân.

Ngược lại, từ cổ họng phát ra từng tràng tiếng rít chói tai, sau đó âm thanh dần biến mất.

Cứ thế lặp đi lặp lại, hình thành từng đợt sóng âm.

"Ồ, thứ này chẳng phải là sóng hạ âm sao." Hứa Ngôn nghe những

âm thanh văng vẳng bên tai, lúc xa lúc gần, bỗng nhiên hiểu ra.

Một số động vật, dựa vào việc tiếp nhận phản xạ sóng âm để phán đoán phương vị.

Dơi và cá heo đều là cao thủ trong lĩnh vực này.

Mà nghiên cứu khoa học đã chỉ ra, sóng hạ âm sẽ ảnh hưởng đến các nơ-ron thần kinh trong não người.

Một số ảo giác sinh ra, đều có liên quan mật thiết đến điều này.

Ví dụ như, Thi Biệt Vương bị gắn thêm chuông đồng, không chỉ có thể khiến người ta sinh ảo giác, còn có thể trực tiếp hại người.

Hắc Bạch Vô Thường dùng đến chiêu này, vẫn là đang giả thần giả quỷ.

Nhưng hiệu quả so với chuông đồng thì kém hơn nhiều.

Thính lực của Hứa Ngôn cực mạnh, theo lý thuyết đáng lẽ phải bị ảnh hưởng nhiều hơn.

Nhưng nội lực mênh mông như biển trong cơ thể anh, còn có máu kỳ lân sôi sục, lại rất dễ dàng triệt tiêu hiệu quả của sóng âm đó.

Hứa Ngôn chậm rãi cúi người, mò ra thứ gì đó từ dưới ghế xe, rồi mở cửa xuống xe.

Anh đột nhiên ném về phía một bức tường sau xe, rồi thuận thế bổ thêm một chưởng.

Trong một đám khói vàng, hai người mặt mày xám xịt hiện ra.

Chính là Hắc Bạch Vô Thường!

Họ không ngừng ho sặc sụa, một tay lau mặt, một tay quơ loạn trước người, dường như đang đề phòng Hứa Ngôn đánh lén.

“Thấy chưa, tôi nói các người không tin!” Hứa Ngôn nhún vai.

“Lại bị tôi bắt được rồi.” “Các ngươi nên mừng vì đây chỉ là một túi cát, chứ không phải vôi sống hay nước ăn mòn.” Hứa Ngôn vừa dứt lời, đã đón nhận từng đợt chửi mắng.

“Bỉ ổi!” “Vô sỉ!” “Hạ tiện!” “Không biết xấu hổ!” Miệng Hắc Bạch Vô Thường vẫn rất cứng.

Một loạt tiếng chửi rủa vang lên, câu nào cũng không trùng lặp.

Hứa Ngôn đột nhiên nhảy về phía trước, bật cao hơn ba mét, một cú đá kẹp cổ đồng thời đá bay hai người ra xa năm sáu mét, để lại một trận mưa máu.

Đây vẫn là anh đã nương tay, chỉ dùng một phần lực.

Hắc Bạch Vô Thường bị một cái cây ở xa cản lại, mềm nhũn trên mặt đất, ngay cả sức giãy giụa cũng không còn.

Lần trước Hứa Ngôn khống chế họ, chỉ là bóp trúng huyệt Đại Chùy.

Lần này, lại là một cú đá thật sự.

“Tôi cho các ngươi mặt mũi quá rồi phải không?” Hứa Ngôn đi tới, từ trên cao nhìn xuống hai người.

“Tôi ném cát là hạ tiện, còn các ngươi giả thần giả quỷ là cái gì?” “Trong võ thuật còn có chiêu chuyên đánh vào hạ bộ nữa kìa, các ngươi đừng dùng nhé!” “Tôi đã sớm nói rồi, không phục, có thể đến tìm tôi.” “Võ mồm là át chủ bài cuối cùng của các ngươi à?” Về khoản đấu võ mồm, Hứa Ngôn không thua bất kỳ ai.

Từ nhỏ đến lớn, anh đã tham gia vô số cuộc thi hùng biện, giải người hùng biện xuất sắc nhất nhận đến mỏi tay.

Không có một cái miệng lanh lợi, sao có thể lừa gạt, à không, sao có thể quảng cáo sản phẩm của mình, bán hàng kiếm tiền chứ.

Chương 161

"Ngươi..." Hắc Vô Thường đang định nói, Hứa Ngôn đột nhiên quát lên.

"Câm miệng, tôi cho phép ngươi nói à?" "Tôi bóp chết các người, không tốn sức hơn bóp chết một con kiến là bao." "Là cái gì cho các người tự tin, chắc chắn rằng tôi sẽ không thật sự ra tay?" Ánh mắt anh lạnh lẽo, giọng nói nghiêm nghị.

Hoàn toàn khác với dáng vẻ cà lơ phất phơ lúc nãy, như hai người khác nhau!

Sâu trong đôi mắt đen láy, không có một tia cảm xúc dao động.

Như thể là một sự tồn tại tối cao trong cõi vô hình, đang nhìn xuống những con kiến hôi trong bụi trần.

Đến lúc này Hắc Bạch Vô Thường mới thật sự ý thức được, họ đã chọc phải một người không nên chọc, cũng không chọc nổi.

Mà sát ý trên người anh, cũng là thật, không pha một chút nước.

Hứa Ngôn, thật sự đã động sát cơ với Hắc Bạch Vô Thường.

Hắc Bạch Vô Thường là một trong Thập Tam Thái Bảo, ít nhiều có quan hệ với Tiểu A Tiếu.

Nhưng Tiểu A Tiếu bây giờ là người của Hứa Ngôn, Hắc Bạch Vô Thường lại được người khác thuê, đối đầu với Hứa Ngôn.

Dù bây giờ vẫn có thể sống yên ổn với Tiểu A Tiếu, nhưng lâu dài tất sẽ nảy sinh xung đột.

Bất kể là từ đại cục mở rộng tương lai của Hứa Ngôn, hay là tiểu cục bảo vệ người nhà.

Hắc Bạch Vô Thường đều là một nhân tố không ổn định.

Nếu không thể thu phục, thì sớm trừ khử.

Anh tuyệt đối không dung thứ, một mối họa ngầm như vậy ở lại Nhạc Dương, trực tiếp uy hiếp đến an toàn của Tiểu A Tiếu.

Hai anh em nhìn nhau, đều thấy được sự sợ hãi khó nói trong mắt đối phương.

Họ làm nghề liếm máu trên lưỡi đao.

Vẫn luôn cho rằng mình đã sớm coi nhẹ sinh tử.

Nhưng đôi mắt của Hứa Ngôn, cùng với uy áp vô hình tỏa ra, lại khiến họ lần đầu tiên trong đời, đối với bốn chữ "cái chết cận kề", sinh ra sợ hãi.

"Sao không nói nữa, không phải toàn thân các ngươi miệng là cứng nhất sao?" Hứa Ngôn cúi mắt, che đi ánh sáng lạnh lẽo đang dâng lên trong mắt.

Hai tên này mà còn nói thêm một câu nhảm nhí, anh sẽ bóp chết chúng!

Có khả năng nào, những vong hồn dưới lưỡi đao của hai anh em trước đây, không phải bị giả thần giả quỷ dọa chết, thì cũng là bị hai cái miệng đó làm cho tức điên đầu, rồi bị đánh lén đến chết?

Hắc Bạch Vô Thường vẫn im lặng không một tiếng động.

Không phải họ không muốn nói, mà là sợ vừa mở miệng, sẽ không kiểm soát được giọng nói run rẩy.

Hứa Ngôn từ biểu cảm vi mô của họ, phán đoán ra điểm này, trong lòng lập tức cười phá lên.

Ai mà tin được chứ!

Kẻ giỏi nhất lợi dụng tâm lý sợ hãi của người khác, cuối cùng lại lật thuyền trong mương, suýt bị người khác dọa chết.

Nói ra, có thể bị cười cho đến chết.

Hứa Ngôn tuy trong lòng không ngừng châm biếm, nhưng vẫn giữ một bộ mặt lạnh lùng, kỹ năng diễn xuất đáng giá một tượng vàng Oscar.

Anh ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Hắc Bạch Vô Thường.

Anh đưa tay lên má họ, mỗi người vỗ nhẹ vài cái.

"Tôi hỏi lại lần nữa, các người, rốt cuộc muốn chết hay muốn sống?" "Nhớ kỹ, nghĩ kỹ rồi hãy trả lời tôi." Hứa Ngôn không phải đợi lâu.

Anh vừa định đứng dậy, hơi cử động một chút.

Hai anh em đang nằm trên đất, đã đồng thanh hét lên: "Chúng tôi muốn sống!" Hứa Ngôn: ...

Các người giả vờ thêm chút nữa đi!

Đầu hàng nhanh như vậy, sau này tôi có dám dùng các người không đây!

Hắc Bạch Vô Thường thấy anh không nói gì, chỉ dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn chằm chằm họ.

Một trái tim đập thình thịch, sợ Hứa Ngôn sẽ có suy nghĩ không tốt gì với họ.

"Hứa tiên sinh." "Anh em chúng tôi." "Sẽ đối với ngài." "Tuyệt đối trung thành!" "Lời thề này." "Đến chết không thôi!" Hứa Ngôn nghe họ vội vàng bày tỏ lòng trung thành, khóe miệng lại càng trễ xuống.

Mẹ nó, nói chuyện như vậy họ không mệt à?

Rốt cuộc là làm sao xác định đối phương sẽ nói gì, ở đâu mà bắt nhịp.

Tuy họ nói chuyện rất có tiết tấu, nhưng người nghe sắp mệt chết rồi!

"Câm miệng!

Còn nói chuyện như vậy nữa, cắt lưỡi!" Hứa Ngôn giơ tay, làm động tác cắt ngang cổ.

Anh dám chắc, trong số những người chết dưới tay anh em Hắc Bạch Vô Thường, chắc chắn có người không chịu nổi cách nói chuyện của họ, mà bị tức chết!

Hắc Bạch Vô Thường lập tức ngậm chặt miệng, thậm chí cả hơi thở cũng nhẹ đi.

Trong mắt, cũng không còn ánh sáng kiêu ngạo âm u như trước.

Hứa Ngôn trong lòng cũng cân bằng hơn một chút.

Anh luôn cảm thấy, tổn thương tinh thần tối nay, còn nghiêm trọng hơn tổn thương thể xác nhiều.

Một tay xách mắt cá chân một người, Hứa Ngôn bê cả Hắc Bạch Vô Thường lên xe ô tô.

Tài xế đã sớm không biết chạy đi đâu.

Hứa Ngôn chỉ có thể tự mình lái xe trở về bến tàu.

Cứ đi đi về về như vậy, đến khi Hứa Ngôn trở về bến đỗ của đội thuyền nhà mình, đã là nửa đêm.

Nửa đêm không ngủ, ngoài Hứa Ngôn, còn có Hoàng Lang.

Hắn đang ngồi trên mũi thuyền ngắm trời, tư thế đó trông thế nào

cũng giống một con thú.

“Hoàng Lang, lại đây giúp một tay.” Hứa Ngôn khẽ gọi.

Hoàng Lang quay đầu, một đôi mắt sáng lên ánh lục, u u nhìn qua.

“Ngôn gia, ngài về rồi?” Hoàng Lang dùng cả tay cả chân xuống thuyền, lại gần rồi ngồi xổm bên chân Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn: ...

Không phải chứ, sao tối nay ai nấy cũng không bình thường thế này?

Anh theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời, lập tức hiểu ra.

Một vầng trăng tròn treo cao trên bầu trời, khiến cả ngàn vì sao cũng bị lu mờ.

Hôm nay, là ngày trăng tròn nhất trong tháng.

Hoàng Lang, là một con chồn vàng thành tinh, cần phải hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt vào lúc này.

Cho nên, hành vi của hắn mới không kiểm soát được, trông đặc biệt giống một con thú hình người.

Hứa Ngôn được Hoàng Lang gợi ý, đột nhiên nhớ đến Nhạc Khỉ La.

Anh nhìn trăng tròn lẩm bẩm: “Tiểu La nhi, có phải em cũng đang trốn ở đâu đó, nhìn lên mặt trăng trên trời không?” Những người tâm ý tương thông, sẽ có thần giao cách cảm.

Trên một bãi bồi ven sông ở một nơi xa xôi, Nhạc Khỉ La đang ngồi trên một tảng đá, đung đưa chân, ngẩn người nhìn mặt trăng trên trời.

Vào những ngày âm khí thịnh nhất trong tháng, cô sẽ gạt bỏ mọi

tạp niệm.

Chỉ mặc một chiếc áo lụa rộng, tắm mình dưới ánh trăng, hấp thụ tinh hoa thái âm.

Nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy toàn thân lười biếng.

Hơn một trăm năm qua, lần đầu tiên có ý nghĩ không muốn làm gì cả.

Chương 162

Trong đầu cô, toàn là hình ảnh của Hứa Ngôn.

Dù hồi tưởng lại bao nhiêu lần, đôi mắt thờ ơ không một tia cảm xúc của Hứa Ngôn.

Trái tim cô cũng không ngừng co thắt đau đớn.

Vừa ngột ngạt vừa trướng, một cảm giác chua xót khó chịu không nói nên lời.

Nhưng trái tim đó, từ rất lâu trước đây, đã không còn đập nữa.

"Ngôn ca ca, vì sao anh không thể chỉ có một mình em thôi?" Nhạc Khỉ La co hai đầu gối lại, gục mặt lên đó.

Cô lẩm bẩm một mình.

Cô đã hiểu ra, một người đàn ông như Hứa Ngôn, bên cạnh sẽ không chỉ có một người phụ nữ.

Dù bản thân anh muốn một đời một kiếp một đôi, cũng sẽ không ngừng có đủ loại phụ nữ kéo đến.

Nhạc Khỉ La đương nhiên không ngại, giết sạch những con hồ ly tinh dám thèm muốn Ngôn ca ca của cô.

Nhưng cô không dám!

Hứa Ngôn dung túng cô, là có giới hạn, điểm này cô vẫn luôn rất rõ.

"Rốt cuộc tại sao, không thể chỉ có một mình em là phụ nữ của anh chứ?" Cô lại quay mặt sang phía khác.

Có thể hiểu ra, không có nghĩa là có thể chấp nhận.

Nhạc Khỉ La liên tục thay đổi tư thế, nhưng trước sau vẫn không thể làm giảm bớt cơn đau âm ỉ trong lồng ngực.

"Cô bé, muộn thế này rồi, sao em còn ở ven sông, tại sao không về nhà?" Một giọng nói trong trẻo ấm áp vang lên từ phía sau.

Nhạc Khỉ La còn chưa quay đầu, đã nghe thấy giọng Hứa Ngôn văng vẳng vọng đến.

"Tiểu La nhi, về nhà thôi, anh đợi em." "Vâng, em về ngay!" Niềm vui sướng bùng nổ trong mắt Nhạc Khỉ La, khiến đôi mắt cô trong veo như được gột rửa.

"Em ở đâu, anh đưa em về nhé?

Một cô bé con gái, muộn thế này không an toàn đâu." Giọng nói đó lại vang lên.

Dù không nhận được câu trả lời, vẫn tự mình nói chuyện.

Sát khí lóe lên trong mắt Nhạc Khỉ La.

Người này thật ồn ào!

Làm phiền cô thưởng thức lại lời gọi của Ngôn ca ca!

Nhưng khi cô quay đầu lại, lại là một nụ cười vui mừng và cảm kích.

"Cảm ơn anh trai nhé, nhà em ở ngay bến tàu phía trước không xa, phiền anh rồi." Cô nói rất dễ thương, cười rất ngọt ngào.

Nhưng giữa những ngón tay giấu sau lưng, lại hiện ra một con rối giấy.

Hứa Ngôn đứng trên boong tàu, đón lấy ánh trăng.

Không biết có phải vì máu kỳ lân hay không, ánh trăng vốn lạnh lẽo chiếu lên người, lại có cảm giác bỏng rát.

“Chẳng lẽ, cái gọi là máu thú sôi trào, biến thân trong đêm trăng tròn, là vì thế này?” Anh đoán mò, nhưng ánh mắt không nhịn được mà nhìn về phía bến tàu.

Vừa rồi, anh đã thông qua hệ thống triệu hồi Nhạc Khỉ La.

Dù cô bé bây giờ có thể chấp nhận được hay không, anh cũng không muốn quá vội vàng.

Chỉ cần cô không chạm vào giới hạn của anh, thì muốn làm gì cứ làm nấy.

Dù sao, cưng chiều cô, đã trở thành một thói quen tự nhiên như hơi thở của anh.

Trong khoang thuyền bên dưới, những người Trương gia bị nhốt đều đã được thả ra.

“Khách” bên trong, đã đổi thành Hắc Bạch Vô Thường.

Khi chưa thể xác định, họ có thật lòng quy thuận hay không, phương pháp đơn giản nhất, là mang người theo bên mình.

Hứa Ngôn cảm thấy, rất cần thiết phải để hai người này được mở mang tầm mắt, xem thế nào mới là uy hiếp thực sự.

“Ngôn gia, hai người đó đã được sắp xếp ổn thỏa, thuyền công đã bôi thuốc cho họ, chớp mắt đã ngủ say như heo chết.” Hoàng Lang lặng lẽ đi tới, báo cáo với Hứa Ngôn.

“Có chuyện thì nói, đừng vòng vo.” Hứa Ngôn lại nhìn ra hắn nói không thật lòng.

Hoàng Lang do dự một lát, mới thăm dò nói: “Ngài thật sự quyết định, lần xuống mộ tới, sẽ mang theo cả họ đi sao?” “Ừm, loại người này, không cho họ mở mang tầm mắt, sẽ không biết trời cao đất dày.” Hứa Ngôn thản nhiên nói, ánh mắt đã bị một bóng người nhỏ bé đang

bay về phía này thu hút.

Cô nhóc này, cuối cùng cũng chịu về.

Hứa Ngôn dang tay, ôm trọn cô bé đang lao tới vào lòng.

Một giọng nói nghèn nghẹt vang lên từ trong lòng: "Ngôn ca ca, em mang về một tên đáng ghét, hắn giống em, không có nhịp tim." Tim Hứa Ngôn lỡ một nhịp, đột nhiên nảy sinh một dự cảm không lành.

"Kẻ xấu nào vậy, để anh xem." Hứa Ngôn đã có thể kiểm soát hoàn hảo nhịp tim và hơi thở của mình, chỉ cần anh không muốn, không ai có thể nhận ra sự căng thẳng của anh.

"Con rối giấy bay chậm lắm, đang ở phía sau." Cả người Nhạc Khỉ La rúc trong lòng Hứa Ngôn.

Nhịp tim trầm ổn, nhiệt độ ấm áp, còn có mùi hương cỏ cây quen thuộc.

Cô đột nhiên cảm thấy, hành động bỏ nhà ra đi trước đây của mình thật ấu trĩ.

Ngôn ca ca tốt như vậy, đã bị nhiều phụ nữ nhòm ngó, thì cô càng nên trông chừng cho kỹ.

Sao lại chạy đi, dâng cơ hội cho người khác chứ.

"Ngôn ca ca, em có phải là người đứng đầu trong lòng anh không?" Một giọng nói nghèn nghẹt vang lên từ trong lòng.

Sự chú ý của Hứa Ngôn, lại bị cái bóng đen đang từ từ bay đến dưới đêm trăng thu hút, vì vậy không nghe rõ.

Nhạc Khỉ La không nghe thấy câu trả lời, trong lòng một mảng buồn bã.

Chỉ nghĩ rằng lần này mình quá tùy hứng, lại làm Hứa Ngôn giận rồi.

Trong lòng thầm thề, sau này nhất định phải biểu hiện thật tốt.

Cái bóng đen lơ lửng giữa không trung, từ từ bay về phía này.

Nếu có người đột nhiên nhìn thấy, e rằng sẽ bị dọa một phen.

Vô số con rối giấy hình người chi chít bọc bên ngoài, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra hình người.

Mãi cho đến khi được đặt lên boong tàu, Nhạc Khỉ La mới vẫy tay thu hết con rối giấy về.

Dù trong lòng sớm đã có kết luận, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, Hứa Ngôn vẫn hít một hơi thật sâu.

Đúng rồi, tính thời gian, đáng lẽ là lúc hắn xuất hiện rồi.

Nhưng vì sự xuất hiện của Hứa Ngôn, địa điểm gặp gỡ của hắn và Nhạc Khỉ La, cũng từ Văn Huyện đổi thành Nhạc Dương.

Nếu nói, Hứa Ngôn lúc mới thu phục Nhạc Khỉ La, đối với "hắn" có chút kiêng dè.

Nhưng bây giờ, sau khi cùng nhau trải qua nhiều chuyện, sự lo lắng ban đầu của Hứa Ngôn, lại ngay khoảnh khắc tận mắt nhìn thấy "hắn", liền tan thành mây khói.

Người đàn ông cao lớn tuấn tú, yên tĩnh nằm trên boong tàu.

Dù đang hôn mê, khóe miệng vẫn cong lên.

Mái tóc ngắn sát da đầu, càng làm nổi bật đôi mày kiếm mắt sao, đường nét sâu sắc.

Vô Tâm.

Người đàn ông đã có được thuật trường sinh, nhưng lại mất đi trái tim của mình, cuối cùng cũng xuất hiện.

"Ngôn ca ca, anh đang nhìn gì vậy?" Giọng Nhạc Khỉ La, cắt

ngang suy nghĩ của Hứa Ngôn.

Anh lúc này mới phát hiện, mình dường như đã nhìn Vô Tâm rất lâu.

“Ngôn ca ca, anh quen tên xấu này sao?” Nhạc Khỉ La tuy không nhận được câu trả lời, nhưng vẫn kiên trì hỏi.

Chương 163

"Tại sao lại nói hắn là người xấu?" Hứa Ngôn cuối cùng cũng trả lời.

Tính cách của Vô Tâm, không thể nói là người tốt hay người xấu.

Trong bản tính của hắn, mang theo sự "nhân từ" như thánh mẫu, nhưng luôn vì thế mà gây ra những chuyện xấu có hậu quả khó lường.

Mà những người phụ nữ có liên quan đến hắn, thường sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Nhưng oái oăm thay, Vô Tâm cứ qua một thời gian, sẽ mất đi ký ức của những năm đó, không còn nhớ những sinh mệnh đã vì hắn mà ra đi.

Đối với Hứa Ngôn mà nói, anh có một vạn lý do không muốn giao thiệp với Vô Tâm.

Nhưng lý do duy nhất anh không thể từ chối, bắt buộc phải có liên quan, là sự trường sinh và bất tử của Vô Tâm.

Trong thế giới thuộc về Vô Tâm, có ba người đã đạt được trường sinh.

Nhạc Khỉ La, là nhục thể trường sinh.

Trường Minh pháp sư, là linh hồn trường sinh.

Chỉ có Vô Tâm, là đã đạt được nhục thể và linh hồn đồng bộ trường sinh.

Nếu không tính đến di chứng thường xuyên mất trí nhớ của hắn, có thể nói là rất hoàn hảo.

Hứa Ngôn đột nhiên trong lòng lóe lên một ý nghĩ.

Các đời Trương Khởi Linh của Trương gia, chỉ cần không chết yểu, tùy tiện cũng có thể sống hơn hai trăm năm.

Nhưng di chứng cũng là thường xuyên mất trí nhớ.

Chẳng lẽ, đây chính là cái giá phải trả để có được trường sinh?

"Ca...

Ngôn ca ca!" Giọng Nhạc Khỉ La đột nhiên phóng đại bên tai.

Hứa Ngôn cảm giác như có một tiếng sấm nổ bên tai, không nhịn được mà sờ sờ tai.

"Tiểu La nhi, anh nghe được." "Vậy những gì em vừa nói, anh có nghe thấy không?" Nhạc Khỉ La không chớp mắt nhìn Hứa Ngôn.

"À... cái này, à à." Hứa Ngôn một chữ cũng không nghe thấy, chỉ có thể dùng nụ cười ngây ngô để che giấu.

"Em biết mà!" Nhạc Khỉ La tuy bĩu môi, nhưng vẫn kể lại chuyện xảy ra ở ven sông.

"Cho nên, em chỉ vì người ta muốn đưa em về, liền đánh ngất người ta rồi mang về?" Hứa Ngôn dở khóc dở cười.

Nhưng, đây đúng là chuyện mà Nhạc Khỉ La sẽ làm.

"Ai biết hắn thật sự muốn đưa em về nhà, hay là có ý đồ bất chính gì khác chứ!" Nhạc Khỉ La bất mãn nói.

"Hơn nữa, hắn giống em, đều không có nhịp tim, em thấy rất vui." Cô đột nhiên kéo tay Hứa Ngôn, nhẹ nhàng lắc lắc.

"Ngôn ca ca, chúng ta có thể tạm thời mang theo hắn không?" Hứa Ngôn cúi mắt nhìn cô.

Cô bé thanh tú đáng yêu ngẩng mặt lên, đôi mắt như hai viên ngọc đen ngâm trong thủy ngân.

Trong mắt, không hề che giấu sự hứng thú đối với Vô Tâm.

Giống như một đứa trẻ, đang mong chờ và cầu xin một món đồ chơi thú vị.

"Được, cứ mang theo hắn." Ánh sáng trong mắt Nhạc Khỉ La lập tức bùng nổ, còn chưa kịp nói, lại bị Hứa Ngôn cắt ngang.

"Nhưng, anh có một yêu cầu." "Kiểm soát tốt cảm xúc của em, và cả thủ đoạn nữa." Đối với những thứ mình hứng thú, khi Nhạc Khỉ La thích thì thật sự rất thích.

Nhưng một khi đã chán, thì sẽ hủy hoại triệt để, cũng không để lại cho người khác.

Đây là bản tính của cô.

"Ồ, biết rồi." Nhạc Khỉ La hờ hững đáp.

Hứa Ngôn vừa nhìn, đã biết cô căn bản chỉ coi như gió thoảng bên tai, không hề để vào lòng.

Anh cũng không nhắc lại nữa.

Dù sao chỉ cần cô trở về, chỉ cần không quá đáng, muốn chơi thế nào cũng tùy cô.

Sáng sớm hôm sau, khi trời còn mờ mờ sáng.

Lý Song và Triệu Quốc Trung cũng đã trở về.

Hai người đều mặt mày hồng hào, tinh thần sảng khoái.

Vừa nhìn, đã biết tối qua đã trải qua rất thoải mái.

Những thuyền công khác được nghỉ phép, khi trời còn chưa sáng, cũng đã lục tục trở về.

Bây giờ hai người đã quay lại, liền kéo còi, từ từ rời khỏi bến tàu.

Việc đầu tiên Triệu Quốc Trung làm khi trở về, không phải là về

khoang thuyền thay quần áo, mà là trực tiếp đến tìm Hứa Ngôn.

Anh ta mang về, còn có một chồng ngân phiếu dày, cùng với một cái thẻ bài khắc bằng gỗ tử đàn.

"Ngôn gia, đây là Tiểu A Tiếu nhờ tôi mang về cho ngài." "Đây là lợi nhuận của Phượng Minh Lâu từ đầu năm đến nay, còn có một số sản nghiệp khác dưới tên cô ấy, mới chỉ tổng hợp được một phần." "Phần còn lại, sẽ sớm được gửi đến Văn Huyện." "Tiểu A Tiếu nói, sau này lợi nhuận hàng năm, đều sẽ đúng hẹn chuyển vào tài khoản của ngài." "Còn tấm thẻ bài này, có thể điều động toàn bộ thế lực dưới trướng cô ấy, dù là rời khỏi Nhạc Dương, ở các thành trấn xung quanh, cũng có thể nói được lời." Hai món quà này, thể hiện đầy đủ sự tự giác và thông minh của Tiểu A Tiếu.

Đây cũng là cách cô ấy bày tỏ lòng trung thành với Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn biết, Tiểu A Tiếu chắc chắn vẫn sẽ giữ lại đủ tiền riêng.

Dù sao, dưới trướng cô, còn có rất nhiều cô gái phong trần đang chờ miếng ăn.

Nhìn dòng sông cuồn cuộn trôi, Hứa Ngôn nhàn nhạt nói: "Gửi điện báo cho cô ấy, nói số còn lại, tôi thưởng cho cô ấy." Trên đường đi không có chuyện gì xảy ra nữa.

Các phu thuyền nhận được lời hứa của Hứa Ngôn, cố gắng về Văn Huyện sớm nhất, sẽ được trả công gấp ba.

Ai nấy đều hoan hô nhảy nhót, hăng hái tăng tốc độ lên gấp đôi.

Khoảng một giờ đêm, đội thuyền cuối cùng cũng cập bến tại bến tàu Văn Huyện.

Hứa Ngôn dẫn theo Nhạc Khỉ La và món đồ chơi mới của cô, Tiểu Khải Linh, về Đại soái phủ trước.

Lý Song và những người khác thì ở lại bến tàu, giả vờ giả vịt chỉ huy người chuyển đồ xuống.

Những báu vật thật sự đều đang nằm trong "Càn Khôn Đại" của Hứa Ngôn cả rồi.

Còn Hoàng Lang phải ở lại cuối cùng, đợi các phu thuyền làm xong việc, thanh toán tiền công rồi mới có thể trở về.

Mặc dù đã đi một chuyến đến Thượng Hải, trải nghiệm phong tình của Thượng Hải xưa, nhưng khi trở về Văn Huyện, Hứa Ngôn vẫn cảm thấy một sự sảng khoái và tự do không thể tả.

Có lẽ, vì đây là điểm khởi đầu cho sự phát triển của anh.

Và chẳng bao lâu nữa, anh sẽ rời khỏi nơi này, bước lên một vũ đài lớn hơn.

Tuy nhiên, trước đó, anh vẫn cần phải mở lăng mộ Tần kia.

Đến lúc đó, sau khi nhận thưởng của hệ thống, khi đối đầu với Trần tư lệnh của Trường Sa, con bài tẩy trong tay sẽ càng mạnh hơn.

“Ngôn ca ca, Càn Khôn Đại em đưa cho anh đâu rồi?” Vừa về đến Đại soái phủ, Nhạc Khỉ La đã không thể chờ đợi mà đòi đồ từ Hứa Ngôn.

“Em cần làm gì?

Mấy ngày nay anh cần dùng một chút.” Lần này xuống mộ Tần, Hứa Ngôn không định đưa quá nhiều người đi.

Tình hình ngoài quan ải ngày càng nghiêm trọng, các quân phiệt lớn nhỏ trong quan ải thì nghi kỵ lẫn nhau, tranh chấp không ngừng.

Đôi khi chỉ vì một sự hiểu lầm mà đánh nhau đến đổ máu thành sông.

Nếu lại giống như lần trước đến Hồi Long Sơn, mang theo cả

đoàn người ngựa và vũ khí, e là còn chưa tìm được lăng mộ Tần thì đạn dược và quân nhu đã tiêu hao hết trên đường.

May mắn thay, Nhạc Khỉ La đã tạo ra "Càn Khôn Đại", vũ khí đạn dược, các loại vật tư, cứ nhét hết vào trong là được.

Mà những món minh khí lấy ra cũng có thể chứa trong đó, không hề gây chú ý.

Chương 164

“Em đã nói rồi mà, cái túi này vẫn chưa làm xong đâu.” Nhạc Khỉ La vội vàng chìa đôi tay nhỏ ra, hai chân nhún nhảy, làm nũng với Hứa Ngôn.

“Làm xong ‘Càn Khôn Đại’ sẽ trông như thế nào?” Hứa Ngôn hỏi thêm một câu.

“Không nói, em không muốn nói bây giờ đâu!” Nhạc Khỉ La vênh cằm lên, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Không cần nghĩ cũng biết, thành phẩm chắc chắn sẽ tốt hơn hiện tại một bậc.

“Được, vậy đợi khi nào em muốn nói thì nói.” Hứa Ngôn cười đáp, ngay sau đó nghe thấy có người nói chuyện ngoài cửa.

“Ngôn gia, Tôn Ưng đến rồi.” “Tiểu La Nhi, em về trước đi, anh xử lý một vài chuyện, hai ngày nữa em lại phải đi cùng anh đấy.” Hứa Ngôn bảo Nhạc Khỉ La đi, Tôn Ưng liền từ ngoài bước vào.

“Chào mừng Ngôn gia về nhà, đường đi vất vả rồi.” Vừa vào cửa, ông ta đã chắp tay nói những lời tốt lành với Hứa Ngôn.

“Được rồi, nói đi, những ngày tôi đi vắng đã xảy ra chuyện gì?” Tôn Ưng lập tức thu lại vẻ mặt tươi cười, nghiêm túc báo cáo với Hứa Ngôn.

Sau khi anh rời đi, một loạt chính sách ưu đãi thương mại đều được thực thi rất tốt.

Thương gia từ nơi khác nghe tin cũng lần lượt cử người đến Văn Huyện khảo sát.

Mặc dù thấy Văn Huyện phát triển phồn thịnh, nhưng nơi này

thực sự quá nhỏ.

Địa bàn và cơ sở hạ tầng đã quyết định giới hạn lưu lượng người.

Một số thương gia rất có ý muốn vào đây, nhưng vẫn có những lo ngại nhất định về việc đầu tư sau này, cũng như những rủi ro khó lường trong tương lai.

Ví dụ như, thế lực của Hứa Ngôn rốt cuộc có thể tồn tại được bao lâu.

Dù sao, binh lực trên danh nghĩa của anh hiện tại chỉ công bố ra ngoài có một trung đoàn.

Còn đối với Lý Song phụ trách Vũ Huyện, thì xuất hiện với tư cách là đồng minh.

Nhưng gần đây Hứa Ngôn đi đâu cũng có Lý Song đi theo, tần suất xuất hiện này quá lớn.

Anh chuẩn bị thực hiện một vài thay đổi, chuyển thân phận của Lý Song thành phó quan của mình.

Còn Vũ Huyện sẽ giao cho Tôn Ưng.

Dù sao trong khoảng thời gian này, Tôn Ưng cũng được coi là người quản lý mọi việc lớn nhỏ ở cả Văn và Vũ Huyện.

Quản lý một Vũ Huyện nhỏ bé càng không thành vấn đề.

Một lý do quan trọng khác là sau khi Hứa Ngôn từ lăng mộ trở về, anh sẽ đến Trường Sa.

Trong tương lai, đại bản doanh của anh trong một thời gian dài sẽ là nơi đó.

Tôn Ưng nghe Hứa Ngôn sắp xếp, trên mặt không có chút dao động cảm xúc nào.

Ông ta là phần thưởng của hệ thống, trung thành tuyệt đối với Hứa Ngôn, sẽ không bao giờ nghi ngờ bất kỳ quyết định nào của anh.

Hứa Ngôn ra lệnh cho người hầu, gọi Lý Song, Triệu Quốc Trung, và một vài người trong danh sách anh đã soạn sẵn từ lâu đến.

Chỉ trong nửa tuần trà, tất cả mọi người đã tụ tập đầy đủ trong thư phòng của Hứa Ngôn.

"Các vị, đã muộn thế này, đáng lẽ nên để mọi người nghỉ ngơi." "Chỉ là, vài ngày nữa tôi lại phải ra ngoài, có hơi nhiều việc cần làm trong mấy ngày này.

Đành phải làm phiền mọi người một chút vậy." Hứa Ngôn cười giải thích với họ.

Người hầu mang trà nước và cả điểm tâm ăn khuya lên, sắp xếp vô cùng chu đáo.

"Ngôn gia, chúng tôi đều làm việc cho ngài, chỉ cần ngài ra lệnh, không ai không tuân theo.

Ngài đừng khách sáo với chúng tôi." Tôn Ưng là người đầu tiên đứng ra bày tỏ thái độ.

Tính cách của ông ta cũng vô cùng thẳng thắn, lời nói tuy không văn nhã bằng Triệu Quốc Trung, nhưng được cái chân thành.

"Đúng vậy, Ngôn gia, ngài có việc gì cứ phân phó đi." Những người còn lại cũng lần lượt bày tỏ.

"Tôi gọi mọi người đến là muốn soạn thảo trước một bảng thay đổi chức vụ." Hứa Ngôn vừa dứt lời, sắc mặt mọi người đều có sự thay đổi vi diệu.

Đương nhiên, trừ mấy người được hệ thống thưởng ra.

Vị trí hiện tại đều là những việc mọi người đã làm quen.

Những vị trí quan trọng dưới trướng càng được sắp xếp cho người mình tin tưởng và có năng lực.

Hứa Ngôn vào lúc này lại đề xuất thay đổi chức vụ.

Điều đó có nghĩa là những nỗ lực và thành quả kinh doanh trước đây của họ đều cần phải lật đổ, làm lại từ đầu.

Hứa Ngôn chỉ nói ra câu đó, rồi im lặng quan sát biểu cảm của mọi người.

Trong tâm lý học, có thể thông qua một số biểu cảm vi mô trên khuôn mặt và những hành động nhỏ vô thức để phán đoán hoạt động tâm lý của một người.

Hứa Ngôn từng là tổng giám đốc điều hành một tập đoàn hàng vạn người, về phương diện này dù không qua đào tạo lý thuyết có hệ thống, thì những kinh nghiệm thực tế phong phú đó cũng đủ để anh trở thành một cao thủ tâm lý.

Sau khi quan sát vài vòng, trong lòng anh đã có tính toán.

Sau đó, anh lại tuyên bố thêm một chuyện.

"Trong khoảng thời gian tôi rời Văn Huyện lần nữa, tôi hy vọng tất cả những người trong danh sách sẽ làm tốt công tác bàn giao với người kế nhiệm." "Đợi khi tôi trở lại, hy vọng các vị có thể nhanh chóng vào guồng, thích ứng với chức vụ mới của mình." Khi Hứa Ngôn nói chuyện, anh bất giác mang theo một số thói quen cũ.

Cứ như thể, anh vẫn đang ở trong công ty của mình, họp với các quản lý cấp cao dưới trướng.

Ngay khi những người đó chuẩn bị đáp lời, một người hầu đột nhiên vội vã đi đến bên tai Lý Song thì thầm vài câu.

Sắc mặt Lý Song biến đổi, nhìn Hứa Ngôn báo cáo: "Ngôn gia,

Hắc Bối Lão Lục xảy ra chuyện rồi.” “Chuyện gì?” Hứa Ngôn lập tức nghiêm mặt hỏi.

“Ngài vừa về, có một đao khách bị thương đến, nói là muốn gặp ngài.

Kết quả nói chưa dứt lời thì đã ngất đi.” “Hiện người đang ở phòng khách, tình hình xem ra có vẻ không ổn lắm.” Lý Song thuật lại lời của người hầu.

“Cuộc họp tối nay tạm thời hủy bỏ, sáng mai sẽ tiếp tục.

Mọi người vất vả rồi, về nghỉ ngơi đi.” Hứa Ngôn lập tức đưa ra quyết định.

Hắc Bối Lão Lục là một thuộc hạ đắc lực mà anh đã tốn nhiều công sức thu phục.

Không chỉ có võ lực cao, tính cách trượng nghĩa, đầu óc tỉnh táo, mà ở thành Trường Sa cũng là một trong Cửu Môn.

Là một mãnh tướng quan trọng không thể thiếu dưới trướng anh.

Anh tự nhiên không muốn thấy Hắc Bối Lão Lục xảy ra chuyện.

Người đao khách đó bị trọng thương, đến Văn Huyện cầu cứu, chứng tỏ chuyện lần này ông ta gặp phải rất khó giải quyết.

Hứa Ngôn vội vã chạy đến phòng khách, ngay cả Tiểu Khải Linh và Nhạc Khỉ La cũng đi theo.

Nhạc Khỉ La thuần túy là đến xem náo nhiệt, còn Tiểu Khải Linh thì bị cô ép đi cùng.

“Tuy rằng búp bê nhỏ lúc này nên lên giường đi ngủ rồi, nhưng có náo nhiệt mà không xem, sau này sẽ hối hận đó!” “Ta không kể cho ngươi nghe đâu!” Nhạc Khỉ La lúc đó đã nói với Tiểu Khải Linh như vậy.

Người sau tuy lạnh mặt không đáp, nhưng lúc bị kéo đi cũng có chút nửa đẩy nửa theo.

Hứa Ngôn không để ý hai người họ đi vào phòng.

Anh liếc mắt đã thấy người đao khách đang gục nửa người bên giường, trên sàn còn có một vũng máu đen.

Mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa trong phòng, khiến Nhạc Khỉ La phải lập tức lấy ra một chiếc khăn tay trắng muốt che miệng.

Tiểu Khải Linh đối với mùi vị này lại quen thuộc vô cùng.

Cậu bé nhìn Hứa Ngôn, đột nhiên nhắc nhở một câu: "Ngôn ca, người đó... e là không phải người sống." "Choang!" Người hầu đứng bên cạnh, chiếc chậu đồng trong tay rơi xuống đất.

Máu trong chậu văng ra khắp sàn, thậm chí còn bắn lên giày và quần của Hứa Ngôn.

"Ngôn...

Ngôn gia, tha mạng, tiểu nhân... tiểu nhân biết sai rồi!" Người hầu mặt tái như đất, toàn thân run rẩy như sàng.

Chương 165

Cũng không biết là bị tin tức vừa rồi dọa sợ, hay là vì làm ướt quần áo giày dép của Hứa Ngôn.

"Đứng dậy đi, gọi người khác đến dọn dẹp chỗ này, ngươi có thể ra ngoài rồi." Hứa Ngôn lắc đầu, trực tiếp cho người hầu ra ngoài.

Rất nhanh đã có người đến dọn sạch vũng máu trên sàn.

Nhưng vũng máu đen kia, Hứa Ngôn lại không cho người hầu động vào.

Cho đến khi trong phòng chỉ còn lại mấy người Hứa Ngôn, anh mới gật đầu với Tiểu Khải Linh: "Nói chính xác thì, đây là một người chết sống lại." Mùi hôi trong phòng là mùi tử thi.

Nồng nặc đến mức này, tuyệt đối không phải mới chết một hai ngày.

Từ xưa đất Ba Thục và Vân Nam đã hay xuất hiện cương thi.

Ở Hồ Nam bên này, những lời đồn tương tự cũng không hiếm.

Vị đại phu Hứa Ngôn vừa gọi đến, lúc Tiểu Khải Linh nói ra câu đó, cũng đã bị Hứa Ngôn cho đi rồi.

Đã là người chết sống lại, đại phu tự nhiên cũng không có tác dụng gì.

"Tiểu La Nhi, trong giới yêu ma của các em, đối với thứ như cương thi này, có cách nói gì không?" Hứa Ngôn cũng đã xem không ít phim về cương thi, đặc biệt rất hứng thú với mấy thứ như Mao Sơn thuật.

"Kẻ yếu không đáng kể, kẻ mạnh không dám chọc." Nhạc Khỉ La

nghĩ nửa ngày, mới thốt ra một câu.

Hứa Ngôn cạn lời.

Nhưng câu trả lời này cũng nằm trong dự đoán.

Cương thi, trong những ngôi mộ cổ từ xa xưa, là thứ thường gặp nhất, được dân trộm mộ gọi là "tống tử".

Theo chủng loại, cương thi cũng được chia thành nhiều giai đoạn khác nhau.

Nghe nói giai đoạn cao nhất, tổ tông của cương thi là Tương Thần và Nữ Bạt.

Hai vị này lai lịch đều không nhỏ, quả thật không dám chọc.

Còn người đao khách đang gục trên giường kia lại là một loại cương thi khác.

Anh ta tuy đã chết từ lâu, nhưng lại hoàn toàn không biết mình đã chết.

Chỉ dựa vào một luồng tín niệm, chống đỡ cho "thi thể" của mình chạy đến Văn Huyện, cầu cứu Hứa Ngôn.

Ngay khi anh ta truyền đạt xong lời nhắn, luồng tín niệm đó tan biến, hơi thở cuối cùng được thở ra, người tự nhiên cũng không còn nữa.

Chuyện này, trong các loại dã sử đã lưu truyền từ rất lâu.

Người sớm nhất là Tỷ Can.

Hứa Ngôn chợt sững người.

Tỷ Can sau khi bị moi tim, là nhờ Nữ Oa Nương Nương nhắc nhở, tránh hai chữ "vô tâm", mới có thể đi ra khỏi pháp trường, hoạt động như thường.

Ông ta là sau khi bị tiểu yêu do Đát Kỷ phái đến hét to "vô tâm", mới ngã xuống đất chết.

Cùng là vô tâm, nhưng cảnh ngộ lại khác nhau.

Ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu Hứa Ngôn rồi bị đè xuống.

Bây giờ không phải lúc để suy nghĩ những vấn đề này.

Anh nhìn người đang gục bên giường.

Hô hấp và nhịp tim đều đã ngừng, quả thật đã chết không thể chết hơn.

Thậm chí trên vùng da lộ ra ngoài đã xuất hiện những mảng thi ban lớn.

"Anh ta chỉ truyền đạt rằng Hắc Bối Lão Lục gặp nguy hiểm, đáng tiếc, đi quá nhanh, tôi thậm chí còn chưa kịp hỏi một câu." Hứa Ngôn lắc đầu.

Việc thu thập tình báo này sẽ làm chậm tiến độ cứu người của anh, nhưng lại không thể không làm.

"Ngôn ca ca, anh có muốn để anh ta tự mình nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" Nhạc Khỉ La đột nhiên hỏi một câu bên cạnh.

"Em có cách?" Hứa Ngôn nhướng mày.

Sao anh lại quên mất, Nhạc Khỉ La bây giờ là sự tồn tại vượt qua cả đại yêu, tự nhiên có những thủ đoạn mà anh không biết.

"Ừm, biết thì biết, nhưng vì vượt giới hạn rồi, thi triển sẽ có chút phiền phức." Nhạc Khỉ La vừa nói vậy, sắc mặt Hứa Ngôn lại càng nghiêm trọng thêm vài phần.

"Tiểu La Nhi, em làm vậy, có ảnh hưởng gì đến bản thân em không?" Anh đương nhiên rất quan tâm đến an nguy của Hắc Bối Lão

Lục.

Nhưng so sánh lại, anh vẫn quan tâm đến an nguy của Nhạc Khỉ La hơn.

Nếu bắt buộc phải chọn, tự nhiên anh sẽ thiên về cô bé lém lỉnh này.

“Ngôn ca ca, anh đang lo cho em sao?” Cô bé cười đến cong cả mắt mày, ngọt ngào lạ thường.

Tiểu Khải Linh đứng bên cạnh, im lặng quay đầu đi.

Nửa đêm nửa hôm, ai đã ăn phải cẩu lương, cậu không nói…..

“Ừ, anh lo cho em.

Nếu có rủi ro, em đừng làm nữa, khả năng thu thập tình báo của Lý Song và họ cũng rất lợi hại.

Không thì, còn có Hoắc Tam Nương nữa.” Hứa Ngôn không hề keo kiệt mà thể hiện tâm ý của mình.

Nhạc Khỉ La vốn đang vừa nghe vừa gật đầu như gà mổ thóc.

Nhưng nghe đến câu cuối cùng, cả khuôn mặt liền xị xuống.

“Tại sao phải tìm cô ta!

Ngôn ca ca, anh dùng em đi, dùng em đi!” “Em lợi hại hơn cô ta, có ích hơn cô ta, nhanh hơn cô ta!” Nhạc Khỉ La vội vã chứng minh năng lực của mình với Hứa Ngôn, lập tức muốn hành động.

“Tiểu cô nãi nãi của tôi ơi, em đừng bốc đồng!” Hứa Ngôn lau mồ hôi.

Cô bé này bây giờ hành động thật sự quá nhanh, anh mà chậm một bước là bên kia đã xong việc rồi.

“Sao, Ngôn ca ca, anh vẫn đi tìm cái gì nương đó à?” Trong mắt

Nhạc Khỉ La thoáng qua một tia ảm đạm.

Hứa Ngôn lại dở khóc dở cười xoa đầu cô.

"Người ta tên là Hoắc Tam Nương, không phải cái gì nương, sao lại tự hạ thấp vai vế của mình thế?" Thấy cô bé vẫn buồn bã không vui, anh lại dịu dàng nói: "Anh chỉ muốn em chuẩn bị kỹ, có cần gì, có lẽ anh có thể giúp được em." "Vậy, Ngôn ca ca giúp em chuẩn bị một chút đi." Nụ cười lại trở về trong mắt Nhạc Khỉ La.

Cô nói ra một loạt tên vật phẩm, không ngờ toàn là những thứ có thể tìm thấy dễ dàng.

Gà trống lớn, hương, lư hương và bàn thờ, gạo nếp, giấy vàng, đất trên mộ cô đơn hơn mười năm, cành cây đào già hơn mười năm bị sét đánh… lỉnh kỉnh đủ thứ, không ngờ có đến hơn mười loại.

Hứa Ngôn liệt kê danh sách, gọi Hoàng Lang đến, bảo hắn đi tìm.

Làm những việc này, hắn ta nhanh nhẹn hơn đám người Lý Song nhiều.

Hoàng Lang liếc nhìn danh sách, lập tức kinh ngạc nói: "Ngôn gia, ngài định dùng dẫn hồn thuật?" Hứa Ngôn tuy có hứng thú với những thứ này, nhưng hiểu biết không nhiều.

Ngược lại, Nhạc Khỉ La gật đầu: "Đừng thấy đạo hạnh của ngươi không cao, biết cũng không ít đâu." "Sau này có muốn theo ta không, ta bảo kê ngươi?" Hứa Ngôn biết Nhạc Khỉ La lại nổi hứng ham chơi, vừa định chuyển chủ đề để Hoàng Lang đi làm việc, thì thấy hắn "phịch" một tiếng, cực kỳ nhanh nhẹn quỳ xuống dưới chân Nhạc Khỉ La.

"Nhạc cô nãi nãi tại thượng, xin nhận Hoàng Lang ba lạy!" "Mong cô nãi nãi không chê, Hoàng Lang nguyện theo hầu người, dù gan não lót đất, chết không hối tiếc!" Hắn vừa nói vậy, Hứa Ngôn liền ngẩn

người.

Chuyện gì thế này?

Chính mình phải thể hiện năng lực, cộng thêm uy hiếp lợi dụ, mới giữ được Hoàng Lang bên cạnh.

Còn có giao ước ba năm.

Nhạc Khỉ La chỉ bảo hắn chuẩn bị một vài thứ, gã này liền phản chiến?

Không đợi anh nghĩ thông suốt những khúc mắc trong đó, Nhạc Khỉ La đã thản nhiên nhận ba lạy của Hoàng Lang.

Thậm chí cả danh xưng "cô nãi nãi" cũng không từ chối.

"Ừm, ngươi mau đi chuẩn bị đồ đi, ta muốn chất lượng tốt nhất, ngươi đừng lừa ta!" Nhạc Khỉ La vừa lên tiếng, Hoàng Lang lập tức vội vàng đứng dậy đi chuẩn bị.

Nhanh đến mức gần như hiện ra nguyên hình.

Chương 166

"Tiểu La Nhi, đây là chuyện gì vậy?

Hoàng Lang sao lại…?" Hứa Ngôn không phải ghen tị vì Nhạc Khỉ La có thể dễ dàng thu phục Hoàng Lang.

Dù sao, ngay cả nha đầu này cũng là thuộc hạ của mình, Hoàng Lang tính ra, cấp bậc còn bị hạ xuống.

"Aiya, chẳng phải là do thân phận địa vị của em cao sao." Nhạc Khỉ La xua tay, cười tủm tỉm lảng sang chuyện khác.

Hứa Ngôn biết, nha đầu này nhất định có lý do không muốn nói.

Dù sao, trước đây thân phận đại yêu của cô, cũng như thân phận vượt qua đại yêu hiện tại, không phải một hai ngày.

Hoàng Lang lại không hề tỏ ra thần phục cô.

Ngược lại, bây giờ, cô chỉ chuẩn bị thi triển một cái dẫn hồn thuật, Hoàng Lang liền phục?

Còn quỳ xuống ba lạy.

Rõ ràng sự việc không đơn giản như vậy.

Nhưng anh cũng không ép buộc.

Đợi đến khi cô muốn nói, tự nhiên sẽ không giấu giếm gì với anh.

Chẳng mấy chốc, Hoàng Lang đã mang tất cả các vật phẩm trong danh sách trở lại.

Hắn thậm chí không cần Nhạc Khỉ La phân phó, đã cung kính bày tất cả mọi thứ ra.

"Ồ?

Ngươi từng xem dẫn hồn thuật rồi à?" Nhạc Khỉ La nhìn Hoàng Lang, trong mắt có thêm vài phần dò hỏi.

"Vâng, đã từng xem." Cảm xúc vốn có chút phấn khích của Hoàng Lang đột nhiên trở nên sa sút.

Dường như, đã bị chạm đến một số chuyện cũ.

"Được rồi, ta giúp Ngôn ca ca làm việc trước, sau đó, ngươi hãy từ từ kể cho ta nghe." Nhạc Khỉ La gật đầu, dường như đã đạt được một lời hứa nào đó với Hoàng Lang.

Hoàng Lang sững người, lập tức vái một vái thật sâu, rồi cứ thế đi lùi ra khỏi cửa phòng.

"Tiểu Khải Linh, ngươi cũng ra ngoài đi, Ngôn ca ca ở đây là được rồi." Nhạc Khỉ La chỉ vào Tiểu Khải Linh, chuẩn bị đuổi cậu ra ngoài.

"Tôi không cần, không làm tôi bị thương được." Tiểu Khải Linh mặt không biểu cảm nói. 'Ồ, ta lại quên mất, trên người ngươi cũng có máu kỳ lân.' Nhạc Khỉ La nói xong, liền bắt đầu nói vào chuyện chính.

"Ngôn ca ca, lát nữa, em sẽ phỏng theo tục lệ lễ Vu Lan, mở Quỷ Môn, đưa vong hồn anh muốn tìm ra." "Người này chết chưa được bao lâu, chắc vẫn chưa đi vào nơi quá sâu.

Em thi triển sẽ tương đối dễ dàng." "Nhưng, Quỷ Môn mở, một số hồn phách cũng sẽ nhân cơ hội lẻn ra.

Cho nên, nếu anh có gì muốn hỏi, thì phải tranh thủ thời gian." "Nếu không em sẽ gặp xui xẻo đó." Hứa Ngôn sững người, lúc này mới biết Nhạc Khỉ La định làm gì.

"Em đúng là đồ gan to bằng trời, lại còn định mở cả Quỷ Môn!" Anh sa sầm mặt.

Sớm biết rủi ro lớn như vậy, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Rằm tháng bảy, Quỷ Môn mở.

Đó là quy tắc do bề trên đặt ra.

Mỗi năm, chỉ có ngày này mới có thể mở Quỷ Môn, để các vong hồn nhớ nhung người thân trở về nhân gian, đi dạo một vòng.

Nhưng đạo hạnh của Nhạc Khỉ La hiện tại có bao nhiêu?

Sao lại dám đi mở Quỷ Môn tìm vong hồn, đây không phải là tìm chết sao?

Nhạc Khỉ La lại nhìn chằm chằm vào mắt Hứa Ngôn, nghiêm túc nói: "Ngôn ca ca, em có chừng mực.

Anh nên tin em chứ!" "Nếu không phải trong thời gian ngắn tu vi của em tăng vọt đến mức hiện tại, em cũng sẽ không hành động liều lĩnh đâu." "Em còn muốn sống thật lâu, mãi mãi ở bên anh mà!" Câu nói này, cuối cùng cũng đã làm Hứa Ngôn động lòng.

Quan trọng hơn là, từ trong mắt Nhạc Khỉ La, anh nhìn thấy sự nghiêm túc và tự tin.

Đó không phải là quyết định nhất thời bốc đồng, hay là cố tỏ ra mạnh mẽ.

Cô thật sự có nắm chắc, mới làm như vậy.

Hứa Ngôn cuối cùng, vẫn đứng sau lưng Nhạc Khỉ La.

Anh im lặng nhìn cô bé thắp hương, kính trời đất quỷ thần, lạy tứ phương ngũ hành.

Sau đó cắm hương vào lư hương.

Gạo nếp trải dưới đáy bát, phủ lên một lớp đất mộ, sau đó lại trải thêm một lớp gạo nếp.

Cứ lặp lại như vậy ba lần, cho đến khi bát được lấp đầy.

Lớp trên cùng là gạo nếp.

Sau đó lại cắm thẳng hai chiếc đũa.

Còn con gà trống lớn, thì bị Nhạc Khỉ La ôm vào lòng.

Cành đào, được cô cắm ở hai bên bàn thờ.

Lại để lại một cành thô nhất, đưa cho Tiểu Khải Linh.

"Ngươi đã tự mình ở lại, cũng phải có chút tác dụng chứ." "Cái thứ đó, có nhìn thấy không?" Tiểu Khải Linh dứt khoát lắc đầu: "Không thấy." "Vậy ngươi ở lại làm gì." Nhạc Khỉ La bĩu môi, rồi trực tiếp cắn vào ngón áp út tay trái của mình.

Ngón tay này, vốn thông thẳng đến tim.

Chỉ là sau khi Nhạc Khỉ La trở thành nửa người nửa yêu, trái tim đã không còn đập nữa.

Nhưng nửa giọt tâm đầu huyết, vẫn có chút hiệu quả.

Cô trực tiếp bôi máu lên mí mắt Tiểu Khải Linh, còn không cho cậu lau đi.

"Ta nghe nói, bôi nước mắt trâu có thể nhìn thấy, ngươi là trâu à?" Tiểu Khải Linh nhíu mày, hiếm khi châm chọc một câu.

"Câm miệng, sau này sẽ có lúc ngươi cảm ơn ta!" Nhạc Khỉ La cười mắng lại một câu.

Hứa Ngôn lại đột nhiên phát hiện, cô bé này đang căng thẳng.

Càng là đang dùng cách này để xua đi sự căng thẳng của mình.

Anh chỉ hận bây giờ nghi thức đang tiến hành, mình không thể đi qua, ôm lấy cô bé an ủi một chút.

Nhưng, không sao cả.

Sau đó, cũng vậy thôi.

Tiểu Khải Linh theo lời Nhạc Khỉ La, sau khi máu được bôi lên, tạm thời nhắm mắt lại.

Cậu ôm cành đào trong lòng, đứng sau lưng Nhạc Khỉ La.

Quỷ Môn đại khai, khi những thứ không nên ra ngoài xuất hiện, cậu sẽ có tác dụng.

Bây giờ đã gần hai rưỡi sáng.

Nhạc Khỉ La bấm ngón tay tính giờ, mày hơi nhíu lại.

"Sắp đến giờ gà gáy rồi, Ngôn ca ca, e là lát nữa anh phải nói ngắn gọn." Hứa Ngôn gật đầu: "Yên tâm, anh chỉ hỏi những điểm chính." Anh nhanh chóng liệt kê ra vài câu hỏi muốn hỏi, chỉ chờ Nhạc Khỉ La thi pháp.

Trong ấn tượng, những loại Mao Sơn thuật, thỉnh thần các kiểu, đều phải niệm chú.

Nhưng Nhạc Khỉ La chỉ đậy giấy vàng lên bát, tùy ý vẽ một lá bùa kỳ quái trong không trung.

Sau đó dùng ngón trỏ, ngón giữa tay phải làm kiếm, điểm vào lá bùa đó rồi đẩy về phía trước.

Miệng lạnh lùng quát: "Khai!" Âm phong nổi lên.

Ngay cả đèn điện trong phòng cũng chớp tắt liên tục, trông vô cùng rợn người.

Cánh cửa phòng vốn đóng chặt, đột nhiên vang lên tiếng "két" một tiếng, từ từ mở ra hai bên.

Chương 167

Giống như đột nhiên bước vào mùa đông, nhiệt độ xung quanh tức thì giảm xuống rất nhiều.

May mắn là, dù là Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La, hay Tiểu Khải Linh, đều không có phản ứng gì.

Chỉ chăm chú nhìn vào chiếc bát được đậy bằng giấy vàng.

"Tiểu Linh Tử, mở mắt ra, nhìn cho kỹ cho ta." Nhạc Khỉ La thấy tờ giấy vàng đột nhiên bay phấp phới, dường như sắp bị âm phong thổi bay, lại giống như bị thứ gì đó đè xuống.

Cô lập tức gọi Tiểu Khải Linh một tiếng.

"Ai là Tiểu Linh Tử!" Tiểu Khải Linh không vui phản bác, vừa mở mắt ra, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Trước mắt bóng người lấp ló, đứng rất nhiều bóng mờ.

Có bóng, đang cố dùng tay lật, dùng miệng thổi, để làm rơi tờ giấy vàng đậy trên bát.

Từ lúc mới sinh ra có ý thức, cậu đã có thể mơ hồ cảm nhận được sự tồn tại của một số thứ.

Tuy không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể chỉ ra đại khái vị trí của những thứ đó.

Bây giờ, có thể tận mắt nhìn thấy, cậu chỉ hơi kinh ngạc một chút, rồi lập tức bình tĩnh lại.

"Chậc, nhóc con nhà ngươi, cũng không sợ hãi, chẳng vui chút nào." Nhạc Khỉ La lườm Tiểu Khải Linh một cái, rồi lại nhìn về phía Hứa Ngôn.

“Ngôn ca ca, thứ đó đến rồi, ở ngay trong đám này, anh mau hỏi đi!” Tiếng nói chưa dứt, đôi mắt đẹp đột nhiên trợn tròn: “Chết rồi, ta vừa quên mất anh.” Mí mắt Hứa Ngôn, không được Nhạc Khỉ La bôi tâm đầu huyết.

Theo lý, đôi mắt thịt của anh, không thể nhìn thấy gì cả.

Nhưng điều Nhạc Khỉ La không biết là, cơ thể Hứa Ngôn đã được hệ thống cường hóa cải tạo.

Năng lực cảm nhận đã gấp mấy lần người thường.

Và anh còn sở hữu máu kỳ lân tinh thuần hơn cả Tiểu Khải Linh, chỉ cần vận dụng nội lực, ép tinh huyết lên nhãn cầu, là có thể nhìn thấy những tồn tại ở không gian khác.

Khi Nhạc Khỉ La còn chưa nói gì, anh đã tìm thấy vong hồn của người đao khách kia.

Khuôn mặt xám xịt, đôi mắt tử khí nặng nề, cùng với các vong hồn khác, đang nỗ lực cố gắng thổi bay tờ giấy vàng đó.

“Ngụy Vũ, Hắc Bối Lão Lục ở đâu?” Hứa Ngôn lập tức lên tiếng.

Nhạc Khỉ La thấy anh có thể xác định chính xác vị trí, dường như đã thực sự nhìn thấy.

Kinh ngạc đến mức suýt nữa quên mất chuyện chính.

Cô định thần lại, duỗi một ngón tay, đè tờ giấy vàng xuống chặt hơn.

Rồi thúc giục một câu: “Ngụy Vũ, nói chuyện!” Vong hồn đó run rẩy ngẩng đầu.

Hứa Ngôn lập tức nói: “Hắc Bối Lão Lục ở đâu, đã xảy ra chuyện gì?” Hai câu nói như hai tiếng sấm sét, thu hút sự chú ý của vong hồn đó.

Miệng mở ra đóng lại, dường như đang nói gì đó.

Hứa Ngôn lại hoàn toàn không nghe thấy gì.

Ngược lại, Tiểu Khải Linh đứng sau lưng nói: "Ngôn ca, ngài cứ hỏi tiếp, cháu có thể nghe rõ." Trong ngũ giác, thị giác là thứ dễ lừa người nhất.

Cho nên trong các thủ đoạn của Tiểu Khải Linh, thính lực siêu phàm thậm chí còn vượt qua cả Hứa Ngôn.

Chủ yếu là các thủ đoạn của nhà họ Trương đều liên quan đến những thứ trong mộ.

Trải qua mấy trăm nghìn năm lắng đọng tích lũy, cũng không phải Hứa Ngôn đã được hệ thống cải tạo có thể hoàn toàn áp đảo.

Hứa Ngôn lập tức hỏi những câu đã chuẩn bị sẵn.

Anh có thể thấy vong hồn không ngừng nói, chỉ khi Tiểu Khải Linh ra hiệu cho anh tiếp tục hỏi, anh mới hỏi câu tiếp theo.

Còn Nhạc Khỉ La thì thỉnh thoảng lại lật tờ giấy vàng lên, những thứ trong bát mắt thường có thể thấy được đang vơi đi.

"Súc sinh, chạy đi đâu!" Tiểu Khải Linh đột nhiên vung cành đào.

Vài vong hồn lén lút lẻn qua, vượt qua những cành đào cắm hai bên bàn thờ, chuẩn bị bỏ trốn, lập tức phát ra một tiếng hét chói tai, hóa thành một làn khói xanh.

"Không tệ nha, ra tay đủ ác!" Nhạc Khỉ La hiếm khi khen một câu.

Cô vốn còn tưởng Tiểu Khải Linh không đáng tin, không ngờ làm việc lại ra dáng ra hình.

Không cần lo lắng sẽ có vong hồn trốn thoát nữa, Nhạc Khỉ La liền hoàn toàn yên tâm, chuyên tâm để vong hồn đao khách duy trì sự tỉnh táo ngắn ngủi.

Nén hương trong lư hương cháy rất nhanh.

Mắt thấy chỉ còn lại một đoạn ngắn, ngay cả con gà trống lớn trong lòng Nhạc Khỉ La cũng bắt đầu cựa quậy.

"Ngôn ca ca, sắp được rồi, em phải đưa họ về thôi." Nhạc Khỉ La nhắc nhở một câu.

Hứa Ngôn gật đầu: "Đã hỏi xong rồi, đưa về đi." Sau đó liền lấy một xấp giấy vàng đã xử lý qua, châm lửa từ nến hương, cho vào chiếc chậu đồng đặt trên sàn.

"Huynh đệ tốt, tôi sẽ cứu Lão Lục, yên tâm đi, lên đường bình an." Một luồng âm phong cuốn theo tro giấy đang cháy, lượn lờ trong phòng, ra khỏi cửa, rồi dần dần đi xa.

Sắc mặt Nhạc Khỉ La không hề thả lỏng, ngược lại trở nên nghiêm trọng.

"Ta biết ngay mà, đám súc sinh không biết điều này, nhất định sẽ không dễ dàng quay về như vậy." Tần suất vung cành đào của Tiểu Khải Linh cũng ngày càng nhanh hơn.

Rõ ràng, những vong hồn không cam tâm quay về như vậy, muốn bỏ trốn ngày càng nhiều.

Trong âm dương bí thuật mà Hứa Ngôn học được, cũng có một vài thủ đoạn để xua tan loại năng lượng vô hình này.

Anh không chút do dự cắt vào lòng bàn tay, ép ra máu tươi đặc quánh, trực tiếp vẩy ra hai bên bàn thờ.

Phàm là dính phải máu kỳ lân, đều trực tiếp tan biến trong không khí không một tiếng động.

Chiêu này trực tiếp làm Tiểu Khải Linh kinh ngạc.

Cậu ngạc nhiên nhìn Hứa Ngôn, suýt nữa quên cả vung cành đào

trong tay.

“Tiểu Linh Tử, mau làm việc!” Nhạc Khỉ La hét lên một tiếng.

Cô cũng có thể xua tan vong hồn, nhưng còn phải ổn định Quỷ Môn, trấn áp những vong hồn đang rục rịch phía sau.

Nếu cô thất thủ, gây ra Quỷ Môn đại khai, vong hồn tràn ra quá nhiều, thì thật sự là gây họa lớn.

Tiểu Khải Linh giật mình, không dám phân tâm nữa, vung cành đào trong tay nhanh hơn.

Nhạc Khỉ La cố gắng hết sức khép Quỷ Môn lại chỉ còn một khe hở.

Sau đó bóp vào mào con gà trống.

“Ò ó o!” Tiếng gà gáy lanh lảnh vang lên, những vong hồn còn lại như nghe thấy bùa đòi mạng, liều mạng chen vào Quỷ Môn.

Hai cành đào bên cạnh bàn thờ, bóng chiếu trên tường như sống lại, cành nhánh vươn ra như một đôi tay, đuổi những vong hồn đó vào Quỷ Môn.

Lại một tiếng gà gáy nữa vang lên.

Vong hồn cuối cùng bay vào, Quỷ Môn hoàn toàn đóng lại.

Nhạc Khỉ La đột ngột ngã phịch xuống đất, môi đã không còn chút huyết sắc.

“Kết... kết thúc rồi...” Cô yếu ớt cười với Hứa Ngôn, mắt tối sầm lại, ngất đi.

Hứa Ngôn kinh hãi, vội vàng ôm lấy Nhạc Khỉ La, định chạy sang phòng bên cạnh.

Một bàn tay nhỏ đột nhiên kéo vạt áo anh: “Ngôn ca ca, em vẫn

chưa thu dọn xong, không thể đi được.” “Nhưng cơ thể của em?” Hứa Ngôn biết có một số việc trông như đã xong, nhưng nếu không xử lý tốt bước cuối cùng, vẫn sẽ có ẩn họa.

Nhưng anh lại lo lắng cho cơ thể Nhạc Khỉ La, liệu có thể chịu đựng được không.

“Em không sao, chỉ là vừa rồi quá căng thẳng, có chút mệt thôi.” Nhạc Khỉ La lắc đầu, được Hứa Ngôn dìu đứng dậy.

Trong chốc lát, cô đã hồi phục tinh thần.

Lấy phần còn lại trong bát, dùng giấy vàng đậy bát hứng lấy, úp ngược lên một tấm vải đỏ.

Sau đó lại cẩn thận gói tấm vải đỏ lại, nhét vào một cái hũ đất.

Chương 168

“Ngôn ca ca, thứ này, trước mười hai giờ đêm mai, không được để thấy một chút ánh sáng nào.” “Sau mười hai giờ, cho vào chậu lửa đốt đi, chôn dưới gốc cây đào, là xong chuyện.” Nhạc Khỉ La nói xong, lại lắc đầu.

“Không được, em phải về nghỉ một lát.

Ngôn ca ca, anh nói với Tiểu Linh Tử đi.” Hứa Ngôn muốn tiễn cô, cũng bị cô xua tay từ chối.

Xem ra, cũng đã tiêu hao rất nhiều, ngay cả lúc về, cũng là do con rối giấy nâng đỡ, chân không chạm đất mà bay về.

May mắn là, Hứa Ngôn sợ lúc Nhạc Khỉ La thi triển dẫn hồn thuật, sẽ xung đột với những người sống khác.

Đã cho người hầu trong sân và khu vực lân cận đi chỗ khác.

Nếu không, nếu có người thấy cảnh này, e là sẽ thật sự cho rằng mình gặp ma.

Hứa Ngôn vẫn luôn nhìn đến khi Nhạc Khỉ La biến mất trong màn đêm, mới đưa tấm vải đỏ cho Hoàng Lang.

“Những việc còn lại phải xử lý thế nào, ngươi chắc biết rồi chứ?” “Vâng, tôi trước đây...

đã thấy người khác xử lý qua.” Lời nói của Hoàng Lang khiến ánh mắt Hứa Ngôn ngưng lại.

Anh không hỏi nhiều, mà ra lệnh sau này hãy thu liệm người đao khách này cho tử tế, tương lai trả lại cho Hắc Bối Lão Lục.

Sau đó, liền dẫn Tiểu Khải Linh đến phòng bên cạnh.

Từ miệng Tiểu Khải Linh, anh mới biết được chuyện gì đã xảy ra với Hắc Bối Lão Lục trong thời gian qua.

Lần trước ở ngôi mộ song sinh Hồi Long Sơn, đám đao khách vẫn luôn canh cánh trong lòng, muốn lấy ra viên dạ minh châu bên trong.

Nếu vận may đủ tốt, có thể mang đi cả những minh khí khác, họ tự nhiên cũng rất sẵn lòng.

Nhưng Hắc Bối Lão Lục kiên quyết, ngôi mộ này là do Hứa Ngôn phát hiện, muốn lấy đồ bên trong, cũng phải được Hứa Ngôn cho phép.

Chuyện này, trong nội bộ đám đao khách, đã gây ra sự chia rẽ lớn.

Rồi Hắc Bối Lão Lục đột nhiên thay đổi ý định, dẫn một đám người vào Hồi Long Sơn.

Kết quả mấy ngày sau, chỉ có bốn người từ trong núi chạy thoát ra.

Tiểu Khải Linh nói đến đây, dừng lại một chút.

"Theo vong hồn đó nói, Lão Lục cũng đã ra ngoài, nhưng lúc đó bốn người đã lạc nhau, cũng không thấy Lão Lục về Trường Sa." "Người cứ như bốc hơi khỏi nhân gian, không bao giờ xuất hiện nữa." "Ngôi mộ song sinh đó?" Hứa Ngôn khẽ nhíu mày.

Lúc đó ở trong mộ nhà Đường đã tiêu hao rất nhiều thời gian, không hề đi thăm dò kỹ lưỡng ngôi mộ song sinh bên cạnh.

Nhưng cái cơ quan xuất hiện theo giờ đó, lại không phải là thứ sẽ xuất hiện trong mộ táng của người bình thường.

Nguy hiểm của ngôi mộ đó, chắc chắn không thua gì mộ nhà Đường.

"Vậy, vong hồn đó có nói, họ đã gặp phải chuyện gì trong mộ,

ngôi mộ đó là của triều đại nào không?" Hứa Ngôn hỏi dồn.

"Không có, trải nghiệm đó dường như đặc biệt kinh khủng." "Vong hồn bị kích động rất lớn, đoạn ký ức đó đã mất rồi.

Chỉ nhớ lúc bốn người họ ra ngoài, đều bị trọng thương." Lòng Hứa Ngôn không ngừng chùng xuống.

Nhưng anh nghĩ đến, Hắc Bối Lão Lục là sau khi thành lập quốc gia mới mất, chắc sẽ không xảy ra chuyện sớm như vậy.

"Ngôn ca, chúng ta đến mộ Tần trước, hay là đi cứu Lão Lục?" Tiểu Khải Linh đã sớm biết, Hứa Ngôn vội vàng trở về như vậy, là vì đã tìm thấy một lăng mộ Tần.

Chính mình nhất định phải đi theo.

Nhưng đột nhiên lại xảy ra chuyện của Hắc Bối Lão Lục, e là mọi kế hoạch đều phải thay đổi theo.

"Lão Lục hiện không ở trong mộ song sinh, việc cấp bách là tìm ra tung tích của ông ấy." "Chúng ta cứ xuống mộ như thường lệ, để Tôn Ưng và Hoắc Tam Nương lần lượt đi tra tung tích của Lão Lục.

À đúng rồi, cả Ngô Lão Cẩu cũng gọi đi cùng." "Ông ấy là người trong Cửu Môn, mất tích lâu như vậy, chắc chắn cũng sẽ gây chú ý rồi." Hứa Ngôn chỉ trầm ngâm một lát, rồi đưa ra quyết định.

Mộ Tần đã trì hoãn quá lâu, anh phải hoàn thành nhiệm vụ này càng sớm càng tốt.

Lấy được phần thưởng mở rộng quân đội, chuẩn bị cho việc chiếm lĩnh Trường Sa.

Nhưng Hắc Bối Lão Lục, anh cũng nhất định phải tìm thấy.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Tiểu Khải Linh gật đầu: "Cháu sẽ để người nhà họ Trương đi."

Hứa Ngôn lại lắc đầu: "Không được, Trường Sa có Trương Khải Sơn, dễ bứt dây động rừng." "Lần này xuống mộ, mang họ theo bên mình mới là an toàn nhất." Tiểu Khải Linh nghĩ một lúc, cũng thấy có lý, liền im lặng gật đầu, không nói gì thêm.

Hai giờ sau, phương đông hửng sáng.

Tôn Ưng dẫn theo vài người rời Văn Huyện, thẳng hướng Trường Sa mà đi.

Cửa phòng Nhạc Khỉ La đóng chặt, bên trong không có một chút động tĩnh nào.

Hứa Ngôn cũng không đi làm phiền.

Cảm nhận được khí tức của cô đang dần tăng cường, anh mới hoàn toàn buông bỏ được trái tim treo lơ lửng suốt đêm.

Trước khi xuống mộ, anh còn rất nhiều việc phải tự mình chuẩn bị.

Cộng thêm việc sắp sửa đoạt lấy Trường Sa, mọi thứ đều phải được cân nhắc kỹ lưỡng, cẩn thận, đảm bảo không có sai sót.

Vì vậy anh bận tối mắt tối mũi, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng rất ít.

Chớp mắt hai ngày trôi qua.

Nhạc Khỉ La cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng.

Cô không chỉ phục hồi khí sắc, mà còn đưa Càn Khôn Đại cho Hứa Ngôn.

"Nè, Ngôn ca ca, cái này làm xong rồi." "Vốn dĩ hôm qua em đã có thể ra ngoài, nhưng nghĩ nhân cơ hội này làm xong cái món đồ chơi nhỏ này, nên mới trễ một ngày." Hứa Ngôn nhìn chiếc túi nhỏ trong tay.

Bây giờ trông nó chỉ lớn bằng một cái túi thơm.

Vốn cầm trong tay có cảm giác trơn nhẵn, nhưng bây giờ sờ vào, lại có cảm giác như lụa là gấm vóc.

Anh không biết Nhạc Khỉ La đã dùng thủ đoạn gì để xử lý, cũng tạm thời chưa nhìn ra công dụng mới của Càn Khôn Đại.

"Cho nên, em là vì vội làm việc, mới ra muộn một ngày?" Hứa Ngôn dịu dàng vuốt ve đỉnh đầu cô bé.

"Ngoan thật." Nhạc Khỉ La giống như một con mèo ngoan ngoãn, dưới sự vuốt ve của Hứa Ngôn, hưởng thụ nhắm hờ mắt lại.

"Ngôn ca ca, cái gì Lão Lục đó, có tin tức gì chưa?" Cô thuận miệng hỏi một câu.

"Chưa có." Hứa Ngôn lắc đầu.

Bây giờ không chỉ có Hoắc Tam Nương và Ngô Lão Cẩu, mà ngay cả những người trong bảy môn còn lại cũng đang tìm Hắc Bối Lão Lục.

Nhưng tập hợp sức mạnh của nhiều người như vậy, vẫn không tìm thấy một chút manh mối nào.

E rằng... thật sự là lành ít dữ nhiều rồi.

Hứa Ngôn thở dài.

Chính anh là biến số lớn nhất.

Trong cõi u minh, rất nhiều chuyện đã hoàn toàn khác với nhận thức của kiếp trước.

Có lẽ chính vì sự xuất hiện của anh, Hắc Bối Lão Lục mới đi vào đường cùng sớm hơn.

Anh đang cảm khái, một đại cao thủ đến lúc ngã xuống cũng

không ai hay biết.

Nhạc Khỉ La lại đột nhiên như có điều suy nghĩ mà nói: “Em nghĩ, em có thể cung cấp cho anh một vài manh mối.” “Sao lại nói vậy?” Hứa Ngôn lập tức phấn chấn.

“Hôm đó khi thi pháp, em vô tình tiếp nhận được rất nhiều hình ảnh, chắc là ký ức của những vong hồn đó.” “Chỉ là đồ linh tinh lộn xộn quá nhiều, em xem mà đau đầu, nên vứt sang một bên không quan tâm.” “Cho đến khi...” Nhạc Khỉ La đột nhiên dừng lại, dường như có điều gì khó nói, do dự.

“Cho đến khi nào?” “Khi em hoàn thiện ‘Càn Khôn Đại’, những mảnh vỡ đó cũng bị luyện hóa không ít, em... em hình như đã luyện hết chúng vào trong ‘Càn Khôn Đại’ rồi.” Lời nói của cô không những không giải đáp thắc mắc cho Hứa Ngôn, ngược lại còn khiến anh càng thêm hoang mang.

“Vậy thì sao?

Chuyện này có liên quan gì đến manh mối về tung tích của Hắc Bối Lão Lục?” “Chính là...

Chương 169

sau này khi anh sử dụng Càn Khôn Đại, có khả năng sẽ kích hoạt những mảnh ký ức đó, nhìn thấy một số thứ kỳ quái." "Cho nên em đề nghị, Ngôn ca ca tốt nhất nên sử dụng lặp đi lặp lại nhiều lần, nói không chừng có thể tìm thấy ký ức bị thiếu của người đao khách đó, và từ đó tìm ra manh mối." Nhạc Khỉ La nói một hơi hết lời, rồi len lén nhìn sắc mặt Hứa Ngôn.

Dường như sợ anh vì thế mà tức giận hay thất vọng.

Hứa Ngôn lại buồn cười vò rối mái tóc cô.

"Anh còn tưởng là chuyện gì, hóa ra chỉ có vậy?" Xem ra công dụng mới của Càn Khôn Đại anh còn chưa kịp trải nghiệm, ngược lại phải trải nghiệm tác dụng phụ trước rồi.

"À đúng rồi, Ngôn ca ca, lần này chúng ta xuống mộ, có cần mang theo đồ chơi của em không?" Đề nghị đột ngột của Nhạc Khỉ La khiến Hứa Ngôn sững người.

"Tại sao lại muốn mang cậu ta đi?" Sau khi trở về Văn Huyện, quá nhiều việc chất đống lại, cần anh nhanh chóng xử lý.

Cộng thêm chuyện của Hắc Bối Lão Lục, Hứa Ngôn gần như bận đến chân không chạm đất, hoàn toàn không có thời gian để ý đến những chuyện khác.

Nếu không phải Nhạc Khỉ La nhắc đến, anh thậm chí đã quên mất người tên Vô Tâm này.

"Em phát hiện, món đồ chơi này thật sự rất vui!" Nhạc Khỉ La phấn khích nói.

"Cậu ta không chỉ không có nhịp tim, mà còn có thể nhìn thấy rất

nhiều thứ mà người khác không thấy được." "Máu của cậu ta, dường như giống của Ngôn ca ca, có thể trừ tà, nhưng hiệu quả không tốt bằng của anh." "Còn nữa!" Nhạc Khỉ La đột nhiên ghé sát vào Hứa Ngôn nói nhỏ: "Em phát hiện, món đồ chơi đó, dường như không chết được!" "Không đúng không đúng!" Cô xua tay, lại bổ sung: "Nên nói là, chết rồi vẫn sẽ sống lại!" Ánh mắt Hứa Ngôn ngưng lại, nhìn chằm chằm Nhạc Khỉ La: "Tại sao lại nói vậy?" Nếu không phải đã xảy ra chuyện gì, cô bé này tuyệt đối sẽ không nói như vậy.

"Ừm, em... em chỉ đoán thôi." Nhạc Khỉ La ngượng ngùng nói.

Hứa Ngôn lại không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào mắt cô.

Ánh mắt sâu thẳm, dường như có thể nhìn thấu tận đáy lòng cô.

Nhạc Khỉ La bị nhìn đến hoảng hốt, mới nhỏ giọng nói: "Em... em hai ngày nay không có việc gì làm, cũng không muốn làm phiền Ngôn ca ca, nên tìm cậu ta chơi cùng một lúc." "Ai... ai ngờ, cậu ta chơi không bền..." Trên trán Hứa Ngôn vạch ra ba đường hắc tuyến.

Có muốn nghe thử xem đây là lời lẽ táo bạo gì không!

Nếu không phải anh rất rõ ràng, "chơi" mà Nhạc Khỉ La nói có ý gì, sẽ lầm tưởng mình bị cắm sừng.

Vô Tâm có thể chết đi sống lại, điều này anh đã sớm biết.

Cho nên, lời của Nhạc Khỉ La, không khiến anh tỏ ra quá kinh ngạc.

Cô bé vẫn luôn lén lút quan sát biểu cảm của anh, ngược lại đối với sự bình tĩnh của Hứa Ngôn lại sinh ra nghi hoặc.

"Ngôn ca ca, anh không cảm thấy kỳ lạ sao?

Tại sao một người không có tim, lại có thể sống lại vô số lần?" "Nếu anh cũng giống như cậu ta, có phải cũng sẽ vĩnh viễn không

chết, có thể mãi mãi ở bên em không?" Hứa Ngôn không muốn cùng cô thảo luận về vấn đề trường sinh.

Gánh nặng trên vai Vô Tâm, không phải là vận mệnh nặng nề, mà là sự trừng phạt tàn nhẫn nhất.

Sự vĩnh sinh như vậy, anh một chút cũng không muốn.

Nhưng lời của Nhạc Khỉ La lại nhắc nhở anh.

Nếu không có hệ thống cường hóa thăng cấp, thì anh cũng chỉ là một siêu nhân mạnh hơn người bình thường mười mấy lần mà thôi.

Vẫn không thoát khỏi quy luật luân hồi sinh lão bệnh tử.

Cho nên, anh phải hoàn thành mỗi nhiệm vụ được giao càng sớm càng tốt, nhận được phần thưởng đồng thời, không ngừng tiếp nhận sự cải tạo thăng cấp của hệ thống.

Cố gắng kéo dài tuổi thọ của mình hết mức có thể.

Nhạc Khỉ La hiện tại, đã là sự tồn tại vượt qua đại yêu.

Ở một mức độ nào đó, người thực sự có thể mãi mãi bầu bạn với cô, hiện tại mà nói chỉ có Vô Tâm.

Hứa Ngôn lắc đầu, không nghĩ đến những chuyện không thể xảy ra nữa.

Anh trực tiếp lảng sang chủ đề khác.

"Tiểu La Nhi, em muốn mang theo Vô Tâm, là vì cậu ta có thể hồi sinh vô hạn sao?" "Đúng vậy, như thế, có nguy hiểm gì cứ để cậu ta đi dò đường, Ngôn ca ca sẽ không xảy ra chuyện." Nhạc Khỉ La nói một cách đương nhiên.

Hoàn toàn không ý thức được, cô đã coi tất cả mọi người trừ Hứa Ngôn, đều là công cụ có thể lợi dụng.

Ngay cả Tiểu Khải Linh mà cô hiện tại hợp ý nhất.

Chỉ cần có thể thay Hứa Ngôn gánh tai họa, cô cũng sẽ không do dự mà đẩy ra.

Hứa Ngôn: .....

Được rồi, nhân dịp này, để Tiểu La Nhi chơi một lần cho thỏa thích.

Sau đó anh sẽ tìm cơ hội, đưa Vô Tâm đi thật xa.

Đời này, Vô Tâm chắc vẫn sẽ gặp Nguyệt Nha.

Chỉ là lần này, sẽ không còn một Nhạc Khỉ La xen vào giữa, khiến cậu ta phải nếm trải lại nỗi đau âm dương cách biệt với người mình yêu.

Hứa Ngôn bây giờ tưởng tượng rất hay, lại quên mất một câu.

Thế sự vô thường.

Nhiều năm sau, khi anh nhớ lại đoạn hồi ức này, vẫn sẽ không nhịn được mà xuýt xoa hối hận, đã không ngăn cản Nhạc Khỉ La mang theo Vô Tâm cùng xuống lăng mộ Tần này.

Mặc dù Hứa Ngôn không trực tiếp nhận được manh mối về Hắc Bối Lão Lục, nhưng cuối cùng cũng đã có phương hướng.

Sau lần xuống mộ này, anh sẽ trực tiếp dẫn đội đến Trường Sa.

Cho nên một số vật phẩm quý giá ở Văn Huyện, cùng với một lượng lớn vũ khí quân nhu, anh đều sẽ cho vào Càn Khôn Đại.

Quá trình lặp đi lặp lại việc cho vào lấy ra này, vừa hay có thể kiểm chứng lời nói của Nhạc Khỉ La.

Để tránh bị lộ tin tức, hoặc gây ra sự hoảng loạn không cần thiết, Hứa Ngôn đều vào lúc đêm khuya vắng vẻ, một mình ở lại trong kho

xử lý những thứ đó.

Rất nhanh, một số lời đồn kỳ dị kinh khủng đã lan truyền ở Văn Huyện.

Nghe nói, vào lúc nửa đêm, hướng Đại soái phủ, luôn truyền đến những tiếng người lúc có lúc không.

Không phải khóc thì là cười, hoặc là lẩm bẩm những lời hoàn toàn không hiểu được.

Chói tai lại khó chịu, khiến người nghe lạnh cả sống lưng.

Có người đột nhiên nhớ ra, trước khi Đại soái phủ được sửa chữa, đã từng là một ngôi nhà ma ám xảy ra vô số vụ án kinh hoàng.

Không biết bao nhiêu người chỉ cần đến gần một chút, liền mất tích một cách khó hiểu.

Sau này, là từ khi Hứa đại soái hiện tại chuyển vào ở, mọi chuyện kỳ quái đều biến mất.

Không ai biết, tại sao lại quay trở lại.

Trong một thời gian, ngược lại vì chuyện này, khiến cả Văn Huyện đều xôn xao lo lắng.

Hứa Ngôn nghe được các phiên bản lời đồn khác nhau, cũng là một trận cạn lời.

May mắn là anh sắp rời khỏi Văn Huyện, tin rằng sau khi tiếng động lạ biến mất, những lời đồn đó cũng sẽ dần dần lắng xuống.

Hai ngày sau, sau khi sắp xếp và chuẩn bị kỹ lưỡng, Hứa Ngôn dẫn theo một đội tinh nhuệ, lại một lần nữa lặng lẽ rời khỏi Văn Huyện.

Hứa Ngôn lần này rời đi, phương tiện di chuyển chính là ngựa.

Ô tô nhỏ vẫn là hàng hiếm, chi phí xăng dầu cũng không nhỏ.

Quan trọng là bị hạn chế bởi địa hình quá lớn, đặc biệt là lúc vào núi sẽ cực kỳ bất tiện.

Sau khi anh rời khỏi Văn Huyện, có một đoạn đồng bằng lớn trải dài.

Hứa Ngôn ngồi trên ngựa, nhìn từ bắc xuống nam, bắt đầu vận dụng Thập lục tự âm dương bí thuật.

Về lăng mộ Tần trong nhiệm vụ này, hệ thống không đưa ra địa chỉ cụ thể.

Chỉ đề cập đến trong nhiệm vụ cần hoàn thành có một mục là tìm thấy "Thụy Hổ Địa Tần Giản".

Ánh mắt của anh đầu tiên hướng về phía Thụy Hổ Địa.

Chương 170

Quần thể lăng mộ ở đó, là ở hậu thế được một công nhân vô tình phát hiện.

Hơn nữa, còn là thông qua việc quan sát màu sắc của đất được đào lên khác nhau, mới khiến "Thụy Hổ Địa Tần Giản" được thấy lại ánh mặt trời.

Nhưng loại quần thể lăng mộ tập trung đó, đều là của những tiểu lại hoặc bình dân có thân phận thấp kém.

Về quy cách, đã định sẵn sẽ không xuất hiện những quái thú cấp bậc nghịch thiên như Hạn Bạt, Hồng Hống.

Hứa Ngôn nhìn chiếc la bàn được đặt làm riêng, kim chỉ trên đó không ngừng xoay tròn với tốc độ cao.

Mà trong đầu anh cũng nhanh chóng sắp xếp ra một chuỗi các ký hiệu, rồi diễn hóa thành một bản đồ địa hình sơn xuyên 3D lập thể.

Triều Tần, trước thời Thủy Hoàng Đế, đã kế thừa phong tục mai táng của nhà Chu.

Sẽ không dựng lên những ụ đất khổng lồ trên đồng bằng, mà chỉ chôn sâu dưới lòng đất.

Sau Thủy Hoàng Đế, Tần tuy trải qua hai đời mà mất, nhưng những ngôi mộ còn lại cũng không ít.

Chỉ là, khi Hứa Ngôn nhìn vào bản đồ địa hình sơn xuyên đó, lông mày lại nhíu chặt lại.

"Không đúng, quẻ tượng cho thấy, lăng mộ Tần này là ẩn mà không hiện, cho nên không phải loại lăng mộ có ụ đất khổng lồ." "Nhưng những lăng mộ Tần phù hợp với quy cách này ở đây, cũng

không có mấy ngôi.” Nhạc Khỉ La không hiểu những gì anh lẩm bẩm, chỉ yên tĩnh tựa vào lòng anh, không dám tùy tiện làm phiền.

Tiểu Khải Linh đi theo sau, lại được Lý Song thúc ngựa đuổi lên.

“Ngôn ca, anh nói lăng mộ Tần có thẻ tre khai quật được, cháu lại nghe nói qua một điển cố, anh có muốn nghe không?” Vì cậu còn quá nhỏ, không với tới bàn đạp ngựa, nên mới cưỡi chung một ngựa với Lý Song.

Cho nên khi thấy Nhạc Khỉ La nháy mắt với mình, trong mắt đầu tiên thoáng qua một tia bối rối, sau đó liền mím chặt môi.

Cậu vẫn không hiểu ý nghĩa những biểu cảm đó của Nhạc Khỉ La.

Nhưng kinh nghiệm giao tiếp với cô bấy lâu nay mách bảo cậu, đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì.

“Linh...

Tiểu Linh Tử!” Một tiếng gọi đột nhiên phóng đại, khiến Tiểu Khải Linh đột ngột hoàn hồn.

Sau đó nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Hứa Ngôn, gần như dán vào trước mắt cậu.

Tiểu Khải Linh theo phản xạ ngửa đầu ra sau, liền lại đập đầu vào ngực Lý Song.

“Ha ha, Tiểu Linh Tử, ngươi đang nghĩ gì vậy?” “Nói là muốn kể điển cố cho Ngôn ca ca, kết quả lại tự mình ngẩn người.

Gọi tên ngươi cũng không nghe thấy.” Nhạc Khỉ La chơi trò kẻ ác cáo trạng trước.

Cô ăn chắc tính cách của Tiểu Khải Linh, sẽ không nói ra chuyện cô vừa nháy mắt làm trò quỷ.

Hứa Ngôn nhìn sắc trời, cho đội ngũ tạm dừng nghỉ ngơi.

Sau đó xuống ngựa, dắt Tiểu Khải Linh đến nghỉ dưới bóng cây.

"Tiểu Linh Tử, con nói đi, điển cố gì?" Hứa Ngôn trong lòng thầm vỗ đầu một cái.

Người nhà họ Trương có thể nói đã giao tiếp với lăng mộ hàng trăm nghìn năm.

Đặc biệt, còn mang theo mục đích rất rõ ràng.

Cho nên một số lăng mộ lớn không được ghi chép trong chính sử, có lẽ đã từng được nhà họ Trương chú ý đến.

Tiểu Khải Linh ngồi xếp bằng xuống, tiện tay nhặt một cành cây, vẽ trên đất, từ từ kể ra những gì mình biết.

Năm đó, ông nội cậu khi còn trẻ, đã từng vì truy tìm một món minh khí liên quan đến tổ tiên nhà họ Trương, mà truy đuổi đến tận huyện Long Sơn.

Nơi này nằm ở biên giới phía tây bắc Hồ Nam, trung tâm khu vực núi Vũ Lăng.

Người mang theo món minh khí đó bỏ trốn, cũng là đồng nghiệp trong nghề buôn đồ cổ.

Vô tình có được món minh khí đó, còn nhìn thấy được một số bí mật của nhà họ Trương.

Để đảm bảo những bí mật đó không bị truyền ra ngoài, ông nội Tiểu Khải Linh đã truy đuổi người đó không ngừng, khiến hắn ta chỉ có thể mệt mỏi trốn chạy, mà không có thời gian để lan truyền bí mật ra ngoài.

Sau đó người đó trốn vào núi Vũ Lăng, vô tình rơi xuống vách núi.

Mặc dù bị cây cối ở sườn núi cản lại một chút, nhưng cuối cùng vẫn rơi xuống chân vách núi mà chết.

Ông nội Tiểu Khải Linh đến muộn một bước, mắt trơ trơ nhìn người đó rơi xuống.

Cùng rơi xuống, tự nhiên chính là món minh khí quan trọng đó.

Để tìm lại minh khí, ông chỉ có thể dựa vào những sợi dây leo dài treo lơ lửng giữa vách núi, cùng với sợi dây thừng mình mang theo, từng chút một, cẩn thận hạ xuống chân vách núi.

Chỉ là trong quá trình rơi xuống, món minh khí đó dường như đã bị va đập bay ra ngoài, không biết rơi đi đâu mất.

Đối mặt với một khu rừng thông và bụi rậm mênh mông, ông nội Tiểu Khải Linh càng cảm thấy không biết bắt đầu từ đâu.

Nhưng chính lúc này, ông đã phát hiện ra một đường hầm trộm mộ đã có từ lâu.

Nếu không phải suýt nữa bước hụt chân ngã vào, ông nội Tiểu Khải Linh hoàn toàn không thể ngờ được, dưới lớp dây leo dày đặc che phủ, lại có một đường hầm trộm mộ cổ xưa như vậy.

Là Trương Khởi Linh của thế hệ đó trong nhà họ Trương, ông gần như ngay lập tức phán đoán ra, nơi đây chắc chắn có một lăng mộ cổ lớn.

Nhìn quy mô của đường hầm này, chắc là bút tích của Mạc Kim Giáo Úy.

Ông nội lúc đó quyết định, vào mộ xem thử.

Nói không chừng, sẽ có phát hiện bất ngờ nào đó.

Về quá trình cụ thể của lần xuống mộ đó, sau khi ông nội ra ngoài, gần như không nói với bất kỳ ai.

Mà là viết lên một thẻ tre, đặt trên đỉnh giá sách sâu nhất trong mật thất của ông.

“Lúc đó tôi mới ba tuổi, được cha bế, đã vào mật thất một lần.” “Ông ấy nói ông nội đã để lại một số thứ, nhưng đều là những mật mã, ám ngữ khó hiểu, ngay cả ông ấy cũng không giải được.” “Tôi nhìn nội dung, cũng thử nhớ một ít.” “Sau này mới biết, đó là chữ triện triều Tần do ông nội tôi phỏng theo.” “Dường như là đang nói về một số vấn đề quản lý.” Tiểu Khải Linh nói đến đây, cuối cùng cũng buông cành cây trong tay xuống.

Hứa Ngôn nhìn kỹ, không ngờ chính là một vài chữ triện thời Tần.

“Vậy, ý của con là, lăng mộ Tần đó nên ở huyện Long Sơn?” Lông mày Hứa Ngôn không những không giãn ra, ngược lại càng nhíu chặt hơn.

Đó là biên giới Hồ Nam, khoảng cách từ đây, nếu chỉ dựa vào cưỡi ngựa, thì không đi mười ngày nửa tháng không tới được.

Đường đi xa xôi là một yếu tố.

Quan trọng nhất là, trên đường đi này có rất nhiều quân phiệt lớn nhỏ.

Muốn đi qua phạm vi thế lực của họ, sẽ không thuận lợi như vậy.

Hứa Ngôn hiện tại là một ngôi sao mới nổi trong hệ phái quân phiệt Hồ Nam.

Lần trước ở chỗ Trần tư lệnh đã lấy được cái chức danh dân đoàn trưởng.

Mặc dù chỉ là một chức danh hão, nhưng cuối cùng cũng coi như có chút danh tiếng.

Lúc đó ở Trường Sa, anh đứng dưới mí mắt của người khác.

Lỡ như khi đi qua phạm vi thế lực của ai đó, lại vừa hay bị người ở Trường Sa lúc đó nhận ra.

Thì sẽ phiền phức.

Hứa Ngôn không cho rằng ai có thể giữ được đội tinh nhuệ này của anh.

Nhưng muốn hoàn thành nhiệm vụ một cách kín đáo, yên tĩnh, rõ ràng sẽ rất khó.

Giá cả không phải là vấn đề, trước mặt Hoàng Lang thì lại càng không.

Nó nghe Hứa Ngôn lo lắng, cười nói: "Ngôn gia, ngài quên bản lĩnh của lão Hoàng tôi rồi sao?" Hứa Ngôn ngẩn ra, rồi lập tức hoàn hồn.

Hoàng bì tử, ở Quan Ngoại là một trong Ngũ Tiên Gia, đứng đầu danh sách.

Nếu nói về bản lĩnh mê hoặc lòng người, cũng chỉ kém Hồ tiên một bậc.

Thấy Hứa Ngôn mỉm cười, ý cười của Hoàng Lang càng sâu hơn: "Bây giờ thiên hạ đại loạn, lòng người bất an, chính là thời cơ tốt nhất để hạng người như chúng tôi thi triển pháp thuật." "Hơn nữa, đội của chúng ta ít người, thi triển thuật pháp có hao tổn, lão Hoàng tôi vẫn chịu được." Nhạc Khỉ La lại bĩu môi.

"Ngươi mới tu hành trăm năm mà đã dám khoác lác như vậy." "Đến lúc đó lỡ như không chống đỡ nổi, ngươi kiệt sức mà chết thì thôi đi, đừng có làm liên lụy đến anh Ngôn của em." Hoàng Lang bị nói cho đỏ mặt, cũng không phản bác, chỉ cúi đầu lí nhí vâng dạ.

Nó bây giờ đã bái Nhạc Khỉ La làm bà cô, tự nhiên là răm rắp nghe lời cô, dù bị mắng thậm tệ cũng không giận.

Chương 171

Nhạc Khỉ La nhíu mày, đòi Hứa Ngôn túi Càn Khôn, mò mẫm một lúc bên trong.

Lôi ra một thứ đen thui, ném về phía Hoàng Lang.

"Thứ này thưởng cho ngươi, cố gắng lên cho ta!" "Nếu ngươi mà để xảy ra sai sót gì, cẩn thận ta lột da rút gân ngươi!" Miệng cô nói rất hung dữ, nhưng Hoàng Lang lại cười như một tên ngốc.

Thứ nó đang nâng trong tay, bất ngờ là một viên yêu đan tỏa ra tinh khí nhàn nhạt.

"Đây không phải là?" Hứa Ngôn chưa nói hết lời, Nhạc Khỉ La đã ngạo kiều gật đầu.

"Chính là con quái thú mà anh bắt được đã theo anh rất lâu đó!" "Cái tên đáng ghét đó, lại dám che giấu mối liên hệ giữa em và anh lâu như vậy!" "Em lột da rút gân, lấy nội đan của nó ra mà vẫn chưa hết giận!" Hứa Ngôn bật cười nói: "Cô nhóc này, tuổi không lớn mà thù dai ghê!" Hoàng Lang đã kích động đến mức không biết nên nói gì.

Viên yêu đan này đủ để nó tăng thêm trăm năm tu vi.

Lũ sơn dã tinh quái như chúng nó, nguyện vọng cả đời chính là có thể đắc đạo, tu thành hình người, rồi tiếp tục tu hành.

Nó căn bản không thể ngờ, chỉ bái một bà cô mà lại nhận được một viên yêu đan.

Chuyện này mà để đám bạn già kia biết được, chắc chắn sẽ ghen tị với nó không biết chừng nào.

Rất nhanh, đoàn người của Hứa Ngôn lại lên đường, tiến về phía huyện Long Sơn.

Do thông tin hệ thống cung cấp cực kỳ thiếu thốn, dù có dùng Âm Dương bí thuật để suy diễn ra vị trí lăng mộ Tần, cũng không biết bên trong rốt cuộc sẽ xuất hiện minh khí dạng gì.

Hứa Ngôn phải tìm kiếm một vài manh mối khác để tìm ra ngôi mộ Tần bí ẩn đó.

Kinh nghiệm của ông nội Tiểu Khải Linh khiến anh lại nhớ đến một bộ thẻ tre quan trọng khác: Lý Gia Tần Giản.

Bộ thẻ tre đó, sau đội quân đất nung, là một phát hiện kinh thiên động địa khác của khảo cổ học thời Tần.

Mà địa điểm phát hiện, chính là ở trấn Lý Gia thuộc huyện Long Sơn.

"Lẽ nào, trong nhiệm vụ mà hệ thống giao, bộ thẻ tre đó chính là Lý Gia Tần Giản?" Huyện Long Sơn nằm sâu trong khu vực núi Vũ Lăng.

Nơi đó núi cao rừng rậm, nguồn nước dồi dào, là nơi dễ xuất hiện đại mộ và thú giữ mộ.

Điều duy nhất có chút khác biệt chính là Hạn Bạt.

Truyền thuyết kể rằng, Hạn Bạt là do Cửu Thiên Huyền Nữ hóa thành.

Năm đó Long Quân và Nhị Đế giao chiến, Cửu Thiên Huyền Nữ cùng xuất chinh.

Trong những năm chinh chiến liên miên, bà dần mất đi thần lực.

Khi Hoàng Đế cuối cùng giành được thắng lợi, bình định thiên hạ, các vị thần tiên khác đều lần lượt trở về trời.

Chỉ có Cửu Thiên Huyền Nữ mất đi thần lực bị mắc kẹt lại nhân gian.

Bà dần trở nên hung tợn, đáng sợ, đi đến đâu là đất khô ngàn dặm đến đó.

Sau này lại bị đày đến nơi hoang vu, là một nhân vật bi kịch rất đáng thương.

Hạn Bạt cũng là lão tổ tông của cương thi.

Võ lực của nó cao đến mức tuyệt đối là cấp độ trần nhà của sự khủng bố.

Nhưng Hứa Ngôn cũng biết, thần thoại truyền thuyết thường bị phóng đại.

Hạn Bạt, có lẽ là một loại quái thú đã sớm bị chôn vùi trong lịch sử.

Giống như Hồng Hống, và những con quái thú mà họ từng gặp phải.

Hứa Ngôn sau khi cân nhắc, cuối cùng quyết định đi theo lộ trình mà ông nội Tiểu Khải Linh đã đi, để thăm dò ngôi mộ cổ ẩn trong núi sâu đó.

Nếu vận khí đủ tốt, nói không chừng còn có thể tìm thấy món minh khí bị thất lạc của nhà họ Trương.

Để giảm bớt những phiền phức không cần thiết, Hứa Ngôn quyết định đi ngày đêm, đến huyện Long Sơn rồi mới nghỉ ngơi.

Thế là mọi người sau khi được Hoàng Lang thi triển chướng nhãn pháp, bắt đầu thúc ngựa phi nước đại về hướng huyện Long Sơn.

Hai ngày sau, đoàn người đã tiến vào địa phận huyện Long Sơn, châu tự trị của dân tộc Miêu.

Trên đường họ chỉ đổi ngựa hai lần ở trạm dịch, gần như không dừng lại nghỉ ngơi chút nào.

Hứa Ngôn và những người anh dẫn theo đều không phải người thường.

Ngay cả thể chất của Tiểu Khải Linh bây giờ cũng có thể hạ gục ba gã đàn ông to khỏe trong nháy mắt.

Thúc ngựa phi nước đại hai ngày trời mà cậu bé vẫn như không có chuyện gì xảy ra.

Dù vậy, Hứa Ngôn vẫn cho mọi người vào huyện Long Sơn, tìm một khách sạn tốt nhất địa phương, nghỉ ngơi hẳn một ngày.

Giành giật trên lưng ngựa không phải là thời gian, mà là an toàn.

Núi Bát Diện là một rào cản tự nhiên từ Hồ Nam thông đến phía đông Du Châu.

Nơi cao nhất so với mực nước biển là hơn một nghìn bốn trăm mét, bốn bề là vách đá dựng đứng, tổng diện tích có năm mươi hai vạn kilômét vuông.

Đây là cao nguyên trên núi lớn nhất ở phương Nam, cũng được mệnh danh là thảo nguyên trên không của phương Nam.

Trấn Lý Gia nằm ngay dưới chân núi Bát Diện.

Hứa Ngôn dẫn đội ngũ tiến vào núi, thỉnh thoảng lại giảng giải cho mọi người một vài câu chuyện nhân văn dã sử mà anh biết.

Tiếc là, khán giả trung thành nhất của anh chỉ có mỗi Tiểu Khải Linh.

Nhạc Khỉ La và Hoàng Lang căn bản không có hứng thú với những chuyện này.

Lý Song, Triệu Quốc Trung và các thành viên tiểu đội tinh nhuệ do hệ thống cấp cho chỉ quan tâm đến việc làm thế nào để bảo vệ an toàn cho Hứa Ngôn.

Phần lịch sử cổ đại trong đầu họ hoàn toàn là một khoảng trống.

Chỉ có lịch sử gần hai ba trăm năm là được khắc sâu trong tâm trí họ.

Hứng thú của Hứa Ngôn không vì khán giả ít ỏi mà giảm sút.

Trước khi xuống mộ, anh chỉ xem nhiệm vụ như một chuyến du sơn ngoạn thủy nói đi là đi.

Nhưng sau khi xuống mộ, anh sẽ tập trung tinh thần một trăm phần trăm, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ mà không bị thương tổn chút nào.

Ngay cả trong thời đại mới một trăm năm sau, dân số của trấn Lý Gia cũng không nhiều.

Mà trong thời loạn lạc này, một thị trấn nhỏ nằm sâu trong núi, còn chưa được phát hiện có thành cổ nên chưa trở thành một địa điểm du lịch nổi tiếng.

Nơi này không có dấu vết bị khai phá, mọi thứ đều có vẻ rất nguyên sơ tự nhiên.

“Đi vào trong nữa là rừng rậm.

Tôi đề nghị, cứ để ngựa ở bãi chăn thả bên ngoài đi.” “Đợi chúng ta từ trong đó ra, nếu còn duyên gặp lại chúng nó, thì lại cùng đi.” “Nếu không được, thì để chúng nó trở về với tự nhiên, sống cuộc đời tự do tự tại.” Đề nghị của Hứa Ngôn được tất cả thông qua, đặc biệt là Hoàng Lang, nó rất tích cực trong việc giúp “đồng bào” của mình được trở về với tự do.

Nhạc Khỉ La rất không nỡ xa con ngựa trắng nhỏ của mình.

Cuối cùng, cô cũng lưu luyến nhìn nó, cùng với đàn ngựa, dần dần biến mất trong khu rừng rậm rạp.

Hứa Ngôn lấy la bàn ra, đối chiếu một chút.

Rồi vung tay: "Chúng ta cũng xuất phát thôi." Lúc đoàn người đến trấn Lý Gia là sáng sớm.

Khi vào núi, xung quanh vẫn còn sương mai dày đặc.

Càng đi sâu vào trong núi, sương mù lại dần tan đi.

Ánh sáng xung quanh trở nên tối hơn, ngược lại không sáng sủa bằng lúc ở chân núi.

Cành cây rậm rạp đan xen trên đầu, che khuất ánh nắng mặt trời.

Những tia sáng chiếu xuống chỉ còn lại vài vệt lưa thưa.

Nơi này đã vào sâu trong núi rồi.

Người dẫn đường cho mọi người là Tiểu Khải Linh.

Cậu bé đã sao chép lại bản đồ lộ trình từ nhật ký của ông nội, bây giờ dù có nhắm mắt cũng có thể dựa vào khả năng cảm nhận mạnh mẽ của mình để tìm đúng vị trí.

Chương 172

Hứa Ngôn thậm chí đã cất la bàn đi.

Anh tuyệt đối tin tưởng vào năng lực của Tiểu Khải Linh.

Sự tin tưởng này cũng là sự khẳng định lớn nhất của anh đối với cậu bé.

Đi liên tục hai tiếng đồng hồ, trèo đèo lội suối, họ đến dưới một vách đá dựng đứng.

Tiểu Khải Linh đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trên, quả quyết nói: "Anh Ngôn, năm đó ông nội em chính là từ trên đó xuống." Hứa Ngôn nhìn theo hướng tay cậu chỉ, dưới lớp dây leo che phủ, có thể lờ mờ thấy trên vách đá có vài dấu chân nông.

"Người nhà họ Trương khi xuống vách đá, đều sẽ để lại những dấu chân như vậy trên đá." "Như vậy, có một điểm tựa thuận tiện, sẽ an toàn hơn." Tiểu Khải Linh bây giờ cũng rất tin tưởng Hứa Ngôn.

Cậu cũng không ngại giới thiệu cho anh một vài tác phong và bản lĩnh của người nhà họ Trương.

Hứa Ngôn quan sát vách đá trước mắt, cao đến hơn hai mươi mét.

Tấm bản đồ mà ông Trương để lại, hẳn là lộ trình ông rời khỏi núi Bát Diện.

Nếu không, bây giờ họ phải đang từ trên vách đá đi xuống, chứ không phải đứng dưới đáy nhìn lên.

"Ông cụ đã từ đây xuống, vậy cái đạo động mà ông nói, hẳn là ở gần đây thôi." "Nhớ kỹ, ba người một tổ, không được tự ý hành động." Hứa Ngôn cẩn thận dặn dò một lượt.

Nơi này hiện vẫn là khu vực chưa được khai phá.

Núi cao rừng rậm, thú dữ qua lại.

Bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra các loại tai nạn.

Anh lại từ túi Càn Khôn lấy ra một số vũ khí đạn dược, còn phát cho mỗi người một túi sinh tồn.

Trang bị trong ba lô hoàn toàn được chuẩn bị theo tiêu chuẩn của túi sinh tồn dã ngoại đời sau.

Bao gồm thực phẩm giàu calo đủ dùng ba ngày, nước, dây thừng, các loại thuốc, chăn giữ ấm chống lạnh, nguồn lửa dự phòng, v.v.

Không tính vũ khí, một chiếc ba lô đã nặng gần bảy mươi cân.

Trọng lượng này đối với những người lính tinh nhuệ kia căn bản không là gì.

Nhưng nó giúp họ một khi bị lạc trong núi, tỷ lệ sống sót sẽ được nâng cao hơn rất nhiều.

Hứa Ngôn cùng một tổ với Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh.

Đừng thấy anh có vẻ như đang dẫn theo hai cục nợ, nhưng sức chiến đấu của tổ này lại là mạnh nhất.

Vô Tâm được Hứa Ngôn phân vào tổ của Triệu Quốc Trung.

Hắn mới là NPC bản địa của thế giới này, tuy tố chất quân sự rất tốt, nhưng so với Lý Song và những người khác, vẫn có sự chênh lệch.

Vô Tâm tuy mới gia nhập sau này, nhưng thân thủ không yếu, đặt vào tổ của Triệu Quốc Trung là hợp lý nhất.

Các tổ đội không tản ra quá xa, đều duy trì trong phạm vi có thể nghe thấy tiếng còi cứu sinh của nhau.

Đạo động mà Hứa Ngôn muốn tìm ở ngay gần đó.

Tản ra là để tìm kiếm món minh khí bị mất tích.

"Tôi nói lại một lần nữa, bất kể có tìm được món minh khí đó hay không, chiều tối ngày mai, mọi người đều phải quay lại đây tập hợp." "Nghỉ ngơi một đêm, chúng ta sẽ xuống mộ." Anh lại nhấn mạnh một lần nữa, sau đó nhìn các tổ khác đi về các hướng khác nhau.

"Anh Ngôn, món minh khí nhà cậu Tiểu Linh quan trọng lắm sao?" Lúc Tiểu Khải Linh kể chuyện, Nhạc Khỉ La lấy cớ không hứng thú, chạy đi tìm Vô Tâm chơi.

Hứa Ngôn đã quan sát cách hai người họ ở bên nhau.

Có lẽ vì trái tim cô bây giờ một trăm phần trăm đặt lên người mình.

Khi đối mặt với Vô Tâm, Nhạc Khỉ La giống như một đứa trẻ ngây thơ nhưng lại tà ác, không hề có chút hấp dẫn ái muội nào giữa nam và nữ.

Còn Vô Tâm, sau khi bị Nhạc Khỉ La lừa vài lần, gặp lại cô liền như gặp phải đại địch.

Anh ta luôn duy trì cảnh giác cao độ, nên càng không thể có chuyện gì không nên xảy ra.

Bây giờ nghe cô hỏi vậy, Hứa Ngôn liền gõ nhẹ lên trán cô.

"Lúc Tiểu Linh kể chuyện, em đi đâu vậy?" Nhạc Khỉ La ôm trán, không dám làm gì Hứa Ngôn, nhưng lại trừng mắt nhìn Tiểu Khải Linh một cái.

"Đều tại cậu, tự dưng kể chuyện gì với anh Ngôn làm gì?" "Giờ thì hay rồi nhé, em bị mắng, cậu thật đáng ghét!" Tiểu Khải Linh cạn lời, dứt khoát coi lời cô như gió thoảng bên tai.

Vẻ mặt vô cảm đó, lại trùng khớp với Trương Khởi Linh trong ấn tượng của Hứa Ngôn.

“Được rồi, đừng trêu Tiểu Linh nữa.

Nếu món minh khí đó không quan trọng, anh cũng sẽ không để mọi người tản ra tìm.” Hứa Ngôn rất rõ, Nhạc Khỉ La dù lúc đó không nghe thấy gì, nhìn thấy quyết định của mình cũng có thể đoán ra được.

Cô chỉ là không hài lòng vì mình chú ý đến Tiểu Khải Linh nhiều hơn một chút, cố ý tìm cảm giác tồn tại mà thôi.

Anh tuy không nói rõ, nhưng cũng khẽ “cảnh cáo” một chút.

Nhạc Khỉ La thông minh như tuyết, lập tức hiểu ý anh, thu lại những cảm xúc nhỏ nhặt đó.

Muốn tìm một món minh khí bị thất lạc trong núi sâu, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Trước khi xuất phát, Hứa Ngôn đã dựa vào vết xước trên cây ở lưng chừng núi, cũng như độ cao của vách đá và các điều kiện khác, để tính toán hướng có khả năng rơi của món minh khí.

Mấy đội ngũ chính là đi tìm theo các hướng khác nhau đó.

Thoáng cái đã mấy chục năm trôi qua.

Gió thổi mưa dập trong núi, địa thế thay đổi, đều sẽ khiến món minh khí lệch khỏi hướng ban đầu.

Cho nên, bất kể là Hứa Ngôn hay Tiểu Khải Linh, đều mang thái độ rất có thể sẽ không tìm thấy, dù thật sự không tìm thấy, cũng sẽ không quá chán nản.

Tiểu Khải Linh từ lúc bắt đầu đi, đã trầm mặc ít nói hơn trước.

Mỗi lần cậu chọn nơi tìm kiếm, đều rất có chủ đích.

Ví dụ như bụi cây cực sâu, trong đám cỏ rậm, thậm chí cả trong khe đá.

Nhạc Khỉ La thì tùy ý hơn nhiều.

Cô vung tay một cái, vô số chỉ khôi lỗi được thả ra.

Từng con một chui vào khe hở, trèo cây, vào bụi cỏ, linh hoạt hơn Hứa Ngôn và mọi người rất nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều.

"Này, Tiểu La à, chỉ khôi lỗi của em có thể cho anh mượn dùng không?" "Thứ này đúng là vật phẩm cần có tại gia, chuyên dùng để giết người cướp của!" Hứa Ngôn không phải đang nói đùa, mà là thật sự để mắt đến chỉ khôi lỗi của Nhạc Khỉ La.

Dùng thứ này để hoạt động gián điệp, thì đúng là cấp độ trần nhà.

Lần trước nghe lén Trương Khải Sơn và mọi người nói chuyện, thật sự quá tiện lợi.

Nhạc Khỉ La cười tủm tỉm nhìn anh: "Anh Ngôn, anh muốn chỉ khôi lỗi của em sao?" Hứa Ngôn vừa nhìn thấy vẻ mặt của cô, da đầu liền tê dại.

Điều này có nghĩa là, cô nhóc này lại đang có ý đồ xấu gì đó.

Nhưng chỉ khôi lỗi đó thật sự quá hữu dụng, Hứa Ngôn căn bản không nỡ từ bỏ.

Anh do dự nói: "Ừm… vậy anh nên muốn hay là không nên muốn?" "Anh Ngôn, em tìm thấy đạo động rồi." Giọng của Tiểu Khải Linh truyền đến từ cách đó không xa.

Cậu cũng theo đó từ một bụi cỏ khác bước ra, vừa nhìn đã thấy ánh mắt không thiện cảm của Nhạc Khỉ La.

Tiểu Khải Linh: "..." Làm sao đây?

Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Trong đầu cậu lóe lên vô số ý nghĩ, nhưng trông vẫn là một khuôn mặt tê liệt.

Hứa Ngôn lại thở phào một hơi, nhưng khi quay người, lông mày lại nhíu lại.

Lời nói vừa rồi của Nhạc Khỉ La có tính dụ dỗ rất lớn.

Không biết có phải bị ảnh hưởng bởi ngọn núi này không.

Trước đây, cô nhóc chưa bao giờ có ý nghĩ này.

Chương 173

Dụ dỗ chủ nhân của mình một cách có chủ đích, nói to ra, là có khả năng phản chủ.

Ý nghĩ này bị Hứa Ngôn đè nén xuống đáy lòng.

Anh đột nhiên cảm thấy, chuyến đi xuống mộ lần này có thể sẽ rất khó nhằn.

Theo Tiểu Khải Linh vào bụi cỏ, vạch đám "cỏ" cao hơn đầu người ra và đi vào sâu bên trong.

Hứa Ngôn quả nhiên nhìn thấy một cái đạo động có đường kính khoảng một mét rưỡi.

Đạo động này, trong số những đạo động cùng loại mà anh từng thấy, được coi là khá lớn.

Để hoàn thành một công trình như vậy, vài người căn bản không thể làm được.

Xem ra, hẳn là có một đội ngũ Mô Kim Hiệu Úy hơn mấy chục người, thậm chí có thể có cả Bàn Sơn Tá Lĩnh cùng tham gia.

Vậy thì tính chất của vụ trộm mộ này phải thay đổi rồi.

"Tiểu Linh, chúng ta về trước, lát nữa dọn dẹp đám cỏ bên này." Hứa Ngôn nói rồi lại từ trong bụi cỏ đi ra.

Đạo động sẽ dẫn đến ngôi mộ cổ trong núi.

Thay vì tìm kiếm cửa mộ không biết ở đâu, không bằng cứ lợi dụng cái đạo động lâu năm này.

Nhưng, rủi ro khi làm vậy cũng cực cao.

Bây giờ không thể phán đoán được thời gian hình thành cụ thể của

đạo động.

Ít nhất cũng phải là sau thời Tam Quốc, khi Mô Kim Hiệu Úy thịnh hành, mới có thể xuất hiện đạo động cấp độ này.

Hơn nữa, đã lâu năm, mà bên trong đạo động lại không có sập lở.

Nếu người xuống được nửa đường, lại xảy ra sập lở mới, thì sẽ bị chôn sống trong đó.

Đây chính là lý do Hứa Ngôn không vội xuống mộ.

Tiểu Khải Linh cũng biết sự nghiêm trọng của vấn đề.

Cậu không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo sau Hứa Ngôn.

Nhưng trong đầu lại đang nghĩ, nên giải quyết vấn đề đạo động như thế nào.

Theo ý của cậu, lần đầu tiên thăm dò mộ, cứ để cậu xuống trước.

Thân hình cậu nhỏ, chui vào đạo động một mét rưỡi, tuyệt đối sẽ linh hoạt hơn Hứa Ngôn và mọi người.

Nhạc Khỉ La đang nằm vắt vẻo trên cành một cây lớn gần đó, giống như một con mèo con lười biếng.

Cô đung đưa đôi chân nhỏ, nhìn một lớn một nhỏ vẻ mặt nghiêm trọng, "phụt" một tiếng cười thành tiếng.

"Anh Ngôn, hai người trông như một đôi ông già ấy nhỉ?" Hứa Ngôn bị cắt ngang suy nghĩ, nhưng cũng không giận.

"Tiểu La à, em không sợ côn trùng nữa à?" Một câu nói, đã dọa Nhạc Khỉ La bay lên tại chỗ, trong nháy mắt bị chỉ khôi lỗi bọc thành một xác ướp.

Mãi đến khi xác định trên người không có bất kỳ con côn trùng nào, cô mới để chỉ khôi lỗi rút đi, khôi phục lại nguyên dạng.

“Anh Ngôn, anh xấu quá!” Nhạc Khỉ La hai chân vừa chạm đất, đã lao đầu vào lòng Hứa Ngôn.

Giọng nói nghèn nghẹn tố cáo anh.

“Anh làm sao?” Hứa Ngôn biết rõ còn hỏi.

“Anh trách em vừa rồi dọa Tiểu Linh, nên mới dọa lại em.” Nhạc Khỉ La không đề cập đến chuyện cô dụ dỗ Hứa Ngôn, chỉ lấy chuyện nhỏ nhặt nhất ra nói.

“Anh chỉ nhắc nhở em, đây không phải ở nhà, khắp nơi đều là côn trùng.” Hứa Ngôn cũng không vạch trần, chỉ thuận theo lời cô nói tiếp.

“Ồ.” Nhạc Khỉ La nghèn nghẹn đáp một tiếng, mãi mà không ngẩng đầu lên.

“Được rồi, em đi chơi trước đi, anh còn có việc phải làm.” Hứa Ngôn tuy cũng rất hưởng thụ cảm giác mềm mại ấm áp trong lòng.

Nhưng việc có nặng nhẹ, gấp gáp, anh vẫn phải ưu tiên chính sự trước.

Nhạc Khỉ La từ trong lòng anh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Anh Ngôn, có phải anh đang nghĩ đến chuyện đạo động không?” “Người xuống đó nguy hiểm như vậy, anh có thể dùng khôi lỗi mà!” Một lời nói tỉnh cả người trong mộng.

Mắt Hứa Ngôn sáng lên, liền ôm Nhạc Khỉ La xoay một vòng.

“Tiểu La của anh, em đúng là phúc tinh của anh!” Nhạc Khỉ La thấy Hứa Ngôn thật sự vui vẻ từ tận đáy lòng, cũng cười khúc khích không ngừng.

Rất nhanh, vô số chỉ khôi lỗi được thả vào trong đạo động.

Hứa Ngôn có thể thông qua hệ thống, cùng Nhạc Khỉ La chia sẻ cảm giác.

Cho nên, anh cũng có thể nhìn thấy những thứ mà chỉ khôi lỗi nhìn thấy.

"Mẹ kiếp, đây chẳng phải là máy bay không người lái cỡ nhỏ sao!" Hứa Ngôn không nhịn được văng tục.

Anh cũng là lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác chia sẻ tầm nhìn này.

Lần trước, chỉ coi chỉ khôi lỗi như một thiết bị nghe lén.

Lần này, lại có thể xem trực tiếp hiện trường, cảm giác này, đúng là phi thăng tại chỗ.

Hứa Ngôn bảo Nhạc Khỉ La cho chỉ khôi lỗi bay chậm lại một chút, anh muốn quan sát kỹ kết cấu vách đá của đạo động.

"Anh Ngôn, anh nói cho em, em lại điều khiển chỉ khôi lỗi, phản ứng sẽ chậm hơn." "Hay là, anh tự làm đi." Nhạc Khỉ La lại nhắc đến chủ đề vừa rồi.

Hứa Ngôn dừng động tác, quay đầu nhìn vào đáy mắt cô, ánh sáng vi diệu lưu chuyển.

Lần này, đối diện là một đôi mắt trong veo nghiêm túc.

"Em muốn đưa chỉ khôi lỗi cho anh?" Anh xác nhận lại một lần nữa.

"Vâng.

Những khôi lỗi này là thuật pháp em học được, kết hợp với tinh huyết của bản thân để luyện chế ra." "Em có thể đưa phương pháp luyện chế cho anh, anh điều khiển khôi lỗi làm từ chính tinh huyết của mình sẽ tiện lợi hơn." Hứa Ngôn cũng đoán được phương pháp này.

Nhạc Khỉ La trước khi thành yêu, đã từng tu đạo ở Thanh Vân Quan.

Cô thiên tư thông minh, học gì cũng rất nhanh.

Nhưng cũng dễ bị tâm ma dụ dỗ, lầm đường lạc lối.

Cũng vì thế, sau khi thành yêu, cô bị các sư phụ Thanh Vân Quan liên thủ phong ấn, bắt đầu giấc ngủ dài trăm năm.

Chỉ là trong thế giới này, Nhạc Khỉ La tuy cũng rơi vào giấc ngủ.

Nhưng cô đã kéo theo các cao thủ của Thanh Vân Quan cùng đồng quy vu tận, khiến cho truyền thừa bị đứt đoạn, trăm năm sau, nơi đó đã trở nên hoang tàn đổ nát, không một bóng người.

Thuật chỉ khôi lỗi này, hẳn là thuật pháp học được ở Thanh Vân Quan, sau khi thành yêu mới luyện chế ra.

Cho nên, lúc nào cũng mang một luồng tà khí.

"Vậy bây giờ anh học, luyện chế, còn kịp không?" Hứa Ngôn có chút hối hận.

Sớm biết trước khi xuất phát có thể nghĩ đến điểm này, cũng sẽ không đến bây giờ mới nước đến chân mới nhảy.

"Ừm, chắc là không kịp rồi." Nhạc Khỉ La lắc đầu.

"Lần luyện chế đầu tiên rất quan trọng, phải đảm bảo tuyệt đối an toàn và không có sai sót." "Nếu không một khi xảy ra bất kỳ sự cố nào, anh luyện chế thất bại còn là nhẹ, quan trọng là, hậu quả bị phản phệ." Hứa Ngôn nghe đến đây, liền biết, lần này chắc chắn là hết hy vọng rồi.

Bây giờ tuy chưa xuống mộ, nhưng hoàn cảnh này, tuyệt đối không thể nói là an toàn, không có sai sót.

Xem ra, chỉ có thể đợi đến khi chiếm được Trường Sa rồi mới tính tiếp.

"Thôi bỏ đi, Tiểu La à, lần này tạm thời như vậy." Nghe anh nói

vậy, Nhạc Khỉ La cũng không nói thêm gì.

Cô tập trung lại sự chú ý vào chỉ khôi lỗi, lại hướng về phía sâu trong đạo động, chậm rãi bay qua.

Đạo động càng sâu, ánh sáng càng tối.

Mới đi được vài mét, sau một khúc cua, xung quanh hoàn toàn biến thành một màu đen kịt.

Hứa Ngôn lại có thể thông qua việc chia sẻ tầm nhìn với Nhạc Khỉ La, không tốn chút sức lực nào mà nhìn thấy tình hình bên trong đạo động.

Chương 174

Tuy đã lâu năm, nhưng thân núi tạo nên đạo động trông vẫn rất vững chắc.

Hứa Ngôn dường như có thể ngửi thấy mùi ẩm mốc và bụi bặm.

Kích thước của chỉ khôi lỗi rất nhỏ, khiến cho không gian đạo động như được phóng đại lên rất nhiều.

Cảm giác chật chội, ngột ngạt cũng theo đó mà giảm đi đáng kể.

Cảm giác chỉ khôi lỗi đã bay rất lâu, cũng qua vài khúc cua, trước mắt bỗng nhiên rộng mở.

Một không gian vô cùng rộng lớn xuất hiện trước mắt.

Hứa Ngôn không nhịn được hít một hơi thật sâu.

Không gian rộng lớn như vậy, không chỉ đơn giản là khoét rỗng thân núi.

Hẳn là ban đầu sâu dưới lòng đất đã có nước ngầm và vận động địa tầng, tạo ra một khoảng trống khổng lồ.

Đạo động này do chỉ khôi lỗi bay, độ dài hẳn là khoảng hơn năm mươi mét.

Lại còn qua mấy khúc cua, khoảng cách đường thẳng có lẽ chỉ khoảng mười mấy, hai mươi mét.

Vậy thì không gian trước mắt này không thể là chủ mộ thất.

Anh không tin, đội ngũ Mô Kim có thể đào được một đạo động dài và ổn định như vậy lại không tìm chuẩn vị trí chủ mộ thất.

Lời giải thích duy nhất, chính là cố ý cho đạo động thông đến đây.

“Anh Ngôn, nơi này lớn quá, không bay gần vào xem, cái gì cũng không thấy rõ.” Nhạc Khỉ La điều khiển chỉ khôi lỗi tản ra tứ phía, chuẩn bị thăm dò toàn diện nơi này.

“Anh Ngôn, hay là để em xuống đi.” Tiểu Khải Linh đột nhiên nói.

“Vừa rồi anh cũng thấy rồi, tình hình bên trong đạo động rất tốt, chỉ có một chỗ hơi chật hẹp.” “Em đi trước, cũng có thể dọn đường trước.” Cậu bé bây giờ nói chuyện, ngoài giọng nói còn mang chút non nớt, hoàn toàn không có một chút ngây ngô của trẻ con.

Hơn nữa so với sự trầm mặc ít nói của đời sau, bây giờ rõ ràng nói nhiều hơn hẳn.

Cậu dường như sợ Hứa Ngôn không đồng ý, lại nói: “Em mang đèn xuống, như vậy các anh cũng có thể nhìn rõ hơn.” “Anh Ngôn, nó nói không sai, cứ để nó xuống đi.” “Ở đây lớn quá, chỉ khôi lỗi phải bay rất xa đó.” Nhạc Khỉ La cũng nhỏ giọng phàn nàn một câu.

Hứa Ngôn nhìn Tiểu Khải Linh, thân hình nhỏ bé đứng thẳng tắp, như một thanh kiếm sắc sắp tuốt vỏ.

Anh đột nhiên mỉm cười.

Có một câu nói cổ: Bảo kiếm phong từ ma lệ xuất (Gươm báu sắc bén là nhờ mài giũa).

Tiểu Khải Linh, sinh ra là để làm việc lớn.

Là anh cứ cho rằng cậu còn nhỏ, nên cần được bảo vệ mọi lúc mọi nơi.

Đây là cái tư duy bà già thời xưa nào vậy.

Kiếp trước vào thời điểm này, không có sự tồn tại của mình, Tiểu Khải Linh vẫn phải trải qua đủ loại thử thách.

Chẳng phải vẫn trưởng thành thành trần nhà võ lực của đời sau đó

sao.

“Được, cậu xuống xem thử.

Bên trong lớn quá, đừng đi xa.” Tiểu Khải Linh vốn cũng chỉ mang thái độ thử xem sao, không ngờ Hứa Ngôn lại đồng ý ngay.

Cậu ngây ra vài giây, tai đột nhiên đỏ lên.

“À, em đi đây.” Tiểu Khải Linh xách ba lô, đi về phía đạo động.

Cậu dùng một sợi dây thừng kéo ba lô, trong nháy mắt đã biến mất ở cửa đạo động.

“Tiểu Linh đỏ mặt cái gì?” Nhạc Khỉ La nghi hoặc nói.

Cô đột nhiên nhìn chằm chằm Hứa Ngôn, vẻ mặt kỳ quái nói: “Thằng nhóc đó thích anh à?” “Khụ khụ!” Hứa Ngôn bị sặc nước bọt, dở khóc dở cười nói: “Cô nhóc này, em nói bậy bạ gì thế?” “Có lẽ là… thiếu thốn tình thương của cha thôi.” Lời của anh khiến Nhạc Khỉ La im lặng quay đầu đi, quyết định không thèm để ý đến anh nữa.

“Chỉ khôi lỗi tạm thời cứ để lại bên trong, đi theo Tiểu Khải Linh.” Hứa Ngôn vẫn dặn dò một câu.

Tất cả chỉ khôi lỗi, dưới sự điều khiển của Nhạc Khỉ La, đều quay trở lại lối vào đạo động.

Không lâu sau, bóng dáng Tiểu Khải Linh xuất hiện trong tầm nhìn của hai người.

Cậu giống như một con thú nhỏ linh hoạt, nửa khom người cũng có thể di chuyển nhanh chóng trong đạo động.

“Người nhỏ đúng là có lợi, tôi thấy cái đạo động này rất hợp với nó.” Nhạc Khỉ La vừa xem vừa bình luận.

Hứa Ngôn không đáp lời, mà đang nghiêm túc quan sát Tiểu Khải Linh.

Cậu bé bây giờ, tuy không có Hắc Kim Cổ Đao.

Nhưng Hứa Ngôn đã bỏ ra không ít tiền, để đặt làm riêng cho cậu một thanh.

Trong Hắc Kim Cổ Đao có rèn thêm vẫn thiết.

Thứ này không dễ tìm, anh chỉ có thể kiếm được một ít thép tinh và khoáng thạch quý hiếm từ nguồn khác.

Thành phẩm cuối cùng là thanh trường đao đã tốn của anh gần một vạn đại dương.

Tiểu Khải Linh khi nhận được thanh đao này, mắt đều sáng lên.

Bây giờ, cậu đang đeo thanh trường đao đó, ánh mắt sáng rực nhảy ra khỏi cửa đạo động.

Từ trong ba lô, cậu lấy ra một cây đèn pin siêu sáng.

Một chùm sáng có sức xuyên thấu cực mạnh, trong nháy mắt đã xé toạc bóng tối trước mắt.

"Oa!" Nhạc Khỉ La không nhịn được kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Đèn pin siêu sáng đến từ nước Hán Tư, ánh sáng có thể chiếu đến nơi rất xa.

Tuy nhiên, trong tầm mắt, vẫn không thể thấy được phía đối diện của không gian là gì.

Không gian dưới lòng đất này, lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của họ.

Nơi đầu tiên Tiểu Khải Linh chiếu tới, là một con đường rộng lớn kéo dài.

Toàn bộ đều được lát bằng những phiến đá xanh khổng lồ.

Cách phía trước khoảng hai mươi mét, còn có một cái bệ nhô lên.

Nhưng từ bên này nhìn qua, bị giới hạn bởi tầm nhìn theo chiều cao của Tiểu Khải Linh, chỉ có thể thấy đó là một quảng trường nhỏ hình đa giác.

“Tiểu La à, cho chỉ khôi lỗi qua đó xem toàn cảnh đi.” Theo chỉ huy của Hứa Ngôn, chỉ khôi lỗi lại bay qua, nhìn xuống từ trên cao.

Đó là một quảng trường nhỏ hình bát quái.

Nền là một vòng mười tám bậc thang.

Mỗi góc có một cây cột được điêu khắc tinh xảo, đều kéo ra một sợi xích sắt khổng lồ, dẫn đến trung tâm quảng trường.

Mà điểm kết nối cuối cùng, lại là một cỗ quan quách bằng đồng treo lơ lửng giữa không trung.

Hứa Ngôn thậm chí còn thấy trên quan quách, bị dây mực Tàu quấn từ đầu đến đuôi.

Ở phần đuôi, có một bát quái dương.

Ở phần đầu, có một bát quái âm.

Không cần nói cũng biết, bên trong nhất định là đang phong ấn thứ gì đó.

Vừa vào đã kích thích như vậy sao?

Anh thấy Tiểu Khải Linh đang đi về phía quảng trường nhỏ bên này.

Tốc độ của cậu không chậm, nhưng mỗi bước đi đều rất cẩn thận.

“Tiểu La à, có cách nào để Tiểu Linh nói chuyện với chúng ta không?” Hứa Ngôn mong đợi nhìn Nhạc Khỉ La.

“Anh Ngôn, anh ngốc rồi à?

Em có thể thông qua chỉ khôi lỗi nghe thấy động tĩnh bên đó, thì có thể điều khiển nó sử dụng thuật nói tiếng bụng mà." "Anh không biết sao, tại sao còn hỏi?" Hứa Ngôn vỗ trán.

Chương 175

Đúng thật, anh quên mất chuyện này.

“Em nói với nó, không được lên bệ, chỉ đi vòng quanh thôi, thăm dò một chút rồi về.” Hứa Ngôn chỉ cần nhìn cỗ quan quách bằng đồng đó, đã biết ngôi mộ lần này là một đối thủ khó nhằn.

Không dễ hơn những ngôi mộ mà Tiểu Khải Linh xuống ở đời sau là bao.

Không cần thiết phải mạo hiểm để chứng minh điều gì cả.

Nhạc Khỉ La hắng giọng, truyền đạt lại lời của Hứa Ngôn.

Chỉ thấy Tiểu Khải Linh đột nhiên bịt tai, kinh ngạc nhìn con chỉ khôi lỗi lơ lửng trước mắt.

Sau đó chậm rãi nói: “Anh Ngôn, cổ họng của Nhạc Khỉ La bị ai bóp à?” “Tiểu Linh nhà ngươi nói ai thế hả!” Nhạc Khỉ La lập tức trợn mắt.

Hứa Ngôn vội vàng an ủi: “Chắc là giọng của em truyền qua chỉ khôi lỗi nên hơi bị méo tiếng.” “Em cũng biết thằng nhóc đó nói chuyện thẳng thắn, đừng chấp nhặt với một đứa trẻ con.” Nhạc Khỉ La cũng biết, bây giờ không phải là lúc đùa giỡn.

Cô cũng chỉ nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, ngay cả Hứa Ngôn cũng không nghe rõ cô nói gì.

“Anh Ngôn, cách bố trí của cái bệ này, trước đây em từng nghe kể qua.” “Đây là một phong ấn trấn hồn, thứ bên trong rất hung dữ.” Lời của Tiểu Khải Linh chỉ có thể được thuật lại từ miệng Nhạc Khỉ La.

Cậu vì được truyền thừa của nhà họ Trương, nên hiểu biết về những thứ trong mộ nhiều hơn Hứa Ngôn rất nhiều.

Đây mới chỉ là phần cậu chưa nhận được truyền thừa cuối cùng.

Sau này đến cổ lâu nhà họ Trương, nhận được truyền thừa cuối cùng, mới là lúc cậu trở thành Trương Khởi Linh thế hệ mới.

Tiểu Khải Linh đi một vòng quanh cái bệ, theo lời Hứa Ngôn, không hề đi lên.

Mỗi mặt của quảng trường nhỏ đều tỏa ra một con đường đá xanh.

Trên mỗi tảng đá của con đường đều được điêu khắc những hoa văn khác nhau.

Ý nghĩa của những hoa văn này, Hứa Ngôn cũng không nghĩ ra được.

Nếu phải nói nó gần giống với cái gì.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu anh là "lục đạo luân hồi" của Phật gia.

Chỉ là, vào thời Tần, Phật giáo ở Thăng Long vẫn chưa hưng thịnh.

Mãi đến khi Huyền Trang đời Đường đi Tây Thiên thỉnh kinh, mới đẩy địa vị của Phật giáo ở Thăng Long lên đến đỉnh cao.

Mà trong một ngôi mộ Tần quy mô như vậy, lại xuất hiện kiến trúc tương tự khái niệm lục đạo, rất khó nói chỉ là trùng hợp, hay có ẩn ý sâu xa.

Tiểu Khải Linh đi vòng qua quảng trường nhỏ, chuẩn bị sang phía đối diện xem thử.

Nhạc Khỉ La đột nhiên hét lên: "Bên trái!" Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh đồng thời nhìn sang bên trái, khi họ chưa kịp quay đầu, khóe mắt đã bắt được một bóng đen.

Nó lướt qua với tốc độ gần như mắt thường không thể bắt kịp.

Nếu không phải thị lực động của hai người bây giờ đều mạnh đến biến thái, thì gần như cũng đã bỏ lỡ.

"Anh Ngôn, đó là thứ gì vậy, anh có nhìn rõ không?" Vẻ mặt Nhạc Khỉ La có chút nghiêm trọng.

Cô vừa rồi cũng chỉ liếc qua một cách tùy ý.

Phát hiện bên trái có một khối bóng tối, trông có vẻ màu sắc đậm hơn, có chút lạc lõng so với màu đen xung quanh.

Mà thứ đó, trong khoảnh khắc cô chuyển tầm nhìn qua, dường như đã cảm nhận được.

Cô chỉ kịp nhắc nhở Tiểu Khải Linh một câu, thứ đó đã biến mất không thấy đâu.

"Tiểu Linh, cậu lui về trước đi." Hứa Ngôn lập tức nói.

Anh cũng chỉ lờ mờ thấy được một hình dáng.

Là một hình người đi thẳng đứng!

"Anh Ngôn, em cảm nhận được rồi, có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm em." Nhạc Khỉ La lại một lần nữa thuật lại lời của Tiểu Khải Linh.

"Động tác của cậu đừng quá lớn, cũng đừng tiếp tục ở lại bên trong nữa." Hứa Ngôn dừng một chút: "Không, cậu ở nguyên tại chỗ, đợi anh." "Anh muốn xuống đó?" Nhạc Khỉ La quên không thuật lại lời Hứa Ngôn, mà kinh ngạc nhìn anh.

"Ừm, thứ ở dưới đó, một mình Tiểu Linh chắc chắn không đối phó được." "Anh sợ thứ đó sẽ nhân lúc Tiểu Linh vào đạo động mà tấn công lén nó." Hứa Ngôn không mang vũ khí nóng.

Trước tốc độ cực hạn của thứ đó, trừ phi là hỏa lực mạnh bao

phủ cả một khu vực, nếu không thì không có ý nghĩa gì.

"Vậy em đi xuống cùng anh." Nhạc Khỉ La cũng không ngăn cản, nhưng cũng không muốn một mình ở trên này chờ đợi.

"Không được!" Hứa Ngôn nghiêm khắc nói.

"Bây giờ tình hình bên dưới không rõ, anh không thể cùng lúc lo cho cả hai người được." "Em..." Nhạc Khỉ La còn muốn nói gì đó, Hứa Ngôn đã mấy bước đến cửa đạo động, nhảy xuống.

Cô cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, chỉ là chăm chú nhìn vào lối ra của đạo động bên dưới.

Và thuật lại lời của Hứa Ngôn cho Tiểu Khải Linh.

Rất nhanh, Hứa Ngôn cũng xuất hiện trong tầm nhìn của cô.

Anh bật đèn pin siêu sáng, hai chùm sáng trong không gian rộng lớn vẫn trông thật nhỏ bé.

"Tiểu Linh, lại đây với anh, chậm một chút." Hứa Ngôn nói rồi tiện tay đốt một cây đuốc phiên bản tăng cường.

Thứ này phát ra ánh sáng mạnh và nhiệt độ cao, có thể dùng để xua đuổi mãnh thú.

Còn bây giờ, Hứa Ngôn chỉ muốn tăng độ sáng ở đây, để thứ ẩn nấp trong bóng tối không dám dễ dàng lại gần.

Tiểu Khải Linh tuốt trường đao, lưỡi đao hướng ra ngoài, thân đao gác trên cánh tay.

Duy trì một tư thế sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Và cậu, cũng có thể nhờ vào sự phản quang của thân đao, tùy thời quan sát được phía sau, và cả điểm mù thị giác.

Cậu đi rất chậm, nhưng cũng rất vững, gần như không để lại quá

nhiều sơ hở.

Hứa Ngôn xem mà thầm gật đầu.

Quả nhiên, trải qua bao nhiêu huấn luyện, vẫn phải qua thực chiến, mới có thể dung hòa và thông suốt những gì đã học.

Biến thành thứ thật sự thuộc về mình.

Anh đã ném ra sáu cây đuốc, chiếu sáng xung quanh như ban ngày.

Chỉ là Tiểu Khải Linh vừa rồi đi khá xa, cách cửa đạo động đã gần năm mươi mét.

Theo tốc độ rút lui hiện tại của cậu, nhất thời cũng rất khó quay về nhanh chóng.

Hứa Ngôn không cố thủ ở cửa đạo động.

Anh liếc nhìn con chỉ khôi lỗi đi theo bên cạnh, thông qua hệ thống nói với Nhạc Khỉ La.

"Tiểu La à, thả hết chỉ khôi lỗi của em ra, bao vây xung quanh Tiểu Linh khoảng ba mét." Nhạc Khỉ La lập tức hiểu ý anh.

Là muốn dùng sự xen kẽ của chỉ khôi lỗi để phong tỏa khả năng tấn công lén của thứ đó.

Rất nhanh, một đàn chỉ khôi lỗi ào ào bay ra từ đạo động.

Giống như một đàn châu chấu trắng to lớn.

Khóe miệng Hứa Ngôn giật giật.

Anh thật sự đã đánh giá thấp số lượng của những con chỉ khôi lỗi này.

Nhìn Tiểu Khải Linh ở xa sắp bị bọc thành một quả cầu, thái dương anh lại kéo xuống ba vạch đen.

"Cũng không cần nhiều như vậy, Tiểu Linh sắp không nhìn thấy

đường rồi.” Hứa Ngôn dựa vào biến quái của Cửu Cung Bát Quái, suy diễn ra những điểm mù có thể xuất hiện mỗi khi Tiểu Linh lùi bước.

Rồi dùng chỉ khôi lỗi phong tỏa.

May mắn là, anh trực tiếp thông qua hệ thống giao tiếp với Nhạc Khỉ La.

Không có bất kỳ độ trễ nào, gần như tương đương với việc anh đang điều khiển chỉ khôi lỗi.

Cho nên hoàn toàn không xuất hiện bất kỳ sơ hở nào.

Chương 176

Ngay khi Tiểu Khải Linh còn cách vòng sáng khoảng mười mét, đột nhiên vang lên một tiếng xé rách rất nhỏ.

Âm thanh đó, gần như có thể bỏ qua.

Nhưng sắc mặt ba người đồng thời đều thay đổi.

Họ đều nhìn thấy, một con chỉ khôi lỗi, gần như trong nháy mắt đã bị xé thành mảnh vụn.

Tiếp đó, những con chỉ khôi lỗi trên cùng một đường thẳng cũng phải chịu chung số phận.

"Mau lui!" Hứa Ngôn lập tức hét lớn một tiếng.

Tiểu Khải Linh cũng đồng thời hành động!

Thanh đao của cậu vung lên kín như bưng, không một kẽ hở.

Gần như tạo thành một quả cầu ánh sáng, bảo vệ cậu chặt chẽ bên trong.

Mà những con chỉ khôi lỗi ở vòng ngoài cùng, vẫn đang nhanh chóng bị xé nát từng con một.

Khoảng cách mười mét, theo tốc độ của Tiểu Khải Linh, gần như là chớp mắt đã đến.

Nhưng cậu mới chạy được hai bước, những con chỉ khôi lỗi bao quanh cậu đã gần như biến mất sạch.

Tốc độ của thứ đó nhanh đến kinh người.

Hai người thậm chí còn đồng thời nghe thấy tiếng va chạm giòn giã, thấy có thứ gì đó va vào lưỡi đao của Tiểu Khải Linh, tóe ra những tia lửa dữ dội.

Hứa Ngôn cũng đã hành động.

Anh tung một cú đấm mạnh về một hướng nào đó.

Gió mạnh gào thét, xé toạc không khí phát ra tiếng "vù", rồi lập tức đánh trúng một vật thể.

"Keng!" Một tiếng vang lớn vang vọng trong không gian, âm vang của nó thậm chí mãi lâu sau vẫn chưa dứt.

Hứa Ngôn cảm thấy mình như vừa đấm vào một cái chuông đồng lớn.

Cảm giác trên nắm đấm, thực sự không thể nói là đã đánh vào một vật sống.

Chẳng lẽ, đó là Hạn Bạt?

Trong đầu anh nhanh chóng lóe lên một ý nghĩ.

Ngay trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, Tiểu Khải Linh đã vung trường đao, lao vào vòng sáng.

Cậu thu đao quay người, một đôi mắt cảnh giác nhìn chằm chằm con đường vừa đi qua.

Ở đó, một cái bóng có vẻ như còng lưng lướt qua rồi biến mất.

"Cậu lên trước đi." Hứa Ngôn định ở lại chặn hậu.

"Anh Ngôn, em có thể nhìn rõ thứ đó hơn một chút." Tiểu Khải Linh không muốn cứ thế rời đi.

Cậu không muốn mãi mãi trốn sau lưng Hứa Ngôn, nhận sự bảo vệ của anh.

"Ít nói nhảm đi, bảo cậu lên thì cứ lên!" Hứa Ngôn rất cạn lời.

Tình hình bây giờ là thế nào, ai cũng có ý kiến riêng.

Sau này anh nhất định phải dạy dỗ hai đứa này thật tốt, thế nào

gọi là lệnh hành cấm chỉ.

Tiểu Khải Linh lần này không cố chấp nữa.

Trong những con chỉ khôi lỗi bay bên cạnh cậu, đã truyền ra tiếng chửi mắng của Nhạc Khỉ La.

"Tiểu Linh, ngươi cút về đây cho bà!" "Anh Ngôn mà vì ngươi bị thương một sợi lông, bà đây xé xác ngươi!" Sự hung hãn của cô khiến hai người đàn ông một lớn một nhỏ, lặng lẽ đổ mồ hôi hột.

Tiểu Khải Linh nhanh chóng quay người, với tốc độ không thua gì vượn, nhanh chóng lao vào đạo động, không lâu sau đã quay lại mặt đất.

Còn Hứa Ngôn ở lại bên dưới, thì không vội không vàng đốt thêm một cây đuốc nữa.

"Ta không biết ngươi là thứ gì, nhưng ta đã làm phiền sự yên tĩnh của ngươi, cũng nên nói một tiếng xin lỗi." "Nhưng bất kể ngươi là gì, đã cản đường ta, thì chỉ có một con đường để đi." "Đó là đường chết!" Anh vừa dứt lời, đã tung một cú đấm mạnh về phía trước bên trái.

Trong tay, vẫn còn kẹp cây đuốc đó.

"Vù!" Lại một tiếng vang lớn.

Hứa Ngôn lại một lần nữa đánh trúng thứ muốn tấn công lén anh.

Lần này, nhờ vào ngọn lửa sáng rực của cây đuốc, anh cuối cùng cũng nhìn rõ hình dạng của thứ đó.

Đúng là một vật thể hình người, từ đầu đến chân, đều được bọc trong một lớp áo giáp bằng đồng.

Ngay cả trên mặt, cũng đeo một chiếc mặt nạ quỷ bằng đồng hung tợn.

Chẳng trách, vừa rồi anh cảm thấy, mình như đánh trúng một cái chuông đồng lớn.

Cú đấm đó của anh, đã dùng đến năm phần lực.

Hoàn toàn có thể một đấm đánh nát một tấm bê tông dày mười centimet thành vụn.

Nhưng thứ đó cũng chỉ lùi lại vài bước, rồi đứng vững.

Trông có vẻ, ngực lõm vào một mảng, nhưng dường như không hề hấn gì.

"Như vậy mà cũng không hạ được ngươi sao?" "Rốt cuộc ngươi là thứ gì?" Hứa Ngôn đoán rằng, đây hẳn không phải là Hạn Bạt.

Tuy rằng, truyền thuyết và lịch sử thực tế đôi khi cách xa nhau.

Nhưng truyền thuyết bắt nguồn từ lịch sử, dù đã sai lệch, cũng nhất định có dấu vết để lần theo.

"Quái vật bằng đồng" trước mắt này, có thể chỉ là một tên lính canh của lăng mộ Tần mà thôi.

Nhận thức này khiến Hứa Ngôn âm thầm kinh ngạc không thôi.

Nếu một tên lính canh đã khó đối phó như vậy.

Vậy thì Hạn Bạt và Hồng Hống ở phía sau, sẽ mạnh đến mức nào?

Trong lúc anh đang suy nghĩ, "quái vật bằng đồng" đó lại động đậy.

Chỉ là, lần này nó không lao về phía Hứa Ngôn, mà quay người nhanh chóng hòa vào bóng tối, trong nháy mắt lại biến mất không thấy đâu.

Hứa Ngôn có thể khẳng định, thứ đó thật sự đã rời đi.

Anh đứng tại chỗ đợi thêm một lúc, cảm giác bị nhìn trộm trong bóng tối vẫn không xuất hiện.

“Lần sau gặp lại, tốt nhất là ngươi nên trốn xa hơn một chút.” Hứa Ngôn lẩm bẩm một câu, quay người vào đạo động, rất nhanh cũng đã quay lại mặt đất.

“Anh Ngôn, anh không sao chứ!” Nhạc Khỉ La đã sớm chờ đến sốt ruột.

Cô gần như là ngay khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Ngôn ló đầu ra, đã lao tới.

Nếu không phải anh né nhanh, suýt chút nữa đã bị cô húc ngược trở lại đạo động.

“Tiểu La à, anh không sao, không cần lo lắng như vậy.” Anh dở khóc dở cười đỡ lấy cô nhóc trong lòng.

Có lẽ là anh đã quá lâu không ra tay, nên cô nhóc này quên mất sự mạnh mẽ của anh rồi sao?

“Không được, lần sau nhất định phải mang em theo, em không muốn không thể làm gì, chỉ có thể chờ đợi anh!” Nhạc Khỉ La thật sự đã bị dọa sợ.

Cô tận mắt nhìn thấy hình dạng của con quái vật đó, còn có tốc độ nhanh đến kinh người.

Trong lòng vẫn luôn lo lắng cho Hứa Ngôn.

“Được, lần sau nhất định mang theo em.” Hứa Ngôn lắc đầu.

Cô nhóc này dường như đã quên, lần sau, tất cả mọi người đều sẽ thông qua đạo động này, tiến vào lăng mộ Tần bên dưới.

Đến lúc đó, không chỉ có con quái vật bằng đồng kia sẽ xuất hiện.

Mà ngay cả thứ bị phong ấn trong quan quách, không chừng cũng

sẽ chui ra.

Chương 177

Độ khó của lăng mộ Tần này đã vượt quá sức tưởng tượng của anh.

Nghĩ đến những điều này, Hứa Ngôn tiện tay mở bảng nhiệm vụ của hệ thống.

Nào ngờ anh mới phát hiện, nhiệm vụ đó không biết từ lúc nào, phía sau đã xuất hiện một dòng chữ nhỏ. 【Phát hiện nhân vật cốt truyện quan trọng xuất hiện trước thời hạn, độ khó của nhiệm vụ này được điều chỉnh phù hợp.】 【Cấp độ khó: Cấp Địa ngục】 "Cấp Địa ngục!" Hứa Ngôn kinh ngạc kêu lên.

Đây là lần đầu tiên anh thấy hệ thống ghi chú cấp độ khó.

"Nhân vật quan trọng, lẽ nào là Vô Tâm?" Anh đột nhiên nhớ ra, Vô Tâm quả thực đã xuất hiện sớm.

Vốn dĩ, hắn nên xuất hiện ở Văn Huyện, nhưng bây giờ, lại để anh gặp ở Nhạc Dương.

Mặc dù, Tiểu A Tiếu vốn dĩ nên ở Thượng Hải, cũng xuất hiện ở Nhạc Dương.

Nhưng Hứa Ngôn không cho rằng, cô bé sẽ là nguyên nhân thay đổi độ khó của nhiệm vụ.

Là Nhạc Khỉ La yêu cầu mang theo Vô Tâm xuống mộ, mà trong cốt truyện thuộc về họ ở kiếp trước, không hề có cảnh này.

Cho nên, nguyên nhân tăng độ khó, một trăm phần trăm là do Vô Tâm.

"Anh Ngôn, anh đang nói gì vậy, có liên quan gì đến món đồ chơi đó?" Nhạc Khỉ La đương nhiên không nhìn thấy bảng nhiệm vụ của

Hứa Ngôn.

Cho nên cũng không thể hiểu được cấp Địa ngục mà anh nói rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Nhưng cô lại mơ hồ biết, hẳn là có liên quan đến Vô Tâm.

"Không có gì, chỉ là nghĩ đến một vài chuyện thôi." Hứa Ngôn không giải thích, cũng không thể giải thích.

Lần này anh xuống mộ Tần, ngoài ý muốn gia nhập đội ngũ, ngoài Vô Tâm, còn có Hắc Bạch Vô Thường.

Sau khi xem lời nhắc nhở đã thay đổi trên bảng nhiệm vụ, Hứa Ngôn đột nhiên nhận ra, mấu chốt để phá cục, dường như lại ứng nghiệm trên người ba người này.

Hắc Bạch Vô Thường giỏi sử dụng chướng nhãn pháp, đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Còn Vô Tâm, ưu thế lớn nhất của hắn chính là không chết.

Bất kể chết bao nhiêu lần, đều sẽ hồi sinh vô hạn.

Hai điểm này, dường như đã ngầm khắc chế con "quái vật bằng đồng" đó.

Trong đầu Hứa Ngôn còn lóe lên rất nhiều ý tưởng phá cục.

Nhưng anh vẫn cần phải xuống mộ một lần nữa, để chứng thực tính khả thi của những ý tưởng này.

Anh xoa đầu Nhạc Khỉ La: "Tiểu La à, có lẽ yêu cầu ban đầu của em, sẽ trở thành mấu chốt thành công của chúng ta lần này đó." Ngày hôm sau gần trưa, các đội ngũ được cử đi lần lượt trở về.

Món minh khí muốn tìm vẫn không thấy tăm hơi.

Tiểu Khải Linh đã sớm có sự chuẩn bị tâm lý này, khi nghe tin,

cũng không quá thất vọng.

Hứa Ngôn kể lại cho mọi người nghe chuyện xảy ra sau khi xuống đạo động ngày hôm qua.

"Tốc độ của thứ đó cực nhanh, hơn nữa cực kỳ giỏi ẩn nấp trong bóng tối." "Cho nên, sắp xếp ngày mai là, tôi dẫn theo Hắc Bạch Vô Thường xuống trước, Tiểu Khải Linh ở cuối cùng." "Tất cả mọi người phải mang theo vài cây đuốc phiên bản cải tiến trên người, ngoài ra, trước khi chúng ta xuống, bó thêm nhiều đuốc nữa." "Thứ đó ở dưới lòng đất đã lâu, đối với ánh sáng mạnh và nhiệt độ cao vẫn rất kiêng kỵ." Hứa Ngôn quét mắt nhìn tất cả mọi người một lượt.

Đặc biệt dừng lại trên người Vô Tâm một lúc.

Ngoài hắn và Hắc Bạch Vô Thường, những người khác dù chỉ là một binh lính, nếu tổn thất ở đây anh đều sẽ đau lòng.

Năng lực của Hắc Bạch Vô Thường, ít nhiều có thể phát hiện ra con quái vật ẩn nấp trong bóng tối.

Nhưng võ lực của họ không đủ, nếu một mình xuống đánh tiên phong, kết quả bị tấn công lén chỉ có một chữ chết.

Nhưng để họ chặn hậu, Hứa Ngôn lại không đủ tin tưởng vào lòng trung thành của họ.

Cho nên, anh mang Hắc Bạch Vô Thường theo bên mình, còn để Tiểu Khải Linh chặn hậu.

"Ngôn gia, ngài nói thế nào, chúng tôi làm thế đó." Lý Song trước nay trầm mặc ít nói, lúc này lại là người đầu tiên đứng ra biểu thị thái độ.

Vô Tâm thì lẩm bẩm vài câu.

Nhưng bị Nhạc Khỉ La trừng mắt một cái, lập tức quay đi, không

nói nữa.

Ăn cơm trưa xong, tất cả mọi người đều kiểm tra lại trang bị, xác định không có vấn đề gì, mới do Hứa Ngôn dẫn Hắc Bạch Vô Thường xuống đạo động trước.

Có kinh nghiệm thăm dò lần trước, đoàn người rất nhanh đã ra khỏi đạo động.

Nhạc Khỉ La lập tức thả chỉ khôi lỗi ra, Hứa Ngôn thì dùng đuốc hiệu quả cao, khoanh ra một khu vực an toàn.

Anh đã dự trữ một lượng lớn vũ khí đạn dược và các loại vật tư trong túi Càn Khôn.

Cho nên bây giờ dùng cũng không hề tiếc.

Hắc Bạch Vô Thường ở một bên, không rời mắt nhìn, trao đổi ánh mắt với nhau.

Động tác nhỏ này đều lọt vào mắt Hứa Ngôn.

Anh lại giả vờ như không biết gì, quay người nhìn chằm chằm vào khoảng tối đầy ẩn số kia.

Tiểu Khải Linh là người xuống cuối cùng.

Cậu theo phân phó của Hứa Ngôn, để lại trong đạo động dây thừng dùng để leo trèo.

Thứ này khi rút lui sẽ có tác dụng trợ lực.

Tốc độ sẽ nhanh hơn gấp đôi.

"Ngôn gia, người của chúng ta đều đã xuống rồi." Lý Song điểm danh xong, liền báo cáo cho Hứa Ngôn.

"Cứ theo như tôi đã nói với mọi người ở trên, tự mình cẩn thận." Hứa Ngôn ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều đốt đuốc lên.

Ngôi mộ cổ yên tĩnh ngàn năm, cuối cùng cũng có thêm một chút hơi người.

Trừ Vô Tâm và Hắc Bạch Vô Thường, mọi người đều không phải lần đầu tiên cùng Hứa Ngôn xuống mộ.

Ở dưới này, họ cũng ngầm hiểu ý nhau, ba người một tổ, yểm trợ cho sự an toàn trước sau của nhau.

Trên quảng trường nhỏ, quan quách bằng đồng lẳng lặng lơ lửng.

Chờ đợi mọi người tự động dâng mình đến cửa.

"Anh Ngôn, thứ hôm qua dường như không có ở đây." Nhạc Khỉ La và Hoàng Lang đều rất nhạy cảm với âm khí của yêu tà.

Con quái vật hôm qua ở trong mộ đã lâu năm, dù không phải là thứ âm tà gì, nhưng nhiều năm như vậy, âm khí nhiễm vào cũng đã sớm thấm vào xương tủy.

Nếu còn ở trong không gian này, không có lý gì Nhạc Khỉ La không cảm ứng được.

"Không vội, sớm muộn gì cũng gặp mặt.

Cứ xem xét xung quanh trước đã." Hứa Ngôn liếc nhìn Hắc Bạch Vô Thường đang đi bên cạnh.

Hai người vẻ mặt căng thẳng, không ngừng nhìn ngang ngó dọc.

Họ quen ẩn mình trong bóng tối, cho nên đối với nguy hiểm tồn tại trong bóng tối, cũng có khả năng cảm nhận cực mạnh.

"Xem ra, thủ đoạn ẩn nấp của con quái vật đó lại cao minh hơn không ít, lại có thể lừa được cả Hoàng Lang và Tiểu La à." Hứa Ngôn thầm nghĩ trong lòng.

"Hắc Bạch Vô Thường, hai người có cảm nhận được gì không?" Anh đột nhiên mở miệng, cho hai người một cơ hội.

“Không dễ nói.” “Rất khó nói.” Cả hai cùng biểu đạt cùng một ý.

“Nói chuyện cho tử tế.” Hứa Ngôn hơi nhíu mày.

Thói quen nói chuyện của hai người này, nhất thời khó mà sửa được.

Đặc biệt là ở dưới mộ, tình hình có thể thay đổi bất cứ lúc nào, họ nói chuyện như vậy sẽ rất hỏng việc.

Cả hai người rùng mình, nhớ lại thủ đoạn của Hứa Ngôn, đồng thời cúi đầu né tránh ánh mắt của anh.

Sau đó, đồng thời nói: “Có thứ gì đó trốn ở đây, nhưng vị trí liên tục thay đổi.” “Không thể nào.” Nhạc Khỉ La lập tức phản bác.

“Thứ trong mộ đã ngấm âm khí lâu như vậy, không thể nào thoát khỏi mũi của ta được.” “Hơn nữa, còn có Hoàng Lang ở đây, nó cũng không cảm ứng được gì cả.” Hứa Ngôn tập hợp mọi người lại, mới nói với Nhạc Khỉ La: “Tiểu La à, em có thấy cái quan quách đó không?” “Sợi xích sắt khóa nó lại vẫn đang động đậy.” Nhạc Khỉ La ngẩn ra, rồi lập tức tung ra mấy con chỉ khôi lỗi, bay đến gần mấy sợi xích đó.

Chương 178

Quả nhiên, thấy những sợi xích to lớn đang khẽ rung động.

Trong mộ không có gió, mà xích sắt lại tự động.

Nơi này, quả nhiên có thứ gì đó.

Sắc mặt Nhạc Khỉ La lập tức trở nên rất khó coi.

Cô vốn tưởng rằng, trong đội ngũ này, thực lực của mình chỉ đứng sau Hứa Ngôn.

Lại là một tồn tại vượt qua cả đại yêu, không nên đến một con quái vật trong mộ cũng không phát hiện ra.

Không ngờ, lại thật sự mất mặt trước mặt mọi người.

"Các ngươi làm sao phát hiện ra, tại sao ta lại không cảm nhận được?" Cô lập tức truy hỏi Hắc Bạch Vô Thường.

"Ánh sáng." Bạch Vô Thường lần này trả lời rất nhanh.

"Trong bóng tối, cũng có ánh sáng." "Chúng tôi, có thể cảm nhận ánh sáng, bị che đi, thì biết, có thứ gì đó." Hắc Vô Thường luôn cố gắng ngắt lời hắn.

Đây là cách nói chuyện của hai người họ trong nhiều năm.

Vẫn là Bạch Vô Thường nắm chặt cổ tay hắn, mới kiên trì nói hết câu.

"Ánh sáng gì, cảm nhận thế nào?" Nhạc Khỉ La định hỏi cho ra lẽ, không hề cảm thấy, việc mình truy hỏi là bí quyết kiếm cơm của người ta.

Hắc Bạch Vô Thường liếc nhìn Hứa Ngôn một cái.

Đối diện với một đôi mắt lạnh nhạt, dường như căn bản không coi chuyện vượt quá giới hạn của Nhạc Khỉ La ra gì.

"Chúng tôi, từ nhỏ bị nhốt trong, phòng tối." "Sống được, mười năm, ra ngoài, thì biết." Vẫn là Bạch Vô Thường giải thích đơn giản một chút.

Nhạc Khỉ La lại nghe hiểu rồi.

Họ đã sớm coi mình là một phần của bóng tối.

Cho nên mới có thể ẩn mình hoàn hảo đến vậy, đồng thời, cũng có thể nhờ đó mà cảm nhận được những thứ người khác không cảm nhận được.

"Đi, bây giờ tất cả mọi người không tản ra nữa, không để lại điểm mù thị giác, đi vòng qua quảng trường nhỏ, đi thẳng về phía trước." Hứa Ngôn ra lệnh xong, tất cả mọi người đều tụ lại với nhau.

Những cây đuốc và đèn pin siêu sáng trong tay, chiếu sáng vị trí họ đứng như ban ngày.

Hứa Ngôn đứng ở vòng ngoài cùng.

Anh có vẻ như đang đi dạo, tốc độ đi không nhanh.

Nhưng lại có thể phối hợp với bước chân của mọi người, đi vòng quanh cả nhóm.

Hắc Vô Thường vốn vẫn luôn cúi đầu.

Đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía bóng tối xa xăm, kinh hãi nói: "Nó đến rồi!" Trừ Hứa Ngôn và Bạch Vô Thường, sắc mặt ai nấy đều tái đi.

Ngay cả Tiểu Khải Linh cũng không hề nhíu mày.

Mỗi người có mặt ở đây đều là những kẻ gan dạ hơn người.

Ngay cả Hoàng Lang, có Nhạc Khỉ La chống lưng, cũng không hề sợ hãi.

Hứa Ngôn thậm chí còn liếc nhìn Vô Tâm một cái.

"Đến lượt cậu rồi." "Tôi?" Vô Tâm ngơ ngác chỉ vào mình.

"Tôi làm sao?" "Nếu cậu không muốn chết cùng chúng tôi ở đây thì đừng che giấu nữa." Hứa Ngôn đương nhiên sẽ không để Vô Tâm tiếp tục giả làm người thường.

Mang cậu ta xuống mộ, ngoài lời thỉnh cầu của Nhạc Khỉ La, quan trọng hơn là anh coi trọng "chân thực chi nhãn" của Vô Tâm.

Trong mắt cậu ta, mọi thứ ẩn giấu đều không thể hiện hình.

Vô Tâm cười gượng, đang định tìm cớ.

Nhạc Khỉ La ở bên cạnh lại lạnh lùng uy hiếp: "Tôi khuyên cậu, nghĩ cho kỹ rồi hẵng mở miệng." Vô Tâm sững người, nhớ lại những thủ đoạn vô tận của cô ta, không khỏi rùng mình.

"Còn lề mề nữa, thứ đó sắp mò tới rồi." Hứa Ngôn lại nhắc nhở một câu.

Lúc ở trên, Vô Tâm đã nghe anh nói bên dưới này rất nguy hiểm.

Cậu ta tuy không sợ sinh tử, cũng không chết được.

Nhưng dù sao ở đây cũng có nhiều người như vậy, cậu ta không thể trơ mắt nhìn tất cả mọi người đều chết oan.

Thở dài một hơi, Vô Tâm đưa tay quệt qua mắt.

Một luồng kim quang như lóe lên trong đôi mắt.

Cậu ta mở mắt ra lần nữa, liền thấy một bóng người còng lưng đang đứng ở phía đối diện quảng trường nhỏ.

"Ở đó, có người." Vô Tâm chỉ về phía bên kia.

Khi Hứa Ngôn và những người khác nhìn qua, chỉ có anh bắt được một bóng ảnh mờ ảo.

Những người còn lại không thấy gì cả.

“Chỗ này.” Vô Tâm lại chỉ về một nơi, rồi nhanh chóng quay người nhìn sang chỗ khác.

Tốc độ của nó cực nhanh, nhưng Hứa Ngôn luôn có thể theo chỉ dẫn của Vô Tâm mà nhìn thấy bóng ảnh đó.

“Quả nhiên, về mặt tốc độ, cậu ta có thể khắc chế con quái vật đó.” Hứa Ngôn thầm gật đầu.

Có sự cảnh báo của Vô Tâm, con quái vật kia muốn đánh lén mọi người cũng không còn dễ dàng nữa.

Đang nghĩ ngợi, Vô Tâm đột nhiên dừng lại.

“Thứ đó không động đậy nữa.” Cứ giằng co như vậy không phải là cách.

Không trừ khử thứ này, bọn họ sẽ không thể yên tâm đi tiếp.

“Vô Tâm, tiếp theo cậu dùng số Cửu cung bát quái để nhắc nhở vị trí cho chúng tôi.” “Hắc Bạch Vô Thường, hai người đứng vào giữa đội hình.” Hứa Ngôn sắp xếp lại đội hình.

Anh, Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh ba người đứng ở vòng ngoài cùng.

Ba người họ đều có bản lĩnh riêng, có thể đối đầu với con quái vật kia.

Võ lực của những người còn lại tuy cao, nhưng đối phó với loại này, chỉ cần dính phải nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng.

Vô Tâm không phản bác.

Một tam giác bảo vệ đám người ở giữa, bắt đầu đi vòng qua quảng trường nhỏ, chậm rãi tiến về phía trước.

“Khảm thất, Càn cửu!” Vô Tâm đột nhiên hét lớn.

Tiểu Khải Linh và Hứa Ngôn gần như động thủ cùng một lúc.

Một người vung đao, một người tung quyền.

“Keng!” “Ầm!” Hai tiếng động lớn vang lên.

Tiểu Khải Linh bay ngược về sau, được một binh sĩ bên cạnh tóm lấy thắt lưng kéo lại.

Phía Hứa Ngôn, một bóng đen bay ngược ra ngoài, trong không khí thoang thoảng mùi tanh hôi.

“Anh Ngôn, vẫn phải là anh.” “Tôi, yếu quá.” Tiểu Khải Linh tự trách.

“Cậu sẽ mạnh lên, rất mạnh.” Hứa Ngôn chỉ nói đơn giản một câu.

Vô Tâm lại tiếp lời: “Cấn lục, Ly tam!” Tiểu Khải Linh không kịp đáp lời Hứa Ngôn, lại lao về phía sau đội ngũ, chém ra một đao.

Nhạc Khỉ La thì tung ra chỉ khôi lỗi, như một trận cuồng phong, bao bọc lấy thứ gì đó rồi xé toạc về phía sau.

“Súc sinh khá lắm, lại đây!” Hứa Ngôn tuy nói vậy nhưng vẫn đứng yên tại chỗ.

Xem ra, chỉ khôi lỗi của Nhạc Khỉ La có thể tạm thời cầm chân con quái vật.

Tiểu Khải Linh tuy hơi yếu hơn một chút, nhưng cũng không phải không có sức chống cự.

Chương 179

"Gào!" Một tiếng gầm trầm thấp vang lên.

Hầu như tất cả mọi người đều đồng thời bịt tai lại.

Ngay cả Hứa Ngôn cũng không ngoại lệ.

Con quái vật kia mấy lần đánh lén không thành, dường như đã mất hết kiên nhẫn.

Nó gầm lên một tiếng giận dữ.

Đồng thời, những vị trí Vô Tâm báo cũng trở nên dồn dập.

Số Cửu cung bát quái liên tục thay đổi, khiến ba người Hứa Ngôn di chuyển như bướm lượn trong hoa.

Đội ngũ được ba người bảo vệ ở giữa tuy không theo kịp bằng mắt thường, nhưng vẫn luôn nắm chặt vũ khí trong tay, cảnh giác nhìn về hướng đã định.

Như vậy có thể đảm bảo trong đội không xuất hiện bất kỳ điểm mù thị giác nào.

Sau khi nghe Vô Tâm báo ra một chuỗi số, trong đầu Hứa Ngôn lóe lên một tia sáng.

Đây không phải là một chuỗi số ngẫu nhiên, mà là một quẻ tượng!

Hơn nữa, sau khi quẻ tượng này kết thúc sẽ là một chuỗi mã loạn, rồi lại lặp lại.

"Đây... sao lại có cảm giác giống như một chương trình đã được cài đặt sẵn vậy nhỉ?" Trong lòng Hứa Ngôn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ.

Anh không rành về máy tính.

Nhưng chương trình vận hành cơ bản của máy tính thì vẫn rất dễ nhận thấy.

Sau mấy lần giao thủ, anh càng chắc chắn hơn về điểm này.

Hình thức tấn công của con quái vật này có quy luật nhất định.

"Tiểu Linh Tử, Khảm thất đao chém Đoài tứ!" Hứa Ngôn đột nhiên hét lớn.

Gần như trùng khớp với tiếng "Khảm thất" của Vô Tâm.

Tiểu Khải Linh không chút do dự mà vung đao.

Một nhát chém chéo lên.

"Phụt" một tiếng vang lên.

Lần này giống như đâm vào nơi mềm mại hơn.

Âm thanh và cảm giác đều khác.

"Gào!" Lại một tiếng gầm trầm thấp.

Lần này trong âm thanh dường như có thêm vài phần đau đớn.

Nhát đao này của Tiểu Khải Linh gần như đã dự đoán được vị trí con quái vật sẽ xuất hiện.

Cậu cũng tránh được lớp vảy đồng trên người nó, đâm vào phần được bảo vệ bên trong.

"Mùi gì mà thối thế!" Vô Tâm không buồn báo điểm nữa, bịt mũi nôn khan.

Ngay cả Nhạc Khỉ La cũng che miệng mũi, ghê tởm liên tục quạt không khí.

"Nhát đao này không tệ, cố lên." Hứa Ngôn cổ vũ một câu.

Bây giờ anh đã có bảy phần chắc chắn sẽ trừ khử được con quái vật kia.

“Ngôn gia, con quái vật đó chạy rồi.” Vô Tâm lúc này mới hoàn hồn, nhìn quanh một lượt nhưng không thấy gì nữa.

Cậu ta chỉ có thể ủ rũ nói với Hứa Ngôn.

Lại cúi đầu, chờ Nhạc Khỉ La mắng mỏ.

“Không sao, cú vừa rồi nó bị thương không nhẹ, lát nữa sẽ quay lại thôi.” Hứa Ngôn lại nhìn Hắc Bạch Vô Thường.

Hai huynh đệ dường như bị dọa đến ngẩn người, mãi đến khi bị binh sĩ bên cạnh đẩy một cái mới tỉnh lại.

Thấy ánh mắt dò hỏi của Hứa Ngôn, lúc này mới gật đầu.

“Đúng vậy, thứ đó bây giờ đã không còn ở đây.” Bọn họ cảm nhận được, ánh sáng bị che khuất trong bóng tối đã xuất hiện trở lại.

Điều này cho thấy, bọn họ tạm thời an toàn.

“Đi thôi, con đường phía trước còn rất xa.” Hứa Ngôn lại đi đầu, bên cạnh là Vô Tâm.

Nhạc Khỉ La thì dẫn Hắc Bạch Vô Thường đi cuối cùng.

Tiểu Khải Linh thì di chuyển hai bên đội hình, sẵn sàng ứng phó bất cứ lúc nào.

Khi đi vòng qua quảng trường nhỏ, Hứa Ngôn liếc nhìn chiếc quan tài bằng đồng.

Xích sắt đã ngừng lắc lư từ lâu.

Nhưng anh lại cảm thấy, thứ bên trong dường như đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình.

Vượt qua quảng trường nhỏ, đoàn người đi thêm hơn một trăm mét nữa thì thấy vách đá đối diện.

Trên đường đi, họ còn đi qua một cụm kiến trúc nhỏ.

Trông rất giống các cơ quan như phủ nha.

Còn có cả cổng chào rất cao.

Càng quỷ dị hơn là, bên trong các tòa nhà thấp thoáng bóng người, dường như có người!

Tiểu Khải Linh đi dạo một vòng, sau đó quay lại nói: "Bên trong toàn là những tượng đá." "Có quan viên và thị tòng, binh lính, dường như đang tái hiện lại cảnh làm việc lúc bấy giờ." Hứa Ngôn gật đầu: "Trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, cũng có số lượng lớn binh mã dũng bồi táng." "Chủ nhân ngôi mộ Tần này, chắc cũng đã dùng tượng đá để tuẫn táng." "Hy vọng ở dưới lòng đất, cũng sẽ tiếp tục cuộc sống như khi còn sống." Anh còn đích thân qua xem một chút.

Trong quần thể mộ táng, ngoài việc tái hiện lại cảnh sinh hoạt, không có bất kỳ đồ tùy táng nào khác.

Ngược lại, sách trên bàn của tượng đá, thẻ tre trong tay, đều là thật.

Hứa Ngôn không tự ý chạm vào.

Trải qua bao nhiêu năm xâm thực và mục nát, những thứ đó chỉ cần chạm vào là sẽ tan thành tro bụi.

Anh chậm rãi lùi ra ngoài, không gây ra thêm luồng khí nào.

Những sách và thẻ tre này nếu có thể mang ra ngoài, cũng có giá trị khảo cổ rất quan trọng.

Chỉ là, điều đó đã định là không thể.

"Đi thôi." Anh nói đơn giản một câu, rồi lại dẫn đội ngũ tiếp tục tiến lên.

Đến dưới vách đá đối diện.

Liền thấy một con đường hầm rộng khoảng năm mét.

Bên trong tối đen như mực, chưa đầy nửa mét đã không thấy gì.

Hắc Bạch Vô Thường và Vô Tâm đều không đưa ra bất kỳ cảnh báo nào.

Điều này cho thấy trong đường hầm có thể có cơ quan, nhưng sẽ không có quái vật.

"Lý Song, mang đồ qua đây." Phá giải cơ quan, vẫn nằm trong khả năng của Hứa Ngôn.

Cơ quan trong đường hầm, chủ yếu là ám khí, đá rơi, tường khép lại, và sàn lật.

Thứ Hứa Ngôn nhận từ tay Lý Song, chính là máy dò cơ quan đã được anh cải tiến.

Tục gọi là "đá hỏi đường".

Đường hầm rộng năm mét, một viên đá hỏi đường không đủ.

Mấy người lính bước tới, đứng thành một hàng bên cạnh anh.

Chương 180

Mấy người đồng thời lăn đá hỏi đường ra.

Đó là những quả cầu được đúc bằng sắt nóng chảy.

Rỗng ruột, trong quá trình lăn, sẽ bắn ra những thứ giống như xúc tu từ bên trong.

Với tốc độ cao, lực này sẽ đâm vào các phiến đá hoặc gạch bên cạnh.

Nếu phía sau có cơ quan, sẽ bị kích hoạt.

"Đây chính là sức mạnh của công nghệ." Hứa Ngôn cười nói đùa một câu.

Thực ra, trí tuệ của người xưa không thể xem thường.

Rất nhiều kỹ thuật cổ xưa đã thất truyền, với công nghệ hiện nay, hoàn toàn không thể phục chế lại được.

Kiếm của Việt Vương Câu Tiễn chính là ví dụ nổi tiếng nhất trong số đó.

Đá hỏi đường lăn ngày càng nhanh.

Sâu trong đường hầm, liên tục vang lên tiếng xúc tu va vào gạch đá.

Mãi đến khi đá hỏi đường bị chặn lại, dừng lại, vẫn không có cơ quan nào bị kích hoạt.

"Anh Ngôn, trong đường hầm này, có phải không có cơ quan không?" Nhạc Khỉ La được bố trí bọc hậu, không dám tự ý rời đi, chỉ có thể hét lớn hỏi.

"Chưa chắc, đây chỉ là một phương pháp." "Phía trên, anh vẫn

chưa thử.” Phía trên mà Hứa Ngôn nói, là chỉ trần của đường hầm.

Có một loại cơ quan, từ các lỗ trên trần, bắn xuống những tia hồng ngoại mắt thường không nhìn thấy được.

Một khi có vật cản, sẽ lập tức kích hoạt cơ quan.

Đây là một phương pháp bảo an thường thấy ở các bảo tàng, phòng thí nghiệm và những nơi quan trọng khác trong thời hiện đại.

Nhạc Khỉ La nghe hiểu lơ mơ, nhưng cũng không hỏi thêm.

Đường hầm này rộng năm mét, cao tám mét, tương đương với chiều cao của một tòa nhà ba tầng.

Một đám người đứng ở lối vào, đều trông có chút nhỏ bé.

“Ngôn gia, phía trên làm sao xem đây?

Chúng ta không mang thang.” Lý Song cảm thấy hơi khó xử.

Sớm biết vậy, nên mang theo cả đại đội công binh tới.

Ít nhất trong tay họ mới có dụng cụ thuận tiện.

“Không cần thang.” Hứa Ngôn lắc đầu.

Anh giơ đèn pin cường quang lên.

Trên trần đường hầm, kinh ngạc rủ xuống từng cây cột đá.

Giống như những thạch nhũ hình thành tự nhiên.

Trong một công trình nhân tạo, với kết cấu mỹ học và lực học nghiêm ngặt, đột nhiên xuất hiện thứ không hài hòa như vậy.

Trông nó càng thêm một vẻ âm u quỷ dị.

Những người khác nhìn thấy, cũng không khỏi lạnh sống lưng.

Trong đầu họ, gần như đồng thời hiện ra một hình ảnh.

Khi họ xếp thành hàng một, đi trong đường hầm, những cột đá

trên đầu đột nhiên rơi xuống.

Có người bị đâm thành sàng, có người bị cắt thành mấy đoạn.

Cảnh tượng máu me đó, gần như hiện ra trước mắt.

“Ngôn gia, không lẽ anh định... bay lên sao?” Vô Tâm không nhịn được hỏi một câu.

Hứa Ngôn lại quay đầu nói với Nhạc Khỉ La: “Tiểu La nhi, cho tất cả chỉ khôi lỗi bay lên trên đó, anh muốn xem tình hình cụ thể của các cột đá.” Vô số chỉ khôi lỗi bay lên, dày đặc bay về phía những cột đá.

Hắc Bạch Vô Thường trợn to hai mắt, kinh ngạc nhìn Nhạc Khỉ La bên cạnh.

Bọn họ vốn nghĩ, thân thủ của Hứa Ngôn đã rất thần quỷ khó lường.

Không ngờ, cô bé tinh xảo như búp bê sứ này, lại cũng có thủ đoạn quỷ dị như vậy.

Hai huynh đệ lặng lẽ lùi về sau một bước.

“Còn lùi nữa, bị con quái vật kia lôi đi ăn thịt, tôi không cứu đâu.” Nhạc Khỉ La lạnh lùng cảnh cáo một câu.

Cô cũng muốn ở bên cạnh anh Ngôn, không muốn phải trông chừng hai gã đàn ông vô dụng này.

Chỉ là cô cũng biết đại cục làm trọng, chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn.

Hắc Bạch Vô Thường lập tức không dám động đậy nữa.

Cô bé trước mắt tuy trông âm u, nhưng dù sao cũng là người của mình.

Nhưng con quái vật bên ngoài kia, là thật sự sẽ lấy mạng người.

Nên chọn thế nào, bọn họ tự mình cũng rất rõ.

Chỉ khôi lỗi bay gần tới các cột đá.

Hứa Ngôn thấy trên mỗi cột đều điêu khắc những hoa văn khác nhau.

Quả nhiên, đây không phải hình thành tự nhiên.

Mà là sau khi điêu khắc xong, mới được lắp đặt lên.

Nhưng nhìn vào gốc của các cột đá, lại thấy nó cắm sâu vào trong núi.

Thậm chí còn hòa làm một với thân núi, chẳng trách trông giống như tự nhiên sinh thành.

Hứa Ngôn nhìn những hoa văn trên các cột đá, nhìn rất lâu.

Anh không nói, không ai lên tiếng làm phiền.

Ước chừng hơn nửa tiếng sau, Hứa Ngôn mới hít một hơi thật sâu.

"Người thiết kế cơ quan, quả nhiên tâm tư tinh xảo, thủ đoạn độc ác." Anh quay người, bảo Lý Song lấy giấy bút, rồi nhanh chóng phác họa.

Hoa văn trên mỗi cột đá rất đơn giản.

Chỉ là một vài hình mây gió sấm sét, núi đá chim thú.

Trông chúng giống như những hoa văn trang trí cho cột đá.

Thực ra, mỗi hình vẽ đều đại diện cho một mật mã số.

Người thiết kế cơ quan đã sớm tính đến việc đạo mộ giả sẽ đi phía trên để tránh cơ quan.

Họ sẽ dùng những công cụ leo trèo như phi trảo.

Vì vậy, các cột đá phía trên cũng được thiết lập theo một thứ tự mật mã khác nhau.

Một khi người đi qua móc phi trảo hoặc dây thừng theo thứ tự sai, sẽ kích hoạt cơ quan.

Nếu anh không đoán sai, bên trong các cột đá và phía trên đường hầm, đều được đổ đầy lưu ly hỏa du.

Một khi kích hoạt cơ quan, tất cả mọi người sẽ bị hỏa du thiêu thành tro, không còn xương cốt!

Cả con đường hầm dài hơn năm mươi mét.

Phía trên chi chít những cột đá, phải có đến hai ba trăm cây.

May mà hoa văn trên mỗi cột đều là đơn nhất.

Chương 181

Hứa Ngôn phác họa đại khái tất cả hoa văn của các cột đá, chuẩn bị giải mã mật mã trên đó.

Tiểu Khải Linh đột nhiên nói: "Anh Ngôn, để tôi thử." Nhạc Khỉ La ở phía sau hét lên: "Cậu có được không đấy!

Còn thử nữa, lỡ thử sai, cậu gánh à?" Tiểu Khải Linh mấp máy môi, không nói được gì.

Hứa Ngôn lắc đầu.

Con bé này quản Tiểu Khải Linh chặt quá.

Nó vừa mở miệng, Tiểu Khải Linh đã như chuột thấy mèo.

Chẳng còn chút khí thế nào của cao thủ đỉnh cao sau này.

"Không sao, Tiểu Linh Tử cũng là gia học uyên thâm, để cậu ấy làm, anh yên tâm." Hứa Ngôn tuy cần Tiểu Khải Linh trung thành với mình, nhưng cũng không muốn Nhạc Khỉ La áp chế cậu quá mức.

Tiểu Khải Linh đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Hứa Ngôn.

Cậu vẫn luôn không được Trương gia công nhận, thậm chí còn bị truy sát suốt đường.

Chỉ có Hứa Ngôn bảo vệ cậu, huấn luyện cậu, cho cậu cơ hội, dẫn cậu đi rèn luyện.

Thậm chí, còn giao cho cậu một cơ hội quan trọng như vậy.

Sự tín nhiệm này, liên quan đến tính mạng của mấy chục người ở đây.

Nó nặng trĩu, nhưng cũng khiến trái tim băng giá của cậu dần mềm

lại rất nhiều.

“Nếu anh Ngôn đã nói vậy, thì cậu thử đi.” Nhạc Khỉ La nói như ban ơn.

Rồi lại giơ nắm đấm nhỏ lên uy hiếp: “Nếu cậu làm hỏng, cẩn thận tôi đánh cậu!” Tiểu Khải Linh im lặng, nhưng gật đầu thật mạnh.

Cậu nhận lấy bản vẽ từ tay Hứa Ngôn, nhanh chóng lướt qua một lượt.

“Anh Ngôn, mật mã này hình như tôi đã từng thấy ở đâu đó.” Tiểu Khải Linh nhíu mày.

“Chỉ là tôi còn cần xác định một vài thứ.” “Có thể cho tôi mượn chỉ khôi lỗi của chị Nhạc dùng một chút không?” “Cậu muốn dùng thế nào, nói!” Nhạc Khỉ La vẫn luôn ở bên cạnh vểnh tai nghe, lập tức giành trả lời.

“Tôi cần chỉ khôi lỗi bay đến cuối đường hầm, xem thử cánh cửa đối diện trông như thế nào.” Lời Tiểu Khải Linh vừa dứt, Nhạc Khỉ La liền tùy ý phất tay.

Những chỉ khôi lỗi đang lượn lờ xung quanh, lại bay về phía sâu trong đường hầm.

Rất nhanh, hình dạng của cánh cửa cũng được vẽ ra.

Đó là hai cánh cửa đồng khổng lồ.

Tiểu Khải Linh nhìn thấy khoảnh khắc đó, mắt liền đờ ra.

Ngây ngốc, dường như hồn đã bay đi đâu mất.

“Tiểu Linh Tử, nghĩ gì thế?

Có phải giải không ra không?” Nhạc Khỉ La gọi một tiếng, mới khiến cậu hoàn hồn.

“Không có gì, tôi nghĩ... tôi biết cách phá cơ quan này rồi.” Tiểu Khải Linh lảng tránh câu hỏi vừa rồi.

Nhưng Hứa Ngôn đã nhìn ra manh mối.

Cửa đồng.

Lẽ nào, có liên quan gì đến cánh cửa ở núi Trường Bạch kia?

Nếu không, tại sao Tiểu Khải Linh nhìn thấy lại trở nên thất thần như vậy.

Bí mật trường sinh của Trương gia, có liên quan đến nước Tây Vương Mẫu và thiên thạch.

Mà trong lịch sử An Lạc, cũng không thiếu người tìm kiếm trường sinh.

Trong đó, việc Long Vương tìm kiếm trường sinh có quy mô lớn nhất.

Chẳng lẽ, các quân chủ Đại Việt qua các thời đại, trong quá trình đó, cũng đã phát hiện ra bí mật của cửa đồng?

Trong đầu Hứa Ngôn thoáng qua vô số ý nghĩ.

Anh bình tĩnh nhìn Tiểu Khải Linh, nhưng không có ý định dò hỏi.

Nếu Tiểu Khải Linh muốn nói, không cần hỏi gì cả.

“Tiểu Linh Tử, cơ quan này phải phá thế nào?” Hứa Ngôn cố ý hỏi một câu.

“Sự sắp xếp của các hoa văn phía trên, phải tương ứng với các đinh tán trên cửa đồng.” “Anh Ngôn, anh xem, núi, sông, mây, mù, hoa cỏ, chim thú, quy luật sắp xếp chính là hàng ngang và cột dọc của các đinh tán.” Qua lời giải thích của cậu, những hoa văn vốn trông vô quy luật, lập tức trở nên rõ ràng.

Ngay cả Nhạc Khỉ La nhìn những hoa văn đó, cũng có thể giải đọc được mật mã bên trong.

“Tiểu Linh Tử, được đấy.” Hứa Ngôn tán thưởng xoa đầu cậu.

Hơi ấm từ lòng bàn tay áp lên đỉnh đầu, khiến khóe miệng Tiểu Khải Linh hơi giật.

Dường như, đang cố gắng vẽ ra một đường cong hướng lên.

“Vậy thì lộ trình di chuyển, hẳn là thế này.” Hứa Ngôn nhanh chóng vẽ ra một lộ trình trên bản đồ.

Sự sắp xếp của lộ trình này, dường như là hai tinh đồ.

Lần lượt là chòm sao phương Nam, và chòm Tham phương Tây.

Anh sững người.

Trong ngôi mộ nhà Đường lần trước, lộ trình cơ quan của đường hầm, cũng là một tinh đồ.

Là chòm Dực phương Nam.

Chẳng lẽ, người thiết lập cơ quan này, cũng là sư xuất đồng môn, cùng một mạch truyền thừa?

Tuy nhiên, bây giờ không phải lúc nghiên cứu những chuyện này.

Trước tiên hoàn thành nhiệm vụ này đã, rồi hãy nói những chuyện khác.

“Anh Ngôn, lộ trình là do tôi tính ra, cứ để tôi đi dò đường.” Tiểu Khải Linh tự mình xung phong, muốn đi đầu.

Hứa Ngôn vừa định nói, đã bị cậu cắt ngang.

“Tôi người nhỏ, thân nhẹ, cho dù lộ trình có sai, khả năng ứng biến cũng mạnh hơn người thường.” “Cứ để tôi đi.” Hứa Ngôn nghe cậu nói vậy, lời từ chối không thể nói ra.

Đã tin tưởng, thì nên tin tưởng đến cùng.

"Được, cậu đi đi." Hứa Ngôn không nói nhiều.

Chỉ dùng ánh mắt cổ vũ nhìn Tiểu Khải Linh, vỗ mạnh lên vai cậu.

Trần nhà cao tám mét, những cột đá rủ xuống khoảng một mét.

Nhưng với độ cao bảy mét, muốn ném dây thừng lên cũng không phải chuyện dễ dàng.

May mà Hứa Ngôn từ chỗ Hoắc Tam Nương, lấy được một lô súng bắn đinh.

Hiệu quả cố định thậm chí còn tốt hơn nhiều so với phi trảo dây thừng.

Tiểu Khải Linh đeo trên người bảy tám cái, đủ để đi qua đi lại đường hầm hai lần.

Cậu nhanh chóng đi qua được một phần ba.

Vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Hứa Ngôn nhìn không chớp mắt, sẵn sàng lao lên cứu viện nếu có chuyện.

Khi đi qua hơn nửa đường, chỉ còn vài bước nữa, dị biến đột nhiên xảy ra.

Cây cột đá tiếp theo cần chịu lực, khi súng bắn đinh bắn ra, đột nhiên gãy.

Phần gốc còn lại, chỉ chưa đầy hai mươi centimet.

Chương 182

Cho dù Tiểu Khải Linh nhỏ con, khinh công giỏi có thể đu qua.

Nhưng những người phía sau muốn đi qua bước này, lại rất khó.

Tiểu Khải Linh dừng lại ở bước trước, có chút do dự quay đầu nhìn lại.

Chỉ khôi lỗi vẫn luôn đứng trên vai cậu, đột nhiên truyền ra giọng nói của Nhạc Khỉ La.

"Tiểu Linh Tử, đi tiếp đi.

Một cây cột đá mà làm khó được cậu à?" "Chị Nhạc, tôi có thể qua, nhưng mọi người..." Tiểu Khải Linh trong lòng rất bực bội.

Việc dò đường quan trọng như vậy, Hứa Ngôn giao cho cậu, lại bị cậu làm hỏng.

Chẳng lẽ mọi người phải bị kẹt ở đây, hoặc là công cốc trở về sao?

"Tiểu Linh Tử, đi đi, có anh ở đây, sợ gì?" Giọng nói của Hứa Ngôn cũng truyền ra từ chỉ khôi lỗi.

Giọng anh kiên định hữu lực, khiến Tiểu Khải Linh tự tin một cách khó hiểu.

Đúng vậy.

Còn có anh Ngôn ở đây mà!

Trước đây, sau lưng cậu có cha mẹ.

Sau này, sau lưng cậu, vẫn có một chỗ dựa vững chắc mới.

"Được, tôi biết rồi." Tiểu Khải Linh không nói nhiều.

Cậu tháo sợi dây thừng còn lại trên súng bắn đinh, móc vào cây cột đá gãy.

Lại lấy ra một khẩu súng bắn đinh khác, nhắm vào cây cột đá tiếp theo.

Nắm chặt dây thừng, đu về phía bên kia.

Vài phút sau, Tiểu Khải Linh nhẹ nhàng đáp đất.

Cậu đã tự mình chứng thực sự an toàn của lộ trình này.

"Anh Ngôn, tôi qua rồi." Tiểu Khải Linh thở ra một hơi dài.

Lời nói nhẹ nhàng, nhưng một trái tim đã ổn định trở lại.

"Rất tốt, Tiểu Linh Tử, làm rất tốt!" Hứa Ngôn không tiếc lời khen ngợi.

Tiếp theo, là để mọi người lần lượt đi qua đoạn đường hầm này bằng những sợi dây thừng đã được thiết lập.

Người thứ hai đi qua, là Lý Song.

Khả năng phản ứng của anh, trong đám người này, chỉ sau Hứa Ngôn và vài người khác.

"Lý Song, khi đi qua cây cột đá đó, nhớ phải đu qua." "Từ đó lại chuyển sang cây cột đá tiếp theo, quá trình này nếu không đi, vẫn sẽ kích hoạt cơ quan." Lời của Hứa Ngôn, không chỉ nói cho Lý Song nghe, mà còn nói cho những người khác.

Vô Tâm thì không sao.

Dù sao cũng đã bị ép mang xuống rồi, thì cứ đi theo một chuyến.

Nhưng trong lòng Hắc Bạch Vô Thường lại không cam tâm.

Bọn họ vốn thần phục Hứa Ngôn, cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ nhất thời.

Về độ trung thành, chưa được ba phần.

Sao lại có thể vì Hứa Ngôn mà đánh cược cả tính mạng của mình.

“Tôi khuyên hai người, nên dẹp bớt tâm tư của mình đi.” Hoàng Lang không biết từ lúc nào đã mò đến bên cạnh hai người.

Hắn sớm đã nhìn ra hai người này không phải cùng một giuộc, bốn con mắt cứ đảo lia lịa.

Đầy đầu tâm tư.

Vì vậy mới cố ý mò sang, cảnh cáo một chút.

“Ngôi mộ này bây giờ đến cửa đầu tiên còn chưa vào, đã gặp phải loại quái vật như vừa rồi, và cơ quan nguy hiểm như hiện tại.” “Theo Ngôn gia, mới có cơ hội thuận lợi ra ngoài.” “Nhưng nếu hai người muốn chết, cũng chết xa ra một chút, đừng liên lụy chúng tôi.” Hắc Vô Thường trợn mắt: “Ngươi có ý gì?” Hoàng Lang lại ném cho hắn một bóng lưng, thong thả bỏ đi.

Khi Lý Song đi qua, mọi người vẫn toát mồ hôi hột.

May mà quá trình có kinh mà không hiểm, cũng đã bình an đến được đối diện.

Tiếp theo mọi người lần lượt đi qua đường hầm.

Chỉ còn lại Hắc Bạch Vô Thường, và Nhạc Khỉ La ở lại cuối cùng.

Bạch Vô Thường nhìn Nhạc Khỉ La một cái, định nói lại thôi.

“Nhìn tôi làm gì, qua đi!” Nhạc Khỉ La có chút không kiên nhẫn.

Cô lại không phải nha hoàn của hai người này, sớm đã phát phiền vì phải trông chừng bọn họ.

“Không...” Bạch Vô Thường thở dài, ra hiệu cho Hắc Vô Thường.

Hắn quyết định mình qua trước, cũng để có thể đón Hắc Vô Thường bên kia.

Ngay khi hắn đến cây cột đá gãy, vì tâm tư hoảng hốt, trực tiếp đu sang cây cột đá tiếp theo, mà không hề đi qua cây cột đá gãy.

Đợi khi hắn phản ứng lại, muốn đổi hướng thì đã muộn.

Mắt thấy cơ quan hỏa du sắp bị kích hoạt, hắn sẽ bị thiêu thành tro, không còn xương cốt.

Bạch Vô Thường nhắm chặt mắt, bên tai cũng truyền đến tiếng hét xé lòng của Hắc Vô Thường.

"Anh!" Gió rít bên tai.

Bạch Vô Thường đột nhiên cảm thấy mình bị một lực cực mạnh kéo đi, đu sang một hướng khác.

Sau khi liên tiếp đổi hướng vài lần, mũi chân hắn chạm đất.

"Được rồi, không sao rồi." Giọng Hứa Ngôn vang lên bên tai.

Bạch Vô Thường ngập ngừng mở mắt, lúc này mới phát hiện, hắn đã đến được phía đối diện đường hầm.

"Ngôn gia vừa cứu anh đó." Lý Song thấy hắn ngẩn người, bèn nhắc nhở một câu.

Bạch Vô Thường lúc này mới phản ứng lại.

Hắn vừa đi một vòng trước quỷ môn quan, có thể an toàn đáp đất, là Hứa Ngôn đã cứu hắn.

Mà khi hắn định mở miệng, Hắc Vô Thường cũng đã vội vã qua được đường hầm.

Vừa đáp đất, liền kéo hắn xem xét không ngừng.

"Anh, anh không sao chứ?

Có bị thương ở đâu không?" Bị xen ngang như vậy, lời cảm ơn của Bạch Vô Thường cũng không nói ra được.

Mà Hứa Ngôn, đã đi xem hai cánh cửa đồng kia.

Dường như không hề để tâm đến chuyện vừa rồi.

Nhạc Khỉ La cũng theo tới, nhìn Bạch Vô Thường với vẻ mặt không tốt nói: "Hừ, không giúp được gì thì thôi, còn suýt nữa liên lụy đến anh Ngôn." "Nói cho các ngươi biết, còn có lần sau, tôi không ngại để hai huynh đệ các ngươi, biến mất không tiếng động trong ngôi mộ này!" Giọng cô đè rất thấp, rất nhỏ.

Dường như chỉ có hai huynh đệ họ nghe thấy.

Nói xong, cô quay người đi về phía Hứa Ngôn.

Bạch Vô Thường trầm ngâm một lát, hỏi: "Vừa rồi, ngươi có thấy anh ta cứu ta thế nào không?" "Anh ta... tốc độ anh ta quá nhanh, ta không thấy rõ." Hắc Vô Thường rõ ràng là không muốn nói, tùy tiện tìm một lý do.

Bạch Vô Thường nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thấu tâm tư của hắn.

"Được rồi được rồi, ta nói." Hắc Vô Thường bất đắc dĩ nói: "Anh ta đi ngược lại lộ trình, ép ngươi trở về vị trí ban đầu, rồi lại dẫn ngươi đi qua mấy cây cột đá phía sau, mới đáp đất." Bạch Vô Thường im lặng, khi nhìn lại bóng lưng của Hứa Ngôn, ánh mắt lại vô cùng phức tạp.

Chương 183

Cửa đồng không có cơ quan gì.

Nhưng tảng đá chốt cửa phía sau lại hơi khó giải quyết.

Tảng đá đó ít nhất cũng nặng cả ngàn cân.

Một khi đã chốt cửa, trừ khi dùng thuốc nổ, nếu không gần như không thể mở được.

Tuy nhiên, điều này cũng không làm khó được Hứa Ngôn.

Anh vẫn dùng chỉ khôi lỗi luồn vào khe cửa.

Cẩn thận xem xét tảng đá chốt cửa phía sau.

Đây không phải là cánh cửa ngoài cùng của mộ đạo, nên tảng đá chốt cửa được sử dụng cũng khác.

Cơ quan cũng không phải là loại dùng một lần.

Rãnh bên dưới tảng đá đó, còn có một thiết bị đẩy ngược.

Dường như còn có thể đẩy tảng đá quay trở lại.

"Lạ thật, không phong cửa, vậy lăn tảng đá này xuống có ý nghĩa gì?" Hoàng Lang không đoán ra được những khúc mắc bên trong.

"Tôi nghĩ, đây hẳn là hậu thủ mà những người thợ xây dựng ngôi mộ này năm xưa đã để lại cho chính mình." Hứa Ngôn mạnh dạn phỏng đoán.

"Hậu thủ?" Hoàng Lang nghĩ ngợi: "Cho dù là vậy, cũng nên là một đường hầm thông ra thế giới bên ngoài." "Thiết lập một cơ chế mở cửa ngược như vậy, thì tính là hậu thủ gì?" Hắn nói rồi, chợt hiểu ra: "Chẳng lẽ, con đường chúng ta đang đi, không phải là thông đến chủ mộ, mà là đường ra ngoài?" Lời hắn còn chưa dứt, đã bị Nhạc

Khỉ La gõ một cái vào đầu.

“Nói bậy bạ gì đó?

Ngoài con đường hầm này ra, ngươi có thấy đường nào khác không?” “Sao ngươi không nói, nơi chúng ta vừa ở chính là chủ mộ thất?” Cô tuôn ra một tràng như súng liên thanh.

Cuối cùng mới chậm rãi nói: “Với lại, đá chốt cửa, là để phong cửa bên trong.

Đá ở bên ngoài, phong cửa cái gì?

Ngu!” Hoàng Lang bị mắng đến cúi đầu im lặng.

Sớm biết vậy, hắn đã không nhanh miệng như thế.

“Đừng cãi nữa, biết cánh cửa này còn có thể mở, là được rồi.” “Chỉ là cơ quan điều khiển ở đâu, chúng ta vẫn phải tìm kỹ.” Hứa Ngôn bảo Nhạc Khỉ La nhét thật nhiều chỉ khôi lỗi vào bên trong.

Ngoài việc tìm cơ quan điều khiển, quan trọng hơn là phải thăm dò rõ tình hình bên trong trước.

Phía bên kia đường hầm, là một không gian rộng lớn tương tự như bên này.

Chỉ là những thứ được đặt bên trong, khiến Nhạc Khỉ La nhìn thấy, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Hứa Ngôn nghiến chặt răng.

Sau khi đến thế giới loạn lạc này, anh cũng từng thấy cảnh đạn pháo bay rợp trời, núi thây biển máu.

Nhưng, so với cảnh tượng đang thấy bây giờ, lại là muỗi so với voi.

Trong không gian đối diện, khắp nơi là những bóng đen thấp

thoáng.

Chỉ khôi lỗi bay đến gần, mới có thể thấy đó là những xác khô nhe nanh múa vuốt đáng sợ.

Mỗi xác khô đều đang quỳ, mặt hướng về một cái đài ở trung tâm.

Từ đốt sống cổ sau lưng, đâm vào một cây cọc gỗ thô to.

Chính là đóng đinh người sống sờ sờ xuống đất.

Những vệt máu dày đặc trên mặt đất, sau khi khô lại, cũng gần như ngập đến eo của họ.

Những người đó, có lớn có nhỏ, có già có trẻ, có nam có nữ.

Rõ ràng là cấu thành của một quần thể xã hội hoàn chỉnh.

Đây chính là... lê dân bách tính.

Tần Thủy Hoàng, đã dùng tượng đất thay thế người sống để tuẫn táng.

Nhưng trong ngôi mộ Tần này, lại dùng người sống.

Nhìn lướt qua, toàn bộ không gian đều là những xác khô như vậy.

Không biết rốt cuộc có mấy ngàn, mấy vạn thi thể.

Lúc tuẫn táng năm xưa, cảnh tượng sẽ thảm liệt đến mức nào.

"Anh Ngôn..." Nhạc Khỉ La là một bán nhân bán yêu vô tâm vô tình.

Bây giờ lại càng vượt qua sự tồn tại của đại yêu.

Trừ Hứa Ngôn ra, cô vốn xem mạng người như cỏ rác.

Nhưng khi thấy cảnh tượng trước mắt, vẫn cảm thấy da đầu tê dại.

"Cánh cửa này, có cần mở không?" Cô có chút do dự.

Phía đối diện, là vô số sinh linh chết oan.

Chịu đựng cực hình tàn nhẫn như vậy, bị tra tấn đến chết.

Lại bị phong bế trong nơi thâm sơn không thấy ánh mặt trời này, ngàn trăm năm qua oan hồn lẩn quẩn không đi.

Âm khí phía sau cửa nồng đậm đến mức, chính Nhạc Khỉ La cũng phải lùi ba bước.

Cô lại không nhịn được quay đầu, nhìn về phía con đường đã đi qua.

Trên quảng trường bên ngoài, còn có một chiếc quan tài đồng bị phong ấn.

Nếu âm khí bên này ào ạt tuôn ra, vậy thì...

Cô không dám nghĩ tiếp, chỉ có thể cầu cứu nhìn Hứa Ngôn.

Hoàng Lang cũng cực kỳ nhạy cảm với âm khí, hắn không ngừng rùng mình.

E dè nhìn cánh cửa đồng.

Tuy chưa biết phía sau có gì, nhưng trực giác đã mách bảo hắn, một khi cánh cửa này mở ra, sẽ gây ra hậu quả rất khủng khiếp.

"Mở cửa ngay lập tức là không thể, khí bên trong, phải từ từ xả ra." Hứa Ngôn đương nhiên sẽ không lỗ mãng như vậy.

Anh vẫn để Nhạc Khỉ La điều khiển chỉ khôi lỗi, tìm cơ quan mở cửa ở cửa.

Sau đó bắt đầu lấy đồ từ túi Càn Khôn ra.

Đương nhiên, anh đã mượn ba lô dã ngoại để che giấu.

Bí mật về túi Càn Khôn, ngoài Tiểu Khải Linh và Lý Song là tâm phúc, những người còn lại hoàn toàn không biết.

Vì vậy, khi anh lấy ra bàn thờ, lư hương từ trong ba lô, mắt của Vô Tâm và Hắc Bạch Vô Thường gần như muốn rớt ra ngoài.

“Anh Ngôn, anh đây là, muốn siêu độ vong hồn?” Nhạc Khỉ La có chút cạn lời.

Xác khô bên trong đâu chỉ ngàn vạn.

Vong hồn nhiều như vậy, cho dù mệt chết Hứa Ngôn, cũng không siêu độ hết được.

Hơn nữa, bị giam cầm nhiều năm như vậy, oán khí tích tụ không ít.

Sao có thể dễ dàng siêu độ như vậy.

“Anh là tiên lễ hậu binh.” Hứa Ngôn thản nhiên nói.

Anh tuy hiểu âm dương bí thuật.

Nhưng anh không phải hòa thượng đạo sĩ, cũng không phải thầy phong thủy.

Chương 184

Vì vậy, thủ đoạn khó tránh sẽ quyết liệt hơn một chút.

Nói được thì tốt, nói không được, anh cũng không có nhiều thời gian để lãng phí ở đây.

“Vậy, em dùng dẫn hồn thuật giúp anh?” Mắt Nhạc Khỉ La sáng lên, đột nhiên nghĩ ra một cách.

“Không được, em đã mở quỷ môn một lần rồi, anh biết, cái giá em phải trả không nhỏ.” Hứa Ngôn lại trực tiếp lắc đầu từ chối.

Lần trước, chỉ là tìm một vong hồn từ quỷ môn quan.

Bây giờ, là phải nhét hàng ngàn hàng vạn cô hồn dã quỷ vào.

Một thế giới có quy tắc của một thế giới.

Nhạc Khỉ La nói cho cùng, cũng chưa thoát khỏi lục đạo luân hồi, vẫn phải chịu sự ràng buộc giám sát của quy tắc.

Anh không thể nhìn cô liên tục chạm vào những điều cấm kỵ đó, gieo mầm họa lớn hơn cho cô sau này.

Nhạc Khỉ La không nói nữa.

Dù sao, Hứa Ngôn nói thế nào thì là thế đó.

Bất kể là cần cô làm gì, cô đều sẽ vô điều kiện tuân theo.

Nghi thức của Hứa Ngôn rất đơn giản.

Tế bốn phương và trời đất người quỷ thần xong, liền bắt đầu đốt giấy trong chậu đồng.

Đây là đang giao tiếp với vong hồn đối diện, cũng là đang đưa tiền mua đường.

Đơn giản thô bạo, nhưng thường rất hiệu quả.

Chỉ là, đối phương dường như không hề ăn chiêu này.

Tiền giấy vừa đốt lên, không hiểu sao lại có một cơn gió âm thổi tới, nhanh chóng dập tắt.

Đến cuối cùng, thậm chí dùng đuốc đốt, cũng không thể đốt cháy được giấy vàng.

"Cho các ngươi mặt mũi, lại không cần, phải không?" Hứa Ngôn cười lạnh.

Đám oan hồn bị hại chết này, dường như xem tất cả người sống, đều là đối tượng để thù hận.

Bọn họ oán, càng hận.

Dựa vào đâu, mình lại phải chịu số phận như vậy.

Bị đóng đinh sống ở đây, vĩnh viễn chịu sự áp bức thống trị của quân chủ đã chết.

Vĩnh thế không được siêu sinh.

Vì vậy, chút tiền mua đường nhỏ nhoi, hoàn toàn không đủ để dập tắt oán khí của họ.

Thậm chí, xung quanh mọi người, lờ mờ hiện ra những luồng gió âm lượn lờ.

Chỉ là không dám lại gần, chỉ ở xa xa rên rỉ dọa người.

Nhạc Khỉ La vừa nhìn bộ dạng của Hứa Ngôn, liền biết chuyện này đã đổ bể.

Cô mấp máy môi, cuối cùng lại không nói gì.

Lần này Hứa Ngôn lấy ra, lại là một tấm bài gỗ bị sét đánh to bằng đầu người.

Trên đó lưu lại rõ ràng dấu vết bị sét đánh, đốt cháy.

Gần như vừa lấy ra, Nhạc Khỉ La và Hoàng Lang đã hét lên một tiếng, trốn đi thật xa.

"Xin lỗi xin lỗi, tôi quên mất." Hứa Ngôn vội vàng che tấm lôi kích mộc lại.

áy náy nói với hai người.

Tấm lôi kích mộc này, là anh đã bỏ ra một cái giá rất lớn, nhờ quan hệ của Hoắc Tam Nương, mà lấy được từ trong đạo môn.

Nghe nói là trấn sơn chi bảo đã truyền thừa gần ngàn năm.

Cho dù là dùng tiền, cũng không mời được.

Cái giá Hứa Ngôn bỏ ra, cũng là đối phương không thể từ chối.

Vì vậy mới phải nén đau cắt ái, nhường lại cho anh.

Cây đào già bị sét đánh trúng đó, có tuổi đời gần ngàn năm.

Khi còn thiếu mười năm nữa là tròn ngàn năm, đã bị thiên lôi đánh trúng, cắt đứt sinh cơ.

Nghe nói, đêm đó sấm sét vang dội không ngớt.

Đánh suốt đến rạng sáng gà gáy, mới từ từ ngừng lại.

Cây đào to bằng ba người ôm, bị đánh cho đen thui, chỉ còn lại nửa thân cây đổ gục, phần còn lại đều hóa thành tro bụi.

Có thể thấy, lực lôi hỏa chứa trong lôi kích mộc hình thành như vậy, cộng thêm khả năng khu trừ tà ma của gỗ đào, sức sát thương đối với tà ma sẽ khủng khiếp đến mức nào.

Chẳng trách, ngay cả Nhạc Khỉ La đã vượt qua đại yêu, cũng phải lùi ba bước.

Đồng thời, bên trong cửa đồng, đột nhiên truyền đến một trận âm

thanh ồn ào.

Dường như có vô số người đang đau đớn ai oán, gào thét.

Những âm thanh đó hỗn tạp lại với nhau, khiến người nghe da đầu tê dại, một luồng khí lạnh từ sống lưng bò lên, không nhịn được muốn bịt tai lại.

Mà Hứa Ngôn thì cầm lôi kích mộc, đứng ngoài cửa đồng, lạnh lùng nói: "Muốn xé rách mặt với ta?

Các ngươi cùng lên thử xem!" Tiếng ai oán đột ngột dừng lại.

Cả không gian ngoài tiếng hít thở của mọi người, gần như tĩnh lặng không một tiếng động.

Lôi kích mộc trong tay Hứa Ngôn khẽ động, dường như cảm ứng được âm khí nồng đậm, có chút không thể chờ đợi mà muốn phát động.

Anh khẽ vuốt tấm bài lôi kích mộc.

Trên đó có khắc ấn Cửu thiên tê lôi, đánh ra, cho dù là có ngàn năm đạo hạnh, cũng sẽ nguyên khí đại thương.

Càng đừng nói là dùng để đối phó với một đám cô hồn dã quỷ chứa đầy oán khí.

"Anh Ngôn, hay là, để em thử trước?" Nhạc Khỉ La cách xa năm mét, cả người co rúm sau lưng Tiểu Khải Linh, rụt rè nhìn Hứa Ngôn.

Lực lôi hỏa của tấm bài gỗ quá mạnh, cho dù là cô cũng không chịu nổi.

Thấy ánh mắt Hứa Ngôn quét tới, Nhạc Khỉ La lại bổ sung: "Lực oán hận này, đối với em cũng có chút tác dụng." "Chỉ là số lượng quá nhiều, em sẽ bị căng đến nổ tung." Hứa Ngôn nói nốt nửa câu còn lại của cô.

Nhạc Khỉ La không nói gì.

Đây là sự thật.

Số lượng oan hồn bên trong quá lớn.

Cho dù với tu vi hiện tại của cô, muốn hấp thu toàn bộ để hóa thành của mình, cũng là cực kỳ mạo hiểm.

Hứa Ngôn cũng biết, những thứ phía sau cửa đồng, đều là những oan hồn chết oan vô tội.

Lại dùng lôi kích mộc đánh cho hồn phi phách tán, thực sự có chút tàn nhẫn.

Nhưng anh đã dùng chiêu "tiên lễ hậu binh", là bọn họ không chịu tiếp nhận.

Cuối cùng nhận lấy kết cục thế nào, đều là nhân quả mà thôi.

Nhạc Khỉ La gật đầu: "Vậy, anh Ngôn cẩn thận." Sự lo lắng của cô không phải không có lý do.

Hứa Ngôn một lần đánh tan số lượng lớn oan hồn như vậy, cũng không phải chuyện tốt.

"Anh có chừng mực." Hứa Ngôn gật đầu, rồi giơ lôi kích mộc lên.

Chỉ cần anh vận kình, kích phát ra lực lôi hỏa trên tấm bài gỗ.

Chương 185

Dù có cách cửa đồng, những oan hồn bên trong cũng không chịu nổi một đòn này.

Đống giấy vàng trong chậu lửa, đột nhiên bùng cháy dữ dội.

Giấy vàng vốn không thể đốt cháy được, ngọn lửa vọt cao đến nửa trời.

"Hừ, cái gì mà oán khí ngút trời, chẳng qua cũng chỉ là bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh mà thôi." Nhạc Khỉ La lắc đầu.

Quả nhiên là hung sợ ngang, ngang sợ liều mạng.

Khi Hứa Ngôn bày ra tư thế muốn liều mạng, lại có vốn để liều mạng.

Thì ngay cả những oan hồn tưởng như không thể giao tiếp, cũng phải nhận thua vài phần.

Hứa Ngôn liếc thấy cảnh này, động tác trong tay lại không hề dừng.

Miệng niệm Cửu tự chân ngôn, kình lực thông qua lòng bàn tay kích hoạt Cửu thiên tê lôi thuật.

Sau cửa đồng đột nhiên điện quang lóe lên, tiếng ai oán vừa mới lắng xuống lại vang lên.

Thậm chí chấn động đến mức cả ngọn núi cũng rung nhẹ.

Không ngừng có những viên đá nhỏ và cát bụi từ trên đầu rơi xuống.

Hắc Bạch Vô Thường tuy vẫn cố gắng đứng vững, nhưng sắc mặt trắng bệch.

Nhìn lại những người khác bên cạnh, cũng chỉ nửa ngồi trên đất, dùng ba lô che đầu.

Thần tình lại vô cùng trấn định.

Ngay cả trên mặt Tiểu Khải Linh, cũng không thấy một tia hoảng loạn.

Hai người mặt nóng bừng, cũng học theo dáng vẻ của người khác, giơ ba lô lên.

Đợi đến khi mọi thứ bên trong lắng xuống, Nhạc Khỉ La rõ ràng có thể cảm nhận được, luồng âm khí khủng bố sau cửa, đã giảm đi đáng kể.

Hứa Ngôn, cuối cùng vẫn đã hạ thủ lưu tình, không đánh tan tất cả âm hồn đến mức hồn phi phách tán.

"Bây giờ, có thể mở cửa rồi." Hứa Ngôn gật đầu với Nhạc Khỉ La.

"Phần còn lại, vừa hay để em bồi bổ." Mọi người chợt hiểu ra.

Hóa ra, đây mới là cơ hội để anh hạ thủ lưu tình.

"Yên tâm đi, anh Ngôn, em nhất định sẽ không để một hồn thể nào lọt ra ngoài." Nhạc Khỉ La lại nghe hiểu được ý ngoài lời của Hứa Ngôn.

Nếu không có chiếc quan tài đồng ở quảng trường bên ngoài, và thứ đang rục rịch bên trong.

Anh có lẽ thật sự không ngại, tha cho những oan hồn đó một mạng.

Nhưng anh không thể lấy tính mạng của tất cả mọi người ở đây ra mạo hiểm.

Một khi có cá lọt lưới, đánh thức thứ trong quan tài, thả ra ngoài.

Thì tất nhiên sẽ gây ra thương vong nhất định.

Nhạc Khỉ La điều khiển chỉ khôi lỗi, mở cơ quan trong cửa.

Tảng đá chốt cửa từ từ bị đẩy ra, quay trở lại vị trí ban đầu trước khi bị kích hoạt.

Cánh cửa đồng còn lại, vẫn yên lặng đứng sừng sững trước mặt mọi người.

"Ngôn gia, để tôi lắp thuốc nổ." Lý Song bước lên.

Hai cánh cửa này không có lực đẩy mấy ngàn cân, căn bản không thể mở được.

Bọn họ không có loại máy móc hạng nặng đó.

"Tôi thử trước." Hứa Ngôn khởi động cổ tay.

Anh đã rất lâu không thử nghiệm giá trị sức mạnh của mình.

Nếu dùng hết mười thành lực đạo, không biết có thể đẩy nổi cánh cửa đồng này không.

"Ngôn gia, không phải chứ, anh muốn đẩy cánh cửa đồng này ra?" Hoàng Lang kinh ngạc hỏi.

Hắn tuy biết Hứa Ngôn có nhiều thủ đoạn thần quỷ khó lường, nhưng tay không đẩy cánh cửa đá nặng mấy ngàn cân?

Dường như có chút không thể tin nổi.

"Tôi khởi động chút thôi." Bản thân Hứa Ngôn cũng không chắc chắn.

Anh bây giờ thực sự có thể gọi là siêu nhân.

Nhưng đến mức độ nào, cơ hội kiểm tra này không phải đã đến rồi sao.

Sau khi khởi động sơ qua gân cốt, Hứa Ngôn đặt hai tay lên cửa

đồng.

Cảm giác lạnh băng truyền đến từ tay, trong đầu anh đột nhiên vang lên tiếng thông báo của hệ thống. [Ting, túc chủ đã nhận được "Mảnh vỡ Đạo mộ", kích hoạt phần thưởng ngẫu nhiên, rút thưởng một lần.] Hả?

Nhận được mảnh vỡ Đạo mộ?

Hứa Ngôn sững người, không nhịn được thu tay lại, lại cẩn thận quan sát cánh cửa đồng trước mắt.

Nói như vậy, cánh cửa đồng này, quả nhiên có liên quan đến cánh cửa ở núi Trường Bạch ngoài quan ải.

Đừng thấy anh bây giờ chỉ đặt tay lên là đã hoàn thành một trong những nhiệm vụ.

Con quái vật trong bóng tối ở quảng trường phía trước, và đường hầm vừa rồi, không có cửa nào là dễ dàng vượt qua.

Chỉ cần thiếu đi võ lực của Hứa Ngôn, chỉ khôi lỗi của Nhạc Khỉ La, và thuật giải mã của Tiểu Khải Linh, đều có khả năng toàn quân bị diệt.

Nhiệm vụ cấp địa ngục này, vẫn chưa kết thúc.

"Anh Ngôn, sao vậy?" Nhạc Khỉ La bước tới, hiểu lầm hành động thu tay của Hứa Ngôn.

Tưởng rằng anh không đẩy được cửa, lại không có lối thoát.

"Anh xem, em cũng không đẩy nổi, hay là hai chúng ta cùng thử?" Cô đặt tay lên cửa đồng, ra vẻ muốn đẩy.

"Không có, anh chỉ nhớ ra một chuyện." Hứa Ngôn cười khổ lắc đầu, lảng qua chủ đề này.

"Em đừng làm anh phân tâm, xuống dưới đợi anh đi." Anh chuẩn

bị rút thưởng trước, lỡ như có thể giúp anh mở cửa đồng, thì không gì tốt bằng.

Trên bảng điều khiển hệ thống, xuất hiện một thiết bị rút thưởng hình vòng quay.

Hứa Ngôn hít một hơi thật sâu, ấn nút khởi động.

Thanh năng lượng không ngừng tích tụ rồi lại giải phóng.

Thao tác này, là để người rút thưởng tự mình chọn thời điểm giải phóng, làm cho vòng quay chuyển động.

Hứa Ngôn nhìn thanh năng lượng nhấp nháy qua lại, ngay khi nó kéo đến vị trí giữa lần tiếp theo, liền nhấn xác nhận.

Vòng quay nhanh chóng chuyển động.

Trong các ô trên đó, chỉ có những màu sắc khác nhau, chứ không có tên phần thưởng nào.

Trước khi màu sắc được chọn, bí ẩn được tiết lộ, ngay cả Hứa Ngôn cũng không biết, rốt cuộc mình sẽ rút trúng cái gì.

Vòng quay dần dần dừng lại.

Kim chỉ hướng vào một đường kẻ màu vàng cực mảnh.

"Ồ, hình như rút trúng đồ tốt rồi." Theo tỷ lệ trúng thưởng mà nói.

Khu vực màu sắc trên vòng quay càng lớn, xác suất trúng thưởng càng lớn.

Một đường kẻ nhỏ thế này, muốn rút trúng không hề dễ dàng. [Ting, chúc mừng túc chủ, rút trúng đạo cụ vạn năng Hàng Thần.] [Đạo cụ này, có thể tạm thời triệu hồi các loại anh linh, thần minh, thánh hiền giáng lâm phụ thể.] [Thời gian phụ thể là ba phút, thời gian hồi chiêu là 48 giờ.] [Mỗi lần triệu hồi, cần tiêu hao túc chủ ba điểm may mắn.] Hứa Ngôn đọc thông tin hệ thống, có chút gãi đầu.

Chương 186

Điểm may mắn, không dễ tích lũy.

Đến bây giờ, anh cũng vừa hay chỉ tích lũy được ba điểm.

Anh từ bỏ ý định triệu hồi Hàng Thần ở cửa đồng này.

Phía sau còn có Hạn Bạt và Hồng Hống, thậm chí thứ trong quan tài đồng cũng có khả năng xuất hiện.

Không thể bây giờ đã đánh ra hết át chủ bài của mình.

Hứa Ngôn bình tâm lại, cả người dường như tiến vào một trạng thái thiền định.

Trong đầu anh dường như xuất hiện ba bức tinh đồ, nội lực sinh ra từ đan điền, không tự chủ được mà vận chuyển theo ba bức tinh đồ đó.

Khi ba bức tinh đồ đều được vận chuyển một vòng, eo Hứa Ngôn đột nhiên phát lực.

"Két..." Một âm thanh chói tai vô cùng ma sát, vang lên bên tai mọi người.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Hứa Ngôn đang dùng hết sức.

Hai cánh cửa đồng đóng chặt, lại bị anh đẩy ra một khe hở.

"Mẹ kiếp!

Ngôn gia uy vũ!" Hoàng Lang nhìn đến ngây người, không nhịn được kinh hô một tiếng.

Tiếng của hắn lại khiến Nhạc Khỉ La hoàn hồn.

Không kịp kinh hô tán thưởng sự mạnh mẽ của Hứa Ngôn, cô toàn thần tập trung nhìn chằm chằm vào cửa đồng.

Sau cánh cửa, vẫn còn những oan hồn chưa tan biến.

Nhiệm vụ hàng đầu của cô bây giờ, chính là ngăn chặn tất cả oan hồn trốn thoát.

Cùng lúc đó, Tiểu Khải Linh và Hoàng Lang cũng đang trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Tiểu Khải Linh cầm ngang đao, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng dùng máu kỳ lân để phong tỏa đường thoát của oan hồn.

Còn Hoàng Lang, thì siết chặt cành đào trong tay.

Khi cần thiết, vung loạn một hồi, cũng có thể phát huy tác dụng nhất định.

Hứa Ngôn lại không thấy hành động của họ.

Bây giờ, anh đã tiến vào một cảnh giới kỳ diệu.

Nhờ cú đẩy vừa rồi, chân khí trong cơ thể anh tuần hoàn nhanh hơn.

Tốc độ vận chuyển của ba bức tinh đồ, còn nhanh hơn vừa rồi mấy lần.

Luồng khí nóng bỏng, khiến áo anh không gió mà tự bay.

“Hây!

Mở ra cho ta!” Anh đột nhiên hét lớn một tiếng.

Hai chân lún sâu vào đá xanh bên dưới, cày ra hai rãnh sâu.

Mà cánh cửa đồng trước mặt anh, cũng từ từ bị đẩy ra.

Một luồng gió âm ập đến.

Kẹp theo vô số gương mặt nhe nanh méo mó.

Gào khóc, lao về phía Hứa Ngôn và mọi người.

Hứa Ngôn vẫn giữ tư thế đẩy cửa, hoàn toàn không có ý định né tránh.

Nhạc Khỉ La biết rõ, luồng gió âm đó chính là tập hợp của vô số oan hồn, nơi nó quét qua, có thể khiến người sống trong nháy mắt biến thành một đống xương trắng!

"Anh Ngôn, cẩn thận!" Cô gào lên, mắt như muốn nứt ra.

Lao về phía trước, chỉ khôi lỗi được tung ra không tiếc mạng, lại cắn rách đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu.

Chỉ khôi lỗi được tinh huyết của cô gia trì, thể tích lập tức tăng vọt lên bằng đứa trẻ ba tuổi.

Từng lớp từng lớp chắn trước mặt Hứa Ngôn.

Cửa đồng, bây giờ chỉ mở ra một khe hở bằng nửa người.

Nếu thu tay, chỉ khiến cửa đóng lại.

Vì vậy, Hứa Ngôn bây giờ hoàn toàn không thể buông tay.

Âm hồn va vào chỉ khôi lỗi, vô số con xé một con chỉ khôi lỗi, trong nháy mắt có thể cùng nó đồng quy vu tận.

Bị phong bế trong ngôi mộ này hàng ngàn năm, khó khăn lắm mới có hy vọng thoát ra.

Bọn họ cho dù đã sớm không còn thần trí, nhưng cũng đang hành động theo bản năng còn sót lại.

Chỉ khôi lỗi của Nhạc Khỉ La tuy nhiều, nhưng so với số lượng oan hồn còn lại, chênh lệch quá lớn.

Tiếp tục như vậy cho dù bị tiêu hao hết, cũng không thể tiêu diệt toàn bộ oan hồn.

“Dám hại anh Ngôn của ta, các ngươi tất cả đi chết đi!” Nhạc Khỉ La bị kích phát hung tính.

Tóc dài của cô không gió mà tự bay, từ từ bay lên.

Hai tay dang rộng, toàn thân khí đen lượn lờ, phảng phất như ác quỷ Tu La bước ra từ hoàng tuyền.

Lực hút cực lớn, bắt đầu kéo những oan hồn sau cửa đồng, bay về phía cô với tốc độ cao.

Lại bị nhào nặn thành vô số quả cầu ánh sáng, đâm vào cơ thể cô.

Trên gương mặt hơi dữ tợn của Nhạc Khỉ La, lộ ra một tia đau đớn.

Cô gần như không có thời gian để tiêu hóa những oan hồn bị hấp thu vào.

Toàn bộ năng lượng thể, trong thời gian ngắn tụ tập vào cơ thể cô, cho dù đã bị Hứa Ngôn một đòn diệt đi hơn một nửa.

Phần còn lại, vẫn khiến cô cảm thấy rất vất vả.

Toàn thân như bị xé rách, khiến cô gần như không nhịn được, muốn gào lên đau đớn.

“Cạch” một tiếng giòn tan vang lên.

Cửa đồng đã được Hứa Ngôn đẩy đến một mức độ nhất định.

Rãnh phía sau cửa đủ để kẹt hai cánh cửa, Hứa Ngôn có thể buông tay rồi.

Lúc này, Tiểu Khải Linh rạch tay, vẩy máu kỳ lân ra.

Hoàng Lang càng là nén cơn run rẩy trong lòng, liều mạng vung cành đào, đánh tan những oan hồn lọt lưới.

“Đến đây là hết.” Hứa Ngôn nhẹ giọng nói.

Anh cũng rạch tay, bôi máu kỳ lân lên tấm bài lôi kích mộc.

Lại một lần nữa kích hoạt Cửu thiên tê lôi thuật.

Lần này khí thế càng thêm hùng vĩ, vạn đạo cửu thiên lôi hỏa từ trên trời giáng xuống.

Những oan hồn còn lại trong từng đạo sấm sét, hồn phi phách tán.

Lần này anh thu tay rất nhanh, chỉ hơi đánh một chút, liền thu tay.

Mà Nhạc Khỉ La cũng từ trên không trung rơi xuống, sắc mặt trắng bệch ngất đi.

Hứa Ngôn không màng đến những thứ khác, chỉ hét lên một tiếng: "Trông chừng cho ta, xem còn cá lọt lưới không!" Anh thì nhanh như chớp đến bên cạnh Nhạc Khỉ La, nửa ôm cô dậy.

"Tiểu La nhi, tỉnh lại đi, em đừng dọa anh!" Sau khi gọi liên tiếp mấy tiếng, Nhạc Khỉ La mới từ từ tỉnh lại.

Vươn tay nhỏ, vuốt ve má Hứa Ngôn.

Chương 187

“Anh Ngôn, anh không sao, tốt quá rồi.” Hứa Ngôn vận chuyển chân khí, tuần hoàn một vòng trong cơ thể cô.

Phát hiện là do đột nhiên hấp thu quá nhiều âm khí, chưa kịp từ từ hóa giải, mới dẫn đến cô không chịu nổi mà ngất đi.

Anh đang chuẩn bị giúp Nhạc Khỉ La điều hòa hóa giải luồng năng lượng đó, lại bị cô ngăn cản.

“Anh Ngôn, em tự làm được, sức của anh còn phải giữ lại.” “Nhưng mà...” Hứa Ngôn có chút do dự.

Anh không nỡ để cô bé chịu khổ nữa, nhưng lần này Nhạc Khỉ La lại không nghe lời anh.

“Em lúc nào cũng có thể hóa giải luồng năng lượng đó, hồi phục cũng nhanh.” “Phía sau còn không biết sẽ gặp phải cái gì, anh bây giờ dùng hết sức lực cho em, sau này em dựa vào ai?” Con bé tuy vẫn luôn thích làm nũng với anh.

Nhưng chưa bao giờ giảm giá trong việc thể hiện năng lực của mình.

Đây là lần đầu tiên cô tỏ ra yếu đuối với Hứa Ngôn, nên anh càng không thể từ chối yêu cầu của cô.

“Hoàng Lang, lại đây, chăm sóc tốt cho Tiểu La nhi.” Hứa Ngôn gọi Hoàng Lang lại.

Bây giờ Nhạc Khỉ La là lúc yếu nhất, một khi năng lượng trong cơ thể mất kiểm soát, Hoàng Lang có thể ngay lập tức nhắc nhở anh.

Sau đó ánh mắt anh chuyển hướng, nhìn về một người khác trong đội.

Trầm giọng nói: “Còn có cậu, Vô Tâm.” “Tôi?” Vô Tâm chỉ vào mình, mặt đầy vẻ miễn cưỡng.

Hắn thà đi theo Hứa Ngôn còn hơn là lại gần Nhạc Khỉ La.

Con yêu tinh nhỏ đó thủ đoạn vô biên, quá giày vò người khác.

Vô Tâm chết đi sống lại trong tay cô ta, nếm đủ mọi khổ sở.

Đối với cô ta, hắn chỉ muốn tránh càng xa càng tốt.

“Tôi không đang yêu cầu anh.” Hứa Ngôn thản nhiên nói.

Lý Song và những người khác tuy dũng mãnh nhưng khi đối mặt với những thứ trong lăng mộ này thì lại có phần bất lực.

Hắc Bạch Vô Thường thì còn có lòng riêng, hơn nữa năng lực cũng có hạn.

Giao Nhạc Khỉ La cho họ, Hứa Ngôn cũng không yên tâm.

Vô Tâm nhún vai.

“Vậy được rồi, tôi đi theo cô ta.” Khí thế nhổ núi lấp biển ban nãy của Hứa Ngôn cũng khiến Vô Tâm chấn động không thôi.

Nếu đối phương thực sự dùng thủ đoạn uy hiếp, việc hắn có thể chết đi sống lại ngược lại sẽ trở thành điểm yếu lớn nhất.

Dù sao thì, người đàn ông có thể khiến tiểu ma đầu Nhạc Khỉ La ngoan ngoãn phục tùng, thủ đoạn tự nhiên cũng không thiếu.

Hứa Ngôn cúi đầu nhìn Nhạc Khỉ La, thấy sắc mặt cô đã khá hơn một chút, lúc này mới hơi yên tâm.

“Anh đi xử lý chuyện bên kia, em tạm thời ở lại đây nghỉ ngơi một chút.” Thấy Nhạc Khỉ La gật đầu rồi khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt bắt đầu điều tức, anh mới đi về phía cánh cửa đồng.

Tiểu Khải Linh và Hoàng Lang đứng ở cửa, quay đầu nhìn Hứa

Ngôn.

"Anh Ngôn, đã dọn dẹp xong, không sót một ai." Kể từ khi bị Nhạc Khỉ La bôi máu vào mắt, Tiểu Khải Linh đã có thể nhìn thấy rõ những thứ đó.

Hoàng Lang cũng gật đầu: "Ngôn gia yên tâm, hai chúng tôi canh rất kỹ, không một ai có thể lọt ra ngoài." Chủ yếu vẫn là do Nhạc Khỉ La đã hút đi phần lớn, Hứa Ngôn lại kiểm tra và lấp chỗ trống, nên phần còn lại cho Tiểu Khải Linh và Hoàng Lang cũng không còn bao nhiêu.

"Tiểu Linh Tử, cậu vào đây với tôi." Hứa Ngôn gọi tên Tiểu Khải Linh.

Hai người cùng nhau đi vào trong cửa đồng.

Oan hồn ở đây tuy đã bị dọn dẹp sạch sẽ nhưng vẫn âm khí ngút trời.

Nhiệt độ còn thấp hơn bên ngoài cửa đồng rất nhiều.

Hứa Ngôn bây giờ không sợ nóng lạnh khắc nghiệt, chút chênh lệch nhiệt độ này đối với anh mà nói chẳng là gì.

Còn Tiểu Khải Linh thì từ lúc mới biết bò đã được huấn luyện trong thời tiết cực lạnh ngoài quan ải, nên trông còn thản nhiên hơn cả Hứa Ngôn.

Hai người đi xuyên qua đống thi thể khô đằng đẵng.

Nhìn cảnh này qua hình nhân giấy khác xa với cảm giác chấn động khi tự mình đi giữa chúng.

Những thi thể khô im lặng quỳ gối, trên mặt còn sót lại vẻ kinh hoàng, không cam lòng và oán hận.

Hồn phách của họ đã sớm tan thành tro bụi, ở lại đây chỉ còn là

những cái xác đáng sợ.

“Tiểu Linh Tử, cậu xem.

Dưới vương quyền phong kiến, mạng người như cỏ rác.” “Những đế vương tướng tướng đó, dù có xuống dưới địa phủ, vẫn cần người hầu hạ, tiếp tục sự thống trị của họ.” “Cái gọi là lê dân bá tánh, chẳng qua cũng chỉ là đá lót đường cho họ mà thôi.” Hứa Ngôn không biết tại sao mình lại có nhiều cảm khái như vậy.

Đời sau tuy là một thời đại mới chưa từng có, nhưng bên ngoài sự an lạc, vẫn là luật rừng tàn khốc hoành hành.

Ngay cả trên mảnh đất ngập tràn ánh nắng kia, ai dám nói là không nhìn thấy một chút bóng tối nào.

Nhưng khi đi trong cánh cửa đồng này, cái lạnh thấu xương mang lại không chỉ là cảm giác lạnh trên cơ thể.

Mà nhiều hơn là nỗi sợ hãi từ sâu thẳm tâm hồn đối với thời đại dài đằng đẵng đã qua.

“Nếu không có hệ thống, nếu mình trọng sinh vào thời đại đó, trở thành một người dân đen...” Hứa Ngôn không khỏi suy nghĩ miên man, hơi phân tâm.

“Anh Ngôn, anh đến xem này.” Giọng Tiểu Khải Linh đột nhiên vang lên từ xa.

Hứa Ngôn hoàn hồn, nhìn theo tiếng gọi.

Khóe mắt anh bỗng liếc thấy một bóng đen lướt qua rồi biến mất.

Anh định bước qua đó thì thấy Tiểu Khải Linh đi vòng ra từ sau một thi thể khô bên cạnh.

“Anh Ngôn, anh định đi đâu vậy?” Cậu ngạc nhiên nhìn Hứa Ngôn.

“Ở đây vẫn còn có thứ gì đó.” Hứa Ngôn nheo mắt.

Cửu Thiên Tê Lôi ban nãy mà cũng không thể diệt sạch những thứ bên trong sao?

Hay là nó nhân lúc cửa mở lẻn vào?

Nhưng dù anh có phân tâm vì Nhạc Khỉ La ngất đi, vẫn còn có Tiểu Khải Linh và Hoàng Lang canh giữ.

Thứ gì có thể thần không biết quỷ không hay mà lọt qua tầm mắt của hai người họ?

Tiểu Khải Linh cũng trở nên cảnh giác.

Đôi mắt sắc bén và cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Xung quanh bóng người chập chờn, toàn là những thi thể khô quỳ gối.

Dù có thứ gì đó thật sự ẩn náu trong đó, nhìn lướt qua cũng không thấy được manh mối nào.

"Ban nãy cậu muốn tôi xem cái gì?" Hứa Ngôn dành một nửa tâm trí, nhìn về phía Tiểu Khải Linh.

"Ở đây, em phát hiện ra một vài thứ." Tiểu Khải Linh dẫn Hứa Ngôn đi sang bên cạnh, đến chỗ thi thể khô mà cậu vừa xem xét.

"Trong những thi thể khô này, có một số trước khi chết đã bị bịt kín thất khiếu, nhưng trên đỉnh đầu ở huyệt Bách Hội lại bị khoét một cái lỗ." Cậu chỉ cho Hứa Ngôn xem chỗ kỳ lạ.

Thất khiếu của những thi thể khô đó không biết bị bịt bằng thứ gì.

Trên đỉnh đầu bị khoét một cái lỗ khoảng một centimet, tròn trịa như dùng compa vẽ ra vậy.

"Đây là nghi thức gì sao?" Trước đây anh từng có một thời gian rất mê tiểu thuyết đạo mộ, cũng tiện tìm hiểu một số phong tục mai táng cổ xưa.

Tuẫn táng, chưa bao giờ hoàn toàn biến mất khỏi dòng sông lịch sử.

Chỉ là quy mô tuẫn táng lớn như vậy, dường như chỉ có ở thời Thương Chu và trước đó.

Ngay cả Thủy Hoàng Đế cũng dùng tượng gốm để thay thế cho việc tuẫn táng người sống.

Lăng mộ nhà Tần này lại tuẫn táng sống hàng vạn người trong vùng núi sâu này.

Cách thức tuẫn táng cũng kỳ lạ như vậy, chắc chắn có thâm ý.

"Từ xưa đã có quan niệm, người có ba hồn bảy phách.

Chương 188

Mà khiếu của con người chính là lối ra vào của hồn phách." "Có một cách nói gọi là xuất khiếu, chính là chỉ hồn phách rời khỏi cơ thể." "Lối đi, chính là ở đây." Tiểu Khải Linh chỉ vào huyệt Bách Hội của thi thể khô.

"Bịt thất khiếu mà mở Bách Hội, hẳn là muốn tạo ra việc hồn phách ly thể xuất khiếu một cách nhân tạo." Đừng thấy Tiểu Khải Linh tuổi còn nhỏ, nhưng "gia học uyên nguyên", nói về những chuyện trong lăng mộ này cũng rất rành rọt, nói đâu ra đó.

Hứa Ngôn nhìn thi thể khô bên cạnh.

Không bị bịt khiếu.

Anh đi một vòng xung quanh, phát hiện ra những thi thể bị bịt khiếu, trong một trăm người cũng chỉ có một.

"Bách lý thiêu nhất?

Còn có ngụ ý này sao?" Hứa Ngôn không biết suy đoán của mình có chính xác không.

Hàng ngàn hàng vạn thi thể này, dù có kiểm tra từng cái một cũng sẽ tốn không ít thời gian.

Nhưng anh có thể tính.

Địa thế bên trong không bằng phẳng.

Mà càng về phía trung tâm, lại càng nhô lên cao.

Những thi thể này quỳ thành từng vòng.

Vòng mà Hứa Ngôn đang đứng đã được coi là vòng ngoài cùng.

Vòng này quỳ xuống, ít nhất cũng có mấy trăm người.

Anh nhanh chóng bấm đốt ngón tay tính toán một hồi, cũng khớp với suy đoán trước đó.

Quay đầu nói vài câu với Tiểu Khải Linh, hai người chia nhau đi về hai hướng ngược nhau.

Đồng thời quan sát tình hình của vòng này và hai vòng thi thể bên cạnh.

Đến khi hai người gặp lại nhau, Tiểu Khải Linh gật đầu với Hứa Ngôn nói: "Anh Ngôn, anh đoán không sai, đúng là 'bách lý thiêu nhất'." "Ý là, những người bị bịt khiếu đó đều là được chọn ra theo kiểu bách lý thiêu nhất?" Hứa Ngôn tuy đã giải đáp được một câu đố.

Nhưng càng nhiều câu đố hơn lại khiến anh càng thêm rối trí.

"Anh Ngôn, trên cái đài đó, có một cây cột." Tiểu Khải Linh chỉ về phía xa.

Từ góc độ này, đáng lẽ không thể thấy được vật trên đài.

Nhưng thị lực của hai người cực tốt, có thể lờ mờ thấy được một góc của cây cột nhô lên.

"Chúng ta qua đó xem trước, xác định không có vấn đề gì rồi mới gọi họ vào." Trong lăng mộ này đâu đâu cũng toát ra một vẻ quỷ dị.

Hứa Ngôn vẫn quyết định đi dò đường trước, sau đó mới để đại đội tiến vào thì sẽ an toàn hơn.

Dưới chân đạp lên lớp máu khô đã cứng lại.

Một bước giẫm xuống, lớp vỏ giòn bên trên vỡ nát, hai chân sẽ lún sâu vào trong.

Anh dặn Lý Song và những người khác chuẩn bị những tấm ván gỗ mỏng để tăng diện tích chịu lực, dùng "giày đi trên máu" đơn giản để chống lún.

Còn khinh công và tốc độ của Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh đủ để họ dễ dàng đứng trên lớp vỏ máu.

Họ nhanh chóng tiến lại gần cái đài ở trung tâm.

Nhưng càng gần, Hứa Ngôn lại phát hiện, số người bị bịt khiếu mở huyệt cũng nhiều lên.

Bây giờ đã không còn quy luật nào cả.

Những thi thể bị bịt khiếu đó cũng có đủ cả nam nữ già trẻ.

Có lẽ vì phải chịu thêm một chút giày vò so với người khác, nên biểu cảm trên mặt họ trông càng thêm hung tợn.

Trong nháy mắt, hai người đã đến gần đỉnh của cái đài.

Cây cột khổng lồ đó cũng hiện ra trọn vẹn trong tầm mắt.

Người xưa tế tự có một bộ lễ nghi, dụng cụ vô cùng phức tạp.

Chủ yếu là đỉnh và quỹ.

Nhưng trên cả cái đài, chỉ có một cây cột đồng khổng lồ.

Cho nên cảnh tượng này hẳn không phải là đang tiến hành một buổi tế tự nào đó.

Mà khi Hứa Ngôn nhìn thấy cây cột đó lần đầu tiên, anh lập tức nghĩ đến Hoa Biểu trước Thiên An Môn ở đời sau.

Gần như là phục dựng 1:1, giống như được dời từ nơi đó đến vậy.

Cao gần mười mét, trên đó có rồng lớn cuộn quanh, vảy sừng dữ tợn.

Đỉnh cột có một phiến đá mây trắng cắm ngang, trên phiến đá là một cái đĩa tròn, trên đĩa lại có một con thú đang nằm.

Tên nó là "Hống".

Là một trong chín đứa con của rồng, ngụ ý "canh giữ".

"Hoa Biểu... sao lại ở đây!" Sự chấn động trong lòng Hứa Ngôn khó mà nói cho người ngoài biết được.

Nhưng cây Hoa Biểu kia đã đứng sừng sững trước Thiên An Môn mấy trăm năm rồi.

Nói vậy, Hoa Biểu trong lăng mộ nhà Tần này là tổ tiên của cây Hoa Biểu nổi tiếng nhất bên ngoài sao?

Tiểu Khải Linh cũng đầy vẻ nghi hoặc.

Cậu cũng nhận ra cây cột đá đồng đó là Hoa Biểu.

Quay đầu nhìn Hứa Ngôn nói: "Anh Ngôn, Hoa Biểu này có mấy loại ngụ ý." "Cậu nói xem, đặt ở đây, đại biểu cho ý gì?" Hứa Ngôn đi một vòng quanh Hoa Biểu, lại nhìn những thi thể quỳ bên dưới.

"Nếu tôi không đoán sai, những tử dân ở đây đang chờ đợi 'vương' của họ trở về." Anh nhìn con "Hống" ở trên, lại nói: "Con Hống này vốn có ngụ ý canh giữ." "Cây Hoa Biểu bên ngoài cổng thành đó có ngụ ý 'vọng quân quy' và 'vọng quân xuất'." "Có thể đặt trong lăng mộ này, tự nhiên chỉ còn lại ý nghĩa 'canh giữ chờ người trở về'." Hai người nhìn nhau.

Dường như đều đồng tình với lời giải thích này.

"Ban nãy, cậu có để ý thấy ở đây còn có thứ gì khác không?" Hứa Ngôn đột nhiên hỏi Tiểu Khải Linh một câu.

"Không có." Tiểu Khải Linh lắc đầu.

"Anh Ngôn, em không thấy gì cả." "Không trách cậu, thứ đó tốc độ rất nhanh, không thua kém con ở bên ngoài kia." Hứa Ngôn miệng nói vậy, nhưng mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào con "Hống" trên Hoa Biểu.

Nếu anh không nhìn lầm, ban nãy, con Hống đó dường như...

đã động đậy một chút?

Tiểu Khải Linh thuận theo ánh mắt của anh, vừa định chuyển tầm nhìn.

Lại bị Hứa Ngôn nắm chặt cổ tay.

"Đừng động, đừng có động tác quá lớn." Tiếng nói nhỏ như muỗi kêu vang lên bên tai.

Tiểu Khải Linh lập tức giữ nguyên tư thế ban đầu, chỉ dùng khóe mắt liếc lên trên.

Con thú lành "Hống" ban nãy còn đang ngồi ngay ngắn trên đĩa đá, mặt hướng về phía tây, lúc này lại đang quay đầu, âm u nhìn chằm chằm về phía này.

"Tiểu Linh Tử, lát nữa tôi nói chạy, cậu đừng quay đầu lại." "Bảo vệ tốt cho Tiểu La Nhi và những người khác cho tôi." "Còn nữa, bảo họ lấy roi mềm ra, lập tức kết trận." Hứa Ngôn nhanh chóng dặn dò vài câu.

Anh không ngờ rằng, con thú gác mộ Hồng Hống lại chính là cái thứ vẫn luôn ở trên Hoa Biểu này.

Tiểu Khải Linh biết tình hình khẩn cấp, không phải lúc để cố chấp.

Cậu ghi nhớ lời dặn của Hứa Ngôn, khẽ gật đầu.

Hứa Ngôn thì vận đủ mười phần kình lực, trước khi tung cú đấm lên trời, anh hét lớn một tiếng: "Chạy!" Cùng lúc Tiểu Khải Linh lao đi, con "Hống" kia cũng động.

Nó nghênh đón luồng quyền phong của Hứa Ngôn, lao thẳng về phía anh.

Tuy nhiên, ngay khi quyền phong và "Hống" sắp va chạm, nó lại chuyển hướng với một góc độ không thể tin được, mượn lực đẩy của quyền phong, đuổi theo Tiểu Khải Linh.

"Súc sinh khốn kiếp, mày dám lừa tao!" Hứa Ngôn lập tức nổi giận.

Chương 189

Tuy nói trong rừng sâu núi thẳm, lăng mộ ngàn năm, xuất hiện yêu ma quỷ quái gì cũng không lạ.

Nhưng "Hống" là thú lành mà!

Đồ trang trí trên Hoa Biểu cũng là do đồng đúc thành.

Dù cho thuật cơ quan đã thất truyền của người xưa có tinh diệu cao minh đến đâu, chẳng lẽ qua năm tháng dài đằng đẵng cũng có linh tính, không còn là một vật chết?

Thân hình anh bộc phát, tốc độ lao ra chỉ nhanh chứ không chậm hơn con "Hống" kia.

Tiểu Khải Linh đang chạy như bay thì nghe thấy tiếng gió sau gáy, liền biết tình hình không ổn.

Cậu không dừng lại, cũng không quay đầu, chỉ rút ngược trường đao, chém một nhát ra sau! , "Keng!" Tiếng vang trầm đục vang vọng trong không gian rộng lớn.

Cũng kinh động đến mọi người bên ngoài cửa đồng.

"Ngôn gia!" "Linh thiếu gia!" Lý Song và những người khác lập tức xông vào trong cửa, nhìn về phía phát ra âm thanh.

"Lùi ra ngoài!

Roi mềm kết trận!" Tiểu Khải Linh hét lớn.

Bất chợt chuyển hướng, bắt chước dáng vẻ của "Hống", giống như một con diều đứt dây, lại "bay" về một hướng khác.

"Gào!" Tiếng thú gầm đinh tai nhức óc.

Con "Hống" kia sau khi gầm lên một tiếng, tốc độ lại tăng lên gấp

đôi.

Nó không ngừng đuổi theo Tiểu Khải Linh.

Hứa Ngôn bị nó lừa một cú, khoảng cách giữa anh và "Hống" lập tức bị kéo xa ra một đoạn.

Mà giữa Tiểu Khải Linh và "Hống", chỉ còn lại chưa đầy mười mét, gần như là trong nháy mắt!

Dù Hứa Ngôn có tăng tốc theo, cũng không kịp cứu Tiểu Khải Linh khỏi cú vồ của "Hống".

Nếu đó là Trương Khởi Linh của đời sau, Hứa Ngôn cũng không quá lo lắng.

Nhưng Tiểu Khải Linh hiện tại bị hạn chế về tuổi tác, võ lực có cao đến đâu cũng sẽ bị giới hạn.

Trong lúc cấp bách, Hứa Ngôn hai mắt đỏ ngầu, cơ bắp trên người căng phồng, trong nháy mắt đã làm rách toạc áo trên của anh.

"Tiểu Linh Tử, gắng lên!" Anh trừng mắt như muốn nứt ra, trước mắt ngoài Tiểu Khải Linh và "Hống", những hình ảnh khác đều mờ đi thành vô số hạt ánh sáng.

"Ầm"!

Sau một tiếng nổ lớn, bụi đất bay mù mịt che khuất tầm nhìn của mọi người.

"Tiểu Linh Tử!" Hứa Ngôn hét lớn một tiếng.

Thị lực của anh có mạnh đến đâu cũng không thể xuyên qua lớp bụi mù, nhìn rõ tình hình bên trong.

"Gào"!

Đáp lại anh, lại là một tiếng thú gầm.

Tiểu Khải Linh lại không phát ra một chút âm thanh nào.

Hứa Ngôn lúc này đã lao vào trong bụi mù, cảm nhận được có thứ gì đó từ phía đối diện xông tới.

Hơi thở băng giá ập đến mặt.

Anh theo bản năng tung quyền, dồn hết mười thành lực đạo.

"Keng!" Lần này tiếng vang trầm đục còn mang theo một chút giòn tan.

Dường như có thứ gì đó đã bị anh đấm vỡ.

"Ú gào gào!" Tiếng thú gầm vốn khí thế ngất trời, dường như đã biến thành những tiếng rên rỉ.

Hứa Ngôn biết, cú đấm đó của anh đã trúng, cũng đã làm "Hống" bị thương.

Con thú đó ăn một đòn, lập tức rút lui, không có nửa điểm ý định dây dưa.

Hứa Ngôn cũng không thừa thắng xông lên.

Anh lo lắng cho an nguy của Tiểu Khải Linh, vừa hay bụi mù tan đi, lập tức bắt đầu tìm kiếm.

"Khụ khụ, anh... anh Ngôn..." Cách đó mười mấy mét, vang lên một giọng nói quen thuộc mà yếu ớt.

Ngay sau đó, một thân hình nhỏ bé loạng choạng đứng dậy.

Cậu chống cây trường đao cao gần bằng nửa người.

Toàn bộ sức lực của cậu dường như đều dồn lên đó.

Dựa vào thân đao chống đỡ mới không ngã xuống lần nữa.

"Thằng nhóc khá lắm!" Hứa Ngôn lập tức lao qua, đỡ lấy Tiểu Khải Linh đang lảo đảo sắp ngã.

“Em không sao.” Tiểu Khải Linh thậm chí còn không nhìn đến tình hình của mình, đã báo bình an cho Hứa Ngôn.

Ban nãy cậu chém một nhát đao ra, gần như cũng đã dùng hết mười thành lực đạo.

Nhưng chém vào thân con thú đó, lại giống như chém vào một phiến đá đồng.

Lực phản chấn còn lớn hơn cả khi chém vào vật thể hình người ngoài đường hầm!

Cùng lúc bị bật ra, cậu đã cuộn người lại thành một cục, bảo vệ đầu, cổ, ngực, bụng và những bộ phận quan trọng khác.

Sau đó đâm sầm vào không biết bao nhiêu thi thể khô, rồi va vào vách đá.

Cú va chạm này khiến cậu khí huyết cuộn trào, mắt tối sầm lại.

Cho nên không thể kịp thời đáp lại tiếng gọi của Hứa Ngôn.

“Anh Ngôn, thứ đó, chạy rồi sao?” Cậu thở dốc một chút cho xuôi, lập tức hỏi dồn.

Thậm chí còn không quên cảnh giác nhìn quanh, đề phòng con thú kia lại đến tấn công lén.

“Ừ, trúng một quyền của tôi, chạy rồi.” Hứa Ngôn nói một cách nhẹ nhàng.

Tiểu Khải Linh lại nghe mà nhiệt huyết sôi trào.

Một nhát đao toàn lực của mình còn không bằng một cú đấm của anh Ngôn.

Cậu rốt cuộc phải đến khi nào, luyện đến trình độ nào mới có thể theo kịp bước chân của anh Ngôn, trở thành trợ lực thực sự của anh?

Hứa Ngôn nhìn rõ trong mắt Tiểu Khải Linh có sự khao khát, cũng có sự tự ti.

Anh xoa đầu Tiểu Khải Linh, an ủi: "Cậu bây giờ chỉ là tuổi còn nhỏ, bị cơ thể hạn chế mà thôi." "Đừng vội, không phải có câu 'dục tốc bất đạt' sao?" Hứa Ngôn không nói nhiều hơn.

Tình hình trong cánh cửa này bây giờ không rõ.

Con "Hống" kia có thể đang ẩn nấp ở bất cứ đâu.

Tuy đã bị anh đấm bị thương, nhưng cũng không biết thương thế ra sao.

Nó giống như một bóng ma, có thể phát động đợt tấn công thứ hai bất cứ lúc nào.

Vì lý do an toàn, Hứa Ngôn đỡ Tiểu Khải Linh lui về bên ngoài cửa đồng trước.

Cửa lớn tuy mở, con "Hống" kia thân hình cũng không lớn, muốn chạy ra cũng rất dễ.

Nhưng ít nhất có Hứa Ngôn canh ở cửa, cũng tiện nếu có chuyện gì xảy ra, có thể cứu viện kịp thời.

Tiểu Khải Linh ngồi bên cạnh Nhạc Khỉ La, lại được Hứa Ngôn kiểm tra kỹ lưỡng một lần nữa.

Ngoài một số vết thương ngoài da, nội tạng của cậu bị chấn động một chút, nhưng may mắn không bị nội thương nghiêm trọng.

Chương 190

Nhưng cậu tạm thời cũng không còn sức lực, cần phải điều dưỡng một chút.

Hứa Ngôn để mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, bổ sung nước và thức ăn.

Lý Song đứng sau lưng anh, một vẻ muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì?

Nói đi.” Hứa Ngôn đã sớm nhìn ra vẻ mặt anh ta không đúng, có thể nhịn đến bây giờ, xem ra đã là giới hạn rồi.

“Ngôn gia, tôi... anh em chúng tôi, đến bây giờ vẫn chưa giúp được gì cho ngài cả...” Lý Song cố gắng nửa ngày mới nói xong câu này.

Trong lòng anh ta nén một cỗ sức, lại không biết nên phát tiết ra sao.

Lý Song, từ ngày nhìn thấy Hứa Ngôn, chỉ có một nhiệm vụ.

Vĩnh viễn trung thành với anh, bảo vệ anh.

Nhưng bây giờ, từ lúc xuống mộ đến giờ, mỗi lần nguy hiểm, đều là Ngôn gia một mình giải quyết.

Đương nhiên, cũng đã mượn sức của người khác.

Bất kể là Hắc Bạch Vô Thường, Vô Tâm, hay là Nhạc Khỉ La.

Thậm chí cả Hoàng Lang cũng có chỗ dùng được.

Chỉ có Lý Song anh ta, và đội anh em dưới tay.

Dường như vẫn luôn nhận sự bảo vệ của Ngôn gia, không có tác dụng gì cả.

“Nói gì vậy, ban nãy tôi không phải đã ra lệnh, bảo các anh dùng roi mềm kết trận sao?” Hứa Ngôn không an ủi, không đồng tình.

Ngược lại còn quát lớn.

Tiếng quát như sấm này dường như cũng xua tan đi sự u ám trong mắt Lý Song.

Đôi mắt đen của anh ta sáng rực lên, đột ngột chào Hứa Ngôn theo kiểu quân đội.

Thân hình thẳng tắp, lớn tiếng đáp lại: “Rõ!” Ngay sau đó quay người chạy về phía đám binh sĩ.

Mọi người không phải lần đầu phối hợp kết trận với nhau.

Rất nhanh đã tìm đúng vị trí của mình, ngầm phong tỏa cả trên dưới trái phải của cửa đồng.

“Vẫn là anh Ngôn có bản lĩnh, một câu đã khiến họ tỉnh táo lại.” Nhạc Khỉ La tuy tim không còn đập, nhưng không có nghĩa là cô không hiểu lòng người.

Cô vẫn luôn đi xung quanh đội vệ binh này, lúc thì bọc hậu, lúc thì lấp vào những lỗ hổng khó tránh khỏi khi di chuyển.

Cho nên, sự khác thường của Lý Song và những người khác, cô đã sớm nhìn ra.

Nhưng những lời này, không nên do cô nói.

Có nói, cũng không thể đạt được hiệu quả như Hứa Ngôn.

“Tiểu La Nhi, em đỡ hơn chưa?

Anh thấy sắc mặt em không còn khó coi như ban nãy.” Hứa Ngôn mắng tỉnh Lý Song, lại đến quan tâm tình hình của Nhạc Khỉ La.

Thời gian anh đi vào không ngắn, xem ra, những oan hồn mà Nhạc

Khỉ La hấp thu đã được hóa giải không ít.

“Vâng, em đỡ nhiều rồi, cảm ơn anh Ngôn quan tâm.” Nhạc Khỉ La nở một nụ cười ngọt ngào.

Mỗi lần nghe Hứa Ngôn quan tâm cô, trong lồng ngực vốn lạnh lẽo lại dâng lên một luồng hơi ấm.

Cô rất tận hưởng cảm giác này, cũng rất trân trọng.

“Vậy thì tốt, em cứ yên tâm ở phía sau, phía trước mọi chuyện đã có anh.” Hứa Ngôn lại dặn dò một lần nữa.

Mới bị Nhạc Khỉ La thúc giục, bổ sung một ít thức ăn và nước uống.

Trong thời gian mọi người nghỉ ngơi, con “Hống” kia cũng không đến tấn công lén nữa.

Dường như là một hiệp định ngầm, hai bên tạm thời đình chiến.

Tuy nhiên Hứa Ngôn và mọi người trong lòng đều rất rõ, sự yên tĩnh hiện tại chỉ là tạm thời.

Chỉ là một ảo ảnh mà thôi.

Đợi khi họ tất cả đều đi vào cánh cửa đồng đó, vẫn phải đối mặt với con quái vật thần xuất quỷ một kia.

Hơn nữa, sẽ còn nguy hiểm hơn gấp vạn lần so với bên ngoài đường hầm.

Những thi thể khô quỳ gối đó đều sẽ trở thành nơi ẩn nấp tốt nhất cho con thú kia.

Mà bên ngoài đường hầm lại là một không gian trống trải.

Không chỉ có thể nhìn bao quát, mà còn có không gian để thi triển.

Hứa Ngôn ăn qua loa vài miếng, thấy mọi người cũng ăn không

yên lòng, cuối cùng phủi đi vụn thức ăn trên tay, đứng dậy.

"Đoạn đường tiếp theo sẽ rất nguy hiểm." Anh trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Tôi cần mỗi người đều phải tập trung mười hai vạn phần tinh thần, không được có một chút lơ là." "Tất cả mọi người đều phải đi cùng nhau, không có sự cho phép của tôi, không được tự ý rời khỏi đại đội." Hứa Ngôn nói đến đây, dừng lại nhìn Nhạc Khỉ La một cái, định dặn dò gì đó.

Cô lại lắc đầu nói: "Anh Ngôn, em không cần chăm sóc đặc biệt." "Em đã hồi phục gần xong rồi." Hứa Ngôn có thể nhìn ra, cô đang cố tỏ ra mạnh mẽ.

Cú bộc phát ban nãy, cưỡng ép hấp thu lượng oan hồn vượt quá sức chịu đựng.

Vật "đại bổ" ngược lại đã trở thành tai họa.

Kinh mạch trong cơ thể Nhạc Khỉ La hiện tại đều có mức độ tổn thương rách nát khác nhau.

Không phải chỉ nghỉ ngơi một chút là có thể hồi phục.

"Em đừng cố gắng, còn có anh đây." Hứa Ngôn dặn dò một câu, liền không nói nhiều.

Lòng tự trọng của Nhạc Khỉ La rất cao, sự cưng chiều của anh, ngoài việc bao bọc tất cả, cũng phải cho cô sự tin tưởng và tôn trọng.

Những người còn lại không cần dặn dò thêm gì.

Chỉ có đối với Hắc Bạch Vô Thường, Hứa Ngôn lại nhìn thêm một cái.

"Tôi không quan tâm hai người có thật lòng phục tùng tôi hay không, nhưng muốn ra khỏi đây, thì dẹp cái tâm tư nhỏ nhen của hai

người đi, nếu không, tôi không ngại để hai người ở lại đây trước." Trong câu nói này, đã không chỉ đơn thuần là cảnh cáo.

Mà là tràn ngập sát ý.

Hai anh em đồng thời rùng mình.

Họ quả thực vẫn còn giữ tâm lý may mắn, nhưng bây giờ bị Hứa Ngôn vạch trần trước mặt, cho thấy tình hình thực sự đã nguy cấp đến một mức độ nhất định.

Đến mức Hứa Ngôn phải loại bỏ những nhân tố bất ổn nội bộ trước, sau đó mới nhất trí đối ngoại.

"Ngôn gia, hai người chúng tôi không dám có lòng dạ khác." "Ngài có phân phó, không dám không theo." Hai người đều vội vàng biểu lộ lòng trung thành với Hứa Ngôn, cũng hối hận vì mình sớm không có mắt nhìn người.

Đi suốt chặng đường này, võ lực mà Hứa Ngôn thể hiện, cũng như sự mạnh mẽ của những người bên cạnh, đều khiến họ vô cùng chấn động.

Sớm đã có ý định hoàn toàn phục tùng.

Lại nghe Hứa Ngôn nói những lời này, đâu còn dám có lòng dạ khác.

Hứa Ngôn lười đáp lại, đứng dậy dẫn mọi người, từ từ đi vào lại trong cửa đồng.

Ban nãy để kiểm chứng suy đoán "bách lý thiêu nhất", anh đã đi một vòng quanh những thi thể khô.

Ở phía bên kia, có một cánh cửa đồng y hệt.

Cũng bị một tảng đá chặn cửa đè lên.

Đây chính là lý do những oan hồn bị đánh tan, bị nhốt trong lăng

mộ sâu trong núi không thể ra ngoài.

Hứa Ngôn phải dẫn mọi người vượt qua tất cả các thi thể khô, đến phía bên kia mở cửa đồng ra, mới có thể rời khỏi đây.

Chương 191

Mà trên đoạn đường này, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị con "Hống" kia tấn công lén.

Con quái thú đó không biết là thú đồng do cơ quan điều khiển, hay là tinh quái do trời sinh đất dưỡng.

Bị Hứa Ngôn đánh một đòn, chắc chắn đã bị thương, nhưng cũng không biết thương đến mức nào.

Hứa Ngôn không dám chậm trễ, mà để đội vệ binh duy trì đội hình kết trận, từng bước một, đi vững chắc vào sâu bên trong.

Nhìn những thi thể khô đứng sừng sững, hung tợn, trên mặt mọi người lại không có chút vẻ sợ hãi.

Ngược lại là Vô Tâm, nhíu chặt mày, miệng không ngừng niệm "A Di Đà Phật".

"Im miệng!" Nhạc Khỉ La không nhịn được quát một tiếng.

"Ngươi lại không phải hòa thượng, niệm kinh chết tiệt gì vậy?" "Còn ồn ào nữa, ta nhổ lưỡi ngươi ra!" Vô Tâm lập tức ngậm miệng, nhưng mày lại vẫn không hề giãn ra.

Hứa Ngôn ngay khoảnh khắc bước vào cửa đồng, ánh mắt đã luôn nhìn chằm chằm vào đỉnh Hoa Biểu trên cái đài ở xa.

"Hống" không ở trên đó.

Cánh cửa bên kia đóng chặt, điều này cho thấy nó vẫn đang trốn ở một nơi nào đó trong không gian này, rình rập mọi người.

Tiểu Khải Linh sau một hồi nghỉ ngơi, trông có vẻ đã hồi phục.

Tay cầm trường đao, lại đi ở cuối đội hình để áp trận.

Nhạc Khỉ La cũng điều khiển số hình nhân giấy còn lại không nhiều, bay lượn lên xuống quanh đám đông, tìm kiếm tung tích của "Hống".

"Tránh xa những thi thể bị bịt khiếu đó ra, đừng chạm vào chúng." Hứa Ngôn luôn cảm thấy, những thi thể này tuyệt đối không phải được tạo ra một cách vô cớ, chắc chắn còn có mục đích khác.

Tiểu Khải Linh lấy bột huỳnh quang mà Hứa Ngôn đã chuẩn bị, lần lượt đánh dấu lên những thi thể bị bịt khiếu.

Cậu có khả năng nhìn qua không quên, ban nãy lúc đi cùng Hứa Ngôn, đã ghi nhớ vị trí của tất cả các thi thể bị bịt khiếu.

Có cậu đánh dấu, mọi người đều cẩn thận né tránh.

Càng đến gần Hoa Biểu, cảm giác bị rình rập càng mạnh mẽ.

"Ngôn gia, thứ đó chắc đang ở gần đây." Hoàng Lang ghé lại, nói nhỏ.

"Ừ, nó bị thương rồi, lại không rời xa Hoa Biểu đó, chắc là muốn lấy năng lượng hồi phục ở đây." Hứa Ngôn tin rằng, Hoa Biểu đó nhất định còn có công dụng khác.

Trước khi rời khỏi đây, anh phải trừ khử con "Hống" kia.

Bởi vì đây cũng là một trong những nội dung nhiệm vụ.

Trong đám đông phía sau, đột nhiên có một trận xôn xao.

Hứa Ngôn quay đầu, thấy Lý Song đang đỡ một thành viên đội vệ binh ngã xuống.

"Sao vậy?" Anh lập tức đi qua.

"Ngôn gia, người anh em này ban nãy không cẩn thận chạm phải thi thể bị bịt khiếu, liền ngã xuống." Vẻ mặt Lý Song căng thẳng.

Hai mắt nhìn chằm chằm vào người lính đang hôn mê bất tỉnh.

"Anh ta trúng độc rồi." Hứa Ngôn liếc mắt một cái đã nhìn ra, trên mặt người đó phủ một lớp khí đen.

Môi thâm tím, tay chân co giật, chính là bộ dạng trúng kịch độc.

Lý Song đã xé áo của người lính đó, để lộ vết thương dữ tợn trên vai sau.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, da thịt ở vết thương đã lở loét.

Toát ra một mùi hôi thối khó ngửi.

"Người này chết chắc rồi." Hắc Vô Thường buột miệng nói, lập tức nhận được một cái lườm của Lý Song.

Hứa Ngôn lại lấy ra một cái lọ nhỏ, đổ nửa lọ dung dịch trong suốt vào miệng người lính.

Rất nhanh, màu tím trên môi người đó dần phai đi, cơn co giật cũng dần dần dừng lại.

Nửa lọ thuốc còn lại, được Hứa Ngôn đổ lên một miếng gạc, đắp lên vết thương đó.

Một luồng khói trắng bốc lên, từ vết thương truyền đến tiếng "xèo xèo".

Giống như sắt nung đặt lên da thịt vậy.

Người lính đang hôn mê đột nhiên mở mắt, gào thét giãy giụa kịch liệt.

Lý Song suýt chút nữa không giữ nổi anh ta.

Khi miếng gạc được lấy ra, trên đó đã dính đầy máu đen hôi thối.

Hứa Ngôn không dừng tay, lại thay một miếng gạc khác lặp lại các bước trên.

Rất nhanh, máu đen đã được hút sạch, chảy ra lại là máu tươi đỏ.

"Được rồi, có thể băng bó cho anh ta rồi." Hứa Ngôn lại lần lượt lấy ra từ trong túi một số lọ nhỏ tương tự, chia cho mọi người.

"Nếu có ai không cẩn thận bị thương nữa, lập tức uống một nửa, bôi ngoài một nửa lọ thuốc này." "Có thể giải độc, chữa thương." Đây là thứ anh đã tốn một số điểm tích lũy nhiệm vụ để chiết xuất thành phần hiệu quả từ Chu Xà Quả.

Không ngờ, hiệu quả sau khi pha loãng cũng hiệu nghiệm tức thì như vậy.

Chẳng trách nhà họ Hoắc lại hứng thú với thứ trong song sinh mộ đến thế.

Hứa Ngôn nghĩ đến Chu Xà Quả được bảo quản trong hộp ngọc trắng, xem ra sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc, phải nghiên cứu kỹ hơn về công dụng của nó.

Sau một cơn sóng gió nhỏ, đội ngũ vẫn không dừng bước.

Hứa Ngôn không rời xa đội ngũ quá.

Anh có một dự cảm, con "Hống" kia sắp không nhịn được nữa rồi.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, một thi thể khô ở không xa đột nhiên động đậy.

Với một tư thế cực kỳ quái dị, nó đứng dậy.

Dường như là một hiệu lệnh.

Trong tiếng "răng rắc" liên hồi, vài thi thể khô cũng lần lượt đứng dậy.

"Mẹ kiếp, cương thi sống lại!" Hắc Vô Thường không nhịn được chửi một tiếng.

Hắn giết người như ngóe là thật, nhưng không có nghĩa là nhìn thấy thi thể khô đã chết bao nhiêu năm sống lại mà không sợ.

"Địch tấn công, chuẩn bị chiến đấu!" Lý Song lập tức ra lệnh, toàn bộ binh sĩ của đội vệ binh đều trong trạng thái cảnh giới kết trận, sẵn sàng chiến đấu.

Tiểu Khải Linh ở gần nhất.

Trường đao vung lên, thi thể khô vừa mới "xé" mình ra khỏi cọc gỗ đã bị một nhát đao chém thành hai đoạn.

Cái đầu khô khốc bay vút lên trời.

Phần thân còn lại thì ầm ầm ngã xuống đất.

Các binh sĩ cũng rút trường đao đeo sau lưng, một tay roi, một tay đao.

Chém về phía những thi thể khô không ngừng rơi xuống từ các cột gỗ.

Ánh đao bảo vệ cả đội ngũ, phàm là thi thể nào đến gần đều bị chém thành mấy đoạn.

Hứa Ngôn chú ý nhìn một chút, những cái động đậy đều là những thi thể bị bịt khiếu.

Quả nhiên, đây chính là điểm "kỳ quái" khác.

Trên người những thi thể đó đều mang kịch độc.

Chỉ cần làm rách da một chút, sẽ giống như người lính ban nãy, độc phát rất nhanh.

Không có thuốc đặc hiệu, chỉ có con đường chết.

"Cẩn thận đừng để dính phải bụi phấn." Hứa Ngôn nhắc nhở một câu.

Chương 192

Nhưng sau khi chứng kiến bộ dạng trúng độc của người lính ban nãy, tất cả mọi người đều đã lấy mặt nạ phòng độc đơn giản ra đeo lên.

Nhạc Khỉ La không động, Hứa Ngôn cũng không động.

Các binh sĩ tuy đều đang chém giết thi thể khô, nhưng bước chân không hề loạn, vẫn duy trì đội hình vốn có.

Họ luôn không quên rằng, trong bóng tối, còn có một đối thủ đáng sợ hơn đang ẩn nấp.

"Đến rồi." "Đến rồi." Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La gần như nói cùng một lúc.

Ngay phía sau Tiểu Khải Linh, một thi thể khô đột nhiên nổ tung từ bên trong.

Con "Hống" với thân hình thu nhỏ không biết bao nhiêu lần, từ bên trong bắn ra.

Mục tiêu nhắm thẳng vào Tiểu Khải Linh.

"Mẹ nó, nhà Tiểu Linh Tử tao đào mộ tổ nhà mày à?" Hứa Ngôn nhổ nước bọt.

Cũng không quan tâm lời nói của mình có gì không đúng, thân hình như điện xẹt lao ra.

Vốn dĩ đội hình đã co cụm rất chặt, khoảng cách giữa anh và Tiểu Khải Linh cũng chỉ có bảy tám mét.

Một cú nhảy vọt là có thể qua được.

Không ngờ con "Hống" kia lại đột nhiên đổi hướng trên không

trung, mục tiêu nhắm thẳng vào Nhạc Khỉ La.

Chiêu này, nó đã dùng khi tấn công lén Tiểu Khải Linh trước đó.

"Khốn kiếp!" Hứa Ngôn lập tức xoay eo né tránh, muốn quay về cứu Nhạc Khỉ La.

Không ngờ cô nhóc đã sớm có chuẩn bị, mỉm cười đứng tại chỗ, không hề có ý định né tránh.

"Xem bà đây dễ bắt nạt lắm sao!" Nhạc Khỉ La cười mà mặt lạnh như sương, lòng bàn tay lật lại.

Không biết từ lúc nào, cô đã ngưng tụ một quả cầu ánh sáng đen quỷ dị.

Trên đó có tia điện lượn lờ, phảng phất như những con rắn trùng uốn lượn.

"Hống" trong nháy mắt đã vồ tới gần, mang theo một luồng khí lạnh lẽo, móng vuốt và răng nanh sắc lạnh, nhắm vào yết hầu và tim của Nhạc Khỉ La.

Giây tiếp theo, quả cầu ánh sáng đen đã nện thẳng vào miệng nó.

Thân thể "Hống" cứng đờ, đột nhiên co giật kịch liệt, từ trên không rơi xuống đất.

Hứa Ngôn cũng đã tóm lấy chân sau của "Hống", trực tiếp vung nó lên, rồi lại đập mạnh xuống đất.

Cảm giác lạnh lẽo và nặng trịch trong tay, không có một chút ấm áp nào của một vật sống.

"Ầm!" Khi "Hống" bị đập xuống, dường như cả mặt đất cũng rung chuyển mấy cái.

Nhưng Hứa Ngôn không hề dừng lại.

Động tác của anh, thậm chí còn điên cuồng hơn cả các binh sĩ và Tiểu Khải Linh đang chém giết thi thể khô.

Nếu không phải Nhạc Khỉ La sau khi bị thương đã hồi phục một chút, lại sớm có chuẩn bị.

Ban nãy nếu bị "Hống" tấn công lén thành công, hậu quả tuyệt đối không dám tưởng tượng!

Hứa Ngôn thậm chí không dám nghĩ lại, hậu quả nếu có đó.

Sau vài lần đập mạnh, cái chân sau của "Hống" dường như đã lìa khỏi thân thể một nửa.

Cảm giác cầm trong tay không đúng.

Nhưng sự sợ hãi và phẫn nộ trong lòng Hứa Ngôn vẫn chưa được giải tỏa hết.

Tiếng thú gầm vốn liên tục vang lên, cũng dần dần im bặt.

"Anh Ngôn, không sao rồi, đã không sao rồi!" Nhạc Khỉ La cũng bị sự điên cuồng của Hứa Ngôn dọa sợ.

Cô đột nhiên lao tới, ôm chặt eo Hứa Ngôn.

Cảm giác mềm mại, thơm ngát khiến lý trí của Hứa Ngôn dần dần quay trở lại.

Tuy không có sự ấm áp như trong tưởng tượng, nhưng lại khiến sát ý mất kiểm soát của anh dần dần thu lại, dập tắt.

Hứa Ngôn dừng lại, im lặng đứng đó.

Dưới chân anh đã bị đập ra mấy cái hố sâu hoắm.

Những thi thể khô bị liên lụy, không phải bị đập thành bột, thì cũng tan nát vương vãi khắp nơi.

Còn con "Hống" bị anh cầm trong tay, thì đã sớm không còn động

tĩnh.

Tiểu Khải Linh và những người khác đã chém giết sạch sẽ những thi thể khô vừa hoạt động trở lại.

Lúc này, cũng kinh ngạc nhìn Hứa Ngôn.

Hoàng Lang đi tới, cúi người sờ lên thân thể của "Hống", há hốc miệng.

"Ngôn...

Ngôn gia, cái thứ này thật sự làm bằng đồng, không phải vật sống." Cảm giác lạnh lẽo và trọng lượng đó, tiếng vang trầm đục khi gõ vào, đều chứng minh tuyệt đối không phải chỉ là một lớp vỏ đồng.

Hứa Ngôn dường như lúc này mới hoàn hồn, tay buông lỏng, ném "Hống" xuống đất.

Ngay sau đó, vỗ nhẹ lên tay Nhạc Khỉ La để an ủi.

"Tiểu La Nhi, đừng lo, anh không sao." Nhạc Khỉ La lúc này mới ngẩng đầu, nhìn kỹ Hứa Ngôn.

Xác định trong mắt anh không còn sự khát máu và điên cuồng, mà đã trở lại vẻ bình hòa, tĩnh lặng, lúc này mới từ từ buông tay ra.

"Ngôn gia, ngài xem, những thi thể khô còn lại, đều không động đậy nữa." Hoàng Lang thấy Hứa Ngôn đã hồi phục lý trí, lúc này mới tiếp tục nói.

Hứa Ngôn nhìn về phía xa.

Gần hướng cửa đồng bên kia, vẫn còn một số thi thể khô giữ nguyên tư thế muốn đứng dậy, hoặc là đang xé mình ra khỏi cột gỗ được một nửa.

Nhưng lại không biết vì sao, lại không động đậy nữa.

“Anh Ngôn, những thi thể khô này có thể động đậy, dường như là vì con ‘Hống’ kia.” “Sau khi nó không còn động tĩnh, những thi thể còn lại cũng không động nữa.” Tiểu Khải Linh cũng bổ sung một câu.

Hứa Ngôn tuy không nói gì, nhưng lại đồng tình với cách nói của họ.

Con “Hống” kia không phải chết, mà là bị anh đập hỏng.

Hẳn là cơ quan tinh vi bên trong đã bị phá hủy dưới tác động mạnh.

Còn những oan hồn “bách lý thiêu nhất” bám trên nó, chính là vì ký sinh trong cơ thể nó, mới có thể thoát được hai lần Cửu Thiên Tê Lôi thuật ban nãy.

Nhưng lại vì một trận đập điên cuồng của anh, đã làm hỏng vật chủ mà chúng ký sinh.

Cho nên, không thể điều khiển được cái xác ban đầu, tự nhiên những thi thể đó cũng không động đậy nữa.

Hứa Ngôn đột nhiên mở bảng nhiệm vụ, thấy trong mục nhiệm vụ “Tiêu diệt thú gác mộ Hồng Hống”, đã được đánh dấu “Hoàn thành”.

“Quả nhiên, nó chính là mục tiêu nhiệm vụ.” Hứa Ngôn thầm gật đầu.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ trước đó “Thu thập mảnh vỡ đạo mộ”, anh đã nhận được một cơ hội rút thưởng.

Lần này lại hoàn thành một phần, liệu có được thưởng gì nữa không?

Anh lại mở mục phần thưởng, lại phát hiện lần này không có gì cả.

“Không phải chứ, keo kiệt quá vậy.” Hứa Ngôn có chút bực bội

nghĩ.

Con "Hống" này, cộng thêm đám thi thể mang kịch độc, đổi lại là đội ngũ nào khác đến, đều phải bỏ mạng hết ở đây.

Nhiệm vụ khó khăn như vậy hoàn thành mà không có bất kỳ phần thưởng nào?

Thực sự có chút vô lý.

Anh than phiền một hồi, nhưng hệ thống không có bất kỳ phản hồi nào.

Chương 193

"Thôi vậy, không có phần thưởng, vậy thì mình mang con 'Hống' này ra ngoài." "Biết đâu cơ duyên xảo hợp, có thể tìm được người sửa chữa nó.

Hoặc là, tương lai trả một cái giá nhất định, để hệ thống sửa chữa nó thì sao?" Hứa Ngôn đã quyết định, sẽ không dễ dàng lãng phí một con thú cơ quan tinh xảo như vậy.

Theo thói quen của hệ thống, biết đâu đây chính là phần thưởng thực sự của anh.

Lần này, Hứa Ngôn không hề e ngại ánh mắt của Hắc Bạch Vô Thường, trực tiếp thu "Hống" vào "túi Càn Khôn" của mình.

"Mẹ kiếp, đồ đâu rồi!" Hai anh em đồng thời trừng mắt, gần như không dám tin vào mắt mình.

Con thú đồng to gần bằng con bê, đã biến mất ngay dưới mí mắt họ.

Hai người nhìn nhau, rồi nhìn lại Hứa Ngôn với ánh mắt càng thêm phức tạp.

Họ lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, đã nghe qua nhiều lời đồn quỷ dị.

Trò ảo thuật có thể tùy ý làm đồ vật xuất hiện và biến mất, cũng không phải chưa từng thấy.

Nhưng ảo thuật và thu nạp thật sự, lại hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Bản thân họ chính là cao thủ sử dụng thuật che mắt.

Tự nhiên cũng biết, Hứa Ngôn dùng là ảo thuật, hay là bản lĩnh thật sự.

"Nguy cơ ở cửa ải này đã được giải quyết, đoạn đường còn lại tạm thời sẽ không có nguy hiểm." Hứa Ngôn nói với mọi người.

Vẻ mặt mọi người rõ ràng có chút thả lỏng, nhưng sự cảnh giác cần có vẫn không giảm đi chút nào.

Chỉ cần chưa rời khỏi lăng mộ này, thì vẫn chưa thực sự an toàn.

Sau một trận chiến đấu này, ngoài người lính kia vì mất máu quá nhiều mà trông vẫn rất yếu.

Nhạc Khỉ La cũng vì sử dụng yêu lực, tinh thần vừa mới dưỡng tốt được một chút, lại trở nên uể oải.

Vốn dĩ Hứa Ngôn muốn ôm cô đi tiếp, nhưng bị Nhạc Khỉ La từ chối.

"Anh Ngôn, để Vô Tâm cõng em đi." Vô Tâm cũng đứng bên cạnh, gật đầu lia lịa.

"Đúng vậy, Ngôn gia, để tôi cõng cô Nhạc đi.

Ngài cứ yên tâm mở đường, không cần lo lắng bên này." Hắn không ngờ, Hứa Ngôn lại mạnh đến mức này.

Nếu là hắn đối đầu với con "Hống" kia, e rằng chưa được mấy hiệp đã phải bỏ mạng dưới móng vuốt của nó.

Tiếp theo, còn không biết sẽ gặp phải cái gì.

Tự nhiên là phải để Hứa Ngôn không còn nỗi lo về sau, mới có thể tiếp tục mở đường, thay hắn chống đỡ tai họa chứ.

Hứa Ngôn nhìn sâu vào Vô Tâm một cái.

Anh không nói nhiều, chỉ xoa đầu Nhạc Khỉ La.

“Vậy em ngoan ngoãn, không được dùng yêu lực nữa.” “Nếu không kinh mạch của em sẽ rách nát nặng hơn, trong thời gian ngắn chỉ có thể tĩnh dưỡng, không thể đi theo anh.” Lời nói của Hứa Ngôn dịu dàng khác thường.

Nhưng ý tứ trong lời nói lại gần như là mệnh lệnh.

Nhạc Khỉ La biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, lập tức gật đầu lia lịa.

“Yên tâm đi anh Ngôn, em sẽ không bốc đồng nữa đâu.” “Lần sau có ai tấn công lén em, em nhất định sẽ né đi, tuyệt đối không lao lên nữa.” Sự ngoan ngoãn của cô cũng khiến Hứa Ngôn mỉm cười.

Anh quay người đi về phía cánh cửa đồng bên kia.

Quá trình mở cửa cũng y hệt như ban nãy.

Phía bên kia cửa, vẫn là một đường hầm khổng lồ, sâu hun hút.

Khoảnh khắc cửa mở, một luồng gió lạnh ập đến.

Điều này cho thấy, trên sườn núi bên này có khe hở.

“Ngôn gia, bên này bị lọt khí, vậy minh khí trong mộ thất còn giữ được không?” Hoàng Lang không nhịn được nói một câu.

Những ngày này đi theo Hứa Ngôn, hắn cũng từ nhiều nguồn khác nhau mà biết được không ít chuyện trong lăng mộ.

Nghe nói, một khi lăng mộ thông với thế giới bên ngoài, minh khí được bảo tồn bên trong đều sẽ bị hư hại ở một mức độ nhất định.

Đặc biệt là những thứ như lụa là, sách vở, thẻ tre, tranh chữ.

Lâu năm, thậm chí có thể trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

“Chưa thấy, đừng vội kết luận.” Hứa Ngôn trong lòng cũng có chút lo lắng.

Đời sau khi khai quật mộ cổ, đều sẽ có biện pháp cứu vãn nhất định.

Anh không phải dân khảo cổ học, không biết những biện pháp bảo vệ mang tính cứu vãn đó là gì.

Cái gọi là hư hại, thực ra là do tác dụng với phân tử oxy trong không khí, trong nháy mắt bị oxy hóa.

Ví dụ như đội quân đất nung năm xưa, vốn dĩ đều có màu sắc rực rỡ.

Nhưng trong khoảnh khắc được khai quật, lớp sơn đã bị oxy hóa, toàn bộ biến mất.

Những gì được trưng bày ở đời sau chỉ còn lại là những bức tượng gốm xám xịt.

Trong nhiệm vụ lần này, có một mục là yêu cầu anh tìm thẻ tre thời Tần.

Tuy thẻ tre không dễ bị oxy hóa như vậy, nhưng mực viết trên đó thì có.

Hơn nữa, ai cũng không biết, không khí ở đây đã lưu thông tuần hoàn bao lâu.

Tác dụng oxy hóa lại kéo dài bao lâu.

Ai dám đảm bảo, những thẻ tre đó còn hay không, có phải đã sớm hóa thành tro bụi rồi không.

Hứa Ngôn nén lại nỗi lo trong lòng, không biểu lộ ra mặt.

Anh tin rằng, hệ thống sẽ không phát hành nhiệm vụ tuyệt đối không thể hoàn thành.

Sẽ luôn ở một điểm nào đó mà anh không chú ý, để lại một tia hy vọng.

“Đi thôi, tiếp tục tiến lên.” Hứa Ngôn định bước đi, lại bị Tiểu Khải Linh kéo lại.

“Anh Ngôn, đoạn đường phía trước, vẫn để em đi dò đi.” “Không sao, để tôi.

Những cơ quan còn lại sẽ không nguy hiểm như vậy.” Hứa Ngôn biết, còn có một con Hạn Bạt chưa xuất hiện.

Chỉ là anh bây giờ có một cảm giác mãnh liệt, thứ đó sẽ đợi anh ở cuối cùng, chứ không phải ở đây.

Tiểu Khải Linh nhìn vào mắt Hứa Ngôn, cuối cùng vẫn buông tay ra.

Cậu, cũng đã học được cách tin tưởng và nghe lời.

Hứa Ngôn ném quả cầu cơ quan còn lại ra, lại chiếu sáng trần của đường hầm.

Ở đó không có những cột đá dày đặc, trong đường hầm cũng không có bất kỳ cơ quan nào.

Đoạn đường cuối cùng thông đến chủ mộ thất an toàn, bình yên đến không giống thật.

Đối diện đường hầm, là một không gian còn rộng lớn hơn cả hai nơi ban nãy cộng lại.

Lần này, khi viên đạn sắt bắn ra, chiếu sáng cả không gian.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động đến mức không nói nên lời một lần nữa.

Dưới ánh sáng mạnh mẽ, hiện ra là một cung điện nguy nga tráng lệ.

Cung điện trong kinh thành đã đủ khiến người ta phải trầm trồ.

Nhưng so với cung điện trước mắt, vẫn giống như một đứa trẻ đứng trước một người khổng lồ.

Phong cách của cung điện cực kỳ trầm ổn, rộng lớn.

Vật liệu sử dụng toàn bộ là gạch huyền màu đen.

Chương 194

Màu đen là màu sắc tôn quý nhất thời Tần Hán.

Nơi đây lại là một cung điện nhà Tần được phục dựng một một!

Hứa Ngôn đã từng xem trên mạng rất nhiều bản vẽ phục dựng cung điện nhà Tần.

Thậm chí bản vẽ giả tưởng về lăng mộ Thủy Hoàng Đế trong truyền thuyết, cũng đã xem không dưới vài chục phiên bản.

Nhưng không thể nào so được với sự chấn động khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng này.

Cung điện trải dài vô tận nguy nga tráng lệ, trong không gian dưới lòng đất rộng lớn vô biên này cũng không hề trông nhỏ bé.

Cảnh tượng được tạo ra bằng CG điện ảnh càng không thể so sánh với cung điện thực sự tồn tại này.

Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều nhất thời quên mất giọng nói của mình.

Chỉ im lặng đứng đó, cảm nhận sự uy nghiêm xuyên qua dòng chảy lịch sử mà đến.

"Tiểu Linh Tử, trong ấn tượng của cậu, trong lịch sử mấy trăm năm của Đại Việt, có vị vua nào có thực lực xây dựng một lăng mộ như thế này không?" Hứa Ngôn quay đầu nhìn Tiểu Khải Linh.

Trong ấn tượng của anh, chỉ có Thủy Hoàng Đế sau khi thống nhất lục quốc, mới có thể thu thập nhân lực, tài phú của thiên hạ, xây dựng lăng mộ đế vương đầu tiên của đời sau.

Mà Đại Việt trước đó, đất đai cằn cỗi, chiến tranh liên miên.

Tích lũy nỗ lực của mấy đời người, cải cách, mới có thực lực quét sạch bát hoang tứ hải.

Thực sự không tìm ra được, còn có ai có thể xa hoa lãng phí, tốn nhân lực vật lực, xây dựng một lăng tẩm dưới lòng đất như thế này.

Chỉ có một người có tài lực, đó là Tần Nhị Thế Hồ Hợi.

Nhưng lăng mộ của ông ta ở Tây An.

Hơn nữa thời gian tại vị của ông ta quá ngắn, khắp nơi trong Đại Việt lại bất ổn, căn bản cũng không có thời gian để xây dựng một lăng tẩm như thế này.

"Anh Ngôn, em cũng không nghĩ ra." Tiểu Khải Linh áy náy nói.

Cậu không thực sự kế thừa truyền thừa trong cổ lâu của nhà họ Trương, lượng kiến thức trong đầu thực sự có hạn.

"Nhưng nếu nói đến người giàu có nhất trong lịch sử Đại Việt, trên cả Thủy Hoàng Đế, còn có một Lữ Bất Vi nữa mà." Mắt Hứa Ngôn sáng lên.

Sao anh lại quên mất nhân vật này!

Quả nhiên tư duy cố hữu hại chết người!

Lữ Bất Vi gia cảnh nghèo khó, sau này gần như nắm giữ hơn nửa thiên hạ Đại Việt.

Nói ông ta quyền khuynh triều chính, giàu có địch quốc, một chút cũng không quá đáng.

Mà Lữ Bất Vi con người này, có một tham vọng cuồng nhiệt đối với quyền lực.

Ông ta đầu tư vào cha của Thủy Hoàng Đế, càng là người đã đẩy Thủy Hoàng Đế lên ngôi vua của nước Đại Việt.

Lữ Bất Vi có thời gian, nhân lực và tài lực này, để ngầm làm chuyện này.

"Trong truyền thuyết, mộ của Lữ Bất Vi ở làng Thủ Dương, thị xã Yển Sư, Lạc Dương." "Biết đâu, đó chỉ là một chiêu trò che mắt." "Mộ của Thủy Hoàng Đế còn có mấy ngôi mộ nghi ngờ nữa mà, những chuyện này đều không nói chắc được." Hứa Ngôn càng nghĩ càng thấy khả năng này lớn nhất.

Nhưng rốt cuộc có phải như vậy không, còn phải dựa vào minh khí, minh văn trong mộ, cũng như những vật phẩm liên quan đến chủ nhân ngôi mộ để phán đoán.

"Đi thôi.

Vào được cung điện nhà Tần đó, đoạn đường này mới coi như đi được một nửa." Hứa Ngôn nói xong, đi đầu tiên ở phía trước.

Trong mộ huyệt trống trải, chỉ có tiếng bước chân và tiếng hít thở của mọi người.

Dường như bị không gian rộng lớn khuếch đại vô hạn, nghe như thể còn có vô số quỷ mị không rõ hình dạng xen lẫn trong đó, cùng đồng hành.

Từ lối ra của đường hầm, đến con đường dẫn đến cung điện nhà Tần, đều không có bất kỳ cơ quan nào.

Mà khoảng cách nhìn có vẻ chỉ có hơn trăm mét, mọi người lại đi mất năm phút mới đến.

"Trời đất ơi, nơi này còn lớn hơn chỗ ban nãy.

Dưới lòng đất này không phải là bị đào rỗng hết rồi chứ!" Hoàng Lang đi suốt chặng đường, đều ngẩng đầu, miệng không hề khép lại.

Nguyên thân của hắn, trong rừng núi cũng làm những công việc

đào hang.

Nay nhìn thấy hang động khổng lồ như vậy, tự nhiên là liên tục kinh ngạc.

"Nhiều nơi ở đây không có dấu vết khai thác nhân tạo." "Hẳn là dựa vào không gian dưới lòng đất có sẵn, thuận thế khai thác ra." Hứa Ngôn nói một cách lưu loát.

Anh biết, dưới lòng đất ẩn giấu vô số hang động khổng lồ, kết nối với thế giới dưới lòng đất bí ẩn.

Ở dưới một châu lục nào đó ở nước ngoài, thậm chí còn có những đường hầm dưới lòng đất trải dài hàng trăm dặm.

Trí tuệ và sức mạnh của người xưa thực sự là điều mà người nay không thể tưởng tượng được.

Đến gần hơn, mọi người kinh ngạc phát hiện, ngay tại chính môn của cung điện, còn có một cây Hoa Biểu.

Trên đó, có một con Hống đang ngồi chễm chệ!

"Không phải chứ, lại nữa à!" Vô Tâm không nhịn được phàn nàn một câu.

Cổ đột nhiên thắt lại, bị cô bé cõng trên lưng siết chặt.

"Ngươi dùng sức gì, chỉ biết đứng đây phàn nàn!" "Mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho rõ, con đó có động đậy không!" Nhạc Khỉ La dường như không muốn thấy Vô Tâm được yên, hung hăng siết cổ hắn.

Vô Tâm nhe răng nhếch miệng vừa giãy giụa, vừa liếc về phía Hứa Ngôn.

Người đàn ông thân hình vạm vỡ đang nhìn con Hống trên đỉnh Hoa Biểu, sau đó cũng nhìn về phía này.

“Con này không có cơ quan, mọi người có thể yên tâm.” Hứa Ngôn trước khi thu con Hồng Hống kia lại, đã từng quan sát kỹ.

Trên móng vuốt của con Hống đó có móng vuốt đặc biệt.

Còn con này lại được đúc liền với Hoa Biểu.

Tự nhiên cũng không động đậy.

“Nhưng, ở đây cũng có những thi thể khô đó...” Hắc Vô Thường chỉ vào những bóng đen chập chờn trong cổng thành, đối với trận thi thể khô ban nãy vẫn còn sợ hãi.

Hứa Ngôn không nói gì, chỉ chậm rãi đi về phía cổng cung điện.

Đến gần hơn, mọi người mới thấy, những bóng đen đó toàn là tượng gốm được nung từ đất sét.

Mà lớp sơn màu trên đó khiến những bức tượng trông không khác gì người thật.

Sắc mặt thần thái, sống động như thật.

Nhìn thoáng qua, cứ như là người thật đang đứng trước mắt.

Mọi người tấm tắc khen ngợi.

Không nhịn được nhìn đi nhìn lại những bức tượng gốm đó.

Hứa Ngôn cũng đang ngắm nhìn những bức tượng gốm.

Anh dường như cũng nhìn thấy những đội quân đất nung được khai quật từ lăng mộ Thủy Hoàng, năm xưa khi được chôn xuống, cũng sống động và chấn động như thế này.

Ngoài những binh lính canh giữ cổng cung điện, còn có thể thấy các loại quan lại, hoạn quan cung nữ.

Những người nên có trong cung, không thiếu thứ gì.

“Xem ra, những thẻ tre đó, nơi có khả năng được đặt nhất, chính

là ngự thư phòng trong cung." "Còn có phòng đá cất giữ sách và văn vật kim quỹ thạch thất." Hứa Ngôn kể từ khi hệ thống phát hành nhiệm vụ, đã tra rất nhiều tài liệu liên quan đến lịch sử nhà Tần.

Đặc biệt là bản vẽ phục dựng cung điện giả tưởng, lịch sử tóm tắt các đời đế vương Đại Việt, cũng như một số dã sử truyền thuyết.

Liên quan đến số lượng lớn thẻ tre, tự nhiên cũng tra được rằng trong cung đình nhà Tần, đã sớm có kim quỹ thạch thất để bảo tồn văn vật cổ tịch.

Chỉ là, cung điện trước mắt quá đồ sộ.

Nhìn lướt qua, anh cũng không thể nhìn rõ toàn bộ.

Tự nhiên, cũng không thể so sánh với những bản vẽ giả tưởng đã xem trước đó để phán đoán đại khái vị trí của kim quỹ thạch thất.

Chương 195

“Ngôn gia, nơi này lớn như vậy, phải tìm cái thạch thất gì đó thế nào đây?” Hoàng Lang ghé lại, có chút gãi đầu hỏi.

Nếu là cung điện bình thường bên ngoài, mọi người tản ra tìm là được.

Nhưng bây giờ đang ở trong mộ huyệt sâu trong núi, trong bóng tối không biết tiềm ẩn bao nhiêu nguy cơ.

Tản ra tìm kiếm, không khác gì tự tìm đường chết.

Hứa Ngôn mỉm cười.

“Trong Kim Quỹ Thạch Thất tuy cất giữ số lượng lớn cổ tịch, nhưng cũng có không ít đan thư thiết khoán, tổ tông huấn thị.” “Đó là nơi lưu giữ tư liệu hoàng gia được truyền lại qua các đời quân chủ nhà Tần, nên địa điểm cất giữ tự nhiên là ở trong tông miếu.” Có phương hướng di chuyển đại khái, mọi người không nghỉ ngơi nhiều.

Sau khi Hứa Ngôn lấy la bàn ra suy diễn một hồi, cả nhóm đi theo anh vào cổng cung, tiến về phía tông miếu.

Một cánh cổng cung dài đến hai mươi mét, rộng bảy tám mét.

Cánh cổng đầu tiên mở toang, đoàn người nối đuôi nhau đi vào.

Tường thành hoàn toàn được xây bằng những viên gạch đen khổng lồ, dưới ánh đèn pin cường độ cao, màu sắc càng thêm thâm trầm, lạnh lẽo.

Trong đường hầm, tiếng bước chân của đoàn người vang vọng.

Bóng người in trên vách tường bị kéo dài, méo mó, trông còn ghê rợn hơn cả những bức tượng binh mã đứng bên ngoài.

Ngoài Lý Song và những người khác luôn giữ cảnh giác, đám người Hoàng Lang đều không nhịn được cảm thấy ngột ngạt trước sự tĩnh lặng của tòa cung điện khổng lồ này.

Riêng Hứa Ngôn vẫn thản nhiên đi ở phía trước.

Qua khỏi đường hầm cổng cung là một quảng trường rộng lớn hơn.

Nơi đây đứng từng hàng tượng binh mã, trang phục của họ trông như các quan văn võ, có lẽ đang chờ buổi chầu.

"Tôi nhớ Lã Bất Vi là một thương nhân mà, sao ông ta có thể phục dựng lại cả nơi ở của hoàng thượng được chứ?" Hoàng Lang có vẻ đặc biệt nhiều câu hỏi.

Một con chồn vàng thành tinh như hắn mà cũng lần đầu tiên hứng thú với người xưa trong lịch sử.

"Lã Bất Vi không chỉ đơn thuần là một thương nhân." "Ông ta làm quan đến chức Thừa tướng, quyền khuynh triều chính, thật sự là một người dưới một người, trên vạn người." "Cũng chỉ có người phú quý và quyền thế như ông ta mới có thể xây dựng một lăng mộ hoàng đế xa hoa và đồ sộ như vậy ngoài Tần Thủy Hoàng." Trong lúc Hứa Ngôn phổ cập kiến thức cho mọi người, anh thầm nghĩ trong lòng.

Dù Lã Bất Vi có năng lực này, nhưng Tần Thủy Hoàng lại là vị vua có một không hai trong lịch sử.

Muốn qua mắt ông ta để hoàn thành một công trình như vậy thật sự không dễ.

Dù cho lúc đó Tần Thủy Hoàng không có khả năng truy cứu, thì sau khi Lã Bất Vi bị kết tội, cũng phải tra ra được chút manh mối chứ.

Lăng mộ này tuyệt đối không thể bình an vô sự mà tồn tại đến ngày nay.

Trong đó rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật đã bị chôn vùi trong dòng chảy lịch sử, quả thật không thể biết được.

Từ lúc qua cổng cung cho đến khi tìm được tông miếu, suốt dọc đường đều yên tĩnh đến lạ thường.

Không chỉ không có bất kỳ cơ quan cạm bẫy nào, mà ngay cả cảm giác bị thứ gì đó lén lút rình mò trước đó cũng đã biến mất.

Nhưng cảm giác áp bức nặng nề vẫn còn đó.

Thậm chí khi mọi người đi sâu vào trong, cảm giác đó càng trở nên sâu sắc và nặng nề hơn.

Người Tần coi phía tây là thượng đẳng, vì vậy tông miếu trong cung Tần này nằm ở phía tây cung điện, chứ không phải ở phía nam theo lễ chế truyền thống.

Trên đài cao được chạm khắc từ đá bạch ngọc là cung điện với cột sơn son, đỉnh lợp ngói lưu ly.

Những hàng lang chồng chất lên nhau, cao đến sáu tầng.

Mái cong, đấu củng, tất cả đều toát lên vẻ trang nghiêm và hùng vĩ.

Hứa Ngôn không có thời gian ngắm kỹ tòa tông miếu ghi dấu lịch sử triều Tần, mà nhìn về phía Hoàng Sử Vũng bên cạnh.

Nơi đây bao gồm chính điện, đông phối điện, tây phối điện, ngự bi đình và cổng thành, lặng lẽ nằm ở phía tây tông miếu.

"Đây chính là mục tiêu đầu tiên của chúng ta trong chuyến đi này." Hứa Ngôn cuối cùng cũng dừng bước, quay lại nói với mọi người: "Nơi này cất giấu rất nhiều sách thẻ tre, cố gắng thu thập hết cho tôi, không được bỏ sót một quyển nào." "Rõ!" "Nghe lời ngài, Ngôn gia." Mọi người lần lượt đáp lời.

Dù họ đến đây vì đồ tùy táng trong mộ, nhưng Hứa Ngôn có nhu cầu khác, tự nhiên cũng phải đáp ứng.

Hơn nữa, Hứa Ngôn không hề giấu giếm, đã khéo léo thể hiện "túi càn khôn" của mình.

Mặc dù mọi người không biết anh đã dùng bảo bối gì, nhưng thấy anh có thể làm đồ vật biến mất rồi lại xuất hiện từ hư không, ai cũng biết đó là một món bảo bối phi thường.

Như vậy, e rằng dù số lượng đồ tùy táng và sách vở có lớn đến đâu cũng có thể mang đi hết.

Thậm chí còn tiết kiệm được nhân lực và vật lực.

Quả là quá tiện lợi.

Toàn bộ Hoàng Sử Vũng đều là kiến trúc vô lương điện.

Hoàn toàn được xây bằng gạch đá, không dùng một chút gỗ nào, gọi là "thạch thất".

Để cách ly hơi ẩm, chính điện nơi cất giữ cổ tịch chỉ có hai cửa sổ nhỏ ở phía đông và tây.

Tường dày trung bình gần năm mét, riêng cánh cửa đá của chính điện đã nặng đến năm tấn.

Cánh cửa sơn son khổng lồ đóng chặt, Nhạc Khỉ La dùng chỉ khôi lỗi len vào nhưng cũng không phát hiện được cơ quan mở cửa.

Dường như muốn vào trong, chỉ có một lựa chọn duy nhất là phá tung cửa đá.

Hứa Ngôn lần này không dùng sức mạnh để thử thách.

Anh đã chuẩn bị rất nhiều axit mạnh để ăn mòn cửa đá.

Lý do không chọn thuốc nổ là vì sợ sẽ làm hỏng cổ tịch bên trong,

cũng như kim quỹ chứa chúng.

Ở thời đại này, điều kiện bảo quản axit mạnh vô cùng khắc nghiệt.

May mà Hứa Ngôn có hệ thống thu thập, chỉ tốn 0.3 điểm tích lũy là đổi được không gian lưu trữ năm mươi mét khối.

Anh đã cất giữ một lượng lớn axit mạnh trong đó.

Và để ngăn axit bay hơi làm ăn mòn cả kim quỹ và gây hại cho sức khỏe mọi người, anh còn chuẩn bị một lượng lớn chất trung hòa tương đương.

Đợi đến khi tường chỉ còn dày khoảng một mét, chỉ cần trực tiếp vung quyền đấm xuyên qua là được.

Hứa Ngôn bây giờ giống như một cỗ máy phá tường hình người, một quyền đấm xuyên qua tấm cửa đá dày hơn một mét hoàn toàn không thành vấn đề.

Mọi người đi cùng đều đã thay đồ bảo hộ chống ăn mòn và mặt nạ.

Do Lý Song dẫn người, chia thành năm nhóm, thay phiên nhau tiến lên ăn mòn cửa đá.

Đám người Hoàng Lang thì chia nhau đến các điện phụ đông tây bên cạnh, tìm kiếm những sách thẻ tre cổ còn lại.

Hứa Ngôn quay lưng về phía cửa đá, nhìn bức tường cung điện xa xa, hoài tưởng về phong thái huy hoàng của Đại Tần năm xưa, nhất thời trong lòng dâng lên cảm xúc bồi hồi, mãnh liệt.

“Anh Ngôn, anh đang nghĩ gì vậy?” Giọng Nhạc Khỉ La vang lên từ phía sau.

Cô không để Vô Tâm cõng mà tự mình đi tới.

“Anh đang nghĩ, chủ nhân của lăng mộ này, rốt cuộc có phải là Lã

Bất Vi không.” Con người đó, bất kể là chính sử hay dã sử, đều không bỏ qua dã tâm bừng bừng của ông ta.

Nhưng Hứa Ngôn cũng từng nghe nói, lăng mộ của Tần Thủy Hoàng còn có mấy ngôi mộ giả, không chừng, nơi này cũng có thể là một trong những ngôi mộ giả chưa được phát hiện.

Nhưng mấy vạn xác khô trên quảng trường bên ngoài, lại thực sự không giống với phong cách của Tần Thủy Hoàng.

Dù ông ta là một bạo chúa nổi tiếng trong lịch sử, nhưng những sử quan khắt khe nhất với ông ta cũng không viết bừa về cách thức chôn cất.

Tất cả ghi chép đều nói rằng Tần Thủy Hoàng đã từ bỏ việc tuẫn táng người sống, thay vào đó là dùng binh mã dũng.

Vì vậy, bí ẩn vẫn là bí ẩn.

“Anh Ngôn, vấn đề này, bây giờ anh có nghĩ cũng vô dụng.

Chủ nhân lăng mộ dù là ai, đồ tùy táng của ông ta cũng đều là mồ hôi nước mắt của nhân dân.” “Chúng ta cứ vơ vét sạch sẽ cho ông ta, cũng coi như là lấy của dân, dùng cho dân.” Cô nhóc hiếm khi nói những lời này, lúc nói ra trông cũng rất ra dáng.

Dù sao thì trước khi thành yêu, cô cũng là một cô gái xuất thân từ gia đình có học, vẫn còn ảnh hưởng của gia đình.

“Đúng, La nhi của anh nói không sai.” Hứa Ngôn nghe vậy bật cười: “Anh còn không nghĩ thông suốt bằng em.” “Nhưng mà, nếu có thể giải được bí ẩn này, chẳng phải cũng có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ sao?” Anh vừa dứt lời, đã thấy Hoàng Lang vội vã đi tới.

Chương 196

"Ngôn gia, ngài đến xem, cửa đá này có chút không ổn." "Cửa đá?" Hứa Ngôn theo Hoàng Lang đến trước cửa đá chính điện, phát hiện Lý Song và những người khác đã lui về.

"Ngôn gia, giữa cửa đá có một lớp kẹp, bên trong có thứ gì đó." Lý Song đi tới báo cáo.

"May mà anh em phát hiện kịp thời, không làm hỏng lớp bọc bên ngoài, nếu không e là có chuyện lớn." Hứa Ngôn đã đi đến trước cửa đá, thấy một chỗ trống bị ăn mòn, để lộ ra một khối vật chất dạng keo màu vàng.

Bên trong dường như còn bọc thứ gì đó.

"Thì ra, đây chính là thủ đoạn chống trộm của kim quỹ thạch thất." Anh quan sát kỹ xong, cuối cùng nói: "Giống như thiết kế của đỉnh lưu ly hỏa long kia, nếu có người dùng bạo lực phá cửa, sẽ làm vỡ vật chất dạng keo bên trong." "Bên trong chắc chắn là axit cực độc, hoặc dầu hỏa, người trúng phải chắc chắn sẽ chết!" Lý Song sững sờ, vẻ mặt khó xử: "Ngôn gia, vậy cánh cửa này, chúng ta còn phá được không?" Chính điện không vào được, vậy phá tường bên ngoài cũng không phải là không được.

"Cửa chính có thủ đoạn như vậy, nơi khác chưa chắc đã không có." Hứa Ngôn lắc đầu.

Kim quỹ thạch thất là nơi cất giữ các điển tịch, gia phả quan trọng của hoàng gia.

Ngoài chức năng chống ẩm, chống mọt, chống trộm tự nhiên cũng là ưu tiên hàng đầu.

“Vậy... chỗ này bỏ qua sao?” Lý Song hỏi xong mới biết mình đã hỏi một câu ngu ngốc.

Trong từ điển của Hứa Ngôn, chưa bao giờ có hai chữ “từ bỏ”.

“Tất nhiên là không.” Hứa Ngôn lại lấy ra từ túi càn khôn mấy cái nồi lớn, củi lửa, và vô số...

đường phèn.

“Các cậu lại chia thành hai nhóm, một nhóm đun chảy chỗ đường này ra, nhóm còn lại tiếp tục ăn mòn cửa đá.” “Chỉ là, phải cẩn thận một chút, đừng làm hỏng lớp keo vàng bên ngoài.” Các binh sĩ nhận lệnh, nhanh chóng chia thành hai nhóm hành động.

Đừng nhìn họ bình thường cưỡi ngựa luyện thương, đều là những người đàn ông mạnh mẽ với chỉ số võ lực cao ngất.

Nhưng khi làm những việc tỉ mỉ này, lại không hề kém cỏi chút nào.

Hứa Ngôn đứng bên cạnh xem một lúc, xác định sẽ không xảy ra sai sót gì nữa, liền đi ra chỗ khác.

Vì cơ quan lớp kẹp trong cửa, tiến độ mở cửa lại bị chậm lại mấy phần.

Mặc dù ở trong mộ, khắp nơi tối đen như mực, không biết thời gian bên ngoài trôi qua thế nào.

Nhưng phản ứng sinh lý tự nhiên của cơ thể lại đang nhắc nhở mọi người, đã đến giờ ăn cơm.

Hứa Ngôn cho các binh sĩ thay ca nghỉ ngơi ăn cơm.

Nhạc Khỉ La và những người khác thì lấy ra lương khô và nước đã chuẩn bị sẵn, ngồi tại chỗ nghỉ ngơi, ăn uống.

Bụng có thức ăn, người liền có sức lực.

Mấy nồi đường đã tan chảy xong, vật thể keo vàng trong cửa đá cũng đã lộ ra quá nửa.

Hứa Ngôn rút đồng hồ quả quýt ra xem, thời gian đã không biết tự lúc nào đến tận đêm khuya.

"Được rồi, những người được thay ca, tranh thủ ngủ một lát đi." "Lý Song, để lại người canh gác, ở gần đây thôi, đừng đi xa." Anh đã chuẩn bị sẵn sàng để ở trong mộ vài ngày.

Vì vậy tiến độ không nhanh, trông anh cũng không có vẻ gì là vội vàng.

Thời gian dần trôi, ngoài những người đang canh gác và chia ca làm việc, Nhạc Khỉ La và những người khác đều đã ngủ.

Hứa Ngôn không có chút buồn ngủ nào.

Anh bây giờ chỉ cần ngồi thiền một lát, điều hòa nội lực một chút, là có thể tràn đầy tinh lực, tác dụng của giấc ngủ ngược lại không còn quan trọng như vậy nữa.

Anh nhắm mắt ngồi xếp bằng, nhưng tai lại khẽ động.

Trong bóng tối có tiếng sột soạt truyền đến, trong tai anh nghe như sấm động bên tai.

Hứa Ngôn mở mắt ra, ánh mắt quét nhìn xung quanh trong bóng tối.

Bên này vì đang thi công nên ánh sáng rất đầy đủ.

Thậm chí còn đốt mấy đống đuốc.

Cộng thêm mấy cái nồi lớn nấu đường, hơi nóng và ánh sáng khiến ngôi mộ cổ yên tĩnh nhiều năm dường như cũng có chút hơi người.

Cũng vì lý do này, những nơi xa xôi không có ánh sáng chiếu tới,

trông lại càng âm u, quỷ dị.

Bóng của những tòa nhà bị ánh sáng làm méo mó chồng lên nhau, khiến người ta có cảm giác hoảng hốt, dường như những bức tượng binh mã im lặng ngàn năm cũng đã "sống" lại.

Hứa Ngôn vừa động, Nhạc Khỉ La đang gối đầu lên chân anh nghỉ ngơi cũng bị kinh động, tỉnh dậy theo.

"Anh Ngôn, có chuyện gì vậy?" Cô bây giờ ràng buộc với Hứa Ngôn càng sâu, càng nhạy cảm với những thay đổi cảm xúc nhỏ nhặt của anh.

Vì vậy vừa rồi tâm tư Hứa Ngôn vừa động, cô liền cảm nhận được.

"Anh đi dạo xung quanh một chút, em cứ nghỉ ngơi tiếp đi." Hứa Ngôn cũng chỉ có một cảm giác mơ hồ, trước khi xác định được, anh sẽ không kinh động mọi người.

Trong mộ không phải là nơi để ăn uống nghỉ ngơi, dù thường xuyên dừng lại nghỉ, nhưng chung quy vẫn không được yên ổn.

Thể lực và tinh thần của mọi người đều sẽ bị hao mòn rất lớn.

Nhạc Khỉ La còn đang hồi phục chậm rãi, đương nhiên là nên nghỉ ngơi càng nhiều càng tốt.

"Vậy, vậy anh cũng đừng đi xa quá.

Nếu không, em sợ mình không bảo vệ được những người này." Nhạc Khỉ La trong lòng lo lắng cho Hứa Ngôn, nhưng cũng biết mình muốn giúp được thì vẫn nên cố gắng hồi phục thì tốt hơn.

Vì vậy liền giở chút mưu mẹo, cố ý để Hứa Ngôn thêm phần vướng bận nơi này.

Tâm tư nhỏ của con gái, Hứa Ngôn tự nhiên là nhìn thấu ngay.

Anh cũng không nói ra, chỉ cười gật đầu, sau đó đứng dậy đi vào bóng tối.

Tiểu Khải Linh cũng chỉ ngủ thiếp đi, nghe thấy tiếng động liền mở mắt, đang chuẩn bị đứng dậy đi theo.

Hứa Ngôn lại lắc đầu với cậu: "Anh chỉ đi dạo loanh quanh thôi, ở đây vẫn phải nhờ em để ý giúp anh." Tiểu Khải Linh liền gật đầu, lại nằm xuống.

Hứa Ngôn không dẫn theo ai, thong thả đi về phía tông miếu ở xa hơn một chút.

Tiếng động vừa rồi chính là từ đó truyền đến.

Sau khi anh mở mắt, nó liền biến mất.

Anh không có cảm giác bị rình mò, cái thứ phát ra tiếng động đó dường như cũng không nhắm vào bọn họ.

Trong tay Hứa Ngôn đã cầm sẵn mấy chiếc phi tiêu.

Thân dao được cải tiến mỏng hơn, lưỡi dao cũng sắc bén hơn.

Một khi ném ra, sẽ lặng lẽ bắn trúng mục tiêu, có thể nói là khiến người ta không có cơ hội nghe tiếng để phân biệt phương hướng.

Quả là phòng không xuể.

Trước tông miếu cũng có một quảng trường rộng lớn.

Vào những dịp lễ tết cần tế tự, quảng trường này phải chứa rất nhiều người.

Cung Tần này lại được phục dựng theo tỷ lệ một một, vì vậy với tốc độ của Hứa Ngôn đi tới cũng mất một chút thời gian.

Càng đi về phía này, anh cảm thấy nhiệt độ dường như cũng giảm đi khá nhiều.

Vốn dĩ trong mộ không thấy ánh mặt trời, âm khí lượn lờ, đã lạnh hơn bên ngoài mấy độ.

Nhưng đối với đoàn người đã quen với nhiệt độ trong mộ, sự thay đổi nhiệt độ này cũng rất rõ ràng.

"Âm khí đã bị ta dùng Cửu Thiên Tê Lôi Thuật đánh tan trước đó, lẽ nào vẫn còn con cá lọt lưới, đi theo tới đây?" Hứa Ngôn thầm nghĩ.

Lập tức, anh lại bác bỏ ý nghĩ này.

Chưa nói đến việc anh đã dùng Cửu Thiên Tê Lôi Thuật liên tiếp hai lần.

Chỉ cần có Tiểu Khải Linh và Hoàng Lang một trái một phải canh giữ cửa đồng, cũng tuyệt đối không để lọt một con cá nào.

Nhưng nhiệt độ ở đây lại thấp đến mức kỳ lạ.

Có lẽ, trên quảng trường tế lễ lớn này, cũng đã từng xảy ra sự kiện đẫm máu thảm khốc nào đó?

Chương 197

Anh đang nghĩ vẩn vơ, đột nhiên sau gáy có một cơn gió mạnh ập tới, trong nháy mắt đã đến sau lưng.

Hứa Ngôn phản tay phóng ra một phi tiêu.

Tốc độ của thứ đó, lại còn nhanh hơn con quái vật bằng đồng gặp ở cửa ải đầu tiên mấy phần.

Theo cú xoay người của anh, nó dán chặt vào sau lưng Hứa Ngôn.

Phi tiêu đó phóng hụt, "cạch cạch cạch" mấy tiếng, toàn bộ cắm vào một cây cột đá không xa.

Từ xương cụt đến da đầu Hứa Ngôn, đều như bị điện giật, tê rần từng cơn.

Anh biết, có thứ gì đó đang bám theo sau lưng mình như hình với bóng.

Dù anh né tránh thế nào, nó vẫn luôn dán chặt sau lưng.

Vì vậy ngay giây tiếp theo, Hứa Ngôn đột nhiên lao vọt đi, xông về phía có ánh lửa.

Những thứ trong mộ, theo bản năng sẽ tránh né tiêu thạch lưu huỳnh.

Cũng sẽ tránh xa ánh sáng mạnh và nhiệt lượng.

Hành động vừa rồi của Hứa Ngôn cũng đã kinh động đến đoàn người đang nghỉ ngơi.

Họ lần lượt đứng dậy, giơ đuốc và đèn pin cường độ cao, chiếu về phía Hứa Ngôn.

Cũng chính lúc đó, Hứa Ngôn thấy trên mặt họ vẻ kinh ngạc và

sững sờ, rõ ràng, họ cũng đã nhìn thấy thứ đang theo sau lưng anh rốt cuộc là gì.

Chỉ trong nháy mắt, Hứa Ngôn đã xông vào giữa mấy đống lửa.

Sau lưng đột nhiên nhẹ bẫng, cảm giác tê dại như điện giật cũng biến mất.

Anh biết, thứ đó quả nhiên sợ ánh lửa và hơi nóng, nên mới thoát ra rồi lại ẩn nấp đi.

"Các ngươi vừa rồi thấy gì?" Hứa Ngôn hỏi Tiểu Khải Linh đứng gần nhất.

Cậu đã rút trường đao ra, sẵn sàng chém tới bất cứ lúc nào.

"Chúng em... chúng em đã thấy, một người khác giống hệt anh!" Lời của Tiểu Khải Linh khiến Hứa Ngôn sững sờ, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng.

"Một người khác giống tôi?" Anh biết trong chương Tần Lĩnh Thần Thụ, cây thần bằng đồng có rất nhiều sức mạnh thần kỳ không thể tưởng tượng được.

Trong đó có một năng lực, chính là cụ thể hóa vật chất.

Lão Dương chính là bị sao chép ra, bản thể đã sớm chết trong đại mộ Tần Lĩnh.

Nơi này không phải là Trường Bạch Sơn, nhưng lại có cánh cửa đồng y hệt.

Sau cánh cửa là "một thế giới khác".

Vậy thì nơi này tuy cũng không phải Tần Lĩnh, chưa chắc đã không thể có một cây thần bằng đồng khác.

Chỉ là không gian ở đây rộng lớn, không hề thấy bóng dáng cây đồng nào.

Chẳng lẽ, cây đó được chôn ngay dưới chân?

Anh không nhịn được nhìn xuống mặt đất dưới chân.

Nơi đây được lát toàn bộ bằng những phiến đá bạch ngọc cắt gọt ngay ngắn.

Nối với nhau khít khao, ngoài những hoa văn được chạm khắc trên đó, gần như rất khó tìm thấy những kẽ hở khác.

Thực sự rất khó tưởng tượng, dưới lớp đá phiến này, lại có thể chôn một cây thần bằng đồng thông thiên triệt địa.

"Ngôn gia, ngài có biết, thứ vừa rồi theo sau ngài, rốt cuộc là gì không?" Hoàng Lang ghé lại, hỏi một câu thay cho tiếng lòng của mọi người.

"Cái 'tôi' mà các người thấy, cụ thể trông như thế nào?" Hứa Ngôn không trả lời câu hỏi của Hoàng Lang, mà lại hỏi thêm một câu.

"Trông sắc mặt xanh mét, nhìn là biết không giống người sống!" Hoàng Lang nhanh miệng nói một câu, sau đó lại tự tát vào miệng mình.

"Ôi chao Ngôn gia, ngài xem cái miệng thối này của tôi, nói năng thật không ra gì." Hoàng Lang cũng biết, trên đời có rất nhiều điều kiêng kỵ.

Nói một người trông không giống người sống, lại còn ở trong một ngôi mộ cổ ngàn năm, thực sự không phải là điềm lành.

"Không sao, cậu nói tiếp đi." Hứa Ngôn tuy không để ý những điều này, nhưng Nhạc Khỉ La lại thực sự trừng Hoàng Lang mấy cái thật ác.

Cô sợ con chồn vàng này lại nói ra lời xui xẻo gì nữa, liền giành lấy lời.

“Anh Ngôn, thứ đó rất tà ma, cứ cười mãi.” “Chỉ là nụ cười đó vừa âm u vừa tà ác, nhìn một cái thôi cũng khiến người ta tê cả da đầu.” Hứa Ngôn im lặng lắng nghe, phán đoán vừa rồi của mình lại có chút dao động.

Cây thần bằng đồng sẽ khiến người ta ảo giác, sau đó sao chép ra những thứ trong ý niệm của người đó.

Bản thân mình vẫn luôn nghĩ về chủ nhân mộ Tần, Lã Bất Vi và Tần Thủy Hoàng.

Nếu ở đây thật sự có cây thần bằng đồng, đáng lẽ phải sao chép những người này ra trước, sao lại sao chép ra một phiên bản tà ác của chính mình?

Nhưng ngoài điều này ra, dường như cũng không có lời giải thích nào hợp lý hơn.

Mọi người thấy Hứa Ngôn im lặng, cũng đều ngậm miệng, không dám cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

“Thứ đó, tôi cảm thấy là lúc tôi xông qua đống lửa thì biến mất.” “Các người có nhìn rõ nó biến mất như thế nào, và đi về đâu không?” Lúc Hứa Ngôn hỏi, ánh mắt vẫn nhìn về phía bóng tối đó.

Anh nhớ, mình bị thứ đó tấn công khi đang đi về phía trung tâm quảng trường.

Chẳng lẽ, là vì anh đã kích hoạt cơ quan nào đó, hoặc xâm phạm lãnh địa của nó, nên mới bị tấn công?

Nhưng vừa rồi, thứ đó dán chặt sau lưng anh.

Có cả vạn cơ hội làm anh bị thương, nhưng nó cũng chỉ như hình với bóng, không hề ra tay làm hại.

Đây lại là vì sao?

“Thứ đó, hình như bị lửa thiêu, liền hóa thành một làn khói xanh.” Người nói là Tiểu Khải Linh.

Lời của cậu, rõ ràng có độ tin cậy cao hơn đám người Hoàng Lang.

Gặp lửa bị thiêu thành khói xanh, sao nghe lại càng giống chỉ khôi lỗi vậy?

Hứa Ngôn không nhịn được nhìn về phía Nhạc Khỉ La, người sau cũng đồng thời quay sang.

“Không sai, anh Ngôn, em cảm thấy thứ đó, rất giống chỉ khôi lỗi của em.” Nhạc Khỉ La khẳng định gật đầu.

“Chỉ là, muốn luyện chế ra một chỉ khôi lỗi lớn như vậy, tinh huyết cần tiêu tốn rất khủng khiếp.” “Vừa rồi bị thiêu như vậy, nếu có người điều khiển, cũng đủ cho hắn ta một phen khốn đốn!” Nhạc Khỉ La càng nói càng tức giận, không nhịn được nhổ một bãi nước bọt.

“Phì!

Tôi chỉ mong kẻ đó bị phản phệ một cái, chết quách đi cho xong!” “Dám luyện chế chỉ khôi lỗi theo hình dáng của anh Ngôn nhà tôi, hắn tuyệt đối có ý đồ xấu, muốn hại chết anh!” Nhạc Khỉ La chính là người chơi chỉ khôi lỗi, không ai rõ hơn cô về những mánh khóe trong đó.

Những thứ âm tà đó, đều là thủ đoạn hại người cực kỳ ác độc.

Chỉ khôi lỗi của cô, không hề mô phỏng theo hình dáng của bất kỳ ai.

Nhưng cố ý mô phỏng hình người, chính là có ý đồ câu hồn và sai khiến, tuyệt đối không đơn giản chỉ là hại mạng người.

Hứa Ngôn sắc mặt lại càng nghiêm trọng thêm mấy phần.

Nếu theo lời Nhạc Khỉ La, đó là một chỉ khôi lỗi bị người điều khiển.

Vậy có nghĩa là, anh đã sớm bị người ta để ý từ lâu, thậm chí là theo dõi suốt đường đến đây.

Mà anh đối với chuyện này, lại hoàn toàn không hay biết.

Phải biết rằng, năng lực cảm nhận của anh bây giờ cực kỳ nhạy bén.

Dù là ở cách xa trăm mét, có người vô tình liếc anh một cái, anh cũng có thể phát hiện ngay lập tức.

Nhưng lại không phát hiện ra, kẻ đã theo dõi suốt đường đi.

Đây là một vấn đề rất nghiêm trọng.

“La nhi, em nói cho anh nghe về chuyện của chỉ khôi lỗi đi.” Hứa Ngôn suy nghĩ một chút, liền gọi Nhạc Khỉ La đến bên cạnh, chuẩn bị tìm hiểu kỹ hơn.

Chương 198

Nhạc Khỉ La vừa định nói, một binh sĩ đã vội vã chạy tới.

“Ngôn gia, vật chất dạng keo màu vàng kia đã lộ ra hoàn toàn rồi.” Hứa Ngôn lập tức quay đầu, quả nhiên thấy trên cửa đá phía sau, lộ ra một vật thể hình kén tằm màu vàng khổng lồ.

Khối hình kén đó dài đến ba mét, rộng một mét.

Bên trong có thể mơ hồ nhìn thấy chất lỏng chưa được niêm phong.

“Quả nhiên là cơ quan mô phỏng đỉnh lưu ly hỏa long, lớp nhựa thông bọc bên ngoài này cực kỳ giòn, chỉ cần chạm nhẹ là vỡ.” Hứa Ngôn ra hiệu.

“Từ từ đổ đường nóng lên trên, bọc cho kín, sau đó từ từ ăn mòn cửa đá bên cạnh, lấy nó ra.” Các binh sĩ nhận lệnh, làm theo chỉ thị của anh.

Hứa Ngôn thì gọi Nhạc Khỉ La sang một bên.

“La nhi, em nói xem, nếu muốn thông qua chỉ khôi lỗi thế thân để điều khiển bản thể, phải làm thế nào?” “Dùng chỉ khôi lỗi làm thế thân, phải lấy được tóc, móng tay và da của bản thể trộn vào nguyên liệu làm giấy, kết thành âm khế với bản thể.” “Sau đó trong quá trình luyện chế, lại nhỏ vào ít nhất mười giọt tâm đầu huyết của người điều khiển, mới có thể kết thành chủ phó khế.” “Vì vậy một khi khôi lỗi thế thân bị hủy, lực phản phệ của nó, chắc chắn sẽ khiến người điều khiển bị trọng thương.” Nhạc Khỉ La nói một cách trôi chảy.

Nói xong mới dừng lại, nhìn chằm chằm Hứa Ngôn nói: “Anh Ngôn, anh không phải là muốn học pháp thuật này của em, đi điều

khiển người nào đó chứ?" Hứa Ngôn bật cười nói: "Thứ có thể giải quyết trực tiếp bằng nắm đấm, không cần đến những thủ đoạn tà đạo này." Nhạc Khỉ La bĩu môi, định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không mở miệng.

Ngược lại, Tiểu Khải Linh đứng bên cạnh đột nhiên nói: "Anh Ngôn, em thấy thứ đó, không giống người giấy." "Ừm, chị cũng thấy vậy, đó không phải người giấy." Nhạc Khỉ La liên tục gật đầu.

"Người giấy chỉ là một lớp mỏng, nhưng thứ đó, rõ ràng là một người có độ dày." "Nói vậy... thứ đó quả nhiên là được cụ thể hóa ra." Hứa Ngôn lẩm bẩm.

Hai người bên cạnh đều chưa từng nghe qua từ ngữ anh nói.

Tiểu Khải Linh nhíu mày: "Anh Ngôn, anh nói cái gì hóa, là thứ gì vậy?" "Nói ra thì, nguyên nhân hình thành của thứ đó, còn có nguồn gốc rất sâu xa với Trương gia nhà em đấy." Hứa Ngôn khẽ nhắc một câu, sắc mặt Tiểu Khải Linh liền thay đổi.

"Chẳng lẽ... là viên châu đó?" Cậu cũng chỉ loáng thoáng nghe cha nhắc qua một lần, nói là gọi là Mộ Trần Châu gì đó.

Sự "trường sinh" của Trương gia, có liên quan đến cửa đồng ở Trường Bạch Sơn.

Nhưng Mộ Trần Châu lại là thứ mà Trương gia đã tìm kiếm ngàn năm, nhưng luôn chỉ thiếu một bước là không thể có được.

"Không, là cây thần bằng đồng có liên quan đến viên châu đó." Hứa Ngôn nhìn Tiểu Khải Linh vẫn còn có chút mơ hồ, biết rằng cậu bây giờ chưa nhận được sự truyền thừa thực sự của Trương gia, e rằng còn chưa biết đến sự tồn tại của cây thần bằng đồng.

Anh lắc đầu: "Sau này em sẽ biết." Tiểu Khải Linh không hỏi thêm.

Cậu tin rằng Hứa Ngôn bây giờ không nói, chắc chắn có lý do của anh.

Trong lúc mấy người nói chuyện, vật thể hình kén đã được từng lớp đường nóng bọc lại, không còn mỏng manh dễ vỡ như vừa rồi.

Cuối cùng sau khi được cẩn thận lấy ra khỏi cửa, lại được Hứa Ngôn thu vào túi càn khôn.

Thứ này sớm muộn gì cũng có lúc dùng đến.

Đây chính là một quả "bom phốt pho trắng" cỡ siêu lớn.

Nếu gặp phải lũ súc sinh nước cước bồn, Hứa Ngôn tuyệt đối sẽ không ngần ngại ném ra.

Để chúng cũng nếm thử mùi vị sống không được chết không xong, bị đốt thành tro cốt.

Dù vậy, cũng khó tiêu mối hận trong lòng anh.

Tiếp theo, tiến độ phá cửa đá đã nhanh hơn.

Khi cửa đá bị phá xuyên, đoàn người để lại một bộ phận canh gác bên ngoài, Nhạc Khỉ La và những người khác thì theo Hứa Ngôn vào kim quỹ thạch thất.

Dưới ánh đèn, trong phòng một màu vàng óng ánh rực rỡ.

"Oa!" Nhạc Khỉ La không nhịn được thốt lên một tiếng.

Từng hàng hộp vàng khổng lồ, hoa văn tinh xảo, mỗi cái đều cao ba mét.

Cô không nhịn được đi tới, cong khớp ngón tay gõ gõ.

Tiếng "cộp cộp" trầm đục khiến cô cười toe toét.

"Tất cả đều là vàng thật sao?

Vậy chúng ta chẳng phải phát tài rồi sao!" Hứa Ngôn thấy dáng vẻ

mê tiền của cô, cũng không nhịn được bật cười.

Cố ý trêu chọc nói: "La nhi, chỗ vàng này đều là của em, em ôm đi đi, không ai tranh với em đâu!" Nhạc Khỉ La ôm lấy một cái kim quỹ, hai tay dang ra áp lên đó, lẩm bẩm nói: "Em dù có ôm được một cái, cũng không ôm hết được tất cả." "Anh Ngôn, hay là anh giúp em đi mà." Mọi người bây giờ đều biết, Hứa Ngôn có một bảo bối có thể chứa vạn vật.

Cũng đều dùng ánh mắt nóng rực nhìn anh.

Những kim quỹ này dù không phải là vàng đặc, nhưng thể tích lớn như vậy, số lượng nhiều như thế, mang ra ngoài đổi thành vàng thỏi, cũng là một khối tài sản khổng lồ.

Ít nhất, cũng đủ nuôi đám binh sĩ dưới trướng Hứa Ngôn một thời gian dài.

Hứa Ngôn đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua những kim quỹ này.

Tuy đều là cổ vật ngàn năm, nhưng trong cung điện ở kinh thành, cũng có những kim quỹ tinh xảo được bảo tồn hoàn hảo.

Còn những cổ vật ẩn náu trong núi sâu này, biến thành quân lương, lớn mạnh thực lực bản thân, mới không phụ giá trị thực sự của nó.

"Được rồi, trước tiên lấy hết đồ bên trong ra, sau đó tôi sẽ thu hết những kim quỹ này." Hứa Ngôn làm thêm một bước này, chẳng qua là để hoàn thành nhiệm vụ do hệ thống giao phó.

Dù sao thì ở mục "thu thập thẻ tre", thanh tiến độ cũng rất dài.

Mọi người cũng không hỏi nguyên nhân, chỉ nghe Hứa Ngôn chỉ huy thế nào, họ làm thế đó.

Mỗi người ở đây đều có tài năng riêng, nhưng số lượng sách thẻ

tre khổng lồ, vẫn khiến họ phải khuân vác rất lâu.

Sau khi kim quỹ đầu tiên được mở ra, Hứa Ngôn liền cầm lấy một quyển thẻ tre trong đó.

Quả nhiên, trong đầu lập tức vang lên tiếng thông báo của hệ thống. [Ting, phát hiện Túc chủ nhận được 'Thẻ tre Tần ở Thụy Hổ Địa', tiến độ +0.001%.] "0.001…" Hứa Ngôn cạn lời.

Nhưng anh nhìn vô số kim quỹ trong thạch thất này, bên trong có vô số sách thẻ tre như biển rộng.

Không khó để tưởng tượng, muốn lấp đầy thanh tiến độ, chắc chắn phải khuân sạch tất cả.

Các binh sĩ bên ngoài cũng vào giúp, mất hơn hai tiếng đồng hồ, mới mở và dọn sạch tất cả các kim quỹ.

Hứa Ngôn giả vờ xem xét phân loại rồi mới thu vào.

Cho đến cuối cùng lại nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống. [Ting, chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ba, nhận được 'Thẻ tre Tần ở Thụy Hổ Địa', tiến độ +100%.] "Cuối cùng, chỉ còn lại một nhiệm vụ cuối cùng." Hứa Ngôn không nhịn được cảm thán một câu.

Nơi này tuy không phải Thụy Hổ Địa, nhưng thẻ tre Tần nhận được vẫn có thể giúp anh hoàn thành nhiệm vụ.

E rằng, là vì cùng là thẻ tre Tần, mà số lượng lại càng lớn hơn.

Chỉ là không được người đời sau phát hiện, nên mới không thể xuất hiện trước mặt thế gian, nhận được sự tán dương xứng đáng.

Anh không nghĩ tiếp nữa.

Việc phát hiện những sách thẻ tre này, đối với việc nghiên cứu lịch sử Tần của đời sau, lại là một nguồn sử liệu vô cùng phong phú và chi tiết.

Hứa Ngôn quyết định, đợi đến khi tương lai khói lửa tan hết, hòa bình trở lại trên mảnh đất yên bình này, sẽ đem những sách thẻ tre này đến nơi chúng nên đến.

Chỉ là thời gian còn dài, những sử liệu quý giá này, chắc chắn sẽ phải nằm trong túi càn khôn của anh một thời gian rất lâu.

Thu thẻ tre xong, những kim quỹ còn lại cũng được Hứa Ngôn lần lượt thu hết.

Ngay cả Hắc Bạch Vô Thường cũng cười đến không thấy mắt đâu.

Dù tiếp theo không lấy được một món đồ tùy táng nào nữa, chuyến xuống mộ này cũng không lỗ.

Sau khi vơ vét sạch sẽ kim quỹ thạch thất, Hứa Ngôn và mọi người lại đi về phía chính điện cung Tần.

Trên đường đi qua các thiên điện, mọi người cũng đều vào "dạo" một vòng.

Dù là thiên điện giống như lãnh cung, hậu viện, những đồ đạc, vật trang trí, tranh chữ bên trong, không thứ nào không phải là tinh xảo tuyệt luân.

Tùy tiện lấy một món ra ngoài, đều có giá trị không nhỏ.

Hứa Ngôn cũng không khách khí, chỉ cần túi càn khôn còn chứa được, anh đều thu hết vào.

Chương 199

Tuy nhiên, anh không định đem tất cả đồ tùy táng đi bán.

Dù sao đây cũng là quốc bảo, chỉ cần không lo quân lương, anh sẽ giữ lại để dùng sau.

Càn quét suốt một đường, Hứa Ngôn cũng không biết mình đã thu được bao nhiêu thứ.

Nhiệm vụ chỉ còn lại một Hạn Bạt cuối cùng.

Anh cũng không vội.

Sau này e rằng sẽ không quay lại mộ Tần này nữa, vậy thì cứ mang đi được bao nhiêu thì mang.

Cứ như vậy không kể thời gian, một cung Tần rộng lớn, không ngờ lại bị họ đi hết.

Kho báu lớn nhất, lại ở dưới ngai vàng của chính điện cung Tần.

Vẫn là Hoàng Lang lúc đi vòng quanh ngai vàng, vô tình kích hoạt cơ quan, mới khiến mọi người phát hiện, bên dưới có một lối đi bí mật.

Đi xuống khoảng một nén nhang, liền đến được ba gian "tàng bảo các" có kích thước bằng Hoàng Sử Vũng.

Bên trong vàng bạc chất thành núi, châu báu nhiều như biển.

Vô số châu quang bảo khí, suýt nữa làm lóa mắt mọi người.

Hứa Ngôn đương nhiên là thu hết tất cả.

Ngay cả không gian đổi trong hệ thống, sau khi dùng hết axit mạnh, đường phèn, lại được lấp đầy bằng vàng bạc châu báu, đồ gốm tranh chữ.

“Giàu rồi giàu rồi, lần này chúng ta giàu to rồi!” Hoàng Lang xoa tay, sung sướng không biết làm thế nào.

“Đây gọi là ba năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm, không!

Ăn ba mươi năm cũng đủ rồi!” Hắc Bạch Vô Thường thì sớm đã tâm phục khẩu phục Hứa Ngôn, không dám có lòng dạ nào khác.

Còn Nhạc Khỉ La, dường như đã thấy mình vung tay chi tiêu ngân phiếu, mua sắm ở Thượng Hải, đi theo sau Hứa Ngôn, cười ngọt ngào không gì bằng.

Hứa Ngôn tuy đang không ngừng thu thập đồ tùy táng, nhưng lại nâng cao cảnh giác, không một khắc nào lơ là.

Cái “hóa thân” đột nhiên xuất hiện, rồi lại biến mất trong ngọn lửa, anh luôn cảm thấy nó vẫn đang ẩn nấp trong bóng tối, theo sát bên cạnh không rời xa.

Trong toàn bộ cung Tần, lại không phát hiện thêm một chút cơ quan nào, bản thân điều này đã không bình thường.

Chặng đường cuối cùng của nhiệm vụ này, e rằng không dễ đi.

Sau khi tìm kiếm xong thiên điện cuối cùng, Nhạc Khỉ La đi ra ngoài, vươn vai một cái thật mạnh.

“Ai da, mệt chết đi được, lần này chúng ta có thể ra ngoài được rồi chứ?” Cô cũng không đếm xuể, lần xuống mộ này đã phát tài lớn đến mức nào.

Dù nơi khác còn có những món đồ tùy táng rải rác, cũng không quan tâm nữa.

Tính thời gian, đoàn người họ ở dưới mộ đã ba ngày hai đêm, thời gian không ngắn rồi.

“Đúng là nên ra ngoài rồi, nhưng vẫn còn một bước cuối cùng.”

Lời của Hứa Ngôn khiến mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Đồ tùy táng đã khuân sạch rồi, còn phải đi bước nào nữa?

"Anh Ngôn, ý anh là, phải lôi cái thứ gì đó hóa ra giải quyết xong, mới có thể rời đi sao?" Tiểu Khải Linh nghĩ đến "Hứa Ngôn" tà khí ngút trời kia, trong lòng rùng mình.

Nếu để thứ đó ra khỏi đại mộ này, e rằng sẽ là hậu họa vô cùng.

Hứa Ngôn lắc đầu: "Vừa đúng, vừa không đúng." "Hứa Ngôn" được cụ thể hóa kia, bây giờ căn bản không tìm thấy tung tích.

Anh cũng chưa tìm ra cách để nó xuất hiện trở lại.

Không chừng, khi anh gặp Hạn Bạt, thứ đó sẽ chờ thời cơ, giáng cho anh một đòn chí mạng vào thời khắc quan trọng.

Chưa kể, ở quảng trường đầu tiên, còn có một con quái vật bằng đồng tốc độ cực nhanh.

Cùng với thứ đang rục rịch trong quan tài.

Đường về này, ngược lại còn nguy hiểm hơn đường đến.

"Đi thôi, chúng ta men theo đường cũ quay về." Hứa Ngôn ra lệnh, mọi người cũng hành động theo.

Ngược lại, Vô Tâm dường như không nghe thấy, trầm ngâm nhìn đường nét cung điện ẩn vào bóng tối.

"Này, cái tên bất tử kia, ngươi ngẩn ra đó làm gì!" Nhạc Khỉ La quát một tiếng.

Gã này cũng chỉ có chút tác dụng ở đoạn đường đầu tiên, sau đó cứ đi theo sau Hứa Ngôn ăn không ngồi rồi.

Còn rất biết trốn việc.

"Ồ, không có gì." Vô Tâm lắc đầu.

Vừa rồi hắn dường như thoáng thấy một bóng đen lướt qua rất nhanh.

Dáng vẻ đó, giống Nhạc Khỉ La đến mười phần.

Hắn tuy không hiểu ý của Hứa Ngôn về việc cụ thể hóa là gì, nhưng lại từng nghe qua câu "ngày nghĩ gì đêm mơ nấy".

Tối qua lúc hắn hôn mê, trong mơ đã xuất hiện cảnh Nhạc Khỉ La ngược đãi hắn nhiều lần.

Chẳng lẽ, "cô gái" trong giấc mơ đó, cũng đã bước ra ngoài đời thực?

Hứa Ngôn liếc hắn một cái, không bỏ qua sự do dự trong mắt Vô Tâm.

"Ngươi vừa rồi thấy gì?" Anh sẽ không để Vô Tâm cứ thế lấp liếm qua chuyện.

Nếu dưới cung Tần này, thật sự có một cây thần bằng đồng.

Vậy thì mỗi người có mặt ở đây, đều có thể cụ thể hóa ra thứ gì đó, không phải là chuyện đùa.

Vô Tâm theo bản năng muốn phủ nhận.

Nhưng ánh mắt hắn chạm phải Hứa Ngôn, lại bị sự sắc bén trong đó đâm vào lòng khiến hắn rùng mình.

Dường như cả người trong khoảnh khắc đã bị nhìn thấu.

"Tôi... tôi hình như lại thấy một Nhạc tiểu thư nữa." Lời của hắn khiến sắc mặt mọi người thay đổi.

Vừa rồi thêm một Hứa Ngôn, bây giờ lại xuất hiện một Nhạc Khỉ La.

Cả hai đều là cao thủ có võ lực đỉnh cao, lần này đường về thật sự

nguy hiểm rồi.

Phản ứng của Nhạc Khỉ La lại khác với mọi người.

Cô lạnh lùng nhìn Vô Tâm, mỉa mai nói: "Chính là do tên nhà ngươi làm trò, tuyệt đối không có người thứ hai." Ngoài Hắc Bạch Vô Thường, những người khác đều biết thủ đoạn hành hạ người của Nhạc Khỉ La.

Vô Tâm từ ngày bị cô mang về, thân phận đã là một "đồ chơi".

Nếu thật sự bị cụ thể hóa ra một Nhạc Khỉ La khác, quả thật có khả năng là do hắn làm ra.

Vô Tâm khó khăn nhếch mép, dường như muốn cười làm lành.

Nhưng nụ cười đó lại còn khó coi hơn cả khóc.

"Tôi... tôi không cố ý." Hắn biết mình không thể phủ nhận, chỉ có thể cắn răng nhận lấy.

Cũng không biết nữ ma đầu này, lại sẽ hành hạ hắn thế nào.

"Được rồi, bây giờ truy cứu trách nhiệm cũng vô dụng, đợi ra ngoài rồi nói." Hứa Ngôn cũng biết, chuyện này thực ra không thể trách Vô Tâm.

Chỉ là thủ đoạn của Nhạc Khỉ La cũng thần quỷ khó lường.

Bây giờ lại thêm một bản sao, thực sự rất đau đầu.

Anh lại quét mắt nhìn mọi người, hỏi thêm một câu: "Những người khác, có còn nghĩ đến chuyện linh tinh gì không?" Lý Song và những người khác đều kiên quyết lắc đầu.

Họ chỉ nghĩ đến việc hoàn thành nhiệm vụ, không có nửa điểm suy nghĩ thừa thãi.

Chương 200

Ngược lại Hắc Vô Thường do dự nói: "Tôi... tôi nghĩ đến Tiểu A Tiếu." Bạch Vô Thường đột ngột quay đầu trừng hắn.

Người anh em này của mình không phải điên rồi chứ?

Ai mà không biết, Tiểu A Tiếu đã trở thành chiến lợi phẩm lớn nhất, thành người phụ nữ của Hứa Ngôn.

Hắc Vô Thường ở trong ngôi mộ cổ không thấy ánh mặt trời này, xung quanh nguy cơ tứ phía, lại còn có tâm tư đi tơ tưởng người phụ nữ của lão đại?

Hắn ăn gan hùm mật gấu sao?

Hay là sắc dục mê muội, đến mạng cũng không cần nữa.

Hắc Vô Thường bị anh trai trừng đến trong lòng phát hoảng.

Hắn chỉ đang trả lời câu hỏi của Ngôn gia một cách bình thường, nói sai chỗ nào chứ?

Hắn ngẫm lại lời mình từ đầu đến cuối, mạnh mẽ tát vào miệng mình một cái.

Vội vàng xin lỗi Hứa Ngôn: "Đúng đúng đúng... xin lỗi, Ngôn gia, tôi không có ý đó!" "Tôi không nghĩ đến Tiểu A Tiếu, không phải, tôi không nghĩ đến chị dâu!" Hắn vừa dứt lời, mông đã bị người ta đá một cú thật mạnh.

Một cú ngã chổng vó bay ra ngoài, ngã sấp mặt.

"Ngươi gọi ai là chị dâu hả!" Nhạc Khỉ La chau mày trợn mắt, giận dữ trừng Hắc Vô Thường.

Bạch Vô Thường lập tức xông ra, che chắn cho người anh em

đang ngã đến choáng váng sau lưng mình.

Lại không ngừng cười làm lành với Nhạc Khỉ La.

“Nhạc tiểu thư, xin lỗi, anh em tôi hồ đồ, nói năng linh tinh.” Lúc này hắn mới nhớ ra, vị trước mắt này càng không thể đắc tội, quan tâm Hứa Ngôn đến mức nào.

Rõ ràng là một trái tim hoàn toàn thuộc về anh.

Câu nói vừa rồi, có thể nói là đã đắc tội cô ấy một cách nặng nề.

Hắc Vô Thường cũng sợ đến mặt tái mét.

Suốt chặng đường này, họ cũng đã chứng kiến thủ đoạn của Nhạc Khỉ La.

Tiểu A Tiếu quả thực là chị cả của Nhạc Dương, thế lực bao trùm cả hắc bạch lưỡng đạo, năng lực cực lớn.

Nhưng so với vị bà cô trước mắt này, còn kém xa.

Thủ đoạn của Nhạc Khỉ La, nhìn qua đã không phải là người thường.

Nhưng hắn dù thế nào cũng không đoán được, vị trước mắt này chính là một tồn tại siêu việt đại yêu thực thụ.

“Nhạc...

Nhạc tiểu thư...” Hắn thăm dò mở miệng.

Bị ánh mắt lạnh lùng của Nhạc Khỉ La quét qua, không nhịn được rụt cổ lại.

Cứng rắn nói tiếp: “Là tôi nói bậy, làm bà cô ngài tức giận.” “Ngài đại nhân đại lượng, cứ coi tôi như cái rắm mà tha cho đi.” Theo tính cách của Nhạc Khỉ La, một chưởng đánh chết người là xong chuyện.

Nhưng bây giờ trước mặt Hứa Ngôn, cô chỉ có thể kìm nén lửa

giận trong lòng.

Hứa Ngôn tuy đối với ai cũng cười tủm tỉm, nhưng tính tốt cũng có giới hạn.

Là một kiêu hùng một khi nổi giận cũng có thể khiến xác chết ngàn dặm.

Thủ đoạn tu vi còn cao hơn cô rất nhiều.

Nhạc Khỉ La đối với anh vừa yêu vừa kính vừa sợ, một lòng trung thành không thể tả, chỉ sợ mình trong lòng anh có một chút gì không tốt.

Trước đây vì chuyện bên cạnh anh có phải chỉ có một mình cô là phụ nữ không, Hứa Ngôn đã sớm tỏ rõ thái độ.

Bây giờ, cô lại vì một câu nói vô ý của người khác mà ra tay giết người.

Không chừng, sẽ khiến anh Ngôn chán ghét.

Những ý nghĩ này trong lòng Nhạc Khỉ La quay vòng mấy lượt, cuối cùng vẫn là hừ lạnh một tiếng.

"Được rồi, trả lời câu hỏi của anh Ngôn đi, đừng có giở trò nữa." Hứa Ngôn nhìn hết những thay đổi trong mắt cô.

Trong lòng thầm gật đầu.

Xem ra, cô nhóc này cũng biết lớn rồi.

Ít nhất, sau này anh muốn hưởng phúc tề nhân, con hổ cái nhỏ cản đường này, xem như không cần lo lắng nữa.

Sau một đoạn chen ngang nhỏ, Hứa Ngôn ho nhẹ một tiếng, lại quay lại chủ đề.

"Hắc Vô Thường, ngươi nói ngươi nghĩ đến Tiểu A Tiếu, tại

sao?" Hắc Vô Thường bị Bạch Vô Thường véo mạnh vào cánh tay.

Cơn đau thấu tim, cộng thêm ánh mắt lạnh lùng của Nhạc Khỉ La, khiến hắn trong lòng phát hoảng, không dám nói năng bừa bãi nữa.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, mới nói: "Tôi nghĩ đến, Phượng Minh Lâu của Tiểu A Tiếu, từng tổ chức một lần yến tiệc hoa khôi." "Có người đã dùng một chậu cây cảnh điêu khắc bằng đồng, đưa cô gái mà hắn ta để ý lên vị trí hoa khôi." "Ngôn gia ngài trước đó nhắc đến cây thần bằng đồng, tôi liền nhớ đến chuyện này." "Tiện thể... tiện thể, liền nghĩ đến chị cả Tiểu A Tiếu." Hứa Ngôn đồng tử co rút.

"Chậu cây cảnh điêu khắc bằng đồng?

Trông như thế nào, ngươi vẽ ra!" Anh vừa mở miệng, Hoàng Lang lập tức lấy ra giấy bút từ ba lô của mình, đưa cho Hắc Vô Thường.

"Cái này... tôi cũng không biết vẽ." Hắc Vô Thường khó xử gãi gãi sau gáy.

Bảo hắn cầm đao giết người, thì tuyệt đối không nói hai lời.

Nhưng bảo hắn vẽ, mấy ngón tay này như không thể tách ra được, căn bản không vẽ được.

Hắn cầu cứu nhìn về phía Bạch Vô Thường, mong anh trai có thể giúp mình một tay.

"Ngôn gia, hay là để tôi." Bạch Vô Thường chủ động nhận lấy giấy bút.

"Lúc yến tiệc hoa khôi đó, hai anh em chúng tôi đều có mặt.

Đối với chậu cây cảnh điêu khắc bằng đồng đó ấn tượng vô cùng sâu sắc." Hứa Ngôn không phản đối, chỉ nhìn Bạch Vô Thường cầm bút, nhanh chóng vẽ lên giấy.

Trình độ hội họa của Bạch Vô Thường, giống như một học sinh

tiểu học, đường nét thô kệch không có chút thẩm mỹ.

Nhưng hình vẽ mà hắn vẽ ra, lại giống hệt như trong tưởng tượng của Hứa Ngôn!

"Yến tiệc hoa khôi đó, là chuyện khi nào?" "Chậu cây cảnh bằng đồng đó, bây giờ còn trong tay Tiểu A Tiếu không?" "Cây đồng đó, cao bao nhiêu, lớn bao nhiêu?" Hứa Ngôn hỏi dồn dập, khiến Bạch Vô Thường nhất thời cũng ngẩn người.

Thấy ánh mắt ngơ ngác của hắn, Hứa Ngôn mới hơi chậm lại.

"Ngươi từ từ trả lời." "Vâng, Ngôn gia, yến tiệc hoa khôi đó đã là chuyện ba năm trước rồi." "Nghe nói, chậu cây cảnh điêu khắc bằng đồng đó từ đêm đó trở đi, đã không thấy đâu nữa.

Không biết bị Tiểu A Tiếu cất đi, hay là tặng người rồi.

Chuyện này Ngôn gia hỏi một tiếng là biết." "Về phần cây đồng điêu khắc đó, cao khoảng một mét, tạo hình vô cùng tinh xảo, sống động như thật, thật như một cây bách xanh tươi vươn cao, quả thực là quốc bảo." Bạch Vô Thường quả nhiên từ từ trả lời.

Hứa Ngôn trong lòng suy tính.

Đây không phải là cây thần bằng đồng được khai quật ở Tam Tinh Đôi sau này chứ?

Thời gian lại chênh lệch gần trăm năm.

Nếu thật sự là vậy, đó chính là quốc bảo trong quốc bảo, buôn bán riêng, là phải chịu tội nặng.

Tuy nhiên, bây giờ thời buổi loạn lạc, cũng sẽ không có ai truy cứu.

Anh đã quyết định.

Một khi rời khỏi mộ Tần, sẽ tìm cơ hội hỏi rõ chuyện này.

Đương nhiên, chuyện này phải xếp sau khi anh đến Trường Sa.

Chương 201

Đợi đến khi anh gặp lại Tiểu A Tiếu, thân phận địa vị so với hôm nay, lại có khác biệt.

“Ngôn gia, ngài xem... chuyện của anh em tôi... có ảnh hưởng gì đến ngài không ạ?” Bạch Vô Thường vẫn luôn quan sát phản ứng của Hứa Ngôn.

Chỉ là anh mắt lạnh nhạt, mắt sâu tĩnh lặng không gợn sóng, một chút manh mối cũng không nhìn ra được.

“Bây giờ chưa thấy bản sao của Tiểu A Tiếu, có ảnh hưởng hay không, vẫn chưa biết.” Hứa Ngôn lắc đầu.

Anh ngay cả bản sao của Nhạc Khỉ La cũng chưa thấy, càng không biết sau này sẽ có ảnh hưởng gì.

Nhưng cây thần bằng đồng xuất hiện sớm, anh cũng không ngại lấy về tay trước.

Chỉ dựa vào một người con gái yếu đuối như Tiểu A Tiếu, muốn trong thời buổi loạn lạc này, bảo vệ được trọng bảo như vậy, thực sự là làm khó cô ấy.

Sau khi tìm hiểu xong, có thể xác định được chỉ có hai bản sao của Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La.

Tiểu A Tiếu có hay không vẫn chưa biết, nhưng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó.

Đoàn người men theo đường cũ quay về.

Đi thẳng đến lối ra của đường hầm thứ hai, Tiểu Khải Linh lại đột nhiên dừng lại.

“Anh Ngôn, có thứ gì đó đang đến.” Cậu từ khi được Nhạc Khỉ La dùng tinh huyết đại yêu khai âm dương nhãn, đã có thể nhìn thấy rất nhiều thứ không thể tưởng tượng được.

Thậm chí năng lực cảm nhận cũng tăng lên rất nhiều.

Hứa Ngôn gật đầu: “Không sai, xem ra thứ trong cung điện kia, không muốn dễ dàng để chúng ta ra ngoài như vậy.” Mọi người quay đầu lại mới phát hiện, ngoài khu vực được đèn pin cường độ cao và đuốc chiếu sáng, cung điện hùng vĩ đã chìm vào bóng tối.

Rõ ràng khi họ vừa bước ra khỏi đường hầm, dựa vào ánh sáng là có thể nhìn thấy đại khái cung điện ở xa.

Nhưng bây giờ, phương hướng vốn là cung điện, chỉ còn lại một màu đen kịt như mực.

Đường nét của cung Tần, lại không thấy được một chút nào.

“Lạ thật, cung điện lớn như vậy, sao lại biến mất rồi?” Hoàng Lang còn nhón chân ngó đầu nhìn, bị Nhạc Khỉ La lạnh lùng liếc một cái, lập tức lại rụt đầu về.

“Anh Ngôn, thứ đó, em không nhìn thấy.” Nhạc Khỉ La có chút chán nản nói.

Theo lý mà nói, những thứ âm tà này, cô đáng lẽ phải là người nhạy cảm nhất.

Nhưng bây giờ ngay cả Tiểu Khải Linh dựa vào tinh huyết của cô mới mở được âm dương nhãn, cũng có thể cảm ứng được, cô lại không có chút cảm giác nào.

Điều này thực sự khiến người ta rất nản lòng.

“Em cứ theo khẩu lệnh của anh mà đi, không ảnh hưởng gì.” Một câu nói của Hứa Ngôn, đã khiến Nhạc Khỉ La lại nở nụ cười vui vẻ.

“Anh Ngôn, nói vậy là, anh đồng ý để em giúp anh rồi?” “Nếu là bản sao của em, vậy thì chỉ có em mới đối phó được, chỉ có một điều, không được cậy mạnh.” Hứa Ngôn không biết, Nhạc Khỉ La bị sao chép ra có thể tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của anh không.

Trước đó anh đã âm thầm hỏi hệ thống, nhưng nhận lại chỉ là một sự im lặng.

Con đường này không đi được, anh chỉ có thể chuẩn bị phương án hai.

Và trong cuộc chiến sắp tới, anh phải toàn lực đối phó với bản sao của mình, về phía Nhạc Khỉ La, cũng không biết có thể lo được không.

Nhạc Khỉ La chỉ nghe được một nửa.

Cô đã sớm nén một bụng tức, muốn đại triển thân thủ một phen.

Hơn nữa, cô là do hấp thu quá nhiều âm hồn, dẫn đến kinh mạch rách nát.

Trải qua hai ngày nghỉ ngơi, đã hồi phục được bảy tám phần rồi.

Chỉ cần không dùng sức quá mạnh tung đại chiêu, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện.

Hứa Ngôn cũng không để ý Nhạc Khỉ La có nghe lọt tai hay không, mắt chăm chú nhìn vào bóng tối xa xa.

Trong mắt anh, đó là một đám sương mù đen khổng lồ đến không thể tưởng tượng được.

Hơn nữa, nó như có sinh mệnh, đang từ từ nhúc nhích.

Chỉ là tốc độ nhúc nhích đó gần như tĩnh lặng, nên mới khiến người ta khó phát hiện.

Nhưng bây giờ, tốc độ của đám sương mù đen đó rõ ràng đã bắt

đầu tăng nhanh.

Không chỉ anh và Tiểu Khải Linh, mà ngay cả những người khác cũng đã nhận ra điều không ổn, chăm chú nhìn vào đám sương mù đó.

Hứa Ngôn đột nhiên lao vọt đi, tay cầm đuốc tẩm dầu hỏa, xông lên phía trước.

Nhạc Khỉ La theo sát phía sau, chỉ khôi lỗi bay lượn xung quanh, phát ra những tiếng cười khúc khích.

Tiểu Khải Linh không chịu thua kém, trường đao ra khỏi vỏ, trên mặt đất tóe ra một tia lửa, đuổi theo bước chân của hai người.

Ba người họ mỗi người cầm ba bốn cây đuốc.

Ngọn lửa cháy rất mạnh, không hề bị gió do tốc độ nhanh tạo ra làm tắt, ngược lại gió còn giúp lửa cháy, càng lúc càng lớn.

Đám sương mù đen tiếp xúc đầu tiên với Hứa Ngôn, khi được chiếu sáng vẫn đang lan về phía này.

Duy chỉ có lúc tiếp xúc với ngọn lửa, dường như bị bỏng, đột nhiên lùi lại.

Sâu trong sương mù, dường như có tiếng kêu thảm thiết.

Nhạc Khỉ La nhíu mày, lập tức hét lớn: "Anh Ngôn, thứ trong sương mù, là tôi!" Hứa Ngôn gần như ngay lập tức hiểu ra ý của cô.

Màn sương đen dày đặc khổng lồ này, không ngờ lại là vô số chỉ khôi lỗi màu đen nhỏ đến mức khó có thể phân biệt được!

Chả trách, có thể che kín cả cung Tần, đến một chút đường nét cũng không nhìn ra được.

Vừa rồi bị thiêu một chút, không biết đã thiêu hủy bao nhiêu chỉ khôi lỗi đen.

Nhạc Khỉ La bị sao chép ra kia, chắc chắn là vì thế mà bị phản phệ.

"La nhi, thu chỉ khôi lỗi của em lại." "Lý Song, dùng súng phun lửa!" Hứa Ngôn nhanh chóng ra lệnh lớn tiếng.

Phản ứng của hai người đều rất nhanh.

Đặc biệt là Nhạc Khỉ La, sau khi biết rõ nguồn gốc của sương mù đen, ngay lập tức đã thu lại chỉ khôi lỗi của mình.

Không ngừng vung vẩy cây đuốc trong tay, mỗi lần thiêu trúng đám sương mù đen, nơi sâu nhất đều có tiếng kêu thảm thiết.

"Để cho ngươi học ta!

Để cho ngươi mạo danh ta!

Bà cô đây thiêu chết ngươi!" Cô còn muốn dùng âm hỏa để thiêu, lại sợ ngược lại sẽ bị kẻ mạo danh lợi dụng, làm lớn mạnh thêm thế lực của đám chỉ khôi lỗi đen.

Tốc độ của Lý Song cũng không chậm.

Chưa đến mười giây đã dẫn theo hai binh sĩ, đeo súng phun lửa xông tới.

Món đồ đó là Hứa Ngôn bỏ ra cái giá rất lớn, lại nhờ Đỗ Nguyệt Sanh giúp đỡ, mới lấy được từ tay đại sứ châu Âu.

Tổng cộng cũng chỉ có được năm khẩu.

Lần này để đảm bảo an toàn khi xuống mộ, cũng là để răn đe tà ma trong mộ.

Hứa Ngôn đặc biệt mang theo ba khẩu súng phun lửa.

Trên đường về, đã dặn dò Lý Song và những người khác chuẩn bị sẵn sàng.

Ngọn lửa nóng rực từ súng phun lửa gào thét bắn ra, trong nháy mắt đã thiêu rụi một khoảng trống bán kính năm mét trong đám sương mù đen gần đó.

Trong năm mét này, những thứ bị chỉ khôi lỗi đen che phủ, cũng theo đó hiện ra.

"Mẹ ơi!" Hoàng Lang thấy cảnh này, cảm giác da đầu mình sắp nổ tung.

Hắn theo bản năng cũng vung vẩy cây đuốc trong tay, sợ đám chỉ khôi lỗi đen đó bay tới, lại bao bọc lấy hắn.

Ba khẩu súng phun lửa tuy uy mãnh khó cản, nhưng bắt mắt nhất, lại là Tiểu Khải Linh.

Chương 202

Trên trường đao của cậu, cháy một ngọn lửa.

Ngọn lửa hừng hực, trong bóng tối vẽ ra một đường cong sáng rực như sao băng.

Lưỡi đao đó, sớm đã được tẩm dầu hỏa, lại phủ một lớp nhựa thông.

Vừa rồi ma sát tạo ra tia lửa, vừa hay đốt cháy dầu hỏa.

Toàn bộ lưỡi trường đao, đều được ngọn lửa bao bọc.

Mà cậu một tay đao, một tay đuốc.

Dường như bị hai vòng lửa bao bọc, đến đâu, sương mù đen đều bị thiêu thành một làn khói xanh.

Hứa Ngôn thì vung đuốc vù vù, xung quanh luôn duy trì một khoảng trống bán kính một mét rưỡi.

Mọi người đồng loạt ra tay, đối với "sương mù đen" khổng lồ mà nói, lại như muối bỏ biển.

Số lượng có thể che kín cả cung Tần, tự nhiên không thể xem thường.

"Anh Ngôn, chúng ta cứ thế này thiêu mãi, cũng phải thiêu rất lâu đấy." Nhạc Khỉ La không nhịn được phàn nàn.

Cô cũng không ngờ, mình bị cái cây thần bằng đồng gì đó sao chép ra, một tay khôi lỗi thuật lại khó đối phó như vậy.

Số lượng lớn như thế, dù có thiêu sạch, tổn thất của họ cũng tuyệt đối không nhẹ.

"Em không cảm nhận được 'nó' đang suy yếu sao?" Hứa Ngôn hỏi

lại một câu.

Anh vốn tưởng rằng, Nhạc Khỉ La có thể có cảm ứng gì đó với bản sao của mình.

Ngay cả anh, cũng có thể nhận ra, thứ ở trung tâm sương mù đen, rõ ràng đã suy yếu đi rất nhiều.

Ngay cả sương mù đen cũng mỏng hơn lúc nãy một chút.

Sao Nhạc Khỉ La ngược lại không cảm nhận được?

"Không có, nó đang giả vờ đấy, anh Ngôn anh phải cẩn thận!" Nhạc Khỉ La kiên quyết lắc đầu.

Thân là bản thể chính chủ, cô mới là lão đại trong việc chơi chỉ khôi lỗi.

Một kẻ mạo danh muốn giở trò dưới mí mắt cô, mơ đi!

Hứa Ngôn trong lòng rùng mình, đột nhiên chân điểm một cái, như diều đứt dây bay lùi về phía sau.

"Tất cả lui lại cho tôi, mau lui!" Theo tiếng hét của anh vang lên.

Sâu trong sương mù đen đột nhiên lóe lên một ánh đao sáng như tuyết.

Ánh đao xé toạc không gian, tựa như chém đôi màn sương đen đặc quánh.

Nhát đao đó đến vừa nhanh vừa gấp, nếu không phải Hứa Ngôn nhắc nhở kịp thời, dù cho Tiểu Khải Linh phản ứng nhanh nhạy, ít nhiều cũng sẽ dính một đòn.

Mặc dù đám người Lý Song cũng là tinh anh võ nghệ cao siêu, nhưng dưới nhát đao này, cũng sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Hứa Ngôn tuy lùi về phía sau, nhưng đã rút trường đao ra trong

nháy mắt, lật tay đỡ lại một đòn.

Ánh sáng đen biến đổi nhanh chóng, tốc độ cực nhanh mà không một tiếng động.

Mãi cho đến khi ánh đao sáng như tuyết kia va vào, tiếng xé gió mới vang lên muộn màng.

"Ầm" một tiếng, ánh đao sáng như tuyết bị ánh sáng đen đánh tan, rồi với khí thế như cầu vồng lao vào trong sương đen.

"Ực!" Một tiếng rên khẽ truyền đến, Hứa Ngôn đột nhiên nhíu mày.

Âm thanh này, hình như có chút quen thuộc.

"Ngôn ca ca, người bên trong bị thương rồi, còn bị thương không nhẹ đâu!" Giọng nói vui vẻ của Nhạc Khỉ La cắt ngang dòng suy nghĩ của Hứa Ngôn.

"Tăng cường hỏa lực, đốt cho tôi!" Anh lập tức hạ lệnh.

Sương đen chính là lớp vỏ bọc lớn nhất của kẻ giả mạo Nhạc Khỉ La.

Hủy đi màn sương đen là có thể khiến thực lực của nó giảm đi đáng kể.

Và kẻ đang ẩn náu trong sương đen cũng sẽ hiện hình, để xem rốt cuộc là ai.

Nhạc Khỉ La không biết dùng đao.

Kẻ vừa vung ra nhát đao đó chắc chắn là một cao thủ võ công cực mạnh!

Ba khẩu súng phun lửa lại khai hỏa, khí thế còn mạnh mẽ hơn lúc nãy.

Những binh lính còn lại cũng châm thêm nhiều đuốc hơn, còn chế tạo cả bom xăng ném vào trong sương đen.

Ngọn lửa bùng lên, nuốt chửng từng tấc sương đen đang lan tới.

Người đông góp củi lửa cao, màn sương đen khổng lồ tưởng chừng dị thường kia, tựa như tuyết gặp nắng xuân, dần dần tan chảy.

Lúc này Nhạc Khỉ La mới cười tươi nói: "Được rồi, được rồi, khí tức của kẻ giả mạo kia cuối cùng cũng yếu đi, nó không thể gây ra sóng gió gì nữa đâu." Hứa Ngôn thấy cung điện Tần ở phía xa đã hiện ra đường nét, liền dẫn theo Tiểu Khải Linh và ba người Lý Song lao vào trong sương đen.

Chạy vào được hai ba mươi mét, đột nhiên thấy một người đang nằm ngã trên đất.

Thân hình đó vạm vỡ cao lớn, rõ ràng không phải là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn.

Hứa Ngôn đột ngột dừng bước.

Cách ăn mặc và thân hình của người đó trông rất quen thuộc.

Tiểu Khải Linh cũng sững sờ một chút, nhưng tình thế trước mắt không cho phép cậu hỏi nhiều.

Ngược lại, Hứa Ngôn rất nhanh hoàn hồn, lao lên xách người đó dậy, trực tiếp dùng một miếng vải bông tẩm thuốc mê bịt vào miệng hắn.

Lại trùm một cái bao tải lên đầu, tiện tay ném ra sau.

Anh ra lệnh cho binh lính đi theo: "Trông chừng hắn." Sương đen xung quanh dần tan đi.

Mấy người tìm một vòng cũng không thấy kẻ giả mạo Nhạc Khỉ La.

Ngoài người đàn ông không biết từ đâu xuất hiện trong sương đen, không còn bóng người nào khác.

"Xui thật, lại để nó chạy mất." Nhạc Khỉ La chân không chạm đất bay tới từ phía sau, không cam lòng nhìn về phía xa.

Cô có thể cảm nhận được luồng khí tức kia dần đi xa, cuối cùng yếu đến mức không còn cảm nhận được nữa.

"Không sao, dù không thể diệt hoàn toàn, nó cũng không ra khỏi ngôi mộ cổ này được đâu." Hứa Ngôn an ủi một câu.

Nhưng anh cũng không mấy tin tưởng vào lời nói của chính mình.

Dù cho sau này những thứ này có thể rời khỏi mộ Tần, trên đời cũng không có bức tường nào không lọt gió.

Tin tức rồi cũng sẽ đến tai anh, đến lúc đó lại tính đối sách sau.

Bây giờ Nhạc Khỉ La chỉ nghe lọt tai lời khuyên của Hứa Ngôn, liền gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hứa Ngôn và mọi người không tiếp tục truy đuổi, lại lùi về nơi đã dừng lại trước đó.

Một binh lính đi tới, ném cái bao tải đang vác trên vai xuống đất.

Sau đó giật bao tải ra, để lộ một người.

Tóc tai hắn rối bù che kín mặt, bị binh lính kia gạt ra, lập tức gây ra một tiếng kinh hô.

"Đây không phải, đây không phải là Hắc Bối Lão Lục sao!" Hoàng Lang kêu lên, rồi vội vàng bịt miệng lại.

Sợ rằng tiếng của mình quá lớn, lại dụ mấy con quái vật đang ẩn nấp trong bóng tối quay lại.

Đồng tử Hứa Ngôn co rụt lại.

Vừa rồi anh đã cảm thấy giọng nói đó rất quen tai.

Không ngờ lại thật sự là Hắc Bối Lão Lục!

Nhưng là người thật, hay là kẻ giả mạo, thì khó nói.

Chương 203

Hứa Ngôn ra lệnh cho người tạt nước lạnh vào mặt Hắc Bối Lão Lục.

Mặc dù chờ hắn từ từ tỉnh lại cũng không sao, nhưng thật sự có quá nhiều nghi vấn, không thể chờ đợi được nữa mà muốn có câu trả lời.

Hắc Bối Lão Lục từ từ mở mắt, trong con ngươi thoáng qua một tia sáng đỏ.

Hứa Ngôn nhìn rõ, ra tay điểm thẳng vào huyệt nhuyễn ma của hắn.

Bất kể đây là người thật hay kẻ giả mạo, chắc chắn đều đã bị khống chế.

Nếu không, sẽ không đến mức cả Hứa Ngôn mà cũng không nhận ra.

"Hắc Bối Lão Lục, sao ông lại ở trong mộ Tần này, tại sao lại không nhận ra chúng tôi?" Hoàng Lang thấy Hứa Ngôn không nói gì, bạo gan mở miệng trước.

Khi nói, ánh mắt nó liếc trộm Hứa Ngôn, thấy đối phương không có vẻ gì không vui, mới yên tâm hỏi hết câu.

"Dám xông vào lăng tẩm của vua ta, các ngươi đáng chết!" Hắc Bối Lão Lục lạnh lùng mở miệng, nhưng phát ra lại là một giọng nói hoàn toàn xa lạ.

Lời nói ra càng khiến mọi người kinh ngạc.

"Bị nhập rồi!" Hoàng Lang quay đầu nhìn Hứa Ngôn.

Nó là chồn da vàng, việc mê hoặc người khác rồi nhập vào thân xác chính là nghề của nó.

Không cần nó nói, người khác cũng nhìn ra sự bất thường của Hắc Bối Lão Lục.

Tiểu Khải Linh khẽ nói với Hứa Ngôn: "Ngôn ca, đây có phải là Hắc Bối Lão Lục thật không?" Hứa Ngôn lắc đầu: "Bây giờ vẫn chưa nói chắc được, hơn nữa, rõ ràng ông ta bị lạc trong núi Hồi Long, sao lại đến được đây, còn vào được cả mộ Tần này." "Toàn là những bí ẩn chồng chất, nhất thời cũng không phân biệt được." Nhạc Khỉ La lại khinh thường nói: "Mặc kệ hắn là thật hay giả, cứ mang về trước đã rồi tính." Hứa Ngôn lại quay đầu nhìn quanh.

Sau khi kẻ giả mạo Nhạc Khỉ La rút lui, xung quanh lại khôi phục sự tĩnh lặng, âm u vốn có.

Hắc Bối Lão Lục này sau khi bị nhập, rất khó phân biệt là người thật hay kẻ giả mạo.

Nếu mang kẻ giả mạo ra ngoài, mà người thật vẫn còn ở đây, chẳng phải lại phải chạy một chuyến nữa sao?

Hứa Ngôn quay đầu hỏi: "Tiểu La nhi, Hoàng Lang, hai người có cách nào trục xuất thứ đang nhập vào người này ra không?" Hoàng Lang lắc đầu: "Ngài bảo tôi đi mê hoặc người khác thì tôi làm được.

Nhưng bảo tôi giải trừ việc bị nhập?

Cái này... phải mời thầy cúng, thầy pháp rồi." Nhạc Khỉ La lại khinh thường nói: "Nếu là em thì một chưởng đánh chết luôn, đỡ phiền phức." Hứa Ngôn lắc đầu, biết rằng tạm thời không thể trông cậy vào hai người này được.

Xem ra, chỉ có thể đưa người ra ngoài trước, sau đó tìm cao nhân giải quyết.

Anh nhìn Hắc Bối Lão Lục, tuy bị điểm huyệt nhuyễn ma, nhưng trong mắt hung quang lóe lên, rõ ràng là vô cùng không phục.

Nhất là khi thấy anh nhìn qua, còn hung hăng chửi bới: "Lũ giặc vô sỉ, có dám thả ta ra, tái chiến một trận không!" Xem ra một khi hắn có thể khôi phục tự do, chắc chắn sẽ lại tấn công mọi người.

Phía trước còn có Hạn Bạt, trong bóng tối còn có mấy kẻ giả mạo.

Bên cạnh lại phải đặt một "quả bom hẹn giờ" có võ lực cực cao.

Anh lắc đầu thở dài: "Nhiệm vụ này không hổ là cấp địa ngục, nhiều biến số như vậy, thật khiến người ta có chút không đỡ nổi." "Nhưng mà, cấp độ nhiệm vụ đã điều chỉnh rồi, phần thưởng có nên điều chỉnh một chút không?" Hệ thống im lặng không tiếng động.

Hứa Ngôn cũng đã quen rồi, vào thời khắc mấu chốt, cái hệ thống này luôn theo thói quen giả chết.

Huyệt nhuyễn ma nếu bị điểm quá lâu, sẽ khiến huyết dịch và kinh mạch không thông, người sẽ dễ bị phế.

Thuốc mê dùng nhiều, cũng có rất nhiều di chứng.

Dây thừng đối với cao thủ như Hắc Bối Lão Lục lại dễ dàng thoát ra, rủi ro còn lớn hơn.

Trong chốc lát, việc xử lý Hắc Bối Lão Lục thế nào lại khiến Hứa Ngôn đau đầu.

"Ngôn ca ca, anh cứ yên tâm giao người cho em, đảm bảo sẽ không để hắn cản trở anh." Nhạc Khỉ La đi tới, bên cạnh có mấy con rối giấy bay lượn.

Mấy con trong số đó bay đến bên cạnh Hắc Bối Lão Lục, đột nhiên dán vào người hắn.

Hắc Bối Lão Lục đột nhiên giãy giụa, hai mắt trợn tròn, gân xanh

trên cổ nổi lên, trông vô cùng đau đớn.

Mấy con rối giấy dán lên người đột nhiên bốc lên một làn khói xanh, phát ra mấy tiếng hét chói tai, rồi hóa thành tro bụi.

Trong mắt Nhạc Khỉ La lóe lên tia lạnh lùng, mỉa mai nói: "Ối chà, thứ bên trong cũng có chút đạo hạnh đấy!" "Dám hủy rối giấy của bà đây, không trị chết ngươi mới lạ!" Cô lật tay, hàng chục con rối giấy ùa lên, gần như bọc Hắc Bối Lão Lục thành một cái xác ướp.

Lần này hắn ngay cả giãy giụa cũng không có, không một tiếng động lại ngất đi.

Nhạc Khỉ La phủi lớp bụi không hề tồn tại trên tay: "Được rồi, Ngôn ca ca, tìm người vác hắn đi thôi." "Chỉ cần rối giấy của em không thu lại, hắn sẽ không tỉnh." Hứa Ngôn biết thủ đoạn này của cô.

Từng có lần Nhạc Khỉ La dựa vào chiêu này, kéo Nguyệt Nha vào trong mộng cảnh, cũng suýt chút nữa khiến Nguyệt Nha chết ở trong đó.

Anh liếc nhìn Vô Tâm.

Nay tình hình hai người gặp nhau đã khác, cảnh tượng đó, chắc cũng sẽ không xuất hiện nữa.

"Cô nãi nãi, cô ngay cả thứ đó cũng áp chế được, sao không trực tiếp đánh tan nó đi cho xong?" Hoàng Lang nghi hoặc hỏi.

Theo tính cách sợ phiền phức của vị cô nãi nãi này, nên chọn cách làm gọn gàng nhất mới phải.

Chứ không phải hao phí tinh lực của mình để áp chế thứ đó.

Nhạc Khỉ La liếc nó một cái: "Làm vậy, sẽ đánh tan luôn cả sinh hồn của Lão Lục." "Ngôn ca ca coi ông ta là huynh đệ, em đương

nhiên không thể mặc kệ.” Hứa Ngôn nghe vậy, trong lòng vô cùng an ủi.

Cô nhóc lạnh lùng vô tình, vô pháp vô thiên này, cuối cùng cũng có chút tình người.

“Tiểu La nhi, vất vả cho em rồi.” Hứa Ngôn nắm lấy đôi tay nhỏ của cô, dịu dàng nói.

Người phụ nữ nhỏ bé vừa rồi còn lạnh lùng kiêu ngạo, mặt lập tức đỏ bừng.

Trong mắt tràn đầy vui sướng và ái mộ, nhìn Hứa Ngôn, ánh mắt long lanh như có một lớp sương mờ.

“Chỉ cần Ngôn ca ca vui, em không vất vả đâu.” Lại bị trì hoãn một lúc, Hứa Ngôn ra lệnh cho người cõng Hắc Bối Lão Lục, tiếp tục đi theo đường cũ quay về.

Vượt qua hai cơ quan phía sau, mọi người lại quay về quảng trường nơi có đường hầm.

“Mọi người cẩn thận, nơi này có quái vật ẩn nấp, không dễ đối phó hơn con bên trong đâu.” Hứa Ngôn dặn dò một lượt.

Mọi người đồng thanh đáp lời, dây thần kinh vốn đã căng thẳng, lại càng căng thêm vài phần.

Trên quảng trường nhỏ phía xa, chiếc quan tài bằng đồng đang được treo lơ lửng, lúc này im phăng phắc.

Thứ bên trong dường như lại chìm vào giấc ngủ say.

Hứa Ngôn nhìn chiếc quan tài đồng đó, đoán rằng Hạn Bạt, hạng mục cuối cùng của nhiệm vụ, có phải là ở trong chiếc quan tài đó không.

Nhưng ngôi mộ Tần này, anh coi như đã đi được một nửa rồi lại

quay lại.

Khó nói Hạn Bạt sẽ không ở một phần khác của ngôi mộ.

“Nếu đến đường hầm vẫn không thấy tung tích của Hạn Bạt, thì cứ để họ lên trước, mình sẽ dẫn Tiểu Khải Linh đi thêm một vòng.” Hứa Ngôn âm thầm quyết định trong lòng.

Nhạc Khỉ La tuy vết thương kinh mạch đã lành được bảy tám phần, nhưng đối đầu với loại quái vật cấp truyền thuyết đó, khó tránh khỏi phải liều mạng.

Đến lúc đó e rằng sẽ lại bị trọng thương.

Còn Tiểu Khải Linh đừng nhìn tuổi nhỏ, lần này trong mộ biểu hiện lại vô cùng kinh ngạc.

Phản ứng và thân thủ của cậu, đã đuổi kịp một nửa so với sau này.

Chẳng qua là còn thiếu chút kinh nghiệm rèn luyện.

Đợi khi cơ bản của mình ổn định, chuyến đi đến cổ lâu nhà họ Trương phải nhanh chóng đưa vào lịch trình.

Hứa Ngôn đang suy nghĩ miên man, Vô Tâm đi theo sau đột nhiên quay đầu bỏ chạy.

Sắc mặt hắn trắng bệch, ánh mắt kinh hãi, miệng liều mạng hét lên: “Mau chạy, mau chạy!

Muộn nữa là không kịp đâu!” Nhạc Khỉ La định đưa tay bắt hắn, nhưng hắn lại như một con lươn, người vặn một cái, dễ dàng lách đi.

“Vô Tâm, ngươi điên rồi!

Gây chuyện gì…” Nhạc Khỉ La nói được nửa câu, sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi dữ dội.

Cô quay đầu nhìn về phía sau, trong bóng tối dày đặc không thấy

năm ngón tay kia, dường như có một con hồng thủy mãnh thú đang nhanh chóng áp sát!

Chương 204

“Ngôn ca ca, mau đi!” Cô dùng sức đẩy Hứa Ngôn một cái, thậm chí còn tung ra tất cả số rối giấy còn lại.

Muốn nâng Hứa Ngôn, để anh chạy trốn nhanh hơn.

Còn Hoàng Lang, đã sợ đến mức ngồi bệt xuống đất, hai chân không ngừng run rẩy, ngay cả sức lực để đứng dậy cũng không còn.

Hứa Ngôn cũng cảm nhận được, một luồng khí nóng rực đang nhanh chóng tiến lại gần.

Mặc dù còn cách mấy trăm mét, nhưng luồng nhiệt kinh khủng đó đã gần như muốn đốt cháy da anh.

Khó trách Nhạc Khỉ La và họ lại có phản ứng như vậy.

Thứ đang đuổi theo, mới chính là nguy cơ sinh tử lớn nhất của họ kể từ khi xuống mộ Tần!

“Hạn Bạt, quả nhiên ở phía sau!” Hứa Ngôn đột nhiên nghĩ đến, thứ đó có lẽ chính là bị nhiệt độ tăng đột ngột khi họ đốt những con rối giấy màu đen thu hút đến.

Trong thần thoại thượng cổ, Hạn Bạt xuất hiện, đất đỏ ngàn dặm.

Là tổ tông của cương thi, uy lực của nó thậm chí có thể sánh ngang với mười mặt trời cùng xuất hiện.

Tự nhiên là thích nóng bức hơn là lạnh lẽo.

“Chẳng lẽ, đây cũng là một trong những cơ quan?” Hứa Ngôn đột nhiên lóe lên linh quang.

Chỉ là tình hình hiện tại, đã không cho phép anh suy nghĩ nhiều.

Anh lật tay kéo Nhạc Khỉ La và Hoàng Lang, mạnh mẽ ném về

phía trước.

Đồng thời hét lớn với Lý Song: "Lý Song, trang bị gọn nhẹ, không được quay đầu!" Mặc dù Lý Song càng muốn bảo vệ bên cạnh Hứa Ngôn, cho dù là lấy trứng chọi đá, chảy đến giọt máu cuối cùng.

Nhưng tuân thủ mệnh lệnh là thiên chức của quân nhân, huống chi, Hứa Ngôn còn thông qua hệ thống hạ đạt tử lệnh!

Mệnh lệnh tương tự cũng được hạ xuống cho Nhạc Khỉ La.

Trong tiếng khóc không cam lòng, Nhạc Khỉ La bị ép phải xách theo Hoàng Lang và Bạch Vô Thường, đi theo sau Lý Song, không quay đầu lại mà lao về phía đường hầm.

Còn Hứa Ngôn thì dừng bước quay người, rút trường đao chắn ở phía sau cùng.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân khe khẽ.

Anh không quay đầu, chỉ thở dài một tiếng: "Sao cậu không đi?" Tiểu Khải Linh cầm ngang đao, từ từ đứng ở phía sau bên trái anh, mũi đao hướng ra, lại đã bảo vệ được sơ hở sau lưng Hứa Ngôn.

"Ngôn ca, anh còn chưa đi, tại sao em phải đi?" "Sự kế thừa của nhà họ Trương, vị trí Trương Khởi Linh, còn có… mối thù máu của cha mẹ cậu, cậu đều không quan tâm nữa sao?" Hứa Ngôn lại thở dài một tiếng.

Không khí xung quanh sôi trào lên, bên cạnh hai người đã bốc lên hơi nước lượn lờ.

Tiểu Khải Linh đột nhiên cười nhạt: "Em tin anh, có thể dẫn em cùng nhau ra ngoài an toàn!" "Cạch" một tiếng khẽ.

Chiếc la bàn nhỏ treo bên hông Hứa Ngôn đột nhiên phát ra một tiếng động, lại bắt đầu quay tít.

Hạn Bạt thuộc tính Hỏa, sau cánh cửa đồng thứ hai, lại còn sót lại khí tức của Cửu Thiên Tê Lôi.

Hai thứ hỗ trợ tương dung, lại ẩn ẩn hợp với quẻ Lôi Hỏa.

Quẻ này âm dương phân đều, trên Ly là điện hỏa, dưới Chấn là sấm sét.

Hứa Ngôn trong lòng khẽ động, lập tức bấm ngón tay tính toán.

Quẻ này là quẻ thứ bốn mươi trong sáu mươi bốn quẻ.

Khảm dưới Chấn trên, trên Chấn động mà dưới Khảm hiểm, dương khí động mà thoát hiểm.

Ý chỉ gặp khó khăn có thể giải quyết.

Chỉ cần khi có tai họa, giữ vững bản phận là có thể bình an như ý.

Đại lợi ở hướng Tây Nam.

"Tây Nam?

Đó không phải là hướng Hạn Bạt đuổi tới sao?" Hứa Ngôn tuy trong lòng nghi hoặc.

Nhưng anh càng tin tưởng, lời giải quẻ được suy diễn từ Thập lục tự âm dương bí thuật hoàn chỉnh sẽ không có vấn đề gì.

Vì vậy, mũi đao của anh chỉ về phía trước, nói với Tiểu Khải Linh: "Theo sát tôi, bất kể xảy ra chuyện gì, đừng do dự." Giọng nói chưa dứt, thân hình anh đã biến mất khỏi chỗ cũ.

Một cơn gió mạnh, ngược chiều luồng nhiệt lao tới.

Tiểu Khải Linh không chút do dự theo sau, dù phía trước luồng nhiệt ập đến, dù dưới chân hơi nóng bốc lên, cách đế giày cũng có thể cảm nhận được cái nóng bỏng rát.

Hứa Ngôn lao đi nhanh, Hạn Bạt đối diện đến còn nhanh hơn.

Một khối ánh lửa chói mắt tựa như sao băng, mang theo ánh sáng rực rỡ, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

Tiếng "xèo xèo" vang lên, khóe mắt Hứa Ngôn liếc thấy trên quần áo của mình đã bốc lên từng làn khói xanh.

"Chết tiệt, lát nữa mình sẽ không bị đốt thành ngọn nến hình người đấy chứ." Hứa Ngôn trong lòng giật thót, nhưng tốc độ dưới chân lại không hề thay đổi.

Tóc của Tiểu Khải Linh cũng bắt đầu bốc khói xanh, nhưng ánh mắt cũng kiên định không chút dao động.

Cảnh này lọt vào mắt Hứa Ngôn, trong lòng cũng thầm khen ngợi.

Tuổi còn nhỏ, khí độ đã thành.

Chỉ cần thời gian rèn luyện nữa thôi.

Ánh sáng trắng nóng rực vô cùng chói mắt, ngay cả thị lực mạnh như Hứa Ngôn, cũng chỉ có thể nhìn rõ một hình dáng mơ hồ.

Hứa Ngôn ước tính, anh và Hạn Bạt sẽ gặp nhau trong đường hầm treo đầy thạch nhũ.

Cơ quan ở đó hoàn toàn chưa bị kích hoạt.

Trong thạch nhũ lại chứa đầy dầu hỏa.

Thứ đó cực kỳ có lợi cho Hạn Bạt, nhưng lại bất lợi cho anh.

Nhưng bây giờ tình thế ép buộc, sinh môn lại bị Hạn Bạt chặn lại, đã không còn đường lui.

Hơn nữa, bất kỳ cái gọi là tuyệt cảnh nào, cũng đều có một tia hy vọng sống sót.

Chỉ xem anh có nắm bắt được hay không.

Suy nghĩ lóe lên, Hứa Ngôn đã đến cửa đường hầm.

Sợi dây vốn buộc trên cột đá, vì nhiệt độ cao mà sớm đã cháy thành tro.

Nhưng đối với Hứa Ngôn, nhảy tại chỗ cao bốn năm mét, rồi ném ra móc leo bám vào cột đá, cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Bản đồ lộ tuyến sớm đã khắc sâu trong đầu anh, cũng sẽ không vì tốc độ quá nhanh mà đi nhầm.

Tiểu Khải Linh đi theo sau anh, đương nhiên cũng sẽ không sai.

Vấn đề là, hành vi của hai người hiện tại, tương đương với việc lao đầu vào biển lửa tự thiêu.

Trong đường hầm không rộng rãi như bên ngoài, có nhiều chỗ để né tránh hơn.

Nhiệt độ cao bị nén lại trong không gian như vậy, sẽ kinh khủng đến mức nào, Hứa Ngôn thậm chí không dám nghĩ.

Anh vừa bay lên cây thạch nhũ đầu tiên, đột nhiên phát hiện trên gạch đá dưới đất, bốc lên từng làn khói trắng.

Đó là hơi nước bị bốc hơi lên.

Con đường phía trước, khắp nơi đều là hơi nước như vậy.

Điều này cho thấy, dưới lớp gạch đá, chắc chắn có một lượng lớn nước ngầm.

Trong đầu Hứa Ngôn lóe lên linh quang.

Thủy hỏa tương khắc, chỉ xem là gió đông có thể áp đảo gió tây, hay gió tây có thể áp đảo gió đông.

"Chẳng lẽ, đây chính là tia hy vọng sống sót của mình?" Hứa Ngôn đã bị dồn đến cửa sinh tử, tâm thái lại càng trở nên trầm ổn, bình tĩnh hơn.

Anh cẩn thận quan sát những nơi có hơi nước bốc lên từ dưới đất.

Chương 205

Lại tương ứng với sự phân bố của cơ quan trong thạch nhũ phía trên.

Bản đồ cơ quan là một bản đồ sao, con đường do hơi nước dưới đất tạo thành cũng là một bản đồ sao.

Một trong bảy chòm sao phương Tây, sao Tất!

Phương Tây là Huyền Vũ, chính hợp với thủy tượng.

Sao Tất lại gần hướng Tây Nam, ngầm hợp với lời giải lợi ở hướng Tây Nam trong quẻ Lôi Hỏa.

Ánh mắt Hứa Ngôn sáng rực, nhìn chằm chằm vào điểm xa nhất trong bản đồ sao Tất.

Anh trực giác phán đoán, đó chính là sinh môn để phá giải nguy cơ hiện tại!

Lúc này, Hạn Bạt cũng lao vào đường hầm.

Nó khác với Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh.

Hoàn toàn không để ý đến việc có kích hoạt cơ quan hay không, trực tiếp xông thẳng vào.

Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh cơ quan bị kích hoạt.

Vỏ ngoài của thạch nhũ vỡ tung, dầu hỏa bên trong gặp không khí liền bốc cháy.

Từng cột rồng lửa đổ xuống, khiến quả cầu ánh sáng vốn đã nóng rực chói mắt bên dưới lại phình to gấp mấy lần.

Hứa Ngôn đã vận chuyển nội lực, chống lại nhiệt độ cao đủ để

đốt cháy cơ thể người.

Trên quần áo và tóc của Tiểu Khải Linh đã bốc lên những tia lửa.

Trông như sắp bị chôn vùi trong biển lửa.

Nhưng ánh mắt cậu vẫn kiên định, thậm chí đối với việc đi theo Hứa Ngôn đến cuối cùng, cũng không có một chút oán hận hay hối tiếc.

"Tiểu Linh tử, theo tôi, dùng sức mạnh lớn nhất chém xuống viên gạch bên dưới!" Hứa Ngôn ném ra một hòn đá, trúng vào viên gạch đá mà anh đã suy diễn ra là sinh môn.

Trong khoảnh khắc anh vung đao, Tiểu Khải Linh cũng động theo.

Ánh đao của hai người gần như hòa làm một, đao mang bùng nổ chém về phía viên gạch đó.

Trong tiếng nổ vang trời, viên gạch đá đó bị chém thành bột mịn, lập tức hiện ra một cái lỗ đen ngòm.

Một cột nước từ trong lỗ phun lên, bị nhiệt độ cao nhanh chóng bốc hơi thành một lượng lớn hơi nước.

Dù vậy, vẫn có dòng nước ngầm liên tục bị áp suất cao đẩy lên, rồi lại bị bốc hơi, cả đường hầm tràn ngập hơi nước.

Ngược lại, ngọn lửa trên quần áo và tóc của Tiểu Khải Linh đã bị dập tắt.

"Ngôn ca, chiêu này thật sự hiệu quả!" Tiểu Khải Linh hưng phấn nói.

Chỉ là cột nước đó so với nhiệt độ cao, quả thực chỉ như muối bỏ bể.

Hứa Ngôn còn chưa nói gì, bên dưới đột nhiên truyền đến tiếng "cạch" rất khẽ.

Trên những viên gạch đá bên cạnh lỗ hổng xuất hiện những vết nứt, và nhanh chóng lan ra toàn bộ gạch đá của đường hầm.

"Ầm ầm ầm"!

Mấy cột nước phun thẳng lên trời.

Thậm chí còn khiến Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh ướt như chuột lột.

Nước đó cực lạnh, dường như là được bơm lên từ lòng đất rất sâu bởi áp suất cao.

Trong môi trường nóng bức thế này, không nghi ngờ gì là đã cho Hứa Ngôn và hai người một khoảnh khắc nghỉ ngơi, ít nhất sẽ không bị thiêu thành tro ngay lập tức.

Chuyện vẫn chưa hết.

Áp lực của cột nước khổng lồ, khiến những viên gạch đá vốn đã vỡ nát hoàn toàn bị phá hủy.

Toàn bộ con đường đá xanh đột nhiên sụp xuống.

Hóa ra, con đường đá dài mấy chục mét đó, lại là một cây cầu đá treo lơ lửng!

Bên dưới, là vực sâu không thấy đáy.

Hơi nước cực lạnh, gần như trong nháy mắt đã làm nhiệt độ hạ xuống.

Còn Hạn Bạt đang lao tới, cũng bị cột nước phun lên trời dội thẳng vào.

Ngọn lửa trên người nó bị dập tắt không ít, hình dáng lộ ra càng rõ ràng hơn.

Lại là một người phụ nữ yểu điệu trong bộ y phục màu đỏ.

Trên mặt cô ta đeo một chiếc mặt nạ vàng, nửa còn lại lộ ra đường nét vô cùng tinh xảo.

Có thể thấy ẩn dưới đó, chắc chắn là một tuyệt sắc giai nhân.

Chỉ là trong thoáng chốc, Hạn Bạt đó đã theo những khối đá rơi xuống, lao thẳng xuống đáy vực sâu vô tận.

Hứa Ngôn đứng trên thạch nhũ nhìn rất rõ.

Tuy không thể đuổi theo nhảy xuống, nhưng dù sao nguy cơ sinh tử hiện tại cũng tạm thời được giải quyết.

Chỉ là, nhiệm vụ này phải làm sao đây?

Chẳng lẽ, cứ để treo lơ lửng như vậy?

Trong lòng anh có chút rối bời, nhưng cũng biết sự đã đến nước này, gấp cũng vô dụng.

Mãi lâu sau, mới có vô số tiếng động trầm đục lần lượt truyền đến.

Chắc là những mảnh đá rơi xuống đều đã chạm đáy.

Rốt cuộc là áp lực lớn đến mức nào, mới có thể bơm được nước từ vực sâu như vậy lên.

Hứa Ngôn đang định gọi Tiểu Khải Linh quay lại theo đường cũ, đột nhiên nghe thấy một tiếng thông báo của hệ thống. 【Ting, nhiệm vụ thứ hai, tiêu diệt Hạn Bạt ngàn năm đã hoàn thành.】 【Lần này là nhiệm vụ phúc lợi được nâng lên độ khó địa ngục, hiện đã hoàn thành toàn bộ.】 【Phần thưởng ban đầu không đổi: hai nghìn binh lính, bốn khẩu pháo dã chiến, mười vạn đại dương, hai điểm nâng cấp.】 【Phần thưởng nâng cấp độ khó nhiệm vụ: một trăm năm mươi điểm tích lũy nhiệm vụ, số lần rút thưởng ngẫu nhiên +3, vĩnh viễn toàn thuộc tính +1】 "Phát tài rồi, phát tài rồi!" Hứa Ngôn cười đến không

thấy mắt.

Ngoài phần thưởng ban đầu, phần thưởng bổ sung còn hậu hĩnh hơn.

Nhất là ba lần rút thưởng ngẫu nhiên, và vĩnh viễn toàn thuộc tính +1.

Cả hai đều là những phần thưởng thực sự hiếm có.

Quả không hổ là phần thưởng tương ứng với cấp độ địa ngục, còn hậu hĩnh hơn cả hai nhiệm vụ trước đó của anh cộng lại.

"Ca… Ngôn ca!" Tiếng gọi của Tiểu Khải Linh cắt ngang dòng suy nghĩ của Hứa Ngôn, anh quay đầu nhìn qua, Tiểu Khải Linh đang ôm thạch nhũ, mắt trông mong nhìn anh.

"Đi, quay lại theo đường cũ trước đã." Hứa Ngôn dẫn Tiểu Khải Linh quay lại lối vào đường hầm, rồi quay đầu nhìn lại con đường hầm đó.

Con đường đá xanh ban đầu đã sụp đổ sạch sẽ, muốn đến đầu bên kia của đường hầm, phải đi trên những cây thạch nhũ phía trên.

Nhưng vừa rồi Hạn Bạt xông thẳng vào, kích hoạt không ít cơ quan.

Những cây thạch nhũ gần đầu bên kia gần như đã rơi hết.

Có thể nói, trừ khi có cánh lượn hoặc các công cụ bay khác, muốn qua được nữa thì khó rồi.

"Ngôn ca, anh nói con quái vật đó, có còn xuất hiện nữa không?" Tiểu Khải Linh cũng thò đầu nhìn xuống vực sâu.

Từng luồng khí lạnh từ dưới bốc lên, khiến da người nổi hết da gà.

"Không đâu." Hứa Ngôn lắc đầu.

Anh cũng không biết, tại sao Hạn Bạt đó đột nhiên lại chết.

Bây giờ nghĩ lại, chắc là do khí cực hàn bên dưới đã dập tắt hoàn toàn khí cực nhiệt của Hạn Bạt.

Tính ra, Hạn Bạt này chết thật oan uổng.

Ngay cả Hứa Ngôn là đối thủ, cũng cảm thấy oan khuất thay cho Hạn Bạt.

Chương 206

Nhưng may mắn là Hạn Bạt đã biến mất như vậy, nếu không họ còn không biết phải giao đấu đến bao giờ.

Cả đoàn người, có mấy ai có thể toàn thân trở ra.

Tiểu Khải Linh tuy không biết tại sao Hứa Ngôn lại chắc chắn như vậy.

Nhưng chỉ cần là lời anh nói, Tiểu Khải Linh đều tin tưởng không nghi ngờ.

"Đi thôi, chúng ta có thể ra ngoài rồi." Tất cả nhiệm vụ đều đã hoàn thành, Hứa Ngôn không còn lưu luyến gì với ngôi mộ Tần này nữa.

Mấy kẻ giả mạo không biết từ đâu xuất hiện, và lý do Hắc Bối Lão Lục ở đây, chỉ có thể đợi sau này có cơ duyên sẽ giải quyết từng cái một.

Không biết có phải do Hạn Bạt xuất hiện, khí cực nhiệt đã xua tan âm khí trong mộ hay không.

Con quái vật bằng đồng, và cả con trong quan tài, đều không gây ra thêm trò yêu ma quỷ quái nào nữa.

Cả đoàn người vô cùng thuận lợi đi hết quãng đường còn lại, lần lượt ra khỏi mộ Tần qua đường hầm.

Lúc này bên ngoài đã là trời đầy sao, một dải ngân hà vắt ngang bầu trời đêm.

Nửa vầng trăng sáng treo cao trên trời, ánh sao và ánh trăng giao hòa, soi rọi nửa bầu trời trở nên lạnh lẽo trong suốt.

Nhạc Khỉ La là người đầu tiên nhảy ra khỏi đường hầm.

Cô vươn hai tay, hít một hơi thật sâu.

"Cuối cùng cũng ra được rồi, vẫn là không khí bên ngoài trong lành, ở dưới đó ngột ngạt chết đi được!" Hoàng Lang là người thứ hai chui ra, cười nói: "Cô nãi nãi, lần này chúng ta xuống mộ, mới thực sự là kiếm được món hời lớn!" "Không nói đâu xa, nếu không phải Ngôn gia dẫn chúng ta đi, nói không chừng, tất cả đều không ra được rồi." Nhạc Khỉ La ngẩng cao cằm, như thể người được khen là cô.

Đắc ý nói: "Đó là đương nhiên!

Ngôn ca ca của em không gì không làm được, không có chuyện gì anh ấy không giải quyết được, không có người nào anh ấy không đối phó được." Hứa Ngôn còn chưa ra khỏi đường hầm đã nghe thấy Nhạc Khỉ La khen mình lên tận mây xanh.

"Tiểu La nhi, em không sợ thổi phồng quá lố, đến lúc đó anh lại làm em mất mặt à?" Anh hiện tại tâm trạng rất tốt, lời nói trêu chọc cũng có thêm vài phần vui vẻ.

Nhạc Khỉ La quay người nhào vào lòng anh, cười tươi nói: "Em không quan tâm, dù sao trong lòng em anh chính là người không gì không làm được, anh không thừa nhận cũng không được." Hứa Ngôn cười ôm người đẹp, nhìn những người còn lại lần lượt ra khỏi đường hầm.

Lần này tuy anh trải qua nhiệm vụ độ khó địa ngục, nhưng lại kỳ diệu không mất một người nào.

Lại còn nhận được phần thưởng hậu hĩnh, cùng với khối tài sản khổng lồ như con số thiên văn.

Bây giờ, mọi việc đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu nước quay về ngửa bài với Trần Ti lệnh.

Người cuối cùng lên, vẫn là Tiểu Khải Linh.

Trước cậu, là binh lính đang dìu Hắc Bối Lão Lục.

Hứa Ngôn nhìn người đàn ông đang hôn mê bất tỉnh, vẻ mặt đau khổ giãy giụa trong ác mộng.

Ánh mắt anh hơi trầm xuống, lại nhìn về phía Nhạc Khỉ La: "Tiểu La nhi, Hắc Bối Lão Lục cứ chìm trong mộng cảnh như vậy, sẽ không vì thế mà lạc lối, không tìm đường về được chứ?" Nhạc Khỉ La bĩu môi: "Ngôn ca ca, anh không tin vào bản lĩnh của em sao?" "Mộng cảnh của ông ta, hoàn toàn do em điều khiển qua rối giấy." "Em không cho ông ta lạc lối, ông ta muốn lạc cũng không được." Hứa Ngôn lúc này mới yên tâm.

"Vậy thì tốt, nhưng chúng ta vẫn phải đi suốt đêm, vội vã về Văn Huyện." Anh còn vội về nhận phần thưởng của hệ thống, rồi chỉnh đốn lại binh lực.

Tiếp theo, chính là mũi kiếm chỉ thẳng Trường Sa, củng cố hậu phương vững chắc của mình.

Tất cả thu hoạch trong lần xuống mộ này, đều nằm trong "túi càn khôn" của Hứa Ngôn và không gian hệ thống.

Mọi người lên đường gọn nhẹ, chỉ nghỉ ngơi một lát, rồi tranh thủ ánh trăng xuống núi.

Khi đi qua bãi ngựa, Hứa Ngôn huýt sáo một tiếng, không biết có thể gọi lại những con ngựa đã thả đi trước đó không.

Ban đầu anh không ôm nhiều hy vọng, mà đã chuẩn bị đi mua thêm một số con khác.

Không ngờ, rất nhanh đã truyền đến một trận tiếng vó ngựa dồn dập.

Những con ngựa bị thả đi trước đó, lại được con ngựa của Hứa Ngôn dẫn đầu, từ trong rừng sâu chạy ra.

"Ồ, mấy con súc sinh này đều ở đây à." Con ngựa của Nhạc Khỉ La, là một con tuấn mã toàn thân trắng như tuyết, không một sợi lông tạp.

Lúc này chạy đến bên cạnh cô, khẽ hí cọ vào người, tỏ ra vô cùng thân mật.

Cô khẽ vuốt bờm ngựa, trong mắt cũng có vài phần vui mừng.

"Thế này thì tốt, đỡ phải đi mua ngựa." Hoàng Lang lại nghĩ giống hệt Hứa Ngôn.

"Nếu ngựa đã ở đây, vậy thì bây giờ khởi hành thôi." Hứa Ngôn đã không thể chờ đợi được nữa muốn về Văn Huyện.

Tính ra từ lúc anh rời Văn Huyện, đã lại qua nửa tháng.

Bây giờ thế sự biến động, có thể trong một ngày mọi chuyện đã thay đổi.

Cũng không biết tình hình nội thành Trường Sa bây giờ ra sao.

Trương Khải Sơn có nhân cơ hội này lên làm thành phòng quan không.

Hứa Ngôn đối với Trường Sa là quyết tâm phải có, dù cho phải giành lại Trường Sa từ tay Trương Khải Sơn, anh cũng không sợ một trận chiến!

Thuộc hạ của Hứa Ngôn đều là tinh binh cường tướng.

Cả đoàn đi suốt đêm, ngựa phi nước đại, chỉ mất chưa đầy ba ngày đã về đến Văn Huyện.

Triệu Quốc Trung nhận được điện báo từ xa, sớm đã dẫn người đợi ở ngoài cổng thành.

Từ xa nhìn thấy bụi đất bay mù mịt trên quan đạo, tiếng vó ngựa dồn dập từ xa đến gần.

Rất nhanh, đoàn người của Hứa Ngôn đã phong trần mệt mỏi dừng lại trước mặt anh ta.

"Ngôn gia, ngài đã về!" Triệu Quốc Trung lập tức tiến lên, đích thân dắt ngựa cho Hứa Ngôn.

"Quốc Trung, thời gian qua vất vả cho cậu rồi." Hứa Ngôn nhảy xuống ngựa, mỉm cười nhìn ái tướng của mình.

Anh ta tuy không phải là tinh anh do hệ thống thưởng, nhưng cũng là một nhân tài thực thụ.

Thông minh và biết biến báo, hơn nữa độ trung thành với mình cũng rất cao.

Hứa Ngôn cũng đang bồi dưỡng Triệu Quốc Trung thành tâm phúc của mình.

"Ngôn gia ngài quá lời rồi, đây là việc thuộc hạ nên làm." Triệu Quốc Trung khiêm tốn nói.

Anh ta dù làm bao nhiêu việc, cũng chưa bao giờ kể công tự mãn.

Giống như đám người Lý Song, dốc hết sức hoàn thành mọi việc Hứa Ngôn giao phó, cố gắng làm tốt nhất có thể.

"Đúng rồi Ngôn gia, lại có người đến đầu quân." Triệu Quốc Trung đột nhiên báo cáo.

Hứa Ngôn trong lòng biết là phần thưởng của hệ thống đã đến.

Nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra rất ngạc nhiên: "Ồ?

Mau dẫn ta đi xem!" Sau đó lại nói với đám người Nhạc Khỉ La: "Mọi người đi nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì mai hãy nói." Mọi người lần lượt giải tán, Hứa Ngôn thì đi theo Triệu Quốc Trung, đi

kiểm tra "phần thưởng" của mình.

"Ngôn gia, lần này có đến hai nghìn người đến đầu quân!" "Không chỉ tự mang theo các loại vũ khí tinh nhuệ, thậm chí còn mang theo bốn khẩu pháo dã chiến!" Triệu Quốc Trung nói chuyện, khó giấu được vẻ hưng phấn.

Nhưng vẫn giữ đủ cảnh giác.

"Thuộc hạ thấy họ đông người, lại đều là tinh binh cường tướng.

Không dám tự ý cho vào thành." "Hiện tại, đều đang tạm trú trong doanh trại ở ngoại ô phía đông thành." Hứa Ngôn gật đầu nói: "Quốc Trung, cậu làm rất tốt." "Dù có người đến đầu quân, cũng có thể là một cái bẫy để dụ chúng ta vào tròng." "Lòng phòng người không thể không có, quyết định của cậu không sai!" Hứa Ngôn đương nhiên biết, hai nghìn người này đều là phần thưởng của hệ thống, dĩ nhiên sẽ không có ý hại anh.

Nhưng cách làm của Triệu Quốc Trung lại là ổn thỏa và chu toàn nhất.

Không bị tình hình tốt đẹp mê hoặc, kiên trì giữ vững bản tâm và đủ cảnh giác.

Ban đầu để anh ta ở lại trấn giữ Văn Huyện, quả thực là lựa chọn tốt nhất.

Triệu Quốc Trung được Hứa Ngôn khen ngợi, nhưng trên mặt vẫn luôn bình thản, không có chút kiêu căng nào.

Trong lòng Hứa Ngôn lại đã có kế hoạch mới.

Hai người đến doanh trại phía đông thành, rất nhanh từ bên trong đi ra một người đàn ông vạm vỡ, tinh anh.

Anh ta khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, mặt trắng tuấn tú,

giống hệt các công tử nhà giàu ở Thượng Hải.

Nhưng đôi mắt sáng như sao, và thái dương nổi cao, lại cho thấy anh ta tuyệt đối không dễ chọc.

Chương 207

Không chỉ là tài năng tướng soái có thể cầm quân đánh trận, mà còn là cao thủ ngoại gia công phu!

Sau lưng anh ta còn có ba người, trông như là cấp phó.

“Báo cáo Ngôn đoàn trưởng, thuộc hạ, đoàn trưởng đoàn tăng cường số một Lâm Hi, đến trình diện!” Người đàn ông tuấn tú đứng nghiêm, chào theo kiểu quân đội tiêu chuẩn.

Ba người phía sau cũng chào theo.

Hứa Ngôn chào lại, tiến lên bắt tay Lâm Hi: “Chào mừng cậu gia nhập đội ngũ của tôi, sau này, mọi người đều là người một nhà.” “Rõ!

Thuộc hạ nguyện vì Ngôn đoàn trưởng vào sinh ra tử, gan não lót đất!” Lâm Hi và bốn vị sĩ quan đồng loạt đứng nghiêm, lớn tiếng tuyên thệ với Hứa Ngôn.

Tiếp theo, Lâm Hi dẫn Hứa Ngôn đi duyệt hai nghìn người đang tạm trú trong doanh trại.

Đoàn tăng cường này có biên chế bốn doanh đủ quân số.

Trong đó một doanh là doanh tăng cường, bốn khẩu pháo dã chiến cũng thuộc về một doanh, là chủ lực tuyệt đối hỗ trợ hỏa lực mạnh.

Doanh thứ hai là doanh tiên phong.

Toàn bộ năm trăm người trong doanh đều là cao thủ tinh thông tác chiến đặc biệt.

Là lựa chọn số một cho các nhiệm vụ đột kích, xâm nhập, trinh sát tiền tuyến và ám sát.

Doanh thứ ba là doanh công binh.

Về sức chiến đấu tuy có kém hơn hai doanh trước một chút, nhưng họ đều là những tay giỏi trong việc xây cầu, làm đường, sửa chữa công sự.

Hơn nữa còn được trang bị những công cụ công binh vô cùng tinh nhuệ.

So với trang bị của đại đội công binh mà hệ thống cấp trước đây còn đầy đủ và tinh nhuệ hơn nhiều.

Hứa Ngôn xem một vòng, vô cùng hài lòng.

Binh lực trước đó của anh đã là bốn nghìn hai trăm người, cộng thêm hai nghìn người này, đã lên đến sáu nghìn hai trăm người.

Một lữ đoàn chỉ có ba đoàn tổng cộng năm nghìn người.

Về biên chế, anh đã vượt hơn một nghìn hai trăm người, đủ hai tiểu đoàn rưỡi, thiếu ba trăm người nữa là bốn đoàn đủ quân số.

Anh chuẩn bị điều chỉnh lại biên chế nhân viên hiện có.

Vì vậy liền nói với Lâm Hi: "Tối nay các cậu cứ tạm thời ở lại đây, ngày mai tôi sẽ điều chỉnh lại biên chế và bố phòng, đến lúc đó sẽ giao trọng trách mới cho các cậu." Lâm Hi và mọi người đối với lời nói của anh, tự nhiên là răm rắp tuân theo, nhận quân lệnh, lại quay về doanh trại nghỉ ngơi.

Khi Hứa Ngôn dẫn Triệu Quốc Trung về thành, vị phó quan có địa vị chỉ sau Hứa Ngôn này không nhịn được hỏi.

"Ngôn gia, ngài muốn điều chỉnh biên chế hiện có?" Triệu Quốc Trung đối với biên chế quân đội dưới trướng Hứa Ngôn hiện tại là rõ như lòng bàn tay.

Anh ta và đám người Lý Song đã huấn luyện thành thục quân lính dưới quyền, Hứa Ngôn vào lúc này lại chọn điều chỉnh lại biên chế.

Vậy thì chỉ có một câu trả lời, anh sắp có hành động lớn.

Hứa Ngôn đối với vị tâm phúc này của mình không hề có ý định che giấu.

Anh gật đầu nói: "Văn Huyện và Vũ Huyện tuy đều nằm trong tay tôi, nhưng địa phương chung quy vẫn hơi nhỏ." "Chúng ta cũng nên di chuyển, đổi một môi trường rộng rãi hơn." Triệu Quốc Trung nghe được tin này, không những không lo lắng, ngược lại còn có chút hưng phấn.

Loạn thế xuất kiêu hùng, cũng là thời cơ tốt để lập công danh.

Triệu Quốc Trung có lòng báo quốc, nhưng cũng muốn thành danh.

Anh ta sớm đã nhìn ra, Hứa Ngôn tuyệt không phải vật trong ao, tương lai chỉ cần thời cơ chín muồi, chắc chắn sẽ một bước lên trời.

Bây giờ, thế lực của Hứa Ngôn đã thành, tiếp theo, chính là mở rộng và củng cố căn cứ của mình.

Trước đó, tối ưu hóa lại toàn bộ binh lực và bố trí.

Mũi kiếm sắp tới, không cần nói, chắc chắn là thành phố Trường Sa, trung tâm của tỉnh Hồ Nam!

Tim Triệu Quốc Trung đập thình thịch, cảm nhận được máu trong người đang sôi trào.

Thậm chí có chút không thể chờ đợi được muốn vung đao lên ngựa, tung hoành sa trường.

Hứa Ngôn dường như nhìn ra sự kích động của anh ta, đưa tay vỗ vỗ vai Triệu Quốc Trung.

"Tối nay sau khi tổ chức tiệc đón gió tẩy trần cho các anh em đã vất vả cùng tôi, cậu hãy triệu tập các chỉ huy cấp đại đội trở lên của cả hai huyện văn võ, tám giờ tối tập hợp tại thư phòng của tôi." "Đến

lúc đó theo mệnh lệnh của tôi, tái tổ chức lại binh lực." Triệu Quốc Trung nhận lệnh, rời đi thông báo cho các chỉ huy.

Hứa Ngôn thì tự mình về phủ Đại soái, đi thẳng đến phòng khách.

Sau khi Hắc Bối Lão Lục được đưa về, liền được sắp xếp ở tại phòng khách này.

Thật trùng hợp, đó chính là căn phòng mà người huynh đệ đao khách của ông ta đã bỏ mạng.

Hứa Ngôn chuẩn bị tranh thủ lúc rảnh rỗi, giải quyết chuyện Hắc Bối Lão Lục bị nhập trước.

Xử lý những chuyện ma quỷ thần quái này, Triệu Quốc Trung và đám người Lý Song đều không giúp được gì.

Hứa Ngôn ra lệnh cho người gọi Nhạc Khỉ La, Hoàng Lang và Tiểu Khải Linh đến.

Ngoài ra, theo những gì anh biết về các tục lệ cấm kỵ dân gian, anh còn chuẩn bị gà trống lớn, chó đen, gạo nếp, chu sa, thậm chí cả đất ở đầu mộ.

Còn hương nến, giấy tiền vàng mã, vàng bạc nguyên bảo các loại, càng chuẩn bị không ít.

Nhạc Khỉ La vừa vào phòng khách, đã bị những thứ chất đầy nửa phòng làm cho sững sờ.

"Ngôn ca ca, nếu không phải em biết ý đồ của anh, còn tưởng anh định mở cửa hàng bán quan tài đấy." Lời nói tuy không hay, nhưng ngay cả Hứa Ngôn tự mình nhìn, cũng thấy đúng là như vậy.

"Được rồi, em đừng trêu anh nữa, mau nghĩ cách giúp anh giải quyết chuyện Hắc Bối Lão Lục bị nhập đi." Hứa Ngôn vẫy tay, gọi Nhạc Khỉ La đến bên cạnh.

Anh cưng chiều xoa đầu cô.

Nhạc Khỉ La lắc đầu: "Ngôn ca ca, nếu anh bảo em không cần quan tâm, trực tiếp đánh tan cả kẻ nhập vào lẫn sinh hồn, thì em làm được." "Nhưng anh lại không muốn làm hại đến tính mạng của Hắc Bối Lão Lục, cái này em không làm được." Cô sợ mình từ chối yêu cầu của Hứa Ngôn sẽ khiến anh không vui, lại vội vàng giải thích.

"Lúc trước em dùng rối giấy kéo ông ta vào mộng cảnh, phát hiện phần lớn thời gian ông ta đều chìm trong một giấc mơ cổ đại, khắp nơi là đao quang kiếm ảnh, máu tanh chém giết." "Thứ nhập vào, có lẽ tiền thế là một vị tướng quân nào đó, giết người như ngóe, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn vô tình." "Ngược lại, ký ức và mộng cảnh thuộc về Hắc Bối Lão Lục lại rất ít, điều này cho thấy, thứ đó đã quấn lấy sinh hồn của ông ta quá sâu, dựa vào thủ đoạn của em đã không thể tách ra được nữa." "Cố ép tách ra, thì hoặc là Hắc Bối Lão Lục chết ngay tại chỗ, hoặc là tỉnh lại thành kẻ ngốc." Nhạc Khỉ La đã nói đến mức này, Hứa Ngôn biết cô không nói dối.

Xem ra, chuyện của Hắc Bối Lão Lục thật sự rất nan giải.

"Ngôn gia, chuyện này, tôi thấy ngoài việc tìm mấy vị hòa thượng, đạo sĩ, thì chỉ có thể giao cho mấy bà đồng, thầy cúng thôi." Hoàng Lang đứng bên cạnh nghe nửa ngày, cũng đưa ra một đề nghị.

"Dân gian lừa đảo thì nhiều, nhưng cũng có không ít cao thủ ẩn mình." "Hơn nữa muốn biết đối phương có phải là cao thủ không, lão Lang tôi và cô nãi nãi đều có thể nhìn ra được." Hứa Ngôn trầm ngâm.

Bây giờ xem ra, muốn cứu tỉnh hoàn toàn Hắc Bối Lão Lục, chỉ có thể làm như vậy.

Chỉ là trong lúc này, bảo anh đi đâu tìm người?

Hoàng Lang dường như sớm đã nhìn thấu suy nghĩ của anh, lại

tiếp tục nói: “Ngôn gia, nói đến chuyện này cũng thật trùng hợp.” “Còn có một đoạn duyên phận với thân thế của cô nãi nãi.” Nhạc Khỉ La nghe nhắc đến mình, không vui liếc Hoàng Lang một cái.

“Ngươi nói chuyện thì cứ nói chuyện, lôi ta vào làm gì?” Hoàng Lang liên tục chắp tay xin lỗi.

Hai người nể mặt Hứa Ngôn còn muốn nghe chuyện, cũng không dây dưa nhiều.

“Là thế này, ban đầu lúc Thanh Vân Quan hương khói còn thịnh vượng, bên trong có một vị lão tiên sư đạo hạnh rất cao.” “Trong vòng trăm dặm, các thôn trấn có chuyện yêu ma quỷ quái gì, hoặc có tang sự, đều sẽ mời vị lão tiên sư đó ra tay.” “Sau này… sau này hương khói suy tàn, trong quan dường như chỉ còn lại những đệ tử tư chất tầm thường, nhưng thực ra vẫn còn lại một mầm mống.” Nhạc Khỉ La nghe đến đây, đôi mắt đẹp lập tức híp lại.

“Ngươi nói gì?

Lũ đạo sĩ thối tha đó vẫn chưa chết hết?” Thanh Vân Quan tuy là nơi Nhạc Khỉ La tu hành, nhưng sự truyền thừa hương khói cũng bị đoạn tuyệt trong tay cô.

Ân oán giữa hai bên, Hứa Ngôn rất rõ.

Vì vậy đối với thái độ hiện tại của cô cũng không ngạc nhiên.

Hoàng Lang rụt cổ lại.

Thảm án Thanh Vân Quan, nó cũng có nghe qua.

Cho nên khi nói ra những lời này, nó sợ Nhạc Khỉ La sẽ giận cá chém thớt.

Chỉ là không đợi nó giải thích, Nhạc Khỉ La đã mở miệng trước.

“Thôi được rồi, nếu là người Ngôn ca ca cần dùng, ta sẽ không

tính toán với chúng nhiều như vậy." "Chỉ cần đừng không có mắt mà đến chọc ta, ta sẽ tha cho chúng một mạng nhỏ." Hứa Ngôn biết, đây là Nhạc Khỉ La đang thể hiện thái độ với mình.

Giữa hai bên, có thể nói là thù sâu như biển, gần như không có chỗ để hòa giải.

Anh đương nhiên có thể thông qua hệ thống, hạ lệnh cưỡng chế cho Nhạc Khỉ La.

Chương 208

Nhưng, không có lý do gì lại đi làm tổn thương người phụ nữ của mình để bênh vực người ngoài.

Hứa Ngôn chưa bao giờ né tránh việc anh là người bao che cho người của mình.

Chỉ cần là người được anh che chở, không phải loại ác độc, tội ác tày trời.

Thì dù có chọc thủng trời, cũng có Hứa Ngôn này gánh.

"Lão Hoàng, ngươi nói xem, mầm mống đó là ai, bao nhiêu tuổi, có thể mời đến được không?" Hứa Ngôn vừa nói, vừa khẽ vỗ lưng Nhạc Khỉ La, để an ủi.

"Lúc tôi nghe nói, đã là chuyện của hai mươi năm trước, lúc đó vẫn còn là một đứa trẻ." "Nếu thuận lợi sống sót, chắc cũng là một thanh niên hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi." Hoàng Lang vừa nói vậy, Nhạc Khỉ La liền bật cười một tiếng.

"Ngươi còn không chắc người ta có còn sống hay không, mà đã nói với Ngôn ca ca của ta?

Lỡ như là mừng hụt một phen, ngươi xem bà đây có đánh ngươi không." Hoàng Lang không dám hó hé.

Người nó kính sợ nhất, ngoài Hứa Ngôn, chính là Nhạc Khỉ La.

Người trước có một loại vương giả chi khí trên người.

Nhạc Khỉ La thì hoàn toàn là "áp chế chủng tộc".

Đó là sự tồn tại vượt qua cả đại yêu, đối với một "tiểu yêu" mới thành tinh trăm năm như nó mà nói, quả thực là một ngọn núi không

thể vượt qua.

Hứa Ngôn thì vẫn giữ thái độ lạc quan, nói với Hoàng Lang: "Ngươi bây giờ đi ngay, nhất định phải tìm được người đó cho ta." "Nếu thực sự không tìm được, cũng không ép buộc." Hắc Bối Lão Lục anh nhất định phải cứu.

Dù cho phải lật tung cả Hồ Nam, anh cũng nhất định phải tìm ra người có thể cứu ông ta.

Hoàng Lang nhận lệnh rời đi.

Hứa Ngôn lại quay đầu hỏi Nhạc Khỉ La: "Tiểu La nhi, em có thể để Hắc Bối Lão Lục ngủ mê như vậy bao lâu?" Nhạc Khỉ La trầm ngâm một lát, cẩn thận nói: "Ngôn ca ca, nếu là người bình thường, em có thể để ông ta ngủ mê mãi mà không tự biết." "Nhưng trong cơ thể Hắc Bối Lão Lục, còn có một thứ khó nhằn." "Thứ đó dường như muốn nhân cơ hội Hắc Bối Lão Lục ngủ say, tiêu hao hết sinh hồn của ông ta trong mộng cảnh, rồi cưu chiếm thước sào." "Nhìn bộ dạng hiện tại của ông ta, nếu trong ba ngày không thể trục xuất thứ đó ra, thì sinh hồn của Hắc Bối Lão Lục sẽ không trụ nổi." Hứa Ngôn trong lòng chùng xuống.

Anh không ngờ, thời gian còn lại cho mình và Hắc Bối Lão Lục đã không còn nhiều.

Bây giờ chỉ có thể hy vọng vào Hoàng Lang.

Nếu không, thì thử máu kỳ lân của anh.

Máu kỳ lân của Tiểu Khải Linh, một giọt đã có thể khiến nữ tống tử ngàn năm quỳ xuống.

Huyết thống càng thuần khiết, chính tông hơn của anh, không có lý do gì lại không đối phó được với một du hồn ngàn năm.

Sau khi đã quyết định, Hứa Ngôn liền gọi Nhạc Khỉ La đi tham gia

tiệc đón gió tẩy trần.

Hai người vừa mới ngồi xuống, đã thấy một binh lính vội vã đi vào cửa.

Báo cáo với Hứa Ngôn: "Ngôn gia, ngoài cửa có một đạo sĩ đến, nói là nơi này của chúng ta yêu khí ngút trời, ông ta muốn đến trừ ma vệ đạo!" "Đến hay lắm, tôi muốn xem xem cái tên đạo sĩ mũi trâu đó nói ai là yêu, muốn trừ thế nào!" Hứa Ngôn còn chưa nói gì, Nhạc Khỉ La đã không vui trước.

Ân oán giữa cô và Thanh Vân Quan là một nút thắt không thể gỡ.

Cũng vì thế mà đối với tất cả đạo sĩ trên đời, cô đều không có sắc mặt tốt.

Hứa Ngôn thì lại biết, trong thời loạn thế này, vô số đạo sĩ ẩn tu đã xuống núi tòng quân.

Đến khi thái bình thịnh thế trở lại, lại phất tay áo ra đi, trở về đạo quan sống những ngày thanh tĩnh vô vi.

Từ trong xương tủy, anh đã có thiện cảm tự nhiên với giáo phái này.

Cho nên thấy bộ dạng không chịu thua của Nhạc Khỉ La, cũng không khỏi có chút đau đầu.

Nhạc Khỉ La ban đầu định đi theo người báo tin ra ngoài xem, thấy Hứa Ngôn không nói gì, trong lòng có chút chột dạ.

Nói đi cũng phải nói lại, chuyện của cô và Thanh Vân Quan, cũng là do cô sa vào yêu đạo trước, hành sự lại tùy hứng ngang ngược.

Tuy yêu không nhất định là xấu, nhưng cô cũng thật sự đã làm hết việc xấu, không trách người ta muốn trừ ma vệ đạo, phong ấn cô trăm năm.

“Ngôn ca ca, anh đừng giận, cùng lắm thì lát nữa em không thèm để ý đến tên đạo sĩ thối đó là được.” Cô sáp lại gần Hứa Ngôn, có chút lấy lòng nói.

Hứa Ngôn cúi mắt nhìn cô, đột nhiên mỉm cười.

“Nếu ông ta là người nói lý thì thôi, nếu không nói lý, anh sẽ cho một trận loạn côn, đuổi ông ta ra ngoài.” Nhạc Khỉ La miệng hơi hé mở, nhìn nụ cười của Hứa Ngôn có chút ngây người.

Một lúc lâu sau mới gật đầu thật mạnh, lại nhào vào lòng Hứa Ngôn.

“Ngôn ca ca, em sẽ nghe lời.” Lần này, trong giọng nói của cô có thêm vài phần nũng nịu và bình hòa.

Hứa Ngôn trong lòng biết, cô nhóc này xem như đã bị anh dỗ dành.

Không lâu sau, người hầu dẫn một người mặc đạo bào vội vã đi tới.

Người đó không cao, gầy gò thanh tú, một đôi mắt sáng ngời có thần, được ánh đèn chiếu rọi lấp lánh.

Vừa chạm mặt Hứa Ngôn, bước chân anh ta khựng lại, đột nhiên rút ra thanh nhuyễn kiếm bên hông, một kiếm đâm tới.

“Yêu nghiệt, xem kiếm!” Giọng thiếu niên trong trẻo kiên định và đầy chính khí.

Hứa Ngôn im lặng đứng yên, chân xoay một vòng, hơi nghiêng người liền né được nhát kiếm đó.

Người hầu ở phía sau vội vàng hét lớn: “Nhầm rồi, nhầm rồi, đó là Đại soái nhà tôi, không phải yêu quái gì cả!” “Nó lừa được các người, nhưng không lừa được ta!” Vị đạo sĩ đó hét lớn: “Yêu khí ngút trời trên người nó, các người không nhìn thấy, cũng không trách các

người.” Hứa Ngôn thì biết, mình ở cùng Nhạc Khỉ La lâu, nhiễm yêu khí không phải một hai ngày.

Anh lại vừa từ mộ Tần đầy nguy hiểm ra, còn mang theo một Hắc Bối Lão Lục bị nhập.

Yêu khí không thịnh mới là lạ.

Anh đều né hết các đòn tấn công của vị đạo sĩ, chỉ là chưa kịp giải thích, đã nghe thấy sau lưng một tràng chửi bới vang lên.

“Đồ đạo sĩ chết tiệt, mù mắt chó của ngươi rồi, người và yêu không phân biệt được!” “Yêu là bà đây, chứ không phải Ngôn ca ca của ta!” Nhạc Khỉ La từ trong phòng lao ra, điều khiển rối giấy tạo thành một thanh đao giấy, chém về phía vị đạo sĩ.

Có lẽ là ở cùng Hứa Ngôn và mọi người lâu, Nhạc Khỉ La cũng bắt đầu dùng đao.

Chỉ là đao của cô lại có phần đặc biệt hơn.

“Hóa ra, đây còn là một cái hang ổ yêu ma quỷ quái!” Thiếu niên đạo sĩ cười lạnh, thế công của thanh nhuyễn kiếm trên tay càng thêm sắc bén.

Đừng nhìn anh ta tuổi còn trẻ, kiếm mang theo gió mạnh, còn ẩn chứa khí tức lôi hỏa.

Lại thật sự có chút đạo hạnh.

Chỉ là, Nhạc Khỉ La dù sao cũng là sự tồn tại vượt qua cả đại yêu.

Thiếu niên đạo sĩ ban đầu còn có thể xoay xở đối phó, về sau thì có chút sức lực không đủ, mấy lần suýt bị đao giấy làm bị thương.

Nếu không phải Nhạc Khỉ La nể mặt Hứa Ngôn, đã hạ thủ lưu tình.

Thiếu niên đạo sĩ này sớm đã máu tươi văng khắp nơi.

Hứa Ngôn đứng một bên xem, cũng là muốn để Nhạc Khỉ La xả bớt cơn tức trong lòng.

Bây giờ thấy một người một nửa yêu đã đấu lâu như vậy, nghĩ đến trong phòng còn một người đang hôn mê bất tỉnh.

Lát nữa còn phải triệu tập thuộc hạ của mình họp, thời gian cũng sắp hết.

Anh liền tiện tay vung ra một luồng khí kình, tách hai người ra.

"Đủ rồi, phủ của Hứa Ngôn ta, không phải là nơi để ngươi giương oai!" Quyền phong mạnh mẽ, thiếu niên đạo sĩ chỉ cảm thấy như bị một cây cọc gỗ đâm thẳng vào người.

Khí huyết trong lồng ngực cuộn trào, anh ta mạnh mẽ lùi lại hai bước, lúc này mới vịn ngực ổn định lại cơ thể.

Nhạc Khỉ La thì sớm đã quay về sau lưng Hứa Ngôn, đắc ý nhìn anh ta.

"Hừ, như ngươi mà cũng muốn trừ ma vệ đạo?

Nếu không phải Ngôn ca ca của ta nhân từ, ngươi sớm đã nằm đây, bị yêu quái là ta đây trừ rồi!" "Đừng quậy." Hứa Ngôn véo nhẹ sống mũi Nhạc Khỉ La.

Tuy chỉ có hai từ ngắn ngủi, nhưng lại có sự cưng chiều không nói hết.

"Nuôi yêu gây họa, vẽ đường cho hươu chạy, các người đều là cùng một giuộc!" Thiếu niên đạo sĩ lạnh lùng chửi bới, rõ ràng vẫn không phục.

"Tiểu đạo trưởng đừng vội nổi giận, trong phủ của tôi quả thực có một người cần làm chút pháp sự, mời anh dời bước xem qua một chút." Hứa Ngôn cười tủm tỉm nói.

Dường như cuộc xung đột vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Người trong hang ổ ma quỷ đều đáng chết, ta không bỏ đá xuống giếng đã là tốt lắm rồi, ngươi còn mong ta ra tay giúp đỡ?

Chương 209

Đừng hòng!" Thiếu niên đạo sĩ quay người bỏ đi.

Nhạc Khỉ La lại ở phía sau nói mát: "Không có bản lĩnh thì nói là không có bản lĩnh, ngay cả ta cũng không đấu lại, càng không đỡ nổi một quyền của Ngôn ca ca ta." "Khó trách lại phải xám xịt bỏ chạy." Giọng cô vừa dứt, đã thấy thiếu niên đạo sĩ đó đột ngột quay người, nhìn chằm chằm cô.

"Ai nói ta tài không bằng người, không có bản lĩnh?

Bản đạo gia sẽ trừ ma vệ đạo cho ngươi xem!" Hứa Ngôn thấy phép khích tướng có hiệu quả, cũng không nói toạc ra, liền cho người dẫn đường phía trước, đưa thiếu niên đạo sĩ này đi gặp Hắc Bối Lão Lục.

Vừa vào đến sân bên, thiếu niên đạo sĩ lập tức bịt mũi miệng.

Nhíu mày ghét bỏ nói: "Yêu khí ở đây hôi hám ngút trời, các người là phàm phu tục tử mà cũng ở được!" "Bớt nói nhảm, cứu được người mới thể hiện được bản lĩnh của ngươi." "Ai mà không biết nói mấy câu châm chọc!" Miệng lưỡi của Nhạc Khỉ La, chưa bao giờ làm Hứa Ngôn thất vọng.

Quả nhiên, thiếu niên đạo sĩ đó không chịu nổi sự kích động, lại bước nhanh vào phòng khách.

Anh ta vừa nhìn thấy Hắc Bối Lão Lục nằm trên giường, đột ngột quay đầu lại trừng mắt với Nhạc Khỉ La một cái.

"Con rối giấy trên đó là do ngươi làm ra đúng không?

Kéo sinh hồn người ta vào ảo cảnh hành hạ, yêu nghiệt, thủ đoạn của ngươi thật độc ác!" Lần này Nhạc Khỉ La chỉ đáp lại một tiếng

“hừ”, ngay cả đấu khẩu với anh ta cũng không thèm.

Hứa Ngôn thì đi tới nói: “Tiểu đạo trưởng, có điều anh không biết, đây là một thuộc hạ của tôi, bị yêu vật nhập vào nên tính tình đại biến.” “Nhờ có Tiểu La nhi dùng rối giấy áp chế, để ông ta ngủ mê mãi, nếu không sớm đã phát cuồng, gây ra không biết bao nhiêu thương vong, chuyện ác.” Lời giải thích của anh, cũng chỉ đổi lại ánh mắt nửa tin nửa ngờ của thiếu niên đạo sĩ.

Hứa Ngôn cũng không nói nhiều, chỉ đưa tay làm một tư thế “mời”.

Dù sao giải thích nhiều, người không tin vẫn là không tin.

Chi bằng cứ để anh ta mắt thấy tai nghe.

Hứa Ngôn gật đầu với Nhạc Khỉ La, cô liền vung tay thu lại rối giấy.

“Gầm!” Một tiếng gầm trầm đục vang lên trong phòng khách, làm rung chuyển nửa cái Văn Huyện.

“Chuyện gì thế, cái gì đang kêu vậy!” “Tiếng hét đó đáng sợ quá, không lẽ có yêu quái nào xuất hiện rồi!” “Nhanh nhanh, về nhà đóng chặt cửa lại, tuyệt đối đừng ra ngoài!” “Đừng sợ, có Hứa đại soái bảo vệ chúng ta mà, không phải sợ!” Người dân Văn Huyện dù bị kinh động, nhưng sau một thoáng hoảng loạn ngắn ngủi, họ lại nhanh chóng trấn tĩnh trở lại.

Họ đều tin rằng, Hứa Ngôn nhất định sẽ bảo vệ họ thật tốt.

Cho dù thật sự có yêu vật nào đó hiện thế gây rối, cũng nhất định sẽ bị Hứa đại soái anh minh dũng vũ tiêu diệt.

Đạo sĩ trẻ nghe thấy tiếng gào thét đó thì sắc mặt đại biến.

Âm thanh kia giống như tiếng thú gầm, hoàn toàn không phải tiếng

người.

Cậu ta lập tức hiểu ra, những lời Hứa Ngôn vừa nói quả thật không sai.

Hơn nữa, thứ nhập vào người kia còn là một kẻ cực kỳ hung ác.

Nếu không xử lý kịp thời, nhất định sẽ làm vô số người bị thương, gây ra không biết bao nhiêu vụ án mạng.

Sự việc khẩn cấp, cậu ta không màng đến chuyện khác, đổi lấy một thanh kiếm gỗ đào khác sau lưng rồi xông vào.

Trước đó, Hắc Bối Lão Lục luôn bị con rối giấy trói buộc, rơi vào giấc ngủ sâu, không cần phải trói thêm.

Nhưng để giải trừ việc bị nhập, con rối giấy tất nhiên phải được gỡ ra, nên tay chân của anh ta cũng bị trói lại.

Bị trói chặt như một cái bánh ú, nằm trên giường.

Lúc này, anh ta giống như một con cá rời khỏi mặt nước, không ngừng giãy giụa quằn quại trên giường.

"Nghiệt súc, ngươi dám tác quái!" Đạo sĩ trẻ cầm kiếm xông lên, đâm vào người Hắc Bối Lão Lục mấy chục nhát.

Hứa Ngôn nhìn rất rõ, những chỗ bị đâm đều là các huyệt đạo trên người.

Anh có thị lực cực tốt, chỉ một lần đã ghi nhớ thứ tự các huyệt vị.

Kiếm gỗ đào tuy trừ tà, nhưng đối mặt với thứ tà tính lớn như vậy, vẫn có phần lực bất tòng tâm.

Hắc Bối Lão Lục chỉ yên tĩnh được một lúc, rồi lại bắt đầu trở nên hung tợn.

"Chuẩn bị đồ làm pháp sự cho ta, nhanh lên!" Đạo sĩ trẻ cũng biết

hành vi này chỉ là muối bỏ biển, không trị được tận gốc.

Vì vậy, cậu ta lớn tiếng ra lệnh cho phó quan đi chuẩn bị.

"Đồ đã chuẩn bị xong, tiểu đạo trưởng cứ tự nhiên." Hứa Ngôn vừa nói, đạo sĩ trẻ mới phát hiện, trong góc phòng đã chất đầy các loại vật dụng pháp sự mà cậu ta không hề hay biết.

Chỉ liếc mắt qua, đạo sĩ trẻ lại kinh ngạc nhìn Hứa Ngôn thêm một lần nữa.

Người này, lại còn biết một chút đạo hạnh?

Cậu ta nào biết, Hứa Ngôn tinh thông Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật, những thứ cấm kỵ âm dương này, anh còn hiểu rõ hơn rất nhiều người.

Đồ đạc được chuẩn bị vô cùng đầy đủ, đạo sĩ trẻ không tìm ra được bất kỳ thiếu sót nào.

Cậu ta làm việc này đã quen tay.

Trong nháy mắt đã bày xong hương án, dâng lên hương cao.

Lại viết mấy đạo phiếu thư cáo với trời đất.

Lắc chuông một cái, thân thể Hắc Bối Lão Lục liền cứng đờ.

Một đôi mắt đỏ như máu từ từ quay lại, nhìn chằm chằm vào đạo sĩ trẻ, tiếng gầm gừ trong miệng biến thành một giọng nói khàn khàn trầm đục.

"Tên đạo sĩ thối, ngươi dám trục xuất bổn tôn?" Đạo sĩ trẻ nhướng mày, khinh thường nói: "Bổn tôn cái gì, chỉ là một tia du hồn, không đi đến nơi cần đến, lưu luyến phồn hoa thế gian, còn tưởng mình là nhân vật lớn à!

Hôm nay, ta sẽ tiễn ngươi xuống dưới." Thân thể Hắc Bối Lão Lục tuy cứng đờ, nhưng cơ mặt lại co giật dữ dội.

Rõ ràng thứ bị trói buộc kia vẫn đang cố gắng thoát ra.

Đạo sĩ trẻ lại dùng kiếm gỗ đào gắp mấy tờ giấy vàng, đốt trên nến, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Hứa Ngôn đứng bên cạnh nghe lỏm được một chút, kinh văn tuy niệm nhanh, nhưng anh cũng nghe được tám chín phần.

"Chú Kim Quang?" Anh đã nghe danh câu thần chú này từ lâu.

Không ngờ cậu nhóc này vừa ra tay đã dùng đại chiêu, đúng là một kẻ ra tay tàn nhẫn.

Trong lúc Hứa Ngôn đang suy nghĩ, Hắc Bối Lão Lục ở bên kia lại lần nữa gào thét.

Gân xanh trên cổ và đầu nổi lên, trông như thể giây tiếp theo máu sẽ phun ra.

Trên người còn bốc lên từng luồng khói trắng, quần áo cũng bị đốt cháy lỗ chỗ.

Sau một lượt tụng niệm Chú Kim Quang, tinh thần của Hắc Bối Lão Lục đã suy yếu đi rất nhiều.

Nhưng thứ nhập vào người anh ta vẫn cố thủ trong cơ thể, thề chết không ra.

"Ngoan cố, nhưng dù có ngoan cố đến đâu, bổn đạo cũng có thể trừ được." Đạo sĩ trẻ lại lần nữa lắc chuông, cầm giấy vàng đốt tế bốn phương.

Kinh văn trong miệng lại thay đổi.

Lần này Hứa Ngôn không biết cậu ta niệm cái gì.

Nhưng từ phản ứng của Hắc Bối Lão Lục mà xem, chỉ có tàn nhẫn hơn câu chú trước chứ không hề nhẹ hơn.

Lần này, ngay cả Nhạc Khỉ La đang đứng ở cửa cũng nhíu mày, lùi lại thêm hai bước.

“Lũ mũi trâu chết tiệt, còn đọc cả Uy Thiên Thần Chú ra nữa.” “Tiểu La Nhi, em đi trước đi, xong việc rồi quay lại.” Hứa Ngôn không nỡ thấy cô chịu khổ, đang định bảo cô tránh đi thì bị đạo sĩ trẻ ngăn lại.

“Cô ta không thể đi, ta còn có việc cần dùng.” Lời của đạo sĩ trẻ khiến ánh mắt Hứa Ngôn lạnh đi.

“Cô ấy là người, không phải công cụ của cậu.” Trong lời nói của anh đã ẩn chứa sát ý, dường như đã hiểu ra đạo sĩ trẻ muốn Nhạc Khỉ La làm gì.

“Người cái gì, cô ta chỉ là một yêu vật, một súc sinh!

Đã sớm không phải là người rồi.” Lời vừa dứt, thân hình Hứa Ngôn lóe lên, đã đến bên cạnh đạo sĩ trẻ, vung tay tát một cái.

Đạo sĩ trẻ không kịp phòng bị, bị tát bay ngược ra sau.

Nghi thức trừ ma đang tiến hành cũng vì thế mà gián đoạn.

Hắc Bối Lão Lục có được cơ hội thở dốc, vừa ho khan, vừa đột nhiên cười lớn.

“Buồn cười, lũ chúng mày đúng là đồ không ra gì, chỉ biết đấu đá nội bộ, khiến bổn tôn xem thường!” Đạo sĩ trẻ tuy bị một cái tát, nhưng đã kịp điều chỉnh tư thế, khi đáp xuống đất đã đứng vững.

Chương 210

Cậu ta ngẩng đầu nhìn Hứa Ngôn giận dữ: "Ngươi điên rồi!

Dám đánh bổn đạo!" "Miệng cậu tiện, đáng ăn cái tát này!" Trong mắt Hứa Ngôn không còn vẻ hòa nhã như trước.

"Nếu Tiểu La Nhi là súc sinh như cậu nói, thì ngay từ lần đầu gặp mặt đã có thể khiến cậu chết ngay tại chỗ rồi.

Cậu là cái thá gì mà dám chỉ tay năm ngón với người của tôi.

Không có cậu, Hứa Ngôn tôi vẫn có thể trừ được thứ đang tác loạn kia!

Cút!" Những lời này khiến đạo sĩ trẻ tức đến run cả người.

Nhưng cậu ta cũng biết, Hứa Ngôn không hề nói khoác.

Vừa rồi có thể nhẹ nhàng một quyền tách cậu ta và Nhạc Khỉ La ra, thì cũng có thể dễ dàng lấy mạng cậu ta.

Bị Hứa Ngôn đuổi đi ngay trước mặt Nhạc Khỉ La, cũng khiến cậu ta mất hết mặt mũi.

Nhất là khi thấy vẻ mặt sùng bái ngưỡng mộ của Nhạc Khỉ La, trong lòng cậu ta không hiểu sao lại bùng lên một ngọn lửa tà.

Cậu ta đột nhiên đá bay cái ghế bên cạnh, hằn học nói: "Tốt, không cần đến đạo gia ta, đạo gia ta còn chẳng muốn giúp đỡ tên thổ phỉ như ngươi làm điều ác đâu!

Tôi muốn xem, không có đạo gia ta, ngươi làm sao trục xuất được con súc sinh đang nhập kia!" Nói xong, cậu ta phi thân bỏ đi, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Chỉ còn lại pháp sự dở dang, và Hắc Bối Lão Lục đang cười

không ngớt.

"Cười cái con khỉ!" Hứa Ngôn tung một cú đạp vào ngực, đá Hắc Bối Lão Lục lộn nhào.

"Đừng tưởng ngươi chiếm được thân xác của thuộc hạ ta thì lão tử không dám động đến ngươi.

Lão tử đã nhịn ngươi lâu lắm rồi!" Con đường Hứa Ngôn đi đến đây, không thể nói là thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng không có sóng gió gì quá lớn.

Bây giờ vì linh hồn của Hắc Bối Lão Lục bị trói với thứ nhập vào người, có chút bó tay bó chân, trong lòng đã sớm nén lửa giận.

Anh đạp hai cái vẫn chưa đã nghiền, lại thuận tay lấy ra tấm gỗ sét đánh to bằng đầu người.

"Ngôn, Ngôn gia, không được đâu!" Hoàng Lang ló đầu ra từ cửa, vừa nhìn đã thấy Hứa Ngôn giơ tấm gỗ sét đánh, đằng đằng sát khí chuẩn bị áp lên người Hắc Bối Lão Lục, lập tức sợ toát mồ hôi.

Hắn cũng e ngại uy lực của tấm gỗ sét đánh, hoàn toàn không dám đến gần.

Chỉ dám đứng từ xa, lớn tiếng nhắc nhở một câu.

Hứa Ngôn cũng là nhất thời nóng giận, nhìn bộ dạng dầu muối không ăn của Hắc Bối Lão Lục, tay cứ ngứa ngáy.

Nhưng anh cũng biết, một khi tấm gỗ này đập xuống, thứ nhập vào người sẽ không chịu nổi.

Hắc Bối Lão Lục cũng sẽ không khá hơn là bao.

"Hừ, bổn tôn mà sợ ngươi sao!" Thứ kia cũng nhận ra Hứa Ngôn ném chuột sợ vỡ đồ, đắc ý dùng lời nói khiêu khích.

Hứa Ngôn đương nhiên không nuông chiều.

Tay phải thu tấm gỗ vào túi Càn Khôn, tay trái liền tặng một cái tát trời giáng.

Tát đến mức Hắc Bối Lão Lục tai mũi chảy máu.

Anh tin rằng, sau này khi anh ta tỉnh lại, cũng sẽ không nói nửa lời bất mãn về chuyện này.

Nhạc Khỉ La kịp thời dán con rối giấy lên lại, cuối cùng cũng khiến người kia tiếp tục yên ổn mơ màng.

Cô nhìn Hứa Ngôn, cẩn thận hỏi: "Ngôn ca ca, vậy bây giờ phải làm sao?" Tên đạo sĩ tự mình cút đi, cô đương nhiên vui mừng.

Nhưng chuyện của Hắc Bối Lão Lục lại bị đình trệ.

Nhạc Khỉ La biết, Hứa Ngôn là người trọng tình nghĩa.

Hắc Bối Lão Lục là thuộc hạ của anh, cũng có một phần tình huynh đệ.

"Không sao, ngày mai bảo Hoàng Lang đi tìm người.

Tôi không tin chỉ có mình tên nhóc đó mới làm được việc." Hứa Ngôn đã lên tiếng, Nhạc Khỉ La liền không suy nghĩ nhiều nữa.

Hoàng Lang lúc này mới lại gần, vỗ vỗ ngực.

"Ngôn gia, tên đạo gia đó tính khí thật lớn, nếu không phải lão Lang này theo ngài, chắc giờ này đã bị hắn lột da rút gân rồi!" Lời của hắn có chút khoa trương, nhưng cũng là sự thật.

Nếu không phải Hoàng Lang nhanh trí né kịp, không chừng đã bị trừ ma vệ đạo.

"Ngôn gia, tiệc tối đã chuẩn bị xong, ngài xem?" Một phó quan đến báo tin.

Hứa Ngôn nhìn Hắc Bối Lão Lục, xua tay nói: "Đi thôi, ăn cơm là

chuyện lớn nhất.

Cứ để anh ta ngủ như vậy, chuyện khác ngày mai tính.” Một nhóm người cứ thế rời khỏi phòng khách.

Không lâu sau, trên cửa sổ hiện ra một bóng người mảnh khảnh.

Cánh cửa gỗ đang đóng bị đẩy nhẹ ra, không ngờ lại là đạo sĩ trẻ vừa nãy đi mà quay lại!

Ánh mắt cậu ta lóe lên tia lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Hắc Bối Lão Lục trên giường.

“Tuy ngươi bị nhập trông rất đáng thương, nhưng mùi máu tanh trên người ngươi nồng đến mức ta sắp nôn rồi.

Chắc hẳn mạng người trong tay ngươi cũng không ít.

Vậy ta cũng coi như thay trời hành đạo rồi nhỉ.” Đạo sĩ trẻ miệng lẩm bẩm.

Lấy ra từ trong ngực một con dao găm sáng loáng.

Trên người Hắc Bối Lão Lục mang theo một luồng khí phỉ, sớm đã bị đạo sĩ trẻ liệt vào hàng ngũ lũ thổ phỉ vô liêm sỉ.

Cộng thêm việc Hứa Ngôn còn mang theo một yêu vật lợi hại như vậy bên mình, càng làm sâu sắc thêm sự hiểu lầm của cậu ta.

Dù sao thì, vật tụ theo loài.

Đạo sĩ trẻ bước nhanh lên, vung dao găm đâm về phía tim Hắc Bối Lão Lục.

Phế vật chứa này trước, thứ bên trong sẽ không thể không ra.

Cậu ta đã chuẩn bị sẵn hậu chiêu, ngay lập tức có thể thu phục thứ đó.

Chuyện đơn giản như vậy, vài phút là xong!

Dao găm của cậu ta tuy nhanh, nhưng một tia sáng đen khác còn nhanh hơn!

"Keng" một tiếng, dao găm của đạo sĩ trẻ va vào một thanh trường đao vàng đen khác.

Phát ra tiếng ma sát chói tai.

Còn bắn ra từng tia lửa.

"Không ngờ, đạo sĩ còn biết ám sát, làm chuyện cỏ rác giết người." Tiểu Khải Linh cầm ngang trường đao, chắn trước giường Hắc Bối Lão Lục.

Một đôi mắt phượng dài hẹp, lạnh lùng nhìn chằm chằm đạo sĩ trẻ.

"Ngươi lại là thứ gì, dám quản chuyện của đạo gia?" Đạo sĩ trẻ không hề có chút bối rối nào khi bị bắt quả tang, ngược lại còn trừng mắt lại với ánh mắt lạnh lùng hơn.

"Đạo gia ta đang thay trời hành đạo, không thẹn với lòng.

Thức thời thì cút đi cho ta!

Nếu không, chém luôn cả ngươi!" Tiểu Khải Linh không nói nên lời.

Một người ngang ngược, vô lý mà lại đầy khí thế như vậy, cậu cũng coi như là lần đầu thấy trong đời, đúng là mở mang tầm mắt.

"Bớt nói nhảm, muốn động đến Lục ca của tôi, thì qua cửa ải của tôi trước." Người Tiểu Khải Linh tin phục nhất là Hứa Ngôn.

Nhưng nếu nói về người ở cùng thoải mái nhất, lại là Hắc Bối Lão Lục.

Cả hai đều có tính cách trầm mặc ít nói, lại đều luyện võ.

Dùng lời của Hứa Ngôn mà nói, thì khí chất khá hợp nhau.

Vì vậy, cậu tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Hắc Bối Lão Lục chết dưới lưỡi dao.

Chương 211

Đạo sĩ trẻ căn bản không coi Tiểu Khải Linh ra gì.

Nghe những lời này, càng không nhịn được mà chế nhạo: "Chỉ bằng ngươi?

Còn chưa cao bằng cán đao của mình, mà cũng muốn so tài với đạo gia ta?" Nhưng Tiểu Khải Linh hoàn toàn không thèm đấu võ mồm với cậu ta.

Cổ tay lật ra ngoài, một luồng kình lực mạnh mẽ tuôn ra, trực tiếp đẩy đạo sĩ trẻ lùi lại mấy bước.

Cậu ta kinh ngạc nhìn Tiểu Khải Linh, dường như không thể tin nổi, đứa nhóc miệng còn hôi sữa này lấy đâu ra sức lực lớn như vậy.

Hơn nữa, cậu ta rõ ràng thấy đứa nhóc đó không dùng bao nhiêu sức.

Chẳng phải điều này có nghĩa là, khi đối đầu với cậu ta, cậu bé còn chưa dùng hết toàn lực sao?

Sắc mặt đạo sĩ trẻ lập tức đen lại.

Vốn tưởng là một màn nghiền ép đơn phương, lại biến thành một cái tát vào mặt mình.

Nóng rát, khiến cậu ta không nhịn được mà nghiến răng.

"Ngôn ca ca, anh nói cậu ta còn nói nhảm làm gì, mau ra tay để Tiểu Linh Tử xử lý đi!" Một giọng nữ ngọt ngào mềm mại vang lên từ phía sau.

Đạo sĩ trẻ quay đầu lại, suýt chút nữa tức đến ngất đi.

Cửa sổ không biết đã bị mở ra từ lúc nào.

Nhạc Khỉ La và Hứa Ngôn đều đang ghé vào cửa sổ, không biết đã nghe lén bao lâu.

Thấy cậu ta quay đầu lại, Nhạc Khỉ La còn làm động tác vươn móng vuốt với cậu ta.

"Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa bà đây móc mắt ngươi ra ngâm rượu!" Nhạc Khỉ La và đạo sĩ trẻ nhìn nhau chán ghét, tự nhiên không có lời lẽ tốt đẹp gì.

Càng không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để làm cậu ta khó xử.

"Tôi nói này, nếu cậu ngay cả Tiểu Linh Tử nhà tôi cũng không đánh lại, thì tự đâm đầu vào tường chết đi!

Kẻo ở lại trên đời, chỉ thêm mất mặt." Đạo sĩ trẻ nổi giận, vung tay ném một loạt ám khí về phía Nhạc Khỉ La.

Hứa Ngôn mắt nhanh tay lẹ, dùng quạt nhẹ nhàng gạt một cái, xoay một vòng.

Trên mặt quạt xoay tít mấy viên hoàn nhỏ màu đỏ son.

"Viên chu sa, cậu cũng hào phóng thật." Thứ này nếu đã được dâng cúng trước thần tượng, được người có đạo hạnh tụng niệm kinh văn khai quang, thì đối với tất cả yêu vật đều có tính sát thương cực mạnh.

Viên chu sa vừa rồi, chính là nhắm thẳng vào mặt Nhạc Khỉ La.

Rõ ràng, đạo sĩ trẻ không chỉ muốn làm cô bị thương, mà còn muốn hủy đi dung mạo của cô!

Nhạc Khỉ La nhìn viên chu sa, lập tức nổi giận.

Chống tay lên bệ cửa sổ, chuẩn bị nhảy vào.

Một người khác cũng đồng thời hành động, thân hình như quỷ mị bay lượn, trong nháy mắt đã đến sau lưng đạo sĩ trẻ.

Trường đao như dải lụa, đột ngột chém ngang qua.

Lưng đạo sĩ trẻ lạnh toát.

Cậu ta theo bản năng lao về phía trước, xoay người một cách kỳ lạ, dùng dao găm đỡ sau lưng.

Trường đao vàng đen dễ dàng chém đứt thân dao găm, cũng cắt một đường nông trên đạo bào của cậu ta.

Rõ ràng, chiêu này của Tiểu Khải Linh không nhằm mục đích gây thương tích, chỉ để cảnh cáo.

"Đánh lén?

Các người còn dám nói mình không phải tà ma ngoại đạo!" Đạo sĩ trẻ quay đầu quát giận dữ.

Nhạc Khỉ La lại cười khẩy, lại bắt đầu chế độ chế nhạo kéo thù hận.

"Thật thú vị, sao ngươi không nói ngươi lén lút ám sát?

Người ta là đao khách hành hiệp trượng nghĩa, chỉ là bị quỷ vật nhập vào mà thôi, ngươi lại xuống tay hạ sát.

Có biết xấu hổ không, có biết nhục không?" Nhạc Khỉ La đương nhiên biết, tay của Hắc Bối Lão Lục không hề sạch sẽ.

Nhưng chỉ cần có thể làm đạo sĩ trẻ khó xử, mục đích của cô đã đạt được.

Hứa Ngôn lặng lẽ kéo cô một cái dưới cửa sổ, ra hiệu cô làm vừa phải thôi, đừng có thổi phồng quá lố.

Hắc Bối Lão Lục khi còn là tên lưu manh ở thành Trường Sa, là một tay anh chị thứ thiệt.

Nhưng thân là một trong Cửu Môn, vết bẩn trên tay anh ta cũng

không thể rửa sạch.

Nói nhiều, sau này cũng sẽ biến thành mũi tên lạnh, quay lại bắn vào người anh ta.

"Hừ, nói năng xằng bậy, lý sự cùn!" Đạo sĩ trẻ dù sao cũng đuối lý, cũng không muốn tiếp tục đấu võ mồm với Nhạc Khỉ La nữa.

Hứa Ngôn thấy một màn kịch sắp hạ màn, lúc này mới lên tiếng.

"Tôi không cần biết trong lòng cậu còn có ý định gì, đều dẹp hết cho tôi.

Cậu có thể không cứu thuộc hạ của tôi, nhưng nếu dám làm hại anh ta, tôi sẽ không tha cho cậu!" Ánh mắt đạo sĩ trẻ phức tạp, lóe lên không ngừng.

Đột nhiên cậu ta dậm mạnh chân.

"Được rồi, được rồi, đạo gia ta ân oán phân minh, người này ta cứu trước, sau đó làm rõ xem rốt cuộc hắn là người thế nào.

Nếu hắn là một tên khốn nạn đầy tội ác, đạo gia ta không cần biết các ngươi là trâu quỷ rắn thần gì, nhất định sẽ lấy đầu hắn!" Nhạc Khỉ La còn muốn nói, lại bị Hứa Ngôn kéo lại.

"Được thôi, chỉ sợ cậu chỉ biết nói khoác, không làm nên chuyện." Hứa Ngôn tính toán rất kỹ.

Trước tiên giải quyết việc cấp bách của Hắc Bối Lão Lục, còn đạo sĩ trẻ này không đáng lo ngại.

Có sự tồn tại của Nhạc Khỉ La, một đại yêu vượt trội, cũng không sợ đạo sĩ kia giở trò.

Hai bên đều có ý đồ riêng, vừa vặn hợp ý.

Nhìn đạo sĩ trẻ đi chuẩn bị lại, Nhạc Khỉ La lặng lẽ ghé vào tai Hứa Ngôn nói: "Ngôn ca ca, anh biết tại sao cậu ta quay lại không?"

Hứa Ngôn gật đầu: “Pháp sự của cậu ta chưa làm xong, sẽ bị phản phệ.” Nhạc Khỉ La ngẩn người, sau đó bất mãn bĩu môi.

“Không vui chút nào, Ngôn ca ca sao anh cái gì cũng biết vậy.” Hứa Ngôn đương nhiên sẽ không nói, những điều này là do Tiểu Khải Linh nói cho anh biết.

Trương gia ngàn năm trước, khi định ra khế ước với Tây Vương Mẫu, cũng đã truyền lại một số thuật vu bốc.

Chỉ là so với các truyền thừa khác, phần này quá mức kỳ quái, bị các đời Trương Khởi Linh cố ý bỏ qua.

Cha của Tiểu Khải Linh, Trương Khởi Linh tiền nhiệm, sau khi gặp được tình yêu đích thực, cũng đã thấy được một số chuyện quỷ dị trong nội bộ tộc Bạch Mã Tạng.

Quay về Trường Bạch Sơn, ông đã lật xem rất nhiều ghi chép của Trương gia, nhặt lại thuật vu bốc đã bị lãng quên.

Nhưng thời gian đã quá lâu, tìm lại cũng chỉ là những mảnh vụn.

Tiểu Khải Linh khi còn trong tã lót, đã nghe những chuyện này như chuyện kể ru ngủ.

Ai có thể ngờ rằng, một đứa trẻ ngây ngô lại có thể nhớ được những điều này.

Đạo sĩ trẻ tuy học đạo pháp, nhưng vạn pháp bất ly kỳ tông.

Suy ra từ đó, cũng có nhiều điểm tương đồng.

Nhạc Khỉ La liền không nói thêm nữa.

Họ đều đã tính toán kỹ, đạo sĩ trẻ này cuối cùng cũng sẽ quay lại, nên mới để Tiểu Khải Linh thu liễm khí tức, bảo vệ bên cạnh Hắc Bối Lão Lục.

Cuối cùng, bậc thang này cũng được đưa ra một cách nửa đẩy nửa

tự nguyện.

Chuyện có thể giải quyết trong đêm nay, cũng không cần kéo dài đến ngày mai.

Đạo sĩ trẻ nhanh chóng khởi động lại pháp đàn.

Lần này cậu ta dâng thư thỉnh tội trước, rồi đến biểu trần tình.

Giải thích chuyện vừa rồi một lượt, sau đó cẩn thận nhìn vào cây hương cao trong lư.

Chương 212

Hai lần đầu vừa châm đã tắt, lần thứ ba lại cháy rất ổn định.

Cậu ta lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Điều này có nghĩa là, bề trên đã cho qua chuyện này.

Tiếp theo, dù có không tình nguyện, cậu ta cũng phải làm cho xong việc.

Nếu không, nhân quả chồng chất, cậu ta cũng không gánh nổi.

Quy trình vừa rồi lại được tiến hành một lần nữa.

Hắc Bối Lão Lục tỉnh lại, như thường lệ vẫn chửi mắng mấy người một trận.

May mà mọi người đều coi như gió thoảng bên tai, tiện tay nhét một miếng giẻ rách vào miệng, thế giới liền yên tĩnh.

Đạo sĩ trẻ tuy ngang ngược vô lý, nhưng lại có bản lĩnh thật sự.

Lần này mấy đạo phiếu thư được đốt đi, Hắc Bối Lão Lục giãy giụa còn dữ dội hơn lúc nãy.

Khói trắng bốc lên cuồn cuộn, Hứa Ngôn còn nghi ngờ, không biết giây tiếp theo anh ta có tự bốc cháy không.

Pháp sự trừ tà này, tiến hành được gần một giờ.

Ngay cả Nhạc Khỉ La cũng đóng góp một lần khách mời, ôm một con gà công, tay vung cành đào.

“Cô hồn dã quỷ, lưu luyến thế gian, chẳng qua là si tâm vọng niệm.

Quỷ môn đã mở, mau mau trở về!

Cấp cấp như luật lệnh!" Đạo sĩ trẻ cuối cùng tụng niệm toàn bộ chú văn một lần.

Hứa Ngôn thấy trên bức tường sau giường Hắc Bối Lão Lục, lờ mờ hiện ra một cánh cổng lớn nguy nga cao chót vót.

Đang từ từ mở ra.

"Mẹ kiếp!

Cổng Đồng Xanh?" Hứa Ngôn ngẩn người, cánh cổng đó với cổng đồng trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, giống hệt nhau!

Chẳng lẽ, cánh cổng quỷ ở Quỷ Môn Quan, chính là cánh cổng đồng xanh ở Trường Bạch Sơn?

Thế giới bên đó, chính là hoàng tuyền?

Hứa Ngôn đầu óc rối bời.

Dường như bị nhét vào một cuộn chỉ rối, càng cố gắng gỡ, càng không tìm ra đầu mối.

Lúc này trên người Hắc Bối Lão Lục, một đám khói đen cũng bốc ra.

Có thể thấy, lờ mờ là một hình người cao lớn.

Nó không ngừng giãy giụa gào thét, cố gắng hướng về phía Hắc Bối Lão Lục, dường như vẫn muốn quay lại cái xác đó.

Nhưng hai bên cánh cổng đang mở, cũng dần dần hiện ra những bóng người mờ ảo.

Theo cành đào trên tay Nhạc Khỉ La vung vẩy càng nhanh, những bóng người đó cũng làm theo động tác tương tự.

Mỗi một nhát, dường như đều quất vào người hình người khói đen, khiến thân hình nó cũng thu nhỏ lại vài phần.

“Ta không cam tâm, không cam tâm!

Vương của ta, ta nguyện đời đời kiếp kiếp tìm kiếm ngài, bảo vệ ngài!

Dù có hồn phi phách tán, cũng không hối hận!” Giọng nói của nó dần yếu đi.

Cuối cùng hóa thành một làn khói, chui vào cánh cổng trên tường.

Cửa dần dần đóng lại, ảo ảnh trên tường cũng theo đó biến mất, phẳng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đạo sĩ trẻ nhìn giấy vàng trong chậu lửa cháy thành tro, đặt chuông chấn linh lên bàn rồi quay người bỏ đi.

“Nhớ kỹ giao hẹn giữa chúng ta, ta sẽ quay lại!” Giọng nói của cậu ta còn chưa dứt, người đã không thấy bóng dáng.

“Đến thì đến, ai sợ ai chứ!” Nhạc Khỉ La hướng về phía đạo sĩ trẻ biến mất, hung hăng làm một mặt quỷ.

Dù sao người cũng đã cứu sống, không còn lý do để e ngại.

Lần này tên không có mắt đó mà dám quay lại, cô nhất định sẽ cho hắn biết tay!

Hứa Ngôn thì đi đến bên giường Hắc Bối Lão Lục, cạy miệng anh ta ra, nhét một viên thuốc vào.

Viên thuốc đó, là do Hứa Ngôn dùng điểm tích lũy hệ thống đổi.

Có tác dụng ngưng thần trấn hồn, ổn định tâm mạch.

Hắc Bối Lão Lục dù sao cũng bị tà vật âm khí cực nặng nhập vào, trước đó lại bị thương rất nặng.

Bây giờ cả trong lẫn ngoài đều suy yếu, nếu không cẩn thận sẽ để lại di chứng nghiêm trọng.

Viên thuốc này là loại rẻ nhất, chỉ cần 0.5 điểm tích lũy là có thể đổi một viên.

Không phải Hứa Ngôn không nỡ chi điểm đổi loại tốt nhất, mà là anh đã từng đổi một viên để thử nghiệm hiệu quả.

Hệ thống đổi đồ được mở ra sau khi Hứa Ngôn hoàn thành một nhiệm vụ, công hiệu của thuốc cũng được điều chỉnh dựa trên thể chất đã được cường hóa của người dùng.

Thuốc càng nhiều điểm, hiệu quả phục hồi càng tốt, nhưng thể chất người bình thường chưa chắc đã chịu được.

Thể chất của Hắc Bối Lão Lục, cao hơn người bình thường gấp đôi.

Nhưng bây giờ anh ta bị thương nghiêm trọng, thể chất giảm đi rất nhiều, dùng thuốc tốt nhất chẳng khác nào uống một liều thuốc cực mạnh, ngược lại sẽ khiến anh ta bị tổn thương nặng hơn.

Cho dù là viên thuốc rẻ nhất, sau khi Hắc Bối Lão Lục nuốt vào, vẻ mặt trông đã ổn định hơn rất nhiều.

Sắc mặt cũng không còn xám xịt khó coi.

“Ngôn ca ca, em có thể thấy, hồn của Lão Lục đã ổn định rồi.

Nhưng muốn tỉnh lại, còn phải một thời gian nữa.” Nhạc Khỉ La liếc mắt một cái, liền biết Hắc Bối Lão Lục đã qua được cửa ải này.

Vừa rồi khi tà vật bị rút ra, hồn của Hắc Bối Lão Lục cũng bị kéo ra một nửa.

Nếu không phải dương thọ anh ta chưa tận, mạng không đến số, thì vừa rồi quỷ môn thu người, đã phải mang cả hai đi.

May mà Hứa Ngôn kịp thời bổ sung viên thuốc, trấn trụ hồn phách.

Nếu không người dù tỉnh lại, cũng là mất hồn mất vía, biến thành một kẻ ngốc.

"Vậy cứ để anh ta ở đây nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta cũng nên ra phía trước dự tiệc, anh em còn đang đợi." Hứa Ngôn sắp xếp người canh gác ở cửa, lại dặn dò phó quan chăm sóc cẩn thận, rồi dẫn Nhạc Khỉ La và mọi người ra sảnh hoa ở sân trước.

Lần này cùng anh xuống lăng mộ Tần Thủy Hoàng, không quá hai mươi người.

Người thì ít, nhưng ít mà tinh.

Vì vậy trong sảnh hoa chỉ bày bốn bàn, món ăn thịnh soạn bày đầy bàn, toàn là các món ngon vật lạ.

Hứa Ngôn lần này coi như kiếm được món hời.

Đồ trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, chỉ cần tùy tiện lấy ra mười mấy hai mươi món, cũng đủ ăn đến đời sau.

Huống hồ anh gần như đã dọn sạch những gì có thể thấy trong lăng mộ đó.

Một số quốc bảo, anh chuẩn bị đợi đến thời thái bình thịnh thế, sẽ tặng cho bảo tàng.

Dù có giá mấy chục, mấy trăm tỷ anh cũng không bán.

Số còn lại, đổi lấy quân lương trang bị, vũ trang đến tận răng cho quân đội của mình.

Tạo ra đội quân tinh nhuệ, hiện đại nhất, không chỉ có thể làm lớn mạnh thế lực của anh, mà còn có thể bảo vệ gia đình, bảo vệ đất nước, bảo vệ nhiều người dân hơn.

Hứa Ngôn không quên, không lâu sau, ngọn lửa chiến tranh sẽ lan đến khắp nơi.

Còn có những cuộc thảm sát tàn khốc đến vô nhân đạo!

Chương 213

Thứ thật sự có thể bảo vệ mình, cho mình cảm giác an toàn, vẫn là súng trong tay!

“Thưa các vị.” Hứa Ngôn nâng ly rượu đứng lên.

“Không lâu trước, chúng ta đã cùng nhau hoàn thành một nhiệm vụ vô cùng gian nan nguy hiểm.

Sự vất vả và nỗ lực của mọi người, tôi đều thấy trong mắt.

Nếu không có sự giúp đỡ hết mình của các vị, tôi cũng không thể có được thành quả phong phú như vậy, sống sót bước ra khỏi ngọn núi lớn đó.

Nào, mọi người cùng nâng ly, vì sự giàu sang mà chúng ta đã giành được, cũng như tiền đồ tươi sáng trong tương lai, cùng nhau chúc mừng!

Cạn ly!” Những người khác cũng lần lượt đứng lên nâng ly, hưởng ứng lời của Hứa Ngôn.

“Cạn ly!” “Cạn ly!” … Tiệc rượu kéo dài hơn một giờ.

Cho đến khi phó quan đến nhắc nhở: “Ngôn gia, Triệu trưởng quan và Tôn trưởng quan họ đến rồi.” Hứa Ngôn đã uống rất nhiều rượu, nhưng thể chất của anh bây giờ đã được cải tạo rất đặc biệt.

Bất kỳ chất có hại nào cho cơ thể, đều không thể lưu lại trong người anh.

Vì vậy, bây giờ ngoài việc hơi đổ mồ hôi, anh không có một chút say nào.

“Được rồi, bây giờ Lý Song đi với tôi, những người khác tiếp tục

ăn uống.” Hứa Ngôn dẫn Lý Song cùng đi đến thư phòng phía sau.

Khi anh đến, Triệu Quốc Trung, Tôn Ưng, còn có Từ Tử Trình và Lâm Hi, đã đợi ở cửa thư phòng.

Sau lưng mấy vị chủ quan cấp nhiệm vụ này, là các trưởng doanh, liên, bài thuộc quyền.

Một thư phòng, xem ra không chứa nổi những người này.

Hứa Ngôn ngẩn người, vỗ vỗ trán.

“Là tôi hồ đồ rồi, bây giờ đông người, chúng ta đổi chỗ khác.” Anh xoay người, dẫn một đám thuộc hạ đến phòng khách ở sân bên.

Chỉ cách phòng của Hắc Bối Lão Lục một gian.

Bảo phó quan mang đến rất nhiều ghế, gần như sắp chật kín cả phòng.

Còn có người phải ngồi trên giường, như vậy mới đủ chỗ cho tất cả mọi người.

“Tạm thời phiền các vị một chút, lần sau chúng ta hợp tác chiến, sẽ không khó xử như vậy.” Hứa Ngôn bất đắc dĩ nói.

“Ngôn gia, chúng tôi không để ý những chuyện này đâu, ngài đừng bận tâm.” Triệu Quốc Trung không phải là người do hệ thống thưởng, nói chuyện với Hứa Ngôn cũng “tùy ý” hơn.

Lý Song và những người khác thì ngay cả cảm xúc thừa thãi cũng không có.

“Lần này gọi mọi người đến, có ba việc.

Thứ nhất, có anh em mới gia nhập đội ngũ của chúng ta, mọi người hoan nghênh và làm quen một chút.” Lâm Hi đứng dậy, chào theo kiểu quân đội với những người khác.

“Tôi là Lâm Hi, trưởng đoàn của đoàn tăng cường số một.” Sau khi Lâm Hi tự giới thiệu ngắn gọn, lại lần lượt giới thiệu các trưởng doanh, liên, bài thuộc quyền.

Lý Song, Tôn Ưng và Từ Tử Trình cũng lần lượt tự giới thiệu.

Quá trình này trông có vẻ rườm rà, nhưng thực chất là làm cho một mình Triệu Quốc Trung xem.

Bốn người kia đều là phần thưởng nhiệm vụ của hệ thống, Hứa Ngôn có thể thông qua hệ thống, trực tiếp để họ chia sẻ thông tin.

Đều biết thân phận của nhau.

“Lâm đoàn trưởng tuổi trẻ tài cao, thuộc hạ cũng có nhiều binh lính tinh nhuệ, không biết vì sao lại đến đầu quân cho Ngôn gia chúng ta?” Triệu Quốc Trung là phó thủ mà Hứa Ngôn tự mình chỉ định.

Địa vị còn trên cả Lý Song và những người khác.

Mỗi lần thu nạp lực lượng mới, đều qua tay ông ta.

Chỉ là, trước đây đến đầu quân, đều là mấy trăm, một nghìn người.

Lần này trực tiếp đến cả một đoàn tăng cường, thậm chí còn mang theo cả pháo dã chiến, ông ta không thể không cẩn trọng hơn.

“Triệu phó đoàn, khi Ngôn gia ở Trường Sa, đã danh tiếng lẫy lừng, được mệnh danh là tuấn kiệt xuất sắc thế hệ mới.

Sau này nghe nói ở Thượng Hải lại càng tỏa sáng, còn được sự ưu ái của Đỗ tiên sinh, giao du thân mật với cả quan chức cấp cao của Quốc Dân đảng.

Tương lai tất nhiên tiền đồ vô lượng, Lâm mỗ bất tài, nhưng cũng muốn đi theo dưới trướng, có thể góp chút công sức.” Những lời này của anh ta nói không hề có kẽ hở.

Danh tiếng của Hứa Ngôn bây giờ, từ Thượng Hải đã vang về đến Hồ Nam.

Người có mắt đều thấy được, anh lưng tựa cây lớn dễ hóng mát, so với những quân phiệt nhỏ chỉ biết tự mình vùng vẫy khổ sở, cuộc sống sung sướng hơn nhiều.

Vì vậy, dù lực lượng của Lâm Hi chỉ yếu hơn Hứa Ngôn một chút, nhưng lựa chọn đến đầu quân, cũng là điều hợp lý.

Triệu Quốc Trung gật đầu, chào Lâm Hi theo kiểu quân đội.

"Hoan nghênh Lâm đoàn trưởng gia nhập đội ngũ của chúng ta, sau này mọi người là đồng bào, vì Ngôn gia hiệu lực, chính là huynh đệ sinh tử." Hứa Ngôn đưa tay ra hiệu hai người ngồi xuống.

"Được rồi, mọi người đã quen biết nhau, vậy tôi nói đến việc thứ hai.

Trước đó các anh hẳn đã nhận được thông tin, sau khi Lâm Hi gia nhập, tôi sẽ điều chỉnh và tái tổ chức lại biên chế.

Việc này có liên quan mật thiết đến việc thứ ba, đó là, tôi chuẩn bị tiến quân vào Trường Sa." Đối với thông tin này, người thật sự kinh ngạc chỉ có một mình Triệu Quốc Trung.

Những người khác hoàn toàn không có bất kỳ nghi ngờ nào đối với quyết định của Hứa Ngôn.

Nhưng để không lộ ra sơ hở trước mặt Triệu Quốc Trung, mọi người đều tỏ ra kinh ngạc, thậm chí còn nhỏ giọng bàn tán một chút.

Triệu Quốc Trung sớm đã biết, Hứa Ngôn không phải là vật trong ao.

Bước đầu tiên ra khỏi Văn Huyện, chính là chiếm lấy thành Trường Sa.

Khi ở Thượng Hải, Hứa Ngôn đã nói, sau khi trở về sẽ bắt đầu chuẩn bị mở rộng thế lực.

Ban đầu ông ta nghĩ, sau khi Hứa Ngôn làm việc xong trở về, sẽ chuẩn bị thêm một thời gian nữa.

Không ngờ lực lượng mới vừa gia nhập, anh đã quyết định.

"Ngôn gia, có phải hơi vội vàng không?" Triệu Quốc Trung do dự một chút, vẫn đưa ra nghi vấn.

"Từ Thượng Hải trở về, tôi đã là Tư lệnh Dân đoàn Hồ Quảng, không chỉ về thân phận ngang hàng với vị ở Trường Sa, mà còn có quyền tuần tra Hồ Quảng.

Nói là ngầm áp chế một bậc, cũng không quá đáng.

Về binh lực, tuy hiện tại tôi chỉ có hơn sáu nghìn người, còn vị kia có ba vạn đại quân.

Nhưng binh lực của ông ta phải phân tán ra một số, để canh giữ các thị trấn quan trọng và đầu mối giao thông ngoại vi Trường Sa.

Lực lượng thật sự đóng quân ở khu vực nội thành và xung quanh, cũng chỉ hơn một vạn người.

Còn binh lực của chúng ta tập trung hơn, vũ khí trang bị cũng tinh nhuệ hơn, về mặt võ lực, cũng có thể đấu một trận.

Bây giờ thiên thời địa lợi đều ở phía chúng ta, còn về nhân hòa…" Hứa Ngôn đột nhiên dừng lại, ngón tay gõ nhẹ lên bàn.

Nội ứng của anh ở Trường Sa, nói trắng ra chính là Ngô gia, Hắc Bối Lão Lục trong Cửu Môn.

Hoắc gia bây giờ có việc cầu cạnh anh, tuy nói có thể ở một mức độ nào đó đứng về phía mình.

Nhưng việc này quan trọng, e rằng sẽ có nguy cơ lộ tin tức.

Còn về Tề Lục, Nhị Nguyệt Hồng, tất nhiên sẽ đứng về phía Trương Khải Sơn.

Cửu Môn không thể đoàn kết lại, thực sự có chút phiền phức.

Triệu Quốc Trung đã chứng kiến mọi chuyện trên con đường Hứa Ngôn đi đến đây, gần như tham gia toàn bộ quá trình.

Chỉ cần lướt qua trong đầu một chút, liền hiểu ra anh đang lo lắng điều gì.

Trần tư lệnh dù có là một kẻ vô dụng, kinh doanh ở Trường Sa bao nhiêu năm, cũng là một con rắn địa phương có gốc rễ sâu.

Huống hồ, ông ta còn không phải là kẻ vô dụng.

Dưới trướng, còn có một Trương Khải Sơn dũng mãnh thiện chiến.

So với hai vị "đại soái" ở Văn Huyện và Vũ Huyện, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Chương 214

Muốn thành công, phải cân nhắc chu toàn, và phải một đòn chí mạng.

Chỉ cần trong kế hoạch có một chút sơ hở, đều sẽ chuốc lấy sự trả thù điên cuồng của đối phương.

Dù năng lực cá nhân của Hứa Ngôn có mạnh đến đâu, binh lính tinh nhuệ dưới trướng có thần dũng đến đâu, kết quả tốt nhất cũng là một chiến thắng thảm hại.

Tồi tệ nhất là toàn quân bị tiêu diệt.

Mà khả năng lớn hơn, là ngay cả Văn Huyện và Vũ Huyện cũng không giữ được, thất bại trên đường trở thành chó nhà có tang.

Những gì Triệu Quốc Trung có thể nghĩ đến, Hứa Ngôn đương nhiên đã sớm nghĩ qua.

Trận này, là một trận chiến khó khăn.

Nếu một đòn không trúng, phải lập tức từ bỏ Văn Huyện và Vũ Huyện, và rời xa Hồ Nam, chờ ngày đông sơn tái khởi.

Thượng Hải thì không thể quay lại.

Đỗ Nguyệt Sanh đang chờ anh binh bại thất thế, quay lại Thượng Hải.

Đến lúc đó, sẽ càng dễ dàng khống chế anh, để mình sử dụng.

Hơn nữa, từ Hồ Nam đến Thượng Hải, ngàn dặm xa xôi.

Đội ngũ hơn sáu nghìn người, di chuyển sẽ bị các quân phiệt lớn nhỏ dọc đường e ngại.

Cũng không biết phải trải qua bao nhiêu trận chiến, đến Thượng

Hải còn lại bao nhiêu người.

Hứa Ngôn dám đảm bảo, dù anh có thể đưa tất cả mọi người đi qua mà không hề hấn gì, cũng sẽ bị quân phiệt lớn ở đó nuốt không còn xương.

Hứa Ngôn nghĩ rất nhiều, nhưng thời gian bên ngoài chỉ trôi qua vài phút ngắn ngủi.

Mọi người đều đang đợi anh nói, ngay cả Triệu Quốc Trung đang có chút lo lắng, cũng đang im lặng chờ đợi.

"Về phương diện nhân hòa, chỉ có thể dựa vào chúng ta tự bổ sung." Sau khi cân nhắc cuối cùng, Hứa Ngôn vẫn cảm thấy, cầu người không bằng cầu mình.

Phe của Trương Khải Sơn, tất nhiên sẽ tạm thời đứng về phía đối lập với mình.

Nhưng chỉ cần anh có thể chớp nhoáng ám sát Trần tư lệnh, rồi dùng thân phận Tư lệnh Hồ Quảng để áp chế Trương Khải Sơn, việc này chín phần có thể thành công.

Triệu Quốc Trung hít sâu một hơi, nhìn Hứa Ngôn kiên định nói: "Chỉ cần Ngôn gia đã quyết, chúng tôi thề chết đi theo, kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ!" Hứa Ngôn hài lòng gật đầu.

Triệu Quốc Trung tuy không phải là phần thưởng của hệ thống, nhưng năng lực của người này cực mạnh.

Là dựa vào bản lĩnh thật sự của mình, đứng vững bên cạnh anh.

"Tốt, bây giờ tôi sẽ phát cho mọi người biểu phân phối biên chế mới.

Nhưng, cái này cũng chỉ là tạm thời, chỉ bắt đầu từ ngày mai, cho đến khi chiếm được Trường Sa.

Sau đó thu nạp quân đội còn lại, hoặc tuyển chọn các đội ngũ đến đầu quân, theo sự mở rộng của đội ngũ chúng ta, còn phải tiến hành cải biên thêm một bước nữa.” Hứa Ngôn đưa bảng biểu đã soạn sẵn cho Triệu Quốc Trung xem trước.

Sau đó, lại do những người khác lần lượt chuyền tay xem.

Triệu Quốc Trung xem kỹ một lượt, về cơ bản không khác nhiều so với biên chế ban đầu.

Nhưng liên công binh ban đầu bị điều ra, biên chế vào doanh công binh.

Sau đó điều một liên bổ sung vào.

Như vậy, tổng số người vẫn không đổi, chỉ là số người của doanh công binh nhiều hơn một liên.

Mà biến động lớn nhất, có lẽ là doanh tăng cường của Lâm Hi.

Bốn khẩu pháo dã chiến của anh ta, bị chia làm hai, điều hai khẩu trong đó cho Lý Song.

Đoàn tăng cường ban đầu, lại điều đi một doanh, bổ sung cho Từ Tử Tr trình.

Như vậy, binh lực của bốn đoàn về cơ bản ngang nhau.

Lữ tăng cường dưới trướng Hứa Ngôn, có thể nói từ hỏa lực, binh lực và các phương diện khác, đều không có điểm yếu rõ ràng.

Vũ khí thu được từ Nhạc Dương, ưu tiên trang bị cho doanh trinh sát.

Sau đó phân đều cho các doanh, liên khác.

Có thể nói, gần như mỗi binh sĩ, đều được vũ trang đến tận răng.

Dù là Trần tư lệnh trấn thủ Trường Sa, cũng không dám nói có thể

đưa ra một đội quân xa hoa như vậy.

Hứa Ngôn sau đó lại lấy ra một cái hộp nhỏ.

Mở ra, bên trong là một chồng ngân phiếu đầy ắp, thậm chí còn có cả kim phiếu.

Thậm chí còn trực tiếp tràn ra khỏi hộp, rơi trên bàn.

"Đây là quân lương kiếm được từ Thượng Hải lần này, còn có tiền thưởng thắng được ở Nhạc Dương, một phần trong đó đã đổi thành bạc trắng.

Quốc Trung, lát nữa anh phụ trách kiểm kê rõ ràng, sau đó trích ra ba phần, phát quân lương trước cho anh em.

Phần còn lại, mua lương thảo, vũ khí đạn dược, và… đả thông quan hệ.

Ngoài ra, nhớ phong tỏa tin tức nghiêm ngặt, không thể đánh rắn động cỏ.

Phải đảm bảo dao giết người của chúng ta đã ra khỏi vỏ, mà vẫn không có ai hay biết." Hứa Ngôn đã cân nhắc mọi phương diện rất kỹ lưỡng.

Dù sao, một hành động nhỏ cũng ảnh hưởng đến toàn cục.

Lần này đột kích Trường Sa, chỉ được thắng, không được bại.

Sáng sớm ngày thứ hai, Triệu Quốc Trung đã dẫn Hoàng Lang, còn có cả chưởng quỹ và kế toán của "Hứa Ký Thương Hành", lặng lẽ rời khỏi Văn Huyện.

Binh mã chưa động, lương thảo đi trước.

Lần này Triệu Quốc Trung không chỉ phải bỏ ra số tiền lớn để mua lương thảo, đạn dược, quân nhu mà Hứa Ngôn cần, đồng thời cũng không thể để người có ý đồ chú ý.

Hiện tại Hứa Ngôn đang nổi như cồn, trong bóng tối không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chằm chằm.

Một khi bị người ta nhìn ra manh mối, đều sẽ dẫn đến hậu quả thảm khốc không thể cứu vãn.

Vì vậy, việc này được Hứa Ngôn đích thân giao cho Triệu Quốc Trung toàn quyền phụ trách.

Không chỉ giao cho ông ta khối tài sản khổng lồ, mà còn cho quyền tùy ý điều động bất kỳ nhân lực nào.

Sự tin tưởng này, Triệu Quốc Trung khắc cốt ghi tâm.

Ngay khi ông ta nhận lệnh ủy nhiệm, bên tai Hứa Ngôn đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống: 【Ting, nhân vật cốt truyện Triệu Quốc Trung, lòng trung thành đối với túc chủ tăng lên, đạt đến lòng trung thành tuyệt đối!】 【Thưởng cho túc chủ hai điểm nâng cấp, một điểm may mắn.】 Hứa Ngôn ngẩn người, sau đó vui mừng khôn xiết.

Hóa ra lòng trung thành của nhân vật cốt truyện đối với anh tăng lên, có thể giúp anh nhận được điểm nâng cấp và điểm may mắn.

Dù là hoàn thành nhiệm vụ, cũng không phải lần nào cũng có thể nhận được điểm may mắn.

Mà điểm may mắn này, lại càng khó có được.

Đến bây giờ, anh vẫn chưa hiểu rõ, làm thế nào mới có thể nhận được điểm may mắn.

Bây giờ, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy một chút ánh sáng.

Xem ra tiếp theo, anh phải nghĩ cách nâng cao lòng trung thành của nhân vật cốt truyện đối với mình.

Lòng trung thành tuyệt đối, có nghĩa là vĩnh viễn không cần lo lắng

bị đâm sau lưng.

Cảm giác an toàn đến từ hệ thống này, Hứa Ngôn đã từng trải nghiệm trên người Nhạc Khỉ La, Lý Song và những người khác.

Sau khi tiễn Triệu Quốc Trung và mọi người đi, Hứa Ngôn đến sân bên.

Vừa rồi phó quan đến báo, nói Hứa Bối Lão Lục đã tỉnh.

"Tỉnh rồi thì tốt, đi gọi Khải Linh thiếu gia và Khỉ La tiểu thư đến đây." Hứa Ngôn cũng không biết sau khi Hắc Bối Lão Lục tỉnh lại, có di chứng gì không.

Dứt khoát gọi mọi người đến, đến lúc đó nếu có chuyện gì, cũng dễ dàng bàn bạc với nhau.

Anh vừa bước vào phòng, Hắc Bối Lão Lục đang nằm ngửa trên giường liền từ từ quay đầu, nhìn sang.

Chương 215

“Ngôn… Ngôn gia, cảm ơn ngài đã cứu… cứu tôi.” Anh ta nói một cách đứt quãng.

“Anh đều nhớ sao?” Hứa Ngôn nhướng mày.

Trước đây khi anh mê mẩn tiểu thuyết đạo mộ và dân gian, thường thấy một tình tiết.

Người bị nhập, sau khi được giải cứu, thường sẽ mất đi ký ức trong khoảng thời gian đó.

Nhưng bây giờ anh nhìn Hắc Bối Lão Lục, ánh mắt trong sáng, không hề giống người mất trí nhớ.

“Vâng, tôi… tôi không khống chế được… được cơ thể, nhưng cái gì… cái gì cũng biết.” Hắc Bối Lão Lục trông có vẻ rất mệt mỏi, nói một câu đã thở hổn hển.

“Lão Lục, anh có sao không?

Có gì không khỏe, không ổn, phải nói với tôi.” Hứa Ngôn nhíu mày.

Tình trạng của Hắc Bối Lão Lục bây giờ lúc tốt lúc xấu.

Vừa rồi khi mới thấy anh ta, ánh mắt sáng ngời có thần, bây giờ mới nói mấy câu, ánh mắt đã trở nên có chút đục ngầu.

Anh đang không có đầu mối, thì thấy Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh cùng đi vào.

“Tiểu La Nhi, em đến xem, tình hình của Lão Lục không ổn.” Anh vội vàng gọi Nhạc Khỉ La lại.

“Em xem, có phải vẫn bị ảnh hưởng bởi thứ kia không?” Nhạc

Khỉ La tùy tiện liếc một cái, lấy ra một cuộn chỉ tơ màu vàng ném lên người Hắc Bối Lão Lục.

"Buộc vào cổ tay anh ta, tôi bắt mạch xem." Tiểu Khải Linh nhếch môi, dường như muốn bật cười.

Hứa Ngôn cũng không nói nên lời.

Bắt mạch qua sợi chỉ, đó là thủ đoạn của đại phu thời xưa khi khám bệnh cho các phu nhân tiểu thư nhà quan.

Nhạc Khỉ La lại dùng chiêu này trên người Hắc Bối Lão Lục.

Chẳng trách ngay cả Tiểu Khải Linh cũng có chút không nhịn được.

"Cười cái gì, tôi làm đều có lý do, không phải như các người nghĩ đâu." Nếu là người khác, Nhạc Khỉ La còn lười để ý, huống chi là giải thích.

Cô chỉ vào cuộn chỉ tơ vàng nói: "Đây là tơ do Tằm Băng Thiên Sơn nhả ra, năm năm mới nhả một lần.

Tằm Băng không ăn lá dâu, mà sống bằng tuyết liên Thiên Sơn.

Cộng thêm đông trùng hạ thảo, tơ này không cần qua bào chế đặc biệt, đã có giá trị dược liệu cực cao.

Tơ Tằm Băng nhả ra không phải màu trắng, mà là trong suốt, chỉ có tằm sống được mười lăm năm, mới nhả ra loại tơ vàng này.

Chỉ một đoạn ngắn bằng ngón tay út, không có trăm lạng vàng cũng không mua được." Nhạc Khỉ La mở miệng nói, thao thao bất tuyệt.

"Chị Khỉ La, sợi tơ này, có tác dụng gì?" Ánh mắt Tiểu Khải Linh rơi trên sợi tơ vàng, ngón tay động đậy, dường như có ý muốn chạm vào.

“Loại tơ này có thể ngưng thần tĩnh khí, thời xưa, là vật tốt mà nhà giàu dùng để an hồn định tâm đấy.” Nhạc Khỉ La vừa giải thích, vừa sai bảo Tiểu Khải Linh.

“Tiểu Linh Tử, nhanh lên, buộc sợi tơ vào!” Hứa Ngôn đi tới, thay Tiểu Khải Linh buộc sợi tơ vào cổ tay Hắc Bối Lão Lục.

Sợi tơ chạm vào tay, đầu tiên là cảm giác lạnh buốt thấu xương, sau đó từ từ bắt đầu nóng lên, cầm lâu, lại còn có cảm giác hơi bỏng tay.

“Đúng là thế giới rộng lớn, không gì là không có, thế gian lại có thứ thần kỳ tinh diệu như vậy.” Hứa Ngôn thán phục một câu.

Anh tự nhận kiếp trước đã đi gần khắp thế giới, chứng kiến nhiều chuyện mà người khác mấy đời cũng không thấy được.

Nhưng bây giờ anh biết, lúc đó anh vẫn chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng.

Những điều tuyệt vời mà người khác thấy được, e rằng cũng là những điều anh mấy đời cũng không có duyên được thấy.

Nếu không phải sống lại một đời, đến thế giới vừa quỷ dị vừa đặc sắc này, anh cũng sẽ không có nhiều trải nghiệm kích thích như vậy, được chứng kiến một thế giới rộng lớn hơn.

Anh nghĩ, liền có chút xuất thần.

Nhạc Khỉ La thì cầm một đầu sợi tơ vàng, ra vẻ bắt mạch.

Mắt khẽ nhắm, lắc đầu qua lại.

Nếu có thêm bộ râu, cô thật sự có thể vuốt râu rồi.

Hắc Bối Lão Lục mới nói mấy câu, dường như đã vắt kiệt tinh lực.

Cũng đang nhắm mắt dưỡng thần, không nói gì.

Hứa Ngôn thấy rõ, da ở cổ tay anh ta hơi ửng đỏ, thậm chí còn rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Chẳng lẽ, tơ vàng Tằm Băng này, chính là thủy tổ của miếng dán giữ nhiệt tự phát sau này?

Cũng chỉ vài phút, Nhạc Khỉ La mở mắt ra, lại bảo Hứa Ngôn quấn thêm vài vòng tơ vàng.

Đặc biệt là ngón áp út trái phải, bị quấn cả một đốt ngón tay.

"Lão Lục, tôi nói cho anh biết, lần này nghĩ cho kỹ, nếu không liều mạng theo Ngôn ca ca của tôi, thì thật có lỗi với sợi tơ vàng Tằm Băng vô giá của tôi!" Nhạc Khỉ La nói xong, cũng khiến Hắc Bối Lão Lục mở mắt.

"Ngôn gia mấy lần cứu tôi, ân tình như tái tạo.

Chỉ cần không chê Lão Lục mệnh tiện một mạng, năng lực có hạn, nguyện vì Ngôn gia xông pha khói lửa, vào sinh ra tử!" Lời nói của anh ta đanh thép, vang dội.

Người càng thường ngày trầm mặc ít nói, lúc này nói ra lời thề, càng kiên quyết có lực.

Và Hứa Ngôn cũng như ý nguyện nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống. 【Ting, nhân vật cốt truyện Hắc Bối Lão Lục, lòng trung thành đối với túc chủ tăng lên, đạt đến lòng trung thành tuyệt đối!】 【Thưởng bốn điểm nâng cấp, một điểm may mắn.】 Quả nhiên!

Ánh mắt Hứa Ngôn sáng lên.

Lòng trung thành tuyệt đối của Hắc Bối Lão Lục cố nhiên là một bất ngờ, nhưng việc xác minh được phỏng đoán trước đó của anh, mới là quan trọng nhất.

Chỉ cần có thể nâng cao lòng trung thành của nhân vật cốt truyện, ít nhất đến mức độ tuyệt đối, là có thể nhận được điểm nâng cấp và điểm may mắn.

Cả hai đều là thứ tốt.

Hứa Ngôn muốn thực hiện bước nhảy vọt từ siêu nhân lên một cấp độ cao hơn, điểm nâng cấp tuyệt đối không thể thiếu.

Còn điểm may mắn, thứ này đa năng.

Còn có thể thi triển "hàng thần" vào thời khắc quan trọng!

Điều đó tương đương với việc cho anh thêm một tấm kim bài bảo mệnh!

Huống chi còn có thể điều chỉnh độ khó nhiệm vụ.

Dù sao, tuy là phú quý hiểm trung cầu, nhưng còn có câu nói có mạng kiếm cũng phải có mạng tiêu.

Hứa Ngôn từ trước đến nay không phải là một kẻ đầu cơ cờ bạc.

Anh vốn đã có tố chất tâm lý cực tốt, cùng với năng lực não bộ vô cùng mạnh mẽ.

Bây giờ dưới sự hỗ trợ của tinh thần lực, dù gặp phải tình huống khó khăn đến đâu, cũng có thể bình tĩnh đối mặt.

Vì vậy, sau này nếu gặp phải độ khó tăng đột ngột, ví dụ như từ khó khăn nhảy vọt đến tuyệt cảnh, anh cũng tuyệt đối sẽ không do dự mà dùng ba điểm may mắn.

Sau khi quấn sợi tơ vàng, trong mắt Hắc Bối Lão Lục lại dần có thần sắc.

Hứa Ngôn lại lần nữa cho anh ta nuốt một viên thuốc, anh ta cũng không do dự mà nuốt xuống.

“Vốn dĩ, tôi muốn để anh nghỉ ngơi cho tốt, nhưng bây giờ… e rằng không còn nhiều thời gian nữa.” Kế hoạch của anh đã được tiến hành một cách gấp rút.

Ở Trường Sa, anh phải nắm trong tay càng nhiều thế lực Cửu Môn càng tốt.

Hắc Bối Lão Lục muốn lật người ngồi dậy, lại bị Nhạc Khỉ La một tay đẩy vào vai, đè lại.

“Anh không được động!

Suýt chút nữa đã hủy hoại tâm huyết của tôi rồi!

Đừng tưởng tơ vàng Tằm Băng của tôi ai cũng dùng được, việc này liên quan đến tiền đồ của Ngôn ca ca, anh ấy cần nhiều người giúp đỡ hơn.

Nếu không phải anh có tác dụng, tôi mới lười quản anh.” Lời của Nhạc Khỉ La nghe có vẻ thực tế và vô tình, nhưng Hắc Bối Lão Lục lại không hề để trong lòng.

Chương 216

Địa ngục trần gian tuyệt vọng hơn anh còn từng trải qua, bây giờ mấy câu nói không đau không ngứa này, có đáng là gì.

"Được, Nhạc tiểu thư, tôi nhất định sẽ mau chóng khỏe lại, dốc toàn lực giúp Ngôn gia thành sự.

Dù có chảy cạn giọt máu cuối cùng." Hứa Ngôn bây giờ đối với lời nói của Hắc Bối Lão Lục, tin tưởng không nghi ngờ.

Đây chính là lợi ích của lòng trung thành tuyệt đối.

Không cần phải tốn công đoán kỵ, người bên cạnh mình có thể sẽ đâm sau lưng mình bất cứ lúc nào.

Hắc Bối Lão Lục tuy bây giờ thân thể không thể động, nhưng anh ta phảng phất như bị điểm thông huyệt đạo nào đó.

Hộp thoại đã được mở ra.

Chủ động hỏi Hứa Ngôn về việc giúp đỡ.

"Ngôn gia, ngài muốn tôi giúp ngài cái gì?" "Tôi cần anh, giúp tôi lôi kéo thế lực Cửu Môn." Hắc Bối Lão Lục tuy trông có vẻ ngang tàng không bị gò bó, nhưng lại là một người có tâm tư vô cùng tinh tế.

Anh ta gần như ngay lập tức đã đoán được ý đồ của Hứa Ngôn.

"Ngôn gia, ngài định tiến vào Trường Sa?" "Đúng vậy, Triệu Quốc Trung đã bắt đầu mua sắm vật tư trang bị rồi, còn tôi, cần anh ở Trường Sa giúp tôi có được 'nhân hòa'." Hứa Ngôn rất hài lòng với phản ứng của Hắc Bối Lão Lục.

"Tôi và Ngô Lão Cẩu, đã đạt được thỏa thuận miệng, khi tôi đến Trường Sa lần trước, ông ta đã lựa chọn đầu quân cho tôi." Hứa Ngôn

dừng lại một chút, cười như không cười nói: "Nhưng anh cũng biết, lời thề thứ này, tùy người mà khác.

Liên quan đến lợi ích, đều có thể khiến người ta trở mặt thành thù, huống chi còn liên quan đến sinh tử." Hắc Bối Lão Lục đối với điểm này hiểu quá rõ, quá thấu triệt, căn bản không cần Hứa Ngôn nói thêm.

"Vì vậy, ngài cần tôi giúp Ngô Lão Cẩu quyết tâm kiên định hơn, trở thành trợ lực của ngài." Anh ta khẳng định.

"Không chỉ Ngô Lão Cẩu, Hoắc gia cũng phải nằm trong tay tôi." Hứa Ngôn cười lạnh một tiếng.

Bạn bè trên thương trường, có thể trở thành đối thủ bất cứ lúc nào.

Hoắc gia có việc cầu cạnh anh, nhưng nếu lợi ích và quan hệ lợi hại đủ lớn, thì chút việc cầu cạnh đó cũng chẳng đáng là gì.

"Hoắc gia…" Hắc Bối Lão Lục cũng cười lạnh một tiếng.

"Hoắc Tam Nương vẫn còn quá trẻ, nếu cô ta không một lòng chìm đắm trong tình ái, có lẽ cũng sẽ bớt đi vài đường vòng. " "Chìm đắm trong tình ái?" Giọng Hứa Ngôn đột nhiên cao lên.

Anh tiếp xúc với Hoắc Tam Nương, cũng chỉ có vài lần.

Một người phụ nữ xinh đẹp xuất chúng như vậy, bên cạnh cũng không thiếu những kẻ theo đuổi.

Nhưng không biết vì sao, anh vừa nghĩ đến việc bên cạnh người phụ nữ này có người đàn ông khác, cùng cô ta thân mật… lại đột nhiên có cảm giác không thoải mái.

Hứa Ngôn là người trưởng thành sống hai đời, sẽ không trốn tránh bất kỳ cảm xúc tiêu cực nào đến từ sâu trong nội tâm.

Anh rất nhanh đã lý giải được tâm trạng đó, chính là dục vọng

chiếm hữu mãnh liệt đang tác quái.

Đến vị trí này của anh, sở hữu mỹ nữ như mây, căn bản không cần có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.

Loạn thế xuất anh hùng, mỹ nữ phối anh hùng.

Vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Hứa Ngôn nhận thức rõ một điểm, anh không chỉ muốn Hoắc gia đứng về phía mình, mà còn muốn Hoắc Tam Nương trở thành người phụ nữ của anh, nắm chặt Hoắc gia trong tay!

"Hừ!" Nhạc Khỉ La đột nhiên hừ nhẹ một tiếng.

Cô ở bên cạnh Hứa Ngôn lâu, cộng thêm sự ràng buộc của hệ thống, có thể rất dễ dàng nhận ra sự thay đổi tâm trạng của Hứa Ngôn.

Dù đã trở thành một tồn tại vượt trên đại yêu, Nhạc Khỉ La cuối cùng vẫn là một người phụ nữ.

Trong chuyện tình cảm, có giác quan thứ sáu cực mạnh.

Cô chính là vì biết Hứa Ngôn đang nghĩ gì, cũng biết mình không thể ngăn cản, nên mới không nhịn được mà cảm thấy tủi thân.

Hứa Ngôn không nói gì, cũng không nhìn Nhạc Khỉ La một cái.

Lúc này tiếp tục dùng chủ đề công việc, để phá tan bầu không khí hơi nặng nề, mới là lựa chọn tốt nhất.

Hắc Bối Lão Lục lúc này, sớm đã được Hứa Ngôn nhắc nhở, kịp thời giữ lại Bạch Di.

Có người phụ nữ biết quan tâm, anh ta đối với bầu không khí giữa Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La, cũng trở nên vô cùng nhạy cảm.

Nhưng anh ta rất thông minh mà chuyển chủ đề: "Ngôn gia, phía

Hoắc gia, tôi cũng có thể có năm phần nắm chắc.

Chỉ là tôi còn phải triệu tập những anh em còn lại, e rằng còn cần ba năm ngày nữa." Anh ta nói đến đây, vẻ mặt đột nhiên ảm đạm.

"Ngài… cũng biết chuyện gì đã xảy ra với chúng tôi trước đó rồi chứ?" Hứa Ngôn im lặng gật đầu.

Không lựa chọn vào lúc này, nói ra chuyện người kia đã chết từ lâu, mà vẫn còn nhớ thương muốn cứu Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục bây giờ tâm thần không ổn, vẫn nên đợi sau khi chuyện Trường Sa kết thúc, mới tìm thời gian nói kỹ.

"Nếu lúc đầu, tôi không bị sự giàu sang phú quý mà họ nói làm mờ mắt, có lẽ…" Lời Hắc Bối Lão Lục nói đến một nửa, đột ngột dừng lại.

Anh ta lại bị Nhạc Khỉ La trừng mắt một cái.

Tuy không nói gì anh ta, nhưng ý ngoài lời, anh ta vẫn hiểu.

"Được rồi, không nói những chuyện buồn đó nữa." Hứa Ngôn lập tức lại lái sang chủ đề khác, quay trở lại chuyện tiến vào Trường Sa.

"Ngoài Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, và Tề Lục, ba môn còn lại, anh có nắm chắc lôi kéo thêm cho tôi một hai nhà không?" Hắc Bối Lão Lục trầm ngâm nói: "Trong ba nhà còn lại, Tứ gia Thủy Hoàng và Cửu gia nhà họ Giải, người có khả năng lôi kéo nhất là Tứ gia." "Bán Tiệt Lý tuy là người tàn tật, nhưng thủ đoạn âm độc tàn nhẫn, lúc nào cũng có thể đâm sau lưng." "Còn về Cửu gia..." Hắc Bối Lão Lục thở dài.

"Cửu gia vô cùng tinh ranh, giỏi bày bố cục, kinh doanh cũng rất lớn mạnh.

Về phương diện quyền hành và lợi hại, có thể nói là gần như

không có điểm yếu nào để công kích...” Ông ta chưa nói hết, nhưng Hứa Ngôn đã hiểu ý.

Nhìn theo lẽ thường, anh không phải là người duy nhất có thể thay thế Trần tư lệnh.

Còn có Đại Phật Gia Trương Khải Sơn trong tương lai, bên cạnh có Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy tương trợ.

Anh ta võ công cực cao, tác chiến anh dũng lại rất trọng nghĩa khí.

Uy vọng ở Trường Sa đã mơ hồ vượt qua cả Trần tư lệnh.

Nhìn thế nào cũng thấy có sức cạnh tranh hơn Hứa Ngôn, một kẻ ngoại lai.

“Thủy Hoàng có kẻ thù ở khắp nơi tại Trường Sa, mỗi lần ra ngoài đều có một đội vệ sĩ tiền hô hậu ủng.” “Nếu Ngôn gia có thể hứa hẹn sau khi thành sự sẽ bảo vệ ông ta chu toàn, ngược lại đó lại là người dễ lôi kéo nhất.” Hứa Ngôn im lặng lắng nghe, trong lòng cũng đang tính toán.

Thủy Hoàng này, trong cốt truyện Lão Cửu Môn gốc không được miêu tả nhiều.

Nhưng sau này ông ta chết dưới tay Trần Bì A Tứ, mà Tứ gia mới kia càng tâm ngoan thủ lạt hơn, hành sự không hề kiêng dè.

Cả đời chỉ nghe lời một người.

Đó chính là sư nương của hắn, Nha Đầu.

Chỉ là hiện tại, Nha Đầu vẫn chưa gặp Nhị Nguyệt Hồng, cũng chưa trở thành sư nương của Trần Bì A Tứ.

Mọi thứ vẫn có thể thay đổi vì sự tham gia của anh.

“Lão Lục, ông cứ đi tiếp xúc với Thủy Hoàng trước đi,” “Nhà họ Giải, chắc sẽ sớm chủ động tìm đến tôi thôi.” Hắc Bối Lão Lục sững

sờ, sau đó gật đầu: "Đúng vậy, Ngôn gia ngài mua sắm lượng lớn vật tư như thế, không thể qua mắt được tai mắt của nhà họ Giải." "Nếu Cửu gia có chút hảo cảm với ngài, quả thực sẽ chủ động đến liên lạc." "Được rồi, ông tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, sau đó quay về Trường Sa." Hứa Ngôn tuy rất muốn biết khoảng thời gian này Hắc Bối Lão Lục đã trải qua những gì.

Nhưng anh cũng biết, bây giờ không phải là thời điểm thích hợp.

Chỉ là lúc Hắc Bối Lão Lục được đỡ dậy, từng nghe Hứa Ngôn nhắc đến trải nghiệm của mình một lần.

Vì vậy ông ta chủ động lên tiếng.

"Ngôn gia, không phải ngài muốn biết, khoảng thời gian này tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?" Hứa Ngôn gật đầu, rồi lại lắc đầu.

"Sau này nói cũng được, bây giờ ông cần nghỉ ngơi." "Hồi phục nhanh nhất có thể, sau đó thu phục Thủy Hoàng." Hắc Bối Lão Lục không nói thêm gì nữa, gật đầu, rồi nhắm mắt lại.

Buổi chiều tối, Nhạc Khỉ La đến một chuyến, thu Kim Tàm Ti đi.

"Được rồi, hồn của ngươi đã được định trụ, ăn thêm một viên thuốc của Hứa đại ca nữa là không sao rồi." Hắc Bối Lão Lục lật người ngồi dậy, kinh ngạc nhìn đôi tay của mình.

"Nhạc tiểu thư, cảm giác mệt mỏi trên người tôi đã biến mất hết rồi." "Đây chính là công hiệu của Kim Tàm Ti sao?" Nhạc Khỉ La đắc ý nói: "Hừ, ngươi biết gì chứ, Kim Tàm Ti của ta có nhiều công dụng lắm, ngươi được dùng một lần đã là may mắn lắm rồi!" Hắc Bối Lão Lục xuống giường đi một vòng, không chỉ cảm giác mệt mỏi trên người biến mất, mà trong cơ thể còn dâng lên một luồng khí ấm.

Chương 217

Bước chân của ông ta dần trở nên nhẹ nhàng, thậm chí còn muốn lấy trường đao ra múa vài đường.

“Được rồi, ta thấy ngươi bây giờ lên đường cũng không thành vấn đề.” “Tóm lại ngươi mau về Trường Sa đi, chuyện của Hứa đại ca ta rất quan trọng, thời gian không chờ người đâu.” Nhạc Khỉ La nói xong, quay người rời đi.

Hắc Bối Lão Lục không do dự, sửa sang lại quần áo đơn giản rồi đi tìm Hứa Ngôn.

“Ngôn gia, tôi về Trường Sa ngay đây.” “Tôi sẽ thuyết phục Thủy Hoàng nhanh nhất có thể, bất kể phải dùng thủ đoạn gì.” Hứa Ngôn đưa một bọc đồ cho Hắc Bối Lão Lục.

“Đây là một viên thuốc, còn có bạc và quần áo.” “Bên ngoài đã chuẩn bị cho ông một con ngựa tốt, đi đường đêm về phải hết sức cẩn thận.” Anh dặn dò đơn giản vài câu, Hắc Bối Lão Lục liền nhân lúc trời đêm rời khỏi Văn Huyện, phi ngựa về hướng Trường Sa.

Hai ngày sau, một đao khách đến Văn Huyện, mang theo lá thư do chính tay Hắc Bối Lão Lục viết.

Hứa Ngôn còn chưa kịp xem, thì thấy người hầu vội vã chạy vào báo tin.

“Ngôn gia, bên ngoài có người tự xưng là Giải Cửu ở Trường Sa, muốn gặp ngài.” “Giải Cửu?” Hứa Ngôn sững sờ, rồi nói với người hầu: “Mời ông ta đến thư phòng.” Chẳng mấy chốc, người hầu dẫn một người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú nho nhã, khí chất phi phàm đến thư phòng.

“Giải cửu gia, ngưỡng mộ đã lâu.” Hứa Ngôn chào hỏi, rồi bảo người hầu đi chuẩn bị trà bánh.

“Ngôn gia khách sáo rồi, xem ra ngài đã sớm đoán được tôi sẽ đến, nên không hề ngạc nhiên chút nào.” Giải Cửu đi tới ngồi xuống, trò chuyện với Hứa Ngôn như thể là bạn cũ.

“Tôi chỉ đoán rằng Giải cửu gia có thể sẽ phái một người nhà họ Giải đến tiếp xúc với tôi, không ngờ lại là chính ngài đích thân đến.” Hứa Ngôn tự mình rót cho Giải Cửu một tách trà.

Trong lòng anh mơ hồ có cảm giác, sự chú ý của Giải Cửu đối với anh còn nhiều hơn anh tưởng tượng.

“Tôi đến đây, là muốn đích thân nghe Ngôn gia nói về dự định sau này.” Giải Cửu nói thẳng vào vấn đề.

Hứa Ngôn nhướng mày: “Giang hồ đồn rằng, Giải cửu gia tinh thông tính toán bố cục, không ngờ lại thẳng thắn như vậy.” Giải Cửu mỉm cười: “Đối với một nhân trung chi long có năng lực mạnh mẽ như Ngôn gia, đi vòng vo với ngài chỉ lãng phí tâm tư.” “Tôi chỉ muốn đôi bên tiết kiệm chút thời gian.” “Dù sao, bây giờ đối với Hứa gia mà nói, thời gian là quý giá nhất.” Nghe những lời này, Hứa Ngôn cũng hiểu ý của Giải Cửu.

Anh thẳng thắn nói: “Giải cửu gia chắc cũng đã đoán được, tôi quả thực chuẩn bị chiếm lấy thành Trường Sa, hơn nữa, cũng có hơn bảy phần chắc chắn.” “Bảy phần...” Giải Cửu trầm ngâm.

Dù là xác suất này, đối với ông ta mà nói, cũng rất khó thuyết phục ông ta hạ quyết tâm.

Dù sao, khi nhà họ Giải lựa chọn đứng về phía Hứa Ngôn, cũng đồng nghĩa với việc đứng về phía đối lập với rắn đầu đàn ở Trường Sa là Trần tư lệnh.

Một khi Hứa Ngôn thất bại, nhà họ Giải của bọn họ cũng sẽ phải đối mặt với tai họa diệt vong.

"Cửu gia, ngài nên biết, đây là cách nói khiêm tốn của tôi." "Nếu để tôi tự mình phán đoán, phần thắng là chín phần, cái thiếu chỉ là một chút nhân hòa mà thôi." Hứa Ngôn lại bổ sung một câu.

Giải Cửu nghe xong mỉm cười.

"Thế này mới giống ấn tượng mà Hứa gia để lại cho người khác." "Mạnh mẽ, và cực kỳ tự tin." Hai người trò chuyện vài câu, đã nắm được ý của nhau gần như toàn bộ.

Đây chính là cách đối thoại của những người thông minh.

Không cần giao tiếp quá nhiều, cũng có thể phán đoán được ý của đối phương.

"Nếu tôi giúp Ngôn gia chiếm được Trường Sa, vậy nhà họ Giải của tôi sẽ được lợi ích gì?" Giải Cửu vẫn hỏi thẳng thắn như vậy.

"Cửu gia đã đến tìm tôi, chắc hẳn cũng đã nghĩ trước nếu Hứa mỗ thành công, ngài muốn có được gì." "Vậy chúng ta là người quang minh chính đại, không nói lời úp mở, chi bằng cứ lật bài ngửa ra cả đi." "Dù sao, đối với người tinh ranh như Cửu gia, cũng tuyệt đối sẽ không làm ăn thua lỗ, đúng không?" "Được, vậy tôi nói thẳng." "Trong Cửu Môn, nhà họ Giải chúng tôi luôn thuộc Hạ Tam Môn, xếp thứ chín." "Không biết nếu giúp Hứa gia, vị trí này có thể nhúc nhích được không?" Hứa Ngôn nhướng mày.

Hóa ra Giải Cửu có ý định này.

Cửu Môn chia làm Thượng, Trung, Hạ Tam Môn.

Nhà họ Giải tuy kinh doanh rất lớn, nhưng địa vị trên giang hồ lại trước sau chỉ là một thương hộ.

Thời loạn lạc, là kiếp nạn của dân chúng, cũng là cơ hội của những người khác.

“Vậy vị trí mà Cửu gia nhắm tới, chẳng lẽ là...

Bán Tiệt Lý?” Hứa Ngôn vừa dứt lời, liền thấy trong mắt Giải Cửu lóe lên tia sáng.

Tuy trên mặt vẫn mang nụ cười, nhưng sâu trong đáy mắt lại ẩn giấu vài phần kiêng dè khó nhận ra.

“Ngôn gia sao lại nói vậy?

Lý tam gia tuy xếp thứ ba trong Cửu Môn, nhưng lại là người mà chúng ta công nhận là khó chọc nhất.” “Ngôn gia chẳng lẽ cho rằng, nhà họ Giải chúng tôi sẽ là ngoại lệ?” Hứa Ngôn cười ha ha: “Trương Khải Sơn tuy bây giờ vẫn chưa trở thành quan phòng thành Trường Sa, nhưng trong mắt các vị, vị trí này e rằng đã sớm thuộc về anh ta rồi.” “Nhị Nguyệt Hồng là người bản địa, gia tộc đã kinh doanh ở Trường Sa mấy đời, nền móng vững chắc.

Tuy bản thân ông ta chỉ thích hát kịch, hành sự kín đáo.” “Nhưng e rằng cũng không phải là người mà Giải cửu gia muốn chọc vào.” “Trong Thượng Tam Môn, chỉ còn lại Bán Tiệt Lý, tuy thủ đoạn tàn nhẫn khiến người ta kiêng dè, nhưng cũng không phải không có điểm yếu.” “Thủ hạ của ông ta đa số là người tàn tật, tuy thủ đoạn cũng nhiều, nhưng người có mạnh đến đâu, cũng không mạnh bằng súng đạn.” “Xem ra, ông ta ngược lại là người có khả năng bị Cửu gia ngài thay thế nhất.” Sau một hồi phân tích của Hứa Ngôn, Giải Cửu cuối cùng cũng vỗ tay.

“Tuyệt vời, Ngôn gia còn hiểu lòng người, giỏi bố cục hơn cả Giải mỗ.

Tạ mỗ bây giờ thật lòng khâm phục.” Hứa Ngôn cười mà không

nói, đứng dậy nói với Giải Cửu: “Nếu Cửu gia không chê, đi dạo một vòng Văn Huyện với Hứa mỗ nhé?” “Vậy Tạ mỗ xin cung kính không bằng tuân mệnh.” Giải Cửu cũng không từ chối, đi theo Hứa Ngôn ra ngoài.

Ông ta đã sớm cho người ngầm điều tra Văn Huyện.

Các loại cải cách và chính sách ưu đãi được đưa ra ở đây đều có lợi cho phát triển thương nghiệp và dân chúng nghỉ ngơi dưỡng sức.

Cũng là những điều mà trước đây ông ta chưa từng nghe thấy.

Quân đội đồn trú ở Văn Huyện, tuy quân số chỉ có khoảng hai nghìn người, nhưng vũ khí trang bị tinh nhuệ, tố chất cá nhân của binh sĩ mạnh mẽ, cũng là điều hiếm thấy trong đời ông ta.

Dường như chỉ có những đại quân phiệt danh chấn thiên hạ mới có thực lực như vậy.

Ví dụ như, vị quân phiệt họ Trương ở tận Quan Ngoại xa xôi.

Giải Cửu cũng muốn nhân cơ hội này, đến tận mắt xem thực lực thật sự của Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn đương nhiên đã sớm nhìn thấu tâm tư của ông ta.

Vừa dẫn Giải Cửu thong thả dạo phố, vừa chỉ trỏ giải thích.

Từ khi anh tiếp quản Văn Huyện đến nay, đã hơn nửa năm trôi qua.

Toàn bộ diện mạo nơi đây đã thay đổi hoàn toàn.

Người đi đường trên phố tấp nập, các cửa hàng hai bên mở cửa đón khách, buôn bán phát đạt.

Nếu không bị tường thành của huyện thành hạn chế, quy mô của Văn Huyện sẽ còn mở rộng gấp đôi.

Hơn nữa, dân chúng ở đây không phải mặt mày tái mét, mà mang theo sắc hồng hào.

Rõ ràng mỗi người không chỉ đủ ăn đủ mặc, mà cuộc sống cũng không tệ.

Ít nhất trên mặt ai cũng nở nụ cười, tinh thần khí sắc còn tốt hơn cả dân chúng Trường Sa.

Giải Cửu nhìn mà thầm kinh hãi.

Văn Huyện tuy rất nhỏ, có vẻ rất dễ cải tạo.

Nhưng nơi đây địa thế hẻo lánh, đất đai cằn cỗi.

Thêm vào đó, vị đại soái tiền nhiệm bóc lột nghiêm trọng, cả Hồ Nam đều nổi tiếng là vùng đất nghèo khó, khốn khổ.

Chưa đầy một năm, đã được Hứa Ngôn cai trị trở nên giàu có, an ninh như vậy, có thể thấy năng lực cá nhân của anh mạnh đến mức nào!

Hai người đang nói chuyện thì đã đến cổng thành Văn Huyện.

Ra khỏi cổng thành không xa chính là doanh trại quân đội.

Mục đích lớn nhất của chuyến đi này, Giải Cửu còn muốn xem thực lực thật sự của Hứa Ngôn.

Dù sao, Trần tư lệnh cũng sở hữu ba vạn đại quân.

Còn Hứa Ngôn chỉ có hơn hai nghìn, chưa đến ba nghìn người.

Đừng nói là trinh sát của nhà họ Giải, dù là người của nhà họ Hoắc và nhà họ Trương, chỉ cần Hứa Ngôn không muốn họ biết tin tức gì, họ cũng không thể biết được từ bất kỳ kênh nào.

Vì vậy Giải Cửu hoàn toàn không biết, Hứa Ngôn hiện đang sở hữu hơn sáu nghìn tinh binh cường tướng.

Đã có binh lực của một lữ đoàn tăng cường.

Cho nên khi ông ta bước vào doanh trại, nhìn thấy hàng nghìn người sát khí đằng đằng trên sân luyện binh, cùng với những vũ khí trang bị tinh nhuệ thậm chí vượt thời đại, cả người đều chấn động đến không nói nên lời.

"Thế nào, Cửu gia, có hài lòng với những gì ngài thấy không?" Hứa Ngôn mỉm cười hỏi.

Anh đã không cần câu trả lời nữa, chỉ cần nhìn biểu cảm hiện tại của Giải Cửu, đáp án đã ở trong lòng.

"Ngôn gia, ngài đúng là cao nhân không lộ tướng!" Giải Cửu nói một cách chân thành, trực tiếp giơ ngón tay cái lên.

"Mấy nghìn binh mã này của tôi, Cửu gia thấy có thể so tài với Trần tư lệnh được không?" Hứa Ngôn chỉ vào các binh sĩ đang thao luyện nói.

Chương 218

Anh đương nhiên chỉ hỏi Giải Cửu như vậy mà thôi.

Những binh sĩ này đều là những người một chọi mười.

Nói thật, ba vạn người của Trần tư lệnh, ngoài địa lợi ra, cũng không có nhiều phần thắng hơn.

Giải Cửu không trả lời ngay, mà nhìn hồi lâu, mới quay đầu nói với Hứa Ngôn: "Ngôn gia, nếu không chê, nhà họ Giải nguyện ý đi theo Ngôn gia." Ông ta xem như đã nhìn rõ.

Thực lực của Hứa Ngôn sâu không lường được, dù chỉ là một Trường Sa nhỏ bé, e rằng cũng không giữ được bước chân của anh.

Nhà họ Giải nếu có thể đi theo Hứa Ngôn, nói không chừng không chỉ có thể trở thành một trong Thượng Tam Môn, mà thậm chí còn có thể đi xa hơn.

"Để tôi cho Cửu gia xem một thứ khác trước đã." Hứa Ngôn cũng không vội trả lời.

Anh trực tiếp lấy ra giấy ủy nhiệm từ Quang Đầu.

Mấy chữ "Tư lệnh dân đoàn Hồ Quảng, quyền tuần tra Hồ Quảng" trên đó càng khiến cho nụ cười trên mặt Giải Cửu thêm mãn ý.

Lần này, cho dù Hứa Ngôn đột nhiên gây khó dễ cho Trần tư lệnh, người khác cũng không tiện nói gì.

Thân phận của hai người tuy là ngang cấp, nhưng chỉ với cái quyền tuần tra Hồ Quảng đã có thể vững vàng áp chế Trần tư lệnh một bậc.

Đến lúc đó, lại tùy tiện thu thập một số bằng chứng, là có thể định tội cho Trần tư lệnh.

Hành động thảo phạt của Hứa Ngôn sẽ trở nên danh chính ngôn thuận, không để lại lời gièm pha.

Giải Cửu dường như đã thấy được ngày tận thế của Trần tư lệnh, cũng thấy được sự trỗi dậy của nhà họ Giải.

Lần này, ông ta thật tâm thật ý hỏi lại Hứa Ngôn một câu: "Ngôn gia, ngài có bằng lòng chấp nhận sự đi theo của nhà họ Giải, để chúng tôi có thể vì ngài mà khuyển mã chi lao không?" Hứa Ngôn lần này nhìn lại Giải Cửu, sự kiêng dè và cảnh giác trong mắt đã hoàn toàn biến mất.

Còn lại, chỉ có sự tâm duyệt và thành phục.

"Nếu Cửu gia có thể thật lòng giúp Hứa mỗ một tay, vậy đương nhiên là không thể tốt hơn." "Sau này Hứa mỗ một bước lên mây, tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi nhà họ Giải của ngài." Giải Cửu lập tức lấy ra một lệnh bài bằng ngọc nhỏ xảo, trên đó khắc một chữ "Giải" theo lối chữ triện.

Ông ta đưa lệnh bài cho Hứa Ngôn, giải thích: "Ngôn gia, đây là lệnh bài thân phận gia chủ của nhà họ Giải chúng tôi, có thể điều động tất cả sức mạnh của nhà họ Giải." "Bây giờ xin giao cho Ngôn gia, trên dưới nhà họ Giải chúng tôi, nguyện ý phụng ngài làm chủ, trung thành đến chết, tuyệt không hai lòng!" 【Tích, nhân vật cốt truyện mới được thêm vào: Cửu gia nhà họ Giải của Lão Cửu Môn, độ trung thành 70%.】 Tiếng thông báo của hệ thống vang lên bên tai, khiến Hứa Ngôn nhận thức rõ ràng, lời của Giải Cửu chỉ có thể nghe cho vui tai.

Kỹ năng diễn xuất của ông ta không tồi, đủ để khiến người ta lầm tưởng đó là lời nói từ tận đáy lòng.

Nhưng không qua được sự kiểm tra của hệ thống.

Độ trung thành bảy mươi phần trăm không thấp, nhưng so với yêu cầu của Hứa Ngôn thì còn xa.

Chỉ khi đạt đến mức trung thành tuyệt đối, anh mới có thể nhận được phần thưởng.

Nhưng Hứa Ngôn cũng biết, với sự tinh ranh và con người của Giải Cửu, có thể gặp mặt một lần đã nhận được bảy phần trung thành, đã là kết quả không tồi.

Chỉ cần thực lực của mình đủ mạnh, muốn có được sự trung thành tuyệt đối của Giải Cửu cũng không phải chuyện khó.

Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hứa Ngôn nhận lấy lệnh bài gia chủ của Giải Cửu, cầm trong tay nghịch ngợm.

"Cửu gia thật có khí phách, chỉ dựa vào một lần gặp mặt, đã giao vận mệnh của nhà họ Giải vào tay Hứa mỗ." "Canh bạc này, không nhỏ đâu." Giải Cửu lập tức hiểu ra, màn biểu thị lòng trung thành vừa rồi của mình coi như công cốc.

Người ta căn bản không tin một chữ nào.

Dù cho đã nắm cả huyết mạch của nhà họ Giải trong tay, cũng vẫn như vậy.

Ánh mắt Hứa Ngôn tuy nhạt, nhưng lại vô cùng sắc bén.

Dường như có thể nhìn thấu tận đáy lòng ông ta, cái ý niệm đang rục rịch, nhưng lại bị che giấu rất sâu kia.

Giải Cửu kinh hãi, nhưng trên mặt không hề lộ ra chút hoảng loạn nào.

Ông ta nghênh đón ánh mắt của Hứa Ngôn nhìn lại, cố gắng thể

hiện hết sự thành tâm của mình.

“Ngôn gia, chắc hẳn ngài đã sớm biết rõ về các môn trong Lão Cửu Môn.” “Tôi cũng không có gì phải giấu diếm ngài, hiệu quả của lệnh bài này là thật hay giả, ngài thử một lần là biết.” “Đương nhiên, tôi cũng hiểu ngài sẽ không chỉ dựa vào một câu nói của tôi mà tin tôi hoàn toàn.” “Vậy hãy để thời gian chứng minh, lời nói hôm nay của Giải Cửu tôi, rốt cuộc là thật hay giả, thành ý có bao nhiêu phần.” Nói đến nước này, hai người đàn ông thông minh đến cực điểm đều biết, không cần phải nói thêm gì nữa.

Sự tin tưởng không phải từ trên trời rơi xuống.

Hiệu quả của việc làm, còn có tác dụng hơn lời nói.

Giải Cửu ngay hôm đó đã quay về Trường Sa, không ở lại Văn Huyện qua đêm.

Hứa Ngôn sắp khởi sự, Giải Cửu tự nhiên cũng phải quay về giúp Hắc Bối Lão Lục một tay.

Rời khỏi Văn Huyện ngay sau Giải Cửu là phó đội trưởng đội cảnh vệ Hà Ý.

Anh ta mang theo lá thư do chính tay Hứa Ngôn viết, cùng với lệnh bài bằng ngọc đại diện cho gia chủ nhà họ Giải.

Những thứ này phải giao cho Triệu Quốc Trung điều phối sử dụng, có nhà họ Giải tham gia, lô vật tư đạn dược khổng lồ mà anh mua vào sẽ có được sự che giấu hoàn hảo nhất.

Mỗi ngày lượng vật tư qua tay nhà họ Giải còn nhiều hơn số đó gấp mấy lần.

Phân tán vật tư của Hứa Ngôn, giấu trong những lô vật tư mà nhà họ Giải kinh doanh, căn bản không thể tra ra được chút manh mối nào.

Triệu Quốc Trung nhận được thư, vui mừng khôn xiết.

Sự mệt mỏi vì lao tâm khổ tứ mấy ngày qua, thoáng chốc đã tan thành mây khói.

Ngược lại, các quản lý của Hoàng Lang Cập Thương Hành đều kêu khổ không ngớt.

Nhưng nghĩ đến sau khi thành công, bọn họ sẽ được hưởng lợi không ít, lại từng người như được tiêm máu gà, tràn đầy sinh lực trở lại.

Mọi thứ đều đang diễn ra theo kế hoạch, một cách có trật tự.

Tất cả mọi việc đều được Hứa Ngôn phân phó ra ngoài, giao cho những người thích hợp nhất xử lý.

Ngược lại, anh, người đáng lẽ phải bận rộn nhất, lại trở nên rảnh rỗi.

Nói là rảnh rỗi cũng không chính xác.

Hứa Ngôn phần lớn thời gian đều ngồi thiền minh tưởng, tiếp tục lĩnh ngộ tinh túy của Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật.

Ngoài ra, anh cũng xem xét lại những chuyện xảy ra gần đây.

Sắp xếp lại những chi tiết bị bỏ qua, xem có bỏ sót phần quan trọng nào không.

Đừng nói, lần rà soát này, quả thực đã khiến anh nhớ ra một chuyện.

Chuyện này có liên quan đến Tiểu A Tiếu đang ở Nhạc Dương.

Trong mộ Tần, Hắc Vô Thường từng nói, tại buổi tiệc hoa khôi của Tiểu A Tiếu, ông ta từng nhìn thấy một bồn cảnh điêu khắc cây thanh đồng.

Bồn cảnh đó cuối cùng bị Tiểu A Tiếu cất đi, không rõ tung tích.

Hứa Ngôn có chút nghi ngờ, bồn cảnh điêu khắc cây thanh đồng đó, có lẽ chính là một phần được lấy từ cây thanh đồng thật.

Có lẽ nó không có khả năng sao chép nghịch thiên như bản thể.

Không chỉ có thể tạo ra những người được khắc rồng, thậm chí còn có thể cụ thể hóa một số quái thú, dị thú trong thần thoại cổ đại.

Nhưng việc sao chép những vật dụng, sinh linh đơn giản, chắc không thành vấn đề.

Tiểu A Tiếu tuy là tuyệt sắc nhân gian, một nữ tử có tâm hồn tinh xảo khéo léo, nhưng nếu cô ta không có át chủ bài đủ sức nặng bên mình, làm sao có thể qua lại giữa một đám đại gia mà không vướng bận gì.

Muốn bảo toàn bản thân, toàn thân rút lui, càng là chuyện viển vông.

Nghĩ đến đây, lưng Hứa Ngôn đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Cái bồn cảnh cây thần thanh đồng kia, nói không chừng chính là lỗ hổng duy nhất trong kế hoạch chặt chẽ, khâu nối khâu này của mình.

Ai biết được, những năm qua, cây thần thanh đồng thu nhỏ đó đã cụ thể hóa ra những thứ gì.

Tiểu A Tiếu quy thuận, rốt cuộc có bao nhiêu phần thật lòng?

Nếu cô ta thật sự có chút trung thành với mình, tại sao hệ thống không thông báo.

Giống như Giải cứu gia chẳng hạn?

Hứa Ngôn càng nghĩ càng kinh hãi.

Chương 219

Anh lập tức đứng dậy, định mang theo Lý Song đích thân đi một chuyến đến Nhạc Dương.

Chỉ là vừa đi đến cửa, đã đụng phải Lâm Hi.

"Ngôn gia, ngài muốn ra ngoài?" Lâm Hi có làn da trắng trẻo, tướng mạo thư sinh tuấn tú, thuộc loại người như Nhị Nguyệt Hồng, chỉ cần hóa trang thành vai đán là có thể khuynh quốc khuynh thành, một tuyệt sắc nhân gian.

Nói chuyện cũng dịu dàng đến thấm vào tận xương tủy.

Nhưng trên người anh ta lại không thấy chút khí chất yếu đuối nào, khiến người ta không thể nhầm lẫn giới tính của anh ta.

Hứa Ngôn nhìn Lâm Hi, mắt bỗng nheo lại.

Anh nhớ lại buổi tối gặp mặt tất cả các chủ quản từ cấp bài trở lên, một doanh trưởng dưới quyền Lâm Hi khiến anh cảm thấy rất quen mắt.

Lúc đó vẫn chưa nhớ ra giống ai.

Bây giờ nghĩ lại, người đó chẳng phải là Giang Bả Tử của Thập Tam Thái Bảo Thượng Hải, bổ đầu Thẩm Đạt sao!

Nhưng, một nhân vật trong cốt truyện sống sờ sờ, sao lại biến thành một doanh trưởng dưới quyền mình rồi?

Ánh mắt Hứa Ngôn quá kỳ lạ, lại nhìn chằm chằm Lâm Hi quá lâu.

Lâu đến mức cả Lý Song cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh.

"Khụ, Ngôn gia, ngài có chuyện gì muốn nói với Lâm đoàn trưởng

sao?" Lý Song ho nhẹ một tiếng.

Mắt anh ta ra sức nháy ra hiệu cho Hứa Ngôn.

"Mắt cậu bị co giật à?" Hứa Ngôn quay đầu, nhàn nhạt hỏi một câu.

Lý Song: … Tôi cảm ơn ngài nhé Ngôn gia, ngài đúng là người tốt.

Có màn phá đám này, sắc mặt Hứa Ngôn đã trở lại bình thường.

Anh thuận theo lời Lý Song, nói với Lâm Hi: "Lâm đoàn trưởng có chuyện gì tìm tôi?" "Ngôn gia, hiện tại các bộ đã hoàn toàn quen thuộc với biên chế mới, có thể tùy thời chuyển đổi giữa hai hình thức biên chế." "Tôi đến đây, là đại diện cho Tôn Ưng và mấy người họ hỏi, ngài có muốn qua đó kiểm duyệt một chút không?" Hứa Ngôn lắc đầu.

"Sự sắp xếp và thao luyện của các cậu, tôi yên tâm, nhưng có một chuyện khác cần cậu đi làm." "Doanh trưởng dưới quyền cậu, tên là Thẩm Đạt, bảo cậu ta đi cùng tôi đến Nhạc Dương." Lâm Hi tuy không hiểu mệnh lệnh của Hứa Ngôn, nhưng lại không chút do dự mà chấp hành.

Chẳng mấy chốc, Thẩm Đạt đã chạy đến trước mặt Hứa Ngôn.

"Cậu đi thay thường phục, lần này tôi đi bí mật, không thể để lộ hành tung." Hứa Ngôn nhân lúc Thẩm Đạt đi thay quần áo, cũng tự mình và Lý Song dịch dung đơn giản.

Chỉ cần điều chỉnh một chút đường nét khuôn mặt, lợi dụng thuật co xương để thay đổi chiều cao.

Anh đã biến thành một người đàn ông trung niên mặt mày u ám, đi lại có chút khập khiễng.

Lý Song thì thay một khuôn mặt khác, vẫn đóng vai vệ sĩ.

Lúc Thẩm Đạt quay lại, nhìn mãi mà không dám nhận.

Mãi đến khi Hứa Ngôn dùng giọng nói ban đầu nói chuyện, mới khiến anh ta xác nhận được thân phận của mình.

"Cậu và Lý Song giống nhau, đều là vệ sĩ thân cận mà tôi thuê." "Đến Nhạc Dương rồi, cứ như vậy…" Hứa Ngôn kể kế hoạch của mình cho hai người nghe, chỉ dặn dò một lần rồi rời khỏi Văn Huyện.

Họ đi bằng thuyền hàng ở bến tàu.

Hành động cực kỳ kín đáo.

Nhưng Hứa Ngôn lại mang theo một cái hòm cao gần bằng người, trông rất bắt mắt.

Ba người vừa lên thuyền không lâu, Lý Song đã lặng lẽ đến gần Hứa Ngôn, dùng giọng nói nhỏ đến mức không nghe thấy được nói: "Ngôn gia, chúng ta bị theo dõi rồi." Hứa Ngôn đã sớm cảm nhận được mấy ánh mắt mờ ảo kia quét tới.

Ánh mắt đó tuy nhạt, nhưng đối với Hứa Ngôn mà nói, lại như gai đâm sau lưng.

Chỉ cần anh muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể lôi mấy kẻ theo dõi đó ra.

"Các cậu đừng bứt dây động rừng, những cái đuôi đó đã theo ra rồi, thì đừng để chúng quay về nữa." Một câu nói nhàn nhạt của Hứa Ngôn lại ẩn chứa mùi máu tanh nồng đậm.

Mấy người đó từ ngày nhận được lệnh theo dõi, đã bước một chân vào Quỷ Môn Quan.

Hứa Ngôn sở dĩ còn giữ lại bọn họ, không phải vì nhân từ nương tay, mà là cần họ truyền đi thông tin sai lệch, giúp mình tung hỏa mù.

Bây giờ họ đã hết tác dụng, tự nhiên nên đi đến nơi mà họ đáng lẽ phải đến từ lâu.

Tối hôm đó, trong kho hàng ở tầng dưới cùng vang lên vài tiếng hự khẽ.

Trên mặt sông xuất hiện vài gợn sóng, nhanh chóng bị sóng từ thân thuyền lấp đi, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Không ai biết, trên thế giới này lại có thêm vài người lặng lẽ biến mất.

Sáng sớm, trên bến tàu nơi thuyền hàng cập bến, có ba người đàn ông vội vã đi tới.

Một người trong số đó vác một cái hòm cao gần bằng người, trông rất bắt mắt.

Chỉ là lúc này trời mới hửng sáng, bến tàu vẫn chưa nhộn nhịp.

Ba người nhanh chóng thuê được một chiếc ô tô nhỏ, nhét cái hòm vào rồi nhấn ga, lao nhanh về hướng Nhạc Dương.

Cùng lúc đó, ở Trường Sa xa xôi, thậm chí là vài thế lực ở Thượng Hải, gần như cùng lúc mất liên lạc với trinh sát của mình.

Chỉ vì thông tin truyền đi có độ trễ, họ mãi đến hai ngày sau vẫn không đợi được báo cáo định kỳ của các trinh sát, mới kinh hãi nhận ra có lẽ đã xảy ra chuyện.

Đợi họ phái người đến Văn Huyện lần nữa, chỉ có thể thấy một Hứa Ngôn giả đang trấn giữ, dường như mọi thứ vẫn bình thường.

Ngoài việc trinh sát của mình biến mất khỏi thế gian, cũng không nhìn ra Văn Huyện rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Còn Hứa Ngôn thì nhân lúc này, chỉ dùng chưa đầy một ngày đã đến được Nhạc Dương.

Lần trước đến Nhạc Dương, là trên đường từ Thượng Hải trở về, ghé qua đây nghỉ một đêm.

Cũng chính đêm đó, đã khiến Hứa Ngôn thắng lớn ở sòng bạc lầu Nhạc Dương, giành được vô số tài sản và vật tư khổng lồ.

Hơn nữa, còn có được sự đi theo của Tiểu A Tiếu.

Lúc đó anh đã biết chuyện này sau này chắc chắn sẽ có chút phiền phức, sớm muộn gì cũng phải giải quyết.

Đến lúc đó, cũng là sau khi anh chiếm được Trường Sa, mới xử lý chuyện mở rộng thế lực.

Không ngờ nhanh như vậy, anh lại quay lại chốn cũ.

Còn phải lùi kế hoạch của mình lại một chút.

Ba người Hứa Ngôn vừa đến Nhạc Dương, đã đi thẳng đến khách sạn lớn nhất địa phương.

Tình cờ, nó nằm ngay đối diện với "Phượng Minh Lâu".

Xe dừng ở cửa khách sạn, cậu bé gác cổng ân cần tiến lên, chuẩn bị giúp Hứa Ngôn khiêng cái hòm khổng lồ xuống.

Lại bị người đàn ông trung niên mặt mày u ám kia ngăn lại.

"Trương Cường, Lưu Thất, các ngươi phải trông chừng đồ của ta cho kỹ." "Đừng để mấy con mèo con chó nào cũng tùy tiện đụng vào, đụng hỏng, làm mất, tính cho ai?" Thương nhân do Hứa Ngôn giả trang, lớn tiếng mắng mỏ hai thủ hạ giả làm vệ sĩ.

Cậu bé gác cổng bị dọa đến mức liên tục xin lỗi.

Nào dám tỏ ra bất mãn với việc Hứa Ngôn chỉ gà mắng chó.

Hai người Lý Song và Thẩm Đạt, mặt mày cau có trừng mắt nhìn cậu bé gác cổng, Lý Song thậm chí còn ra tay, đẩy cậu bé ngã một cái.

Sự náo loạn ở cửa không chỉ kinh động đến quản lý khách sạn.

Mà còn kinh động đến mấy cô gái phong trần đang đón khách ở

cửa Phượng Minh Lâu đối diện.

Họ ôm tâm lý xem náo nhiệt, nhón chân ngó đầu nhìn sang bên này.

Một cô gái có lông mày lá liễu, trông rất ra dáng thiếu nữ Giang Nam, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Cô ta thấp giọng nói với người bạn bên cạnh: "Mị Nhi, em ở đây trông chừng, xem tên thương nhân đó vào khách sạn rồi có rời đi không, còn cả người bên cạnh hắn nữa, đều phải theo dõi sát sao!" "Chị đi tìm đại tỷ đầu, e rằng sắp có chuyện rồi!" Cô ta nói xong, vội vã rời đi.

Một cô gái khác nói chuyện liền lộ ra lúm đồng tiền nông, nghe xong những lời này, sắc mặt cũng đại biến.

Nhìn chằm chằm sang đối diện không chớp mắt, ngay cả khách hàng cũng không buồn chào hỏi.

Chương 220

Còn cô gái thứ ba mặc một chiếc sườn xám màu xanh lục hồ, rất không hiểu hành động kỳ lạ của hai người.

Nghi hoặc hỏi: "Mị Nhi, sao vậy?

Em và Thanh Diên rốt cuộc đã thấy gì mà như gặp ma vậy, sắc mặt khó coi thế?" Cô gái có lúm đồng tiền ngay cả quay đầu trả lời cũng không buồn.

Nhìn thẳng sang đối diện, mặt mang vẻ lo lắng nói: "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, cẩn thận rước họa vào thân." Còn ở bên kia, cô gái tên Thanh Diên, đi một mạch qua các sảnh, ngay cả chị em chào hỏi cũng không buồn đáp lại.

Đi thẳng đến khuê phòng của Tiểu A Tiếu trên tầng bốn.

Cả tầng bốn, trừ một căn phòng, gần như tất cả các phòng đều đóng chặt cửa.

Căn phòng duy nhất cửa hé mở, chính là khuê phòng của Tiểu A Tiếu.

Từ xa, đã có một mùi hương lúc nồng lúc nhạt, khiến người ta không thể cưỡng lại được bay tới.

Dường như có thể quyến rũ hồn phách người ta, đến khuê phòng không xa để khám phá.

Thanh Diên đi đến cửa, còn chưa giơ tay gõ cửa, giọng nói của Tiểu A Tiếu đã từ bên trong truyền ra.

"Thanh Diên, hôm nay sao em đi đứng hấp tấp vậy, có chuyện gì xảy ra sao?" Giọng nói của cô ta có sự thanh lệ uyển chuyển của khói mưa Giang Nam, lại mang theo sự du dương của tiếng đàn trầm thấp

dưới ánh trăng.

Dù Thanh Diên ngày nào cũng nghe, vẫn không khỏi nghe mà lòng rung động.

Sau một lúc thất thần, Thanh Diên nghe thấy một tiếng chuông trong trẻo, mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cô ta nén lại sự kinh ngạc trong lòng, vừa mở miệng, mới phát hiện giọng nói của mình không chỉ khàn đặc, mà còn không ngừng run rẩy.

"Đại… đại tỷ đầu, thứ đó, thứ đó lại xuất hiện rồi!" "Cái gì xuất hiện?" Trong phòng vang lên một tiếng động.

Tiểu A Tiếu mặc một chiếc sườn xám màu đỏ hồng thêu hoa văn vàng, dáng người uyển chuyển đi ra.

Cô ta nhìn thấy sự kinh hoàng trên mặt Thanh Diên, sững sờ một lúc, rồi vẻ mặt cũng dần trở nên nghiêm túc.

"Em vào đây nói chuyện." Cô ta gọi Thanh Diên vào phòng, rồi tiện tay đóng chặt cửa lại.

"Nói đi, sao vậy." "Đại tỷ, thứ đó, không phải chị đã giao cho… giao cho chủ nhân rồi sao?

Nhưng em vừa rồi, lại phát hiện ra dấu hiệu đó!" Thanh Diên đến lúc này, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

Trên trán cô ta rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, rõ ràng là bị dọa sợ.

"Em chắc chắn chứ?" Tiểu A Tiếu rất rõ, Thanh Diên theo cô ta cũng đã bảy, tám năm, sóng gió gì mà chưa từng thấy.

Có thể dọa cô ta đến mức bây giờ vẫn còn có chút mất hồn, chỉ có một thứ.

Nhưng đó đã là chuyện của mấy năm trước, hơn nữa thứ đó đã bị

cô ta giao nộp, không rõ tung tích.

Chẳng lẽ, thứ đó không phải là duy nhất?

“Đại tỷ em dám dùng đầu mình ra đảm bảo, tuyệt đối không nhìn nhầm!” “Trên cái hòm mà người đó mang theo, có hình bóng của cái cây rất rõ ràng, vừa nhìn là biết do thứ gì đó trong hòm thấm ra, tuyệt đối không sai!” Thanh Diên quả quyết nói.

Tiểu A Tiếu nhìn bộ dạng của cô ta, liền biết cô ta nói không sai.

Liền bảo Thanh Diên kể lại toàn bộ câu chuyện một lần nữa.

“Ba người đó, đang ở khách sạn Phong Dương?” Tiểu A Tiếu ánh mắt lóe lên, không biết đang nghĩ gì.

“Đại tỷ, chị nói xem, chúng ta có nên đi thử dò xét một chút không?

Em thấy, đối phương cũng chỉ có ba người thôi.” Thanh Diên đề nghị, lập tức bị Tiểu A Tiếu bác bỏ.

“Không được, chủ của Phong Dương là đối thủ của chúng ta.

Bên này hơi có động tĩnh, bên kia sẽ cảnh giác ngay, nói không chừng còn rước vào phiền phức không cần thiết.” “Vậy… chuyện này có cần báo cáo với chủ nhân không?” Thanh Diên nói, trong mắt sự sợ hãi càng sâu.

Rõ ràng vị chủ nhân đó đối với cô ta là một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

“Chuyện chưa xác định, tạm thời đừng kinh động chủ nhân.

Chuyện này quan trọng, cứ xem xét tình hình trước đã.” Tiểu A Tiếu nói xong, không nhịn được thở dài.

Cô ta nhìn ra ngoài cửa sổ, từ cửa sổ hé mở, có thể nhìn thấy tòa nhà khách sạn Phong Dương đối diện.

“Nhạc Dương, xem ra sắp có giông bão rồi.” Lúc này, trong phòng khách sang trọng của Phong Dương.

Hứa Ngôn ngồi bên bàn, cẩn thận xem bản đồ phòng thành Nhạc Dương.

“Ngôn gia, Phượng Minh Lâu bên kia có động tĩnh rồi.” Lý Song đi tới báo cáo: “Một cô nương đón khách tên là Thanh Diên, sau khi nhìn thấy cái hòm của chúng ta, liền như mất hồn đi báo tin cho đại tỷ đầu của họ.” “Xem ra, bồn cảnh cây thần thanh đồng, ảnh hưởng rất sâu đến cô ta, chỉ cần nhìn thấy hoa văn thôi mà đã như chim sợ cành cong rồi.” Hứa Ngôn nghe báo cáo, lông mày lại càng nhíu chặt hơn.

Phản ứng này của Phượng Minh Lâu, ngược lại chứng minh rằng bồn cảnh cây thần thanh đồng có tác dụng đặc biệt nào đó, mới khiến họ kiêng dè đến vậy, có phản ứng lớn như vậy.

“Tiểu A Tiếu nhận được tin, chắc chắn sẽ đến thử dò xét.

Nhưng, Phong Dương Lâu và Phượng Minh Lâu là đối thủ không đội trời chung, e rằng cô ta cũng có chút kiêng dè.” Hứa Ngôn tự lẩm bẩm, rồi cười nói: “Lý Song, tối nay, để tôi xem thử người tình của cậu thế nào nhé?” Biểu cảm nghiêm túc ban đầu của Lý Song, dường như có chút rạn nứt.

Gương mặt đen sạm thoáng ửng hồng, ngay cả ánh mắt cũng có chút lảng tránh.

Thẩm Đạt tò mò liếc nhìn mấy lần, một bộ dạng muốn hỏi lại không dám hỏi.

Hứa Ngôn nhìn chằm chằm anh ta một lúc.

Sao lại hoàn toàn khác với bổ đầu Thẩm Đạt trong ấn tượng của anh vậy.

Nhưng ý nghĩ này của anh cũng chỉ thoáng qua, không nghĩ sâu

hơn.

Mấy thế giới tiểu thuyết chồng chéo lên nhau, Tiểu A Tiếu có thể từ Thượng Hải đến Nhạc Dương lập nghiệp, vậy tính cách của Thẩm Đạt thay đổi, cũng không có gì lạ.

Chỉ là, Thẩm Đạt như vậy, còn có thể thu hút sự chú ý của Tiểu A Tiếu không?

Hứa Ngôn đương nhiên không muốn đẩy Tiểu A Tiếu cho Thẩm Đạt nữa.

Vật phẩm như vậy đã được tặng cho mình làm phần thưởng, đương nhiên là người phụ nữ của mình, làm sao có thể để người đàn ông khác chạm vào.

Anh mang Thẩm Đạt đến đây, chỉ là muốn mượn anh ta để dò la một số thông tin ở Phượng Minh Lâu.

Tiện thể xem, Tiểu A Tiếu có còn đi theo cốt truyện gốc hay không.

Nhất kiến chung tình với Thẩm Đạt, sau đó chủ động tấn công theo đuổi.

Nếu là như vậy… Hứa Ngôn cụp mắt xuống, cầm tách trà trên bàn lên uống một ngụm.

Thẩm Đạt không hiểu sao cảm thấy lạnh sống lưng, ngay cả lông tơ trên cổ cũng dựng đứng lên.

Anh ta nghi hoặc nhìn xung quanh.

Nhiệt độ hiện tại không thấp, cũng không có gió lùa.

Anh ta không lẽ bị cảm lạnh rồi chứ?

Lúc này, Hứa Ngôn lại chuyển chủ đề sang Lý Song.

“Tối nay chúng ta đến Phượng Minh Lâu, cậu sẽ không bị cô ta nhìn ra sơ hở gì chứ?” Anh tuyệt đối tự tin vào thuật dịch dung của mình.

Nhưng lại không tự tin vào giác quan thứ sáu của phụ nữ.

Đặc biệt là Lý Song đêm đó xuân tiêu một khắc, chọn lại là mẫu người mà anh ta thích.

Lúc đó hai người gặp nhau, hiệu ứng hóa học tia lửa điện trong mắt nhau, Hứa Ngôn không hề bỏ sót chút nào.

Vì vậy Hứa Ngôn có chút lo lắng, cô gái kia sẽ nhận ra Lý Song sau khi dịch dung.

Vậy có nghĩa là Tiểu A Tiếu cũng sẽ biết thân phận của họ, cái gọi là dò xét trong bóng tối, sẽ trở thành một trò cười.

“Ngôn gia, tôi… không dám chắc.” Lý Song cũng rõ ràng do dự.

Vạn nhất vì anh ta mà làm hỏng chuyện của Hứa Ngôn, vậy thì anh ta có chết để tạ tội cũng không bù đắp được.

“Vậy tối nay tôi chỉ mang theo Thẩm Đạt đi, cậu ở trong tối yểm trợ.” Hứa Ngôn trầm ngâm một lúc, cuối cùng đưa ra quyết định.

Dù sao có tình huống gì, anh có thể thông qua hệ thống ra lệnh cho Lý Song, cũng không ảnh hưởng gì.

Chương 221

Lý Song và Thẩm Đạt rời đi, chuẩn bị quay về phòng của mình.

Từ giờ đến tối đến Phượng Minh Lâu, trong khoảng thời gian này họ đều phải đóng vai vệ sĩ tận tụy, không rời Hứa Ngôn nửa bước.

Bây giờ bên ngoài, có không chỉ một đôi mắt đang theo dõi bên này.

Thẩm Đạt nhìn Lý Song đi phía trước, bước nhanh đuổi theo, vỗ vào vai anh ta một cái.

"Huynh đệ, người tình của cậu, ở Phượng Minh Lâu à?" Lý Song liếc anh ta một cái, không trả lời.

"Ai, có gì đâu, dù có lưu lạc phong trần, cũng có những nữ tử không thua kém bậc nam nhi." "Mọi người đều là huynh đệ, tin rằng mắt nhìn của cậu chắc chắn không sai." Thẩm Đạt mới nói được hai câu, Lý Song đã vào phòng của mình, trực tiếp đóng cửa lại, chặn anh ta ở ngoài.

Cuộc đối thoại này không sót một chữ lọt vào tai Hứa Ngôn, không khỏi lại lắc đầu.

Thẩm Đạt này, không phải là một tên tấu hài ngầm chứ?

Hoặc là, đây căn bản không phải là Thẩm Đạt được mệnh danh là người đứng đầu Thập Tam Thái Bảo.

Nếu là tên này, thì căn bản không lọt vào mắt Tiểu A Tiếu được.

Hứa Ngôn ôm trán, cũng không nói nên lời với suy nghĩ vừa nảy ra của mình.

"Thôi vậy, lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì, đến Phượng Minh Lâu sẽ

rõ.” Hứa Ngôn không nghĩ nhiều nữa, cúi đầu, lại tiếp tục nghiên cứu bản đồ bố phòng Nhạc Dương.

Đêm xuống, đèn hoa mới lên.

Hứa Ngôn dẫn theo Thẩm Đạt, rời khỏi khách sạn Phong Dương, thong thả đi về phía Phượng Minh Lâu.

Người đứng ở cửa đón khách, đã không còn là ba người ban ngày.

Nhưng rất nhanh, Thanh Diên nhận được tin, liền lập tức chạy đến, thay thế một vị trí trong số đó.

“Vị gia này trông lạ quá, không phải người địa phương phải không?

Mau vào lầu chúng tôi ngồi đi!” Cô ta nhanh tay nhanh mắt ôm lấy cánh tay Hứa Ngôn, không đợi anh đồng ý, đã gọi vào bên trong.

“Các chị em, mau ra đón khách quý!” Bên trong vang lên tiếng đáp lại, hơn chục cô gái túa ra.

Mỗi người một vẻ, oanh oanh yến yến, mỗi người đều có phong thái khác nhau.

Vây quanh Hứa Ngôn và Thẩm Đạt, vây lấy đi vào trong lầu.

Thế trận này cũng khiến mấy khách quen bên cạnh ngây người.

“Không phải chứ, Phượng Minh Lâu từ khi nào bắt đầu giành khách kiểu này?

Đây cũng không phải phong cách của Tiểu A Tiếu!” “Mẹ nó, tên đó rốt cuộc có lai lịch gì?

Cũng không ăn mặc sang trọng hơn lão tử, sao lại như hàng hot thế, đắt khách như vậy?” “Tiểu Hương Mai của tôi, sao lại đi với tên khốn đó rồi!” Hứa Ngôn cũng không ngờ, Phượng Minh Lâu lại chơi chiêu này.

Dường như sợ họ chạy mất vậy.

Nhưng anh cũng không phản kháng nhiều, mà nửa đẩy nửa thuận theo đi vào.

Ngược lại Thẩm Đạt trông rất hưởng thụ việc được mỹ nữ vây quanh.

Bộ dạng nghênh ngang, như thể anh ta thật sự đến đây tìm vui, hưởng thụ ôn nhu hương.

Hai người bị các mỹ nữ vây vào Phượng Minh Lâu, vừa vào cửa, đã nghe Thanh Diên vỗ tay nói một câu: "Ây da, vị gia này, hai vị thật may mắn." "Đại tỷ của chúng tôi hiếm khi lộ diện, không phải sao, vừa hay để các vị gặp được." Trong lúc nói chuyện, người phụ nữ yêu kiều dựa vào lan can tầng hai quay mặt lại.

Chính là Tiểu A Tiếu tuyệt sắc khuynh thành.

Cô ta mặc chiếc sườn xám màu đỏ nền đen thêu hoa thược dược, tóc đen búi cao, mây tấn đôi nha.

Mắt đẹp mê ly, môi đỏ như lửa.

Giống như một đóa hoa mạn đà la nở rộ trong đêm.

Hứa Ngôn đã từng chứng kiến sự quyến rũ của cô ta, tâm tính lại vô cùng kiên định, nên không bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc.

Chỉ là để diễn cho giống, cố ý lộ ra ánh mắt kinh diễm.

Ngược lại Thẩm Đạt bên cạnh anh, trong khoảnh khắc nhìn thấy Tiểu A Tiếu, cả người như bị mê hoặc.

Mắt nhìn thẳng, một bộ dạng thất hồn lạc phách.

"Chút tiền đồ này, thấy gái đẹp là đi không nổi, Tiểu A Tiếu có thể để mắt đến hắn sao?" "Thế thì tôi chặt đầu xuống cho!" Hứa Ngôn thầm than trong lòng.

Quả nhiên, ánh mắt Tiểu A Tiếu lướt qua người Thẩm Đạt.

Tuy trên mặt vẫn mang nụ cười nhạt, nhưng không giấu được tia khinh bỉ thoáng qua trong đáy mắt.

Cô ta đã sớm lưu lạc phong trần, ánh mắt như của Thẩm Đạt, không biết đã thấy qua bao nhiêu lần.

Sự chán ghét đó xuất phát từ bản năng, không thể giả vờ được.

Hứa Ngôn biết, cốt truyện ban đầu không thể tái hiện.

Không biết vì sao, trong lòng anh lại dâng lên một nỗi tiếc nuối nhàn nhạt.

Đôi uyên ương thần tiên hạnh phúc nhưng ngắn ngủi đó, sẽ không xuất hiện nữa.

"Đại tỷ, hai vị này là khách từ nơi khác đến, chị xem có trùng hợp không, lại vừa hay gặp được chị đích thân tuần tra." Thanh Diên cười nói mào đầu.

"Thật là trùng hợp, vậy xin mời hai vị khách quý lên phòng riêng trên lầu, do tôi đích thân chiêu đãi." Tiểu A Tiếu vừa mở miệng, đã gây ra một tràng tiếng kinh hô ghen tị.

"Đại tỷ đầu, chúng tôi cũng là khách từ nơi khác đến, sao lại không có đãi ngộ này?" "Đại tỷ đầu, chúng tôi đều là khách quen của Phượng Minh Lâu, khi nào chị cũng chiếu cố một chút, cho một cơ hội đi?" "Hai tên tiểu tử đó rốt cuộc là ai, đúng là gặp may, mẹ nó, sao người may mắn không phải là lão tử!" Trong tiếng bàn tán xôn xao, Hứa Ngôn lại mở miệng, từ chối "ý tốt" của Tiểu A Tiếu.

"Thôi vậy, đa tạ ý tốt của cô." "Tôi cũng chỉ nghe danh Phượng Minh Lâu, đến xem thử, lát nữa còn phải về." Hứa Ngôn không có đãi ngộ của mỹ nữ.

Lời của anh lập tức chiêu mời một tràng tiếng chửi.

Nếu không phải Thẩm Đạt trợn mắt, vẻ mặt có chút hung hãn.

E rằng đã có người ngầm ra tay, cho anh mấy cú đấm đá nếm thử.

Tiểu A Tiếu cũng không ngờ, Hứa Ngôn sẽ từ chối thẳng thừng.

Cô ta lập tức liên tưởng đến, anh ta có thể đang vội về giữ cái hòm kia.

Mắt đẹp khẽ lóe lên, Tiểu A Tiếu cười dùng quạt che môi đỏ.

"Vị gia này, là sợ các cô nương của tôi, ăn sạch hai vị, không ra khỏi được Phượng Minh Lâu của chúng tôi sao?" Những lời huýt sáo chê bai Hứa Ngôn, lại biến thành một tràng tiếng than thở ghen tị.

Cũng khéo léo đặt Hứa Ngôn lên giàn lửa.

Nếu anh từ chối nữa, không chỉ chứng tỏ anh nhát gan và yếu kém.

Càng chuốc thêm sự ghen ghét của nhiều người, nói không chừng sẽ kết thù oán vô cớ với ai đó có mặt ở đây.

Sự từ chối ban đầu của Hứa Ngôn, chỉ là dục cầm cố túng mà thôi.

Tiểu A Tiếu đã đưa bậc thang đến, anh tự nhiên thuận nước đẩy thuyền.

"Chuyện này… tôi không có ý đó…" Anh chưa nói hết, nhưng trong lời nói đã có ý lung lay.

Thanh Diên nghe hiểu ý, lập tức khoác chặt tay Hứa Ngôn, đi lên lầu.

"Vị gia này, ngài đừng khách sáo nữa, đại tỷ của chúng tôi hiếm khi lộ diện trong lầu." "Ngài xem ánh mắt ghen tị của người khác kìa, là biết cơ hội này khó có được thế nào rồi." "Chúng ta đừng bỏ lỡ cơ

hội này, lần sau không biết có còn cơ hội không nữa.” Một hồi vừa dụ vừa khuyên, đã đưa Hứa Ngôn và Thẩm Đạt lên lầu.

Cũng thật trùng hợp, chính là phòng riêng mà Hứa Ngôn lần trước đã ở.

Trên bàn nhanh chóng bày đầy những món ăn thịnh soạn, rượu ngon.

Thậm chí còn có hai cô gái che mặt bằng voan mỏng, một người ôm đàn tỳ bà, một người ôm cổ cầm.

Ngồi ở phòng nhỏ bên cạnh, đầu ngón tay khẽ gảy, tấu lên một khúc nhạc uyển chuyển triền miên.

Không khí được tạo dựng rất tốt, chỉ là Tiểu A Tiếu mãi không xuất hiện.

Cô ta vốn ở tầng hai, đi qua đây chỉ vài bước chân.

Chương 222

Nhưng chỉ vài bước chân đó, lại khiến Hứa Ngôn đợi cả một nén hương.

Thanh Diên vẫn ngồi trong phòng riêng tiếp khách, không ngừng gắp thức ăn cho Hứa Ngôn, ân cần mời rượu.

Ngay cả bên cạnh Thẩm Đạt, cũng có một nha đầu thanh tú khả ái ngồi cùng.

Chỉ là e ngại khuôn mặt lạnh lùng của anh ta, tay cô bé có chút run.

"Thanh Diên cô nương, vừa rồi đại tỷ của các cô không phải nói sẽ đích thân đến chiêu đãi tôi sao?" "Nửa ngày rồi không thấy bóng dáng, chẳng lẽ muốn trêu đùa tôi?" Hứa Ngôn sa sầm mặt, đẩy ly rượu Thanh Diên đưa tới.

"Dù Phượng Minh Lâu của cô ta có danh tiếng lẫy lừng, cũng không thể đùa giỡn người khác như vậy." "Sao có thể, Lâm tiên sinh ngài đa tâm rồi." Thanh Diên vội vàng cười gượng khuyên nhủ.

Cô ta chính là đang cố gắng kéo dài thời gian, chỉ không ngờ người này nói không hợp, lại chuẩn bị đứng dậy bỏ đi.

"Đa tâm?" Hứa Ngôn cười lạnh một tiếng.

Anh tỏ ra lười nói nhiều, đứng dậy đi ra ngoài.

Thanh Diên còn muốn ngăn lại, lại bị Thẩm Đạt bước ngang một bước chặn lại, một đầu đâm vào ngực anh ta.

Hứa Ngôn vừa đi đến cửa, cánh cửa đó đã bị người đẩy ra.

Tiểu A Tiếu xinh xắn đứng ở cửa, nụ cười như hoa.

"Vị gia này, sao lại vội đi vậy?" "Đại tỷ đầu của Phượng Minh

Lâu các cô làm giá quá, tôi không đợi nổi.” Hứa Ngôn cố ý tỏ ra khó chịu, vội vàng muốn thoát thân.

“Vị gia, lời này của ngài tôi không dám nhận đâu.” Tiểu A Tiếu cười duyên đi tới, một bàn tay mềm mại khẽ phẩy lên cánh tay Hứa Ngôn.

Cũng không biết là chạm phải huyệt tê, hay là chỗ nào, đột nhiên dâng lên một luồng điện.

Tê rần.

Nếu không phải định lực của Hứa Ngôn cực mạnh, lần này xương cốt đã mềm nhũn ra rồi.

“Tiểu A Tiếu có thể lên được vị trí đại tỷ đầu, quả thực là được trời ban cho tài năng, có vốn liếng này.” Hứa Ngôn thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng trên mặt anh không hề biểu lộ, ngược lại nghiêng người né đi, vẻ mặt càng thêm vài phần không kiên nhẫn.

“Nói chuyện thì nói chuyện, đừng động tay động chân.” Tiểu A Tiếu nụ cười không đổi, nhưng lại thu tay về, lùi lại một bước.

“Vẫn chưa biết vị gia này xưng hô thế nào nhỉ?” “Không cần xưng hô, tôi đi đây, không cần tiễn.” Hứa Ngôn kiên quyết muốn đi.

Thanh Diên đột nhiên từ ngoài đi vào, tay cầm một chậu cây cảnh nói với Tiểu A Tiếu: “Đại tỷ, chậu cây cảnh này tôi để vào phòng chị nhé.” Tiểu A Tiếu ra vẻ không để ý gật đầu: “Được, để qua đó đi.” Đồng tử Hứa Ngôn co lại, bước chân cũng dần dừng lại.

Cảnh này lọt vào mắt Tiểu A Tiếu, nhanh chóng lóe lên một tia ưu tư.

Trên mặt vẫn treo nụ cười, ân cần khuyên nhủ.

“Vị gia, lúc trước là tôi đãi mạn ngài rồi, cho Tiểu A Tiếu tôi một cơ hội, bù đắp thật tốt được không?” Hứa Ngôn thuận theo bậc thang này, nửa đẩy nửa thuận nói: “Nếu đại tỷ đầu đã thành tâm như vậy, tôi cũng không tiện từ chối nữa.” “Nhưng, tôi có một yêu cầu quá đáng, không biết đại tỷ đầu có thể đáp ứng không?” Tiểu A Tiếu gật đầu: “Gia ngài chỉ cần cho tôi cơ hội này, bất cứ điều gì Tiểu A Tiếu tôi có thể làm được, tự nhiên sẽ không từ chối.” “Con người tôi, bình sinh không thích thuốc lá, rượu và mỹ nhân, chỉ thích mấy thứ giả sơn kỳ thạch, bồn cảnh điêu khắc gỗ.” “Vừa rồi thấy bồn cảnh trong tay cô nương kia rất kỳ diệu, không biết có thể cho tôi xem kỹ được không?” Hứa Ngôn lập tức đưa ra yêu cầu.

Thậm chí còn vung tay, bảo Thẩm Đạt lấy ra một túi tiền căng phồng.

“Tôi cũng có chút tiền bạc, nếu đại tỷ đầu chịu nhượng lại, tôi cũng nguyện dùng số tiền lớn để mua, mang về từ từ thưởng thức.” “Chuyện này… gia ngài không biết, bồn cảnh này là do một người bạn tốt của tôi tặng.” “Thực sự không thể nhượng lại…” Tiểu A Tiếu nói được nửa chừng, Hứa Ngôn quay người bỏ đi.

“Nếu đã như vậy, cáo từ!” Lần này dù Tiểu A Tiếu có níu kéo thế nào, thậm chí đồng ý yêu cầu trước đó của Hứa Ngôn, chuyển nhượng bồn cảnh điêu khắc cây thanh đồng, cũng không giữ được anh.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn anh dẫn Thẩm Đạt rời khỏi Phượng Minh Lâu, quay về khách sạn Phong Dương đối diện.

Mãi đến khi bóng người đã khuất, sắc mặt Tiểu A Tiếu mới trầm xuống.

“Quả nhiên, là nhắm vào bồn cảnh đó.” “Hơn nữa ta có cảm giác, người này tuyệt đối không đạt được mục đích sẽ không bỏ cuộc.” Lời

của cô ta khiến Thanh Diên có chút lo lắng nói: "Vậy phải làm sao, đại tỷ đầu, chuyện này phải báo cho chủ nhân biết." "Cứ xem hắn tiếp theo còn có hành động gì, rồi tính sau." Tiểu A Tiếu lại không vội đưa ra kết luận.

Cô ta luôn cảm thấy, người này trông rất thần bí.

Bề ngoài tuy là một hình tượng không gần gũi, thậm chí rất u ám và cảnh giác.

Nhưng luôn cho cô ta một cảm giác, đó chỉ là một sự ngụy trang cố ý.

Để thận trọng, cô ta chuẩn bị quan sát thêm.

Hơn nữa, mồi câu đã thả ra rồi, chỉ xem con cá đó có cắn câu không.

Bên kia, Hứa Ngôn vừa vào phòng, cũng sa sầm mặt.

Ngón tay anh khẽ gõ lên mặt bàn, trong đầu lóe lên vô số ý niệm.

Bồn cảnh điêu khắc cây thanh đồng mà Thanh Diên mang ra, quả nhiên giống hệt cây thần thanh đồng trong ấn tượng của anh.

Nhưng thứ này đã dám mang ra trước mặt anh để thử dò xét, vậy chắc chắn là một món hàng nhái.

Điều này cũng cho thấy, hàng thật chắc chắn không nằm trong tay Tiểu A Tiếu.

"Ngôn gia, chúng ta tiếp theo làm gì?

Có cần thuộc hạ qua đó, trộm thứ đó về không?" Thẩm Đạt thấy Hứa Ngôn im lặng không nói, tưởng anh đang đau đầu vì làm sao để lấy được thứ đó, liền tự đề cử mình ra tay giải quyết.

"Không cần, một món hàng nhái và mồi câu, không đáng để chúng ta bước vào." Hứa Ngôn biết đối phương đã sớm nhắm vào mình,

cũng là vì hoa văn cây thần thanh đồng mà anh để lộ ra.

Bây giờ xem ra, quyết định đến đây của anh là đúng.

Tiểu A Tiếu không có độ trung thành với anh, không chỉ vì hiện tại chỉ là trên danh nghĩa thuộc về anh.

Mà còn vì có một thế lực khác, đang ngầm thao túng cô ta.

Không có gì bất ngờ, đó chính là người đã thiết lập canh bạc đó.

"Hắn" có khả năng đưa Tiểu A Tiếu ra làm phần thưởng lớn nhất, thì cũng có đủ tự tin để tiếp tục khống chế cô ta trong tay.

Hứa Ngôn nghĩ đến đây, đột nhiên cười lạnh một tiếng.

"Thẩm Đạt, Lý Song, sáng mai, chúng ta quay về Văn Huyện." Lý Song chưa bao giờ nghi ngờ lời của Hứa Ngôn.

Nhưng Thẩm Đạt, cũng là phần thưởng từ hệ thống, lại hoàn toàn khác.

Anh ta nghi hoặc nhìn Hứa Ngôn: "Ngôn gia, chúng ta đến đây còn chưa làm gì, cứ thế về sao?" Hứa Ngôn không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ nhìn anh ta từ đầu đến chân, lại cẩn thận đánh giá một lượt.

Không đúng, Thẩm Đạt này rất không ổn.

Chẳng lẽ nói, anh ta vì được chuyển hóa từ nhân vật trong cốt truyện, nên vẫn giữ lại một phần ý thức tự ngã.

Và vì vậy mà khác biệt với những nhân vật khác được hệ thống thưởng sao?

Thẩm Đạt dường như nhận ra mình đã lỡ lời, vội vàng giải thích: "Ngôn gia, tôi không phải nghi ngờ quyết định của ngài, tôi là…" Hứa Ngôn phất tay: "Đi chuẩn bị đi." Hai người bị "đuổi" ra khỏi phòng, trên hành lang vẫn còn nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Thẩm Đạt.

Không ngoài việc quấn lấy Lý Song hỏi mấy câu, đương nhiên không nhận được câu trả lời nào, lại lẩm bẩm quay về phòng.

"Hệ thống, Thẩm Đạt đó rốt cuộc là sao?" Hứa Ngôn đã rất lâu không hỏi hệ thống.

Trước đây đều là tra cứu nhiệm vụ và vật phẩm trong cửa hàng, lần này liên quan đến nhân vật được thưởng, vẫn là lần đầu. 【Tích, không thể xác định vấn đề của túc chủ, hệ thống này không thể đưa ra câu trả lời.】 Câu trả lời của hệ thống khiến Hứa Ngôn không nói nên lời.

Anh suy nghĩ lại cách dùng từ, rồi hỏi: "Thẩm Đạt khác với các nhân vật được thưởng khác, có một phần ý thức tự ngã, sẽ nghi ngờ mệnh lệnh của tôi." "Nguyên nhân nào gây ra tình huống này?" Lần này, anh kiên nhẫn đợi gần một phút, đổi lại là một phút im lặng.

"Này, tôi nói này, trả lời đi!" Hứa Ngôn thúc giục. 【Tích, hệ thống này đang tìm kiếm nguyên nhân, xin túc chủ kiên nhẫn chờ đợi.】 Hệ thống cuối cùng cũng có phản hồi, nhưng nói cũng như không.

Hứa Ngôn thúc giục nữa, thì thấy một vòng tròn không ngừng quay.

Hệ thống bắt đầu công khai ăn vạ.

Không nhận được câu trả lời mong muốn, Hứa Ngôn cũng chỉ có thể tạm thời gác lại nghi vấn này.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, ba người đã đi thẳng ra bến tàu, lên thuyền hàng quay về Văn Huyện.

"Cái gì?

Người đi rồi sao?" Tiểu A Tiếu nhận được tin này, kinh ngạc đến mức không kiểm soát được biểu cảm trên mặt, đột ngột đứng dậy,

suýt chút nữa làm đổ cả tách trà trên bàn.

“Vâng, người của chúng ta đã thấy rất rõ.

Chương 223

Họ trả phòng rời đi từ lúc trời chưa sáng, bây giờ thuyền đã chạy rồi.” Thanh Diên nói với vẻ mặt kỳ quái.

Bây giờ cô cũng không hiểu nổi trong hồ lô của người kia rốt cuộc đang bán thuốc gì.

Tiểu A Tiếu đi đến bên cửa sổ, nhìn về phía bến tàu.

Dường như muốn nhìn thấy con tàu hàng đang đi xa dần, cùng với ba người trên đó.

“Người này, lẽ nào là do ai phái tới để dò xét?

Hay là, lời nói nào đó của mình hôm qua đã đả thảo kinh xà?” Tiểu A Tiếu chìm sâu vào suy tư.

Nhưng dù cô có nghĩ nhiều thế nào cũng không thể cản được bước chân trở về của Hứa Ngôn.

Để đề phòng có người lần theo dấu vết từ Nhạc Dương truy đuổi, ba người họ đã xuống thuyền giữa đường rồi thuê xe.

Nhanh chóng thay đổi trang phục, lúc quay về Văn Huyện, họ đã trở lại dáng vẻ ban đầu.

“Ngôn gia, ngài về rồi sao?” Triệu Quốc Trung ngẩn người khi thấy Hứa Ngôn.

Người mới đi có hai ngày đã quay về.

“Công việc xong rồi ạ?” “Ừm, chuyện bên Nhạc Dương không phải một hai ngày là giải quyết được.” Hứa Ngôn lắc đầu.

Hiện tại anh thật sự không thể dễ dàng giải quyết chuyện bên Nhạc Dương trước.

Rút dây động rừng, lỡ như gây ra sự cảnh giác của bên Trường Sa thì phiền phức.

"Vâng, vậy về cũng tốt, đợi sau khi Ngôn gia thành công ở đây rồi quay lại giải quyết chuyện Nhạc Dương cũng chưa muộn." Triệu Quốc Trung không hỏi thêm nữa.

Ngược lại, Hứa Ngôn quay sang hỏi anh ta: "Những thứ cần mua đã mua xong cả chưa?

Anh về lúc nào vậy?" "Tôi cũng vừa vào thành, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi." Vừa nhắc đến chuyện này, mắt Triệu Quốc Trung lại sáng lên.

"Ngôn gia, ngài đã thuyết phục Giải Cửu gia thế nào vậy?

Ngay cả lệnh bài gia chủ cũng lấy ra được." "Có sự giúp đỡ của Giải gia, bất kể là mua sắm hay vận chuyển hàng hóa, đều đơn giản hơn không biết bao nhiêu lần." Hứa Ngôn cười nói: "Giải Cửu là người thông minh, tin tức lại vô cùng nhạy bén, lại tận mắt thấy tình hình bên chúng ta, tự nhiên sẽ có phán đoán của riêng mình." Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến cổng Đại soái phủ.

Triệu Quốc Trung mong đợi nhìn Hứa Ngôn.

"Ngôn gia, đồ của chúng ta đã đủ cả rồi, ngài xem, còn thiếu gì không?" Nụ cười trên mặt Hứa Ngôn dần tắt: "Vạn sự đã sẵn, chỉ chờ gió đông." Tối hôm đó, Hứa Ngôn lại triệu tập các chủ quản các bộ, mở một cuộc họp kéo dài gần như cả đêm.

Khi trời tờ mờ sáng, mọi người mới giải tán về nghỉ ngơi.

Mà Hứa Ngôn còn chưa về đến phòng ngủ đã bị Nhạc Khỉ La chặn lại.

"Anh Ngôn, lần này anh đi Trường Sa có dẫn em theo không?" Hứa Ngôn bị hỏi đến ngẩn người.

“Đương nhiên là có dẫn em theo, sao vậy, tại sao lại hỏi thế?” “Em biết lần này anh không phải đi chơi, là đi làm việc chính, nên em tưởng...” Gương mặt nhỏ nhắn đang căng thẳng của Nhạc Khỉ La dần thả lỏng, cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười.

“Lần trước anh đi Trường Sa cũng là làm việc chính, cũng đâu có cản trở việc anh dẫn em theo.” Hứa Ngôn kiên nhẫn giải thích.

Anh biết chắc chắn Nhạc Khỉ La đã gặp phải chuyện gì đó nên mới có nghi vấn như vậy.

Chỉ là cô không nói, anh cũng không hỏi.

“Vâng, anh Ngôn.

Bất kể khi nào anh cần em, em đều sẽ cố hết sức mình, giúp anh đạt được bất kỳ nguyện vọng nào!” Nhạc Khỉ La gật đầu mạnh, như đang thề với anh.

Hứa Ngôn cười xoa đầu cô, lại dịu dàng dỗ dành vài câu rồi mới về nghỉ.

Hai ngày sau, trên bàn làm việc của Trần ti lệnh ở Trường Sa xuất hiện một bức điện báo khẩn.

Ông ta vuốt cằm, nói với Trương Khải Sơn đang đứng trước bàn: “Khải Sơn à, chuyện này, cậu thấy thế nào?” Nội dung bức điện báo chính là Hứa Ngôn được thăng chức Tư lệnh Dân đoàn Hồ Quảng, và sẽ dùng thân phận này để đến bái kiến Trần ti lệnh.

Thân phận hiện tại của Trương Khải Sơn là phó quan mới được Trần ti lệnh đề bạt.

Thay thế cho tên phó quan cũ chỉ biết ăn hối lộ, vòi vĩnh đủ thứ lợi lộc.

Người có mắt đều biết, đây là Trần ti lệnh chuẩn bị trọng dụng

Trương Khải Sơn, tương lai của hắn ta là không thể lường trước được.

Bức điện báo này chính là do Trương Khải Sơn mang tới.

Nội dung bên trên, hắn cũng đã xem qua vô số lần.

Bây giờ bị Trần ti lệnh hỏi, lại do dự một lúc không mở miệng.

"Sao thế, biến thành đồ mít đặc rồi à?" "Có gì thì nói, đừng ấp a ấp úng." Trần ti lệnh thúc giục, giọng điệu đã có chút mất kiên nhẫn.

"Trần ti lệnh, tôi cho rằng Hứa Ngôn người này, không thể không đề phòng." Trương Khải Sơn cẩn thận nói.

"Lần trước hắn đến Trường Sa, là muốn xin cho mình một biên chế chính thức." "Lúc đó ngài chỉ cho hắn một thân phận đoàn trưởng dân đoàn, vậy mà mới chớp mắt, hắn đã là Tư lệnh Dân đoàn Hồ Quảng, thân phận đã ngang hàng với ngài, thậm chí còn trên ngài một bậc." "Chuyện này mới chỉ qua hai tháng thôi, Trần ti lệnh, ngài không cảm thấy thủ đoạn của hắn quá nhiều, thăng tiến cũng quá nhanh sao?" Những điều này, chính Trần ti lệnh cũng thấy rõ.

Cho nên Trương Khải Sơn mới nói thẳng.

Hắn còn chưa nói rằng Hứa Ngôn đang ngấm ngầm liên lạc với người trong Cửu Môn, muốn hình thành một thế lực khác thuộc về mình.

Chỉ là lời này, Trương Khải Sơn lại không tiện nói với Trần ti lệnh.

Bây giờ bên ngoài đang đồn rằng, hắn, Trương Khải Sơn, chính là một môn trong Cửu Môn, cũng có ít nhiều quan hệ với Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy.

Một khi Trần ti lệnh không cảnh giác Hứa Ngôn đang ở xa tít Văn

Huyện, mà lại chuyển ánh mắt nghi ngờ sang hắn...

Hắn cụp mắt xuống, che đi mọi suy tư lóe lên trong đáy mắt.

Ánh mắt dò xét của Trần ti lệnh quét tới, dường như muốn nhìn thấu tận tâm can của hắn.

Ngọn lửa này, dù thế nào cũng không thể cháy đến Cửu Môn được.

"Cậu nói không sai, Hứa Ngôn đó đúng là một kẻ có dã tâm, cũng rất có năng lực." Trần ti lệnh trầm ngâm.

"Hắn có thể tung hoành ở Thượng Hải, thậm chí còn lấy được giấy ủy nhiệm do chính hiệu trưởng ký tên, bản ti lệnh ta đây còn chưa có được một tờ nào đâu!" Ông ta đột nhiên đập bàn: "Thằng nhãi này muốn đến trước mặt bản ti lệnh để khoe khoang à?

Đúng là nằm mơ!" Trương Khải Sơn kinh ngạc nhìn Trần ti lệnh, không hiểu sao ông ta lại nghĩ đến chuyện này.

Rõ ràng Hứa Ngôn có mưu đồ khác, đang nhìn Trường Sa như hổ rình mồi, đâu chỉ đơn giản là muốn khoe khoang tốc độ thăng tiến!

"Ti lệnh, thật ra..." Trương Khải Sơn còn muốn nói bóng gió nhắc nhở thêm, nhưng bị Trần ti lệnh giơ tay ngăn lại.

"Thôi, Khải Sơn, những gì cậu muốn nói, bản ti lệnh trong lòng đều biết cả." "Cậu đi thay bản ti lệnh trả lời điện báo cho tên họ Hứa đó, cứ nói, bản ti lệnh hoan nghênh hắn đến Trường Sa làm khách." "Đến lúc đó, bản ti lệnh sẽ đích thân tiếp đãi, nhất định sẽ làm tròn bổn phận chủ nhà." Nói rồi, ông ta liền cầm một văn kiện bên cạnh lên, chăm chú xem.

Trương Khải Sơn hiểu ý của ông ta.

Đây là đang đuổi khách.

Chỉ có thể âm thầm thở dài, cung kính nói: "Vậy tôi đi trả lời điện báo trước, ti lệnh ngài... cứ bận việc đi ạ." Hứa Ngôn nhận được điện báo trả lời của Trần ti lệnh vào ngày hôm sau, là một ngày hoàng đạo tốt lành.

Anh chuẩn bị một món quà ra mắt, chất đầy một chiếc ô tô nhỏ.

Nhạc Khỉ La nhìn cả xe đầy đồ tốt, không nhịn được bĩu môi.

"Anh Ngôn, đối với một kẻ đã định sẵn là bại tướng dưới tay anh, hà tất phải chuẩn bị những thứ này." Hứa Ngôn bật cười, biết là tính hẹp hòi của Nhạc Khỉ La lại tái phát.

Đừng thấy cô được coi là một siêu phú bà giàu nứt đố đổ vách, nhưng việc tặng đồ ra ngoài cứ như cắt thịt của cô vậy.

"Những thứ này chỉ là để làm màu thôi, rồi sẽ lấy lại được, hơn nữa lúc lấy lại còn nhiều hơn." Hứa Ngôn thuận miệng an ủi.

Nhưng lời của anh không những không có tác dụng, ngược lại còn khiến sắc mặt Nhạc Khỉ La càng khó coi hơn.

"Qua tay hắn rồi mới lấy lại, đó là đồ của người chết, xui xẻo biết bao!" Lần này Hứa Ngôn bật cười thành tiếng.

"Tiểu La nhi, vậy em nói xem, những món đồ cổ chúng ta lấy từ trong mộ ra, chẳng lẽ không phải là đồ của người chết sao, sao em không thấy xui xẻo?" Nhạc Khỉ La mấp máy môi, nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra được lời nào hay ho, cuối cùng chỉ có thể bất mãn cúi đầu, sang một bên vò vò chiếc khăn tay nhỏ.

Hứa Ngôn nhìn binh sĩ dưới trướng qua lại, chất những vật tư cần thiết cho đoàn xe lên xe.

Lúc này mới quay người nói với Tôn Ưng, Từ Tử Trình và Lâm Hi: "Chúng ta vào Trường Sa trước, khi nào đắc thủ sẽ bắn pháo hiệu." "Các anh phải ngay lập tức công hạ ba doanh trại bên ngoài

thành Trường Sa, có nắm chắc không?" Ba người đồng thời đứng nghiêm: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Hứa Ngôn hài lòng gật đầu.

Lần này anh đi với danh nghĩa tuần thị, làm khách ở Trường Sa, không thể mang theo quá nhiều người.

Chương 224

Nhưng mang ít người thì lại sợ bị Trần ti lệnh bao vây tiêu diệt.

Vì vậy sau khi suy nghĩ, anh quyết định mang theo Đệ nhất đoàn của Lý Song, để Triệu Quốc Trung tiếp tục mang lệnh bài của Giải gia, phối hợp với Ngô gia, Hắc Bối Lão Lục, Hoắc gia và cả Thủy Hoàng mấy môn.

Tác dụng của họ là để kìm hãm Trương Khải Sơn và những người khác trong Cửu Môn.

Về phần Bán Tiệt Lý, thì phải xem hắn ta là người thức thời hay là kẻ cố chấp.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, mọi người lần lượt lên xe, lên ngựa, chuẩn bị xuất phát.

Nhưng đại bản doanh không thể không có người canh giữ, liền để Hoàng Lang mang theo Hắc Bạch Vô Thường ở lại trấn giữ.

Hứa Ngôn phải đối phó với ba vạn quân của Trần ti lệnh, đồng thời còn phải đề phòng hai huyện Văn Võ bị các quân phiệt nhỏ xung quanh đánh úp.

Để Hoàng Lang lại là để hắn thi triển thuật che mắt.

Để Hắc Bạch Vô Thường lại là để họ thi triển không thành kế.

Cái lợi là, nếu không có tu hành giả có đạo hạnh đến trợ trận thì gần như không thể phá được "trận" do ba người họ bày ra.

Cái hại là, đạo hạnh của Hoàng Lang cũng chỉ hơn trăm năm.

Thủ đoạn của Hắc Bạch Vô Thường lại cần ánh sáng, thời tiết, thậm chí là bầu không khí để hỗ trợ.

Đều không phải là kế lâu dài.

Cho nên Hứa Ngôn càng phải tốc chiến tốc thắng.

Chỉ cần chiếm được Trường Sa làm căn cơ sau này, nguy cơ của hai huyện Văn Võ cũng sẽ được giải quyết.

"Các vị, chúng ta gặp lại ở Trường Sa." Hứa Ngôn chào mọi người theo kiểu nhà binh, rồi quay người lên xe, thẳng hướng Trường Sa mà đi.

Binh lực của một đoàn quân di chuyển, rải trên mảnh đất rộng lớn chẳng gợn lên một gợn sóng.

Nhưng đối với các quân phiệt lớn nhỏ xung quanh Văn Huyện mà nói, lại là một sự đề phòng lo lắng.

Trước khi rời khỏi Văn Huyện, Hứa Ngôn đã cho người thông báo xung quanh, giương cao tấm bài Tư lệnh Dân đoàn Hồ Quảng, tuần thị Hồ Quảng của mình.

Đây là để công bố thân phận của anh, đồng thời cũng là cảnh cáo những quân phiệt đang rục rịch kia.

Đừng có không biết điều mà tự đâm đầu vào họng súng, anh không ngại mượn cờ của Quốc Đảng, thuận tay dọn dẹp luôn cả bọn họ.

Đoàn xe của Hứa Ngôn tiến không nhanh.

Anh bày ra dáng vẻ rất hoành tráng, trên đường đi kẻ trước người sau hộ tống, trông thật sự giống một vị đại quan tuần tra khắp nơi.

Đây cũng là một phần kế hoạch của Hứa Ngôn.

Anh muốn để lại cho Trần ti lệnh một ấn tượng rằng mình là kẻ đắc ý quên hình, tự đại kiêu ngạo, như vậy mới có thể khiến Trần ti lệnh thả lỏng cảnh giác một chút.

"Lý Song, ra lệnh cho bên dưới, gặp kẻ nào không biết điều thì cứ

đánh cho tôi!

Sau đó trói lại thị chúng," Hứa Ngôn trực tiếp trao quyền cho binh lính dưới trướng.

Trên đường hễ gặp phải binh lính du côn, côn đồ địa phương, đều bắt lại đánh cho một trận.

Người dân ngày thường bị chúng ức hiếp không ít, hôm nay coi như tạm thời thu một chút tiền lãi.

Đợi anh thống nhất ổn định căn cơ của mình, sẽ từ từ xử lý chúng sau.

Thế là trên đường đi, Hứa Ngôn ung dung ngồi trên xe lắc lư.

Cùng với tiếng đánh đập và la hét thảm thiết suốt chặng đường, dần dần tiến gần đến thành Trường Sa.

Cách đó khoảng một dặm, Hứa Ngôn dừng lại.

"Bảo mọi người súng không rời tay, nghỉ ngơi tại chỗ." Anh ra lệnh một tiếng, cả đội ngũ liền dừng lại, đóng trại tại chỗ.

"Anh Ngôn, sao không vào thành?" Tiểu Khải Linh ngồi ngay bên cạnh Hứa Ngôn, thấy vậy không nhịn được hỏi.

Cậu bé bây giờ đã nói nhiều hơn trước rất nhiều, cũng sẽ chủ động bày tỏ ý kiến của mình.

"Không vội, chúng ta từ xa đến là khách, Trần ti lệnh kia dù sao cũng phải nhấc cái mông quý giá của ông ta lên, ra đón một chút chứ." Hứa Ngôn vừa nói vậy, Tiểu Khải Linh liền lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

"Anh Ngôn, anh muốn Trần ti lệnh tức giận vì sự kiêu ngạo của anh, trong lúc không hài lòng cũng sẽ không quá cảnh giác với mục đích đến đây của anh sao?" Hứa Ngôn cười gật đầu: "Cũng có một phần nguyên nhân đó." "Tuy nhiên, dù ông ta sẽ thả lỏng một chút

cảnh giác, nhưng tốc độ thăng tiến của anh bây giờ quá nhanh, trong lòng ông ta vẫn còn e dè.

Bây giờ trong tối, chắc chắn cũng đã bố trí sẵn đường lui." "Anh cho ông ta cơ hội, để ông ta chuẩn bị." Anh nói một chuyện liên quan đến sinh tử mà nhẹ nhàng như mây gió.

Đằng sau đó, là sự chống lưng của thực lực và tự tin mạnh mẽ.

Tiểu Khải Linh nhìn Hứa Ngôn, ánh mắt lóe lên.

Trong đầu Hứa Ngôn đột nhiên lại vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống: 【Ting, phát hiện độ trung thành của nhân vật Trương Khởi Linh tăng lên, đạt mức tuyệt đối trung thành.】【Thưởng cho túc chủ ba điểm nâng cấp, điểm may mắn +5】 "Vãi!" Hứa Ngôn không nhịn được buột miệng, quay đầu kinh ngạc nhìn Tiểu Khải Linh.

Anh không ngờ, thằng nhóc này lại bổ sung đầy đủ độ trung thành vào lúc này.

Nhưng anh cũng đâu có nói gì đâu, nếu nói về việc có thể tăng độ trung thành nhất, thì lúc ở trong mộ Tần, hai người cùng đối mặt với Hạn Bạt, khoảnh khắc sinh tử có nhau đó cảm động hơn bây giờ nhiều.

Nhưng độ trung thành của Tiểu Khải Linh lại không tăng chút nào, sao lại...

Tiểu Khải Linh bị ánh mắt của Hứa Ngôn nhìn đến mức trong lòng phát hoảng.

Không nhịn được nhìn lại bản thân từ trên xuống dưới, ngập ngừng hỏi: "Anh Ngôn, em... em nói sai gì sao?" Hứa Ngôn lắc đầu cười: "Không có gì, em đã gọi anh một tiếng anh, cả đời này anh sẽ bảo bọc em." Anh thật sự cảm thấy mình vừa rồi cứ cố chấp vào một nguyên nhân thật nực cười.

Sự trung thành tuyệt đối của Tiểu Khải Linh, và phần thưởng nhận được, mới là thật.

"Còn nữa." Anh đặt tay lên cổ tay Tiểu Khải Linh, cảm nhận mạch đập mạnh mẽ, đầy sức sống.

"Sau khi chuyện này kết thúc, chúng ta sẽ đến Trương gia cổ lâu một chuyến." "Những gì đáng lẽ thuộc về em, anh sẽ giúp em lấy lại tất cả." "Tiểu Linh Tử, anh của em nói được làm được!" Tin tức Hứa Ngôn đóng quân ngoài thành lập tức truyền đến tai Trần ti lệnh.

Ông ta đập mạnh bàn, tức giận đứng dậy gầm lên: "Mẹ kiếp, nó còn dám lên mặt với lão tử à!" "Ý là, lão tử không đích thân ra ngoài đón nó, thì nó sẽ ở ngoài thành mãi, không vào thành nữa?" "Chết tiệt!

Lão tử cho nó mặt mũi quá rồi!" Trương Khải Sơn lại im lặng không nói, không giống như tên phó quan trước đây, hùa theo lời Trần ti lệnh mà chửi bới.

Trần ti lệnh chửi nửa ngày không nhận được một câu hồi đáp, liền vơ lấy tập tài liệu trên bàn ném về phía Trương Khải Sơn.

"Lão tử nói chuyện, mày điếc à?" Trương Khải Sơn không né, mặc cho những tập tài liệu đó ném vào người.

Đáy mắt hắn lóe lên một tia lạnh lùng rồi biến mất, khoảnh khắc ngắn ngủi đó lại khiến Trần ti lệnh bất giác thấy chột dạ.

"Khụ, nếu mày không có gì muốn nói, thì cút ra ngoài cho lão tử!" Ông ta bực bội xua tay, đuổi Trương Khải Sơn ra khỏi văn phòng.

Người vừa đi, cảm giác áp bức vô hình kia mới dần tan biến.

Trần ti lệnh đi đi lại lại trong văn phòng, như một con ruồi không đầu bay loạn xạ.

Ông ta bây giờ không cảm thấy Hứa Ngôn là mối họa lớn trong

lòng, mà ngược lại, Trương Khải Sơn do một tay ông ta đề bạt lên lại cho ông ta cảm giác nguy cơ lớn hơn.

"Chẳng lẽ, mình đang nuôi hổ trong nhà?" Ông ta có chút hối hận, không nên chỉ thấy Trương Khải Sơn là một mãnh tướng, có thể lập công lớn cho mình trong việc mở rộng địa bàn.

Thêm vào đó, tên phó quan trước đây đột nhiên chết bất đắc kỳ tử trên đường, trong lúc tình thế cấp bách, liền đề bạt Trương Khải Sơn lên làm phó quan của mình.

Bây giờ, dù muốn tước giảm binh quyền và ảnh hưởng của Trương Khải Sơn, tạm thời cũng không tìm được một lý do tốt.

Hay là, nhân cơ hội Hứa Ngôn đến đây, làm một mũi tên trúng hai con nhạn?

Sát khí trong mắt Trần ti lệnh ẩn hiện, lập tức gọi một cuộc điện thoại nội bộ, bí mật triệu tập một người.

Mà Hứa Ngôn lúc này ở ngoài thành, đang ung dung ngồi trên một chiếc ghế tựa phơi nắng.

Nếu không phải xung quanh đều là binh lính được trang bị vũ khí tận răng, ai nấy đều sát khí đằng đằng, ánh mắt cảnh giác đề phòng.

Trông Hứa Ngôn như đang đi du lịch thư giãn, chứ không phải đang chuẩn bị cho một cuộc giết chóc sinh tử.

Trên chiếc ghế tựa bên cạnh anh, Nhạc Khỉ La đeo một chiếc kính râm cải tiến, cũng đang dang rộng tứ chi phơi nắng.

Hứa Ngôn không nhịn được liếc nhìn một cái, rồi lại một cái nữa.

Ánh mắt của anh quá mãnh liệt, khiến Nhạc Khỉ La không thể làm lơ.

Chương 225

Cô cũng hé mắt ra một khe, lười biếng nói: "Anh Ngôn, anh có lời gì muốn nói với em sao?" "Em không phải là yêu sao?

Đáng lẽ phải thích âm khí, sát khí nhất, sao lại phơi nắng còn thoải mái hơn cả anh vậy?" Hứa Ngôn thực sự vô cùng tò mò.

Nhạc Khỉ La nghe xong, lại nhắm khe mắt đang hé lại.

"Em là yêu, nhưng em cũng là người mà." "Khi nhân tính lấn át yêu tính, phơi nắng có thể gột rửa đi sự u ám trên người." Hứa Ngôn nghe lời của cô có chút mơ hồ.

Nhưng đại khái có thể hiểu được ý của cô.

"Thôi được, em không cảm thấy khó chịu là tốt rồi." Hứa Ngôn vừa chuẩn bị nằm xuống lại, thì thấy Lý Song bước nhanh tới.

"Ngôn gia, Trần ti lệnh dẫn người ra khỏi thành để đón ngài." Ánh mắt Hứa Ngôn lạnh đi: "Rất tốt, vậy chúng ta chuẩn bị một chút, đi gặp vị Trần ti lệnh kia thôi." Khi anh quay sang Nhạc Khỉ La, ánh mắt lại trở nên vô cùng dịu dàng.

"Tiểu La nhi, lát nữa, em phải thể hiện thật tốt kỹ năng diễn xuất của mình đấy." "Anh cứ chờ xem, anh Ngôn." Nhạc Khỉ La khẽ nhếch đôi môi đỏ.

Trên gương mặt loli ngọt ngào rõ ràng, lại mang theo vài phần quyến rũ hoang dã, trông vừa ngây thơ vừa yêu mị, khiến người ta rung động khó kiềm chế.

Nếu không phải bây giờ không đúng lúc, Hứa Ngôn thật sự muốn ôm cô vào lòng, thỏa sức yêu thương một phen.

Dù sao, đây đã định sẵn là người phụ nữ của anh, sớm muộn gì

cũng phải dâng hiến toàn bộ cho anh.

Ánh mắt của anh quá nóng bỏng, khiến thân thể mềm mại của Nhạc Khỉ La khẽ run lên.

Sự kích động từ sâu thẳm trong tâm hồn, cùng với sự mong đợi mơ hồ, khiến ánh mắt cô cũng trở nên có chút ươn ướt.

Hứa Ngôn thu lại ánh mắt mang tính xâm lược mạnh mẽ, cùng Nhạc Khỉ La đứng dậy.

Không xa, Trần ti lệnh đã được một đám người vây quanh, bước nhanh về phía này.

"Ôi chao Hứa lão đệ, đợi lâu, đợi lâu." Trần ti lệnh vừa mở miệng, đã chào hỏi vô cùng nồng nhiệt.

Đây mới là lần thứ hai hai người gặp mặt, nhưng thân phận đã có một sự đảo ngược rõ rệt.

Lần gặp trước, Hứa Ngôn còn phải giả dối khách sáo với Trần ti lệnh.

Lần này, người chủ động nở nụ cười chào hỏi trước, lại đổi thành Trần ti lệnh.

"Trần ti lệnh, chúng ta lâu rồi không gặp nhỉ." Hứa Ngôn mang vẻ mặt có chút kiêu ngạo.

Thậm chí cả cằm cũng hơi nhếch lên.

Ánh mắt nhìn xuống Trần ti lệnh, miệng nói lời khách sáo, nhưng giọng điệu lại vô cùng ngạo mạn.

Sắc mặt Trần ti lệnh cứng lại, suýt chút nữa có xung động muốn phẩy tay bỏ đi.

Nhưng người đi theo sau khẽ kéo tay áo ông ta, ông ta liền nén một hơi, nhịn xuống.

“Đúng vậy, Hứa lão đệ.

Lần trước ở Trường Sa mới gặp lão đệ, bản ti lệnh đã biết cậu tuyệt không phải vật trong ao, nay quả nhiên chứng minh mắt nhìn của ta không tồi a!” “Lão đệ mới đi Thượng Hải một chuyến, về đã thăng chức Tư lệnh Dân đoàn Hồ Quảng.” “Tốc độ thăng tiến này, người khác dù có thúc ngựa cũng không đuổi kịp!

Hay là cậu nói cho bản ti lệnh biết một chút, rốt cuộc làm thế nào mới có thể đạt được tốc độ thăng quan như cậu vậy?” Trần ti lệnh nói một tràng, ít nhiều cũng mang theo chút cảm xúc cá nhân.

Lời nói trong ngoài đều là gươm giáo, đều đang ám chỉ Hứa Ngôn dựa vào thủ đoạn không quang minh mới có thể thăng quan nhanh như vậy.

Hứa Ngôn cười mà không nói, Nhạc Khỉ La đang khoác tay anh thì từ tốn nói.

“Vị này chính là Trần ti lệnh à, tôi còn chưa nghe nói ai chào đón khách mà lại đứng giữa trời gió thế này nói chuyện.” “Sao thế, là thân phận của anh Ngôn nhà tôi không xứng để vào thành tiếp đón tẩy trần.” “Người biết chuyện thì nói Trần ti lệnh ngài đang cùng anh Ngôn ôn lại chuyện cũ.” “Người không biết chuyện, còn tưởng Trần ti lệnh ngài xuất thân giang hồ, không hiểu những quy tắc đãi khách này chứ.” Nói về mỉa mai, Nhạc Khỉ La chưa từng thua ai.

Lời nói của cô tương đương với việc tát vào mặt Trần ti lệnh cả hai bên.

Chẳng những trả lại hết những lời lẽ châm chọc vừa rồi, ngược lại còn vạch trần gốc gác thảo khấu của ông ta.

Đừng nói là mặt mũi, ngay cả chút lợi lộc cũng không vớt vát được.

Trần ti lệnh trừng mắt, định nổi giận.

Nhưng người phía sau lại kịp thời kéo ông ta một cái, ông ta mới nheo mắt, hung hăng trừng Nhạc Khỉ La một cái.

"Vị này là?" "Ồ, đây là hồng nhan tri kỷ của tôi, cô ấy vẫn còn tính trẻ con, ngây thơ lãng mạn, chắc Trần ti lệnh sẽ không để ý đến những lời nói vô tâm của cô ấy chứ?" Hứa Ngôn không biến sắc lại dồn Trần ti lệnh vào thế bí.

Chặn trước những lời ông ta sắp nói ra.

Bất kể là chấp nhặt lời nói của phụ nữ, hay là so đo với một đứa trẻ, điểm nào Trần ti lệnh cũng không chiếm được lợi thế.

Lời của Hứa Ngôn tuy là nói với Trần ti lệnh, nhưng ánh mắt lại luôn vô tình hay hữu ý, rơi vào người đứng sau ông ta.

Vành mũ của người đó ép rất thấp, lại luôn cúi đầu.

Chỉ có thể nhìn thấy một cái cằm, và hai chòm ria chuột.

Thân hình rất thấp, bộ quân phục nhỏ nhất mặc trên người vẫn có chút rộng thùng thình, dùng dây lưng da thắt lại, khiến vòng eo chỉ còn một nắm tay.

Mặc dù người đó đang cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình, nhưng việc hắn ta mấy lần đều có thể dập tắt cơn giận sắp bùng phát của Trần ti lệnh, điều này đã định sẵn không thể không thu hút sự chú ý của Hứa Ngôn.

"Một nhân vật như vậy, từ đâu ra thế?" Hứa Ngôn từ ngày quyết định chiếm Trường Sa, đã cài cắm tai mắt bên cạnh Trần ti lệnh.

Ngay cả việc Trương Khải Sơn hôm nay bị Trần ti lệnh mắng chửi một trận, đuổi ra khỏi văn phòng, anh cũng biết ngay lập tức.

Nhưng người bí ẩn này đột nhiên xuất hiện, anh lại không nhận

được chút tin tức nào, như thể từ trên trời rơi xuống.

Hứa Ngôn đã cân nhắc rất nhiều yếu tố bất ngờ, loại này tuy cũng nằm trong dự tính, nhưng thực sự nằm ngoài dự đoán.

Trong đầu anh lướt qua vô số ý nghĩ, nhưng trên mặt không hề biểu lộ.

Bất kể người này có lai lịch gì, cũng không thể cản được bước chân của anh.

Thần cản giết thần!

Phật cản giết phật!

Trần ti lệnh nghe Hứa Ngôn nói một tràng, sắc mặt tuy âm u bất định, nhưng cuối cùng vẫn nở một nụ cười.

"Trong đạo đãi khách, quả thực không có chuyện để khách đứng ngoài cửa nói chuyện." "Vậy Hứa ti lệnh xin mời theo bản ti lệnh." Ông ta nói xong, cũng đã dùng hết kiên nhẫn cuối cùng, quay người bỏ đi.

Hứa Ngôn cũng không giận, cười tủm tỉm đi theo sau, còn thuận tay vỗ vỗ lên bàn tay nhỏ của Nhạc Khỉ La.

An ủi con mèo hoang nhỏ sắp xù lông, thong thả đi vào thành Trường Sa.

Vào thành rồi, đến tửu lầu mà Trần ti lệnh đã sắp đặt tiệc đón gió còn một đoạn đường.

Hứa Ngôn và Trần ti lệnh mỗi người lên xe ô tô của mình, một trước một sau, hướng về phía tửu lầu.

Qua cửa sổ xe, Hứa Ngôn nhìn con đường xe cộ tấp nập, trong lòng không khỏi cảm khái.

Lần trước đến, anh còn phải thông qua quan hệ của Cửu Môn, đút

lót cho phó quan bên cạnh Trần ti lệnh, mới có được cơ hội gặp mặt.

Mà lần này, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, anh đã có thể khiến Trần ti lệnh đích thân ra cửa đón tiếp.

Sự thay đổi lớn lao này, nếu là người khác sợ rằng không dám tưởng tượng.

"Anh Ngôn, anh cẩn thận tên lùn bên cạnh gã họ Trần kia, trên người hắn, có một cỗ thi khí rất nặng." Nhạc Khỉ La đột nhiên nói với anh.

Vừa rồi có Trần ti lệnh ở đó, có một số lời không tiện nói.

"Em cũng phát hiện ra hắn ta không ổn à?" Hứa Ngôn cười nói: "Người của anh và người của Cửu Môn đều không tra ra được lai lịch của người này, xem ra cũng không phải là người chính đạo." Nhạc Khỉ La gật đầu: "Em không cảm nhận được hơi người sống từ trên người hắn, nhưng hắn vẫn có nhịp tim và nhiệt độ cơ thể, nếu phải miêu tả thì... người chết sống nhưng chưa chết hẳn?" "Người chết sống nhưng chưa chết hẳn?

Đây là miêu tả kiểu gì vậy?" Hứa Ngôn có thể hiểu khái niệm người chết sống, nhưng người chết sống mà chưa chết hẳn, thực sự vượt quá phạm vi hiểu biết của anh.

"Anh Ngôn, em biết một chút." Tiểu Khải Linh ngồi ở ghế phụ quay người lại, nói với Hứa Ngôn.

"Nghe nói, trên cao nguyên nơi tộc của mẹ em sinh sống, có một bộ tộc chuyên giao thiệp với cái chết." "Mỗi người trong tộc từ khi sinh ra đã bị chôn trong đống đất ở đầu mộ để ngủ." "Năm này qua tháng nọ như vậy, trên người sẽ nhiễm một lớp thi khí rất dày, khi đi lại trong thế gian sẽ giống như một cỗ thi thể, không để lại bất kỳ dấu vết nào của người sống." "Đồng thời, cũng sẽ không dễ bị người khác

phát hiện.

Anh Ngôn, em nghĩ, đây chính là nguyên nhân mà chúng ta và người của Cửu Môn đều không phát hiện ra người chết sống đó." Hứa Ngôn nghe một hồi, nghi hoặc trong lòng vẫn chưa được giải đáp hoàn toàn.

"Anh nhớ, mẹ của em hẳn là người Tạng Bạch Mã, sống ở cao nguyên tuyết vực." "Ở đó thực hiện thiên táng, ít có thổ táng, lấy đâu ra đầu mộ và đất đầu mộ?" Tiểu Khải Linh ngẩn người: "Anh Ngôn, anh biết về mẫu tộc của em?" Hứa Ngôn biết mình lỡ lời, nhưng cũng tỏ ra rất thản nhiên.

Với độ trung thành của Tiểu Khải Linh đối với anh bây giờ, dù có nói hết tất cả bí mật cho cậu bé cũng không sao.

Chương 226

“Anh hiểu về em, còn nhiều hơn em biết rất nhiều.” “Anh có cách của anh, tương lai sẽ có một ngày, anh cũng sẽ cho em biết.” Hứa Ngôn nói vậy, Tiểu Khải Linh liền không hỏi nữa.

Mà giải thích cho anh vấn đề vừa rồi.

“Bộ tộc đó, là từ Thăng Long Thiên di cư đến mấy nghìn năm trước.” “Nghe nói, là để tìm kiếm sự trường sinh và trốn tránh chiến tranh.” “Mẫu tộc của em và bộ tộc đó, từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng.” “Bên đó có đủ loại thủ đoạn quỷ dị kinh khủng, một khi chọc phải, sẽ như giòi trong xương, không thể rũ bỏ được.” Tiểu Khải Linh nói xong liền im lặng.

Hứa Ngôn cũng trầm ngâm một lúc, rồi mới cười nói: “Bất kể đối phương có lai lịch gì, đã gặp rồi thì phải đối mặt, ra tay xem ai hơn ai.” “Nếu người vừa rồi đúng là người của bộ tộc tuyết vực mà em nói, vậy có sự nhắc nhở của em, anh cũng biết nên phòng bị cái gì rồi.” Trong lúc mấy người nói chuyện, xe đã vào khu phố sầm uất.

Mặc dù thời tiết dần chuyển lạnh, nhưng người đi bộ trên đường vẫn tấp nập không ngớt.

Xa tận Quan Ngoại, đã là thế giới địa ngục nước sôi lửa bỏng.

Các quân phiệt lớn nhỏ trong Quan Nội, vẫn đang tranh giành địa bàn, mở rộng thế lực của mình.

Tình hình đã ngày càng căng thẳng, nhưng người dân trong thành Trường Sa, dường như vẫn chưa bị ảnh hưởng bởi thế giới bên ngoài, vẫn vui vẻ sống cuộc sống nhỏ của mình.

Những lời Hứa Ngôn vốn định nói, khi nhìn thấy những người

dân qua lại, bỗng nhiên đều không nói ra được nữa.

Nếu có thể, anh thật sự hy vọng có thể xóa sạch đoạn lịch sử đen tối này.

Anh không biết, sự xuất hiện của mình, sẽ mang lại thay đổi gì cho thế giới này.

Nhưng có một điểm chắc chắn, bất kể thế lực của anh có thể phát triển đến đâu, cũng sẽ dốc toàn lực để che chở cho người dân trên mảnh đất này một khoảng trời hòa bình, ổn định.

Hứa Ngôn nghĩ, có hơi xa xôi.

Anh bây giờ vẫn chỉ là một "dân đen" đi ra từ hai huyện thành, chiếm được Trường Sa, mới chỉ là bước đầu tiên trên con đường vạn dặm.

"Ngôn gia, phía trước rẽ thêm hai ngã tư nữa là đến." Để đưa Tiểu Khải Linh theo, Lý Song đã kiêm luôn vai trò tài xế.

Bọn họ đã khắc sâu bản đồ bố phòng của Trường Sa vào trong đầu, dù có nhắm mắt cũng không đi sai đường.

Hứa Ngôn bị anh ta nhắc nhở, cũng nhìn vào các cửa hàng hai bên đường.

Phát hiện lượng người ở đây dường như còn đông hơn lúc nãy.

"Hôm nay ở đây có vẻ đặc biệt náo nhiệt nhỉ." Lời nói của anh có ẩn ý, và trong mắt Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh cũng lóe lên sự thấu hiểu.

"Ngôn gia, Trần ti lệnh kia đã sắp xếp không ít người, trên đường chúng ta đi qua, một nửa người đi đường đều là binh lính giả dạng." Đôi mắt của Lý Song còn sắc hơn cả mắt chim ưng.

Chỉ cần liếc một cái, cơ bản đã có thể phân biệt được người đến

tám chín phần.

Hứa Ngôn thì mỉm cười: "Có chuẩn bị là tốt, tôi vừa hay xem xem bố phòng của ông ta, rốt cuộc có bao nhiêu lỗ hổng." Xe của Hứa Ngôn đi theo sau xe của Trần ti lệnh, dừng lại bên ngoài tửu điếm.

Giám đốc đích thân dẫn theo nhân viên phục vụ, đã sớm đợi sẵn bên ngoài.

Thấy Trần ti lệnh và Hứa Ngôn xuống xe, lập tức lớn tiếng chào mừng.

"Được rồi, hôm nay ta chiêu đãi quý khách, các ngươi đều phải chăm sóc cẩn thận, không được có nửa điểm sai sót!" Trần ti lệnh trước mặt người ngoài, luôn ít nói, vô cùng cao ngạo uy nghiêm.

Vừa rồi bị mất mặt trước Hứa Ngôn, bây giờ phải tìm chỗ khác bù lại.

Một đoàn người tiến vào tửu điếm, thẳng đến phòng riêng đã được sắp xếp trước.

Trần ti lệnh vì muốn yên tĩnh, thậm chí còn cho dọn dẹp hiện trường.

Hứa Ngôn không hề biến sắc quan sát.

Đây là bày ra thế trận Hồng Môn Yến, cũng thuận tiện cho anh một đòn phủ đầu đây mà.

Nhưng anh mang theo kim bài miễn tử bên người, Trần ti lệnh dù có nổi sát tâm với anh, cũng tuyệt đối không dám chọn hôm nay ra tay.

Hứa Ngôn là Tư lệnh Dân đoàn Hồ Quảng được chính hiệu trưởng Quang Đầu ký giấy ủy nhiệm.

Mặc dù mang hai chữ "dân đoàn", nhưng lại có quyền tuần thị Hồ Quảng.

Đàng hoàng trên cơ Trần ti lệnh một bậc.

Huống chi trước khi Hứa Ngôn đến, đã rầm rộ thông báo khắp nơi, nói rằng tân quan nhậm chức, không muốn phụ lòng tri ngộ và bồi dưỡng của hiệu trưởng, đặc biệt đi tuần thị hai vùng Hồ Quảng.

Trạm đầu tiên, chính là ở Trường Sa.

Trần ti lệnh dù có gan trời, cũng không dám trong tình huống này, ra tay với một vị đại quan đang thực thi quyền tuần thị.

Nhưng Hứa Ngôn thì có chuẩn bị mà đến.

Anh đã âm thầm thu thập rất nhiều chứng cứ, đủ để khiến Trần ti lệnh phải chịu tội.

Đã là thực thi quyền tuần tra, vậy ngọn lửa đầu tiên của anh, tự nhiên phải đốt cho đủ lớn!

Sau khi mọi người ngồi xuống, Trần ti lệnh theo lệ nâng ly chúc rượu, chào mừng Hứa Ngôn từ xa đến v.v.

Những lời sáo rỗng nói qua loa cho có lệ, Hứa Ngôn cũng giả vờ khách sáo theo.

Hai người trong lòng đều có mưu tính riêng, cũng đều biết đối phương chỉ là làm cho có lệ mà thôi.

Mấy chén rượu vào bụng, Trần ti lệnh cũng hết lời, ánh mắt chuyển hướng, nhìn chằm chằm vào Tiểu Khải Linh đang yên tĩnh ngồi.

"Hứa ti lệnh, vị tiểu huynh đệ này là?" Ông ta từng cho Trương Khải Sơn phái người đi điều tra kỹ lưỡng bối cảnh của Hứa Ngôn.

Đương nhiên cũng bao gồm tất cả những người bên cạnh anh.

Đứa trẻ tên Tiểu Linh Tử này, mới chỉ sáu bảy tuổi.

Thông tin nói rằng, là do Hứa Ngôn tiện tay nhặt được trên đường.

Nhưng cả con đường đầy trẻ ăn xin, sao lại chỉ nhận nuôi một đứa này?

Trần ti lệnh cẩn thận đánh giá Tiểu Khải Linh.

Trông như một đứa bé trong tranh Tết, mặc một bộ vest nhỏ được đặt may riêng, tóc tai chải chuốt gọn gàng bằng sáp vuốt ngược ra sau.

Làm sao còn có thể nhìn ra đã từng là một đứa ăn xin, hoàn toàn là khí chất chỉ có thể nuôi dưỡng được ở những công tử nhà quyền quý.

"Đây là em họ xa của tôi, Trương Khởi Linh." "Trước đây vì chiến loạn nên đến nương tựa tôi, trên đường đã chịu không ít khổ cực, nên có cơ hội tôi sẽ dẫn nó ra ngoài chơi, thay đổi tâm trạng." Hứa Ngôn tùy tiện bịa ra một thân thế cho Trương Khởi Linh.

Cái tên Trương Khởi Linh này, nếu không phải là gia tộc hàng đầu trong nghề, căn bản sẽ không hiểu được ý nghĩa của cái tên này.

Trần ti lệnh xuất thân giang hồ, mặc dù cũng từng làm nghề trộm mộ, nhưng đều là chuyện nhỏ nhặt, căn bản không thể chạm đến đẳng cấp của Trương gia.

Ngược lại, người lùn luôn đứng sau lưng Trần ti lệnh, thân hình hơi động đậy.

Giác quan của Hứa Ngôn vô cùng nhạy bén, thậm chí còn bắt được khoảnh khắc khi hắn nghe thấy cái tên này, nhịp tim vốn rất chậm của hắn đã đập nhanh hơn một nhịp.

"Nếu người này thật sự là tộc nhân của bộ tộc trên cao nguyên tuyết vực đó, vậy thì đối với cái tên Trương Khởi Linh, hắn là không xa lạ, có lẽ đã biết thân phận của Tiểu Khải Linh." Hứa Ngôn âm thầm suy tính.

Đây là một cái bẫy do anh cố ý giăng ra.

Chính là muốn dùng Tiểu Khải Linh làm mồi, để điệu hổ ly sơn tên lùn này.

Hắn muốn xác minh thân phận của Tiểu Khải Linh, tất nhiên sẽ chủ động tìm đến, vậy là hắn đã tự bước một chân vào cái bẫy mà Hứa Ngôn đã dày công sắp đặt cho hắn.

Về phần là tử cục, hay là khốn cục.

Thì phải xem người này có thức thời hay không.

Trần ti lệnh đương nhiên không biết rằng, ông ta và kẻ giúp đỡ của mình, đều đã là cá nằm trên thớt của Hứa Ngôn.

Nhưng ông ta quả thực đã nảy sinh hứng thú rất lớn với Tiểu Khải Linh.

Người được Hứa Ngôn coi trọng và giữ bên cạnh, tất nhiên phải có điểm hơn người.

Cho nên ông ta lại nói với Tiểu Khải Linh: "Tiểu huynh đệ, cậu thấy Trường Sa của ta thế nào, có muốn ở đây thêm một thời gian không?" Hứa Ngôn ngẩn người.

Đậu má, đây là đang đào góc tường của lão tử ngay trước mặt lão tử à?

Tiểu Khải Linh lại mỉm cười, giọng điệu thản nhiên nói: "Trường Sa đất linh người giỏi, lịch sử lâu đời, là một nơi rất tốt." "Nếu có cơ hội, có thể ở lại lâu dài đương nhiên là tốt nhất." Cậu bé với dáng vẻ trẻ con, lại nói những lời già dặn.

Nhìn thế nào cũng có một cảm giác không hài hòa khó tả.

Trần ti lệnh thì càng lúc càng sa sầm mặt, không còn vẻ dễ gần như lúc nãy.

Chương 227

Sao ông ta lại nghe ra được dã tâm không hề che giấu từ miệng một đứa trẻ?

Không hề biến sắc liếc Hứa Ngôn một cái, Trương Khải Sơn không cầm ly rượu, mà là bưng lên một tách trà.

Đây là ám hiệu mà ông ta đã chuẩn bị từ trước.

Nếu Hứa Ngôn có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào, sẽ lập tức nâng cấp độ cảnh giới.

Cho nên, sau khi nghe ra được ý tứ trong lời nói của Tiểu Khải Linh, Trần ti lệnh đã quả quyết phát tín hiệu.

Ông ta không muốn tiệc đón gió đang diễn ra, mà cái mạng nhỏ của mình lại mất đi một cách khó hiểu.

Chỉ là Trần ti lệnh có chết cũng không ngờ rằng, Hứa Ngôn, vị sát thần này, vốn dĩ không chuẩn bị đối phó ông ta trong tiệc đón gió.

Một Tiểu Khải Linh, dễ dàng trở thành viên gạch gõ cửa trong tay Hứa Ngôn.

Nhẹ nhàng thấy được bố phòng của tửu điếm tối nay.

Ba lớp trong, ba lớp ngoài.

Quả nhiên như một cái thùng sắt, vây kín tửu điếm không một kẽ hở.

Trần ti lệnh tự cho là mình làm việc không chút sơ hở, đâu biết rằng mọi thứ đều bị người ta đứng trên cao nhìn xuống, thu hết vào tầm mắt.

Hứa Ngôn gần như ngay lập tức, đã nhìn thấy được toàn cảnh.

Những người phụ trách thu thập tình báo, đều là những tinh anh được hệ thống thưởng.

Những gì mắt thấy tai nghe, đều có thể thông qua hệ thống, trực tiếp phản hồi cho Hứa Ngôn.

Cho nên Hứa Ngôn bề ngoài trông có vẻ vẫn đang cùng Trần ti lệnh uống rượu vui vẻ.

Nhưng trong bóng tối, đã âm thầm mở ra góc nhìn của Thượng đế, nắm toàn bộ bố trí an ninh của Trần ti lệnh trong tay.

Không lâu sau khi Trần ti lệnh bưng tách trà lên, một đĩa cá chua ngọt được dọn lên.

Vẻ mặt vốn hơi căng thẳng của ông ta, rõ ràng đã thả lỏng hơn không ít.

Hứa Ngôn trong lòng hiểu rõ, đây là người của Trần ti lệnh, đang âm thầm truyền tin cho ông ta.

Ý là mọi thứ đều trong tầm kiểm soát.

Lúc này anh cũng không biểu hiện ra bất kỳ điều gì khác thường, chỉ giả vờ như không hề hay biết, một bên tiếp tục uống rượu ăn thức ăn, một bên thỉnh thoảng lại khoe khoang "công tích" của mình.

Rượu qua ba tuần, một bàn thức ăn thịnh soạn cũng đã ăn gần hết.

Trần ti lệnh đột nhiên lại nâng ly, đứng dậy mời rượu Hứa Ngôn.

"Hứa ti lệnh, hai ta có thể nói là vừa gặp đã thân." "Tương lai, Trần mỗ nói không chừng cũng phải nhờ Hứa ti lệnh nâng đỡ một phen." "Nếu Hứa ti lệnh không ngại, hay là chúng ta kết bái, sau này cùng nhau tương trợ, cùng tiến cùng lui, được không?" Hứa Ngôn cũng nâng ly, cười đứng dậy.

Anh còn chưa nói gì, bên ngoài đột nhiên có tiếng la hét lớn: "Giết

người rồi!

Mau bắt hung thủ, giết người rồi!" Trần ti lệnh đột ngột quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại quay đầu trừng mắt giận dữ với Hứa Ngôn.

Ánh mắt đó rất nhanh, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa tức giận lóe lên trong đáy mắt rồi biến mất.

Thị lực của Hứa Ngôn cực mạnh, đã bắt được khoảnh khắc đó.

Anh lại giả vờ không biết, cũng nhanh chóng thay đổi vẻ mặt nghiêm túc, trang trọng.

"Người đâu, bên ngoài có chuyện gì vậy!" Trần ti lệnh cảnh giác lùi lại một bước, kéo dài khoảng cách với Hứa Ngôn.

Ông ta nghĩ đến bên ngoài cửa, còn có thiên la địa võng do ông ta bố trí khắp tửu điếm, trong lòng mới tạm thời yên ổn một chút.

Cửa phòng riêng bị đẩy ra, một sĩ quan vội vã bước vào, nói với Trần ti lệnh: "Ti lệnh, chưởng quỹ của thương hành An gia ở con phố bên cạnh, bị người ta giết rồi." "Bây giờ nhà họ An như trời sập, đang la hét khắp nơi tìm hung thủ." Trần ti lệnh ngẩn người.

Ông ta vốn tưởng rằng, là thích khách do Hứa Ngôn sắp xếp đến ám sát mình, đã bị vệ sĩ của ông ta phát hiện.

Nếu bắt được người, ông ta có thể lập tức lấy cớ này để xử lý Hứa Ngôn.

Nói không chừng, có thể "giữ" người ở lại đây, danh chính ngôn thuận loại bỏ mối họa trong lòng này.

Nhưng mà... không phải?

"Trần ti lệnh, gần đây xảy ra án mạng, lại là chưởng quỹ nhà họ An, e rằng ngài phải bận rộn rồi." Hứa Ngôn chen vào một câu.

Thương hành An gia, trong giới kinh doanh Trường Sa, cũng chiếm một vị trí nhất định.

Trần ti lệnh cai quản việc phòng vệ của thành phố Trường Sa, trị an cũng thuộc quyền quản lý của ông ta.

Nhà họ An xảy ra chuyện, ông ta chắc chắn phải ra mặt.

"Hứa ti lệnh nói phải, e rằng Trần mỗ không thể tiếp tục làm tròn bổn phận chủ nhà, phải thất lễ rồi." Sắc mặt Trần ti lệnh âm trầm, mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

"Ti lệnh?" Sĩ quan bên cạnh không nhịn được thúc giục một tiếng.

Bên ngoài tiếng la hét vang trời, bầu không khí xung quanh ngày càng căng thẳng.

Suy nghĩ của Trần ti lệnh bị cắt ngang, chỉ có thể gật đầu với Hứa Ngôn, quay người vội vã rời đi.

Hứa Ngôn vẫn ở lại trong phòng, Tiểu Khải Linh thấy anh vẫn ung dung uống rượu, không nhịn được hỏi: "Anh Ngôn, chúng ta không đi sao?" "Đi chứ, nhưng chưa vội." Hứa Ngôn cười lắc đầu, lại tự rót cho mình một ly rượu.

"Bàn thức ăn này đã ăn gần hết rồi, gã họ Trần cũng đi rồi, vậy chúng ta còn ở đây đợi gì nữa?" Nhạc Khỉ La cũng hỏi theo.

Cô đã sớm không ngồi yên được nữa.

Trần ti lệnh kia nói chuyện âm dương quái khí, trong lời nói toàn là cạm bẫy.

Vừa rồi còn muốn kết thân với anh Ngôn của cô.

Bây giờ người chướng mắt đã đi rồi, sao Hứa Ngôn ngược lại còn không vội.

"Chúng ta vội đi, có người sẽ càng ngủ không yên." Hứa Ngôn

dường như đang nói úp mở, Tiểu Khải Linh và Nhạc Khỉ La nhìn nhau, nhưng đều đã hiểu.

Chuyện nhà họ An chính là do Hứa Ngôn sắp xếp.

Vị chưởng quỹ đó, ngầm buôn bán nha phiến.

Chỉ là hắn hành sự kín đáo, không lưu thông trong thành Trường Sa, số tiền kiếm được lại trích bốn phần hiếu kính cho Trần ti lệnh.

Cho nên Trần ti lệnh đối với chuyện này mắt nhắm mắt mở, chỉ cần không làm ầm ĩ lên, thì coi như không biết.

Khi Hứa Ngôn bày mưu, đã định sẵn cái chết của chưởng quỹ nhà họ An.

Hoa quốc chính là bị người Tây dùng nha phiến và tàu chiến pháo lớn mở toang cửa nước, thứ hại người đó, một khi dính vào tuyệt đối không có kết cục tốt.

Quy tắc sắt đầu tiên mà Hứa Ngôn đặt ra, chính là tuyệt đối không được đụng vào thứ này.

Cho nên khi anh xem được chuyện của An chưởng quỹ trong tình báo, đã không có ý định giữ lại người này.

Thong thả uống hết chỗ rượu còn lại, Hứa Ngôn lại ngồi thêm nửa giờ, nghe tiếng ồn bên ngoài nhỏ dần, lúc này mới dẫn Lý Song và những người khác ra khỏi tửu điếm.

Một đoàn người thẳng tiến đến căn nhà của Hứa Ngôn trong thành Trường Sa, nhanh chóng ổn định lại.

"Đêm nay, sẽ là một đêm dài, mọi người đều phải tỉnh táo lên." Hứa Ngôn dặn dò một câu, liền dẫn Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh thẳng đến thư phòng.

Vừa ngồi xuống, Lý Song đã dẫn người vào.

“Ngôn gia, may mắn không làm nhục mệnh.” Người đó chắp tay với Hứa Ngôn, sau đó lại nhìn về phía Tiểu Khải Linh.

“Tiểu thiếu chủ.” “Ừm.” Tiểu Khải Linh gật đầu, không nói nhiều.

Người đó chính là người của Trương gia đã thu phục được ở Thượng Hải.

Lúc đó đối với Tiểu Khải Linh không phục, nhưng trong thời gian này không biết Tiểu Khải Linh đã dùng thủ đoạn gì, đám người đó khi gặp lại cậu bé đều sẽ gọi một tiếng “Tiểu thiếu chủ”.

Hứa Ngôn đương nhiên rất vui khi thấy điều này.

Dùng những người của Trương gia này, cũng không hề nương tay.

Chương 228

Việc dọn dẹp chưởng quỹ nhà họ An tối nay, chính là do người của Trương gia ra tay.

Hứa Ngôn hỏi người của Trương gia đó: "Phản ứng của Trần ti lệnh thế nào?" "Ông ta đích thân dẫn người đến thương hành An thị an ủi một chút, sau đó giao lại sự việc cho phó quan dưới trướng xử lý." "Tôi đã nhìn thấy ông ta trở về Bộ Tư lệnh Cảnh bị, mới quay lại báo cáo với ngài." Người của Trương gia nói xong, lại thuận tay đưa một gói đồ cho Hứa Ngôn.

"Đây là thứ tôi thuận tay lấy ra từ thương hành An thị, hàng hóa đang ở trong hầm chứa của kho thương hành, các anh em khác của chúng ta đang canh chừng ở đó." Hứa Ngôn nhìn gói đồ đó, trong mắt lóe lên tia lạnh lùng.

"Rất tốt, canh giữ đồ vật cho cẩn thận, đề phòng nhà họ An, hoặc những người khác hủy diệt chứng cứ." "Anh Ngôn, anh làm một màn này, ngược lại khiến Trần ti lệnh kia căng thẳng rồi, nếu hắn ta tối nay không ngủ, chúng ta còn không làm gì sao?" Nhạc Khỉ La có chút không hiểu được thao tác của Hứa Ngôn.

Nếu muốn khiến Trần ti lệnh thả lỏng cảnh giác, không phải nên tránh bất kỳ sự cố bất ngờ nào xảy ra sao?

"Tiểu Linh Tử, nói cho chị La nhi của em nghe xem, em nghĩ thế nào." Hứa Ngôn không trực tiếp trả lời, mà chuyển câu hỏi cho Tiểu Khải Linh.

Tiểu Khải Linh do dự, bị Nhạc Khỉ La lườm một cái mới mở miệng.

"Trần ti lệnh vẫn luôn đề phòng anh Ngôn, nếu gió yên biển lặng,

người của ông ta sẽ luôn theo dõi bên này." "Nhà họ An xảy ra chuyện, cũng coi như là phân tán sự chú ý của ông ta." "Bây giờ, điều ông ta muốn biết hơn, có lẽ là lô hàng mà An chưởng quỹ vừa nhận được đang ở đâu." "Về phần bên anh Ngôn, đương nhiên vẫn phải theo dõi, nhưng nhân lực đã bị phân tán." "Thần kinh căng thẳng một khi đã chùng xuống, rồi lại căng lên, cũng không thể căng được như trước nữa." Lời nói này của Tiểu Khải Linh, khiến Hứa Ngôn cũng liên tục gật đầu.

Nhạc Khỉ La miễn cưỡng nói: "Cái này tôi đều biết, chỉ là muốn xem Tiểu Linh Tử có biết không thôi." Cả hai người đàn ông đều biết cô đang cứng miệng, cũng mặc kệ cô, không vạch trần.

"Mọi thứ vẫn theo kế hoạch ban đầu, nửa đêm sau, chính là lúc chúng ta ra sân." Hứa Ngôn nói xong chuyện chính, lại dặn dò người hầu chuẩn bị trà bánh và đồ ăn khuya.

Còn gửi một phần cho Lý Song và những người khác.

Tiếp theo, chính là chờ đợi.

Chờ thời cơ chín muồi, chờ người canh giữ ở Bộ Tư lệnh Cảnh bị truyền tin về.

Bên cạnh Hứa Ngôn có người bầu bạn, ăn ăn uống uống, không hề có chút cảm giác căng thẳng trước trận chiến sắp xảy ra.

Ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một trận tiếng "phành phạch".

Hứa Ngôn quay đầu nhìn một cái, cười tủm tỉm nói: "Đi thôi, gió đông đã đến, đến lúc đi làm việc rồi." Đêm đã khuya.

Bầu trời đêm nay dường như cũng đang phối hợp với hành động của Hứa Ngôn.

Bầu trời vốn trăng sáng sao thưa, đột nhiên trôi đến một đám mây đen, gần như che kín cả bầu trời.

Trong thành Trường Sa chỉ có vài ánh đèn lác đác, phảng phất như ánh sao trên trời đã bị dời xuống nhân gian.

Hứa Ngôn dẫn theo Nhạc Khỉ La, Tiểu Khải Linh, cùng với một đội cảnh vệ và mấy người của Trương gia, đang phi thân trên mái nhà của những ngôi nhà trong thành, lao nhanh về phía Bộ Tư lệnh Cảnh bị.

Trong căn nhà mà anh vừa rời đi, những người đóng thế đang "ngủ say" trong phòng.

Điệp viên do Trần ti lệnh phái đến giám sát, căn bản không phát hiện ra người bên trong đã bị đổi.

Chính chủ lúc này đã đến vòng ngoài của Bộ Tư lệnh Cảnh bị.

"Anh Ngôn, đi vào trong nữa, tổng cộng phải qua bốn tuyến phòng thủ, sáu tổ lính gác ngầm." "Nhiều người, dễ bị lộ." Tiểu Khải Linh nhắc nhở một câu.

"Em đi theo anh, những người khác theo kế hoạch ban đầu, đi khống chế những nơi khác." Hứa Ngôn nói xong, lại đặc biệt nhìn về phía Nhạc Khỉ La: "Tiểu La nhi, tên người chết sống đó giao cho em, có vấn đề gì không?" Nhạc Khỉ La thản nhiên nói: "Điều anh nên lo lắng là, em có ra tay quá nặng, trực tiếp giết chết hắn không." Giọng cô hạ rất thấp, nhưng sự tự tin trong lời nói thì không hề thiếu.

Tên người chết sống đó là một bất ngờ trong kế hoạch của Hứa Ngôn.

Sau khi nghe Tiểu Khải Linh nói về truyền thuyết của bộ tộc đó, Hứa Ngôn đã biết, người này chỉ có thể giao cho Nhạc Khỉ La, người khác đều không được.

Dù sao cô cũng là một tồn tại vượt qua cả đại yêu, những thủ đoạn chưa lộ ra, so với tên người chết sống đó chỉ có nhiều hơn chứ

không ít hơn.

Bản thân Hứa Ngôn phải hạ gục Trần ti lệnh, còn phải đề phòng Trương Khải Sơn.

Tiểu Khải Linh thì như một quân cờ vạn năng, chỗ nào có vấn đề thì bổ sung vào chỗ đó, không thể di chuyển được.

Cho nên, việc hạ gục tên người chết sống, thật sự chỉ có thể do Nhạc Khỉ La làm.

Hứa Ngôn nhìn sâu vào mắt cô một cái, không nhịn được lại dặn dò: "Mọi việc cẩn thận, đừng lơ là." Nhạc Khỉ La cười hắc hắc, không nói nhiều, mấy lần nhảy vọt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Hứa Ngôn dẫn theo Tiểu Khải Linh, theo bản đồ đã khắc sâu trong đầu, mò ra phía sau Bộ Tư lệnh Cảnh bị.

Những người khác thì phân tán ra bốn phía, chuẩn bị ngay lập tức khống chế các bộ phận trọng yếu.

Mà lúc này, Triệu Quốc Trung cũng dẫn theo Ngô gia, Hoắc gia, Giải gia và Thủy Hoàng bốn môn, lần lượt theo dõi sát sao Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy.

Về phần Hắc Bối Lão Lục, một mình hắn canh giữ ở Bán Tiệt Lý, đề phòng người đó phản bội sang phe Trương Khải Sơn.

Với sức chiến đấu của một mình hắn, tuy không thể quét sạch thế lực của Bán Tiệt Lý.

Nhưng lấy thủ cấp tướng địch giữa vạn quân, hắn vẫn có thể làm được.

Hứa Ngôn muốn chiếm Trường Sa, không đổ máu đương nhiên là không thể.

Chỉ xem một số người có thức thời hay không.

Trần ti lệnh cũng có nhà riêng trong thành Trường Sa, chính là trang viên mà sau này Trương Khải Sơn ở.

Bình thường ông ta đều về trang viên đó nghỉ ngơi, nhưng bây giờ Hứa Ngôn đang ở Trường Sa, ông ta vẫn quyết định tạm thời ở lại trong Bộ Tư lệnh Cảnh bị.

Nơi đây thường ngày có ít nhất hơn một nghìn binh lính đóng quân.

Ban ngày lại điều thêm một nghìn người từ ngoài thành vào, lấp đầy cả doanh trại bỏ trống bên cạnh Bộ Tư lệnh.

Hứa Ngôn mang theo một đoàn, nhưng số người đưa vào thành cũng chỉ khoảng ba trăm người.

Số còn lại đều đóng quân ngoài thành, để tỏ ra không có bất kỳ sự mạo phạm hay ác ý nào đối với Trần ti lệnh.

Với sự chênh lệch binh lực tuyệt đối như vậy, Trần ti lệnh mới cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Dù Hứa Ngôn có dám manh động, ba vạn quân của ông ta cũng không phải để trưng, chỉ một con sóng là có thể dập tắt đốm lửa nhỏ đó.

Lúc này, Trần ti lệnh đang ngáy khò khò trong nơi ở tạm thời của mình.

Đúng như lời Tiểu Khải Linh nói, vốn dĩ buổi tối thần kinh của ông ta luôn căng như dây đàn, đề phòng Hứa Ngôn có thể bất ngờ nổi loạn.

Không ngờ cuối cùng lại đợi được tin chưởng quỹ của thương hành An thị bị giết.

Sự chú ý của ông ta bị phân tán, sự quan tâm đến Hứa Ngôn

ngược lại đã giảm xuống.

Lại thêm việc lấy cớ tìm kiếm hung thủ, nâng cấp độ cảnh giới xung quanh Bộ Tư lệnh lên hai bậc.

Cảm giác an toàn tăng vọt này, khiến ông ta càng tin rằng sẽ uy hiếp được Hứa Ngôn.

Cho nên giấc ngủ này, ông ta ngủ vô cùng yên ổn.

Chỉ là trong giấc mơ Trần ti lệnh lại không biết, có một sát thần, đã lặng lẽ mò vào sân của ông ta.

Phương pháp phá vỡ tuyến phòng thủ của Hứa Ngôn rất đơn giản và thô bạo.

Một nắm thuốc mê rắc ra, dù là một con voi lớn cũng phải ngã.

Những người bị mê man, nhanh chóng bị kéo đến nơi kín đáo hơn, và mấy người mặc quân phục giống hệt lập tức thay thế, hoàn toàn không để lại một chút dấu vết.

Trò "mận chết thay đào" này, Hứa Ngôn chơi rất thuần thục.

Ngay khi sắp tiếp cận sân của Trần ti lệnh, Hứa Ngôn và những người khác đột nhiên dừng lại.

Nhạc Khỉ La cử động cổ tay, cười lạnh nói: "Anh Ngôn, xem ra đoạn đường phía sau, phải để Tiểu Linh Tử đi cùng anh rồi." "Xử lý xong bên này, em sẽ nhanh chóng đuổi theo." Hứa Ngôn cũng nhìn về một nơi nào đó ở phía sau, sau đó xoa xoa đầu Nhạc Khỉ La.

"Nhớ lời của anh, mọi việc cẩn thận." Sau đó liền dẫn theo Tiểu Khải Linh, không ngoảnh đầu lại lao về phía trước.

"Ra đây đi, còn chờ gì nữa, đối thủ của ngươi là ta." Nhạc Khỉ La gọi một tiếng.

Âm thanh không lớn, đủ để gã không lộ mặt kia nghe thấy.

“Ngươi nghĩ ngươi cản được ta sao?” Giọng nói khàn khàn vang lên bên tai, lại như từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Mang theo một cỗ tử khí âm u, khiến người nghe toàn thân phát lạnh.

Nhưng chiêu này đối với Nhạc Khỉ La hoàn toàn vô hiệu.

Cô khinh thường nói: “Thu lại cái trò giả thần giả quỷ của ngươi đi, trước mặt bà cô đây mà chơi trò này, ngươi còn không đáng xách giày.” Trong lúc nói chuyện, vô số con rối giấy bay lên từ không trung, kêu lên những tiếng cười chói tai, bao vây về một nơi nào đó.

Đó là bóng tối dưới một tán cây.

Bóng cây dưới đất đột nhiên vặn vẹo, từ từ nhô lên, hiện ra một thân hình nhỏ bé.

Chương 229

Con rối giấy vừa bay qua, liền như đâm phải một rào cản nào đó, rồi lần lượt rơi xuống đất.

“Giọng điệu nói chuyện lớn lối như vậy, ta còn tưởng ngươi thật sự có bản lĩnh gì.” “Chỉ có thế?” Cái bóng nhỏ bé đó ngày càng rõ ràng, cuối cùng hóa thành tên người chết sống đi theo bên cạnh Trần ti lệnh.

“Hừ, đắc ý cái gì, bà cô đây còn chưa ra tay đâu.” Nhạc Khỉ La thờ ơ phất tay.

Một cơn gió bỗng nổi lên từ mặt đất.

Những con rối giấy vốn đã rơi xuống đất lại thuận gió bay lên, trong nháy mắt đã bao bọc kín mít tên người chết sống.

Gió âm lạnh lẽo gào thét, cuốn theo tên người chết sống, hai chân rời khỏi mặt đất.

Hắn ta dường như đột nhiên mất đi khả năng kháng cự.

Miệng cũng bị con rối giấy bịt lại, một chữ cũng không nói ra được.

Kỳ lạ là, biểu cảm của Nhạc Khỉ La, trông không hề thoải mái, ngược lại có chút nặng nề.

Cô không kéo tên người chết sống bị bao bọc lại gần, mà ngược lại như đang đẩy hắn ra xa.

Tên người chết sống bị gió cuốn bay ra chưa được ba mét, liền dừng lại.

Gió âm vẫn gào thét, vật thể hình người đó cứ lơ lửng giữa không

trung.

Cảnh tượng này trông vô cùng quỷ dị.

Một tiếng cười lạnh vang lên, con rối giấy dán trên miệng tên người chết sống đột nhiên rơi xuống.

“Chấp nhận đi, ngoan ngoãn trở thành chiến lợi phẩm của ta.” Hoạt tử nhân lơ lửng giữa không trung, dường như không phải hắn bị Nhạc Khỉ La khống chế, mà là hắn đã khống chế ngược lại con rối của cô.

Hắn cười đắc ý.

Trong gió truyền đến tiếng “răng rắc” vỡ vụn.

Tứ chi vốn bị trói chặt lại bất ngờ giãy thoát ra, có thể hoạt động tự do.

Ngược lại, đầu Nhạc Khỉ La đột ngột ngửa ra sau, như thể bị thứ gì đó bóp chặt cổ họng, hai chân dần rời khỏi mặt đất, bị nhấc lên không trung.

“Ta chẳng quan tâm Ti lệnh Mèo, Ti lệnh Chó gì hết, chỉ cần... chiến lợi phẩm.” Giọng hoạt tử nhân khàn khàn trầm đục, nhưng nói chuyện đã lưu loát hơn lúc nãy.

Nghe ý của hắn, hắn không hề quan tâm đến sự sống chết của Trần ti lệnh, mà lại hứng thú với Nhạc Khỉ La hơn.

Hắn bóp cổ Nhạc Khỉ La từ xa, kéo cô về phía mình.

Mắt hắn lóe lên ánh sáng hưng phấn, còn không nhịn được thè lưỡi liếm môi.

Ánh mắt hắn nhìn cô như đang nhìn một món mỹ vị thịnh soạn.

Từng luồng yêu khí bị rút ra từ người Nhạc Khỉ La, tranh nhau chui vào bẫy khiếu của hoạt tử nhân.

Vẻ mặt hắn lộ ra sự khoan khoái tột độ, rõ ràng là đang hấp thụ yêu khí để biến thành sức mạnh của mình.

"Tuyệt vời, chính là cảm giác này!" "Còn thuần khiết hơn cả năng lượng huyết nhục!" "Ngươi, thật sự là bất ngờ của ta!" Hoạt tử nhân tăng tốc độ rút yêu khí.

Hắn không ngờ lại có được niềm vui bất ngờ lớn đến vậy.

Nếu hút cạn yêu vật này, hắn chắc chắn sẽ tích lũy đủ sức mạnh, một bước đột phá đến cảnh giới mà chưa từng có ai đạt tới!

"Ngươi rất vui à?" Một giọng nữ lạnh lẽo vang lên bên tai.

Hoạt tử nhân ngẩn ra.

Hắn chợt phát hiện, nữ yêu đang lơ lửng giữa không trung kia đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn.

Đôi mắt cô đã biến thành màu đỏ như máu.

Mái tóc đen dài tung bay phần phật trong gió âm.

Tựa như những sợi xích đen dài, bao bọc lấy xung quanh cô.

"Hử?

Ngươi còn sức nói chuyện à?

Quả nhiên không phải lũ tiểu yêu đạo hạnh nông cạn có thể so sánh." Sau cơn kinh ngạc, vẻ cuồng hỷ trong mắt hoạt tử nhân càng thêm nồng đậm.

"Tiểu yêu là cái thá gì, cũng xứng so bì với ta." Nhạc Khỉ La ngạo mạn nói.

"Vừa rồi để ngươi đắc ý một chút, đã tưởng có thể nắm chắc ta sao?" Hoạt tử nhân đột nhiên cảm thấy, ngón tay của mình đang bị thứ gì đó bẻ ra.

Ánh mắt hắn trầm xuống, tăng thêm lực nắm, muốn giành lại quyền kiểm soát ngón tay.

"Một con kiến hôi, còn muốn giãy giụa sao?" Nhạc Khỉ La chế nhạo, giọng điệu nghe vừa lãnh đạm vừa tàn nhẫn.

Đôi môi đỏ của cô hơi cong lên, nở một nụ cười ngọt ngào ngây thơ.

Nhưng ánh mắt nhìn hoạt tử nhân lại như đang nhìn một con kiến bé nhỏ.

"Cái gì?

Tại sao ta không thể rút yêu lực của ngươi!" Hoạt tử nhân kinh hãi phát hiện, dù hắn vẫn chưa thu lại chiêu thức rút yêu lực, nhưng không biết từ lúc nào, một tia yêu lực cũng không rút ra được.

Đáng sợ hơn là, âm khí của chính hắn lại đang âm thầm trôi đi.

"Yêu lực của ta, ngươi chịu nổi sao?" Nhạc Khỉ La đã sớm khôi phục hành động tự do.

Cô giơ tay phải lên, tùy ý vung một cái.

Một ngón tay của hoạt tử nhân kêu "rắc" một tiếng, bị bẻ ngược ra sau mu bàn tay.

Nhưng hoạt tử nhân dường như không cảm thấy đau đớn, chỉ kinh ngạc nhìn ngón tay bị gãy.

Nhạc Khỉ La nhướng mày, không vui lẩm bẩm: "Chán thật, không cảm thấy đau gì cả, quả nhiên là một con quái vật." Dù vậy, cô vẫn rất kiên nhẫn tiếp tục ra tay, bẻ gãy từng ngón tay của hoạt tử nhân.

Tình thế bây giờ đã hoàn toàn đảo ngược.

Hoạt tử nhân như con thiêu thân mắc vào lưới nhện, càng giãy giụa dữ dội, càng bị trói chặt hơn.

Vừa rồi hắn đối phó với Nhạc Khỉ La thế nào, bây giờ tất cả đều phản phệ lại chính hắn.

"Aiya, vẫn là con rối người sống chơi vui hơn." Nhạc Khỉ La như có được một món đồ chơi thú vị, lật qua lật lại hành hạ hoạt tử nhân.

Dưới tiền đề không làm tổn hại đến tính mạng, cô từ từ bẻ gãy tứ chi của hoạt tử nhân, âm khí trong cơ thể cũng bị rút đi sáu phần.

Chỉ để lại cho hắn một hơi thở, treo một mạng.

"Tiếc là, Ngôn ca ca muốn giữ lại ngươi để nghiên cứu, không thể để ta chơi cho đã." Nhạc Khỉ La tiếc nuối nói.

Món đồ chơi đầu tiên của cô chính là Vô Tâm, chơi thế nào cũng không thực sự chết được.

Nhưng hoạt tử nhân này lại khác, tuy được nuôi dưỡng bằng đất mộ, toàn thân thi khí không khác gì người chết, nhưng nói cho cùng, vẫn là còn sống.

Nếu không cẩn thận chơi quá tay, nói không chừng sẽ thật sự chơi chết hắn.

Gió âm trong sân đã ngừng.

Nhạc Khỉ La xách hoạt tử nhân, từ từ hạ xuống từ không trung.

Vóc người cô tuy không cao, nhưng thân hình hoạt tử nhân còn nhỏ hơn, thậm chí còn thấp hơn cô nửa cái đầu.

Bây giờ, hắn như một con chó chết, bị Nhạc Khỉ La nắm cổ lôi đi trên đất.

Lúc hai người giao đấu vừa rồi, động tĩnh trong sân không hề nhỏ.

Nhưng Nhạc Khỉ La đã sớm bố trí kết giới, chặn hết mọi âm thanh.

“Ngươi đúng là phiền phức, làm lỡ việc của ta với Ngôn ca ca.” “Hành động tối nay, suýt nữa là bị ngươi phá hỏng.” Nhạc Khỉ La mắng chưa đã, lại đấm đá một trận mới hả giận.

Ở cổng sân nhỏ không xa, một đội binh sĩ tuần tra đi tới.

Chương 230

Họ như không thấy Nhạc Khỉ La, đi thẳng qua sân nhỏ tiếp tục tuần tra.

Họ dĩ nhiên là binh sĩ của Hứa Ngôn cải trang đóng giả.

Nhạc Khỉ La vốn định tiếp tục đuổi theo Hứa Ngôn, đến nơi ở tạm thời của Trần ti lệnh.

Nhưng tay cô đang xách hoạt tử nhân, tuy chỉ còn một hơi tàn, nhưng những thủ đoạn biến hóa khôn lường của hắn cũng không phải là thứ mà đám binh sĩ kia đối phó được.

Cô phải tự mình canh giữ cẩn thận, rồi mới giao vào tay Hứa Ngôn.

Trước lúc đó, không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.

"Phiền chết đi được, đợi Ngôn ca ca nghiên cứu ngươi xong, ta sẽ hút cạn yêu khí còn lại của ngươi!" "Bảo ngươi ở yên trên cao nguyên tuyết phủ không ở, lại chạy đến đây gây phiền phức cho ta!" Dù Nhạc Khỉ La có không muốn thế nào, cũng chỉ đành bất đắc dĩ tạm thời làm người canh gác.

Cô xách người bay vọt lên trời, trong nháy mắt đã biến mất vào màn đêm.

Bộ Tư lệnh Cảnh bị Trường Sa gần như chiếm hết nửa con phố.

Trong phạm vi lớn như vậy, chỉ có phần cuối cùng mới là khu dân cư.

Tốc độ của Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh rất nhanh, nhưng phải để ý đến lính gác ngầm, còn phải đợi đội ngũ thay thế phía sau lên, mới có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Vô hình trung đã làm chậm tốc độ.

Nhưng để không bứt dây động rừng, họ cũng không mù quáng cầu nhanh.

Trần ti lệnh trước khi đi ngủ, vẫn đang suy nghĩ về chỗ thuốc phiện mà chưởng quỹ An thị giấu đi.

Chuyện này ngược lại còn khiến hắn để tâm hơn cả Hứa Ngôn.

Ước tính sơ bộ, giá trị của lô thuốc phiện đó có thể lên đến năm triệu đại dương!

Nghe nói, là do ba thế gia ở kinh thành liên thủ mang lô hàng này về.

An thị, bề ngoài chỉ là một cửa hàng buôn bán quy mô vừa phải, nhưng ngầm bên trong, đã trở thành người đại diện buôn lậu cho ba thế gia đó.

Trước đó Trần ti lệnh cũng chỉ loáng thoáng nghe phong thanh, mãi đến khi chưởng quỹ An thị chết đột ngột, hắn tự mình đến một chuyến mới hiểu được đại khái.

Lúc này dù đang trong giấc mộng, hắn vẫn ngủ rất không yên.

Chăn rất ấm, nhưng gáy hắn đột nhiên lạnh toát.

Ngay sau đó bị người ta thô bạo lôi xuống giường.

"Thằng chó nào tìm chết!" Trần ti lệnh ngã xuống đất, đau đến mức đột ngột mở mắt, tức giận mắng.

Tiếng còn chưa dứt, đã thấy một lớn một nhỏ, hai gương mặt quen thuộc.

"Trần ti lệnh, lại gặp nhau rồi." Hứa Ngôn cười tủm tỉm chào hỏi.

Nếu trong tay anh không cầm một con dao găm, kề ngang cổ Trần

ti lệnh, nụ cười đó có lẽ sẽ thân thiện hơn.

“Ngươi!

Hứa Ngôn, muốn làm gì!” Trần ti lệnh sợ đến mức tỉnh cả ngủ.

Cảm giác lạnh buốt áp sát vào da khiến hắn không dám manh động.

“Buổi tối chúng ta vẫn chưa nói chuyện thỏa thích, Hứa mỗ trước nay không thích để việc hôm nay sang ngày mai.” “Cho nên, đích thân đến tìm Trần ti lệnh, nói nốt những lời chưa nói, làm nốt những việc chưa làm.” Hứa Ngôn không hề che giấu ý định của mình.

Trần ti lệnh nghe xong, giận dữ trừng mắt Hứa Ngôn rồi nhổ một bãi nước bọt.

“Phì!

Ta đã biết thằng nhóc nhà ngươi lòng lang dạ sói, không có ý tốt!” “Ta là Tư lệnh Cảnh bị trấn thủ Trường Sa, cũng là đại thần biên cương do Hiệu trưởng đích thân bổ nhiệm!” “Ngươi dám tự ý xử trí ta, chẳng lẽ không sợ Hiệu trưởng hỏi tội ngươi sao!” Hắn nói rất cứng, nhưng giọng lại run rẩy.

Hứa Ngôn mặt vẫn cười, nhưng đáy mắt lại toàn là sát ý.

Trần ti lệnh cũng là người bước ra từ núi đao biển máu, tự nhiên sẽ không nhận nhầm.

“Tôi đương nhiên là nắm được chứng cứ, mới đến bắt người.” “Trần ti lệnh không quên chứ, tôi có quyền tuần thị Hồ Quảng, điều tra ngầm là chuyện đương nhiên.” “Chắc chắn sẽ không để ngài ‘ngậm oan không thể biện bạch’.” Hứa Ngôn nói một câu, sắc mặt Trần ti lệnh càng thêm khó coi.

Thân là Tư lệnh Cảnh bị trấn thủ Trường Sa, có thể nói hắn chính

là thổ hoàng đế ở đây.

Dù hắn chưa từng làm chuyện gì ức hiếp nam nữ, nhưng ở vị trí này, không thể nào hoàn toàn trong sạch.

Chỉ cần Hứa Ngôn có ý, tuyệt đối sẽ tìm ra không ít chứng cứ bất lợi cho hắn.

Chưa kể, còn có chuyện của cửa hàng An thị.

Nếu Hứa Ngôn tra ra lô thuốc phiện đó, dù không phải do hắn chủ mưu, nhưng tội danh biết mà không báo, che giấu mưu lợi riêng cũng không thoát được.

Tròng mắt Trần ti lệnh không ngừng đảo quanh.

Cổ họng hắn như bị nhét một cục than hồng, trong phút chốc đã làm môi hắn nứt nẻ.

"Hứa ti lệnh, tôi thấy, giữa chúng ta hình như có chút hiểu lầm." Trần ti lệnh lập tức đổi một bộ mặt khác.

Nặn ra một nụ cười gượng gạo, thương lượng với Hứa Ngôn: "Ngài xem, hay là chúng ta ngồi xuống, đốt nến đêm khuya hàn huyên." "Tôi lại cho người mang rượu ngon món tốt đến, vừa ăn vừa nói, giải quyết hết mọi hiểu lầm, được không?" Trong lòng hắn đã sớm băm vằm Hứa Ngôn thành trăm mảnh, nhưng trên mặt vẫn phải tươi cười.

Trong Bộ Tư lệnh Cảnh bị bố trí mấy nghìn binh lực, vậy mà không cản được Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh.

Có thể để họ lẻn vào không một tiếng động, điều đó cho thấy, hai người này tuyệt đối không phải người thường!

Trần ti lệnh cũng muốn la to, gây sự chú ý của lính gác và vệ binh.

Nhưng hắn lại sợ mình manh động sẽ chọc giận Hứa Ngôn, cắt

đứt hoàn toàn tia hy vọng sống cuối cùng.

"Trần ti lệnh không để ý tôi đêm hôm đến thăm, ngược lại còn muốn cùng tôi uống rượu vui vẻ sao?" Hứa Ngôn hỏi đầy ẩn ý.

Trần ti lệnh lập tức lắc đầu: "Sao có thể, lần trước gặp Hứa ti lệnh, tôi đã biết ngài là một người đàn ông chân chính." "Tối nay chẳng qua là do tình tình xui khiến, tôi chỉ có thể thuận theo, đương nhiên không có gì phải để ý." Hắn nói xong câu này, lại thấy Hứa Ngôn vẫn giữ nụ cười, ánh mắt vẫn lạnh như băng.

Không cần nói gì thêm, đã đủ để hắn thấy rõ, Hứa Ngôn chỉ coi lời hắn nói là đánh rắm.

Sắc mặt Trần ti lệnh cũng dần trầm xuống.

Hắn dù sao cũng là người một đường chém giết, đi đến vị trí hôm nay.

Huyết khí trong tính cách bị kích phát, lại tức giận mắng: "Hứa Ngôn, rốt cuộc ngươi muốn thế nào!" "Bản ti lệnh nói chuyện tử tế với ngươi, ngươi lại muốn coi bản ti lệnh là thằng ngốc để đùa giỡn sao!" Tiểu Khải Linh đứng bên cạnh xem kịch nãy giờ, lúc này mới thốt ra một chữ: "Ngu." Tuy nói con kiến còn ham sống, con người khi đối mặt với cửa ải sinh tử, cầu sinh là bản năng.

Nhưng Trần ti lệnh trong tình huống này, còn ảo tưởng có thể hòa đàm với Hứa Ngôn?

Đây không phải là ban ngày nằm mơ giữa đêm, nghĩ hay quá nhỉ.

"Ngươi là cái thá gì, dám nói bản ti lệnh ngu!" Trần ti lệnh còn muốn ra oai trưởng quan với Tiểu Khải Linh, lại bị Hứa Ngôn một cước đá vào khoeo chân, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

"Còn nói nhảm gì nữa, trói lại." Hứa Ngôn cũng không muốn nói nhảm với Trần ti lệnh nữa.

Bây giờ hoạt tử nhân mãi chưa xuất hiện, cũng không biết bên Nhạc Khỉ La đã thành công chưa.

Tiếp tục kéo dài đấu võ mồm cũng không có ý nghĩa.

Cho nên anh trực tiếp hạ lệnh cho Tiểu Khải Linh, bảo cậu trói Trần ti lệnh lại.

Đừng thấy Trần ti lệnh cao to, mà Tiểu Khải Linh vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Tiểu Khải Linh cởi sợi dây thừng sau lưng xuống, trực tiếp trói gô Trần ti lệnh lại.

Cuối cùng lại dùng chiếc tất của chính Trần ti lệnh, nhét thẳng vào miệng hắn.

Trước sau chưa đến nửa phút, Tiểu Khải Linh đã phủi tay đứng thẳng dậy.

"Ngôn ca, trói xong rồi, chúng ta rút thôi?" Hứa Ngôn nhìn Trần ti lệnh bị trói như cái bánh tét, sau đó nắm lấy sợi dây thừng trói cổ tay, cổ chân hắn, xách người lên.

"Không cần rút, đi thẳng ra sảnh lớn phía trước, lát nữa 'khách' của chúng ta sẽ không ít đâu." "Phải cho Trần ti lệnh một lời giải thích, cũng cho chuyện này một cái kết." Tiểu Khải Linh gật đầu, đi theo sau Hứa Ngôn, men theo đường cũ quay lại, đi về phía sảnh hành chính ở phía trước nhất.

Dưới sự ra hiệu của Hứa Ngôn, người của Trương Khải Sơn mới nhận được tin.

Tuy đã sớm đề phòng Hứa Ngôn, nhưng hắn lại không ngờ, quá nửa Cửu Môn đã sớm phản chiến.

Dưới sự dẫn dắt của Triệu Quốc Trung, họ đã đi trước một bước

khống chế được mấy cơ quan đầu não của Trường Sa.

Chương 231

Trương Khải Sơn và người nhà họ Trương dưới trướng tuy võ công cao cường, nhưng thân thủ của Lý Song và những người khác cũng không kém.

Hơn nữa, còn có người nhà họ Trương đã quy thuận Tiểu Khải Linh tương trợ.

Nhất thời cũng đấu một trận ngang tài ngang sức.

"Trương gia, không biết ngài có thể nghe tôi khuyên một câu không?" Ngô lão gia tử một mặt quần thảo với Trương Khải Sơn, một mặt hô với hắn.

Ông biết mình không phải đối thủ của Trương Khải Sơn, cho nên chỉ tấn công từ xa rồi rút, tuyệt đối không đến gần.

Cộng thêm roi mềm ô kim do Hứa Ngôn cung cấp, phối hợp với bộ pháp, vậy mà cũng khiến Trương Khải Sơn không thể tiếp cận trong phạm vi ba mét quanh ông.

"Ngô lão, ông đang giúp người ngoài, đối phó Trần ti lệnh!" "Không sợ liên lụy Ngô gia, liên lụy Cửu Môn sao?" Trương Khải Sơn nói chuyện nhưng chiêu thức trên tay không ngừng.

Hắn bực bội trong lòng, rõ ràng đã sớm nhận ra điều không ổn, chỉ vì phải kiêng dè Trần ti lệnh, nên mới mất tiên cơ.

Nếu không, hắn đã sớm điều động đủ binh lực, canh giữ cẩn thận mấy cơ quan trọng yếu này!

Dù cho sau này Trần ti lệnh có nghi ngờ, hay hỏi tội, cũng tốt hơn là bây giờ bị người ta nắm trong tay, khiến hắn ném chuột sợ vỡ đồ.

"Trương gia, ngài đừng quên, Hứa gia cũng là Ti lệnh Dân đoàn do

Hiệu trưởng đích thân phong!

Hơn nữa, ngài ấy lại có thể tuần tra hai vùng Hồ Quảng, ổn định áp chế Trần ti lệnh một bậc!" Ngô lão gia tử khổ tâm khuyên nhủ.

Dù sao, Hứa Ngôn đã để lại lời.

Trương Khải Sơn, Trương Đại Phật Gia tương lai, cũng là mãnh tướng tâm phúc mà Hứa Ngôn đã định sẵn.

Trong lòng Trương Khải Sơn cay đắng.

Ngô lão gia tử nói không sai.

Bây giờ nhìn thế nào, Trần ti lệnh cũng đã hết thời.

Hứa Ngôn, là người cưỡi gió đông mà đến, đừng nói thiên thời nhân hòa, ngay cả ưu thế địa lợi, Trần ti lệnh cũng không nắm chắc.

Có lẽ khi Hứa Ngôn nhận được giấy bổ nhiệm, kết cục này đã được định sẵn.

Nhưng hắn bây giờ vẫn là phó quan của Trần ti lệnh, chỉ có thể tận nhân lực, mà không thể thức thời vụ.

Ngô lão gia tử dường như nhìn ra sự giằng xé trong lòng Trương Khải Sơn, thế công thăm dò cũng chậm lại.

Động tác chiêu thức của Trương Khải Sơn cũng theo đó giảm bớt.

Mà các cửa phòng xung quanh khác đều mở ra, khắp nơi đều là sơ hở.

Ngô lão gia tử thấy rõ, đột ngột hú một tiếng dài.

Một tấm lưới trời lồng lộng từ trên cao ném xuống.

Trương Khải Sơn và phó thủ Trương Nhật Sơn còn muốn né tránh, nhưng tấm lưới đó dường như ở khắp mọi nơi, chặn hết mọi đường lui có thể của họ.

Hai người bất đắc dĩ, cũng chỉ đành bó tay chịu trói.

Về phần những người nhà họ Trương còn lại, dù có khả năng một chọi trăm, dưới sự liên thủ của binh lính tinh nhuệ do Lý Song dẫn đầu và người nhà họ Trương dưới trướng Tiểu Khải Linh, cũng lần lượt bại trận.

Người của Nhị Nguyệt Hồng, cũng đều là những nhân vật võ nghệ cao cường.

Nhưng tình huống gặp phải cũng giống như Trương Khải Sơn.

Trong tình huống thế lực ngang nhau, ưu thế về số người đã thể hiện rõ.

Về phần Tề Thiết Chủy, đường khẩu nhỏ đến đáng thương, thậm chí còn chưa kịp gây ra gợn sóng nào, đã bị người nhà họ Giải khống chế toàn bộ.

Cuộc chiến bên ngoài Bộ Tư lệnh, chỉ kết thúc chậm hơn bên trong một chút.

Đợi Hứa Ngôn mang Trần ti lệnh bị trói gô ra ngoài, Triệu Quốc Trung đang dẫn người dọn dẹp chiến trường.

"Triệu phó lữ trưởng, Ngôn ca bảo anh đưa mọi người đến phòng nghị sự của Bộ Tư lệnh." Tiểu Khải Linh đến truyền lời.

Ánh mắt cậu lướt qua Trương Khải Sơn đang đứng bên cạnh, chỉ hơi dừng lại một chút, rồi lại lướt qua.

Ngược lại, đồng tử của Trương Nhật Sơn co lại, nhỏ giọng nói với Trương Khải Sơn: "Đội trưởng, đó là... tiểu thiếu chủ?" Bây giờ Trương Khải Sơn, chưa làm quan phòng thành Trường Sa, cũng chưa mang tượng Phật lớn về nhà mình.

Tự nhiên cũng chưa có được danh hiệu Phật gia.

Trương Nhật Sơn vẫn dùng cách xưng hô đã dùng từ khi chạy trốn từ Quan ngoại đến, luôn đi theo bên cạnh hắn.

Trương Khải Sơn không nói gì, bây giờ không phải là lúc để ý đến thân phận của Tiểu Khải Linh.

Triệu Quốc Trung dường như nghe thấy lời của Trương Nhật Sơn, cũng nhìn về phía này.

"Trương phó quan, mời đi cùng chúng tôi một chuyến, Ngôn gia đang đợi các vị." Anh ta ra thế mời, Trương Khải Sơn và những người khác chỉ đành đi theo đến phòng nghị sự.

Trong phòng nghị sự lần lượt có người bị đưa tới.

Ngoài Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác, ngay cả những người quản sự nắm giữ các cơ quan đầu não của Trường Sa cũng bị đưa tới.

Không ít người trên người còn mặc đồ ngủ, nhưng vẻ buồn ngủ trong mắt đã bị sự kinh hoàng thay thế, rõ ràng là vẫn đang trong giấc mộng đã bị đánh thức, sau đó bị đưa đến đây.

Mọi người nhìn nhau.

Dù có một số người vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng không khí căng thẳng trong phòng nghị sự khiến họ bản năng cảm nhận được, Trường Sa có lẽ sắp đổi chủ rồi.

"Làm phiền các vị đêm khuya đến đây, thực sự là chuyện này liên quan mật thiết đến mọi người, cho nên mong các vị thông cảm." Hứa Ngôn bước vào phòng nghị sự.

Anh mặt tươi cười, miệng cũng nói rất khách sáo.

Nhưng người anh đang xách trên tay, lại khiến rất nhiều người kinh hãi thất sắc.

“Đây...

Trần ti lệnh!” “Chuyện gì vậy, Hứa đoàn trưởng, ngài mau thả Trần ti lệnh ra!” “Đúng vậy, chẳng lẽ ngài muốn phạm thượng sao?” Mấy vị bộ trưởng của các cơ quan đầu não, lần lượt chỉ trích Hứa Ngôn.

Họ cố ý nhấn mạnh thân phận đoàn trưởng của Hứa Ngôn, muốn định nghĩa hành vi của anh là hạ cấp phạm thượng.

Nhưng Hứa Ngôn lại gật đầu với Triệu Quốc Trung, người sau trực tiếp lấy ra giấy bổ nhiệm có đóng dấu quan ấn.

“Thông tin của các vị thực sự quá chậm trễ, giấy bổ nhiệm Hứa ti lệnh của chúng tôi đã sớm ban bố rồi, hơn nữa ngài ấy đang thực thi sứ mệnh tuần tra hai vùng Hồ Quảng.” “Các vị chỉ trích cản trở như vậy, chẳng lẽ muốn can nhiễu Hứa ti lệnh của chúng tôi chấp hành công vụ?” Cái mũ này chụp xuống, mấy vị bộ trưởng kia lập tức im miệng.

Âm mưu ban đầu của họ bị dễ dàng chọc thủng.

Đợi lâu như vậy, cũng không thấy viện binh đến.

Xem ra, Hứa Ngôn đã khống chế toàn bộ Trường Sa rồi.

Có người len lén liếc nhìn Trương Khải Sơn.

Vị này không lâu trước còn là hồng nhân bên cạnh Trần ti lệnh, bây giờ cũng đã trở thành tù nhân của Hứa Ngôn.

Xem ra, Trường Sa thật sự sắp đổi chủ rồi.

Mọi người đang có những suy nghĩ riêng, Trần ti lệnh đột nhiên kịch liệt giãy giụa.

Miệng phát ra tiếng “ô ô”, dường như có lời muốn nói.

“Hứa ti lệnh, cho dù ngài đang chấp hành công vụ, tuần tra hai

vùng Hồ Quảng tra ra được điều gì, cũng nên cho Trần ti lệnh một cơ hội tự chứng minh." "Cứ thế trực tiếp bịt miệng, nói ra ngoài khó tránh khỏi khiến người ta nghi ngờ động cơ của ngài." Người nói, là bộ trưởng Lý quản lý tài chính của Trường Sa.

Hắn là người do Trần ti lệnh một tay đề bạt lên, được coi là phe trung thành.

Nếu Trần ti lệnh sụp đổ, tự nhiên hắn cũng không có kết cục tốt.

Cho nên hắn chỉ có thể chọn cách cứng đầu, tranh thủ một tia cơ hội mong manh.

"Lý bộ trưởng nói phải." Hứa Ngôn cười gật đầu.

"Từ xưa đến nay dù chứng cứ có xác thực, muốn định tội, cũng phải cho người ta cơ hội tự biện hộ và khai báo." Anh rút chiếc tất trong miệng Trần ti lệnh ra, lập tức nghe thấy một chuỗi chửi rủa.

"Hứa Ngôn, mày thả lão tử ra!" "Mẹ kiếp, hôm nay mày dám động đến một sợi lông của lão tử, tao sẽ khiến mày chết không yên!" Tiếng hét của hắn đầy khí thế, nhưng khó che giấu được một tia run rẩy trong đó.

Chương 232

"Nói gì có ích đi." Hứa Ngôn như không nghe thấy những lời mắng chửi đó, nụ cười trên mặt lại càng sâu hơn.

"Mẹ kiếp mày muốn lão tử nói gì?" "Lão tử tốt bụng chiêu đãi mày, đón gió tẩy trần cho mày." "Mẹ kiếp mày lại nhòm ngó vị trí của lão tử, còn ở đây giả vờ cái gì!" Trần ti lệnh tức giận nói.

Hắn vốn cũng hy vọng, cấp dưới ít nhất có người có thể truyền tin ra ngoài.

Đến lúc đó ba vạn đại quân của mình, tuyệt đối có thể cứu hắn ra.

Nhưng bây giờ thấy ngay cả Trương Khải Sơn cũng bị bắt, tất cả những nhân vật nắm quyền trong các cơ quan quan trọng đều bị đưa tới đây.

Trong lòng lập tức lạnh ngắt.

Hứa Ngôn quả nhiên là có chuẩn bị mà đến, hơn nữa thực lực của hắn, còn sâu không lường được hơn những gì hắn nghĩ trước đây.

Trần ti lệnh bây giờ hối hận đến xanh cả ruột.

Sớm biết như vậy, hắn đã không cần để ý đến thể diện đạo nghĩa gì.

Đối với cái họa tâm phúc này, ra tay trước mới là thượng sách.

Đến lúc đó tội chứng gì đó, đều có thể bổ sung sau.

Dù sao, người chết không thể mở miệng biện giải cho mình.

Nhưng bây giờ, hối hận cũng đã muộn.

Đối mặt với sự chửi mắng của Trần ti lệnh, Hứa Ngôn không đáp lại.

Ngược lại, Triệu Quốc Trung tiến lên tát thẳng mấy cái, tát đến mức Trần ti lệnh mắt nổ đom đóm, máu mũi máu miệng chảy ròng ròng.

"Ngươi đã chết đến nơi, còn không biết hối cải, nếu không phải nắm được bằng chứng tội ác tày trời của ngươi, lẽ nào còn có người oan uổng, hãm hại ngươi sao?" "Ngươi muốn chứng cứ, vậy thì cho ngươi chứng cứ, để ngươi tâm phục khẩu phục, nhận tội chịu pháp!" Triệu Quốc Trung vung tay, lập tức có một đội người bước lên.

Họ khiêng những cái hòm, còn áp giải mấy người.

Những cái hòm đó mở ra, chất đầy vàng thỏi, bạc nguyên, và từng cuốn sổ sách.

Về phần những người bị áp giải lên, vì bị đè lưng cong gần chín mươi độ, nên không nhìn rõ ngũ quan.

"Ngẩng đầu lên, để Trần ti lệnh nhìn cho rõ." Mấy người đó lại bị ép ngẩng đầu, Trần ti lệnh chỉ nhìn một cái đã sắc mặt đại biến.

Trong đó có quản gia trong phủ của hắn, kế toán của cửa hàng An thị, và cả đội trưởng trong đội cảnh sát.

Mỗi người đều có những bí mật không thể phơi bày ra ánh sáng với hắn.

Trần ti lệnh giả vờ bình tĩnh, đợi Hứa Ngôn rồi lạnh lùng quát: "Họ Hứa, ngươi có ý gì?" "Tùy tiện bắt mấy người, đã muốn định tội cho lão tử sao?" "Trần ti lệnh đúng là quý nhân hay quên." Hứa Ngôn lắc đầu: "Trần quản gia làm việc trong phủ ngài nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao." "Dù Trần ti lệnh không nhận ra người khác, sao ngay cả quản gia của mình cũng không nhận ra?" Anh đi đến bên cạnh Trần quản gia, lôi thẳng người đến bên Trần ti lệnh.

"Chẳng lẽ ánh đèn trong phòng nghị sự này không đủ sáng, cho

nên Trần ti lệnh mới nhận nhầm người sao?" Trần ti lệnh thấy không tránh được, lúc này mới trầm mặt nói: "Ngươi đẩy nhiều người như vậy qua, lão tử chỉ là nhất thời không nhìn rõ." "Họ Hứa, đừng tưởng ngươi bắt được người của lão tử, là có thể định tội cho lão tử!" "Có bản lĩnh, thì thả lão tử ra, chúng ta đao thật súng thật đấu một trận!" Hắn bây giờ để giữ mạng, cũng không quan tâm đến thể diện nữa, ngay cả lời nói ăn vạ cũng có thể buột miệng nói ra.

Hứa Ngôn mỉm cười: "Trần ti lệnh, đừng vội.

Nhân chứng vật chứng đầy đủ, có phải oan uổng ngài hay không, tin rằng mọi người sẽ có công luận." "Nếu ngài không làm chuyện gì mờ ám, tự nhiên cũng sẽ không sợ những chứng cứ này công bố thiên hạ chứ?" Trần ti lệnh bị anh chặn họng không nói nên lời.

Chỉ có thể hung hăng trừng mắt Hứa Ngôn, hận không thể trong ánh mắt giấu dao, có thể đâm Hứa Ngôn thành cái sàng.

Triệu Quốc Trung thì quay đầu, lớn tiếng nói với mọi người có mặt: "Mọi người nghe cho rõ, bây giờ tôi sẽ công bố các tội ác mà Trần ti lệnh đã phạm." "Điều thứ nhất, chính là hắn buôn bán vũ khí, cắt xén quân lương, bỏ túi riêng." Cùng với việc anh công bố tội ác đầu tiên, lập tức có người bước tới, lật ra những chứng cứ liên quan.

Cầm trong tay, lần lượt trưng bày cho mọi người xem.

Sau đó, lại là lời khai và chứng từ của những nhân chứng liên quan.

Dù Trần ti lệnh có chửi bới, hay chối bay chối biến, cũng không thể lật đổ được các loại chứng cứ mà Triệu Quốc Trung trưng bày ra.

Một hơi công bố bảy tám điều tội trạng, đã đủ để kéo Trần ti lệnh xuống ngựa, trực tiếp mang ra ngoài diễu phố thị chúng.

Thứ cuối cùng Triệu Quốc Trung lấy ra, là một gói thuốc phiện.

“Điều cuối cùng, cửa hàng An thị ngầm buôn lậu thuốc phiện, và trích phần trăm lợi nhuận thu được cho hắn, đổi lấy việc các kênh vận chuyển ở Trường Sa được an toàn thông suốt.” “Chỉ riêng điều này, băm vằm hắn thành trăm mảnh, cũng không đủ để nguôi dân oán!” Trần ti lệnh vẫn luôn chửi bới, duy chỉ khi nghe đến tội danh này, giọng hắn đột ngột im bặt.

Đáy mắt hắn rõ ràng lóe lên một tia hoảng loạn.

Bất kỳ tội chứng nào trước đó, trong mắt hắn đều không đến mức phải chết.

Duy chỉ có điều này...

Hiện nay thiên hạ đại loạn, không chỉ có chiến loạn thiên tai, quân phiệt hoành hành.

Độc hại thiên hạ, còn có thuốc phiện mang tiếng xấu!

Ngay từ sau sự kiện Hổ Môn Tiêu Yên cuối nhà Thanh, thuốc phiện trên bề mặt đã chuyển vào bóng tối.

Tuy các nơi vẫn có thể tìm thấy các quán hút thuốc phiện lớn, ngay cả trong một số đội quân phiệt, không phát được quân lương, thì dùng thuốc phiện thay thế.

Nhưng ở bất kỳ trường hợp công khai nào, đối với thuốc phiện chỉ có một thái độ.

Đó là cấm!

Cho nên việc Trần ti lệnh dung túng cho cửa hàng An thị buôn lậu thuốc phiện, dù cấp trên không truy cứu trách nhiệm của hắn, cũng không ngăn được sự oán giận sôi sục của dân chúng.

Ít nhất chỉ cần công bố tội ác này ra ngoài, nền tảng của Trần ti lệnh ở Trường Sa, sẽ bị lung lay triệt để.

“Trần ti lệnh, sao ngài không chửi nữa?” Triệu Quốc Trung nhìn Trần ti lệnh, lạnh lùng quát hỏi.

“Mẹ kiếp chúng mày đều là có chuẩn bị mà đến, muốn buộc tội thì sợ gì không có cớ!” Trần ti lệnh nói xong, ánh mắt quét một vòng trong đám đông.

Chuyện này, mấy người đứng đầu các cơ quan trọng yếu đều biết rõ trong lòng.

Muốn thông suốt các kênh vận chuyển an toàn ở Trường Sa, chỉ một câu nói của Trần ti lệnh là không đủ.

Các mắt xích đều là một sợi dây chuyền.

Trần ti lệnh cũng nhân cơ hội này, trói tất cả mọi người lên thuyền của mình, cũng nhân đó củng cố vững chắc địa vị của hắn ở Trường Sa.

Phàm là những người có ánh mắt giao nhau với hắn, đều vô thức dời đi tầm mắt.

Họ đều đọc hiểu được ý nghĩa trong ánh mắt của hắn.

Nếu hắn không sống được, những người khác cũng đừng hòng sống tốt.

Quả nhiên, Trần ti lệnh cười lạnh, sự kinh hoàng trong mắt đã tan biến không còn dấu vết.

Còn lại, chỉ có sự điên cuồng liều mạng.

“Hứa Ngôn, ngươi đưa bọn họ đến đây, xem ta bị ngươi điểm từng tội trạng, không phải là muốn giết gà dọa khỉ sao!” “Ngươi cũng biết, Trường Sa bây giờ trên dưới một lòng, không có ai là trong sạch.” “Nhưng không có sự giúp đỡ của họ, ngươi muốn nhanh chóng ổn định cái mớ hỗn độn lớn như vậy, là không thể.” “Cho nên, ngươi

mới muốn ta gánh hết tất cả tội danh!" "Ta nói cho ngươi biết, ngươi làm..." Tiếng hét khản đặc của Trần ti lệnh đột nhiên im bặt.

Tầm nhìn của hắn bắt đầu đảo lộn, bên tai cũng vang lên một loạt tiếng kinh hô.

Trong tầm mắt xuất hiện một mảng màu đỏ máu kinh hoàng, và trong tầm nhìn đảo lộn của hắn, một cái xác không đầu đang ngã xuống đất, không ngừng co giật! 'Lời của ta còn chưa nói xong, sao lại không có tiếng nữa?' Trần ti lệnh cố gắng mở to hai mắt, miệng mấp máy.

Mãi đến khi bị bóng tối vô tận nuốt chửng, cũng không nói thêm được một chữ nào.

Trong phòng nghị sự.

Hắc Bối Lão Lục đột nhiên xuất hiện, đang lau vết máu dính trên lưỡi đao trên cái xác không đầu.

"Nói nhảm thật nhiều." Ông ta tra đao vào vỏ, sau đó quay lại vị trí đứng ban đầu.

"Ngươi... ngươi lại dám giết Trần ti lệnh!" Bộ trưởng Lý hoàn hồn sau cơn chấn kinh, run rẩy chỉ vào Hắc Bối Lão Lục, nói với Hứa Ngôn: "Hứa ti lệnh, Trần ti lệnh có tội hay không vẫn chưa có kết luận cuối cùng." "Hắn lại dám giết người diệt khẩu trước mặt mọi người!" "Đây là vu oan, ngươi chính là muốn chết không đối chứng!" Hứa Ngôn lại đột nhiên rút thanh trường đao bên hông Tiểu Khải Linh ra, kề lên cổ bộ trưởng Lý.

"Nhân chứng vật chứng ta mang đến, cái nào là giả mạo?

Nếu ngươi có chứng cứ, thì lấy ra đối chất từng cái một với ta." "Nếu không, ta cũng không ngại tiễn ngươi xuống, bầu bạn với chủ tử mà ngươi trung thành." Sát ý trần trụi trong lời nói, thậm chí còn có

sức uy hiếp hơn cả lưỡi đao lạnh lẽo.

Tròng mắt bộ trưởng Lý lồi ra, hai chân mềm nhũn không chống đỡ nổi cơ thể.

Bỗng nhiên một trận xấu hổ, một dòng chất lỏng ấm áp hôi thối, chảy xuống theo ống quần.

Hứa Ngôn thu đao lại, không nhìn người đàn ông đã bị dọa vỡ mật nữa.

Chương 233

Ngược lại, anh cầm ngang trường đao, nhìn về phía Trương Khải Sơn đang đứng trong đám đông.

"Trương phó quan, tôi biết vừa rồi anh thua không tâm phục khẩu phục." "Không biết anh có bằng lòng chỉ giáo, để Hứa mỗ lĩnh giáo một phen không?" Ai cũng không ngờ, sau khi Hứa Ngôn xử lý xong Trần ti lệnh, người đầu tiên anh tìm đến, lại là Trương Khải Sơn.

Nhưng quyết định này, dường như lại nằm trong dự liệu của mọi người.

Trương Khải Sơn, vẫn luôn rất được Trần ti lệnh coi trọng.

Nếu không có Hứa Ngôn chen ngang, nói không chừng quan phòng thành nhiệm kỳ tới, sẽ rơi vào tay Trương Khải Sơn.

Những người cũ của Trường Sa, ánh mắt nhìn Trương Khải Sơn, đều trở nên vô cùng vi diệu.

Trần ti lệnh đã chết, Trường Sa chắc chắn là vật trong túi của Hứa Ngôn.

Anh ta bây giờ khiêu chiến Trương Khải Sơn, chẳng lẽ là không tìm được tội chứng của Trương Khải Sơn, muốn nhân cớ này, loại bỏ người khác chính kiến sao?

Trương Khải Sơn dường như cũng nghĩ đến điều này.

Hắn đang định nói, thì cánh tay bị Trương Nhật Sơn giật một cái.

"Đội trưởng, cẩn thận có bẫy." "Hứa ti lệnh quang minh lỗi lạc, sẽ không có suy nghĩ như vậy." Trương Khải Sơn lắc đầu, quay người lớn tiếng nói: "Hứa ti lệnh, trong phòng nghị sự không tiện thi triển, hay là ra quảng trường nhỏ bên ngoài đi." Trong phòng nghị sự

tuy đủ rộng rãi, nhưng chật ních người, trên đất còn có một cái xác không đầu.

Máu tươi chảy lênh láng khắp nơi, thực sự không có chỗ đặt chân.

Hứa Ngôn cũng nghe thấy lời Trương Nhật Sơn vừa rồi.

Anh cười nói: "Tôi chỉ muốn giao lưu với Trương đội trưởng một chút, không có ý gì khác." Trương Khải Sơn là một trong những cánh tay phải mà anh đã định sẵn, làm sao nỡ giết được.

Nhưng lời của anh đối với Trương Nhật Sơn, lại không có chút độ tin cậy nào.

Chỉ là thu lại thanh trường đao bên hông, cảnh giác nhìn chằm chằm Hứa Ngôn, tùy thời chuẩn bị hỗ trợ Trương Khải Sơn.

Hứa Ngôn cũng không giải thích nhiều, đi theo sau Trương Khải Sơn ra khỏi phòng nghị sự.

Những người còn lại cũng được "hộ tống" bởi Triệu Quốc Trung và những người khác, đi theo ra khỏi phòng nghị sự.

Trên quảng trường nhỏ bên ngoài, đã sáng trưng đèn đuốc.

Đội quân của Hứa Ngôn đồn trú ngoài thành, đã được người nhà họ Ngô dẫn đường, lặng lẽ lẻn vào thành.

Bắt gọn tất cả các chủ quan lớn nhỏ của quân đồn trú Trường Sa, binh lực còn lại đều bị tước vũ khí.

Hiện tại đang canh gác trên quảng trường nhỏ, chính là đội quân tinh nhuệ dưới trướng Hứa Ngôn.

Trương Khải Sơn và Hứa Ngôn đứng đối diện nhau.

Hai người đều là rồng trong biển người có ngoại hình xuất chúng, một người trầm ổn, một người phóng khoáng bất kham.

“Hứa ti lệnh, đắc tội rồi.” Trương Khải Sơn cầm ngang đao, trọng tâm lùi về sau, bày ra một thế khởi đầu bình thường mà ổn định.

“Đến đi, chỉ là giao lưu, cứ thoải mái.” Hứa Ngôn lại chỉ mũi đao xuống đất, tùy ý đứng đó.

Toàn thân dường như sơ hở đầy mình, không có một chút ý định phòng thủ nào.

Trương Nhật Sơn nhìn mà nhíu chặt mày.

Anh ta nắm chặt chuôi đao, không nhịn được muốn nói, lại bị Trương Khải Sơn lườm một cái.

Ánh mắt đó đã dập tắt hết mọi sự bất mãn của anh ta, khiến anh ta không nói gì.

Trương Khải Sơn nhìn tư thế của Hứa Ngôn, dần dần nhíu mày.

Thế đứng trông có vẻ toàn thân sơ hở này, trong mắt hắn, lại là tuyệt đối không có kẽ hở.

Trường đao chĩa nghiêng xuống đất, trông có vẻ khoảng cách xoay chuyển dài, thời gian chậm.

Nhưng chỉ cần mũi đao xoay một cái, lại có thể trong nháy mắt bảo vệ được tất cả sơ hở, biến thế thủ thành thế công ngay lập tức!

Hứa Ngôn này, tuyệt không đơn giản!

Hứa Ngôn đã cảm nhận được đối phương như dây cung căng cứng, cơ bắp và thần kinh đều đã căng thẳng đến cực điểm.

Thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim của Trương Khải Sơn đang âm thầm tăng nhanh, ngay cả nhịp đập của mạch, cũng nhanh hơn bình thường vài phần.

“Thằng nhóc này, đây là muốn dùng thế sư tử vồ thỏ, dốc toàn lực.” Hứa Ngôn cũng thầm cười trong lòng.

Thân thủ của anh bây giờ, đã sớm vượt xa Trương Khải Sơn.

Đề xuất giao lưu, chẳng qua là muốn dùng nắm đấm nói chuyện trước, dùng võ lực áp đảo hắn.

Về phần cái gọi là trung thành, sau này còn nhiều cơ hội.

Hai người đối đầu khoảng nửa phút, ngay khi có người đã không nhịn được, bắt đầu xì xào bàn tán, Trương Khải Sơn cuối cùng cũng động.

Bàn chân trái phía sau của hắn xoay một cái, truyền một luồng lực đạo đến eo.

Cả người như lò xo bị nén đến cực hạn, trong nháy mắt bật lên.

Lưỡi đao sáng loáng, như dải lụa vắt ngang trời.

Một nhát đao hóa thành mấy đạo quang ảnh, vậy mà lại chặn hết cả bốn đường lui trước, sau, trái, phải của Hứa Ngôn.

"Đao pháp hay!" Hứa Ngôn còn chưa kịp bình luận, đã nghe Hắc Bối Lão Lục không nhịn được thốt lên.

Ông ta là đao khách liếm máu đầu đao, một tay đao pháp thần quỷ khó lường, thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Lúc này liếc mắt một cái đã nhận ra, đao pháp của Trương Khải Sơn tuyệt không thua kém ông ta.

"Đến hay lắm." Hứa Ngôn cũng khen một tiếng.

Nhưng tay anh chỉ múa một đường kiếm hoa, chân thậm chí còn chưa động một bước.

Trong ánh đao lật lọng, truyền đến mấy tiếng "đang đang đang" giòn giã.

Chặn đứng hết tất cả những nhát đao mà Trương Khải Sơn chém

tới.

Một luồng lực lớn từ lưỡi đao truyền lại, Trương Khải Sơn lại phải dùng lực ở eo, cổ tay dùng sức ấn xuống mới không để trường đao tuột khỏi tay bay ra.

Hắn kinh ngạc nhìn Hứa Ngôn.

Chiêu này của mình dùng mấy phần lực, trong lòng Trương Khải Sơn rất rõ.

Đối phương chỉ nhẹ nhàng vung đao một cái, đã hóa giải hết tất cả thế công của hắn, thậm chí còn có thể mượn lực đánh lực, suýt nữa làm hắn bị tước vũ khí.

Chỉ một chiêu, đã cao thấp rõ ràng.

Nhưng Trương Khải Sơn không định nhận thua như vậy.

Hắn chỉ hơi lùi lại, kéo giãn khoảng cách, rồi chạy nhanh quanh Hứa Ngôn.

Trong mắt người khác, tốc độ của Trương Khải Sơn nhanh đến mức gần như tạo ra tàn ảnh.

Và hắn ngay trong quá trình chạy, không ngừng ra đao, tìm kiếm cơ hội một đòn tất trúng.

Chỉ là tốc độ của hắn có nhanh đến đâu, cũng không nhanh bằng Hứa Ngôn.

Thậm chí trong mắt Hứa Ngôn, nhìn động tác của hắn, giống như đang xem lại cảnh quay chậm.

"Quả nhiên, cơ thể được hệ thống cường hóa, nói là siêu nhân cũng không quá đáng." Hứa Ngôn thậm chí còn có cơ hội cảm thán.

Sau khi ra khỏi lăng mộ Tần Thủy Hoàng, anh đã nhận được một cơ hội cường hóa toàn thuộc tính +1.

Các chỉ số của cơ thể, lại được nâng cao một cách đồng đều.

Điểm nâng cấp được thưởng sau này còn chưa dùng, thậm chí phần thưởng nhận được từ độ trung thành cũng còn nguyên.

Dù vậy, để đối phó với cao thủ như Trương Khải Sơn, cũng đã dễ như trở bàn tay.

Nhưng Hứa Ngôn không vì thế mà đối phó qua loa với các đòn tấn công của Trương Khải Sơn.

Anh không mù quáng phòng thủ, thỉnh thoảng cũng sẽ vung đao tấn công.

Chương 234

Trương Khải Sơn kinh ngạc phát hiện, đao pháp hiểm hóc quỷ dị của Hứa Ngôn, lần nào cũng tinh diệu chèn vào kẽ hở trong chiêu thức của hắn, chém vào một cách chính xác.

Cùng với mấy lần qua lại, trông càng giống như Hứa Ngôn đang chỉ điểm những lỗ hổng trong đao pháp của hắn.

Đây là...

đang mớm chiêu cho hắn?

Suy nghĩ của Trương Khải Sơn chợt lóe lên, lại chém thẳng hơn chục nhát đao.

Cùng với việc chiêu số của hắn lại bị phá giải liên tục, sự suy đoán trong lòng cũng càng thêm rõ ràng.

Hắn đột ngột dừng chân, lùi lại hai bước thu đao.

Hướng Hứa Ngôn ôm quyền: "Hứa ti lệnh, Trương mỗ đã lĩnh giáo." "Ồ, Trương đội trưởng nhìn ra rồi sao?

Có muốn làm thêm một hiệp không?" Hứa Ngôn hỏi thản nhiên, cũng coi như là trả lời gián tiếp cho sự suy đoán của Trương Khải Sơn.

"Đa tạ Hứa ti lệnh không tiếc chỉ giáo." Đến nước này, Trương Khải Sơn vẫn ra vẻ khiêm tốn học hỏi.

Thái độ mà Hứa Ngôn muốn, hắn lại không để lộ một chút nào.

"Thằng nhóc này, xem ra, như vậy căn bản không đánh phục được ngươi." Hứa Ngôn mỉm cười: "Trương đội trưởng, anh vẫn chưa phục sao?" Trương Khải Sơn cầm ngang đao đặt trên tay, nói với Hứa

Ngôn: “Võ nghệ của Hứa ti lệnh cao siêu, Trương mỗ tâm phục khẩu phục.” Hứa Ngôn cười nhạt.

Anh biết đây chỉ là lời nói không thật lòng của Trương Khải Sơn mà thôi.

Có lẽ thân thủ của mình thực sự đã trấn áp được hắn, nhưng nói đến tin phục, còn thiếu một cảm giác nguy cơ sinh tử trong gang tấc.

“Không sao, cấp dưới quá dễ thu phục, dùng cũng không sướng.” Hứa Ngôn tự an ủi trong lòng.

Trương Khải Sơn là nhân vật gì chứ.

Là nhân vật linh hồn một tay bình định rồi tái thiết Cửu Môn.

Người đời sau gọi là Trương Đại Phật Gia.

Là một nhân vật kiêu hùng lừng lẫy một thời.

Làm gì có chuyện dễ dàng khuất phục người khác như vậy.

Nhưng bây giờ, Trương Khải Sơn là tù nhân của Hứa Ngôn.

Trận chiến đêm nay, cũng nên kết thúc rồi.

Đợi Hứa Ngôn lại dẫn mọi người quay lại phòng nghị sự, những người cũ của Trường Sa ai nấy đều mặt mày tái mét.

Trần ti lệnh nắm giữ binh quyền, đã biến thành một cái xác không đầu, bây giờ đã lạnh ngắt.

Mà Trương Khải Sơn được công nhận là người có võ lực cao nhất, lại bị Hứa Ngôn dễ dàng áp đảo.

Trong thành đến bây giờ còn chưa vang lên một tiếng súng nào.

Điều đó cho thấy, quân đồn trú ban đầu đã sớm bị người ta khống chế, tước vũ khí.

Thành Trường Sa không còn vũ trang bảo vệ, giống như con thú

hoang bị bẻ hết móng vuốt, trong nháy mắt đã trở thành con cừu non chờ bị làm thịt.

"Các vị, tối nay đã làm các vị kinh hãi." Hứa Ngôn cười tủm tỉm nói.

Khí chất của anh ôn văn nho nhã, nụ cười trông rất thân thiện.

Nhưng mỗi người có mặt ở đây đều biết, người đàn ông này cực kỳ không dễ chọc.

Rất nhanh, cũng sẽ trở thành chủ quan mới của thành Trường Sa.

"Hứa ti lệnh, ngài sẽ không còn muốn cùng chúng tôi những người khác, cũng giao lưu một chút chứ?" Người nói, là bộ trưởng Hứa quản lý giao thông của Trường Sa.

Hứa Ngôn liếc ông ta một cái: "Hứa bộ trưởng, nói ra, chúng ta còn là cùng họ, nói không chừng trăm năm trước, còn có họ hàng." Câu trước anh còn đang kéo quan hệ với Hứa bộ trưởng, câu sau lại đổi giọng.

"Giao lưu thì không cần, tôi sợ các vị đụng một cái là vỡ." "Nhưng có một số người, một số món nợ, nên tính thì vẫn phải tính." Trong lòng các chủ quản của các cơ quan đầu não "thịch" một tiếng, lồng ngực gần như lạnh ngắt.

Họ vốn tưởng rằng, Hứa Ngôn chỉ muốn dùng Trần ti lệnh để lập uy, giết gà dọa khỉ.

Không ngờ, anh ta thực sự chuẩn bị tính sổ sau với từng người.

"Hứa ti lệnh, chúng tôi đều là chủ quan của các cơ quan đầu não của Trường Sa." "Ngài muốn ngồi vững cái ghế ở Trường Sa này, không có sự giúp đỡ của chúng tôi, chỉ càng thêm khó khăn." "Đúng vậy Hứa ti lệnh, tiếp theo ngài cần dùng đến chúng tôi ở nhiều nơi, chỉ cần ngài đủ nghĩa khí, chúng tôi cũng nguyện dốc toàn lực giúp

ngài đứng vững gót chân.” Họ bảy mồm tám lưỡi nói.

Tự cho rằng có đủ con bài để đàm phán với Hứa Ngôn.

Đó chính là họ đã kinh doanh ở Trường Sa nhiều năm, không có sự giúp đỡ của họ, Hứa Ngôn muốn đứng vững, tất nhiên phải trả giá nhiều thời gian và công sức hơn.

Hứa Ngôn không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe.

Vẻ mặt chế nhạo của anh vẫn không đổi, khiến người ta rất khó đoán được ý đồ thực sự của anh qua biểu cảm.

Ngược lại là những chủ quản kia, càng nói, càng có khí thế.

Ban đầu còn chỉ nhìn sắc mặt Hứa Ngôn, đến sau ai nấy đều ưỡn thẳng lưng, thậm chí bắt đầu mặc cả với Hứa Ngôn.

Đặc biệt là bộ trưởng Lý bị dọa tè ra quần lúc trước, bây giờ nước tiểu trong đũng quần còn chưa khô, đã ưỡn ngực, đứng trước mặt mọi người.

Ông ta hếch cằm lên, nhìn Hứa Ngôn với vẻ khinh miệt nói: “Hứa ti lệnh, ngài phải biết, tình hình tài chính của Trường Sa hiện nay, chỉ có tôi là rõ nhất.” “Đương nhiên, ngài muốn tôi giúp ngài, cũng không phải là không thể.

Chỉ là có một số chuyện, không thể không xóa bỏ.” Ông ta nắm chắc con bài trong tay, không chỉ muốn phản công lại Hứa Ngôn, thậm chí còn có những tính toán mới.

“Lý bộ trưởng, lời của ông vẫn chưa nói hết, nói luôn điều kiện của ông đi.” Hứa Ngôn vẫn cười nói với Lý bộ trưởng.

Thái độ hòa ái thân thiện đó, quả là giống như đang nói chuyện với cấp dưới được mình trọng dụng nhất.

“Haha, Hứa ti lệnh quả nhiên là người thông minh, điều kiện của

tôi rất đơn giản, chính là bổ nhiệm lại toàn bộ chúng tôi, và không được truy cứu những chuyện trước đây." "Nếu Hứa ti lệnh có thể có tấm lòng rộng lượng như vậy, chúng tôi tự nhiên đều là người thức thời, nguyện ý đi theo Hứa ti lệnh, vì ngài mà khuyển mã chi lao." Lý bộ trưởng bây giờ nghiễm nhiên là người phát ngôn của nhóm người cũ ở Trường Sa.

Ông ta vừa mở miệng, đã nhận được sự ủng hộ của đại đa số người.

"Đúng vậy, ý của Lý bộ trưởng, chính là ý của tất cả chúng tôi." "Đúng vậy Hứa ti lệnh, có sự giúp đỡ của chúng tôi, ngài có thể tiết kiệm nhiều thời gian hơn, món hời này ngài chỉ có lời không có lỗ." "Hứa ti lệnh, chúng tôi biết ngài là người có chuẩn bị mà đến, nhưng chúng tôi dù có lỗi, so với hoành đồ vĩ nghiệp của ngài, cũng là nhỏ không đáng kể, ngài nói có phải không?" Giữa những lời bàn tán, chỉ có bộ trưởng Hứa phụ trách giao thông, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Hứa Ngôn nghe một lúc sau, giơ tay ra hiệu.

"Các vị, các vị đều nói xong rồi chứ?

Nếu nói xong rồi, thì nghe tôi nói vài câu." Anh vừa mở miệng, cả sân lập tức yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều nhìn Hứa Ngôn, đặc biệt là ánh mắt mong đợi của nhóm người cũ ở Trường Sa, dường như chắc chắn rằng anh sẽ chấp nhận điều kiện của họ.

"Tôi biết các vị ở thành Trường Sa, đi theo Trần ti lệnh cần cù kinh doanh nhiều năm." "Thế lực của các vị ăn sâu bén rễ, nếu không có sự giúp đỡ của các vị, e rằng Trường Sa ngày mai sẽ rơi vào tình trạng tê liệt." Một câu nói của anh, đã khiến những người đó lộ ra nụ cười đắc ý.

Quả nhiên, họ đã nắm được điểm yếu của Hứa Ngôn.

Một thành phố lớn như vậy, không thể so với Văn Huyện nhỏ bé của Hứa Ngôn.

Nói trắng ra, trong xương cốt của họ, họ chưa bao giờ coi trọng Hứa Ngôn.

Cảm thấy anh chỉ là một tên nhà quê từ nông thôn ra, chẳng qua là đến Thượng Hải tranh đấu, nịnh bợ mà đổi lấy được một tờ giấy bổ nhiệm.

Toàn bộ binh lực cộng lại, còn chưa đến một phần ba của Trần ti lệnh.

Có thể thành công, chẳng qua là dựa vào tập kích.

Đợi anh ta tiếp quản Trường Sa, mới biết thứ nhận được không phải là một miếng thịt béo, mà là một củ khoai lang nóng.

Tuy nhiên, chưa đợi họ đắc ý xong, câu tiếp theo của Hứa Ngôn đã đến.

"Nhưng, có một chuyện hình như các vị đã quên." "Hứa Ngôn tôi đi đến ngày hôm nay, không phải bị dọa mà lớn lên, cũng không có ai có thể nắm được tôi." "Muốn cái gì, tôi sẽ dựa vào thực lực của mình để lấy." "Trường Sa, dù là một cục xương cứng, tôi cũng có thể từng miếng một, gặm xuống." Nói xong những lời này, các chủ quản kia gần như đồng loạt biến sắc.

"Hứa Ngôn, ngươi có ý gì?

Chẳng lẽ ngươi giết Trần ti lệnh còn chưa đủ, còn muốn giết hết tất cả chúng ta sao?" Lý bộ trưởng lập tức nhảy dựng lên, nước bọt bay tứ tung chỉ vào mũi Hứa Ngôn mắng.

"Ta đã biết, loại người như ngươi độc ác nhất, nhưng giết chúng

ta, chính ngươi cũng đừng hòng sống tốt!" Vẻ mặt vừa nghiêm nghị vừa hèn nhát của ông ta, khiến Hứa Ngôn ngay cả ham muốn nhìn thêm một cái cũng không có.

Chỉ gật đầu đáp: "Được thôi, tôi cũng muốn xem, các vị muốn tôi không sống tốt như thế nào." "Ngươi!

Hứa Ngôn ngươi đừng quá kiêu ngạo!" "Trường Sa không có chúng ta, lập tức sẽ sụp đổ, chẳng lẽ ngươi muốn tiếp quản một cái mớ hỗn độn sao!" Lý bộ trưởng vừa nhảy dựng lên, đã bị người ta bóp cổ, ấn thẳng xuống đất.

Chương 235

"Lý Nham, là do tôi cho ông mặt mũi quá rồi phải không?" Ánh mắt Hứa Ngôn lạnh như băng, trên mặt đã không còn một tia cười.

Những người khác bị sự thay đổi đột ngột của Hứa Ngôn dọa sợ, chết lặng nhìn Lý bộ trưởng đang đau đớn giãy giụa dưới tay anh.

"Ực...

ực..." Lý Nham bị bóp đến trợn trắng mắt, cổ họng phát ra tiếng ực ực, ngay cả một chữ cũng không nói ra được.

Ông ta chỉ cảm thấy ngón tay ở cổ họng như kìm sắt, đang không ngừng siết chặt.

Trước mắt sao vàng bay loạn xạ, tầm nhìn mờ ảo đến chỉ còn lại vô số đốm sáng tuyết.

Ai đó cứu ông ta với, ông ta sắp bị bóp chết rồi!

Nhưng Hứa Ngôn không dừng lại.

Anh nhìn Lý bộ trưởng đã bị bóp đến thở ra nhiều hơn hít vào, thậm chí còn có ý muốn siết chặt ngón tay hơn nữa, bẻ gãy cổ ông ta.

Vị bộ trưởng Lý phụ trách tài chính này, là con chó trung thành nhất của Trần ti lệnh.

Nắm giữ quyền lực tài chính, ông ta ngầm nhận đủ loại hối lộ, cũng dưới sự ngầm cho phép của Trần ti lệnh, đã làm vô số tội ác trời không dung đất không tha.

Chỉ riêng điểm này, ông ta đã không có tư cách tiếp tục sống.

"Hứa ti lệnh, ngài không thể chưa định tội, đã giết người a!" Không biết là ai đã hét lên một tiếng, khiến Hứa Ngôn từ từ ngẩng

đầu.

“Chưa định tội đã giết người?” Anh hỏi lại, khiến trong lòng các chủ quản kia đều dâng lên một luồng khí lạnh.

Mỗi người có mặt ở đây, đều không dám nói tay mình không dính máu tươi của người vô tội.

Chẳng qua chỉ là sự khác biệt giữa tự tay làm và gián tiếp làm mà thôi.

Nhìn như vậy, họ thực sự không có tư cách để hét lên với Hứa Ngôn.

“Ngôn ca ca, bên anh vẫn chưa xử lý xong sao?” Một giọng nữ trong trẻo vang lên, Nhạc Khỉ La xách theo một người lùn, từ bên ngoài đi vào.

Cô vốn nên về nhà mình, đợi Hứa Ngôn quay lại.

Nhưng cô lại không chịu nổi sự cô đơn một mình, nghĩ rằng bên Bộ Tư lệnh sẽ náo nhiệt hơn, nên đã xách người lùn tìm đến.

Sự xuất hiện của cô, khiến không khí vốn đã căng thẳng càng thêm căng thẳng.

Các chủ quản nhìn thấy cô xách theo người lùn, ai nấy đều sắc mặt đại biến.

Ngay cả một cô bé con trông cũng bạo lực như vậy, thuộc hạ của Hứa Ngôn đều khó chơi như thế, vậy thì bản thân anh ta chẳng phải càng hung hãn hơn, mới có thể trấn áp được những người này sao.

“Còn phải đợi một lát nữa, Tiểu La nhi.” Nụ cười lại trở về trên mặt Hứa Ngôn.

Lần này anh trông có vẻ dịu dàng và ấm áp hơn, hoàn toàn khác với con người lúc nãy.

“Được thôi, vậy em đợi thêm một chút.” Nhạc Khỉ La không quấy rầy nhiều.

Bây giờ Hứa Ngôn đang làm việc chính, cô vẫn có thể phân biệt được nặng nhẹ, gấp hay không.

Có đoạn chen ngang nhỏ này, Hứa Ngôn cuối cùng cũng thu tay, tiện thể xách Lý bộ trưởng lên, tùy ý ném sang một bên.

“Có một chuyện, tôi cần các vị hiểu rõ.” Anh lấy ra một chiếc khăn tay, thong thả lau ngón tay.

“Trường Sa, bây giờ là vật sở hữu của tôi, dù có các vị hay không, cũng không thay đổi sự thật này.” “Nếu các vị cảm thấy, sự tồn tại của các vị, đối với thành phố này là vô cùng quan trọng, vậy thì tôi cũng không ngại giúp các vị nhận ra, điều đó rốt cuộc là đúng hay sai.” Lời của Hứa Ngôn, rõ ràng truyền đi một tín hiệu rất nguy hiểm.

Các chủ quản ai nấy đều câm như hến, không dám nói thêm một lời, sợ sẽ chọc giận Hứa Ngôn, đi theo vết xe đổ của Lý bộ trưởng, thậm chí là Trần ti lệnh.

“Được rồi, bây giờ, chúng ta nói chuyện chính đi.” Hứa Ngôn lúc này đi đến ghế chủ tịch của phòng nghị sự ngồi xuống, bắt đầu màn kịch chính thứ hai của tối nay.

Trong những cái hòm anh mang đến, không chỉ có tội chứng của Trần ti lệnh, mà còn có đủ chứng cứ để định tội những chủ quản này.

Nhưng đúng như lời Lý bộ trưởng nói, rút dây động rừng.

Thanh toán hết những người này, Trường Sa tất nhiên sẽ rơi vào tình trạng tê liệt một thời gian.

Người của anh dù có là tinh anh siêu quần bạt tụy, cũng không thể vừa tiếp quản một thành phố xa lạ, đã lập tức khiến nó vận hành như thường.

Cho nên, sau khi đã uy hiếp đủ, anh giữ lại những người này để làm một giai đoạn quá độ.

Hứa Ngôn theo thứ tự, xử lý từng người một.

Lý Nham là phe trung thành của Trần ti lệnh, kết cục đã sớm định sẵn.

Cho nên khi ông ta bị lôi xuống, những người khác đều sáng suốt giữ im lặng.

Người thay thế vị trí của ông ta, là một người ít tiếng nói nhất trong bộ phận.

Chính vì luôn bị Lý Nham chèn ép, nên mới được Hứa Ngôn chọn.

Mà các bộ phận khác, chuyện tương tự cũng đang diễn ra ít nhiều.

Chỉ có bộ trưởng Hứa quản lý giao thông, không chỉ được giữ nguyên chức, thậm chí còn được Hứa Ngôn giao phó trọng trách, đồng thời kiêm nhiệm quản lý tài nguyên khoáng sản, dân sinh và tài nguyên quân dụng.

Đồng thời, Hứa Ngôn còn sắp xếp người của mình vào các bộ phận.

Nhưng đều là vị trí phó.

Trước đây ở Văn Huyện, anh đã triệu tập mọi người họp.

Bàn bạc về việc sau khi chiếm được Trường Sa, mỗi người sẽ được sắp xếp chức vị và chức năng gì.

Cho nên Triệu Quốc Trung và những người khác rất nhanh đã nhập vai, tiếp theo chẳng qua là trong quá trình xử lý công vụ hàng ngày, ngồi vững, ngồi chắc vị trí của mình.

Một phen bận rộn xong, đợi mọi việc được sắp xếp gần xong, phương đông đã lờ mờ hửng sáng.

Thành Trường Sa đang say ngủ, đã dần dần tỉnh lại.

Mà các thị dân bây giờ còn chưa biết, chỉ trong một đêm, quan cai trị của họ, đã đổi người.

Danh sách bổ nhiệm mới nhất, cùng với tin tức về việc thảo phạt, truy cứu trách nhiệm đối với Trần ti lệnh và những người khác, đã lên trang đầu của tờ báo ngày hôm đó.

Tổng biên tập báo xã, tối qua đã ở trong phòng nghị sự, tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình.

Ông ta thậm chí vừa xem, vừa viết như bay, kịp trước khi Hứa Ngôn kết thúc, đã viết xong bản thảo, gửi đến nhà in.

"Tin nóng, tin nóng, Ti lệnh Dân đoàn Hồ Quảng mới nhậm chức ra tay sấm sét, Trần ti lệnh tội ác tày trời bị xử tử, Trường Sa đổi chủ." "Đọc báo, đọc báo, quan trường Trường Sa địa chấn, Trần ti lệnh bỏ mạng tại phòng nghị sự, quan mới tiền nhiệm, lửa thiêu liên doanh!". .....

Đám trẻ bán báo vung vẩy tờ báo khắp phố, khiến những người dân nghe thấy đều ngây người.

Vô số người đổ xô đến, tranh nhau mua một tờ báo.

Người không biết chữ, cũng nhờ người khác đọc giúp tin tức.

"Không thể nào, tối qua yên tĩnh như vậy, sao lại xảy ra chuyện lớn thế này?" "Trần ti lệnh bị giết rồi?

Còn là bị cái gì Hứa ti lệnh giết?

Không phải hôm nay mới được đón vào thành, đón gió tẩy trần sao?" "Không phải là lừa người chứ?

Trần ti lệnh có đến ba vạn đại quân cơ mà!

Hứa ti lệnh kia có bao nhiêu người, mà có thể không động súng

pháo đã giết được người?" "Chuyện lớn như vậy, ai dám mang ra đùa chứ, chắc chắn là thật rồi!" Mọi người bàn tán xôn xao, cũng có người chạy đến Bộ Tư lệnh Cảnh bị, đứng xa xa ở cổng lớn nhìn vào.

Dường như như vậy, là có thể thấy được bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hứa Ngôn đứng trong văn phòng vốn thuộc về Trần ti lệnh, nhìn ra ngoài qua cửa sổ.

Khóe miệng cong lên một nụ cười.

"Thành phố này, tôi xin nhận." Tin tức Trường Sa đổi chủ chưa đến nửa ngày đã lan khắp tỉnh Hồ Nam.

Đương nhiên, tin tức cũng truyền đến thành phố Nhạc Dương, vào tai một số người.

Trong một tiểu viện bên ngoài lầu Nhạc Dương, một vị quản gia đang đứng ngoài cửa báo cáo tin tức cho người bên trong.

Chương 236

Một lúc lâu sau mới có một giọng nói già nua vang lên: “Hắn quả là có bản lĩnh, chỉ là hắn đứng càng cao thì càng không chịu sự khống chế của chúng ta.” “Cũng đến lúc rồi, nên để hắn dừng lại một chút.” Cùng lúc đó, tại Phượng Minh Lâu.

Tiểu A Tiếu nhìn bức điện báo trong tay, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại.

“Hắn vậy mà thật sự chiếm được Trường Sa, hơn nữa còn là binh bất huyết nhận.” “Xem ra, lúc trước mình vẫn đánh giá thấp hắn rồi.” Sau lưng cô, Thanh Diên lo lắng nói: “Đại tỷ, bên chủ nhân sẽ sớm hạ lệnh cho người thôi.” “Nhiệm vụ đó tuyệt đối liên quan đến sinh tử, người... người thật sự muốn đi làm sao?” Tiểu A Tiếu lại cười nhạt.

“Làm hay không, không phải là vấn đề tôi có muốn hay không.

Thanh Diên, tôi chỉ có thể dốc hết sức, sau đó nghe theo mệnh trời.” Trong lời nói của cô có cả sự bất đắc dĩ lẫn vẻ phóng khoáng.

Thanh Diên chỉ có thể ngậm miệng, cất hết mọi lo lắng vào lòng.

Tin tức này cũng đồng thời truyền đến bến Thượng Hải.

Đỗ Nguyệt Sanh nhìn bức điện báo trên bàn, nheo mắt cười.

“Quả nhiên không hổ là con rể ta coi trọng, tương lai có thể đi đến bước nào, thật sự là không thể lường được.” “Chẳng trách lúc đầu nó không chịu ở lại bến Thượng Hải, thì ra là có dã tâm lớn hơn.” Ông ta vừa xoa cằm, vừa đột nhiên gọi quản gia đến.

“Đi, phái người đến bên cạnh nó, đưa phần quà mừng của ta đi, phải chuẩn bị thật long trọng.” “Ngoài ra, lấy danh nghĩa của ta gửi thiệp mời, ta muốn đãi yến tiệc cho các vị quan lớn kia, vì đứa con rể

tốt tương lai của ta mà trải thêm một con đường, giúp nó tiến thêm một bước." Một tin tức đã khuấy động cả tám phương.

Mà Hứa Ngôn, người đang ở trung tâm của cơn bão, lại sớm đã khôi phục bình tĩnh.

Chiếm được Trường Sa là bước đầu tiên trong mọi kế hoạch của anh.

Chỉ khi bước đi này vững chắc, những kế hoạch sau đó mới có khả năng tiếp tục.

Vì ngày này, anh đã chuẩn bị đầy đủ.

Bây giờ có được kết quả mong muốn, chẳng qua chỉ là công sức bỏ ra cuối cùng cũng có hồi đáp mà thôi.

Ngược lại, Nhạc Khỉ La lại phấn khích không rõ lý do suốt một thời gian dài, mãi đến khi mặt trời lên cao vẫn chưa có ý định đi nghỉ ngơi.

"Tiểu La Nhi, sao em trông còn phấn khích hơn cả anh thế?" Hứa Ngôn bất đắc dĩ nói.

Do thể chất đặc biệt, bây giờ dù anh có ba ngày ba đêm không ngủ cũng không thấy mệt.

Nhạc Khỉ La thì do thể chất bán yêu, dù không ngủ thời gian dài cũng chẳng thấy mệt mỏi.

Vì vậy, khi những người khác đi nghỉ, cặp đôi này lại ngồi dưới đình nghỉ mát trong sân, thong thả uống trà.

"Ngôn ca ca, anh bây giờ là chủ nhân mới của thành Trường Sa rồi, thế lực lớn hơn trước không biết bao nhiêu lần." "Người đến đầu quân cho anh chắc chắn sẽ ngày càng nhiều, thế lực của anh cũng sẽ không ngừng mở rộng." "Nghĩ đến thành tựu không thể lường trước

của anh sau này, em lại thấy phấn khích!" Nhạc Khỉ La vừa nâng chén trà lên, đột nhiên lại đặt xuống, ghé sát lại gần Hứa Ngôn.

"Ngôn ca ca, anh không đi xem cái hoạt tử nhân mà em bắt về à?" "Không vội, bây giờ anh vừa tiếp quản sự vụ ở Trường Sa, tạm thời chưa lo đến được." Hứa Ngôn tuy miệng nói vậy, nhưng vẫn ung dung uống trà, trông không có vẻ gì là bận rộn cả.

"Ngôn ca ca, đi xem đi mà, tên đó thú vị lắm, anh mà thấy là biết liền." Nhạc Khỉ La xúi giục.

Để có thể cùng Hứa Ngôn nghiên cứu hoạt tử nhân, cô đã cố nhịn đến tận bây giờ.

Hứa Ngôn vốn không muốn làm cô mất hứng, đang chuẩn bị đứng dậy thì một thông báo hệ thống đột nhiên hiện ra. 【Phát hiện Túc chủ có lượt rút thưởng chưa sử dụng, nhắc nhở Túc chủ, lượt rút thưởng lần này có giới hạn thời gian.

Trong vòng một tháng kể từ ngày nhận được, nếu không sử dụng sẽ bị coi là từ bỏ.】 Hứa Ngôn sững sờ.

Đây là lần đầu tiên anh thấy phần thưởng có thời hạn.

Anh không để ý đến lời của Nhạc Khỉ La nữa, vội vàng mở ra xem thời gian nhận được phần thưởng lần trước.

Cách lúc phần thưởng bị xóa chỉ còn lại vài ngày.

"Tiểu La Nhi, em cứ tự chơi trước đi, anh có việc quan trọng cần xử lý." Hứa Ngôn lập tức chuẩn bị đuổi Nhạc Khỉ La đi để xử lý chuyện phần thưởng.

"Thôi được rồi, vậy anh hứa với em, xong việc bên này sẽ đến xem hoạt tử nhân em bắt được nhé." Nhạc Khỉ La tuy trong lòng không cam tâm, nhưng vẫn ngoan ngoãn rời đi.

Hứa Ngôn lập tức quay về thư phòng, dặn dò có việc gì thì đi tìm Triệu Quốc Trung, nếu anh không ra ngoài thì đừng ai đến làm phiền.

Sau đó, anh đóng chặt cửa phòng, mở giao diện thuộc tính cá nhân trong hệ thống ra. 【Túc chủ: Hứa Ngôn】 【Thể chất: 60】 【Sức mạnh: 60】 【Tinh thần: 80】 【Thực lực: Siêu quần bạt tụy】 【Kỹ năng: Thương pháp Tông sư viên mãn (Có thể nâng cấp), Thủy phiêu tuyệt kỹ lô hỏa thuần thanh (Có thể nâng cấp), Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật đại thành (Có thể nâng cấp), Trương gia Kỳ Lân huyết (Chân) (Có thể nâng cấp), Hàng Thần (Có thể nâng cấp, cần tiêu hao điểm may mắn)】 【Điểm kỹ năng tự do: 8】 【Số lần rút thưởng ngẫu nhiên: 3】 Sau một lần cường hóa toàn bộ thuộc tính, ba chỉ số cơ bản lại có sự thay đổi.

Vì những tình huống gặp phải trước đây, năng lực hiện tại hoàn toàn có thể đối phó được, nên anh vẫn chưa sử dụng điểm kỹ năng.

Bây giờ đã tích lũy được 8 điểm.

Mà những kỹ năng đã có, trong lúc anh không để ý, cũng đã lặng lẽ thay đổi.

Hứa Ngôn suy nghĩ một lát, chỉ dùng ba điểm kỹ năng, lại cộng đều cho ba chỉ số một lần nữa.

Anh giữ lại 5 điểm kỹ năng dự phòng.

Các chỉ số của anh cũng theo đó thay đổi. 【Túc chủ: Hứa Ngôn】 【Thể chất: 70】 【Sức mạnh: 70】 【Tinh thần: 90】 【Điểm kỹ năng tự do: 5】 【Số lần rút thưởng ngẫu nhiên: 3】 Một luồng khí ấm từ đan điền dâng lên, lan tỏa khắp tứ chi bách hài.

Hứa Ngôn nhắm mắt lại, cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn đó dung nhập vào da thịt, cơ bắp và xương cốt, độ nhạy bén của ngũ quan cũng theo đó tăng lên một bậc.

“Không tệ, cảm giác thăng cấp bây giờ dễ chịu hơn trước nhiều.” Anh mở mắt ra, hai tay nắm chặt rồi lại buông lỏng.

Dường như có thể nghe thấy không khí bị anh bóp ra tiếng vang.

“Ảo giác sao?” Anh nhìn hai bàn tay của mình.

Nếu không nhìn lầm, da trên tay dường như có phần bóng bẩy hơn?

Hứa Ngôn không mấy để ý đến ngoại hình của mình.

Nhưng mỗi lần thăng cấp, sự thay đổi trên cơ thể anh không chỉ là sức mạnh tăng lên, mà ngay cả ngoại hình cũng trở nên tinh tế, xuất sắc hơn.

Sự bất ngờ đi kèm này, nếu là phụ nữ chắc đã vui mừng phát điên từ lâu.

Giải quyết xong vấn đề điểm kỹ năng, tiếp theo là rút thưởng.

Hứa Ngôn nghĩ đến lần rút thưởng trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, nhận được một kỹ năng mới là Hàng Thần.

Lần này, không biết anh sẽ nhận được gì.

Là thần dược, đạo cụ, hay là một kỹ năng đặc biệt nào đó.

Anh mang theo sự mong chờ mãnh liệt đối với phần thưởng, mở mục rút thưởng trong bảng hệ thống.

Vòng quay rút thưởng nhanh chóng hiện ra trước mắt.

Hứa Ngôn nhìn những ô vuông nhỏ trên đó, mỗi ô tương ứng với một phần thưởng.

Trước đây nhìn vào, trên đó như được phủ một lớp giấy, không thấy được gì.

Bây giờ nhìn lại, thì như bị bao phủ bởi một lớp sương mù dày

đặc.

"Nếu mình rút thêm vài lần nữa, chẳng phải sẽ nhìn rõ trong các ô viết gì sao?" Ý nghĩ này chỉ lướt qua trong đầu rồi bị Hứa Ngôn gạt sang một bên.

Anh xoa xoa tay, sau đó quay vòng quay.

Vòng quay bằng ngọc trắng vừa chạm nhẹ đã xoay tít.

Hứa Ngôn nhìn chằm chằm vào mặt đĩa đang quay, dường như lại thấy những dòng chữ lấp lánh như lưu quang.

Khi tốc độ quay dần chậm lại, tay anh cũng bất giác nắm thành quyền. 【Ting, chúc mừng Túc chủ, nhận được đạo cụ Thiên Đăng.】 【Đạo cụ này là đạo cụ có thể nâng cấp, thắp Thiên Đăng, có thể truy ngược tiền thế kim sinh của vong hồn.】 【Lấy Thiên Đăng làm trung tâm, người và vật trong bán kính ba mét sẽ không bị tà vật xâm hại. (Có thể nâng cấp)】 【Cảnh báo: Đạo cụ này là đạo cụ tiêu hao, cái giá phải trả khi sử dụng là ngẫu nhiên, hao tổn tuổi thọ, điểm may mắn, điểm sức khỏe của Túc chủ, có thể dùng điểm tích lũy nhiệm vụ để trừ.】 【Mỗi lần trừ cần tiêu hao hai trăm điểm tích lũy nhiệm vụ.】 Sau một loạt thông tin, trước mặt Hứa Ngôn xuất hiện một chiếc đèn lồng nhỏ nhắn tinh xảo.

Hình dáng chiếc đèn lồng rất quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu đó.

Nhưng Hứa Ngôn bây giờ không rảnh để nhớ lại xem đã thấy chiếc đèn lồng đó ở đâu.

Sự chú ý của anh hoàn toàn bị thông tin hệ thống thu hút.

"Đạo cụ tiêu hao, lại còn hao tổn tuổi thọ, điểm may mắn và điểm sức khỏe?

Chương 237

Đạo cụ xui xẻo như vậy cũng bị mình rút trúng, chẳng lẽ mình vừa giẫm phải phân chó?" "Hay là buổi sáng đi vệ sinh xong chưa rửa tay?" Hứa Ngôn hoàn toàn cạn lời.

Tuy những thứ mà đạo cụ này cần tiêu hao có thể dùng điểm tích lũy nhiệm vụ để trừ đi.

Nhưng dùng một lần đã phải hao tốn hai trăm điểm.

Kiếm được còn không nhanh bằng tiêu hao, chẳng mấy chốc số điểm tích lũy nhiệm vụ ít ỏi của anh sẽ bị tiêu sạch.

"Thôi kệ, dù sao dùng hay không cũng là do mình quyết định, sau này không dùng là được." Hứa Ngôn thở dài.

Không ngờ hôm nay khởi đầu không thuận lợi, lần rút đầu tiên đã trúng phải thứ xui xẻo như vậy.

Anh tiện tay cất Thiên Đăng vào nhẫn Càn Khôn, rồi bắt đầu lần rút thứ hai.

Lần này, Hứa Ngôn dùng lực mạnh hơn một chút khi quay vòng quay.

Khác với lúc nãy, những dòng chữ lấp lánh như lưu quang đã biến mất.

Vòng quay xoay tít mãi mới dừng lại. 【Ting, chúc mừng Túc chủ, nhận được kỹ năng Phong Hậu Kỳ Môn (Sơ cấp)】 【Sau khi kích hoạt kỹ năng này, có thể khống chế không gian và thời gian trong phạm vi ba mét trong vòng ba mươi giây.】 【Để nâng cấp kỹ năng này, cần tiêu hao ba điểm nâng cấp.】 "Vãi!

Phong Hậu Kỳ Môn!" Hứa Ngôn suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Kỹ năng này nếu được nâng cấp lên, hiệu quả cực kỳ nghịch thiên.

Có thể điều khiển thời gian và không gian trong một phạm vi nhất định, trong thực chiến quả thực là đại sát khí vô địch!

Ngay lập tức, trong đầu Hứa Ngôn đã nảy ra vô số cách kết hợp ứng dụng kỹ năng này, nào là không gian băng giải, càn khôn đại na di, thời gian đảo ngược, và thời gian gia tốc.

Hứa Ngôn thậm chí còn không buồn để ý đến lượt rút cuối cùng, trực tiếp bắt đầu thử nghiệm kỹ năng mới nhận được.

"Thời gian và không gian trong phạm vi ba mét?" Trong đầu anh đột nhiên tràn vào vô số ký tự kỳ lạ, sau mỗi ký tự đều kéo theo một sợi chỉ cực mảnh.

Dường như chúng kết nối với trời đất.

Lượng ký tự khổng lồ gần như nhét đầy não anh trong nháy mắt, cơn đau dữ dội khiến Hứa Ngôn, người có sức chịu đựng cực mạnh, cũng phải chửi thề một tiếng.

"Mẹ kiếp, đau vãi!" Khó khăn lắm mới qua được cơn đau đó, toàn thân Hứa Ngôn đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Anh như vừa được vớt từ dưới nước lên, từ tóc đến gấu quần đều không ngừng nhỏ mồ hôi.

Hứa Ngôn tùy tiện vận chuyển nội lực, một luồng nhiệt bốc lên đã hong khô hết mồ hôi lạnh.

Ngay cả quần áo cũng trở nên khô ráo.

Lần này, khi anh nghĩ đến việc kích hoạt kỹ năng Phong Hậu Kỳ Môn, trước mắt lập tức lại hiện ra vô số sợi chỉ mảnh đan xen ngang dọc.

Hầu hết các sợi chỉ đều màu vàng, Hứa Ngôn đưa tay ra chạm vào

nhưng lại xuyên thẳng qua.

Còn một số sợi chỉ lấp lánh ánh bạc thì anh lại có thể dễ dàng chạm vào.

Lạnh lẽo, cứng rắn, như đang gảy những sợi dây đàn.

Và khi anh tùy ý gảy một trong số chúng, xung quanh lập tức xảy ra những biến hóa kỳ lạ.

Hoặc là một vật thể nào đó đột nhiên bị phân giải, hoặc là kết hợp với vật thể khác tạo thành một thứ khác.

Hoặc là một nơi nào đó trong không gian đột nhiên xuất hiện một vết nứt nhỏ, rồi lại lập tức khôi phục như cũ.

Hứa Ngôn lúc này mới hiểu ra, những sợi chỉ anh chạm vào dường như chính là quy tắc thời gian và không gian của nơi này.

Cái gọi là kích hoạt kỹ năng chính là thông qua việc chạm vào những sợi chỉ quy tắc đó để đạt được hiệu quả điều khiển thời không.

Nhưng anh bây giờ dù đã nhập môn kỹ năng ở cấp sơ cấp, vẫn chưa biết cách phân biệt các sợi chỉ quy tắc thời gian và không gian, cũng như cách kết hợp sử dụng chúng.

"Hay là nâng cấp thử xem sao?" Hứa Ngôn có chút do dự.

Bây giờ anh còn 5 điểm nâng cấp, nâng một lần cần 3 điểm.

Hai điểm nâng cấp còn lại dường như cũng đủ dùng.

Nhưng phạm vi sử dụng hiện tại của kỹ năng này chỉ giới hạn trong vòng ba mét.

Phải tiếp cận gần mới có thể kích hoạt.

Hiện tại xem ra có chút vô dụng.

"Thôi cứ tạm thời để đó, xem phần thưởng tiếp theo là gì đã."

Hứa Ngôn nhất thời không quyết định được, bèn tạm gác lại.

Lần thứ ba quay vòng quay, Hứa Ngôn lại điều chỉnh lực đạo một lần nữa.

Lần này anh dùng ba phần sức lực, vòng quay gần như xoay tít như chong chóng.

"Có kỹ năng, cũng có đạo cụ, lần này có rút được trân cầm dị thú, linh đan diệu dược gì không nhỉ?" Sau khi trải qua thăng trầm vừa rồi, tâm trạng mong chờ của Hứa Ngôn đã nhạt đi nhiều.

Trong lúc anh không để ý, vòng quay cuối cùng cũng lại từ từ dừng lại.

Trong ô mà kim chỉ vào, vẫn là một khoảng trắng.

Thông báo nhắc nhở của hệ thống vốn sẽ vang lên ngay lập tức, cũng mãi không thấy đâu.

"Sao thế này, phần thưởng của tôi đâu?

Bị nuốt rồi à?" Hứa Ngôn cũng có chút ngơ ngác.

Anh thử liên lạc với hệ thống, nhưng vẫn không có bất kỳ phản hồi nào.

Trên bảng nhiệm vụ, số lần rút thưởng chưa sử dụng đã biến thành 0.

Điều đó cho thấy việc rút thưởng đã hoàn thành, nhưng phần thưởng thì thật sự mất rồi.

"Chẳng lẽ rút thưởng còn có cả ô mất lượt?" "Mình không thể nào xui đến mức đó, thật sự gặp phải rồi sao?" Hứa Ngôn trơ mắt nhìn vòng quay bằng ngọc trắng biến mất trong không khí.

Cảm giác muốn chửi người trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Hệ thống chó má, đến cả nguyên nhân cũng không nói, cứ thế im hơi lặng tiếng nuốt mất phần thưởng của anh.

Nhưng cánh tay nhỏ bé của anh, thật sự không thể đọ lại được với cái đùi to là hệ thống.

Thậm chí còn chẳng có chỗ nào để đòi lại công bằng.

Trong lòng chửi hệ thống một vạn lần, nhưng Hứa Ngôn không hề biết, trong một không gian mà anh không thể nhìn thấy, một bức tượng điêu khắc hình con thú nhỏ đang bị vô số sợi chỉ đủ màu sắc trói chặt, run lên bần bật.

Khi Hứa Ngôn ra khỏi thư phòng lần nữa, trời đã sắp tối.

Ngoài sân có vài người đang đứng, xem ra đã đợi anh rất lâu rồi.

"Quốc Trung, Lý Song, sao hai người lại đến đây?" Hứa Ngôn hỏi xong mới chợt nhận ra: "Có chuyện gì không xử lý được, nên cần tôi quyết định à?" "Không phải đâu, Ngôn gia, là những sĩ quan đóng quân bên ngoài dưới trướng Tư lệnh Trần, họ nói ngài xử lý không công bằng, tụ tập lại, muốn đòi ngài một lời giải thích." Triệu Quốc Trung nói một cách uyển chuyển, nhưng Hứa Ngôn lại chỉ ra ngay vấn đề.

"Họ định bức cung, bắt tôi nhường lại vị trí vừa mới ngồi lên chứ gì." Triệu Quốc Trung không nói gì, nhưng thái độ đã ngầm thừa nhận.

"Đi thôi, chúng ta đi xem xem, tối nay có cần phải đại khai sát giới không." Hứa Ngôn vừa bị hệ thống nuốt mất một phần thưởng, trong lòng đang bực bội.

Kết quả là đám sĩ quan đó lại tự động chạy đến đâm đầu vào họng súng.

Vậy thì anh cũng không khách sáo nữa.

Triệu Quốc Trung và Lý Song im lặng nhìn nhau, trong lòng đã coi đám sĩ quan đó như người chết rồi.

Hứa Ngôn bình thường đối xử với họ rất tốt, nhưng không có nghĩa là anh là người dễ tính, dễ nói chuyện.

Đây là lần đầu tiên họ nghe thấy Hứa Ngôn nói những lời đòi đánh đòi giết một cách trực tiếp như vậy.

Những người đó, tốt nhất là tự cầu phúc đi.

Hứa Ngôn nhanh chân đi về phía cổng lớn của Bộ Tư lệnh Cảnh bị.

Đám người kia sợ trong Bộ Tư lệnh có mai phục, vào trong sẽ bị hốt trọn ổ.

Vì vậy chỉ dám đứng ngoài cổng, gào thét đòi Hứa Ngôn ra gặp mặt.

Chương 238

Vốn còn không ít phóng viên cũng đang vây xem, chuẩn bị kiếm tin tức nóng hổi.

Nhưng sau khi Lý Song dẫn người đi một vòng, rồi Triệu Quốc Trung ra nói vài câu, họ vậy mà lại giải tán.

Còn những người dân hiếu kỳ, cũng bị cách ly ở xa mấy chục mét.

Ngay cả những lời đối thoại la hét bên này, cũng nghe không được rõ lắm.

"Này, các ông nói xem, vị Tư lệnh Hứa mới nhậm chức kia, có phải là không định ra ngoài không?" "Ồn ào cả buổi chiều rồi, nếu muốn ra thì đã ra từ sớm rồi chứ?" "Hắn giết Tư lệnh Trần trước đó để lên vị trí này, bây giờ chắc còn đang lo cái ghế này có ngồi vững không, sao dám ra đối mặt với nhiều quân gia như vậy." "Tôi cũng nghe nói rồi, dưới trướng Tư lệnh Trần có mấy vạn người, còn vị Tư lệnh Hứa mới này, quân lính dưới trướng chưa đến ba phần của người ta, dọa thôi cũng đủ chết khiếp rồi." Người dân đều đang nhìn về phía này bàn tán xôn xao.

Đột nhiên đám đông ở phía trước xôn xao, những người phía sau kiễng chân nhìn lên, mới phát hiện là Hứa Ngôn đã ra ngoài.

"Ai da, ra rồi ra rồi!" "Hắn vậy mà còn dám ra?

Thế thì có kịch hay để xem rồi." "Ai nha, thật muốn nghe rõ họ đang nói gì, nhưng mà xa quá, không nghe thấy!" Tiếng bàn tán từ xa đều lọt vào tai Hứa Ngôn.

Ngũ quan của anh bây giờ lại được tăng cường thêm một bậc, phạm vi có thể nhìn thấy và nghe thấy cũng rộng hơn.

Hứa Ngôn liếc nhìn Lý Song sau lưng.

“Không cần phải để người ta đứng xa như vậy, chúng ta quang minh chính đại, còn sợ người ta bàn tán sao?” Một câu nói thốt ra, những người dân đang bị chặn ở xa, liền từ từ di chuyển.

Không ai để ý, những người lính vốn đang chặn họ, đã lùi lại từ lúc nào.

Chỉ thấy phía trước trống ra một khoảng, liền chen lên lấp đầy.

Cứ thế từng chút một tiếp cận, đến khi hoàn hồn lại, khoảng cách đến cổng Bộ Tư lệnh cũng chỉ còn khoảng mười mét.

“Nghe nói các vị muốn tìm tôi đòi một lời giải thích?

Bây giờ tôi đến rồi, ai nói trước?” Hứa Ngôn vừa ra ngoài đã ra đòn phủ đầu.

Trong đám sĩ quan đang chặn cổng Bộ Tư lệnh, người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi.

Nhìn quân hàm của ông ta, hẳn là một Lữ trưởng.

“Hứa Ngôn, tuy ngươi có quyền tuần thị Hồ Quảng, nhưng muốn xử trí Tư lệnh Trần, cũng nên công khai đưa ra chứng cứ, để mọi người cùng phán xét.” “Ngay cả Hiệu trưởng, lão nhân gia người, cũng chưa từng nói sẽ xử trí người khác một cách riêng tư như vậy.

Chẳng lẽ, ngươi còn cho rằng mình công bằng và có quyền hơn cả Hiệu trưởng sao?” Người đó vừa mở miệng đã chỉ trích.

Nhắm vào việc Hứa Ngôn hành động mờ ám, không thể đưa ra ánh sáng.

“Sao ông biết, tôi không công khai chứng cứ, để mọi người cùng phán xét?” Hứa Ngôn hỏi vặn lại một câu.

“Tôi không chỉ xử lý tên họ Trần, mà còn xử lý cả một đám thuộc

hạ trung thành của hắn." "Bảng bổ nhiệm sau biến động của thành Trường Sa, các vị đều chưa xem sao?" Người đàn ông trung niên đó khinh miệt nói: "Cái gọi là công khai của ngươi, là chỉ việc bắt tất cả các chủ quản của các bộ phận lại, bắt họ nhìn ngươi chém đầu Tư lệnh Trần." "Dùng cả gia đình tính mạng của họ để uy hiếp họ khuất phục ngươi sao?" Hứa Ngôn lại giũ giũ tờ báo trong tay.

"Trên này viết rất rõ quá trình thẩm vấn, chứng cứ được liệt kê cũng đã trình lên Sở Cảnh bị để lưu hồ sơ, các vị muốn xem, lúc nào cũng có thể trích lục ra xem." "Nếu có thể tìm ra bất kỳ chứng cứ giả mạo nào, hoan nghênh các vị lúc đó lại đến tìm tôi đòi một lời giải thích." Cho đến bây giờ, anh vẫn luôn mỉm cười đối mặt với đám sĩ quan đó.

Không hề có vẻ tức giận xấu hổ sau khi bị vu oan.

Viên sĩ quan trung niên đó hừ lạnh, quay đầu nhìn các đồng liêu sau lưng.

"Mọi người nghe xem, lý do như vậy có thể thuyết phục các vị không?" Một hòn đá làm dậy sóng nghìn lớp.

Đám sĩ quan đó nhao nhao lên tiếng phụ họa.

"Đây là lý do chó má gì, ngươi nói chứng cứ tìm được là bằng chứng sắt, thì nó là thật sao?

Vậy ta còn nói ngươi vu oan giá họa đấy, ngươi phản bác ta thế nào?" "Đúng vậy, ai biết mấy thứ đó tìm từ đâu ra, rồi nói là tội chứng của Tư lệnh Trần.

Lại còn đồng thời định tội cho nhiều quan viên như vậy." "Ta thấy hắn sớm đã nhắm vào thành Trường Sa, chính là nhân cơ hội tuần thị lần này, trừ khử Tư lệnh Trần, rồi tự mình ngồi lên chiếc ghế quan phòng thành!" "Đúng, nhất định là như vậy.

Có cấp trên như thế, sau này chúng ta còn có ngày tốt đẹp sao?

Chúng ta kiên quyết không đồng ý!" "Chúng ta không đồng ý!

Phải trả lại công đạo cho Tư lệnh Trần!" Các sĩ quan lần lượt giơ tay hô lớn, khí thế như thể sắp nổi loạn, lật đổ Hứa Ngôn.

Những người này đều đã trải qua từng trận chiến, tay không biết đã nhuốm bao nhiêu mạng người.

Toàn thân mang sát khí, khi hô lên càng làm đất trời rung chuyển.

Có điều, khí thế như vậy dọa nạt người dân thì được, chứ đối với Hứa Ngôn thì không có chút ảnh hưởng nào.

Anh bình thản nhìn đám sĩ quan, nụ cười trên mặt đột nhiên lại sâu thêm mấy phần.

"Xong rồi, có người sắp gặp xui rồi." Lý Song và Triệu Quốc Trung, thậm chí cả những binh lính dưới trướng Hứa Ngôn nhìn thấy cảnh này, gần như đều đồng thời nảy ra ý nghĩ đó trong đầu.

Ở Văn Huyện, vẫn lưu truyền một câu nói như thế này.

Khi Ngôn gia mỉm cười thì không đáng sợ, đột nhiên sa sầm mặt cũng không đáng sợ.

Nhưng khi nụ cười của anh đối với người ngoài Nhạc Khỉ La tiểu thư càng sâu hơn, thì có thể trốn xa bao nhiêu thì trốn.

Tuy nhiên, đám sĩ quan đang đối đầu với Hứa Ngôn lại hoàn toàn không hiểu, nụ cười ngày càng sâu của Hứa Ngôn rốt cuộc có ý nghĩa gì.

"Mẹ kiếp, một thằng đàn ông mà cười còn đẹp hơn đàn bà, không phải bán mông mới có được chức Tư lệnh chứ?" Có người mỉa mai một câu.

Lời vừa dứt, chỉ thấy một luồng sáng lạnh lẽo của lưỡi đao lóe

lên, sau đó là máu tươi văng tung tóe, rơi xuống như mưa.

Một tràng tiếng oán thán và ồn ào đột ngột im bặt.

Mọi người đều sững sờ, nhìn thân thể đang từ từ ngã xuống, trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh.

Hứa Ngôn vậy mà nói không hợp là rút đao giết người ngay trên phố!

Cảnh này không chỉ khiến đám sĩ quan nổi loạn kinh ngạc, mà cả những người dân đang vây xem cũng nín thở, quên cả kinh hô.

Không ai ngờ được, người đàn ông trông có vẻ nho nhã này lại ra tay tàn nhẫn đến vậy.

Một lúc sau, viên sĩ quan dẫn đầu mới chỉ vào Hứa Ngôn, giọng run rẩy nói: "Ngươi, ngươi bạo ngược vô đạo, chỉ vì một câu nói mà giết người, ngươi coi mạng người như cỏ rác!" Hứa Ngôn lại cười khẩy một tiếng.

"Coi mạng người như cỏ rác?

Các vị có mặt ở đây, có ai mà tay chưa từng nhuốm máu người vô tội không?" "Hơn nữa, ta là cấp trên, bị cấp dưới tùy ý lăng mạ, chỉ trích vô lý, nếu cứ như vậy mà nhẫn nhịn, cười tươi chào đón, thì còn chút tôn nghiêm và khí phách nào nữa?" Ánh mắt anh lạnh băng quét một vòng.

Những người đối mặt với anh đều cảm thấy như bị một lưỡi dao sắc bén đâm trúng.

Họ vô thức né tránh ánh mắt của anh.

Viên sĩ quan dẫn đầu cũng quay đầu nhìn lại, những người đồng liêu theo ông ta đến, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ muốn rút lui.

"Các ngươi sợ cái gì?" Ông ta hét lớn một tiếng, như đang tự cổ

vũ cho mình.

“Chúng ta đến đây để đòi công đạo cho Tư lệnh Trần, đứng về phía công lý và chính nghĩa.” “Hơn nữa, chúng ta cũng tuyệt đối có thực lực để đòi công đạo, chẳng lẽ lại bị một con hổ giấy dọa sợ!” Ông ta nói như vậy, những sĩ quan vốn có chút dao động, ánh mắt lại trở nên kiên định.

Đúng vậy!

Họ liên hợp lại, có hơn ba vạn binh lực.

Mà Hứa Ngôn tuy có chức danh Tư lệnh, nhưng dưới trướng cũng chỉ có gần bảy nghìn người.

Thậm chí còn chưa đến ba phần mười binh lực của Tư lệnh Trần.

Cho dù cuối cùng có vạch mặt nhau, ưu thế vẫn ở về phía họ.

Vậy thì tại sao phải sợ một con hổ giấy?

“Lưu đoàn trưởng nói đúng, chúng ta đến để đòi công đạo, muốn chúng ta ngậm miệng thì phải đưa ra chứng cứ, chứ không phải vứt một tờ báo ra để qua loa.” “Phải đó, nói là đã định tội rồi, nhưng chưa qua xét xử công khai của tòa án, ai biết có phải là lời nói một phía của ngươi không.” “Vừa mới đây đã vội vàng giết người, chính là giết người diệt khẩu!

Nếu không chột dạ, thì việc gì phải làm như vậy?” Một đám tiếng phụ họa lại vang lên.

Lưu đoàn trưởng đắc ý nhìn Hứa Ngôn, trong mắt tràn đầy vẻ khiêu khích.

“Muốn chứng cứ, đơn giản.” Hứa Ngôn vẫy tay, hơn một trăm binh lính mang súng đạn thật xông ra, bao vây tất cả các sĩ quan.

Hành động này khiến họ lại một lần nữa xôn xao.

Họ lần lượt rút súng ngắn bên hông, đối đầu với Hứa Ngôn.

Những người dân vây xem hét lên kinh hãi, cũng chen chúc lùi về phía sau.

Chương 239

"Hứa Ngôn, ngươi giết một mình Tư lệnh Trần chưa đủ, còn muốn diệt khẩu tất cả chúng ta sao?" "Đừng tưởng chúng ta đơn thương độc mã đến đây, chỉ cần ngươi dám động đến một sợi tóc của chúng ta, mấy vạn đại quân ngoài thành lập tức sẽ công thành, nhất định sẽ bắt ngươi chịu tội!" "Đúng!

Chúng ta đều đã sắp xếp cả rồi, có chuẩn bị mà đến, ngươi đừng hòng dùng vũ lực để uy hiếp chúng ta!" Các sĩ quan miệng thì la hét hung hăng, nhưng chân ai nấy đều đang run rẩy.

Tiếng tim đập thình thịch của họ, trong tai Hứa Ngôn quả thực như sấm bên tai, sớm đã nhìn thấu sự chột dạ và sợ hãi của họ.

Nhưng anh không trực tiếp vạch trần họ.

Chỉ cho người mang vật chứng ra một lần nữa.

Còn nhân chứng, thì đều được sắp xếp ở lại trong Bộ Tư lệnh Cảnh bị.

Chính là để đối phó với tình huống như hôm nay, anh muốn một lần dứt điểm, khiến những người này phải câm miệng, không thể tìm ra lý do gì để phản đối anh nữa.

Tiếp theo, là quá trình đưa ra bằng chứng kéo dài.

Không chỉ tội ác của Tư lệnh Trần bị công bố cho thiên hạ, mà cả tội ác của Lý bộ trưởng và một đám phe phái trung thành cũng bị vạch trần không sót một ai.

Trong lúc đó, Lưu đoàn trưởng mấy lần muốn cắt ngang Hứa Ngôn, nhưng đều không thành công.

Khi ông ta lại một lần nữa rục rịch, muốn lên tiếng ngăn cản, Hứa

Ngôn trực tiếp phất tay, cho người tước vũ khí, trói lại, nhét giẻ vào miệng rồi lôi sang một bên.

Cả loạt động tác liền mạch, thậm chí không cho ai có cơ hội phản ứng.

"Nếu còn ai có ý định gây rối, tôi sẽ không khách sáo đâu." "Lời, tôi đã nói ở đây.

Ai không tin, không phục, cứ việc thử." Hứa Ngôn nói xong câu đó, lại tiếp tục trình bày chứng cứ cho mọi người xem.

Lần này, không còn ai dám hành động thiếu suy nghĩ, ngay cả việc trao đổi ánh mắt riêng tư cũng trở nên cẩn trọng.

Trình bày xong tất cả chứng cứ, mất gần ba tiếng đồng hồ.

Các sĩ quan gây rối, cũng như những người dân vây xem đều đã mệt mỏi rã rời.

Hứa Ngôn trông vẫn đầy tinh thần, hoàn toàn không có vẻ mệt mỏi.

"Bây giờ, còn ai có thắc mắc gì không?" "Nếu còn, thì nhân lúc này nói ra hết, tôi vẫn còn kiên nhẫn để giải đáp từng người." "Nếu bây giờ không nói, sau này lại lôi ra làm chuyện, vậy thì chúng ta sẽ tính cả nợ mới lẫn nợ cũ, cùng nhau tính cho rõ ràng." Hứa Ngôn đưa ra tối hậu thư.

Không có Lưu đoàn trưởng cầm đầu kích động, những người khác như một đám cát rời.

Không ai muốn đứng ra làm con chim đầu đàn.

Yên lặng chờ một lúc, không thấy ai đứng ra.

Hứa Ngôn mới mỉm cười.

"Rất tốt, nếu không ai có ý kiến, vậy chuyện này đến đây là kết

thúc." "Tất cả những gì tôi làm hôm nay, đều sẽ được ghi lại thành tài liệu hoàn chỉnh, trình lên Quốc Dân Đảng, trình lên Hiệu trưởng." "Nếu còn ai muốn lật lại vụ án cho Tư lệnh Trần, tôi cũng hoan nghênh, chỉ cần chứng cứ các vị tìm ra có thể lật đổ tôi, vậy thì cứ việc đến." Lời nói của anh đanh thép, ngay cả Lưu đoàn trưởng đang không ngừng giãy giụa bên cạnh, cũng dần dần dừng lại.

Lưu đoàn trưởng trong lòng hiểu rõ, sau những lời này của Hứa Ngôn, chuyện của Tư lệnh Trần coi như đã đóng hòm, mọi chuyện đã an bài.

Nhưng ông ta vẫn không cam tâm bỏ cuộc.

Ông ta không tin, dựa vào mình và tất cả các sĩ quan, hơn ba vạn quân, lại không thể tóm gọn được Hứa Ngôn?

Hứa Ngôn tuy không nhìn chằm chằm vào Lưu đoàn trưởng, nhưng suy nghĩ trong lòng ông ta, anh sớm đã nhìn thấu.

Anh đương nhiên sẽ không cho Lưu đoàn trưởng bất kỳ cơ hội nào.

Vì vậy, cuối cùng anh nói với đám sĩ quan: "Mọi người đã tề tựu đông đủ ở thành Trường Sa, vậy thì tốt quá, với tư cách là quan chủ chính mới nhậm chức của thành Trường Sa, tôi đối với việc bố trí binh lực phòng thành, cũng như điều động nhân sự, cũng có những sắp xếp mới." "Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay công bố luôn vậy." Đám sĩ quan đó chớp mắt, nhất thời không hiểu được ý của câu nói này.

Mãi đến khi hai hàng mấy chục sĩ quan với tư thế thẳng tắp bước ra, đứng trước mặt mọi người, họ mới hoàn hồn lại.

Hứa Ngôn đây là muốn cài cắm người thân tín của mình vào bên cạnh họ!

Mặt mũi đám sĩ quan gây rối ai nấy đều khó coi đến cực điểm, nhưng nếu đây là mệnh lệnh của quan chủ chính, họ chỉ có thể chấp nhận, không có quyền từ chối.

Nhưng rất nhanh, trong mắt họ đều lóe lên hung quang.

Người đã đến địa bàn của mình, thì chính là cừu non đợi làm thịt.

Đến lúc đó Hứa Ngôn trời cao hoàng đế xa, chẳng lẽ còn có thể tiếp tục quản được sống chết của họ sao?

Một trận huyên náo kéo dài đến tận nửa đêm cuối cùng cũng kết thúc.

Hứa Ngôn đã sắp xếp các phó thủ cho các bộ phận vào vị trí, mang theo lệnh của anh, đến đơn vị mới báo danh trước.

Còn những vị chủ quan đến gây rối, lại bị Hứa Ngôn lấy danh nghĩa đón gió tẩy trần, chiêu đãi cấp dưới mà giữ lại.

Lần giữ lại này, phải xem khi nào người của anh có thể nắm được đơn vị mới trong tay, rồi mới cân nhắc thả những vị chủ quan này về.

Triệu Quốc Trung lén giơ ngón tay cái với Hứa Ngôn.

"Ngôn gia, chiêu này của ngài, là đã vô hiệu hóa hết đám người đó rồi." "Cho dù chúng có thủ đoạn gì khác, cũng không thể thi triển được." Hứa Ngôn lại thản nhiên nói: "Cho dù có thả chúng về, muốn động đến người của tôi, cũng phải xem chúng có bản lĩnh đó không." Thuộc hạ của anh, đều là tinh anh trong số tinh anh do hệ thống cung cấp.

Mỗi người đều có bản lĩnh lấy một địch mười.

Dù có ở trong hang hùm miệng cọp, cũng có thể xông pha mười lần ra vào.

Nhưng làm như vậy, sẽ tăng thêm những rủi ro và đổ máu không

cần thiết.

Hứa Ngôn cũng không muốn mạo hiểm mất đi thuộc hạ tinh anh, thà tốn thêm chút thời gian.

Đám sĩ quan đến gây rối sao cũng không ngờ được, họ không những không đòi lại được công đạo cho Tư lệnh Trần, mà còn tự mình dính vào.

Từng người một bị giữ lại dưới danh nghĩa "chiêu đãi", thực chất là bị giam lỏng.

Hơn nữa, họ đã nghĩ hết cách, cũng không thể truyền tin tức mình bị giam cầm ra ngoài.

Giống như đã bị cắt đứt liên lạc với đơn vị ban đầu, thậm chí cũng không có đội ngũ nào xảy ra xáo trộn, có ý định đến cứu họ về.

Khác với sự dày vò mà đám sĩ quan phải chịu đựng hàng ngày, cuộc sống của Hứa Ngôn lại vô cùng thoải mái.

Bất kể là chính sự hay quân sự của Trường Sa, trong tay anh đều được chuyển giao một cách rất tự nhiên.

Không hề vì cái chết của Tư lệnh Trần và Lý bộ trưởng, cũng như sự biến động nhân sự của các bộ phận và quân đội, mà gây ra ảnh hưởng xấu nào.

Thậm chí sau vụ sĩ quan gây rối, các quân phiệt lớn nhỏ trong tỉnh Hồ Nam, đều phái người đến bày tỏ lòng trung thành với Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn đối với những món quà và thiện ý được gửi đến, đều nhận hết.

Bây giờ thành Trường Sa đã là địa bàn mới của anh, an toàn xung quanh tuyệt đối được đặt lên hàng đầu.

Dù chỉ là sự trung thành bề mặt, cũng phải duy trì.

Nhưng Hứa Ngôn không hề có ý định giữ lại họ mãi.

Bên giường sao cho người khác ngủ ngáy.

Đây là nguyên tắc mà Hứa Ngôn luôn tuân theo.

Chỉ cần thời cơ chín muồi, anh sẽ thu phục toàn bộ các quân phiệt lớn nhỏ đó.

Cả Hồ Nam, chỉ cần nghe thấy một giọng nói của anh là đủ rồi.

Khoảng thời gian này, việc Hứa Ngôn thật sự bận rộn, là thu phục hoàn toàn thế lực Cửu Môn.

Trương Khải Sơn đã bị anh thu vào dưới trướng, vậy thì Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy tự nhiên cũng là dễ như trở bàn tay.

Còn Bán Tiệt Lý vẫn luôn không tỏ thái độ, vào ngày thứ hai sau khi Hứa Ngôn đột kích thành công, đã đích thân đến cửa, dâng lên vật đầu quân của mình.

Giống như Cửu gia của Giải gia, thứ ông ta dâng lên, chính là lệnh bài có thể thống lĩnh toàn bộ lực lượng dưới trướng.

Hứa Ngôn kiểm kê lại trong thế lực Cửu Môn, phần thực sự thuộc về mình.

Hắc Bối Lão Lục tuyệt đối trung thành.

Độ trung thành của Ngô gia cũng đã tăng lên một chút so với trước, xếp thứ hai.

Hoắc gia là có việc cầu xin anh, cộng thêm bây giờ Trường Sa đã là vật trong túi của anh, độ trung thành tự nhiên cũng sẽ theo đó mà tăng lên một bậc.

Giải gia cũng là sau khi Cửu gia tận mắt chứng kiến tình hình ở Văn Huyện, mới giao ra lệnh bài gia chủ.

Chương 240

Nếu nói về độ trung thành, hai nhà hẳn là ngang ngửa nhau.

Còn Tứ gia Thủy Hoàng, thì là bị Hắc Bối Lão Lục thuyết phục, đối với Hứa Ngôn, không thể nói là có bao nhiêu độ trung thành.

Chẳng qua chỉ là trao đổi lợi ích mà thôi.

Còn Trương Khải Sơn và những người khác, vẫn chưa bị anh hoàn toàn thuần phục, càng không thể nói đến độ trung thành.

"Vẫn cần thời gian, cũng coi như là một thử thách không nhỏ." Hứa Ngôn thở dài, rồi lại cười.

"Có thử thách, mới đủ kích thích." Anh ngược lại rất mong chờ, ngày có thể khiến Trương Khải Sơn và những người khác hoàn toàn thần phục.

Vì chuyện sĩ quan nổi loạn, Hứa Ngôn cũng quên mất lời hứa với Nhạc Khỉ La.

Vài ngày sau vào một buổi chiều tối, Nhạc Khỉ La xông vào thư phòng của anh, cứng rắn lôi anh từ sau bàn làm việc ra.

"Ngôn ca ca, anh hứa với em chuyện gì, có phải là quên hết rồi không?" Hứa Ngôn ngẩn người một lúc, mới chợt nhận ra: "À, đúng rồi, anh đã hứa với em, sẽ đi xem hoạt tử nhân đó." "Vậy chúng ta đi ngay bây giờ?" Nhạc Khỉ La vốn đã chuẩn bị một bụng lời, vừa oán trách, vừa làm nũng.

Nhưng thấy Hứa Ngôn nhớ ra nhanh như vậy, còn lập tức muốn hành động, nhất thời cũng làm cô không biết phải làm sao.

"Em...

Ngôn ca ca... anh...” Hứa Ngôn thấy bộ dạng lắp bắp của cô, cũng cảm thấy rất đáng yêu.

Cuối cùng không nhịn được cười, đưa tay xoa xoa đỉnh đầu cô.

“Tiểu La Nhi, em thật là đáng yêu quá.” Nhạc Khỉ La cuối cùng cũng phản ứng lại, Hứa Ngôn đây là đang trêu cô.

Cô không chịu, ôm lấy cánh tay Hứa Ngôn, dậm chân làm nũng: “Ngôn ca ca, anh từ lúc nào lại trở nên xấu xa như vậy, còn học được cách bắt nạt em.” Hứa Ngôn cũng không trả lời, dắt tay Nhạc Khỉ La, cười ha hả đi ra khỏi thư phòng.

Hai người đi thẳng đến tiểu viện ở phía sau cùng của Bộ Tư lệnh Cảnh bị.

Nơi này rất yên tĩnh, cũng ít người qua lại.

Bị Nhạc Khỉ La để mắt tới, chiếm thành địa bàn của riêng mình.

Hoạt tử nhân đó, cũng bị cô mang qua đây, sắp xếp ở tại tầng hầm.

Hứa Ngôn đến đây mới phát hiện Tiểu Khải Linh cũng có mặt.

“Ngôn ca ca, Tiểu Linh tử nói thứ này có lẽ liên quan đến mẫu tộc của cậu ấy, nên gần đây hai bọn em cùng nhau nghiên cứu.” Nhạc Khỉ La giải thích với Hứa Ngôn.

Tiểu Khải Linh thì nhìn Hứa Ngôn, muốn nói lại thôi.

“Em muốn hỏi chuyện liên quan đến Trương Khải Sơn?” Hứa Ngôn liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư của cậu, chủ động đề cập.

“Ngôn ca, người đó, là người chấp pháp của ngoại gia Trương gia.” “Nếu như trước đây, người tìm thấy em là hắn, vậy thì bây giờ, em đã sớm không còn trên đời.” Tiểu Khải Linh nói thẳng không kiêng kỵ.

Trực giác mách bảo cậu, những chuyện này, Hứa Ngôn sớm đã biết rồi.

"Ừm, không sai, cho nên lúc đó em không đi Trường Sa, là một lựa chọn sáng suốt." Hứa Ngôn quả nhiên cũng không cố ý che giấu.

Bánh xe vận mệnh xoay chuyển như vậy, đưa Tiểu Khải Linh đến bên cạnh mình, tự nhiên cũng có dụng ý của nó.

Dù sao đi nữa, có thể giữ lại được cậu nhóc này, anh cũng rất may mắn.

"Ngôn ca, gần đây em và Nhạc tỷ tỷ nghiên cứu hoạt tử nhân đó, phát hiện phương thức tu hành của nó, không khác gì yêu vật..." Tiểu Khải Linh đột nhiên chuyển chủ đề sang hoạt tử nhân, có vẻ như đang che giấu điều gì đó.

Hứa Ngôn lại không tiếp lời cậu, mà tự mình nói: "Tiểu Linh tử, anh đã từng nói với em, sau khi chuyện ở Trường Sa kết thúc, anh sẽ đích thân cùng em đến Trương gia Cổ lâu." "Thân phận tộc trưởng tương lai của Trương gia, nhất định phải đường đường chính chính lấy lại." "Chuyện anh đã hứa với em, nhất định sẽ làm được." Tiểu Khải Linh không ngờ, Hứa Ngôn lại chủ động đề cập.

Nhất thời thậm chí không thể có phản ứng thích hợp.

Ngược lại là Hứa Ngôn véo má cậu một cái, rồi chắp tay sau lưng, dắt Nhạc Khỉ La, đi về phía tầng hầm.

Tầng hầm trong tiểu viện vốn đã có sẵn.

Nó được xây dựng đặc biệt để làm nhà tù bí mật.

Trong thời gian Tư lệnh Trần tại nhiệm, đã cho mở rộng thêm nơi này.

Rất nhiều phạm nhân không tiện công khai đưa vào nhà tù, đều bị

hắn bí mật đưa đến đây.

Sau khi Hứa Ngôn tiếp quản phòng vụ Trường Sa, nơi này đã bị Nhạc Khỉ La để mắt tới, trực tiếp chiếm lấy.

Nhiệm vụ canh gác ở đây, là do người của Trương gia phụ trách.

Ngay cả binh lính tinh nhuệ của Hứa Ngôn, cũng không có năng lực và tư cách.

Người của Trương gia mà Tiểu Khải Linh thu phục, chỉ có mười hai người.

Dưới trướng Trương Khải Sơn, lại có hơn ba mươi người.

Đó đều là những người Trương gia lưu lạc bên ngoài do chiến loạn mà hắn đã thu nhận trong những năm qua, rồi dùng bản lĩnh thật sự để thu phục từng người một.

Tuy nói bây giờ đều quy về dưới trướng Hứa Ngôn, nhưng đó cũng là khẩu phục tâm bất phục.

Huống hồ vì thân phận của Tiểu Khải Linh, ở Trương gia còn là một "con lai" ngoại tộc mà ai cũng muốn trừ khử, càng không thể nghe theo sự chỉ huy của Tiểu Khải Linh.

Do đó, nhiệm vụ bảo vệ nhà tù bí mật này, vẫn đặt trọng điểm lên mười hai thuộc hạ của Tiểu Khải Linh.

Hứa Ngôn men theo bậc thang đi xuống.

Trên tường hai bên, treo những ngọn đèn trường minh lấy từ trong mộ ra.

Lúc rời khỏi lăng mộ Tần Thủy Hoàng, Hứa Ngôn gần như đã khuân sạch nửa khu mộ.

Dù sao có "túi Càn Khôn", cộng thêm không gian chứa đồ đổi từ hệ thống, dù có khuân sạch nửa còn lại cũng chứa được.

Tiếc là, cây cầu đá dẫn sang phía bên kia, đã bị phá hủy trong trận chiến với Hạn Bạt.

Tình hình khu mộ bên kia ra sao, không biết tương lai có còn cơ hội, đi thăm dò một phen hay không.

Đi qua một hành lang dài, âm u và ẩm ướt, ba người đến lối vào nhà tù nằm sâu gần tám mét dưới lòng đất.

Đi vào trong nữa, là những phòng giam nhỏ được chia cắt riêng lẻ.

Nơi này không biết đã giam giữ bao nhiêu oan hồn, nhiệt độ thậm chí còn thấp hơn hành lang bên ngoài vài độ.

Hứa Ngôn bây giờ cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của nhiều thứ không thuộc về chiều không gian này, tuy muốn nhìn thấy còn phải nhờ đến đạo cụ hoặc ngoại lực khác, nhưng anh lại có thể dựa vào cảm giác nhạy bén, để định vị chính xác những thứ đó.

Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh, đều không phải là người sợ hãi những thứ âm tà đó.

Người của Trương gia phụ trách canh gác, càng có một bộ phương pháp chống đỡ riêng.

Mà bản thân Hứa Ngôn, đã mang trong mình thuần dương chí cương của khí lôi hỏa, những thứ âm tà đó trốn còn không kịp, làm sao dám xông lên.

Địa lao này, khi Nhạc Khỉ La vừa tiếp quản, đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Những người bị oan trong đó đều được thả ra để dưỡng thương, về nhà.

Có tội, cũng đều đã chịu pháp luật trừng trị.

Phạm nhân duy nhất còn bị giam cầm, chính là hoạt tử nhân.

Ở cuối địa lao, có một căn phòng được mở ra riêng.

Hoạt tử nhân bị giam cầm trong đó.

Sau khi Hứa Ngôn đi vào, phát hiện kinh mạch trên người hoạt tử nhân, có một phần bị cắt đứt.

Nhạc Khỉ La giải thích: “Ngôn ca ca, thứ này cũng dựa vào việc hấp thu âm khí, hoặc yêu khí, tinh khí chuyển hóa thành âm khí, để tu luyện.” “Sớm đã không phải là người sống, mà là một yêu vật còn triệt để hơn cả em.” “Cho nên thủ đoạn thông thường hoàn toàn không thể khống chế được nó, chỉ có thể cắt đứt đường hấp thu âm khí của nó, mới có thể đảm bảo nó không có sức phản kháng.” Hứa Ngôn gật đầu.

Mỗi đạo có quy tắc của mỗi đạo, chỉ cần có thể đạt được kết quả mong muốn, những thủ đoạn, quá trình khác, đều không phải là vấn đề.

Hoạt tử nhân vốn đã thân hình nhỏ bé.

Bây giờ càng co ro ở một góc.

Trong phòng giam không có ánh sáng, nó như hòa làm một với bóng tối.

Chương 241

Hứa Ngôn ba người đều có bản lĩnh riêng, có thể nhìn trong bóng tối như ban ngày.

Cho nên, không bị bóng tối ảnh hưởng.

Nhưng Nhạc Khỉ La vẫn thắp một cây nến.

Ngọn lửa cháy lên, có màu xanh lục, khói bốc ra lại là một làn khói vàng.

Hoạt tử nhân động đậy, chậm chạp ngẩng đầu lên.

Mặc dù đã có chút chuẩn bị tâm lý, Hứa Ngôn khi nhìn thấy bộ dạng hiện tại của hoạt tử nhân, vẫn giật mình kinh ngạc.

Hoạt tử nhân vốn còn có thể nhìn ra hình người, bây giờ chỉ là một lớp da bọc trên bộ xương khô.

Trên mặt bị một lớp hắc khí dày đặc bao phủ, mười ngón tay cong queo như móng gà, móng tay sắc nhọn lại dài gần ba centimet.

Giữa đôi môi đen tím, lộ ra bốn chiếc răng nanh sắc nhọn, trong ánh sáng xanh lục, lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

Hứa Ngôn ngạc nhiên nhìn Nhạc Khỉ La: "Tiểu La Nhi, em đã làm gì nó vậy?" Nhạc Khỉ La cười hắc hắc: "Không làm gì cả, chỉ là một vài thí nghiệm nhỏ, Tiểu Linh tử có thể làm chứng cho em." Tiểu Khải Linh mặt không biểu cảm, chậm rãi gật đầu: "Ừm, không có gì." Hứa Ngôn sao lại không biết thủ đoạn của Nhạc Khỉ La.

Anh cũng không vạch trần, dù sao hoạt tử nhân cũng là một tà vật, hai bên lại đối lập nhau.

Cho nên dù có bị Nhạc Khỉ La xé thành từng mảnh, anh cũng sẽ

không nói thêm một câu.

Huống hồ...

Ánh mắt Hứa Ngôn lướt qua người Tiểu Khải Linh.

Nó có thể nói, có mối quan hệ rất sâu xa với mẫu tộc của Tiểu Khải Linh.

Có lẽ tương lai, Tiểu Khải Linh có cơ hội đến vùng đất của tộc Bạch Mã Tạng, thay mẹ mình hoàn thành một sự tiếc nuối không thể nói thành lời.

Nhạc Khỉ La không biết Hứa Ngôn đang nghĩ gì.

Cô chắp tay sau lưng, nhún nhảy đi đến bên cạnh hoạt tử nhân.

Cười tủm tỉm cúi người xuống: "Tiểu đông tây, nửa ngày không gặp, có nhớ ta lắm không?" Hứa Ngôn thề, anh nhìn thấy rõ hoạt tử nhân run lên một cái, lại co người lại càng chặt hơn.

Điều này khác xa một trời một vực với bộ dạng kiêu ngạo khi anh lần đầu gặp nó.

Xem ra, mấy ngày nay nó rơi vào tay Nhạc Khỉ La, đã nếm không ít khổ sở.

Tuy hoạt tử nhân không trả lời, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm trạng của Nhạc Khỉ La.

Cô lại quay đầu nhìn Tiểu Khải Linh: "Là em ra tay, hay là tôi?" Tiểu Khải Linh không do dự một giây: "Chị ra tay." Vẻ háo hức trong mắt Nhạc Khỉ La, anh và Hứa Ngôn đều nhìn thấy rất rõ.

"Vậy thì tôi không khách sáo nữa." Nhạc Khỉ La đi qua, năm ngón tay xòe ra, chụp thẳng vào trán hoạt tử nhân.

Từng luồng hắc khí nổi lên, hiện ra trên da của hoạt tử nhân.

Giống như có vô số con trùng đang bò dưới da nó.

Sau đó chui vào trong ngón tay của Nhạc Khỉ La.

Cảnh này khiến Hứa Ngôn cạn lời.

Anh nhớ lại một bộ phim võ hiệp đã từng xem, có một chiêu gọi là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, dường như cực kỳ giống với chiêu thức này.

Quay đầu nhìn Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn nhỏ giọng hỏi: "Em ra tay, cũng như vậy?" Anh luôn cảm thấy, chiêu số này do Nhạc Khỉ La thi triển, không có chút gì không hợp.

Nhưng nếu do Tiểu Khải Linh thi triển, thì nhìn thế nào cũng thấy kỳ quặc.

Tiểu Khải Linh lắc đầu như trống bỏi.

"Không, em không giống vậy." Giọng nói dường như có chút lớn, cậu vội vàng dùng tay che miệng, như sợ sẽ làm kinh động đến Nhạc Khỉ La.

Mà lúc này, lớp da trên người hoạt tử nhân dường như cũng trở nên mỏng hơn.

Xương cốt gần như muốn đâm thủng ra ngoài, trông càng giống một bộ xương khô biết đi.

Nhạc Khỉ La một lúc lâu mới thu công, cười tủm tỉm nhìn hoạt tử nhân.

"Thế nào, vẫn không nói sao?

Dù sao cuối cùng ta hút ngươi thành một đống tro cốt, vẫn có thể biết được câu trả lời ta muốn." "Phì!

Yêu nữ, ngươi đừng hòng!" Hoạt tử nhân từ từ mở mắt, hung hăng nhổ một bãi nước bọt về phía Nhạc Khỉ La.

Chỉ là miệng nó khô đến nỗi nổi vô số mụn nước, ngay cả nuốt nước bọt cũng không làm được, huống hồ là xa xỉ phun ra một ngụm nước bọt.

Trong mắt Nhạc Khỉ La lóe lên hung quang, dường như lập tức muốn ra tay, biến hoạt tử nhân thành tro bụi.

Nhưng trước khi nó lộ ra nụ cười giải thoát, bàn tay vỗ xuống lại cứng rắn dừng lại trên huyệt bách hội trên đỉnh đầu nó.

Luồng chưởng phong tạo ra, thậm chí còn cắt phăng một mảng tóc trên đỉnh đầu hoạt tử nhân.

Sự khống chế lực đạo của Nhạc Khỉ La bây giờ, có thể nói là đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Cô thậm chí còn không làm tổn thương đến nang lông, nhưng lại khiến hoạt tử nhân cảm thấy một cơn đau thấu xương, nổ tung trong não.

Một tiếng hét không giống tiếng người, đột nhiên vang lên trong phòng giam.

Tiểu Khải Linh và người của Trương gia hiển nhiên đã nghe vô số lần, sớm đã miễn nhiễm.

Nghe thấy tiếng hét đó, ngay cả lông mày cũng không nhíu một cái.

Tâm tính của Hứa Ngôn kiên định, cho dù có chín tầng trời sấm sét nổ bên tai, Thái Sơn sụp đổ đè lên đầu, cũng không thể khiến anh chớp mắt.

Tiếng hét cỡ này, càng giống như trò trẻ con.

“Muốn kích ta ra tay giết ngươi à?

Muốn giải thoát nhanh một chút?

Ta đây không cho ngươi toại nguyện.” Nụ cười của Nhạc Khỉ La

vô cùng ngọt ngào xinh đẹp, nhưng đáy mắt lại không có một tia cười.

Trong mắt phủ một lớp sương tuyết dày, chỉ cần nhìn một cái, cái lạnh đó có thể thấm sâu vào tận linh hồn.

Hoạt tử nhân biết mình lại bị Nhạc Khỉ La chơi xỏ.

Vốn còn muốn chửi ầm lên, lại bị cô trực tiếp ra tay tháo khớp hàm dưới.

"Muốn chửi bà cô của ngươi à?

Ngươi vội lắm phải không, nhưng mà ngươi cứ từ từ." Cô thong thả nói: "Ta có rất nhiều thời gian và kiên nhẫn, có thể từ từ chơi với ngươi." Hứa Ngôn cứ thế đứng bên cạnh xem, thỉnh thoảng nói chuyện với Tiểu Khải Linh.

Nhạc Khỉ La tuy dùng đủ mọi thủ đoạn với hoạt tử nhân, trông có vẻ vô cùng tàn nhẫn tra tấn nó.

Nhưng Hứa Ngôn lại biết, những người và sinh vật rơi vào tay hoạt tử nhân, e rằng kết cục chỉ có thảm hơn.

Quái vật được nuôi dưỡng bằng đất mộ và âm khí, căn bản không có thất tình lục dục bình thường.

Ngay cả những từ như lương thiện, mềm lòng, ấm áp, đều không liên quan đến chúng.

Tiểu Khải Linh từng nói, đã từng nghe mẹ nói, một bộ tộc như vậy, đã từng gây hại cho cao nguyên tuyết vực.

Nơi chúng đi qua, sinh linh đồ thán, cỏ cây không mọc.

Nếu không phải năm đó tộc Bạch Mã Tạng, cùng với tất cả các bộ tộc trên cao nguyên tuyết vực liên hợp lại, dưới sự lãnh đạo của một người bí ẩn, đã tiêu diệt bộ tộc hoạt tử nhân đó.

E rằng ngay cả lịch sử của Thăng Long cũng sẽ bị viết lại.

Cho nên không chỉ là Nhạc Khỉ La, ngay cả Tiểu Khải Linh khi tra tấn hoạt tử nhân này, trong lòng cũng hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi.

Hơn nữa Hứa Ngôn còn phát hiện, Nhạc Khỉ La không phải đang tra tấn một cách vô mục đích.

Mỗi lần cô thi triển thủ đoạn, hoạt tử nhân đều sẽ rơi vào trạng thái hấp hối, sau đó với tốc độ nhanh chậm khác nhau, từ từ hồi phục lại.

Đây hẳn là đang thử nghiệm thứ gì đó.

Hứa Ngôn không lập tức lên tiếng hỏi.

Chương 242

Dù sao đợi kết thúc, Nhạc Khỉ La tự nhiên sẽ chủ động nói rõ cho anh biết.

Ở nơi không có ánh mặt trời lâu ngày, sẽ làm mờ khái niệm về thời gian, căn bản không cảm nhận được thời gian trôi qua.

Hứa Ngôn đột nhiên nảy ra ý nghĩ, thi triển chiêu thức Phong Hậu Kỳ Môn.

Đồng tử của anh đột nhiên biến thành màu vàng nhạt.

Nếu nhìn kỹ, trong mắt còn phản chiếu vô số sợi chỉ mảnh đan xen ngang dọc.

Hứa Ngôn tập trung nhìn về phía hoạt tử nhân, thân thể nó trong mắt anh, cũng bị phân giải thành vô số sợi chỉ mảnh màu sắc khác nhau.

Những hạt nhỏ li ti ở đầu sợi chỉ tụ tập lại với nhau, tạo thành một cá thể hoàn chỉnh.

"Đây hẳn là những nguyên tố cơ bản cấu thành vật chất rồi?" Hứa Ngôn trong lòng chấn động không thôi.

Anh không biết những hạt vi mô mình nhìn thấy, rốt cuộc là gì.

Nhưng sự tồn tại của những hạt cực nhỏ như nguyên tử, neutron, quark, cần đến những thiết bị siêu chính xác mới có thể "nhìn" thấy.

Nhưng anh bây giờ chỉ sử dụng kỹ năng Phong Hậu Kỳ Môn cấp nhập môn, mà những thứ nhìn thấy đã đạt đến cảnh giới "vi mô".

Điều này khiến anh rất nghi ngờ, trong thế giới của Nhất Nhân Chi Hạ, người có thể luyện Phong Hậu Kỳ Môn đến cảnh giới viên mãn,

thế giới trong mắt họ rốt cuộc là như thế nào.

Chỉ là trạng thái này, anh không thể duy trì được lâu.

Chỉ nhìn hoạt tử nhân một lúc, Hứa Ngôn đã cảm thấy đầu óc như bị một con dao cắm vào khuấy đảo.

Ngay cả nhãn cầu cũng căng lên như muốn lồi ra khỏi hốc mắt.

Kể từ khi có hệ thống, ngoài những lúc thăng cấp sẽ xuất hiện cơn đau khó chịu, bình thường cảm giác như vậy đã hoàn toàn không còn xuất hiện.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện cảm giác khó chịu, đối với Hứa Ngôn, lại là một cảm giác đã lâu không gặp.

Anh ngừng thi triển Phong Hậu Kỳ Môn, thế giới trước mắt lại khôi phục như thường.

Nhưng cảm giác khó chịu đó, vẫn là sau khi anh nuốt một viên thuốc phục hồi tinh lực sơ cấp, mới từ từ được giảm bớt.

Hứa Ngôn hiểu, đó là vì tinh thần lực hiện tại của anh, chỉ đủ để chống đỡ sử dụng kỹ năng Phong Hậu Kỳ Môn trong một thời gian ngắn như vậy.

Cho nên anh không do dự, lại dùng một trong hai điểm nâng cấp còn lại, cộng vào tinh thần lực.

Bây giờ trên bảng thuộc tính của anh, tinh thần lực đã đạt đến 100.

Ngay sau khi điểm kỹ năng được cộng vào, một thông báo hệ thống đột nhiên hiện ra. 【Mỗi khi tinh thần lực đạt đến 100 và các bội số của nó, sẽ ngẫu nhiên xảy ra những thay đổi không thể lường trước.】 【Xin Túc chủ xác nhận, có muốn cộng điểm không?】 【Xác nhận, Hủy bỏ】 Hứa Ngôn sững sờ, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm trọng.

Anh trước đây đã từng suy đoán, khi ba chỉ số đạt đến một giá trị nhất định, có thể sẽ kích phát một loại biến hóa nào đó.

Loại biến hóa này có thể tốt có thể xấu, không thể lường trước.

Cho nên khi cộng điểm, anh cũng đã cân nhắc rất kỹ.

Chỉ là những tình huống anh gặp phải, đều đang ép anh phải cộng điểm vào tinh thần lực.

Điều này dẫn đến việc bây giờ không thể không đối mặt với tình huống tinh thần lực xảy ra dị biến.

Hứa Ngôn tuy đã sớm chuẩn bị, nhưng không có nghĩa là anh sẽ chọn đối mặt vào lúc này, ở đây, trước mặt Tiểu Khải Linh và Nhạc Khỉ La.

Anh do dự một chút, gửi câu hỏi cho hệ thống.

"Có thể trì hoãn lựa chọn không?" 【Có thể, nhưng trong vòng một ngày phải đưa ra lựa chọn, nếu không sẽ bị coi là từ bỏ.】 【Cảnh báo: Điểm kỹ năng đã cộng sẽ không được hoàn lại.】 Hứa Ngôn trực tiếp cạn lời.

Sao bây giờ các thao tác có giới hạn thời gian ngày càng nhiều.

Hơn nữa hệ thống này cũng ngày càng chó má.

Quá thời hạn, điểm kỹ năng đã cộng không được hoàn lại, đây không phải là rõ ràng muốn lừa điểm kỹ năng của anh sao?

Có điều quy định của hệ thống trước nay đều không để lại bất kỳ kẽ hở nào, cho dù có, cũng chỉ là nhượng bộ ở quy mô nhỏ trong phạm vi có thể kiểm soát.

Thường được gọi là cà rốt treo lừa, nhìn thấy được, nhưng không ăn được.

Hứa Ngôn thấy Nhạc Khỉ La dường như có ý định dừng lại.

Anh lập tức chọn "Xác nhận tạm thời trì hoãn".

Gần như cùng lúc đó, anh cũng thấy Nhạc Khỉ La dừng lại, mỉm cười với anh.

"Ngôn ca ca, để anh đợi lâu rồi." "Xem em nghiên cứu hoạt tử nhân này, anh có nhìn ra được gì không?" "Em muốn tìm cách đối phó với tộc người này?" Hứa Ngôn vừa rồi đã đoán, chỉ có đáp án này là hợp lý nhất.

"Mẹ của Tiểu Linh Tử không phải xuất thân từ cao nguyên tuyết sao, vậy nó học được phép này, tương lai sẽ có lúc dùng đến." Hứa Ngôn ngẩn ra, như thể lần đầu tiên biết Nhạc Khỉ La, cẩn thận đánh giá cô mấy lần.

"Em đối tốt với nó từ khi nào vậy?" Nhạc Khỉ La không nói gì, chỉ bĩu môi.

Tiểu Khải Linh lại đột nhiên nói: "Chị Khỉ La người tốt, tâm thiện." Hứa Ngôn lần này càng kinh ngạc hơn.

Từ bao giờ mà Tiểu Khải Linh cũng biết khen người khác rồi?

Nhạc Khỉ La vẫn không nói gì, nhưng trên mặt lại mang mấy phần vui vẻ và đắc ý.

Cô hừ một tiếng, đột nhiên dùng ngón tay chọc vào trán Tiểu Khải Linh.

"Nhóc con cậu có lòng là tốt rồi, nếu là một con sói mắt trắng vô ơn…" Cô không nói tiếp, nhưng Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh đều hiểu ý ngoài lời của cô.

"Chị Khỉ La, em không phải." Tiểu Khải Linh nói rất nghiêm túc.

Hứa Ngôn cũng gật đầu lia lịa: "Yên tâm đi, anh đảm bảo, nó tuyệt đối không phải." Nhạc Khỉ La không tiếp tục chủ đề này nữa mà

chuyển sang chuyện khác: “Bây giờ em chỉ có chút manh mối, nhưng vẫn cần thời gian.” “Nếu có thêm nhiều mẫu vật tham khảo thì tốt rồi.” “Tiếc là cái thứ này thà chết cũng không chịu hé răng nửa lời.

Hừ, đừng tưởng như vậy là tôi không có cách trị nó.” Hứa Ngôn lại nhìn người sống dở chết dở kia, so với lúc anh mới thấy thì đã khô quắt đi rất nhiều.

Xem ra, chắc không chịu nổi mấy lần thủ đoạn của Nhạc Khỉ La nữa.

“Ngôn ca ca, anh thấy rồi chứ, thứ này sắp bị em hành cho cạn dầu khô đèn rồi.” “Cho nên, ngày mai em muốn mang nó ra ngoài, tẩm bổ cho nó một chút.” Nhạc Khỉ La ôm lấy cánh tay Hứa Ngôn, trông có vẻ còn có chút lưu luyến không nỡ.

“Tẩm bổ?

Tiểu La Nhi, từ em dùng…” Hứa Ngôn nhất thời cũng không tìm được từ nào thích hợp để hình dung.

“Bây giờ trong tay chúng ta chỉ có một người sống dở chết dở này, nếu cứ để nó chết như vậy, e rằng sau này chưa chắc đã có cơ duyên này nữa.” “Cho nên, em phải đưa nó đi hấp thụ chút âm khí, bồi bổ lại một chút.” Hứa Ngôn rất rõ ý đồ của Nhạc Khỉ La.

Nhưng nghe ý trong lời nói của cô, dường như không đơn giản là sáng đi tối về.

Quả nhiên, cô bé ngượng ngùng lải nhải thêm hai câu, mới do dự nói: “Ngôn ca ca, em… lần này rời đi, thời gian có thể sẽ hơi lâu một chút.” Hứa Ngôn tuy sớm đã đoán được có thể sẽ như vậy, nhưng nghe chính miệng cô nói ra, vẫn có một khoảnh khắc cảm thấy trong lòng trống rỗng.

“Em muốn đi đâu, có cần anh đi cùng không?” Anh buột miệng nói

ra một câu.

Nói xong mới nhận ra mình có vẻ hơi ủy mị quá rồi.

Bây giờ thành Trường Sa vẫn đang trong giai đoạn quá độ, anh phải ở lại trấn giữ để đề phòng biến cố.

Các quân phiệt lớn nhỏ xung quanh đều đang quan sát, rục rịch hành động, thật sự không phải lúc có thể rời đi.

Nhạc Khỉ La nghe vậy, lộ ra nụ cười ngọt ngào, rúc đầu vào lòng Hứa Ngôn.

Dụi dụi một cách quyến luyến rồi mới lắc đầu: "Không cần đâu, Ngôn ca ca, nơi đó không thích hợp để anh đến." "Nên nói là, đó không phải nơi người sống nên đến." "Chỉ có những người như người sống dở chết dở và em, một chân đã bước vào Quỷ Môn Quan, mới không bị ảnh hưởng bởi âm khí ở đó." Hứa Ngôn nghe xong, gật đầu rồi lại hỏi: "Vậy em định đi bao lâu?" Nhạc Khỉ La do dự hồi lâu không lên tiếng.

Hứa Ngôn liền biết, thời gian e là không ngắn.

Quả nhiên, cô im lặng một lúc rồi do dự nói: "Nếu em đi, nhanh thì mười ngày nửa tháng, lâu… có thể hai ba tháng mới về được." Nghe cô nói vậy, Hứa Ngôn cũng im lặng theo.

Từ khi Nhạc Khỉ La đến bên cạnh anh, lần trước hai người xa nhau lâu như vậy là lúc anh đến Thượng Hải.

Khi đó Nhạc Khỉ La cũng đang bế quan, cuối cùng hai người gặp lại cũng cách hơn một tuần.

Lúc đó anh đã từng nếm trải nỗi khổ tương tư khi xa cách.

Bây giờ, cô thậm chí có thể đi hai ba tháng, điều này khiến Hứa Ngôn bất giác đã cảm thấy cô đơn.

Nhạc Khỉ La mãi không thấy Hứa Ngôn nói gì, trong lòng một trận thấp thỏm.

Chương 243

Cẩn thận hỏi: “Ngôn ca ca, anh có phải giận em không?” Hứa Ngôn hoàn hồn, cưng chiều xoa xoa đỉnh đầu cô.

“Nói ngốc gì vậy, sao anh có thể giận em được.” “Em làm vậy cũng là vì Tiểu Linh Tử, càng là vì giúp anh, những điều này anh đều hiểu.” “Nhưng em cũng phải hứa với anh, mọi việc phải lấy an nguy của mình làm trọng, không được dễ dàng lấy thân mạo hiểm.” “Cho dù cuối cùng không được gì cả, cũng phải đảm bảo em có thể an toàn trở về bên anh, nghe rõ chưa?” Những lời này của Hứa Ngôn khiến trái tim đã ngừng đập từ lâu của Nhạc Khỉ La dường như lại bắt đầu rộn ràng.

Toàn thân máu huyết sôi trào, xông thẳng lên đỉnh đầu.

Cô gần như ngay lập tức đỏ bừng má, chỉ cảm thấy dù bây giờ có chết vì Hứa Ngôn cũng không oán không hối.

Trên khuôn mặt như ngọc của Nhạc Khỉ La, từ bên trong lan ra một lớp hồng kiều diễm.

Như đóa mai nở rộ dưới trăng chiều, phủ một lớp sương tuyết nhưng vẫn khó che được vẻ đẹp động lòng người.

Trong đôi mắt đẹp của cô ngấn nước, tràn đầy niềm vui và sự sùng bái đối với Hứa Ngôn.

Trông càng thêm đáng thương động lòng người, quyến rũ tâm hồn.

Hứa Ngôn chưa bao giờ thấy Nhạc Khỉ La như thế này.

Thậm chí trong ấn tượng của anh, Nhạc Khỉ La ngoài sự tinh ranh cổ quái, lòng dạ độc ác ra thì không có thêm nhãn mác nào khác.

Kể cả sự chấp nhất của cô đối với Vô Tâm, cũng mang theo sự

ngây thơ lạnh lùng và tàn nhẫn.

Những từ ngữ như e thẹn, vốn không hề liên quan đến cô.

Có lẽ là vì sắp chia ly, cũng có lẽ là vì mỹ cảnh thâm tình động lòng người.

Hứa Ngôn lòng khẽ động, không nhịn được cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng như cánh hoa kia.

Cảm giác mềm mại, ấm áp khiến anh sau khi chạm nhẹ lại không nhịn được muốn thăm dò sâu hơn.

Anh cảm thấy người đẹp trong lòng như một chú thỏ con kinh hãi, sau khi run lên rõ rệt, cả người dường như cứng đờ.

Hứa Ngôn vừa đau lòng vừa buồn cười, sợ Nhạc Khỉ La sẽ bị dọa, nhưng lại không nỡ buông tha sự ấm áp triền miên lúc này.

Anh thả nhẹ lực đạo, từng chút một chạm nhẹ mang tính an ủi, để cô dần dần quen với hơi thở và cảm giác của anh.

Thân thể yêu kiều trong lòng dần dần trở nên mềm mại, tuy hơi thở vẫn hỗn loạn nhưng đã ngoan ngoãn nép sát vào anh hơn trước.

Hứa Ngôn dù sao cũng không quên hai người đang ở đâu.

Sau một hồi ôn tồn, cuối cùng anh cũng ngẩng đầu lên.

Đôi mắt đẹp của Nhạc Khỉ La nhắm nghiền, hàng mi dài cong vút khẽ run như cánh bướm.

Má đỏ bừng, thậm chí vành tai và cổ cũng đỏ đến sắp rỉ máu.

Hứa Ngôn lại ngước mắt nhìn về phía Tiểu Khải Linh.

Cậu nhóc đang quay đầu nhìn ra bóng tối bên ngoài nhà lao, tầm mắt tuy không ở trên người anh và Nhạc Khỉ La, nhưng vành tai hơi ửng hồng lại cho thấy cậu không phải là không hiểu gì cả.

Hứa Ngôn thầm thấy buồn cười trong lòng.

Coi như thằng nhóc này biết điều.

Lại chỉ quay tầm mắt đi mà không trực tiếp bỏ đi.

Nếu không dù có nhẹ chân nhẹ tay đến mấy cũng khó tránh khỏi gây ra tiếng động.

Đến lúc đó kinh động Nhạc Khỉ La, chọc cho cô nàng này thẹn quá hóa giận.

E là sẽ oán trách cả hai người họ.

Anh thì không ngại làm thêm lần nữa, nhưng cậu nhóc này, e là phải chịu vạ lây.

Ba người nhanh chóng rời khỏi địa lao.

Nhạc Khỉ La đã quyết định đi thì cũng không ngượng ngùng kéo dài thời gian.

Cô cũng biết nền móng của Hứa Ngôn hiện giờ chưa ổn định, nghĩ rằng cố gắng đi sớm về sớm.

Nhưng trước khi đi, cô còn phải làm một số chuẩn bị cần thiết.

Tiểu Khải Linh biết Nhạc Khỉ La sắp đi, tự mình xung phong tình nguyện giúp đỡ.

Nhạc Khỉ La cũng không khách khí, trực tiếp coi cậu như công cụ sai vặt tạm thời, chỉ huy đến chân không chạm đất.

Hứa Ngôn thấy tình cảm của họ thân thiết, cũng vui mừng thấy vậy.

Khi trời chưa sáng, Nhạc Khỉ La đã chuẩn bị xong mọi thứ, định nhân lúc mặt trời chưa mọc, đưa người sống dở chết dở cùng lên đường.

Hứa Ngôn đưa Tiểu Khải Linh, tự mình lái xe đưa cô ra khỏi thành Trường Sa.

Anh vốn định để Nhạc Khỉ La mang theo "túi càn khôn", nhưng cô kiên quyết không lấy.

Ngược lại còn lấy ra một viên châu giống như đá mắt mèo, nói với Hứa Ngôn: "Ngôn ca ca, đây là mắt của con quái vật đó, đã được em luyện hóa xong rồi, cũng có thể chứa được một ít đồ, chỉ là bên trong hơi nhỏ một chút." Hứa Ngôn cầm lấy, dùng tinh thần lực thăm dò vào trong.

Không gian cũng chỉ vài chục mét vuông, so với "túi càn khôn" quả thực không thể nào bằng.

Nhạc Khỉ La còn giải thích với anh: "Trước đây không lấy ra, là vì em không chắc có thể luyện ra được thứ này." "Hai con mắt mà cũng chỉ luyện ra được một viên này, viên kia thì đã nổ tung rồi." Hứa Ngôn lắc đầu: "Chuyện này em không cần phải nói với anh, ban đầu cả con quái vật đó đều cho em, chính là vật sở hữu của em.

Bất kể em có bảo bối gì, đều tùy em chi phối." Dù sao thì độ trung thành của Nhạc Khỉ La đối với anh đã đạt đến một trăm phần trăm, tuyệt đối sẽ không giấu giếm riêng tư, hay có tính toán nhỏ nhặt của riêng mình.

Nhạc Khỉ La đương nhiên không biết anh đang nghĩ gì trong lòng, nhưng lại rất hưởng thụ lời nói của anh.

Viên châu đó được cô đặt tên là "Ly Châu", bên trong nhét đầy những thứ cô cho là hữu dụng, sau đó mới đến địa lao xách người sống dở chết dở ra.

Xe chạy thẳng ra ngoài thành năm mươi dặm, Hứa Ngôn mới dừng xe lại.

Nhạc Khỉ La xách người sống dở chết dở bị trói như cái bánh tét xuống xe.

Nếu không nhìn kỹ, còn tưởng cô đang xách một cái vali to bằng nửa người.

"Ngôn ca ca, hai người về đi, đoạn đường còn lại, chỉ có thể một mình em đi thôi." Nhạc Khỉ La định từ đây vào núi, trên đường đều phải tránh xa nơi có người ở, cho nên không mang theo ngựa hay các công cụ di chuyển khác.

Nhưng mang theo một người sống dở chết dở đi đường, đối với một tồn tại siêu việt như cô, căn bản chỉ là chuyện nhỏ.

"Chú ý an toàn, về sớm một chút." Hứa Ngôn ôm chặt Nhạc Khỉ La vào lòng, lại cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô, lúc này mới buông tay.

Nhìn cô bé xách người sống dở chết dở, nhanh chóng đi vào trong núi, rất nhanh đã biến mất trong màn đêm.

"Tiểu Linh Tử, hãy nhớ kỹ, chuyến đi này của chị ấy là vì ai." Hứa Ngôn đột nhiên nói một câu.

Tiểu Khải Linh khẽ nhưng kiên định "Ừm" một tiếng.

Hai người lại đứng tại chỗ nhìn một lúc, lúc này mới quay về phủ.

Nhạc Khỉ La vừa đi, Hứa Ngôn vốn không cảm thấy gì.

Cho đến khi về đến Bộ Tư lệnh Cảnh bị, lúc xuống xe theo thói quen định gọi Nhạc Khỉ La xuống xe, mới bàng hoàng nhận ra, cô không ở bên cạnh.

Cảm giác trống rỗng chân thực ập đến, anh tuy không biểu hiện ra mặt, nhưng trong lòng đã bắt đầu tính toán, khi nào thì cô bé đó mới quay về.

Hôm đó anh lại cải trang một chút, chuẩn bị vi hành thị sát, xem cuộc sống thường ngày của bá tánh trong thành Trường Sa.

Triệu Quốc Trung và những người khác tuy được sắp xếp ở các bộ phận làm phó, nhưng dù sao thì đội ngũ ban đầu của thành Trường Sa đã hoạt động lâu năm.

Thế lực trong các bộ phận đã ăn sâu bén rễ, không phải trong vài ngày là có thể nắm giữ hoàn toàn.

Chuyện dương phụng âm vi chắc chắn sẽ có.

Muốn thấy được tình hình thực tế, tự nhiên phải đi sâu vào dân gian mới có thể phát hiện vấn đề.

Vẻ ngoài của Hứa Ngôn ở thành Trường Sa gần như có thể coi là ai cũng biết.

Cho nên anh mới phải thay đổi trang phục một chút, tránh bị người khác nhận ra.

Anh lợi dụng phương pháp súc cốt, hạ thấp chiều cao xuống hai centimet, khuôn mặt cũng tiến hành điều chỉnh nhỏ.

Cốt tướng thay đổi, diện mạo trông hoàn toàn khác so với ban đầu.

Mặt vẫn là mặt đó, nhưng người tuyệt đối không phải là người ban đầu.

Chương 244

Bây giờ anh dù có đứng trước mặt Triệu Quốc Trung và những người khác, họ cũng không nhận ra.

Hứa Ngôn từ phía sau Bộ Tư lệnh trèo tường ra ngoài.

Phía sau tiểu viện cuối cùng đó là một con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Dù là ban ngày cũng ít có người qua lại.

Anh trèo tường qua, nhẹ nhàng đáp xuống đất, sau ba năm lần rẽ, liền đi ra từ một con hẻm cách xa Bộ Tư lệnh, đến đường lớn.

Tuy bên ngoài khắp nơi đều là chiến hỏa, nhưng thành Trường Sa lúc này vẫn là một khung cảnh thái bình.

Người đi đường trên phố tấp nập, cửa hàng mở cửa kinh doanh, những người bán hàng rong hai bên đường cũng đang bận rộn rao hàng.

Mọi thứ đều có vẻ ngăn nắp, dường như không hề bị ảnh hưởng bởi việc thay đổi người cai trị, mọi người vẫn đang sống cuộc sống nhỏ bé của mình theo nề nếp.

Hứa Ngôn không đến tòa thị chính Trường Sa.

Anh chỉ đi dạo trên phố là đã có thể phát hiện ra không ít chuyện mà khi ngồi trong văn phòng không thể phát hiện được.

Ví dụ như, hai thế lực thuộc về Bán Tiệt Lý và Thủy Hoàng Hậu không biết vì sao lại xảy ra xung đột.

Hoắc gia dường như cũng bị cuốn vào.

Rạp hát của Nhị Nguyệt Hồng đã đóng cửa mấy ngày, vẫn chưa có ý định mở cửa.

Về phía Trương Khải Sơn, thì vẫn đi làm bình thường, thỉnh thoảng sẽ gặp Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy.

Thế lực Cửu Môn, trông như thường lệ, có hòa thuận, cũng có tranh chấp.

Hứa Ngôn lại có thể từ dưới vẻ ngoài tưởng chừng như bình thường đó, nhận ra có một dòng chảy ngầm hung hãn đang rục rịch.

Anh không vội vàng đả thảo kinh xà mà tiếp tục đi dạo trong thành.

Quán trà, quán rượu trong thành là nơi tập trung các loại tình báo.

Hứa Ngôn ngồi ở đây ba ngày, mỗi ngày đến nghe kể chuyện uống trà, có vẻ như đang giết thời gian.

Nhưng ba ngày nay cũng giúp anh nghe được không ít tình báo thú vị.

Đặc biệt là hai nha môn béo bở là Bộ Tài chính và Bộ Thương mại, gần đây qua lại riêng tư ngày càng nhiều, nhiều đến mức có chút bất thường.

Lần vi hành này của Hứa Ngôn kéo dài gần một tuần.

Anh đã âm thầm đi khắp thành Trường Sa, tình hình dân gian cũng đã nắm được đại khái.

Những ngày bận rộn này khiến anh ít có thời gian rảnh rỗi để nghĩ đến chuyện khác.

Đêm khuya thanh vắng, khi anh tĩnh tâm lại thì vẫn không nhịn được nhớ đến Nhạc Khỉ La.

Cô bé sau khi rời đi hai ngày, anh đã không cảm ứng được.

Chắc là đã vào nơi mà anh không thể đến được.

Anh chỉ có thể dựa vào phản hồi trong hệ thống, biết cô vẫn bình an vô sự.

Hôm đó, Hứa Ngôn chuẩn bị lần cuối cùng ra phố vi hành.

Tiếp theo, sẽ phải tiến hành chỉnh đốn lại thế lực Cửu Môn.

Về phần vấn đề chính trị, đương nhiên là toàn quyền giao cho người của anh giải quyết.

Anh chỉ cần nắm giữ đại cục là được, đương nhiên sẽ không việc gì cũng tự mình làm.

Hứa Ngôn rời khỏi Bộ Tư lệnh Cảnh bị, đến con phố thương mại sầm uất nhất Trường Sa hiện nay.

Chưa đi được bao xa thì nghe thấy một trận ồn ào.

Xa xa có một đám người tụ tập, đang chỉ trỏ nói gì đó.

Hứa Ngôn thong thả đi về phía đó, lại qua khe hở của đám đông, nhìn thấy một bóng dáng không ngờ tới.

Trong đám đông, có hai người một quỳ một nằm.

Người nằm, trên người quấn một lớp chiếu rơm, rõ ràng đã là một thi thể.

Người quỳ, là một cô gái mặc đồ tang.

Cô cúi đầu, mái tóc đen tuyền từ trong chiếc mũ tang rũ xuống, che đi phần lớn khuôn mặt.

Chỉ lộ ra làn da trắng như tuyết và chiếc cằm nhỏ nhắn.

Đôi môi mím chặt không còn huyết sắc, trông trắng bệch hốc hác, dù không nhìn thấy biểu cảm cũng có thể cảm nhận được cô đang chìm trong nỗi đau thương sâu sắc.

Trên đầu cô cắm một đoạn rơm, bên cạnh dựng một tấm biển.

Nội dung viết trên đó đại khái là: cha bị bệnh nặng qua đời, tiền bạc trên người đều đã dùng hết để chữa bệnh.

Nguyện bán thân chôn cất cha, chỉ cầu người tốt bụng chôn cất cha tử tế.

Nguyện làm nô làm tỳ, hầu hạ cả đời.

"Đây chẳng lẽ là… Nha Đầu?" Hứa Ngôn kinh ngạc thầm nghĩ.

Trước đây khi anh điều tra thế lực và tình hình các môn phái Cửu Môn, đã phát hiện bên cạnh Nhị Nguyệt Hồng không có bóng dáng của Nha Đầu.

Lúc đó còn tưởng cô đang đi chữa bệnh ở ngoài, không ngờ hai người họ lại còn chưa gặp nhau.

"Nhưng xét theo dòng thời gian, lúc này Nha Đầu đáng lẽ đã ở bên cạnh Nhị Nguyệt Hồng rất lâu rồi chứ." "Chẳng lẽ, phần kịch bản này cũng thay đổi theo?" Rất nhanh, Hứa Ngôn đã nghĩ thông suốt nguyên nhân.

Đây vốn là một không gian song song sau khi các thế giới kịch bản khác nhau giao thoa hỗn tạp lại với nhau.

Không chỉ khiến anh gặp được Tiểu Khải Linh đang bị truy sát, mà ngay cả sự giao thoa của Nhạc Khỉ La và Vô Tâm, cuộc gặp gỡ của Tiểu A Tiếu và Thẩm Đạt, thậm chí là sự chồng chéo của thế giới dị nhân và thế giới người thường, đều vì sự xuất hiện của anh mà thay đổi.

Cho nên Nha Đầu bây giờ mới xuất hiện bán thân chôn cất cha, hiệu ứng cánh bướm này cũng không có gì lạ.

Hứa Ngôn đang suy nghĩ, đột nhiên thấy mấy tên côn đồ chen lấn đám đông, cười hì hì tiến lại gần.

Cô gái đang cúi đầu bị kinh hãi, đột ngột ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt xanh xao nhưng không che được vẻ thanh tú, còn vương những vệt nước mắt chưa lau khô.

Chính là Nha Đầu đáng lẽ phải ở bên cạnh Nhị Nguyệt Hồng!

"Tiểu nương tử, đừng khóc mà.

Dáng vẻ này của em, nhìn mà các anh đau lòng quá đi!" "Đúng vậy, sau này em cứ đi theo các anh đi, đảm bảo sẽ cưng chiều em đến tận xương tủy!" Mấy tên côn đồ đưa tay ra sờ mặt và tay Nha Đầu, miệng nói những lời trêu ghẹo không đứng đắn.

Dù là trước mặt đông đảo người xem, cũng không hề che giấu dục vọng trong mắt.

Hứa Ngôn đột nhiên nhìn quanh một vòng, không hề phát hiện bóng dáng của Nhị Nguyệt Hồng.

Mà những người dân xem náo nhiệt, ai nấy đều im lặng không nói.

Trong mắt tuy đầy vẻ chán ghét và đồng tình, nhưng không một ai có ý định trượng nghĩa ra tay giúp đỡ.

Rõ ràng, nếu Hứa Ngôn không ra tay, thì Nha Đầu hôm nay chắc chắn sẽ bị mấy tên côn đồ này làm hại.

Về sau là bị bán vào kỹ viện hay có trải nghiệm bi thảm hơn, cũng đều nằm trong dự liệu.

Hứa Ngôn hiển nhiên không muốn thấy tình huống này xảy ra.

Anh lập tức tiến lên, gạt những người đang chắn trước mặt ra, trực tiếp túm gáy một tên côn đồ, ném hắn ra ngoài.

Một tràng tiếng kinh hô vang lên, có mấy người xem xui xẻo bị tên côn đồ bay ra va phải.

Cũng theo đó ngã lăn như hồ lô.

Hứa Ngôn không phải tùy tiện ném người đi.

Mấy người xem đó trước đó nhìn Nha Đầu với ánh mắt đầy vẻ dâm ô.

Chương 245

Thấy mấy tên côn đồ xuất hiện, trong mắt càng đầy vẻ phấn khích.

Rõ ràng, họ và mấy tên côn đồ đó hoàn toàn là một giuộc.

"Mẹ nó, thằng nào không biết sống chết dám ném ông!" Tên côn đồ bay ra lồm cồm bò dậy, giận dữ chửi bới.

Hắn vừa nhìn thấy Hứa Ngôn đứng bên cạnh Nha Đầu, đang định tiếp tục chửi, thì trước mắt đột nhiên tối sầm.

Hứa Ngôn lại nhanh chóng túm lấy mấy tên côn đồ còn lại, ném về phía vừa rồi.

Mấy người đó còn chưa kịp phản ứng, đã đâm phải đồng bọn của mình, lại lăn thành một đống.

"Cô không sao chứ?" Hứa Ngôn phủi tay, cúi đầu khẽ hỏi Nha Đầu.

"Tôi không… Cẩn thận!" Đôi mắt đẹp của Nha Đầu đột nhiên mở to, một câu còn chưa nói xong đã nhìn về phía sau Hứa Ngôn kinh hãi hét lên.

Có một tên côn đồ sau khi đứng dậy, không nói một lời rút ra chiếc rìu giắt bên hông, hung hãn bổ về phía sau gáy Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn như thể không nghe thấy tiếng gió rít và tiếng kinh hô của đám đông.

Vẫn cúi đầu nhìn Nha Đầu, giữ nguyên tư thế định kéo cô dậy.

Tiếng kinh hô còn chưa dứt, mọi người lại thấy chiếc rìu không biết làm thế nào đã đổi chủ.

Đang bị người đàn ông trượng nghĩa kia cầm trong tay, kề vào cổ tên côn đồ hành hung.

Lưỡi dao sắc bén thậm chí đã cắt rách da của người đó, một vệt máu từ từ chảy xuống, kích thích nhãn cầu của mọi người.

“Muốn chết?” Hứa Ngôn lạnh lùng nói.

Ánh mắt anh liếc về phía mấy tên côn đồ còn lại, không hề che giấu sát ý trong mắt.

Dù là trong thời thái bình thịnh trị, loại người này cũng không hiếm gặp.

Huống chi, bây giờ là thời loạn lạc, mạng người như cỏ rác.

Hứa Ngôn không biết mấy tên côn đồ này là một băng nhóm riêng, hay thuộc thế lực nào của Cửu Môn.

Nhưng anh hoàn toàn không ngại thay trời hành đạo, dù sao thì loại người này chết cũng không đáng tiếc.

“Anh em, anh là người bên nào?

Chẳng lẽ không biết chúng tôi là người của Lý gia sao?

Đây là địa bàn của Lý gia!” “Khuyên anh nên suy nghĩ cho kỹ, nếu không sẽ mất mạng đó.” Tên côn đồ bị ném ra đầu tiên hung hăng nói.

Hắn không hề hành động thiếu suy nghĩ, không phải vì đồng bọn đang ở trong tay Hứa Ngôn, mà là vì hắn căn bản không thấy Hứa Ngôn có động tác gì, đồng bọn của hắn đã bị khống chế.

Thân thủ thần không biết quỷ không hay này, ngay cả Bán Tiệt Lý và Hắc Bối Lão Lục cũng không sánh bằng.

Tên côn đồ càng không cho rằng, hắn có thể qua được một chiêu dưới tay Hứa Ngôn.

“Bán Tiệt Lý không quản được chó của ông ta, tôi không ngại quản giúp.

Muốn tính sổ, cứ bảo ông ta đến tìm tôi!” Hứa Ngôn đang sầu không tìm được cớ, thì có người chủ động đưa đến cửa.

Chuyện ngang nhiên cướp đoạt dân nữ giữa phố như thế này, trước đây tuyệt đối là chuyện thường thấy, chỉ là không ai dám quản mà thôi.

Nhưng bây. giờ lại cho Hứa Ngôn cớ để ra tay với Bán Tiệt Lý.

Một việc có thể chuyện lớn hóa nhỏ, tự nhiên cũng có thể lấy nhỏ thấy lớn, một khi đã bắt đầu thì không thể cứu vãn.

“Mẹ nó, ông đây cho mày mặt mũi à?

Dám thách thức Lý gia chúng tao!

Mày không muốn sống nữa à!” Tên côn đồ thấy không dọa được Hứa Ngôn, liền có chút thẹn quá hóa giận.

Hứa Ngôn tay hơi dùng sức, chiếc rìu lại áp sát thêm một chút vào cổ tên côn đồ bị hắn khống chế.

“A a!” Tên côn đồ đó bị dọa đến hồn bay phách tán, hai chân nóng lên, liền có một dòng chất lỏng tanh tưởi chảy xuống theo chân.

Hứa Ngôn ngửi thấy mùi đó, mày hơi nhíu lại.

Thu lại chiếc rìu, lại một cước đá vào bụng dưới của người đó, lại đá hắn bay về phía đồng bọn.

“Chết tiệt!” “Mẹ nó!” Đám côn đồ đó căn bản không kịp né tránh, lại va vào nhau thành một đống, trên người không ai ngoại lệ đều bị dính nước tiểu.

Mùi khai xộc lên trời khiến chúng thi nhau chửi bới, trực tiếp ra tay đẩy người đồng bọn bị dọa tè ra một bên.

“Thằng nhãi thối, mày không phải không sợ chết sao?

Vậy thì báo danh ra đây, ông đây sẽ cho mày chết không toàn thây!” Nếu như vừa rồi đám đông xem náo nhiệt còn đang lo lắng cho Hứa Ngôn, thì bây giờ họ đã thấy rất rõ, những tên côn đồ đó chẳng qua chỉ là hư trương thanh thế mà thôi.

Miệng thì la hét hung hăng, nhưng hành động lại nhát gan muốn chết.

Chỉ là khi chúng đưa ra danh hiệu “Bán Tiệt Lý”, lòng của những người dân đó lại treo lên.

“Chàng trai trẻ à, cậu mau xin lỗi mấy vị đại gia đi.” Một ông lão mặt đầy sương gió, lấy hết can đảm, khuyên Hứa Ngôn.

“Lý gia không phải là người cậu có thể chọc vào đâu, đừng vì chuyện này mà mất mạng đó.” Ngay cả Nha Đầu còn đang quỳ trên đất, cũng đột nhiên có hành động.

Cô dập đầu với mấy tên côn đồ đó: “Mấy vị gia, chuyện này là do tôi mà ra, tôi nguyện ý đi theo mấy vị, chỉ cầu các vị đừng làm khó vị tiên sinh này.” Hứa Ngôn không ngờ Nha Đầu sẽ dập đầu với những người đó, định ngăn lại thì đã không kịp.

Anh im lặng nhìn mấy tên côn đồ bắt đầu đắc ý, khóe môi mím thành một đường thẳng.

“Tất cả im miệng cho ông!” Tên côn đồ cầm đầu hét lớn một tiếng.

Sự tự tin bị Hứa Ngôn đả kích, lại tìm lại được trên người ông lão và Nha Đầu đang cầu xin.

“Dám gây sự với bọn ông, bây giờ biết sợ rồi, muốn cầu xin à?

Mơ đi!” “Thật sự muốn bọn ông tha cho nó, cũng được!

Quỳ xuống, dập đầu cho bọn ông ba cái, rồi chặt cái tay vừa cầm rìu đi, bọn ông sẽ xem xét tha cho nó!" Yêu cầu vô lý của chúng khiến sắc mặt của ông lão và Nha Đầu kịch biến.

Đây rõ ràng là muốn ép Hứa Ngôn tự tàn, để rửa nhục.

Hứa Ngôn cười lạnh một tiếng, cũng không phí lời với chúng.

Thân hình hơi động, đã biến mất tại chỗ.

Nhưng trong mắt người khác, anh vẫn đang đứng tại chỗ, không ai nghĩ rằng đó chỉ là một tàn ảnh anh để lại.

Đến khi tàn ảnh đó biến mất, mấy tên côn đồ đã nằm la liệt trên đất.

Mà đối với những người dân có mặt, họ chỉ thấy Hứa Ngôn lóe lên rồi biến mất, mấy tên côn đồ đồng thời ngã xuống đất bất tỉnh.

Thân thủ quỷ mị đó khiến tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Ngay cả Nha Đầu cũng ngây ngốc nhìn Hứa Ngôn, gần như quên mất phải nói gì.

"Mấy tên hề nhảy nhót, cũng dám kiêu ngạo trước mặt tôi." "Bảo tôi tự chặt một tay?

Bọn mày cũng xứng sao!" Hứa Ngôn không hề nổi giận, lời nói của anh đầy vẻ miệt thị.

Giết chết mấy tên côn đồ này, còn dễ hơn giết chết mấy con kiến.

Nhưng mục đích của anh không phải là giết người, mà là mượn cớ này để dằn mặt "Bán Tiệt Lý".

Cho nên anh chỉ đánh ngất mấy người đó, chứ không hạ sát thủ.

"Giết… giết người rồi!" Không biết ai trong đám đông hét lên một tiếng.

Hứa Ngôn nghe tiếng nhìn sang, thì thấy một người đàn ông mặt chuột đầu dơi đang lẩn vào trong đám đông.

Giây tiếp theo anh đã nhanh chóng đến bên cạnh người đó, lôi hắn ra.

“Anh nói ai giết người?” Người đàn ông đó vốn tưởng động tác của mình đã đủ nhanh, Hứa Ngôn chắc là không nhìn rõ hắn.

Chương 246

Không ngờ lại bị anh lôi thẳng ra, lúc đó đã sợ đến nói lắp bắp.

"Anh anh anh… anh muốn làm gì!" Hứa Ngôn mắt tinh, liếc một cái đã thấy trên cổ người đó có một hình xăm kỳ dị.

Vừa rồi trên người mấy tên côn đồ, cũng có hình xăm tương tự.

Rõ ràng, người này và mấy tên côn đồ đó là một phe.

"Vu khống tôi giết người thì anh có mắt, lúc nãy chúng trêu ghẹo phụ nữ lương thiện, sao không thấy anh?" Hứa Ngôn như xách một con gà con, xách người đàn ông đó lên, không ngừng lắc lư.

Một câu còn chưa nói xong, đã thấy dưới ống quần của hắn cũng rào rào chảy ra một dòng chất lỏng khai thối.

Anh im lặng duỗi dài cánh tay, để người đó cách xa mình hơn một chút.

"Bán Tiệt Lý khi chọn bang chúng, sao lại không kén chọn như vậy?" "Tôi thấy các người mới là nỗi sỉ nhục của ông ta!" Dù sao thì trong kịch bản gốc của Lão Cửu Môn, "Bán Tiệt Lý" là người mà ngay cả nhân vật tàn nhẫn như Trần Bì A Tứ cũng không dám trêu chọc.

Không ngờ dưới trướng ông ta lại có đám ô hợp như vậy, quả thực là hủy hoại cả đời anh danh của ông ta.

Người đàn ông đó đã bị dọa đến hai mắt trắng dã, không cần Hứa Ngôn ra tay nữa đã ngất đi.

Hứa Ngôn nhìn người đàn ông ngất xỉu, lại chuyển mắt nhìn sang những người dân khác với sắc mặt khác nhau, bất đắc dĩ nói: "Các vị cũng thấy rồi, hắn là ngất đi, không phải chết." Mọi người trước tiên

gật đầu, lại có người lắc đầu.

Vẫn là Nha Đầu đầu tiên nói: "Tôi thấy rồi, anh ta quả thực là ngất đi." Có người dẫn đầu, những người khác cũng nhao nhao theo sau phụ họa: "Đúng đúng, chúng tôi cũng thấy rồi, anh ta quả thực là ngất đi, không phải chết." Hứa Ngôn lúc này mới hài lòng gật đầu.

"Được rồi, cô cũng dậy đi, cha cô tôi sẽ giúp cô chôn cất, sau này cô cứ theo tôi." Anh từ trong lòng lấy ra một túi tiền, trực tiếp ném cho Nha Đầu.

Túi tiền đó căng phồng, ước chừng ít nhất có mấy chục đồng bạc trắng.

Đừng nói là chôn cất một người, ngay cả mua một căn nhà dân bình thường trong thành Trường Sa cũng đủ.

Những người dân đó nhìn mà mắt sáng rực.

Ai cũng không ngờ, người ra tay trượng nghĩa này, lại còn là một người có tiền.

Nhưng, người có tiền đến mấy, nếu đối đầu với Lý gia nói một không hai ở thành Trường Sa, còn có thể cứng rắn được không?

Gần như trong đầu tất cả mọi người đều lóe lên nghi vấn như vậy.

Nha Đầu nhặt túi tiền lên, quay người lại định dập đầu với Hứa Ngôn.

Lần này Hứa Ngôn mắt nhanh tay lẹ, trực tiếp đỡ khuỷu tay cô, kéo người dậy.

"Đừng quỳ nữa, tôi không quen để phụ nữ quỳ trước mặt mình." Trong lòng anh, Nha Đầu đã là người phụ nữ của anh.

Dù không phải, anh cũng sẽ không để người già trẻ em phụ nữ quỳ

trước mặt mình.

"Ân công, đa tạ ngài đã chôn cất cha tôi, Nha Đầu sau này nguyện làm nô làm tỳ, làm trâu làm ngựa cho ân công, đời này trung thành không hai lòng, tuyệt không phản bội." Nha Đầu trông có vẻ yếu đuối, nhưng tính tình lại rất kiên định.

Cô vừa lập lời thề, Hứa Ngôn lập tức nhận được phản hồi từ hệ thống. 【Tích, phát hiện Túc chủ thu phục nhân vật kịch bản mới: Nha Đầu.】 【Nhận được độ trung thành 100%, đạt được tuyệt đối trung thành.】 【Thưởng cho Túc chủ một điểm nâng cấp, 50 điểm tích lũy nhiệm vụ, hai điểm may mắn.】 "Thế này đã đạt được tuyệt đối trung thành?" Hứa Ngôn ngạc nhiên nhìn Nha Đầu.

Anh chẳng qua chỉ là mua cô, thay cô bán thân chôn cất cha mà thôi.

Dù có thể nhận được sự cảm kích của Nha Đầu, nhưng cũng không đến mức đạt được mức độ tuyệt đối trung thành.

Xem ra, anh vẫn chưa hiểu rõ, để có được sự trung thành tuyệt đối của một người, rốt cuộc cần phải làm đến mức nào.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đây tuyệt đối là niềm vui bất ngờ của anh.

Tuy phần thưởng không nhiều, nhưng giá trị tinh thần mang lại, rõ ràng vượt xa giá trị thực tế của phần thưởng.

Nha Đầu sau khi được Hứa Ngôn đỡ dậy, cung kính cúi người hành lễ, lại lùi về sau một bước để thể hiện sự tôn ti.

Mà hành động này, lại không động thanh sắc mà kéo dãn khoảng cách với Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn liếc cô một cái, trong lòng thầm cười: "Không ngờ Nha Đầu này, cũng là người có chút EQ và thủ đoạn." Chỉ là, Nhị Nguyệt

Hồng e là sẽ không có vợ rồi.

Trần Bì A Tứ, tên biến thái si luyến sư nương đó, mất đi điểm yếu cuối cùng này, lại không biết sẽ biến thành dạng gì.

Hứa Ngôn thu nhận Nha Đầu, việc vi hành thị sát phía sau liền dừng lại.

Anh chuẩn bị trước tiên đưa Nha Đầu về phủ an ổn, sau đó mới phân phát những tin tức nghe ngóng được trong mấy ngày gần đây xuống, để các bộ phận tự kiểm tra chỉnh đốn.

Về phần đám côn đồ ngất xỉu, còn có người đàn ông sau đó ra ngoài bịa chuyện, anh tùy tiện mượn một sợi dây thừng dài từ cửa hàng bên cạnh, trói lại với nhau, sau đó giao cho cảnh sát viên nghe tin chạy đến.

Vốn dĩ mấy cảnh sát viên còn muốn hòa giải, bị Hứa Ngôn tùy ý cho xem một tấm bài.

Các cảnh sát viên vừa nhìn thấy, sắc mặt liền đại biến, không nói hai lời lôi đám côn đồ hôn mê đi mất.

Chuyện này ngay trong ngày đã lan truyền khắp thành phố Trường Sa, tự nhiên cũng truyền đến tai "Bán Tiệt Lý".

"Lý gia, tôi đã tra rồi, mấy người bị bắt vào đó, quả thực là anh em dựa dẫm vào bang của chúng ta." "Nhưng thân phận địa vị của họ quá thấp kém, chỉ có thể làm chân chạy vặt, làm màu mè thôi, những việc có chút trọng lượng đều không cho họ nhúng tay vào." Bao Vượng, tâm phúc của "Bán Tiệt Lý" cung kính nói.

Trước mặt hắn, một người đàn ông trung niên ngồi trên xe lăn sắc mặt âm u, ngũ quan khí chất vốn dĩ nho nhã, lại vì sự lạnh lùng của ông ta mà trở nên cực kỳ công kích.

Cơ thể ngồi trên xe lăn được phủ một tấm thảm da thú, có thể

thấy rất rõ, đôi chân ẩn giấu bên dưới dường như gầy gò không cân xứng với nửa thân trên.

Người đàn ông trung niên này, chính là "Bán Tiệt Lý" khiến cả thành Trường Sa và tám môn phái còn lại đều nghe danh đã biến sắc.

Bao Vượng phụ trách quản lý bến cảng phía tây của Bán Tiệt Lý, tương đối mà nói, quả thực được coi là tâm phúc của Bán Tiệt Lý.

Chỉ là vì những biến cố thời trẻ của Bán Tiệt Lý, ngoài chị dâu của ông ta mới có thể nhận được sự tin tưởng hoàn toàn, những người còn lại dù có được giao trọng trách, cũng chưa từng có một khoảnh khắc nào khiến ông ta hoàn toàn tin tưởng, buông lỏng cảnh giác.

Ông ta im lặng nghe Bao Vượng báo cáo, trong mắt ánh lên tia lạnh lùng.

"Chuyện như vậy, còn cần tôi phải tự mình xử lý sao?

Vậy cần các người để làm gì?" "Bán Tiệt Lý" không hề tức giận vì bị người khác mạo phạm, ngược lại lại vô cùng tức giận vì thuộc hạ của mình lại liên tiếp bị dọa đến tè ra quần.

Trong thành Trường Sa, ai không nói Tam gia ông ta là quỷ thấy sầu, nửa thân người lại còn đỉnh thiên lập địa hơn cả những người đàn ông bảy thước.

Dù những tên côn đồ đó quả thực đã làm chuyện trêu ghẹo phụ nữ lương thiện, ngang ngược bá đạo, nhưng chỉ cần chúng cứng rắn chống cự đến cùng, ông ta Bán Tiệt Lý cũng sẽ trực tiếp đến cục cảnh sát đòi người chống lưng.

Nhưng bây giờ, ông ta nghe thêm một chữ cũng thấy bẩn tai.

Bao Vượng miệng đắng ngắt.

Hắn đi theo Bán Tiệt Lý đã không ít thời gian, nhưng vẫn không nắm bắt được tính khí của vị gia này.

Sự ứng biến thường ngày, lúc này cũng như đột nhiên mất linh.

Thấy sắc mặt "Bán Tiệt Lý" đen như đít nồi, biết nếu không nói gì nữa, e là vị gia này sắp giết người rồi.

"Lý gia, không phải tiểu nhân không xử lý được chuyện này, mà là mấy tên ngu ngốc đó đã chọc phải người không nên chọc, đối phương rõ ràng chỉ muốn Lý gia ngài ra mặt, tiểu nhân thật sự không xử lý được." Bao Vượng dứt khoát nói thật.

Dù sao thì khi hắn cử một đường chủ dưới trướng đi lĩnh người, đã bị vệ binh của Bộ Tư lệnh Cảnh bị ném ra khỏi cửa.

Bên đó đã nói rõ rồi, "Bán Tiệt Lý" không tự mình đến lĩnh người, chuyện này không xong.

"Muốn tôi ra mặt?

Là bên nào nói?" "Bán Tiệt Lý" híp mắt lại, cảnh giác hỏi: "Còn có chuyện gì tôi nên biết, rốt cuộc anh đang che giấu cái gì!" Bao Vượng kinh hãi, "phịch" một tiếng quỳ xuống chân ông ta, vội vàng giải thích: "Lý gia, không phải tiểu nhân đang che giấu, mà là chuyện này có chút kỳ quái, tiểu nhân nhất thời không biết nên nói từ đâu." "Nói!" "Bán Tiệt Lý" cầm lấy chén trà trên bàn bên cạnh, ném thẳng vào đầu Bao Vượng.

Bao Vượng làm sao dám né, bị ném đến đầu vỡ máu chảy, máu tươi hòa với đầy đầu bã trà và nước trà chảy xuống, hắn cũng không dám lau một cái.

Kể hết tất cả những gì mình biết ra như đổ đậu.

"Lý gia, người đàn ông ra tay đó thân thủ cực cao, so với Trương phó quan cũng không kém cạnh, đương nhiên, không thể so với Lý gia

ngài." "Hơn nữa người đó nói câu nào cũng không rời uy danh của Lý gia ngài, nhưng lại chỗ nào cũng không cho chút mặt mũi nào, người tinh mắt nhìn là biết chỉ muốn đổ chuyện lên người ngài." "Sau đó mấy tên ngu ngốc đó bị cảnh sát viên đưa đi, không ở cục cảnh sát gần đó, mà lại đưa đến Bộ Tư lệnh Cảnh bị, thậm chí còn trực tiếp ném người của chúng ta ra ngoài, nói là phải Lý gia ngài tự mình đến lĩnh người." "Tiểu nhân còn phải tốn chút công sức đút lót, mới nghe ngóng được một chút tin tức, nghe nói, là do Hứa Ti lệnh tự mình dặn dò…" "Bán Tiệt Lý" vốn còn đang lơ đãng nghe, đến khi Bao Vượng nói ra đây là do Hứa Ngôn dặn dò, vẻ mặt ông ta mới trở nên nghiêm trọng.

"Anh nói gì?

Thật sự là do Hứa Ngôn dặn dò?" "Vâng!

Lý gia, tiểu nhân tuyệt đối không dám nói dối lừa ngài!" Lưng Bao Vượng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, nhưng hắn vẫn cố gắng chống đỡ không dám lộ ra một tia sợ hãi.

Lỡ như bị "Bán Tiệt Lý" bắt được ánh mắt hắn lảng tránh, vẻ mặt sợ hãi, thì thật sự không giải thích rõ được.

"Dù anh nói đều là thật, vậy thì chỗ kỳ quái ở đâu?" "Bán Tiệt Lý" quả nhiên cẩn thận đánh giá Bao Vượng, ánh mắt lạnh lùng sắc bén đó, như một con rắn độc đang nhìn chằm chằm vào con mồi của mình.

Bao Vượng rất nghi ngờ, có ai có thể dưới ánh mắt như vậy mà vẫn có thể nói dối không lộ sơ hở.

Chương 247

Hắn cố gắng kìm nén sự sợ hãi trong lòng, cẩn thận nói: "Lý gia, người ra tay trên phố, nghe nói chính là Hứa Ti lệnh, có người thấy người đó đi thẳng vào Bộ Tư lệnh Cảnh bị." "Không những không có ai ngăn cản, ngược lại mỗi người nhìn thấy ông ta đều rất cung kính." "Nhưng mà thân hình, tướng mạo, khí chất của người đó, lại không có một chút nào giống với Hứa Ti lệnh.

Thân thủ càng giống như quỷ mị, vô cùng đáng sợ." "Bán Tiệt Lý" nghe rất chăm chú, lại thấy Bao Vượng không nói tiếp, không khỏi hỏi: "Nói đi, hết rồi?" Bao Vượng bị hỏi có chút ngẩn người, gật đầu nói: "Vâng, Lý gia, tiểu nhân tra được, chỉ có bấy nhiêu." "Chết tiệt!" "Bán Tiệt Lý" đột nhiên chửi một câu.

"Có gì mà kỳ quái, đó tự nhiên là Hứa Ti lệnh đã dùng thủ đoạn gì đó, tạm thời thay đổi diện mạo." "Anh theo ông đây lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm, còn không biết dân gian có bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ, thân mang bao nhiêu thủ đoạn quỷ dị khó lường?" "Chuyện đơn giản như vậy, mà còn khiến anh cảm thấy kỳ quái vô cùng, anh coi ông đây cũng ngu như anh sao?" Một trận mắng xối xả vào mặt, cuối cùng cũng mắng cho Bao Vượng tỉnh ra.

Xấu hổ không thôi cúi đầu, lại không ngờ ngược lại đã xóa sạch nghi ngờ hắn có chuyện giấu giếm.

"Bán Tiệt Lý" đã biết chuyện này là do Hứa Ngôn chỉ thị, lập tức không dám chậm trễ, đưa Bao Vượng đến Bộ Tư lệnh Cảnh bị.

Mà lúc này, Hứa Ngôn đã đưa Nha Đầu về phủ đệ mình đang ở.

Thật trùng hợp, phủ đệ đó chính là nơi mà Trương Khải Sơn đáng lẽ phải ở, chỉ thiếu đi bức tượng Phật lớn bị di chuyển đến một cách

vô cớ.

Dinh thự này cũng là nơi ở cũ của Trần Ti lệnh.

Sau khi ông ta bị xử tử, người nhà họ Trần sợ Hứa Ngôn sẽ tìm cớ trút giận, diệt cỏ tận gốc, vội vàng chủ động nhường lại.

Lấy cớ phải đưa linh cữu Trần Ti lệnh về quê an táng, liền trong đêm thu dọn vàng bạc châu báu, trốn khỏi thành Trường Sa.

Hứa Ngôn không hề làm khó những người già trẻ em phụ nữ đó, mắt nhắm mắt mở cho họ đi.

Nhưng anh cũng hiểu rõ đạo lý "chặt cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi lại mọc", đã ngầm phái người theo sau.

Người nhà họ Trần nếu từ đó an phận thủ thường, yên ổn một góc cũng thôi, những thứ họ vội vàng mang đi cũng đủ để nửa đời sau sống cuộc sống của một phú ông.

Nhưng nếu không an phận, còn nghĩ đến việc quay trở lại, cấu kết với thuộc hạ cũ gây sự, thì đừng trách anh lòng dạ độc ác, tru di cửu tộc.

Mà những người anh sắp xếp đều là cao thủ tình báo.

Dù có ẩn nấp bên cạnh người nhà họ Trần cả đời, cũng sẽ không bị họ phát hiện.

Hứa Ngôn đã chuẩn bị đối phó chu toàn, mới để những người đó bình an rời khỏi thành Trường Sa.

Cũng chính vì nước cờ này, khiến người ta về mặt tình lý không thể bắt bẻ được lỗi của anh, cũng khiến thuộc hạ cũ của Trần Ti lệnh không thể mượn cớ gây chuyện.

Đương nhiên, cũng có liên quan đến việc các chủ quản của những thuộc hạ cũ đó vẫn đang bị anh tạm thời giam giữ.

Hứa Ngôn đội một khuôn mặt đã dịch dung, đi thẳng vào phủ Soái Hứa mới.

Nha Đầu đi theo sau anh, trông có vẻ hơi câu nệ, nhưng không phải là dáng vẻ chưa từng thấy qua thế sự.

Hứa Ngôn biết thân thế của cô, mẹ mất sớm, được cha vất vả nuôi lớn.

Hai cha con ở ngoài rạp hát dựng một quầy mì, từ đó để duy trì sinh kế.

Gia cảnh Nha Đầu nghèo khó, thậm chí không có một cái tên chính thức, chỉ bị gọi là Nha Đầu, Nha Đầu.

Nhưng cô hiền dịu, thanh tú, yếu đuối, như một đóa lan thơm cỏ lạ, nở trong thời loạn lạc mưa gió bão bùng.

Khiến người ta vừa nhìn thấy, đã không nhịn được mà sinh lòng thương xót.

"Hứa gia, ngài về rồi." Vinh thúc, quản gia của phủ Soái, đi tới, cung kính chào hỏi Hứa Ngôn.

Ông là người già mà Hứa Ngôn đưa về từ Văn Huyện, từng bố thí cho Hứa Ngôn khi còn là ăn mày mấy bữa cơm.

Vì tính tình trung hậu thật thà, tâm thiện không tranh giành, nên sau khi Hứa Ngôn nổi dậy, liền thu nhận bên cạnh làm quản gia.

Ban đầu ở dinh thự Văn Huyện, chính là Vinh thúc thay anh quản lý mọi việc.

"Vinh thúc, đây là Nha Đầu, ông sắp xếp một chút, tìm hai người hầu gái cẩn thận chăm sóc." Hứa Ngôn tuy đã thay đổi dung mạo, nhưng trên người anh tự có một mùi hương lạnh, trên cổ ẩn hiện hình xăm, chỉ là một góc của con kỳ lân.

Cho nên người bên cạnh đều lấy đó làm dấu hiệu, chưa từng nhận nhầm.

Lời này của anh vừa nói ra, Vinh thúc và Nha Đầu đồng thời ngẩn người.

Người bên cạnh Hứa Ngôn đều biết, Nhạc Khỉ La tương lai chắc chắn sẽ là nữ chủ nhân của phủ Hứa.

Nhưng cô mới đi được mấy ngày, Hứa Ngôn lại đưa về một cô gái thanh tú vô song, trông cũng không giống như đưa về làm tỳ nữ.

Ngược lại còn sắp xếp theo tiêu chuẩn của một nửa chủ nhân, chẳng lẽ cũng là người phụ nữ anh để mắt tới?

Trong lòng Vinh thúc tuy lóe lên ý nghĩ này, nhưng không hề cảm thấy có gì không đúng.

Hứa Ngôn trong lòng ông chính là hào kiệt đương thời, bây giờ lại địa vị cao quyền trọng.

Dù có ba vợ bốn nàng hầu, mười mấy phòng di thái thái cũng không là gì.

Nha Đầu thì mặt mày hoảng hốt, sợ đến mức trực tiếp muốn quỳ xuống, lại bị Hứa Ngôn một tay níu lại.

"Hứa… Hứa gia, Nha Đầu nhờ ngài ra tay, chôn cất cha.

Ân tình này không gì báo đáp, nguyện làm nô làm tỳ cả đời hầu hạ ngài!" "Nhưng… nhưng tuyệt đối không dám được người khác hầu hạ, đây… đây không hợp quy củ!" Hứa Ngôn ha ha cười một tiếng: "Tôi có nhiều nô bộc tỳ nữ như vậy, không thiếu một mình cô." "Cô cứ yên tâm ở đây, dưỡng bệnh cho tốt, sau này muốn làm gì thì sau này hãy nói." Nha Đầu là loại phụ nữ như dây tơ hồng, ngoan ngoãn dịu dàng, vừa hay có thể thỏa mãn tâm lý đại nam nhân thương hoa tiếc ngọc, được cần đến của đàn ông.

Anh tuy có ý định thu nhận Nha Đầu, nhưng cũng phải xem ý của cô.

Chuyện cưỡng đoạt, Hứa Ngôn không thèm làm.

Nha Đầu còn muốn nói gì thêm, lại thấy một binh sĩ vội vàng chạy tới, nói với Hứa Ngôn: "Ngôn gia, 'Bán Tiệt Lý' đã đến Bộ Tư lệnh Cảnh bị, đang đợi ngài đó." Hứa Ngôn liền nói: "Anh về trước đi, bảo ông ta đợi, tôi một lát nữa sẽ qua." Nha Đầu biết Hứa Ngôn còn có chính sự phải xử lý, lập tức không nói nhiều nữa, hoang mang lo sợ được Vinh thúc đưa đi thu xếp.

Hứa Ngôn thì quay người đến thư phòng, cho người mang đến một tách trà xanh, thong thả thưởng thức.

"Bán Tiệt Lý" có thể nhanh chóng đến Bộ Tư lệnh Cảnh bị như vậy, là nể mặt Tư lệnh Dân đoàn Hồ Quảng, và tân quan cai trị Trường Sa, chứ không phải nể mặt Hứa Ngôn.

Cho nên, anh đương nhiên sẽ không vì biết người ta đến Bộ Tư lệnh Cảnh bị mà vội vàng chạy về.

Kéo đẩy là một môn học vấn, anh bây giờ rõ ràng muốn nắm quyền chủ động trong tay.

Lần này nắm chắc, lần sau, và cả sau này mọi chuyện đều dễ nói.

Đợi đến khi uống xong tách trà xanh này, Hứa Ngôn đổi lại diện mạo ban đầu của mình, lại thay một bộ quần áo, lúc này mới lên xe đi đến Bộ Tư lệnh Cảnh bị.

Lúc này, trong phòng khách của Bộ Tư lệnh, "Bán Tiệt Lý" và Bao Vượng đều đang chờ đợi.

Tuy cũng có người mang trà nước bánh ngọt vào, nhưng sau đó không có ai hỏi han nữa, phảng phất như nơi này không có người.

Bao Vượng mấy lần ra ngoài, muốn tìm người hỏi han một chút, nhưng bên ngoài lại không có một ai.

"Lý gia, tôi châm thêm trà cho ngài nhé?" Hắn cẩn thận cầm ấm trà lên, thăm dò hỏi.

"Không cần, tôi bây giờ không có tâm trạng đó." "Bán Tiệt Lý" đương nhiên biết, đây là Hứa Ngôn đang cố ý để mình đợi.

Ban đầu khi Hắc Bối Lão Lục đại diện Hứa Ngôn đến chiêu an, ông ta không lập tức tỏ thái độ, ngược lại bị Thủy Hoàng giành trước, tỏ lòng trung thành với Hứa Ngôn.

Bây giờ cả thành Trường Sa đều là vật trong túi của Hứa Ngôn, anh ta chắc chắn sẽ tiến hành một cuộc chỉnh đốn đối với thế lực Cửu Môn.

Người đầu tiên ra tay, đương nhiên là ông ta, người chưa tỏ rõ lòng trung thành.

Vốn dĩ khi Trần Ti lệnh còn tại vị, cũng từng nghĩ đến việc lôi kéo Bán Tiệt Lý.

Nhưng nửa đời trước của ông ta bị người phản bội, phế đi một đôi chân, từ đó tính tình đại biến.

Cộng thêm sau khi có được thế lực của riêng mình, nền móng rất vững chắc, thủ đoạn hành sự lại vô cùng tàn nhẫn.

Cho nên không chỉ tám môn phái khác kiêng dè ông ta, ngay cả Trần Ti lệnh nắm trong tay binh lực lớn, cũng không muốn dễ dàng đối địch với ông ta.

Vì vậy thái độ của "Bán Tiệt Lý" đối với bất kỳ ai cũng chưa từng chịu khuất phục.

Tối đa sẽ xem xét tình hình mà lùi bước một chút, nhưng cũng

nằm trong phạm vi kiểm soát của ông ta.

Chỉ là Hứa Ngôn này, bây giờ rõ ràng là muốn áp chế ông ta, điều này khiến trong lòng ông ta theo bản năng chống cự, vô cùng khó chịu.

Vốn dĩ, sau khi bị để đợi mấy phút, ông ta đã muốn phất tay áo bỏ đi.

Nhưng nghĩ đến những lính gác, những binh sĩ tuần tra trên đường, tinh thần của họ, lại khiến ý định rời đi của ông ta phai nhạt đi mấy phần.

Trong tay Trần Ti lệnh tuy nắm giữ ba vạn binh lực, nhưng so với dù chỉ một lính gác dưới trướng Hứa Ngôn, đều có sự khác biệt như trời với đất.

Hứa Ngôn đó, dường như còn sâu không lường được hơn cả ông ta tưởng tượng.

Thời gian một tách trà cứ thế trôi qua.

Chương 248

Hứa Ngôn vẫn không có ý định xuất hiện.

Bao Vượng đã không dám nhìn sắc mặt của "Bán Tiệt Lý", thậm chí sợ hơi thở của mình nặng hơn cũng sẽ rước họa vào thân.

Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc là, hơi thở của "Bán Tiệt Lý" có lúc rất nặng nề, sau đó lại dần dần trở nên bình ổn.

Hắn không đoán được suy nghĩ của chủ tử nhà mình, chỉ có thể nén một bụng nghi vấn trong lòng, chờ đợi sự phát triển tiếp theo của sự việc.

Lại qua nửa tách trà nữa, Hứa Ngôn mới từ hành lang bên ngoài đi qua.

Không những không có ý định vào, thậm chí còn không nhìn vào phòng khách một cái.

Bao Vượng trong lúc cấp bách, bước chân định đuổi ra ngoài, lại bị "Bán Tiệt Lý" quát lại.

"Không được đi!

Chuyện nhỏ này đã không giữ được bình tĩnh, theo ta lâu như vậy đều là uổng công?" Bao Vượng dừng lại, không dám nói nhiều, liền lùi về sau lưng "Bán Tiệt Lý".

Không lâu sau, một cảnh vệ đi vào, nói với hai người: "Hứa Ti lệnh của chúng tôi về rồi, mời Lý tiên sinh qua nói chuyện." "Chỉ tìm Lý gia của chúng tôi?

Vậy còn tôi?" Bao Vượng buột miệng.

"Anh?

Hứa Ti lệnh của chúng tôi không nói, thì cứ ở đây đợi đi!" Cảnh vệ không khách khí nói, không có chút dư địa nào để thương lượng.

"Bán Tiệt Lý" hơi híp mắt, nhìn chằm chằm hắn một lúc.

Đối phương lại không hề sợ hãi mà trừng mắt lại.

Người bình thường hiếm có ai dám đối mắt với "Bán Tiệt Lý", càng đừng nói là dưới ánh mắt lạnh lùng sắc bén đó mà còn có thể trừng mắt lại.

Hơn nữa "Bán Tiệt Lý" cũng có thể phân biệt rất rõ ràng, cảnh vệ đó tuyệt đối không phải vì không biết thân phận của ông ta mà "không biết nên không sợ".

Mà là thật sự không coi ông ta là một mối đe dọa, hoàn toàn không sợ thân phận của ông ta.

"Được, vậy mời đi trước dẫn đường." "Bán Tiệt Lý" đột nhiên mở miệng, rồi đẩy xe lăn ra ngoài cửa.

Bao Vượng đuổi theo một bước, cứng rắn dừng lại.

Nghe tiếng xe lăn trên hành lang dần dần xa đi, cho đến khi biến mất.

Trong lòng hắn đột nhiên dấy lên một trận thấp thỏm, không biết Lý gia lần này đi, phúc họa ra sao.

Hứa Ngôn không lên lầu, mà ở trong một phòng làm việc cuối hành lang, ngồi đợi "Bán Tiệt Lý".

So với nói đây là phòng làm việc, không bằng nói là phòng lưu trữ hồ sơ.

Chồng chất vô số hồ sơ, công văn, thậm chí còn có sa bàn diễn tập đã bỏ đi.

Khi "Bán Tiệt Lý" vào cửa, Hứa Ngôn đang lật tìm trong một đống

hồ sơ, cũng không biết là đang tìm cái gì.

"Hứa Ti lệnh, làm phiền rồi." "Bán Tiệt Lý" vừa vào cửa, đã chào hỏi trước.

"Lý tiên sinh, ông đợi tôi một lát, tìm chút đồ." Hứa Ngôn không hề vì người đã đến mà dừng tay.

"Hứa Ti lệnh cứ tự nhiên, Lý mỗ xin chờ." Trong lời nói của "Bán Tiệt Lý" mang theo ý cười, như thể không có chút nào không vui.

Hứa Ngôn nhếch môi cười: "Vậy thì tốt." Anh nhanh chóng từ trong đống hồ sơ đó, lật ra mấy cuốn sổ dày.

Trên đó còn đọng không ít bụi bặm, khi đặt trước mặt "Bán Tiệt Lý", còn bốc lên một luồng khói bụi sặc sụa.

"Hứa Ti lệnh, ngài đây là?" "Bán Tiệt Lý" kinh ngạc nhìn Hứa Ngôn.

Trên bìa của mấy cuốn sổ đó, rõ ràng viết "Hồ sơ tình báo mật của Cửu Môn"!

"Lý tiên sinh cứ xem trước rồi nói." Hứa Ngôn ngồi xuống, phủi tay.

Rất nhanh lại có người mang trà nước bánh ngọt đến.

Anh thong thả thưởng thức, dường như không vội nói gì với "Bán Tiệt Lý".

"Bán Tiệt Lý" mở những cuốn sổ đó ra, bên trong ghi chép đều là những vụ làm ăn qua lại của các đường khẩu dưới trướng ông ta, thậm chí còn có cả những ngành nghề màu xám trong bóng tối.

Một số tội ác trong đó, đủ để ông ta chết đi sống lại mấy lần.

"Hứa Ti lệnh, ngài có ý gì đây?

Muốn thanh toán nợ cũ với tôi sao?" "Bán Tiệt Lý" lạnh lùng hỏi.

Ông ta đương nhiên biết mục đích thực sự của Hứa Ngôn là uy hiếp, chứ không phải thanh toán.

Nếu không với tốc độ và khả năng tấn công Trần Ti lệnh của anh ta, muốn nhổ tận gốc các đường khẩu của ông ta, chắc cũng không có gì khó khăn.

"Lý tiên sinh, người ngay không nói chuyện mờ ám, vừa rồi đó, thật sự là câu hỏi ông muốn hỏi tôi sao?" Hứa Ngôn hỏi ngược lại, đá quả bóng mà "Bán Tiệt Lý" đá tới lại.

Hai người đối mắt hồi lâu, "Bán Tiệt Lý" cuối cùng không thể không thừa nhận, nói chuyện với Hứa Ngôn mà muốn chơi trò lắt léo và thủ đoạn, ông ta thực sự không phải là đối thủ.

"Hứa Ti lệnh đã thu cả thành Trường Sa vào túi, chẳng lẽ đối với Cửu Môn cũng có tham vọng tương tự?" Ông ta từ từ nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hứa Ngôn: "Chẳng lẽ Cửu Môn chúng tôi phải toàn bộ thần phục, tùy ngài sai khiến, mới là con đường duy nhất của chúng tôi?" "Có gì không được?" Hứa Ngôn cười hỏi ngược lại.

Anh chỉ vào mấy cuốn sách đó nói: "Lý tiên sinh thời trẻ phất lên, tay dính máu tươi, dù bây giờ ông đã thành công chen chân vào Thượng Tam Môn cũng không rửa sạch được." "Đương nhiên, nếu xét kỹ ra, Cửu Môn không có môn phái nào thoát được." "Hơn nữa, Cửu Môn với tư cách là thế lực địa phương ở Trường Sa, là rắn đầu đàn, tôi là tân quan cai trị yêu cầu các người thần phục và phục vụ cho tôi, chẳng lẽ không được sao?" Hứa Ngôn trả lời vô cùng thẳng thắn.

"Bán Tiệt Lý" thậm chí không tìm được lý do nào để phản bác anh ta.

Căn phòng bỗng chốc yên lặng.

Hứa Ngôn không vội vàng bắt "Bán Tiệt Lý" tỏ thái độ.

Anh rất rõ, muốn để một nhân vật tàn nhẫn như vậy thần phục, chỉ dựa vào lời nói dẫn mặt là không có tác dụng.

Dù có sử dụng vũ lực, dù là vũ lực áp đảo, cũng có khả năng rất lớn dẫn đến việc "Bán Tiệt Lý" vì kháng cự mà đi đến một cực đoan khác.

Ở một mức độ nào đó, thu phục Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng còn dễ hơn thu phục "Bán Tiệt Lý".

"Hứa Ti lệnh, Lý mỗ tôi quen thói tự do, dù là một trong Cửu Môn, cũng chưa từng nghe lệnh ai." "Đương nhiên, nếu ngài có việc gì cần Lý mỗ tôi ra sức, tôi cũng sẽ không từ chối, xin sẵn lòng phục vụ." "Bán Tiệt Lý" suy ngẫm hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng.

Ý của ông ta rất rõ ràng.

Ông ta có thể phục vụ cho Hứa Ngôn, nhưng sẽ không hoàn toàn thần phục.

Tối đa, chỉ là giữ nguyên hiện trạng.

Hứa Ngôn nghe xong, cười.

"Lý tiên sinh, ông cảm thấy tôi đang cầu xin ông, hay là đang thương lượng với ông?" "Ông dường như đã nhầm một chuyện, tôi không phải đang xin sự đồng ý của ông, mà chỉ đang thông báo cho ông." Thái độ của anh vô cùng cứng rắn, thậm chí không cho "Bán Tiệt Lý" cơ hội từ chối.

Sự cứng rắn này khiến sắc mặt của "Bán Tiệt Lý" cuối cùng cũng lạnh xuống.

Ông ta không còn cố gắng dùng phương thức đẩy kéo để đối thoại với Hứa Ngôn, mà sử dụng thái độ cứng rắn tương tự.

“Hứa Ti lệnh, ngay cả Trần Ti lệnh trước đây, đối với tôi cũng lễ độ có thừa.” “Tôi thừa nhận anh rất có bản lĩnh, sâu không lường được.

Nhưng Lý mỗ cũng không phải là người dễ bắt nạt.” “Dù là cứng đối cứng, tôi với anh… chưa chắc không có khả năng so tài cao thấp.” “Nếu không, anh cần gì phải cố ý để Hắc Bối Lão Lục đến theo dõi tôi, thậm chí còn để Giải Cửu đến thuyết phục?” Nụ cười trên mặt Hứa Ngôn vẫn còn đó, thậm chí không hề nổi giận vì sự mạo phạm của “Bán Tiệt Lý”.

Anh thản nhiên nói: “Tôi chưa chắc cần phải cứng đối cứng với ông, chỉ cần có thể nắm được điểm yếu của ông là đủ rồi.” "Bán Tiệt Lý" khựng lại, ngay sau đó siết chặt lấy tay vịn xe lăn.

Cánh tay ông ta vì dùng lực mà nổi đầy gân xanh.

Rõ ràng ông ta đã nghe hiểu ẩn ý trong lời nói của Hứa Ngôn. "Cậu!

Họ Hứa kia, cậu đang đe dọa tôi!" Sự giận dữ đột ngột của ông ta chứng minh Hứa Ngôn thực sự đã nắm thóp được điểm yếu.

Ở thành Trường Sa, ai cũng biết điểm yếu của "Bán Tiệt Lý" chính là chị dâu mình, nhưng cũng không ai dám động vào cái vảy ngược này.

Hiện tại, "Bán Tiệt Lý" phẫn nộ đến mức này cho thấy Hứa Ngôn hoàn toàn có năng lực đó, đồng thời cũng khiến ông ta nảy sinh sự kiêng dè sâu sắc.

Vì thế, "Bán Tiệt Lý" thậm chí chẳng buồn dùng kính ngữ, giận dữ chỉ trích Hứa Ngôn.

Nhưng ông ta càng như vậy, nụ cười trên mặt Hứa Ngôn càng rạng rỡ.

Chương 249

Anh thậm chí không cần nói thêm gì cũng đủ khiến "Bán Tiệt Lý" cảm thấy nản lòng. "Lý tiên sinh, lúc ông mới khởi nghiệp cũng chẳng từ thủ đoạn nào mới gây dựng được cơ nghiệp như hôm nay, tôi nghĩ mình dùng thủ đoạn gì thì ông cũng không có quyền can thiệp." Hiện tại là thời loạn.

Cho dù Hứa Ngôn có biến thành một tên ác bá coi mạng người như cỏ rác thì đã sao? "Bán Tiệt Lý" im lặng.

Ông ta nhận thức rất rõ rằng quyền chủ động không còn nằm trong tay mình nữa.

Cho dù ông ta phái người theo sát chị dâu từng bước, với bản lĩnh của Hứa Ngôn, anh vẫn có thể khiến sự phòng thủ nghiêm ngặt đó đổ sông đổ biển. "Cậu dùng thủ đoạn như vậy, không sợ Lý mỗ này ngoài mặt phục tùng nhưng trong lòng lại phản kháng, tùy thời đâm sau lưng cậu sao?" "Bán Tiệt Lý" hỏi câu cuối cùng.

Hứa Ngôn không chút do dự đáp: "Nếu ông cảm thấy có thể lấy được cái đầu trên cổ Hứa mỗ này thì cứ việc thử.". . .

Trong phòng khách, Bao Vượng đang đợi với tâm trạng ngồi ngồi không yên.

Hắn đi tới đi lui trong phòng như ruồi không đầu.

Chỉ cần không rời khỏi phòng khách, sẽ không ai quản hắn làm gì.

Nhưng chỉ cần hắn tiếp cận cửa phòng, định rời đi, ngay lập tức sẽ bị họng súng đen ngòm chỉ thẳng vào người cho đến khi lùi lại mới thôi.

Bao Vượng hiểu rất rõ, dù Hứa Ngôn có thực sự muốn làm gì

"Bán Tiệt Lý", hắn cũng vô lực ngăn cản.

Nhưng vì lòng trung thành, hắn vẫn bản năng muốn làm gì đó.

Ngay lúc hắn đang bị giày vò, cảm thấy một ngày dài như một năm, thì "Bán Tiệt Lý" cuối cùng cũng trở ra.

Sắc mặt ông ta vẫn u ám như cũ, thậm chí có thể nhận thấy sự áp chế nặng nề bao trùm quanh thân. "Lý gia. . ." Bao Vượng lập tức đón lấy, cung kính gọi một tiếng. "Ừ, về thôi." "Bán Tiệt Lý" gật đầu, giọng điệu có vẻ bình tĩnh hơn vẻ mặt nhiều.

Sau đó ông ta bổ sung thêm một câu: "Báo cho anh em biết, từ nay về sau việc Hứa ti lệnh giao phó là nhiệm vụ hàng đầu của bang, phải ưu tiên xử lý." Bao Vượng kinh hãi trong lòng.

Vị gia chủ nhà mình vốn là người tâm ngoan thủ lạt, nói một là một.

Ngay cả Trần ti lệnh cũng không thể khiến ông ta hoàn toàn thần phục, vậy mà vị Hứa ti lệnh kia rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì, chỉ trong vòng mười mấy phút ngắn ngủi đã khiến Lý gia đưa ra quyết định như vậy?

Việc của Hứa ti lệnh là nhiệm vụ hàng đầu của bang.

Đây không phải là một câu nói bình thường!

Điều này có nghĩa là ngay cả khi bang gặp chuyện sinh tử, vẫn phải đặt mệnh lệnh của Hứa ti lệnh lên hàng đầu.

Tuy "Bán Tiệt Lý" không nói rõ, nhưng điều này đồng nghĩa với việc biến tướng thần phục.

Bất chấp sóng gió nổi lên trong lòng Bao Vượng, chuyện này coi như đã ván đóng thuyền.

Khi hai người rời khỏi Bộ Tư lệnh Cảnh bị, mấy tên lưu manh bị

Hứa Ngôn bắt giữ đã được binh sĩ canh giữ, đứng đợi ở cửa.

Mặt mũi đứa nào đứa nấy tái mét, dường như đứng cũng không vững.

Khi thấy "Bán Tiệt Lý", bọn chúng không nhịn được mà quỳ rạp xuống đất. "Lý gia, xin tha cho chúng con, Lý gia!" Bọn chúng khóc lóc thảm thiết như nhà có tang, nước mắt nước mũi đầm đìa, hoàn toàn không còn vẻ kiêu căng hách dịch lúc trước.

Loại tép riu này, Bao Vượng ra tay cũng thấy mất giá.

Hắn trực tiếp tiến tới đá cho mỗi đứa một cái, lạnh giọng quát: "Cút!

Còn chưa thấy đủ mất mặt sao?" "Muốn chết thì bây giờ tao thành toàn cho bọn mày luôn!" Bao Vượng tuy trước mặt "Bán Tiệt Lý" thì khúm núm, nhưng trong mắt các thành viên khác trong bang, hắn đúng là dưới một người trên vạn người.

Mấy tên lưu manh tuy sợ đến run rẩy nhưng cũng không dám quỳ dưới đất khóc lóc nữa, dìu nhau đứng dậy, run lẩy bẩy đi theo sau Bao Vượng rồi dần biến mất.

Cảnh tượng này rơi vào mắt một người đàn ông đội mũ lưỡi trai ở góc phố.

Hắn liếc nhìn Bộ Tư lệnh Cảnh bị cách đó không xa, rồi xoay người biến mất nhanh chóng vào con hẻm nhỏ. "Đội trưởng, người của chúng ta báo cáo, 'Bán Tiệt Lý' đã đưa người rời khỏi Bộ Tư lệnh Cảnh bị, nhìn mặt thì không rõ ông ta có thần phục Hứa Ngôn hay không." "Tin tức bên trong không truyền ra được, người của chúng ta cũng không cài vào nổi." Trương Nhật Sơn đặt một bản tình báo trước mặt Trương Khải Sơn. "Ngoài ra, bên Nhị gia có hồi âm nói Hứa Ngôn không hề phái người tiếp xúc với ông ấy, bên Lục gia cũng

vậy." Trương Khải Sơn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Núi non điệp trùng, thông xanh bách biếc, cảnh đẹp khiến lòng người khoáng đạt.

Dù bên ngoài nắng rực rỡ nhưng vẫn không thể xua tan đám mây mù trong lòng ông. "Anh ta không phải không có mưu đồ với Nhị gia và Lục gia, mà là vì biết chỉ cần hạ được tôi, hai vị kia tự nhiên sẽ quy thuận dưới trướng anh ta thôi." "Hơn nữa, e là bây giờ anh ta đã rảnh tay rồi." Trương Khải Sơn rất tỉnh táo.

Trong ba người họ, trước nay vẫn luôn lấy ông làm đầu.

Hứa Ngôn là một người cực kỳ tinh khôn và cao tay.

Anh ta không bao giờ làm việc vô ích, có đường tắt thì tự nhiên sẽ không đi đường vòng. "Vậy. . . tiếp theo, người anh ta nhắm tới chính là Đội trưởng rồi. . ." Trương Nhật Sơn cũng không ngốc.

Hắn đã nghe ra ẩn ý của Trương Khải Sơn, rằng "Bán Tiệt Lý" e là đã chọn quy thuận.

Nhưng mà. . . sao lại nhanh như vậy!

Trương Nhật Sơn thừa nhận Hứa Ngôn năng lực cực mạnh, nhưng "Bán Tiệt Lý" là nhân vật mà Đội trưởng cũng phải nể trọng vài phần.

Ngay cả Trần ti lệnh nắm giữ trọng binh cũng không thể khiến ông ta thần phục.

Hứa Ngôn rốt cuộc có thủ đoạn gì mà có thể gặm trôi khúc xương khó gặm nhất trong Cửu Môn nhanh đến thế? "Nhật Sơn, cậu đi bảo anh em tạm thời ẩn mình, tránh đi mũi nhọn." "Trương Khải Sơn tôi dù có phải đứng dưới trướng kẻ khác, thì anh ta cũng phải đưa ra chút bản lĩnh khiến tôi tâm phục khẩu phục mới được." Trương Khải Sơn thở dài.

Dù lời nói nghe có vẻ kiên quyết, nhưng chính ông cũng nhận ra một chút bi thương của một anh hùng cuối đường.

Đêm đó, Hứa Ngôn thậm chí chưa dùng đến hai phần sức lực đã dễ dàng đánh bại ông.

Chỉ riêng về thân thủ cá nhân, Hứa Ngôn đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

Chưa kể, dưới trướng anh ta còn nhiều kỳ nhân dị sĩ, thậm chí còn có cả Tiểu Khải Linh – thiếu chủ trước đây của nhà họ Trương.

Điều này dường như có nghĩa là bản thân ông đang ngày càng cách xa vị trí vương thành Trường Sa, thậm chí là vị trí chủ nhân Cửu Môn.

Trương Nhật Sơn nhìn bóng lưng Trương Khải Sơn, bỗng cảm thấy một chút thê lương khó hiểu.

Hắn nghi hoặc lắc đầu.

Từ khu mỏ chết chóc ở Quan Ngoại cho đến những trận chiến sinh tử trong thành Trường Sa, cuối cùng nhận được sự tín nhiệm của Trần ti lệnh, chỉ còn cách bước lên đỉnh cao một bước ngắn ngủi.

Chương 250

Đội trưởng trước nay chỉ để lại cho hắn một bóng lưng cao lớn kiên định, khiến người ta vô cùng yên tâm và tin tưởng đi theo đến chết.

Nhưng từ lúc nào, cảm giác này lại đột ngột thay đổi?

Trương Khải Sơn và những người khác đều biết sớm muộn gì Hứa Ngôn cũng sẽ ra tay với họ.

Chỉ là không ngờ lại nhanh đến vậy. "Bán Tiệt Lý" vừa mới rời khỏi Bộ Tư lệnh Cảnh bị, người đưa tin của Hứa Ngôn đã đến trước phủ đệ của Trương Khải Sơn.

Nhận được thông báo của người làm, Trương Khải Sơn vội vàng đón tiếp.

Đứng ở ngoài đại môn, không ngờ lại chính là Tiểu Khải Linh! "Cậu!

Sao cậu dám đi một mình tới đây?" Trương Nhật Sơn là thành viên có huyết thống thuần chủng của nhà họ Trương, nên cực kỳ ác cảm với Tiểu Khải Linh có huyết mạch hỗn tạp.

Nhưng Trương Khải Sơn cũng là "con lai" giữa người họ Trương và ngoại tộc, sở dĩ có được sự công nhận của Trương Nhật Sơn là nhờ vào thân thủ xuất chúng và sức hút nhân cách.

Cho nên, dù cả Trương Khải Sơn và Tiểu Khải Linh đều bị nhà họ Trương ở Quan Ngoại ruồng bỏ, thái độ của Trương Nhật Sơn đối với hai người lại hoàn toàn khác biệt. "Tôi đến là để truyền lời của anh Ngôn." Tiểu Khải Linh tuy tuổi còn nhỏ, mùi sữa trên người dường như còn chưa tan hết, nhưng lúc này đứng trước mặt hai

người họ Trương, khí thế lại hoàn toàn không hề lép vế. "Cậu nói đi, Trương mỗ xin rửa tai lắng nghe." Trương Khải Sơn ngắt lời Trương Nhật Sơn, bất động thanh sắc tiến lên nửa bước chắn giữa hai người.

Ông đối với Tiểu Khải Linh cũng có cảm xúc vô cùng phức tạp.

Cùng là "con lai", ông đồng cảm với thân phận và cảnh ngộ của Tiểu Khải Linh.

Nhưng với tư cách là người chấp pháp ngoại môn của nhà họ Trương, loại "con lai" mang huyết mạch tộc trưởng nhưng bị trục xuất như Tiểu Khải Linh lại là mục tiêu hàng đầu mà ông nên tiêu diệt.

Sự thù địch của Trương Nhật Sơn đối với Tiểu Khải Linh cũng từ đó mà ra.

Nếu Tiểu Khải Linh xuất hiện trước mặt hai người với thân phận khác, chắc chắn sẽ có một trận huyết chiến, không còn con đường thứ hai.

Nhưng hiện tại, sau lưng Tiểu Khải Linh là Hứa Ngôn.

Khí thế của bản thân cậu bé lúc này giống như rồng cuộn dưới vực sâu, sắc bén nhưng không phô trương.

Điều này khiến Trương Khải Sơn cũng phải cảm thán, đứa trẻ này nếu trưởng thành, liệu có khả năng trở thành "Trương Khởi Linh" mạnh nhất trong hàng ngàn năm qua của gia tộc?

Tiểu Khải Linh không biết Trương Khải Sơn đang nghĩ gì, cậu chỉ thản nhiên truyền đạt lời nhắn của Hứa Ngôn: "Muốn biết bí mật của nhà họ Trương, thì tới tìm tôi." Sắc mặt Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn đột ngột biến đổi, gần như đồng thời lạnh giọng chất vấn Tiểu Khải Linh: "Cậu đã đem bí mật gia tộc nói cho người ngoại tộc biết rồi sao?" Tiểu Khải Linh cũng lạnh lùng hừ một tiếng: "Tôi còn

chưa nhận được truyền thừa của tộc trưởng, thì biết gì về bí mật gia tộc?" "Năng lực của anh Ngôn không phải thứ các ông có thể so sánh được." "Lời tôi đã truyền xong, đến hay không tùy các ông." Cậu nói xong liền xoay người rời đi, thậm chí không thèm nhìn hai người lấy một cái. "Đội trưởng, ngài không thật sự tin lời đứa trẻ đó mà đi gặp Hứa Ngôn đấy chứ?" Trương Nhật Sơn sốt sắng hỏi.

Hắn bản năng không muốn tin rằng một người ngoại tộc lại biết nhiều bí mật về nhà họ Trương hơn cả người trong gia tộc. "Dù có tin hay không, chuyến này tôi cũng nhất định phải đi." Một câu nói của Trương Khải Sơn khiến Trương Nhật Sơn im lặng.

Đúng vậy, hiện tại Hứa Ngôn mới là quan chức nắm quyền mới của thành Trường Sa.

Dù là vì công hay vì tư, Hứa Ngôn đều có thân phận và quyền lực khiến Trương Khải Sơn không thể từ chối. "Chuẩn bị xe, tôi qua đó ngay bây giờ." Trương Khải Sơn quyết đoán ngay lập tức.

Ông cũng rất tò mò, rốt cuộc là Tiểu Khải Linh đã nhận ơn huệ của Hứa Ngôn nên mới cam tâm phối hợp diễn kịch, hay là Hứa Ngôn thực sự nắm giữ bí mật của nhà họ Trương.

Tất cả những điều này phải đợi Trương Khải Sơn ông đích thân đi một chuyến mới rõ hư thực.

Tiểu Khải Linh vừa quay về phủ Đại soái, thậm chí còn chưa kịp báo cáo tình hình với Hứa Ngôn thì đã có người hầu vào thông báo Trương Khải Sơn đã đến. "Đến cũng nhanh đấy." Hứa Ngôn cười nhẹ.

Dùng bí mật nhà họ Trương làm mồi nhử quả nhiên dễ dàng câu được con cá lớn này.

Tiểu Khải Linh thì chẳng mấy ngạc nhiên.

Đối với tất cả người họ Trương, việc có thể biết được bí mật lớn nhất của gia tộc là sự cám dỗ không thể kháng cự.

Lai lịch của nhánh Trương Khải Sơn đã được Hứa Ngôn giải thích cho Tiểu Khải Linh từ lâu, nên cậu bé cũng rất chắc chắn rằng Trương Khải Sơn tuyệt đối không thể cưỡng lại được.

Quả nhiên, người không những đến, mà còn đến rất nhanh.

Hứa Ngôn trực tiếp bảo người hầu đưa Trương Khải Sơn vào thư phòng, còn mình thì ghé qua hậu viện một lát.

Từ lúc đưa Nha Đầu về, anh giao thẳng cho Vinh thúc sắp xếp, vẫn chưa đích thân vào xem lần nào.

Hơn nữa, Nha Đầu cũng chiếm một vị trí quan trọng trong kế hoạch tiếp theo của anh, đối tượng nhắm đến chính là Nhị Nguyệt Hồng.

Nha Đầu là do Hứa Ngôn đích thân đưa về giao cho Vinh thúc, tuy không nói rõ nhưng trong tâm trí Vinh thúc đã mặc định cô là một trong những vị di thái thái tương lai của Hứa Ngôn.

Còn vị trí phu nhân chắc chắn là Nhạc Khỉ La, điều này ông không chút nghi ngờ.

Vinh thúc sắp xếp chỗ ở cho Nha Đầu tại thiên viện phía Tây của viện chính, lại bố trí hai tỳ nữ thân cận, hai bà lão phụ trách dọn dẹp và một tiểu tư canh cửa.

Tổng cộng có sáu người hầu hạ.

Trước đó, Nha Đầu vẫn còn cùng cha bán mì ở lề đường, nương tựa nhau mà sống.

Hiện tại đột nhiên trở thành một đại tiểu thư có người hầu hạ, cơm bưng nước rót, sự chênh lệch này khiến cô nhất thời vô cùng

hoảng hốt, dù ở trong viện không có ai làm phiền nhưng cô vẫn tỏ ra bồn chồn, lo lắng.

Hứa Ngôn không vào tiểu viện, chỉ đứng xa xa nhìn một cái, nghe Vinh thúc báo cáo qua tình hình rồi quay người rời đi.

Hành động này của anh khiến Vinh thúc càng thêm khó hiểu.

Nói Hứa Ngôn coi trọng cô gái này nên mới đích thân sắp xếp và kiểm tra cũng đúng, nhưng tại sao lại đi qua cửa mà không vào, chỉ nhìn từ xa rồi đi?

Tuy nhiên, với tư cách là quản gia, ông chỉ cần làm tốt những việc chủ nhân giao phó, những việc không nên hỏi thì không nên tò mò.

Vì vậy ông lại dặn dò kỹ lưỡng mấy người phụ trách chăm sóc ở thiên viện, rằng tân phu nhân nhạy cảm nhút nhát, làm việc cố gắng cẩn thận, đừng để cô bị giật mình.

Mấy người này cũng đã làm việc lâu năm trong các gia đình quyền quý, không cần dặn dò nhiều cũng biết phải làm gì, liền vâng dạ rồi càng thêm cẩn thận hầu hạ.

Ở một diễn biến khác, Hứa Ngôn sau khi đích thân xem xét việc sắp xếp cho Nha Đầu cũng thầm tán thưởng năng lực của Vinh thúc.

Có một quản gia đắc lực như vậy quả thực khiến anh nhẹ nhõm hơn nhiều.

Dù lúc đó anh không dặn dò quá chi tiết, nhưng khả năng đoán ý chủ nhân của Vinh thúc thực sự xuất chúng, hành xử vô cùng đúng mực và hợp ý.

Nhạc Khỉ La sẽ không phải người phụ nữ duy nhất của Hứa Ngôn, nhưng địa vị thì là duy nhất.

Cô là người phụ nữ duy nhất đủ tư cách sát cánh bên anh trong

mọi tình huống.

Điểm này, dù là Nha Đầu, Tiểu A Tiếu hay Đỗ Nguyệt Minh ở Thượng Hải, hoặc bất kỳ người phụ nữ nào xuất hiện trong tương lai cũng không thể sánh bằng.

Ở một mức độ nào đó, Hứa Ngôn hiện tại đã không còn là một "người bình thường" bằng xương bằng thịt, còn Nhạc Khỉ La càng là sự tồn tại vượt qua cả đại yêu.

Từ điểm này mà nói, cũng chỉ có cô mới xứng đôi với anh.

Cho nên, dù Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La hiện tại chưa có danh phận chính thức, nhưng hai người vẫn không ngần ngại ở chung một viện, chỉ là chia ra hai phòng ngủ khác nhau.

Hiện nay tuy Nha Đầu được đưa vào phủ lúc Nhạc Khỉ La đi vắng, nhưng cũng không thể vượt qua vị trí của cô được.

Sau khi xác nhận mọi việc đã ổn thỏa, Hứa Ngôn thong thả bước về phía thư phòng.

Trương Khải Sơn đứng trong thư phòng, thẫn thờ nhìn bản đồ địa hình tỉnh Hồ Nam chiếm trọn một bức tường.

Từ lúc bước vào phủ Đại soái này, ông đã có một cảm giác kỳ lạ.

Nơi này dường như từng thuộc về ông.

Cách bài trí và đồ đạc trong phòng đều giống hệt những gì ông từng hình dung.

Trước đây khi nơi này còn là phủ đệ của Trần ti lệnh, ông không phải chưa từng đến, nhưng lúc đó chỉ nghĩ nếu sau này mình được ở đây thì sẽ sắp xếp như thế nào.

Hiện tại thấy nơi này y hệt những gì mình tưởng tượng, trong lòng ông không khỏi dâng lên một luồng khí lạnh.

Khi Hứa Ngôn bước vào thư phòng, vừa vặn thấy Trương Khải Sơn đang nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ, hai tay siết chặt thành nắm đấm, cơ thể dường như cũng hơi run rẩy.

Anh đương nhiên biết tại sao Trương Khải Sơn lại như vậy.

Chương 251

Thư phòng này chính là anh dựa theo ấn tượng về cách bài trí của Trương Khải Sơn mà phục dựng lại.

Phản ứng của đối phương dường như cũng chứng thực cho một suy đoán trong lòng anh: các nhân vật trong cốt truyện gốc, trong một số tình huống đặc định, dường như sẽ thoát ly khỏi thế giới cốt truyện hiện tại và có sự trùng hợp nhất thời với cốt truyện gốc.

Nói đơn giản là hai thế giới song song sẽ trùng hợp ngắn ngủi.

Nghe thấy tiếng bước chân, Trương Khải Sơn quay người lại. "Hứa ti lệnh." Ông chào hỏi một cách thản nhiên. "Về bí mật của nhà họ Trương, anh biết được những gì?" Trương Khải Sơn không lãng phí thời gian vào việc xã giao.

Việc bảo vệ bí mật nhà họ Trương đã khắc sâu vào xương tủy của mỗi người trong gia tộc, không thay đổi dù họ ở đâu hay mang thân phận gì.

Hứa Ngôn không nói gì, trực tiếp bắt đầu cởi cúc áo trên.

Tiểu Khải Linh đi theo phía sau khóe miệng giật giật, lẳng lặng quay đầu đi chỗ khác.

Từ khi chị Khỉ La đi, anh Ngôn dường như bắt đầu có chút bất bình thường.

Trương Khải Sơn nhướn mày, chưa kịp nói gì thì Hứa Ngôn đã để lộ thân hình săn chắc với những đường cơ bắp hoàn mỹ.

Da anh cực trắng, như gốm sứ trắng lạnh lẽo.

Rất nhanh sau đó, trên người Hứa Ngôn hiện ra một hình xăm che phủ toàn bộ phần thân bên trái.

Đó là một con thần thú Kỳ Lân hung tợn và hung hãn!

Trương Khải Sơn biến sắc, cuối cùng không nhịn được mà kinh hô: "Cậu. . . sao cậu lại có Kỳ Lân huyết!" Ông không nói đó là hình xăm mà nói thẳng là Kỳ Lân huyết, bởi vì cách thức hình xăm đó hiện ra.

Hình xăm của người nhà họ Trương đều sử dụng loại phẩm nhuộm đặc chế, dùng kỹ thuật đặc thù để xăm lên.

Bình thường nhìn từ bên ngoài sẽ không thấy dấu vết gì, nhưng khi nhiệt độ cơ thể người họ Trương thay đổi khiến Kỳ Lân huyết trong cơ thể sôi trào, hình xăm mới hiện lên.

Hình xăm trên người Hứa Ngôn rõ ràng không phải đồ giả để lừa gạt ông, mà là hình xăm gia tộc họ Trương thật sự.

Hơn nữa, sự khác biệt giữa người nội bộ và người ngoại tộc nhà họ Trương nằm ở chỗ có bị pha trộn huyết mạch ngoại tộc hay không.

Khi xăm hình, hoa văn và phẩm nhuộm cũng khác nhau.

Giống như Trương Nhật Sơn là người nội bộ nên xăm hình Kỳ Lân, còn Trương Khải Sơn là người ngoại tộc nên chỉ có thể xăm hình Cùng Kỳ.

Hứa Ngôn không trả lời câu hỏi của Trương Khải Sơn mà hất cằm về phía Tiểu Khải Linh. "Cậu cũng cho ông ấy xem đi." Tiểu Khải Linh im lặng bắt đầu cởi cúc áo.

Trên người cậu bé cũng hiện ra một hình xăm Kỳ Lân. "Điều đầu tiên tôi muốn nói với ông là Kỳ Lân huyết của cậu bé này thuần khiết hơn bất kỳ ai trong số các ông." Hứa Ngôn chỉ vào hình xăm nói. "Tôi tin là ông biết rõ cách phân biệt thật giả." Trương Khải Sơn im lặng không nói gì.

Hình xăm của người họ Trương thường được thực hiện sau khi

sinh khoảng bảy tám năm.

Lúc đó người họ Trương đã trải qua vài năm huấn luyện đặc biệt, sự thuần khiết của huyết thống cũng sẽ ảnh hưởng đến thân thủ của họ.

Lúc đó, dưới sự chứng kiến của tộc trưởng và các trưởng lão, họ mới được xăm hình.

Mà Tiểu Khải Linh hiện tại còn chưa đến bảy tuổi, tộc trưởng tiền nhiệm thì đã bị ám sát tại cổ thành Tứ Châu từ sớm.

Là một "con lai" không được nhà họ Trương chấp nhận, sao có thể có người trong gia tộc xăm hình cho cậu bé được?

Nhưng Trương Khải Sơn cũng nhìn rất rõ, hình xăm trên người Tiểu Khải Linh thực sự là hình xăm nhà họ Trương chính tông.

Ông thực sự không tìm được lý do nào để giải thích chuyện này. "Hình xăm của tôi được xăm ngay từ khi mới sinh ra." Tiểu Khải Linh buông lời kinh người. "Mẹ tôi đến từ cao nguyên Tuyết Vực, tên là Bạch Mã, là người phụ nữ bị hiến tế cho Ma Vương." "Trong cơ thể bà chảy dòng máu Thần Thánh Ma Vương." "Vì thế tôi mang trong mình cả thần tính và ma tính, huyết thống tinh khiết vượt xa mọi người." "Cũng chính vì vậy, ngay khi vừa chào đời, cha tôi đã xăm hình cho tôi, điều này cũng mang lại họa sát thân cho cả tôi và ông ấy." Cậu bé chậm rãi kể lại với giọng điệu bình tĩnh và lưu loát, cực kỳ không phù hợp với lứa tuổi.

Thậm chí cậu như tách biệt khỏi thể xác mình, kể lại câu chuyện của người khác với tư cách là người thứ ba.

Những điều này đương nhiên đều là Hứa Ngôn nói cho cậu biết.

Trương Khải Sơn lặng yên nghe những lời khó tin này, nhưng chúng lại giải thích hoàn hảo cho mọi nghi vấn trong lòng ông.

Thảo nào vài năm trước nhà họ Trương đột nhiên nội loạn, tộc trưởng tử nạn, thánh vật cũng thất lạc.

Cũng thảo nào nhà họ Trương ở Quan Ngoại lại phát lệnh truy sát Tiểu Khải Linh một cách không chết không thôi.

Sau khi Tiểu Khải Linh dừng lại, ông mới chậm rãi thở ra một hơi. "Tiểu Linh Tử hiện tại vẫn chưa nhận được truyền thừa thực sự của nhà họ Trương, nhưng tương lai cậu bé chắc chắn sẽ trở thành Trương Khởi Linh mạnh nhất lịch sử." Hứa Ngôn bổ sung đúng lúc. "Trương Khải Sơn, với tư cách là người chấp pháp ngoại môn của nhà họ Trương, ông có nên trung thành với vị gia chủ tương lai này không?" Cuối cùng anh cũng nói ra mục đích của mình.

Trung thành với Tiểu Khải Linh đồng nghĩa với việc trung thành với Hứa Ngôn, đây là điều mà cả hai đều hiểu rõ. "Các đời Trương Khởi Linh đều là những người đàn ông có huyết thống tinh thuần nhất và thân thủ mạnh nhất gia tộc." "Ngoài ra, phải vào được cổ lâu nhà họ Trương, nhận truyền thừa cuối cùng mới xứng danh Trương Khởi Linh." Trương Khải Sơn nói đến đó thì dừng lại, nhưng Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh đều hiểu rất rõ rằng ông đang mượn lý do đó để từ chối yêu cầu trung thành. "Không sao, sớm muộn gì cũng có ngày ông sẽ đồng ý thôi." Tiểu Khải Linh khẳng định chắc nịch.

Cậu đã nghe Hứa Ngôn kể rất nhiều chuyện về thân thế của mình, bao gồm cả người mẹ vẫn đang ngủ say trên cao nguyên Tuyết Vực xa xôi chờ gặp lại cậu.

Để được gặp bà, cậu bắt buộc phải trở thành "Trương Khởi Linh", mới có tư cách và năng lực để đi tìm bà.

Trong trái tim nhỏ bé nhưng sớm trưởng thành của Tiểu Khải Linh, việc được gặp mẹ đã trở thành nhiệm vụ quan trọng ngang với việc bảo vệ bí mật nhà họ Trương.

Trương Khải Sơn nhìn thấy sự kiên định không gì lay chuyển nổi trong mắt Tiểu Khải Linh.

Ông trầm ngâm hồi lâu mới chậm rãi nói: "Không có tộc trưởng tiền nhiệm dẫn đường, bất kỳ ai dám xông vào cổ lâu nhà họ Trương đều cầm chắc cái chết." Hứa Ngôn thầm mỉa mai trong lòng: "Ông cũng biết à?

Vậy mà sau này cũng có gì ngăn được ông vào cổ lâu đâu, suýt chút nữa còn hại chết cả mình lẫn Doãn Tân Nguyệt." Nhưng anh không nói ra, ngược lại cười bảo Trương Khải Sơn: "Hay là đánh cược với tôi một ván, có tôi ở đây, Tiểu Khải Linh vào căn mật thất cuối cùng đó dễ như trở bàn tay." Trương Khải Sơn cuối cùng vẫn chấp nhận vụ cá cược đó.

Thực tế, ông căn bản không có lựa chọn nào khác.

Nhà họ Trương hiện tại như rồng mất đầu, phiêu dạt khắp nơi.

Tiểu Khải Linh dẫu sao cũng là huyết mạch duy nhất của tộc trưởng tiền nhiệm, có lẽ cũng là hy vọng duy nhất của cả gia tộc.

Trước khi ông rời đi, Tiểu Khải Linh đã đọc cho ông một bộ công pháp đặc biệt.

Trương Khải Sơn khi nghe đến khẩu quyết mở đầu liền lập tức ngắt lời: "Đây là. . . thứ chỉ tộc trưởng mới được truyền thụ, tại sao lại nói cho tôi biết?" Tiểu Khải Linh lại đáp: "Anh Ngôn cần những trợ thủ có năng lực mạnh, ông vừa vặn phù hợp yêu cầu." "Nếu ông dám phản bội, tôi cũng có thủ đoạn để trị ông." Trương Khải Sơn cạn lời.

Một đứa nhóc sáu bảy tuổi, chiều cao còn chưa đến thắt lưng mình, ngước đầu lên bảo với ông rằng "có thủ đoạn trị ông".

Dù cậu bé là huyết mạch của tộc trưởng tiền nhiệm thì chuyện này

nghe vẫn thật hoang đường.

Cha của Trương Khải Sơn cũng là một thành viên cao tầng trong nội bộ gia tộc, bí kỹ biết được đương nhiên nhiều hơn hẳn người họ Trương bình thường.

Trước khi bị trục xuất, ông đã truyền thụ hết tất cả bí kỹ mình biết cho con trai.

Chính vì vậy, Trương Khải Sơn dù trong hành trình lưu vong, hễ dừng chân ở đâu là có đủ bản lĩnh để nhanh chóng đứng vững.

Còn Tiểu Khải Linh vẫn chỉ là một đứa trẻ non nớt, tộc trưởng lại bị ám sát từ vài năm trước, căn bản không kịp truyền thụ nhiều bí kỹ cho cậu.

Vì thế, Trương Khải Sơn không mấy để tâm đến lời đe dọa của Tiểu Khải Linh.

Nhưng ông lại quên mất rằng phía sau Tiểu Khải Linh còn có một Hứa Ngôn.

Chương 252

Kỳ Lân huyết của anh còn mạnh mẽ và nghịch thiên hơn cả huyết mạch hỗn hợp với "máu Ma Vương" của Tiểu Khải Linh.

Cộng thêm toàn bộ bí kỹ nhà họ Trương do hệ thống cung cấp, cho dù Tiểu Khải Linh không đến cổ lâu vẫn có thể nhận được truyền thừa theo một nghĩa khác.

Trải qua hàng ngàn năm, dù nhà họ Trương chưa bao giờ đứt đoạn nhưng những thứ cổ xưa nhất truyền lại cũng dần bị mai một.

Vì vậy, những gì Hứa Ngôn có thể dạy cho Tiểu Khải Linh thậm chí còn vượt xa tổng số kiến thức của các đời "Trương Khởi Linh" cộng lại.

Những bí pháp mà Tiểu Khải Linh đọc ra, tuy với thân phận hiện tại của Trương Khải Sơn là không được tiếp xúc, nhưng vì cậu bé đã chịu dạy nên ông cũng không dại gì mà không học.

Ông ghi nhớ khẩu quyết, xem Tiểu Khải Linh diễn luyện một lần rồi mới rời khỏi phủ Đại soái.

Hứa Ngôn đứng bên cửa sổ nhìn bóng lưng hai người Trương Khải Sơn đi xa, quay sang hỏi Tiểu Khải Linh: "Cậu không ngại việc tôi bảo cậu dạy bí kỹ tộc trưởng cho ông ta sao?" Tiểu Khải Linh mỉm cười nhạt: "Anh Ngôn, nếu anh không cứu tôi thì đến mạng tôi còn chẳng giữ nổi, dẫu là bí kỹ hay địa vị tộc trưởng thì có là gì." Hứa Ngôn lắc đầu: "Cái gì của cậu sẽ là của cậu.

Trương Khải Sơn đúng thực là một kiêu hùng, nhưng đáng tiếc. . ." Câu sau anh không nói ra.

Nếu anh không xuất hiện ở thế giới này, biết đâu Trương Khải

Sơn vẫn sẽ đi theo cốt truyện cũ, tạo dựng uy danh Trương Đại Phật Gia, thống nhất Cửu Môn rồi cũng thanh trừng Cửu Môn.

Nhưng hiện tại, mọi chuyện chỉ dừng lại ở đây thôi.

Tiểu Khải Linh tuy sớm hiểu chuyện nhưng vẫn chưa thể hiểu hết những điều quá thâm sâu.

Cậu chỉ biết Hứa Ngôn cần những trợ thủ đắc lực và cậu có thể giúp được, thế là đủ.

Những ngày sau đó, cuộc sống của Hứa Ngôn trôi qua khá thoải mái.

Anh cài cắm người của mình vào tất cả các bộ phận trong thành Trường Sa, nhờ vào thủ đoạn hành sự của những cao thủ mà dần dần nắm bắt thực quyền.

Đội ngũ quan chức cũ dần bị gạt sang một bên, bị vô hiệu hóa và cuối cùng trở thành những con bù nhìn không có quyền hành thực sự.

Đối với các đơn vị đóng quân xung quanh thành Trường Sa, Hứa Ngôn cũng phái các tinh anh đến để âm thầm kiểm soát.

Anh không giam giữ chỉ huy cũ quá lâu, nhưng dưới áp lực của tiền bạc và vũ lực, việc lật lọng xảy ra thường xuyên.

Chẳng mấy chốc, những viên sĩ quan đó phát hiện ra họ đã không còn điều động được binh lính dưới quyền mình nữa.

Từ lúc thành Trường Sa đổi chủ cho đến khi hoạt động bình thường trở lại chỉ mất hai ngày.

Còn để Trường Sa hoàn toàn trở thành căn cứ địa của Hứa Ngôn cũng chỉ mất vỏn vẹn nửa tháng.

Các thế lực quân phiệt lớn nhỏ trong tỉnh Hồ Nam vốn đang theo dõi cuộc "biến động" này, chẳng mấy chốc, các thế lực lớn xung

quanh cũng bắt đầu đổ dồn sự chú ý về phía Trường Sa.

Lý do không có gì khác.

Một thành phố quan trọng, trung tâm của một tỉnh với mạng lưới thế lực chằng chịt như vậy mà lại hoàn tất quá trình thay đổi quyền lực mà không hề trải qua một cuộc tắm máu hay biến động quy mô lớn nào.

Điều này chứng tỏ năng lực của Hứa Ngôn – tân quan chấp chính kiêm Tư lệnh Cảnh bị – đáng sợ đến mức nào.

Dù là nảy sinh lòng kỵ dè hay có mưu đồ khác thì tất cả đều đã muộn.

Hiện tại Hứa Ngôn đã đủ lông đủ cánh, dựa lưng vào thành Trường Sa kinh tế phồn vinh, vận hành ổn định, nắm trong tay gần bốn vạn quân.

Không một ai dám xem thường một thế lực như vậy.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, Hứa Ngôn không hề siết chặt đại quyền trong tay mà lại phân tán xuống dưới.

Dù là chính trị, kinh tế hay quân sự, anh rất ít khi can thiệp.

Mỗi ngày anh đều đưa một cô gái có vẻ ngoài thanh tú, dịu dàng đi du ngoạn, dường như mới phất lên là đã bắt đầu ăn chơi hưởng lạc.

Đương nhiên cũng không thiếu người vẫn luôn giữ cảnh giác với Hứa Ngôn.

Lượng lớn thám tử liên tục đổ về Trường Sa, bí mật ẩn nấp để thu thập tình báo.

Nhưng trước mặt những tinh nhuệ dưới trướng Hứa Ngôn, đặc biệt là nhà họ Hoắc và nhà họ Giải vốn am hiểu thu thập tình báo, những thám tử đó còn chưa kịp đứng vững ở Trường Sa đã hoàn toàn

bại lộ trước mặt Hứa Ngôn.

Núi Nhạc Lộc.

Quất Tử Châu.

Hứa Ngôn ngồi trên một chiếc du thuyền trang trí xa hoa, đang thong thả hướng về phía Quất Tử Châu.

Hòn đảo nhỏ nằm giữa dòng sông Tương Giang này về sau trở thành một địa danh nhân văn vô cùng nổi tiếng.

Hứa Ngôn cũng từng vài lần đến du ngoạn ở kiếp sau, nhưng sau khi trọng sinh vào kiếp này, đây là lần đầu tiên anh đặt chân đến.

Lúc này trên đảo chỉ có từng rặng quýt bạt ngàn, chưa có bức tượng khổng lồ của vị vĩ nhân kia.

Những bài thơ nổi tiếng đó tuy đã ra đời nhưng cũng chưa đạt đến mức độ phổ biến khắp thiên hạ.

Nhìn dòng sông cuồn cuộn chảy trôi và màu xanh mướt của cây quýt trên đảo, Hứa Ngôn cảm khái muôn vàn, không nhịn được thầm ngâm lại bài từ đó.

Ngồi bên cạnh anh là Nha Đầu thanh tú động nhân.

Cô mặc một bộ sườn xám bằng lụa quý giá, vóc dáng vốn gầy yếu dường như đã đầy đặn hơn một chút.

Trên cổ tay trắng ngần như mỡ đông là một chiếc vòng phỉ thúy tuyệt đẹp.

Cô không còn dáng vẻ của một cô bé nghèo khổ rách rưới trên phố như trước nữa.

Nha Đầu tay cầm trà cụ, đang pha trà cho Hứa Ngôn.

Cô nghe thấy anh khẽ ngâm nga điều gì đó, nhưng vì tiếng quá

nhỏ, lại chưa từng được đi học nên cô không biết anh đang đọc gì.

Vốn tính tình tĩnh lặng dịu dàng, dù đầy bụng nghi hoặc cô cũng không tự tiện hỏi.

Cô đặt chén trà đã pha xong xuống cạnh tay Hứa Ngôn, đang định nhắc anh một tiếng thì bất ngờ bên tai vang lên một tiếng động cực lớn, toàn bộ thân thuyền cũng theo đó mà rung lắc dữ dội.

Nha Đầu vừa lúc định đứng dậy, người hơi chúi về phía trước.

Cú va chạm này khiến cô mất thăng bằng, cả người ngã nhào xuống sàn.

Lò than pha trà và ấm trà cũng bị đổ, than hồng và nước sôi vương vãi khắp nơi.

Nha Đầu mà ngã xuống đó, dù không bị thương do va đập thì cũng sẽ bị bỏng nặng.

Hứa Ngôn nhanh mắt nhanh tay, vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Nha Đầu, kéo cô vào lòng che chở chặt chẽ.

Thân thuyền chấn động một lát rồi từ từ dừng lại. "Nha Đầu, em không sao chứ?" Hứa Ngôn không hỏi xem chuyện gì vừa xảy ra mà quan thiết nhìn cô.

Sự việc xảy ra quá nhanh, Nha Đầu thậm chí còn chưa kịp nhận thức được điều gì thì đã nằm gọn trong vòng tay của Hứa Ngôn.

Mùi hương nam tính mạnh mẽ xộc vào mũi, hơi nóng tỏa ra qua lớp vải mỏng khiến cô khẽ run rẩy, ánh mắt né tránh tầm nhìn của anh. "Không. . . không sao, em ổn ạ." Cô theo bản năng vùng vẫy muốn rời khỏi vòng tay Hứa Ngôn.

Đối với sự kháng cự của cô, Hứa Ngôn không hề bận tâm, nhanh chóng buông tay ra rồi đi về phía cửa phòng. "Có chuyện gì vậy?" Anh

hỏi lính gác đứng bên ngoài. "Tư lệnh, có một con thuyền đâm vào du thuyền của chúng ta, thuyền trưởng đã bị khống chế để điều tra nguyên nhân ạ." Nghe lời lính gác, Hứa Ngôn quay đầu nhìn thời tiết bên ngoài.

Lúc này nắng rực rỡ, gió lặng sóng êm, tầm nhìn trên mặt sông vô cùng thông thoáng, căn bản không có lý do gì để xảy ra va chạm do hạn chế tầm nhìn.

Vậy thì chỉ có một lý do, con thuyền đó cố tình đâm vào. "Bảo vệ tiểu thư cho tốt, tôi đi xem sao." Hứa Ngôn dặn dò lính gác rồi đi về phía sau du thuyền.

Đây là một chiếc du thuyền hai tầng, Hứa Ngôn và Nha Đầu nghỉ ngơi ngắm cảnh ở tầng trên, còn tầng dưới là nơi làm việc của thuyền viên, người hầu và binh lính.

Chương 253

Con thuyền đâm vào là một chiếc thuyền đánh cá một tầng, nhưng toàn bộ thân thuyền rõ ràng đã được gia cố, đặc biệt là bộ phận va chạm còn được bọc một lớp sắt.

Rõ ràng bọn chúng đã có sự chuẩn bị từ trước.

Khi Hứa Ngôn xuống tầng dưới, cảnh vệ thân tín của anh lập tức đón tiếp.

Đây là người được tuyển chọn từ đội cảnh vệ, còn Lý Song vốn luôn đi theo bên cạnh anh đã được Hứa Ngôn cử ra làm trung đoàn trưởng của một đội quân lớn nhất ở ngoài thành.

Tân cảnh vệ tên là Uông Thuận, tuy mới khoảng mười bảy mười tám tuổi nhưng trông rất tinh anh và mạnh mẽ. "Ngôn gia, gã thuyền trưởng đang ở trong khoang chứa phía sau, hắn tự xưng là người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch, đặc biệt đến gặp ngài." Uông Thuận gọi anh theo cách của Lý Song và những người thân tín khác.

Lời cậu ta nói đã xác nhận suy đoán của Hứa Ngôn.

Quả nhiên, con thuyền đó nhắm vào anh.

Nhưng mà. . .

Thủy Tiêu Ngũ Mạch?

Hứa Ngôn nhớ lại trên đường đến Thượng Hải, anh từng có xung đột với người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch, coi như cũng có kết oán.

Còn ở Thượng Hải, anh lại ra vẻ dắt mối dẫn đường cho bọn chúng nhưng thực chất lại âm thầm chơi xỏ đám người Thủy Tiêu Ngũ Mạch một vố đau đớn.

Chẳng lẽ chuyện đã qua lâu như vậy mà bên đó vẫn không nuốt trôi cơn giận, muốn đến tìm anh đòi lại công bằng?

Hứa Ngôn bước vào khoang chứa đang giam giữ tên thuyền trưởng, quả nhiên thấy một gã phu thuyền bị trói chặt đang nằm vật vã dưới sàn.

Thấy anh bước vào, gã lập tức vùng vẫy dữ dội và gầm thét. "Hứa Ngôn!

Mau thả tao ra!" "Hứa lâu không gặp, xem ra dạo này anh sống cũng khá nhỉ." Hứa Ngôn nhướn mày.

Tên phu thuyền này hóa ra lại là người quen.

Lời châm chọc của anh càng làm gã phu thuyền điên tiết.

Gã vùng vẫy càng mạnh hơn, trong từng nhịp thở, thân hình gã dường như cũng phình to ra.

Sợi dây thừng trói gã hằn sâu vào thịt, dường như giây tiếp theo sẽ đứt tung.

Chỉ là gã không ngờ rằng, những sợi dây thừng này đều đã được cải tiến đặc biệt, bên trong có pha thêm một loại dược liệu cực kỳ dẻo dai, có thể chịu được lực kéo gần một tấn.

Vì vậy dù gã có dùng hết sức bình sinh, mặt mày đỏ gay đỏ gắt thì vẫn không thể làm đứt được sợi dây. "Ngụy Ngũ, tôi mà là anh thì tôi sẽ không phí sức đâu." Hứa Ngôn thản nhiên nói.

Tên phu thuyền đó chính là Ngụy Ngũ, một tinh anh của nhà họ Ngụy trong Thủy Tiêu Ngũ Mạch, người có thù oán sâu nhất với Hứa Ngôn!

Lúc Hứa Ngôn rời khỏi Thượng Hải, gã còn định dẫn người chặn đường để gây trọng thương cho anh.

Không ngờ giữa đường bị anh cầm chân, lại còn bị anh dùng chướng nhãn pháp bỏ xa tít tắp, để lại gã một mình gầm rú trong vô vọng suốt một thời gian dài.

Không ngờ lần này Ngụy Ngũ lại chủ động tìm đến tận cửa bằng phương thức khiêu khích thiếu lý trí như thế này. "Bớt nói nhảm đi, mau thả tôi ra!

Nếu không lỡ việc chính sự thì anh không gánh nổi đâu!" Ngụy Ngũ dù đang bị khống chế nhưng giọng điệu vẫn vô cùng kiêu ngạo, như thể gã chỉ cần ngoắc tay là Hứa Ngôn phải nghe lời răm rắp.

Sự tự tin và hống hách nực cười đó khiến Hứa Ngôn bật cười.

Anh đứng đó, khoanh tay trước ngực, nhìn xuống Ngụy Ngũ.

Ánh mắt lạnh lùng chậm rãi lướt qua người gã, thậm chí không cần dùng lời nói cũng đủ khiến gã cảm thấy rùng mình từ tận đáy lòng.

Tiếng la hét của gã cũng theo đó mà nhỏ dần. "Anh lấy tư cách gì mà dám lớn tiếng với bản Tư lệnh?" Hứa Ngôn cố ý đem thân phận của mình ra ép người.

Hiện tại anh là người thống lĩnh trung tâm kinh tế, chính trị và quân sự của cả tỉnh Hồ Nam, là một quan to trấn thủ biên cương thực thụ.

Thủy Tiêu Ngũ Mạch dù có tài giỏi đến đâu thì cũng chỉ là những kẻ thống trị trên đường thủy, vẫn phải chịu sự ràng buộc và hạn chế của thế lực trần thế.

Đừng nói Ngụy Ngũ chỉ là một hậu bối tinh anh của một chi nhánh, ngay cả thủ lĩnh Ngũ Mạch hay các đại trưởng lão cũng không dám dùng giọng điệu ra lệnh này để chỉ tay năm ngón với một quân phiệt có địa vị như Hứa Ngôn. "Hừ, Tư lệnh chó chết gì chứ, ai biết

được anh đã dùng thủ đoạn gì để lừa gạt Đỗ Nguyệt Sanh." "Lừa được người khác chứ đừng hòng lừa được tôi!" Ngụy Ngũ không phục hừ lạnh.

Trong lòng gã tràn đầy sự đố kỵ mãnh liệt.

Rõ ràng vài tháng trước, tên Hứa Ngôn này chỉ là một kẻ nhà quê bước ra từ một huyện lỵ nhỏ bé, cũng vừa mới dựa vào việc nịnh bợ Trần ti lệnh mà đổi lấy cái chức đoàn trưởng dân đoàn hữu danh vô thực.

Chớp mắt vài tháng trôi qua, anh ta đã hóa thân thành người nắm giữ sinh sát trong tay của hàng chục vạn người Trường Sa, dậm chân một cái cũng đủ khiến cả tỉnh Hồ Nam đảo điên.

Sự khác biệt một trời một vực này khiến Ngụy Ngũ dù thế nào cũng không thể chấp nhận được.

Ngặt nỗi, Thủy Tiêu Ngũ Mạch lúc này lại nhận được một tin tình báo bí mật: người Nhật Bản vốn đang đóng chiếm Quan Ngoại đã hoàn toàn kiểm soát được thế lực thủy mạch ở đó, thậm chí còn dùng đó làm bàn đạp để bắt đầu xâm nhập vào Thủy Tiêu Ngũ Mạch ở Quan Nội.

Mà điểm dừng chân của những đặc vụ Nhật Bản đó chính là thành Trường Sa.

Vì vậy người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch lập tức nghĩ ngay đến Hứa Ngôn, đó là lý do Ngụy Ngũ tìm đến gặp anh.

Chỉ là các trưởng lão không ngờ rằng Ngụy Ngũ lại chọn cách khiêu khích như vậy, trực tiếp kéo mức độ gây hấn lên kịch điểm.

Hứa Ngôn nhìn Ngụy Ngũ như nhìn một thằng ngốc.

Anh rất tò mò không biết cái não đầy bã đậu này làm sao mà leo lên được vị trí tinh anh của Thủy Tiêu Ngũ Mạch.

Với địa vị hiện tại của anh, Thủy Tiêu Ngũ Mạch chủ động tìm đến ngoài việc muốn làm hòa ra thì chắc chắn là có việc nhờ vả.

Bởi vì anh từng phô diễn một phần tuyệt kỹ Thủy Tiêu trước mặt bọn họ.

Dù là thân phận Tư lệnh Dân đoàn Hồ Quảng hiện tại, hay thân thủ ở cấp bậc tông sư có thể ngồi vững ghế thủ lĩnh Thủy Tiêu Ngũ Mạch, thì bọn chúng đều có lý do chính đáng để thắt chặt quan hệ.

Vậy mà chuyện quan trọng như vậy, đối phương lại phái một kẻ não không bình thường đến phụ trách.

Hứa Ngôn càng tò mò hơn là các trưởng lão thúc thành việc này phải chăng não cũng bị úng nước như vậy. "Du thuyền thiệt hại thế nào?" Anh không thèm để ý đến Ngụy Ngũ nữa mà quay sang hỏi Uông Thuận. "Mạn thuyền bị đâm thủng một lỗ, thuyền trưởng đang cho người sửa chữa ạ." "Chiếc du thuyền mới đã được điều đến, để đảm bảo an toàn, tốt nhất chúng ta nên chuyển sang đó sớm." Uông Thuận báo cáo lại thông tin thu thập được.

Hứa Ngôn gật đầu: "Đem bảng kê thiệt hại và cả hai con thuyền đến đường khẩu của Thủy Tiêu Ngũ Mạch ở Trường Sa." "Trước buổi tối không cho tôi một lời giải thích thỏa đáng thì quăng tên này xuống sông cho cá ăn." Lời của Hứa Ngôn lại khiến Ngụy Ngũ trợn mắt gào thét. "Họ Hứa kia, anh dám giết tôi thì Ngũ Mạch tuyệt đối sẽ không để yên cho anh đâu!" Gã chưa kịp nói hết câu đã bị Hứa Ngôn tùy tay vơ lấy một miếng giẻ lau nhét thẳng vào miệng. "Đồ ngu." Hứa Ngôn thậm chí thấy mắng thêm một lời cũng là lãng phí, cũng chẳng còn hứng thú tìm hiểu mục đích thực sự của Ngụy Ngũ, liền quay người ra khỏi khoang thuyền.

Rất nhanh sau đó, anh đưa Nha Đầu sang chiếc du thuyền mới, tiếp tục hành trình hướng về Quất Tử Châu theo kế hoạch ban đầu.

Hai người đi dạo trên Quất Tử Châu, ngắm cảnh sông nước lấp lánh và vẻ thanh bình, phồn hoa của hai bên bờ.

Dường như trong một góc trời nhỏ bé này, khói lửa chiến tranh đã lùi xa, chỉ còn lại những năm tháng tĩnh lặng tốt đẹp.

Nha Đầu không nói nhiều, nhưng mỗi khi Hứa Ngôn nhẹ nhàng kể cho cô nghe về những điển tích lịch sử hay những chuyện thú vị, cô đều chăm chú lắng nghe và nỗ lực phản hồi.

Ánh mắt tập trung đó luôn mang lại cảm giác được tin tưởng hoàn toàn.

Thảo nào vị Nhị Nguyệt Hồng tuấn tú, ít nói kia lại chung tình với cô cả đời, trong mắt không còn chứa thêm ai khác. "Nha Đầu, em có nguyện vọng gì muốn thực hiện không?" Hứa Ngôn bất ngờ hỏi.

Từ khi đưa cô về phủ Đại soái, đủ thứ đồ ăn, đồ chơi, đồ dùng tốt đẹp nhất đều được đưa đến phòng cô như nước chảy.

Nha Đầu tuy đều nhận lấy nhưng y phục và trang sức đều được cô cẩn thận cất vào tủ, đồ ăn thì chia cho những người hầu trong viện chứ không hưởng thụ một mình.

Cô dường như không có ham muốn đặc biệt nào, rất an phận với hiện tại.

Chương 254

Chỉ là cô thường xuyên hỏi Hứa Ngôn xem mình cần làm gì, mình có thể giúp gì được không.

Có thể thấy, cô không hề thấy thanh thản khi đón nhận cuộc sống phú quý đột ngột này. "Nguyện vọng ạ?" Nha Đầu mỉm cười nhẹ nhàng. "Chỉ cần Ngôn gia được bình an khỏe mạnh là Nha Đầu không còn mong cầu gì hơn." Lời cô nói rất chân thành dịu dàng nhưng Hứa Ngôn lại thấy hơi bất lực.

Kiểu phụ nữ vô dục vô cầu này là kiểu anh ngại đối phó nhất, bởi những chiêu thức anh hay dùng nhất đều bị kiểu phụ nữ này khắc chế.

Hơn nữa, giữa Nha Đầu và Nhị Nguyệt Hồng vốn có một đoạn duyên nợ nhiều năm.

Dù cô không bao giờ nói ra, không dám nghĩ tới, nhưng không có nghĩa là trong lòng cô không có.

Hứa Ngôn mỉm cười, định lên tiếng thì nghe thấy từ xa vọng lại tiếng ngâm hát du dương.

Anh nhìn theo hướng âm thanh, dưới mấy gốc cây quýt phía xa, một bóng dáng quen thuộc đang vừa hát vừa múa.

Người đó có vóc dáng uyển chuyển, gương mặt tuấn tú, mỗi cử chỉ điệu bộ đều mang một vẻ quyến rũ khó tả.

Chẳng trách trong lịch sử Hoa Quốc, các đào hát luôn là đối tượng được các phú thương, quyền quý săn đón.

Nếu không phải xu hướng của anh thẳng tắp như kẻ chỉ, thì khi nhìn thấy khung cảnh tuyệt sắc lay động lòng người này, e là cũng sẽ

thấy xao xuyến.

Hứa Ngôn cũng không ngờ lại gặp Nhị Nguyệt Hồng ở Quất Tử Châu.

Anh bất động thanh sắc liếc nhìn Nha Đầu.

Cô gái cũng đã nghe thấy tiếng hát, đang thẫn thờ nhìn về phía xa.

Bóng dáng đang múa may quay cuồng kia dường như đã gợi lại những ký ức tốt đẹp tiềm ẩn sâu trong lòng cô, khiến cô hoàn toàn quên mất bên cạnh mình còn có một người đàn ông khác.

Hứa Ngôn không làm phiền cô mà chỉ lặng yên quan sát.

Ban đầu anh không định để hai người tái ngộ sớm như vậy, nhưng xem ra kế hoạch không đuổi kịp thay đổi.

Bên cạnh im lặng hồi lâu khiến Nha Đầu nhanh chóng bừng tỉnh khỏi trạng thái thất thần, cô bất an nhìn người đàn ông bên cạnh. "Nha Đầu thích nghe hát à?" Gương mặt Hứa Ngôn không một chút khó chịu, anh mỉm cười ôn nhu nhìn cô. "Không đâu, Ngôn gia." Nha Đầu lắc đầu: "Hồi nhỏ, quán mì của cha hay bày ở ngoài rạp hát.

Em phụ giúp cha làm việc nên thỉnh thoảng cũng nghe được vài câu." "Không sao, nếu em thích thì sau này anh sẽ thường xuyên đưa em đến rạp nghe hát." Những lời này của Hứa Ngôn không phải là chiêu rút lui để tiến tới.

Chỉ cần khiến Nha Đầu vui hơn một chút, anh không ngại để cô thường xuyên gặp mặt Nhị Nguyệt Hồng.

Đến cả mối ràng buộc ngàn năm của Nhạc Khỉ La và Vô Tâm còn bị anh chặt đứt được, thì mười mấy năm duyên nợ giữa Nha Đầu và Nhị Nguyệt Hồng chưa chắc đã kiên cố không thể phá vỡ.

Hứa Ngôn có sự tự tin tuyệt đối vào sức hút của bản thân, và anh

cũng không thấy tội lỗi gì khi cướp đi người thương của kẻ khác.

Miễn là Nha Đầu hiện tại vẫn còn là "hoa không chủ", anh có quyền theo đuổi.

Tuy nhiên anh cũng không thèm dùng ơn nghĩa để "ép buộc" tình cảm của Nha Đầu.

Với ngoại hình, khí chất, năng lực và thủ đoạn của mình mà còn phải dùng đến cách "hèn hạ" đó để chiếm lấy trái tim mỹ nhân thì thật là một nỗi sỉ nhục lớn.

Nha Đầu thẹn thùng mỉm cười, không nói gì thêm và cũng không nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng nữa.

Hứa Ngôn cũng không nói gì thêm mà chỉ tay về phía một ngọn núi bên kia bờ sông, kể lại một điển tích để chuyển chủ đề.

Hai người du ngoạn cho đến khi hoàng hôn buông xuống, một vầng trăng khuyết đã treo lơ lửng trên bầu trời phía Đông mới bắt đầu quay về phủ.

Trên đường về, chỉ cần ánh mắt Nha Đầu thoáng dừng lại ở cửa sổ xe, Hứa Ngôn sẽ lập tức dừng xe, để cô dùng tiền lẻ trong túi tặng cho những người ăn xin và lưu dân ven đường.

Thậm chí tiền trong túi cô cũng là do anh cố ý đổi thành tiền lẻ để cô tiện làm việc thiện.

Có lẽ vì Hứa Ngôn dành cả ngày ở bên cạnh chăm sóc và đối xử dịu dàng, hoặc cũng có lẽ vì vô tình gặp lại cố nhân từng khiến trái tim thiếu nữ xao động năm xưa, gương mặt Nha Đầu luôn nở nụ cười động lòng người, nhưng nơi đáy mắt lại phảng phất một nỗi buồn nhẹ khó tan.

Hứa Ngôn coi như không thấy, cứ để cô có thời gian từ từ sắp xếp lại cảm xúc.

Anh không vội, anh có thừa sự kiên nhẫn.

Khi hai người ngồi xe ô tô về đến phủ Đại soái, còn chưa vào cửa đã thấy hai người từ trên chiếc xe chờ sẵn ở đó bước xuống, tiến về phía xe của họ.

Hai người đó chính là các trưởng lão mà anh từng giao thiệp trước đây.

Ba vị trưởng lão một cao hai thấp đều mỉm cười, đang nghĩ xem nên chào hỏi thế nào.

Thế rồi họ trơ mắt nhìn chiếc xe nhỏ lướt qua ngay sát bên cạnh mình.

Hứa Ngôn chẳng những không dừng xe mà đến một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn tới.

Nụ cười của họ cứng đờ trên mặt, lại còn bị khói xe và cát bụi cuộn lên phả đầy mặt.

Đợi đến khi họ hoàn hồn quay lại nhìn về phía phủ Đại soái thì thấy chiếc xe đã đi vào sau cánh cổng sắt mà không hề ngoái đầu lại.

Hai cánh cổng sắt lớn cũng đóng sầm lại, khiến họ ăn một vố bế môn canh nhớ đời! "Thằng khốn!

Tên họ Hứa đó không nhìn thấy chúng ta sao?

Tôi thấy nó cố ý thì có!" Trưởng lão Trình cao gầy với ánh mắt lạnh lùng nói.

Trưởng lão Ông tóc bạc trắng lại lắc đầu: "Với địa vị hiện tại của cậu ta, dù có cố ý phớt lờ chúng ta thì đã sao?" "Hơn nữa, là người của chúng ta phạm lỗi trước, cậu ta dù có trực tiếp san phẳng đường khẩu của chúng ta ở Trường Sa thì chúng ta cũng chẳng nói được gì." Ông nói rồi ánh mắt vô tình hay cố ý lướt qua trưởng lão Phan lùn

mập.

Người sau trán lấm tấm mồ hôi hột, vừa dùng khăn lau mồ hôi vừa gượng cười xấu hổ. "Ông lão, tôi cũng không ngờ thằng Phan Ngũ lại ngu xuẩn như vậy, dám đi mạo phạm Hứa ti lệnh." "Lần này đưa nó về tôi sẽ nghiêm khắc dạy bảo, sau này không cho nó quản lý đường khẩu nữa." Khi nói những lời này, vẻ mặt ông ta nhăn nhó, rõ ràng là vô cùng đau lòng.

Phan Ngũ là thế hệ tinh anh trẻ tuổi của Ngũ Mạch, cũng đại diện cho chi nhánh họ Phan chiếm vị trí quan trọng trong Ngũ Mạch.

Hiện tại bắt buộc phải vì lỗi lầm của nó mà nhượng bộ lợi ích, đây là điều mà bốn gia tộc kia đều mong muốn.

Trưởng lão Trình nghe vậy thì hừ lạnh: "Thương Lan bình thường quan tâm Phan Ngũ nhất, vậy mà giờ nó lại gây ra rắc rối lớn nhất cho cậu ấy!" "Lần này, vẫn phải cần Thương Lan nhà chúng tôi đứng ra thu dọn đống hỗn độn này thôi." Trưởng lão Phan trợn mắt định cãi lại nhưng đã bị trưởng lão Ông ngăn lại. "Thương Lan đã quan tâm Phan Ngũ bấy lâu nay thì chuyện này Thương Lan cũng khó tránh khỏi trách nhiệm." "Nhưng cụ thể truy cứu thế nào thì cứ đợi giải quyết xong việc hôm nay rồi tính tiếp." Trưởng lão Ông đương nhiên hiểu rõ ẩn ý trong lời của trưởng lão Trình, chẳng qua là muốn thừa cơ chiếm lấy đường khẩu do Phan Ngũ quản lý để mở rộng thế lực của nhà họ Trình.

Vốn dĩ nhà họ Trình xếp cuối bảng trong Thủy Tiêu Ngũ Mạch, nếu không nhờ sự xuất hiện của Trình Thương Lan – thiên tài không ai tranh cãi được trong thế hệ trẻ – thì địa vị của họ cũng không thăng tiến thần tốc như hiện tại.

Bốn nhà còn lại đều không muốn thấy tình trạng này xảy ra, dù sau này Trình Thương Lan có thể lên ngôi thủ lĩnh thì họ cũng sẽ dốc toàn

lực hạn chế nhà họ Trình.

Toàn là những con cáo già thành tinh, bụng dạ đứa nào đứa nấy đều hiểu rõ mười mươi.

Trưởng lão Trình dù biết rõ ý của trưởng lão Ông nhưng lúc này cũng đành lực bất tòng tâm.

Ông ta chỉ hừ lạnh một tiếng rồi đi theo sau trưởng lão Ông vào phủ Đại soái.

Lúc này Hứa Ngôn đã để Nha Đầu về phòng nghỉ ngơi, còn mình thì vào thư phòng.

Tính ra Nhạc Khỉ La đã đi được gần hai mươi ngày.

Trừ vài lần hiếm hoi cô gửi tin nhắn qua hệ thống báo mọi việc vẫn ổn, thời gian còn lại hoàn toàn bặt vô âm tín.

Hứa Ngôn không rõ cô đã đưa gã người sống chết đó đi đâu, chỉ có thể đại khái đoán rằng tình hình bên đó khiến ngay cả người mạnh mẽ như Nhạc Khỉ La cũng phải thận trọng từng bước, thậm chí không có thời gian rảnh để trò chuyện hay báo cáo tình hình với anh.

Anh ngồi xuống sau bàn làm việc, gọi hệ thống ra.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ mộ Tần lần trước, hệ thống lại im hơi lặng tiếng, không có dấu hiệu gì là sẽ phát nhiệm vụ mới.

Hứa Ngôn gọi cả hệ thống rút thưởng vốn đã chuyển sang màu xám ra.

Lần rút thưởng cuối cùng hiển thị đã hoàn thành nhưng anh lại chẳng nhận được phần thưởng nào, bí ẩn chưa có lời giải này đã khiến anh băn khoăn bấy lâu nay.

Sau khi rà soát lại điểm nhiệm vụ, giá trị may mắn và điểm thăng cấp, Hứa Ngôn chợt hỏi hệ thống: "Có thể chia sẻ tầm nhìn của Nhạc

Khỉ La với tôi không?" [Ting, vật chủ và nhân vật chịu sự thao túng có thể chia sẻ tầm nhìn, quá trình chia sẻ không được chịu bất kỳ sự can thiệp nào từ bên ngoài.

Vui lòng đảm bảo môi trường tuyệt đối an toàn và ổn định.] [Ting, giám sát thấy môi trường của nhân vật chịu sự thao túng không thể xác định, hủy bỏ chia sẻ tầm nhìn lần này.] Sau hai thông báo, hệ thống lại trở về trạng thái tĩnh lặng.

Hứa Ngôn sững sờ, ngay sau đó không khỏi lo lắng.

Môi trường có thể giúp người sống chết khôi phục sinh lực chắc chắn phải tràn ngập âm khí đậm đặc.

Chương 255

Ví dụ như. . . sau cánh cửa Quỷ Môn Quan.

Nhạc Khỉ La dù là thực thể vượt qua cả đại yêu, có thể chuyển hóa âm khí thành yêu khí để sử dụng, lý thuyết là có thể như cá gặp nước ở những nơi như vậy.

Nhưng dù sao cô vẫn có phần là con người, và cô là yêu chứ không phải quỷ.

Trên địa bàn của kẻ khác, dù là rồng cũng phải cuộn mình lại, không được hống hách, đó gần như là quy tắc bất thành văn.

Vậy hiện tại cô rốt cuộc thế nào rồi?

Hứa Ngôn suy nghĩ mông lung, rồi nhìn vào thuộc tính ba chiều của mình.

Trong đó, cột Tinh Thần Lực đã biến thành số "+1" màu đỏ tươi.

Trước đó khi anh chọn cộng điểm vào Tinh Thần Lực, hệ thống đã cảnh báo sẽ xảy ra sự chuyển biến không thể dự báo trước và không hoàn trả điểm thăng cấp.

Sau gần một ngày cân nhắc, anh vẫn chọn tiếp tục cộng điểm.

Khi Tinh Thần Lực đạt mức 100, Hứa Ngôn thậm chí không kịp phản ứng đã ngất đi vì một cơn đau dữ dội ập đến.

Khi tỉnh lại đã là nửa tiếng sau, cả người anh như vừa vớt dưới nước lên, mồ hôi đầm đìa.

Dù đã tỉnh táo nhưng đầu óc vẫn choáng váng, như bị vô số cây kim bạc đâm đi đâm lại liên tục.

Anh phải mất nguyên một ngày mới hoàn toàn hồi phục.

Quá trình lột xác kéo dài và phản ứng nghiêm trọng so với tố chất cơ thể hiện tại khiến Hứa Ngôn vừa kinh ngạc vừa kỳ vọng vào kết quả.

Anh trực tiếp mở bảng hệ thống nhưng chỉ thấy con số +1 đỏ tươi kia.

Qua lời giải thích của hệ thống, anh mới hiểu rõ Tinh Thần Lực của mình đã thay đổi như thế nào.

Chỉ cần anh tập trung tinh thần, phóng chiếu vào bất kỳ một binh sĩ tinh anh nào là phần thưởng của hệ thống, anh có thể hoàn toàn điều khiển cơ thể của binh sĩ đó trong vòng một phút.

Sau khi kết thúc, anh sẽ rơi vào trạng thái kiệt sức trong khoảng mười lăm giây do tiêu hao tinh thần lực quá lớn.

Trong khoảng thời gian đó, toàn thân anh sẽ cứng đờ, hoàn toàn mất đi khả năng tự vệ.

Có thể nói kỹ năng sau khi lột xác này rất nghịch thiên, nhưng hậu quả để lại cũng rất chí mạng.

Vì vậy kỹ năng này bỗng chốc trở nên hơi vô dụng.

Sau khi nhận được thông báo không thể chia sẻ tầm nhìn với Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn nảy ra ý định trực tiếp thao túng cơ thể và ý thức của cô.

“Hệ thống, tôi muốn...” Lời của Hứa Ngôn còn chưa nói xong, bên ngoài đã vọng vào giọng của quản gia Vinh thúc.

“Ngôn gia, ba vị trưởng lão của Thủy Tiêu Ngũ Mạch cầu kiến.” Lời của Hứa Ngôn bị cắt ngang, cơn bốc đồng của anh cũng theo đó mà lắng xuống.

Anh thậm chí còn có chút cảm ơn tin tức này, đã giúp anh không

biến ý nghĩ vừa rồi thành hành động.

Hiện tại, anh hoàn toàn không biết gì về hoàn cảnh của Nhạc Khỉ La.

Cứ thế mà hấp tấp thao túng cơ thể và ý thức của cô, lỡ như bên kia đang ở thời điểm vô cùng khẩn cấp, hậu quả gây ra sẽ không thể lường trước được, và cũng không thể cứu vãn.

Vừa nghĩ đến việc cơn bốc đồng của mình rất có thể sẽ hại chết Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn liền toát một thân mồ hôi lạnh.

Anh khẽ ổn định lại tâm trạng, nói với Vinh thúc: "Bảo họ cứ đợi đi, nói là bản ti lệnh đang tắm rửa thay đồ." Hứa Ngôn cố ý làm khó ba vị trưởng lão.

Từ lúc họ phái Phan Ngũ đến tiếp xúc với anh, đã định sẵn cuối cùng sẽ tự rước lấy nhục.

Anh cũng rất tò mò, trong quá trình quyết định chuyện này, vị tinh anh trẻ tuổi Trình Thương Lan đã đóng vai trò gì.

Vinh thúc vâng lời, truyền lại cho ba vị trưởng lão bên ngoài.

Ba người dù trong lòng có bất mãn đến đâu cũng chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Dù sao thì họ đúng là đến để cầu cạnh.

Hứa Ngôn thậm chí còn không cho họ vào cửa chính.

Ba vị trưởng lão đành quay lại xe ô tô, nén một bụng lửa giận và oán khí, tiếp tục ngoan ngoãn chờ đợi.

Cứ thế chờ, chờ hết một tiếng đồng hồ.

Người hầu từ sau cánh cổng sắt bước ra, mời ba người vào trong phủ Đại soái.

Nhưng chỉ dẫn họ đến sảnh phụ phía trước rồi lui ra ngoài.

Dù vẫn có người vào dâng trà rót nước, nhưng cảm giác không được coi trọng lại khiến cả ba nhận thức rất rõ ràng.

Mấy phút sau, Hứa Ngôn mới đủng đỉnh tới.

Tóc anh vẫn còn hơi ướt, rõ ràng là vừa mới tắm xong.

Đừng coi thường chi tiết này, nó lại khiến thái độ của Hứa Ngôn khi tiếp kiến ba người có vẻ vô cùng vội vàng, không hề có ý khinh mạn.

Nếu không, anh hoàn toàn có thể đợi đến khi lau khô tóc rồi mới xuất hiện.

Ba vị trưởng lão nhìn thấy anh thì trao đổi ánh mắt với nhau.

Vẫn là Ông trưởng lão râu tóc bạc trắng chủ động chào hỏi Hứa Ngôn.

"Hứa ti lệnh, lâu rồi không gặp." "Lão hủ nghe tin Hứa ti lệnh vinh dự nhậm chức quan cai quản mới của Trường Sa, đã đặc biệt phái người đến chúc mừng, đồng thời còn chuẩn bị một phần quà mừng." "Chỉ là người được phái đi và Hứa ti lệnh dường như có chút hiểu lầm.

Vì vậy chúng tôi đến để giải thích một chút, mong Hứa ti lệnh đừng để bụng." Ông ta như sợ bị Hứa Ngôn ngắt lời, vội vàng nói hết một lượt.

Hứa Ngôn chỉ mỉm cười nhàn nhạt, không đưa ra bất kỳ phản hồi nào.

Trình trưởng lão tính tình có phần nóng nảy, đang định mở miệng thì đã bị Phan trưởng lão bên cạnh giành trước.

"Hứa ti lệnh, chuyện này, cũng hy vọng ngài có thể nghe tôi giải

thích một chút." Hứa Ngôn gật đầu: "Mời." Anh sảng khoái như vậy ngược lại khiến Phan trưởng lão ngẩn ra.

Mãi đến khi bị Ông trưởng lão huých vào tay, ông ta mới hoàn hồn.

"Hứa ti lệnh, Lão Ngũ hắn, tính tình có chút nóng nảy.

Trước đây từng có chút hiểu lầm với ngài, nhưng hắn đối với ngài cũng có tình cảm trân trọng nhau!" "Hiểu lầm?

Hiểu lầm mà Phan trưởng lão nói, lẽ nào là chỉ chuyện năm tinh anh của Thủy Tiêu Ngũ Mạch chủ động đột kích Hứa mỗ này sao?" Một câu của Hứa Ngôn khiến cả ba người đều lộ vẻ ngượng ngùng.

Chuyện đó, vốn dĩ là Thủy Tiêu Ngũ Mạch đuối lý.

Mặc dù lý do của họ là Hứa Ngôn không phải người trong Ngũ Mạch nhưng lại có thể sử dụng thủ đoạn của Ngũ Mạch, họ phải tra ra nguyên nhân, đồng thời bắt Hứa Ngôn lựa chọn thần phục hoặc phế bỏ phần tu vi này.

Kết quả lại hoàn toàn trái ngược với dự đoán của họ.

Nhóm năm tinh anh được cử đi đã phải tay trắng trở về.

Trước mặt Hứa Ngôn thậm chí còn không có sức đánh trả.

Trình Thương Lan, người được họ coi là thủ lĩnh tương lai, cũng thất bại thảm hại, địa vị trong Ngũ Mạch cũng bị ảnh hưởng tương ứng.

Chuyện này, là do Hứa Ngôn cần một người dẫn đường ở Thượng Hải, bị họ chớp lấy cơ hội, để Trình Thương Lan và Phan Ngũ đi cùng, cũng thuận thế cho qua chuyện.

Nhưng bây giờ, Hứa Ngôn đột nhiên nhắc lại chuyện cũ, muốn truy cứu trách nhiệm của họ, họ cũng hoàn toàn không thể làm gì được.

Trình trưởng lão cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói chuyện.

Ông ta lập tức chen vào: "Hứa ti lệnh, chuyện này Ngũ Mạch chúng tôi cũng đã thể hiện đủ thành ý." "Ví dụ như, Thương Lan nhà chúng tôi đã chủ động đề nghị, muốn giúp Hứa ti lệnh bắc cầu nối, để ngài trong thời gian ngắn nhất có thể mở ra một con đường ở Thượng Hải." "Điểm này, tuy là một việc không đáng kể, nhưng ít nhiều cũng có giúp ích cho Hứa ti lệnh ngài, phải không?" Hứa Ngôn lắc đầu: "Vậy nên, ý của Trình trưởng lão là, Hứa mỗ không nên nhắc lại chuyện cũ, mà nên mỉm cười cho qua mọi ân oán?" Lần này, ba vị trưởng lão càng bị anh làm cho bối rối.

Rõ ràng mỗi câu nói của Hứa Ngôn đều đang đối chọi gay gắt với ba người, không hề có ý định dễ dàng bỏ qua chuyện Phan Ngũ mạo phạm anh.

Ông trưởng lão biết, Ngũ Mạch lần này phải xuất huyết nặng rồi.

Về võ lực, Hứa Ngôn lần trước đã chứng minh, tuyệt kỹ Ngũ Mạch của anh tuyệt đối là cấp bậc tông sư.

Chương 256

Cho dù năm trưởng lão bọn họ cùng xông lên cũng không có cửa thắng.

Huống hồ, anh bây giờ nắm trong tay gần bốn vạn quân, còn có vũ khí cực kỳ tinh nhuệ.

Càng là võ lực bùng nổ.

Về thế lực, Thủy Tiêu Ngũ Mạch tuy quản lý hệ thống sông nước thiên hạ, có vẻ như thế lực phân bố cực rộng, nhưng cũng rất phân tán.

Mà Hứa Ngôn không chỉ nắm giữ thành phố trung tâm tỉnh Hồ Nam là Trường Sa, mà còn có quyền tuần thị Hồ Quảng.

Là một đại thần cai quản một phương thực sự quyền khuynh thiên hạ.

Hệ thống đường thủy của tỉnh Hồ Nam rất phong phú, nhưng bị thế lực vũ trang trên bộ uy hiếp, một khi bị Hứa Ngôn ra lệnh cắt đứt, cũng tương đương với việc cắt đứt một động mạch của tộc nhân Ngũ Mạch.

Cái cảm giác đó, khó chịu đến mức nào thì khó chịu đến mức đó.

Cho nên, bây giờ Hứa Ngôn uy hiếp người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch, quả thực là không có gì phải sợ.

Ông trưởng lão âm thầm thở dài, lại kín đáo trao đổi ánh mắt với hai người còn lại.

Cả hai bên đều nhìn thấy sự bất lực sâu sắc trong mắt đối phương.

Hứa Ngôn vẻ ngoài không có động tĩnh gì, nhưng thực ra vẫn luôn quan sát phản ứng của ba vị trưởng lão.

Anh đương nhiên là đang mượn cớ để phát huy.

Không chỉ để xả giận cho mình, mà quan trọng hơn là một mục đích khác.

Trên đường đến Thượng Hải, anh đã từng có ý nghĩ này, đó là chia một miếng bánh trong chiếc bánh lớn vận tải đường thủy.

Hiện tại, anh đã nắm trong tay công ty vận tải đường thủy chính thức của thành phố Trường Sa.

Nhưng, điều đó vẫn chưa đủ.

Vận chuyển bằng thuyền tư nhân, muốn chen chân vào, dùng vũ lực đương nhiên là đơn giản nhất, nhưng tổn hại danh dự cũng là không thể cứu vãn.

Mà bất kể là vận tải trên sông của chính quyền hay tư nhân, đều không thể tránh khỏi việc phải giao thiệp với Thủy Tiêu Ngũ Mạch, "vị vua" trên đường thủy này.

Hiếm có khi năm người có quyền quyết định của Ngũ Mạch lại đến tận ba người.

Nếu Hứa Ngôn không nhân cơ hội này mà chém họ một nhát thật đau, thì thật sự là có lỗi với cơ hội trời cho này.

Ba vị trưởng lão không nói gì, Hứa Ngôn cũng im lặng.

Mà tâm thái của hai bên, rõ ràng không ở cùng một cấp độ.

Thấy cứ tiếp tục giằng co như vậy, Hứa Ngôn e là sắp lên tiếng đuổi khách, Ông trưởng lão cũng chỉ đành chủ động mở lời.

"Hứa ti lệnh, chúng tôi đương nhiên là mang theo thành ý đến, nếu ngài không chê, vậy thì..." Ông ta mới nói được nửa câu đã bị Hứa

Ngôn ngắt lời.

“Ông trưởng lão, các vị đến tìm tôi, chắc không chỉ đơn giản là muốn giải trừ hiểu lầm, đúng không?” Ba vị trưởng lão ngẩn ra, sắc mặt lập tức trở nên khó coi hơn.

Họ quả thực không chỉ đến để xóa bỏ hiểu lầm, mà còn vì có việc muốn nhờ Hứa Ngôn.

Ban đầu, họ định nhượng bộ một chút lợi ích nhỏ để Hứa Ngôn nguôi giận.

Sau đó thuận thế đưa ra yêu cầu.

Hứa Ngôn vừa nhận được lợi ích, tay ngắn không dám từ chối, chắc chắn sẽ không tiện từ chối.

Như vậy đối với người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch, chắc chắn là lời không lỗ.

Nhưng Hứa Ngôn bây giờ trực tiếp chọc thủng giấy cửa sổ, có nghĩa là lợi ích ban đầu bỏ ra, chắc chắn không thể thỏa mãn khẩu vị của Hứa Ngôn.

Nhưng dù đây là một dương mưu được bày ra trắng trợn, ba vị trưởng lão vẫn bó tay không có cách nào.

Ông trưởng lão cố gắng nhếch mép, nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Ông ta dường như vẫn đang đắn đo, nên mở lời như thế nào.

Hứa Ngôn lại lạnh lùng lên tiếng: “Ông trưởng lão, con người tôi trước nay rất có lý lẽ, cũng rất sẵn lòng cho người khác cơ hội.” “Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ dung túng hết lần này đến lần khác cho những kẻ được voi đòi tiên.” “Cho nên, cơ hội của các vị, chỉ có một lần.” Những lời này, tương đương với việc chặt đứt ảo tưởng

cuối cùng của ba vị trưởng lão.

Ông trưởng lão cười khổ nói: "Hứa ti lệnh, ngài quả là thần cơ diệu toán, thật sự không có chuyện gì qua được mắt ngài, lão hủ phục." Phan trưởng lão cũng nhân cơ hội nịnh bợ Hứa Ngôn.

"Đúng vậy, Hứa ti lệnh.

Chúng tôi còn tưởng mình che giấu rất tốt, nào ngờ trong mắt ngài lại không có gì che giấu được, căn bản là hành vi của một tên hề nhảy nhót mà thôi." Còn về Trình trưởng lão, ông ta biết lựa chọn tốt nhất của mình là cùng hai người kia nịnh hót Hứa Ngôn, nói hết lời hay ý đẹp.

Nhưng thân thủ và năng lực của Hứa Ngôn trực tiếp uy hiếp đến địa vị của đứa cháu trai tinh anh nhất nhà họ Trình, Trình Thương Lan.

Điều này khiến ông ta dù thế nào cũng không thể hạ mình xuống để tỏ ra bất kỳ chút thiện cảm nào với Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn thưởng thức đủ màn biểu diễn đặc sắc của họ, cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian.

Thế là anh bưng tách trà trên bàn lên, ngầm ra hiệu muốn tiễn khách.

Ba trưởng lão vừa thấy, đây là đang hạ tối hậu thư, lại trực tiếp đẩy Ông trưởng lão ra.

"Hứa ti lệnh, chúng tôi quả thực có một việc, muốn nhờ ngài giúp đỡ." Ông trưởng lão cũng không nói nhảm nữa, nhanh chóng kể lại chuyện người Cước Bồn quốc thâm nhập vào Thủy Tiêu Ngũ Mạch một cách tường tận.

Hứa Ngôn nghe, lông mày đã dần dần nhíu lại.

Anh đột nhiên quay đầu, liếc nhìn cuốn lịch treo trên tường.

"Không ngờ, chuyện đó sắp xảy ra rồi sao?" Anh không hề hay biết mình đã lẩm bẩm thành tiếng, mà ba vị trưởng lão không có ngũ quan biến thái như anh, chỉ có thể nghe thấy anh đang nói gì đó, nhưng căn bản không nghe rõ một chữ nào.

"Hứa ti lệnh, ngài đang nói gì vậy?" Phan trưởng lão nghi hoặc hỏi.

Hứa Ngôn hoàn hồn, nhìn ba vị trưởng lão với vẻ nửa cười nửa không.

"Chuyện này cho dù là đối với tôi, cũng không hề dễ dàng." "Hơn nữa, cho dù đối với tôi rất dễ dàng, tại sao tôi lại phải ra tay giúp đỡ Thủy Tiêu Ngũ Mạch?" Anh thấy Trình trưởng lão trợn tròn mắt, dường như lại muốn phản bác, liền chặn miệng ông ta trước.

"Đừng nói với tôi rằng mọi người đều là đồng bào, nên tương trợ lẫn nhau." "Nội bộ Ngũ Mạch còn đang ngấm ngầm tranh giành lợi ích, không phải một khối vững chắc, tôi là người ngoài lại dựa vào đâu mà chỉ vì một câu nói hay mà giúp các vị dọn dẹp chướng ngại?" Những lời Trình trưởng lão định nói, bị Hứa Ngôn đoán trước một cách hoàn hảo, khiến ông ta chỉ biết trợn mắt.

Ông trưởng lão thì tươi cười nói: "Hứa ti lệnh, chúng tôi tự nhiên sẽ không để ngài giúp đỡ vô ích." "Ngài thân mang tuyệt kỹ Ngũ Mạch, tu vi đã đạt đến cấp bậc tông sư, cho dù là nhóm năm người tinh anh nhất của thế hệ trẻ chúng tôi cũng không phải là đối thủ của ngài." "Vì vậy sau khi hội đồng trưởng lão chúng tôi thương lượng, đã nhất trí đồng ý mời ngài gia nhập Thủy Tiêu Ngũ Mạch chúng tôi, trở thành trưởng lão danh dự ngoại biên." Ông ta nói đến đây thì dừng lại, chờ xem Hứa Ngôn sẽ có phản ứng gì.

Hứa Ngôn lại cụp mắt xuống, dùng nắp chén trà khẽ gạt lá trà

trong chén.

Anh dường như không nghe thấy lời của Ông trưởng lão, cũng hoàn toàn không bị lay động bởi vinh dự bất ngờ này.

Ông trưởng lão liếc nhìn hai vị kia.

Đây không phải là lợi ích lớn nhất họ có thể đưa ra, nhưng cũng không đến mức khiến người ta không hề động lòng.

Là "vua" trên đường thủy của Hoa quốc, lịch sử của Thủy Tiêu Ngũ Mạch cũng đã kéo dài hàng ngàn năm.

Bất kể là tài nguyên vận tải nắm trong tay, hay là khối tài sản tích lũy ngầm, đều đủ khiến người ta kinh ngạc và kiêng dè.

Mà người trong Ngũ Mạch tuy không có quy tắc nghiêm ngặt như Trương gia, phải kết hôn nội tộc.

Nhưng kết hôn với người ngoài Ngũ Mạch, con cháu sinh ra gần như không thể nào leo lên được vị trí cao trong tộc.

Điều này vô hình trung đã ràng buộc độ thuần khiết huyết mạch của tầng lớp cao trong Ngũ Mạch.

Mà họ hứa cho Hứa Ngôn làm trưởng lão danh dự, tương đương với việc trực tiếp vi phạm quy tắc ngầm này, trực tiếp đề bạt một người ngoại tộc lên tầng lớp cao trong tộc.

Điều này trong lịch sử ngàn năm của Ngũ Mạch, cũng chỉ có vài lần phá lệ hiếm hoi.

Cho dù Hứa Ngôn không hiểu rõ đoạn lịch sử này, cũng nên rất rõ địa vị của Thủy Tiêu Ngũ Mạch trên đường thủy.

Vậy thì càng không nên tỏ ra thờ ơ như vậy.

Ông trưởng lão không đoán được suy nghĩ của Hứa Ngôn, thăm dò hỏi một câu: "Hứa ti lệnh, có thể trở thành trưởng lão danh dự của

Ngũ Mạch chúng tôi, ngay cả Đỗ tiên sinh ở Thượng Hải xa xôi cũng không làm được đâu ạ." Ông ta không nhắc đến Đỗ Nguyệt Sanh thì còn đỡ, vừa nhắc đến, ngược lại khiến Hứa Ngôn cười lạnh.

"Ý của Ông trưởng lão là... thứ mà Đỗ tiên sinh còn không có được, Hứa mỗ này có được, thì nên biết đủ, nên cảm kích các vị, cúc cung tận tụy?" Lời này nói ra có chút nghiêm trọng.

Lần này sắc mặt ba vị trưởng lão đồng thời trắng bệch, vội vàng tranh nhau giải thích với Hứa Ngôn.

"Hứa ti lệnh, lão hủ không có ý đó, ngài hiểu lầm rồi." "Đúng vậy, Hứa Ti lệnh, ý của Ông trưởng lão là, chúng ta thực sự đã thể hiện đầy thành ý, tuyệt đối không phải là qua loa và coi thường ngài, càng không có ý muốn ngài phải cảm kích." "Chúng tôi chỉ sợ Hứa ti lệnh không hiểu rõ trọng lượng của chức trưởng lão danh dự này, nên mới nói như vậy." Ba người anh một câu tôi một câu, nói xong mới nhìn rõ nụ cười đầy ẩn ý của Hứa Ngôn.

Chương 257

Họ thầm thở dài trong lòng, biết rằng quyền chủ động cuối cùng của phe mình cũng đã mất.

Quả nhiên, sau khi Hứa Ngôn nhấp một ngụm trà, lại chậm rãi nói: "Thế nhưng, các vị nói đến bây giờ, tôi vẫn không biết, sau khi trở thành trưởng lão danh dự, có thể hành xử những quyền lợi gì." "Hơn nữa, tôi thân là Tư lệnh Dân đoàn Hồ Quảng, liệu có phải chịu sự ràng buộc của 'khôi thủ' và các vị trưởng lão không?" "Dù sao, tôi chỉ là một 'trưởng lão danh dự' mà thôi." Hứa Ngôn hỏi thẳng thắn rõ ràng, khiến Ông trưởng lão cũng không còn chỗ để nói qua loa cho xong chuyện.

Ông ta chỉ có thể nói thật: "Sau khi trở thành trưởng lão danh dự của Ngũ Mạch, Hứa ti lệnh có thể hưởng quyền lợi tương đương với trưởng lão chính thức, ví dụ như tham gia các cuộc họp của Ngũ Mạch để thảo luận sự vụ, đưa ra quyết sách." "Đồng thời cũng có thể điều động nhân lực và tài nguyên của Ngũ Mạch, hưởng quyền ưu tiên trên đường thủy." Lời của ông ta vẫn không làm Hứa Ngôn động lòng, vẻ mặt thản nhiên như mây gió đó, dường như đang chờ đợi "nghĩa vụ" tiếp theo.

Ông trưởng lão nói một lèo: "Còn về việc Hứa ti lệnh ngài lo lắng sẽ bị khôi thủ và những trưởng lão chính thức như chúng tôi khống chế, thì hoàn toàn không cần thiết." "Trừ phi ngài làm ra việc gây tổn hại lớn đến lợi ích của Ngũ Mạch, hoặc kích động mâu thuẫn tranh đấu nội bộ Ngũ Mạch, thì mới gây ra sự chống đối của toàn thể Ngũ Mạch." "Đương nhiên, tôi tin rằng Hứa ti lệnh chắc chắn sẽ không làm những việc như vậy.

Cho nên những lo lắng trước đó của Hứa ti lệnh, cũng không cần thiết nữa.” Sự so sánh giữa quyền lợi và nghĩa vụ như vậy, có thể nói là cực kỳ không cân xứng.

Hơn nữa Hứa Ngôn còn nhìn rất rõ, lúc Ông trưởng lão nói chuyện, hai vị trưởng lão còn lại thỉnh thoảng lộ ra vẻ ngạc nhiên, thậm chí còn không nhịn được muốn ngắt lời.

Có thể thấy, có một số điều khoản hoàn toàn không phải do năm vị trưởng lão thương nghị quyết định, mà là Ông trưởng lão tạm thời nảy ra ý.

Mục đích rõ như ban ngày, chính là để có đủ con bài mặc cả khiến Hứa Ngôn động lòng.

Hứa Ngôn nghe đến đây, biết đây đã là lợi ích lớn nhất mà Thủy Tiêu Ngũ Mạch có thể nhượng bộ.

Hưởng đãi ngộ của trưởng lão chính thức, nhưng không cần phải chịu sự ràng buộc của gia quy, tộc quy, trưởng lão và khôi thủ.

Thậm chí chỉ khi phản bội Ngũ Mạch, mới bị toàn tộc Ngũ Mạch truy sát.

Có thể nói, trừ việc trực tiếp có được vị trí “khôi thủ”, lợi ích mà Hứa Ngôn có thể nhận được đã đạt đến mức tối đa.

“Nếu các vị đã thể hiện thành ý lớn nhất, vậy thì tôi mà không chấp nhận nữa, dường như có chút không biết điều rồi.” Hứa Ngôn cuối cùng cũng mỉm cười đáp lại.

Lời của anh cũng khiến ba vị trưởng lão thở phào một hơi, vẻ mặt cũng trở nên thoải mái hơn.

“Hứa ti lệnh quả nhiên anh minh!

Vậy chúng ta có thể mượn sức mạnh của ngài để tìm ra và nhổ bỏ

cứ điểm của Cước Bồn quốc đang ẩn náu trong thành Trường Sa không?" Ông trưởng lão nhân lúc Hứa Ngôn vừa đồng ý, lập tức hỏi dồn.

Hứa Ngôn đương nhiên không thể dung túng cho người Cước Bồn quốc ngang ngược trên địa bàn của mình.

Anh gật đầu nói: "Bản ti lệnh phụ trách vấn đề an ninh phòng vụ của thành phố Trường Sa, lại kiêm chức trưởng lão danh dự của Ngũ Mạch, điểm này tự nhiên là nghĩa bất dung từ." "Chỉ là, đối phương đã âm thầm lẻn vào, thậm chí ngay cả thế lực có quy củ nghiêm ngặt như các vị cũng bị xâm nhập, rõ ràng bố cục đã không phải là một hai ngày." "Vậy thì bản ti lệnh cũng phải cẩn thận đối phó, phòng ngừa đánh rắn động cỏ." Hứa Ngôn bắt đầu thảo luận với ba vị trưởng lão về vấn đề này.

Khi ba người đến, họ đã giao toàn bộ thông tin tình báo thu thập được cho Hứa Ngôn.

Nguyên nhân hai vị trưởng lão còn lại không xuất hiện, chỉ là thủ đoạn để mê hoặc người của Cước Bồn quốc.

Để chúng lầm tưởng rằng, nội bộ Ngũ Mạch đang vì vị trí "khôi thủ" còn trống mà trải qua một cuộc đấu đá công khai và ngấm ngầm giữa các phe phái.

Sau gần một giờ thảo luận, bốn người đồng loạt dừng lại.

Phan trưởng lão sau khi nhịn rất lâu, cuối cùng không nhịn được lại đưa chủ đề về Phan Ngũ.

"Hứa... trưởng lão, Phan mỗ có một yêu cầu quá đáng..." Ông ta còn chưa nói xong, đã bị Hứa Ngôn xua tay ngắt lời.

"Tôi biết ông muốn nói gì, nhưng bây giờ tôi đã là trưởng lão danh dự, vậy thì xử trí một bang chúng trong bang, chắc không có vấn đề gì

chứ?" Phan trưởng lão miệng đắng ngắt.

Ông ta không thể phản bác lời của Hứa Ngôn.

Ông trưởng lão vừa rồi đã nói rất rõ ràng, quyền hạn của Hứa Ngôn tương đương với năm trưởng lão chính thức của họ.

Mà Phan Ngũ lại thực sự đã mạo phạm Hứa Ngôn.

Bất kể từ thân phận Tư lệnh Dân đoàn Hồ Quảng hay trưởng lão Ngũ Mạch, anh đều có đủ quyền để xử lý Phan Ngũ.

Ông trưởng lão càng không ngừng ra hiệu bằng mắt, ý bảo ông ta đừng gây thêm chuyện.

May mà, Hứa Ngôn vẫn nể mặt nhà họ Phan của Thủy Tiêu Ngũ Mạch.

"Tôi sẽ tạm thời giữ hắn lại trong phủ, để hắn tỉnh táo lại, ngắn thì nửa tháng, dài thì hai tháng, tự nhiên sẽ thả hắn đi." "Tốt, tốt, đa tạ Hứa trưởng lão nương tay." Phan trưởng lão thở phào nhẹ nhõm.

Tuy hôm nay không thể đưa Phan Ngũ đi, nhưng cuối cùng cũng giữ được một mạng nhỏ cho hắn, cũng coi như đã đạt được mục đích.

Rất nhanh, ba vị trưởng lão liền cáo từ rời đi.

Hứa Ngôn thì quay về thư phòng, bảo Vinh thúc đi truyền tin cho Hoắc gia và Giải gia, nói là muốn gặp Hoắc Tam Nương và Giải Cửu gia.

Mười phút sau, Hoắc Tam Nương và Giải Cửu gia nhận được tin liền lập tức đến phủ Đại soái.

Không ai biết, họ ở trong thư phòng đã cùng Hứa Ngôn thương nghị chuyện gì.

Điều duy nhất có thể chắc chắn là, ánh đèn trong thư phòng cho

đến lúc trời hửng sáng mới tắt.

Cũng không ai nhìn thấy, Hoắc Tam Nương và Giải Cửu gia rốt cuộc đã rời khỏi phủ Đại soái lúc nào, bằng cách nào.

Chỉ có một số người có khứu giác cực kỳ nhạy bén, dường như đã nhận ra một luồng sóng ngầm bắt đầu cuộn trào trong thành Trường Sa.

Trong nháy mắt, lại một tuần trôi qua.

Nhạc Khỉ La vẫn chưa quay về.

Mối quan hệ giữa Hứa Ngôn và Nha Đầu dường như cũng vẫn dừng lại ở mức chủ nhân và thị nữ thân cận.

Nhưng anh đã giữ lời hứa, đưa Nha Đầu đến rạp hát nghe mấy vở kịch.

Chỉ là riêng tư, hai người đều không gặp lại Nhị Nguyệt Hồng một mình.

Dường như lần gặp gỡ từ xa hôm đó, đã tiêu hao trước một phần duyên phận rất sâu đậm.

Trong tuần này, cũng có tin tốt truyền đến.

Đại sứ châu Âu sau khi vận chuyển dầu đồng về châu Âu, lập tức đã được mua sạch.

Đại sứ không chỉ bán lại kiếm được lợi nhuận gấp mấy lần, mà còn được nữ hoàng của Đế quốc mặt trời không bao giờ lặn thăng tước Hầu.

Tài phú, danh dự và địa vị đều được mùa, khiến đại sứ vui mừng khôn xiết, đồng thời cũng nảy sinh lòng cảm kích sâu sắc đối với Hứa Ngôn.

Sau khi nhận được lệnh khen thưởng của nữ hoàng, cùng với

mệnh lệnh thu thập thêm dầu đồng, đại sứ đã nghĩ đến Hứa Ngôn đầu tiên.

Ông ta cử một đặc sứ đến để đích thân gặp gỡ Hứa Ngôn.

Đồng thời, còn chuẩn bị không ít quà tặng vượt biển mà đến.

Ngay lúc Hứa Ngôn đang âm thầm tìm kiếm điệp viên của Cước Bồn quốc trong toàn thành, đặc sứ từ đại sứ châu Âu cũng đã xuất phát từ Thượng Hải, tiến về phía Trường Sa.

Tuy nhiên, khi thuyền đi đến thành Nhạc Dương, vị đặc sứ được bảo vệ nghiêm ngặt lại đột nhiên biến mất không dấu vết.

Chiếc thuyền khách lập tức bị giữ lại tại bến tàu thành phố Nhạc Dương, tất cả mọi người đều bị đưa đến cục cảnh sát, từng người một bị thẩm vấn để lấy lời khai.

Nhưng sau mấy lần điều tra, lại không có được bất kỳ manh mối hữu ích nào.

Vị đặc sứ đó trước khi mất tích, thậm chí không bị ai nhìn thấy rời khỏi phòng của mình.

Tùy tùng của đặc sứ thấy chuyện đã lớn, lập tức gửi điện báo đến Thượng Hải và Trường Sa, báo cáo sự việc.

Nhân viên tình báo của Bộ Tư lệnh Cảnh bị nhận được điện báo, cũng lập tức báo cáo thông tin này cho Hứa Ngôn.

Anh nhìn nội dung trên điện báo, ánh mắt dừng lại ở tên của vị đặc sứ đó.

Diana!

Cái tên này gần như khiến anh lập tức nhớ lại người phụ nữ có mái tóc dịu dàng hơn ánh trăng, ánh mắt lại lạnh lẽo hơn màn đêm.

Nói ra, anh còn từng bảo vệ danh dự cho Diana khi cô bị sỉ nhục

vô cớ tại bữa tiệc do Đỗ Nguyệt Sanh tổ chức.

Thế mà cô gái lụy tình này, lại vì người đàn ông mình ngưỡng mộ mà chọn đối đầu với Hứa Ngôn.

Thậm chí không tiếc trả giá đắt, mời cả "Tửu Sắc Tài Khí" tứ cuồng đến đối phó với Hứa Ngôn.

Hai bên từ đó kết thù.

Điều khiến Hứa Ngôn ngạc nhiên là, cô ta lại biến hóa, trở thành đặc sứ thân thiện do đại sứ châu Âu cử đến.

"Smith lẽ nào không biết những ân oán giữa mình và Diana sao?" Anh dở khóc dở cười tự nhủ.

Nhưng anh vẫn rất nhanh gọi Hoàng Lang và Tiểu Khải Linh đến, giao nhiệm vụ tìm lại đặc sứ Diana cho họ.

Chương 258

“Ngôn gia, thật sự phải cứu người phụ nữ đó sao?” Hoàng Lang khó xử nói.

Cả cậu ta và Tiểu Khải Linh đều chưa quên người phụ nữ đó từng làm gì với Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn lại nhìn Tiểu Khải Linh hỏi: “Tiểu Linh Tử, con thấy có nên cứu không?” “Chỉ cần chú nói cứu, thì cứu.” Tiểu Khải Linh trả lời đơn giản trực tiếp, trên mặt cũng không có chút do dự nào.

Hứa Ngôn hài lòng xoa đầu cậu bé.

Độ trung thành một trăm phần trăm thật tốt, hoàn toàn không nghi ngờ bất kỳ quyết định nào của anh, phản ứng đầu tiên là phục tùng vô điều kiện.

Dù vậy, anh vẫn giải thích cho hai người.

“Diana bây giờ là đặc sứ do đại sứ Smith cử đến, bất kể trước đây chúng ta có mâu thuẫn gì, công việc bề mặt vẫn phải làm cho tốt.

Nếu không, chính là đang tát vào mặt Smith.” “Hơn nữa, thay vì đợi Smith gửi điện báo cầu cứu tôi, không bằng tôi chủ động ra tay sẽ chiếm được thế chủ động hơn.” “Việc kinh doanh bên châu Âu, đại sứ còn phải trông cậy vào sự giúp đỡ của tôi.

Mà ở Thượng Hải, thậm chí là nội bộ Đảng Quốc, tôi cũng cần Smith giúp đỡ và dàn xếp.” “Đây chính là lý do, tôi nhất định phải tìm lại Diana.” Hoàng Lang và Tiểu Khải Linh đã hiểu ý của Hứa Ngôn, bày tỏ nhất định sẽ không phụ lòng ủy thác.

Mà Hứa Ngôn cũng không để hai người đi một mình.

Anh điều động hai tiểu đội từ đội cảnh vệ của mình, lại chọn ra

năm cao thủ trong số người nhà họ Trương.

Ngay cả Hắc Bạch Vô Thường, thế lực địa phương ở Nhạc Dương, cũng được anh giao cho Trương, Hoàng hai người mang theo.

Tiếc là "Ly Châu" do Nhạc Khỉ La luyện chế chỉ thành công một viên, viên còn lại đã nổ tung.

Nhưng Hứa Ngôn bây giờ là trưởng lão danh dự của Thủy Tiêu Ngũ Mạch, cũng có thẻ bài thân phận của riêng mình.

Chỉ cần dựa vào tấm bài đó, là có thể điều động tộc nhân Ngũ Mạch ở Nhạc Dương, cung cấp viện trợ và bổ sung cho Tiểu Khải Linh và những người khác.

Mọi thứ chuẩn bị ổn thỏa, Hứa Ngôn đích thân tiễn một đoàn người rời khỏi thành phố Trường Sa.

Việc lựa chọn người đi cứu, anh cũng đã cân nhắc kỹ.

Hoàng Lang là một con chồn vàng đã thành tinh, về mặt truy tìm mùi hương không ai sánh bằng.

Tiểu Khải Linh tuy còn nhỏ tuổi, nhưng đã ở bên cạnh Hứa Ngôn không ít ngày, mưa dầm thấm lâu, đã dần dần có phong thái của cao thủ đệ nhất đời sau.

Quá trình tìm người cứu người lần này, chưa chắc đã không phải là một lần rèn luyện của Hứa Ngôn đối với Tiểu Khải Linh.

Có thể âm thầm bắt cóc đặc sứ, chứng tỏ năng lực của kẻ chủ mưu và nhân viên hành động đều rất mạnh.

Cảnh vệ của Hứa Ngôn đều là những cao thủ một chọi mười, lại có người nhà họ Trương năng lực mạnh mẽ đi cùng, cho dù không địch lại được, việc rút lui an toàn cũng không thành vấn đề.

Đây mới là lý do Hứa Ngôn yên tâm để Tiểu Khải Linh đi rèn

luyện.

Đồng thời, Tiểu Khải Linh là nhân vật trong cốt truyện tuyệt đối trung thành với Hứa Ngôn, vào thời khắc quan trọng còn có thể bị anh tạm thời điều khiển cơ thể và ý thức.

Tương đương với một lá bùa hộ mệnh trong tình huống khẩn cấp.

Mà di chứng Hứa Ngôn sinh ra vì điều này, cũng không cần lo lắng sẽ bị người khác nhân lúc yếu mà xâm nhập.

"Tiếc là, Thiên Đăng và Phong Hậu Kỳ Môn đều không dùng được, Hàng Thần càng không cần phải nói." Nhìn bóng dáng đoàn người đi xa, Hứa Ngôn thở dài.

Lý Song và những người khác đều đã được điều xuống các đơn vị quân đội để ổn định tình hình, bản thân anh càng phải trấn giữ Trường Sa, phòng ngừa tình thế tốt đẹp vì một lúc sơ suất mà toàn diện sụp đổ.

Nếu không anh đích thân đi cứu người, hiệu suất sẽ nhanh hơn, hiệu quả cũng sẽ tốt hơn.

"Ngôn gia, Trương thiếu gia nhất định sẽ không phụ lòng ủy thác, thuận lợi đưa người trở về." Uông Thuận đứng sau Hứa Ngôn, cung kính nói.

Cậu ta khác với Lý Song trầm mặc ít lời, sẽ đúng lúc bày tỏ suy nghĩ của mình.

Hứa Ngôn gật đầu: "Điều này tôi tin, chim ưng non cuối cùng cũng phải được thả ra bay lượn." Sau khi trở về phủ Đại soái, Hứa Ngôn như thường lệ xem xét công văn và tình báo cấp dưới trình lên hôm nay.

Dựa theo mức độ quan trọng và cấp bách của sự việc mà phê duyệt.

Anh bây giờ tinh thần lực cực cao, thậm chí có thể hỗ trợ anh làm nhiều việc cùng lúc, đồng thời phê duyệt năm công văn trở lên.

Rất nhanh, trên bàn làm việc đã phân ra mấy chồng văn kiện khác nhau.

Khi Hứa Ngôn đưa tay ra lấy một tập tài liệu tiếp theo, đột nhiên dừng lại.

Đó là một tấm thiệp mời kẹp ở giữa.

Nền đen hoa đỏ, hoa văn phượng hoàng.

Chính là thiệp mời do Tiểu A Tiếu đặc biệt làm ra.

Hứa Ngôn lập tức gọi Uông Thuận đến: "Công văn hôm nay ngoài cậu ra, còn qua tay ai nữa?" "Là tổ thư ký trực ban hôm nay." Uông Thuận nhanh chóng trả lời.

Các văn kiện trình lên Hứa Ngôn mỗi ngày, đều do tổ thư ký tổng hợp và sắp xếp.

Tổ thư ký có tổng cộng chín người, ba người một tổ, ba ngày một phiên trực.

Hôm nay vừa hay là ngày phiên trực.

Hứa Ngôn lập tức đứng dậy, đi thẳng đến phòng thư ký.

Chỉ là vừa đẩy cửa ra, chỉ thấy hai người ngã trên đất hôn mê bất tỉnh, người còn lại thì mất tích bí ẩn.

"Thú vị đấy, lẻn vào dưới mí mắt của tôi rồi." Hứa Ngôn cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên hàn quang.

Người thư ký mất tích, tên là Giải Đông.

Là người do Giải gia sau khi tuyển chọn kỹ lưỡng, gửi đến ứng tuyển và được chọn.

Hắn mất tích, tự nhiên cũng liên lụy đến Giải gia.

Giải Cửu gia sau khi nhận được tin tức, cũng lập tức đến phủ Đại soái.

"Ngôn gia, là tôi tra người không cẩn thận, chuyện này, Giải gia nhất định sẽ cho ngài một lời giải thích." Ông ta vừa gặp Hứa Ngôn, lập tức đã tỏ rõ thái độ.

Hứa Ngôn lại lắc đầu nói: "Giải Cửu gia không cần vội, có người hy vọng tôi và ông nảy sinh hiềm khích, sử dụng một chiêu dương mưu, ông cũng phòng không kịp." Anh cầm tấm thiệp mời trong tay, khóe miệng nhếch lên nụ cười đầy ẩn ý.

Giải gia chỉ là bị người ta tính kế, mà tấm lưới do kẻ chủ mưu giăng ra, lại là nhắm vào anh, Hứa Ngôn.

Đặc sứ của đại sứ châu Âu, vừa mất tích ở Nhạc Dương.

Thiệp mời từ Tiểu A Tiếu đã được đặt lên bàn làm việc của anh.

Hành vi đầy khiêu khích này, rõ ràng là muốn dùng phép khích tướng, để anh quay trở lại Nhạc Dương.

Dù câu nói vừa rồi của Hứa Ngôn, tương đương với việc gỡ bẫy cho Giải gia.

Nhưng Giải Cửu biết, điều này không có nghĩa là Giải gia có thể miễn trách.

Giải Đông, là người do chính tay ông ta chọn ra, đưa đến trước mặt Hứa Ngôn.

Cho dù bây giờ Hứa Ngôn không truy cứu, trên dưới Giải gia, cũng nên phải chấn chỉnh lại.

Giải Cửu gia suy nghĩ, trong lòng cũng dâng lên cơn tức giận.

Có người tính kế đến đầu Giải gia, ông ta đương nhiên không thể

ngồi yên không lo.

Đột nhiên, ông ta nghe thấy Hứa Ngôn chậm rãi nói: "Giải Cửu gia, đối với kẻ phản bội, Giải gia sẽ xử trí như thế nào?" "Phản bội gia tộc, thì chặt đứt gân tay gân chân, đuổi ra khỏi cửa, xóa tên khỏi gia phả." Giải Cửu lập tức trả lời, sau đó liền thấy Hứa Ngôn lắc đầu.

"Nhẹ quá." "Tôi tưởng, ít nhất cũng phải lăng trì các kiểu, mới có thể răn đe lòng người." Hứa Ngôn cũng không phải đang nói đùa.

Phản bội quốc gia, phản bội gia tộc, trong nhận thức của anh là điều không thể dung thứ nhất.

Đại quốc tiểu gia, huyết mạch tương liên.

Người mà ngay cả tình cảm như vậy cũng có thể phản bội, bất kể có lý do gì, đều không đáng sống.

Giải Cửu gia vừa nghe, liền hiểu ý của Hứa Ngôn.

Chuyện này anh tuy không truy cứu trách nhiệm của Giải gia, nhưng không có nghĩa là sẽ không quan tâm đến kết quả xử lý của Giải gia.

"Tôi hiểu, Ngôn gia, chuyện này tôi nhất định sẽ sớm cho ngài một lời giải thích thỏa đáng." Giải Cửu nói xong, liền rời khỏi phủ Đại soái.

Mà không lâu sau khi ông ta rời đi, Uông Thuận đã quay lại thư phòng, nói với Hứa Ngôn: "Ngôn gia, Giải Cửu gia quả thực bị người ta theo dõi." "Người đó trông rất giống Giải Đông." "Giải Đông..." Hứa Ngôn nhẩm lại cái tên này, nụ cười trên mặt nhạt đi.

Chương 259

“Đưa manh mối cho Giải gia, người thì cho tôi theo dõi sát sao, khi nào Giải gia đưa người về rồi, thì mới quay lại báo cáo.” Uông Thuận nhận lệnh rời đi.

Hứa Ngôn lại đặt tấm thiệp mời trong tay xuống bàn.

Lại cầm lấy những công văn còn lại chưa phê duyệt xong, tiếp tục phê duyệt.

Kẻ chủ mưu chuyện này, mục đích chỉ có một, đó là ép anh quay lại Nhạc Dương.

Nhưng nhìn từ một phương diện khác, cũng là không hy vọng anh có thể ngồi vững trên cái địa bàn cơ bản là Trường Sa này.

Hứa Ngôn gần như có thể khẳng định, chỉ cần anh đến Nhạc Dương, nhất định sẽ bị giữ chân ở đó.

Mà Trường Sa, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

“Muốn động vào địa bàn của tôi, dã tâm quả thực không nhỏ.” Sau khi xử lý xong tất cả công vụ, anh trải một tờ giấy ra.

Liệt kê từng người một những kẻ có khả năng là chủ mưu theo phân tích của anh.

Phía sau mỗi người, kèm theo lý do đơn giản.

Lại giữa những người có thể có liên hệ với nhau, vẽ những đường thẳng khác nhau.

Rất nhanh, một biểu đồ nhân vật với các mối quan hệ phức tạp, đã hoàn thành.

Hứa Ngôn lướt mắt qua từng cái tên trên đó, cuối cùng dừng lại ở

một cái tên vô danh.

Đó là kẻ chủ mưu đã giúp anh có được Tiểu A Tiếu, phần thưởng lớn nhất.

Người đó từ đầu đến cuối đều không lộ diện, cho dù Hứa Ngôn đã chiếm được Trường Sa, cũng vẫn án binh bất động.

Ban đầu, lúc Hứa Ngôn sắp rời khỏi Nhạc Dương Lâu, Kim Toán Bàn, người chủ trì ván cược, đã từng nói với anh, tương lai có một ngày, chủ nhân của hắn sẽ nhờ Hứa Ngôn làm một việc.

Bây giờ, thiệp mời của Tiểu A Tiếu đột nhiên xuất hiện, gần như là đang nhắc nhở Hứa Ngôn, người thực sự gửi tấm thiệp mời này, rốt cuộc là ai.

"Lẽ nào, hắn ta muốn Trường Sa?" Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Hứa Ngôn, rất nhanh lại bị anh gạt đi.

Người đó lúc đặt ra ván cược, rõ ràng là muốn tìm một người có trình độ cực cao về phong thủy.

Nếu đem yêu cầu đó "lãng phí" vào thành Trường Sa, rõ ràng không phù hợp với mục đích ban đầu của hắn.

Đương nhiên, cũng có khả năng người đó sau khi có được thành Trường Sa, thế lực sẽ được mở rộng thêm, sau đó quay lại uy hiếp Hứa Ngôn để anh phục vụ cho hắn, cũng không phải là không thể.

Hứa Ngôn vẽ một vòng tròn đỏ lên cái tên vô danh, rồi ánh mắt lại chuyển sang chỗ tiếp theo.

Trên đó ghi chú, là Cước Bồn quốc.

Chuyến viếng thăm của ba vị trưởng lão Thủy Tiêu Ngũ Mạch trước đó, đã khiến anh chú ý đến thời gian hiện tại.

Trong thế giới cốt truyện ban đầu, khoảng nửa năm nữa, sẽ xảy ra

một sự kiện kinh khủng và kỳ dị.

Sự kiện đó khiến cả thành Trường Sa đều hoang mang lo sợ.

Và trong một loạt các sự kiện xảy ra sau đó, đều có bóng dáng của điệp viên Cước Bồn quốc xuất hiện.

Từ mối quan hệ lợi hại hiện có, kẻ không hy vọng anh ngồi vững trên địa bàn cơ bản là thành Trường Sa này nhất, hẳn là người của Cước Bồn quốc.

Điệp viên của chúng có thể thâm nhập vào Thủy Tiêu Ngũ Mạch, kinh động các trưởng lão Ngũ Mạch phải đến cầu cứu.

Chứng tỏ thời gian chúng ẩn náu đã không ngắn.

Ban đầu khi tìm kiếm chứng cứ phạm tội của Trần ti lệnh, Hứa Ngôn đã từ một loạt sự kiện, mơ hồ phát hiện ra manh mối.

Đây cũng là lý do trước khi tiếp quản thành Trường Sa, anh đã không do dự giết một loạt người.

Hứa Ngôn trước đây khi đọc lịch sử cận đại, đặc biệt chú ý đến lịch sử tình báo của Cước Bồn quốc.

Đặc biệt là anh đã đọc được, điệp viên của Cước Bồn quốc thậm chí có thể làm được đến mức giọng nói, ngoại hình, địa hình, lịch sử của Hoa quốc đều thuộc như lòng bàn tay, còn giống người Hoa quốc hơn cả người Hoa quốc.

Cho nên từ lúc đó, anh đã nghi ngờ, trong đội ngũ ban đầu lúc đó, đã có điệp viên của Cước Bồn quốc.

Dù không phải bản thân họ ở vị trí cao, cũng là những người ẩn náu bên cạnh các quan chức đó, có quyền phát ngôn nhất định.

Mà việc Hứa Ngôn đột kích thành công Trần ti lệnh, không tốn một binh một tốt đã chiếm được Trường Sa, rõ ràng đã phá vỡ bố cục

của Cước Bồn quốc.

Sau khi bị anh thanh lý một loạt người, chắc hẳn đã làm cho hệ thống tình báo của chúng cài cắm ở thành Trường Sa bị thương gân động cốt.

Cho nên mới dùng đến chiêu hiểm, muốn dùng kế điệu hổ ly sơn, dụ anh đến Nhạc Dương.

Như vậy Trường Sa một khi loạn lên, chúng mới dễ dàng đục nước béo cò.

Thế nhưng, điều này lại giải thích thế nào, về việc điệp viên của Cước Bồn quốc có thể lấy được thiệp mời của Tiểu A Tiếu?

Lẽ nào...

Hứa Ngôn nhanh chóng vẽ một đường màu đỏ giữa Cước Bồn quốc và cái tên vô danh, đánh một mũi tên hai chiều, rồi lại nhấn mạnh bằng một dấu chấm hỏi và một dấu chấm than.

Nếu như cái tên vô danh đó có cấu kết với người Cước Bồn quốc, vậy thì tất cả những điều này đều có thể giải thích được.

Chỉ là anh lại có chút không thể chấp nhận được, Tiểu A Tiếu cũng tham gia vào đó.

"Cô ấy tuy là một nữ tử phong trần, nhưng phẩm cách cao khiết, sao có thể cùng lũ súc sinh đó một giuộc." Dù Hứa Ngôn trong lòng đang tìm cớ cho Tiểu A Tiếu.

Nhưng bây giờ dù sao cũng không phải là thế giới cốt truyện ban đầu, Tiểu A Tiếu lại bị người ta khống chế.

Bị người ta tùy ý coi như phần thưởng tặng qua tặng lại, sao có thể thực sự sống theo ý mình.

Hứa Ngôn ném bút xuống, nới lỏng cổ áo.

Anh đi đến bên cửa sổ, hóng gió đêm, nhìn về phía những dãy núi ẩn mình trong màn đêm xa xăm.

Ban đầu, anh định đợi sau khi thành Trường Sa hoàn toàn ổn định, mới mở rộng sang Nhạc Dương.

Nhưng bây giờ xem ra, kế hoạch không theo kịp thay đổi.

Sự phát triển của tình hình, dường như đang ép anh phải tiến hành đồng thời cả hai việc.

Bên Trường Sa, nếu có thể tìm được một người thích hợp, Hứa Ngôn rất sẵn lòng giải quyết chuyện ở Nhạc Dương trước.

Thế nhưng, có thể tìm ai đây?

Anh theo thói quen sờ vào túi, dường như muốn tìm một điếu thuốc.

Mãi đến khi sờ thấy trống rỗng, Hứa Ngôn mới nhớ ra, từ khi đến thế giới này, anh đã cai thuốc rất lâu rồi.

Ở đây đương nhiên không thiếu các loại thuốc lá, bao gồm cả xì gà đắt tiền.

Nhưng Hứa Ngôn luôn nghĩ đến việc nha phiến vẫn luôn lưu hành ngầm trong thời loạn thế này, điều này khiến anh mỗi lần muốn hút thuốc, lại dâng lên một cảm giác rất khó chịu.

Lâu dần, tự nhiên cũng cai được.

Bây giờ, chỉ vì tâm trạng bất an, lại khơi dậy ham muốn hút một điếu.

Anh đột nhiên cười tự giễu, quay đầu ra ngoài gọi một tiếng: "Uông Thuận, đi mời Trương phó quan đến." Trương Khải Sơn, thân phận hiện tại là phó quan của Hứa Ngôn.

Còn Trương Nhật Sơn, là phó quan của hắn ta.

Lần trước sau khi bị Hứa Ngôn triệu đến phủ Đại soái, Trương Khải Sơn đã được sắp xếp lại chức vụ.

Vẫn là phó quan, nhưng quyền hạn lại lớn hơn so với khi ở bên cạnh Trần ti lệnh, hơn nữa còn là thực quyền thực sự.

Hứa Ngôn để hắn thống lĩnh một đoàn quân tăng cường, nhân viên bên trong, tự nhiên là tinh nhuệ của chính Hứa Ngôn được tách ra, trộn lẫn với quân đồn trú ban đầu của thành Trường Sa.

Như vậy có thể đảm bảo đoàn quân tăng cường này tiếp nhận sự chỉ huy của Trương Khải Sơn, cũng đề phòng hắn có thể có hai lòng.

Trương Khải Sơn đối với điều này cũng lòng dạ biết rõ.

Hứa Ngôn đề phòng hắn, là đặt ở trên mặt.

Nhưng trọng dụng hắn, cũng tương tự đặt ở trên mặt.

Sự thẳng thắn này, ngược lại khiến Trương Khải Sơn đối với Hứa Ngôn, có thêm hai phần cảm tình nhàn nhạt.

Chương 260

“Ngôn gia, ngài tìm tôi.” Trương Khải Sơn vừa vào cửa, đã chủ động chào hỏi Hứa Ngôn.

Chỉ cần là người bên cạnh Hứa Ngôn, đều sẽ theo Lý Song và những người khác gọi anh là “Ngôn gia”, ngược lại rất ít khi gọi “Hứa ti lệnh”.

Ban đầu Trương Khải Sơn định gọi là ti lệnh, nhưng bị Hứa Ngôn ngăn lại, bảo hắn cũng gọi theo Lý Song họ.

Trương Nhật Sơn nói, đây là thủ đoạn lôi kéo người của Hứa Ngôn.

Rõ ràng là đang kiêng dè, còn phải tỏ ra thân cận, thực sự khiến người ta có chút buồn nôn.

Trong lòng cậu ta, chỉ có đội trưởng nhà mình, mới là nhân vật quang minh lỗi lạc.

Thành Trường Sa, vốn dĩ cũng nên là vật trong túi của đội trưởng nhà mình.

Lại bị Hứa Ngôn dùng thủ đoạn ti bỉ, cướp mất.

Cho nên đối với Hứa Ngôn vẫn luôn có lời ra tiếng vào, nhìn thế nào cũng không thuận mắt.

Trương Khải Sơn lại vẫn luôn là người biết lắng nghe.

Tuy thành Trường Sa đã rơi vào tay Hứa Ngôn, lại là theo hình thức tập kích, có vẻ có chút thắng không vẻ vang.

Nhưng hắn lại rất rõ ràng, Hứa Ngôn dựa vào không chỉ có may mắn.

Cho nên, bây giờ làm việc bên cạnh Hứa Ngôn, Trương Khải Sơn cũng là muốn xem xem, Hứa Ngôn rốt cuộc có bản lĩnh để mình thực sự tâm phục khẩu phục hay không.

Nếu có, có thể theo anh ta thành tựu một phen đại nghiệp, cũng không coi là làm nhục mình.

Cho nên hắn bây giờ gọi một tiếng "Ngôn gia", cũng là gọi thật tâm thành ý.

"Khải Sơn, anh đến rồi, lại đây, ngồi đi." Hứa Ngôn xoay người, đi đến bên chiếc bàn tròn ngồi xuống.

Đích thân rót cho Trương Khải Sơn một tách trà, sau đó đưa qua.

Anh tuy đối với thuộc hạ vẫn luôn hòa nhã, nhưng cũng không quá mức nhiệt tình.

Đột nhiên làm như vậy, ngược lại khiến Trương Khải Sơn toàn thân không tự tại.

"Ngôn gia, ngài có chuyện gì cứ phân phó là được." Hắn tuy nhận lấy trà, nhưng chỉ cầm trong tay không hề nhấp môi.

Hứa Ngôn lại cười mà không nói, chỉ nhìn chằm chằm Trương Khải Sơn và tách trà trong tay hắn.

Trương Khải Sơn bất lực, tượng trưng nhấp một ngụm trà, Hứa Ngôn mới dời ánh mắt đi.

"Tôi tìm anh đến, là có một việc muốn giao cho anh." Nụ cười trên mặt Hứa Ngôn nhạt đi, lại tự rót cho mình một tách trà.

"Chuyện này rất quan trọng, liên quan đến việc thành Trường Sa có thể tiếp tục vận hành ổn định hay không." Trương Khải Sơn trong lòng khẽ giật mình, nhưng không mở miệng.

Hứa Ngôn giao việc sẽ không làm nửa chừng, điều gì cần cho hắn

biết, không cần hỏi cũng sẽ nói.

Khí độ trấn định thản nhiên này, ngược lại khiến Hứa Ngôn trong lòng âm thầm gật đầu.

“Không hổ là Trương Đại Phật Gia, vinh nhục không kinh, xử sự không biến.

Nếu không gặp phải tôi, hắn một đời kiêu hùng, hùng đồ bá nghiệp, cũng có thể khiến hậu nhân ca ngợi mãi không thôi.” Anh cảm khái một phen, trực tiếp chuyển sang chủ đề chính.

“Tôi phải tạm thời rời khỏi Trường Sa một thời gian, lúc tôi không có ở đây, anh thay tôi hành xử chức vụ quan phòng thành.” “Thế nào, có tự tin không?” Trương Khải Sơn đột nhiên ngẩng đầu, có chút không dám tin nhìn Hứa Ngôn.

Dường như muốn xác nhận lại, mình vừa rồi là ảo giác, hay là thật sự nghe được câu nói đó.

“Không tự tin, hay là không nghe rõ?” Hứa Ngôn biết rõ Trương Khải Sơn lúc này chắc chắn tâm thần kích động, còn cố ý hỏi vậy.

Anh chính là muốn xem xem, định lực của Trương Đại Phật Gia, rốt cuộc có bao nhiêu.

“Ngôn gia, ngài đang thử tôi?” Trương Khải Sơn cũng không vòng vo.

Khẽ định thần lại, liền đi thẳng vào vấn đề.

Nếu đổi lại là Trần ti lệnh nói những lời này, thì Trương Khải Sơn trăm phần trăm chắc chắn, chờ đợi hắn chính là đài chém đầu.

Nhưng bây giờ, người nói những lời này lại là Hứa Ngôn.

Điều này khiến hắn nhất thời không nắm chắc, ý đồ thực sự của anh ta rốt cuộc là gì.

“Không sai, nhưng tôi cảm thấy, dùng từ thử thách, sẽ thích hợp hơn.” Hứa Ngôn trả lời, một lần nữa vượt ngoài dự liệu của Trương Khải Sơn.

Hắn chau mày kiếm, mất đi vẻ thong dong vừa rồi.

“Ngôn gia, tôi hiện đã phục vụ dưới trướng ngài, tự nhiên sẽ không có hai lòng.” “Ngài nếu không yên tâm về tôi, thì hà tất phải trọng dụng tôi?” Hắn không tin, Hứa Ngôn ngay cả đạo lý dùng người không nghi, nghi người không dùng cũng không hiểu.

“Người khác thích chơi âm mưu quỷ kế, Ngôn gia tôi đây lại thích dương mưu.” Hứa Ngôn ha ha cười một tiếng, nhấp một ngụm trà trong chén.

“Anh vừa rồi chỉ nhấp thử trà, nhưng cũng nên phẩm ra được vị của trà này rồi chứ?” Anh dường như đột nhiên kéo chủ đề đi xa, nhưng Trương Khải Sơn lại nghe ra được ý ngoài lời của anh.

“Trà này trước đắng sau ngọt, vị sâu xa kéo dài, mới uống thì chát, uống đi uống lại, mới có thể cảm nhận được vị thật của nó.” “Ngôn gia, ngài đang mượn trà để điểm hóa tôi.” Trương Khải Sơn quả thực là một người thông minh dễ hiểu, lập tức đã hiểu được ý của Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn đặt tách trà trong tay xuống, gật đầu nói: “Tôi dùng anh, là vì năng lực của anh đã được tôi công nhận.” “Mà anh nguyện ý phục vụ tôi, cũng là vì tôi có điểm khiến anh công nhận.” “Lựa chọn, xưa nay là tương hỗ.

Nếu không, với thân thủ của anh, mang theo thân binh thế lực của anh, đi gây dựng cơ đồ riêng, cũng chưa chắc không phải là một lựa chọn.” Anh nói đến đây, lại dừng lại.

Anh lại cười tự giễu: “Nhưng mà, anh không chọn con đường này,

cũng chứng tỏ trong lòng anh đối với tôi cực kỳ kiêng dè." "Sợ tôi sẽ sau khi anh gây dựng cơ đồ riêng, hạ sát thủ, nhổ cỏ tận gốc." Lời nói đến cuối cùng, đã mang theo mấy phần lạnh lẽo, nhưng lại nói thẳng vào lòng Trương Khải Sơn.

Hắn tự nhận đã giấu bí mật này rất kỹ, không ngờ lại bị Hứa Ngôn trực tiếp lật tẩy.

Nhưng bây giờ sự việc đã đến nước này, hắn nếu biểu hiện ra bất kỳ điều gì không đúng, lập tức sẽ là họa sát thân.

Với thân thủ của Hứa Ngôn, đối đầu với anh ta càng không có nửa phần thắng.

Trương Khải Sơn cả đời trải qua vô số khoảnh khắc sinh tử, nhưng chưa từng có khoảnh khắc nào như bây giờ, khiến hắn không có chút nắm chắc nào để đối phó.

"Lẽ nào, đây chính là ý đồ thực sự hắn gọi mình đến?" Trương Khải Sơn suy nghĩ nhanh như điện, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ không động.

"Ngôn gia, ngài đã nhìn thấu tất cả, tôi cũng không thể phản bác." "Khải Sơn chết không đáng tiếc, chỉ là những thân vệ, huynh đệ dưới trướng... không nỡ để họ chôn cùng tôi." Trương Khải Sơn nói thật, Hứa Ngôn cũng có thể nhìn ra được quả thực không phải nói dối.

Anh đứng dậy, đi đến bên cạnh Trương Khải Sơn, vỗ mạnh vào vai hắn.

"Tôi chính là nhìn trúng điểm anh trọng tình nghĩa, trọng nghĩa khí này, cho nên mới quang minh chính đại dùng dương mưu với anh." "Cho nên, bây giờ quay lại câu hỏi vừa rồi của tôi, việc thay tôi hành xử chức vụ quan phòng thành, anh rốt cuộc có tự tin không?" "Ngôn gia tin tôi, Khải Sơn quyết không phụ lòng mong đợi." Trương Khải

Sơn ôm quyền, dùng lễ nghi của Trương gia.

Hứa Ngôn lại nở nụ cười hiền lành, bàn tay khẽ ấn lên vai Trương Khải Sơn, ý bảo hắn ngồi xuống bên bàn.

"Đến, ngồi xuống nói chuyện." Trương Khải Sơn cũng không từ chối, thuận thế ngồi xuống bên bàn tròn.

Trên bàn có một sa bàn thu nhỏ mô hình thành Trường Sa, còn có một số cuộn giấy và sách vở.

Hứa Ngôn tùy ý cầm lấy một cuốn sách, đưa cho Trương Khải Sơn.

"Anh xem cái này trước đi." Trong cuốn sách đó là một số văn tự khó hiểu, còn có rất nhiều hình minh họa.

Trông càng giống một cuốn bí tịch cổ.

Trương Khải Sơn lật xem mấy trang, liền không hiểu nhìn về phía Hứa Ngôn.

"Ngôn gia, đây là..." "Một số kỹ xảo phòng thân nhỏ, tương lai có một ngày, anh sẽ dùng đến." Đây là bí tịch Hứa Ngôn chọn từ cửa hàng hệ thống.

Mất của anh năm điểm tích phân nhiệm vụ, mới đổi ra được.

Anh đương nhiên không phải đặc biệt đổi cho Trương Khải Sơn, mà là vì Tiểu Khải Linh.

Mà cuốn này, càng là phiên bản rút gọn nội dung do anh tinh giản.

So với bản gốc Tiểu Khải Linh học, thiếu mất hai bí kỹ cuối cùng.

Người có thân sơ xa gần.

Anh dù có tán thưởng Trương Khải Sơn đến đâu, cũng không thể không giữ lại gì mà đem hết thứ tốt giao cho hắn.

Tiểu Khải Linh tuyệt đối trung thành, mới có thể học được toàn bộ bí tịch.

Trong lúc độ trung thành của Trương Khải Sơn chưa đạt tiêu chuẩn, có thể cho hắn một phiên bản tinh giản đã là không tệ rồi.

Chương 261

“Ngôn gia, chữ trên này... tôi không hiểu.” Trương Khải Sơn lại lật mấy trang, dứt khoát nói.

Thứ mà Tiểu Khải Linh nói muốn dạy hắn, hắn không mấy để tâm.

Nhưng thứ Hứa Ngôn lấy ra, hắn tin tuyệt đối là thứ tốt.

Cho nên không hiểu thì nói thẳng, nhưng thứ bên trong nhất định phải học được.

Hứa Ngôn liền từng chữ một dạy cho hắn.

Số chữ trong bí tịch đó không nhiều, tần suất xuất hiện lặp lại lại rất cao.

Mấy lần sau, Trương Khải Sơn đã có thể đọc được ngắt quãng mấy đoạn văn, tỷ lệ sai cũng giảm đi rất nhiều.

“Hôm nay học đến đây thôi, ngày mai vào giờ này, anh lại đến.” Hứa Ngôn thấy tiến độ của hắn không tệ, cũng hài lòng gật đầu.

Anh gọi Trương Khải Sơn đến, một là muốn tạm thời giao phó thành Trường Sa cho hắn.

Một là muốn dạy hắn mấy loại bí thuật phòng thân.

Mục đích cuối cùng, lại là muốn nhắc nhở hắn mấy chuyện.

Trương Khải Sơn gật đầu, cất cuốn bí tịch đó đi, sau đó nhìn về phía Hứa Ngôn.

“Ngôn gia còn có gì muốn phân phó không ạ?” Trong lời nói của Hứa Ngôn rõ ràng còn có ý chưa nói hết, chắc chắn là còn có lời muốn nói với hắn.

“Điều tôi muốn nhắc nhở anh là, gián điệp của Cước Bồn quốc, đã thâm nhập vào trong ngoài thành Trường Sa.” “Sau khi tôi đi, anh phải âm thầm quan sát kỹ.

Những kẻ đó làm việc, từng bước nối tiếp, không kẽ hở, chắc chắn sẽ có âm mưu cực lớn.” “Trước khi tôi trở về, giúp tôi giữ vững Trường Sa.” Hứa Ngôn nói xong, rõ ràng dừng lại một chút.

Trương Khải Sơn nghe chăm chú, đột nhiên không thấy lời tiếp theo, liền tỏ thái độ: “Ngôn gia yên tâm, người Cước Bồn quốc dám làm càn ở Trường Sa, tôi nhất định sẽ khiến chúng có đi không có về.” “Ngài còn có phân phó gì khác không ạ?” Hắn không phải cố ý muốn thúc giục Hứa Ngôn, mà là hắn phát hiện, theo thời gian trôi qua, những văn tự vừa học được, lại đang dần dần phai nhạt.

Trương Khải Sơn cũng có bản lĩnh nhìn một lần không quên.

Thứ đã xem một lần, rất lâu sẽ không quên.

Nhưng thứ vừa học lại bắt đầu phai nhạt nhanh như vậy, đây đối với hắn vẫn là lần đầu tiên.

Cho nên, hắn có chút vội vàng muốn ôn tập lại những chữ đó, muốn một lần nữa khắc sâu ký ức.

Hứa Ngôn không vội trả lời.

Điều anh muốn nói là, nhắc nhở Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng, sẽ có một trận kiếp nạn.

Nhưng anh lại nghĩ đến, kiếp nạn này vốn dĩ là vì cái chết của Nha Đầu, mới khiến hai người nảy sinh hiềm khích.

Bây giờ Nha Đầu lại ở bên cạnh anh, Hứa Ngôn, cảnh cầu thuốc trong mưa mà không được, chắc hẳn sẽ không xuất hiện nữa.

Thế giới cốt truyện đa trọng đã trộn lẫn vào nhau, sớm đã lệch

khỏi tuyến chính ban đầu.

Hứa Ngôn cũng không chắc chắn, có còn xảy ra chuyện gì, kích động mâu thuẫn giữa hai người hay không.

Anh cuối cùng vẫn lắc đầu nói: "Tôi thấy mệnh anh mang tam vị chân hỏa, nếu không cẩn thận lỡ bước vào nơi nào âm khí đại thịnh, nhất định phải chuẩn bị đủ dầu đèn đuốc, dùng để phòng thân." Trương Khải Sơn không biết tại sao Hứa Ngôn lại nói như vậy, nhưng vẫn gật đầu nói: "Khải Sơn ghi nhớ rồi." Hứa Ngôn lúc này mới phất tay, để hắn rời đi.

Ra khỏi phủ Đại soái, Trương Khải Sơn hội hợp với Trương Nhật Sơn đang chờ ở ngoài.

Người sau vội vàng hỏi: "Đội trưởng, cái tên họ Hứa đó vội vàng tìm anh như vậy, lại là vì chuyện gì?" Trương Khải Sơn trừng mắt nhìn cậu ta.

"Chú ý cái miệng của cậu!" Nơi này còn chưa rời khỏi phủ Đại soái, cậu ta đã dám nói những lời này, cũng không sợ vách có tai.

Trương Nhật Sơn lập tức im miệng, cảnh giác nhìn trái nhìn phải.

Trương Khải Sơn lại đã bước về phía cổng lớn.

Hắn không kịp dạy dỗ thuộc hạ, mà là cố gắng hồi tưởng lại những văn tự đã học hôm nay.

Nhưng càng cố gắng hồi tưởng, dường như tốc độ quên lại càng nhanh hơn.

Trương Nhật Sơn cũng chú ý đến sự bất thường của hắn, vội vàng đi theo, nhanh chóng rời khỏi phủ Đại soái.

Cả hai đều không chú ý đến, Hứa Ngôn vẫn luôn đứng bên cửa sổ, nhìn chằm chằm bóng dáng họ.

Cuộc đối thoại giữa hai người vừa rồi, càng là một chữ không sót lọt vào tai.

"Bách Tuế Sơn này, xem ra còn khó đối phó hơn cả Trương Khải Sơn nữa." Anh nhớ lại biệt danh mà cư dân mạng đời sau đặt cho Trương Nhật Sơn, không nhịn được cũng buột miệng nói ra.

Nhưng từ lập trường của Trương Nhật Sơn mà xem, quả thực là chính mình đã cướp đồ của Trương Khải Sơn.

"Nếu không phải xem cậu là một người Trương gia thuần túy, tôi đã thay Tiểu Linh Tử thanh lý cậu trước rồi." Hứa Ngôn lẩm bẩm nói.

Trương Nhật Sơn đối với Trương Khải Sơn trung thành tuyệt đối, điểm này cố nhiên đáng khen ngợi.

Nhưng Tiểu Khải Linh mới là tộc trưởng Trương gia thực sự, cũng là đối tượng cậu ta nên trung thành.

Trương Khải Sơn không có năng lực trường sinh bất lão, sau khi qua đời, chính là Trương Nhật Sơn kế thừa vị trí đứng đầu Cửu Môn.

Mà lúc đó Trương gia đã nhân khẩu thưa thớt, càng không nghe theo sự điều khiển của Trương Khởi Linh, khiến cậu trở thành Trương Khởi Linh đời cuối cùng, cũng là đời Trương Khởi Linh duy nhất cô độc một mình.

Hứa Ngôn không muốn nhìn thấy cảnh này tái diễn.

Anh thu phục Trương Khải Sơn, và Tiểu Khải Linh thu phục Trương Khải Sơn, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Trương gia, sau này chỉ có thể có một Trương Khởi Linh, cũng chỉ có thể có một giọng nói duy nhất này.

Hứa Ngôn rời khỏi cửa sổ, lại quay lại bên bàn tròn ngồi xuống.

Trà trong chén đã nguội.

Anh cầm tách trà trong tay, không lâu sau trong tách trà đó đã bốc lên một luồng hơi nóng.

Trà lại sôi lên, nhưng tách trà lại chỉ hơi ấm, không hề nóng tay.

"Việc khống chế nội lực của mình, cũng đã đến cảnh giới nhập vi, có thể coi là cấp bậc trên tông sư rồi." "Chỉ là tốc độ thăng cấp này, thực sự có chút chậm." Hứa Ngôn bất lực thở dài.

Cho đến nay, nhiệm vụ mà hệ thống công bố vẫn rất ít.

Năng lực của anh hiện tại tuy đã vượt xa người thường, nhưng trong lòng luôn có một cảm giác khủng hoảng sâu sắc.

Làm thế nào mới có thể kích hoạt các nhiệm vụ khác, để tốc độ thăng cấp nhanh hơn một chút đây?

Hứa Ngôn đang đau đầu, một tin nhắn hệ thống đột nhiên hiện ra. [Ting, phát hiện nhân vật tình tiết quan trọng đang trong trạng thái nguy kịch.] [Cần tiêu hao năng lượng để duy trì trạng thái sống, mức tiêu hao này có thể dùng một trăm điểm nhiệm vụ để đổi.] [Xin xác nhận có đổi không?] Hứa Ngôn bật phắt dậy, lực mạnh đến nỗi không chỉ làm đổ bàn mà còn bóp nát cả chén trà trong tay thành tro.

Anh dường như không cảm nhận được nước sôi bỏng rát, vội vàng gầm lên: "Đổi!

Đổi ngay cho tôi!" Điểm nhiệm vụ trên giao diện thuộc tính lập tức bị trừ một trăm, chỉ còn lại con số lẻ đáng thương.

Nhưng Hứa Ngôn hoàn toàn không màng đến xót của, chỉ căng thẳng nhìn chằm chằm vào bảng nhiệm vụ của hệ thống, sợ rằng sẽ nhận được tin tức xấu. [Ting, đổi thành công, đã gỡ bỏ trạng thái nguy kịch của nhân vật tình tiết quan trọng.] [Có thể tiêu hao điểm nhiệm vụ để bổ sung năng lượng sống cho người đó.] [Mỗi một điểm có thể đổi lấy 5% năng lượng sống, có đổi không?] Thông báo mới của hệ

thống lại xuất hiện.

Hứa Ngôn không do dự một giây, đổi toàn bộ số điểm nhiệm vụ còn lại.

Dù vậy cũng chỉ đổi được chưa đến một nửa năng lượng sống.

Anh lại vội vàng hỏi dồn: "Những thứ khác như điểm may mắn, điểm nâng cấp, bất cứ thứ gì tôi còn có, có thể đổi tương đương không?" Hệ thống gần như ngay lập tức đưa ra câu trả lời. [Điểm may mắn, điểm nâng cấp đều có thể đổi, và không thể hoàn lại.] Hứa Ngôn nhạy bén nắm bắt được lỗ hổng trong thông báo của hệ thống, hỏi ngược lại: "Vậy tức là điểm nhiệm vụ có thể hoàn lại?" [Khi năng lượng sống của nhân vật tình tiết quan trọng hoàn toàn hồi phục, và đạt được một loại thành tựu có thể đánh giá, điểm nhiệm vụ có thể hoàn lại cho túc chủ theo tỷ lệ.] Câu trả lời của hệ thống có phần mơ hồ, nhưng Hứa Ngôn chỉ cần biết điểm nhiệm vụ có thể hoàn lại là đủ rồi.

Anh không chút do dự nói: "Giữ lại hai điểm nâng cấp, điểm may mắn đổi hết." Điểm may mắn có thể dùng để rút thưởng, nhưng phần thưởng anh rút được bây giờ vẫn có thể dùng trong một thời gian.

Đợi đến khi hoàn thành nhiệm vụ mới, hoặc nhận được nhiều sự gia tăng lòng trung thành của các nhân vật tình tiết hơn, vẫn có thể nhận lại được.

Chỉ có điểm nâng cấp có thể dùng trong trường hợp khẩn cấp, bắt buộc phải giữ lại hai điểm dự phòng.

Hứa Ngôn bây giờ có chút hối hận, lúc trước không nên tùy tiện phung phí không ít điểm.

Nào là đan dược, thuốc nước các loại, anh đã đổi không ít.

Chương 262

Dù chỉ cần đổi ít đi vài món, có lẽ đã có thể kéo đầy vạch năng lượng sống rồi.

Đến cuối cùng, năng lượng sống đổi được đã đạt tới 80%.

Đây đã là một con số an toàn tương đối.

Lúc này Hứa Ngôn mới tạm thở phào nhẹ nhõm, nhưng cả trái tim vẫn chưa thể hoàn toàn buông xuống.

Hệ thống không nói rõ là nhân vật tình tiết quan trọng nào đang hấp hối.

Phản ứng đầu tiên của Hứa Ngôn là Nhạc Khỉ La.

Đương nhiên, cũng có thể là Tiểu Khải Linh, hoặc Hắc Bối Lão Lục.

Nhưng bất kể là ai, nếu cho anh lựa chọn lại một lần nữa, anh vẫn sẽ không do dự dốc hết mọi thứ để cứu người đó trở về.

Nhìn bảng hệ thống đã im lặng, trong mục thu nhập thuộc tính cá nhân của anh, điểm nhiệm vụ và điểm may mắn đều đã bị xóa sạch.

Hứa Ngôn cười khổ một tiếng: "Đây chẳng phải là một sớm quay về trước giải phóng sao?" Chuyện đương nhiên không nghiêm trọng đến thế, ba chỉ số thuộc tính, các loại kỹ năng, huyết thống của Hứa Ngôn vẫn còn.

Binh lực, vũ khí, địa bàn trong tay cũng đều còn đó, nhưng sự cố bất ngờ này vẫn khiến anh cảm thấy vô cùng chán nản và sợ hãi.

Mặc dù xảy ra chuyện như vậy, Hứa Ngôn vẫn không định thay đổi kế hoạch của mình.

Anh đã giao phó Trường Sa cho Trương Khải Sơn, đồng thời cũng là một phép thử đối với hắn.

Hứa Ngôn có dự cảm, quyết định này của anh sẽ giúp đẩy nhanh việc mở khóa nhiệm vụ hệ thống tiếp theo.

Nỗi lo về hậu phương ở Trường Sa tạm thời được giải quyết, điều Hứa Ngôn cần cân nhắc chính là âm thầm trà trộn vào Nhạc Dương.

Nếu chuyện của Tiểu Khải Linh tiến triển thuận lợi thì trực tiếp quay về Trường Sa.

Nếu không thuận lợi thì sẽ âm thầm giúp cậu một tay.

Điều duy nhất cần chú ý là không được đối đầu trực diện với thế lực đang chiếm đóng ở Nhạc Dương.

Bây giờ, vẫn chưa phải lúc.

Sau khi sắp xếp lại kế hoạch của mình, nhịp tim vốn hơi nhanh của Hứa Ngôn cũng đã trở lại ổn định và bình tĩnh.

Anh rời khỏi thư phòng, trực tiếp trèo qua cửa sổ.

Rất nhanh đã biến mất trong màn đêm.

Lúc này thành Trường Sa đã bị màn đêm sâu thẳm bao trùm.

Trong thành phố rộng lớn, chỉ có vài nơi còn le lói ánh đèn.

Hứa Ngôn lặng lẽ xuyên qua màn đêm, rất nhanh đã ra khỏi thành Trường Sa.

Anh đi thẳng đến một ngọn núi lớn bên ngoài thành, dường như bị thứ gì đó dẫn lối, không chút do dự mà lao về một mục tiêu mà chính anh cũng không biết.

Tốc độ của Hứa Ngôn rất nhanh.

Anh cảm nhận được mình xuyên qua sức cản của không khí, cảm giác xé rách đó biến không khí thành gió.

Tiếng gió gào thét bên tai, còn cảnh vật xung quanh anh thì bị bóp méo thành những vệt sáng kỳ dị, đầy màu sắc.

Ý thức của anh dường như thoát ra khỏi cơ thể, đi theo bên cạnh thể xác, quan sát tất cả bằng góc nhìn của người thứ ba.

Nhưng cảm giác huyền diệu này không kéo dài lâu.

Khi Hứa Ngôn ý thức được mình đã dừng lại, cảnh sắc xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Bầu trời đêm ở thành Trường Sa, trăng sáng sao thưa, thời tiết cực tốt.

Thậm chí không có một gợn mây.

Vầng trăng khuyết rải xuống ánh sáng bạc, dù đi trong núi sâu vẫn có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Vậy mà bây giờ, bên cạnh anh chỉ có một màn sương mù dày đặc.

Dù với thị lực ngũ quan hiện tại của anh, vẫn không thể xuyên qua lớp sương dày đó, chỉ có thể nhìn thấy khoảng hai ba mét trước mặt.

"Rốt cuộc đây là nơi nào, sao mình lại đến đây?" Hứa Ngôn kinh ngạc lẩm bẩm.

Sau khi anh sắp xếp lại kế hoạch của mình, trong đầu liền vang lên một giọng nói, triệu hồi anh đến một nơi nào đó.

Anh gần như không chút kháng cự, cứ thế nghe theo sự chỉ dẫn của giọng nói đó mà đi theo.

Mà bây giờ, nơi này dường như chính là đích đến của anh.

Cũng là sau khi đến đây, giọng nói đó đã biến mất.

Mặc dù Hứa Ngôn không biết chuyện gì đã xảy ra với mình, nhưng đã đến thì cứ bình tĩnh đối mặt.

Anh xuất hiện ở đây, tự nhiên có lý do phải xuất hiện.

Hứa Ngôn đứng tại chỗ một lúc, quyết định không ở yên một chỗ mà đi xung quanh xem xét.

Anh cậy mình tài cao gan lớn, không chút do dự liền bước về phía trước.

"Làm sao bây giờ, vẫn chưa tìm thấy Ngôn gia sao?" "Chưa, trong thành ngoài thành, thậm chí cả hướng Nhạc Dương cũng đã tìm qua, hoàn toàn không có bất kỳ manh mối nào." "Tin tức này phải phong tỏa nghiêm ngặt, không thể để bất kỳ ai biết!" "Nhưng... bên Trương Khải Sơn, e là không giấu được." Một tràng đối thoại lo lắng, căng thẳng vang lên bên tai Hứa Ngôn.

Trong làn sương mù bên trái anh, hiện ra một chuỗi hình ảnh liên tục.

Lý Song, Trương Quốc Trung và những người khác vốn nên phân tán ở các đơn vị quân đội, lại tụ tập lại với nhau, rõ ràng cuộc nói chuyện vừa rồi là của họ.

"Ngôn ca, sao anh lại đến đây?" Giọng của Tiểu Khải Linh cũng vang lên theo.

Cậu bé đột nhiên xuất hiện trong làn sương mù bên phải, cười tươi chạy về phía Hứa Ngôn.

Nhưng khi sắp đến gần anh, cậu lại hóa thành một làn khói xanh, lập tức biến mất.

"Súc sinh khá lắm, dám diễn trò trước mặt ta." Ánh mắt Hứa Ngôn lạnh đi, nhưng trước mắt lại xuất hiện một cảnh tượng khác.

Nhạc Khỉ La ẩn hiện trong sương mù, bên cạnh có một đứa trẻ di chuyển chậm chạp.

Cô dường như đang nói gì đó với đứa trẻ, rồi đột nhiên quay đầu nhìn về phía Hứa Ngôn.

Hai người ánh mắt giao nhau, Nhạc Khỉ La còn mỉm cười duyên dáng, dường như người thật đang ở ngay trước mặt anh.

"Tiểu La?" Hứa Ngôn ngẩn ra, rồi đột nhiên tỉnh táo lại.

Đây chẳng qua chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Nhưng điều anh không ngờ là ảo ảnh đó lại nhìn thấu nội tâm anh, sau đó chiếu ra hình ảnh.

"Ngôn ca ca, anh đến đón em à?" Nhạc Khỉ La đột nhiên lên tiếng, sau đó chạy về phía Hứa Ngôn.

Vẻ vui mừng của cô không giống giả tạo, chỉ là khi còn cách anh vài bước, ngực cô đột nhiên nổ tung một đóa hoa máu.

Một bàn tay nhỏ nhuốm máu từ ngực cô vươn ra, trên tay còn nắm một trái tim đang đập không ngừng.

Đôi mắt đẹp của Nhạc Khỉ La trợn tròn, máu tươi từ thất khiếu tuôn ra, cổ họng còn phát ra tiếng "khặc khặc".

Trên vai trái của cô, đột nhiên thò ra một khuôn mặt.

Ngũ quan méo mó, các mạch máu nổi lên, bên trong có thứ gì đó không ngừng cuộn trào, dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Đó là cái xác sống đi theo sau Nhạc Khỉ La, đánh lén mà lại thành công ngay trong một đòn!

Nó âm u nhìn chằm chằm Hứa Ngôn, lưỡi liếm quanh môi, phát ra tiếng cười "két két".

“Kẻ tiếp theo, chính là ngươi!” Cảnh này khiến Hứa Ngôn lập tức biến sắc.

Đôi mắt anh trong nháy mắt trở nên đỏ như máu, quần áo trên người gần như ngay lập tức hóa thành tro bụi.

Từ ngực trái bắt đầu hiện ra một hình kỳ lân nhe nanh múa vuốt hung hãn, dần dần lan ra toàn bộ phần thân trên của anh.

Chương 263

Khí tức màu máu đậm đặc từ người anh bùng phát ra ngoài, thổi tan cả màn sương mù bao quanh.

"Gào!" Trong màn sương mù xa xa, truyền đến một tiếng gầm trầm buồn thê lương.

Hứa Ngôn biết, thứ đã dụ anh đến đây đã bị khí kình của anh làm bị thương, hơn nữa vết thương còn không nhẹ.

Màn sương mù vốn đặc quánh đến gần như đông cứng, trong nháy mắt đã bị quét sạch.

Chỉ còn lại vài sợi sương mỏng lãng đãng trong khu rừng rậm cách đó mấy trăm mét.

Có lẽ nhận thấy Hứa Ngôn không dễ chọc, thứ ẩn trong sương mù cẩn thận ẩn nấp, nhưng lại không có ý định bỏ chạy.

"Nghiệt chướng, muốn chết thì ta thành toàn cho!" Hứa Ngôn rất rõ, thứ đó vẫn chưa từ bỏ ý định.

Vừa hay, anh cũng không định tha cho nó.

Khí tức màu huyết hồng đang tỏa ra ngoài của anh đột ngột thu về cơ thể, sau khi tuần hoàn nhanh chóng, đã hình thành một vòng xoáy tròn trước người.

Hứa Ngôn không chút do dự bước vào.

Giây tiếp theo, một bàn tay đã xuất hiện trong làn sương mỏng cách đó mấy trăm mét.

Từ lòng bàn tay anh phun ra một luồng khí kình, khí tức màu huyết hồng khuếch tán trong làn sương mỏng.

Giống như có tính ăn mòn, nó nhanh chóng ăn mòn hết những làn sương mỏng manh đó.

“Gào gào!” Trong tiếng gầm giận dữ, ẩn chứa sự kinh hoàng và sợ hãi.

Sự uy hiếp chỉ có vẻ bề ngoài không khiến Hứa Ngôn lùi bước.

Phong Hậu Kỳ Môn của anh chỉ mới nhập môn sơ cấp, việc có thể khiến bàn tay xuất hiện trong vòng xoáy cách mấy trăm mét là kết quả của việc huyết mạch kỳ lân trong cơ thể anh hội tụ và bùng nổ.

Nó không thể giúp anh duy trì được lâu.

Nhưng tốc độ của Hứa Ngôn đủ để bù đắp cho sự thiếu hụt này.

Anh dường như vẫn đứng yên tại chỗ, nhưng bóng người đã xuất hiện ở cách đó hơn mười mét.

Đợi đến khi cơ thể anh xuất hiện lần nữa, ảo ảnh còn lại ở vị trí đầu tiên mới bắt đầu tan biến.

Tốc độ nhanh như vậy khiến thứ đang tiếp tục ẩn nấp không kịp phản ứng, trực tiếp bị một cú đấm to như cái bát đập vào.

“Bùm!” Bùm bùm bùm!

Trong tiếng nổ vang liên tục, một bóng đen bay ngược ra sau.

Những cây cối trên đường bay của nó đều bị nổ tung, vỡ nát, cành lá, vụn gỗ và bụi đất bay đầy trời.

Mà một bóng đen khác đuổi theo còn nhanh hơn.

Mỗi lần bóng đen đầu tiên sắp rơi xuống đất, Hứa Ngôn lại ra quyền một lần nữa, tiếp tục đấm bay nó đi.

Tiếng gào thét vốn còn vang lên, dần dần yếu đi.

Cuối cùng khi Hứa Ngôn đáp xuống đất, anh đã tiến sâu vào vùng

núi này gần một nghìn mét.

Bên chân anh, một con quái thú có hình thù kỳ dị nhe nanh múa vuốt đang co quắp.

Thân dài gần năm mét, đó là chiều dài từ đầu đến chân của nó.

Thay vì nói là một con quái thú, không bằng nói nó là một con côn trùng siêu khổng lồ.

Nhìn từ bên ngoài, thứ đó gần như không khác gì một con bọ ngựa.

Trên đầu có hai mắt kép khổng lồ, mỗi con to bằng bánh xe.

Miệng là bộ phận nhai sắc bén, bốn chiếc răng nhọn hoắt như lưỡi dao đan vào nhau, tuyệt đối có thể dễ dàng cắn nát xương người.

Hai chân trước chính là hai cánh tay đao cực kỳ hung hãn.

Trên lưỡi đao dài gần một mét, có hàng chục chiếc gai ngược dài ba mươi centimet.

Hứa Ngôn có thể tưởng tượng, nếu không phải tốc độ của anh cực nhanh, không cho thứ này cơ hội phản ứng, thì khi hai cánh tay đao của nó vung lên, sẽ là một cảnh tượng nguy hiểm đến mức nào.

Thứ giống bọ ngựa này không có cánh trên lưng, dưới mắt kép khổng lồ, ở chỗ cổ thon nhỏ, mọc ra một lớp màng mỏng.

Lớp màng đó hiện đang thu lại, khi bung ra cũng rộng đến hai ba mươi centimet.

Hứa Ngôn vừa rồi tung ra bảy cú đấm liên tiếp, nhưng đã nương tay, không trực tiếp đánh chết nó.

Nhưng nó bây giờ cũng bị trọng thương hôn mê, trên người rỉ ra một thứ dịch lỏng màu xanh đậm.

Lại giống hệt như dịch cơ thể của côn trùng khi bị nghiền nát.

"Chẳng lẽ, đây là côn trùng trốn dưới đất bò ra?" Trong đầu Hứa Ngôn nảy ra ý nghĩ này.

Anh chưa từng nghe nói có loại côn trùng nào có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Thông thường đều là thực vật và động vật.

Ví dụ như mạn đà la, hồ ly và chồn vàng.

Điều này dù là trong thần thoại dã sử hay chính sử truyện ký đều có ghi chép.

Ngược lại, trong Thập Vạn Đại Sơn ở Miêu Cương, cổ trùng được sinh ra qua bàn tay của vu sư có lẽ sẽ có năng lực này.

Nhưng liệu có con cổ trùng nào vừa to lớn vừa có ngoại hình cực kỳ bạo lực, chỉ để làm người ta ảo giác sao?

Trong lòng nảy ra hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, nhưng Hứa Ngôn không thể tự cho mình một câu trả lời.

Điều duy nhất anh có thể chắc chắn là, thứ có hình dạng bọ ngựa này đã dùng năng lực gây ảo giác để dụ anh đến đây.

Lúc đó, vì biết nhân vật tình tiết quan trọng đang hấp hối, trong lúc cấp bách anh đã để lộ sơ hở.

Vừa hay bị con súc sinh này thừa cơ xâm nhập.

Khi anh vừa thở phào nhẹ nhõm, một luồng ý niệm cực kỳ nhỏ đã đâm vào giữa hai lông mày anh.

Giọng nói triệu hồi được mô phỏng y như thật đó đã khiến anh không chút do dự trèo qua cửa sổ, một mạch đuổi theo.

Thực tế, Hứa Ngôn vừa trèo ra khỏi cửa sổ không lâu đã thoát

khỏi trạng thái đó.

Nhưng anh muốn xem xem, rốt cuộc là thứ gì đang tấn công mình.

Thế là cố ý giả vờ vẫn còn bị mê hoặc, cho đến khi vào sâu trong núi, xác định sẽ không ảnh hưởng đến người dân vô tội mới dừng lại.

Anh giơ chân đá thứ đó hai cái.

Cơ thể khổng lồ co quắp trên mặt đất, nếu không phải bụng vẫn còn phập phồng nhẹ, thì chẳng khác gì đã chết.

Hứa Ngôn lại cười lạnh một tiếng: "Còn giả chết?

Ta không ngại cho ngươi chết thật đâu." Anh vừa dứt lời, đầu của thứ đó khẽ động.

Mắt nó là hai con mắt kép khổng lồ, không có mí mắt.

Vốn dĩ không thể nhận ra nó tỉnh hay mê.

Nhưng lúc này, trong mỗi con mắt nhỏ của mắt kép, sâu thẳm đều lóe lên một tia sáng cực kỳ yếu ớt.

Vô số tia sáng hội tụ lại, khiến Hứa Ngôn rất dễ dàng phân biệt được, nó đã tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Chỉ là Hứa Ngôn vừa rồi tuy không đánh chết nó, nhưng cũng đã làm nó bị thương rất nặng.

Đến nỗi ánh sáng trong mắt nó vô cùng ảm đạm, dường như có thể tắt lịm bất cứ lúc nào như ngọn nến trước gió.

"Ngươi, có thể hiểu lời ta nói." Hứa Ngôn quả quyết nói.

Thứ đó không biết đã tồn tại bao lâu, đã phát triển ra một chút linh tính nhất định.

Khác với hai con quái thú anh gặp trước đây.

Chương 264

Thứ có hình dạng bọ ngựa này rõ ràng có trí tuệ cao hơn, việc nắm bắt thời cơ ra tay tấn công, cũng như điểm yếu sâu trong linh hồn anh, cực kỳ chính xác.

Vì vậy Hứa Ngôn mới phán đoán, thứ đó có thể hiểu được lời anh nói.

Sau một lúc do dự ngắn ngủi, cái đầu khổng lồ của con bọ ngựa khẽ gật gật.

"Quả nhiên, ngươi đã nhắm vào ta từ lâu rồi." Đầu nó lại gật gật.

Miệng còn phát ra tiếng "xì xì", dường như đang bắt chước cách phát âm của anh.

Hứa Ngôn ngẩn ra, tò mò nói: "Ngươi đang học ta nói chuyện?" Thứ đó lại thử bắt chước anh, âm thanh phát ra vậy mà đã có chút hình thù.

Lần này, Hứa Ngôn đã hoàn toàn bị khơi dậy hứng thú.

Thậm chí, còn nảy sinh vài phần ham muốn thuần phục thứ đó.

Anh nhìn chằm chằm thứ đó suốt mấy phút, nhìn đến mức cả cơ thể khổng lồ của nó cũng khẽ run lên, mới lạnh lùng nói: "Nếu ngươi muốn sống, thì phải thần phục ta." "Nếu không, thì đi chết đi." Cơ thể thứ đó đột nhiên rung mạnh, trong mắt kép vậy mà lóe lên không ít cảm xúc phức tạp.

Kinh hoàng, sợ hãi, còn có cả không cam lòng.

Hứa Ngôn không chút khó khăn đọc được những cảm xúc phức tạp trong mắt nó.

Nhưng anh không định cho nó con đường thứ hai.

Năng lực của thứ đó quá độc đáo, mạnh mẽ, thậm chí còn có trí tuệ cực cao.

Quan trọng nhất, thứ đó vẫn luôn rình mò anh.

Nếu một thứ nguy hiểm như vậy không thể hoàn toàn thần phục dưới tay anh, thì trong tương lai không xa, chắc chắn sẽ trở thành một mối họa ngầm có thể uy hiếp anh!

Hai con quái thú gặp trước đây, một con có thể che giấu cảm ứng giữa anh và Nhạc Khỉ La.

Một con thì có thể điều khiển không gian.

Còn con này, lại có thể nhìn thấu nội tâm anh, tìm ra điểm yếu để gây ảo giác, sau đó mới tiến hành tấn công.

Xét về mức độ nguy hại, rõ ràng con này lớn hơn.

"Ta không đang trưng cầu ý kiến của ngươi, ta đang thông báo cho ngươi." Giọng Hứa Ngôn lạnh như băng, và tràn đầy sát khí.

Ngay cả khí tức màu huyết hồng đã được anh thu vào cơ thể, cũng lại một lần nữa được giải phóng ra.

Khí tức có tính ăn mòn mãnh liệt, vừa tiếp xúc với thứ đó liền lập tức gầm lên.

Trên khuôn mặt giống côn trùng, cũng lộ ra vẻ đau đớn y như thật.

Tiếng gầm khàn khàn không kéo dài bao lâu, cái đầu khổng lồ lại một lần nữa cúi xuống, mềm oặt gục trên mặt đất, không còn chút sức lực nào.

Hứa Ngôn biết, anh chỉ cần giải phóng khí huyết kỳ lân thêm một lúc nữa, thứ đó chắc chắn sẽ chết.

Nhưng anh hiện tại vẫn chưa có được câu trả lời, tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng hạ sát thủ.

"Cho ngươi ba giây để suy nghĩ, không có câu trả lời, hoặc không phục tùng, thì ngươi có thể đi chết được rồi." Anh đưa ra tối hậu thư.

Và thứ đó, rõ ràng cũng đã hiểu.

"Một, hai…" Khi Hứa Ngôn còn chưa đọc ra con số cuối cùng, cái đầu khổng lồ của thứ đó cuối cùng cũng gật một cái.

Đồng thời, trong đầu anh hiện lên một hình ảnh.

Thứ đó quỳ phục dưới chân anh, đầu sát đất, biểu thị sự thần phục.

Mà một cảm giác kỳ diệu khác, đang thăm dò tiếp xúc với tinh thần lực đang tỏa ra của anh.

Cảm giác ôn hòa, rụt rè, cẩn thận, thậm chí còn mang theo vài phần lấy lòng. [Ting, phát hiện sinh vật không xác định muốn ký kết khế ước với túc chủ, xin xác nhận có bắt đầu quá trình không?] Hứa Ngôn nhìn thấy thông báo này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật, trước đó dù thứ đó có đồng ý thần phục, anh cũng không thể phán đoán là thật lòng hay chỉ là đối phó qua loa.

Bây giờ có hệ thống giám sát, anh hoàn toàn có thể yên tâm mà thu nhận con quái vật này.

"Xác nhận bắt đầu quá trình." Hứa Ngôn lập tức ra lệnh.

Giây tiếp theo, anh và con quái vật đều bị một luồng ánh sáng xanh dịu dàng bao bọc, từ từ bay lên.

Anh tỉnh táo nhìn thấy, từ trung tâm đầu con quái vật vươn ra một sợi tơ cực kỳ mảnh, phát ra ánh sáng vàng, bay về phía anh.

Mà ở huyệt Bách Hội của anh, cũng vươn ra một sợi tơ trong suốt,

bay về phía sợi tơ vàng đó.

"Đây là quá trình ký kết khế ước sao?" Hứa Ngôn nhìn chằm chằm hai sợi tơ đang tiến lại gần nhau.

Anh nhớ, lúc thu phục Nhạc Khỉ La, là đã sử dụng Thẻ cố định nhân vật.

Mà bây giờ thu phục con quái thú này, quá trình lại giống hệt như tình tiết tiểu thuyết anh từng đọc.

Hai sợi "tơ" cuối cùng cũng chạm vào nhau.

Lượng lớn thông tin lập tức tràn vào não anh, Hứa Ngôn thậm chí ngay trong khoảnh khắc đó, đã xem hết cuộc đời và lai lịch của con quái vật.

Khoảnh khắc đó thoáng qua rất nhanh.

Ánh sáng xanh cũng theo đó biến mất, và Hứa Ngôn cũng có thể cảm nhận rõ ràng, ở giữa hai lông mày mình, dường như có thêm một khối nhỏ giống như ấn ký bọ ngựa. [Ký kết đã hoàn thành.] [Túc chủ có thể tùy lúc dùng ý niệm, xóa bỏ sinh mệnh hoặc ý thức của thú ký kết.] [Quá trình này không thể đảo ngược, xin túc chủ thao tác cẩn thận.] Hứa Ngôn gần như ngay lập tức bỏ qua thông báo này.

Anh khó khăn lắm mới gặp được một thứ thần kỳ như vậy, còn thu phục nó về cho mình.

Phải bị úng não đến mức nào mới có ý nghĩ xóa bỏ ý thức và sinh mệnh của nó.

Đương nhiên, nếu sau này thứ đó hoàn toàn khai mở linh trí, lại nảy sinh ý nghĩ không nên có, thì anh cũng không ngại để nó hoàn toàn biến mất.

Sau khi xem lại thông tin vừa tràn vào não một lần nữa, Hứa Ngôn

mới lẩm bẩm: “Hóa ra ngươi thật sự không có tên.” Thứ đó gần như xuất hiện từ hư không.

Nói chính xác, nó được tạo ra dựa trên nguyên mẫu của bọ ngựa, bị tiến hành một loại cải tạo nào đó, mới biến thành bộ dạng hôm nay.

Và nó, dường như cũng là con duy nhất từ xưa đến nay.

Hứa Ngôn không để tâm đến điều này, ngược lại rất tùy ý nói: “Sau này, ngươi cứ gọi là Tiểu Đao đi.” Tiểu Đao dường như sững sờ, cái đầu khổng lồ khẽ động.

Dường như đang xác nhận tên của mình.

“Đúng, Tiểu Đao, tên của ngươi.” Hứa Ngôn lại lặp lại một lần nữa.

Anh từ trong lòng lấy ra một nắm đan dược, đưa đến trước mặt Tiểu Đao.

“Xem xem, có loại nào giúp ngươi hồi phục không?” Đó là những thứ anh đổi từ hệ thống trước đây, bây giờ Tiểu Đao đã thuộc về anh, tự nhiên cần nó nhanh chóng hồi phục sức chiến đấu.

Ánh sáng trong mắt Tiểu Đao chuyển động, hội tụ vào một loại đan dược có thể hồi phục tinh khí.

“Rất tốt, ăn hai viên trước, không đủ vẫn còn.” Hứa Ngôn vung tay ném đan dược qua, trúng ngay vào cái miệng đang hơi hé mở của nó.

Tiểu Đao ăn xong đan dược, tinh lực và khí lực đều hồi phục rất nhiều.

Nó từ từ bò dậy từ mặt đất, hai cánh tay đao gập xuống, cái đầu khổng lồ áp sát mặt đất, tỏ lòng thần phục với Hứa Ngôn.

Chiều cao gần năm mét, khiến nó khi đứng lên gần bằng tòa nhà

hai tầng.

Dù là bò phục xuống, cũng cao hơn hai mét.

“Thân hình lớn thế này, muốn giấu đi cũng không dễ đâu.” Hứa Ngôn xoa cằm, đi quanh Tiểu Đao không ngừng đánh giá.

Khó khăn lắm mới gặp được một con kỳ thú như vậy, anh rất muốn mang theo bên mình.

Tiện cho việc quản lý, cũng tốt nhất là có thể để anh nghiên cứu một chút.

Nhưng nói đến nghiên cứu những thứ này, vẫn là bán yêu Nhạc Khỉ La thích hợp hơn.

Đột nhiên một ý nghĩ liên quan đến Nhạc Khỉ La hiện lên, vẻ mặt Hứa Ngôn có chút ảm đạm.

Hai người đã xa nhau gần hai mươi ngày, hôm nay lại đột nhiên nhận được thông báo cảnh báo của hệ thống.

Chương 265

Nói anh không lo lắng là không thể.

Mặc dù anh đã dốc hết điểm tích lũy để đổi lấy tám phần năng lượng hồi phục, nhưng bây giờ anh vẫn vô cùng muốn biết, tình hình hiện tại của Nhạc Khỉ La rốt cuộc thế nào.

"Két két…" Bên cạnh truyền đến một tiếng ma sát làm người ta ê răng.

Hứa Ngôn quay đầu, phát hiện Tiểu Đao bên cạnh lại đứng lên, nhưng chiều cao của nó lại không ngừng thu nhỏ.

Giống như nó cũng học được thuật co xương, trong nháy mắt đã từ năm mét thu nhỏ thành hai mét.

Dù vậy, nó đứng lên vẫn cao hơn Hứa Ngôn một cái đầu.

"Không tệ nha, còn có thể thu nhỏ hơn nữa không?" Hứa Ngôn được đằng chân lân đằng đầu nói.

Tiểu Đao lập tức lắc đầu, phát ra một tràng tiếng "xì xì", giống như đang lấy lòng anh.

"Không sao, vậy theo tôi về đi." Nguy cơ của Hứa Ngôn đã được giải trừ, tự nhiên phải quay về thành Trường Sa.

Nhưng trong đầu anh lại đột nhiên có thêm một hình ảnh.

Tiểu Đao xuyên qua rừng núi rậm rạp, đến dưới một vách đá không tên, chui vào một hang động cực kỳ bí mật.

Trong hang động đó lại có một thế giới khác, đầu kia lại có một thung lũng diện tích không nhỏ.

Tiểu Đao đi thẳng đến một biển hoa, rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

Đến đây, hình ảnh đó dần dần biến mất.

“Ngươi muốn nói với ta, ngươi muốn đến nơi đó chữa thương, tạm thời không đi cùng ta?” Hứa Ngôn dựa vào những hình ảnh đó mà suy đoán.

Tiểu Đao tuy có bản năng bắt chước ngôn ngữ con người, nhưng muốn đạt đến trình độ có thể giao tiếp, vẫn cần một khoảng thời gian nhất định.

May mắn là, Tiểu Đao dường như có thể thông qua cách này, chiếu ảo ảnh vào đầu anh để biểu đạt suy nghĩ của mình.

Cái đầu côn trùng to lớn gật gật, cơ thể cũng khẽ lắc lư.

Hứa Ngôn có ảo giác, sao anh cảm thấy, động tác của Tiểu Đao giống như một con chó đang vẫy đuôi vậy?

Anh không nói gì, ngược lại thử ra lệnh cho Tiểu Đao trong đầu.

“Đi, đến chỗ cách đây một trăm mét.” Ảo ảnh trước mắt lóe lên, Tiểu Đao đã biến mất khỏi vị trí cũ.

Xa xa truyền đến tiếng cành cây gãy, sau đó rất nhanh liền ngừng lại.

“Trở về.” Hứa Ngôn lại ra lệnh.

Trong vài hơi thở, Tiểu Đao lại xuất hiện trước mặt anh.

Sau khi thử nghiệm, anh xác định, mình có thể dùng ý niệm để ra lệnh cho Tiểu Đao.

Như vậy sẽ không bị giới hạn bởi thời gian và không gian, có thể tùy lúc triệu hồi Tiểu Đao trở về.

“Được rồi, ngươi đi đi, lúc cần ngươi thì nhanh chóng đến.” Hứa Ngôn nhìn Tiểu Đao biến mất trong rừng sâu, cũng xoay người đi về phía thành Trường Sa.

Còn về thung lũng và biển hoa trong ảo ảnh, anh biết đó có thể là một nơi thần kỳ, nhưng bây giờ lại không có hứng thú, cũng không có thời gian để đi thăm dò kỹ lưỡng.

Hứa Ngôn lặng lẽ trở về thành Trường Sa, không kinh động bất kỳ ai.

Ngày hôm sau anh lại gặp Trương Khải Sơn một lần nữa, sau đó liền mang theo Uông Thuận và một đội cảnh vệ, kín đáo rời khỏi thành Trường Sa.

Tuy kín đáo, nhưng không cố ý che giấu.

Vì vậy Hứa Ngôn chân trước vừa ra khỏi cổng thành, chân sau tin tức đã truyền đi khắp bốn phương tám hướng, lọt vào tai của những người có tâm trong nhiều thế lực.

Trong thành Trường Sa, sau một cửa hàng trông có vẻ không mấy nổi bật, là một sân vườn đậm phong cách Nhật Bản.

Trên chiếu tatami, một nam một nữ ngồi đối diện nhau.

Người đàn ông tóc vàng mắt xanh, là một người nước ngoài trông rất đẹp trai và nho nhã.

Người phụ nữ mày nhỏ mắt nhỏ, vẻ mặt cung thuận, đáy mắt trông ôn hòa cung kính, nhưng lại ẩn giấu một tia tàn độc âm lãnh.

Người phụ nữ đang pha trà, mỗi động tác đều vô cùng cẩn thận, tỉ mỉ.

"Hứa tư lệnh thật sự đã rời khỏi thành Trường Sa, còn giao chức vụ quan phòng thành cho Trương Khải Sơn tạm thay?" Người đàn ông da trắng cầm một miếng bánh ngọt cắn một miếng, miệng có chút nói không rõ.

Miếng bánh đó ăn kèm với trà, nếu ăn một mình thì thực sự hơi

ngọt ngấy.

Người phụ nữ vừa hay rót trà đã pha vào chén, cung kính đặt trước mặt người đàn ông da trắng.

“Thưa ngài Cox, tin tức hoàn toàn chính xác.” “Chỉ là từ khi Hứa Ngôn nhậm chức đến nay, những gián điệp chúng ta cài cắm gần như đều bị nhổ bỏ.” “Chỉ còn lại một số ở vòng ngoài, không quá gây chú ý.” “Vì vậy bây giờ muốn có được một số thông tin, phải trả giá cao hơn trước đây gấp mấy lần.” Người phụ nữ đó là người Nhật Bản, tên là Điền Trung Lương Tử.

Cũng là người phụ trách chi nhánh tình báo Trường Sa của Nhật Bản.

Mà người đàn ông da trắng trước mặt cô, lại là hội trưởng thương hội Trường Sa của Mỹ, là một người có mối quan hệ sâu rộng, thế lực cũng sâu không lường được.

Ngay cả người có chức vị như Điền Trung Lương Tử, trước mặt ông ta cũng phải hết mực cung kính.

“Kế hoạch thu mua Cửu Môn, bây giờ tiến hành thế nào rồi?” Cox uống một ngụm trà, rồi lại ăn miếng bánh đó, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Nước trà trước đắng sau ngọt, vừa hay trung hòa vị ngọt ngấy của bánh.

Cảm giác trong miệng chồng chéo mà lại có thể thưởng thức được những tầng vị khác nhau, dư vị vô cùng.

Quả nhiên, mỹ thực và trà đạo phương Đông chưa bao giờ làm người ta thất vọng.

Vẻ mặt Điền Trung Lương Tử hơi khổ sở, do dự nói: “Thưa ngài Cox, Cửu Môn tuy luôn đấu đá nội bộ không ngừng, nhưng đối ngoại

lại rất đồng lòng." "Người chúng ta cử đi tiếp xúc, căn bản ngay cả cửa cũng không vào được…" Cox ha ha cười một tiếng, dường như không hề tức giận.

"Lương Tử, Cửu Môn nếu dễ dàng lấy được như vậy, cũng sẽ không độc chiếm một phương ở thành Trường Sa, kéo dài lâu như thế." "Nước Hoa của họ có một câu chuyện nhỏ, một cành cây rất dễ bị bẻ gãy, nhưng một bó cành cây lại rất khó bị bẻ gãy." "Đạo lý này, họ đều hiểu." Điền Trung Lương Tử vâng dạ, cẩn thận hầu hạ Cox uống trà.

"Lần này Hứa Ngôn có thể yên tâm rời đi như vậy, chắc hẳn đã đạt được thỏa thuận với Trương Khải Sơn." "Kế hoạch đục nước béo cò của chúng ta ở thành Trường Sa, e là phải thay đổi một chút." Cox đột nhiên lại nói: "Người yếu nhất trong Cửu Môn tên là gì?

Tề Thiết Chủy phải không." "Lát nữa tìm mấy người, đến sạp của hắn dạo một vòng." "Bảng hiệu của Tề Bát gia có giữ được hay không, phải xem hắn có biết thời thế hay không." Điền Trung Lương Tử sững sờ một lúc, sau đó liền hiểu ý đứng dậy cúi đầu.

"Thưa ngài Cox, ngài cứ chờ tin tốt đi." "Tôi nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi, chăm sóc tốt cho việc làm ăn của Bát gia." Hứa Ngôn tuy đã rời khỏi thành Trường Sa, nhưng mọi chuyện xảy ra trong thành, vẫn nằm trong lòng bàn tay anh.

Anh không đi đường thủy đến Nhạc Dương, mà giống như vi hành, đi đường bộ qua từng thị trấn xung quanh.

Dường như đang thực thi quyền tuần tra của mình.

Tin tức sạp của Tề Thiết Chủy bị đập phá, người cũng bị bắt đi, rất nhanh đã truyền đến tai anh.

"Ồ?

Tình tiết này quen thuộc quá nhỉ.” Hứa Ngôn nhìn tờ tình báo trong tay, khẽ mỉm cười.

Đây chẳng phải là tình tiết lúc trước Trương Khải Sơn ra tay cứu người, tài năng và danh tiếng vang dội khắp thành Trường Sa sao.

Cũng là lúc Tề Thiết Chủy quyết tâm đi theo Trương Khải Sơn.

Nhưng tình tiết này đến bây giờ mới diễn ra, vậy lúc trước Trương Khải Sơn đã dùng thủ đoạn gì để thu phục Tề Thiết Chủy nhỉ?

Anh suy nghĩ một chút, đại khái đoán ra được phương hướng.

Trương Khải Sơn thuộc Thượng Tam Môn trong Cửu Môn, Tề Thiết Chủy thì thuộc Hạ Tam Môn.

Về thế lực, Trương Khải Sơn tuy chưa phải là quan phòng thành, nhưng rất được Trần tư lệnh thưởng thức.

Vẫn luôn có tin đồn rằng, chức vụ quan phòng thành trong tương lai sẽ rơi vào tay Trương Khải Sơn.

Mà Tề Thiết Chủy chỉ biết xem bói toán quẻ, âm dương phong thủy, sạp lại là nhỏ nhất và yếu nhất trong Cửu Môn.

Sống trong thời loạn, thực ra không có năng lực tự vệ đặc biệt nào.

Nếu nói trong Cửu Môn dễ bị phá nhất, cũng chính là Tề Thiết Chủy.

Vì vậy hắn chỉ có thể dựa vào một kẻ mạnh nhất, đó chính là Trương Khải Sơn.

Nay đột nhiên lại xen vào tình tiết ban đầu, hắn sẽ làm cho tình bạn của hai người càng thêm một bậc.

“Uông Thuận, bảo Lý Song, tìm chút chuyện cho Điền Trung

Lương Tử và Cox làm đi." "Chuyện ngư ông đắc lợi tốt như vậy, nên để tôi làm." "Hai kẻ phá rối đó, để chúng bận rộn một phen cũng không tệ." Hứa Ngôn ra lệnh xong, liền không để ý đến chuyện này nữa.

Chương 266

Anh hiện đang ở ngoài thành Trường Sa, một nơi gọi là huyện Ninh Hương.

Ninh Hương, còn được mệnh danh là quê hương của đồ đồng Trung Quốc.

Những quốc bảo như Tứ Dương Phương Tôn, Nhân Diện Phương Đỉnh, đều được khai quật ở đây.

Ở đời sau, cổ thành Tham Hà ở Ninh Hương còn là công viên chủ đề văn hóa nhà Chu đầu tiên của Trung Quốc.

Hứa Ngôn đến đây, chính là vì nhà Chu và đồ đồng.

Nếu anh nhớ không lầm, Tứ Dương Phương Tôn chính là được khai quật ở huyện Ninh Hương trong mấy năm gần đây.

Hơn nữa, sau đó còn lần lượt khai quật được hơn 300 món đồ đồng thời Thương Chu.

Hứa Ngôn hiện tại đã không còn điểm nhiệm vụ và điểm may mắn, anh muốn thử xem có thể kích hoạt nhiệm vụ hệ thống không.

Nếu có thể nhanh chóng hoàn thành một nhiệm vụ mới, có lẽ sẽ có thể kéo đầy năng lượng sống lên một trăm phần trăm.

Cũng để cho trái tim luôn treo lơ lửng của anh, có thể hoàn toàn thả lỏng.

Đối với thông tin liên quan đến việc khai quật Tứ Dương Phương Tôn, Hứa Ngôn không có ấn tượng sâu sắc.

Nhưng anh nắm trong tay Thập lục tự âm dương bí thuật, muốn suy diễn ra vị trí của nó, cũng không phải chuyện gì khó.

Quả nhiên, Hứa Ngôn đã nhận được hồi đáp.

Anh gần như vừa đặt chân lên địa giới huyện Ninh Hương, đã nhận được thông báo của hệ thống. [Ting, phát hiện túc chủ chủ động kích hoạt nhiệm vụ tình tiết, nhiệm vụ mới được mở.] [1.

Tìm Tứ Dương Phương Tôn.] [2.

Tìm quần thể lăng mộ Tây Chu.] [3.

Tìm mảnh vỡ đạo mộ.] [4.

Kích hoạt Trái Tim Bảo Hộ.] [Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thưởng 200 điểm nhiệm vụ, điểm may mắn +2, điểm khí vận +3.] [Thưởng 500 thỏi vàng, tiểu đội phản ứng đặc biệt (30 người) +1.] Hứa Ngôn nhìn vào "điểm khí vận", trong lòng thầm kinh ngạc.

"Không phải chứ, điểm khí vận này không phải là loại mình đang nghĩ chứ?" Khí vận, nhỏ đến cá nhân, lớn đến quốc gia, gần như đều bị ảnh hưởng bởi nó.

Đây là lần đầu tiên anh thấy trong phần thưởng nhiệm vụ có thưởng "điểm khí vận".

Tứ Dương Phương Tôn và Nhân Diện Phương Đỉnh quả nhiên không hổ là quốc bảo, phần thưởng cũng khiến người ta kinh ngạc.

Hơn nữa nhiệm vụ này cho điểm nhiệm vụ lên đến 200 điểm.

Có thể thấy hệ thống ra tay hào phóng, còn hơn cả phần thưởng của nhiệm vụ độ khó địa ngục lần trước.

Điều khiến Hứa Ngôn để ý, còn có mục cuối cùng của nhiệm vụ: kích hoạt Trái Tim Bảo Hộ.

Giống như trước đây, hệ thống không cho bất kỳ gợi ý nào.

Tất cả đều cần anh tự mình tìm tòi, tìm ra đáp án.

“Là bảo mình bảo vệ cái gì nhỉ, mấy nghìn món đồ đồng sắp được khai quật, hay là…” Hứa Ngôn lắc đầu, xua đi ý nghĩ vừa lóe lên.

Điều anh cần làm bây giờ, chính là đi theo kế hoạch của mình, từng bước tiến về phía trước.

Có những chuyện, cứ giao cho người có mệnh trời đi làm.

Còn anh, vẫn nên nỗ lực kiếm tiền, mở rộng địa bàn, tạo ra một “con thuyền Noah” trong thời loạn thế thì thích hợp hơn.

Uông Thuận rất nhanh đi rồi quay lại, đồng thời cũng mang về bản đồ huyện Ninh Hương.

Tứ Dương Phương Tôn, được khai quật ở thị trấn Hoàng Tài, Ninh Hương.

Nơi này cách Trường Sa một trăm cây số.

Hứa Ngôn đánh dấu vị trí thị trấn Hoàng Tài trên bản đồ, lại phái Uông Thuận đi tìm bản đồ địa hình của thị trấn Hoàng Tài.

Mặc dù bị anh sai vặt chạy không ngơi chân, Uông Thuận lại không có chút oán giận nào.

Được chọn làm phó quan mới của Hứa Ngôn, đối với mỗi binh sĩ được hệ thống thưởng, đều là vinh dự cao nhất.

Đừng nói là một chút việc chạy vặt, dù Hứa Ngôn có bạo ngược vô đạo, ngược đãi giết chết họ, cũng sẽ không có ai nảy sinh một tia oán hận với anh.

Hứa Ngôn sau khi xác định vị trí thị trấn Hoàng Tài, lấy la bàn ra bắt đầu xem quẻ.

Đồng là kim loại, trong quẻ tượng được quẻ Càn.

Ở phương tây bắc.

Anh vừa suy diễn, vừa đánh dấu vào chỗ trống trên bản đồ.

Đợi Uông Thuận lại mang bản đồ địa hình thị trấn Hoàng Tài về, Hứa Ngôn đã vẽ tay xong một bản đồ phác thảo.

So với bản đồ địa hình chính thức mang về, vậy mà đại khái tương đồng, chỉ có một số chi tiết nhỏ là hơi sai sót.

"Cũng gần rồi, vị trí cuối cùng cần xác định, vẫn phải đến thị trấn Hoàng Tài đi thực địa một chuyến, mới có thể đối chiếu lẫn nhau." Hứa Ngôn lại bắt đầu soạn một danh sách, viết đầy những thứ như dây thừng, thực phẩm, nước uống, ba lô, dụng cụ… Trông có vẻ như đang chuẩn bị cho việc xuống mộ.

Thực tế, trong "túi Càn Khôn" của anh, vật tư gì cũng có.

Những thứ trên danh sách, chẳng qua chỉ là để che mắt người khác mà thôi.

Hơn nữa lần xuống mộ này, Nhạc Khỉ La, Tiểu Khải Linh và những người khác đều không ở bên cạnh anh.

Tính ra, đây thực sự là lần đầu tiên anh đơn độc xuống mộ theo đúng nghĩa.

Hứa Ngôn ném cây bút trong tay xuống, đứng dậy đi vài bước.

Nhân lúc vật tư còn chưa chuẩn bị xong, anh lại dùng ý niệm liên lạc với Tiểu Đao.

Trong ảo ảnh phản hồi lại, Tiểu Đao đang nằm trong biển hoa đó, thân hình đã hồi phục về kích thước khoảng năm mét ban đầu.

Hơn nữa trông có vẻ, da của nó dường như trở nên mịn màng hơn, hiện ra ánh kim loại giống như của đồ đồng.

"Ồ?

Tiểu Đao lại tiến hóa rồi sao?" Hứa Ngôn rất chắc chắn, tối qua

khi anh giao đấu với Tiểu Đao, màu sắc trên người nó vẫn là màu xanh nhạt.

Bây giờ lại đậm hơn rất nhiều, hơn nữa chất cảm còn mạnh hơn lúc đó.

"Điềm báo này không tệ, xem ra nhiệm vụ lần này của mình, sẽ không hoàn thành quá khó khăn." Anh cười tự chúc mình may mắn.

Sau khi vật tư được "chuẩn bị" xong, Hứa Ngôn liền dẫn người xuất phát.

Cổ thành Tham Hà ở đời sau mới xây dựng thành công viên chủ đề văn hóa Tây Chu, bây giờ vẫn là một thị trấn nhỏ vô danh.

Nơi này đã trải qua các cuộc hỗn chiến luân phiên của các quân phiệt lớn nhỏ xung quanh, đổi chủ nhiều lần.

Rất nhiều người dân đã dắt díu gia đình đi tị nạn, còn lại một số người già yếu bệnh tật, và những người không nỡ rời bỏ quê hương, tiếp tục sống lay lắt ở đây.

Cả thị trấn trông có vẻ chết chóc.

Ban ngày trên đường cũng không thấy người đi lại, chỉ có đầy mắt là những bức tường đổ nát, và những vết đạn loang lổ trên đó.

"Ngôn gia, nơi này thật không thể so sánh với hai huyện Văn Võ của chúng ta." Uông Thuận đi theo sau Hứa Ngôn, nhìn thấy cảnh tượng thê thảm hoang tàn này, không nhịn được cảm thán.

Anh ta là tinh nhuệ được hệ thống thưởng cho Hứa Ngôn, nhưng cũng giống như những người khác, là người bình thường có máu có thịt, có thất tình lục dục.

Chỉ có lòng trung thành với Hứa Ngôn, là trực tiếp tuyệt đối trung thành.

“Sắp rồi, sau này nơi này cũng sẽ trở nên giống như hai huyện Văn Võ, không, sau này nơi này sẽ trở nên giàu có, phồn vinh hơn.” Hứa Ngôn nhớ lại những năm tháng bình yên, thịnh vượng của đời sau, trong lòng đột nhiên trở nên vô cùng bình hòa, an ninh.

“Vậy sao, không biết ngày đó, tôi có thể nhìn thấy không.” Uông Thuận khao khát nói.

Phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của quân nhân.

Mà quân nhân, phải luôn sẵn sàng chuẩn bị cho việc chiến tử sa trường, da ngựa bọc thây.

“Yên tâm, chúng ta đều sẽ sống lâu trăm tuổi.” Hứa Ngôn cười nói, sau đó mở bản đồ trong tay ra.

Chương 267

Lăng mộ Tây Chu, chủ yếu là hố đất huyệt đứng, đôi khi cũng xuất hiện mộ hang động và quan tài chum.

Anh nhớ hình thức lăng mộ ở đây nên là mộ đồi đất, nhưng độ cao nhô lên trên mặt đất, không khoa trương như mộ Tần ở đời sau.

Hơn nữa nơi này trải qua nhiều năm chiến hỏa, cũng như hàng nghìn năm gió thổi mưa dập, rất nhiều đã bị chôn vùi trong dòng chảy của thời gian, không còn dấu vết để tìm.

Nhưng người như Hứa Ngôn tinh thông âm dương phong thủy bí thuật, có thể phân kim định huyệt, lại có thể thông qua núi sông, địa hình, phối hợp với âm dương ngũ hành, thời thần phương vị, chính xác tìm ra vị trí của huyệt mộ.

Anh có thể phán đoán vị trí của quần thể lăng mộ, nhưng muốn tìm Tứ Dương Phương Tôn, không hề dễ dàng.

Đồ đồng khai quật ở huyện Ninh Hương có đến hàng nghìn món.

Đều thuộc hành Kim.

Muốn trong số những văn vật đồ đồng mênh mông như biển sao, tìm ra quốc bảo đó, không hề dễ dàng.

Quá trình khai quật Tứ Dương Phương Tôn ở đời sau cũng rất kỳ lạ.

Là do một người nông dân vô tình đào được từ ruộng.

Hứa Ngôn cũng rất muốn có được vận may của người nông dân đó, nhưng thực tế lại là, anh phải ngoan ngoãn xuống mộ đi tìm.

“Ngôn gia, cả thị trấn chỉ còn lại chưa đến chục hộ dân, đều là

người già yếu, và người tàn tật." "Mấy ngày trước, nơi này mới bị quân phiệt huyện bên cạnh cướp bóc, người có thể chạy, đều đã chạy rồi." Người cảnh vệ đi dò la tình báo trở về, báo cáo thông tin điều tra được cho Hứa Ngôn.

"Nói như vậy, hoạt động của chúng ta ở đây, dù không cố ý che giấu, cũng gần như sẽ không bị ai phát hiện." Hứa Ngôn thực ra cũng không sợ bị phát hiện.

Sau khi rời Hồ Nam, anh đã dùng thuật dịch dung, thay đổi một chút ngoại hình của mình và thuộc hạ.

Trừ phi là người có thị lực cực mạnh và trí nhớ siêu phàm như Trương Khải Sơn, nếu không rất khó phát hiện anh đã dịch dung.

Với năng lực của anh, có thể rất dễ dàng cắt đuôi các loại "đuôi" theo sau.

Bây giờ bất kể là Trường Sa, Nhạc Dương, Nhật Bản hay bất kỳ thế lực nào khác, đều không biết anh rốt cuộc đã đi đâu.

Đang khắp nơi như ruồi không đầu tìm kiếm tung tích của anh.

Mục tiêu của anh, ở một nơi cách thị trấn khoảng ba dặm.

Nơi đó có một ngọn đồi nhỏ, cao không quá hai ba mươi mét, trông không giống như được hình thành tự nhiên.

Ngược lại có cảm giác giống như đống đất đắp của lăng Tần.

Từ quẻ tượng xem, nguyên tố "Kim" ở đó rất nhiều, dưới ngọn đồi nhỏ đó, nên có một quần thể lăng mộ khổng lồ.

"Ngôn gia, vận may của ngài luôn tốt, lần này, chúng ta lại có thể kiếm được không ít đồ tốt rồi phải không?" Uông Thuận không phải lần đầu đi theo Hứa Ngôn xuống mộ.

Chỉ là trước đây anh ta chỉ là thành viên của đội cảnh vệ, người đi

theo sát Hứa Ngôn là Lý Song.

Vì vậy anh ta rất rõ, bản lĩnh của vị gia nhà mình.

Các loại cơ quan đáng sợ trong mộ, quái thú kỳ dị không xác định, và những món vàng bạc châu báu, đồ minh khí vô giá khiến người ta phải điên cuồng.

Trước mặt Hứa Ngôn đều có thể dễ dàng lấy được, mặc anh phá giải, sử dụng.

Sự sùng bái của Uông Thuận đối với Hứa Ngôn, không chỉ là thông số ban đầu do hệ thống thiết lập, mà còn là do Hứa Ngôn dùng thực lực chân chính của mình đổi lấy.

"Đồ tốt chắc chắn là có, nhưng cũng phải có mạng để lấy." Giọng Hứa Ngôn rất thoải mái, nhưng biểu cảm lại vô cùng nghiêm túc.

Nhiệm vụ lần này dường như không khó bằng lần trước, nhưng một cái "điểm khí vận" trong phần thưởng, đã kéo đầy cảnh giác của anh.

Năng lực hiện tại của anh so với người bình thường, không, thậm chí so với những siêu cấp binh vương đó, cũng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Nhưng trong các loại huyệt mộ, vẫn sẽ phải đối mặt với tình cảnh cửu tử nhất sinh.

Không xem nhẹ bất kỳ nhiệm vụ nào, là yếu tố hàng đầu để có thể sống sót trở về.

Một đoàn người đến trước ngọn đồi nhỏ, dừng lại.

Gần đó vốn còn có hai thôn làng, sớm đã không còn một bóng người, bị hủy hoại trong chiến hỏa.

Hứa Ngôn đi quanh ngọn đồi một vòng, không phát hiện dấu vết

của lối vào.

Anh ngẩng đầu nhìn trời.

Bây giờ vừa qua chính ngọ, mặt trời đang treo trên đỉnh đầu.

Bóng người co lại dưới chân, đối với việc xác định lối vào huyệt mộ, không phải là thời điểm tốt nhất.

Hứa Ngôn lấy la bàn ra, đối chiếu góc độ mặt trời, thời gian, và địa hình để điều chỉnh các giá trị trên la bàn.

Loại la bàn đặc chế này, cũng là do anh cải tiến dựa trên Thập lục tự phong thủy bí thuật.

Khác hẳn với loại thường thấy trên giang hồ.

Dựa vào kết quả suy diễn, Hứa Ngôn đi thẳng đến bên một tảng đá lớn ở sườn núi.

Trên sườn núi chủ yếu là đất, việc xuất hiện một tảng đá lớn như vậy, có vẻ rất đột ngột.

Nhưng tảng đá đó phần lớn bị chôn trong đất vàng, bên cạnh lại là những bụi cây liên tiếp, nếu không nhìn kỹ rất khó phát hiện.

"Đào xuống ở đây." Hứa Ngôn nói với những người đi theo sau.

Họ vẫn luôn đi theo Hứa Ngôn, gần như đều do một tay anh đào tạo.

Nói là toàn tài cũng không quá.

Lập tức có ba người tiến lên, đào đất, vận chuyển, thay thế, phối hợp nhịp nhàng.

Rất nhanh, phần tảng đá bị chôn trong đất dần dần lộ ra.

Dưới lớp đất dày gần ba mét, là một phiến đá khổng lồ.

Ba người sửa lớp đất bị vùi lấp thành dạng bậc thang dốc, kéo dài

xuống đến phiến đá.

Sau đó ước tính độ dày của phiến đá, bắt đầu chuẩn bị thuốc nổ để phá.

Trong thời loạn, tiếng súng đạn có thể vang lên bất cứ lúc nào.

Và phản ứng đầu tiên của những người nghe thấy những tiếng động này là trốn đi, chứ không phải tò mò ra xem.

Vì vậy Hứa Ngôn cũng không sợ sẽ thu hút ai đến.

"Ầm" một tiếng nổ lớn, phiến đá đó bị nổ ra một cái lỗ đường kính gần một mét.

Bên trong lỗ tối đen sâu thẳm, còn có một luồng gió lạnh thổi ra.

Dường như là một con quái thú nhe nanh múa vuốt, mở to cái miệng máu về phía mọi người.

Hứa Ngôn tiện tay ném một con gà trống vào.

Trong mộ đạo sâu thẳm truyền đến tiếng gà trống đập cánh, rất nhanh liền im bặt.

"Mộ đạo nông như vậy mà đã có cơ quan?" Hứa Ngôn vừa rồi nghe thấy tiếng vật sắc nhọn đâm xuyên qua xương thịt, mùi máu tanh lan tỏa trong không khí, càng khiến người ta không thể xem thường.

Anh từ "túi Càn Khôn" lấy ra những tấm khiên hợp kim đã được cải tiến, chia cho đội cảnh vệ.

Còn tốc độ phản ứng của chính anh hiện tại, đủ để né qua loại cơ quan phong tỏa này.

"Sau khi xuống mộ, khiên không được rời tay, đan giải độc phải ngậm dưới lưỡi.

Ba người một tổ yểm trợ lẫn nhau, giống như các biện pháp ứng

phó khi xuống mộ trước đây.” “Có vấn đề gì không?” Hứa Ngôn như thường lệ dặn dò các cảnh vệ một lượt.

Tuy đều là phần thưởng của hệ thống, nhưng mỗi người cũng đều do anh tỉ mỉ đào tạo.

Mất đi bất kỳ một ai, anh đều không nỡ.

“Không vấn đề, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!” Các cảnh vệ đồng thanh đáp, người tuy không nhiều, nhưng khí thế đã có.

Hứa Ngôn hài lòng gật đầu, đi đầu vào mộ đạo.

Mộ đạo cũng dốc xuống, đi chưa được bao xa, đã nhìn thấy con gà trống bị mấy mũi tên cắm thành tổ ong.

Chương 268

Trên hai bên tường, có thể thấy rõ những lỗ nhỏ giấu tên.

Hứa Ngôn dùng đèn pin chiếu lên trên, trên tường đỉnh đầu, cũng có vô số lỗ nhỏ phân bố xen kẽ.

Đây là một trận cơ quan phong tỏa toàn diện.

Dù có dùng khiên hợp kim che chắn trái phải và phía trên, dưới chân mộ đạo cũng sẽ có tên bắn ra.

Muốn đi qua, ngoài việc kích hoạt cơ quan, dường như chỉ có thể dùng thân người để tiêu hao.

Hứa Ngôn lại dùng đèn pin chiếu về phía trước, mộ đạo dài hun hút, ít nhất cũng phải trên trăm mét.

Từ góc độ và phương hướng anh xuống mộ xem ra, cuối mộ đạo vừa vặn chìm vào lòng đất.

Ngọn đồi nhỏ mấy chục mét trên mặt đất này, vậy mà chỉ có tác dụng là một ụ đất đắp lên.

Hình thức tương tự, khiến anh liên tưởng đến các loại kim tự tháp.

Đặc biệt là tòa kim tự tháp bên bờ sông Nile, được cho là lăng mộ của pharaoh.

Địa cung dưới tháp, hiện tại vẫn đang yên tĩnh chờ người khai quật.

Chỉ là trong tương lai không xa, sẽ bị quốc gia đó phong tỏa vĩnh viễn.

Hứa Ngôn đương nhiên sẽ không để đội cảnh vệ đi dùng thân

người phá cơ quan, anh trực tiếp lấy ra mấy quả cầu mồi.

Món đồ này đã phát huy tác dụng lớn trong mộ Tần, sau khi trở về huyện Văn, Hứa Ngôn lại cho người làm thêm mấy chục cái, để trong "túi Càn Khôn" dự phòng.

Mộ đạo rộng khoảng hai mét, cao ba mét rưỡi.

Hứa Ngôn lấy ra ba quả cầu mồi, đặt xuống với khoảng cách đều nhau.

Như vậy, có thể kích hoạt cơ quan ở mức độ tối đa mà không gây lãng phí.

Thân quả cầu mồi duỗi ra mấy "chân dài", lăn xuống theo độ dốc của mộ đạo.

Vô số mũi tên từ trên dưới trái phải bay ra, thậm chí còn có những mũi bổ sung ở những góc độ cực kỳ hiểm hóc.

Cả mộ đạo không ngừng vang lên tiếng "vút vút" và "bộp bộp".

Những mũi tên đó xuyên qua hàng nghìn năm thời gian, vẫn giữ được sự sắc bén như khi mới được rèn đúc, cắm sâu vào tường mộ đạo.

Không khó để tưởng tượng, nếu lúc này có người đi trong đó, sẽ biến thành bộ dạng gì.

Cho đến khi tiếng động ngừng lại, bụi đất bị khuấy động cũng từ từ tan đi.

Hứa Ngôn lại lấy mặt nạ phòng độc ra theo số người, phát cho mọi người.

Quả nhiên, chỉ hai phút sau, từ những lỗ vốn bắn ra mũi tên, lại phun ra một lượng lớn khói mù.

Nếu mọi người đi vào mộ đạo ngay sau khi mũi tên bắn xong, bây

giờ vừa hay đi đến gần giữa, bất kể là muốn quay lại hay tiếp tục tiến lên, đều sẽ bị khói độc chặn chết bên trong.

Hứa Ngôn cho mọi người lùi lại, tạm thời rút ra ngoài.

Khói độc bên trong cũng theo đó lan ra, bị anh dùng bình xịt giải độc phun một lúc, độc tính đã bị trung hòa.

Như vậy thông qua việc khuếch tán tự nhiên, và phương pháp phun sương, cũng chỉ có thể dọn sạch khói độc ở gần cửa mộ đạo.

Phần còn lại của mộ đạo, cũng như khói độc lan sâu hơn vào trong theo mộ đạo, thì phải đợi mọi người đi sâu vào mộ đạo, mới tiến hành dọn dẹp thủ công.

Lần này là hai cảnh vệ mang theo thiết bị phun tay giống như loại dùng để phun thuốc trừ sâu, bên trong chứa dung dịch giải độc loãng do Hứa Ngôn dùng đan giải độc pha với nước tạo ra.

Bên cạnh hai cảnh vệ, lại có hai cảnh vệ khác cầm khiên hợp kim đi theo, vẫn duy trì đội hình ba người, một lần nữa trở lại mộ đạo.

Lần này, Hứa Ngôn đi ở cuối đội.

Quy cách lăng mộ Tây Chu này rất cao, chỉ cần nhìn vào việc bố trí trùng trùng cơ quan ở mộ đạo nông trên bề mặt là có thể thấy.

Anh có cảm giác, lăng mộ Tây Chu này, hẳn không kém Thất Tinh Lỗ Vương Cung là bao.

Bây giờ cơ quan phía trước đã bị phá, ngược lại phía sau, còn có thể xuất hiện những chiêu hiểm "bồi thêm".

Vì vậy Hứa Ngôn mới để các cảnh vệ khiên không rời tay, duy trì đội hình ba ba tiến lên.

Còn anh thì ở lại phía sau, đề phòng "bồi thêm".

Đi đến giữa đường, quả nhiên từ mấy lỗ còn sót lại, lại phun ra

một luồng dầu hỏa.

Nhưng Hứa Ngôn và mọi người đã có chuẩn bị, đều bị khiên chặn lại.

Nhưng dầu hỏa chảy xuống mặt đất, lại theo độ dốc của mộ đạo, róc rách chảy xuống.

Điều này khiến Hứa Ngôn nhìn thấy, không nhịn được nhíu mày.

"Người thiết kế cơ quan này, thật sự kết hợp liên hoàn kế và dương mưu rất tốt." Mũi tên và khói độc đều rất dễ phá.

Nhưng dầu hỏa này, không chỉ khiến mộ đạo dốc trở nên trơn trượt khó đi, mà chỉ cần ma sát tạo ra một tia lửa, tất cả mọi người sẽ trong nháy mắt biến thành đồ nướng.

"Thật là gây phiền phức cho người ta." Hứa Ngôn lại mò mẫm trong "túi Càn Khôn" một lúc, lấy ra mấy thứ giống như máy hút bụi.

Anh tự mình giữ lại một cái, những cái còn lại chia cho mấy cảnh vệ, nhắm vào chỗ dầu hỏa bắt đầu hút.

Lực hút khổng lồ, dễ dàng hút dầu hỏa nhớt dính vào thùng chứa phía sau.

Sau đó, lại từ lỗ phun phía sau, phun ra một chất lỏng không màu không vị, rửa sạch những nơi bị dầu hỏa bám vào.

Chỉ trong chốc lát, dầu hỏa trong mộ đã được thu dọn sạch sẽ, không còn một giọt nào sót lại.

Mà trong thùng chứa phía sau máy hút bụi, thì đều đã thu thập đầy một thùng dầu hỏa.

Hứa Ngôn lại cất máy hút bụi vào "túi Càn Khôn".

Đây đều là nhờ vào lúc trước anh có lượng lớn điểm nhiệm vụ, đã phung phí một trận trong cửa hàng.

Đổi được không ít thứ vượt xa công nghệ hiện tại.

Anh đương nhiên rất rõ, những thứ này một khi lưu truyền ra ngoài, sẽ khiến cho tiến trình công nghệ của thế giới này có một bước nhảy vọt về chất.

Rõ ràng, anh không định làm vậy.

Những thứ đổi ra, chỉ được sản xuất với số lượng ít, để đối phó với các cuộc thám hiểm cổ mộ có thể xuất hiện trong các nhiệm vụ khác nhau.

Cái "máy hút bụi" đó, chính là máy xử lý thu hồi dầu hỏa do anh thiết kế bằng dược liệu và công nghệ đổi được.

Dầu hỏa, gần như là thứ thường thấy nhất trong các cơ quan lăng mộ.

Vì vậy, sau này khi xuống mộ, quả cầu mồi và máy xử lý thu hồi dầu hỏa, mặt nạ phòng độc hiệu quả cao, cũng như khiên hợp kim, sẽ là trang bị tiêu chuẩn cho mỗi thành viên của tiểu đội xuống mộ.

"Làm nhiệm vụ, cũng phải động não chứ." "Não nếu không dùng, rỉ sét thì không tốt đâu." Hứa Ngôn lẩm bẩm, lại đi sâu hơn vào trong cổ mộ.

Tiếp theo, đường đi vô cùng thuận lợi.

Không còn cơ quan nào cản trở bước chân tiến về phía trước.

Hứa Ngôn đi đến cuối con đường hầm này, phát hiện phía trước không phải là một gian mộ rộng rãi mà là một khúc cua, đi qua một cái bệ phẳng dài khoảng ba mét rồi lại bắt đầu dốc xuống.

"Lại nữa à?" Hứa Ngôn có chút kinh ngạc nhìn con đường hầm thứ hai.

Hồi ở Thượng Hải, anh đã dành riêng một ngày để đến thư viện

lớn nhất lúc bấy giờ.

Anh đặc biệt lật xem các tài liệu về lăng mộ các triều đại, lợi dụng năng lực đã đọc là không quên để "in" tất cả vào trong đầu.

Chỉ là những kiến thức liên quan đó so với đời sau vẫn còn thiếu sót rất nhiều.

Trong ấn tượng của anh, lăng mộ Tây Chu theo quy cách, lớn nhất cũng chỉ có hai con đường hầm.

Thường thì chỉ có một con đường hầm duy nhất nối với đài tuẫn táng, phía sau chính là gian mộ chính.

Nhưng xem ra bây giờ, thiết kế của ngôi mộ cổ Tây Chu này lại khá phức tạp.

Ít nhất con đường hầm thứ hai này có lẽ vẫn chưa phải là con đường cuối cùng.

Chương 269

Có kinh nghiệm từ lúc nãy, mọi người lại đi theo quy trình đó một lần nữa, độ thuần thục lại tăng lên không ít.

Đoạn đường hầm này không dài, Hứa Ngôn ước chừng chưa đến năm mươi mét.

Nhưng nó đã đi sâu xuống lòng đất khoảng hai ba mươi mét, độ cao đó ít nhất cũng bằng một tòa nhà sáu tầng.

May mắn là lần này ở cuối đường hầm đã xuất hiện một gian mộ rộng rãi gần ba mươi mét vuông.

Hứa Ngôn đứng ở cửa gian mộ, không vội đi vào mà cẩn thận quan sát.

Trong gian mộ có mấy cái bệ nhô lên, trên đó đặt các loại hài cốt sinh vật.

Đương nhiên, còn có cả người.

Thời kỳ Tây Chu vẫn còn duy trì chế độ tuẫn táng người sống.

Hơn nữa, so với thời nhà Thương còn nghiêm ngặt và quá đáng hơn.

Trong hố chôn của một địa chủ nhỏ cũng có ít nhất từ một đến ba người bị tuẫn táng.

Còn những loại khác như lợn, ngựa, mèo, chó thì càng là trang bị tiêu chuẩn trong lăng mộ.

"Hố tuẫn táng, cũng không nhỏ." Hứa Ngôn liếc mắt đã thấy, trên cái bệ ở chính giữa có ít nhất bảy bộ hài cốt người.

Trong các hố tuẫn táng bên cạnh đều là hố chôn gia súc đã được

phân loại.

Bò, ngựa, lợn, dê, gà, vịt, ngỗng, chó, tất cả đều có đủ.

Thậm chí còn có cả mấy con mèo.

Chỉ cần nhìn vào cách bố trí này cũng có thể thấy thân phận của chủ nhân ngôi mộ tuyệt đối không thấp!

"Chẳng trách nơi này lại đưa ra phần thưởng là mảnh vỡ trộm mộ và điểm khí vận." Hứa Ngôn thậm chí có thể khẳng định, chủ nhân của ngôi mộ Tây Chu này tuyệt đối là cấp Vương, hoặc có thân phận hoàng thất.

Trong hố tuẫn táng về cơ bản sẽ không xuất hiện cơ quan gì, nhưng cũng khó đảm bảo không có ngoại lệ.

Hứa Ngôn vẫn quan sát một lượt trước, nhìn vô cùng cẩn thận.

Tuy không thấy lỗ giấu mũi tên nào, nhưng giữa những viên gạch xếp chồng lên nhau ở đây cũng có khả năng xuất hiện những tấm ván ngụy trang.

Dụ Nhị Cầu lại được thả ra.

Nó đi loanh quanh khắp gian mộ.

Thậm chí còn dùng đầu nhọn của chiếc chân dài cắm vào khe gạch, cố gắng trèo lên.

Mặc dù không có cơ quan nào bị kích hoạt, nhưng không có nghĩa là bên trong an toàn.

Hứa Ngôn cậy mình tài cao gan lớn, cầm theo một tấm khiên hợp kim rồi đi vào gian mộ.

Mặc dù bên trong rộng hơn ba mươi mét vuông, nhưng phần lớn đã bị hố tuẫn táng chiếm hết, chỗ đặt chân cho người sống có lẽ chỉ còn lại những khe hở giữa các bệ.

Với thân thủ của Hứa Ngôn, anh có thể dùng cách chuồn chuồn lướt nước để lướt qua các bệ tuẫn táng.

Và anh cũng đã làm như vậy.

Sau khi đi một vòng quanh cả gian mộ, Hứa Ngôn mới xác định được ở đây quả thực không có bất kỳ cơ quan nào.

Anh quay lại lối vào gian mộ, bảo các vệ binh bắc ván sắt lên các bệ tuẫn táng.

Thông qua những tấm ván này, họ đã dựng lên một cây "cầu" trong gian mộ.

Các vệ binh mắt không liếc ngang liếc dọc đi qua gian mộ, còn Hứa Ngôn thì lại dừng lại bên hố tuẫn táng người một lúc.

Trải qua mấy nghìn năm, những người bị tuẫn táng này đã sớm hóa thành xương trắng.

Quần áo trên người cũng chỉ còn lại vài mảnh vụn.

Thứ thu hút ánh mắt của Hứa Ngôn là một món đồ đồng đặt trước bệ.

Đó là một cái đỉnh ba chân.

Không phải là Tứ Dương Phương Tôn, mục tiêu của nhiệm vụ.

Ở thời thượng cổ, đỉnh được dùng làm dụng cụ nấu thịt.

Về sau mới dần dần phát triển thành biểu tượng của vương quyền và đẳng cấp.

Theo lý mà nói, cho dù cái đỉnh này xuất hiện như một vật bồi táng, nó cũng không nên xuất hiện trong gian mộ chứa đồ tuẫn táng.

Huống chi nó còn được đặt ngay trước bệ tuẫn táng người.

Nhìn thế nào cũng toát ra một cảm giác kỳ quái.

Hứa Ngôn không có ý định giải đáp tất cả bí ẩn.

Lý do anh bị thu hút rất đơn giản.

Ở đời sau, Trung Quốc còn có quốc bảo Hậu Mẫu Mậu Đỉnh có giá trị cao hơn cả Tứ Dương Phương Tôn.

Đó là sản vật thời kỳ cuối nhà Thương, đại diện cho nền văn hóa đồ đồng phát triển cao độ lúc bấy giờ.

Nó còn được Trung Quốc xem là văn vật cấp một, nằm trong danh sách những văn vật đầu tiên bị cấm mang ra nước ngoài triển lãm.

Hứa Ngôn đã từng xem Hậu Mẫu Mậu Đỉnh không chỉ một lần, nó cao 133cm, miệng dài 110cm.

Thân đỉnh và bốn chân bên dưới được đúc liền một khối, xung quanh thân đỉnh được đúc những hoa văn rồng cuộn và thao thiết tinh xảo, tràn đầy cảm giác uy nghiêm, trang trọng.

Quả thực là một quốc bảo có thể khiến người ta sáng mắt, và bị chấn động sâu sắc!

Nhưng bây giờ, cái đỉnh mà anh nhìn thấy, bất kể là chiều cao, chiều dài miệng, hay hoa văn trang trí trên thân đỉnh, đều vượt xa Hậu Mẫu Mậu Đỉnh.

Anh cẩn thận quan sát, bỗng nhiên trong lòng chấn động.

“Không thể nào!

Hoa văn trên đây là...

Cửu Châu?” Hứa Ngôn tưởng mình nhìn nhầm, lại ghé sát vào, tỉ mỉ quan sát.

“Không sai, không phải hoa văn rồng cuộn và thao thiết, mà là sông núi, cỏ cây, hoa lá.” “Dựa vào hoa văn này để phán đoán, hẳn là một phần của bản đồ Cửu Châu!” “Chẳng lẽ, đây là Cửu Đỉnh trong

truyền thuyết?" Hứa Ngôn cảm thấy tim mình đập thình thịch, môi khô đến mức sắp bong da.

Nhưng trực giác mách bảo anh, đây có lẽ chỉ là ước nguyện tốt đẹp của anh mà thôi.

Cửu Đỉnh trong truyền thuyết, thời gian còn xa hơn cả Tây Chu.

Là do vua Hạ Đại Vũ chia thiên hạ thành Cửu Châu, lệnh cho Cửu Châu cống nạp đồng xanh để đúc thành Cửu Đỉnh.

Ban đầu được thờ phụng tại kinh đô nhà Hạ, và được cả ba triều đại Hạ, Thương, Chu coi là quốc bảo truyền quốc, tượng trưng cho vương quyền quốc gia.

Nhưng đến thời Chu Hiển Vương, Cửu Đỉnh bị chìm xuống sông Tứ, không còn tung tích.

Các đế vương đời sau cũng từng nhiều lần đúc lại Cửu Đỉnh, cho nên ngoài bộ Cửu Đỉnh "duy nhất" không rõ tung tích, các bộ Cửu Đỉnh còn lại không chỉ có một.

Nhưng dù vậy, cái đỉnh trước mắt này, về mặt thể tích, lại có vẻ không đủ để xứng với uy danh là một trong "Cửu Đỉnh".

"Chẳng lẽ, đây chỉ là đồ phỏng chế?

Nhưng tại sao lại đặt ở đây, mà không phải trong gian mộ chính của chủ nhân?" Hứa Ngôn vừa nghĩ thông một vấn đề, vấn đề khác lại nối tiếp kéo đến, thiếu chút nữa đã đốt cháy cả CPU của anh.

Bất kể thế nào, cái đỉnh này cũng không nên xuất hiện ở vị trí này.

"Thôi vậy, nghĩ không thông thì không nghĩ nữa, cần gì phải lãng phí thời gian ở đây." Hứa Ngôn lắc đầu, tự cười mình có chút cố chấp.

Bất kể cái đỉnh này tại sao lại đặt ở đây, thì có quan hệ gì với Hứa

Ngôn anh chứ.

Hậu Mẫu Mậu Đỉnh đã là vật báu của quốc gia, mà cái đỉnh trước mắt này còn lớn hơn, tinh xảo hơn, ý nghĩa hơn, về giá trị càng vượt xa cái trước.

Đồ tốt như vậy mà không mang ra ngoài, không phải não bị cửa kẹp thì cũng là não úng nước.

Hứa Ngôn thừa nhận, ngay từ cái nhìn đầu tiên khi thấy cái đỉnh đó, anh đã nảy sinh lòng tham.

Chương 270

Bất kể là ý nghĩa của Cửu Đỉnh hay giá trị của nó, đều không có lý do gì để tiếp tục ở lại trong ngôi mộ tối tăm này.

Hơn nữa, sức mạnh của anh, cùng với "túi Càn Khôn", giúp anh hoàn toàn có khả năng dễ dàng mang cái đỉnh này về.

Chỉ cần anh không lấy ra, sẽ không ai biết trong tay anh còn có một bảo vật quan trọng như vậy.

Còn về việc có bán nó đi không?

Đùa à!

Dù chỉ là Cửu Đỉnh phỏng chế, ý nghĩa mà nó đại diện cũng không phải thứ có thể đo đếm bằng tiền.

Cửu Châu, trong lòng người Trung Quốc, đại diện cho thiên hạ.

Hứa Ngôn cho dù có để nó trong "túi Càn Khôn" cả đời, cũng tuyệt đối không có ý định bán đi đổi lấy tiền!

Hơn nữa, những thứ anh lấy ra từ lăng mộ nhà Tần đã đủ cho anh tiêu xài mấy chục kiếp cũng không hết.

Cũng không có nhu cầu phải bán đỉnh đổi tiền.

Nói là làm!

Hứa Ngôn lập tức đưa tay ra, chạm vào cái đỉnh đồng đó.

Ngay lúc tay sắp chạm vào đỉnh đồng, trong lòng anh đột nhiên dấy lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Tim đập thình thịch và lông gáy dựng đứng khiến anh lập tức co người lại, như một con diều đứt dây, bay giật lùi về phía sau.

Bảy bộ hài cốt người không biết từ lúc nào đã xảy ra biến hóa.

Trên xương trắng xuất hiện vô số lỗ nhỏ li ti, từ bên trong tuôn ra một lượng lớn bọt khí, trong nháy mắt đã hóa thành một vũng nước.

Cái bệ bên dưới cũng bị bọt khí đó ăn mòn, tan chảy thành bảy cái hố lớn gần giống hình người.

Những tấm ván bắc trên bệ tuẫn táng cũng bị ăn mòn gãy lìa, rơi xuống đất.

"Cơ quan này, hóa ra giấu ở đây." Hứa Ngôn như một con vượn tay dài, bám vào vách tường gian mộ ở phía bên kia, từ trên cao nhìn xuống cái bệ tuẫn táng đã biến dạng hoàn toàn.

"Thú vị thật, cơ quan này tính toán lòng người rất chuẩn, có chút ý vị của Uông Tàng Hải rồi." Nếu không phải thời gian không đúng, Hứa Ngôn có lẽ đã thực sự cho rằng, đây là cái bẫy do Uông Tàng Hải thiết kế.

Tuy nhiên, cơ quan được thiết lập trên cái đỉnh này cũng phải là người hiểu ý nghĩa của đỉnh thì mới khiến người chạm vào đỉnh kích hoạt cơ quan.

Cho nên, cơ quan trong ngôi mộ này còn có tính nhắm mục tiêu chuyên biệt.

Điều này càng thú vị hơn.

Hứa Ngôn đột nhiên rất muốn biết, người thiết kế cơ quan này rốt cuộc là người như thế nào.

Và chủ nhân của ngôi mộ này rốt cuộc là ai.

"Nói đến đây, lần trước mình cũng không biết chủ nhân của ngôi mộ nhà Đường đó là ai, còn có mộ song sinh bàng sinh, chủ nhân ngôi mộ rốt cuộc là ai mình cũng không biết." "Nhiệm vụ thì cứ mơ mơ hồ

hồ mà qua, chẳng hiểu rõ gì cả.” Hứa Ngôn tự giễu nói.

“Ngôn gia, bên ngài không sao chứ?

Có cần chúng tôi qua chi viện không?” Uông Thuận và những người khác ở bên này cũng xem mà kinh hồn bạt vía.

Cũng may là Hứa Ngôn phản ứng đủ nhanh, thân thủ lại mạnh mẽ đến mức khiến người ta phải kinh ngạc.

Nếu đổi lại là bất kỳ ai trong số họ, e là đã không còn xương cốt.

“Tôi không sao, các anh dùng Dụ Nhị Cầu tiếp tục dò đường phía dưới, nhớ đừng hành động thiếu suy nghĩ.” “Có chỗ nào không chắc chắn thì cứ đợi tôi, đừng tự ý hành động.” Sau khi Hứa Ngôn ra lệnh, anh lại tập trung sự chú ý vào cái đỉnh đồng.

Anh vẫn chưa từ bỏ.

Không nhìn thấy cái đỉnh này thì thôi, đã nhìn thấy rồi thì không có lý do gì để bỏ qua.

Dung dịch ăn mòn mạnh đã dùng hết rồi, tiếp theo sẽ còn cơ quan gì nữa?

Khí độc, ám khí, hay là gì khác?

Hứa Ngôn suy nghĩ nhanh chóng trong đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào bệ tuẫn táng và cái đỉnh đồng đặt phía trước.

Anh luôn cảm thấy mình dường như đã bỏ sót thứ gì đó.

Rất nhanh, anh lại quét mắt một vòng quanh gian mộ, đột nhiên dừng lại ở một chỗ không di chuyển.

Đó là phía trên cánh cửa gian mộ mà anh đi vào, nơi bị một thanh xà ngang khổng lồ che khuất, kinh ngạc thay lại có vô số lỗ nhỏ được sắp xếp dày đặc.

Nơi đó giấu vô số mũi tên sắc bén, còn có khói độc và dầu hỏa.

Nếu Hứa Ngôn lúc nãy cho rằng cơ quan đã qua, thả lỏng cảnh giác rồi đi lấy đỉnh, vậy thì chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì!

Rõ ràng lúc nãy anh đã xác nhận trong gian mộ không có cơ quan, nhưng tại sao lại không nhìn thấy thanh xà ngang khổng lồ sau cánh cửa đó?

Hứa Ngôn híp mắt lại, quan sát một lúc, rồi nở một nụ cười thấu hiểu.

"Thì ra là vậy, đã lợi dụng sự khúc xạ của ánh sáng, tạo ra một điểm mù thị giác." "Sớm như vậy đã biết lợi dụng nguyên lý quang học để chế tạo cạm bẫy, quả nhiên trí tuệ của người xưa không thể xem thường." Sau khi tìm ra cơ quan này, Hứa Ngôn lại tiến hành một vòng rà soát mới.

Lần này mất của anh hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng mới xác định được không còn cơ quan nào khác.

Anh mới bắt tay vào xử lý cơ quan sau thanh xà ngang.

Đến khi Hứa Ngôn đuổi kịp đội ngũ phía trước, cái đỉnh đồng đó đã được thu vào túi Càn Khôn của anh.

Con đường hầm phía sau rất ngắn, thậm chí chỉ dài mười mấy mét.

Uông Thuận và những người khác đang đợi anh ở cuối đường hầm.

"Ngôn gia, phía trước là gian mộ chính, bên trong cơ quan trùng trùng, chúng tôi không dám tự ý tiến vào." Hứa Ngôn gật đầu: "Làm tốt lắm, cứ nghỉ ngơi tại chỗ một lát." Anh vẫn tràn đầy tinh lực, chỉ là cần chút thời gian để xem xét lại những gì vừa trải qua.

Cái đỉnh đồng là thu hoạch ngoài ý muốn, cho đến bây giờ, anh vẫn chưa hoàn thành bất kỳ mục tiêu nào trong nhiệm vụ.

Quy cách của ngôi mộ Tây Chu này chưa từng có, bên cạnh chắc chắn có một quần thể lăng mộ lớn.

Đây là đặc điểm của lăng mộ cấp hoàng gia thời Tây Chu.

Hứa Ngôn nhớ rất rõ, Tứ Dương Phương Tôn được một người nông dân vô tình phát hiện khi đang đào đất.

Điều này cho thấy nó được khai quật ở tầng đất nông, nhưng hiện tại anh đã đi sâu xuống lòng đất ba bốn tầng lầu, hoàn toàn là hai hướng trái ngược nhau.

Nhưng vì hiệu ứng cánh bướm, liệu Tứ Dương Phương Tôn có còn xuất hiện ở vị trí ban đầu không?

Còn về mảnh vỡ trộm mộ.

Dựa trên những mảnh vỡ trộm mộ thu thập được từ các nhiệm vụ đã hoàn thành trước đó, chúng đều liên quan đến cốt truyện và những sự việc quan trọng.

Nói cách khác, trong ngôi mộ cổ Tây Chu này, có thứ liên quan mật thiết đến bí mật "cuối cùng".

Còn về "Trái Tim Hộ Vệ"...

Hứa Ngôn bất lực thở dài.

Hệ thống chết tiệt này không cho một chút gợi ý nào, chỉ khi gặp được và thỏa mãn điều kiện hoàn thành nhiệm vụ mới có thông báo.

Nếu sắp xếp lại cũng không có, chẳng lẽ bắt anh phải đi hết tất cả các quần thể lăng mộ Tây Chu sao?

Nếu vậy thì thật đau đầu.

“May mà, thành Trường Sa bây giờ đã giao cho Trương Khải Sơn rồi, mình có đủ thời gian để tiêu tốn ở đây.” Hứa Ngôn tự an ủi mình.

Dưới khu mỏ bên ngoài thành Trường Sa, còn có một ngôi mộ cổ màu xanh đen.

Nếu không đoán sai, nơi đó cũng là một địa điểm kích hoạt nhiệm vụ.

Sau khi nhiệm vụ này kết thúc, nếu Tiểu Khải Linh vẫn chưa tìm được đặc phái viên Smith về, vậy thì anh phải đích thân đi Nhạc Dương một chuyến.

Không chỉ Smith cần anh, mà anh cũng cần dựa vào Smith để mở đường thương mại ở châu Âu.

Bây giờ dầu hỏa mặc dù bán rất chạy, nhưng chung quy không phải là việc làm ăn lâu dài.

Điều Hứa Ngôn muốn làm hơn là có thể tích lũy đủ vốn, để chen chân vào huyết mạch kinh tế dân sinh ở châu Âu.

Chương 271

Lũ khốn nạn súc sinh đó muốn chia cắt Trung Quốc.

Vậy thì cứ chờ anh dùng thủ đoạn tương tự, bóp lấy "chỗ hiểm" của chúng đi.

Mười phút sau, Hứa Ngôn đứng ở cửa gian mộ chính.

Anh chỉ liếc nhìn một cái đã thốt lên một tiếng cảm thán.

"Trời đất, cái quách này không nhỏ đâu!" Cỗ quan tài trước mắt cao năm mét, dài gần mười mét, rộng cũng đến ba mét rưỡi.

Chiếc quan tài lớn và nặng nhất được khai quật ở đời sau là quách của Tằng Hầu Ất, quân chủ nước Tằng thời Xuân Thu muộn.

Nó cũng chỉ dài 3.2m, rộng 2.1m, cao 2.19m.

So với chiếc quách khổng lồ trước mắt này, nó lại trông vô cùng nhỏ bé xinh xắn.

Trong lăng mộ của Tằng Hầu Ất, từng khai quật được hơn mười nghìn món đồ đồng tinh xảo, trong đó nổi tiếng nhất là bộ biên chung Tằng Hầu Ất.

Mặc dù ông là quân chủ nước Tằng, nhưng quách của ông lại là hai quan một quách, không phù hợp với chế độ quách quan thời Tây Chu là "thiên tử bảy lớp quan, chư hầu năm lớp quan".

Nhưng trong mộ của ông, các loại đỉnh như hoạch đỉnh, thăng đỉnh và tự đỉnh được khai quật đã vượt quá hai mươi chiếc.

Thời kỳ Tiền Tần, có quy định nghiêm ngặt về việc sử dụng lễ khí, thiên tử nhiều nhất dùng chín đỉnh, chư hầu bảy đỉnh.

Tằng Hầu Ất thân là quân chủ, cấp bậc tương đương hầu, nhưng

số đỉnh sử dụng lại vượt xa quy chế của thiên tử, rõ ràng là chế độ lễ nhạc bắt nguồn từ thời Thương Chu lúc bấy giờ đã sụp đổ.

Mà trong ngôi mộ cổ Tây Chu này, mặc dù hiện tại chỉ xuất hiện một chiếc đỉnh, và cũng tạm thời chưa biết trong chiếc quách khổng lồ trước mắt có bao nhiêu lớp quan.

Nhưng gần như có thể khẳng định, đây ít nhất là một ngôi mộ cấp bậc từ chư hầu trở lên.

"Ngôn gia, cái quan tài đó lớn quá, tuy tinh xảo tuyệt luân, nhưng nhìn lại thấy rất rợn người." "Lát nữa lúc mở quan tài, chúng ta còn phải chuẩn bị mấy cái thang mới lên được." Uông Thuận liếc nhìn một cái, đáy mắt không giấu được sự kinh ngạc.

Anh ta theo Hứa Ngôn cũng đã xuống mấy ngôi mộ, nhưng quan tài lớn như vậy thì đây là lần đầu tiên thấy.

"Mở quan tài chưa vội, quy tắc cũ, tôi đi xem có cơ quan gì không." Hứa Ngôn đang định bước đi, nhưng đột nhiên lại dừng lại.

Toàn bộ gian mộ rộng đến tám mươi mét vuông, tuy ở chính giữa đặt một chiếc quách to lớn, nhưng vẫn trông vô cùng trống trải.

Xung quanh vách tường gian mộ đều không có đèn đài.

Kết cấu hình khung của hoàng tràng đề thấu, xung quanh đều được xếp chồng bằng gỗ bách.

Nếu có nguồn lửa, sẽ trực tiếp thiêu rụi quách bên trong.

Điều này cho thấy, nếu trong gian mộ có cơ quan, chắc chắn sẽ không có dầu hỏa.

Chủ nhân ngôi mộ dù muốn trừng trị nghiêm khắc những kẻ dám trộm mộ, cũng tuyệt đối không dám mạo hiểm thiêu rụi cả quách và thi thể của mình.

Kết cấu của hoàng tràng đề thấu là các lớp gỗ bách được xếp chồng lên nhau, và không dùng mộng.

Nếu có cơ quan, cũng sẽ không phải là mũi tên có thể tích hơi lớn, ám khí như kim thổi thì có khả năng.

Và trên đó chắc chắn có tẩm kịch độc.

Còn về cơ quan bên ngoài, vũ khí sắc bén có hiệu quả cắt mạnh, khả năng sẽ lớn hơn.

Và góc độ thiết lập, hẳn là vừa vặn sượt qua mép quách.

Vừa có thể sát thương kẻ trộm mộ, vừa không làm tổn hại đến gỗ bách của hoàng tràng đề thấu.

Hứa Ngôn vừa dùng đèn pin cường độ cao chiếu xung quanh, trong lòng đã có đủ loại tính toán.

Anh lại cúi đầu nhìn xuống đất.

Không có gạch đá, toàn bộ là nền đất nện.

Nhìn không giống như có cạm bẫy.

Nhưng Hứa Ngôn lại biết, bên dưới này bước nào cũng là hung hiểm.

Đất nện, nhìn tuy rất chắc chắn, nhưng đất bị nước ngấm vào sẽ trở nên rất dính.

Đến lúc đó hình thành đầm lầy, tất cả mọi người đều sẽ bị lún vào trong đó.

Và kết cấu hoàng tràng đề thấu đó cũng được xây trên một cái bệ kim loại cao hơn mặt đất khoảng mười centimet.

Hứa Ngôn rất chắc chắn, bên dưới bệ kim loại đó chắc chắn có tấm đồng.

Nếu kích hoạt cạm bẫy đầm lầy, nước ngấm vào gian mộ, những tấm đồng đó sẽ dâng lên, bảo vệ gỗ bách và quách bên trong.

Còn nước cần cho cạm bẫy này, hẳn là sẽ tuôn ra từ các đường ống sau khi các tấm ván phía trên lật ra.

Khu vực này có hệ thống sông ngòi phong phú, không lo không đủ nước để nhấn chìm nơi đây.

"Cũng có chút phiền phức đây." Hứa Ngôn sờ cằm.

Nếu không đoán sai, từ đây trở đi cũng cần phải đi theo một lộ tuyến nhất định.

Bên dưới chắc chắn sẽ có thiết bị cảm ứng áp lực, một khi bước sai sẽ kích hoạt cơ quan.

Gian mộ chính có bốn cửa.

Ngoài cửa anh đang đứng, còn có ba cửa thông đến các gian phụ khác.

Khi cơ quan bị kích hoạt, không chỉ tấm đồng dưới bệ sẽ bật ra, mà cả phía trên cửa đường hầm cũng sẽ có tấm đá rơi xuống chặn cửa, hình thành một căn phòng kín.

Đến lúc đó người bên trong dù có thể nín thở, đợi cơ quan được giải trừ, nước bên trong được rút đi.

Cũng sẽ bị lún vào đầm lầy, bị mắc kẹt sống ở đây.

Hứa Ngôn thở dài.

Xuống mộ sướng nhất vẫn là lúc lấy được đồ tùy táng.

Nhưng quá trình phá giải cơ quan và tìm kiếm này thực sự phiền phức.

Anh đột nhiên ngồi xuống đất, bắt đầu ngồi thiền.

Ngón tay bấm quyết, nhanh chóng suy diễn.

Mặt đất bằng phẳng, hoàn toàn không thấy bất kỳ dấu vết nào.

Không thể phán đoán khu vực nào, diện tích bao lớn sẽ bị thay đổi áp lực mà kích hoạt cơ quan.

Tất cả những điều này đều phải dựa vào sự vật để bói quẻ.

Hứa Ngôn nhìn thời gian trên đồng hồ, rồi lại lấy kim, mộc, thổ để vào quẻ.

Dựa vào quẻ tượng được sinh ra, dần dần hình thành trong đầu một bản đồ lộ tuyến 3D.

Cảnh tượng trước mắt anh không còn là dáng vẻ ban đầu.

Mà là mặt đất bằng phẳng được chia thành vô số khu vực hình khối có kích thước như nhau.

Vị trí cảm ứng thay đổi áp lực thì tự động biến thành màu sẫm.

Sau đó, Hứa Ngôn lấy giấy bút ra, vẽ bản đồ lộ tuyến theo tỷ lệ 1:30.

Thuật phong thủy bói toán đơn giản, Hứa Ngôn đã truyền dạy cho những người bên cạnh.

Nhưng họ muốn đạt đến trình độ có thể tạo ra bản đồ lập thể như Hứa Ngôn, thì ít nhất còn phải luyện tập thêm mấy chục năm.

Nhưng vẽ bản đồ thì họ đều là cao thủ.

Cho nên chỉ cần nhìn một cái là có thể ghi nhớ kỹ bản đồ lộ tuyến trong lòng.

"Cơ quan trên mặt đất, chắc là như vậy." "Lát nữa lúc mở quan tài, mọi người cũng phải chú ý dưới chân, đừng kích hoạt cơ quan." Chuyện mở quan tài cứ giao cho Uông Thuận họ làm là được.

Việc Hứa Ngôn cần làm là quan sát từ bên cạnh, tìm ra những nguy cơ tiềm ẩn.

Thị lực, não lực và phản ứng của anh hiện tại đã đủ để anh có thể kịp thời phản ứng khi phát hiện điều bất ổn.

Chương 272

Uông Thuận và những người khác đồng thanh đáp, rất nhanh liền cầm công cụ, đi vòng theo bản đồ lộ tuyến tiếp cận quách.

Theo yêu cầu của Hứa Ngôn, họ vừa cầm công cụ, vừa không buông tấm khiên hợp kim trên tay.

Mặc dù tốc độ tiến lên không nhanh, nhưng cũng đã an toàn đến được cửa quách của hoàng tràng đề thấu.

Họ vẫn là một nhóm ba người, chuẩn bị tháo dỡ một bên gỗ bách bao quanh trước, để tiện mở quan tài bên trong.

Chỉ là, những cây gỗ bách này đều được nối với nhau bằng mộng.

Tháo dỡ một bên thì toàn bộ kết cấu sẽ bị phá hủy.

"Tìm điểm chịu lực chính trước, rồi mới tháo." Uông Thuận nói với những người khác.

Anh ta thì đưa tay ra sờ vào một trong những cọc gỗ.

Ngay lúc tay anh ta sắp chạm vào, một sợi roi mềm đột nhiên bay tới, quấn vào eo anh ta.

Như một con rắn siết chặt, sau đó kéo anh ta bay ra ngoài.

"Tất cả dừng tay, không được chạm vào những khúc gỗ đó!" Hứa Ngôn dùng lực khéo léo, để Uông Thuận an toàn đáp xuống đất.

Lời nói của anh là mệnh lệnh, tất cả vệ binh đều dừng động tác trong tay ngay lập tức.

Hứa Ngôn nhìn bức tường bao được xếp bằng gỗ bách, bất lực lắc đầu.

Anh lại có thể quên, những khúc gỗ đó cũng có thể chính là cơ

quan.

Chỉ cần bôi lên đó dung dịch độc không màu không mùi, loại có thể ngấm vào cơ thể qua da.

Nó sẽ biến thành hung khí giết người.

Nhưng điều này cũng có nghĩa là, việc mở quan tài tiếp theo sẽ càng khó hơn.

Muốn mở quan tài bên trong thì không thể không chạm vào quách bên ngoài.

Trừ phi, tháo dỡ và phá hủy toàn bộ quách ngoài.

Hơn nữa, còn không thể dùng lửa.

Lửa sẽ làm hỏng quan tài bên trong, đồng thời việc đốt cháy cũng sẽ khiến độc tố trên gỗ bách tan vào khói, nguy hại không kém gì trực tiếp dùng tay chạm vào.

Nhưng Hứa Ngôn lại có Chu Quả có thể giải bách độc.

Chỉ cần ngâm trong nước sạch với tỷ lệ khác nhau một thời gian là có thể thu được dung dịch giải độc có nồng độ khác nhau.

Nhưng muốn khử độc sạch sẽ cho một cái quách ngoài khổng lồ như vậy, lượng dung dịch giải độc và công sức bỏ ra cũng khiến người ta phải kinh ngạc.

"Được rồi, tôi thấy, mọi người chuẩn bị tinh thần sẽ phải ở lại đây một thời gian dài đi." Bản thân Hứa Ngôn thì bách độc bất xâm, nhưng việc mở quan tài không thể chỉ do một mình anh hoàn thành.

Cho nên, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn lựa chọn giải độc trước.

Mọi người lại một lần nữa lui về đường hầm.

May mà Hứa Ngôn có "túi Càn Khôn", bên trong có đủ các loại vật

tư có thể sẽ dùng đến.

Hứa Ngôn để các vệ binh ăn uống, nghỉ ngơi tại đây, còn anh thì một mình ra khỏi mộ cổ, đi về phía nguồn nước gần nhất.

Anh lấy ra từ trong không gian những thùng chứa nước khổng lồ, sau khi đổ đầy nước thì lại cất vào "túi Càn Khôn".

Có công cụ vận chuyển như vậy đã giải quyết được vấn đề lớn nhất.

Khoảng hai tiếng sau, Hứa Ngôn lại quay về đường hầm.

Tiếp theo là chế tạo dung dịch giải độc, cũng là một công trình không nhỏ.

Mặc dù chỉ cần ngâm Chu Quả vào trong nước, nhưng để dược hiệu phân giải ra cũng cần thời gian.

Một thùng thông thường cần ít nhất hai mươi phút.

Ở đây có tổng cộng hơn một trăm thùng chứa nước siêu lớn, chỉ riêng việc chuyển hóa hết tất cả chỗ này cũng cần một ngày rưỡi.

Nhưng Hứa Ngôn còn có một kỹ năng có thể đi đường tắt là Phong Hậu Kỳ Môn.

Có thể trong vòng ba mươi giây, thao túng thời gian, không gian trong bán kính ba mét.

Từ khi có được kỹ năng này, anh đã không ngừng thử nghiệm, sử dụng lặp đi lặp lại để làm quen với nó.

Thành quả hiện tại là, trong vòng mười giây có thể kiểm soát tốc độ dòng chảy của thời gian, tăng hoặc giảm.

Dịch chuyển, thay thế vật thể trong vòng một mét.

Hiện tại vẫn là một kỹ năng cần tiếp cận cực gần, và thời gian rất

ngắn.

Trông có vẻ hơi vô dụng.

Nhưng khi kỹ năng được nâng cấp, uy lực kinh khủng của nó mới dần dần lộ ra.

Mặc dù kỹ năng tạm thời còn vô dụng, nhưng đối với Hứa Ngôn hiện tại, đã đủ dùng.

Với nội lực hiện tại của anh, có thể hỗ trợ phát động năm lần Phong Hậu Kỳ Môn.

Sau đó cần nghỉ ngơi nửa tiếng.

Nhưng dưới sự hỗ trợ của thuốc hồi phục, rất nhanh có thể hồi đầy nội lực.

Cứ uống thuốc và nghỉ ngơi xen kẽ như vậy, rất nhanh có thể pha chế xong toàn bộ dung dịch giải độc.

Uông Thuận và những người khác phụ trách di chuyển các thùng chứa nước, Hứa Ngôn thì phụ trách thả Chu Quả vào và thu hồi.

Sự ăn ý giữa mọi người không cần nói nhiều, cứ thế trong yên lặng, tuần tự tiếp tục.

Chưa đầy một ngày, hơn trăm thùng dung dịch giải độc đều đã được pha chế xong.

Uông Thuận và những người khác đổ dung dịch giải độc vào bình xịt, rồi lại quay về bên cạnh quách ngoài của hoàng tràng đề thấu, bắt đầu phun xịt cẩn thận.

Dung dịch giải độc dạng sương phun lên gỗ bách, lại bốc lên từng làn khói trắng, phát ra tiếng "xèo xèo".

Mọi người đều đeo mặt nạ phòng độc, càng phải chú ý dưới chân mọi lúc, đề phòng mất tập trung mà đi sai, đạp phải cơ quan.

Bên ngoài chiếc quan tài vốn đã khổng lồ, còn được bao bọc bởi một lớp quách ngoài hoàng tràng đề thấu lớn hơn.

Từng góc của những cây gỗ bách to lớn đều phải được phun xịt kỹ càng, không được để sót lại độc tố.

Đây là một công việc tỉ mỉ, không thể dùng thủ đoạn đi đường tắt nào, chỉ có thể xử lý từng cây gỗ một.

May mà, Hứa Ngôn đã nhận ra sự thật này, cũng đã chuẩn bị tinh thần sẽ không rời đi trong thời gian ngắn.

Anh cũng cầm một thiết bị phun xịt, cùng với Uông Thuận và họ, từ từ giải độc.

Trong mộ huyệt tối đen như mực, chỉ dựa vào đèn pin cường độ cao để chiếu sáng.

Thời gian ở đây không còn ý nghĩa tồn tại, nhưng Hứa Ngôn có thể thông qua đồng hồ để nắm bắt thời gian.

Bên ngoài đã là đêm khuya, mọi người vẫn làm việc hăng say.

Họ đã bận rộn cả nửa ngày, nhưng còn chưa làm xong một phần ba của toàn bộ quách ngoài.

“Bất kể chủ nhân ngôi mộ này là ai, nếu tôi không dọn sạch ngôi mộ của ông ta, thì thật có lỗi với công sức của mình.” Hứa Ngôn vừa làm việc, miệng cũng không quên phàn nàn.

“Ngôn gia, lần nào chúng ta xuống mộ cũng có để lại thứ gì đâu.” “Nếu sau này còn có đồng nghiệp, khó khăn lắm mới vào được mộ, chắc khóc thét mất.” Uông Thuận cười đáp.

Một vệ binh bên cạnh lại sửa lại: “Đội trưởng Uông, ngài nói sai rồi.” “Lần trước ở mộ nhà Đường, cánh cửa đồng cuối cùng không mở được, mộ nhà Tần bên kia cũng không đi được.” “Nói ra thì, chúng

ta cũng chỉ lấy được một nửa tài bảo của mộ nhà Đường, nửa còn lại, chẳng phải là để lại cho hậu nhân sao." Hứa Ngôn ha ha cười một tiếng.

"Các anh thật sự định bắt hết một mẻ, không chừa một mảnh sao?" "Đó là điều cấm kỵ trong ngành này, có nghĩa là làm việc quá tuyệt tình." "Những người có chút nguyên tắc đều sẽ chỉ lấy đi một phần, không lấy hết.

Tôi vừa rồi, cũng chỉ nói vậy thôi." Anh không ngại phủ nhận lời nói vừa rồi trước mặt vệ binh của mình.

Dù anh có là một kẻ vừa hèn vừa mềm yếu ngốc nghếch, lòng trung thành của những vệ binh này đối với anh cũng sẽ không giảm đi nửa phần.

Đây chính là ưu điểm lớn nhất của phần thưởng mà hệ thống mang lại.

Chương 273

“Ngôn gia, lăng mộ của người xưa thật phiền phức, năm đó phải tốn bao nhiêu nhân công tiền của.

Quả nhiên, có phú quý quyền thế thì không có việc gì là không làm được.” Một vệ binh khác nói với vẻ đầy ngưỡng mộ.

“Những thứ của cải của dân chúng này cũng đều được giấu sâu dưới lòng đất, bị chúng ta lấy ra sử dụng, nâng cao chất lượng cuộc sống của bá tánh trong địa phận, chẳng phải tốt hơn là bị chôn ở đây không thấy ánh mặt trời, phung phí của trời sao.” “Tôi đây cũng coi như là thay họ bù đắp một phần sai lầm năm xưa, tích chút âm đức.” Hứa Ngôn cứ thế trò chuyện phiếm với các vệ binh, thời gian trôi qua rất nhanh, cũng không cảm thấy nhàm chán.

Làm thêm một lúc nữa, anh ra hiệu cho mọi người tạm dừng, rời khỏi đường hầm quay về cắm trại bên ngoài.

Mọi người đều là người sống, cứ ở mãi nơi tử khí bao trùm, dù ai nấy đều tinh huyết dồi dào, long tinh hổ mãnh, cũng không phải là chuyện tốt.

Sau khi cắm trại xong, lại sắp xếp người thay phiên canh gác, Hứa Ngôn quay về lều riêng của mình.

Đợi đến khi trời sáng mới tiếp tục hành động.

Bây giờ là thời gian một mình của anh.

Hứa Ngôn ngồi xếp bằng, vô tâm hướng thiên.

Anh bây giờ đã rất ít khi ngủ bình thường, chỉ cần thiền một lúc là có thể phục hồi tinh lực.

Ngay lúc anh chuẩn bị nhắm mắt, tiến vào trạng thái thì trước mắt

đột nhiên hiện ra một tin nhắn hệ thống. 【Nhận được hai tin nhắn chưa đọc, người gửi: Nhạc Khỉ La.】 【Có muốn đọc không?】 Hứa Ngôn bật dậy, lập tức mở bảng tin nhắn, nhấn đọc.

"Ngôn ca ca, em ra ngoài được rồi.

Bí mật về người sống chết, cũng đã moi ra được phần lớn." "Đợi em về, là có thể giúp Tiểu Linh Tử tiến thêm một bậc!

Mọi người đợi em nhé!" "Ngôn ca ca, sao anh không trả lời em, giận em rồi à?

Giận em lâu như vậy không về?

Em có thể giải thích mà!" "Không phải em không muốn về, mà là..." Tin nhắn phía sau đột ngột dừng lại.

Hứa Ngôn hoàn toàn không quan tâm Nhạc Khỉ La nói gì ở phía trước, điều anh quan tâm hơn là, cô ấy gửi tin nhắn cho mình lúc nào, tại sao anh lại không nhận được.

"Hệ thống, chuyện gì vậy, tại sao tin nhắn của Tiểu La nhi tôi lại không nhận được ngay lập tức?" "Tại sao cô ấy nói được nửa chừng thì dừng lại, rốt cuộc là chuyện gì?" Anh phẫn nộ gầm thét trong lòng.

Mặc dù anh rất ít khi bộc lộ cảm xúc của mình, nhưng không có nghĩa là anh không có.

Nhạc Khỉ La đã trở thành một vảy ngược của anh, chứ không phải đơn thuần là một nhân vật trong cốt truyện, hay là một thuộc hạ trung thành.

Sự cố bất ngờ không lâu trước đó đã khiến lòng anh đầy lo lắng và sợ hãi.

Bây giờ Nhạc Khỉ La đột nhiên gửi tin nhắn, lại biến mất đột ngột như vậy, cuối cùng đã khiến cảm xúc của anh bùng nổ. 【Ting, vấn

đề của túc chủ vượt quá quyền hạn tra cứu, hệ thống này không trả lời.】 Bất ngờ, nhưng dường như cũng nằm trong dự liệu, câu trả lời này khiến Hứa Ngôn càng thêm phẫn nộ.

"Vượt quá quyền hạn tra cứu?

Mẹ kiếp nhà mày chỉ là đồ phế vật, hỏi ba câu không biết một, lấy lý do vượt quá quyền hạn hệ thống để lấp liếm tao à?" Anh vừa chửi xong, bề mặt cơ thể đột nhiên bắn ra những dòng điện màu xanh lam.

Như một đàn rắn uốn lượn, bao bọc lấy cả người anh.

Cảm giác dòng điện chạy trong cơ thể không dễ chịu chút nào, cơ thể Hứa Ngôn tuy đã được cải tạo, cực kỳ mạnh mẽ, nhưng dưới dòng điện siêu mạnh như vậy, vẫn bị thương đến da tróc thịt bong.

Trong lều tràn ngập mùi da thịt bị cháy khét, ánh sáng chói lòa càng làm kinh động các vệ binh bên ngoài.

Ngay lúc họ định xông vào, Hứa Ngôn hét lớn: "Tất cả không được vào, rời khỏi đây một trăm mét, bất kỳ ai cũng không được lại gần!" Mệnh lệnh của anh, đối với các vệ binh mà nói, chính là thánh chỉ không thể kháng cự.

Dù lo lắng cho thống soái của mình đến đâu, các vệ binh cũng chỉ có thể nén lại sự lo lắng trong lòng, tuân theo mệnh lệnh của anh, lùi ra xa một trăm mét.

Hứa Ngôn tuy bị điện giật toàn thân là thương tích, nhưng anh không vì thế mà gục ngã.

Ngược lại, thân hình anh đứng thẳng tắp, như một thanh kiếm sắc đã ra khỏi vỏ, cắm sâu vào mặt đất.

"Phế vật, có bản lĩnh thì giết chết tao đi!" "Bây giờ còn giở trò trừng phạt, mày nghĩ tao sợ mày chắc?" Hứa Ngôn tiếp tục cười mắng.

Mọi thứ anh có hiện tại, đúng là do hệ thống cho.

Có thể nói, không có hệ thống, anh có thể đã chết trong thời loạn lạc này từ lâu rồi.

Dù có thể dựa vào đầu óc của mình để giữ lại một mạng.

Thì cũng sẽ như ngọn nến trước gió, bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến trong gió mưa loạn thế.

Nhưng phần thưởng của anh cũng là do anh liều mạng, chém giết mà có được.

Từ việc thu phục Nhạc Khỉ La, đến huyết chiến Tiêu Tử Lĩnh.

Lần nào anh không phải là đặt đầu trên thắt lưng, dốc hết toàn lực?

Cho nên, phần thưởng của anh là thứ anh đáng được nhận, chứ không phải là sự ban ơn của hệ thống.

Mối quan hệ giữa anh và hệ thống, từ trước đến nay chưa bao giờ là chủ tớ, mà là ngang hàng, thậm chí sau này khi sức mạnh của anh đủ lớn, chưa chắc đã không thể vượt lên trên nó!

Cho nên đối mặt với sự trừng phạt của hệ thống, anh không những không khuất phục trước nỗi đau thể xác, mà ngược lại còn coi đây là sự khinh miệt đối với hệ thống.

Dòng điện đột nhiên dừng lại.

Bảng hệ thống cũng biến mất khỏi trước mặt Hứa Ngôn.

Anh nhìn về phía trước trống rỗng, trong lòng dâng lên nỗi bất lực sâu sắc.

“Ngay từ đầu, anh đã không nên để em một mình rời đi, Tiểu La nhi.” Hứa Ngôn hối hận rồi.

Đàn ông sinh ra trong thời loạn, nên tạo dựng một sự nghiệp vĩ đại là đúng.

Phụ nữ, sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của đàn ông, cũng đúng.

Nhưng anh có một thân bản lĩnh mạnh mẽ, lại không bảo vệ được người phụ nữ của mình, vậy thì nói gì đến việc tranh đoạt thiên hạ, bảo vệ binh lính và bá tánh dưới trướng?

Một lúc lâu sau, Hứa Ngôn cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Anh vẫn có thể cảm nhận được, sự ràng buộc giữa Tiểu La nhi và anh vẫn còn.

Điều đó cho thấy cô ấy tạm thời chưa gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Vừa rồi, đúng là anh đã quá bốc đồng.

Dù có vội vàng muốn biết tin tức của Nhạc Khỉ La, cũng không nên trở mặt với hệ thống.

Nhưng anh cũng không hối hận vì đã làm như vậy.

Ít nhất anh đã thể hiện thái độ của mình, đó là tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với hệ thống.

"Hệ thống, tôi muốn biết, trong trường hợp nào, tôi có thể có được quyền hạn tra cứu nhiều thông tin hơn?" Anh trầm tĩnh suy nghĩ, một lần nữa cố gắng giao tiếp với hệ thống. 【Ting, hoàn thành nhiều nhiệm vụ hơn, nâng cấp dữ liệu ba chiều.】 【Hoặc có được vật phẩm cốt truyện quan trọng, hoặc có được nhiều điểm khí vận hơn.】 【Cảnh báo, quyền hạn có được chỉ giới hạn trong việc tra cứu thông tin và các thao tác chức năng đã có.】 Hệ thống không vì đã "trở mặt" với Hứa Ngôn mà từ chối giao tiếp.

Nhưng câu trả lời của nó, lại khiến Hứa Ngôn nghe ra một ý tứ

khác.

“Quyền hạn chỉ giới hạn trong việc tra cứu thông tin và các thao tác chức năng đã có?

Điều đó có nghĩa là còn có những chức năng khác chưa được phát triển, và đó là những chức năng có thể thao túng ngược lại hệ thống?” Anh thầm nghĩ trong lòng.

Hứa Ngôn không sợ hệ thống nghe được suy nghĩ của mình.

Không lâu trước đây, sau khi tinh thần lực của anh đột phá một trăm, anh đã phát hiện ra một “phúc lợi” phụ.

Chỉ cần anh mở ra lá chắn tinh thần lực, là có thể cắt đứt liên kết giữa anh và hệ thống.

Như vậy, anh sẽ không còn cảm giác khó chịu khi bị hệ thống theo dõi bất cứ lúc nào.

Rốt cuộc, có những lúc anh muốn làm chút “việc xấu” trong đầu, lại bị hệ thống ghi lại, cảm giác này thực sự khó chịu đến cực điểm.

Và sau khi anh có lá chắn tinh thần lực, nỗi lo này cũng coi như được giải quyết triệt để.

Hứa Ngôn không biết, thông tin vừa rồi của hệ thống rốt cuộc là vô tình nói lỡ, hay là cố ý.

Nhưng anh luôn giữ cảnh giác với điều này.

Chương 274

Cảm giác mà hệ thống mang lại cho anh không giống như một sinh mệnh trí tuệ đơn thuần.

Nếu là cố ý, vậy thì chứng tỏ hệ thống đang giăng ra một cái bẫy đầy sát khí cho anh.

Nhưng, tại sao?

Đây cũng là điều khiến anh tạm thời không nghĩ ra.

Nếu anh chết, hệ thống cũng sẽ biến mất.

Vậy thì mục đích của nó khi làm như vậy, rốt cuộc là gì?

Hứa Ngôn cứ ngồi trong lều như vậy, suy nghĩ về vấn đề này, cho đến khi phía đông dần dần hửng sáng.

Anh nhận ra ánh sáng bên ngoài đã thay đổi, liền đứng dậy đi ra khỏi lều.

Vừa lúc anh vén rèm lều lên, vạn tia sáng vàng từ chân trời bắn ra.

Một vầng thái dương vàng rực gắng sức nhảy lên, thoát khỏi sự trói buộc của đường chân trời, mạnh mẽ lao lên bầu trời.

Gần như trong nháy mắt, Hứa Ngôn cũng cất tiếng cười sảng khoái.

“Tôi biết rồi, lý do mày làm như vậy.” “Cứ chờ đấy, tao sẽ khiến mày...

ác mộng thành sự thật.” “Ngôn gia, ngài không sao chứ!” Uông Thuận và những người khác đang canh gác ở xa, thấy Hứa Ngôn đi ra với dáng vẻ da tróc thịt bong, máu thịt be bét, lập tức xông lên, lo lắng hỏi.

Họ cũng đã trải qua một đêm giày vò tâm lý, trên mặt lại mang theo vài phần mệt mỏi khó che giấu.

"Tôi không sao, để các anh lo lắng rồi." Hứa Ngôn không bỏ qua sự lo lắng và mệt mỏi của họ.

Vốn dĩ nên lập tức tiếp tục hành động, nhưng anh vẫn bắt các vệ binh quay về chợp mắt một lúc.

Khu vực này không xuất hiện thế lực quân phiệt nào khác, trên ngọn đồi nhỏ cũng không có rắn độc thú dữ gì.

Hứa Ngôn rút bớt lực lượng vệ binh, một mình leo lên đỉnh đồi nhìn ra xa.

Anh không cố gắng liên lạc lại với Nhạc Khỉ La qua hệ thống.

Có lẽ thời khắc trùng phùng vẫn chưa đến, điều anh có thể làm bây giờ là kiên nhẫn chờ đợi.

Tin tốt là, mục đích cô ấy rời đi về cơ bản đã đạt được.

Đến khi cô ấy trở về, còn có thể giúp năng lực của Tiểu Khải Linh tăng thêm một bậc.

Tin xấu là, ngày về của cô ấy vẫn chưa định, không biết khi nào mới gặp lại.

"Hy vọng khi tôi ra khỏi ngôi mộ này, có thể lại nhận được tin tốt của em." Hứa Ngôn thầm cầu nguyện trong lòng.

Anh đã mơ hồ đoán được, trong ngôi mộ cổ đó còn có những điều kỳ quái khác.

Có thể che giấu cả thông tin hệ thống ẩn trong cơ thể anh, cho đến khi ra khỏi mộ cổ mới hiển thị ra.

E rằng thứ bên trong cũng không thuộc về thế giới này.

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu anh rồi biến mất, anh không tiếp tục đào sâu nữa.

Cảnh báo của hệ thống vẫn còn khắc sâu trong lòng anh.

Khi sức mạnh chưa đủ mạnh đến một mức độ nhất định, biết càng nhiều bí mật, chết càng nhanh.

Từ khi anh trở nên mạnh mẽ, cảm giác nguy hiểm này cũng ngày càng mãnh liệt.

Hứa Ngôn lắc đầu, lại ngồi trên đỉnh đồi hơn một tiếng, mới quay trở lại doanh trại ở sườn núi.

Các vệ binh lần lượt tỉnh dậy, đã bắt đầu tập hợp, chờ anh quay trở lại mộ huyệt.

Sau một thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, tinh thần của họ trông đã hoàn toàn hồi phục.

Sau khi mọi người quay lại gian mộ chính, lại lặp lại công việc của ngày hôm qua, tiếp tục khử độc cho gỗ bách của quách ngoài.

Tiến độ hôm nay dường như nhanh hơn một chút, đến chiều tối, cũng chỉ còn lại một phần năm cuối cùng chưa hoàn thành.

Giữa quách ngoài và quan tài bên trong còn có một khoảng không gian nhất định.

Nơi đó chất đống vô số đồ đồng tinh xảo, nhưng cũng đã vô tình bị độc tố xâm nhiễm.

Hứa Ngôn đi vòng quanh quách ngoài mấy vòng, cuối cùng đã tìm được "điểm" có thể mở quách ngoài.

Toàn bộ kết cấu hoàng tràng đề thấu sử dụng mộng để liên kết, muốn giải ra thì cũng giống như giải vòng cửu liên, phải tìm được "điểm" đó.

Vòng này nối vòng kia, nhưng cũng có điểm bắt đầu và kết thúc.

Tìm được điểm đó chính là mấu chốt để giải trừ tất cả các vòng.

Vừa hay, gỗ bách ở đây cũng đã khử độc xong, không làm lỡ việc "phá cục" của Hứa Ngôn.

Anh không có hai ngón tay thon dài được luyện tập đặc biệt như người nhà họ Trương, nhưng "lực kẹp" của ngón tay cũng không phải dạng vừa.

Anh trực tiếp từ khe hở của đống gỗ tròn, kẹp lấy khúc gỗ tròn ở "điểm" đó, từ từ rút nó ra.

Khi khúc gỗ bách này được lấy ra, trọng tâm và điểm chịu lực của toàn bộ kết cấu đã thay đổi.

Bức tường vốn kết hợp chặt chẽ với nhau, có thể chịu được lực va đập gần một tấn, vì thế mà mất đi khả năng phân tán lực.

Nhưng điều kỳ diệu là, điểm chịu lực mất đi, lại không ảnh hưởng đến mặt chịu tải.

Dù Hứa Ngôn từ từ tháo dỡ cả bức tường ở đây, cũng sẽ không khiến toàn bộ kết cấu sụp đổ.

Cho nên anh rất dễ dàng tháo từng cây gỗ bách trên bức tường này xuống, dần dần để lộ ra đống đồ đồng chất cao như núi bên trong.

Anh đương nhiên cũng nhìn thấy, những độc tố dính từ gỗ bách bám trên đó, hình thành những vết tích gần như không khác gì gỉ đồng.

"Cách ngụy trang này không tệ, người bất cẩn vẫn sẽ không cẩn thận trúng chiêu." Hứa Ngôn lại khen một câu.

Đây là lần thứ không biết bao nhiêu, anh khen một người đã cách xa mấy nghìn năm, vĩnh viễn không bao giờ gặp mặt.

Người đó quả thực là cao thủ chơi đùa tâm lý người khác.

Dù có người nhìn thấu âm mưu của hắn, hắn cũng sẽ trên cơ sở này, biến âm mưu thành dương mưu.

Hắn đã tính toán đến lòng người và nhân tính.

Kẻ ngu xuẩn sẽ chết vì ngu xuẩn.

Kẻ bất cẩn sẽ chết vì bất cẩn.

Đây là đạo lý đơn giản nhất, nhưng lại thường bị người ta bỏ qua.

Thiết bị phun xịt trên người Hứa Ngôn không hề tháo ra, anh vừa tháo tường, vừa khử độc cho đồ đồng.

Mặc dù dung dịch khử độc sẽ có tác dụng ăn mòn nhất định đối với đồ đồng, nhưng vừa hay, trong số các dịch vụ mà hệ thống vạn năng cung cấp, còn có chức năng sửa chữa.

Nhưng tương tự, cần phải trả một số điểm nhiệm vụ nhất định.

Cho nên, Hứa Ngôn bây giờ nghèo!

Nghèo đến mức mở giao diện thuộc tính ra, con số "0" đỏ chói khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

"Haizz, một đồng tiền cũng làm khó anh hùng, tao bây giờ nghèo đến mức quần lót cũng sắp không có mà mặc." Hứa Ngôn phàn nàn một câu, tăng tốc động tác trên tay.

Đồ đồng đã qua khử độc còn chưa thể lập tức thu vào "túi Càn Khôn".

Để giảm hiệu quả ăn mòn xuống mức thấp nhất, Hứa Ngôn lại pha loãng dung dịch khử độc một lần nữa, cho nên hiệu quả khử độc cho đồ đồng cũng sẽ giảm đi một chút.

Phần giảm đi này, cần dùng thời gian để bù lại.

Đến khi đêm khuya thứ hai buông xuống, toàn bộ quách ngoài đã

được khử độc xong.

Hứa Ngôn cũng đã khử độc xong và thu vào "túi Càn Khôn" những đồ đồng ở mặt trong của quách ngoài đã được tháo dỡ.

Ước tính sơ bộ, có khoảng hai ba trăm món.

Chương 275

Nhưng đây chỉ là phần nổi của tảng băng chìm trong số tất cả bảo vật của ngôi mộ cổ Tây Chu này.

"Quả nhiên, Tứ Dương Phương Tôn không có trong đó." Mặc dù Hứa Ngôn có chút mong đợi, nhưng khi hy vọng tan vỡ, cũng không thất vọng như tưởng tượng.

"Ngôn gia, ngài đang tìm thứ gì à?

Chúng tôi cũng có thể giúp." Tai của Uông Thuận rất thính, tuy không đến mức khoa trương như Hứa Ngôn, nhưng nghe được tiếng lẩm bẩm của Hứa Ngôn cách bảy tám mét cũng không phải chuyện gì khó.

"Ừm, có lẽ các anh thật sự có thể giúp được." Hứa Ngôn nhanh chóng phác họa hình dáng của Tứ Dương Phương Tôn lên giấy, đưa cho Uông Thuận và những người khác xem.

Ngôi mộ cổ lớn như vậy, khó tránh khỏi có những chỗ anh không để ý tới.

Mặc dù cuối cùng những thứ thu thập được vẫn sẽ tập trung vào tay anh, chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn mà thôi.

Nhưng hoàn thành sớm một phần nhiệm vụ có thể khiến anh ít nhất có chút cảm giác thành tựu.

Xuống mộ hai ngày đến giờ, anh còn chưa hoàn thành một nhiệm vụ nào.

Uông Thuận và những người khác ghi nhớ hình dáng của Tứ Dương Phương Tôn vào lòng, rồi cùng Hứa Ngôn rút khỏi mộ cổ, quay về doanh trại bên ngoài nghỉ ngơi.

Dự kiến ngày thứ ba sẽ mở quan tài bên trong, sau đó lấy đi các đồ tùy táng trong đó.

Hứa Ngôn dựa vào quan tài trong ngoài của mộ Tằng Hầu Ất, cũng như các vật phẩm tùy táng bên trong để phán đoán, quan tài bên trong ít nhất sẽ có bốn lớp.

Giữa mỗi lớp đều sẽ được lấp đầy bằng những vật phẩm tùy táng tinh xảo.

Có thể dự đoán được là, tài sản của anh lại sẽ tăng vọt theo đó.

Nhưng đối với Hứa Ngôn mà nói, một cuộc xuống mộ không hoàn thành nhiệm vụ đều chỉ là gãi ngứa qua giày.

Trong gian mộ chính, một mặt của quách ngoài đã được tháo dỡ, để lộ ra một lớp quan tài trong dài khoảng bảy mét, cao bốn mét bảy, rộng ba mét hai.

Hứa Ngôn từ khoảng cách giữa quách ngoài và lớp quan tài trong này, thể tích, chủng loại của các đồ đồng bồi táng đặt ở đó, đại khái tính toán một chút, bên trong ít nhất còn có ba lớp quan tài trong.

Theo quy định của chế độ lăng mộ Tây Chu, thiên tử bảy lớp, chư hầu năm lớp, xem ra ngôi mộ cổ Tây Chu này dường như là chôn cất một vị chư hầu.

Nhưng anh luôn cảm thấy sẽ không đơn giản như vậy.

Một cái đỉnh, cứ tùy tiện đặt ở trước bệ tuẫn táng.

Dù là thủ đoạn dụ địch, cũng quá xa xỉ rồi.

Đỉnh, ở thời đó cũng là biểu tượng của quyền lực.

Thiên tử dùng chín đỉnh, chư hầu dùng bảy đỉnh.

Chỉ riêng bệ tuẫn táng đã dùng hết một đỉnh, nếu là chư hầu, thì còn dư sáu đỉnh.

Nhưng loại vật phẩm bồi táng mang ý nghĩa biểu tượng đậm đặc này, không thể bị tách ra để tùy táng, điều đó quá không may mắn.

Chủ nhân ngôi mộ tuyệt đối sẽ không phạm phải đại kỵ này.

Cho nên hoặc là thân phận của chủ nhân ngôi mộ dưới chư hầu, hoặc đây chính là lăng mộ thiên tử.

Nhưng theo logic vừa rồi, dường như cả hai khả năng này đều không thành lập.

Nói là lăng mộ thiên tử, lại càng không thể tách một trong chín đỉnh ra.

Nếu nói ngay cả chư hầu cũng không phải, thì quy cách của ngôi mộ này tuyệt đối là hàng đầu, không phải là quan lại bình thường của Tây Chu, thậm chí là bá tánh bình thường có thể dùng, dám dùng.

Nhưng Hứa Ngôn cũng không vội.

Có thể xác nhận thân phận chủ nhân ngôi mộ hay không, không quan trọng.

Chỉ cần anh có lợi, còn có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, những thứ khác đều không quan trọng.

Dựa vào thể tích của lớp quan tài trong này, muốn mở quan tài, thì quách ngoài hoàng tràng đề thấu này không thể giữ lại.

Tuy có chút đáng tiếc, nhưng Hứa Ngôn cũng không phải người do dự.

Trong lịch sử, các loại lăng mộ, đại mộ của Trung Quốc bị hủy hoại trong chiến tranh, trộm mộ nhiều không kể xiết, thêm một cái không nhiều, bớt một cái cũng không ít.

Hơn nữa, anh đã bỏ ra giá cao mua ba chiếc máy ảnh phim đen trắng từ tay Smith.

Sớm đã lưu lại hình ảnh hoàn chỉnh trước khi bắt đầu tháo dỡ.

Ngoài ra, những khúc gỗ bách tháo ra này anh cũng sẽ mang đi, tương lai cũng sẽ xây một cái địa cung, phục dựng lại theo tỷ lệ 1:1 đặt vào trong đó.

Cũng coi như không uổng công các thợ thủ công cổ đại đã mang nó đến thế gian, đi một chuyến.

Khi tháo dỡ quách ngoài phía tây, trong đống đồ tùy táng gồm vô số đồ đồng nhỏ, lại lờ mờ hiện ra hình dạng của một cái đỉnh.

Hứa Ngôn ưu tiên dọn dẹp cái đỉnh đó ra, nhìn thấy hoa văn quen thuộc trên đó, trong lòng nhẹ nhõm.

Quả nhiên, đây cũng là một trong Cửu Đỉnh.

Mặc dù hiện tại chỉ có hai cái đỉnh, nhưng về cơ bản đã xác định được đây là lăng mộ thiên tử.

Dù chư hầu dùng bảy đỉnh, cũng tuyệt đối không dám dùng hoa văn đồ Cửu Châu một cách công khai.

Đó là tiếm việt, là đại bất kính!

Một khi bị phát hiện, chính là tội tru di cửu tộc.

Hơn nữa vị trí đặt cái đỉnh này là ở dưới chân chủ nhân ngôi mộ, ý nghĩa của nó tự nhiên không cần nói cũng biết.

Sau khi xác định đây là lăng mộ thiên tử, trong lòng Hứa Ngôn cũng rất phấn khích.

Ở đời sau trước khi anh rời đi, Trung Quốc chưa từng phát hiện một lăng mộ thiên tử triều Chu nào.

Ai có thể ngờ được, ngay dưới ngọn đồi nhỏ không đáng chú ý này, lại chôn cất một lăng mộ thiên tử có quy mô chưa từng có.

Bất kể ngôi mộ này là của vị vua nào của triều Chu, đồ bồi táng trong mộ này cũng không thể thiếu.

Chỉ là anh lại nghĩ đến một vấn đề.

Tứ Dương Phương Tôn đó là vật phẩm thời nhà Thương, trong lăng mộ thiên tử Tây Chu này, liệu có trùng hợp đến mức có cổ vật của triều đại trước không?

"Nếu không có, chắc cũng ở gần đây, cùng lắm thì tốn thêm chút thời gian." Hứa Ngôn nhớ lại thời gian Tứ Dương Phương Tôn được khai quật, hình như là vào năm 38, tính ra cũng là chuyện của mấy năm sau.

Anh không có thời gian để đợi đến lúc đó, rồi lại đến đây ôm cây đợi thỏ.

"Ngôn gia, ngài đến xem, bên này có một món đồ, có chút giống với hình ngài vẽ." Uông Thuận đột nhiên chạy tới, tin tức mà anh ta nói ra khiến Hứa Ngôn lập tức phấn chấn.

"Ở đâu, để tôi xem!" Không thể nào!

Không thể nào lại tâm tưởng sự thành, nói gì có đó chứ!

Hứa Ngôn kinh ngạc vui mừng, đi theo Uông Thuận qua đó.

Cũng ở trong đống đồ tùy táng còn lại ở phía tây, một chiếc phương tôn bốn cạnh bốn góc hiện ra trước mắt!

Chỉ là anh liếc mắt một cái, ý cười đầy mắt liền nhạt đi.

Hệ thống không có bất kỳ gợi ý nào, chứng tỏ đây không phải là Tứ Dương Phương Tôn.

Nhưng nhìn ngoại hình, chiều cao, đều gần như nhau.

Đều là cổ dài, chân đế cao, bốn góc của tôn đều có một con dê.

Nhìn không khác gì Tứ Dương Phương Tôn của đời sau, chẳng lẽ là đồ phỏng chế?

Hứa Ngôn suy nghĩ kỹ lại, cũng không phải không có khả năng này.

Tứ Dương Phương Tôn đó là lễ khí bằng đồng thời Thương muộn, chuyên dùng để tế tự.

Có thể đã bị vua cuối nhà Thương mang theo vào lăng mộ, hoặc bị thất lạc trong chiến tranh.

Cho nên đời sau lại phỏng chế một chiếc, chính là chiếc mà anh đang nhìn thấy.

Đã không phải là cái gốc, không được hệ thống thừa nhận, cũng có thể hiểu được.

Chương 276

Hứa Ngôn đi tới, đeo găng tay đặc chế, nhấc chiếc phương tôn đó lên, chuẩn bị xem kỹ.

Tay vừa mới chạm vào, tin nhắn hệ thống liền hiện ra. 【Ting, phát hiện vật phẩm nhiệm vụ Tứ Dương Phương Tôn, nhiệm vụ một hoàn thành.】【Tiến trình nhiệm vụ tổng thể, độ hoàn thành 25%.】 "Vãi!

Đúng là nó thật!" Hứa Ngôn kinh ngạc, buột miệng nói.

Anh thật sự không ngờ, vật phẩm nhiệm vụ này chỉ nhìn thôi chưa đủ, phải cầm lên tay mới xác nhận được.

Nhưng, sao lại trùng hợp đến vậy?

Có một lời giải thích hợp lý, đó là sau khi Chu Vũ Vương thành lập vương triều Tây Chu, đã kế thừa toàn bộ lễ khí tế tự bằng đồng của nhà Thương, trong đó bao gồm cả chiếc Tứ Dương Phương Tôn này.

Và vị chủ nhân ngôi mộ này trước khi qua đời đã chỉ định phải lấy Tứ Dương Phương Tôn này làm vật bồi táng, mang theo xuống lòng đất.

Vừa hay, lại gặp anh đến mở ngôi mộ cổ này, mới khiến cho quốc bảo này có ngày được thấy lại ánh mặt trời.

Bất kể anh đoán có đúng hay không, Hứa Ngôn đối với việc cuối cùng cũng có thể hoàn thành một nhiệm vụ nhỏ, trong lòng vẫn rất có cảm giác thành tựu.

Anh thuận tay vỗ vỗ vào vai Uông Thuận.

"Làm tốt lắm, là huynh đệ nào phát hiện, ghi công một lần, về sẽ

luận công ban thưởng!" Uông Thuận cười hì hì, thuận tay kéo một vệ binh đang đứng bên cạnh qua.

Người đó không cao, da ngăm đen, cười lên một hàm răng trắng sáng rất bắt mắt, đang gãi sau gáy, nhìn Hứa Ngôn cười ngây ngô.

"Ngôn gia, đây là Cẩu Tử.

Thằng nhóc này có một đôi mắt chó, tinh lắm đấy!" "Vừa rồi chính là nó liếc mắt một cái đã thấy, mới gọi ngài đến, đừng nói, đúng là trúng thật!" Cẩu Tử cười đến không thấy mắt đâu, trông cũng là người không giỏi ăn nói.

Nghe lời của Uông Thuận, chỉ biết cười, hoàn toàn không có ý định nhân cơ hội này làm thân với Hứa Ngôn, tranh thủ một ấn tượng tốt.

Hứa Ngôn cũng đấm nhẹ vào vai cậu ta một cái.

"Giỏi lắm, không hổ là lính do Hứa Ngôn tôi dắt ra, đều là thế này cả!" Anh giơ ngón tay cái lên, người vệ binh tên Cẩu Tử kia cười càng rạng rỡ hơn.

Đối với cậu ta mà nói, một câu khen ngợi của Hứa Ngôn còn hơn cả việc được thăng quan tiến chức, ban thưởng vạn lượng hoàng kim!

Đương nhiên, nếu có thể tiện tay thưởng cho cậu ta vài đồng bạc hoặc thỏi vàng gì đó, thì càng hoàn hảo hơn.

Hứa Ngôn rất vui, bèn nói với các vệ binh có mặt tại hiện trường: "Anh em vất vả rồi, mọi người lao khổ công cao.

Sau khi về, mỗi người một trăm đồng bạc trắng, hai lạng vàng!" Các vệ binh sững sờ, rồi ngay lập tức vỡ òa trong tiếng hoan hô.

Đừng nói là một trăm đồng bạc trắng cộng thêm hai lạng vàng, chỉ cần một trong hai thứ thôi cũng đã là một món tiền từ trên trời rơi

xuống.

Lần trước ra khỏi lăng mộ Tần vương, Hứa Ngôn đã bao cho mỗi người tham gia một phong bì đỏ dày cộp, còn hậu hĩnh hơn thế này.

Nhưng bây giờ Hứa Ngôn đã ra tay hào phóng như vậy, đợi đến lúc ra ngoài, phúc lợi của họ chắc chắn sẽ không ít.

Hứa Ngôn cũng cười tủm tỉm nhìn họ reo hò.

Tiếng hoan hô vang vọng trong mộ thất, dường như còn lẫn vào một âm thanh nào đó.

Tai anh liên tục động đậy, cố gắng phân biệt âm thanh nhỏ bé kia giữa tiếng cười vang và tiếng vọng.

Anh giơ tay lên, tiếng cười của mọi người lập tức im bặt.

Hiệu quả mệnh lệnh được thi hành răm rắp thật khiến người ta phải kinh ngạc.

Hứa Ngôn nhướng mày.

Khi tiếng cười dừng lại, âm thanh nhỏ bé kia cũng biến mất.

"Định giở trò ma quỷ với tôi à," anh nói rồi đột nhiên cười.

Ngôi mộ này quanh năm suốt tháng không thấy ánh mặt trời, âm khí bị ém lại bên trong, có xảy ra chuyện yêu ma quỷ quái gì cũng không lạ.

Uông Thuận dường như cũng nhận ra có điều gì đó không ổn, "xoạt" một tiếng giơ súng lên, cảnh giác nhìn vào không gian tối tăm xung quanh.

Các vệ binh đều không phải lần đầu xuống mộ cùng Hứa Ngôn, giữa họ đã sớm có sự ăn ý.

Hơn nữa, lần trước trong lăng mộ Tần vương, họ đã gặp cả

cương thi, cán thi, đến quái vật cấp độ Hạn Bạt và Hống cũng đã chứng kiến, bây giờ có xuất hiện thêm thứ gì, họ cũng sẽ không thấy lạ.

"Ngôn gia, ngài phát hiện ra gì sao?" Uông Thuận tiến lên nửa bước, chắn trước mặt Hứa Ngôn.

Những người khác tự động tránh những vị trí có cơ quan, bảo vệ anh ở giữa.

"Chỉ là nghe thấy chút âm thanh, vẫn chưa xác định được là gì." Thính lực của Hứa Ngôn đã cực kỳ mạnh, vậy mà vẫn chỉ có thể nghe thấy âm thanh rất nhỏ.

Đây là lăng mộ của thiên tử Tây Chu, bên trong có xuất hiện dị thú thượng cổ nào cũng không có gì lạ.

Dù sao thì, ngay cả Hạn Bạt, tổ tông của loài cương thi, cũng có thể xuất hiện trong lăng mộ Tần vương, thì trong lăng mộ cổ Tây Chu có một con Ứng Long, Tướng Liễu, có lẽ cũng hợp lý.

Dù anh đang suy nghĩ lung tung, nhưng âm thanh đó nghe quả thực rất yếu ớt và xa xôi, khiến anh không thể phán đoán được đó là thứ gì và đang ở đâu.

"Để lại hai người phụ trách cảnh giới, những người còn lại tiếp tục." Hứa Ngôn ra lệnh.

Người xưa có câu: nghe thấy tiếng ve sầu kêu, chẳng lẽ không trồng trọt nữa sao?

Anh mới hoàn thành một phần tư nhiệm vụ, không có ý định bỏ cuộc giữa chừng.

Các vệ binh nghe vậy, lập tức làm theo lệnh của Hứa Ngôn, chia ra một đội phụ trách cảnh giới, những người còn lại lại bắt đầu bận rộn một cách có trật tự như trước.

Dù có người cảnh giới, Hứa Ngôn vẫn đi tuần tra quanh quách ngoài.

Vừa đi, anh phát hiện trên tường xung quanh chủ mộ thất dường như có vẽ rất nhiều bích họa.

Hứa Ngôn dừng lại, dùng đèn pin cường độ cao chiếu vào.

Quả nhiên là bích họa, hơn nữa còn là loại bích họa có tính tự sự rất cao.

Trên tranh là một người trông giống hoàng đế, đang đứng trên tế đàn cao cầu nguyện với trời, bên dưới là một đám văn võ bá quan, binh lính và dân chúng quỳ lạy.

Bức tiếp theo là mặt trời trên bầu trời biến thành màu đen, đám đông trên mặt đất chạy trốn la hét, trông vô cùng kinh hãi.

Tiếp nữa, mặt trời lại trở lại bình thường, người trông giống hoàng đế vẻ mặt nghiêm trọng, dường như đang triệu tập bá quan để thương nghị điều gì đó.

Sau đó là đoàn người đông đảo rời khỏi thành trì ban đầu, vị hoàng đế không kìm được quay đầu nhìn lại, dường như còn đang lau nước mắt.

Hứa Ngôn đi một vòng xem xong, cũng đã hiểu đại khái câu chuyện.

Chủ nhân ngôi mộ này, trăm phần trăm là một vị vua nào đó của nhà Chu.

Bích họa vẽ lại chuyện sau khi ông lên ngôi, trời giáng dị tượng, mặt trời đột nhiên đen rồi lại sáng.

Vị vua này rất mê tín, cho rằng đó là trời cao nổi giận, kinh đô ban đầu không lành, nên đã đau lòng dời đô.

Nhưng sau khi dời đô, lại gặp ngoại tộc xâm lược, thiên tai nhân họa không dứt.

Vị vua nọ suốt ngày nghi thần nghi quỷ, cho rằng mình bị trời phạt nên mới khiến thời gian trị vì của ông ta tai họa liên miên.

Cứ như vậy trong sự căng thẳng và nghi ngờ, ông ta mắc bệnh nặng, cuối cùng phát điên mà qua đời.

Bích họa đơn giản, nhưng lại kể hết cuộc đời của vị vua đó.

Phải nói rằng, tặng cho ông ta danh hiệu "đồ xui xẻo" cũng không oan chút nào.

Hứa Ngôn luôn cảm thấy, câu chuyện cuộc đời của vị vua này, dường như anh đã từng đọc qua.

Thấy quách ngoài được niêm phong khá tốt, lớp quan tài trong đầu tiên cũng không có dấu hiệu bị mở ra.

Vậy thì vật chứng minh thân phận của chủ nhân ngôi mộ chắc chắn vẫn còn được phong ấn trong quan tài trong.

Đợi sau khi ra ngoài, anh sẽ tra cứu tài liệu liên quan, việc tìm ra thân phận chủ nhân ngôi mộ chắc sẽ không khó.

Biết đâu trong quá trình tìm kiếm này, anh lại có thể hoàn thành nhiệm vụ "tìm kiếm mảnh vỡ Đạo mộ".

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn không còn cảm thấy nhiệm vụ xa vời nữa.

Anh xem xong bích họa, trong mộ thất không còn gì đáng để ý.

Chương 277

Chỉ có ba gian phòng phụ ở bên cạnh, bên trong chắc hẳn chứa các vật tùy táng khác.

Hứa Ngôn rất muốn vào xem, nhưng anh luôn cảm thấy quan quách trong chủ mộ thất mới là phần chính, nếu không nghiên cứu rõ ràng ở đây trước, rất dễ mất cả chì lẫn chài.

Anh vốn có khả năng tự chủ rất mạnh, nghĩ vậy liền không còn tâm tư đi xem một mình nữa.

Không phải anh sợ gặp phải thứ gì đó bên trong.

Với thân thủ của anh, dù một mình ra vào ngôi mộ này ba lần cũng không thành vấn đề.

Anh chỉ luôn để ý đến âm thanh đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất kia.

Mọi việc xảy ra đều có lý do của nó.

Hứa Ngôn tin vào sự trùng hợp, nhưng cũng tin vào sự tất yếu sau sự trùng hợp.

Vì vậy, tuy anh vẫn đi loanh quanh trong chủ mộ thất, vẻ ngoài trông như không có mục đích, nhưng luôn ở gần quách ngoài.

Một khi có chuyện xảy ra, lao tới cũng chỉ trong nháy mắt.

Chỉ là hôm nay lại đến đêm khuya, quách ngoài đã được dỡ bỏ chỉ còn lại một bức tường cuối cùng.

Toàn bộ đồ minh khí ở tầng thứ nhất đã được lấy ra, khử trùng xong xuôi, và hiện đang nằm trong "Túi Càn Khôn" của Hứa Ngôn.

Mà "mảnh vỡ Đạo mộ" và "Trái tim bảo vệ" vẫn chưa được kích

hoạt.

Lớp quan tài trong đầu tiên đã hoàn toàn lộ ra.

Hứa Ngôn từng được nhìn gần quan quách của Tăng Hầu Ất, những nét điêu khắc sơn màu tinh xảo tuyệt luân, cùng với khí thế hùng vĩ, đã để lại cho anh ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Tuy nhiên, so với cỗ quan tài trong của thiên tử nhà Chu này, quả thực là một trời một vực.

Quan tài trong dài bảy mét, cao năm mét, chưa nói đến những hoa văn trang trí phức tạp và tinh xảo, chỉ riêng cái khung thôi đã mang lại một cảm giác uy áp nặng nề ập đến.

Nếu không phải khí chất của Hứa Ngôn bây giờ đủ mạnh, chỉ đứng bên cạnh cỗ quan tài này thôi cũng sẽ có cảm giác bị áp chế đến mềm cả chân.

Anh bảo đội vệ binh tiếp tục dỡ bỏ bức tường quách ngoài cuối cùng, còn mình thì khẽ nhún chân, bay lên trên quan tài trong.

Vừa đáp xuống, đã nghe thấy tiếng "lách cách" dưới chân.

"Không thể nào, xui vậy sao?" Hứa Ngôn tự nhủ rồi đột ngột bật người lên.

Dưới chân anh đột nhiên bật ra mấy thanh trường đao, lật ngược lên trên, quét ngang qua vị trí anh vừa đứng.

Nếu không phải anh phản ứng đủ nhanh, cú này đủ để chặt đứt cả hai chân anh.

Anh vừa đáp xuống một điểm khác trên quan tài, lại nghe tiếng "lách cách".

Lần này là mấy thanh trường đao bật ra từ thành quan tài bên cạnh, trước đâm ngang, sau lật lại di chuyển ngang, quét ra ngoài.

May mà các vệ binh đều đang dọn dẹp và di chuyển đồ đồng, không ai đứng gần quan tài trong, nên không gây ra thương vong nào.

Lần này Hứa Ngôn trực tiếp lộn người xuống khỏi quan tài, nhẹ nhàng đáp đất.

"Ngôn gia, trong quan tài này còn có cả cơ quan sao?

Nhiều quá vậy!" Uông Thuận bị dọa giật mình, nhìn Hứa Ngôn với vẻ mặt còn sợ hãi.

"Đây mới gọi là tầng tầng lớp lớp, phòng không xuể, tính kế chính là lòng người." Hứa Ngôn lại cảm thấy rất bình thường.

Ngay cả khi anh mở được quan tài cuối cùng, nhìn thấy thi thể của chủ nhân ngôi mộ, cũng không chắc từ trong miệng thi thể có phun ra ám khí như kim độc phi tiêu hay không.

Trước khi an toàn bước ra khỏi mộ huyệt, chỉ cần lơ là cảnh giác là đi vào con đường chết.

Muốn phá giải lớp cơ quan này cũng rất đơn giản, chỉ cần giăng dây thừng chằng chịt, căng chặt trên quan tài trong để kích hoạt các cơ quan bằng áp lực.

Nhưng sợi dây mà Hứa Ngôn chọn là dây cáp hợp kim, độ bền chắc vượt xa dây thừng bình thường.

Dù vậy, khi những thanh trường đao kia chém ngang qua, vẫn cắt đứt một nửa sợi cáp.

"Đao tốt thật!" Hứa Ngôn sững sờ, lập tức ngứa ngáy trong lòng đi tới.

Sợi cáp hợp kim đó có thể chịu được lực kéo hơn mười tấn.

Dù có dùng cưa điện cũng không thể cắt đứt gọn gàng như vậy.

Mấy thanh trường đao đó, nói là chém lông tóc cũng đứt, cũng

không hề quá lời.

Trong lịch sử Hoa Quốc, có một thanh thần binh tuyệt thế tên là Việt Vương Câu Tiễn kiếm.

Khi được phát hiện ở hậu thế, thân kiếm đã bị cong.

Sau đó vật nặng đè lên được dỡ ra, nó lập tức trở lại thẳng tắp, thậm chí một nhát chém còn có thể xẻ đôi một chồng giấy dày.

Vượt qua hàng ngàn năm, vẫn sắc bén như xưa!

Mấy thanh trường đao trước mặt Hứa Ngôn, độ sắc bén của mỗi thanh đều không thua kém Việt Vương Câu Tiễn kiếm là bao!

Tuy nhiên, thanh trường đao sắc bén nhất vẫn phải là Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khải Linh ở hậu thế.

Thanh đao đó được rèn từ thiên thạch ngoài vũ trụ, trên đời chỉ có một.

Và thanh đao đó bây giờ vẫn còn ở trong cổ lâu của nhà họ Trương, chờ Hắc Hạt Tử mang ra bán cho Ngô Tam Tỉnh, sau đó mới loan truyền trở lại tay Trương Khải Linh hậu thế.

Trường đao mà Hứa Ngôn chuẩn bị cho Tiểu Khải Linh chỉ là phỏng theo Hắc Kim Cổ Đao mà chế tạo.

Về độ sắc bén, ngược lại còn không bằng những thanh trường đao trong cơ quan quan tài này.

"Lần này, Tiểu Khải Linh chắc chắn sẽ là người vui nhất, có thể đổi đao rồi." Hứa Ngôn vuốt ve một trong những thanh trường đao.

Thân đao không dày, ngược lại rất mỏng, nếu không cũng sẽ không thể giấu trong kẽ hở của quan tài để làm ám khí đột kích.

Cũng không biết những thanh đao đó được làm từ kim loại gì, vừa đủ sắc bén, mỏng nhẹ mà lại đủ bền chắc.

Nếu anh có thể có được loại kim loại này, thì có thể ứng dụng vào rất nhiều việc.

Sau khi quan sát kỹ các khớp nối của trường đao, Hứa Ngôn từ từ tháo từng thanh xuống.

Có những bảo bối này, vũ khí cận thân của các vệ binh cũng có thể được nâng cấp.

Thân đao mỏng nhẹ mềm dẻo, có thể quấn quanh eo như nhuyễn kiếm, nhưng độ sắc bén lại không thể so sánh.

Ngay cả những khớp nối tháo ra, sau này cũng có thể có chỗ dùng, Hứa Ngôn cũng thu gom tất cả.

Sau khi tháo dỡ cơ quan ở lớp quan tài trong đầu tiên, chính là mở nắp.

Loại quan tài này thường được làm bằng khung đồng và gỗ bách.

Nhưng gỗ của cỗ quan tài này lại tỏa ra một mùi hương kỳ lạ, ban đầu không để ý, nhưng một khi nhận ra, sẽ cảm thấy mùi hương đó len lỏi khắp nơi, không thể xua đi.

Ngửi lâu còn thấy tanh ngọt ngấy, khiến người ta có chút chóng mặt buồn nôn.

"Thứ gỗ này không phải cũng là một phần của cơ quan chứ?" Hứa Ngôn có chút cạn lời.

Thật đúng là sơ sẩy một chút là dính bẫy.

Ngậm lại viên giải độc dưới lưỡi, mùi tanh ngọt kia mới giảm đi nhiều.

Các vệ binh khác có lẽ không tiếp xúc lâu với lớp quan tài trong đầu tiên, nên cơ bản không có phản ứng gì.

Nhưng để đề phòng, họ cũng bắt chước Hứa Ngôn, ngậm viên

giải độc dưới lưỡi.

Tiếp theo cho đến khi chuẩn bị mở lớp quan tài cuối cùng, không gặp phải bất kỳ cơ quan hay chuyện kỳ quái nào nữa.

Ngược lại, trong "Túi Càn Khôn" của Hứa Ngôn lại có thêm vô số đồ đồng tinh xảo, cùng với vàng bạc châu báu, ngọc khí và thẻ tre không thể đong đếm.

Lớp quan tài cuối cùng, dài không quá một mét tám, cao gần một mét, rộng cũng khoảng một mét.

Từ đó có thể đoán được, chiều cao của vị thiên tử nhà Chu này cũng chỉ khoảng một mét sáu, bảy mươi.

"Vật phẩm tùy táng trong lớp quan tài cuối cùng, chắc hẳn là những vật yêu thích của vị thiên tử này, thứ có thể chứng minh thân phận của ông ta cũng nhất định được giấu trong đó." Hứa Ngôn đã xem qua những đồ đồng được khai quật trước đó, trên một số cũng có khắc minh văn.

Chương 278

Chỉ tiếc là những văn tự cổ đó anh hoàn toàn không nhận ra, tự nhiên không biết chúng ghi lại những gì.

Đợi có điểm nhiệm vụ, kích hoạt hệ thống phiên dịch của hệ thống, lúc đó tự nhiên sẽ biết những văn tự ngoằn ngoèo đó nói về cái gì.

Lớp quan tài cuối cùng cũng không để Hứa Ngôn mở ra dễ dàng.

Tuy không có cơ quan tầng tầng lớp lớp, nhưng khóa chốt lại cực kỳ phức tạp.

Trên nắp quan tài phía gần chân của chủ nhân ngôi mộ có một đồ hình Cửu Cung Bát Quái.

Trên đó vẽ đầy sao trời, trong đó có một dải ngân hà đặc biệt nổi bật.

Hứa Ngôn nhìn đồ hình Cửu Cung Bát Quái, đột nhiên bật cười.

"Nhiệm vụ nhỏ thứ hai của mình, chẳng phải sắp xong rồi sao." Uông Thuận đứng ngay bên cạnh anh, nhưng lại không hiểu ý trong lời nói của anh.

"Ngôn gia, nhiệm vụ nhỏ mà ngài nói là gì vậy, là mở cái quan tài này ra, rồi hốt hết đồ bên trong sao?" Nói là hốt hết, nhưng lúc mở từng lớp quan tài trước đó, Hứa Ngôn đều để lại một ít đồ minh khí.

Bây giờ chúng đang chất thành một đống nhỏ ở phía bên kia của bệ đá dưới chân.

"Nói vậy cũng không sai." Hứa Ngôn vừa ngắm nghía đồ hình Cửu Cung Bát Quái và tinh đồ trên đó, vừa suy nghĩ cách mở cỗ quan tài này.

Trong số các vì sao, có một số được khắc ra và rõ ràng có thể di chuyển được.

Điều đó có nghĩa là, anh cần phải theo một quy luật nhất định, trong số những "ngôi sao" có thể di chuyển, tìm ra những cái phù hợp yêu cầu, di chuyển chúng vào trong Cửu Cung Bát Quái.

Như vậy mới có thể giải khóa, mở nắp quan tài.

Một khi làm sai một cái, không mở được nắp quan tài còn là chuyện nhỏ, nếu kích hoạt cơ chế tự hủy, những món đồ tốt bên trong sẽ bị thiêu rụi.

Hứa Ngôn nhìn hồi lâu, luôn cảm thấy bức tinh đồ này vô cùng quen mắt.

Chỉ giống như lời đã đến miệng mà không biết nói ra sao, đầu óc anh như bị một lớp sương mù che phủ, càng cố gắng nghĩ càng không nhớ ra.

Đột nhiên anh đập mạnh vào đùi.

Đây chẳng phải là bức tinh đồ trong mộ Song Sinh sao!

Ngôi mộ Song Sinh đó, là do tình cờ phát hiện khi xuống một ngôi mộ nhà Đường bên cạnh.

Lúc đó để tiêu diệt tất cả thi biệt, hoàn thành nhiệm vụ "thu thập mảnh vỡ Đạo mộ", anh và Tiểu Khải Linh đã men theo một đường hầm ma quái xuất hiện, mò sang bên đó xem thử.

Lúc đó trên đỉnh mộ thất có dùng hàng trăm viên dạ minh châu lớn nhỏ xếp thành một bức tinh đồ.

Chỉ là lúc đó Hứa Ngôn đã hứa với Hắc Bối Lão Lục và đám đao khách dưới trướng ông ta, nhường lại ngôi mộ Song Sinh đó cho họ.

Sau khi rời khỏi mộ nhà Đường, anh không quay lại xem nữa.

Sau này nhà họ Hoắc vì ngôi mộ Song Sinh đó đã từng đến cầu xin Hứa Ngôn.

Hắc Bối Lão Lục và đám đao khách vì dạ minh châu bên trong đã vào đó một lần nữa, chỉ là... thương vong thảm trọng.

Hắc Bối Lão Lục còn vì thế mà mất tích một thời gian, không hiểu sao lại xuất hiện trong một ngôi mộ Tần khác, còn bị tà linh ám, suýt nữa thì cả nguyên thần cũng bị nuốt chửng.

Còn bây giờ, tinh đồ trong mộ Song Sinh lại được sao chép y hệt lên trên quan quách của một vị thiên tử nhà Chu.

Xác suất này, e là một phần ức vạn cũng khó.

Tuy nhiên, điều này lại khiến Hứa Ngôn có chút yên tâm.

Thi biệt chui ra từ mộ Song Sinh là "mảnh vỡ Đạo mộ".

Vậy bức tinh đồ y hệt này, có phải cũng là "mảnh vỡ Đạo mộ" không?

Hứa Ngôn đưa tay, chạm vào một "quân cờ".

Không có thông báo nào hiện ra.

Anh lại chạm vào vài chỗ khác trên tinh đồ.

Vẫn không có thông báo nào hiện ra.

"Chẳng lẽ mình nghĩ sai rồi?" Hứa Ngôn chỉ do dự một chút, rồi lại kiên định với suy nghĩ trước đó của mình.

Sự xuất hiện của tinh đồ tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Ít nhất nó đã chứng minh, giữa ngôi mộ cổ Tây Chu này và ngôi mộ Song Sinh chưa rõ niên đại kia, chắc chắn có một mối liên hệ nào đó chưa được biết đến.

"Có lẽ, giải được mật mã mở quan tài này, mảnh vỡ sẽ đến tay."

Dù sao cũng phải giải câu đố này, vậy thì xem thử có thể một mũi tên trúng hai đích không.

Hứa Ngôn lại nhìn kỹ Cửu Cung Bát Quái, mỗi cung có từ ba đến sáu lỗ không đều nhau, ở giữa được nối với nhau bằng một sợi chỉ mảnh.

Sợi chỉ mảnh đó lại kéo dài đến tinh đồ, dưới mỗi "quân cờ" có thể di chuyển.

Nhưng nhìn kỹ lại, dưới những "ngôi sao" không thể di chuyển, cũng có những sợi chỉ mảnh nối liền.

"Trò bịp bợm này, đang đùa sao?" Hứa Ngôn lắc đầu.

Anh đã trải qua nhiều sự kiện trước đó, và cảm nhận sâu sắc sự nắm bắt tâm lý và nhân tính của người thiết kế cơ quan.

Dù là trò bịp bợm thật hay giả, nói thế nào cũng hợp lý, vì vậy mới khiến người ta khó xác định.

Theo logic thông thường, những thứ có thể di chuyển mới là "quân cờ", vậy thì những sợi chỉ nối dưới những ngôi sao không thể di chuyển chính là trò bịp bợm.

Nhưng nếu, đây chính là cái bẫy mà người thiết kế cơ quan cố tình đặt ra thì sao?

Hứa Ngôn đột nhiên mỉm cười, đưa tay nhấc một ngôi sao không thể di chuyển xuống.

"Không thể nào, Ngôn gia, như vậy cũng được sao?" Uông Thuận đứng bên cạnh đã ngây người.

Nếu để anh ta giải câu đố, chắc chắn sẽ chỉ chọn trong số những "quân cờ" có thể di chuyển.

Ai mà ngờ được, thứ không thể di chuyển lại có thể nhấc ra.

Như vậy, phạm vi lựa chọn chính là toàn bộ.

Biến số cũng nhiều hơn.

“Uông Thuận, chúng ta phá giải cơ quan, không thể chỉ nghĩ vấn đề từ góc độ của chúng ta.” “Phải tính cả tâm lý của người thiết kế vào nữa.” “Cũng không ai nói, chỉ có thể bị người khác tính kế, không thể tính kế người khác.” “Đấu trí, chẳng phải là so kè tâm lý sao.” Trong lúc nói chuyện, Hứa Ngôn đã đánh dấu toàn bộ mười hai cung hoàng đạo trên tinh đồ.

Ngoài tinh đồ và các ô Cửu Cung Bát Quái, mật mã này không có gợi ý nào khác.

Điều đó có nghĩa là, bất kỳ yếu tố nào cũng có thể là lời giải.

Thậm chí, sắp xếp ngẫu nhiên, sắp xếp không theo thứ tự, cũng có thể trở thành đáp án.

Nhưng Hứa Ngôn có cách suy nghĩ của riêng mình.

Trong chủ mộ thất, sơ đồ phân bố áp lực của cơ quan dưới đất, và sơ đồ sắp xếp cơ quan trên lớp quan tài trong đầu tiên, sau khi quy đổi, cũng có thể tạo thành một tinh đồ.

Ngay cả mỗi bức bích họa trên tường mộ thất, đều có một tinh đồ ẩn giấu bên trong.

Điều này gần như đã đặt lời giải ngay trước mặt Hứa Ngôn.

Đương nhiên, nếu không có khả năng quan sát và trí nhớ siêu phàm, thậm chí không có kiến thức liên quan về thiên văn, tinh tượng và thiên can địa chi ngũ hành, cũng không thể phát hiện ra những manh mối này và mối liên hệ giữa chúng.

Sau khi tổng hợp tất cả các tinh đồ lại với nhau, có thể thấy mỗi tinh đồ đều đại diện cho một mốc thời gian.

Tinh đồ được điền vào ô Cửu Cung trên nắp quan tài, chắc hẳn cũng là một mốc thời gian rất quan trọng.

"Trục thời gian thì có rồi, nhưng vị thiên tử tương ứng, cái này thì tôi không biết." Hứa Ngôn có chút khó xử gãi đầu.

Phải nói rằng, việc xuống mộ lấy đồ minh khí, không phải chỉ là vấn đề vào được ra được.

Muốn lấy được thứ mình muốn, còn phải có kiến thức sâu rộng, nếu không có lượng kiến thức dự trữ như một bộ bách khoa toàn thư, những món đồ tinh hoa quý giá nhất, thật sự không lấy được.

"Năm 937 TCN - 892 TCN, nhà Tây Chu à…" Hứa Ngôn nhìn vào những ô trống trên bàn Cửu Cung Bát Quái, lẩm bẩm.

Anh đột nhiên sáng mắt, ánh mắt chuyển đến một tinh đồ trên tờ giấy trong tay.

Chương 279

"Uông Thuận, anh đi xem thử, bức đồ này tương ứng với bức bích họa nào trên tường?" Anh đưa tờ giấy cho Uông Thuận, rất nhanh đã có câu trả lời.

"Ngôn gia, tương ứng với bức bích họa dời đô." "Dời đô… quả thực là một sự kiện trọng đại." "Vậy trước khi dời đô, đã xảy ra chuyện gì?" Hứa Ngôn lại hỏi.

"Là mặt trời đen rồi lại sáng." Câu trả lời lại nhanh chóng được phản hồi.

"Mặt trời đen rồi lại sáng, đó hẳn là nhật thực toàn phần, đây chính là nguyên nhân dời đô." Hứa Ngôn gật đầu, đối chiếu tinh đồ trong bức bích họa nhật thực toàn phần với bàn Cửu Cung Bát Quái, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Thì ra, giấu ở đây." Ai mà ngờ được, lời giải của mật mã lại được vẽ rõ ràng trên tường.

Đã tìm ra đáp án, Hứa Ngôn không do dự mà ra tay.

Tinh đồ đó liên quan đến các ngôi sao, số lượng sao có thể di chuyển và không thể di chuyển chiếm một nửa.

Anh không vì những ngôi sao có thể di chuyển tiện lợi hơn mà di chuyển tất cả chúng vào bàn Cửu Cung Bát Quái trước, mà tuân thủ nghiêm ngặt thứ tự sắp xếp của tinh đồ, chuyển các ngôi sao qua.

Mỗi khi điền vào một ngôi sao, có thể thấy bàn Cửu Cung Bát Quái xoay một độ.

Khi còn lại một ô trống cuối cùng chưa điền, anh đột nhiên dừng lại.

“Ngôn gia, ngài điền xong rồi sao?” Uông Thuận đứng bên cạnh xem, bất giác nín thở.

Nhưng thấy còn lại một ô cuối cùng, sao lại dừng lại.

“Âm thanh vận hành của cơ quan không đúng.” Hứa Ngôn lắc đầu.

Cơ quan có được giải hay không, cũng có thể nghe ra từ âm thanh.

Khi di chuyển các ngôi sao, anh cũng cẩn thận phân biệt âm thanh giải khóa của cơ quan.

Phía trước không có vấn đề gì, nhưng chỉ riêng hai ngôi sao cuối cùng, âm thanh không đúng.

Ngôi sao cuối cùng này đặt xuống, mọi thứ sẽ thành định cục, không thể thay đổi nữa.

Vì vậy, anh phải hết sức thận trọng.

Cầm cờ không quyết.

Đây chính là tình trạng của Hứa Ngôn bây giờ.

Cảm giác khó chịu khi bị kẹt ở bước cuối cùng, nếu không tự mình trải qua, thật khó dùng lời để diễn tả.

Anh lại lật tất cả các tinh đồ ra, xem kỹ lại một lần nữa, hồi lâu không có biểu hiện gì.

“Đội trưởng Uông, Ngôn gia sao vậy?

Chưa bao giờ thấy ngài do dự khó xử như vậy.” Cẩu Tử ghé sát vào Uông Thuận, nhỏ giọng hỏi.

Bọn họ đã quen với sự quyết đoán, gọn gàng của Hứa Ngôn, đột nhiên thấy anh do dự như vậy, ngược lại không quen.

“Bớt nói nhảm đi, Ngôn gia đây là cẩn thận!

Chúng ta không hiểu gì, cứ xem là được rồi, nhớ mà học hỏi.”

Uông Thuận cũng nhỏ giọng quát, không dám làm phiền Hứa Ngôn.

"Lạc tử vô hối à, đây là điều ngươi muốn dạy ta, ha ha!" Hứa Ngôn đột nhiên cười sảng khoái, không chút do dự đặt ngôi sao cuối cùng xuống.

"Cạch." một tiếng nhẹ vang lên, bàn Cửu Cung Bát Quái bắt đầu tự động xoay tròn, sau đó bật lên một nấc.

Nắp quan tài cũng khẽ nhấc lên, mở ra.

"Thành công rồi!" "Đó là đương nhiên, Ngôn gia của chúng ta là ai chứ, chuyện nhỏ này chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao." "Nhìn xem nhìn xem!

Bên trong có những món đồ tốt gì?

Hai tầng trước bảo bối đã không ít, đây là lớp quan tài cuối cùng của gã hoàng đế chó chết, bảo bối bên trong chẳng phải rất đáng tiền sao?" Các vệ binh bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Khoảnh khắc vui nhất khi xuống mộ của họ, chính là theo Hứa Ngôn kiểm kê bảo bối.

Quá trình xuống mộ tuy thường xuyên kinh tâm động phách, nhưng cảm giác nhìn núi vàng núi bạc qua tay, thật sự không phải là sảng khoái bình thường.

Hứa Ngôn không vội để họ nhấc nắp quan tài ra, mà dùng thanh trường đao mới lấy được, lướt một vòng dọc theo mặt trong của nắp quan tài.

"Băng, băng, băng" vài tiếng nhẹ vang lên, anh mới nói với Uông Thuận: "Được rồi, mở quan tài đi." Các vệ binh tiến lên, hợp lực mở nắp quan tài ra, kinh ngạc phát hiện dưới đáy nắp có mấy sợi chỉ ngầm, trước đó nối liền với cơ quan kích hoạt.

Nếu vừa rồi Hứa Ngôn không cắt đứt những sợi chỉ ngầm đó, người mở quan tài bây giờ chắc chắn sẽ kích hoạt cơ quan, bị ám khí làm bị thương.

"Ngôn gia, ngài thật thần thánh!

Đoán đâu trúng đó!

Nếu không có thần cơ diệu toán của ngài, anh em chúng tôi đã chết đi sống lại bảy tám lần rồi!" Cẩu Tử không nhịn được giơ ngón tay cái lên, khen Hứa Ngôn một trận.

"Người thiết kế cơ quan này, quen dùng thủ đoạn mờ ám, nên tiện tay xử lý một chút, cái này gọi là có chuẩn bị thì không lo." Hứa Ngôn cười đáp.

Anh và các vệ binh này thường xuyên nói đùa, rất ít khi ra vẻ uy quyền của cấp trên.

Nhưng điều đó không có nghĩa là anh không có đủ sức uy hiếp trước mặt họ, không có uy nghiêm của một thống soái.

Mở quan tài ra, một lớp chăn gấm đắp trên thi thể.

Bốn góc trong quan tài được những món ngọc khí, đồ đồng tinh xảo đè chặt, ngoài một mùi mục nát, mùi hôi thối của thi thể trong tưởng tượng lại không có một chút nào.

Uông Thuận và những người khác có trật tự lấy các vật phẩm tùy táng từ bên trong ra.

Hứa Ngôn lại nhìn vào nắp quan tài đặt bên cạnh, lắc đầu.

"Xem ra, 'mảnh vỡ Đạo mộ' không phải là bức tinh đồ đó, vẫn phải tiếp tục tìm." Anh vốn rất kỳ vọng vào bức tinh đồ, nhưng bây giờ xem ra, anh đã đoán sai.

"Ngôn gia, ngài mau xem, gã hoàng đế chó chết này vẫn chưa thối

rữa!" Một vệ binh vừa lật tấm chăn gấm lên đã kinh hãi kêu lên.

Hứa Ngôn ghé đầu nhìn, dưới tấm chăn gấm là một thi thể nam giới mặc trang phục lộng lẫy.

Ông ta trông như vừa mới được chôn cất, hoàn toàn không có cảm giác đã trải qua hàng ngàn năm.

Trong lịch sử Hoa Quốc, thi thể ướt được bảo quản tốt nhất khi khai quật, phải kể đến Tân Truy phu nhân trong lăng mộ Mã Vương Đôi nhà Hán.

Khi khai quật, da vẫn còn bóng và đàn hồi, khớp vẫn có thể hoạt động.

Còn có Lão Phật Gia trong truyền thuyết, khi quan tài bị mở ra, cũng còn nguyên vẹn như lúc sống, phảng phất như chỉ đang ngủ.

Nhưng đó cũng chỉ là thi thể được chôn cất vài chục năm, hoàn toàn không thể so sánh với thi thể hai ngàn năm này.

Không có gì lạ khi các vệ binh nhìn thấy thi thể như vậy lại kinh ngạc đến thế.

"Ngôn gia, gã hoàng đế chó chết này không phải là có yêu thuật gì chứ?

Chết bao nhiêu năm rồi, xương cốt chưa chắc đã còn lại mấy mẩu, sao ông ta trông vẫn như vừa mới chết vậy?" Uông Thuận tuy theo Hứa Ngôn, đã chứng kiến không ít chuyện quái lực loạn thần, nhưng thi thể cổ này thực sự vượt quá phạm vi hiểu biết của anh ta.

"Thi thể có thể bảo quản tốt, liên quan đến nhiệt độ, độ ẩm của môi trường, và độ kín của quan tài." "Hơn nữa, thời xưa còn có một loại bảo bối gọi là 'Định Nhan Châu', ngậm viên châu này trong miệng có thể giữ cho dung mạo không bị thối rữa." "Truyền thuyết nói trong miệng Lão Phật Gia cũng ngậm một viên, nên khi Tôn Điện

Anh mở quan tài đã bị dọa giật mình, còn tưởng là sắp bật dậy thành cương thi.” Hứa Ngôn vừa phổ cập kiến thức cho họ, vừa kể một câu chuyện thú vị trong dã sử.

Mọi người nghe say sưa, thấy anh đột nhiên không nói nữa, liền vội vàng thúc giục: “Vậy sau đó thì sao, sau đó thế nào?” Hứa Ngôn đưa tay, bóp cằm của thi thể cổ.

Miệng thi thể cổ mở ra, lộ ra một viên châu màu vàng nhạt.

“Thật sự có viên châu như vậy à!” Mọi người kinh ngạc, mắt trợn tròn.

Hứa Ngôn cũng sững sờ một chút.

Người xưa sau khi qua đời, ngậm thứ gì đó trong miệng, tập tục này đã có từ lâu.

Trong miệng Lão Phật Gia, chính là ngậm một viên dạ minh châu, cũng chính là cái gọi là “Định Nhan Châu”.

Còn có ngậm ngọc thiền, ngọc giác, ngọc hoàn, kém nhất thì ngậm một đồng tiền.

Mà người kỹ tính hơn không chỉ có ngọc trong miệng, mà bảy khiếu có lỗ, đều có.

Với những người là phi tần công chúa, phu nhân quyền quý, còn phải bịt cả hai khiếu ở hạ thể, tổng cộng là chín khiếu.

Cũng là để kéo dài thời gian bảo quản di thể, đạt hiệu quả chống phân hủy tốt hơn.

Vị thiên tử nhà Chu trước mắt, rõ ràng cũng đã tuân theo tập tục này.

Chương 280

Nhưng ngoài ngọc trong miệng, lại không thấy ngọc thạch bịt sáu khiếu còn lại ở đâu.

Hơn nữa, viên châu màu vàng nhạt này cũng không phải chất liệu ngọc thạch, sao lại được ngậm trong miệng?

Anh lấy viên châu đó ra, chỉ cảm thấy lạnh buốt thấu xương, như đang nắm một viên băng.

Mà sau khi viên châu bị lấy đi, thi thể cổ lập tức khô héo thối rữa một cách rõ rệt, trong nháy mắt đã hóa thành một đống xương trắng.

"Mẹ kiếp!

Thần kỳ quá vậy!

Sao viên châu vừa lấy đi, người đã teo tóp lại rồi?" "Viên châu này nếu chúng ta cũng có thể kiếm được một viên, sau này vợ con có nhớ, thì trực tiếp đào mộ lên xem một cái, chẳng phải là xong sao." "Phì phì phì, mồm quạ, chúng ta đều là mệnh sống trăm tuổi, chết chóc gì chứ!" Các vệ binh lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

Hứa Ngôn thì nhìn thi thể cổ đã hóa thành một đống xương trắng, trong lòng có chút tiếc nuối.

Dù sao cũng là thứ được bảo tồn hàng ngàn năm, lại diễn ra trước mắt anh một màn thời gian trôi đi như thế này, không khỏi khiến người ta cảm khái.

"Điểm tích lũy à, haiz." Hứa Ngôn rất muốn giám định viên châu này ngay lập tức, nhưng tiếc là điểm tích lũy của anh bằng 0.

Ngay cả không phẩy mấy điểm để tra cứu, anh cũng không có.

Đúng là lúc tiêu tiền thì vung tay quá trán, đến lúc cần lại bị một đồng tiền làm khó anh hùng.

Hứa Ngôn đang định cất viên châu vào "Túi Càn Khôn", bất ngờ một dòng điện giật vào tay, tay anh buông lỏng, viên châu rơi thẳng xuống.

Hứa Ngôn nhanh tay lẹ mắt, mũi chân khều lên, hất viên châu lên.

Nhưng đồng thời, dòng điện kia lại đến.

Anh biết không ổn, lại dùng một chút sức khéo, đá viên châu về phía Uông Thuận.

"Bắt lấy!" Uông Thuận đưa tay ra bắt, giữ chặt viên châu trong tay.

Hứa Ngôn thấy sắc mặt anh ta bình thường, không có biểu hiện gì khác lạ, lại hỏi: "Uông Thuận, anh có cảm thấy toàn thân tê dại, như bị điện giật không?" "Không có, Ngôn gia, tôi không có cảm giác gì cả." "Không có cảm giác?" Hứa Ngôn lại nói với Cẩu Tử: "Cậu cầm viên châu đó thử xem." Cẩu Tử làm theo lệnh, nhận lấy viên châu, sau đó cũng gật đầu nói: "Ngôn gia, tôi cũng không có cảm giác gì." Hứa Ngôn lúc này có thể xác định, chỉ có anh khi tiếp xúc với viên châu mới bị dòng điện không rõ nguồn gốc giật.

Chẳng lẽ, hệ thống không muốn anh có được viên châu đó?

Anh vừa nảy ra ý nghĩ, đã thấy một thông báo hiện ra. 【Cảnh báo, phát hiện Túc chủ tiếp xúc với vật phẩm cấm kỵ, vật phẩm này sẽ gây ra ảnh hưởng không thể lường trước đối với thế giới cốt truyện này, cấm mang ra khỏi hiện trường nhiệm vụ.】 【Cảnh báo, ảnh hưởng không thể đảo ngược, nếu Túc chủ mang vật phẩm cấm kỵ ra ngoài, sẽ bị hệ thống này coi là mối đe dọa tiềm tàng lớn nhất!】 Hứa Ngôn sững sờ, ánh mắt lại chuyển hướng về viên châu trong tay Cẩu Tử.

Thông thường, cái gọi là "Định Nhan Châu" chính là dạ minh châu.

Viên mà Lão Phật Gia ngậm trong miệng chính là một viên dạ minh châu siêu lớn hiếm có.

Dạ minh châu, thành phần chủ yếu là huỳnh thạch.

Nếu huỳnh thạch cũng có thể gây ra ảnh hưởng lớn không thể đảo ngược đối với thế giới cốt truyện, vậy thì trong mộ Song Sinh còn có hơn trăm viên nữa, sao lúc đó hệ thống lại không có bất kỳ cảnh báo nào?

Chẳng lẽ là vì không cầm vào tay nên không tính?

Mà viên được lấy ra từ miệng thiên tử nhà Chu, rốt cuộc có phải là dạ minh châu hay không, anh bây giờ cũng không thể phán đoán.

"Không thể mang ra ngoài à, vậy thì có chút phiền phức rồi." Theo kế hoạch của Hứa Ngôn, anh định mang cả mấy lớp quan quách của thiên tử nhà Chu này ra ngoài.

Thi thể bên trong không thể để lại, cứ để trong mộ thất trống rỗng như vậy, có phần hơi quá đáng.

Dù sao thì "Túi Càn Khôn" của anh cũng có đủ không gian, thêm một thi thể cổ cũng không chiếm bao nhiêu chỗ.

Hơn nữa, nếu trong lòng cảm thấy khó chịu, thì cứ để ở trong cùng không động đến là được.

Nhưng bây giờ, hệ thống đã đưa ra cảnh báo rõ ràng, viên châu đó tuyệt đối không thể mang ra khỏi ngôi mộ Tây Chu này.

Hứa Ngôn cũng không muốn thử thách, nhỡ mang ra ngoài sẽ có hậu quả gì.

Nhưng cứ để trong mộ thất như vậy, ngọn đồi nhỏ này sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta phát hiện có một ngôi mộ cổ bên dưới.

Đến lúc đó, nếu bị người khác mang viên châu ra ngoài, mà anh không biết, thì lại sẽ có hậu quả gì không thể lường trước?

Hứa Ngôn trước nay không bao giờ giao phó vận mệnh của mình vào tay người khác.

Anh quyết định, tạm thời đặt lại viên châu vào miệng thiên tử nhà Chu, sau đó lắp lại mấy lớp quan tài trong.

Dù sau này có người vào được ngôi mộ cổ, muốn phá giải tầng tầng cơ quan, cũng ít nhất phải có bản lĩnh của Trương Khải Linh hậu thế.

Mà sau khi anh rời đi, cũng sẽ bí mật điều một đội người đến, canh gác nghiêm ngặt ngọn đồi nhỏ này.

Đợi sau này nếu anh tìm được manh mối liên quan, hoặc có đối sách khác, sẽ quay lại giải quyết vấn đề viên châu này.

Nghĩ đến đây, anh liền ra lệnh cho Uông Thuận và những người khác.

Để không bị điện giật vô cớ, việc đặt lại viên châu đương nhiên cũng do Uông Thuận đảm nhiệm.

Mặc dù thi thể của thiên tử nhà Chu đã hóa thành một đống xương trắng, nhưng trên người vẫn còn mặc y phục, trên mặt còn có một nửa mặt nạ che.

Kéo mặt nạ xuống, cũng vừa hay che đi viên châu trong đống xương trắng.

Sau đoạn xen kẽ nhỏ này, Hứa Ngôn bảo các vệ binh tạm thời di dời thi thể của thiên tử nhà Chu ra ngoài, sau đó tiếp tục thu gom các vật phẩm tùy táng bên trong.

"Ồ, gã hoàng đế chó chết này đồ tốt thật không ít!

Dưới người lại đè nhiều vàng móng ngựa và ngọc khí như vậy!" Uông Thuận vừa lấy đồ ra ngoài, vừa không ngừng cảm thán.

Hứa Ngôn có chút bất lực nhìn anh ta, chỉ muốn cầm một món đồ minh khí nhét vào miệng anh ta.

Vẫn là lúc Lý Song còn ở bên cạnh thì tốt, trầm mặc ít nói, không nên nói thì không nói, nên nói thì một câu cũng không thiếu.

Bây giờ Uông Thuận tuy năng lực cũng xuất chúng, nhưng cái miệng cũng thực sự xuất chúng hơn.

"Ngôn gia, chúng ta lấy những thứ này xong, có phải là ra ngoài không?

Phía sau còn có phần chưa khám phá xong, có đi tiếp không?" Cẩu Tử cũng ghé lại.

Có lẽ anh ta bị Uông Thuận lây nhiễm, gần đây cũng bắt đầu nói nhiều hơn.

"Xem tình hình đã, có thể đi tiếp, hoặc có thể không cần nữa." Hứa Ngôn không nói chắc chắn.

Nhiệm vụ của anh bây giờ mới hoàn thành một phần tư, còn xa lắm.

Lời anh vừa dứt, Uông Thuận đột nhiên lại kêu lên một tiếng quái dị: "Ngôn gia, ngài mau đến xem, đây lại là thứ gì vậy?" Hứa Ngôn nhìn theo tiếng, đột ngột xoay người, ba bước thành hai bước đến bên cạnh Uông Thuận.

Ánh mắt dán chặt vào thứ trong tay anh ta, hồi lâu mới thốt ra một câu: "Cá đồng mày rắn!" Trên xương mày của con cá đồng đó, có hai con rắn đang nằm.

Chính là Cá đồng mày rắn được miêu tả trong tiểu thuyết!

“Nhưng mà, không đúng.” Hứa Ngôn lắc đầu.

Cá đồng mày rắn là manh mối mà Uông Tàng Hải đặt ra để dụ dỗ những kẻ trộm mộ vào lăng mộ dưới đáy biển của ông ta.

Một con ở cung Kính Nhi.

Một con ở lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa.

Còn một con, thì ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Bất kể là từ thời gian hay địa điểm, Cá đồng mày rắn đều không nên xuất hiện ở đây.

Đây là lăng mộ của thiên tử Tây Chu từ mấy ngàn năm trước!

Chẳng lẽ, Cá đồng mày rắn không phải do Uông Tàng Hải chế tạo, mà là do ông ta phát hiện khi xây dựng Vân Thiên Cung cho quốc vương Đông Hạ, và chỉ là mượn danh nghĩa của ông ta để lưu truyền lại?

Bao nhiêu nghi vấn quẩn quanh trong lòng anh.

Thế giới cốt truyện đã sớm bị thay đổi đến mức không còn nhận ra, dù thật sự có bí ẩn gì, cũng đã khác xa đáp án ban đầu vạn dặm.

Nhưng Hứa Ngôn vẫn đưa tay, cầm lấy con Cá đồng mày rắn đó. 【Ting, phát hiện Túc chủ nhận được ‘mảnh vỡ Đạo mộ’.】【Tiến độ hoàn thành nhiệm vụ 50%.】 Thông báo của hệ thống quả nhiên đúng hẹn mà đến.

Hứa Ngôn lại thở phào một hơi.

Chương 281

"Quả nhiên, thật sự là con Cá đồng mày rắn đó." "Nhưng mà, không phải là vì mình mang thứ này ra ngoài, sau đó lại lưu lạc đến tay người khác chứ?" Anh vẻ mặt kỳ quái lại lẩm bẩm một câu.

Mặc dù một số tình tiết đã sớm không còn nhận ra, nhưng lại sẽ vào một số thời khắc, từ một góc độ không ngờ tới, lại quay trở lại quỹ đạo chính một cách nhỏ bé.

Về tình huống này, Hứa Ngôn không lâu trước đó đã phát hiện ra.

Anh thậm chí còn âm thầm thúc đẩy sự phát triển của tình tiết một chút, ví dụ như...

để Trương Khải Sơn tạm thời đảm nhận chức vụ phòng thủ thành phố.

Hứa Ngôn mở bảng nhiệm vụ, trên đó còn hai mục chưa hoàn thành.

Một là tìm được quần thể lăng mộ Tây Chu, một là kích hoạt Trái tim bảo vệ.

Bây giờ xem ra, khó hoàn thành nhất, hẳn là mục cuối cùng.

"Trái tim bảo vệ à…" Hứa Ngôn lẩm bẩm.

"Mình sẽ không bị kẹt ở mục cuối cùng này, không hoàn thành được nhiệm vụ chứ?" Các vật phẩm tùy táng trong lớp quan tài trong cuối cùng cũng nhanh chóng được dọn dẹp xong.

Hứa Ngôn bảo Uông Thuận và những người khác đặt thi thể của thiên tử nhà Chu trở lại, sau đó một lần nữa phong ấn lại quan tài.

"Ngôn gia, thứ này nếu có thể mang ra ngoài, chắc chắn đáng giá

không ít tiền đâu, sao ngài lại để lại vậy?" Uông Thuận là vệ sĩ thân cận của Hứa Ngôn, cũng biết anh có một cái túi thần kỳ.

Thứ gì cũng có thể nhét vào, hơn nữa dường như không bao giờ đầy.

Lần trước trong lăng mộ Tần vương, những tủ sách lớn hơn và nhiều hơn thế này cũng được nhét vào, mấy lớp quan tài trong này cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng xem ý của Hứa Ngôn, dường như không muốn mang cái quan tài này ra ngoài.

"Tôi đã nói rồi, lấy đồ không thể lấy hết." "Đào mộ người ta, lại còn để thi cốt của họ phơi bày ra ngoài, có phải là hơi quá đáng không." Lời Hứa Ngôn nói tuy nghe hay, nhưng nếu không phải vì viên châu là vật phẩm cấm kỵ, anh cũng không thể nào để lại quan tài trong.

Mà sẽ là hốt cả người lẫn quan tài.

"Được rồi, dọn dẹp xong, chúng ta rút thôi." "Đi xem thử các gian phòng phụ bên cạnh, sau đó có thể ra ngoài." Anh đã ở trong ngôi mộ Tây Chu này ít nhất bốn ngày.

Mặc dù anh đến đây là để làm nhiệm vụ, cũng là tạm thời tránh sự theo dõi của các thế lực.

Nhưng thời gian cũng không thể phung phí như vậy.

Nhạc Khỉ La vẫn không có tin tức, bên Tiểu Khải Linh cũng không biết tiến triển thế nào.

Sau khi nhiệm vụ này kết thúc, anh phải nhanh chóng nâng cao quyền hạn, để có thể tra cứu được nhiều thông tin hơn.

Đi theo lộ trình chính xác, một đoàn người lại đến gian phòng phụ

phía đông của chủ mộ thất.

Nơi đây vẫn là một khu tuẫn táng khổng lồ.

Nhưng vật tùy táng phần lớn là gia súc, xe ngựa và đao binh.

Hứa Ngôn đi một vòng, không tìm thấy thứ gì có giá trị.

Dường như không có người tuẫn táng, cũng không có sự cần thiết phải cúng tế "đỉnh".

Nơi này giống như một khu tuẫn táng đơn giản không thể đơn giản hơn.

Hai bên còn có hai gian phòng phụ, bên trong cũng có những bảo vật chất cao như núi.

Các vệ binh sớm đã nhìn đến tê liệt.

Quả nhiên theo Ngôn gia xuống mộ, chỉ có chờ phát tài.

Bảo bối mà người khác cầu cũng không được, ở chỗ Ngôn gia, đều là xe chở đấu đong.

Không, chỉ cần một món đồ lọt qua kẽ tay ngài, cũng đủ cho người ta ăn uống cả đời không lo.

Tìm kiếm cơ quan, đây là việc của Hứa Ngôn.

Anh đứng ở cửa, lấy ra la bàn.

Dường như mỗi ngôi mộ lớn, đều được xây dựng ở nơi có từ trường bất thường.

Ở đây bất kỳ thiết bị nào cũng sẽ bị ảnh hưởng mà mất linh, ngay cả la bàn Hứa Ngôn đang cầm cũng vậy.

Kim chỉ nam bên trong không ngừng xoay tròn, dường như cũng vô dụng.

Nhưng anh vẫn điều chỉnh vòng xoay bên ngoài, mà hoàn toàn

không để ý đến kim chỉ nam sẽ chỉ về đâu.

Đây cũng là một phương pháp khởi quẻ kỳ lạ, nhưng yêu cầu về khả năng tính nhẩm và trí não của người sử dụng lại cực kỳ cao.

Nói trắng ra, kim chỉ nam chỉ là một con trỏ hiển thị kết quả.

Nhưng quá trình suy diễn, là sau khi nhận được dữ liệu đầu vào, đã được hoàn thành bên trong la bàn.

Bây giờ, bộ não của Hứa Ngôn đã thay thế cho bộ phận bên trong la bàn, hoàn thành quá trình suy diễn này.

Rất nhanh, anh hạ la bàn xuống, nhìn về góc đông nam của mộ thất.

Luật sắt của Mô Kim Hiệu Úy, hễ trộm mộ lớn, tất phải ở góc đông nam đốt một ngọn nến.

Nếu nghe thấy tiếng gà gáy, hoặc nến tắt, thì tài vật phải đặt lại chỗ cũ, và phải dập đầu ba cái rồi tay không rời đi.

Mà anh tuy không phải Mô Kim Hiệu Úy, nhưng thứ anh nhận được lại là Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật.

Tính ra, cũng là nửa chân đã bước vào cửa của Mô Kim Hiệu Úy.

Vừa rồi ở chủ mộ thất, anh không đốt nến, nhưng ở gian phòng phụ này, anh lại không thể không đốt.

Hứa Ngôn đi vào gian phòng phụ, thẳng đến góc đông nam, đốt mấy ngọn nến lên.

Gần như ngay lúc nến được đốt lên, ngọn lửa đã biến thành màu xanh lục thảm thiết.

"Ồ, ở đây còn giấu một cái bánh ú à?" Hứa Ngôn sững sờ, rồi lại thản nhiên.

Thiên tử nhà Chu đã hóa thành một đống xương trắng, vậy thì cái bánh ú này tự nhiên không phải là ông ta.

Nhưng trong lăng mộ thiên tử, sao có thể không có người giữ mộ.

Cái bánh ú lớn đó, hẳn là người giữ mộ.

Chỉ là nhìn kết cấu mộ thất hiện tại, chỉ là một gian phòng phụ hình vuông rộng khoảng mấy chục mét vuông.

Ở đây chỉ có những bảo vật chất cao như núi, hoàn toàn không có bóng dáng của quan tài.

Chẳng lẽ, cái bánh ú đó bị chôn trong núi bảo vật?

"Mọi người cẩn thận, có thể sẽ đột ngột xuất hiện thứ gì đó tấn công." Hứa Ngôn nhắc nhở một câu.

Các vệ binh lập tức nâng cao cảnh giác, không động thanh sắc mà quan sát xung quanh.

"Ngôn gia, ngài cũng cẩn thận, thứ bên trong có cần chúng tôi vào khử trùng không?" Uông Thuận và những người khác vẫn còn đeo bình xịt khử trùng trên người, bên trong vẫn còn chứa một nửa hoặc một lượng nhỏ dung dịch khử trùng.

Hứa Ngôn lắc đầu: "Ở đây có thứ khác canh giữ, không cần dùng đến thuốc độc." "Các anh tháo đồ xuống, kẻo lát nữa ảnh hưởng đến hành động." Lời anh chính là quân lệnh, tất cả các vệ binh lập tức hành động, tháo thiết bị phun xịt xuống, thống nhất giao cho Hứa Ngôn.

Những việc khác không cần Hứa Ngôn phải ra lệnh thêm, cảnh giới là việc họ đã quen làm, đều tự thành nhóm, dựa lưng vào nhau canh chừng bốn phương, không để lại bất kỳ điểm mù nào.

Hứa Ngôn đứng dậy, đi loanh quanh trong gian phòng phụ.

Hai nhiệm vụ còn lại của anh, bây giờ đều không có bất kỳ manh mối nào.

Quần thể lăng mộ Tây Chu chắc không ở trong ngôi mộ cổ này, cần phải ra ngoài tìm kiếm ở khu vực xung quanh.

Còn "Trái tim bảo vệ" kia thì càng hư vô mờ mịt.

Có thể kích hoạt ở đây hay không, vẫn là một ẩn số.

Hứa Ngôn dứt khoát buông bỏ gánh nặng tâm lý, càng để ý, ngược lại càng không đạt được kết quả mong muốn.

Đây là kết quả đã được rất nhiều người, rất nhiều việc chứng minh.

Anh đi đến bên một núi bảo vật, ngồi xổm xuống.

Chương 282

Ở dưới cùng là một lớp dụng cụ ăn uống bằng đồng, phủ lên rất nhiều vàng móng ngựa.

"Này, thứ bên trong, nếu ngươi còn không ra, ta sẽ lấy hết những thứ này đi đấy." Hứa Ngôn cũng không biết mình đang nói chuyện với ai.

Nhưng nhìn ngọn lửa ngày càng xanh ở góc đông nam, anh biết, có lẽ thứ đó đã bị anh chọc giận.

Anh nhặt từng món đồ đồng lên, từ từ đặt vào không gian của mình.

Cả gian phòng phụ đã chìm trong một màu xanh lục thảm thiết.

Ngay cả các vệ binh đứng bên ngoài, cũng đều ngạc nhiên nhìn vào gian phòng phụ.

Sau đó lại đều nhìn xuống chân mình.

Mặt đất dường như đang rung động nhẹ, những hạt bụi nhỏ và sỏi đá bị hất lên cũng đang không ngừng nhảy múa.

Mà Hứa Ngôn vẫn một vẻ bình tĩnh, dường như không phát hiện ra sự thay đổi xung quanh.

Anh đã gần như lấy hết lớp dụng cụ ăn uống bằng đồng ở dưới cùng.

Trên "ngọn núi" phía trên, vẫn có những thứ không ngừng rơi xuống.

Nhưng chỉ cần rơi đến bên tay anh, toàn bộ đều được thu hết, dù chỉ là một đôi đũa đồng, anh cũng không bỏ qua.

“Nếu ngươi còn không ra, vàng móng ngựa bên dưới, ta cũng xin nhận.” “À, đúng rồi, thi thể của lão hoàng đế bên ngoài, đã biến thành một đống xương rồi.” “Viên châu đó, ta vẫn nên mang ra ngoài thì hơn.” Lời Hứa Ngôn vừa dứt, núi bảo vật trước mắt đột nhiên “ầm” một tiếng, nổ tung.

Từ trong ngọn núi bảo vật đổ sập, một bóng đen bay ra.

Những món đồ đồng và thỏi vàng bay tứ tung, dường như đều trở thành vũ khí của nó, phần lớn va vào tường của gian phòng phụ.

Mà một phần nhỏ bay về phía Hứa Ngôn và các vệ binh đang đứng ở cửa.

Đặc biệt là Hứa Ngôn ở gần trong gang tấc, gần như không có thời gian để né tránh.

Nhưng anh cũng ngay lập tức khởi động Phong Hậu Kỳ Môn.

Thời gian trong vòng ba mét đột nhiên dừng lại, ngay cả những món đồ đồng và vàng móng ngựa đang lao tới với tốc độ cao cũng bị định hình giữa không trung.

Mà bóng đen bay ra kia, cũng không thể động đậy mà cứng đờ trước mặt Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn nhìn qua, bật cười.

Thứ nhảy ra từ bên trong là một đứa trẻ vị thành niên.

Chỉ là gương mặt đó, thật sự không thể dùng từ người để hình dung.

Trông nó rất giống một con khỉ chưa tiến hóa hoàn toàn.

Trên mặt còn có lông rậm rạp, xương mày và miệng đều nhô cao, mặt và mũi lại như bị đấm một phát, lõm sâu vào.

Nhưng nói nó là khỉ, trên người lại mặc y phục rộng tay áo.

Mỗi cử động đều rất ra dáng người, chỉ là hai chân của nó dường như không thể duỗi thẳng.

Hứa Ngôn chỉ có thể kiểm soát thời gian và không gian trong vòng ba mươi giây, định sẵn chỉ có thể giữ chân thứ đó trong ba mươi giây.

Anh thấy thời gian vẫn còn dư, lại nhìn kỹ con quái vật.

Nó tuy mặc y phục, nhưng đầu trần chân đất, để lộ đỉnh đầu màu trắng và lòng bàn chân màu đỏ.

"Sao trông quen thế nhỉ?" Hứa Ngôn lẩm bẩm.

Miêu tả về hình dáng của thứ này, dường như anh đã thấy ở đâu đó.

"Thân như vượn khỉ, đầu trắng chân đỏ…" Anh lặp đi lặp lại mấy lần, đột nhiên mắt sáng lên.

"Chu Yếm!

Gã này lại là Chu Yếm!" Vẻ mặt kinh ngạc của Hứa Ngôn lộ rõ.

Anh cũng đã từng giao thủ với những sinh vật trong truyền thuyết thượng cổ.

Con Hạn Bạt trong lăng mộ Tần vương, chính là một sinh vật cực kỳ lợi hại trong truyền thuyết thượng cổ.

Theo truyền thuyết, Hạn Bạt chính là Nữ Bạt.

Là nữ thần trên trời xuống trợ giúp Hoàng Đế thời thượng cổ, sau khi hao hết thần lực không thể trở về thiên đình, chỉ có thể kẹt lại nhân gian.

Dần dần, hóa thành một vị thần sa ngã đầy lệ khí.

Nơi nào nó đến, cỏ không mọc, đất khô cằn ngàn dặm, người đời gọi là Hạn Bạt.

Cũng là tổ tông của loài cương thi sau này.

Mà con Hạn Bạt trong lăng mộ Tần vương, Hứa Ngôn cảm thấy hoàn toàn có thể dễ dàng giết chết mình.

Nhưng sau đó vì cầu đá gãy, rơi xuống vực sâu không đáy, bị nước cực hàn tiêu diệt.

Bây giờ, lại có một con dị thú Chu Yếm trong Sơn Hải Kinh.

Chẳng lẽ trong những ngôi mộ lớn như thế này, đều có một con dị thú nào đó giữ mộ sao?

Trong lúc anh đang suy nghĩ, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Móng trước của Chu Yếm động đậy, rồi một vuốt đột ngột vung ra.

Móng vuốt sắc nhọn, tỏa ra ánh sáng xanh đen, rõ ràng còn tẩm kịch độc!

Hứa Ngôn xoay eo, dễ dàng né qua.

Chu Yếm một đòn không trúng, cũng xoay người theo, lại tung ra liên tiếp mấy vuốt.

Tốc độ của nó lại không chậm hơn Hứa Ngôn là bao.

Đặc biệt là thân hình không cao, nhỏ bé, động tác lại càng linh hoạt.

"Khá lắm, thân thủ cũng không tệ." Lời Hứa Ngôn nói tuy nhẹ nhàng, nhưng ra tay lại không hề khinh địch.

Anh dùng bốn thành công lực, đấu qua lại với Chu Yếm, cũng khiến anh có mười phần chắc thắng trong lòng.

Tung một đòn giả, Hứa Ngôn lừa Chu Yếm tấn công vào chỗ sơ hở của mình, rồi trực tiếp lách ra sau lưng nó, một quyền đấm vào sau

eo nó.

Cú đấm này, Hứa Ngôn dùng năm phần sức lực.

Đánh cho Chu Yếm bay ngang ra ngoài, miệng kêu "chít chít" không ngừng.

Sau khi đâm sầm vào tường, nó rơi xuống đất, dù cố gắng giãy giụa thế nào cũng không đứng dậy được.

Hứa Ngôn không có ý định giết chết con dị thú này, chỉ muốn làm nó tạm thời mất khả năng hành động.

Chu Yếm, trong Sơn Hải Kinh từng ghi lại, con thú này vừa xuất hiện, thiên hạ sẽ xảy ra đại loạn.

Theo anh thấy, ghi chép trong đó có rất nhiều chỗ phóng đại.

Ví dụ như Chu Yếm vẫn còn ở trong ngôi mộ cổ Tây Chu này, nhưng thiên hạ đã đại loạn từ lâu.

Nhưng xuất phát từ tâm lý tò mò, Hứa Ngôn vẫn không muốn để con dị thú này chết trong tay mình.

Anh khống chế được Chu Yếm, bảo Uông Thuận và những người khác lấy dây cáp thép cải tiến ra, trói chặt bốn chi của nó.

Lại dùng khóa chốt khóa lại, xác định nó tuyệt đối không thể thoát ra được, mới nói với Uông Thuận: "Được rồi, nguy cơ ở đây đã giải quyết, các anh vào đây chuyển đồ đi.

Đăng ký vào sổ." "Tôi qua gian phòng phụ bên cạnh xem thử." Anh nói xong, xách Chu Yếm lên rồi đi.

Đối với anh, Chu Yếm chỉ là một món đồ chơi dễ dàng bắt được.

Nhưng đối với Uông Thuận và những người khác, đối đầu với Chu Yếm rất dễ mất mạng.

Vẫn là anh mang theo bên mình thì an toàn hơn.

“Vâng, Ngôn gia, ngài cứ xem đi!” Các vệ binh ai nấy đều phấn khích.

Chương 283

Vừa rồi Hứa Ngôn đã đùa giỡn với con quái thú đó như thế nào, họ đều đã thấy hết.

So sánh với thủ đoạn của mình, ai nấy cũng đều kinh ngạc không thôi.

Vẫn phải là Ngôn gia, thứ như thế này cũng có thể dễ dàng khống chế, những kẻ được gọi là kiêu hùng bên ngoài sao có thể sánh với Ngôn gia.

Bọn họ vào trong bận rộn một hồi, Hứa Ngôn thì lại chuyển hướng sang một gian phòng phụ khác.

Lần này đốt nến màu sắc không đổi, tiết kiệm cho anh không ít việc.

Nhưng "Trái tim bảo vệ" vẫn không có manh mối nào.

Thấy chỉ còn lại một gian phòng phụ cuối cùng, ngôi mộ Tây Chu này sắp đi hết.

Hứa Ngôn nhìn Chu Yếm đang xách trong tay, thở dài: "Xem ra nhiệm vụ này, e là phải trì hoãn rất lâu rồi." Thân thể Chu Yếm tuy không thể động, nhưng biểu cảm trên mặt lại phong phú đến lạ.

Nó nháy mắt làm mặt quỷ với Hứa Ngôn, nhe răng nhọn, kêu chí chóe, như đang nói gì đó với anh.

"Ta không hiểu ngươi nói gì, nhưng nhìn biểu cảm của ngươi, chắc không phải lời tốt đẹp gì." Anh giơ tay lên búng vào trán Chu Yếm một cái.

"Tiết kiệm chút sức đi, đừng làm ta đau đầu." "Túi Càn Khôn" của Hứa Ngôn cái gì cũng tốt, chỉ là không thể chứa vật sống.

Nếu không biết thứ này còn có con thứ hai hay không, Hứa Ngôn thật sự có chút không kìm được muốn bóp chết nó.

Cũng không biết vị thiên tử nhà Chu kia đã kiếm đâu ra con Chu Yếm này, đặt trong mộ mình làm thú giữ mộ.

Hơn nữa Hứa Ngôn phán đoán, con Chu Yếm này ít nhiều cũng đã khai mở chút linh trí.

Có lẽ mang nó đến chỗ Tiểu Đao, hai đứa này còn có thể giao tiếp được?

Anh lóe lên ý nghĩ này trong đầu, và nó ngày càng không thể dứt ra.

Không biết tự lúc nào, Hứa Ngôn đã đi đến cửa gian phòng phụ cuối cùng.

Chưa vào trong, đã cảm nhận được một luồng khí lạnh thấu xương.

Ngay cả khi ở trong chủ mộ thất, cũng không có cảm giác rõ rệt như vậy.

Mặc dù nhiệt độ trong toàn bộ ngôi mộ đều thấp hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng nhiệt độ của gian phòng trước mắt lại giảm đột ngột.

Hứa Ngôn thậm chí đứng ở cửa, cũng có thể thấy hơi thở của mình biến thành hơi nước màu trắng.

Điều này ít nhất phải ở khoảng không độ mới có thể đạt được.

"Sao bên trong nhiệt độ lại thấp như vậy, không lẽ có băng vạn năm không tan?" Hứa Ngôn dừng bước, không vội tiến lên xem xét.

Sự việc bất thường tất có yêu ma.

Anh nói với Uông Thuận đang kiểm kê minh khí ở gian phòng phụ bên cạnh: "Mang cho tôi một con cóc." Uông Thuận đáp lời, lấy một

con cóc từ một vệ binh.

Chưa đi đến bên cạnh Hứa Ngôn, con cóc đột nhiên như bị kinh hãi tột độ, bắt đầu vùng vẫy điên cuồng.

"Ngôn gia, bên trong có gì đó kỳ lạ!" Uông Thuận phản ứng cực nhanh, thấy con chim bồ câu có biểu hiện lạ, vẻ mặt lập tức trở nên cảnh giác.

"Không sao, đưa con chim cho tôi." Hứa Ngôn nhận lấy con chim.

Đây vốn dĩ là vật phẩm tiêu hao dùng để kiểm tra hàm lượng oxy và chất độc còn sót lại trong không khí trước khi xuống mộ.

Anh buộc một sợi dây mảnh vào chân con chim, sau đó ném nó vào trong mộ thất.

Ngay khoảnh khắc buông tay, con chim dù cố gắng vỗ cánh bay ngược lại nhưng làm sao có thể chống lại được sức tay của Hứa Ngôn, gần như ngay lập tức bị ném vào trong mộ thất.

Theo sau một tiếng "keng" giòn giã, Hứa Ngôn gần như trơ mắt nhìn con chim bồ câu cứng đờ trong nháy mắt, rơi từ trên không trung xuống, vỡ tan tành.

"Khỉ thật, lẽ nào bên trong là không độ tuyệt đối, sao lại cứng ngắc ngay lập tức thế này?" Hứa Ngôn cũng bị dọa giật nảy mình.

Anh đứng ở cửa thiên thất dù cảm nhận được hơi lạnh, nhưng với thể chất hiện tại của anh, còn chưa đến mức nổi da gà.

Nhưng điều đó không có nghĩa là anh có thể nghênh ngang trước không độ tuyệt đối.

Dù thể tích của con chim nhỏ, nhưng việc nó bị đông cứng ngay lập tức cho thấy nhiệt độ bên trong chắc chắn đã xuống đến mức kinh khủng.

Điều này khiến anh không dám dễ dàng lấy thân mình mạo hiểm.

Trong mộ Tần, nếu lại gần Hạn Bạt, chắc chắn anh cũng sẽ bị thiêu thành tro ngay lập tức.

Lẽ nào, ở đây cũng có kỳ vật thượng cổ gì đó sao?

Ngoài ra, Hứa Ngôn còn nghĩ đến một chuyện khác.

Nếu bên trong thật sự tồn tại thứ như vậy, thì dù là đồ bồi táng, người hay súc vật tuẫn táng trong thiên thất này cũng sẽ bị đông cứng ngay tức thì.

Chỉ sợ chạm nhẹ một cái là sẽ vỡ vụn ra đất.

"Lần này phiền phức rồi, không vào được, cũng không biết bên trong có gì." "Lỡ như 'Trái tim hộ mệnh' được kích hoạt ở đây, chẳng phải nhiệm vụ của mình sẽ không thể hoàn thành sao?" Hứa Ngôn có chút sốt ruột.

Góc của cánh cửa thiên thất đó có chút oái oăm.

Muốn nhìn thấy đồ vật bên trong, phải đi đến tận cửa rồi thò người vào.

Nếu không, tầm nhìn sẽ bị một thứ giống như bức bình phong chắn lại.

Nhưng vừa rồi anh chỉ ném con chim vào nơi không xa cửa, cũng chính là vị trí anh định thò người vào, thì đã xảy ra cảnh tượng lúc nãy.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là, chỉ cần anh muốn nhìn xem bên trong có gì, thì kết cục chờ đợi anh cũng sẽ giống như con chim bồ câu sao?

Hứa Ngôn im lặng đứng ở cửa, nhất thời có chút tiến thoái lưỡng nan.

Uông Thuận vốn định hỏi Hứa Ngôn phải làm sao, nhưng thấy vẻ mặt trầm tư của anh, đành phải nuốt lại những lời đã đến bên miệng.

Tuy anh ta là một kẻ lắm lời, nhưng cũng biết nhìn hoàn cảnh, không phải lúc nào cũng nói năng bừa bãi.

"Đúng rồi, dầu hỏa!" Hứa Ngôn đột nhiên vỗ trán.

Khi vào đại mộ, trong quá trình phá giải cơ quan, anh đã thu thập không ít dầu hỏa.

Bây giờ chính là lúc dùng đến.

Dù không biết nhiệt độ cao khi đốt dầu hỏa có thể triệt tiêu được bao nhiêu cái lạnh cực độ kia, nhưng hiện tại cũng không có cách nào tốt hơn.

Không thể nào bắt anh quay về mộ Tần, vớt Hạn Bạt từ vực sâu lên rồi mang đến ngôi mộ Tây Chu này được.

"Các cậu lùi ra xa một chút, không nghe thấy tôi gọi thì không ai được tự ý lại gần đây!" Trước khi hành động, Hứa Ngôn đuổi Uông Thuận và những người khác đi.

Dầu hỏa với số lượng lớn khi cháy lên, dù là nhiệt độ hay khói độc sinh ra, đều không phải người thường có thể chịu đựng được.

Hứa Ngôn là dựa vào thể chất và độ nhanh nhẹn hiện tại của mình mới dám dùng chiêu mạo hiểm này.

Uông Thuận và những người khác không nói hai lời, nhanh chóng lùi ra xa.

Hứa Ngôn thì lấy ra lượng lớn dầu hỏa đã tích trữ, chuẩn bị châm lửa rồi ném vào thiên thất.

Chiêu này có phần mang ý vị "giết địch một nghìn, tự tổn tám trăm".

Dù sao nếu bên trong có kỳ trân dị bảo hay dị thú gì đó, một mồi lửa đốt xuống cũng sẽ thành tro bụi, chẳng khá hơn bị đông thành mảnh băng là bao.

Nhưng hiện tại, anh cũng không có lựa chọn nào tốt hơn.

"May mà kỹ năng Phong Hậu Kỳ Môn của mình cũng đã hết thời gian hồi chiêu." Hứa Ngôn dự định sẽ kích hoạt kỹ năng ngay khoảnh khắc anh châm lửa dầu hỏa.

Anh sẽ khống chế khoảng cách ném dầu, đảm bảo mình vừa không bị nhiệt độ cực thấp đông cứng ngay lập tức, vừa không bị ngọn lửa nhiệt độ cao của dầu hỏa nuốt chửng.

Đương nhiên, điều này đòi hỏi rất cao về khả năng khống chế kỹ năng, năng lực lĩnh ngộ thời gian và không gian, cũng như sự gan dạ, cẩn thận và phản ứng nhanh nhạy của anh.

Mỗi một yếu tố đều không thể thiếu.

Hứa Ngôn cũng đã suy diễn các bước trong đầu vô số lần, gần như đạt đến mức hình thành ký ức cơ bắp rồi mới thi triển.

Dầu hỏa được châm lửa trong nháy mắt.

Ngọn lửa hừng hực được khống chế thành một quả cầu lửa lơ lửng trước mặt Hứa Ngôn.

Chương 284

Anh đẩy quả cầu lửa tiến về phía trước, đánh tan luồng khí lạnh đang lan tới.

Cũng nhờ vào ánh lửa chói mắt, dựa vào thị lực siêu cường, anh đã nhìn rõ bố trí bên trong thiên thất chỉ trong một khoảnh khắc.

Đó là một gian thạch thất không lớn, chỉ khoảng mười mét vuông, so với mấy gian thiên thất phía trước thì trông rất nhỏ bé.

Nhưng ở trung tâm thạch thất, có một pho tượng băng, đó chính là nguồn gốc của toàn bộ khí lạnh trong mộ thất.

"Sao lại là thứ này!" Sau khi Hứa Ngôn nhìn rõ pho tượng, trong lòng chấn động mạnh.

Đến mức anh vì phân tâm mà không khống chế tốt kỹ năng Phong Hậu Kỳ Môn, quả cầu lửa mất kiểm soát lao về phía pho tượng băng.

"Thôi rồi!" Hứa Ngôn gần như lập tức hoàn hồn, muốn khống chế quả cầu lửa ném ra ngoài thì đã không kịp.

Trong tiếng nổ vang trời, cả thạch thất cũng rung chuyển dữ dội theo.

Quả cầu lửa va vào pho tượng băng, không hề bị đông thành cầu băng ngay lập tức, mà lại làm tan chảy pho tượng thành một cái lỗ to bằng cái chậu rửa mặt.

Bên trong cái lỗ đó rõ ràng có phong ấn thứ gì đó, nhưng rất nhanh lại bị nước băng tan chảy che lấp, một lần nữa đông lại.

Nhiệt độ trong thạch thất cũng vì thế mà tăng lên một chút, nhưng vẫn là một mức nhiệt độ thấp vô cùng đáng sợ.

“Ngôn gia, mau ra ngoài, lăng mộ sắp sập rồi!” Bên ngoài truyền đến tiếng gọi lo lắng của Uông Thuận và những người khác.

Không chỉ thạch thất rung chuyển, mà cả mộ đạo, thậm chí cả những thiên thất bên ngoài cũng không ngừng rung lắc.

Vô số đá vụn và đất bụi rơi lả tả, xem ra, thí nghiệm vừa rồi không chỉ làm giảm nhiệt độ thiên thất mà còn gây ra một trận động đất quy mô nhỏ!

Hứa Ngôn đương nhiên sẽ không đùa giỡn với tính mạng của mình.

Nhưng bây giờ muốn rút ra khỏi toàn bộ lăng mộ Tây Chu đã không kịp nữa rồi.

Anh quyết đoán quay người bỏ đi, đồng thời hét lớn với các vệ sĩ: “Đi, đến thiên thất thứ ba!” Uông Thuận và những người khác lập tức theo sau, không hỏi tại sao không lao ra ngoài mộ đạo mà lại chui vào thiên thất.

Sau khi tất cả mọi người vào thiên thất thứ ba, Hứa Ngôn đã lấy từ trong “túi càn khôn” ra những chiếc khiên hợp kim, thậm chí còn có cả hai chiếc rương vàng lớn.

Những thứ này, cộng thêm tất cả mọi người, đã lấp đầy cả gian thiên thất thứ ba.

“Tất cả mọi người, nhặt khiên hợp kim lên, chống nghiêng một góc bốn mươi lăm độ, trốn xuống dưới rương vàng!” Mệnh lệnh thứ hai của Hứa Ngôn lại đến.

Cùng lúc với mệnh lệnh của anh, là đá vụn và đất bụi trút xuống như thác đổ.

Bụi mù bốc lên, thậm chí còn phụt ra khỏi cửa mộ đạo, tạo thành một đám mây hình nấm nhỏ sau vụ nổ.

Một lát sau, sự rung chuyển cuối cùng cũng dừng lại.

Đá và đất cát rơi lác đác một lúc rồi cũng dần ngừng hẳn.

Gian thiên thất gần như bị lấp đầy, dường như không thể có ai sống sót.

Thế nhưng đống đất đá đột nhiên động đậy, một bàn tay "bụp" một tiếng thò ra.

Ngay sau đó, một người từ trong đó chui ra, tiện tay lôi thêm hai ba người nữa.

Từ trong cái hố đó vẫn có người không ngừng bò ra ngoài, ai nấy đều mặt mày xám xịt, gần như không nhận ra được dáng vẻ ban đầu.

"Phì phì phì, Ngôn gia, khụ khụ!

Tôi còn tưởng… tưởng lần này chết chắc rồi!" Uông Thuận chính là một trong những người bị Hứa Ngôn tiện tay lôi ra.

Anh ta không ngừng nhổ cát trong miệng, lại không ngừng phủi đất đá trên người xuống.

Các vệ sĩ khác cũng làm động tác tương tự, chỉ riêng Hứa Ngôn là trên người không dính một hạt bụi.

Thời gian hồi chiêu của Phong Hậu Kỳ Môn đã hết.

Anh kịp thời mở ra một khe hở không gian bên cạnh mình, tất cả đất đá đổ xuống anh đều đi qua khe hở đó, không biết đã lọt đi đâu.

Chỉ là anh không dám mở khe hở không gian quá lớn.

Chỉ với diện tích bằng một bàn tay, gió lốc và lực hút mạnh mẽ từ bên trong suýt chút nữa đã hút anh vào trong khe hở không gian.

Vẫn là nhờ vào thể chất cường tráng, anh cắm rễ sâu vào mặt đất mới chống đỡ được.

Vì vậy anh chỉ có thể đảm bảo bản thân không dính bụi trần, còn người khác thì không lo được.

Nhưng anh đã nhắc nhở kịp thời, chuẩn bị cũng rất đầy đủ.

Cho nên dù bị đất đá chôn vùi, các vệ sĩ chỉ bị một số vết thương ngoài da, ngay cả người chảy máu hơi nhiều một chút cũng không có.

"Ngôn gia, lần này nếu không có ngài, anh em chúng tôi đã bỏ mạng hết ở đây rồi." Uông Thuận ngưỡng mộ nhìn dáng vẻ không dính một hạt bụi của Hứa Ngôn, nhưng anh ta rất hài lòng với việc mình không bị thương, thuận lợi sống sót, còn những chuyện khác cũng không nghĩ nhiều.

"Xuống dưới đất sợ nhất là gặp động đất, sập lở.

Tôi chuẩn bị tuy đầy đủ, nhưng trước sức mạnh vĩ đại của tự nhiên thì chẳng là gì cả." Hứa Ngôn lắc đầu.

Cơn chấn động vừa rồi là do anh dùng dầu hỏa đốt pho tượng băng gây ra.

Nếu thật sự gặp phải động đất cấp độ cao, thì ngay cả anh cũng khó thoát khỏi cái chết, huống chi là những vệ sĩ này.

"Được rồi, tranh thủ thời gian chỉnh đốn trang bị, nói không chừng chúng ta phải đào đường ra ngoài đấy." Hứa Ngôn thấy tất cả mọi người đã ra khỏi đống đất đá, liền hạ lệnh.

Các vệ sĩ cầm khiên hợp kim, còn có công cụ đào bới, cũng đã đeo mặt nạ phòng độc đơn giản.

Những chiếc rương vàng dùng để cản đất đá lại được thu về.

Tuy có thêm nhiều vết xước, nhưng vì cứu người, cũng xem như là một loại công đức viên mãn.

Hứa Ngôn bước trên đá vụn ra khỏi thiên thất, phát hiện con

đường dẫn đến gian thiên thất cuối cùng đã bị lấp kín hoàn toàn.

Lăng mộ Tây Chu nằm sâu dưới lòng đất, trên đỉnh còn có một ngọn đồi nhỏ cao hơn năm mươi mét đè lên.

Tuy sập xuống không có những tảng đá lớn nặng hàng trăm hàng nghìn cân, nhưng muốn đào thông đống đất đá đó cũng là một khối lượng công việc khó lường.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Hứa Ngôn đã biết, anh muốn đến gian thiên thất cuối cùng đó, nếu không mang theo một đại đội công binh đến đào nửa tháng thì đừng hòng.

"Xem ra, nhiệm vụ này thật đúng là 'trường kỳ kháng chiến' a." Hứa Ngôn bất đắc dĩ cười khổ.

Anh ở trong gian thiên thất cuối cùng cũng chỉ có vài giây ngắn ngủi.

Tuy đã nhìn thấy đồ vật bên trong, nhưng cũng chỉ là thoáng qua.

Những nơi khác anh đều đã lật tung lên, nhưng vẫn không tìm thấy manh mối kích hoạt "Trái tim hộ mệnh".

Xem ra, chỉ có thể đợi anh dẫn người quay lại, sau đó mới nghĩ cách.

Hứa Ngôn vô thức mở bảng nhiệm vụ hệ thống ra, lại đột nhiên phát hiện tùy chọn nhiệm vụ "Kích hoạt 'Trái tim hộ mệnh'" lại đang ở trạng thái đã hoàn thành!

Thông báo của hệ thống ở trạng thái chưa đọc, rõ ràng là lúc thông báo đến, Hứa Ngôn không hề chú ý.

"Nhiệm vụ sao lại hoàn thành?

Hoàn thành lúc nào?" Anh thực sự không hiểu nổi nhiệm vụ đã hoàn thành như thế nào.

Lời giải thích duy nhất, chỉ có thể là mấy giây anh xông vào thiên thất.

Nhìn thấy pho tượng băng, hoặc là quyển trục lộ ra bên trong.

Chỉ nhìn một cái đã kích hoạt "Trái tim hộ mệnh", nhưng Hứa Ngôn vẫn không biết, rốt cuộc trái tim hộ mệnh đó là thứ gì.

"Thôi kệ, nhiệm vụ hoàn thành là tốt rồi, còn thứ này là gì, có tác dụng gì, sau này duyên phận đến, tự nhiên sẽ rõ." Anh nghĩ rất thoáng.

Mình làm nhiệm vụ, chính là vì phần thưởng.

Quần thể lăng mộ Tây Chu còn lại, chắc cũng sắp hoàn thành rồi.

Từ mộ thất vào mộ đạo, rồi quay lại con đường lên mặt đất, cũng bị đất đá chôn vùi.

Một nhóm người vừa đào vừa dọn dẹp, cũng mất nửa ngày mới trở lại được mặt đất.

Hứa Ngôn là người đầu tiên ra khỏi cửa động, vừa hay nhìn thấy một vầng hồng nhật ló đầu lên từ đường chân trời.

Chương 285

"Trời sáng rồi, thật không tệ." Cùng lúc anh bước ra, vầng hồng nhật đó cũng nỗ lực nhảy một cái, vọt lên bầu trời.

Sau khi dọn dẹp và nghỉ ngơi đơn giản, Hứa Ngôn dẫn các vệ sĩ xuống núi.

Trên đường trở về thị trấn nhỏ, lại gặp một đội binh sĩ đang vội vã chạy tới.

Trận động đất xảy ra ở đây đã thu hút sự chú ý của một quân phiệt nhỏ gần đó, đặc biệt cử người đến thăm dò.

Hứa Ngôn không muốn nơi này bị người khác phát hiện quá sớm, anh ra hiệu cho các vệ sĩ, lặng lẽ rút lui, tìm một nơi tốt nhất để mai phục.

Để phần đầu đội ngũ đi qua, lại chia người vòng ra phía sau đội ngũ.

Người của Hứa Ngôn tuy ít, nhưng ai nấy đều là tinh binh một chọi mười.

Cho nên khi cuộc tấn công bắt đầu, kết thúc cũng rất nhanh.

Một đội ngũ mấy chục người bị chia cắt thành ba đoạn.

Những binh sĩ vũ trang đầy đủ, khi đối mặt với tiểu đội tinh nhuệ cầm khiên hợp kim và xẻng công binh, thậm chí còn không có thời gian phản ứng đã bị tước vũ khí.

"Thật đúng là không chịu nổi một đòn." Uông Thuận vừa thu vũ khí vừa nói với vẻ khinh thường.

"Với sức chiến đấu thế này, còn không đủ để qua một chiêu dưới

tay Ngôn gia." "Mấy tên đầu lĩnh quân phiệt nhỏ đó cũng không biết thời thế, chẳng lẽ cứ phải đợi Ngôn gia ra tay thu thập chúng, mới biết nắm đấm đánh vào người sẽ đau sao?" Cẩu Tử đi theo bên cạnh anh ta, trái ngược với vẻ dũng mãnh lúc chiến đấu, cười ngây ngô.

"Ngôn gia chúng ta là nhân vật thế nào, thu thập mấy con tôm tép này có chúng ta là đủ rồi." "Ngay cả Trương phó quan ở thành Trường Sa, bị người ta thổi phồng lên tận trời, dưới tay Ngôn gia chúng ta chẳng phải cũng không qua được mấy chiêu sao?" Anh ta vừa nói vậy, mấy vệ sĩ xung quanh cũng xúm lại.

"Nhưng Ngôn gia lại để ông ta tạm giữ chức vụ quan phòng thành, không sợ ông ta nhân cơ hội hợp nhất binh lực của Trần ti lệnh trước đây, rồi một lần đoạt lại thành sao?" Vệ sĩ nói chưa dứt lời đã bị Uông Thuận vỗ một phát vào gáy.

"Nói cái gì thế, chưa kể Ngôn gia chắc chắn đã có hậu chiêu, chỉ riêng việc Lý đoàn trưởng và những người khác đều ở trong các đội ngũ, còn có thể để Trương Khải Sơn liên lạc với bộ hạ cũ mà thành công sao?" Hứa Ngôn đứng cách đó không xa, nghe được những lời đó, cười lắc đầu.

"Tôi lại hy vọng cậu ta gây ra chuyện gì đó, tính thời gian, chắc cũng sắp rồi." Dưới một khu mỏ cách thành Trường Sa trăm dặm, có một ngôi mộ Thanh Ô Tử.

Hứa Ngôn đoán rằng ở đó cũng sẽ có nhiệm vụ.

Nhưng anh không chủ động đi kích hoạt, mà muốn xem thử để Trương Khải Sơn triển khai đoạn kịch tình này, có ảnh hưởng gì đến nhiệm vụ của anh không.

Nhưng vì sự xuất hiện của Hứa Ngôn, Trương Khải Sơn không thực sự trở thành quan phòng thành, thế lực dưới tay không được tính là mạnh mẽ.

Tuy nhiên, các thế lực từ khắp nơi bị ngôi cổ mộ này thu hút, hiện đã tụ tập đông đủ ở Trường Sa.

Việc Hứa Ngôn cần làm, là chờ đợi sự kiện xe ma xảy ra.

Sau đó dẫn cả Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng xuống mộ Thanh Ô Tử.

Trương Khải Sơn là ngoại môn của Trương gia, tổ tiên của Nhị Nguyệt Hồng lại càng xuất thân từ nghề trộm mộ.

Hai người này không dẫn xuống mộ giúp mình hoàn thành nhiệm vụ thì thật có chút lãng phí.

"Ngôn gia, những tù binh này phải làm sao?

Cứ… xử lý hết?" Vương Thuận đi tới, xin chỉ thị của Hứa Ngôn.

Bọn họ tuy nghe lệnh bắt giữ đội ngũ này, nhưng không thể ở lại đây canh gác mãi được.

Xem ý của Hứa Ngôn, cũng không có ý định thả họ về.

"Giao cho tôi là được, các cậu đi xem xét xung quanh, nếu phát hiện đạo động mới hoặc hang động đáng ngờ, ghi lại rồi báo cho tôi." Hứa Ngôn có sắp xếp khác cho những người này.

Trận động đất vừa rồi, hẳn là có thể khiến một số ngôi mộ cổ bị chôn vùi dưới lòng đất lộ ra.

Chỉ cần tìm được hai ngôi mộ trở lên, nhiệm vụ cuối cùng cũng sẽ hoàn thành.

Uông Thuận và những người khác nhận lệnh rời đi.

Hứa Ngôn thì đứng tại chỗ, thầm gọi trong lòng: "Tiểu Đao, dùng tốc độ nhanh nhất, đến bên cạnh ta." Trong hình ảnh hiện lên trong đầu, Tiểu Đao đang nằm yên trong biển hoa đột nhiên đứng dậy.

Cái đầu lâu to lớn hướng về phía đông nam gật gật mấy cái, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, rồi lại xuất hiện ở ngoài trăm mét.

"Theo tốc độ này, Tiểu Đao đến đây cũng cần một khoảng thời gian." Hứa Ngôn bèn tìm một nơi địa thế cao hơn một chút, ngồi xếp bằng xuống.

Phía sau anh là những tù binh bị tập trung lại một chỗ.

Hai người một cặp quay lưng vào nhau, tay chân đều bị trói lại.

Họ tuy không nhận ra Hứa Ngôn, nhưng cũng nhìn ra, anh mới là người cầm đầu của đội "đạo phỉ" hung hãn lúc nãy.

"Vị gia này… ngài bây giờ còn giữ chúng tôi lại, là muốn dùng chúng tôi để đổi tiền chuộc?" Người dẫn đội là một đại đội trưởng, nhưng biên chế dưới tay không đủ.

Anh ta thấy chỉ có một mình Hứa Ngôn phụ trách canh gác, trong lòng liền nảy sinh ý nghĩ khác, bèn mở lời bắt chuyện với Hứa Ngôn.

"Các ngươi không đáng mấy đồng, không có giá trị trao đổi." Hứa Ngôn thẳng thắn nói.

Vị đại đội trưởng kia bị nghẹn họng, mặt mũi lập tức đỏ bừng.

"Cho dù chúng tôi là bại tướng dưới tay ngài, cũng không cần phải sỉ nhục như vậy chứ?

Hay là, các ngươi chỉ muốn giết người?" Lời này anh ta rất không muốn nói ra, nhưng bây giờ là thời loạn lạc.

Đã có rất nhiều người trong chiến hỏa liên miên đã hoàn toàn điên loạn, trở thành những con ma giết người không còn nhân tính.

Hứa Ngôn mỉm cười, không trả lời.

Các vệ sĩ được cử đi thăm dò, rất nhanh đã lần lượt quay về.

Họ cũng mang đến tin tốt cho Hứa Ngôn.

“Ngôn gia, trong phạm vi ba dặm, đã phát hiện ít nhất khoảng mười cửa động nghi ngờ, đây là bản đồ phác thảo lộ trình.” Uông Thuận đưa một tờ bản đồ cho Hứa Ngôn.

Trên đó vẽ ngọn đồi nhỏ và địa hình xung quanh, đồng thời đánh dấu mấy lá cờ nhỏ.

“Hóa ra các người là trộm mộ!” Vị đại đội trưởng bị phớt lờ nghe được câu đó, lập tức hét lớn.

“Hóa ra các người là mô kim giáo úy, vậy chấn động trước đó là do các người gây ra?” Hứa Ngôn im lặng nhìn anh ta.

“Không ai nói cho anh biết, biết càng nhiều, chết càng nhanh sao?” Anh rất nghi ngờ, loại người nói chuyện không qua não này, làm sao mà sống được đến bây giờ.

Đại đội trưởng tự biết mình lỡ lời, lại nghe Hứa Ngôn nói vậy, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

“Các người cứ xem đi, lát nữa nếu có thấy thứ gì, cũng không cần kinh ngạc.” Hứa Ngôn chuẩn bị đi xem trước, nếu có thể hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ trước khi Tiểu Đao đến, thì tốt quá rồi.

Phạm vi ba dặm, đối với tốc độ của anh, chẳng là gì cả.

Nhưng vận may của anh lại không tốt lắm, đi liền bốn cửa động nghi ngờ, bên dưới đều không có lăng mộ.

“Mình giẫm phải phân chó à?

Vận may tệ thật.” Hứa Ngôn bất đắc dĩ nói.

Nơi này có thể xây dựng thành công viên chủ đề văn hóa Tây Chu, chứng tỏ mật độ lăng mộ rất lớn.

Nhưng anh đi đến giờ vẫn chưa gặp được cái nào, có thể nói là rất

không may mắn.

Nhưng thứ Hứa Ngôn hiện tại không thiếu nhất, chính là sự kiên nhẫn.

Anh lại tiếp tục đi đến cửa động nghi ngờ tiếp theo.

Lần này thậm chí còn chưa đi đến gần, thông báo của hệ thống đã hiện ra. 【Ting, phát hiện Túc chủ tìm thấy quần thể lăng mộ Tây Chu, tiến độ nhiệm vụ 100%.】 【Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: 200 điểm tích phân nhiệm vụ, điểm may mắn +2, điểm khí vận +3.】 【Phần thưởng 500 thỏi vàng, tiểu đội phản ứng đặc biệt (30 người) +1.】 "Tuyệt vời!" Hứa Ngôn nắm chặt tay, vung mạnh một cái.

"Cuối cùng cũng hoàn thành, không có điểm tích phân quả là khó sống." Hứa Ngôn nhìn vào bảng nhiệm vụ, điểm tích phân trong nháy mắt từ 0 biến thành 200, đột nhiên có cảm giác phất lên sau một đêm.

Anh ngay lập tức đổi điểm tích phân thành năng lượng sinh mệnh, kéo đầy thanh năng lượng của nhân vật kịch tình quan trọng.

Sau đó, mới giao tiếp với hệ thống: "Tôi muốn nâng cấp quyền hạn tra cứu, cần bao nhiêu điểm tích phân?" 【Mở khóa quyền hạn nhiệm vụ của hệ thống này, cần 500 điểm tích phân nhiệm vụ.】 Câu trả lời của hệ thống khiến Hứa Ngôn lập tức dập tắt ý định.

Đen, thật sự quá đen!

Liều mạng hoàn thành một nhiệm vụ, mới được bao nhiêu điểm tích phân.

Bây giờ chỉ mở một quyền hạn tra cứu, đã phải trừ đi 500 điểm.

Chương 286

Hứa Ngôn nhìn số điểm tích phân chưa đến 200 của mình, đã không muốn nói gì nữa.

Anh trực tiếp đóng bảng hệ thống lại.

Xem ra còn phải nỗ lực làm thêm mấy nhiệm vụ nữa, mới có khả năng mở khóa quyền hạn tra cứu.

Nhưng Hứa Ngôn mơ hồ có cảm giác, hệ thống dường như không hy vọng anh mở khóa quyền hạn này, cho nên mới điều chỉnh điểm đổi lên 500.

"Ta không tin, rốt cuộc phía sau ẩn giấu bí mật gì, mà lại không tra ra được." Anh biết tạm thời nguyện vọng này không thể thực hiện được, bèn gác sang một bên, quay người đi về đường cũ.

Còn chưa đi đến nơi, đã nghe thấy từ xa truyền đến một trận xôn xao.

"Tiểu Đao, đừng dọa họ nữa." Hứa Ngôn nói thầm trong lòng.

Con quái thú to lớn ở đằng xa nằm phục xuống, quả nhiên không còn giương nanh múa vuốt như lúc nãy nữa.

"Ngôn gia về rồi." Uông Thuận mắt tinh, từ xa đã thấy Hứa Ngôn đi về phía này, cảm giác lập tức có người chủ trì.

"Ừ, tên này là thú cưng của tôi, các cậu không cần sợ." Hứa Ngôn tiện tay vỗ vỗ lên người Tiểu Đao.

"Quả không hổ là Ngôn gia, ngay cả thú cưng cũng… ngầu như vậy!" Uông Thuận tán thưởng giơ ngón tay cái lên.

Hứa Ngôn thì quay đầu nhìn Tiểu Đao, hạ lệnh trong lòng.

“Năng lực của ngươi, chắc là có thể thôi miên hết những người này chứ?” “Cứ để ta xem thử năng lực của ngươi, giới hạn ở đâu.” Uông Thuận và các vệ sĩ theo Hứa Ngôn lâu ngày, cũng đã thấy nhiều chuyện kỳ lạ.

Lần đầu thấy Tiểu Đao xuất hiện, quả thực kinh hãi một phen.

Nhưng nghĩ lại lời anh nói trước khi đi, dù thấy gì cũng không cần hoảng sợ.

Lại thấy Tiểu Đao chỉ nằm phục một bên, không làm hại ai, nên cũng dần ổn định lại.

Ngược lại là những binh sĩ bị bắt làm tù binh, đâu đã từng thấy loại quái vật khổng lồ kỳ dị này.

Trông hệt như một con bọ ngựa bị phóng đại vô hạn!

Đặc biệt là hai cánh tay đao, quả thực như những lưỡi đao sắc lạnh, khiến người ta nhìn thấy đã sinh lòng sợ hãi.

Có kẻ nhát gan, tại chỗ đã sợ đến tè ra quần.

Hứa Ngôn trở về, Tiểu Đao liền thân thiết sáp lại gần, dùng cái đầu lâu có đôi mắt kép to lớn cọ cọ vào người anh, vô cùng thân mật.

Lại nghe Hứa Ngôn gọi nó là Tiểu Đao, con quái thú quả nhiên làm theo lời anh, đi đến trước mặt đám tù binh.

Uông Thuận và những người khác càng thêm chắc chắn, con quái thú kia lại nghe lệnh của Ngôn gia nhà mình.

Mọi người chỉ cảm thấy vô cùng kiêu ngạo.

Quả nhiên Ngôn gia không đi đường tầm thường, người hay thú theo bên cạnh đều là tinh anh trong tinh anh, mạnh mẽ vô cùng.

Bọn họ đều nhìn chằm chằm vào Tiểu Đao, đột nhiên cảm thấy trong đôi mắt kép của nó dường như sáng lên hai luồng ánh sáng kỳ

dị.

“Đừng nhìn vào mắt của Tiểu Đao, các cậu đều che mắt lại.” Giọng nói của Hứa Ngôn vang lên bên tai mỗi người, nhưng môi anh rõ ràng không hề động đậy.

Bất kể thế nào, lệnh phải được tuân thủ.

Các vệ sĩ đều nhắm mắt lại, quả nhiên không nhìn Tiểu Đao nữa.

Đến khi Hứa Ngôn bảo họ mở mắt ra, mọi người mới phát hiện, những tù binh kia dường như có chút khác so với lúc nãy.

“Ngôn gia, họ… sao trông có vẻ kỳ kỳ?” Uông Thuận là cái miệng của đội vệ sĩ, quả nhiên lại là người đầu tiên lên tiếng dò hỏi.

“Đây là bản lĩnh của Tiểu Đao, để nó ra tay, sẽ không cần phải vô cớ nhuốm máu người.” Hứa Ngôn chỉ giải thích sơ lược.

Anh không phải thánh mẫu, sẽ tùy tiện mà mềm lòng.

Trong thời loạn, mạng người như cỏ rác, là thứ không đáng tiền nhất.

Nhưng Hứa Ngôn đối với người đáng giết chưa bao giờ do dự.

Hơn nữa, sau một trận chiến, muốn hoàn toàn không có thương vong cũng là điều không thể.

Nếu không có Tiểu Đao, vì để giữ bí mật, mấy chục người này hôm nay đã tận số.

Nhưng Tiểu Đao có năng lực thôi miên gây ảo giác, thứ tốt như vậy, đương nhiên là không dùng thì phí.

Hứa Ngôn cũng muốn thử xem, giới hạn năng lực thôi miên của Tiểu Đao là bao nhiêu.

Hiện tại xem ra, mấy chục người đối với nó chỉ là chuyện nhỏ.

Uông Thuận và những người khác đã có câu trả lời, tuy vẫn chưa hiểu rõ lắm, nhưng cũng không tiếp tục hỏi thêm.

Hứa Ngôn chịu trả lời câu hỏi của họ, đã xem họ là thuộc hạ và anh em rất tốt rồi.

Giữa họ vẫn phải tuân thủ nghiêm ngặt cấp bậc trên dưới, có một giới hạn tuyệt đối không thể vượt qua.

Vị đại đội trưởng kia sau khi bị thôi miên, ánh mắt vẫn còn có chút ngây dại.

Hứa Ngôn đi qua, lại củng cố ký ức của họ một lần nữa.

"Nhớ kỹ, các người đến đây không phát hiện ra bất cứ điều gì.

Trước đó chỉ là một trận động đất bình thường mà thôi, các người cũng chưa từng gặp tôi và người của tôi." Đại đội trưởng lặp lại hai lần, sau đó nhận lại vũ khí, liền dẫn thuộc hạ quay người rời đi.

Hứa Ngôn vẫn luôn nhìn theo bóng họ biến mất, mới chuyển tầm nhìn trở lại.

"Được rồi, nhiệm vụ tiếp theo của các cậu, là lấp kín cửa động mộ Tây Chu, và mười cửa động đã phát hiện trước đó, đừng để lộ bất kỳ dấu vết nào." Nhiệm vụ của anh đã hoàn thành, nhưng vẫn còn lại một nỗi băn khoăn.

Pho tượng băng trong gian thiên thất cuối cùng, và quyển trục bên trong pho tượng, tuyệt đối ẩn chứa bí mật kinh thiên động địa.

Tương lai nếu có thời gian, anh nhất định sẽ quay lại chốn cũ, tìm hiểu cho ra nhẽ.

Còn những quần thể lăng mộ Tây Chu còn lại, thì cứ để lại cho đội khảo cổ đời sau đi.

Dù sao những thứ chôn dưới lòng đất quá nhiều, một mình anh

cũng không đào hết được.

Uông Thuận và những người khác nhận lệnh đi làm việc, Hứa Ngôn thì đứng tại chỗ, thỉnh thoảng vỗ vỗ vào Tiểu Đao.

Anh bây giờ dường như nên quay về phủ, nhưng thời gian ra ngoài quá ngắn, dường như cũng không đủ để Trương Khải Sơn phụ trợ triển khai kịch tình tiếp theo.

Nhưng ở lại đây cũng không có ý nghĩa đặc biệt gì.

Hứa Ngôn không muốn đi Nhạc Dương.

Anh có trực giác, thế lực ẩn giấu ở đó, hẳn là một khúc xương khó gặm.

Bây giờ qua đó, không những không có tác dụng giết thời gian, ngược lại còn có thể khiến anh lún sâu, bị kẹt lại ở đó.

Vậy đến lúc Trương Khải Sơn thật sự một mình xuống mộ Thanh Ô Tử, chẳng phải mình sẽ bỏ lỡ một cơ hội làm nhiệm vụ sao?

Để chắc chắn, vẫn là đợi xuống mộ xong, rồi cùng Tiểu Khải Linh đi một chuyến Trương gia cổ lâu, sau đó mới tính tiếp.

"Ai, xem ra, bây giờ mình lại giống như một người không nhà để về." Hứa Ngôn cười khổ tự giễu.

"Cũng không biết Tiểu La nhi và Tiểu Linh tử bây giờ thế nào rồi." Anh vốn muốn thay đổi tâm trạng, không ngờ vừa nhắc đến hai người không ở bên cạnh, tâm trạng lại càng sa sút hơn.

Nói cũng lạ, từ khi hai người đó vì những chuyện khác nhau mà rời khỏi anh, lại không hề có tin tức gì truyền về.

Nhạc Khỉ La có thể nói, là đã đến một nơi nào đó không thuộc không gian này, không liên lạc được cũng đành thôi.

Nhưng Tiểu Linh tử lại mang theo Hoàng Lang, đi đến Nhạc

Dương, truy tìm tung tích của đặc sứ Smith.

Cậu bé mang đi, bao gồm cả chính cậu, đều là cao thủ trong cao thủ.

Dù đánh không lại, muốn chạy trốn vẫn rất dễ dàng.

Nhưng tại sao cũng không có bất kỳ tin tức nào truyền về?

Nhân vật kịch tình quan trọng bị trọng thương gần chết trước đó, rốt cuộc là ai?

Hứa Ngôn càng nghĩ càng thấy không ngồi yên được.

Chương 287

Anh không biết đi đâu tìm Nhạc Khỉ La, nhưng lại biết Tiểu Khải Linh đã đi đâu.

Xem ra, anh lại bắt buộc phải đi Nhạc Dương một chuyến sao?

Hứa Ngôn đang suy nghĩ xuất thần, Uông Thuận và những người khác xử lý xong vấn đề cửa động, đều lần lượt quay về.

"Ngôn gia, chúng tôi không phụ sự ủy thác, đã lấp kín tất cả các cửa động, đảm bảo sẽ không bị người khác nhìn ra manh mối." Kỹ năng công binh của họ tuy không bằng anh em đại đội công binh, nhưng cũng mạnh hơn người thường không chỉ một chút.

"Công trình" làm ra, tự nhiên vẫn có thể lừa được người.

"Được, làm xong rồi chúng ta đi thôi." "Rời khỏi đây, liên lạc với bên Trường Sa, xem có tin tức của Tiểu Linh tử không." Hứa Ngôn nói xong lại vỗ vỗ Tiểu Đao: "Ngươi cũng vất vả rồi, vừa rồi thôi miên nhiều người như vậy, tiêu hao của ngươi chắc cũng không nhỏ, về biển hoa của ngươi đi." Anh dừng lại một chút, lại bổ sung: "Chỉ là tốc độ ngươi đến đây quá chậm, sau này nếu cách xa nghìn dặm, đợi ngươi đến chẳng phải sẽ lỡ việc sao?" Tiểu Đao lắc đầu quầy quậy, sắc mặt Hứa Ngôn liền giãn ra rất nhiều.

"Hóa ra ngươi vẫn chưa phải là thể hoàn chỉnh?

Đợi khi hoàn toàn trưởng thành, là có thể súc địa thành thốn, nhật hành thiên lý?" Kỹ năng thần kỳ như vậy, khiến Hứa Ngôn cũng ngưỡng mộ không thôi.

Nếu anh cũng có thể có được thần kỹ như vậy, thì thật là tuyệt vời.

Hứa Ngôn đang mơ màng, thì nghe Uông Thuận nghi hoặc hỏi: "Ngôn gia, ngài không biết sao, thiếu gia Tiểu Khải Linh, hôm qua đã trở về thành Trường Sa rồi." "Cái gì?

Tại sao không có ai báo cáo với tôi!" Hứa Ngôn kinh ngạc, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

Uông Thuận và những người khác tuyệt đối không thể biết mà không báo, nhiệm vụ phòng thành ở Trường Sa tuy giao cho Trương Khải Sơn tạm thời đảm nhận, nhưng trong tối vẫn do Triệu Quốc Trung giám sát mọi việc lớn nhỏ.

Anh ta biết Tiểu Khải Linh rời đi là để thực hiện nhiệm vụ mình giao, vậy thì khi cậu bé trở về, tự nhiên cũng sẽ truyền tin cho mình ngay lập tức.

Cho nên, tin tức mà ngay cả Uông Thuận và những người khác đều biết, tại sao mình lại không biết?

Rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở đâu?

Hứa Ngôn không cho rằng đây là chuyện nhỏ.

Chuyện bất thường ắt có yêu ma, dù thế nào đi nữa, anh phải làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Uông Thuận và những người khác cũng nhìn nhau, trong mắt đầy kinh ngạc và nghi ngờ.

"Ngôn gia, tối qua nhận được tin, tôi đã đến báo cáo với ngài, ngài còn nói là biết rồi… cái này…" Cẩu Tử bước ra, giọng nói cũng run rẩy dữ dội.

Cậu ta rất chắc chắn, lúc đó mình quả thực đã báo cáo với Hứa Ngôn ngay lập tức, nhưng bây giờ xem thái độ của Ngôn gia, lại thực sự không hề hay biết.

“Cậu nói là, cậu đã đích thân báo cáo với ‘tôi’?” Hứa Ngôn lại truy hỏi.

“Đúng vậy, ngay lúc ngài chuẩn bị vào gian thiên thất đó, đuổi chúng tôi đi xa một chút không lâu.

Ngài đột nhiên từ trong mộ đạo bên kia đi ra, bảo tôi ra ngoài liên lạc với Trường Sa, lúc đó nhận được tin thiếu gia Tiểu Khải Linh đã trở về.” Câu trả lời tiếp theo của Cẩu Tử, khiến lòng Hứa Ngôn lại chùng xuống.

Lúc đó anh vẫn luôn chuẩn bị làm sao để vào thiên thất, hoàn toàn không có ra ngoài bảo Cẩu Tử liên lạc với bên Trường Sa.

Điều này chứng tỏ, có người đã theo anh xuống mộ, vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối, và còn giả dạng thành anh, phân phó thuộc hạ của anh làm việc.

Không phải Hứa Ngôn tự mãn, với mức độ nhạy bén hiện tại của anh, muốn gây chuyện trong phạm vi ba mươi mét xung quanh anh, đều không thể thoát khỏi tai mắt của anh.

Mà kẻ giả dạng anh, lại có thể dùng bộ dạng của anh đi ra từ mộ đạo, chỉ riêng điểm này đã rất khó tin.

“Lẽ nào… là thứ đó?” Hứa Ngôn không khỏi nghĩ đến người nhân bản.

Trong mộ Tần, anh đã từng đối phó với người nhân bản của Nhạc Khỉ La và Hắc Bối Lão Lục.

Hơn nữa, lúc đó Lý Song còn ở bên cạnh anh, cũng từng nói, có một người giống hệt anh đã từng xuất hiện.

Lúc đó anh cuối cùng cùng Tiểu Khải Linh quay lại nghênh chiến Hạn Bạt, tuy đã phá hủy cây cầu đá bắc qua vực sâu, nhưng con đường họ đi không phải là lối ra duy nhất.

Ở phía bên kia của cánh cửa đồng, hoàn toàn có khả năng vẫn tồn tại một con đường thông ra thế giới bên ngoài.

Lẽ nào, là người nhân bản bên trong đã thông qua con đường đó ra ngoài?

Vừa nghĩ đến khả năng này, lòng Hứa Ngôn không khỏi lại chùng xuống.

Người nhân bản, đúng như tên gọi, là trên đời lại có thêm một người là anh.

Người nhân bản của Nhạc Khỉ La, cũng có năng lực giống hệt Nhạc Khỉ La, thậm chí uy lực của những con rối giấy màu đen kia, ở một mức độ nào đó còn ẩn ẩn vượt qua cả Nhạc Khỉ La thật.

Vậy người nhân bản của anh, có phải cũng giống như vậy, sở hữu toàn bộ sức mạnh của anh?

Hơn nữa Hứa Ngôn càng lo lắng hơn là, người nhân bản dường như đã sao chép toàn bộ phần ác trong nhân tính.

Hoàn toàn không tồn tại bất kỳ thiện niệm nào, cho nên mới có năng lực vượt qua bản thể.

Vậy nếu thật sự là người nhân bản của anh từ mộ Tần ra ngoài, mình ở ngoài sáng, người nhân bản trong tối, căn bản không thể đề phòng.

Hứa Ngôn không cho rằng, đây là trò quỷ của bên Nhạc Dương.

Nếu người đứng sau Tiểu A Tiếu sở hữu bản sao thu nhỏ của Thần thụ Thanh Đồng, hẳn đã sớm biết được năng lực sao chép của Thần thụ Thanh Đồng.

Nhưng bản sao đó muốn sao chép ra một người sống sờ sờ, e rằng là không thể.

Chỉ có cây bản thể trong mộ Tần mới có năng lực này.

Nhưng bây giờ anh vẫn không biết, rốt cuộc người nhân bản phải tiêu diệt như thế nào.

Vũ khí nóng tấn công hẳn là không có vấn đề, nhưng vấn đề là, làm sao để dụ người đó ra.

Lại làm sao để ngăn chặn kẻ đó trong tối dùng thân phận của anh để phá hoại lung tung.

"Cảm giác tự mình đối đầu với chính mình, thật đúng là khó chịu!" Hứa Ngôn đến lúc này, mới nếm trải được cái gọi là quả đắng của việc có quá nhiều kỹ năng.

Không ngờ lần này đòn hồi mã thương, lại đâm thẳng vào người anh.

"Uông Thuận, chúng ta lập tức khởi hành, bây giờ về Trường Sa ngay." Hứa Ngôn nhận thấy tình hình không ổn.

Anh phải quay về Trường Sa để đích thân trấn giữ.

Nhưng, dù về đến Trường Sa, anh cũng không định lộ diện ngay lập tức.

"Sau khi trở về, các cậu tự mình phân tán, đến chỗ Lý đoàn trưởng, Tôn đoàn trưởng báo cáo, tạm thời chia lẻ ra, ở đó chờ lệnh mới của tôi." Hứa Ngôn quyết định, anh cũng sẽ ẩn mình trong bóng tối.

Như vậy ngược lại sẽ ép người nhân bản phải ra mặt.

Nếu người nhân bản đó muốn dùng thân phận của anh để gây chuyện, thì bắt buộc phải lộ diện.

Mà anh, Hứa Ngôn thật, ở trong bóng tối, sẽ có thể kiểm soát toàn cục bất cứ lúc nào, không vì ở ngoài sáng mà bị người khác đoạt mất

thế chủ động.

Uông Thuận và những người khác tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy sắc mặt Hứa Ngôn nghiêm trọng, cũng biết sự việc quan trọng, lập tức đồng thanh đáp ứng.

Mọi người nhanh chóng thu dọn hành lý, lập tức lên đường trở về.

Hứa Ngôn trước khi rời đi, vẫn dịch dung cho các thành viên trong tiểu đội vệ sĩ.

Đợi họ tự mình đến các bộ phận của Lý Song và những người khác, tự nhiên sẽ có người giúp họ chỉnh sửa trang điểm hàng ngày, sẽ không bị người khác nhìn ra sơ hở.

Các bộ phận của Lý Song và những người khác đều không ở trong thành Trường Sa, mà đóng quân ở các thị trấn xung quanh để bảo vệ.

Nếu người nhân bản muốn gây chuyện ở Trường Sa, tất nhiên sẽ không để ý đến xung quanh, nguy cơ Uông Thuận và những người khác bị phát hiện sẽ càng nhỏ hơn.

Hứa Ngôn sau khi xuất phát không lâu, đã một mình dẫn theo Tiểu Đao tách khỏi đội ngũ.

Trước khi về Trường Sa, anh muốn cùng Tiểu Đao đi một chuyến đến biển hoa.

Đây là ý niệm mà Tiểu Đao truyền cho anh, Hứa Ngôn từng hỏi Tiểu Đao nguyên nhân, nhưng đối phương không hề có bất kỳ hồi đáp nào.

Bây giờ Tiểu Đao đã ký khế ước với Hứa Ngôn, tất nhiên sẽ không phản bội chủ.

Hứa Ngôn nghĩ, đi một chuyến cũng không mất nhiều thời gian, có lẽ còn có thu hoạch bất ngờ, bèn quyết định đi một chuyến.

Sau khi nhiệm vụ kết thúc, tiểu đội đặc biệt ba mươi người mà hệ thống thưởng, cũng là sau khi anh tách khỏi tiểu đội vệ sĩ mới xuất hiện gặp anh.

Người dẫn đầu là một người đàn ông khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, thân hình cao gầy.

Ngũ quan anh ta rất đẹp, nhưng khi ghép lại trên một khuôn mặt, lại trông không có gì nổi bật, dường như còn dễ quên hơn người thường.

"Kiều ti lệnh, thuộc hạ đội trưởng tiểu đội đặc biệt Ngụy Húc, dẫn tiểu đội ra mắt ti lệnh." Anh ta thân hình thẳng tắp, chào Hứa Ngôn một cái quân lễ tiêu chuẩn.

Chương 288

"Ừ, sau này theo Lý Song bọn họ, cứ gọi tôi một tiếng Ngôn gia là được, không cần gọi ti lệnh gì cả." Hứa Ngôn đã xem qua năng lực của các thành viên trong tiểu đội đặc biệt.

Tiểu đội tinh nhuệ được hệ thống đặc biệt thưởng, quả thực không phải người khác có thể so sánh.

Ngay cả Lý Song và những người khác, cũng chỉ có thể đánh ngang tay với một thành viên bình thường của tiểu đội.

Mỗi người trong đó, có thể nói là một mình có thể đảm đương một mặt, vừa hay giải quyết được vấn đề thiếu người của Hứa Ngôn sau khi điều Lý Song và những người khác ra ngoài.

Anh lấy ra một tấm bản đồ, chỉ vào một nơi nào đó trên đó, hạ lệnh đầu tiên cho tiểu đội đặc biệt.

"Trinh sát rõ ngọn núi này cho tôi, không cho phép bất kỳ ai tiến vào." Anh chỉ, chính là ngọn núi mà Tiểu Đao từng dụ anh đến.

Đi sâu vào trong nữa, sẽ đến được biển hoa nơi Tiểu Đao cư ngụ.

Hứa Ngôn để tiểu đội đặc biệt dọn dẹp ngọn núi đó, cũng là để anh vào biển hoa sẽ không bị người khác vô tình nhìn thấy.

Anh không phải là không nghĩ đến, người nhân bản có lẽ vẫn đang rình rập ở gần đây, nhưng ý nghĩ này sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, vẫn bị anh gạt đi.

Nếu hôm qua người nhân bản đã giả danh anh để lấy được tình báo của phía Trường Sa, sau khi biết Tiểu Khải Linh đã trở về Trường Sa, hành động có khả năng nhất, chính là đi trước một bước để bố trí.

Trong mộ Tần, e rằng không chỉ có anh và Nhạc Khỉ La, Hắc Bối Lão Lục bị sao chép, mà tất cả những người đi xuống cùng lúc, đều có thể đã bị Thần thụ Thanh Đồng sao chép.

Nếu những "người" này thật sự từ trong mộ Tần ra ngoài, đoạt lấy thành Trường Sa, lặng lẽ thay thế vị trí của anh và họ, mới là điều có khả năng nhất họ muốn làm.

Hứa Ngôn không biết, Thần thụ Thanh Đồng đã sao chép anh vào lúc nào.

Nhưng từ việc Nhạc Khỉ La xuất hiện sớm để phán đoán, e rằng cả nhóm người vừa qua cánh cửa đồng đầu tiên, đã bị sao chép toàn bộ.

Tính như vậy, những phần thưởng anh nhận được sau này, kỹ năng thăng cấp, vật phẩm nhận được khi rút thưởng, người nhân bản đều sẽ không có.

Mà Hứa Ngôn theo Tiểu Đao đến biển hoa, cũng là hy vọng có lẽ sẽ có thu hoạch khác.

Mỗi một điểm mạnh thêm, đều là thêm một phần cơ hội chiến thắng khi anh đối đầu với người nhân bản của mình.

Bởi vì có Tiểu Đao ở đây, lộ trình của cả nhóm hoặc là ở trong núi sâu, hoặc là ở những vùng đất hoang vu xa rời thị trấn.

Nhưng thể chất của mỗi người đều khác thường, gần như không cần nghỉ ngơi.

Hơn nửa ngày đều dành để đi đường, hơn nữa tốc độ cực nhanh.

Cho nên chỉ mất chưa đến hai ngày, đã đến được ngọn núi mà Hứa Ngôn chỉ định.

"Ngôn gia, chúng tôi đi làm việc." Ngụy Húc nói với Hứa Ngôn

một tiếng, liền dẫn mấy chục người dưới quyền quay người rời đi.

Ngọn núi này cách thành Trường Sa không xa, chỉ khoảng mấy chục dặm.

Tuy không nằm trên đường giao thông chính, nhưng cũng có một con đường nhỏ xuyên qua núi.

Thỉnh thoảng sẽ có lữ khách đi qua, cũng không trông hoang vắng.

Mấy chục người của tiểu đội đặc biệt muốn phong tỏa ngọn núi này, xem ra là một nhiệm vụ bất khả thi.

Nhưng trên mặt mỗi người họ, đều không hề có vẻ khó khăn.

Dường như chỉ là hoàn thành một việc nhỏ vô cùng đơn giản mà thôi.

Hứa Ngôn thì theo Tiểu Đao, nhanh chóng đi sâu vào trong núi.

Ngọn núi này, chỉ là một đỉnh trong dãy núi Hành Sơn, càng đi sâu vào trong, địa hình càng thay đổi rõ rệt.

Nơi đây núi non trùng điệp, các ngọn núi vươn lên từ mặt đất, kéo dài liên miên, dù có leo lên đỉnh một ngọn núi, phóng tầm mắt ra xa, vẫn là những đỉnh núi xen kẽ, dường như nhìn không thấy điểm cuối.

Tốc độ của Tiểu Đao cực nhanh, mà Hứa Ngôn hiện tại đang cưỡi trên người nó, cảm nhận cảm giác kỳ diệu của việc súc địa thành thốn.

Anh cũng có thể tăng tốc độ của mình ngay lập tức, một cú nhảy có thể vượt qua mười mấy mét.

Nhưng so với súc địa thành thốn của Tiểu Đao, quả thực không đáng để nhìn.

“Thú cưỡi này không tệ, còn nhanh hơn cả ngựa.

Thậm chí ở một mức độ nào đó, ngay cả ô tô cũng phải hít khói." Hứa Ngôn thầm cảm thán trong lòng.

Dù sao, ô tô không thể đi trên con đường núi hiểm trở như thế này.

Huống chi, còn có thể tiến lên với tốc độ này.

So với việc tự mình đi bên cạnh Tiểu Đao, cưỡi trên lưng nó vẫn tiện hơn.

Tiểu Đao dài bảy mét, dù là hình dáng bọ ngựa, cõng Hứa Ngôn cũng không hề tốn sức.

Dù đi với tốc độ như vậy, họ vẫn chạy rất lâu mà không dừng lại.

Hứa Ngôn cảm giác, anh dường như đã vào một nơi không thể nói rõ.

Mười phút trước, khi anh vào một cửa ải của một thung lũng, cảm giác như đã xuyên qua một lớp màng trong suốt.

Nói không chừng, nơi anh đang ở, đã không còn ở trong không gian ban đầu.

Điều này cũng không lạ khi biển hoa nơi Tiểu Đao cư ngụ, mấy nghìn năm qua đều không có ai phát hiện.

Điều anh không biết là, ngay khi anh vào thung lũng đó, phía sau đột nhiên xuất hiện một lớp gợn sóng trong suốt như nước, sau đó cả thung lũng liền ẩn mình trong đó, không còn thấy tung tích.

Cùng lúc đó, tại thành Trường Sa.

Trương Khải Sơn nhìn chồng báo cáo quân tình trên bàn, mày nhíu chặt lại.

Hai năm trước, chiến tranh Thăng Long bùng nổ.

Phùng, Diêm và những người khác đánh nhau với Quang Đầu của

Quốc Dân Đảng, vùng đất Thăng Long một phen hỗn loạn.

Vương Tinh Vệ đầy tham vọng muốn lợi dụng uy vọng của cựu tổng đốc Hồ Nam là Đường Hưởng Minh, để ông ta nhậm chức An phủ sứ Hồ Bắc, gia nhập phe chống Quang Đầu.

Nhưng bị Trương Thiếu Soái ở Quan ngoại cử binh liên thủ với Quang Đầu, khiến liên minh chống Quang Đầu đại bại.

Đường Hưởng Minh chỉ có thể dẫn theo tàn quân dưới quyền, lại quay về quê nhà Hồ Nam tạm thời ẩn mình.

Một năm sau Quan ngoại xảy ra sự biến Cửu Nhất Bát, người Nhật thành lập Mãn Châu quốc bù nhìn ở Quan ngoại.

Trương Thiếu Soái bị điều vào Quan nội "tiễu phỉ", khói lửa trên khắp đất nước ngày càng lan rộng, chiến tranh liên miên.

Thế cục hỗn loạn đã lan ra cả nước.

Chồng mật báo quân tình trước mắt Trương Khải Sơn, chính là báo cáo của điệp viên phụ trách giám sát Đường Hưởng Minh, nói rằng ông ta đang ngầm cấu kết với các quân phiệt lớn nhỏ ở Hồ Nam, muốn nhân lúc Hứa Ngôn không có ở đây, mưu đồ đoạt lấy Trường Sa.

Anh ta hiện tại tuy tạm thời giữ chức vụ quan phòng thành, đã hứa với Hứa Ngôn trước khi anh ta trở về sẽ giữ vững Trường Sa.

Nhưng những tướng tài đắc lực ban đầu dưới quyền Hứa Ngôn, hiện đều phân tán trong các đội quân xung quanh Trường Sa.

Tuy đều là chức phó, nhưng dường như quyền lực lại lấn át cả chức chính, đối với mệnh lệnh của Trương Khải Sơn, đều là ngoài mặt tuân theo nhưng trong lòng chống đối.

Tuy cũng có chấp hành, nhưng đều là sau khi họ tự mình phán

đoán, xác nhận sẽ không ảnh hưởng đến vị thế kiểm soát tuyệt đối của Hứa Ngôn, mới chấp hành.

"Hệ thống tình báo của những người này, vượt xa tôi, hẳn cũng đã nhận được những tin tức này.

Nhưng họ lại án binh bất động, thậm chí còn tỏ thái độ khoanh tay đứng nhìn, là muốn tọa sơn quan hổ đấu, đồng thời tiêu hao cả lực lượng của Đường Hưởng Minh và của tôi?" Lý do mà Trương Khải Sơn có thể nghĩ đến, cũng chỉ có vậy.

Nhưng đối mặt với tình huống này, anh ta lại không thể phủi tay mặc kệ.

Ban đầu Hứa Ngôn trước khi rời đi, đã từng hứa hẹn với anh ta.

Hơn nữa Trương Khải Sơn cũng có nhận thức rất rõ ràng về sức mạnh mình có thể chi phối hiện tại.

Nếu anh ta thật sự bỏ mặc Trường Sa, hoặc nhân cơ hội đoạt lấy Trường Sa tự lập, Hứa Ngôn cũng tuyệt đối có hậu chiêu để đối phó.

"Đội trưởng, bên Đường Hưởng Minh đã liên lạc với năm sáu quân phiệt lớn nhỏ, binh lực đã lên đến hơn một vạn người.

Nếu thật sự đến tấn công Trường Sa, đám người Lý Song và Triệu Quốc Trung không thể nào thật sự ngồi yên không quan tâm.

Chúng ta chỉ cần giữ vững mình, kiên nhẫn đợi họ phát binh đến viện trợ là được.

Lương thực và binh lực trong thành đủ để cầm cự một thời gian." Trương Nhật Sơn đứng bên cạnh, nói ra đề nghị của mình.

Chương 289

Từ góc độ của anh ta, đây là đối sách tốt nhất.

Nhưng Trương Khải Sơn lại lắc đầu: "Điều cậu nghĩ đến, Triệu Quốc Trung bọn họ cũng có thể nghĩ đến.

Nói không chừng, họ đang chờ cậu làm như vậy…" Anh ta nói chưa dứt lời, đột nhiên có một binh sĩ xông vào, hoảng hốt nói: "Trương phó quan, không hay rồi, ga xe lửa bên kia xảy ra chuyện." Trương Khải Sơn dẫn người vội vã chạy đến ga xe lửa Trường Sa.

Dưới lời kể đứt quãng của vị trưởng ga vẫn chưa hết kinh hồn, mới rõ được trước đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hai giờ sáng, trưởng ga đang ngủ say, đột nhiên bị tiếng còi xe lửa vào ga làm cho tỉnh giấc.

Trước đó, xe lửa vào ga phải báo trước với nhà ga.

Mà trưởng ga hoàn toàn không nhận được thông báo, vào lúc muộn như vậy, lại có một đoàn tàu vào ga.

Ông ta vội vàng mặc áo khoác, cầm đèn dầu vừa đi vừa chửi bới.

Hét lớn yêu cầu trưởng tàu xuống nói chuyện.

Nhưng dù ông ta hét thế nào, cũng không nhận được bất kỳ hồi đáp nào.

Trưởng ga nghi ngờ, lúc này mới nhìn rõ đoàn tàu kia lại là tàu quân sự!

Nhưng đã là tàu quân sự, càng phải tuân thủ quy tắc báo trước khi vào ga.

Điều này liên quan đến các biện pháp tự vệ của các quân phiệt ở

các nơi, đã là một quy tắc ngầm.

Nhìn kỹ hơn đoàn tàu quân sự, thân xe rỉ sét loang lổ, cửa sổ cũng bị đóng đinh lại.

Những cửa sổ không bị bịt kín, cũng bị một lớp bụi dày bao phủ, vừa nhìn đã biết là đoàn tàu đã rất lâu không hoạt động.

Trưởng ga càng nhìn càng kinh hãi.

Ông ta đi đến đầu tàu, dùng sức lau bụi trên cửa sổ.

Qua một mảng kính nhỏ khó khăn lắm mới lau ra được, kinh hoàng đối diện với một đôi mắt trắng dã của người chết!

Ông ta kinh hãi, ngã một cú đau điếng.

Vừa lăn vừa bò chạy vào phòng nghỉ của người gác đêm, gọi điện đến bộ tư lệnh cảnh bị.

Nghe trưởng ga kể lại, Trương Khải Sơn lại cẩn thận quan sát đoàn tàu quân sự một lần nữa.

Biểu tượng trên xe cho thấy, chiếc xe này lại là từ Quan ngoại đến!

Anh ta quay đầu nói với Trương Nhật Sơn: "Đi, tìm Tề Thiết Chủy đến đây cho tôi." Một đoàn tàu do người chết lái đến, lại còn là loại sắp bị loại bỏ.

Những thứ liên quan, vừa hay nằm trong phạm vi năng lực của Tề Thiết Chủy.

Rất nhanh, Tề Thiết Chủy đã được binh sĩ dẫn đến bên cạnh đoàn tàu ma.

Anh ta thấy chỉ có Trương Nhật Sơn đứng dưới xe đợi mình, liền hỏi: "Đội trưởng của cậu đâu?" "Đội trưởng ở trên xe, bảo tôi ở đây đón ngài một chút." Trương Nhật Sơn làm một tư thế mời.

Tề Thiết Chủy không động, chỉ hỏi thêm một câu: "Cậu có biết đội trưởng của cậu tìm tôi đến làm gì không?" Trương Nhật Sơn cười toe toét nói: "Vậy thì phải mời ngài tự mình lên xem rồi, tôi cũng không biết đội trưởng tìm ngài đến làm gì." Một tiểu binh bên cạnh nhiều chuyện nói một câu: "Bát gia, nghe nói chiếc xe này là tàu quân sự từ Quan ngoại đến, hơn nữa tài xế lại là một người chết.

Có lẽ vì vậy, đội trưởng mới gọi ngài đến." Tề Thiết Chủy vừa nghe, lập tức nảy sinh ý định chuồn đi.

Anh ta chuyên làm ăn về âm dương phong thủy, bói toán, cũng có liên quan đến một số chuyện kỳ lạ.

Trớ trêu thay, anh ta lại là một người cực kỳ nhát gan, cho nên gặp phải chuyện này, là có thể trốn thì trốn, có thể tránh thì tránh.

Nhưng Trương Nhật Sơn làm sao có thể để anh ta chạy thoát, túm lấy cổ áo sau của anh ta, liền đưa người lên tàu.

Hai người đang lôi lôi kéo kéo, thì thấy Trương Khải Sơn đang ở không xa, cẩn thận kiểm tra một xác chết.

Không, chính xác mà nói, bên cạnh anh ta là một đống xác chết nằm ngổn ngang.

Tề Thiết Chủy không ngừng phàn nàn: "Này Khải Sơn, cậu không quản phó thủ của mình à?

Tôi dù sao cũng là một trong Cửu Môn, dù có nhỏ bé một chút, cũng là một gia a!

Cậu ta lại không tôn trọng tôi như vậy, nói xách là xách tôi đến, tôi không cần mặt mũi sao?" Trương Khải Sơn liếc Trương Nhật Sơn một cái.

Người sau nhún vai, trước mặt anh ta cuối cùng cũng không dám làm càn.

Nhưng Tề Thiết Chủy vẫn còn lải nhải không ngừng.

“Im miệng, ông xem thử, những thi thể này có gì không đúng?” Trương Khải Sơn không kiên nhẫn nghe anh ta lải nhải, lập tức ngắt lời, và chuyển sang chủ đề khác.

“Có gì không đúng được chứ, những người này đều chết vì trúng độc, hơn nữa cũng đã chết rất lâu rồi.” Tề Thiết Chủy nhìn dáng vẻ nanh ác của những thi thể đó, muốn nhắm mắt lại nhưng lại không thể không nhìn.

Mỗi người họ đều nằm úp mặt xuống, quần áo sau lưng bị rạch ra, để lộ hình xăm giống hệt nhau.

Mà trên người họ đều quấn một lớp mạng nhện dày, thời gian tử vong quả thực không ngắn.

“Người nào lại mang cả một đoàn tàu người chết đến Trường Sa.

Hơn nữa chiếc xe này còn từ Quan ngoại đến, phải biết rằng, đường sắt từ Quan ngoại đến đây, đều đã bị phá hủy rồi.” Trương Khải Sơn vừa nói, vừa đi vào trong.

Lại vào một toa xe khác, nơi này toàn bộ đều là giường nằm hai tầng.

Tương tự, trên mỗi giường đều có một xác chết nằm úp.

Trên lưng họ có hình xăm giống nhau, hẳn là cùng một tổ chức.

Tề Thiết Chủy cẩn thận quan sát xung quanh, sợ mình chạm phải thứ gì không nên chạm.

Khi anh ta đột nhiên quay đầu lại, thì phát hiện Trương Khải Sơn đang cầm một con dao găm, đang lật lật bàn chân của một xác chết.

Anh ta dường như ngửi thấy một mùi hôi thối xộc vào mũi.

Vội vàng bịt mũi nói: “Khải Sơn, tôi nói này, cậu cũng quá nặng

khẩu vị rồi!

Chân của người chết này có gì đáng xem?

Cậu không phải có sở thích gì mà tôi không biết đấy chứ?" Trương Khải Sơn lạnh lùng liếc anh ta một cái.

Trương Nhật Sơn lại không do dự mà thúc vào eo anh ta một cái.

"Sao lại nói chuyện với đội trưởng của chúng tôi như vậy?" Trương Khải Sơn không để ý đến lời xin lỗi của Tề Thiết Chủy, tự mình nói: "Những người này, đều là người Nhật.

Đôi tất hai ngón họ mang, là cách ăn mặc đặc trưng chỉ có người Nhật mới có.

Họ quen đi guốc gỗ, loại tất hai ngón này, rất phù hợp với họ." Tề Thiết Chủy ngẩn người: "Sao lại là người Nhật?

Rốt cuộc họ đang làm gì, mà lại chết hết trên đoàn tàu này?" Anh ta vô ý dựa người ra sau, làm rơi một cái túi da treo bên cửa sổ xe.

Từ bên trong rơi ra một chồng bản vẽ.

Trương Khải Sơn nhặt bản vẽ lên lướt qua một lượt, kinh ngạc nói: "Trên đây đều là các thông số của các loại thiết bị thí nghiệm, và cả dữ liệu thí nghiệm.

Những người Nhật đó, lại đang làm một thí nghiệm bí mật không thể cho ai biết?" Trương Nhật Sơn và Tề Thiết Chủy nghe xong, cũng sắc mặt đại biến.

Bao nhiêu năm qua, họ cũng từng nghe nói không ít chuyện người Nhật đã làm.

Những thí nghiệm tàn nhẫn vô nhân đạo đó, ở Quan ngoại đã từng gây tai họa cho biết bao nhiêu người Hoa.

Lẽ nào, lũ súc sinh này, lại đưa móng vuốt của chúng về phía

người Hoa ở Quan nội?

Nếu thật sự là người Nhật đang làm thí nghiệm bí mật gì đó, thì toàn bộ người dân trong thành Trường Sa, đều gặp nguy hiểm.

Trương Khải Sơn không yên tâm, anh ta luôn cảm thấy sau chuyện này, còn có một âm mưu cực lớn.

"Báo cáo đội trưởng, toa xe phía trước phát hiện mấy cỗ quan tài!" Một binh sĩ từ phía trước chạy đến báo cáo.

Trương Khải Sơn dẫn Tề Thiết Chủy và Trương Nhật Sơn qua, lại phát hiện những quan tài đó đều bị mở ra, thi thể bên trong lại không cánh mà bay.

"Họ không phải là mang quan tài rỗng về chứ?

Nhưng thi thể bên trong đâu?

Đồ bồi táng đâu?

Chương 290

Lẽ nào những người Nhật đó chỉ là đi trộm một ngôi mộ thôi sao?" Tề Thiết Chủy nghi hoặc nói.

Trương Khải Sơn đã kiểm tra tất cả các quan tài, lại đi đến toa xe cuối cùng.

Đi tiếp về phía trước, chính là đầu tàu.

Mà trong toa xe này, chỉ có một cỗ quan tài bị trói buộc rất kỹ.

Tề Thiết Chủy cười hắc hắc, dùng khuỷu tay huých huých Trương Khải Sơn.

"Xem ra, cần phải dùng đến nghề cũ của cậu rồi." Trương Khải Sơn trở về phủ đệ của mình, tiện thể mang theo cả cỗ quan tài kia về.

Muốn mở quan tài thì phải dùng đến một trong những kỹ năng của Trương gia, Uyên ương tiễn.

Nhưng ông ta còn chưa kịp ra lệnh cho thân binh chuẩn bị thì đã nghe có người bên ngoài thông báo: "Đội trưởng, có một người tự xưng là Tiểu Khải Linh muốn gặp ngài." "Tiểu Khải Linh?" "Sao cậu ta dám đến?" Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn gần như đồng thanh nói.

Trương Nhật Sơn lộ vẻ bất bình, xúc động nói với Trương Khải Sơn: "Đội trưởng, đó là thứ con hoang bị Trương gia ruồng bỏ, ngài đừng quên chức trách của người chấp pháp ngoại môn!" Dòng máu Kỳ Lân trên người hắn thuần khiết hơn Trương Khải Sơn rất nhiều, nên thái độ đối với Tiểu Khải Linh tự nhiên cũng gay gắt hơn.

"Tôi cũng là hậu duệ của việc thông hôn với ngoại tộc, theo cách nói của cậu, tôi cũng là con hoang à?" Một câu của Trương Khải Sơn

khiến Trương Nhật Sơn cứng họng.

Hắn vội vàng muốn giải thích: "Không phải, Đội trưởng, tôi không có ý đó…" "Được rồi, ý tôi đã quyết, cậu không cần nói nữa." Trương Khải Sơn phất tay: "Cậu hãy tự mình đi đón cậu bé vào, không được có bất kỳ hành vi bất kính nào." Ông ta đã ra lệnh, dù Trương Nhật Sơn không tình nguyện đến đâu cũng phải tuân theo.

Rất nhanh, Tiểu Khải Linh đã theo sau Trương Nhật Sơn bước vào đại sảnh.

Cậu bé vừa nhìn đã thấy cỗ quan tài đặt ngang giữa sảnh, không khỏi sững người.

"Ông muốn mở quan tài à?" Cậu bé buột miệng nói ra, rồi mới nhận ra mình đã hỏi một câu thừa thãi.

"Ừ, có vài chuyện muốn xác thực một chút." Trương Khải Sơn đáp lại rất tự nhiên, dường như không hề xem Tiểu Khải Linh là một đứa trẻ.

"Chắc là chuyện liên quan đến khu mỏ ngoài thành Vũ Thành." "Nếu là chuyện đó, có lẽ tôi có thể giúp một tay." Tiểu Khải Linh vừa dứt lời đã khiến Trương Nhật Sơn cười khẩy một tiếng.

"Tuổi còn nhỏ mà khẩu khí lớn thật.

Cậu giúp á?

Tôi thấy cậu đến con gà còn chẳng giết nổi, mà đòi giúp..." Hắn còn chưa nói hết câu đã thấy một tia sáng lạnh lóe lên trước mắt.

Một luồng khí lạnh buốt thấu xương kề sát cổ, khiến da hắn nổi lên một lớp da gà li ti.

Với thân thủ của Trương Nhật Sơn mà ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, đã bị người ta kề dao vào cổ.

Huống hồ người đó còn là một đứa trẻ cao chưa quá eo hắn, tuổi chỉ độ bảy tám tuổi.

Trương Nhật Sơn trừng mắt chết lặng nhìn Tiểu Khải Linh, hắn hoàn toàn không ngờ mình lại thua thảm hại như vậy dưới tay một đứa nhóc mà hắn khinh thường từ đầu đến cuối.

Càng kỳ quái hơn là Trương Khải Sơn chỉ đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát, không hề có ý định ra tay cứu giúp.

Ông ta không động, đám thân binh kia càng không dám tự ý hành động.

Tiểu Khải Linh lạnh lùng nói: "Ông có muốn thử xem, tôi có giết nổi một con gà không?" Trương Khải Sơn nhìn bộ dạng của Tiểu Khải Linh, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Ông ta dường như thấy được hình ảnh vị tộc trưởng tiền nhiệm luôn lạnh lùng, kiêu ngạo, làm việc quyết đoán.

Quả nhiên, đứa trẻ này là huyết mạch của người đó.

Sự quyết đoán và bá khí ẩn chứa bên trong không hề mất đi vì tuổi tác của Tiểu Khải Linh.

"Nhật Sơn, xin lỗi cậu bé đi." Trương Khải Sơn chậm rãi lên tiếng.

"Xin… xin lỗi." Trương Nhật Sơn là người biết co biết duỗi, không nói nhiều lời vô ích mà lập tức xin lỗi.

Tiểu Khải Linh lúc này mới thu đao vào vỏ.

Thanh trường đao kia dài gần bằng nửa người cậu, nhưng cầm trong tay không những không buồn cười mà ngược lại còn toát ra khí thế lẫm liệt.

Cậu bé khẽ gật đầu, tuy không nói gì nhưng đã chấp nhận lời xin

lỗi của Trương Nhật Sơn.

“Cỗ quan tài này được lấy từ ngôi mộ dưới khu mỏ đó, chiếc xe cũng từ đó mà ra.

Không cần thiết phải mở quan tài, nếu không sẽ phải mất một cánh tay.” Tiểu Khải Linh lập tức nói rõ mục đích mình đến.

“Đây là điều Ngôn ca đã dặn trước, anh ấy nói khi xe quỷ xuất hiện, thì bảo tôi đến nói cho ông biết chuyện này.” “Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, xin cáo từ.” Cậu bé nói xong, chắp tay, không một lời thừa thãi, quay người rời đi.

“Cái này… Đội trưởng, cậu ta nghênh ngang đến cửa chỉ để nói hai câu đó thôi sao?” Trương Nhật Sơn trừng mắt, lòng đầy bất mãn.

Sắc mặt Trương Khải Sơn lại càng thêm nặng nề.

Hứa Ngôn sớm đã biết Trường Sa sẽ xuất hiện xe quỷ, thậm chí còn biết thứ bên trong có liên quan đến ngôi mộ lớn dưới khu mỏ.

Vậy anh ta bảo Tiểu Khải Linh đến truyền lời lúc này, chẳng lẽ là hy vọng mình có thể đi điều tra ngôi mộ đó?

Đừng nhìn trước đó Ngô gia, Hắc Bối Lão Lục, thậm chí cả Giải Cửu gia đều đã đầu quân cho Hứa Ngôn, dường như đứng về phía đối lập với Trương Khải Sơn.

Nhưng xét về sau, Hứa Ngôn quyết tâm phải có được Trường Sa.

Tuy binh lực dưới trướng không bằng Trần ti lệnh, nhưng mỗi người đều lấy một địch trăm.

Từ sổ sách buôn bán đồ cổ mà Hoắc gia cung cấp sau này, tài phú mà Hứa Ngôn nắm giữ còn lớn hơn cả Cửu Môn gộp lại cũng không sánh bằng.

Kế hoạch của anh ta đã được bố trí từ trước khi hợp tác với Ngô

gia.

Huống hồ bản thân Hứa Ngôn có thể dễ dàng hạ gục Trương Khải Sơn, vậy việc thu phục toàn bộ Cửu Môn cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Trương Khải Sơn tuy có trái tim của một kiêu hùng thời loạn, nhưng tình thế đã đến nước này, ông ta cũng chỉ có thể thuận theo thời thế.

"Đội trưởng, tên họ Hứa đó không phải là đang dùng chúng ta làm vật thế thân, thay hắn dò đường chứ?" Trương Nhật Sơn phản ứng cũng rất nhanh, lập tức nghĩ đến điểm này.

Trương Khải Sơn bình thản nói: "Bất kể ý đồ của hắn là gì, nếu muốn hại tôi và cậu, hắn cũng có thể làm điều đó trong im lặng." "Hơn nữa, tôi đã biết chuyện này thì không có lý do gì để khoanh tay đứng nhìn." "Tôi thấy Hứa Ngôn tuy cũng dùng một số thủ đoạn, nhưng đối với người trong Cửu Môn chúng ta đều quang minh lỗi lạc, cũng không phải kẻ lòng dạ hẹp hòi, huống hồ…" Trương Khải Sơn bỗng nhớ lại lời Hứa Ngôn nói khi cho ông ta tạm thay chức Thành phòng quan trước lúc rời đi.

Anh ta nói ông mang trong mình dòng máu Kỳ Lân, thậm chí còn thuần khiết hơn cả Tiểu Khải Linh.

Dù là tộc trưởng của Trương gia, ông ta cũng xứng đáng.

Trương Khải Sơn tuy không được Trương gia dung nạp, mới phải rời đi để gây dựng sự nghiệp riêng.

Nhưng đó cũng chỉ vì Trương gia hiện tại rồng mất đầu mà thôi.

Sau này nếu Tiểu Khải Linh thật sự lấy lại được Trấn hồn linh thất lạc và truyền thừa của tộc trưởng, ông ta tất nhiên vẫn phải tôn Tiểu Khải Linh làm tộc trưởng, nghe theo lệnh của cậu.

Chỉ là đó đều là chuyện sau này, bây giờ cũng không cần thiết phải nhắc đến, ngược lại còn tỏ ra thấp hơn người khác một bậc.

Trương Nhật Sơn thấy ông ta nói còn chưa hết câu, vừa định hỏi thêm, lại suy nghĩ một chút rồi thôi.

Hắn với thân phận nội môn của Trương gia, có thể theo một người ngoại môn bị người ta khinh thường, một đường từ Quan Ngoại đến Trường Sa, tự nhiên là đã khâm phục bản lĩnh của Trương Khải Sơn.

Cho nên Đội trưởng đã quyết định, mình chỉ cần tuân theo là được, chuyện cần biết, Đội trưởng tự nhiên sẽ không giấu giếm.

Nghĩ thông suốt điểm này, Trương Nhật Sơn không có bất kỳ biểu hiện nào nữa.

Trương Khải Sơn vẫn ra lệnh cho người mở quan tài, và thật sự vì thế mà một thân binh bị gãy một cánh tay.

Nhớ lại lời nói của Tiểu Khải Linh, cho dù ông ta không tin vào những chuyện ma quỷ thần quái, cũng không khỏi cảm thấy rợn tóc gáy.

Ông ta nhìn vật trong quan tài, trầm ngâm một lúc lâu, rồi nói với Trương Nhật Sơn: "Thu dọn đồ đạc, đưa Bát gia theo, chúng ta đến khu mỏ một chuyến, xem đám khốn kiếp nước Cước Bồn rốt cuộc đang giở trò quỷ gì." Sau khi rời khỏi phủ đệ của Trương Khải Sơn, Tiểu Khải Linh không trở về Đại soái phủ của Hứa Ngôn mà đi ra khỏi thành Trường Sa.

Nơi cậu đến là đơn vị mà Triệu Quốc Trung đang nhậm chức.

Ba vạn quân dưới trướng Trần ti lệnh không hoàn toàn đóng quân trong thành Trường Sa, nơi Triệu Quốc Trung đến chính là chi đội lớn nhất trong số đó.

Một lữ đoàn binh lực đóng quân cách thành Trường Sa năm mươi dặm, Triệu Quốc Trung giữ chức phó lữ trưởng.

Xe vừa ra khỏi thành Trường Sa, Hoàng Lang liền nói với Tiểu Khải Linh: "Tiểu Linh Tử, có cái đuôi theo sau kìa." Mũi của nó cực kỳ thính, cái mùi ở phía sau đã bám theo từ lúc rời khỏi chỗ Trương Khải Sơn, vẫn luôn theo đến ra khỏi thành.

"Tôi biết, muốn theo thì cứ để họ theo.

Bây giờ tôi chỉ lo cho Ngôn ca thôi." Ngũ quan của Tiểu Khải Linh hiện tại chỉ kém Hứa Ngôn vài phần, thậm chí độ nhạy của mũi còn vượt qua cả Hoàng Lang.

Tối qua cậu vừa về đến thành Trường Sa, bên cạnh còn có đặc sứ do đại sứ châu Âu phái tới.

Ban đầu định về thẳng Đại soái phủ, nhưng chưa đến cửa, Hoàng Lang đã gọi dừng lại.

Chương 291

Nó nói mùi ở phủ đệ không đúng.

Tiểu Khải Linh lập tức quyết định, bảo tài xế quay đầu xe, đi thẳng đến chỗ Triệu Quốc Trung.

Cũng vì nghe được tin xe quỷ xuất hiện, mới đặc biệt quay về Trường Sa để dặn dò Trương Khải Sơn chuyện đó.

Sau khi xong việc, cậu vẫn phải quay lại chỗ Triệu Quốc Trung, trông chừng vị đặc sứ khó khăn lắm mới tìm về được.

Bất kể bên Hứa Ngôn có chuyện gì, Tiểu Khải Linh luôn nhớ rõ nhiệm vụ mà anh giao cho mình.

Triệu Quốc Trung hiện là phó lữ trưởng, cộng thêm Tiểu Khải Linh và tiểu đội cảnh vệ mà cậu mang đi, bảo vệ một vị đặc sứ vẫn là thừa sức.

Bây giờ xem ra, trong thành Trường Sa quả nhiên có biến.

Chiếc xe vẫn chạy về phía trước như thường, nhưng tốc độ đã tăng gấp đôi.

Rất nhanh, tài xế nói với Tiểu Khải Linh: "Tiểu thiếu gia, có xe theo sau chúng ta, và cũng đã tăng tốc." "Kệ nó, cứ đi tiếp." Phía trước không xa có đội ngũ do Triệu Quốc Trung phái đến tiếp ứng, "cái đuôi" phía sau muốn giữ cậu lại, cũng phải xem có bản lĩnh đó không.

"Tiểu Linh Tử, Ngôn gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Chúng ta mới ra ngoài một chuyến, sao cảm giác thành Trường Sa đã thay đổi trời đất rồi?" Hoàng Lang có chút lo lắng quay đầu nhìn về phía sau.

Nó chỉ có thể nhìn thấy tài xế trên chiếc xe phía sau, còn người ngồi ở hàng ghế sau lại che mặt, không nhìn rõ diện mạo.

“Bản lĩnh của Ngôn ca, người có thể làm anh ấy bị thương e là vẫn chưa ra đời.” “Anh ấy sẽ không rời đi mà không có chuẩn bị gì, chúng ta cứ chờ xem.” Tiểu Khải Linh vừa nói xong, chiếc xe phía sau liền tăng tốc, đâm thẳng vào.

“Đây là muốn ra tay với chúng ta sao?” Hoàng Lang tự biết mình không có thân thủ gì đáng kể, chỉ có thể mê hoặc người khác, nhưng gặp phải những kẻ tâm tính kiên định, nó cũng đành bó tay.

Nhưng nó càng rõ hơn, vị tiểu gia ngồi bên cạnh mình cũng không phải là người đơn giản.

Đó là người do chính tay Ngôn gia dạy dỗ, ngay cả những lão làng trong tiểu đội cảnh vệ cũng không trụ được quá mười chiêu dưới tay cậu.

Phải biết rằng, vị tiểu gia này mới bảy tám tuổi, căn bản chỉ là một đứa trẻ!

Tiểu Khải Linh không hề biến sắc, ngược lại còn nhắm mắt lại.

Hoàng Lang nhìn lại người tài xế, cũng là một vẻ mặt trấn định.

Anh ta không hoảng không vội, vững vàng tay lái, ngoài lần đầu bị đâm, sau đó đều tùy cơ ứng biến né tránh.

Không những không bị đâm thêm lần nào, mà còn nhân cơ hội mỗi lần né tránh, lại dần dần kéo dài khoảng cách.

Lái thêm năm sáu dặm nữa, liền xa xa trông thấy một đội ngũ mấy trăm người.

Thấy hai chiếc xe đuổi nhau chạy tới, binh lính trong đội ngũ đó lập tức giơ súng nhắm về phía này.

Chiếc xe phía sau đột ngột phanh gấp, phát ra tiếng phanh chói tai.

Rồi nó quay đầu tại chỗ, không chút do dự quay người bỏ chạy.

Sắc mặt Hoàng Lang lúc này mới giãn ra, thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, hét về phía sau: “Không đuổi nữa à?

Có bản lĩnh thì đuổi tiếp đi!” Tiểu Khải Linh cũng không ngăn cản, mặc cho nó quậy.

Rất nhanh, xe dừng lại.

Một người trông giống sĩ quan đi tới, cúi đầu nói vào trong cửa sổ xe: “Tiểu thiếu gia, ngài không sao chứ?” “Không sao.

Vất vả cho các anh rồi.” Tiểu Khải Linh đang định bảo tài xế tiếp tục lái xe, thì viên sĩ quan lại nói với cậu: “Tiểu thiếu gia, có một người đi cùng đường với ngài, có thể cho đi nhờ một đoạn không?” Cậu còn chưa kịp nói, Hoàng Lang đã chen vào: “Người nào mà còn cần chúng ta cho đi nhờ, anh…” Một người từ phía sau viên sĩ quan bước ra, khiến Hoàng Lang tự động đổi giọng.

“Lên xe đi, không phải chỉ là đi nhờ một đoạn thôi sao, có gì to tát đâu.” Nó thậm chí còn xuống xe, chủ động ngồi lên ghế phụ, nhường lại vị trí bên cạnh Tiểu Khải Linh.

Xe nhanh chóng khởi động lại.

Uông Thuận lúc này mới chắp tay với Tiểu Khải Linh nói: “Tiểu thiếu gia, ngài thật sự đã trở về!

Chuyến đi này có thuận lợi không?” Tiểu Khải Linh gật đầu, rồi hỏi ngược lại: “Ngôn ca của tôi đâu?

Thành Trường Sa xảy ra chuyện gì vậy?” “Ngôn gia vẫn ổn, chỉ là còn chút chuyện cần xử lý, sẽ về muộn một chút.” Uông Thuận liền kể sơ lược những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này.

Lại lấy ra một lá thư đưa cho Tiểu Khải Linh.

Đó là thư Hứa Ngôn nhờ Uông Thuận chuyển giao lúc chia tay.

Anh đoán Tiểu Khải Linh sẽ nhận ra sự bất thường trong thành, để bảo vệ vị đặc sứ khó khăn lắm mới tìm về được, cậu cũng sẽ đến nương nhờ Triệu Quốc Trung trước.

Bên đó quân số đông nhất, trang bị lại càng tinh nhuệ.

Cộng thêm Tiểu Khải Linh và các thành viên tiểu đội cảnh vệ mà cậu mang đi, bảo vệ đặc sứ là thừa sức.

Phán đoán của anh quả nhiên không sai, cũng là nhờ sự ăn ý được bồi dưỡng qua thời gian dài hai người ở bên nhau.

Tiểu Khải Linh cầm lá thư đọc kỹ một lượt, lúc này mới hiểu rõ ngọn nguồn sự việc, vẻ mặt không khỏi trở nên nghiêm trọng.

"Lại có người nhân bản xuất hiện?

Trận hỏa hoạn lớn đó, vậy mà không thiêu chết hết bọn chúng?" Cậu đã từng chứng kiến sự lợi hại của người nhân bản.

Người nhân bản của Nhạc Khỉ La đã gây ra không ít phiền phức cho mọi người, vậy người nhân bản của Hứa Ngôn… May mà, Hứa Ngôn cũng đã giải thích trong thư, lần này anh xuống mộ lại có kỳ ngộ.

Tạm thời rời đi là vì một bí thuật, sẽ sớm trở về.

Bảo cậu trong khoảng thời gian này không cần quay lại Trường Sa, cứ yên tâm chờ anh là được.

Ở cuối thư, Hứa Ngôn còn bổ sung mấy câu: "Lúc Tiểu La Nhi trở về, tìm cách để em ấy cũng đến chỗ Triệu Quốc Trung, đừng để em ấy đối đầu trực diện với người nhân bản." "Trương Khải Sơn đến ngôi mộ lớn dưới khu mỏ sẽ gặp một kiếp nạn, đến lúc đó cần con đi cứu giúp." "Nhớ tung ra manh mối mà Nhị Nguyệt Hồng muốn, đừng để ông ta phát hiện là con giở trò." "Anh đi rồi sẽ về ngay, không cần lo lắng." Tiểu Khải Linh lại đọc lá thư thêm hai ba lần, chậm rãi thở

ra một hơi.

“Ngôn ca đã dặn dò rất rõ ràng, cứ làm theo chỉ thị là được.” “Chỉ là chị La Nhi… Ngôn ca không có ở đây, ai mà trấn được chị ấy.” Hoàng Lang trong lòng lo lắng.

Tính khí của Nhạc Khỉ La, thật sự chỉ có Hứa Ngôn mới trấn được.

“Tiểu thiếu gia đừng lo, Ngôn gia cũng đã có chuẩn bị cho Nhạc tiểu thư.” Uông Thuận lại lấy ra một lá thư khác, cùng một chiếc chìa khóa vàng nhỏ nhắn tinh xảo, đưa cho Tiểu Khải Linh.

“Nếu Nhạc tiểu thư trở về, tiểu thiếu gia hãy đưa lá thư và chiếc chìa khóa này cho cô ấy, Ngôn gia đã nói, đảm bảo cô ấy sẽ nghe lời.” Tiểu Khải Linh nhận lấy, cẩn thận ngắm nghía chiếc chìa khóa.

Luôn cảm thấy có chút quen mắt, dường như đã thấy ở đâu đó rồi.

Dù sao cũng là đồ phải giao cho Nhạc Khỉ La, Tiểu Khải Linh không nhớ ra đã thấy ở đâu, nên dứt khoát không nghĩ nữa.

Cậu trở về doanh trại, việc đầu tiên là đi gặp Triệu Quốc Trung.

“Thì ra Ngôn gia đã sắp xếp cả rồi, vậy những biến động trong thành Trường Sa, chúng ta cứ quan sát trước đã.” Triệu Quốc Trung nghe Tiểu Khải Linh kể tình hình, lại gặp Uông Thuận, trong lòng nhanh chóng có chủ ý.

Trường Sa đã là miếng thịt trong miệng Hứa Ngôn, đương nhiên không có lý do gì để nhả ra.

Nhưng nếu kẻ gây rối trong bóng tối là người nhân bản của Hứa Ngôn.

Vậy thì dù có trói tất cả người của phe mình lại, cũng không đủ cho đối phương xơi.

Binh lực dưới trướng mỗi người lại không thể tùy tiện điều động.

Tình báo mà Trương Khải Sơn có được, anh và Lý Song cùng những người khác lại càng sớm đã dò hỏi rõ ràng rồi.

Các quân phiệt xung quanh đang rục rịch, cần phải có đủ binh lực để uy hiếp đối phó.

Các quân phiệt lớn nhỏ mà Đường Hưởng Minh cấu kết, binh lực cũng chỉ hơn một vạn, theo lý mà nói, binh lực hiện tại dưới trướng Hứa Ngôn đối phó với đám ô hợp đó, dù không tính đến đội quân tinh nhuệ ban đầu của anh, cũng là thừa sức.

Nhưng ngoài những quân phiệt này, trong ngoài thành Trường Sa còn có các thế lực như nước Cước Bồn, nước Đại Mỹ Lệ, thế lực thần bí Nhạc Dương và đám người nhân bản đột nhiên xuất hiện.

Tình hình rắc rối phức tạp, có thể nói là rút dây động rừng.

Hứa Ngôn lại có sắp xếp, muốn để Trương Khải Sơn dẫn người xuống khu mỏ.

Vừa là thuận thế mà làm, cũng có ý muốn khuấy đục nước, giảm bớt áp lực cho thành Trường Sa.

Triệu Quốc Trung đã hiểu được điểm này, tự nhiên càng phải án binh bất động.

"Bên Lý Song cũng đã có người đi, đều là nhóm người mà Ngôn gia đã mang đi trước đó." "Đây là muốn ẩn mình vào bóng tối, biến bị động thành chủ động." Triệu Quốc Trung khẽ cười: "Ngôn gia lòng sáng như gương, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, chúng ta cứ tuân theo chỉ thị của Ngôn gia, tùy cơ hành sự là được." Tiểu Khải Linh tuy yên tâm ở lại chỗ Triệu Quốc Trung, nhưng vị đặc sứ Diana kia lại không có kiên nhẫn.

Nghe nói cậu từ Trường Sa trở về, lập tức tìm đến.

Giữa thời loạn lạc, cửa ngõ Hoa quốc rộng mở.

Từ đầu triều Thanh, bất kể là người Tây Dương hay Đông Dương, trên đất Hoa quốc ngày càng nhiều.

Chương 292

Thượng Hải phồn hoa vô tận thì không cần phải nói, Trường Sa cũng có thương nhân nước ngoài đến ở, thấy một người tóc đỏ mắt xanh hay tóc vàng mắt xanh cũng không có gì lạ.

Nhưng Diana có mái tóc màu bạc trắng, đôi mắt màu tím, dù ở Tây Dương châu Âu cũng là hiếm thấy.

Khi cô được Tiểu Khải Linh đưa về, quấn khăn trùm đầu và đeo kính râm, chỉ bằng thân hình cực kỳ nóng bỏng đã khiến các binh sĩ trong doanh trại chảy nước miếng nửa ngày.

Mà bây giờ cô không hề che đậy, lộ ra một dung nhan tuyệt thế khuynh thành, đi một vòng trong doanh trại, lập tức gây ra một phen xôn xao.

Tiểu Khải Linh vốn tưởng ở trong doanh trại, sẽ không tiện tu tập bí thuật gia truyền cũng như bí thuật Hứa Ngôn truyền dạy.

Nhưng Triệu Quốc Trung đã tìm cho cậu một căn nhà riêng, trong vòng hai trăm mét xung quanh không cho phép bất kỳ ai tự ý tiếp cận.

Căn nhà đó chiếm diện tích cũng không nhỏ, đủ để cậu tùy ý tung hoành bên trong.

Hứa Ngôn chưa về, bên Trường Sa lại không có việc gì cần cậu bận tâm, thế là mỗi ngày chỉ ở trong nhà luyện công không ngừng.

Lúc Diana tìm đến, cậu đang luyện công được một nửa, thì nghe Uông Thuận ở bên ngoài nói: "Tiểu thiếu gia, đặc sứ tiểu thư đến rồi, nhất quyết đòi gặp ngài!" Tiểu Khải Linh nhíu mày.

Cậu là nhận lời ủy thác của Hứa Ngôn, trước tìm người sau cứu người.

Cũng coi như đi một vòng quỷ môn quan, mới đưa được người về mà không hề hấn gì.

Nhưng ở Thượng Hải, vị Diana tiểu thư này và Hứa Ngôn từng có xích mích.

Nói chính xác hơn là cô nhận ơn của Hứa Ngôn, lại vì "tình" mà vong ân phụ nghĩa, gây cho Hứa Ngôn không ít phiền phức.

Thậm chí còn gọi đến Tứ Trương Cuồng trong giới dị nhân, suýt chút nữa khiến cả nhóm Hứa Ngôn bỏ mạng ở Thượng Hải.

Nếu không phải nhận lời ủy thác của Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh mới không thèm quan tâm đến sống chết của người phụ nữ này.

"Không gặp, cứ nói tôi đang luyện công, không thể bị làm phiền." Tiểu Khải Linh vừa dặn xong, Uông Thuận chuẩn bị đi trả lời, lại bị gọi lại.

"Thôi được rồi, tôi đi xem cô ta có chuyện gì." Hứa Ngôn từng nói, làm ăn không nhất thiết phải câu nệ trong nước, cứ làm ăn sang tận Đông Dương, Tây Dương, quay ngược lại kiếm tiền của người nước ngoài.

Tuy so với số lông cừu bị người nước ngoài vặt đi, số lấy lại được e là không bằng một phần vạn.

Nhưng có còn hơn không.

Cậu đơn giản lau mồ hôi, thay một bộ quần áo, rồi đi về phía phòng khách ở sân trước.

Xa xa đã thấy một người phụ nữ tóc bạc mắt tím đứng trong phòng khách, đang nhìn bức tranh sơn thủy treo trên tường mà xuất thần.

"Tìm tôi có việc?" Tiểu Khải Linh lên tiếng.

Người phụ nữ đó dường như bị giật mình quay lại, thấy cậu thì nhíu mày.

"Nghe nói cậu vừa từ Trường Sa về?

Tại sao không đưa tôi vào thành Trường Sa, Hứa Ngôn đâu, sao anh ta không về cùng cậu, đang trốn tôi à?" Vô số câu hỏi tuôn ra như súng liên thanh.

Lần này người nhíu mày đổi thành Tiểu Khải Linh.

Sau khi theo Hứa Ngôn, tính tình cậu không còn ít nói cô độc như đời sau, nhưng cũng rất trầm ổn nội liễm, không còn sự ngây thơ trẻ con của lứa tuổi này.

"Đặc sứ tiểu thư, tôi nghĩ lúc tôi đi cứu cô, đã nói rất rõ ràng, Ngôn ca làm việc đều có sự cân nhắc và sắp xếp của riêng mình." "Bây giờ anh ấy không xuất hiện, chứng tỏ đang có việc bận.

Nếu chỉ muốn trốn cô, tôi nghĩ anh ấy chọn cách không cứu cô, rồi tùy tiện tìm một cái cớ trả lời đại sứ Smith, sẽ đỡ phiền hơn." "Dù sao đây cũng là thời loạn, chuyện gì cũng có thể xảy ra." Tiểu Khải Linh bây giờ nói những câu dài ngày càng thuần thục.

Một tràng lời nói không kiêu căng không tự ti, cũng thuận tiện khiến Diana nghẹn họng không nói nên lời.

"Dù nói thế nào đi nữa, tôi là đặc sứ của đại sứ Smith, tôi đến đây là để bàn một thương vụ rất quan trọng với Hứa Ngôn." "Cũng vì thân phận đặc sứ này, mới bị người ta nhắm đến, bắt cóc, chịu nhiều hành hạ." "Còn có chuyện gì, có thể quan trọng hơn thương vụ của đại sứ Smith, và cho chúng tôi một lời giải thích?" Những lời phản bác mà Diana nghĩ ra, cũng khiến Tiểu Khải Linh không còn ham muốn tiếp tục đối thoại với cô ta nữa.

Người Tây Dương làm việc đều lý lẽ như vậy sao?

Tính cả lần này, cô ta đã được họ cứu hai lần rồi.

Ngoài lần đầu được Hứa Ngôn giải vây, còn có thể thấy một chút ý tứ cảm kích.

Lần này những lời lẽ hùng hồn như vậy, rốt cuộc là nghĩ thế nào mà nói ra được?

"Nếu cô nhất định phải nghĩ như vậy, tôi cũng không còn cách nào khác." "Vẫn là câu nói đó, chuyện của Ngôn ca giải quyết xong, tự nhiên sẽ đến gặp cô." "Nếu không có chuyện gì khác, mời cô về cho." Tiểu Khải Linh nói xong quay người bỏ đi.

Thay vì lãng phí thời gian ở đây, thà quay về tập trung bình tấn thêm hai tiếng nữa còn hơn.

"Đứng lại!" Diana quả nhiên nổi giận.

Cô ta lạnh lùng quát: "Đây là cách đãi khách của người Hoa quốc các người sao?" "Tôi mang thành ý đến bàn chuyện làm ăn, lại vì các người mà rơi vào hiểm cảnh, bây giờ còn bị lạnh nhạt, phớt lờ." "Nếu tôi 'thật thà' báo cáo lại cho đại sứ Smith, cậu đoán ông ấy có nổi giận mà thực hiện hành động tương ứng nào không?" Diana nhìn Tiểu Khải Linh im lặng, tưởng rằng đã nắm được điểm yếu của cậu, đắc ý cười.

Nào ngờ cậu chỉ ngẩng mắt lên, thản nhiên nói: "Vậy thì tùy cô." "Tôi tin đại sứ Smith tự có phán đoán của mình." Lần này cậu thật sự đi.

Mặc cho Diana ở phía sau liên tục la hét, cũng không quay đầu lại.

"Hay lắm, đùa với tôi à!" Trong đôi mắt tím của Diana lóe lên một tia sáng lạnh.

Cô ta nhìn chằm chằm hướng Tiểu Khải Linh rời đi, hung hăng dậm chân một cái, phẩy tay bỏ đi.

Người của tiểu đội cảnh vệ sau khi phân tán, đều tự mình ẩn náu.

Dưới vẻ ngoài tưởng như sóng yên biển lặng, lại là một cơn sóng ngầm dữ dội.

Mà lúc này, Trương Khải Sơn lại dẫn Trương Nhật Sơn đi tìm Nhị Nguyệt Hồng trước.

Trong rạp hát, Nhị Nguyệt Hồng đang diễn màn Ngu Cơ tự vẫn trong vở Bá Vương Biệt Cơ.

Ánh mắt ông ta thỉnh thoảng liếc xuống sân khấu, dừng lại trên một người phụ nữ dịu dàng đang chăm chú nghe ông ta hát.

Cô mặc một bộ sườn xám đắt tiền, bên cạnh còn có một tiểu nha đầu lanh lợi.

Trông có vẻ là tiểu thư nhà giàu.

Nhưng Nhị Nguyệt Hồng lại rất rõ, người phụ nữ đó vốn chỉ là một cô gái nghèo khổ bán mì ở gánh hàng rong ngoài rạp hát.

Mà cô thậm chí còn không có một cái tên chính thức, chỉ được người ta gọi là Nha Đầu.

Nhị Nguyệt Hồng nhiều năm qua, lần đầu tiên thất thần trên sân khấu này.

"Cô bé nghèo khổ năm xưa, bây giờ cũng đã sống một cuộc sống giàu sang." Ông ta vừa hát vừa nghĩ.

Đây không phải là lần đầu tiên Nha Đầu đến xem ông ta hát.

Nhưng lại là lần đầu tiên cô đến xem một mình.

Trước đó, bên cạnh cô luôn có một người khác ngồi cùng.

Chính là người hiện đang nắm quyền kiểm soát thực tế của Lão Cửu Môn và cả Trường Sa – Hứa Ngôn.

Ngay từ lần đầu tiên Hứa Ngôn đưa Nha Đầu đến nghe hát, Nhị Nguyệt Hồng đã chú ý đến họ.

Ông ta không quan tâm Hứa Ngôn bây giờ là thân phận gì, nhưng lại không thể không để ý đến sự chấn động và mất mát khi lần đầu gặp Nha Đầu.

Nhị Nguyệt Hồng rất rõ, mối quan hệ giữa Nha Đầu và Hứa Ngôn không hề bình thường.

Ông ta… dường như đã chậm một bước.

Tiếng hát du dương bỗng khiến Nha Đầu không kìm được mà rơi lệ.

Cô cũng không biết vì sao, hôm nay trong đoạn từ biệt đó, giọng hát của Nhị gia trên sân khấu dường như lại có thêm rất nhiều sầu muộn và tiếc nuối.

"Tiểu thư, sao người lại khóc?" Nha hoàn Tiểu Linh lặng lẽ ghé sát vào cô, nhỏ giọng hỏi.

Từ khi Ngôn gia rời Trường Sa, đây là lần đầu tiên Nha Đầu tiểu thư một mình ra ngoài nghe hát.

Trước đây khi ở cùng Ngôn gia, cũng không thấy cô nghe đến đoạn này mà buồn bã rơi lệ.

Nha Đầu lắc đầu, vội vàng lau đi nước mắt trên mặt.

Lại ra hiệu cho Tiểu Linh không được nói nữa.

Khi xem hát, quy tắc là ngoài tiếng vỗ tay khen ngợi ra thì không được lên tiếng.

Sau khi một vở kịch kết thúc, Nha Đầu liền đứng dậy, cùng Tiểu Linh rời khỏi rạp hát.

Chương 293

Cô hoàn toàn không hay biết, ở một nơi nào đó phía sau có một người đang lặng lẽ dõi theo cô rời đi.

“Chờ đã, các người không được tự ý xông vào!

Đây là địa bàn của Nhị gia, không được phép làm càn!” Một tiếng quát nghiêm khắc khiến Nhị Nguyệt Hồng hoàn hồn.

Ông ta thấy một người phụ nữ dẫn theo mấy người đàn ông xông thẳng vào, đi đến trước mặt mình.

“Nhị gia, ngưỡng mộ đã lâu.

Vẫn luôn muốn đến bái kiến ngài, nhưng mãi không được cho phép.” “Mong ngài đừng trách sự đường đột lần này của chúng tôi.” Giọng của người phụ nữ đó có chút lơ lớ, nhưng nói tiếng Hoa quốc lại rất lưu loát.

Thậm chí còn có thể trích dẫn kinh điển.

Cô ta chính là Điền Trung Lương Tử, người đứng đầu cơ quan tình báo của nước Cước Bồn cài cắm tại thành Trường Sa.

Sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng hơi trầm xuống, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh.

“Biết là tự ý xông vào mà không được phép, vẫn cứ xông vào, chứng tỏ các người là cố ý vi phạm.” “Tôi và nước Cước Bồn các người không có gì để nói, bây giờ các người không đi, thì không cần phải đi nữa.” Ông ta buông một câu, đang chuẩn bị rời đi, Điền Trung Lương Tử lại đột nhiên lên tiếng.

“Nhị gia rất coi trọng người phụ nữ vừa rồi phải không?” “Nếu tôi nói cho ông biết, cô ta trúng kịch độc, đã không còn sống được bao

lâu nữa thì sao?" Nhị Nguyệt Hồng đột ngột dừng bước, khi quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo như lưỡi dao, sắc bén nhìn thẳng tới.

"Các người dám động đến một sợi tóc của cô ấy, tôi nhất định sẽ giết các người cho hả dạ!" Điền Trung Lương Tử tuy bị khí thế đó làm cho sắc mặt hơi đổi, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, cười nói: "Nhị gia, chúng tôi là bạn của ngài, không muốn trở thành kẻ thù của ngài." "Hơn nữa, người phụ nữ đó trúng một loại kỳ độc, đã nhiều năm rồi, không phải do chúng tôi ra tay." "Tôi biết được cũng là do cơ duyên xảo hợp.

Càng trùng hợp hơn là, chúng tôi có thuốc, có thể cứu cô ta." Nhị Nguyệt Hồng trầm ngâm một lúc lâu, mới lên tiếng: "Điều kiện gì?" Điền Trung Lương Tử đắc ý cười: "Rất đơn giản, giúp chúng tôi có được Cửu…" Cô ta còn chưa nói hết, Nhị Nguyệt Hồng đã quay người bỏ đi không thèm ngoảnh lại.

"Được được được!

Tôi đổi điều kiện khác!

Chỉ cần đi cùng chúng tôi xuống khu mỏ một chuyến!" Điền Trung Lương Tử kinh hãi, vội vàng đổi ý.

Lần này Nhị Nguyệt Hồng dừng bước, và quay đầu lại.

Ông ta còn chưa kịp nói gì, hai quân nhân khí phách hiên ngang đi tới, trực tiếp chắn Nhị Nguyệt Hồng ở phía sau.

"Nhị gia, hình như tôi đến muộn một bước." Trương Khải Sơn nói với Nhị Nguyệt Hồng, nhưng mắt lại nhìn Điền Trung Lương Tử.

"Trương tiên sinh, ngài quả thực đến muộn một bước, Nhị gia đã nhận lời mời của tôi trước rồi." Điền Trung Lương Tử lập tức giành lời trả lời, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Trương Khải Sơn khẽ cười, lúc này mới quay đầu nhìn Nhị

Nguyệt Hồng.

“Nhị gia?” “Tôi không hề đồng ý yêu cầu của các người, và tôi cũng không cho rằng những gì các người nói là thật,” Nhị Nguyệt Hồng nói xong, trực tiếp ra lệnh cho quản gia: “Bảo họ ra ngoài, sau này tăng cường cảnh giới, đừng để ai cũng có thể xông vào.” “Nhị gia, tôi không lừa ông!

Nếu ông không quan tâm đến người phụ nữ đó, vậy cô ta chết chắc rồi!” Điền Trung Lương Tử tuy vẫn muốn cố gắng tranh thủ thêm, nhưng Trương Nhật Sơn đã đi tới, từng bước ép họ lùi về phía sau.

Vệ sĩ trong lê viên cũng vây lại, ánh mắt không thiện cảm nhìn chằm chằm họ.

“Nhị gia, nếu ngài đổi ý, sẽ biết tìm chúng tôi ở đâu.” Cô ta chỉ có thể hậm hực để lại một câu, dẫn theo thuộc hạ xám xịt rời đi.

Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khải Sơn đứng đối diện nhau, nhưng vẻ mặt lại có chút do dự căng thẳng.

Ông ta rất rõ, những người nước Cước Bồn đó tuyệt đối sẽ không nói bừa.

Họ có thể tự tin tìm đến tận cửa như vậy, chắc chắn đã tìm được thứ có thể khống chế ông ta.

Điều đó chứng tỏ, những gì Điền Trung Lương Tử vừa nói là thật.

“Nhị gia, ông có tâm sự à?

Người phụ nữ nước Cước Bồn vừa rồi đã nói gì với ông?” Trương Khải Sơn nhìn thấu sự bình tĩnh giả tạo của ông ta, trực tiếp hỏi.

“Tôi… có một người muốn cứu.” Trước mặt người anh em sinh

tử của mình, Nhị Nguyệt Hồng biết mình không cần phải che giấu.

Ông liền kể sơ qua ngọn nguồn sự việc.

Trương Khải Sơn nghe xong, không khỏi ngạc nhiên.

"Nhị gia, ông có biết mình đang nói gì không?" "Người phụ nữ đó… là người phụ nữ của Hứa Ngôn…" Trong mắt Nhị Nguyệt Hồng lóe lên một tia đau khổ.

"Tôi biết, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc tôi muốn cứu cô ấy." "Dù sao… chúng ta cũng đã từng quen biết nhiều năm." "Nếu, nếu những gì người Cước Bồn nói là thật, vậy tôi tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn cô ấy chết!" "Vậy ông định đi cùng người nước Cước Bồn xuống khu mỏ sao?" Trương Khải Sơn hỏi thẳng điều ông ta vừa nghe được.

"Tôi…" Nhị Nguyệt Hồng lòng đầy giằng xé.

Ông ta biết người nước Cước Bồn luôn âm hiểm giảo hoạt, làm việc đều có mục đích không thể cho người khác biết.

Hơn nữa, tổ tiên nhà Nhị cữu mỗ của ông ta chính là đi cùng người nước Cước Bồn xuống ngôi mộ lớn dưới khu mỏ, mới bỏ mạng ở trong đó.

Nơi đó vô cùng hung hiểm, nhưng nhất định có thứ mà đám Cước Bồn tử quyết tâm phải có được.

Nhưng nếu ông ta không đi, chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn Nha Đầu mất mạng?

Ông ta thật sự không làm được!

Trương Khải Sơn cũng cảm thấy có chút đau đầu.

Nếu cô Nha Đầu đó vẫn là một cô gái nghèo khổ, thì thôi đi.

Nhưng bây giờ, thân phận của cô là người phụ nữ của Hứa Ngôn.

Cách một ranh giới khó có thể vượt qua như vậy, dù Nhị Nguyệt Hồng chỉ muốn cứu cô, về mặt đạo đức dường như cũng đã thấp hơn một bậc.

Ông ta cũng là đàn ông.

Nếu biết có người đang nhòm ngó người phụ nữ của mình, không, dù chỉ là lặng lẽ quan tâm, cũng không thể nào hoàn toàn không để ý.

"Nhị gia, hay là thế này.

Chuyện này tôi sẽ cho phó quan đi điều tra rõ ràng trước." "Nếu thật sự có chuyện đó, chúng ta sẽ nghĩ cách cứu cô Nha Đầu kia." "Ngôn gia hiện không có ở Trường Sa, chúng ta có thể đi tìm Triệu Quốc Trung trước, xem có thể liên lạc được với anh ta không." "Còn về việc tại sao người nước Cước Bồn lại tìm đến ông vì chuyện này…" Trương Khải Sơn dừng lại, lại một trận đau đầu không thôi.

Ông ta thực sự không muốn người anh em vào sinh ra tử của mình lại bị cuốn vào vũng nước đục này.

Nhị Nguyệt Hồng cũng biết, đây là cách tốt nhất hiện tại.

Ông liền gật đầu nói: "Vậy phiền ông rồi." Trương Khải Sơn rời khỏi rạp hát, vừa ngồi lên xe, Trương Nhật Sơn liền quay đầu hỏi ông ta: "Đội trưởng, tại sao không nói với Nhị gia chuyện xuống mỏ?" "Cậu cũng thấy rồi đó, người nước Cước Bồn cũng đã tìm đến Nhị gia, điều đó cho thấy họ cũng đang gấp rút chuẩn bị xuống khu mỏ." "Nhưng Nhị gia bây giờ lòng có vướng bận, nếu vì chuyện của cô Nha Đầu đó mà phân tâm, xuống mỏ sẽ rất nguy hiểm." "Dù sao, tổ tiên của ông ấy cũng đã bỏ mạng ở trong đó." Bây giờ ông ta càng lo lắng hơn, còn có một chuyện khác.

Chính là nếu thông báo cho Hứa Ngôn, phải mở lời như thế nào, dùng lý do gì mới có thể tách Nhị Nguyệt Hồng ra khỏi chuyện này.

Sau khi trở về bộ tư lệnh cảnh bị, Trương Khải Sơn vẫn luôn nghĩ về chuyện này.

Không lâu sau, Trương Nhật Sơn vào báo cáo: "Đội trưởng, người của chúng ta đã chuẩn bị xong đồ đạc, Bát gia cũng đến rồi." Người đi theo sau hắn chính là Tề Thiết Chủy.

"Tôi nghe phó quan nói rồi, lần này Nhị gia không đi cùng chúng ta sao?" "Ừ, chúng ta đi dò đường trước, bên Nhị gia, e là phải muộn hơn một chút." Trương Khải Sơn không định chờ nữa.

Người nước Cước Bồn đang rục rịch, khiến ông ta cảm nhận được nguy cơ đang đến gần.

Dù thế nào, ông ta cũng phải xuống xem trước, dù chỉ đi trước người nước Cước Bồn một bước cũng tốt.

"Nhị gia không đi, vậy chúng ta chẳng phải như người mù sao?

Những cơ quan dưới mộ đó, chúng ta cũng…" Tề Thiết Chủy vẫn đang càu nhàu, nhưng bị Trương Nhật Sơn kẹp cổ, hai anh em như thể kéo lê nhau đi.

"Được được được, ngài nói gì cũng đúng.

Nhưng bản lĩnh của Đội trưởng cũng không tồi, cũng đến lúc để ngài mở mang tầm mắt rồi." Trương Khải Sơn đã đi trước một bước.

Hôm nay bất kể Bát gia có muốn hay không, con thuyền giặc này ông ta đã lên chắc rồi.

Tin tức này rất nhanh cũng truyền đến tai Tiểu Khải Linh.

Cùng là người Trương gia, cậu cũng rất rõ xuống mộ nguy hiểm đến mức nào.

Huống hồ sau khi cùng Hứa Ngôn xuống mấy ngôi mộ, cảm nhận về điều này lại càng sâu sắc hơn.

Chuyện Trương Khải Sơn xuống ngôi mộ dưới khu mỏ, Hứa Ngôn đã từng nói với cậu.

Không chỉ đơn giản là truyền lời, mà còn nói nhiều hơn thế.

"Nếu không phải trông chừng người phụ nữ kia, bây giờ mình cũng nên đi theo." Tiểu Khải Linh lẩm bẩm.

Ngoài những người Trương gia đã được Hứa Ngôn giúp thu phục, Trương Khải Sơn là người đầu tiên cậu gặp mà không phải vừa gặp đã đòi đánh đòi giết.

Chương 294

Nếu có thể, cậu cũng muốn giúp một tay.

Đáng tiếc là cậu còn có trách nhiệm quan trọng hơn, chính là trông coi vị đặc sứ thất lạc được tìm về.

"Tiểu công tử, còn một tin nữa." Uông Thuận đến tìm rồi bổ sung: "Trương Khải Sơn đã đi tìm Nhị Nguyệt Hồng, đám Cước Bồn tử cũng đi tìm Nhị Nguyệt Hồng, dường như đều là muốn ông ta cùng xuống khu mỏ." "Hơn nữa, người của chúng ta còn nói, nghe thấy Điền Trung Lương Tử kia nói, Nha Đầu tiểu thư… trúng kỳ độc, và đã trúng độc nhiều năm rồi." "Thuốc giải ở trong tay đám Cước Bồn tử, dùng điều đó để uy hiếp Nhị Nguyệt Hồng cùng họ xuống khu mỏ." Tiểu Khải Linh lại khinh bỉ nói: "Hừ, cái gì mà trúng kỳ độc nhiều năm, căn bản là do đám Cước Bồn tử hạ độc." "Họ sớm đã điều tra ra mối quan hệ giữa chị Nha Đầu và Nhị Nguyệt Hồng, định nhân cơ hội này để khống chế Cửu Môn." "Chắc là bị Nhị Nguyệt Hồng từ chối, mới phải lui một bước, chọn một yêu cầu khác." Những điều này đương nhiên đều là Hứa Ngôn nói cho cậu biết.

Hơn nữa, độc của Nha Đầu cũng không phải không có thuốc giải.

Nhưng phải đợi Hứa Ngôn trở về mới có cơ hội đi lấy.

Tiểu Khải Linh bảo Uông Thuận về nghỉ ngơi, nếu có tình báo mới truyền đến, thì thông báo cho cậu bất cứ lúc nào.

Cậu một mình ở trong phòng một lúc, rồi gọi mấy người Trương gia theo bên cạnh mình đến.

"Có một việc, cần các anh đi làm." Tiểu Khải Linh đưa một tờ giấy đã viết sẵn cho người đứng đầu.

“Trương Võ, anh dẫn hai người theo sau Trương Khải Sơn.

Chú ý đừng để ông ta phát hiện.” “Có một số điều cần lưu ý, tôi đã viết trên đó rồi, các anh cẩn thận tránh né.” “Còn nữa, các anh có thể sẽ gặp đặc vụ nước Cước Bồn, hoặc có thể là người nhân bản đang ẩn mình trong bóng tối.” “Tôi chỉ có hai yêu cầu.

Một, dưới điều kiện bảo vệ được chính mình, hãy giúp họ một tay.” “Hai, không được đối đầu trực diện, hãy sống sót trở về.” Trương Võ và những người khác đều sững sờ.

Họ không ngờ lại nghe được câu này từ miệng Tiểu Khải Linh.

Người Trương gia vì bảo vệ một bí mật mấy nghìn năm, từ trước đến nay đều coi sinh tử như không.

Không ai sẽ nói với họ một câu, hãy bảo toàn bản thân trước.

Chỉ có hoàn thành nhiệm vụ trước, mới có quyền được tiếp tục sống.

Mà Tiểu Khải Linh, đã định là tộc trưởng tương lai, cũng là người sẽ dẫn dắt họ chấn hưng lại Trương gia.

Có lẽ một tia ấm áp mà cậu thể hiện lúc này, chỉ vì cậu hiện tại vẫn là một đứa trẻ.

Nhưng dù là vậy, họ vẫn cảm thấy lòng mình trào dâng, xúc động đến mức hồi lâu không nói nên lời.

“Tiểu tộc trưởng, chuyện này cứ giao cho anh em chúng tôi, đảm bảo sẽ hoàn thành một cách ổn thỏa.” Trương Võ nhận lấy tờ giấy.

Trên đó ghi rõ ràng một số bản đồ đường hầm và sơ đồ bố trí cơ quan.

Tuy không rõ Tiểu Khải Linh lấy được từ đâu, nhưng họ tin rằng, nhất định sẽ có tác dụng.

Tiểu Khải Linh sững người.

Tuy mấy người Trương gia đó tạm thời quy thuận cậu, nhưng vẫn chưa thể nói là tâm phục khẩu phục.

Ngược lại, lần này Tiểu Khải Linh một mình dẫn đội cứu được người phụ nữ tóc bạc mắt tím kia, mới khiến họ thực sự thấy được bản lĩnh không tầm thường của cậu.

Mãi đến lúc nãy mới thành tâm gọi ra danh xưng đó.

Cậu còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy một giọng nói trong trẻo quen thuộc.

"Tiểu Linh Tử, không tệ nha, đã có tiểu đệ rồi đấy." Tiểu Khải Linh đột ngột quay đầu, nhìn người phụ nữ đang cười tươi xinh đẹp đi tới.

"Chị La Nhi…" Môi cậu run run, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng thốt ra ba chữ.

"Sao vậy, thấy tôi như thấy ma à?" Nhạc Khỉ La bước chân nhẹ nhàng đi tới, thuận tay chọc vào trán Tiểu Khải Linh một cái.

"Có phải đang lén lút làm chuyện gì khuất tất không?" Cô lại quay đầu nhìn quanh một vòng, hỏi dồn: "Ngôn ca ca đâu?

Anh ấy đi đâu rồi?" Miệng Tiểu Khải Linh mở ra đóng lại mấy lần, cũng không phát ra âm thanh nào.

Cho đến khi sau gáy lại bị một cái tát.

"Nghĩ gì thế, rốt cuộc là sao vậy?" Nhạc Khỉ La cuối cùng cũng phát hiện có gì đó không ổn, sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Chị La Nhi, Ngôn ca vẫn luôn chờ chị về." Tiểu Khải Linh cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình, chỉ là vừa mở miệng giọng có chút khàn.

“Tôi biết mà, tôi cũng nhớ anh ấy lắm!” Sắc mặt Nhạc Khỉ La lập tức từ âm u chuyển sang tươi sáng, nụ cười rạng rỡ khiến cô trông như đóa hoa tháng năm nở rộ, vô cùng xinh đẹp quyến rũ.

“Vậy nên cậu vẫn chưa nói cho tôi biết, Ngôn ca ca rốt cuộc đi đâu rồi!” Giây trước cô còn đang cười, giây sau đã đưa tay véo tai Tiểu Khải Linh.

“Tôi đi cứu người, về thì anh ấy không có ở đây, nói là xuống một ngôi mộ, trên đường về tiện thể làm chút việc.” Lần này Tiểu Khải Linh tuôn ra một tràng như đổ đậu trong ống tre.

Cơn đau ở tai, so với những vết thương khi luyện tập, chẳng là gì cả.

Nhưng cậu lại vô thức nhón chân theo lực của Nhạc Khỉ La.

“Ngôn ca ca xuống mộ, vậy mà không mang cậu theo?” Nhạc Khỉ La nghi ngờ nhìn cậu.

Tiểu Khải Linh thực sự không muốn nói ra chuyện của Diana.

Ở Thượng Hải, vì Diana vong ân phụ nghĩa, Nhạc Khỉ La đã âm thầm động sát cơ.

Nhưng bị Hứa Ngôn phát hiện và ngăn lại.

Bây giờ Diana đã trở thành đặc sứ, mang theo một thương vụ lợi ích cực lớn đến.

Trùng hợp là lúc Nhạc Khỉ La trở về, Hứa Ngôn lại không có ở đây.

Nếu bị cô phát hiện sự tồn tại của Diana, Tiểu Khải Linh tự hỏi mình tuyệt đối không thể ngăn cản được cô.

“Được rồi, còn giả vờ, thật sự coi tôi là đồ ngốc, cái gì cũng không biết sao?” Nhạc Khỉ La sa sầm mặt, sát khí âm tà lập tức tỏa ra

ngoài, phảng phất biến thành một bàn tay vô hình, bóp lấy cổ Tiểu Khải Linh.

“Tôi khó khăn lắm mới về được, về đến phủ lại ngửi thấy một mùi hôi thối của xác chết.” “Ngôn ca ca và cậu đều không có ở đây, ngược lại còn có thêm một người phụ nữ ốm yếu.” “Lũ tiểu quỷ trốn trong góc thì càng nhiều hơn!” “Tôi nghĩ đến đây xem sao, quả nhiên cậu ở đây.

Lại còn dám giở trò với bà cô này.” “Tiểu Linh Tử, cậu có phải muốn chết không?” Khi Nhạc Khỉ La nói chuyện, sát khí đó đột ngột siết chặt, dường như sắp bóp gãy cổ Tiểu Khải Linh!

Cậu sớm đã nhận ra có gì đó không ổn khi cô lật mặt.

Chỉ là chưa kịp phản ứng, đã bị khống chế trước một bước.

Tiểu Khải Linh thấy trên nhãn cầu của Nhạc Khỉ La nổi lên những đường tơ đen cực nhỏ, giống như mạng nhện, bao bọc kín cả hai con mắt.

“Thôi rồi, chị La Nhi bị trúng chiêu rồi sao?” Trong đầu cậu lóe lên ý nghĩ này, cũng nhớ đến người sống bị Nhạc Khỉ La mang đi.

Chẳng lẽ… Ý nghĩ này vừa nảy ra, cảm giác chóng mặt đã lâu không gặp lập tức ập đến.

Mặt Tiểu Khải Linh đỏ bừng, toàn thân cũng không còn chút sức lực.

Cậu không hề nghi ngờ, lúc này Nhạc Khỉ La thật sự muốn bóp chết cậu.

“Tiểu La Nhi, sao em vừa về đã không ngoan rồi?” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

Cơ thể Nhạc Khỉ La lập tức cứng đờ, ngay sau đó được ôm vào

một vòng tay ấm áp.

Khi đỉnh đầu được nhẹ nhàng vuốt ve, những đường tơ đen trong mắt Nhạc Khỉ La dần dần tan đi, trở lại trong veo.

Tiểu Khải Linh không còn bị khống chế, đột ngột ngã ngồi xuống đất, thở hổn hển.

Cậu không quan tâm cổ họng vẫn còn đau rát, mắt cứ nhìn chằm chằm vào người đàn ông xuất hiện trước mặt.

"Sao, ngớ ra rồi à?

Hay là không nhận ra tôi?" Hứa Ngôn ôm Nhạc Khỉ La trong lòng, cảm giác như mảnh ghép còn thiếu trong lồng ngực đã được lấp đầy.

Bây giờ chỉ cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nhìn lại bộ dạng ngơ ngác của Tiểu Khải Linh, không khỏi thấy buồn cười.

Anh cúi đầu nhìn Nhạc Khỉ La đang nép vào lòng mình như chim non, vẻ mặt tuy mãn nguyện, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia nặng nề.

Không biết trong khoảng thời gian này cô đã trải qua những gì.

Khí tức của người sống bị mang đi cũng đã biến mất.

Hứa Ngôn không vội hỏi.

Xa cách lâu ngày gặp lại, bây giờ anh chỉ muốn yên tĩnh tận hưởng khoảnh khắc ấm áp này.

Đôi mắt đẹp của Nhạc Khỉ La nhắm nghiền, thậm chí vì quá hạnh phúc mà cả người khẽ run lên.

Chương 295

Lần này, cô đã rời đi quá lâu.

Thậm chí có lúc đã nghĩ, không còn cơ hội gặp lại anh lần cuối.

“Ngôn ca.” Một lúc lâu sau Tiểu Khải Linh mới lên tiếng.

“Nhiệm vụ của em đã hoàn thành, cô ấy bình an vô sự, đang ở đây.” Cậu chậm rãi bò dậy từ dưới đất, đứng thẳng người.

“Bên Trường Sa, Trương Khải Sơn đã dẫn người xuống mộ.” “Chị Nha Đầu trúng độc, Nhị Nguyệt Hồng muốn cứu chị ấy, thì phải nghe theo người nước Cước Bồn.” “Em đã cho Trương Võ dẫn người đi rồi, đề phòng bất trắc.” Cậu lẩm bẩm nói.

Rõ ràng biết bây giờ có lẽ không phải là thời điểm thích hợp, lát nữa có khi chị La Nhi còn tìm cậu gây phiền phức.

Nhưng Tiểu Khải Linh chính là không nhịn được.

Cậu luôn bị tộc nhân xa lánh, người cha duy nhất cũng đã qua đời từ sớm.

Nói là trơ trọi một mình trên đời này cũng không quá.

Bị tộc nhân truy sát suốt một đường, khi chạy đến Trường Sa, cậu thậm chí còn chưa đầy bảy tuổi.

Những ngày sau đó, cậu luôn ở bên cạnh Hứa Ngôn.

Được anh một tay dạy dỗ, cũng được hưởng thụ một chút vinh hoa phú quý của thế gian.

Hứa Ngôn đối với cậu, vừa như anh vừa như cha, sớm đã trở thành sự tồn tại quan trọng nhất, vượt qua cả sinh mạng của cậu.

Có lẽ đối với cậu mà nói, bây giờ chỉ có nói ra một chút gì đó, mới

có thể kìm nén được một cơn xúc động.

Xúc động muốn nhào tới.

“Lại đây, thằng nhóc thối, nhịn làm gì?” Hứa Ngôn lại tiện tay vươn ra, kéo cả Tiểu Khải Linh vào lòng.

Nhạc Khỉ La thậm chí còn nhích sang một bên, nhường ra nửa người, miệng lẩm bẩm: “Chỉ lần này thôi, lần sau không có đâu.” Giọng nói của Tiểu Khải Linh đột ngột im bặt.

Cơ thể khẽ động, dường như muốn thoát ra khỏi vòng tay đó.

Nhưng cũng chỉ là khẽ động mà thôi.

Hứa Ngôn ôm hai bảo bối lớn trong lòng, trong lòng cũng một phen sợ hãi.

Anh ở trong biển hoa quả thực có kỳ ngộ, thực lực trên cơ sở hệ thống cho, lại tăng lên một bậc.

Ban đầu anh định ở lại thêm mấy ngày.

Cơ duyên có thể gặp nhưng không thể cầu, anh có linh cảm, lần này rời đi, sẽ rất lâu sau mới có thể trở lại.

Nhưng gần như ngay khoảnh khắc cảm ứng được khí tức của Nhạc Khỉ La xuất hiện, Hứa Ngôn đã không chút do dự rời khỏi biển hoa.

Cưỡi Tiểu Đao phi nước đại, lần theo khí tức của cô mà đến.

Cũng chính vì vậy, mới có thể kịp thời cứu được Tiểu Khải Linh.

Khoảnh khắc đó, Nhạc Khỉ La hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ còn lại ham muốn giết chóc.

Nếu Hứa Ngôn đến muộn một chút, không chỉ sẽ mất đi Tiểu Khải Linh.

Ngay cả doanh trại lớn như vậy, cũng sẽ không còn một người sống.

Tay anh nhẹ nhàng vỗ lưng Nhạc Khỉ La, vẻ lo lắng trong mắt lại sâu thêm vài phần.

Cũng không biết Nhạc Khỉ La ở bên ngoài rốt cuộc đã trải qua những gì, cứ thế ngủ thiếp đi trong vòng tay của Hứa Ngôn.

Một bán nhân bán yêu đã vượt qua cả đại yêu, căn bản không biết mệt mỏi là gì, vậy mà lại ngủ đến mức ngáy khẽ.

Rõ ràng là đã quá mệt mỏi.

Hứa Ngôn dùng hệ thống kiểm tra tình trạng cơ thể của Nhạc Khỉ La, phát hiện chỉ là quá mệt mỏi, kiệt sức đến mức ngủ thiếp đi, lúc này mới yên tâm.

Hơn nữa anh còn phát hiện, khi Nhạc Khỉ La ngủ say, trên người cô còn mơ hồ có vô số luồng khí đen như tơ mỏng tỏa ra.

Nhưng lại không tiêu tán, chỉ xuất hiện hoặc biến mất theo nhịp thở của cô.

Anh vừa xem một lúc, lại thấy bực bội.

Ban đầu định hỏi hệ thống nguyên nhân của việc này, lại bị thông báo điều kiện tra cứu không đủ.

Nhìn số điểm chưa đến hai trăm trên bảng, lại nghĩ đến năm trăm điểm mới có thể mở khóa quyền hạn.

Hứa Ngôn dùng hết sức bình sinh mới kìm nén được ham muốn giơ ngón giữa của mình lên.

May mà trước đây Nhạc Khỉ La cũng đã từng có tình trạng ngủ say như vậy.

Đó là trước khi đi Thượng Hải, họ đã thu thập được hai con dị thú

trong núi Hồi Long.

Sau khi Nhạc Khỉ La uống yêu đan của một trong hai con, đã rơi vào trạng thái ngủ say này.

Nói không chừng lần này cũng là có cơ duyên khác, nên mới ngủ say như vậy.

“Ngôn gia, ngài đã về!” Triệu Quốc Trung đột nhiên từ ngoài cửa bước vào.

Anh ta trông cũng rất xúc động, gần như khó có thể kìm nén được cảm xúc của mình.

“Ừ, Quốc Trung, tôi về rồi.

Khoảng thời gian này, vất vả cho anh.” Hứa Ngôn gật đầu, nở một nụ cười ấm áp.

“Không vất vả, có thể phục vụ cho Ngôn gia, đó là vinh hạnh của Quốc Trung.” Triệu Quốc Trung cũng là người rất ổn định về mặt cảm xúc, sau cơn xúc động ngắn ngủi, dần dần bình tĩnh lại.

“Ngôn gia, ngài vừa mới về sao?

Tôi sẽ lập tức chuẩn bị chỗ ở cho ngài!” Hứa Ngôn lại lắc đầu nói: “Không cần phiền phức như vậy, nơi này đủ lớn, hơn nữa Tiểu La Nhi hình như có chút vấn đề.” “Để em ấy ở nơi khác tôi không yên tâm, vẫn nên để ở đây.

Có Tiểu Linh Tử ở đây, cũng có thể chăm sóc một chút khi tôi không có mặt.” Triệu Quốc Trung gật đầu, rồi đột nhiên trừng to mắt.

“Ngôn gia, ngài đây là… còn muốn đi sao?” Tiểu Khải Linh cũng đột ngột ngẩng đầu, nhìn Hứa Ngôn với vẻ mong đợi nói: “Ngôn ca, anh còn muốn đi đâu nữa?

Đưa em theo với!” “Tôi không đi xa, chỉ dẫn theo Trương Võ và

bọn họ, đến xem lăng mộ Thanh Ô Tử dưới khu mỏ.” Hứa Ngôn tuy đã để lại cho Tiểu Khải Linh những lưu ý chi tiết, nhưng bây giờ anh đã trở về, phải tự mình đến xem.

Theo kịch bản trước đây, là Trương Khải Sơn trúng phải tóc độc, liền lui ra tìm Nhị Nguyệt Hồng giải độc.

Lần này tuy Nhị Nguyệt Hồng cũng vì chuyện của Nha Đầu mà bị giữ chân, không đi cùng xuống mộ.

Nhưng trong bóng tối còn có một người nhân bản.

Nếu là người nhân bản của chính mình, thì lăng mộ Thanh Ô Tử hắn nhất định sẽ không bỏ qua.

Ai biết được có vì thế mà xảy ra biến số gì không.

Hứa Ngôn phải tự mình đi một chuyến, mới có thể nắm chắc tình hình.

“Ngôn ca, anh đưa em theo đi.” Tiểu Khải Linh thấy Hứa Ngôn không trả lời mình, lại nhắc lại một lần nữa.

“Không được, lần này cậu vẫn nên ở lại.” Hứa Ngôn xoa đầu Tiểu Khải Linh, vẫn nhẫn tâm từ chối yêu cầu của cậu.

Ai mà hiểu được chứ!

Tiểu Khải Linh mềm mại, đáng yêu không thể tả!

Một đứa trẻ vừa ngầu vừa dễ thương, cái sự tương phản này, ai mà hiểu được!

“Tại sao?

Có em giúp anh, mọi việc sẽ tiến hành nhanh hơn và thuận lợi hơn!” Tiểu Khải Linh sốt ruột nói.

Cậu không muốn lại phải xa Hứa Ngôn một thời gian dài, không

biết sống chết của đối phương ra sao nữa.

Hứa Ngôn nhìn Nhạc Khỉ La đang ngủ say trong lòng, nghiêm túc nói: "Vì em ấy." Ba chữ đơn giản, đã khiến Tiểu Khải Linh im lặng.

"Cậu chắc cũng nhìn ra rồi, Tiểu La Nhi rất không ổn." "Tuy bây giờ đang ngủ say, nhưng có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào." "Nếu lúc đó cả tôi và cậu đều không ở đây, tôi không biết em ấy sẽ làm ra chuyện gì." "Tôi cần cậu ở lại, giúp tôi ổn định cảm xúc của em ấy." Triệu Quốc Trung đứng bên cạnh yên lặng quan sát.

Anh ta không tự đề cử mình làm nhiệm vụ này.

Chương 296

Năng lực của Nhạc Khỉ La, không phải là thứ người như anh ta có thể đối đầu.

Ngay cả Tiểu Khải Linh hiện tại, cũng có thể dễ dàng chế ngự anh ta trong vòng mười chiêu.

Đây cũng là lý do Hứa Ngôn không giao nhiệm vụ này cho anh ta.

"Em biết rồi." Tiểu Khải Linh gật đầu: "Ngôn ca, em nghe anh." Hứa Ngôn đưa cho Tiểu Khải Linh một chiếc hộp gấm nhỏ, nói với cậu: "Nếu cậu phát hiện Tiểu La Nhi sau khi tỉnh lại có gì không ổn, hãy đưa chiếc hộp gấm này cho em ấy." "Chắc sẽ có tác dụng.

Nếu không được…" "Thì hãy từ bỏ nơi này, lập tức rời đi!" Hứa Ngôn nghiêm túc dặn dò.

"Cậu và Quốc Trung, còn có những người ở đây, mỗi người đối với tôi đều rất quan trọng." "Đừng cố gắng đối đầu trực diện với Tiểu La Nhi, chạy được người nào hay người đó, đừng ôm hy vọng may mắn." Hai người họ rất rõ sự mạnh mẽ của Nhạc Khỉ La, nên lập tức hoàn toàn chấp nhận, không có bất kỳ dị nghị nào.

Căn nhà mà Tiểu Khải Linh đang ở, trước đây thuộc về một địa chủ địa phương.

Sau đó căn nhà bị lữ trưởng tiền nhiệm của chi đội này để ý, cướp lấy làm bộ tư lệnh.

Mà khi Hứa Ngôn chiếm được Trường Sa, vị lữ trưởng đó vì là phe trung thành của Trần ti lệnh tiền nhiệm, nên đã mất mạng.

Lữ trưởng mới nhậm chức là do Hứa Ngôn đề bạt lên sau này, cũng chỉ là quan chức trên danh nghĩa.

Trên thực tế, người thực sự nắm giữ quân quyền lại là Triệu Quốc Trung.

Anh ta ở cùng với các binh sĩ khác, nên nơi này bị bỏ trống, cho đến khi Tiểu Khải Linh chuyển vào.

Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La đều đã trở về, Tiểu Khải Linh liền nhường lại phòng chính lớn nhất.

Cậu và Hứa Ngôn mỗi người ở một gian sương phòng, còn Nhạc Khỉ La ở phòng chính.

Tuy Nhạc Khỉ La hiện đang ngủ say, nhưng vẫn cần được chăm sóc cẩn thận.

Triệu Quốc Trung ra ngoài không lâu, liền dẫn theo mấy người làm trở về.

"Ngôn gia, hai người này đều là con nhà nông gần đây." "Tôi đã từng quan sát, đều là những người thật thà chất phác.

Tuy không tinh tế chu đáo như những người làm ở Đại soái phủ, nhưng cũng là người tay chân nhanh nhẹn cẩn thận, có thể tạm thời chăm sóc Nhạc tiểu thư." Hứa Ngôn rất hài lòng với sự sắp xếp của Triệu Quốc Trung.

Dù sao trước khi Nhạc Khỉ La tỉnh lại, việc những người làm này cần làm, chỉ là tắm rửa cho cô, dọn dẹp phòng ốc và sân vườn, chỉ có vậy thôi.

Thậm chí cả ăn uống cũng không cần.

Vô cùng nhàn!

Sắp xếp xong cho Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn vẫn chưa thể lập tức lên đường đến khu mỏ.

Trước đó, anh còn có một người phải gặp.

“Tiểu Linh Tử, cậu tìm thấy đặc sứ ở đâu vậy?” Hứa Ngôn trước khi đi, đột nhiên hỏi Tiểu Khải Linh.

Thời gian của anh bây giờ rất gấp, thậm chí đã không kịp nghe cậu kể chi tiết quá trình cứu người đã xảy ra những gì.

Tiểu Khải Linh đột nhiên có chút do dự, nhìn Hứa Ngôn mà không lập tức trả lời.

“Không thể nói à?” Hứa Ngôn nhướng mày.

“Không phải, Ngôn ca, em không biết phải nói thế nào.” Tiểu Khải Linh vẻ mặt kỳ quặc nói: “Em… về những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian đó, em… hình như đã quên rất nhiều.” “Cậu bắt đầu quên rồi sao?” Hứa Ngôn ngạc nhiên nói.

Trương Khởi Linh ở hậu thế cứ mười năm lại mất hết ký ức.

Chỉ trong quá trình không ngừng xuống mộ, cậu mới có thể dần dần tìm lại những ký ức đã mất.

Nhưng, đó đều là chuyện xảy ra khi cậu lớn hơn một chút.

Hơn nữa bây giờ cậu mới bảy tuổi, căn bản chưa đến thời điểm kích hoạt chứng mất trí nhớ.

Chẳng lẽ cậu cũng gặp phải một Tiểu Đao, thôi miên sâu cho cậu rồi?

Tiểu Khải Linh ngạc nhiên nhìn Hứa Ngôn: “Anh Ngôn, anh đang nói gì thế?

Anh biết tại sao em lại mất trí nhớ à?” Hứa Ngôn thầm nghĩ trong lòng: “Tôi đương nhiên biết, hơn nữa bây giờ vẫn chưa tìm ra cách giải quyết.” Nhưng anh lại lắc đầu: “Sau khi cậu đi, tôi cũng gặp phải một số chuyện, cứ tưởng cậu cũng gặp phải tình huống tương tự.” Tiểu Khải Linh mất trí nhớ tuy có chút phiền phức, nhưng cũng không

phải không có cách giải quyết.

Chỉ cần gọi Tiểu Đao đến, làm một lần thôi miên sâu ngược lại là có thể khiến cậu tự mình nói ra toàn bộ.

Nhưng mà, bây giờ thì không kịp nữa rồi.

Hứa Ngôn dẫn theo Tiểu Khải Linh, suy nghĩ một chút, lại bảo cậu đi tìm Hoàng Lang đến.

Tuy không biết nguyên nhân khiến Tiểu Khải Linh mất trí nhớ là gì, nhưng khi cậu và Hoàng Lang cùng đối mặt với Đái An Na, biết đâu lại nhớ ra được điều gì đó.

Rất nhanh, Triệu Quốc Trung lại đi rồi quay lại.

Lần này anh ta mang đến chính là đặc sứ Đái An Na.

"Hứa tiên sinh, muốn gặp anh một lần thật không dễ dàng chút nào." "Tôi còn tưởng cho đến khi về lại Thượng Hải, tôi cũng không có cơ hội gặp được anh đấy." Đái An Na vừa nhìn thấy Hứa Ngôn liền cao ngạo hất chiếc cằm tinh xảo lên, gần như dùng lỗ mũi để nhìn anh.

Không còn cách nào khác, chiều cao của Hứa Ngôn thực sự nổi bật như hạc giữa bầy gà.

Dù Đái An Na cũng là người có thân hình cao ráo, nhưng đứng cạnh anh vẫn có vẻ nhỏ bé, yếu đuối.

"Đặc sứ tiểu thư, cô đến để truyền đạt ý muốn của ngài Đại sứ, hay là đến để mỉa mai Hứa mỗ?" "Nếu là vế sau, vậy thì bây giờ tôi có thể ném cô ra khỏi doanh trại, cô thích đi đâu thì đi." "Hứa mỗ xưa nay là người tốt tính, nhưng không có nghĩa là không có tính khí." Sắc mặt Hứa Ngôn cực kỳ lạnh lùng.

Anh thừa nhận, lần đầu gặp Đái An Na, quả thực có chút kinh

ngạc trước vẻ đẹp của cô.

Anh cũng đã ra tay bảo vệ cô khỏi sự sỉ nhục.

Nhưng sau đó, chỉ vì một gã cặn bã mà Đái An Na đã đâm sau lưng anh, hành vi đó thực sự khiến anh mất hết cảm tình vì sắc đẹp, tụt hứng ngay lập tức.

Còn bây giờ, thái độ cao ngạo của Đái An Na khiến anh đột nhiên nghĩ đến một từ: tiểu nhân đắc chí.

Vì vậy, thái độ của Hứa Ngôn đối với Đái An Na cũng vô cùng không khách sáo.

Đái An Na bị dội một gáo nước lạnh, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

“Hứa Ngôn!

Anh đã biết thân phận hiện tại của tôi là đặc sứ thì nên cung kính với tôi một chút.” “Ngài Smith tuy có ý hợp tác với anh để mở rộng đường làm ăn lớn hơn, khuếch trương bản đồ thương mại của cả hai bên.” “Nhưng anh đừng quên, anh không phải là lựa chọn duy nhất của ngài Smith!” “Tôi có thể dùng đủ mọi cách để khiến anh không làm ăn được với ngài Smith!” Cô ta đe dọa một cách dồn dập, rồi lại đắc ý nhìn Hứa Ngôn.

Cô ta không tin Hứa Ngôn thật sự dám làm chuyện gì khiến ngài Smith không hài lòng.

Phải biết rằng, anh có thể giành được hợp đồng ở châu Âu, thậm chí có được danh hiệu Tư lệnh dân đoàn gì đó, đều không thể thiếu sự dàn xếp của ngài Smith.

Lãnh đạo Quang Đầu của Hoa Quốc Quả Đảng rất coi trọng mối quan hệ với các ngài Tây.

Trong đôi mắt tím của Đái An Na lóe lên tia lạnh lẽo, dường như đã thấy cảnh Hứa Ngôn bất lực cúi đầu, quỳ dưới chân cô, nịnh nọt cầu xin cô giơ cao đánh khẽ.

Nhưng giây tiếp theo, cô đột nhiên phát hiện hai chân mình rời khỏi mặt đất, cổ áo siết chặt lấy cổ, khiến cô bắt đầu không thể thở được.

Kinh hãi, cô định giãy giụa, lại phát hiện hai chân mình lơ lửng, bị Hứa Ngôn xách cổ áo sau lưng lên giữa không trung.

"Anh!

Hứa Ngôn!

Rốt cuộc anh muốn làm gì!" Đái An Na liều mạng giãy giụa.

Nhưng hai chân cô giờ đã rời đất, hoàn toàn không có điểm tựa.

Quần áo siết chặt cổ khiến cô gần như không thở nổi.

Cô ta vạn lần không ngờ rằng, những lời Hứa Ngôn vừa nói không chỉ là đe dọa, mà đã nhanh chóng biến thành hành động.

Hứa Ngôn nhanh chân bước đến cửa lớn của căn nhà, tiện tay ném một cái, rồi lập tức đóng cửa lại.

Loạt động tác này mượt mà như mây trôi nước chảy, vô cùng trôi chảy.

Anh khoanh tay đứng trước cửa, miệng thầm đếm số.

"Một, hai..." "Rầm rầm rầm!" Chưa đợi anh đếm xong, cửa lớn đã bị đập mạnh.

"Hứa Ngôn, anh mở cửa ra, mở cửa cho tôi!" Giọng nói chói tai của Đái An Na từ bên ngoài truyền vào, không còn vẻ kiêu ngạo, hống hách như vừa rồi, mà mang theo sự tức giận tột độ.

Hứa Ngôn lắc đầu: “Một thục nữ thực sự sẽ không la hét thất thanh, chửi bới thô lỗ, và có hành vi không tao nhã là đập cửa nhà người khác.” Lời nói của anh mang theo vẻ mỉa mai nhàn nhạt, nhưng lại như đổ thêm một thùng dầu vào ngọn lửa đang cháy dữ dội.

Chương 297

Đái An Na lập tức bùng nổ.

“Hứa Ngôn!

Anh cũng xứng nhắc đến thục nữ với tôi sao?

Hành vi của chính anh, có điểm nào đạt tiêu chuẩn của một quý ông không?” Dù cách một tấm cửa, Hứa Ngôn dường như cũng có thể tưởng tượng ra, Đái An Na đã ở bên bờ vực mất kiểm soát.

“Nếu tôi không đủ phong độ quý ông, thì đáng lẽ tôi đã làm ngơ trước sự sỉ nhục mà cô đang phải chịu.” “Chứ không phải mạo hiểm đắc tội với Đại sứ Smith, cứu cô ra, cho cô tôn nghiêm và một nơi để nương thân qua đêm.” Hứa Ngôn không phải người thích lật lại chuyện cũ.

Nhưng vào lúc này, anh phải nói gì đó, ít nhất có thể khiến người phụ nữ đã bị hận thù che mờ mắt kia cảm thấy có một chút khó chịu.

“Anh câm miệng!” Những lời này quả nhiên đã kích động Đái An Na.

Cô ta điên cuồng hơn lúc nãy.

“Nếu không phải vì anh, tôi sẽ không mất anh ấy!” “Nếu không phải vì anh, tôi đã không phải đoạ vào địa ngục sâu hơn!” “Cái mà anh cho là tôn nghiêm, lại chính là chà đạp tôn nghiêm của tôi dưới chân, nghiền thành bùn.” “Hứa Ngôn, tôi biến thành bộ dạng bây giờ, tất cả đều là do anh ban cho!” Những lời cô ta điên cuồng gào thét khiến Hứa Ngôn nghe mà không hiểu gì cả.

Anh chỉ có thể dựa vào chút thông tin ít ỏi để suy đoán, có phải vì anh đã xử lý tên phó thủ kiêu ngạo kia, khiến hắn trút giận lên Đái An

Na, dẫn đến chia tay?

Rời xa một gã tồi là chuyện tốt, sao lại khiến cô ta đoạ vào địa ngục sâu hơn?

Chẳng lẽ, Đái An Na này còn là một kẻ lụy tình chính hiệu, sớm đã bị PUA đến mức mắc hội chứng Stockholm rồi?

Gạt đi những suy nghĩ do lời cô ta gây ra, Hứa Ngôn nhàn nhạt nói: "Bớt nói nhảm đi, nói ra chuyện mà Đại sứ Smith bảo cô chuyển lời." "Nếu không, tôi cũng không ngại đến Thượng Hải một chuyến nữa, đích thân gặp mặt ngài Đại sứ." "Cô đoán xem, đến lúc đó cô có phải đoạ vào địa ngục thêm lần nữa không?" Cánh cửa lớn lúc này đột nhiên được mở ra, Hứa Ngôn khoanh tay đứng ngay ngưỡng cửa.

Đái An Na nhìn chằm chằm người đàn ông có dung mạo tuấn mỹ, nhưng trong ánh mắt lại thoáng vẻ tà khí.

Trên gương mặt tưởng như cười hiền hòa ấy, trong đôi mắt lại không có chút ý cười nào.

"Anh đe dọa tôi?" Hồi lâu sau cô ta mới lên tiếng, nhưng giọng nói đã hoàn toàn mất đi khí thế lúc nãy.

"Chẳng phải là cô đe dọa tôi trước sao?

Tôi chỉ là có qua có lại mới toại lòng nhau thôi." Nụ cười trên mặt Hứa Ngôn hoàn toàn biến mất.

Ánh mắt lạnh như băng giống như hai lưỡi dao sắc bén, xuyên thẳng qua ngực Đái An Na.

Cô ta loạng choạng lùi lại hai bước, ôm chặt lấy ngực.

Chỉ bị liếc một cái thôi, mà cô ta đã có cảm giác như không khí xung quanh bị rút cạn.

Trong khoảnh khắc đó thậm chí còn hoàn toàn không thể thở

được!

Đây chính là cái mà người Hoa Quốc nói, ánh mắt cũng có thể giết người sao?

Đến lúc này cô ta mới hoàn toàn hiểu ra, những thân phận, đặc quyền mà cô ta tự hào, trong mắt Hứa Ngôn căn bản không đáng một xu.

Anh cho người cứu cô ta ra, cũng chỉ là nể mặt Đại sứ Smith.

Ít nhất, để hai bên khi gặp lại lần sau, đều có lối thoát.

Chỉ vậy mà thôi!

"Nếu cô không có gì muốn nói, thì mời về cho.

Tùy cô về Thượng Hải hay đi đâu cũng được, tôi không tiễn." Hứa Ngôn tự cho mình là người luôn dịu dàng khoan dung với mỹ nữ.

Nhưng cũng có điều kiện tiên quyết.

Đối với loại phụ nữ không biết điều, được voi đòi tiên như Đái An Na, thì không cần phải tiếp tục khoan dung dịu dàng nữa.

Hành vi đó gọi là liếm chó.

Anh không có sở thích làm chó cho người khác!

Thấy Đái An Na vẫn không có phản ứng gì, anh cũng không nói nhảm nữa, giơ tay chuẩn bị đóng cửa lại.

"Đợi đã!" Đái An Na hoảng hốt lao tới, hai tay chống chặt vào cánh cửa, ánh mắt lộ ra vẻ cầu xin.

"Hứa tiên sinh, trước đó là tôi mạo phạm ngài." "Bây giờ tôi chân thành xin lỗi ngài, và hy vọng có thể nhận được sự thông cảm và tha thứ của ngài." Cô ta dường như lại biến thành người phụ nữ đáng thương nhưng lại khiến cả khán phòng kinh ngạc trong đêm đầu gặp

gỡ.

Thậm chí để thể hiện thành ý, Đái An Na còn thuận thế từ từ quỳ xuống đất, ngẩng đầu nhìn Hứa Ngôn.

Sự yếu đuối và quật cường trong mắt cô ta được phân chia vừa phải.

Hơn nữa, góc nhìn khiến đàn ông từ trên cao nhìn xuống này cũng vừa hay thỏa mãn dục vọng chinh phục của họ.

Đồng thời, cũng có thể dễ dàng khơi dậy một loại dục vọng khác.

Đái An Na quả thực là một người phụ nữ tuyệt mỹ, và cũng biết rất rõ, vẻ đẹp của mình có sức sát thương lớn đến mức nào đối với đàn ông.

Nhưng xui xẻo thay, người cô ta gặp lại là Hứa Ngôn.

Anh tiến thêm một bước, cúi người xuống trước mặt Đái An Na, nhìn thẳng vào mắt cô ta.

“Con bài của cô là gì?

Chính cô à?” Câu hỏi bất ngờ của anh khiến đồng tử của Đái An Na co rụt lại.

Ngay sau đó, cô ta cảnh giác nhìn anh: “Làm sao anh biết?

Anh còn biết những gì nữa!” Hứa Ngôn khinh miệt cười một tiếng, chậm rãi đánh giá Đái An Na từ trên xuống dưới.

“Ai cho cô sự tự tin, có thể khiến tôi trở thành kẻ si tình dưới váy cô?” “Phụ nữ bên cạnh tôi, ai cũng có thể khiến cô tự thấy xấu hổ.” “Đái An Na, cô ngay cả làm nha đầu đổ bô đêm cho tôi cũng không xứng!” Lời của Hứa Ngôn khiến đôi mắt đẹp của Đái An Na càng lúc càng mở to.

“Anh còn có mấy người phụ nữ?

Tôi không tin còn ai có thể đẹp hơn tôi!" Cô ta sụp đổ thét lên, thậm chí còn bịt tai mình lại, không dám nghe câu trả lời của Hứa Ngôn.

Là người phụ nữ tên gì La đó sao?

Cô ta rõ ràng là một nha đầu còn chưa nảy nở, hơn nữa gương mặt đó cùng lắm chỉ xinh đẹp đáng yêu, xa mới bằng vẻ đẹp diễm lệ động lòng người của mình!

Hay là, Tiểu A Tiếu ở Nhạc Dương?

Người đó thì có vài phần phong tình tư sắc, nhưng so với Đái An Na cô ta vẫn còn kém vài phần.

Không lẽ là nha đầu ở lại trong phủ Đại soái!

Đó là một con bệnh, mặt trắng bệch như ma, ai lại thích loại phụ nữ trông không hiểu phong tình như vậy chứ?

Đái An Na cũng có mạng lưới tình báo của riêng mình, sớm đã điều tra kỹ những người phụ nữ xuất hiện bên cạnh Hứa Ngôn.

Dù so sánh thế nào, cô ta cũng cảm thấy không ai bằng mình.

Vậy mà Hứa Ngôn lại nói, cô ta ngay cả làm nha đầu đổ bô đêm cho anh cũng không xứng!

Hứa Ngôn không thể để cô ta phát điên thêm nữa.

Nhất là khi Trương Khải Sơn và những người khác đã xuống hầm mỏ.

Đi muộn một chút, có thể sẽ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn.

Vì vậy, anh dứt khoát đứng dậy, một lần nữa nhốt Đái An Na ở ngoài cửa.

Đái An Na hoàn hồn, cũng lập tức lại lao vào cửa lớn, liều mạng

đập cửa.

“Hứa tiên sinh, tôi còn chưa nói xong, anh để tôi nói hết lời!” Nhưng dù cô ta có đập thế nào, cánh cửa đó cũng không bao giờ mở ra nữa.

Mãi rất lâu sau, bên trong mới truyền ra giọng của đứa trẻ tên Tiểu Linh Tử.

“Đừng ồn nữa, anh Ngôn nói cô mà còn ồn nữa sẽ bị đánh câm rồi ném ra ngoài đấy!” Nếu là trước đây, lời của Hứa Ngôn đối với Đái An Na, cứ coi như là đánh rắm!

Nhưng bây giờ, cô ta đã ý thức rất rõ ràng, vẻ đẹp mà cô ta tự hào, trong mắt anh căn bản không đáng một xu.

Vì vậy, giọng cô ta gần như im bặt.

Rất nhanh, một loạt tiếng bước chân nhỏ nhặt và lộn xộn vang lên, dần dần xa đi.

Tiểu Khải Linh nhìn chằm chằm vào cánh cổng đóng chặt, trong mắt nhanh chóng lóe lên một tia khinh bỉ.

Chương 298

Chẳng trách anh Ngôn không coi trọng cô ta.

Dựa vào một bộ da đẹp đẽ, liền muốn làm gì thì làm sao?

Chiều cô ta quá rồi!

Chỉ có người phụ nữ như Tiểu La Nhi mới xứng đứng bên cạnh anh Ngôn.

Ừm... thực ra Tiểu A Tiếu và Nha Đầu đều có ưu điểm riêng.

Tiếc là, một người vẫn còn hai lòng.

Một người thì thân mang kỳ độc, không biết còn sống được bao lâu.

Trong đầu Tiểu Khải Linh hiện lên một đống ý nghĩ lộn xộn, đến khi cậu ý thức được mình đang nghĩ gì, cũng ngây người.

Vội vàng lắc mạnh đầu!

Thật đáng sợ!

Chẳng trách Hoàng Lang luôn nói với cậu, phụ nữ là hổ, không thể dễ dàng tiếp cận.

Nếu không đến lúc bị ăn không còn cả xương, thì gay go rồi.

May mà, anh Ngôn đủ mạnh mẽ, có thể hàng phục được đủ loại phụ nữ.

Mình bây giờ vẫn còn là một đứa trẻ, sao cũng bắt đầu nghĩ đến phụ nữ rồi.

Đừng có mà bị bệnh đấy!

Cậu vội vàng chạy về phòng, đi tĩnh tâm minh tưởng, loại bỏ tạp

niệm.

Lúc này, Hứa Ngôn đã rời khỏi doanh trại của Triệu Quốc Trung, đi nhanh được hai mươi dặm thì triệu hồi Tiểu Đao.

Mỏ khoáng đó cách thành Trường Sa trăm dặm, trong điều kiện không có ô tô và ngựa thay thế, dù là tốc độ của Hứa Ngôn cũng phải chạy mất hai mươi phút.

Vẫn là dùng thuật súc địa thành thốn của Tiểu Đao thì hiệu quả hơn.

Trong nháy mắt, anh đã ở ngoài ngôi làng ven mỏ khoáng.

Hứa Ngôn để Tiểu Đao tự quay về, còn mình thì đi về phía ngôi làng đó.

Ngôi làng đó vốn là nơi ở của gia quyến các công nhân mỏ, nhưng vì chiến loạn, và cả vụ tai nạn hầm mỏ từ rất lâu trước đây, về cơ bản đã hoang phế.

Anh đến đây là để tìm một ông lão.

Cũng không biết Trương Khải Sơn và bọn họ có gặp được ông lão điên điên khùng khùng đó trước không.

Hứa Ngôn vừa đến đầu làng đã dần dần đi chậm lại.

Nơi này không biết từ lúc nào đã nổi lên một lớp sương trắng mỏng, nhưng lúc anh vừa xuống từ chỗ Tiểu Đao, bên này rõ ràng vẫn là nắng gắt, trời quang mây tạnh!

Trong sương mù, những bức tường đổ nát càng trông quỷ dị.

Một mùi tanh nồng nặc theo gió bay tới, khiến Hứa Ngôn khẽ nhíu mày.

Ngũ quan siêu cường, vào một số thời điểm cũng là gánh nặng, ví dụ như bây giờ.

Anh biết trong làng đâu đâu cũng là thi thể, những người chết giống như thi thể trên chiếc xe ma, đều là người Cước Bồn.

Mùi xác chết nồng nặc như vậy, chắc hẳn đã chết rất lâu rồi.

Nhưng thi thể đầu tiên anh nhìn thấy, trên người lại vẫn còn rỉ máu tươi.

Hứa Ngôn đi tới đưa tay sờ thử, không ngờ cơ thể vẫn còn ấm, khớp xương cũng còn rất mềm.

"Mới chết?" Anh lập tức cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Chẳng lẽ đây là vừa giao đấu với Trương Khải Sơn, rồi chết trong tay anh ta?

Xa xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân, Hứa Ngôn lập tức cảnh giác trốn đi, nhìn bóng người dần dần xuất hiện trong sương mù.

"Đội trưởng, chúng ta đi lạc Bát gia rồi, sương mù lớn thế này, ông ấy có thể đi đâu được chứ?" Trương Nhật Sơn cảnh giác nhìn xung quanh, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

"Bảo cậu lúc nãy đừng trêu ông ấy, sương mù này đến thật kỳ quặc, bây giờ người mất rồi, cậu nói đi đâu mà tìm?" Trương Khải Sơn cũng nhìn thấy xác chết trên đất, nhưng chỉ đứng cách đó vài bước, không hề tiến lên.

"Nhật Sơn, cậu còn nhớ những thi thể nhìn thấy trên xe không?" "Nhớ, đều bị hút cạn máu... cái này sao lại không phải?" Trương Nhật Sơn trả lời được một nửa, lập tức hiểu ra ý của Trương Khải Sơn.

"Đội trưởng, ý ngài là, cách chết của hắn ta không giống những người kia?" "Hắn ta chết vì trúng đạn, hơn nữa mới chết không lâu, nhưng cậu có nghe thấy tiếng súng không?" Lời tiếp theo của Trương Khải Sơn khiến vẻ mặt Trương Nhật Sơn càng căng thẳng hơn.

“Vậy...

Bát gia...

Bát gia chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao!” Cuộc đối thoại của hai người, bị Hứa Ngôn đang ẩn nấp nghe thấy rõ mồn một.

Theo lời Tiểu Khải Linh, Trương Khải Sơn đáng lẽ đã sớm xuống mộ trong mỏ khoáng rồi.

Sau khi mình xuất hiện lại dây dưa với Đái An Na một lúc, theo lý mà nói Trương Khải Sơn bây giờ dù đã trúng độc tóc cũng có khả năng.

Nhưng anh không ngờ rằng, hai người này không chỉ chưa xuống mỏ, thậm chí còn làm lạc cả Tề Thiết Chủy.

Còn có những thi thể bị hút cạn máu kia, lại biến thành bị đạn bắn chết.

Chẳng lẽ, lại là vì biến số là mình, nên đã thay đổi tình tiết ban đầu?

“Thôi kệ, dù sao cũng đã sớm thay đổi đến mức không nhận ra rồi, chỗ này thay đổi một chút, cũng không đáng là gì.” Hứa Ngôn thầm chửi thề trong lòng, lại im lặng chờ xem diễn biến tiếp theo.

Anh không có ý định xuất hiện, nếu không nhân vật chính của chuyến xuống mộ lần này sẽ biến thành anh ngay lập tức.

Trương Khải Sơn đột ngột ngẩng mắt, nhìn về phía Hứa Ngôn đang ẩn nấp.

Anh ta đương nhiên không nhìn thấy Hứa Ngôn, nhưng không cản trở giác quan thứ sáu nhạy bén của anh ta, đã nhận ra có điều gì đó không ổn.

“Ồ, cảm giác không tệ, khá nhạy bén.” Hứa Ngôn thầm khen một

câu, không động thanh sắc đổi chỗ khác.

Ánh mắt Trương Khải Sơn quả nhiên lại đuổi theo, thậm chí chính anh ta cũng tự mình đi tới.

Trương Nhật Sơn cũng phát hiện có điều không ổn, trực tiếp rút súng lục ra, nhưng bị Trương Khải Sơn giơ tay ngăn lại.

Anh ta đi qua bức tường trước mặt, nhưng chỉ thấy phía sau trống không, không có gì cả.

Cảm giác bị người khác nhìn trộm lúc nãy cũng biến mất trong tích tắc.

Lúc này, Hứa Ngôn cũng nhìn cảnh tượng trời quang mây tạnh, nắng rọi khắp nơi trước mắt, suy tư.

Anh vừa rồi chỉ muốn đổi một chỗ khác, không ngờ chỉ lùi lại một bước, cảnh tượng trước mắt đã đột ngột thay đổi, hoàn toàn biến thành một dạng khác.

"Mình vừa rồi là... xuyên không?" Hứa Ngôn vẻ mặt cổ quái nghĩ.

Trước mắt anh vẫn là thi thể lúc nãy, nhưng nhìn vết máu đã khô quắt, và vẻ đã xuất hiện vết bầm tử thi, so với lúc nãy nhìn thấy cũng khác xa một trời một vực.

Anh lại thử tiến lên hai bước.

Cảnh sắc xung quanh không có chút thay đổi nào.

Tức là, anh vừa rồi e rằng thật sự do duyên số trùng hợp, đã lạc vào một đoạn thời không quá khứ.

Điều này càng dễ giải thích, tại sao lần thứ hai Trương Khải Sơn nhìn qua, rõ ràng ánh mắt đã giao nhau với anh, nhưng lại dường như hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của anh, mà là nhìn thẳng qua cơ thể anh, ra phía sau.

Nguyên nhân chính là, hai người căn bản không phải người của cùng một thời không, dù Hứa Ngôn đứng trước mặt họ, cũng hoàn toàn không bị phát hiện.

“Tình hình vừa thấy, là Tề Thiết Chủy đã mất tích, cũng không biết bây giờ ông ta đã hội hợp với Trương Khải Sơn bọn họ chưa.” “Tốt nhất là...

đừng rơi vào tay của người nhân bản.” Bây giờ tình hình đã lệch khỏi tình tiết ban đầu quá nhiều, Hứa Ngôn cũng không có cách nào phán đoán chính xác, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Chương 299

Anh đi theo con đường mà Trương Khải Sơn gặp ông lão điên, rồi xuống mỏ, đi vào trong mỏ khoáng.

Hầm mỏ này đã bị bỏ hoang rất lâu, nhưng không có nghĩa là sau đó không có ai đến.

Trong lớp bụi dày trên mặt đất, Hứa Ngôn có thể dễ dàng phân biệt được, vào các thời kỳ khác nhau, đều có người ra vào hầm mỏ này.

Tuy anh chưa từng được đào tạo liên quan, nhưng Hoa Quốc từ xưa đã có cách thông qua kích thước dấu chân, độ lún của lực tác động để phán đoán chiều cao, cân nặng của một người, thậm chí suy ra một số đặc điểm khác.

Hứa Ngôn từng xem nội dung liên quan trên một chương trình, sau đó bị thu hút sâu sắc, rồi tìm một số sách để đọc.

Sau khi tinh thần lực của anh có bước nhảy vọt về chất, những thứ từng xem qua, cũng được anh dễ dàng nhớ lại.

Đặc biệt là những thứ anh từng xem trọng điểm, giống như không thầy tự thông, khiến anh có thể trực tiếp biến lý thuyết thành thực tiễn.

Hứa Ngôn cẩn thận phân biệt dấu chân trên mặt đất.

Anh rất dễ dàng nhận ra dấu chân của nhóm Trương Khải Sơn, trong đó có cả của Tề Thiết Chủy.

“Xem ra cuối cùng họ cũng đã hội hợp, may quá, chỗ này không chạy đi đâu được.” Trong nhóm người đó, không có dấu chân của ông lão, nhưng lại có một chuỗi dấu chân trẻ con.

Từ dấu chân xem ra, là vẫn luôn theo sau Trương Khải Sơn và những người khác.

Dấu chân đó không đi giày, là chân trần.

Tuổi tác khoảng hai ba tuổi.

Hứa Ngôn nhìn mà ngây người.

Một đứa bé lớn chừng này, tóc tơ còn chưa rụng hết, sao lại đột nhiên xuất hiện trong hầm mỏ bỏ hoang này.

Hơn nữa còn có thể đi theo sau lưng Trương Khải Sơn, không bị họ phát hiện.

"Chẳng lẽ, trong mộ của Thanh Ô Tử cũng có đồng nam đồng nữ tuẫn táng?" Anh tự mình đưa ra một phỏng đoán, rồi lại tự mình phủ nhận.

"Ông lão đổi thành trẻ con, tình tiết này cũng không tệ." Hứa Ngôn lại tiếp tục xem xét, lần này, anh phát hiện ra dấu chân của Trương Võ và những người khác.

"Bọn họ cũng theo xuống, hơn nữa theo rất sát.

Thật không sợ bị Trương Khải Sơn bọn họ phát hiện sao?" Dưới lớp bụi cũ hơn, còn có rất nhiều dấu chân của người Cước Bồn.

Dấu chân mới hơn của Trương Khải Sơn và những người khác thì không thấy.

Hứa Ngôn đứng thẳng người, dự đoán sơ bộ về tình hình dưới hầm mỏ.

Ngoài nhóm của Trương Khải Sơn, dưới hầm mỏ đó đã không còn ai khác.

Nhưng, nếu đi theo một con đường khác vào thì sao?

Theo dấu chân của Trương Khải Sơn, Hứa Ngôn đi thẳng đến trước cửa sắt.

Sau cánh cửa là thần đàn Thiên Tôn Lão Mẫu ở huyền quan đạo, và cánh cửa sắt đó cũng đã được mở ra.

Hứa Ngôn chui vào, lại đến mộ đạo lộ ra dưới chum nước.

Anh không vội nhảy xuống, mà quay đầu nhìn về một nơi khác.

Trong hầm mỏ mơ hồ truyền đến một trận tiếng hát hí kịch, nghe rất giống hí khúc mà Nhị Nguyệt Hồng hát.

Nhưng âm thanh đó, đáng lẽ phải từ trong mộ truyền ra, mục đích là dụ Trương Khải Sơn và những người khác vào bẫy.

Nhưng bây giờ Hứa Ngôn còn ở rất xa, cũng nghe thấy âm thanh tương tự.

Chẳng lẽ, cạm bẫy âm thanh đó không chỉ có một nơi?

Hứa Ngôn không chọn đi xuống từ mộ đạo.

Nếu anh đoán không sai, bây giờ Trương Khải Sơn đáng lẽ sắp gặp nguy hiểm rồi.

Trương Võ và những người khác sẽ đi trước một bước vòng qua cơ quan, rồi giúp Trương Khải Sơn thoát ra.

Anh bây giờ tò mò hơn là, âm thanh anh nghe thấy, rốt cuộc từ đâu truyền ra.

Tiếng hí khúc đó lúc có lúc không, cứ quẩn quanh bên tai.

Khiến người ta khó có thể thông qua âm thanh để định vị chính xác.

Nhưng Hứa Ngôn lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi điều này.

Âm thanh đó không những không thể mê hoặc anh mất phương

hướng, thậm chí còn giống như biển chỉ đường sáng choang, chỉ dẫn hướng đi cho Hứa Ngôn.

Đây hoàn toàn là con đường mà Trương Khải Sơn và bọn họ chưa từng đi qua.

Hơn nữa còn kéo dài vào sâu trong hầm mỏ.

Dường như song song với mộ đạo ở phía dưới.

Hứa Ngôn đã biết, mộ Thanh Ô Tử ở dưới, mộ đạo được thiết kế dựa theo hướng đi của kỳ kinh bát mạch trong cơ thể người.

Các cơ quan trong đó liên kết chặt chẽ với nhau, động một cái ảnh hưởng toàn thân.

Chỉ cần một cơ quan bị mở ra, trừ khi tiến hành huyết tế, nếu không căn bản không thể toàn thân trở ra.

Nhưng con đường anh đang đi bây giờ, lại dường như đã vòng qua những cơ quan đó.

Nếu dùng một từ thích hợp hơn để hình dung, đó chính là anh đã tìm thấy sinh môn, đi chính là một con đường sống.

Nhưng Hứa Ngôn không vì thế mà lơ là cảnh giác.

Anh luôn tin rằng, trên trời không có bánh từ trên trời rơi xuống, sẽ không vô cớ rơi trúng ai.

Dù anh tự dưng xuyên không đến thế giới này, còn có được hệ thống như hack.

Cũng không phải hoàn toàn không có lý do.

Chỉ là bây giờ anh còn chưa biết, lý do này rốt cuộc là gì.

Vì vậy, dù Hứa Ngôn bây giờ trông như đang đi dạo nhàn nhã trong hầm mỏ, nhưng toàn bộ tế bào trên người anh đều đã được huy

động, cảnh giác quan sát tình hình xung quanh.

Tiếng hát đột nhiên im bặt.

Trước mặt Hứa Ngôn, xuất hiện một cái hố đen khổng lồ vô tận.

Anh đứng bên vách đá đột ngột xuất hiện, nhìn xuống dưới, chỉ có thể thấy cách đó vài chục mét, dường như lờ mờ có thứ gì đó.

Bóng tối ở đây quá đặc quánh, dù là với thị lực của anh, vẫn không thể nhìn rõ đó là gì.

Chỉ có thể dựa vào đường nét mờ ảo để phán đoán, có lẽ là một số tượng hình người.

"Bên dưới này, chắc hẳn có một cánh cửa đồng, sau cửa mới là mộ Thanh Ô Tử." "Vậy cái hố đen tôi đang thấy, chẳng lẽ là ngay phía trên cửa đồng?" Anh nhớ lại con đường mình đã đi, lại so sánh với lộ trình của Trương Khải Sơn và bọn họ, trong đầu lập tức hiện ra một bản đồ 3D lập thể.

Chỉ là ở giữa bản đồ này lại thiếu một mảng lớn, chỉ có một khoảng trống.

Điều này khiến Hứa Ngôn không thể phán đoán chính xác, cái hố đen mà anh đang ở, rốt cuộc có phải là ngay phía trên cánh cửa đồng đó không.

"...

Thắng bại của nhà binh, là lẽ thường tình, cớ sao phải bận lòng?

Ta có rượu, cùng đại vương đối ẩm vài ly, để tiêu sầu muộn..." Tiếng hát lại vang lên, lần này là từ đáy hố đen truyền đến.

Dường như có một người hóa trang thành Ngu Cơ, đang vừa hát vừa múa ở dưới, vẫy tay ra hiệu với Hứa Ngôn, bảo anh xuống ngay.

"Yêu ma quỷ quái gì, cũng muốn giả thần giả quỷ trước mặt ta."

Hứa Ngôn khịt mũi lạnh lùng.

Độ cao năm mươi mét, dù là anh muốn xuống, cũng phải dùng đến một số trang bị.

Trong "túi Càn Khôn" của anh có đủ thứ, nhưng anh không muốn trong tình hình chưa rõ, cứ thế mạo hiểm đi xuống.

Đồng thời cũng không muốn để lại dấu vết, gây cảnh giác cho các thế lực sẽ đến sau.

Anh suy nghĩ một chút, vẫn quay người rời đi.

Chương 300

Tiếng hát hí kịch sau lưng lại lớn hơn rất nhiều, dường như muốn ngăn cản anh rời đi.

Nhưng tâm tính của Hứa Ngôn vô cùng kiên định, chút âm thanh đó, căn bản không thể làm loạn tâm trí anh, càng đừng nói là dụ dỗ anh trực tiếp xuống hố đen đó.

Khi anh đi được khoảng mười mét, quay đầu lại nhìn, nơi vốn xuất hiện hố đen khổng lồ, kinh ngạc thay lại là một vách núi hoàn chỉnh!

"Chẳng lẽ lúc nãy mình đã trúng chiêu?" Hứa Ngôn lần này hoàn toàn kinh ngạc.

Anh biết trong mộ Thanh Ô Tử nguy hiểm trùng trùng, nhưng không ngờ cơ quan biến hóa khôn lường, ngay cả cường độ tinh thần của anh hiện tại, cũng sẽ trúng chiêu trong vô thức.

"Ừm, nhưng cũng không lạ, Thanh Ô Tử con người này, trong lịch sử có những ghi chép khác nhau." "Có người nói là thời Hoàng Đế, giỏi về địa lý, được Hoàng Đế bổ nhiệm làm sách về địa mạch." "Cũng có người nói là đệ tử của Bành Tổ, còn có người nói là Tiêu Cát thời Nam Bắc triều." "Nhưng dù là thân phận nào, đều là những nhân vật phi thường trong lịch sử." "Hơn nữa trong ngôi mộ này, còn có một phần ba khối vẫn đồng từ trên trời rơi xuống.

Thanh Ô Tử chính là dùng nó để giữ thi thể không bị mục nát, và hy vọng dùng nó để có được trường sinh." "Vẫn đồng đó sẽ ảnh hưởng đến thần trí của con người, vậy mình vừa rồi bị mê hoặc, cũng rất dễ giải thích thông." Hứa Ngôn kết hợp tình tiết đã xem và kiến thức đã biết, rất nhanh đã đưa ra kết luận.

Cũng chính vì thế, anh đối với an nguy của nhóm Trương Khải Sơn, nảy sinh lo lắng mới.

Chắc hẳn là vì anh can thiệp, khiến độ khó ban đầu của mộ đã tăng lên.

Bây giờ còn xa quan tài của Thanh Ô Tử, đã có thể ảnh hưởng đến anh.

Vậy Trương Khải Sơn và những người có cường độ tinh thần kém xa anh, đến lúc đó còn chịu đựng được không?

Hứa Ngôn lập tức quay người, chạy nhanh về phía mộ đạo dưới chum nước.

Bây giờ chỉ có đi con đường này, mới có thể đảm bảo sẽ gặp được Trương Khải Sơn và những người khác.

Anh không chỉ lo lắng cho sự an nguy của nhóm người đó, mà còn lo lắng cho Trương Võ và những người khác.

Nhưng khi anh nhảy xuống mộ đạo, đi nhanh về phía trước, bàn thờ cúng Thiên Tôn Lão Mẫu lại xuất hiện trước mặt.

Dường như trong tích tắc, anh bị một lực lượng thần bí nào đó đưa trở lại bên ngoài cánh cửa sắt đó.

Hứa Ngôn rất chắc chắn, anh hiện tại không hề bị ảo giác.

Thứ nhìn thấy trước mắt, chính là cánh cửa sắt mà anh đã thấy không lâu sau khi vào hầm mỏ.

Cảm giác xuyên qua thứ gì đó trong tích tắc, rồi bị di chuyển đến một nơi nào đó thực sự quá rõ ràng.

Anh thậm chí còn có thể cảm nhận được, có thứ gì đó lướt qua da, trôi đi mất.

Hứa Ngôn quyết định quay lại một lần nữa.

Anh không tin lần này vẫn sẽ bị dịch chuyển trở lại.

Bất kể là thứ gì đang cản trở anh qua đó, tìm kiếm Trương Khải Sơn và những người khác, và hội hợp với họ.

Anh đều nhất định phải quay lại xem.

Tuy nhiên lần này, cánh cửa chắn anh không có dấu vết bị mở ra.

Thậm chí, trên mặt đất cũng không có dấu chân của Trương Khải Sơn và những người khác.

Hứa Ngôn vẻ mặt ngơ ngác nhìn cánh cửa đó: "Không phải chứ, chẳng lẽ mình lại xuyên không?" Xa xa lại truyền đến một trận tiếng bước chân.

Cảm giác quen thuộc này khiến Hứa Ngôn nhìn trái nhìn phải, chỉ có thể bật người nhảy lên, bám chặt vào đỉnh hầm mỏ như một con thạch sùng.

Tay chân anh chỉ cần dùng một chút lực, là có thể dễ dàng bấu vào vách đá.

Tảng đá cứng rắn đối với anh mà nói, mềm như đậu phụ, cắm vào hoàn toàn không tốn sức.

Rất nhanh, anh đã thấy một đám người chạy đến bên dưới.

Nhìn dáng vẻ chạy của họ, rất giống ninja của Cước Bồn.

Người dẫn đầu mặc một chiếc áo gió theo kiểu Cước Bồn, đeo một cặp kính gọng vàng, trông có vẻ ôn hòa nho nhã.

Hứa Ngôn lại biết, người này chắc hẳn chính là thương nhân Cước Bồn đã lừa tổ tiên của Nhị Nguyệt Hồng xuống mộ, Hatoyama Yoshito.

"Chết tiệt, lần này xuyên không có hơi xa rồi." Anh thầm chửi trong lòng.

Đó là chuyện của mấy chục năm trước rồi.

Hơn nữa nhìn cửa sắt bây giờ còn chưa bị phong bế hoàn toàn, hầm mỏ cũng chưa có dấu hiệu bị sập.

Tức là ông ta hẳn là chưa vào mộ Thanh Ô Tử ở dưới.

Vậy nguyên nhân anh xuyên không về thời điểm này, rốt cuộc là gì?

Trong đầu Hứa Ngôn đang quay cuồng, thì nghe thấy Hatoyama Yoshito ở dưới nói: "Phong tỏa cánh cửa này lại, bất kỳ ai cũng không được vào." Thuộc hạ của ông ta nhao nhao hưởng ứng, không ngờ bắt đầu dùng sắt nóng chảy, bịt kín lỗ khóa ở trên.

"Hatoyama Yoshito chẳng lẽ không muốn xuống mộ nữa?

Sao ông ta lại phong tỏa cánh cửa này?" Hứa Ngôn lần này càng thêm hồ đồ.

Đây còn là chuyện đã từng xảy ra trong ấn tượng của anh sao?

Năm đó sau khi xuống mộ, đã kích hoạt cơ quan bên trong, Hatoyama Yoshito chỉ còn cách mộ Thanh Ô Tử một bước chân, đã bị lở núi dữ dội và khí độc đuổi ra khỏi đại mộ.

Khi đó hầm mỏ sập mất một nửa, công nhân mỏ Hoa Quốc bên trong gần như toàn bộ tử thương.

Còn Hatoyama Yoshito thì dưới sự bảo vệ của thuộc hạ, đã thoát ra khỏi hầm mỏ, trở về Cước Bồn.

Và đã nộp một bản báo cáo liên quan cho Sở nghiên cứu thương mại Nhật Thanh của Cước Bồn chuyển cho Bộ Ngoại giao, được gọi là Báo cáo Hatoyama.

Nhưng bây giờ xem ra, ông ta thậm chí còn chưa có hành động xuống mộ, đã muốn phong tỏa cánh cửa này.

Những người bên dưới đã phong tỏa xong cửa sắt, đang chuẩn bị rời đi thì, Hatoyama Yoshito đột nhiên ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh hầm mỏ.

Nơi đó trống không, nhưng lại xuất hiện bốn cái hố nhỏ nông.

Từ độ dài xem ra, dường như từng có một người treo ngược ở trên đó.

Trước mắt dường như lóe lên vô số ánh sáng, sau khi cơn choáng váng ngắn ngủi kết thúc, Hứa Ngôn phát hiện mình đã ở bên ngoài hầm mỏ.

"Hình như... lại quay về rồi." Anh nhìn bầu trời vẫn quang đãng bên ngoài, thở phào một hơi.

Hai lần xuyên không liên tiếp khiến anh có chút hỗn loạn thời không, tạm thời không phân biệt được mình đang ở thời không nào.

Hứa Ngôn quay đầu nhìn hầm mỏ cách đó không xa, quay người đi về phía một lối ra khác.

Quả nhiên, anh thấy Trương Nhật Sơn và Tề Thiết Chủy đang dìu Trương Khải Sơn gần như hôn mê, lảo đảo đi ra từ bên trong.

"Xem ra, các người có vẻ cần giúp đỡ." Một người phụ nữ đột nhiên chặn đường ba người, đó chính là Điền Trung Lương Tử, người đứng đầu đặc vụ phân bộ Trường Sa của Cước Bồn.

Phía sau cô ta có hơn mười người Cước Bồn, đang nhìn chằm chằm ba người với ánh mắt hung tợn.

Điền Trung Lương Tử càng đắc ý nhìn họ, dường như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

"Cô nghĩ nhiều rồi." Mấy bóng người từ trên trời rơi xuống, trực tiếp chặn trước mặt Trương Khải Sơn và những người khác.

“Lũ Cước Bồn ranh con, dám làm càn trước mặt người nhà họ Trương của ta.” Người xuất hiện chính là Trương Võ dẫn theo mấy người nhà họ Trương.

Họ cũng là phụng lệnh của Hứa Ngôn, âm thầm bảo vệ Trương Khải Sơn và những người khác, khi cần thiết sẽ ra tay tương trợ.

Bây giờ, rõ ràng là lúc cần thiết đã đến.

“Người nhà họ Trương, các người là chi nào?” Trương Nhật Sơn lập tức truy vấn.

Ngoài một nhóm tộc nhân mà Trương Khải Sơn mang ra, anh ta đã rất lâu không gặp các tộc nhân khác.

“Bớt nói nhảm, lai lịch của chúng tôi, ngươi còn chưa đủ tư cách hỏi.” Trương Võ và những người khác tuy đã công nhận thân phận của Tiểu Khải Linh, nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ công nhận những người ngoại tộc khác.

Mặc dù Trương Nhật Sơn cũng có huyết thống Trương gia thuần chính, nhưng Trương Khải Sơn thì không.

Anh ta không chỉ bị trục xuất khỏi Trương gia, còn tự ý mang đi một bộ phận người Trương gia.

Trương gia vốn đã chia rẽ, nay càng thêm khốn đốn.

Điều này khiến Trương Võ và những người được giao nhiệm vụ truy sát, làm sao không căm hận anh ta.

Chương 301

Nếu không phải có lệnh của Hứa Ngôn, họ rất vui khi thấy Trương Khải Sơn và những người khác chết ở đây.

Trương Nhật Sơn nghe thấy những lời vô lễ như vậy, gần như lập tức biến sắc.

Anh ta đang định lý luận với Trương Võ, thì bị Điền Trung Lương Tử cướp lời.

"Các người là ai?" "Đại Cước Bồn quốc chúng tôi làm việc, các người cũng dám tự ý xen vào?

Biết điều thì tốt nhất lui xuống, kẻo phí mạng!" Trương Võ cười lạnh một tiếng: "Mụ đàn bà thối, nói nhảm nhiều thật." Trong lúc nói chuyện, anh ta đã lướt đến bên cạnh Điền Trung Lương Tử, sau đó vung một cái, trực tiếp hất cô ta bay ra ngoài.

Đây còn là kết quả của việc nương tay.

Điền Trung Lương Tử thậm chí còn không có cơ hội phản ứng, đã bay ra ngoài.

Ngay cả thuộc hạ của cô ta cũng không kịp đỡ người, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ta ngã mạnh xuống đất.

"Baka!" Lũ Cước Bồn con con hét lên, có người rút trường đao, có người giơ súng lên.

Nhưng bọn chúng không được đãi ngộ như Điền Trung Lương Tử.

Người nhà họ Trương phía sau Trương Võ cũng đã động thủ, tốc độ nhanh kinh người!

Thậm chí không cho lũ Cước Bồn cầm súng có cơ hội bóp cò.

"A!" "A!" Sau vài tiếng kêu đau ngắn ngủi, mười mấy người Cước Bồn đó cũng lần lượt ngã xuống đất.

Từng người một tay chân gãy xương, máu me đầy mặt, hoàn toàn ngất đi.

Dù Trương Võ và bọn họ không ra tay giết người, những người này cũng đã hoàn toàn trở thành phế nhân, ngay cả khả năng tự lo cho bản thân cũng không có.

Hứa Ngôn sở dĩ bây giờ giữ lại Điền Trung Lương Tử, không phải vì có tâm lý thương hoa tiếc ngọc gì.

Mà là vì cô ta sau này còn có tác dụng khác.

Khi Cừu Đức Khảo xuống mộ, người phụ nữ này còn phải đi theo.

Thay vì phế cô ta bây giờ, để một người mà Hứa Ngôn không quen biết đến.

Thà cứ giữ lại cô ta.

Ít nhất tính cách của người phụ nữ này là gì, sẽ làm ra những chuyện gì, đối với Hứa Ngôn mà nói ít nhất vẫn còn có chút nắm bắt.

Sau khi giải quyết nhanh gọn những phiền phức này, Trương Võ mới quay đầu nhìn Trương Nhật Sơn, lạnh lùng nói: "Mang chủ tử của ngươi về tìm người cứu mạng đi." "Lần sau gặp lại, chúng ta không dễ nói chuyện như vậy đâu." Anh ta nói xong vẫy tay, dẫn theo thuộc hạ của mình như quỷ mị chớp mắt nhanh chóng rời đi.

Hứa Ngôn ở một nơi hơi xa đã xem hết toàn bộ quá trình, không khỏi cũng có chút cạn lời.

"Người nhà họ Trương bây giờ xem ra, thật đúng là một mớ cát

rời rạc.” “Xem ra, việc giúp Tiểu Linh Tử lấy được Dẫn Hồn Linh, rồi đến Trương gia cổ lâu lấy được toàn bộ truyền thừa, thời gian phải được đẩy sớm lên rồi.” “Dù chỉ muộn một ngày, biết đâu lại có bao nhiêu người nhà họ Trương vẫn đang tàn sát lẫn nhau ở nơi tôi không biết.” “Hơn nữa, đây mới chỉ là nội ưu mà thôi.” “Ngoại hoạn... cũng không thể không đề phòng.” Trương Khải Sơn được đưa thẳng đến phủ của Nhị Nguyệt Hồng.

Nhị gia đang lo lắng cho mấy người, vừa thấy bộ dạng toàn thân bị thương, một trái tim lập tức thắt lại cao hơn.

“Nhị gia, ngài mau cứu đội trưởng, ông ấy trúng độc rồi!” Trương Nhật Sơn lo lắng nói với Nhị Nguyệt Hồng.

“Đừng vội, kể cụ thể cho tôi nghe, rốt cuộc là chuyện gì, ông ấy trúng độc như thế nào!” Nhị Nguyệt Hồng tuy cũng lo lắng cho sự an nguy của Trương Khải Sơn, nhưng anh cũng biết, bây giờ hoảng loạn không giải quyết được vấn đề.

Chỉ có giữ đầu óc tỉnh táo, mới có thể xử lý sự việc chính xác và nhanh chóng.

“Chúng tôi sau khi xuống hầm mỏ, đã tìm thấy một mộ đạo bị giấu đi...” Trương Nhật Sơn bắt đầu kể lại trải nghiệm của họ dưới mộ đạo.

Nghe đến những sợi tóc biết cử động trên tường, sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng càng khó coi hơn.

“Tóc?

Các cậu đều bị tóc đâm trúng sao?” “Không, Nhị gia, chỉ có đội trưởng là vì cứu tôi và Bát gia, đã đốt sạch những sợi tóc bị kích hoạt.” “Trong lúc giao đấu, đã bị tóc đâm trúng.” Trương Nhật Sơn nói đến đây, trong lòng Nhị Nguyệt Hồng đã có đáp án.

Anh lập tức bảo quản gia đi chuẩn bị nước nóng, rượu trắng, chậu than và nhíp, chuẩn bị giải độc cho Trương Khải Sơn.

Hứa Ngôn lúc này đang ở Hồng phủ.

Chỉ là với khả năng ẩn nấp của anh, nếu không muốn bị người khác phát hiện, thì không ai có thể dễ dàng nhận ra ở đây còn có một người.

Anh nhìn toàn bộ quá trình Nhị Nguyệt Hồng giải độc tóc.

Đặc biệt là dùng nhíp, gắp những sợi tóc mọc ra từ kẽ móng tay, càng khiến mười ngón tay của anh cũng không khỏi đau theo.

"Chết tiệt, xem phiên bản hiện trường hóa ra lại kích thích như vậy sao?" Hứa Ngôn xoa xoa cánh tay, cố gắng xoa đi những nốt da gà nổi lên trên người.

Độc tóc đó thực sự là một sự tồn tại khó hiểu, không ngờ sau khi đâm trúng động vật sống, lại sinh ra nhiều tóc hơn trong cơ thể nó, trực tiếp biến người thành con rối.

Đương nhiên, khi tóc còn ở trong mạch máu tứ chi, vẫn còn khả năng cứu chữa.

Nhưng một khi lan đến tim, não, thì người đó chắc chắn sẽ chết!

Trương Khải Sơn quả thực là một đấng nam nhi, mặc dù mười ngón tay liền tim, nỗi đau đó thực sự khó chịu.

Nhưng cuối cùng anh ta vẫn chịu đựng được, mặt mày trắng bệch từ trên ghế xuống.

"Vết thương của cậu tạm thời không thể dính nước, vẫn nên nghỉ ngơi một thời gian đi." Nhị Nguyệt Hồng khuyên nhủ.

"Không được, chuyện ở đó một ngày chưa giải quyết, trong lòng tôi một ngày không yên." Trương Khải Sơn lắc đầu.

Lúc cuối cùng được Trương Võ và những người khác cứu, tuy không nói được, nhưng vẫn giữ được một chút tỉnh táo.

Sự xuất hiện của người Cước Bồn, khiến anh ta ngửi thấy một âm mưu lớn hơn đang đến gần.

Đây cũng là lý do anh ta không màng đến việc mình vừa được giải độc, cơ thể còn rất yếu, đã muốn quay trở lại hầm mỏ.

"Nhưng cơ thể hiện tại của cậu, có thể làm được gì chứ?" Nhị Nguyệt Hồng hỏi lại.

"Nhị gia, nếu có ngài ở đó..." Trương Nhật Sơn không nhịn được xen vào, vừa nói được một nửa, đã bị Trương Khải Sơn ngắt lời.

"Câm miệng, chuyện này không liên quan đến Nhị gia." Anh ta liếc nhìn Nhị Nguyệt Hồng, không nói tiếp.

"Không phải tôi không muốn đi, tôi..." Nhị Nguyệt Hồng cũng rất muốn giải thích.

Nhưng sự thật là, anh vì một người phụ nữ, đã bỏ mặc sự an nguy của huynh đệ.

Bây giờ anh ta thật sự bị thương trở về, hơn nữa còn suýt chết, rất khó nói là anh hoàn toàn không có trách nhiệm.

Dù sao, nếu anh đi cùng, thêm một người, biết đâu sẽ không phải là tình hình như hiện tại.

Trương Nhật Sơn tuy vẫn còn vẻ mặt tức giận, nhưng cuối cùng vẫn bị Trương Khải Sơn đè xuống.

Nhưng dẹp được chuyện này lại nảy sinh chuyện khác.

Trương Nhật Sơn im miệng, nhưng không có nghĩa là Tề Thiết Chủy sẽ không nói gì.

"Nhị gia, ngài không biết đâu, lần này xuống mộ thật sự nguy

hiểm.” “Hơn nữa ngài có biết không, lúc chúng tôi trở về, đã bị người của tiểu Cước Bồn quốc chặn đứng.” “Nếu không phải lại xuất hiện một đám người kỳ lạ, ngài bây giờ đã không thấy chúng tôi rồi.” “Tôi, Khải Sơn, Phó quan, bây giờ đều là tù nhân của Cước Bồn!” Anh ta một hơi nói đến đây, mới hơi chậm lại.

“Nhị gia, người Cước Bồn quyết tâm muốn có được thứ dưới hầm mỏ đó, tổ tiên của ngài chính là bị chúng hại.” “Bây giờ, chúng lại dùng tính mạng của Nha Đầu cô nương để uy hiếp ngài, chẳng lẽ ngài nghĩ, thật sự đi cùng chúng, sẽ không lặp lại vết xe đổ sao?” Trong phòng đột nhiên rơi vào im lặng.

Hứa Ngôn ở bên ngoài lại sờ cằm, gật gật đầu: “Nhị Nguyệt Hồng thật đúng là một kẻ si tình.” “Dù kiếp này không có duyên phận với Nha Đầu, vẫn muốn âm thầm cống hiến, thật là cảm động.” “Nhưng tiếc là, cô ấy là của tôi, và còn một người nữa, cũng sẽ là của tôi.” Hứa Ngôn im lặng nhìn mấy người không nói gì trong phòng, sau đó lặng lẽ rời đi.

Nếu không có gì bất ngờ, bọn họ sẽ chuẩn bị đi Bắc Bình cầu thuốc giải.

Chuyện vui như vậy, Hứa Ngôn anh đương nhiên cũng phải tham gia một chân.

Và bây giờ, anh cũng quay về sắp xếp trước.

Quả nhiên, sau khi anh rời đi, Nhị Nguyệt Hồng vẻ mặt đau khổ ngồi xuống ghế, ngón tay nắm chặt thành quyền.

Anh đương nhiên biết, huynh đệ của mình đang đối mặt với sống chết.

Lần này, họ có thể may mắn trở về.

Vậy lần sau thì sao?

Chẳng lẽ anh thật sự có thể trơ mắt nhìn họ đi chết?

Trương Khải Sơn lúc này lại đột nhiên nói.

Chương 302

"Nhị gia, tôi biết, anh không thể buông bỏ người con gái đã ở trong lòng nhiều năm." "Tôi cũng thực sự không nên bắt anh coi thường một mạng người, cứ thế đi cùng tôi để hoàn thành cái gì đó gọi là đại nghĩa gia quốc." "Thế này, tôi nói một cách, anh xem có được không." Nhị Nguyệt Hồng ngẩng đầu, đầy mong đợi nhìn Trương Khải Sơn.

"Thực ra, Cửu gia trước đó đã được Ngôn gia gọi đến, khám bệnh cho Nha Đầu cô nương." "Độc của cô ấy đã ngấm quá sâu, lũ Cước Bồn con con căn bản không có ý định để cô ấy sống." "Cửu gia nói, bây giờ có thể cứu cô ấy, có lẽ chỉ có Lộc Minh Thảo thôi." Nhị Nguyệt Hồng ngẩn ra, rồi kinh ngạc nói: "Lộc Minh Thảo?

Chính là kỳ dược trong truyền thuyết có thể giải trăm độc?" Trương Khải Sơn gật đầu nói: "Không sai, chính là Lộc Minh Thảo đó." "Cửu gia nói, mười ngày sau, tại khách sạn Tân Nguyệt ở Bắc Bình, sẽ đấu giá một phần Lộc Minh Thảo." "Nếu muốn có được Lộc Minh Thảo, đây có thể là cơ hội duy nhất của chúng ta." Trương Khải Sơn nói đến đây, nhìn chằm chằm Nhị Nguyệt Hồng.

Hồi lâu sau mới tiếp tục nói: "Nhị Nguyệt, anh và tôi là huynh đệ sinh tử, chuyện này chỉ cần tôi có thể giúp, tất sẽ dốc toàn lực vì anh." "Anh chỉ cần nói cho tôi biết, Bắc Bình, anh đi hay không?" Nhị Nguyệt Hồng cũng nhìn thẳng Trương Khải Sơn, vành mắt không ngờ lại hơi ửng đỏ.

Tề Thiết Chủy nhìn hai người đối mặt nhau, nhưng mãi không có câu trả lời, cuối cùng không nhịn được thúc giục: "Ôi trời ơi tôi nói này Nhị gia, rốt cuộc được hay không, anh mau nói một tiếng đi chứ!" Nhị Nguyệt Hồng đột nhiên cười, giơ tay vỗ nhẹ vào vai Trương

Khải Sơn.

Nói một câu hai nghĩa: "Tôi đi!" Trương Khải Sơn và những người khác bắt đầu chia nhau thu thập thông tin về khách sạn Tân Nguyệt.

Hiện tại chỉ biết đó là trung tâm giao dịch cao cấp lớn nhất Bắc Bình.

Trong đó không chỉ lưu thông các loại kỳ trân dị bảo, thậm chí cả quân hỏa và thuốc cấm cũng thỉnh thoảng xuất hiện.

Có thể nói, tùy tiện một món đồ đấu giá mang ra, đều là vô giá.

Hơn nữa khách sạn Tân Nguyệt còn là chế độ mời, chỉ có người có thư mời mới có thể vào.

Vậy làm thế nào để có được thư mời, đã trở thành nhiệm vụ hàng đầu của họ.

Hứa Ngôn lúc này, thông qua nhân viên tình báo của mình, đã tung ra tin tức Bành Tam Tiên có thư mời.

Nếu theo diễn biến ban đầu, Trương Khải Sơn lấy đi thư mời của Bành Tam Tiên, tại ga xe lửa Bắc Bình sẽ bị Doãn Tân Nguyệt nhất kiến chung tình.

Nhưng anh không có ý định nhường vị đại tiểu thư đó.

Thư mời của Bành Tam Tiên có thể cho Trương Khải Sơn, nhưng thân phận vị hôn phu này, Hứa Ngôn lại chuẩn bị tự mình nhận lấy.

Anh liên tiếp gọi mấy cuộc điện thoại, rất nhanh đã kiếm cho mình được một tấm thư mời.

Lần này anh chuẩn bị mang theo Lý Song và Ngụy Húc.

Tiểu Khải Linh ở lại cùng Nhạc Khỉ La.

Nhưng thư mời của anh còn chưa đến tay, Nhạc Khỉ La đã tỉnh.

“Anh Ngôn, anh vừa bận sao?

Em tỉnh dậy không thấy anh, là Tiểu Linh Tử đến thăm em đầu tiên.” Cô bé đi đến bên cạnh Hứa Ngôn, tự động tự phát nép vào lòng anh.

Nhiệt độ cơ thể và hơi thở quen thuộc, đây là cảm giác an toàn mà cô đã lâu không có.

Cô suýt nữa...

đã không quay về được rồi.

“Tiểu La Nhi, sau khi em rời đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Người chết sống đó đâu rồi?” Hứa Ngôn tranh thủ thời gian hỏi.

Tính toán thời gian, Trương Khải Sơn và những người khác sắp ra tay với Bành Tam Tiên rồi.

Anh tuy có Tiểu Đao có thể súc địa thành thốn, nhưng khoảng cách thực sự quá xa, hơn nữa trên đường phải đi qua vô số địa bàn quân phiệt, muốn không kinh động đến người khác một chút nào, căn bản là không thể.

Vì vậy anh phải dựa vào Tiểu Đao để đến trước, chặn Doãn Tân Nguyệt lại.

Nhưng Nhạc Khỉ La hiện tại là một yếu tố không ổn định, trước khi chưa ổn định cô bé, Hứa Ngôn cũng căn bản không thể yên tâm rời đi.

“Em à?

Anh biết mà, em đã đưa người chết sống đến nơi hắn nên đến.” “Bây giờ, hắn ở đây.” Nhạc Khỉ La chỉ vào ngực mình.

“Em đã đồng hóa hắn rồi?” Hứa Ngôn ngạc nhiên hỏi.

Nếu là như vậy, sự khác thường của Nhạc Khỉ La, và cả việc cô bé ngủ li bì đều có thể giải thích được.

“Vốn dĩ không định làm vậy, nhưng đã xảy ra chút sự cố.” Nhạc Khỉ La nói đến đây, trong mắt đột nhiên dâng lên một tia sợ hãi.

Dường như nhớ lại chuyện gì đó kinh khủng, khiến cô sau khi mọi chuyện đã qua vẫn còn sợ hãi.

Hứa Ngôn thoáng thấy tia sợ hãi đó, càng siết chặt cánh tay đang ôm Nhạc Khỉ La.

“Không sao rồi, đều đã qua rồi.” “Nhưng mà Tiểu La Nhi, anh nghĩ em nên biết, tình hình của em bây giờ rất không ổn.” Anh nói thẳng vào vấn đề.

“Có lẽ là quá trình đồng hóa có vấn đề, hoặc là em... từng suýt mất mạng, bất đắc dĩ phải làm ra lựa chọn nào đó?” “Thần kỳ thật, anh Ngôn, làm sao anh biết được?” Nhạc Khỉ La hưng phấn ngẩng đầu.

“Vốn dĩ, em sắp thành công rồi.

Nhưng mà...” “Chính vì có người chết sống ở đó, em mới có thể nhặt lại một mạng, thuận lợi trở về bên cạnh anh.” Cô bé trực tiếp thừa nhận mình suýt mất mạng, điều này khiến tim Hứa Ngôn bị đâm một nhát đau điếng.

Nhưng cô bé lại nói, là vì quan hệ của người chết sống, mới có thể sống sót.

Chẳng lẽ không phải là mình đã đổi năng lượng sinh mệnh, cứu cô bé về sao?

Hứa Ngôn không thể biết được đáp án.

Anh không có mặt ở hiện trường, mọi thứ đều có thể xảy ra.

Hơn nữa theo lời Tiểu Khải Linh, cô bé cũng là cửu tử nhất sinh trở về.

Điều này khiến anh rất khó phán đoán, người anh đổi năng lượng sinh mệnh để cứu rốt cuộc là ai.

"Được rồi, tạm thời không nói chuyện này, có một việc anh phải nói trước với em." Hứa Ngôn nhìn cô bé đang tràn đầy niềm vui, dùng ánh mắt tin tưởng thuần khiết nhìn mình.

Trong lòng đột nhiên nảy sinh một chút không nỡ.

Nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

"Anh... còn phải ra ngoài một thời gian." "Và lần này trở về, anh sẽ mang về một người phụ nữ." Nụ cười của Nhạc Khỉ La dần dần biến mất.

"Phụ nữ, phụ nữ nào?" Ánh mắt cô bé dần dần trở nên cảnh giác.

"Vấn đề này chúng ta đã từng thảo luận rồi, Tiểu La Nhi." Hứa Ngôn từ trước đến nay bên cạnh chưa bao giờ thiếu phụ nữ, hơn nữa anh cũng chưa bao giờ ép buộc bất kỳ người phụ nữ nào.

Những người ở bên cạnh anh, đều là tâm cam tình nguyện.

Chỉ cần có cảm giác một chút tủi thân, anh đều sẽ buông tay để họ lựa chọn lại.

Đến nơi này, sau khi Hứa Ngôn xác định mình đang ở trong thế giới nào, cũng đã đặt ra mục tiêu cho mình.

Có một số người, anh nhất định phải có được.

Đương nhiên, sẽ không sử dụng bất kỳ thủ đoạn hèn hạ nào.

Bất kể là Nhạc Khỉ La, Tiểu A Tiếu, hay Nha Đầu hoặc Doãn Tân Nguyệt.

Họ đều sẽ tự nguyện trở thành người phụ nữ của anh.

Nhưng giống như kiếp trước, chỉ cần có cảm giác tủi thân, anh cũng sẽ cho họ cơ hội lựa chọn lại.

Nhạc Khỉ La đột ngột rời khỏi lòng anh.

Đi đi lại lại trong phòng một cách bực bội.

“Anh Ngôn, tính cả em, đã có ba người rồi, còn chưa đủ sao?” Ánh mắt Hứa Ngôn cũng theo đó trở nên lạnh nhạt.

“Em vẫn còn cơ hội lựa chọn, điều này em biết mà.” Dù không thể làm người yêu, có độ trung thành tuyệt đối và thẻ cố định nhân vật, Nhạc Khỉ La cũng đã định sẵn sẽ không rời xa anh.

Nhưng Hứa Ngôn thừa nhận, trong lòng anh vẫn tồn tại một chút tham lam nhỏ.

“Anh báo trước cho em, là không muốn đến lúc đó khiến em không kịp trở tay.” “Hơn nữa, người phụ nữ này đối với anh cũng rất quan trọng.” “Tiểu La Nhi, em nghĩ cho kỹ đi.” Nếu có thể, Hứa Ngôn thực sự không muốn vào lúc này, nói những lời như vậy với Nhạc Khỉ La.

Cô bé vừa mới trải qua sinh tử trở về, thực sự không nỡ bị những lời nói rõ ràng là rất vô tình này làm tổn thương.

Nhưng mà, sự việc lại không may như vậy, dồn dập đến cùng một lúc.

Chương 303

Dù cô bé trở về sớm hơn một chút, hoặc muộn hơn...

Hứa Ngôn lắc đầu, đè nén ý nghĩ nảy sinh trong đầu.

Anh bây giờ, thật sự không có thời gian.

Nhạc Khỉ La vẫn đang đi đi lại lại trong phòng, như một con ruồi không đầu.

Hứa Ngôn thậm chí có thể thấy khí tức màu đen tỏa ra từ người cô bé.

Những lời nói vừa rồi, rõ ràng đã kích động nghiêm trọng đến cô bé, đến nỗi hắc khí không thể dung hợp trong cơ thể dần dần thoát ra ngoài.

Nhạc Khỉ La sắp bùng nổ rồi!

"Anh Ngôn, có chuyện gì..." Tiểu Khải Linh đột nhiên xuất hiện ở cửa, nhìn bộ dạng hiện tại của Nhạc Khỉ La, những lời sau đó đều bị cậu nuốt trở lại.

Cậu vừa rồi không ngờ lại cảm ứng được khí tức của người chết sống, vì thế mới lao đến xem.

Nhưng không ngờ, luồng hắc khí đó lại từ trên người Nhạc Khỉ La truyền ra.

"Đến đúng lúc lắm, Tiểu Linh Tử." Hứa Ngôn đột nhiên vận dụng chân khí trong cơ thể, nhanh chóng điểm vào huyệt đạo trên người Nhạc Khỉ La.

Dùng chân khí cắt đứt yêu khí của cô bé, và cả hắc sắc yêu khí đang bùng nổ mất kiểm soát.

Nhạc Khỉ La như một pho tượng đất sét gỗ, cơ thể cứng đờ, một đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào Hứa Ngôn, lộ ra vẻ đau thương vô hạn.

Hứa Ngôn lại lật tay lấy ra một thứ từ "túi Càn Khôn".

Nhẹ giọng nói: "Đến lượt ngươi ra sân rồi, Thiên Đăng." Chiếc đèn có hình dáng như một đài sen cổ kính, lặng lẽ nằm trong lòng bàn tay Hứa Ngôn.

Đây là vật phẩm anh lấy được trong lăng mộ Tần, nhưng vẫn luôn bị bỏ xó trong "túi Càn Khôn" của anh.

Khi sử dụng Thiên Đăng, người và vật trong vòng ba mét sẽ không bị âm khí, yêu khí và các loại tà khí khác xâm hại.

Chỉ có điều, cái giá phải trả khi sử dụng khá lớn.

Nó sẽ tiêu hao chỉ số sức khỏe, chỉ số may mắn, thậm chí là cả tuổi thọ của người dùng.

Nhưng có một lựa chọn khá hay, đó là có thể dùng điểm tích lũy để đổi.

Hiện tại Hứa Ngôn có gần hai trăm điểm tích lũy trong tay, dù có sử dụng Thiên Đăng một lần cũng đủ để đổi lấy việc xóa bỏ ảnh hưởng tiêu cực.

Thiên Đăng cần dùng chân khí hoặc linh lực để thắp sáng.

Hứa Ngôn không chút do dự, ngưng tụ chân khí của mình vào tim đèn, lập tức một ngọn lửa màu xanh lục lập lòe bùng lên.

Ngọn lửa bị ảnh hưởng bởi tà khí trên người Nhạc Khỉ La nên mới biến thành màu xanh lục thê thảm.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh, hai chân Nhạc Khỉ La rời khỏi mặt đất, bay về phía chiếc Thiên Đăng một cách không kiểm soát.

Tiểu Khải Linh chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy vô số sợi tơ đen tỏa ra.

Còn trong mắt Hứa Ngôn, gần như cả người Nhạc Khỉ La đều bị những sợi tơ đen đó bao bọc.

Trong ngọn lửa của Thiên Đăng dường như ẩn chứa một sức mạnh thần kỳ, kéo giật những sợi tơ đen đó, bay về phía tim đèn.

"Cái đèn này, không lẽ hút cạn cả âm khí của Tiểu La Nhi chứ?" Hứa Ngôn có chút lo lắng nghĩ.

Dù sao trong phần giới thiệu của chiếc đèn, âm khí cũng nằm trong phạm vi phòng ngự.

"Ngôn ca, đây là..." Tiểu Khải Linh không nhìn rõ bằng, nhưng cũng đoán được Hứa Ngôn đang cứu Nhạc Khỉ La.

Hứa Ngôn không trả lời, tất cả sự chú ý của anh lúc này đều tập trung vào Nhạc Khỉ La.

Nỗi lo lắng ban đầu đang dần vơi đi.

Xem ra hiện tại, Thiên Đăng đang hút phần tà khí mà cơ thể Nhạc Khỉ La không thể hấp thụ được.

Mặc dù sự mất mát này rất đáng tiếc, nhưng trong tình huống hiện tại, đây là lựa chọn tốt nhất.

Anh, Hứa Ngôn, không thiếu cơ duyên, tự nhiên cũng sẽ không để Nhạc Khỉ La phải thiếu thốn.

Nghĩ đến đây, tay cầm đèn của anh càng vững hơn.

Lần này, có thể thấy rõ ràng, những sợi tơ đen đó thật sự bị Thiên Đăng hút qua, thông qua thân đèn bán trong suốt, đi vào một chiếc bình tròn bên dưới.

"Lại còn có cả chức năng lưu trữ nữa à?" Hứa Ngôn càng thêm kinh ngạc.

Đây hẳn là chức năng ẩn mà trước đó anh chưa phát hiện ra.

Nhưng xem ra đây cũng là một niềm vui bất ngờ.

Điều này có nghĩa là, tà khí dư thừa sẽ không bị tiêu tán đi, mà sẽ được lưu trữ lại để dùng sau này.

Ánh mắt của Nhạc Khỉ La vốn vô hồn nay lại ánh lên vẻ kinh hãi.

Nhưng nhiều hơn cả là sự đau đớn.

Cảm giác bị rút tà khí ra khỏi cơ thể không hề dễ chịu.

Nhưng vì lòng trung thành tuyệt đối với Hứa Ngôn, dù không bị khống chế, cô cũng không thể làm ra hành động phản kháng nào.

Nhưng dần dần, cô phát hiện mọi thứ dường như đều nằm trong tầm kiểm soát của Hứa Ngôn.

Cùng với việc tà khí bị rút ra khỏi cơ thể, tình trạng đầu óc thỉnh thoảng đau nhức của cô đã được thuyên giảm.

Sát ý luôn không ngừng cuộn trào trong lòng cũng dần dần được dập tắt.

"Ngôn... ca ca..." Cô khó khăn nặn ra vài chữ từ miệng.

Hứa Ngôn rất muốn an ủi cô một chút, nhưng bây giờ đang là thời khắc quan trọng.

Anh phải toàn tâm toàn ý điều khiển Thiên Đăng, đề phòng vì lơ là mà phạm phải sai lầm lớn.

Rất nhanh, hắc khí trên người Nhạc Khỉ La đã nhạt đến mức gần như không thể thấy được.

Nhưng Hứa Ngôn vẫn không có ý định dừng lại.

Anh sắp phải lên đường đến Bắc Bình, lần này đi rồi cũng phải mấy ngày mới có thể trở về.

Trong tình huống này, anh không thể để lại bất kỳ mầm họa nào.

Cuối cùng, sau khi chiếc bình tròn thu thập được gần như đầy một bình tà khí, trong cơ thể Nhạc Khỉ La chỉ còn lại yêu khí thuần khiết.

Hứa Ngôn kịp thời dùng chân khí dập tắt ngọn lửa của Thiên Đăng.

Sau đó, anh kịp thời đỡ lấy Nhạc Khỉ La đang rơi xuống từ trên không.

"Hệ thống, cái giá phải trả, trừ vào điểm tích lũy." Anh lập tức ra lệnh cho hệ thống.

Thế là trình tự thực thi mặc định bị gián đoạn, trực tiếp chuyển thành đổi điểm tích lũy.

Lần này, trừ của anh đứt tám mươi điểm.

Nhưng Hứa Ngôn không hề cảm thấy tiếc nuối.

Chỉ cần có thể loại bỏ mầm họa trên người Nhạc Khỉ La, để cô khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có, cho dù phải tiêu sạch điểm tích lũy của anh một lần nữa cũng không sao.

Dù sao thì cũng không phải lần đầu tiên.

Quá trình rút tà khí, càng về sau càng đau đớn.

Dù là thể chất như của Nhạc Khỉ La, khi kết thúc cũng mồ hôi đầm đìa.

Cô nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch nằm trong lòng Hứa Ngôn.

"Tiểu La Nhi, xin lỗi, để em phải chịu khổ rồi." Anh thương tiếc hôn lên đỉnh đầu, lên trán cô.

Đôi môi lướt qua sống mũi nhỏ nhắn cao thẳng của cô, cuối cùng

dừng lại trên đôi môi không còn huyết sắc.

Chương 304

Anh triền miên lưu luyến.

Đôi môi gần như trắng bệch, vì sự ấm áp và thân mật của anh mà dần dần nhuốm màu máu.

Và gò má Nhạc Khỉ La cũng theo đó mà ửng hồng.

Sau khi trái tim cô ngừng đập, tuần hoàn máu toàn thân cũng đã dừng lại.

Má hồng, phản ứng sinh lý gần như không thể xuất hiện này, đã vô số lần tái hiện trên người cô.

"Ngôn ca ca, em biết, vừa rồi anh đang cứu em." "Đây là lần thứ hai anh cứu em rồi." "Lần trước, ở nơi đó, người cứu em cũng là anh, phải không?" Nhạc Khỉ La mở mắt ra, đôi mắt đẹp long lanh nhìn Hứa Ngôn.

Bây giờ cô vô cùng chắc chắn rằng, người khiến mình sống lại từ tình trạng cận kề cái chết không phải là tà khí của hoạt tử nhân nào đó, mà chính là sức mạnh đến từ Hứa Ngôn.

Những tà khí kia chẳng qua là muốn xâm chiếm thân xác cô nhưng thất bại, bị giam cầm trong cơ thể cô.

Một phần bị tiêu hóa, phần còn lại thì tiếp tục hoành hành, thỉnh thoảng làm loạn thần trí của cô, suýt nữa gây ra đại họa.

May mà, Hứa Ngôn lần nào cũng xuất hiện vào thời khắc mấu chốt.

"Ừ, anh cũng biết rồi, người mà lúc đó anh cứu, là ai." Hứa Ngôn cũng chỉ phát hiện ra sự thật này trong quá trình điều khiển Thiên Đăng.

Lần trước người anh cứu kịp thời chính là Nhạc Khỉ La.

Lần này cũng vậy.

"Được rồi, Tiểu La Nhi, bây giờ anh thật sự phải đi rồi," "Em và Tiểu Linh Tử cứ ở yên đây, đợi anh về." "Anh không phải vô cớ bỏ lại hai người, anh cần hai người giúp anh giữ vững nơi này." Hứa Ngôn kề môi bên tai Nhạc Khỉ La, thì thầm.

"Cậu ấy chắc đã nói với em rồi, những kẻ nhân bản kia có thể đã ra khỏi lăng mộ Tần và theo tới Trường Sa rồi." "Anh không về phủ Đại soái, chính là để ẩn mình sâu hơn chúng." "Chuyện ở Bắc Bình rất quan trọng với anh." "Trường Sa, đối với anh cũng quan trọng không kém.

Cho nên, anh cần em, và cả Tiểu Linh Tử, Quốc Trung và mọi người cùng nhau giúp anh giữ vững nơi này, làm được không?" Nhạc Khỉ La chăm chú nhìn Hứa Ngôn một lúc, sau đó trịnh trọng gật đầu.

"Vâng, Ngôn ca ca, anh cứ yên tâm đi, nơi này có em, có chúng em." Tiểu Khải Linh cũng bước tới, nghiêm túc nói: "Ngôn ca, em sẽ cùng chị La Nhi, giữ vững nơi này, đợi anh về." Hứa Ngôn khẽ mỉm cười.

"Tốt, sau khi trở về, nhiệm vụ tiếp theo của chúng ta lại sắp bắt đầu rồi." Lý Song và Ngụy Húc nhận được lệnh, rất nhanh đã chạy tới.

Hứa Ngôn mang theo hai người, tiện thể dẫn cả Hoàng Lang đi cùng.

Từng là chưởng quỹ kiêm phó chưởng quỹ của tiệm buôn Văn Võ, bây giờ Hoàng Lang cũng được Hứa Ngôn sắp xếp vào Sở Tài chính thành phố Trường Sa, làm một viên chức phụ trách phê duyệt các loại khoản tiền.

Hắn bây giờ đã sớm quên mất giao ước ba năm.

Ba năm sau, Hứa Ngôn sẽ để hắn quay về núi rừng.

Nhưng hiện tại, hắn đã quen với cuộc sống của thế gian, càng dần dần thích ứng với vị trí hiện tại của mình.

Hơn nữa còn quen với việc ở bên cạnh Hứa Ngôn, những ngày tháng vô cùng thoải mái thuận lòng.

Dù là xuống mộ gặp nguy hiểm, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của anh, dường như mọi thứ đều không có gì đáng sợ.

Lần này nghe nói lại được đi theo Hứa Ngôn hành động, Hoàng Lang mừng quýnh lên, ôm bàn tính đến báo danh.

Hứa Ngôn rất rõ, lần này đến khách sạn Tân Nguyệt là để châm Thiên Đăng.

Trương Khải Sơn châm liền ba ngọn Thiên Đăng, gần như vét sạch gia sản của anh ta, Nhị Nguyệt Hồng và Giải Cửu Gia.

Nhưng lần này đến lượt họ châm Thiên Đăng.

"Hoàng Lang, hiện tại trên sổ sách, sau khi trừ đi quân lương tháng này và tháng sau, chúng ta có thể huy động bao nhiêu bạc và vàng?" Hứa Ngôn vừa đến đã bắt đầu kiểm tra sổ sách.

Tiệm buôn Văn Võ dựa vào cây đại thụ là Sở Tài chính thành phố Trường Sa, ngoài việc kinh doanh đồng thau với châu Âu, còn tham gia vào vận tải hàng hóa, buôn bán đồ dùng hàng ngày.

Thêm vào đó, thông qua Hoắc gia và Giải gia xử lý một lô đồ tùy táng, tài sản bề nổi của Hứa Ngôn có thể nói là tăng vọt mỗi ngày.

Hoàng Lang thậm chí không cần xem sổ sách, chỉ cần tính nhẩm một chút, gảy bàn tính một cái là báo ra con số.

"Ngôn gia, hiện tại số bạc có thể lưu động trên sổ sách là ba

triệu.” “Ngoài ra còn có vàng có thể quy đổi, khoảng ba nghìn cân.

Mỗi cân có thể đổi lấy 1000 đồng bạc.

Ước tính khoảng ba triệu đồng bạc.” Đây mới chỉ là những thứ Hứa Ngôn bày ra bên ngoài.

So với đống đồ tùy táng, vàng bạc, châu báu ngọc ngà, đồ sứ và sách cổ chất như núi trong “túi Càn Khôn” của anh, số tiền này chỉ là muối bỏ bể.

“Tức là chỉ có sáu triệu đồng bạc?” Hứa Ngôn lắc đầu.

Châm Thiên Đăng là một việc cực kỳ tốn tiền.

Thời kỳ đỉnh cao, gia sản của Trương Khải Sơn ước tính có vài trăm triệu.

Dù vậy, khi châm Thiên Đăng, anh ta vẫn phải hợp tác với Nhị Nguyệt Hồng, Giải Cửu, còn được sự giúp đỡ của Bối Lặc gia và những người khác.

Thậm chí Giải Cửu còn trực tiếp cắt đứt dòng tiền của người Nhật, lúc đó anh ta mới thuận lợi châm được cả ba ngọn đèn.

Sáu triệu đồng bạc vẫn còn xa mới đủ.

“Tôi sẽ để lại một lô vật tư, để Hoắc Tam Nương, Giải Cửu và cả Triệu Quốc Trung cùng nhau xử lý.” “Trong vòng hai ngày, ít nhất phải gom cho tôi được mười triệu.” Hoàng Lang nghe xong, đầu óc quay cuồng.

Bảo vật của Hứa Ngôn còn xa mới chỉ đáng giá mười triệu đồng bạc.

Nhưng trong vòng hai ngày phải tìm được người mua thích hợp, định giá, kiểm tra hàng, bán đi, thu tiền, gom đủ mười triệu, đó gần như là một nhiệm vụ bất khả thi.

Dù cho bốn ngân hàng lớn nhất Trường Sa hợp lực bảo lãnh cũng không gom được nhiều tiền như vậy.

Triệu Quốc Trung nhận được tin, cũng vội vã chạy đến.

Anh ta nhìn con số dự tính của Hoàng Lang, không khỏi lắc đầu: "Ngôn gia, trừ khi ngài thế chấp tài sản của toàn bộ ngân khố Trường Sa, nếu không cũng không gom được con số này." "Nhưng vẫn còn một cách, đó là cầu cứu Đỗ tiên sinh." Người anh ta nói đương nhiên là Đỗ Nguyệt Sanh.

Trước đây Hứa Ngôn muốn lấy được thư mời của khách sạn Tân Nguyệt, chính là thông qua một quan chức cấp cao của Quốc Dân Đảng ở Bắc Bình.

Mà bây giờ, muốn trong thời gian ngắn gom đủ tiền, thì lựa chọn nhân vật số một ở bến Thượng Hải, Đỗ Nguyệt Sanh, là cách đơn giản nhất.

"Đồ đạc tôi cứ để lại, điện thoại tôi sẽ tự mình gọi sau khi đến Bắc Bình." "Việc các cậu cần làm là đảm bảo đưa đồ an toàn đến tay Đỗ tiên sinh." Hứa Ngôn đột nhiên mỉm cười: "Chuyện này Tiểu La Nhi sẽ xử lý tốt, các cậu cứ nghe theo sự sắp xếp của cô ấy là được." Ban đầu anh còn đang đau đầu, một lô tài bảo lớn như vậy, phải vận chuyển đến Thượng Hải, đường sá xa xôi không nói, quân phiệt dọc đường lại nhiều như lông trâu.

Lỡ bị cướp thì phiền phức lắm, đuổi cũng không đuổi kịp.

Nhưng anh lại không thể phân thân đến Thượng Hải trước, càng không thể chỉ bằng một câu nói của mình mà bắt Đỗ Nguyệt Sanh phải chờ đợi lâu.

Nhưng bây giờ Nhạc Khỉ La đã trở về, trong tay cô còn có một viên châu cũng có chức năng chứa đồ.

Hơn nữa với sức mạnh của cô, dù Đỗ Nguyệt Sanh có muốn giữ cô lại cũng hoàn toàn không thể.

"Được rồi, chuyện cứ tạm thời sắp xếp như vậy, tôi dẫn người đi trước." Hứa Ngôn sắp xếp mọi việc ổn thỏa, dẫn theo Lý Song, Ngụy Húc và Hoàng Lang, đi thẳng vào trong núi, sau khi xác định binh lính bình thường không thể nhìn thấy, anh mới triệu hồi Tiểu Đao ra.

Mấy người cùng cưỡi Tiểu Đao, nhanh chóng đuổi đến mấy trạm sau, chặn chuyến tàu đi Bắc Bình.

Cùng lúc đó, Trương Khải Sơn và những người khác đã nhận được thư mời từ tay Bành Tam Tiên, cùng Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng lên đường đến Bắc Bình.

Hứa Ngôn đi trước họ một chuyến tàu, thời gian có phần dư dả hơn một chút.

Mục đích là để chặn Doãn Tân Nguyệt sớm hơn một bước.

Doãn lão bản gả Doãn Tân Nguyệt cho Bành Tam Tiên, chẳng qua là vì cho rằng Bành Tam Tiên có tiền đồ phát triển hơn, hơn nữa cũng rất yêu thích anh ta.

So với Bành Tam Tiên thô lỗ vô tri, tài năng của Hứa Ngôn thậm chí còn hơn cả Trương Khải Sơn, lại có thể khiến Đỗ Nguyệt Sanh nảy sinh ý định gả con gái cho anh.

Cũng không tin là không thể chinh phục được một Doãn lão bản.

Cho nên khi lấy được thư mời, anh cũng nhận được một cơ hội gặp mặt Doãn lão bản.

"Tôi, một tư lệnh dân đoàn Hồ Quảng, có thể thực thi quyền kiểm sát của một vị quan lớn cai quản một vùng, một thanh niên tài năng xuất chúng, phong độ ngời ngời, lại không thể chinh phục được con cáo già đó, không chinh phục được nha đầu Doãn Tân Nguyệt sao."

“Thế thì cũng chẳng cần về gặp phụ lão hương thân nữa.” Hứa Ngôn tự trêu chọc một câu.

Lý Song và những người khác thì tràn đầy tin tưởng vào anh.

Dù xét ở phương diện nào, Ngôn gia nhà mình cũng là người xuất chúng nhất trong những người xuất chúng, ai đến cũng không đủ tầm.

Nhưng để đề phòng bất trắc, Hứa Ngôn vẫn chuẩn bị một phương án khác.

Trước khi gặp Doãn lão bản, anh cũng sẽ “ngẫu nhiên” gặp Doãn Tân Nguyệt một lần.

Con gái thường thích những chàng trai hay cười.

Chương 305

Gương mặt này của anh cũng đủ để tranh thủ cho anh một chút thời gian.

Trên chuyến tàu đi về phía bắc, Hứa Ngôn lại xem xét lại toàn bộ kế hoạch một lần nữa.

Đảm bảo không có bất kỳ sai sót nào ở bất kỳ phương diện nào.

Sau đó anh ném cây bút trong tay, thoải mái ngả người trên giường nằm.

"Ngụy Húc, có biết lần này tại sao tôi lại dẫn cậu theo không?" Anh nhìn đội trưởng tiểu đội đặc biệt mới nhận được của mình, cười tủm tỉm nói.

"Ngôn gia, ngài dẫn tôi theo, tự nhiên là có dụng ý của ngài." Ngụy Húc có một đôi môi hay cười, nói chuyện cũng tự mang theo ý cười.

Anh ta mới đến bên cạnh Hứa Ngôn không lâu, còn chưa từng kề vai chiến đấu với các đồng bào khác.

"Bởi vì kỹ năng của cậu, có lẽ tôi sẽ dùng đến." Hứa Ngôn nói đầy ẩn ý.

"Khách sạn Tân Nguyệt có nuôi một đám thính nô với thính lực siêu phàm, dù là âm thanh nhỏ nhất cũng có thể nghe thấy.

Cậu có cách nào làm cho thính lực đáng tự hào của chúng mất tác dụng không?" "Thính nô à?

Dễ đối phó thôi." Ngụy Húc nhàn nhạt cười.

"Thính lực của chúng đã mạnh như vậy, vậy thì cứ để chúng nghe

thứ gì đó mạnh hơn.

Chỉ là tôi cần một ít dược liệu, linh kiện, lắp ráp cũng cần chút thời gian." Hứa Ngôn cười khổ một tiếng.

Thính lực của anh và Tiểu Khải Linh cũng siêu mạnh, e rằng đến lúc đó cũng phải chịu chút khổ sở.

"Ngôn gia, đến lúc đó tôi sẽ chuẩn bị một loại nút tai đặc biệt, đảm bảo ngài và Lý đoàn trưởng sẽ không bị ảnh hưởng gì." Ngụy Húc lại chủ động nói: "Tôi tuy đến chưa lâu, nhưng cũng đã tìm hiểu được không ít chuyện." "Cho nên tôi làm việc, ngài cứ yên tâm." Hứa Ngôn ngẩn ra, rồi hài lòng gật đầu nói: "Ngụy Húc, cậu quả thật xứng đáng với vị trí đội trưởng này." Quả nhiên là hàng do hệ thống sản xuất, tất phải là hàng chất lượng cao.

Đội trưởng của tiểu đội năng lực đặc biệt này, quả nhiên làm việc càng thêm chu đáo cẩn thận.

Thậm chí không cần dặn dò nhiều, tự mình đã giải quyết xong xuôi mọi việc.

Trong hành trình tiếp theo, Hứa Ngôn và Lý Song cùng những người khác nói nói cười cười, không hề có chút dáng vẻ của một người chủ.

Ngụy Húc tuy là người mới đến, nhưng lại là một người khéo léo, rất nhanh đã thân thiết với Lý Song và Hoàng Lang.

Hứa Ngôn lại kể cho họ nghe chuyện mình thu phục Tiểu Đao, cũng như chuyện xuống lăng mộ Tây Chu.

Cứ như vậy kể suốt một đường, cũng không cảm thấy hành trình dài đằng đẵng buồn tẻ.

Mà Hoàng Lang cũng đơn giản kể lại chuyện cùng Tiểu Khải Linh cứu người.

“Ngôn gia, cô A Tiếu đó quả thật có lòng dạ khác.” “Người đứng sau cô ta, theo như Linh thiếu gia tra được, chính là rắn rết địa phương, thái thượng hoàng của cả thành Nhạc Dương.” “Chuyện này còn kéo cả người của Thủy Tiêu Ngũ Mạch vào.” “Ngôn gia, tôi và Linh tiểu gia có thể cứu người ra, còn sống sót trở về, thật có thể nói là cửu tử nhất sinh.” Cách nhiều ngày, Hoàng Lang kể lại đoạn kinh nghiệm đó, vẫn còn thấy sợ hãi.

Hắn cũng không có ý định kể công với Hứa Ngôn, chỉ là nói thật mà thôi.

Hứa Ngôn biết tâm tính của hắn, cũng rất vui vì bản tính hắn thuần lương, thẳng thắn.

“Không sao, đường đi còn dài, cậu cứ từ từ kể, bọn tôi từ từ nghe.”. .....

Đoàn tàu cuối cùng cũng đã đến ga Bắc Bình.

Hứa Ngôn dẫn theo mấy người cùng xuống tàu, đầu tiên là nhìn một vòng đám đông ồn ào trên sân ga.

Bây giờ chưa đến giờ Doãn Tân Nguyệt ra đón, cô ấy tự nhiên sẽ không ở đây.

Nhưng anh lại nhìn thấy một vài người của khách sạn Tân Nguyệt, không chỉ có vệ sĩ riêng làm bảo vệ, mà còn có cả thính nô mặc đồng phục.

“Ngôn gia, cách chuyến tàu tiếp theo đến ga, ít nhất còn bốn canh giờ nữa, sao người của khách sạn Tân Nguyệt lại đến chuẩn bị sớm như vậy?” Hoàng Lang kinh ngạc hỏi.

Họ đã sớm thu thập tài liệu về khách sạn Tân Nguyệt.

Đối với trang phục của bảo vệ và thính nô, đã sớm thuộc lòng.

Cho nên liếc mắt một cái là nhận ra.

“Doãn Tân Nguyệt sợ sẽ bỏ lỡ chuyến tàu thôi, lỡ như Bành Tam Tiên đi chuyến này, hoặc là đổi sang chuyến tàu khác thì sao.

Cô ấy có lẽ là nghĩ như vậy.” Hứa Ngôn lại không quá chú ý đến những điều này.

Theo kế hoạch, anh phải đi gặp Doãn lão bản trước.

Nếu thời gian kịp, sẽ gặp Doãn Tân Nguyệt.

Nếu không kịp, vậy thì thử xem anh và Trương Khải Sơn rốt cuộc ai có thể chiếm được trái tim của Doãn Tân Nguyệt hơn.

“Nhưng mà Ngôn gia, nếu Trương phó quan nhìn thấy ngài cũng ở khách sạn Tân Nguyệt, e rằng sẽ không tham gia đấu giá dược liệu nữa đâu nhỉ?” Lý Song hiếm khi mở miệng, một câu đã hỏi trúng một điểm khá quan trọng trong chuyến đi này.

“Yên tâm, cậu ta sẽ tiếp tục thôi.” Hứa Ngôn lại rất tự tin nói.

“Trương Khải Sơn đến đây là để giúp Nhị Nguyệt Hồng, mà tâm tư của Nhị Nguyệt Hồng lại đặt hết lên người Nha Đầu.” “Tôi đến, đối với họ, chẳng qua chỉ làm tăng thêm vài phần chắc chắn lấy được dược liệu mà thôi.” “Cho nên việc họ cần làm, vẫn sẽ làm, không liên quan gì đến tôi cả.” Như vậy, những nghi vấn trong lòng Lý Song và những người khác đều tan biến, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Mấy người nhanh chóng rời khỏi ga tàu, nhưng không đi thẳng đến khách sạn Tân Nguyệt.

Hiện giờ Doãn lão bản không ở trong khách sạn Tân Nguyệt, mà ở một nơi khác.

Doãn Tân Nguyệt mới là người chủ trì buổi đấu giá lần này, cũng là do Doãn lão bản có ý bồi dưỡng con gái mình, cho cô một cơ hội để

rèn luyện.

Hứa Ngôn cũng thông qua mối quan hệ trong nội bộ Quốc Dân Đảng, khi lấy được thư mời, cũng có được một cơ hội gặp mặt Doãn lão bản.

Chiếc xe chạy thẳng về phía Tử Cấm Thành.

Lúc này hoàng tộc đã ở trong hoàng cung bù nhìn ở Ngụy Mãn Châu xa xôi ngoài quan ải.

Trong cung điện rộng lớn ngoài một số cung nữ, thái giám ở lại, không có nhân vật quyền cao chức trọng nào khác.

Chiếc xe dừng lại trước cửa một tòa tứ hợp viện bên cạnh Tử Cấm Thành.

Tòa tứ hợp viện đó trông giống như một khu dân cư bình thường, cũng chỉ là một khoảng sân, nhưng trông rất trang nhã và yên tĩnh.

Ai cũng không ngờ được, đây chính là nơi ở của ông chủ thực sự của khách sạn Tân Nguyệt, Doãn lão bản.

So với khách sạn Tân Nguyệt lộng lẫy xa hoa, nơi này trông có vẻ đơn sơ hơn nhiều.

Nhưng giá đất ở đây lại vô cùng đắt đỏ, thậm chí một khoảng sân cũng có thể mua được hai ba cái khách sạn Tân Nguyệt.

Hứa Ngôn xuống xe, nói với Lý Song và những người khác: "Các cậu cứ ở đây đợi tôi, đừng đi xa." Sau đó anh đi thẳng vào trong tứ hợp viện.

Ngay khi anh vừa đến gần cửa, mấy bóng đen từ trên trời giáng xuống.

Thân thủ nhanh nhẹn tấn công vào các tử huyệt trọng yếu trên người Hứa Ngôn.

Bọn họ vừa nhìn là biết được bồi dưỡng từ nhỏ, thân thủ vô cùng ăn ý.

Chín người chia làm ba tổ, tụ lại một chỗ như nụ hoa chớm nở.

Phân tán ra lại như sao đầy trời, trong loạn có trật tự.

Hơn nữa động tác của mỗi người đều chính xác không sai sót, phảng phất như cùng một người ra chiêu.

Hứa Ngôn lại như không nhìn thấy họ, chỉ đang ngắm nhìn cảnh sắc trong tứ hợp viện.

Anh như đang đi dạo trong sân nhà, bước chân và hơi thở không hề rối loạn, thậm chí nụ cười trên mặt cũng không hề thay đổi.

Bóng người trong sân chớp động, thậm chí từ chín người đã ảo hóa ra mười tám, hai mươi bảy ảo ảnh.

Vây chặt Hứa Ngôn ở giữa.

Nhưng bất luận tốc độ của họ nhanh đến đâu, thế công sắc bén đến mức nào, lại trước sau không thể chạm được vào vạt áo của Hứa Ngôn.

Chứ đừng nói đến việc có thể cản được bước chân của anh.

“Doãn lão bản, tôi từ xa đến, mang theo mười phần thành ý.” “Ông đã đồng ý gặp mặt, hà tất phải làm khó tôi.” Hứa Ngôn mỉm cười, cao giọng nói.

Trong nhà chính trong sân lại im phăng phắc, chỉ có thể nghe thấy tiếng nước được đun sôi sùng sục.

Một làn hương trà theo khe cửa bay ra, khiến người ta ngửi thấy không khỏi sáng mắt, tâm phế cũng vì thế mà thanh thản.

Chương 306

"Trà ngon như vậy, không biết có phải là chuẩn bị cho tại hạ không." "Doãn lão bản, xem ra Hứa mỗ phải qua được cửa ải ông sắp xếp này, mới có thể uống được trà của ông rồi." Trong lúc Hứa Ngôn nói chuyện, thế công của những người đó không hề dừng lại một khắc nào.

Nhưng dù vậy, thậm chí còn không thể ép Hứa Ngôn ra tay.

Anh thấy Doãn lão bản trước sau không trả lời, biết rằng chỉ bằng biểu hiện hiện tại, vẫn chưa lọt vào mắt ông ta.

Lần này nụ cười trên mặt cũng dần thu lại, đứng thẳng tại chỗ nói: "Không may là Hứa mỗ lát nữa còn có việc, cho nên, xin thứ lỗi bây giờ phải đắc tội rồi." Dứt lời, tốc độ của chín người đó đột nhiên lại tăng lên gấp đôi.

Bọn họ đã ảo hóa ra ba mươi hai bóng người, gần như lấp đầy cả sân.

Lên trời xuống đất, trước, sau, trái, phải.

Không có một kẽ hở nào để Hứa Ngôn đột phá.

Nhưng ảo ảnh này cũng chỉ tồn tại được vài giây.

"Bốp bốp bốp" một tràng tiếng giòn tan vang lên, mấy bóng người bị hất văng ra ngoài, ngã lăn ra đất.

Lúc này tàn ảnh của Hứa Ngôn mới xuất hiện, lóe lên một cái, rồi quay về vị trí ban đầu.

Trông cứ như anh vẫn luôn đứng tại chỗ, chưa từng di chuyển qua.

Mà chín người đó đều ngã lăn ra đất rên rỉ, giãy giụa nhưng không thể đứng dậy.

Hứa Ngôn không hề trọng thương họ, mà chỉ trong nháy mắt đã tháo hết khớp của chín người.

Dưới tiền đề đảm bảo tính mạng của họ, còn khiến họ hoàn toàn mất đi khả năng hành động.

Thủ đoạn này, so với việc đánh giết đơn thuần còn có giá trị hơn nhiều.

Hơn nữa, cũng là giữ đủ thể diện cho Doãn lão bản.

Dù sao thì, dù là để tự vệ, giết chó của ông ta, cũng là đắc tội với chủ nhân.

Đây không phải là ý định ban đầu khi Hứa Ngôn đến gặp ông ta.

"Hứa tiên sinh quả là có thân thủ phi phàm." Trong nhà chính cuối cùng cũng có động tĩnh.

"Trà đã pha xong, mời vào." Hứa Ngôn lúc này mới khẽ phủi bụi bẩn không tồn tại trên người, bước vào nhà chính.

Bên ngoài trông đơn sơ, vào bên trong mới biết thế nào gọi là "phú quý mê người".

Những thứ bày ra ở đây để ngắm, để dùng, thậm chí cả một tờ giấy, đều có thể dùng từ "vô giá" để hình dung.

Nhưng Hứa Ngôn tuy xuống mộ không nhiều, nhưng đồ tốt thấy được lại không ít.

Cộng thêm kiếp trước gần như đã đi hết các bảo tàng trên toàn thế giới, quốc bảo thất lạc ở nước ngoài nhiều như lông trâu, không biết đã thấy bao nhiêu.

Cho nên anh cũng chỉ liếc nhìn một cái rồi thu lại ánh mắt, hoàn

toàn không bị sự phú quý bức người làm rối loạn tâm trí.

“Hứa tiên sinh tuổi trẻ tài cao, khí độ bất phàm, là Doãn mỗ đã thất lễ rồi.” Phía sau tấm bình phong không xa, truyền đến một giọng nói trầm ổn, trưởng thành.

Hứa Ngôn lờ mờ nhìn thấy một bóng người phía sau, đang ngồi trước bàn trà, động tác tao nhã pha trà.

“Đã vào rồi, thì qua đây uống với Doãn mỗ một chén trà đi.” Người đó tuy đã lên tiếng, Hứa Ngôn lại không hề động đậy.

“Sao vậy, Hứa tiên sinh cảm thấy, vừa rồi bị Doãn mỗ thử một phen, trên mặt không qua được, cho nên... còn có suy nghĩ khác sao?” Giọng nói của người đó mang theo vài phần không vui.

Hứa Ngôn lại cười lạnh nói: “Tôi cứ ngỡ Doãn lão bản là một bậc kiêu hùng quang minh lỗi lạc, không ngờ cũng làm chuyện giấu đầu hở đuôi thế này.” “Nếu đã không có thành ý gặp tôi, vậy thì thôi vậy.” Anh nói xong quay người chuẩn bị rời đi.

“Ha ha, Hứa tiên sinh quả nhiên có mắt nhìn!” Ngoài cửa đột nhiên có một người bước vào.

Trên người mặc một chiếc áo dài màu xám vô cùng giản dị, chính là người đi đường đã lướt qua xe của Hứa Ngôn ở đầu ngõ.

Ông ta chỉ khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhưng vì bảo dưỡng tốt, trông lại như mới ngoài ba mươi.

Vẫn nho nhã anh tuấn, không khó để tưởng tượng phong thái năm xưa.

“Nhưng mà, Hứa tiên sinh trước đây chắc chưa từng gặp Doãn mỗ nhỉ?

Sao lại biết người bên trong đó, là giả?” Ông ta mỉm cười, đáy

mắt càng tràn đầy sự tò mò.

Nụ cười đó tuy khiến người ta vừa nhìn đã sinh lòng gần gũi, nhưng Hứa Ngôn sẽ không bị vẻ bề ngoài của ông ta mê hoặc.

Người này có thể dựng lên được tấm biển hiệu khách sạn Tân Nguyệt, còn đứng vững gót chân ở thành Bắc Bình nơi rồng ẩn hổ phục, thì tuyệt đối là một nhân vật lợi hại.

Càng không giống như vẻ bề ngoài của ông ta, hòa nhã và dễ gần.

Hứa Ngôn nhàn nhạt nói: "Doãn tiên sinh, người bên trong đó dáng vẻ uy mãnh, trông quả thật khí thế bất phàm." "Nhưng khi pha trà, lại không đợi nước sôi đã tráng chén." "Lá trà càng chỉ qua một lần nước sôi, thật là phung phí của trời." "Người tao nhã như Doãn lão bản, thật không nên phạm phải sai lầm như vậy." Người đó ngẩn ra, rồi lập tức phá lên cười ha hả.

"Không ngờ Hứa tiên sinh thân thủ nhanh nhẹn võ công cao cường, lại cũng là một người thú vị, thật là Doãn mỗ lại nhìn nhầm lần nữa rồi." Hứa Ngôn cũng khẽ mỉm cười nói: "Hóa ra Hứa mỗ trong lòng Doãn lão bản, lại là một kẻ võ biền sao?" Hai người nhìn nhau, đột nhiên lại cùng lúc phá lên cười sang sảng.

"Tốt, sảng khoái!" Doãn lão bản bước tới, vỗ mạnh lên vai Hứa Ngôn.

"Hứa tiên sinh, mời vào trong." Lần này trong lời nói của ông ta đã có thêm vài phần tán thưởng, thái độ trông cũng tốt hơn nhiều so với sự xa cách lạnh nhạt ban đầu.

Hai người lần này cùng nhau đi vào trong nhà.

Người đàn ông vốn ngồi sau bàn trà đứng dậy, vẻ mặt áy náy nói: "Lão bản, xin lỗi, đều là tôi làm hỏng chuyện." Doãn lão bản không nói gì, chỉ khoát tay, người đó liền cung kính lui xuống.

“Hứa tiên sinh, anh và tôi không quen biết, không biết anh phải nhờ vả nhiều mối quan hệ, xin một tấm thư mời không nói, còn muốn gặp tôi một lần là có ý gì?” Ông ta vừa ngồi xuống đã đi thẳng vào vấn đề.

“Thật không dám giấu, Hứa mỗ đến đây để tham gia đấu giá, muốn có được một vị thuốc.” “Hơn nữa, nghe danh lệnh ái hoạt bát xinh đẹp, danh tiếng lẫy lừng kinh thành, Hứa mỗ cũng muốn được diện kiến, không biết có cơ hội này không.” Hứa Ngôn cũng có qua có lại, trực tiếp nói rõ ý định của mình.

“Anh để ý Tân Nguyệt?” Điều này lại nằm ngoài dự liệu của Doãn lão bản.

Ông ta cẩn thận đánh giá Hứa Ngôn từ trên xuống dưới.

Vừa rồi không nhìn kỹ, chỉ cảm thấy anh cao lớn anh tuấn, quả thật dáng vẻ phi phàm.

Bây giờ nhìn kỹ lại, nào chỉ là phi phàm!

Gương mặt của Hứa Ngôn, thậm chí còn động lòng người hơn cả nhiều tuyệt sắc khuynh thành.

Nhưng anh lại cao chân dài, vai rộng eo thon, một thân cơ bắp rắn chắc cường tráng, hoàn hảo ẩn giấu dưới bộ quân phục vừa vặn.

Cả người tỏa ra sức hấp dẫn nam tính nồng nàn, mang đầy khí chất dương cương, hoàn toàn không gây cho người ta cảm giác âm nhu yếu đuối.

Thêm vào đó anh còn có mối quan hệ rộng rãi, thân thủ quỷ thần khó lường.

Có thể tham gia đấu giá, tự nhiên tài lực cũng không tầm thường.

Một người đàn ông như vậy, nói làm con rể của ông ta, quả thực

quá có tư cách.

Nhưng Doãn lão bản trước đó đã định sẵn Bành Tam Tiên, bây giờ cũng không tiện thay đổi ngay.

Nhưng ông ta lại thật sự cảm thấy Hứa Ngôn quá xuất chúng, gần như so Bành Tam Tiên còn không bằng một vũng bùn.

Bây giờ hồi tưởng lại, không khỏi càng nhìn càng không thấy thuận mắt, trong lòng càng âm thầm hối hận ban đầu có chút vội vàng.

Nhưng Doãn lão bản là người như thế nào.

Ông ta đã đích thân hứa hẹn, bây giờ muốn thay đổi, e rằng trên mặt mũi cũng không qua được.

Ngay lúc ông ta đang do dự, Hứa Ngôn lại lên tiếng.

"Doãn lão bản có phải đang vì chuyện của Bành Tam Tiên mà khó xử?" "Anh ngay cả chuyện này cũng biết?" Doãn lão bản lần này càng thêm kinh ngạc.

Chuyện này lẽ ra chỉ có ông ta và Bành Tam Tiên biết, thậm chí còn giấu cả Tân Nguyệt.

Nhưng người trẻ tuổi trước mắt này, sao anh ta lại biết?

Một tia sáng lạnh lóe lên trong mắt ông ta, vẻ mặt cũng hơi lạnh đi.

"Doãn lão bản, cái miệng của Bành Tam Tiên đó không đáng tin cậy, muốn biết tin tức này cũng không khó." Hứa Ngôn từ từ nói ra đề nghị của mình: "Nếu ông cảm thấy người con rể ứng cử là tôi đây cũng không tệ, vậy hay là... cứ liệt tôi vào danh sách ứng cử viên con rể, thế nào?" Doãn lão bản nhìn chằm chằm Hứa Ngôn, trong lòng thì đang đánh giá tính khả thi của đề nghị này.

Nói thật, điều kiện của Hứa Ngôn so với Bành Tam Tiên, quả thật

mạnh hơn không biết bao nhiêu.

Chương 307

Chỉ là bây giờ ông ta vẫn chưa biết, thân phận thực sự của Hứa Ngôn rốt cuộc là gì.

Nhưng có thể kinh động cả Đỗ Nguyệt Sanh ở Thượng Hải xa xôi, và cả một số quan chức cấp cao trong nội bộ Quốc Dân Đảng, thân phận của anh ta hẳn cũng rất phi phàm.

Cán cân trong lòng đã dần dần nghiêng về phía Hứa Ngôn.

Nhưng ông ta vẫn còn một nghi vấn cuối cùng.

"Hứa tiên sinh, anh có biết Doãn mỗ là nhờ vào cái gì mà phất lên không?" "Bất kể Doãn lão bản là nhờ vào cái gì mà phất lên, xin ông hãy tin, gia sản của Hứa mỗ cũng đủ cho Doãn tiểu thư tiêu xài mấy đời." "Ông không cần lo lắng cô ấy sẽ phải chịu bất kỳ ấm ức hay đối xử tệ bạc nào, về bất kỳ phương diện nào." "Lần này Hứa mỗ đích thân đến khách sạn Tân Nguyệt, ngoài việc phải lấy được dược liệu, còn muốn chứng minh cho ông thấy thực lực của tôi." "Có lẽ như vậy sẽ có thể xóa tan nỗi lo lắng của ông." Doãn lão bản im lặng lắng nghe, cuối cùng gật đầu.

"Được, nếu Hứa tiên sinh đã nói vậy, Doãn mỗ tin anh một lần." "Có thể liệt anh và Bành Tam Tiên, đều là ứng cử viên con rể." "Còn về việc người cuối cùng có phải là anh hay không, vậy thì cứ tùy vào bản lĩnh của mỗi người." Mục đích của Hứa Ngôn khi đến gặp Doãn lão bản, vốn là như vậy.

Bây giờ mục đích đã đạt được, tự nhiên cũng nên cáo từ.

Anh từ chối lời mời ở lại dùng cơm của Doãn lão bản, dù sao sau này nếu thành cha vợ con rể, cơ hội ăn cơm còn nhiều.

Sau khi cáo từ Doãn lão bản, Hứa Ngôn liền rời khỏi tòa tứ hợp viện nhỏ này.

Anh nhìn đồng hồ, cách chuyến tàu tiếp theo vào ga, chỉ còn chưa đến một giờ đồng hồ.

Thư mời trong tay anh bây giờ là loại đã được sửa đổi đặc biệt, giống hệt cái trong tay Bành Tam Tiên.

Chỉ có điều, của Bành Tam Tiên đã rơi vào tay Trương Khải Sơn.

Hai người bây giờ có thể coi là quan hệ "tình địch".

Hứa Ngôn đột nhiên lại thay đổi chủ ý, không chuẩn bị cố ý đi gặp Doãn Tân Nguyệt.

Mà đổi mục tiêu muốn gặp, thành Trương Khải Sơn.

"Ngôn gia, ngài bây giờ đi gặp Trương Khải Sơn, vậy chẳng phải anh ta sẽ lập tức quay về phủ sao?" Hoàng Lang nhất thời không hiểu ra được.

Nếu bây giờ phải gặp mặt, vậy tại sao lúc đó không cùng nhau xuất phát?

Lý Song vẫn luôn trầm mặc ít lời, sẽ không chủ động giải thích gì.

Ngụy Húc thì tương đối nói nhiều hơn.

Anh ta nói với Hoàng Lang: "Cậu phải biết, Ngôn gia bây giờ và Trương Khải Sơn, ở một mức độ nào đó, hiện tại được coi là quan hệ 'tình địch'." "Doãn tiểu thư đó chỉ biết 'Bành Tam Tiên' là vị hôn phu đã được định sẵn của cô ấy, nhưng không biết Ngôn gia bây giờ cũng vậy." "Cho nên Ngôn gia phải vội qua đón Trương Khải Sơn, rồi lấy thư mời ra, cũng để Doãn tiểu thư biết anh ấy là thân phận vị hôn phu." "Đến lúc đó sau ấn tượng đầu tiên của Doãn tiểu thư, trong lòng sẽ thiên vị ai hơn, chẳng phải rất rõ ràng sao?" Hứa Ngôn nghe xong

cũng hài lòng gật gật đầu: “Không tệ, Ngụy Húc nói cơ bản chính xác, cũng coi như là suy nghĩ trong lòng tôi.” “Nhưng mà, vẫn còn một điểm cậu ta chưa nghĩ đến.” Anh thấy mấy người đều lộ vẻ chăm chú lắng nghe, liền từ từ nói: “Tôi cảm thấy cho Trương Khải Sơn một ‘bất ngờ’ cũng rất thú vị.” “Dù sao thì, chuyến đi này của cậu ta chỉ là đến cầu thuốc, chứ không phải đến cưới vợ.” Nói xong, anh bỏ lại mấy người đang ngơ ngác, chắp tay sau lưng thong thả đi mất.

Một nhóm người ngay lập tức vội vã đến ga Bắc Bình.

Lần này trong đám đông, người của khách sạn Tân Nguyệt rõ ràng là nhiều hơn.

Trên sân ga, trên một chiếc ghế dài không xa, có một người đàn ông nhỏ con đội mũ phớt đang ngồi.

Xung quanh là một đám thính nô và thị vệ, trông vô cùng bắt mắt.

Người đàn ông nhỏ con đó cứ không ngừng ăn, miệng nhét đầy đồ ăn, giống như một con chuột hamster không ngừng gặm nhấm, trông rất đáng yêu.

Đó chính là đại tiểu thư của khách sạn Tân Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt.

Lúc này đang cải trang thành nam, chuẩn bị xem trước một chút vị hôn phu tương lai của mình, “Bành Tam Tiên”.

Dù cô mặc trang phục nam, nhưng vẫn có thể nhìn ra được một khuôn mặt xinh đẹp hoa dung nguyệt mạo.

Thân hình thon thả mảnh mai, tuy không nóng bỏng quyến rũ như Diana và A Tiếu.

Nhưng lại có một vẻ đẹp tươi tắn, thanh tú của một nụ hoa chớm nở.

Đặc biệt là đôi mắt to linh động đó, một cái liếc mắt là vô số ý nghĩ tinh quái.

Điểm này, Hứa Ngôn đã sớm biết.

Hứa Ngôn lại không vội xuất hiện trước mặt cô, mà hòa vào dòng người hỗn loạn, im lặng chờ đợi đoàn tàu đến.

Chẳng ngờ, ngoại hình của anh thật sự không cho phép anh giữ im lặng.

Rất nhanh đã bị một thính nô của Doãn Tân Nguyệt phát hiện.

"Tiểu thư, người mau nhìn kìa, bên đó có một người đàn ông, đẹp trai quá đi!" Mắt của thính nô đó toàn là trái tim đỏ, cả người đang tỏa ra bong bóng màu hồng.

Ngay cả nói chuyện cũng có chút không lưu loát.

"Trai đẹp gì chứ, đẹp trai thì có ích gì, ba tôi cũng không cho tôi chỉ nhìn mặt mà cưới người đâu." Doãn Tân Nguyệt nói với vẻ thiếu hứng thú.

Tâm trạng cô bây giờ cực kỳ tồi tệ.

Không, phải nói là sau khi biết mình bỗng dưng có một vị hôn phu, tâm trạng cô chưa từng tốt.

Ai mà không muốn tìm một chàng trai tuấn tú, có một tình yêu ngọt ngào, rồi cùng anh ta sống hết đời.

Nhưng bây giờ cô lại đột nhiên phải gả cho một người chăn bò dê ở Tây Bắc, làm ơn đi!

Cô là Doãn Tân Nguyệt đó!

Một trong những viên ngọc sáng nhất kinh thành.

Chuyện chung thân đại sự không được tự mình quyết định cũng

thôi đi, sao còn có thể qua loa như vậy!

Cho nên cô quyết định phải đến xem trước, lỡ như Bành Tam Tiên đó là một kẻ thô kệch vô tri, xem cô có đánh anh ta về quê không!

"Tiểu thư à, thật sự nô tài không lừa người đâu!" "Không phải người thích ngắm trai đẹp nhất sao?

Bỏ lỡ người này, e rằng người sẽ không bao giờ thấy được nữa đâu!" Thính nô không ngừng lải nhải bên tai Doãn Tân Nguyệt.

Khiến cô bực mình.

Ném hộp thức ăn trong tay sang một bên, bực bội nói: "Được rồi được rồi, tôi xem một chút, rốt cuộc là trai đẹp cỡ nào, mà khiến các người cứ làm phiền tôi mãi." Doãn Tân Nguyệt nhìn theo hướng thính nô chỉ, kinh ngạc thấy một người đàn ông mặc quân phục, khoác áo choàng dài, dáng vẻ lười biếng đứng cách đó không xa.

Dù chỉ có một góc nghiêng, nhưng đường nét sâu sắc, tinh tế và lưu loát đó, cũng đủ khiến người ta kinh ngạc!

Chưa kể đến vóc dáng cao thẳng, chiều cao nổi bật giữa đám đông, gần như không có chỗ nào không thu hút ánh nhìn.

"Quả thật là một người...

đẹp trai." Sự bực bội của Doãn Tân Nguyệt lập tức biến mất, trong mắt cũng bắt đầu nổi lên bong bóng màu hồng.

Cô thậm chí còn âm thầm nghĩ, lúc nào người đàn ông đó có thể quay lại, để cô ngắm kỹ gương mặt của anh.

Nhưng đám đông đông đúc, tầm nhìn của cô luôn bị người khác che khuất.

Doãn Tân Nguyệt lại muốn bắt chước đám thính nô của mình, đứng dậy nhìn cho rõ.

Nhưng cô vừa rồi đã tỏ ra rất bực bội, bây giờ lại hăm hở đi nhìn người ta, thật có chút mất mặt đại tiểu thư Doãn Tân Nguyệt của cô.

Đang lúc rối rắm, một tiếng còi tàu dài vang lên.

Đoàn tàu từ hướng Trường Sa chạy đến, đã vào ga.

Doãn Tân Nguyệt nhướng mày: "Thật là xui xẻo, sớm không đến muộn không đến, sao cứ nhằm ngay lúc này, tên đó lại đến." Lời nói vừa rồi của Doãn Tân Nguyệt, không sót một chữ đã lọt vào tai Hứa Ngôn.

Anh mỉm cười đầy ẩn ý, nheo mắt nhìn về phía đoàn tàu đang vào ga.

"Ngôn gia, lát nữa Trương Khải Sơn nhìn thấy ngài, chắc chắn sẽ kinh ngạc lắm." Hoàng Lang có chút không chờ được nữa.

Anh ta vì Trương Khải Sơn trước sau không hoàn toàn thần phục, nên luôn nhìn anh ta không thuận mắt.

Trong mắt anh ta, tất cả những người được Hứa Ngôn coi trọng, nhưng lại không trung thành với Hứa Ngôn, đều là có mắt không tròng.

Là kẻ không biết điều.

Đương nhiên, cũng không nhận được hảo cảm của Hoàng Lang anh ta.

Sự thật chứng minh, đi theo Ngôn gia có thể ăn ngon mặc đẹp, dân chúng dưới trướng Văn Võ lưỡng huyện của anh cũng có thể an cư lạc nghiệp, thật sự không thể chê vào đâu được.

Hứa Ngôn lắc đầu nói: "Cậu muốn thấy anh ta kinh ngạc?

Trương Khải Sơn là một người rất trầm ổn, trước nay hỉ nộ ái ố không thể hiện ra mặt." "Nhất là trước mặt Doãn Tân Nguyệt, anh ta

càng không để lộ cảm xúc của mình, để rồi bị lộ tẩy." "Cho nên tính toán của cậu, e là phải thất bại rồi." Hoàng Lang lí nhí "ồ" một tiếng, rồi không nói gì thêm.

Sau khi tàu vào ga, khóe mắt Hứa Ngôn liếc thấy Doãn Tân Nguyệt đang tiến về phía này.

Chương 308

Dường như cũng muốn xem xem, anh đang chuẩn bị đón ai.

Hứa Ngôn không động thanh sắc, khứu giác của Hoàng Lang có thể giúp anh định vị chính xác toa tàu mà Trương Khải Sơn đang ở.

Cho nên anh cũng theo dòng người từ từ di chuyển, đi về phía toa tàu đó.

Trương Khải Sơn và những người khác, lúc này cũng đi đến cửa xuống tàu, đang chuẩn bị bước xuống bậc thang, thì nhìn thấy một bóng người quen thuộc đứng trước mặt.

"Bành tiên sinh, lâu rồi không gặp." "Sao..." Tề Thiết Chủy phía sau mở miệng định kinh hô, lại bị Nhị Nguyệt Hồng một tay bịt miệng.

"Ngôn gia, sao ngài lại ở đây." Trương Khải Sơn bình tĩnh tự nhiên bước xuống, phía sau là Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng lại không biết đi đâu mất.

Họ nhường đường cho hành khách phía sau, lúc này mới đứng lại nói chuyện.

"Tôi đến Bắc Bình trước Bành tam gia một bước, mục đích cũng giống như cậu." Lời nói của Hứa Ngôn, khiến Trương Khải Sơn trong lòng lại kinh ngạc.

Nhưng anh ta vẫn không biểu hiện ra mặt, chỉ nhàn nhạt nói: "Trùng hợp vậy sao?

Ngôn gia biết tôi đến Bắc Bình làm gì à?" Cuộc đối thoại qua lại giữa hai người, bị Doãn Tân Nguyệt nhìn thấy hết.

Cô không ngờ, "Bành Tam Tiên" đó lại cũng là một người đàn ông

trẻ tuổi anh tuấn!

Dù so với vị quân quan đang nói chuyện với anh ta, vẫn còn kém một chút, nhưng nếu chỉ xét riêng anh ta, cũng tuyệt đối đủ để khiến trái tim thiếu nữ của cô rung động không thôi.

“Tiểu thư, người đó lại là Bành Tam Tiên à?

Anh ta cũng không giống như lời đồn, dáng vẻ thô kệch cuồng dã, mà lại... mà lại rất tuấn tú.” Thính nô bên cạnh lại đang mê trai.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt lại không nghe thấy gì nữa.

Cô chỉ đang âm thầm than thở trong lòng: “Nếu Bành Tam Tiên là vị quân quan đó, thì tốt rồi.” “Nhưng Bành Tam Tiên này trông cũng không tệ, chỉ không biết trong bụng là rơm rạ hay là mực tàu.” “Hơn nữa, nghe ý của vị quân quan đó, anh ta cũng muốn đến khách sạn Tân Nguyệt?” “Thế chẳng phải là trùng hợp quá sao!” Doãn Tân Nguyệt đảo mắt một vòng, lập tức nảy ra kế.

Cô cười tươi rói tiến lên, nói với Hứa Ngôn và Trương Khải Sơn: “Hai vị, làm phiền một chút, hai vị có phải là khách của khách sạn Tân Nguyệt không?” Hai người đồng thời quay về phía cô.

Lần này đứng gần nhìn thẳng mặt Hứa Ngôn, Doãn Tân Nguyệt gần như ngay lập tức đỏ bừng hai má.

Cô thậm chí đã quên mất những lời định nói, thậm chí cũng không nghe thấy tiếng của thính nô và đám tùy tùng sau lưng.

Trong mắt, chỉ có gương mặt tuấn mỹ vô song của Hứa Ngôn.

Cho đến khi thính nô sau lưng, lại giật mạnh cô một cái, cô mới hoàn hồn.

“Chúng tôi quả thật là muốn đến khách sạn Tân Nguyệt, xin hỏi cô là?” Hứa Ngôn vừa rồi đã trả lời mấy lần, nhưng Doãn Tân Nguyệt

chỉ ngẩn ngơ nhìn anh, không hề có phản ứng gì.

Phản ứng này, lại đúng ý của anh.

Xem ra, trong cuộc so kè về duyên phận từ cái nhìn đầu tiên, ván này, là anh, Hứa Ngôn, đã thắng.

Hơn nữa, người thắng lại là cặp đôi chính trong cốt truyện gốc.

Đó là nhân vật chính mang hào quang của tiểu thuyết, vận khí lớn, nói là duyên phận tiền định cũng không ngoa.

Trong tình huống này, anh, Hứa Ngôn, cũng không sử dụng thủ đoạn mờ ám nào, chỉ đứng cạnh Trương Khải Sơn mà thôi, đã thắng được ván này.

Nhưng Hứa Ngôn sẽ không vì thế mà lơi lỏng cảnh giác.

Hàm ý của cặp đôi chính là, bất kể xảy ra sự cố gì, hai người cuối cùng đều có thể đến với nhau.

Anh, Hứa Ngôn, hiện tại chỉ mới thắng được ván đầu tiên mà thôi.

Nếu không cẩn thận một chút, e rằng sau này vẫn sẽ bị Trương Khải Sơn gỡ lại.

Cho nên khi nói chuyện với Doãn Tân Nguyệt, giọng nói của anh dịu dàng hơn bình thường gấp đôi, trên mặt cũng là nụ cười vừa phải, không nhiệt tình nịnh nọt, đương nhiên cũng không lạnh lùng xa cách.

“Tôi... tôi là người của khách sạn Tân Nguyệt phái... phái đến đón các anh, đi theo...

đi theo tôi đi.” Doãn Tân Nguyệt lắp bắp nói.

Trong lòng cô gần như tự mắng mình một trận tơi bời.

“Làm sao vậy, chưa từng thấy trai đẹp à?” “Doãn Tân Nguyệt, kiêu ngạo của mày đâu?

Bình tĩnh của mày đâu?" "Đám con trai theo đuổi mày có thể xếp hàng mấy vòng quanh Bắc Bình rồi, sao lại tỏ ra như chưa từng thấy trai đẹp thế này, mày đừng có mất mặt nữa, bình tĩnh lại cho tao!" Dù cô không ngừng gào thét trong lòng, nhưng dường như không có tác dụng gì.

Tim vẫn đập loạn xạ, sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

"Được, nếu cô là người đến đón chúng tôi, vậy thì chuẩn bị xuất phát thôi." Hứa Ngôn dường như đã trở thành người nắm quyền chủ động.

Nhưng anh ra vẻ vô tình quay đầu nhìn những người sau lưng mình, rồi lại nhìn Trương Khải Sơn vẫn luôn im lặng bên cạnh.

"Nhưng mà, tôi có một vấn đề." "Xe cô lái đến, có thể ngồi được hết nhiều người như chúng ta không?" Doãn Tân Nguyệt lộ vẻ ngạc nhiên.

Lúc này cô mới nghiêm túc đếm lại.

Một chiếc xe, nhiều nhất cũng chỉ có thể ngồi được ba người.

Nếu chen chúc một chút, có thể ngồi được bốn.

Nhưng khách sạn Tân Nguyệt đường đường, đón khách lẽ nào lại để khách phải ngồi chen chúc?

Chẳng phải là quá mất mặt sao!

Cho nên cô nhất thời cũng có chút khó xử.

"Hay là, cứ đón vị Ngôn gia này, đến khách sạn Tân Nguyệt trước đi, chúng tôi có thể tự mình đi qua." Trương Khải Sơn cuối cùng cũng lên tiếng.

Anh ta cũng một lần nữa thu hút sự chú ý của Doãn Tân Nguyệt.

"Đúng rồi, sao mình lại quên, Bành Tam Tiên mới là vị hôn phu đã

được định sẵn của mình, chứ không phải vị quân quan đó." "Hơn nữa, mình cũng chưa thử trình độ của anh ta, nếu không đón người về, chẳng phải là đi một chuyến vô ích sao?" Hứa Ngôn cũng khiêm tốn nói: "Suy nghĩ của tôi cũng giống hệt Bành tam gia." "Tôi nghĩ, vị này chắc là đến đón Bành tam gia nhỉ.

Tôi tuy cũng vậy, nhưng vẫn là để người của khách sạn Tân Nguyệt đưa anh đi thì tốt hơn." Lời nói của anh lại một lần nữa khiến Doãn Tân Nguyệt do dự.

Trời mới biết, cô thật sự rất muốn ở cùng vị quân quan anh tuấn đó thêm một lúc nữa!

Lý Song đột nhiên mở miệng đề nghị: "Hay là Ngôn gia ngài cùng Bành tam gia, lên xe của khách sạn Tân Nguyệt?" "Ý kiến này hay!" Doãn Tân Nguyệt lập tức vỗ tay cười rộ lên.

Cô thấy mọi người đều đang kinh ngạc nhìn mình, lúc này mới có chút ngại ngùng cười gượng rồi buông tay xuống.

"Tùy tùng của các anh có thể đợi một chút, lát nữa sẽ có xe đến." "Tôi không có ý kiến, Bành tam gia nói sao?" Hứa Ngôn chủ động đáp lại.

Trương Khải Sơn nhìn anh một cách sâu sắc, cũng gật đầu nói: "Ngôn gia đã không ngại, tôi xin cung kính không bằng tuân mệnh." "Tốt quá rồi, vậy chúng ta đi thôi, không còn sớm nữa." Doãn Tân Nguyệt vui mừng đến mức chỉ thiếu nước nhảy cẫng lên.

Cô có thể cùng lúc ở cùng hai đại soái ca trong một thời gian ngắn, cũng có thể có thêm chút thời gian để tìm hiểu về họ.

"Lý Song, mấy người các cậu theo sau nhé, báo tên tôi chắc là vào được rồi, phải không?" Câu cuối cùng đương nhiên là nói với Doãn Tân Nguyệt.

Cô nàng liên tục gật đầu, vỗ ngực nói: “Yên tâm đi, chỉ cần các anh đến báo tên chủ nhân của mình, tuyệt đối sẽ không có ai cản các anh đâu.” Tề Thiết Chủy nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Anh ta mới không phải chủ tử của tôi, là huynh đệ của tôi.” Trương Khải Sơn chỉ liếc mắt một cái, Bát gia mới không cam lòng ngậm miệng lại.

Doãn Tân Nguyệt dẫn đường, đưa Hứa Ngôn và Trương Khải Sơn lên xe, sau đó hướng về khách sạn Tân Nguyệt.

Trên đường, cô cũng thử dò hỏi thông tin của hai người.

Vị quân quan đó tuy là hỏi gì đáp nấy, nhưng câu trả lời lại mập mờ, thà không trả lời còn hơn.

“Bành Tam Tiên” thì là có thể không nói chuyện thì không nói, thỉnh thoảng cho một câu, cũng là cho qua chuyện.

Cho đến khi xe đến khách sạn Tân Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt vẫn không moi được một câu thông tin hữu ích nào từ miệng hai người.

Cô thấy hai người đồng thời lấy ra thư mời, không nhịn được muốn ghé qua xem.

Nghe nói tấm của Bành Tam Tiên có chút đặc biệt, cô rất muốn xem, rốt cuộc đặc biệt ở chỗ nào.

Nhưng không ngờ, tấm mà Hứa Ngôn lấy ra, lại giống hệt của Bành Tam Tiên!

Doãn Tân Nguyệt nhớ rằng, những thư mời khác chỉ có chữ mạ vàng, nhưng không có hoa văn huy hiệu đặc biệt của Doãn gia.

Chương 309

Mà trên hai tấm thư mời trước mắt này, lại đều có!

Lẽ nào là...

Trái tim cô đột nhiên đập mạnh.

Không phải chứ, không phải là như cô nghĩ chứ!

Hai người sau khi xác minh thân phận và thư mời, rất nhanh đã vào khách sạn.

Doãn Tân Nguyệt lúc này mới hỏi người hầu kiểm tra thư mời: "Này, ngươi nhìn kỹ chưa, hai tấm thư mời đó có phải giống hệt nhau không?" "Vâng, tiểu thư, tiểu nhân nhìn rất rõ." "Ngoài tên người được mời khác nhau, trên hai tấm thư mời đó ngay cả những đường vân nhỏ nhất cũng giống hệt nhau." Lời nói của người hầu khiến Doãn Tân Nguyệt hưng phấn nắm chặt tay: "Tốt quá rồi, ta biết mà!" Cô gần như là bay về phòng.

Vừa vào cửa đã nhào vào chiếc giường lớn mềm mại, còn không ngừng vùng vẫy tay chân.

"Ta biết mà, ba thương ta như vậy, nhất định sẽ không nỡ tùy tiện gả ta đi!" "Hai người đó, ai cũng là thanh niên cực kỳ anh tuấn, ai cũng xứng với thân phận của Doãn Tân Nguyệt ta!" Má cô ửng hồng, khóe miệng cong lên rồi, vẫn không thể hạ xuống được.

Bên kia, Hứa Ngôn và Trương Khải Sơn được sắp xếp ở hai tầng khác nhau.

Sau khi vào khách sạn Tân Nguyệt, hai người vẫn không chủ động nói chuyện với đối phương.

"Thấy chưa, ở đây đâu đâu cũng là thính nô." Một giọng nói nhỏ

xíu vang lên bên tai, Trương Khải Sơn giật mình nhìn về phía Hứa Ngôn.

Người sau mỉm cười nhìn mình, môi hoàn toàn không hề động đậy.

Đó là thuật nói tiếng bụng mà chỉ những thành viên cốt cán trong Trương gia mới biết, ngay cả Trương Khải Sơn cũng chỉ vì duyên cớ của cha mình, mới học được một chút.

Anh ta không ngờ Hứa Ngôn lại cũng biết!

Nhưng rất nhanh, Trương Khải Sơn đã nghĩ đến Tiểu Khải Linh.

Xét về huyết thống, cậu ấy là con trai ruột của tộc trưởng tiền nhiệm.

Chỉ là khi tộc trưởng tiền nhiệm qua đời, Tiểu Khải Linh mới hai ba tuổi, hoàn toàn không có cơ hội học những kỹ năng chuyên thuộc đó.

Vậy thuật nói tiếng bụng của Hứa Ngôn, rốt cuộc là học từ đâu?

Lẽ nào bên cạnh anh ta, còn có thành viên cốt cán khác của Trương gia?

Hứa Ngôn dường như nhìn thấu được sự nghi hoặc của anh ta, lại "nói": "Tôi đã nói với cậu rồi, huyết thống của tôi còn thuần túy hơn Tiểu Linh Tử, bí kỹ của Trương gia qua các đời tôi cũng đều biết." "Không lâu nữa, chúng ta có lẽ còn có cơ hội cùng nhau đến cổ lâu của Trương gia." Hứa Ngôn đối với Trương Khải Sơn, luôn mang tâm tư muốn hoàn toàn thu phục.

Cho nên thủ đoạn sử dụng luôn là mềm dẻo.

Trương Khải Sơn là người mang trong mình đại nghĩa gia quốc, nhưng đồng thời cũng là một kiêu hùng.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Hứa Ngôn hoàn toàn không muốn đẩy anh ta về phía đối lập với mình.

“Ngôn gia, ngài đến khách sạn Tân Nguyệt, cũng là đến cầu thuốc?

Vì...

Nha Đầu?” Trương Khải Sơn cũng dùng thuật nói tiếng bụng, đi thẳng vào vấn đề.

Hứa Ngôn lại cười cười, đưa tay vỗ vỗ vai anh ta: “Phải, mà cũng không chỉ vậy.” “Được rồi, cậu cần làm gì thì cứ làm, không cần để ý đến tôi.” “Đồ vật chúng ta ai có năng lực thì người đó được, hoặc cậu bây giờ muốn rút lui, cũng không sao.” Anh nói xong, lại tiếp tục lên lầu, về phòng của mình.

Không lâu sau, Tề Thiết Chủy và Lý Song cũng đến khách sạn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt đã sớm dặn dò, để họ báo tên rồi theo phòng của chủ nhân mình mà tìm đến.

Tề Thiết Chủy vừa vào cửa đã bắt đầu phàn nàn: “Khải Sơn huynh, tôi nói này, anh cũng quá không có nghĩa khí rồi.” “Chỉ để ngồi một chiếc ô tô nhỏ, mà ném Bát gia tôi đi?

Trái tim tôi đây...” Trương Khải Sơn lạnh lùng nói: “Anh nói to thêm chút nữa đi, trực tiếp nói cho đám thính nô biết thân phận của chúng ta luôn đi.” Tề Thiết Chủy lúc này mới nhớ ra còn có chuyện này.

Vội vàng đưa tay lên miệng, làm động tác kéo khóa.

Sau đó hạ thấp giọng: “Xin lỗi xin lỗi, nhất thời quên mất chuyện này.” “Vậy tiếp theo, chúng ta phải nói chuyện thế nào đây?” Tề Thiết Chủy biết, có thể viết chữ lên giấy để giao lưu những chuyện quan trọng nhất.

Nhưng bắt anh ta không nói chuyện, thật sự là không nhịn được.

"Đây là trong phòng, anh nói nhỏ thôi là được rồi, ở hội trường đấu giá thì dùng cái này." Trương Khải Sơn đưa qua một cặp nút tai nhỏ nhắn, và một vật giống như trâm cài áo.

"Đây là cái gì?

Kỳ quái." Tề Thiết Chủy tiện tay gạt một cái chốt trên "trâm cài áo", đột nhiên vẻ mặt đau đớn ném vật trong tay xuống đất, hai tay ôm chặt tai.

Trương Khải Sơn lại như đã dự liệu được cảnh này, nhặt nút tai lên, đeo cho Tề Thiết Chủy, anh ta mới từ từ bình thường trở lại.

"Mẹ kiếp, Khải Sơn huynh, cái thứ đó rốt cuộc là cái gì?" "Sao chạm một cái, đầu tôi như bị kim châm, tai cũng đau muốn chết?" Tề Thiết Chủy lòng còn sợ hãi nhìn "trâm cài áo" trên đất.

Anh ta đương nhiên rất rõ, vừa rồi khiến anh ta chịu thiệt, chính là cái món đồ chơi nhỏ đó.

Kỳ lạ là, sau khi đeo nút tai, không chỉ không khó chịu nữa, mà cũng không ảnh hưởng đến việc anh ta nghe thấy những âm thanh khác.

"Thứ này là chuyên dùng để đối phó với thính nô." "Cũng là... do Ngôn gia đưa." "Là Ngôn gia cho sao?" Tề Thiết Chủy sửng sốt, vội vàng nhặt chiếc "trâm cài" kia lên, mân mê trong tay.

"Cái thứ này đúng là vũ khí sắc bén để đối phó với thính nô, mà dùng để phòng thân cũng cực kỳ tốt." "Khải Sơn huynh, anh xem, đồ tốt trong tay Ngôn gia đúng là không ít nha." "Hơn nữa tôi nghe Hoắc gia và Cửu gia nói, Ngôn gia mang từ dưới đổ đấu ra không ít cực phẩm, cái gia tài đó, e là cả Cửu Môn chúng ta gộp lại cũng không bằng." "Nếu Ngôn gia cũng tới cầu thuốc, Nha Đầu lại là người phụ

nữ của Ngôn gia, vậy chúng ta đừng xen vào nữa." "Nói với Nhị gia một tiếng, rút lui là được." Tề Thiết Chủy thủy chung vẫn không thể nào thân thiết nổi với Hứa Ngôn.

Dù sao người liều mạng cứu mình là Trương Khải Sơn.

Còn Hứa Ngôn đột ngột xuất hiện, trực tiếp cắt đứt con đường thăng tiến của Trương Khải Sơn, cũng khiến Trương Khải Sơn tuy là người đứng đầu Cửu Môn nhưng thủy chung vẫn hữu danh vô thực.

Hiện tại Cửu Môn chẳng qua chỉ là một quân cờ có thể sai khiến trong tay Hứa Ngôn mà thôi.

"Lão Bát, đó là tâm nguyện của Nhị gia, anh và tôi đã đồng ý thì nên dốc toàn lực." "Thuốc Ngôn gia cầu là anh ấy cầu." "Chúng ta giúp là giúp huynh đệ, đã nhận sự ủy thác của người ta thì phải làm cho trọn vẹn." Trương Khải Sơn không hề biết rằng, những lời này của anh ta đều lọt vào tai Hứa Ngôn.

Thậm chí ngay cả Lý Song và Ngụy Húc cũng nghe thấy.

Hoàng Lang tuy thính lực cũng rất nhạy bén, nhưng so với bọn người Trương Khải Sơn thì vẫn còn kém xa.

"Ngôn gia, cái anh Trương Khải Sơn này đúng là một hán tử trọng tình trọng nghĩa, giữ chữ tín." Lý Song bình thường vốn ít nói, cũng hiếm khi khen ngợi người khác, lúc này lại không tiếc lời tán thưởng một câu.

"Anh ta có thể được một câu khen ngợi của anh, chứng tỏ cũng đã nhận được sự công nhận của anh rồi." Hứa Ngôn cười nhìn Lý Song một cái.

Anh gật đầu nghiêm túc, tỏ ý Hứa Ngôn nói không sai.

"Được rồi, chúng ta bây giờ cứ đợi buổi đấu giá bắt đầu thôi, trò hay còn ở phía sau." Hứa Ngôn vỗ tay, bảo mọi người đi nghỉ ngơi.

Anh dùng máy điện thoại trong phòng gọi cho Triệu Quốc Trung.

Đơn giản tìm hiểu tình hình bên Trường Sa, biết được tạm thời mọi chuyện vẫn bình lặng.

Nhưng nghe tin từ phủ Đại soái truyền về, Nha Đầu bỗng nhiên hôn mê ngã bệnh.

Hứa Ngôn biết rõ là độc tính trong cơ thể cô ấy phát tác.

Lộc Minh Thảo chỉ là dược dẫn mà thôi, còn cần một số thảo dược khác phối hợp mới có thể giải độc trong người Nha Đầu.

Nhị Nguyệt Hồng trước đó nhờ Giải Cửu giúp luyện thuốc, tuy cũng là phối hợp các loại dược liệu khác, nhưng đơn thuốc lại là loại sơ cấp nhất, chỉ có thể trị ngọn không trị được gốc.

Đây mới là nguyên nhân cuối cùng Nha Đầu ngừng thuốc rồi hương tiêu ngọc vẫn.

Đơn thuốc Hứa Ngôn có được là thông qua hệ thống quét vô số cổ phương, tổng hợp sàng lọc ra phương án tối ưu nhất.

Nói là có thể giải bách độc cũng không hề khoa trương chút nào.

Đây cũng là lý do Hứa Ngôn rõ ràng biết Nha Đầu uống viên thuốc chế từ Lộc Minh Thảo xong vẫn sẽ chết, nhưng vẫn tới cầu thuốc.

Anh dặn dò Triệu Quốc Trung bí mật gửi viên thuốc anh để lại qua đó, có tình huống gì thì báo cáo kịp thời.

Viên thuốc đó là Hứa Ngôn đổi từ hệ thống trước đó, tuy không thể giải độc trên người Nha Đầu, nhưng ức chế độc tính trong thời gian ngắn, đợi anh mang thuốc về thì vẫn dư dả thời gian.

Hứa Ngôn lại bảo Triệu Quốc Trung gọi Nhạc Khỉ La tới, trò chuyện với cô rất lâu.

Anh dỗ dành cô nàng nhỏ đang tủi thân cười rạng rỡ như hoa, lúc

này mới cúp điện thoại.

Buổi đấu giá của khách sạn Tân Nguyệt sẽ kéo dài ba ngày.

Đêm đầu tiên quý khách khắp nơi tụ hội, buổi đấu giá chính thức phải đến ngày thứ hai mới bắt đầu.

Tiệc tối Hứa Ngôn không tham gia mà để Lý Song và những người khác tự xuống chơi.

Chương 310

Anh ở lại trong phòng, xem xét lại tình hình mộ Thanh Ô Tử trong ký ức một lần nữa.

Lần trước khi đích thân xuống mỏ quặng, anh gặp phải tình huống thực sự rất khó hiểu.

Việc không ngừng chuyển đổi thời không khiến trong lòng Hứa Ngôn ẩn hiện một dự cảm bất lành.

Nếu mộ Thanh Ô Tử kích hoạt nhiệm vụ hệ thống, e là độ khó sẽ còn cao hơn mộ Tần Thủy Hoàng.

Nhưng lần trước xuống mỏ quặng, anh lại không kích hoạt nhiệm vụ.

Hứa Ngôn cảm thấy do điều kiện kích hoạt nhiệm vụ chưa đủ, lần này quay lại chắc chắn sẽ có đáp án.

Đến nay những ngôi mộ anh từng xuống, mộ Đường và mộ Tây Chu không liên quan đến cốt truyện gốc, nhưng đồ vật bên trong lại có liên quan mật thiết.

Anh luôn cảm thấy hệ thống tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ giao nhiệm vụ cho anh làm.

Trong lúc Hứa Ngôn tự nhốt mình trong phòng nghiên cứu mộ Thanh Ô Tử, Trương Khải Sơn lại dẫn theo Tề Thiết Chủy đi "dạo quanh" khách sạn Tân Nguyệt.

Bắc Bình từng là trái tim của Hoa Quốc.

Ngay cả khi hoàng đế sống trong Tử Cấm Thành đã bị đuổi ra ngoài, nhưng thành Bắc Bình vẫn là nơi tàng long ngọa hổ.

Trong đại sảnh cực kỳ xa hoa, không chỉ có các loại đồ ăn buffet mỹ vị mà còn có khu vực giải trí đánh bạc nhỏ để giải sầu.

Tề Thiết Chủy là người quen thói nhanh nhẩu, đi một vòng trong đám đông đã nắm rõ lai lịch của rất nhiều tân khách.

Trên người bọn họ đều đeo "trâm cài" có thể gây nhiễu thính nô, dù vậy, bọn họ vẫn đi đến nơi cách xa thính nô mới hạ thấp giọng trò chuyện.

"Tôi vừa đi một vòng, Ngôn gia không xuống, nhưng mấy người tùy tùng của anh ấy thì xuống rồi." "Chỉ là bọn họ không hề đi thám thính lai lịch người khác, dường như cũng không có hứng thú với việc mở rộng mạng lưới quan hệ." Tề Thiết Chủy nói nhanh.

"Không quan trọng, Ngôn gia làm việc có lý do của anh ấy, chúng ta cứ làm tốt việc của mình là được." Trương Khải Sơn không truy cứu sâu, Tề Thiết Chủy thấy anh không hứng thú liền chuyển chủ đề, bắt đầu nói về bối cảnh của các tân khách mà mình vừa điều tra được.

"Đúng rồi, lúc tôi quay lại phát hiện người nước Cước Bồn (Nhật Bản) cũng tới." Tề Thiết Chủy vỗ trán một cái: "Tôi suýt nữa quên mất việc chính này.

Anh nói xem, bọn họ sao cứ như cao dán da chó, đi đâu cũng bám theo đó vậy?" Trương Khải Sơn hoàn toàn không bất ngờ trước tin này.

"Độc là do người nước Cước Bồn hạ, bọn họ muốn chiếm đoạt cả Lộc Minh Thảo.

Như vậy nếu Nhị gia muốn cứu Nha Đầu thì chỉ có thể mặc cho bọn họ bài bố." Những lời này, dù anh không nói thì Tề Thiết Chủy cũng có thể nghĩ thông suốt.

Bọn họ đều đã từng giao thiệp với người nước Cước Bồn, đối với

thủ đoạn của đám người đó thì quá rõ ràng rồi.

"Tuy nhiên, lần này người nước Cước Bồn tới có hai nhóm, cái cô Điền Trung Lương Tử thường xuyên đến tìm Nhị gia kia lại đi theo sau một lão người ngoại quốc." "Chính là cái ông tên gì ấy nhỉ...

À đúng rồi, gọi là Cừu Đức Khảo!" Lông mày Trương Khải Sơn nhíu chặt lại.

Ngay cả Cừu Đức Khảo cũng tới, chứng tỏ tình hình hiện tại sẽ trở nên phức tạp hơn.

May mà Hứa Ngôn cũng ở đây.

Trong lòng Trương Khải Sơn bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm lạ thường.

Anh không biết tại sao mình lại có cảm giác này.

Những trải nghiệm trước đây đã khiến anh quen với việc làm thủ lĩnh của mọi người, là chỗ dựa để đưa ra mọi quyết sách, dẫn dắt một đám thuộc hạ không ngừng tiến về phía trước.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một nhân vật như Hứa Ngôn, dần dần đoạt lấy toàn bộ vị trí chủ đạo của anh.

Nhưng Trương Khải Sơn lại cảm thấy, sau lưng mình dường như có thêm một bàn tay vô cùng kiên định và vững chãi.

Đêm đầu tiên đến khách sạn Tân Nguyệt trôi qua bình yên vô sự.

Trương Khải Sơn vốn định trực tiếp tìm đến kho báu để lấy Lộc Minh Thảo đi.

Nhưng sự xuất hiện của Hứa Ngôn khiến anh trực tiếp từ bỏ kế hoạch này.

Dù nhìn từ góc độ nào, nếu Hứa Ngôn cũng áp dụng phương thức như vậy để lấy Lộc Minh Thảo, thì Trương Khải Sơn anh đúng là quá

non nớt rồi.

Mà nhìn dáng vẻ Hứa Ngôn, dường như định thông qua con đường chính đáng để có được Lộc Minh Thảo.

Cho nên sau khi cân nhắc, Trương Khải Sơn vẫn từ bỏ kế hoạch đó.

Ngày thứ hai, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Sảnh tiệc của khách sạn Tân Nguyệt được thiết kế thông tầng lên đến tầng ba.

Đèn chùm pha lê khổng lồ treo từ trần nhà xuống, phản chiếu cả sảnh tiệc kim bích huy hoàng, đèn đuốc sáng trưng.

Vây quanh sàn khiêu vũ bên dưới là vô số căn phòng bao và nhã tọa lớn nhỏ khác nhau.

Bên trong đều ngồi đầy các tân khách tham gia đấu giá.

Trương Khải Sơn và Hứa Ngôn đều được sắp xếp ở nhã gian riêng biệt trên tầng hai, trước mặt ngăn cách bởi một lớp rèm châu.

Mỗi phòng bao từ tầng hai trở lên đều như vậy, tăng thêm vài phần mông lung và thần bí.

Trước khi ngồi xuống, Tề Thiết Chủy đã nắm rõ danh tính của những người ở các phòng bao xung quanh.

Anh ta ghé sát Trương Khải Sơn, nhỏ giọng nói: "Khải Sơn huynh, Ngôn gia ở phòng bao đầu tiên bên trái." "Người nước Cước Bồn, còn có Cừu Đức Khảo, đều ở đối diện chúng ta." Trương Khải Sơn gật đầu: "Bên trái là vị trí tôn quý, Ngôn gia được sắp xếp ở gian đó, xem ra rất được khách sạn Tân Nguyệt coi trọng." "Tôi xem thiệp mời của anh ấy rồi, dùng chính thân phận thật của mình." "Khách sạn Tân Nguyệt chắc chắn đã tra rõ bối cảnh của anh ấy mới có sự sắp xếp

này.” Tề Thiết Chủy hâm mộ nhìn về hướng đó một cái, tuy rằng cách lớp phòng bao, anh ta căn bản không nhìn thấy gì cả.

Nhưng con người sợ nhất là bị đem ra so sánh.

Hai người mình tuy cũng ở bên trái, nhưng rõ ràng đãi ngộ hoàn toàn không thể so sánh được.

“Lão Bát, lát nữa lúc bắt đầu đấu giá, tôi phải ra ngoài một chuyến.

Cậu nghĩ cách kéo dài thời gian giúp tôi.” Trương Khải Sơn trước khi buổi đấu giá bắt đầu đã dặn trước Tề Thiết Chủy một tiếng.

“Không phải chứ?

Lát nữa đấu giá bắt đầu rồi, anh định đi đâu?” “Chẳng phải nói kế hoạch trước đó đã từ bỏ rồi sao?” Tề Thiết Chủy kinh ngạc hỏi.

Kế hoạch ban đầu là bọn họ cùng Nhị Nguyệt Hồng bàn bạc trên xe lửa.

Tùy vào các tình huống khác nhau mà đưa ra mấy bộ phương án.

Phương án trực tiếp trộm Lộc Minh Thảo đã bị bỏ qua, sao nhìn dáng vẻ này, Trương Khải Sơn lại định nhặt lại kế hoạch đó vậy.

“Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, Lộc Minh Thảo có thể không trực tiếp lấy đi mà tham gia đấu giá.

Nhưng nó được đặt ở đâu thì nhất định phải làm rõ.” “Cần phải chuẩn bị cả hai phương án, như vậy khi sự việc đến nơi mới có thể ung dung đối phó.” Trương Khải Sơn nói xong liền định đứng dậy.

Bên ngoài phòng bao bỗng truyền đến giọng của Lý Song: “Bành tam gia, tại hạ là Lý Song.

Ngôn gia chúng tôi mời ngài uống trà, xin hãy nhận cho.” Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy nhìn nhau, đều không hiểu trong hồ lô

của Hứa Ngôn đang bán thuốc gì.

Tề Thiết Chủy vội vàng đi tới mở cửa đón Lý Song vào.

Hai người hầu đi theo sau Lý Song.

Một người bưng khay, một người xách hộp thức ăn.

Bọn họ mặc đồng phục của khách sạn Tân Nguyệt, hiển nhiên Hứa Ngôn đang dùng hoa mượn để dâng Phật.

"Lý đoàn trưởng khách khí quá, xin hãy chuyển lời cảm ơn của chúng tôi tới Ngôn gia." Trương Khải Sơn chủ động nói với Lý Song.

Anh có thể nhận ra bình trà và những loại điểm tâm tinh tế trong hộp thức ăn kia đều có giá không rẻ.

"Bành tam gia khách khí rồi, Ngôn gia chúng tôi còn có lời nhắn, buổi đấu giá lần này có không ít đồ tốt." "Tam gia cứ thong thả mà xem, đừng để bỏ lỡ món đồ tâm đắc nào." Lý Song lại "nhắc nhở" một câu, lần này cả Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy đều nghe ra được ẩn ý trong lời nói của anh ta.

Sau khi Lý Song rời đi, Tề Thiết Chủy mới bĩu môi nói: "Ý gì đây, bên kia đang cảnh cáo chúng ta đừng có giở trò, đừng có động tà tâm sao?" "Dù anh ta ở Trường Sa hô mưa gọi gió, nhưng đây là Bắc Bình, chẳng lẽ chúng ta nói chuyện hay đi vệ sinh cũng phải quy cho anh ta quản sao?" Anh ta còn đang hậm hực chưa nói hết lời đã bị Trương Khải Sơn ngắt lời.

"Cậu bớt nói vài câu đi, có đồ ăn đồ uống còn không bịt nổi miệng cậu sao?" Trong phòng bao vốn có trà nước và điểm tâm do khách sạn Tân Nguyệt chuẩn bị, tùy theo quy cách khác nhau mà đồ mang lên cũng có giá trị khác nhau.

Trương Khải Sơn rót cho mình và Tề Thiết Chủy mỗi người một chén trà, chỉ ngửi qua một chút liền gật đầu nói: "Trà ngon, đây là trà

Kim Qua Trảnchính tông, một chỉ còn quý hơn vàng nhiều.” “Ngôn gia đã thành tâm mời chúng ta uống trà ngon thế này thì đừng phụ lòng người ta.” Anh ta trái lại rất phóng khoáng.

Ngay lập tức ngồi trở lại ghế, bắt đầu nhâm nhi từng ngụm trà nhỏ.

“Kim Qua Trảnn?

Thế thì tôi phải nếm thử cho kỹ mới được!” Mắt Tề Thiết Chủy sáng lên.

Chương 311

Anh ta đương nhiên nhận ra hàng tốt.

Cái loại trà Kim Qua Trản này, ngay cả chỗ Giải Cửu gia cũng không phải lúc nào cũng được uống.

Trong hộp thức ăn đựng chín loại điểm tâm nhỏ tinh tế.

Trương Khải Sơn sờ xuống đáy hộp thức ăn, từ trong khe hở lấy ra một tờ giấy mỏng như cánh ve nhưng vô cùng dai.

"Bên trong có đồ?" Tề Thiết Chủy sửng sốt, phát hiện bên trên có vẽ bản đồ, còn có mấy dòng chữ nhỏ.

Trương Khải Sơn đọc nhanh một lượt, rồi lộ vẻ bất lực nói: "Ngôn gia đưa bản đồ, đánh dấu vị trí kho báu, còn có...

Lộc Minh Thảo giấu ở đâu." "Cái gì?" Điểm tâm trong miệng Tề Thiết Chủy rơi xuống cái "bộp".

"Không phải chứ, chẳng lẽ Ngôn gia là thần tiên sao?

Sao chuyện gì cũng bị anh ta tính kế chuẩn xác đến vậy!" Anh ta cảm thấy ba người mình đứng trước mặt Hứa Ngôn cứ như một trò hề.

Bất kể định làm gì, mỗi lần đều bị người ta nhìn thấu trước một bước.

"Bất kể thế nào, đỡ tốn công sức của chúng ta, đó là chuyện tốt." Trương Khải Sơn lại rất thoáng, tâm trạng hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi chuyện này.

Anh không nhận ra rằng, hiện tại mình đang dần chịu ảnh hưởng sâu sắc từ Hứa Ngôn, đã bắt đầu quen với việc hành động theo ý đồ

của anh.

Trong phòng bao bên trái, Hứa Ngôn nghe thấy Trương Khải Sơn nhận trà bánh và cuộc đối thoại giữa anh ta với Tề Thiết Chủy, không khỏi khẽ mỉm cười.

"Lý Song, thấy chưa, giao thiệp với người thông minh đúng là thoải mái." "Bên đó sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa, tiếp theo cứ theo quy trình bình thường mà làm." Hứa Ngôn quay đầu nhìn về phía khán đài trưng bày bên dưới.

Anh cố ý gửi "bản đồ kho báu" cho Trương Khải Sơn, như vậy sẽ ngăn cản Trương Khải Sơn đi thăm dò kho báu, tránh việc tiếp xúc sâu hơn với Doãn Tân Nguyệt.

Sau khi biết Nha Đầu phát độc, anh thậm chí còn muốn sử dụng thủ đoạn để đẩy nhanh tiến trình buổi đấu giá.

Tuy nhiên, Lộc Minh Thảo là một trong ba loại thuốc quý chủ chốt, chắc chắn phải để ở cuối cùng rồi.

Dù là vậy, Hứa Ngôn vẫn sử dụng một số thủ đoạn.

Anh lấy ra vài món bảo vật hiếm có từ trong "Càn Khôn Đại", lúc gặp Doãn lão bản đã trực tiếp ủy thác chen thêm vào danh sách đấu giá.

Đốt đèn thiên đăng cực kỳ tốn tiền, ở hai ngày đầu của buổi đấu giá, anh không ngại gỡ gạc lại một chút vốn liếng.

Trên khán đài bỗng nhiên bước lên một người phụ nữ thành thục mỹ lệ, nhiệt tình tuyên bố: "Kính thưa các quý bà, quý ông và các vị khách quý." "Tôi thay mặt khách sạn Tân Nguyệt hân hạnh tuyên bố, buổi đấu giá hiện tại chính thức bắt đầu." Buổi đấu giá vừa bắt đầu, món đồ đầu tiên đã gây ra một trận kinh hô.

Khách sạn Tân Nguyệt không hổ danh khởi nghiệp từ việc buôn

bán cổ vật, đồ lấy ra không chỉ là hàng thật mà còn có giá trị sưu tầm cực cao.

Nhưng những thứ này so với đồ trong tay Hứa Ngôn thì có chút lu mờ.

Anh đến buổi đấu giá chỉ vì Lộc Minh Thảo và Doãn Tân Nguyệt.

Kiếp trước tham gia đấu giá quá nhiều rồi, quy trình hầu như đều tương tự nhau.

Cho nên anh chỉ xem qua hai ba món đồ đã nhanh chóng mất hứng thú.

Hứa Ngôn quay đầu nói với bọn người Lý Song: "Các anh cứ ở đây xem trước, tôi ra ngoài đi dạo một chút." Lý Song và những người khác hiểu ý gật đầu, Ngụy Húc trực tiếp ấn một cái vào chiếc "trâm cài", mở công tắc.

Sóng âm vô hình truyền đi, khiến tất cả các thính nô được sắp xếp ở các góc đều lộ vẻ khó chịu trên mặt.

Cái máy mà Ngụy Húc đang điều khiển hiện tại có diện tích bao phủ lớn hơn, sóng âm phát ra cũng tinh vi hơn, mức độ gây hại cho thính nô lại tương đối giảm bớt.

Dù sao nếu tất cả mọi người đều biểu hiện cực kỳ đau đớn, thì chẳng khác nào nói huỵch tẹt với khách sạn Tân Nguyệt rằng có người đến phá đám.

Yêu cầu của Hứa Ngôn rất đơn giản, chỉ cần có thể gây nhiễu thính lực của thính nô, để anh có thể tự do hành động là được.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Hứa Ngôn đứng dậy rời khỏi nhã gian.

Anh tuy đề nghị Trương Khải Sơn không nên đi lung tung khắp

nơi, nhưng không có nghĩa là anh sẽ không diễn lại kịch tính trước đó một lần.

Trương Khải Sơn không cần thiết phải tiếp xúc quá nhiều với Doãn Tân Nguyệt, nhưng Hứa Ngôn anh thì có.

Doãn đại tiểu thư là viên ngọc quý trên tay nhà họ Doãn, được chiều chuộng từ nhỏ mà lớn lên.

Tuy cũng chấp nhận nam tử có thể tam thê tứ thiếp, nhưng cô nhất định phải là chính thất, và địa vị tuyệt đối không thể lung lay.

Nhưng bên phía Hứa Ngôn đã có không chỉ một người phụ nữ, những người khác thì dễ nói, duy chỉ có Nhạc Khỉ La là đại tiểu thư Doãn gia không thể đối phó nổi.

Cho nên trước khi đưa cô về, Hứa Ngôn phải làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý đầy đủ cho cô.

Anh không muốn để Doãn Tân Nguyệt hăng hái theo anh về Trường Sa, rồi chẳng mấy chốc đã hương tiêu ngọc vẫn trong tay Nhạc Khỉ La.

Đương nhiên, Hứa Ngôn cũng có thể chọn cách hạ lệnh cho Nhạc Khỉ La, nhưng đó lại là việc anh không muốn làm nhất.

Nếu đã vậy, anh chỉ có thể bắt đầu từ phía Doãn Tân Nguyệt thôi.

Rời khỏi nhã gian, Hứa Ngôn quen đường cũ đi lên lầu, tiến thẳng về phía phòng kho báu.

Thính lực của các thính nô đều bị gây nhiễu, căn bản không nghe thấy tiếng bước chân gần như không có của anh.

Nhưng khi lên đến lầu, Hứa Ngôn lại cố ý dậm chân hơi mạnh một chút.

Doãn Tân Nguyệt lúc này đang ở trong phòng.

Cô đã tham gia quá nhiều buổi đấu giá, toàn bộ quy trình đã thuộc làu, căn bản không còn chút hứng thú nào nữa.

Đồ đấu giá của ngày đầu tiên giá trị tương đối bình thường, cô cũng không có ý định muốn đi xem.

Chỉ muốn ở trong phòng ăn uống, giết thời gian rảnh rỗi.

"Thật là chán chết đi được!

Hai cái tên kia vừa vào khách sạn là trốn biệt trong phòng không chịu ra." "Làm mình muốn tìm cơ hội tiếp xúc thêm với bọn họ cũng không được." "Hôm đó ở trên xe thời gian ngắn quá, mình lại không tiện hỏi bọn họ nhiều hơn, giờ thì hay rồi, ngay cả người cũng chẳng thấy đâu!" Doãn Tân Nguyệt vừa ăn vừa lẩm bẩm trong lòng.

Sau khi quay về vào hôm qua, cô đã phái người đi điều tra kỹ lại.

Thiệp mời của Bành Tam Tiên và Hứa Ngôn quả thực y hệt nhau.

Nghĩa là, cái anh quân quan tên Hứa Ngôn kia cũng là một trong những vị hôn phu của cô.

"Cha rốt cuộc đang nghĩ gì vậy nhỉ?

Chẳng lẽ, lão già định bắt mình gả cho cả hai người bọn họ cùng lúc sao?" Doãn Tân Nguyệt buông lời kinh người.

May mà hiện tại cô đang ở một mình trong phòng, nếu không những lời này tuyệt đối sẽ khiến người ta rớt cả hàm, lồi cả mắt.

Nhưng Doãn đại tiểu thư lại không cảm thấy có vấn đề gì.

Nếu đàn ông có thể tam thê tứ thiếp, thì tại sao phụ nữ lại không thể có tam phu tứ lang quân?

Hơn nữa, hai người kia đều đẹp trai xuất chúng như nhau, bắt cô chỉ được chọn một người, thực sự là hơi đáng tiếc.

Doãn Tân Nguyệt phủi vỏ hạt dưa trên tay, vô thức viết đi viết lại tên của hai người lên giấy.

Nghĩ đến ai một lần là viết tên người đó một lần.

Không biết từ lúc nào, cả trang giấy đã viết đầy tên.

Cô định thần lại, nhìn kỹ những cái tên bên trên, rõ ràng là Hứa Ngôn nhiều hơn Bành Tam Tiên.

"Điều này chẳng lẽ có nghĩa là mình nghiêng về anh chàng Hứa Ngôn kia hơn sao?

Mà cũng đúng, anh ta trông đẹp trai hơn một chút, nghe nói còn là Ti lệnh dân đoàn gì đó bên Trường Sa, cũng là người thực tế nắm quyền hiện nay." "Lại còn có quyền tuần tra Hồ Quảng, xem ra về thân phận cũng lợi hại hơn Bành Tam Tiên một chút." "Nhưng tại sao cha không trực tiếp chọn anh ta nhỉ?

Chẳng lẽ là muốn giao quyền lựa chọn cho mình, để mình tự chọn người ưng ý hơn?" Doãn Tân Nguyệt không ngừng lẩm bẩm một mình.

Cô không để thính nô đến phục vụ mình vì không muốn bọn họ biết tâm sự thiếu nữ của mình.

Nhưng ngay lúc cô đang mải suy nghĩ, một tiếng bước chân khẽ khàng truyền vào tai.

"Hử?

Sao lại có người lên lầu rồi?

Đám nô tài dưới lầu rốt cuộc đang làm gì vậy!

Chương 312

Lại để người ta lên đây được!" Doãn Tân Nguyệt lập tức cảnh giác.

Thính nô nhà họ Doãn đều được huấn luyện chuyên môn từ nhỏ, có thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nhỏ nhặt nào.

Người có thể lên được lầu mà không đánh động thính nô tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Doãn Tân Nguyệt nhận thức rất rõ điều này.

Cô nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng đang khép hờ, lén nhìn ra ngoài, lại thấy một bóng dáng không ngờ tới.

"Hứa Ngôn?

Không phải anh ta nên ở dưới tham gia đấu giá sao?

Chạy lên trên này làm gì?" Phát hiện này thực sự khiến Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc không thôi.

Nhưng thấy anh đi thẳng về phía phòng kho báu, ánh mắt cô lập tức thay đổi.

"Ồ, hóa ra là một tên trộm bảo vật sao?" "Một Ti lệnh dân đoàn đường đường chính chính, Bố phòng quan Trường Sa!

Vị cao quyền trọng, có thể coi là đại quan một phương rồi, vậy mà còn đến khách sạn Tân Nguyệt của tôi trộm đồ?" "Anh ta không phải nghèo đến phát điên rồi chứ!

Hay là trong mắt chỉ còn có tiền, ngoài ra không thấy gì khác nữa!" Doãn Tân Nguyệt tức đến mức muốn dậm chân, nhưng lại sợ đánh động Hứa Ngôn.

Bỗng nhiên, cô trợn tròn đôi mắt đẹp.

“Không phải chứ!

Chẳng lẽ anh ta tình nguyện trở thành một trong những ứng cử viên hôn phu của mình cũng chỉ là một màn che mắt, mục tiêu thực sự lại là kho báu trong khách sạn Tân Nguyệt sao?” Ý nghĩ này vừa hiện ra là không tài nào dập tắt nổi nữa.

Giống như cỏ dại gặp gió xuân mà mọc điên cuồng, cũng giống như đốm lửa nhỏ, chớp mắt đã lan thành đám cháy lớn.

Dù biết rất rõ rằng chỉ dựa vào một mình Hứa Ngôn thì không thể nào vét sạch bảo vật trong phòng kho báu được.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc sức hấp dẫn của Doãn Tân Nguyệt cô còn không bằng mấy món đồ vật chết tiệt đó là trong lòng cô lại nóng như lửa đốt, đứng ngồi không yên.

“Tôi không tin đâu, sức hấp dẫn của mấy món đồ chết đó lại lớn hơn cả tôi!” Doãn Tân Nguyệt hạ quyết tâm.

Nếu Hứa Ngôn đã tự dâng xác đến tận cửa, vậy cô phải đích thân đến hỏi cho ra lẽ.

Cái tên khốn Hứa Ngôn đó, nếu dám nói mấy thứ đồ lạnh lẽo kia quan trọng hơn đại mỹ nhân sống sờ sờ như cô, cô nhất định phải lôi anh ta đến trước mặt cha để đòi lại công bằng cho mình mới được!

Hứa Ngôn khoanh tay trước ngực, ung dung đợi trong phòng kho báu.

Anh có thể nghe thấy tiếng giày da nhỏ gõ xuống sàn nhà, đang hùng hổ áp sát về phía này.

“Cái cô nàng này, cậy đây là địa bàn của mình mà kiêu ngạo thế đấy.” Hứa Ngôn bất lực lắc đầu.

Anh không ngại dạy cho vị đại tiểu thư này một bài học, để cô biết rằng ngay cả trong phạm vi thế lực của mình thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Doãn Tân Nguyệt đến cửa phòng kho báu, nhìn cánh cửa khép hờ, ngọn lửa giận trong lòng càng bùng cháy dữ dội.

"Quả nhiên là thế!" Cô bực bội dậm chân một cái, tay vừa định đẩy ra thì cửa đã mở trước.

Một luồng lực đạo giữ chặt lấy cổ tay cô kéo vào trong.

Doãn Tân Nguyệt há miệng định hét lên nhưng đã bị người ta trực tiếp bịt chặt miệng.

Chớp mắt, cô bị kéo vào phòng kho báu, ép vào cạnh tường.

Cánh cửa bị một bàn chân chặn lại, sau đó nhẹ nhàng đóng lại, không phát ra một tiếng động nhỏ nào.

"Ưm...

ưm!" Doãn Tân Nguyệt trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Hai người đứng cực gần nhau, có thể nghe rõ hơi thở của đối phương, giữa đôi môi dường như chỉ cách một bàn tay.

Đôi mắt đẹp của cô trợn tròn, ở khoảng cách gần thế này, Doãn Tân Nguyệt cảm giác mình sắp biến thành mắt lác đến nơi.

Mà khuôn mặt của người đàn ông đó áp sát ngay trước mắt, tuấn mỹ đến mức khiến tim cô đập loạn xạ, hơi thở cũng theo đó mà hỗn loạn theo.

"Trời đất ơi, anh ta cũng đẹp trai quá đi mất!" "Không được không được!

Doãn Tân Nguyệt mày đang lên cơn mê trai gì thế này!

Anh ta là vì tài bảo nhà mày mà đến đấy, mày phải tỉnh táo lại cho tao!" Hai phiên bản Doãn Tân Nguyệt tí hon một đen một trắng hiện ra, không ngừng tranh chấp giằng co bên tai cô.

Nhưng trong mắt cô vẫn không ngừng hiện ra những trái tim màu hồng nhỏ xíu.

Nhan sắc chính là công lý.

Khuôn mặt của Hứa Ngôn thực sự đã đâm trúng tim đen của cô rồi!

"Vừa rồi còn hận không thể ăn tươi nuốt sống tôi, bây giờ cũng hận không thể ăn tươi nuốt sống tôi, Doãn đại tiểu thư, cô chưa học qua từ 'ụt rè' bao giờ sao?" Một giọng nói cực kỳ nam tính vang lên bên tai.

Doãn Tân Nguyệt dù bị bịt miệng cũng suýt chút nữa thì hét lên thành tiếng.

"Giọng nói hay quá, mình thực sự muốn say mất rồi..." Ánh mắt cô đã bán đứng suy nghĩ của mình.

Hứa Ngôn gần như có thể đọc vị chính xác suy nghĩ hiện tại của cô.

"Khụ, Doãn đại tiểu thư, tôi có thể buông tay ra, nhưng cô phải đảm bảo sẽ không hét lên." Anh thử đưa ra một điều kiện.

Doãn Tân Nguyệt chỉ nhìn chằm chằm vào mặt anh, mắt cong lên thành hình trăng lưỡi liềm.

"Thôi vậy, tôi coi như cô đồng ý rồi nhé." Hứa Ngôn cũng không phải chưa từng thấy phụ nữ chủ động, nhưng Doãn Tân Nguyệt chủ động một cách kiều diễm lại thuần khiết, là một đại tiểu thư được nuông chiều từ bé nhưng cũng có những tình cảm nồng nhiệt rực cháy nhất.

Chẳng trách, loại người như Trương Khải Sơn đã sớm chuẩn bị tâm thế hy sinh vì đại nghiệp quốc gia, cuối cùng cũng vẫn ngã gục dưới tay Doãn Tân Nguyệt.

Bàn tay che miệng đột nhiên rút đi, trong lòng Doãn Tân Nguyệt lại thoáng hiện lên một sự hụt hẫng.

Bàn tay đó thật lớn, gần như có thể che kín cả khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Không hiểu sao, đứng bên cạnh anh, cô lại có cảm giác an toàn tràn đầy.

Đây là cảm giác mà trước đây chỉ có cha mới đem lại cho cô.

Nhưng rất nhanh, Hứa Ngôn cũng lùi lại hai bước, tạo khoảng cách với cô.

Doãn Tân Nguyệt cũng theo đó mà khôi phục lại bình thường.

"Hứa Ngôn, anh quả nhiên là nhắm vào kho báu nhà tôi mà đến." "Anh không sợ tôi nói với cha, khiến anh không kịp trở tay sao?" Sau khi định thần lại, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ vì hành động mê trai lúc nãy.

Để lấy lại thể diện, cô mới cố ý lớn tiếng quát tháo.

"Nếu vậy, e là tôi không còn tư cách làm ứng cử viên hôn phu của cô nữa rồi." Hứa Ngôn nhún vai: "Hay là cô thích kiểu như Bành Tam Tiên hơn?" "Anh cũng biết à!" Doãn Tân Nguyệt theo thói quen lại cười lên.

Nhưng rất nhanh cô đã tự véo mình một cái, cố gắng đè nén tâm lý mê trai đang rục rịch kia xuống.

Hứa Ngôn thực sự bị hành động nhỏ của cô làm cho thấy đáng yêu.

Không nhịn được bắt chước dáng vẻ của cô, cũng véo vào má cô một cái.

"Bép" một tiếng giòn giã, mu bàn tay anh đã nhận một cú đánh đích đáng.

Trong mắt Doãn Tân Nguyệt rơm rớm nước mắt, trên má hồng nhuận đã lờ mờ thấy hai dấu tay ửng đỏ.

"Anh muốn giết người diệt khẩu thì cũng không cần véo chết tôi chứ?" Cô nghẹn ngào buộc tội Hứa Ngôn.

"Xin lỗi xin lỗi, nhất thời quên mất, không khống chế được lực tay." Hứa Ngôn liên tục xin lỗi.

Anh đúng là quên mất, hiện tại lực tay của anh người bình thường không chịu nổi, huống chi là một vị đại tiểu thư được nuôi dưỡng trong nhung lụa.

Doãn Tân Nguyệt đúng là thấy tủi thân thực sự.

Người đàn ông này trông văn nhã nho nhã, sao ra tay lại thô lỗ thế không biết.

Chỉ véo nhẹ một cái mà làm cô đau chết đi được, thế này mà có cử chỉ thân mật hơn chút nữa thì không phải làm cô mất luôn cái mạng nhỏ này sao!

Hứa Ngôn lại không chú ý đến những tâm tư nhỏ đang xoay chuyển trong mắt cô.

Chương 313

Anh làm động tác thò tay vào ngực áo, lấy từ trong "Càn Khôn Đại" ra một bình sứ nhỏ đưa qua.

"Thoa cái này đi, sẽ nhanh chóng hết sưng thôi.

Hay là, để tôi thoa giúp cô?" "Đây là cái gì?

Tôi không dùng đồ lai lịch bất minh đâu nhé!" Miệng Doãn Tân Nguyệt nói không cần, nhưng mắt cứ liếc về phía bình sứ nhỏ trong tay Hứa Ngôn.

"Cũng không có gì, chỉ là một phương thuốc lưu truyền từ trong cung, hoạt huyết tan máu bầm, tái tạo da và dưỡng nhan.

Nếu dùng thường xuyên còn có thể giữ mãi nét thanh xuân." Hứa Ngôn quả thực không hề nói quá.

Chỉ có điều phương thuốc lưu truyền từ trong cung này phải truy nguyên từ thời nhà Tần.

Không sai, chính là khi anh xuống mộ Tần đã lấy được từ trong kim quỹ tồn thư bồi táng.

Lúc đó để tránh những cổ tịch kia bị oxy hóa mất tác dụng, anh đã trực tiếp thu vào hệ thống để quét toàn bộ văn bản bảo tồn.

Mà hệ thống lại tự động phân loại những sách vở này.

Hứa Ngôn thông qua sàng lọc thông minh, chọn ra cái hiệu quả nhất, có khả năng phục chế cao nhất, giao cho Hoàng Lang giám sát, phục nguyên ra loại hương cao này.

Mục đích ban đầu rất đơn giản.

Những người phụ nữ bên cạnh anh, ai nấy đều là tuyệt sắc

nghiêng nước nghiêng thành.

Thời gian trên thế gian này là vô tình nhất, dù là danh tướng hay hồng nhan, cuối cùng cũng khó tránh khỏi hóa thành một nắm xương khô.

Mà đối với mỹ nhân, điều khó chấp nhận nhất không gì khác ngoài việc tuổi già ập đến, nhan sắc tàn phai.

Nói đi cũng phải nói lại, anh cũng vừa mới lấy được thành phẩm hương cao, Doãn Tân Nguyệt trái lại là người đầu tiên trong số các cô gái được dùng.

Nếu là Nhạc Khỉ La, dù Hứa Ngôn có đưa cho một tờ giấy đi chăng nữa cô ấy cũng sẽ vui mừng khôn xiết.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt thì khác, Hứa Ngôn đối với cô vẫn chỉ là người lạ mới gặp mặt hai lần.

Cô đương nhiên giữ một phần cảnh giác với anh.

Càng không dễ dàng tin vào lời nói một phía của anh.

Cho nên nghe lời Hứa Ngôn nói, cô bèn khịt mũi coi thường: "Nghe giống hệt mấy bài giới thiệu của đám người bán cao dán dạo trên giang hồ vậy." "Tôi lớn lên ở kinh thành, đồ từ trong cung tuồn ra cũng thấy không ít, sao chưa bao giờ nghe nói qua loại hương cao này?" "Hứa Ngôn, anh muốn nịnh nọt tôi thì nên đổi chiêu nào mới mẻ hơn chút đi." Hứa Ngôn cũng không nói gì thêm, chỉ mở nắp bình sứ nhỏ ra.

Một mùi hương u nhã kỳ lạ tỏa ra, khiến Doãn Tân Nguyệt không nhịn được mà nhăn mũi, hít hà như một chú cún nhỏ.

"Đồ ở đây rồi, có dùng hay không tùy cô." Hứa Ngôn ấn bình sứ vào lòng bàn tay Doãn Tân Nguyệt, quay người bắt đầu quan sát căn phòng kho báu này.

Bên trong nào là châu báu ngọc khí, thư họa gốm sứ, còn có cả những đồ đồng quý giá từ trước thời Chiến Quốc, ở đây đều có đủ cả.

Hơn nữa chất lượng và giá trị đồ vật cũng cao hơn hẳn so với những thứ anh thấy bên ngoài.

"Trước khi đến đây, tôi cũng mang vài món đồ của mình tới ký gửi đấu giá, không biết cô đã thấy chưa." Hứa Ngôn cố ý quay lưng về phía Doãn Tân Nguyệt, giả vờ như không thấy cô lén lút lấy một ít từ trong bình ra, cẩn thận bôi lên mặt.

"Đồ gì chứ, tôi hầu như chẳng bao giờ vào phòng kho báu cả.

Dù sao đồ ở đây tôi cũng xem phát chán rồi." Doãn Tân Nguyệt một tay che mặt, tay kia định thoa đều hương cao ra.

Khi chất kem thoa lên, cảm giác mát rượi đã làm dịu đi cảm giác đau rát ở vết thương, gần như ngay lập tức khiến cô không còn cảm thấy đau nữa.

Thậm chí cảm giác hơi sưng tấy lúc đầu cũng tan biến hẳn.

Hơn nữa không hề có cảm giác bết dính nặng nề như các loại dược cao thông thường, cứ như lấy một nắm tuyết, chớp mắt đã tan ra thấm vào da thịt.

Doãn Tân Nguyệt từ nhỏ đã dùng đồ tốt nhất.

Cô lập tức nhận ra ngay, bất kể lời Hứa Ngôn nói về việc giữ mãi nét thanh xuân có thật hay không, nhưng loại hương cao này tuyệt đối là đồ tốt, điểm này là chắc chắn 100%.

Hơn nữa, còn tốt hơn tất cả các loại hương cao cô từng dùng qua!

Hứa Ngôn vốn cũng chỉ là bắt chuyện bâng quơ, ước chừng Doãn Tân Nguyệt đã xóa sạch dấu vết "làm việc xấu", lúc này mới quay

người lại.

“Cũng đúng, tầm cỡ đấu giá hội thế này cô xem chán cũng phải.” “Được rồi, tôi cũng phải quay về đây, nói chuyện với cô rất vui.

Vậy nhé, hẹn gặp lại lần sau.” Anh nói xong, đi thẳng ra phía cửa.

“Đợi đã!

Thế là xong rồi à?” Doãn Tân Nguyệt theo bản năng nắm lấy cánh tay Hứa Ngôn, kinh ngạc hỏi.

Cái người đàn ông này sao lúc nào cũng không làm theo lẽ thường thế nhỉ?

Làm cô mãi chẳng theo kịp nhịp tư duy của anh, vì thế lúc nào cũng tỏ ra rất bị động.

“Ừ, tôi chỉ là ra ngoài dạo chút thôi.

Dạo xong rồi đương nhiên phải về chứ.” Hứa Ngôn nói một cách hiển nhiên.

Anh nhìn dáng vẻ Doãn Tân Nguyệt sắp “đứng hình” lần nữa, đầu ngón tay lại có chút rục rịch.

Cảm giác khi véo má cô lúc nãy vẫn còn lưu lại nơi đầu ngón tay, từng tế bào đều đang kêu gào muốn được ôn lại cảm giác đó.

“Nhưng mà, anh... không phải anh nhắm vào tôi, ý tôi là, nhắm vào những bảo vật này sao?” “Chẳng lẽ anh không muốn chiếm đoạt chúng sao?” Doãn Tân Nguyệt cũng cảm thấy câu hỏi của mình thật ngớ ngẩn.

Nhưng cô vẫn rất muốn biết đáp án, đó là Hứa Ngôn rốt cuộc đến đây làm gì.

“Tôi muốn bảo bối, rất nhanh thôi sẽ có được, nhưng không phải bây giờ.” “Đấu giá hội hôm nay mới là ngày đầu tiên, những thứ trân

quý nhất đều sẽ xuất hiện vào ngày cuối cùng để chốt hạ, không phải sao?" Hứa Ngôn nói một câu hai nghĩa.

Lần này, anh thực sự không quay đầu lại mà đi thẳng.

Chỉ còn lại Doãn Tân Nguyệt đứng trong phòng kho báu, cứ lẩm bẩm nhai đi nhai lại câu đố mà anh để lại.

Khi Hứa Ngôn quay lại nhã gian, buổi đấu giá đã diễn ra được hơn một nửa.

Phòng bao của anh không đấu giá một món đồ nào, phòng bao của Trương Khải Sơn bên cạnh cũng vậy.

"Ngôn gia, đồ mang ra đấu giá ở đây đúng là cũng có vài thứ hay ho, nhưng so với đồ trong tay ngài thì kém xa." Hoàng Lang ghé sát lại, nói ra cảm tưởng của mình sau khi xem nãy giờ.

Hứa Ngôn đổ đấu toàn là những ngôi mộ lớn chất lượng cực cao.

Đường, Tần, Chiến Quốc, Tây Chu.

Trong đó có ba ngôi mộ cấp bậc Đế vương hoặc hoàng tộc.

Chỉ có một ngôi mộ Chiến Quốc là mộ Đại tướng quân.

Đồ minh khí xuất xứ từ lăng mộ đế vương mà khách sạn Tân Nguyệt mang ra không phải không có, nhưng thời kỳ tương đối gần đây hơn.

Nhưng thực lực của khách sạn Tân Nguyệt cực kỳ thâm hậu, không giống như kiểu nhà giàu mới nổi như Hứa Ngôn, ưu thế của họ nằm ở sự tích lũy thời gian và chiều sâu nền tảng.

Tích cát thành tháp, góp ít thành nhiều.

Cho nên bảo bối thực sự, những món đồ cấp quốc bảo cũng có một số.

Hứa Ngôn lại không để tâm đến những thứ đó, anh hỏi Hoàng Lang: "Hương cao tôi đưa anh, chế ra được bao nhiêu rồi?" Hoàng Lang ngẩn ra, tuy không hiểu tại sao anh lại hỏi chuyện này nhưng vẫn thành thật trả lời: "Đây mới là mẫu thử vừa ra lò thôi." "Ngôn gia ngài gấp gáp tới Bắc Bình, tôi chỉ tiện tay nhét theo mấy bình." "Ở xưởng trong nhà vẫn đang gấp rút làm.

Ước chừng lúc chúng ta quay về chắc cũng làm được khoảng trăm bình." "Chỉ có trăm bình thôi à?

Sao ít thế?" Hứa Ngôn hơi ngạc nhiên.

Hoàng Lang câm nín vỗ trán một cái.

"Ngôn gia, ngài không xem thử nguyên liệu cần để chế tạo loại hương cao này, rồi cả quy trình làm nó khó khăn và phức tạp đến mức nào sao!" "Trăm bình này là nhờ ngài kiếm được một đống nguyên liệu từ trước đó đấy, nếu không thì ngài có vặn đầu tôi ra cũng chỉ được vài bình thôi." Hứa Ngôn gãi gãi đầu.

Lúc đó anh chỉ liếc qua đơn thuốc một cái rồi quẳng hết dược liệu cho Hoàng Lang, để anh ta tự mày mò.

Làm một ông chủ phó mặc mọi chuyện đúng là chẳng có quyền phát ngôn gì cả.

"Được rồi, lát nữa đưa hết hương cao trong tay anh cho tôi, có việc cần dùng." Anh dám bảo đảm, sau khi Doãn Tân Nguyệt dùng loại hương cao này xong sẽ tuyệt đối không thể rời xa nó được.

Mấy loại kem phấn nhãn hiệu khác cô nàng sẽ chẳng thèm liếc mắt tới đâu.

Chương 314

"Lý Song, ngày mai anh đi dạo một vòng thành Bắc Bình, những dược liệu trên này, cứ theo số lượng lớn nhất mà gom về cho tôi." Cái thời buổi binh hoang mã loạn này, nhân lúc còn có thể yên ổn làm ăn thì phải tranh thủ vơ vét đồ tốt vào túi mình.

Không chỉ là Bắc Bình, ngay cả những thị trấn lân cận có thể tìm thấy anh cũng sẽ thu mua lượng lớn.

Dù sao, ngoài Doãn Tân Nguyệt ra, Nhạc Khỉ La, Nha Đầu, thậm chí cả Tiểu A Tiếu mà anh sẽ thu phục triệt để sau này, mỗi người đều phải được cung cấp đầy đủ.

Ôi, thân là đàn ông, đương nhiên phải trong khả năng cho phép mà cố gắng thỏa mãn mọi nhu cầu của những người phụ nữ của mình.

Bởi vậy mới nói, làm đàn ông khổ lắm chứ chẳng chơi.

Lý Song đáp: "Rõ, Ngôn gia, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Hứa Ngôn hài lòng gật đầu.

Dù sao vẫn là thuộc hạ kỳ cựu, dùng vẫn thấy thuận tay và yên tâm nhất.

"Ngôn gia, sao ngài không để tôi đi làm việc này nhỉ?

Giờ tôi ra riêng làm một mình hoàn toàn không vấn đề gì đâu!" Hoàng Lang nghe vậy, thấy có người giành việc của mình nên cuống quýt ngay.

"Anh còn có sự sắp xếp khác, cứ yên vị mà chờ đi." Tính toán thời gian, Bành Tam Tiên thật cũng sắp đến Bắc Bình rồi.

Sẽ có một màn kịch hay để xem, cái máu hóng hớt của Hoàng Lang chắc cũng chẳng kém gì Nhạc Khỉ La đâu.

Đến lúc đó, chắc anh ta sẽ không muốn bỏ lỡ màn kịch hay này.

Hứa Ngôn đã lên tiếng, Hoàng Lang đương nhiên cũng không nói thêm gì nữa.

Chỉ đưa đơn thuốc hương cao cho Lý Song.

"Lý Song huynh đệ, cần chuẩn bị những gì đều ở trên này cả, các nguyên liệu khác thì dễ nói, nhưng có một vị thuốc thì hơi rắc rối chút." "Phải đúng chính xác niên hạn ba mươi năm, thừa hay thiếu đều không được." "Vạn nhất nhìn lầm, tốn tiền oan uổng là một chuyện, còn phải mất thời gian chọn lại nữa." Sau khi mồi chài một hồi, anh ta mới cười híp mắt nhìn Hứa Ngôn: "Hay là Ngôn gia, tôi đi cùng Lý Song huynh đệ một chuyến nhé?" Hứa Ngôn câm nín nhìn Hoàng Lang.

Cái gã này giờ khôn ra rồi nhỉ, còn biết chơi chiêu vòng vo này nữa.

Nhưng nếu không có cái gật đầu của anh, Lý Song chắc chắn không đời nào nới lỏng.

Quả nhiên, Lý Song trực tiếp gạt bàn tay đang đặt trên vai mình ra, lạnh lùng nói: "Tôi nghe lệnh Ngôn gia." Mặt Hoàng Lang lập tức xìu xuống.

Anh ta dường như định nói thêm gì đó để đấu tranh cho mình một chút.

Hứa Ngôn lại trực tiếp lên tiếng: "Được rồi, lần này Ngụy Húc sẽ đi cùng, có anh ấy kiểm định thì không cần anh nữa." "Hơn nữa tôi cũng cần bọn họ thuận tiện làm giúp tôi vài việc khác." Lần này Hoàng Lang hoàn toàn dứt bỏ ý định.

Hứa Ngôn bình thường không quá gò bó bọn họ, nhưng nếu liên quan đến chính sự thì không được phép mặc cả.

“Vâng Ngôn gia, tôi biết rồi.” Thấy anh ta đã dập tắt ý định, Hứa Ngôn cũng không nói gì thêm, tiếp tục theo dõi buổi đấu giá bên dưới.

Hoàng Lang tủi thân đứng sau lưng Hứa Ngôn, Ngụy Húc thỉnh thoảng liếc nhìn anh ta bằng khóe mắt.

Duy chỉ có Lý Song là mắt không liếc xéo, nhưng khóe môi hơi nhếch lên ẩn hiện ý cười, nhìn kiểu gì cũng thấy không đúng lắm.

Đêm đó, Hứa Ngôn vẫn ngủ rất ngon, nhưng lại có người thao thức trằn trọc cả đêm.

Doãn Tân Nguyệt nằm trên chiếc giường lớn mềm mại thoải mái của mình mà chẳng lúc nào yên vị được.

Cô không ngừng lật người, làm chiếc giường lớn vốn kiên cố cũng bắt đầu phát ra tiếng kẽo kẹt.

Ban đầu cô còn cố nhắm mắt lại để tự thôi miên mình, nhưng vừa giả vờ ngủ được một giây là lập tức mở mắt lật người ngay, cứ như thể ngay cả cái gối và chiếc giường cũng đang chống đối cô vậy.

Cuối cùng chính cô cũng không chịu nổi nữa, ngồi bật dậy.

Vò rối tung mái tóc vốn đã rất lộn xộn, ngồi khoanh chân trên giường lớn.

“Không được, cái tên đó rốt cuộc có ý gì, sao bây giờ mình lại càng thấy mơ hồ hơn thế này?” “Hay là anh ta cố ý làm vậy, muốn để lại một dấu chấm hỏi cho mình để hành hạ mình!” Cô xuống giường, đi chân trần đi tới đi lui trong phòng.

Trong đầu toàn là cuộc đối thoại với Hứa Ngôn lúc trước.

“Có một điểm mình tuyệt đối chắc chắn, đó là anh ta đến phòng kho báu là để dẫn mình qua đó nói chuyện.” “Những thứ anh ta gửi đấu giá mình cũng xem qua rồi, thực sự là hàng thượng đẳng ngay cả

trong đống đồ sưu tập của nhà mình, căn bản không cần thiết phải nhòm ngó tài bảo khác của nhà mình." "Nhưng những lời anh ta nói thực sự làm mình nghĩ không thông, anh ta rốt cuộc là thực lòng muốn làm vị hôn phu của mình, hay là có mục đích khác?" Doãn Tân Nguyệt tuy là một đại tiểu thư được nuông chiều, tính tình tùy tiện nhưng không có nghĩa là cô không có não.

Tài sản vạn quán cố nhiên là hấp dẫn, nhưng những gì khách sạn Tân Nguyệt đại diện không chỉ đơn thuần là sự giàu có.

Đằng sau cha cô còn có một thế lực siêu cấp.

Nhưng cấp bậc đó lại không phải là thứ Doãn Tân Nguyệt hiện tại có thể tiếp xúc tới.

Chỉ riêng thực lực hiện tại của khách sạn Tân Nguyệt cũng đủ để cô đi ngang dọc trong kinh thành rồi.

Bất kể là nhắm vào con người cô, hay là nhắm vào thế lực đứng sau cô, thì động cơ tiếp cận của Hứa Ngôn tuyệt đối không hề đơn giản!

Doãn Tân Nguyệt đi vòng quanh trong phòng như ruồi không đầu thêm mấy vòng nữa.

Cuối cùng đi đến mức phát phiền, cô bèn gọi đám nữ hầu đã đi ngủ dậy, bảo nhà bếp chuẩn bị đồ ăn khuya cho mình.

Bất kể là cao lương mỹ vị hay điểm tâm tinh tế, cô đều không từ chối món nào.

"Tiểu thư, ăn khuya muộn thế này sẽ bị béo đấy ạ..." Thính nô cẩn thận nhắc nhở một câu.

Dù sao kẻ thù của mọi cô gái, ngoài tuổi tác ra thì chính là sự tăng cân.

“Câm miệng!

Đừng có nói gở!

Nếu tôi mà béo thật thì tôi đuổi hết các người đi luôn!” Doãn Tân Nguyệt bình thường tính khí đã không nhỏ, hiện tại đang ôm cục tức từ Hứa Ngôn, lại nghĩ không ra ý đồ thực sự của anh nên càng thêm bực bội.

Tính tình còn bạo ngược hơn cả ngày thường.

Đám thính nô không dám nói thêm lời nào, chỉ có thể ngậm chặt miệng, ngoan ngoãn đi làm theo lời cô dặn.

Nhưng thế vẫn chưa hết, Doãn Tân Nguyệt lúc ăn đồ ăn lại nổi trận lôi đình lần nữa.

Rõ ràng là những món ngon làm theo khẩu vị của cô, nhưng ăn vào miệng lại thấy nhạt nhẽo vô vị.

Chuyện này chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, lập tức đốt cháy ngọn lửa của cô nàng ớt cay này.

Bên này Doãn Tân Nguyệt hành hạ những người xung quanh không nhẹ, bên kia tin tức đã truyền tới tai Doãn lão bản.

Ông khẽ cười bất lực, trong nụ cười chứa đựng sự sủng ái và dung túng.

“Xem ra con gái cưng của ta cũng có ngày phải phiền não vì một người đàn ông.” “Cái cậu Hứa Ngôn đó cũng có vài phần bản lĩnh đấy.” Người đàn ông đứng bên cạnh Doãn lão bản chính là người từng giả mạo ông định lừa gạt Hứa Ngôn.

Anh ta lại có chút lo lắng nói: “Lão bản, ngài biết Hứa Ngôn có ý đồ xấu, tại sao còn đồng ý để anh ta tiếp cận tiểu thư?” “Hôm nay anh ta còn cố ý dụ dỗ tiểu thư tới phòng kho báu, nhỡ đâu xảy ra chuyện

gì trong đó thì...” Lời anh ta còn chưa nói hết, Doãn lão bản đã thản nhiên liếc mắt nhìn qua.

Cái nhìn đó tuy đạm mạc nhưng lại khiến người đàn ông kia kinh hồn bạt vía, vội vàng quỳ xuống, liên tục tự tát vào mặt mình mấy cái thật mạnh.

“Xin lỗi lão bản, là tôi lỡ lời, không nên nói những lời như vậy.” “Được rồi, cậu cũng là vì lo cho Tân Nguyệt, nhưng không được có lần sau.” Doãn lão bản lạnh lùng nhìn người đàn ông kia tự đánh cho đến khi má sưng vù lên mới bảo dừng tay.

“Hứa Ngôn người này tâm cơ cực sâu, ngay cả ta cũng cảm thấy nhìn không thấu cậu ta.

Thậm chí có đôi khi, dường như ngược lại còn bị cậu ta nhìn thấu.” Ông chậm rãi nói: “Tuy nhiên, ta thấy cậu ta thực lòng muốn cưới Nguyệt Nhi, mà bản thân cũng là người có bản lĩnh thật sự.” “Hiện tại thiên hạ động loạn, khói lửa khắp nơi, ngay cả tôi muốn bảo vệ Nguyệt Nhi cũng cảm thấy hơi đuối sức.” “Nếu có thể để con bé đi theo Hứa Ngôn đó, cũng có thể giúp ta rảnh tay để chuyên tâm đối phó...” Giọng nói của ông bỗng nhiên trở nên nhạt như sương khói, gần như không thể nghe thấy.

Mà người đàn ông cao lớn vẫn quỳ trên mặt đất, không có mệnh lệnh của Doãn lão bản thì không dám đứng dậy.

“Lão bản, tôi đã phái người tới Trường Sa để điều tra lai lịch của Hứa Ngôn.” “Nhưng điều kỳ lạ là, rõ ràng hiện tại anh ta đang ở vị trí cao, có rất nhiều thông tin có thể tra cứu, nhưng tin tức người của chúng ta gửi về cũng chỉ có những gì anh ta từng nói với ngài.” “Ngay cả việc xung quanh anh ta có những loại người nào, anh ta khởi nghiệp ra sao, và những thứ tương tự như vậy, lại hoàn toàn không tra ra được chút nào, chuyện này thực sự quá kỳ quặc.” Doãn lão bản

nghe xong, chẳng những thần sắc không trở nên nghiêm trọng hơn mà ngược lại còn tỏ ra vô cùng phấn khích.

“Ồ?

Còn có chuyện như vậy sao!” “Xem ra Hứa Ngôn cậu ta cũng rất giỏi làm công tác tình báo, hơn nữa thế lực của cậu ta còn sâu rộng hơn nhiều so với chúng ta nghĩ!” “Nếu không phải vậy thì chứng tỏ cậu ta có một đám thuộc hạ cực kỳ cường hãn.” “Bất kể là điểm nào thì đối với chúng ta mà nói đều là tin tốt.” Nụ cười của Doãn lão bản hiện giờ đã nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ông vuốt ve một chiếc nhẫn ban chỉ đeo trên ngón tay cái bên tay phải, đầy ẩn ý nói: “Bây giờ ta lại rất mong chờ buổi đấu giá ngày cuối cùng đấy.” “Cậu ta nói là tới cầu thuốc sao?” “Vậy để ta xem thử cậu ta rốt cuộc có thực lực gì để có thể từ tay ta mang cả thuốc và Nguyệt Nhi đi.” Đúng như Hứa Ngôn dự đoán, vào ngày thứ hai của buổi đấu giá, Bành Tam Tiên thật đã tới.

Anh ta dẫn theo một đám thuộc hạ, đứng chặn ngay cửa khách sạn Tân Nguyệt gào thét ầm ĩ.

“Cái gì, lại có thêm một Bành Tam Tiên nữa tới à?” Doãn Tân Nguyệt nghe được tin này thì sửng sốt ngay lập tức.

Cô liền dẫn người ra cửa khách sạn, tạm thời quan sát từ xa một chút.

“Này, lời lão tử nói các người không hiểu sao?

Ta mới là Bành Tam Tiên thật!

Cái gã ở bên trong là đồ giả mạo!” Một gã hán tử thô lỗ đứng ở cửa, giận dữ hét vào mặt đám bảo vệ.

Anh ta có thân hình cực cao, vai u thịt bắp, trông rất thô kệch.

Chương 315

Đặc biệt là trên người còn khoác một chiếc áo da thú dày sụ, trông càng giống một con gấu đen đang đứng thẳng.

Doãn Tân Nguyệt nhíu chặt lông mày.

Cô không muốn tin rằng người này mới là Bành Tam Tiên thật, nhưng giọng nói của gã đó quả thực là giọng địa phương vùng Tây Bắc.

Mà vị Bành Tam Tiên ở bên trong rõ ràng không có cái giọng này.

"Tiểu thư, phải làm sao đây?

Bọn họ cứ quấy rối thế này sẽ làm kinh động đến khách khứa bên trong." Doãn Tân Nguyệt nhìn đám đàn ông nhất quyết không vào được cửa không chịu thôi kia, đôi mắt đẹp trừng lên.

"Sao vậy, khách sạn Tân Nguyệt từ bao giờ lại để mặc cho một lũ người rừng đến gây sự thế này?" "Quy tắc của khách sạn là gì, các người quên hết rồi sao?" "Có thiệp mời mới được vào, nếu không thì dù có là ông trời đến cũng phải ngoan ngoãn cút về cho bà cô đây!" Có lời của Doãn Tân Nguyệt, đám thính nô và thị vệ cũng có thêm tự tin.

Bọn họ đang định ra ngoài ngăn cản thì Doãn Tân Nguyệt bỗng nhiên đổi ý.

"Đợi đã, để tôi đích thân ra xem sao, không tin cái gã đó dám làm gì tôi." Cô lúc này đang mặc nam phục nên không sợ bị lộ thân phận.

Đám thính nô tuy không biết tại sao cô lại đổi ý, nhưng sợ cô bị đám hán tử thô lỗ ngoài cửa làm bị thương nên cũng vội vàng đi theo.

"Anh nói anh là Bành Tam Tiên, có gì để chứng minh không?" Doãn Tân Nguyệt bước tới, không khách sáo hỏi.

Bành Tam Tiên quay đầu lại, không ngờ trước mắt lại đứng một cậu nhóc rất thanh tú.

Đừng thấy cậu ta chỉ cao đến ngực mình, nhưng cái điệu bộ vênh váo đó cứ như thể đang giẫm lên đầu mình vậy.

"Cái thằng nhóc lùn tịt kia, mày là ai mà dám nói chuyện với tao kiểu đó?" "Nhóc... lùn tịt...?" Doãn Tân Nguyệt chỉ tay vào mình, suýt chút nữa tức đến nghẹt thở.

Chưa từng có ai dùng từ 'nhóc lùn tịt' để mô tả cô cả!

Cái lũ này đúng là lũ người rừng thô lỗ vô lễ, chẳng có chút tố chất nào!

Nhưng cô vẫn cố nén cơn giận trong lòng, lạnh lùng nói: "Tôi là quản sự của khách sạn Tân Nguyệt, ở đây tôi là người quyết định." "Lúc nãy tôi đã nói rất rõ ràng rồi, nếu các người có bằng chứng chứng minh thân phận của mình thì hãy đưa ra mà nói chuyện." "Khách sạn Tân Nguyệt không phải là nơi để các người có thể tùy tiện gây sự!" Bành Tam Tiên tuy thô lỗ nhưng không phải hoàn toàn không có não.

Anh ta biết rõ khách sạn Tân Nguyệt là nơi như thế nào, cho nên cũng không dám nói lời quá khích hay thực sự xông bừa vào khách sạn, lúc nãy chẳng qua chỉ là hư trương thanh thế mà thôi.

Hiện tại cái thằng nhóc lùn này đã đưa thang cho leo, nếu anh ta không leo xuống thì đúng là ngu thật.

"Hừ, lão tử vốn có thiệp mời, chỉ là trên xe lửa bị cái gã giả mạo bên trong lấy trộm mất rồi." "Chỉ cần các người cho chúng ta vào, ta sẵn sàng đối chất trực tiếp với hắn!" Doãn Tân Nguyệt lại cười lạnh một tiếng: "Hiện tại bên trong đang tổ chức đấu giá, nếu các người cứ thế xông vào làm kinh động đến quý khách của tôi, làm hỏng danh

tiếng của khách sạn Tân Nguyệt thì lấy gì đền cho tôi?" "Tôi cảnh cáo anh, ông chủ của chúng tôi tính tình không tốt đâu, anh dám phá biển hiệu của ông ấy thì ông ấy có thể tiễn anh đi luôn đấy!" Bành Tam Tiên do dự.

Anh ta biết người này tuyệt đối không phải đang nói hù dọa.

Đằng sau Doãn lão bản có một thế lực siêu cấp, chuyện này gần như đã là bí mật công khai rồi.

Cho dù không động đến thế lực đó thì chỉ riêng thực lực của khách sạn Tân Nguyệt cũng đủ cho anh ta khốn đốn.

Anh ta cân nhắc hồi lâu mới không tình nguyện hỏi: "Vậy cô nói xem phải làm thế nào?

Ta nói trước, muốn ta cứ thế bỏ qua là tuyệt đối không thể nào!" Doãn Tân Nguyệt lắc đầu: "Tôi đâu có nói thế, anh đừng có ngắt lời tôi mãi!" "Chuyện này quả thực có rất nhiều điểm nghi vấn, tôi có thể cho các người vào trong khách sạn, nhưng hành động của các người phải bị hạn chế." "Không có sự cho phép của chúng tôi, không được phép rời khỏi phòng nửa bước." "Ngày mai là ngày cuối cùng của buổi đấu giá, sau khi đấu giá kết thúc, tôi sẽ giữ tất cả mọi người lại, đến lúc đó anh hãy đối chất trực tiếp với gã kia, anh có dám không?" Phép khích tướng của Doãn Tân Nguyệt nhanh chóng có hiệu quả.

Bành Tam Tiên lập tức không chút do dự nói: "Có gì mà không dám!

Cây ngay không sợ chết đứng, chỉ sợ bọn họ lúc đó lấy được đồ mình muốn rồi chuồn mất thôi!" "Cái đó tôi có thể bảo đảm với anh, tuyệt đối không bao giờ có chuyện đó xảy ra!" Doãn Tân Nguyệt khẳng định chắc nịch: "Tôi là chủ quản của khách sạn Tân Nguyệt, nếu ngay cả mấy người mà cũng không trông chừng được thì vị trí này tôi cũng không cần ngồi nữa." "Đến lúc đó nếu người chạy mất,

anh cứ đến tìm tôi mà tính sổ!" Bành Tam Tiên suy nghĩ kỹ lại rồi giơ tay nói với Doãn Tân Nguyệt: "Quân tử nhất ngôn." Doãn Tân Nguyệt đập tay với anh ta: "Tứ mã nan truy!" Sau khi hai bên đạt thành thỏa thuận, Bành Tam Tiên đi theo người mà Doãn Tân Nguyệt sắp xếp.

Quả nhiên, đúng như lời cô hứa, dù có đi ngang qua sảnh đấu giá cũng không hề xông thẳng vào trong.

Còn Doãn Tân Nguyệt sau khi thấy anh ta rời đi, lập tức điên cuồng lau tay vào người đám thính nô bên cạnh.

"Làm sao bây giờ, bẩn chết mất, bẩn chết mất thôi!" "Trên tay cái gã đó sao lại cứ bóng mỡ thế nhỉ, chẳng lẽ trên người cũng thế sao?" "Lại còn một mùi hôi nách, đúng là muốn làm mình ngất xỉu luôn!" Cô vừa nghĩ đến lúc nói chuyện với Bành Tam Tiên, dù hai người cách nhau mấy bước chân nhưng cái hơi thở nồng nặc đó cũng khiến cô mấy lần muốn nôn mửa.

Tất cả đều nhờ vào một ý chí mạnh mẽ chống đỡ, mà cũng suýt chút nữa thì không chống đỡ nổi nữa.

Doãn Tân Nguyệt hiện tại từ tận đáy lòng đang kháng cự lại sự thật rằng gã này mới là Bành Tam Tiên thật.

Đám thính nô và thị vệ nhìn nhau, không ai dám lên tiếng trước.

Thậm chí ngay cả thở cũng phải cẩn thận nhẹ nhàng.

"Hừ, các người nghe cho kỹ đây, trước khi buổi đấu giá kết thúc, không được để bọn họ bước ra khỏi phòng nửa bước!" "Bất kể là muốn ăn hay uống gì đều cứ phục vụ chu đáo cho tôi, nhưng muốn ra ngoài thì cứ nằm mơ đi!" Sau khi dặn dò xong, Doãn Tân Nguyệt hậm hực trở về phòng mình.

Hiện tại cô phải suy nghĩ kỹ xem có cách nào để cái gã trông giống Bành Tam Tiên thật kia trở thành đồ giả hoàn toàn không?

Nếu không, nếu bắt cô phải gả cho một người đàn ông như thế thì cô thà đâm đầu vào tường còn hơn!

Đúng lúc này, một thị vệ vội vã chạy tới, đưa một bức thư vào tay cô.

"Tiểu thư, lão bản gửi thư tới, chỉ đích danh tiểu thư phải đích thân tham gia buổi đấu giá ngày cuối cùng vào ngày mai!" "Cái gì?

Cha chưa bao giờ quản việc tôi làm ở khách sạn Tân Nguyệt, sao tự nhiên lại đổi tính thế này?" Doãn Tân Nguyệt giật lấy bức thư, mở ra đọc, sắc mặt dần chuyển từ mây mù sang nắng rạng, thậm chí còn ửng hồng e thẹn.

"Anh về nói lại với cha tôi là tôi đã biết rồi, ngày mai nhất định sẽ không làm ông ấy thất vọng." Nói xong, cô vừa đi vừa nhảy chân sáo về phòng, bên trong còn vẳng ra tiếng hát khe khẽ.

Đám thính nô và thị vệ ngơ ngác nhìn nhau, không biết bức thư viết gì mà khiến đại tiểu thư vui mừng đến thế.

Nhưng đối với họ, đây là tin tốt.

Đêm đó, Doãn Tân Nguyệt lại mất ngủ, nhưng lần này là vì hưng phấn.

Cô trằn trọc mãi không ngủ được, cuối cùng gọi tất cả mọi người dậy để thức cùng mình.

Đêm dài rồi cũng qua, khi phương đông vừa hửng sáng, Doãn Tân Nguyệt mới gục xuống gối ngủ bù một giấc ngon lành.

Nửa giờ trước khi buổi đấu giá bắt đầu, cô mới bò dậy.

Sắc mặt không hề mệt mỏi sau một đêm thức trắng mà ngược lại còn tươi tắn, rạng rỡ lạ thường.

Trong khi đó, đám thính nô và thị vệ bên cạnh ai nấy đều tiều tụy,

gắng gượng lắm mới tỉnh táo được.

Khi Hứa Ngôn đi về phía phòng nhã gian của mình, anh tình cờ thấy Doãn Tân Nguyệt trong trang phục lộng lẫy đang đi lên tầng trên.

"Chà, hôm nay diện đồ đẹp đấy, xem ra phía ông Kiều đã tiết lộ chút tin tức cho cô ấy rồi." Anh mỉm cười, quay sang nhìn Hoàng Lang bên cạnh.

Vì không được đi mua nguyên liệu dược liệu cùng Lý Song, tên này đến giờ vẫn còn chút tiếc nuối.

"Hoàng Lang này, cậu thấy tôi làm việc gì mà không có tính toán, cứ thế đâm đầu vào chưa?" Câu hỏi đột ngột của Hứa Ngôn khiến Hoàng Lang ngẩn người.

"Dạ không, Ngôn gia làm việc luôn suy tính kỹ lưỡng." Hoàng Lang nói xong, trong đầu như thoáng qua điều gì đó nhưng biến mất quá nhanh, cậu ta chưa kịp nắm bắt.

Hứa Ngôn vỗ vai cậu ta: "Thế là được rồi, đi thôi, hôm nay có nhiều chỗ cần tiêu tiền lắm đấy." Chẳng mấy chốc, người dẫn chương trình tuyên bố buổi đấu giá hôm nay bắt đầu.

Nhưng trước khi món đồ đầu tiên được đưa lên, ông ta đột nhiên nói với quan khách: "Thưa quý vị, hôm nay là ngày cuối cùng của buổi đấu giá, đại tiểu thư của khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi – cô Doãn Tân Nguyệt cũng sẽ hiện diện tại hội trường.

Chắc hẳn quý vị đã biết, hôm nay sẽ đấu giá ba loại kỳ dược.

Sau khi người chiến thắng cuối cùng lộ diện, đại tiểu thư sẽ đích thân trao tặng kỳ dược." Lời nói này lập tức gây xôn xao.

"Đại tiểu thư trước đây tuy có tham gia đấu giá nhưng chưa từng nghe nói phải đích thân trao đồ.

Không phải cứ rời khách sạn mới được mang đồ đi sao?" "Ai mà biết được, quy tắc người ta thích đổi lúc nào chẳng được, anh vẫn phải tuân thủ thôi." "Dù sao ba loại dược đó đều là hàng hiếm trên đời, độ trân quý cũng xứng đáng để đại tiểu thư lộ diện." Những tiếng bàn tán lọt vào tai Hứa Ngôn, anh nhìn xuyên qua bức rèm ngọc lên tầng trên.

Doãn Tân Nguyệt đang chống cằm, mỉm cười nhìn anh.

Thấy ánh mắt anh quét tới, cô còn vui vẻ vẫy vẫy cái tay nhỏ.

"Xem ra lão bản Doãn rất thương con gái, đã sớm tiết lộ thông tin rồi." Hứa Ngôn nghiêng người nói với Hoàng Lang: "Đi gọi điện cho Triệu Quốc Trung, bảo số tiền dự phòng của chúng ta phải có mặt ngay lập tức, sắp đến lúc cần tiêu tiền rồi." Anh vốn nghĩ sau khi gặp lão bản Doãn sớm hơn thì có thể tránh được việc thắp ba ngọn Thiên Đăng, vì tiền của ai cũng không phải để đốt chơi.

Nhưng hiện giờ, mọi chuyện vẫn phát triển theo đúng quỹ đạo cũ.

Hoàng Lang đáp lời, đặt chiếc vali da đang ôm trong lòng xuống rồi ra ngoài gọi điện.

Theo quy định của khách sạn Tân Nguyệt, muốn thắp Thiên Đăng thì phải đưa ra đủ tiền đặt cọc để chứng minh thực lực.

Việc hô thắp đèn không phải là trò đùa trẻ con.

Ở phòng bên cạnh, Trương Khải Sơn cũng nhìn vào chiếc vali trong tay Tề Thiết Chủy.

"Thế nào, phía Cửu gia có tin gì không?" Tối qua họ vô tình biết được quy tắc thắp Thiên Đăng của khách sạn Tân Nguyệt.

Đó là người thắp đèn phải bao trọn số tiền của tất cả các món đồ được đấu giá trong phiên đó.

Chương 316

Nói đơn giản, người khác đấu giá để thể hiện sự giàu sang, còn mình thì làm "kẻ ngốc" chi tiền cho cả thiên hạ.

Khi nghe tin này, Trương Khải Sơn lập tức có dự cảm bất lành.

Họ vốn nghĩ chỉ cần đấu giá được cỏ Lộc Hoạt là xong, mấy thứ khác không quan tâm.

Nhưng giờ đây, không chỉ có thêm Hứa Ngôn, mà ngay cả người Nhật và tên Cox cũng nhúng tay vào.

Để đảm bảo có được cỏ Lộc Hoạt, bất kỳ thế lực nào cũng có thể thắp đèn.

Vì vậy anh đã lập tức liên lạc với Giải Cửu Gia để huy động thêm vốn.

"Cửu gia...

Cửu gia có hồi âm rồi ạ." Tề Thiết Chủy ấp úng, có vẻ khó nói.

"Sao vậy, nói đi chứ." Trương Khải Sơn nhướng mày, rồi xua tay: "Thôi, tôi biết rồi.

Có phải Ngôn gia đã chặn đường của Cửu gia, nên phía đó không thông được đúng không?" Tề Thiết Chủy gãi đầu: "Khải Sơn huynh, đầu óc anh làm bằng gì mà thông minh thế?

Tôi học phong thủy thuật số mà còn không theo kịp anh, cái gì cũng bị anh đoán trúng." Lòng Trương Khải Sơn chùng xuống.

Giải Cửu Gia rất nhạy bén, có ông ấy sẽ nghĩ ra được nhiều cách xoay xở.

Nhưng giờ đường này bị Hứa Ngôn chặn mất, nếu lúc đó thiếu

tiền thì không kịp xoay xở nữa.

Tề Thiết Chủy định nói gì đó lại thôi, bị Trương Khải Sơn liếc thấy.

"Cậu muốn nói gì thì nói đi." "Khải Sơn huynh, anh cũng thấy rồi đấy, e rằng lúc sau đấu giá thuốc cần phải thắp Thiên Đăng.

Vạn nhất chúng ta không đủ tiền, chẳng phải vẫn còn Ngôn gia sao?

Nếu anh ấy thắp đèn thì chúng ta tiết lộ được một khoản." Trương Khải Sơn lườm cậu ta: "Vậy thuốc của Nhị gia cũng rơi vào tay Ngôn gia, lúc đó cậu lấy gì đưa cho Nhị gia?" Tề Thiết Chủy không nhịn được mà nói: "Ngôn gia cầu thuốc cho Nha Đầu là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Nhị gia là vì cố chấp trong lòng, dù có lấy được thuốc thì lấy danh nghĩa gì mà tặng?

Nhị gia hiện giờ đầu óc không tỉnh táo, sao anh cũng hùa theo anh ấy?" Những lời này cậu ta đã kìm nén trong lòng rất lâu rồi.

Không phải cậu ta không muốn giúp anh em, mà thực sự nếu chuyện này truyền ra ngoài thì không tốt cho ai cả, đặc biệt là tổn hại đến danh tiếng của Nhị Nguyệt Hồng.

"Nha Đầu và Hứa Ngôn chưa kết hôn.

Hơn nữa, cô ấy và Nhị gia cũng có tình nghĩa thanh mai trúc mã." Trương Khải Sơn nói vậy nhưng ngay cả chính mình cũng không thuyết phục nổi.

Anh và Tề Thiết Chủy đều thấy việc này không ổn, nhưng cũng không muốn chuyện này trở thành tâm ma vĩnh viễn của Nhị Nguyệt Hồng.

Tề Thiết Chủy thở dài: "Thôi, ai bảo chúng ta là anh em, tôi đi nghĩ cách khác vậy.

Ít nhất cũng cùng các anh đi đến cùng." Món đồ đấu giá đầu tiên được mang lên chính là món Hứa Ngôn gửi bán.

Đó là một bộ biên chung (chuông nhạc) nhỏ lấy từ mộ Tây Chu.

So với bộ biên chung Tằng Hầu Ất nổi tiếng sau này, bộ này giống như phiên bản mini vậy.

Từ tạo hình đến cấu tạo đều vô cùng tinh xảo, nhỏ nhắn, như thể được làm cho trẻ con chơi đùa.

Khi bộ biên chung vừa lộ diện, ngoại trừ Hứa Ngôn, gần như toàn bộ quan khách đều đứng bật dậy.

Họ không nhịn được tiến lên vài bước để nhìn rõ bảo vật.

"Thưa quý vị, đây là bộ biên chung khai quật từ mộ hoàng thất Tây Chu, tạo hình tinh mỹ, nhỏ nhắn đáng yêu.

Sau khi được chuyên gia của chúng tôi giám định, đây đúng là tinh phẩm đồng xanh thời trung kỳ và cuối kỳ Tây Chu.

Mời quý vị nghe thử âm thanh đã vượt qua hàng nghìn năm lịch sử này." Người dẫn chương trình không tiếc lời giới thiệu, còn Hứa Ngôn thì quan sát phòng của người Nhật.

Họ cũng lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt hiện lên vẻ tham lam không giấu giếm.

Thời điểm này, người Nhật đang điên cuồng cướp bóc trên đất Hoa Quốc.

Ngoài vàng bạc, khoáng sản, họ còn liệt kê danh sách các cổ vật, kinh điển, kỹ thuật để chiếm đoạt có kế hoạch.

Mộ hoàng thất Tây Chu vốn chưa từng được ghi chép là bị trộm

trong sử sách, nên minh khí lưu lạc ra ngoài lại càng hiếm có.

Đây gần như là quốc bảo.

Hứa Ngôn đem món này ra đấu giá đơn thuần là để thu hút sự chú ý của người Nhật, từ đó tiêu hao tiền dự trữ của họ.

Loại biên chung này trong ngôi mộ Tây Chu đó chỉ là món đồ chơi không đáng kể, anh có thể tùy tiện lấy ra dăm sáu bộ nữa.

Tục ngữ có câu: "Vật dĩ hi vi quý" (đồ hiếm mới quý).

Hứa Ngôn rất muốn xem nếu người Nhật thực sự đoạt được bộ này, rồi anh lại lôi ra thêm mấy bộ nữa thì biểu cảm trên mặt họ sẽ đặc sắc đến mức nào.

Đúng như anh dự đoán, hai đại diện của phía Nhật Bản nảy sinh mâu thuẫn.

"Yamashita-kun, nhiệm vụ lần này của chúng ta là mang về ba loại kỳ dược.

Những thứ khác không có trong kế hoạch, không được lãng phí tiền.

Bộ biên chung này không có trong danh sách, không cần thiết phải mua." "Ueda-kun, đây là đồ bồi táng trong mộ hoàng thất Tây Chu.

Anh có biết hiện tại Hoa Quốc chưa từng phát hiện ngôi mộ hoàng thất Tây Chu nào không?

Ý nghĩa của nó cực kỳ quan trọng!

Nếu bỏ lỡ, tôi và anh đều không gánh nổi trách nhiệm này đâu." "Không được, phải ưu tiên mục tiêu nhiệm vụ, mong anh ghi nhớ!" "Tôi tất nhiên không quên, nên mới phải báo cáo về tổng bộ ngay lập tức, xin điều động thêm vốn!" Những tiếng tranh cãi đó đều lọt vào tai Hứa Ngôn, anh mỉm cười.

Cãi nhau là tốt, chỉ sợ họ thống nhất mục tiêu giữ tiền mua dược liệu thôi.

Có tranh chấp thì anh mới có không gian để diễn kịch.

Anh dặn dò Hoàng Lang mấy câu, cậu ta vội vàng rời nhã gian đi xuống lầu.

Chẳng mấy chốc, một thính nô đi tới thầm thì với người dẫn chương trình.

Ông ta ngẩn ra, xác nhận lại mấy lần rồi liếc nhìn về phía phòng của Hứa Ngôn.

Sau đó, ông ta cười nói: "Thưa quý vị, tôi vừa nhận được tin nhắn từ vị khách gửi bán bộ biên chung đồng xanh.

Tiếp theo sẽ có thêm hai món nữa cũng từ vị khách này.

Vị khách nói ba món này vốn là một bộ, chỉ trưng bày riêng biệt nhưng không bán lẻ.

Vì vậy hiện tại khách sạn sẽ mang nốt hai món còn lại lên cho quý vị xem.

Ai muốn mua thì phải mua cả ba món cùng lúc.

Hơn nữa, số tiền đặt cọc lần này sẽ tăng thêm ba mươi phần trăm so với giá gốc." Quy định kỳ quái này lại nổ ra một trận bàn tán.

"Không phải chứ, một bộ biên chung đã đắt rồi.

Mua về cũng chỉ để trưng bày, ai lại mua một lúc ba món, đâu phải mở cửa hàng nhạc cụ, ai thèm làm kẻ ngốc đó?" "Chứ còn gì nữa, khách đó có thành tâm bán không vậy?

Làm gì có quy tắc chỉ trưng bày riêng nhưng phải mua cả gói.

Sao không trưng bày chung luôn đi?" "Có ai đang đùa giỡn không

đấy?

Tôi cảm thấy giống một trò đùa dai hơn.” “Nhưng ai gan hùm mới dám đùa dai ở khách sạn Tân Nguyệt chứ, không sợ đắc tội rồi chịu không nổi sao?” “Hại, các anh lo cho người ta làm gì?

Biết đâu là thế lực siêu cấp nào đó muốn đến đây dò xét thực lực thì sao.

Chúng ta cứ xem kịch thôi, đừng xen vào.” Mặc kệ mọi người bàn tán, hai thính nô bưng hai chiếc hộp, dưới sự hộ tống của mười mấy thị vệ, mang đồ lên đài đấu giá.

Nhìn kích thước hộp là biết bên trong không phải đồ lớn.

Khí đồng thời Tây Chu tuy đáng giá nhưng còn phải xem là loại gì.

Người dẫn chương trình mở chiếc hộp đầu tiên, lấy ra ba chiếc chén tước đồng xanh.

Đây là một loại dụng cụ uống rượu, kích thước nhỏ hơn bình tôn nhiều.

Chương 317

Tuy tạo hình tinh xảo tuyệt luân nhưng giá trị cảm giác kém xa bộ biên chung kia.

Thấy món này, sự nghi ngờ của quan khách giảm đi nhiều.

Chắc hẳn vị khách kia biết ba chiếc chén này giá trị sưu tầm kém hơn bộ biên chung nên mới dùng chiêu bán kèm để đẩy giá cao hơn.

Giải thích vậy thì hợp lý hơn nhiều.

Vì thế, mọi người không còn kỳ vọng mấy vào chiếc hộp thứ ba.

Sau khi giới thiệu xong ba chiếc chén, người dẫn chương trình mở chiếc hộp cuối cùng.

Khi món đồ bên trong lộ ra, từ hai phòng nhã gian trên tầng hai đồng thời vang lên tiếng ghế đổ.

"Không thể nào!" "Mau, mau báo cáo về tổng bộ!

Thứ này, đại đế quốc chúng ta nhất định phải có được!" Cox, kẻ vốn luôn bình tĩnh ngồi nhắm mắt dưỡng thần từ đầu đến cuối, bỗng nhiên bật dậy, suýt chút nữa thì lao ra khỏi phòng.

Phía người Nhật, hai người phụ trách cũng không còn bất đồng nữa mà thống nhất yêu cầu báo cáo về tổng bộ ngay lập tức.

Cảnh tượng này đã nằm trong tính toán của Hứa Ngôn, anh chống cằm, nhìn hai phòng đối diện với nụ cười đầy ẩn ý.

Sau đó, anh chuyển tầm mắt sang người dẫn chương trình.

Trong chiếc hộp mà ông ta đang cầm chính là một con Xà Mi Đồng Ngư!

Sự xuất hiện của Xà Mi Đồng Ngư không thu hút sự chú ý của

những người khác, nhưng Cox và người Nhật thì vô cùng kích động, thề phải chiếm bằng được.

Có điều họ không biết đây không phải là Xà Mi Đồng Ngư thật, mà là đồ giả do Hứa Ngôn làm ra.

Anh mô phỏng theo con cá đồng lấy được trong mộ Thiên tử Tây Chu, dùng đồng pha thêm một số kim loại hiếm để đúc thành.

Còn về việc làm cũ, phương pháp của anh đơn giản và thô bạo hơn nhiều: Sử dụng Phong Hậu Kỳ Môn để thay đổi dòng chảy thời gian, hiệu quả chân thực hơn bất kỳ kỹ thuật làm giả nào.

Vì thế, món thật vẫn nằm trong túi "Càn Khôn" của Hứa Ngôn, còn đồ giả này chính là mồi câu.

Và hiện giờ, cá đã cắn câu.

Sau khi trưng bày xong ba món đồ đồng khác nhau, người dẫn chương trình công bố giá khởi điểm.

"Giá khởi điểm cho cả bộ ba món là mười vạn lượng bạc trắng!" "Cái gì, mười vạn lượng?

Đây là cướp tiền à!" "Đúng thế, trong mấy thứ này chỉ có bộ biên chung là đáng giá vài vạn đồng đại dương, hai thứ kia, nhất là cái cuối cùng, chẳng biết để làm gì mà cũng đòi bán mười vạn lượng bạc?" "Tôi thấy người gửi bán chắc là nghèo túng quá hóa quẫn rồi nên mới định chém đẹp người ta đây mà.

E là trừ kẻ ngốc ra chẳng ai thèm đấu giá đâu." Những tiếng chất vấn vang lên liên tiếp, Hứa Ngôn vẫn mỉm cười, không hề khó chịu.

Hoàng Lang còn lẩm bẩm nhỏ: "Xì, một lũ không biết nhìn hàng!

Căn bản không biết thứ quý nhất chính là con Xà Mi Đồng Ngư đó!

Đúng là mắt mù mới không thấy vàng mười!" "Cậu nói nhỏ thôi, kẻo người khác nghe thấy." Hứa Ngôn nhắc nhở lạnh lùng.

Không ngờ khi người dẫn chương trình vừa hô bắt đầu, ngoài Cox và người Nhật, lại có thêm hai ba người nữa giơ bảng.

Hứa Ngôn nhìn kỹ, trong số đó có một vị quân quan đi cùng cặp chị em song sinh, gần đây vì hai cô nàng này mà ông ta không tiếc vung tiền mua đủ thứ đồ tốt.

Thấy cặp chị em đó nũng nịu khi ông ta giơ bảng, Hứa Ngôn hiểu ngay lý do.

Bộ biên chung nhỏ nhắn đáng yêu, có thể làm đồ chơi cho trẻ con, đương nhiên rất được lòng phụ nữ.

Việc họ nài nỉ vị quân quan ra tay là chuyện thường tình.

Một người khác là Bối Lặc gia ở phòng bên cạnh Hứa Ngôn.

Tuy hiện giờ họ bị đuổi ra ngoài quan, trở thành thuộc hạ của đế quốc bù nhìn, nhưng không có nghĩa là họ thiếu tiền.

Tài sản tích lũy hơn ba trăm năm của nhà Thanh đủ để họ tiêu xài vài đời.

Người cuối cùng thì vô cùng bí ẩn, từ khi đến khách sạn Tân Nguyệt vẫn chưa hề lộ mặt.

Nghe nói người tham gia hai ngày đấu giá trước chỉ là người đại diện của ông ta.

Nhưng đó cũng chỉ là lời đồn.

Hứa Ngôn đặc biệt hứng thú với người cuối cùng này.

Không chỉ vì sự thần bí, mà còn vì ông ta vừa giơ bảng đã đẩy giá lên mức hai mươi vạn lượng bạc!

“Vãi!

Người đó là đại gia nào thế, bị điên à?

Ba món này cùng lắm bảy tám vạn là kịch kim, ông ta nhảy một phát gấp đôi luôn?” “Tôi lại thấy người đó chưa chắc đã ngốc, biết đâu trong ba món đó có bảo vật hiếm thấy mà chúng ta không nhìn ra?” “Đồng ý, có những bảo vật nhìn bên ngoài rất bình thường nhưng giá trị lại cực cao.

Theo tôi, biết đâu chính là con cá đồng kia!” “Thôi đi, tôi thấy đó là một kẻ thừa tiền muốn khoe mẽ, muốn gây chú ý thôi.” Hành động này khiến hội trường nổ tung.

Hứa Ngôn nhìn về phía nhã gian được che chắn kỹ lưỡng kia, lộ ra nụ cười thú vị.

Ngược lại, Cox và người Nhật sắc mặt đồng loạt đại biến.

“Khốn kiếp!

Kẻ nào từ đâu chui ra vậy?” “Bát cá!

Dám tranh đồ của đại đế quốc ta, chán sống rồi sao!” Mắng thì mắng, họ cũng chẳng làm gì được.

Đây là địa bàn của khách sạn Tân Nguyệt, phải tuân thủ quy tắc.

Dù bất mãn, họ cũng chỉ có thể tiếp tục giơ bảng.

Khác với vị “đại gia thần bí” kia, Cox và người Nhật mỗi lần giơ bảng chỉ tăng thêm vài nghìn đồng đại dương, trông có vẻ rất keo kiệt.

Không còn cách nào khác, mục đích chính của họ là ba loại kỳ dược – phần quan trọng nhất ở cuối buổi.

Nếu tiêu quá nhiều tiền vào Xà Mi Đồng Ngư, lát nữa sợ sẽ thiếu hụt ngân sách.

“Mau lên, điện báo khẩn cấp, hối thúc tổng bộ điều thêm vốn ngay lập tức!” “Cô Tanaka, tốt nhất cô nên sang nói chuyện với đồng bào của mình đi.

Nếu nhường con cá đồng này cho tôi, nước Mỹ chúng tôi nhất định sẽ ghi nhớ ân tình này.” Hai bên đều dùng phương pháp riêng để giành lấy Xà Mi Đồng Ngư.

Hứa Ngôn thì ung dung tọa sơn quan hổ đấu.

Anh rất hài lòng khi Trương Khải Sơn không vội vàng ra tay.

Là hậu duệ họ Trương, không thể không quan tâm đến Xà Mi Đồng Ngư.

Sự bình tĩnh này của Phật Gia nằm ngoài dự đoán của Hứa Ngôn.

Chỉ là, anh không ngờ rằng không phải Trương Khải Sơn không muốn tham gia, mà là anh ấy... hết tiền rồi.

“Xin lỗi Khải Sơn huynh, là tôi vô năng, thực sự không xoay thêm được tiền nữa.” Tề Thiết Chủy vẻ mặt hối lỗi nói.

Trương Khải Sơn nhíu chặt đôi mày kiếm, nhìn con cá đồng trên đài, ánh mắt đầy bất lực.

“Thôi, có lẽ tôi không có duyên với thứ này, đành nhìn nó rơi vào tay kẻ khác vậy.” Khi Xà Mi Đồng Ngư vừa xuất hiện, anh cũng suýt nữa thì đập bàn đứng dậy.

Là người họ Trương, anh quá hiểu thứ đó có ý nghĩa gì!

Chỉ là, lần này đến đây mục đích duy nhất là cỏ Lộc Hoạt.

Hiện tại tiền chuẩn bị để mua thuốc còn chưa biết có đủ không, lấy đâu ra tiền nhàn rỗi để đấu giá con cá đồng kia.

Tề Thiết Chủy không phải không xoay được tiền, thậm chí gia sản của Trương Khải Sơn còn phong phú hơn dự tính của Hứa Ngôn

nhiều.

Dù sao anh ấy cũng là người có thể thắp ba ngọn Thiên Đăng liên tiếp.

Tuy có sự trợ giúp của Bối Lặc gia, quân quan và các quan khách khác, cộng thêm việc Giải Cửu Gia chặn đứng nguồn vốn của người Nhật, mới giúp anh có được ba loại kỳ dược.

Nhưng điều đó không có nghĩa là nền tảng của Trương Khải Sơn không dày.

Chương 318

Chỉ là hiện tại, số tiền Tề Thiết Chủy mang về chẳng thấm vào đâu.

Thấy Trương Khải Sơn trầm ngâm suy nghĩ, Tề Thiết Chủy do dự hồi lâu rồi ướm hỏi: "Khải Sơn huynh, hay là chúng ta thử cách khác?" "Cách khác?" Trương Khải Sơn quay đầu: "Cậu định nói là cướp à?" Tề Thiết Chủy nhe răng cười khổ: "Chứ còn cách nào nữa đâu?

Trước đây có cơ hội lấy cỏ Lộc Hoạt đi, anh lại chẳng hiểu vì sao lại từ bỏ kế hoạch đó, nếu không thì..." "Nếu không thì bây giờ chúng ta đang ở trong hầm ngục của khách sạn Tân Nguyệt chứ không phải ngồi đây tham gia đấu giá." Trương Khải Sơn nói nốt vế sau cho cậu ta.

"Thực ra cậu và tôi đều hiểu, nếu thực sự trộm cỏ Lộc Hoạt, có khi chúng ta còn chẳng ra khỏi địa giới Bắc Bình được.

Rồng mạnh không ép được rắn địa phương.

Bản lĩnh của tôi dù cao đến đâu, muốn mang dược liệu đi khỏi thế lực của khách sạn Tân Nguyệt thì thắng toán cũng không tới ba phần." Tề Thiết Chủy cúi đầu thở dài than vãn: "Anh bảo Ngôn gia tự nhiên đến góp vui làm gì?

Gia sản anh ấy còn dày hơn anh nhiều, vậy mà còn nhanh chân hơn một bước tìm đến Cửu gia, chặn đứng đường huy động vốn của anh, nếu không chúng ta cũng chẳng bị động thế này." Trương Khải Sơn nhìn về phía nhã gian đầu tiên bên trái, lông mày càng nhíu chặt hơn.

"Tôi lại thấy mỗi bước đi của Ngôn gia bây giờ đều có thâm ý khác.

Có khi anh ấy cố ý chặn đường của tôi cũng nên.” Lúc này, người dẫn chương trình bên dưới đã hô giá lên tới năm mươi vạn đồng đại dương.

Toàn bộ sảnh đấu giá im phăng phắc, chỉ còn tiếng của ông ta.

Những người khác nghẹn họng trân trối.

Chỉ với ba món đồ đồng giá trị khác nhau mà hét lên cái giá vô lý năm mươi vạn đồng đại dương.

Đúng là vô lý đến mức cạn lời!

Giá cả tăng vọt như vậy hoàn toàn là công lao của vị khách bí ẩn.

Cox và người Nhật mỗi lần chỉ thêm vài nghìn, còn ông ta thì tùy hứng, lúc thì vài vạn, lúc thì mười vạn.

Cái vẻ thong dong đó thực sự khiến người ta phát điên.

Vị khách bí ẩn này trong hai ngày trước đã mua số cổ vật trị giá ít nhất hơn một triệu đồng đại dương.

Giờ vẫn hăng hái như cũ, chứng tỏ thực lực cực kỳ đáng gờm.

Còn cuộc thương lượng giữa Cox và người Nhật thì chẳng có kết quả gì.

Hai bên đều hy vọng đối phương buông tay để giúp mình có được cá đồng, làm sao có chuyện nhường nhịn được.

Nhưng hiện giờ, định mệnh là không ai trong số họ có được, con cá đồng sắp rơi vào tay vị khách bí ẩn kia.

“Năm mươi lăm vạn lượng lần thứ nhất.

Năm mươi lăm vạn lượng lần thứ hai.

Đã năm mươi lăm vạn lượng lần thứ hai rồi, còn ai muốn ra giá tiếp không?

Nếu không thì...

Năm mươi lăm vạn lượng lần thứ ba!

Chúc mừng ông Lý đã có được ba món đồ đồng!" Tiếng búa vang lên, quyền sở hữu Xà Mi Đồng Ngư đã định.

Cox nhìn chằm chằm vào căn phòng kín mít đó, nói với Tanaka Ryoko: "Căn cho kỹ vào, điều tra xem kẻ bên trong là ai, tuyệt đối không được để mất dấu!" Hai thủ lĩnh phía Nhật Bản cũng có phản ứng tương tự, ra lệnh cho cấp dưới điều tra thân phận người mua.

Họ cũng định bụng nếu không mua được thì cướp, tóm lại là không bao giờ từ bỏ con Xà Mi Đồng Ngư đó.

Hứa Ngôn tuy biết trước kết quả nhưng vẫn không khỏi tặc lưỡi.

Tiền của anh lại tăng thêm năm mươi lăm vạn đồng đại dương, nhưng lát nữa thắp Thiên Đăng thì cũng phải nướng vào hết thôi.

Ban đầu anh định tiêu hao vốn của người Nhật, không ngờ lại lòi ra một "Trình Giáo Kim" giữa đường.

Điều này khiến anh hơi bất ngờ.

"Thôi, đời người đâu đâu cũng là bất ngờ, không phải hoảng sợ thì cũng là kinh hỉ.

Người đó muốn Xà Mi Đồng Ngư hẳn là cũng hiểu biết chút ít về bí mật trường sinh.

Biết đâu sau này sớm muộn gì cũng gặp lại." Hứa Ngôn nghĩ thoáng ra.

Dù con cá định câu không cắn câu mà lại câu được một con cá lạ, nhưng ít nhất cũng khiến một thế lực đối địch tiềm năng lộ diện, cũng không hẳn là không có thu hoạch.

Vòng này kết thúc, màn kịch chính sắp lên đài.

Người dẫn chương trình tuyên bố món đồ tiếp theo chính là ba loại kỳ dược: cỏ Lộc Hoạt, Kỳ Lân Kiệt và mật Lam Xà.

Nhóm Hứa Ngôn lập tức vực dậy tinh thần, chuẩn bị cho vòng đấu giá này.

Trước khi người dẫn chương trình nói tiếp, Hứa Ngôn liếc nhìn phòng của Doãn Tân Nguyệt trên tầng ba, thấy cô vẫn đang cười tủm tỉm nhìn mình.

Lòng anh chợt dâng lên một nỗi bất lực.

"Xem ra muốn không làm kẻ ngốc cũng không xong rồi." Quả nhiên, sau khi tuyên bố đấu giá kỳ dược, người dẫn chương trình bồi thêm vài câu: "Lần này ba vị dược liệu sẽ được đặt trong ba chiếc hộp để đấu giá ẩn.

Khách sạn sẽ không thông báo hộp nào đựng thuốc gì.

Nếu ai có thể cùng lúc đấu giá được cả ba loại dược liệu, người đó sẽ nhận được một danh phận vô cùng tôn quý: Trở thành hôn phu của đại tiểu thư Doãn Tân Nguyệt!" Tin tức này vừa tung ra, hội trường đấu giá lại nổ tung một lần nữa, thậm chí còn triệt để hơn trước.

"Cái gì?

Được làm con rể khách sạn Tân Nguyệt sao?" "Lão bản Doãn đang nghĩ gì vậy?

Đây chẳng khác nào bán thuốc tặng con gái, của hồi môn là cả cái khách sạn Tân Nguyệt sao?" "Kỳ dược đúng là hiếm có thật, nhưng cũng không đến mức khiến lão bản Doãn không màng hạnh phúc của con gái mà gả đi tùy tiện thế chứ?" "Nhưng kẻ mua nổi cả ba loại thuốc này thì gia sản e là khiến chúng ta nằm mơ cũng không thấy được.

Lão bản Doãn là cáo già, tuyệt đối không làm ăn thua lỗ đâu." "Nhưng cô Doãn thật đáng thương, tuổi trẻ hoa nhường nguyệt thẹn mà phải dựa vào một buổi đấu giá để định đoạt chung thân.

Ngộ nhỡ đối phương xấu xí vô cùng hoặc là một ông già khú đế thì sao?" "Hại, chuyện nhà người ta!

Cha đẻ người ta còn chẳng lo, anh ở đây lo bò trắng răng làm gì!" Mặc dù mọi người đều nhìn Doãn Tân Nguyệt với ánh mắt đầy thương cảm, nhưng đại tiểu thư lại cười rạng rỡ, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Hứa Ngôn và Trương Khải Sơn.

"Hì hì, bất kể hai anh ai là người cuối cùng lấy được ba loại thuốc thì đều sẽ trở thành phu quân của em.

Dù sao em cũng không lỗ, mà nếu cả hai đều thuộc về em thì tốt biết mấy." Lời cô vừa thốt ra khiến đám thính nô phía sau cười khúc khích.

Hứa Ngôn tất nhiên nghe thấy lời tuyên bố táo bạo đó nhưng không hề giận.

Vốn dĩ cô ấy và Trương Khải Sơn là nhân duyên trời định, nói đúng ra thì chính anh mới là kẻ chen ngang.

Nhưng anh không dùng thủ đoạn bỉ ổi, cũng đã cho Trương Khải Sơn cơ hội lựa chọn, sự việc diễn biến có lợi cho anh thì anh sẽ không khách khí đâu.

Ngược lại, Trương Khải Sơn nghe thấy quy định nực cười này thì lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Anh nhìn Tề Thiết Chủy trân trối, dù bình thường mưu trí đầy mình, ứng biến cực giỏi nhưng gặp vấn đề hóc búa này cũng phải bó tay.

Trương Khải Sơn muốn giúp anh em lấy cỏ Lộc Hoạt, nhưng

không có nghĩa là anh muốn tiện tay xách luôn một cô vợ về nhà.

Đôi mày đang nhíu chặt của anh giờ xoắn lại thành một cục.

“Lần này hỏng rồi, thuốc này... e là không lấy được.” Ba chiếc hộp được mang lên cùng lúc.

Người dẫn chương trình cười nói: “Ba loại kỳ dược này lần lượt là cỏ Lộc Hoạt, Kỳ Lân Kiệt và mật Lam Xà.

Mỗi loại trong một hộp, không trưng bày, đấu giá ẩn.

Giá khởi điểm mỗi vị là hai mươi vạn đồng đại dương.

Quý vị có thể bắt đầu, đấu được hộp nào thì nhận thuốc trong hộp đó.

Trước khi rời khách sạn không được tráo đổi, sau khi đi thì chúng tôi không quản nữa.

Bây giờ, cuộc đấu giá bắt đầu!” Vừa dứt lời, lập tức có người lớn tiếng phản đối.

“Dù thuốc có thần hiệu đến đâu mà hai mươi vạn mỗi loại thì đắt quá rồi!” “Đúng thế, tôi thấy thứ giá trị nhất ở đây chỉ có cỏ Lộc Hoạt thôi.

Hai thứ kia kém xa, rõ ràng là mượn danh nghĩa đấu giá ẩn để đẩy giá lên cao!” “Phải đó!

Chúng tôi đều đến vì cỏ Lộc Hoạt, hai mươi vạn cũng đành.

Chương 319

Nhưng hai thứ kia...” Tiếng bàn tán chưa dứt, nụ cười trên mặt người dẫn chương trình đã nhạt đi.

“Quý vị quên đây là khách sạn Tân Nguyệt rồi sao?

Quy tắc đấu giá là do chúng tôi đặt ra, ai có ý kiến có thể đứng dậy đi ngay, chúng tôi tuyệt đối không làm khó.

Nhưng nếu muốn mượn cớ gây chuyện... hậu quả thế nào xin quý vị tự suy nghĩ kỹ.” Lời lẽ tuy mang nụ cười nhưng giọng điệu lạnh thấu xương.

Quan khách đến đây không ai muốn kết oán với khách sạn Tân Nguyệt, dù bất mãn cũng đành nén xuống.

“Nếu mọi người không còn ý kiến, buổi đấu giá xin được tiếp tục.

Giá khởi điểm mỗi loại là hai mươi vạn đồng đại dương, bắt đầu!” Lần này không ai phàn nàn giá cao nữa mà ngoan ngoãn nhấn chuông ra giá.

Hứa Ngôn thong thả theo sát nhịp độ, lần ra giá nào cũng không thiếu anh.

Hoàng Lang thì học theo điệu bộ của Cox, mang ra một chiếc bàn tính bằng vàng, gõ lạch cạch trông rất chuyên nghiệp.

“Ngôn gia, cứ đấu thế này thì biết bao giờ mới phân thắng bại.

Hay là chúng ta thắp đèn luôn đi cho tiết kiệm thời gian.” Cậu ta biết thừa Hứa Ngôn nhất định sẽ thắp đèn, vả lại giờ tiền bạc rủng rỉnh nên cũng có chút muốn khoe mẽ.

“Gấp gì, có kẻ đang nóng lòng muốn làm tâm điểm kia kìa.” Lời

anh vừa dứt, từ căn phòng của người Nhật đối diện vang lên tiếng: "Thắp đèn!" Thị giả của khách sạn lập tức treo một ngọn cung đình đăng lên giá đèn bên ngoài phòng đó.

"Thấy chưa, phối hợp nhịp nhàng thế còn gì." Ở phòng bên cạnh, Trương Khải Sơn thấy ngọn đèn thắp sáng đối diện thì thở dài: "Cuối cùng cũng tới." "Khải Sơn huynh, vậy chúng ta..." Tề Thiết Chủy ướm hỏi.

"Thắp đèn đi.

Tận nhân lực, tri thiên mệnh." Trương Khải Sơn nói vậy nhưng trong lòng gần như đã định sẵn là không lấy được thuốc.

Tuy nhiên, vì lời hứa với Nhị Nguyệt Hồng, anh vẫn sẽ cố gắng đến cùng.

"Được thôi, dù chẳng có gì nhưng... cũng coi như có lời giải thích với Nhị gia." Tề Thiết Chủy cũng hét lên một tiếng.

Một phiên đấu giá mà có hai phòng thắp Thiên Đăng liên tiếp đã là chuyện náo nhiệt nhất trong ba ngày qua.

Không ngờ kinh ngạc chưa dứt, từ phòng của Hứa Ngôn cũng truyền ra tiếng: "Thắp đèn." "Ba ngọn Thiên Đăng, đúng là kỳ quan." "Phải đấy, một cây cỏ Lộc Hoạt mà kéo ra bao nhiêu đại lão, dù chỉ được đứng xem thì sau buổi này cũng đủ để chúng ta đi chém gió rồi." "Các anh đoán xem còn ngọn thứ tư không?

Vị đại lão vừa thâu tóm ba bộ đồ đồng kia vẫn chưa ra tay đâu." Gần như mọi ánh mắt đều đổ dồn về căn phòng bí ẩn kia.

Hứa Ngôn thì đang nhìn phòng của Cox.

Với thị lực của mình, anh thấy rõ Cox đang uống rượu vang, tính toán gì đó, hoàn toàn không có ý định ra tay.

Vốn dĩ mục tiêu của Cox và người Nhật trong việc lấy cỏ Lộc Hoạt là đồng nhất.

Việc tranh chấp lúc nãy hoàn toàn là vì Xà Mi Đồng Ngư.

Giờ lợi ích đã thống nhất, ông ta đương nhiên sẽ không ra tay nữa.

"Vậy là chỉ còn xem vị đại lão bí ẩn kia thôi sao?" Lúc này, Hứa Ngôn mới dời tầm mắt về căn phòng cuối cùng.

"Tôi không có hứng thú với thuốc men, vòng này bỏ qua, xem các người chơi vậy." Trong phòng truyền ra một giọng nói rất già nua, hoàn toàn khác với người tham gia đấu giá hai ngày trước.

Rõ ràng, đây mới là chủ nhân thực sự của căn phòng.

"Hả?

Đại lão đó bỏ cuộc rồi à?" "Chắc gì đã là đại lão, không tham gia chắc vì hết tiền rồi chứ gì." "Tôi cũng thấy thế, lúc nãy làm màu tăng giá mười vạn mười vạn, oai hết phần thiên hạ rồi giờ phải tìm bậc thang mà xuống chứ." "Hại, tôi cứ tưởng ông ta có gia sản hùng hậu lắm, hóa ra cũng chỉ là mã ngoài." Đám quan khách bên dưới bàn tán xôn xao, nhưng Hứa Ngôn biết chuyện không đơn giản như thế.

Ánh mắt anh lạnh lùng nhìn về căn phòng đó: "Tôi cứ tưởng ai, hóa ra là người quen cũ." Hoàng Lang cũng thu lại vẻ cợt nhả, nghiêm túc gật đầu: "Ngôn gia, tôi cũng nghe ra rồi, chẳng phải là lão ở Nhạc Dương đó sao..." Hứa Ngôn giơ tay ngắt lời.

"Tôi sớm nên nghĩ tới, tự nhiên có một đại lão từ trên trời rơi xuống thế này ắt phải có nguyên do.

Quả nhiên..." "Ngôn gia, bọn họ nhắm vào ngài mà sao lại không tranh thuốc với ngài?" Hoàng Lang có chút không hiểu.

Thế lực ở Nhạc Dương rõ ràng là muốn đối đầu với Hứa Ngôn.

Nhờ ơn bọn họ mà chuyến đi Nhạc Dương của anh và Tiểu Ca đầy rẫy hiểm nguy, suýt nữa thì bỏ mạng ở đó.

Vì vậy, chắc chắn là địch không phải bạn.

Ban đầu họ giấu thân phận rất kỹ, nhưng lại chọn ngày cuối cùng này để tự bộc lộ, rõ ràng là làm cho Hứa Ngôn xem.

Động cơ đằng sau chắc chắn đáng ngờ.

"Tất nhiên là chỉ muốn cho tôi biết lão ta đang ở đây thôi.

Đại khái là muốn tôi đừng có kiêu ngạo quá." Hứa Ngôn nhún vai, vẻ mặt chẳng mấy quan tâm.

Hiện tại việc ở Trường Sa còn chưa xử lý xong, anh chưa thể đi Nhạc Dương ngay được.

Nhưng không có nghĩa là anh sẽ để yên cho bên đó.

Cô nàng Tiểu A Tiếu kia là chiến lợi phẩm của Hứa Ngôn, anh nhất định phải nắm thật chắc trong tay.

Có người bỏ cuộc nhưng cuộc đấu giá vẫn chưa kết thúc.

Ba ngọn Thiên Đăng thuộc ba thế lực khác nhau vẫn chưa phân được thắng bại.

"Tiếp tục!

Nhất định phải lấy được cả ba loại dược!" Thủ lĩnh người Nhật nổi giận, đập bàn quát.

Xà Mi Đồng Ngư không lấy được thì mục tiêu cỏ Lộc Hoạt này phải chiếm bằng được.

"Thắp đèn!" Bên ngoài nhã gian của họ nhanh chóng treo thêm ngọn Thiên Đăng thứ hai.

Phía Trương Khải Sơn lập tức theo sau, nhưng cũng giống như

trước, số tiền dùng để thế chấp không còn đủ nữa.

"Đi thương lượng với người dẫn chương trình, xin gia hạn thêm chút thời gian để tôi xoay tiền." Lời của Trương Khải Sơn được Tề Thiết Chủy truyền đạt nguyên văn.

Doãn Tân Nguyệt ở tầng ba nhanh chóng nhận được tin, cô gật đầu lia lịa với người dẫn chương trình.

Dù sao thì "Bành Tam Tiên" này cũng là một trong những ứng cử viên hôn phu của cô, cô cũng muốn xem anh ta có thể đi tới đâu.

"Tiểu thư, em thấy ông Bành Tam Tiên giả kia không giàu bằng Hứa Ngôn đâu." Một thính nô đứng sau Doãn Tân Nguyệt nói nhỏ.

"Em thấy đẹp trai cũng không bằng Hứa Ngôn, dù cũng khá soái đấy." Một thính nô khác xen vào.

"Im lặng đi, để tôi xem kịch." Doãn Tân Nguyệt khó chịu nói.

Cô lại nhớ đến chuyện xảy ra trong kho báu với Hứa Ngôn.

Đến giờ cô vẫn không đoán được ý đồ thực sự của anh khi đồng ý làm ứng cử viên là gì.

Doãn Tân Nguyệt là người cực kỳ kiêu ngạo, cũng là minh châu rạng rỡ nhất kinh thành.

Cô thực sự không thể chấp nhận việc người đàn ông mình để mắt tới không phải vì bản thân cô mà vì khách sạn Tân Nguyệt, hay thậm chí là một thế lực bí ẩn nào đó sau lưng.

Còn kẻ giả mạo Bành Tam Tiên kia thì có mục đích gì?

Chẳng lẽ cũng chỉ vì thuốc mà không cần con người cô sao?

Doãn đại tiểu thư lòng rối như tơ vò, ngay cả cao lương mỹ vị trên bàn cũng chẳng còn hấp dẫn nữa.

Hứa Ngôn thoáng thấy vẻ đứng ngồi không yên của Doãn Tân Nguyệt thì nhếch môi cười.

Nha đầu này giờ chắc chẳng dễ chịu gì, nhưng tính khí cô ấy đúng là cần phải mài giũa chút ít, nếu không theo anh về Trường Sa cũng sẽ chịu thiệt dưới tay Nhạc Khỉ La thôi.

Chuyện Trương Khải Sơn thiếu tiền đã được báo cho Nhị Nguyệt Hồng và Giải Cửu Gia.

Nhị Nguyệt Hồng lập tức gọi điện về Hồng phủ, cái gì bán được, cầm được đều mang đi hết.

Thậm chí ông còn định cầm cả Hồng phủ cho ngân hàng, nhưng số đồ Trương Khải Sơn thế chấp đã quá nhiều, vượt quá hạn mức bảo lãnh của bốn ngân hàng lớn, họ cũng đành lực bất tòng tâm.

Cộng thêm việc Giải Cửu Gia thông qua quan hệ với Hoắc gia, đem một phần tài sản thế chấp cho các ngân hàng ở Nhạc Dương, Tương Đàm, Vũ Hán để đổi lấy tiền mặt.

Chương 320

Gom góp tất cả cũng chỉ thêm được gần hai triệu đồng đại dương.

Ngay khi Tề Thiết Chủy cầm vali tiền của Nhị Nguyệt Hồng vừa mang tới định giao cho người dẫn chương trình thì bên ngoài sảnh đấu giá bỗng vang lên tiếng ồn ào.

"Mẹ kiếp, nhốt lão tử bao nhiêu ngày rồi?

Hôm nay là ngày thứ ba rồi chứ gì?

Phải cho lão tử một lời giải thích!" Theo sau đó là mấy gã đàn ông vạm vỡ mặc áo khoác da lông thú xông thẳng vào, trừng mắt nhìn quan khách.

"Chuyện gì thế này, sao bọn họ lại thoát ra được!" Doãn Tân Nguyệt vừa thấy người đến thì sắc mặt đại biến.

Bành Tam Tiên thật – kẻ đáng lẽ phải được canh giữ nghiêm ngặt – chẳng biết bằng cách nào đã thoát ra khỏi phòng, thậm chí còn xông thẳng vào hội trường đấu giá.

"Chuyện... chúng em cũng... không biết ạ." Mấy thính nô kinh hoàng quỳ xuống, cũng bị biến cố bất ngờ này làm cho choáng váng.

"Đúng là một lũ vô dụng!

Thành sự bất túc, bại sự hữu dư!" Doãn Tân Nguyệt đứng dậy, nhanh chóng chạy xuống sảnh tầng một.

"Kẻ nào giả mạo lão tử, cút ra đây!" Bành Tam Tiên hét lớn giữa sảnh, phớt lờ đám hộ vệ của khách sạn Tân Nguyệt đang nhanh chóng vây quanh mình và đám anh em.

Hứa Ngôn ngồi trong phòng, nhíu mày nhìn cảnh tượng bên dưới.

“Không đúng, Bành Tam Tiên phải sau khi Trương Khải Sơn thắp ba ngọn đèn lấy được thuốc mới xuất hiện chứ.

Tiếp theo mới đến đoạn Doãn Tân Nguyệt chứng minh thân phận để giải vây.

Sao giờ lão ta đã ra rồi?” Anh vô thức nhìn sang nhã gian bí ẩn đối diện, thấy một thiếu niên tuấn tú đang tựa vào lan can, tay nâng ly rượu vang mỉm cười với mình.

“Hóa ra là bên đó giở trò.” Hứa Ngôn mỉm cười nâng ly đáp lễ.

Xem ra mục đích gây rắc rối cho anh của đối phương vẫn không đổi, và họ đang chờ anh ở đây.

Bành Tam Tiên đảo mắt một vòng bên dưới không thấy Trương Khải Sơn đâu, định xông lên tầng hai lục soát từng phòng.

Nhưng hộ vệ đã chặn đường lão ta.

“Các người là ai, dám tự tiện xông vào khách sạn Tân Nguyệt, gây rối buổi đấu giá.

Muốn khiêu khích khách sạn Tân Nguyệt sao?” Người dẫn chương trình không còn nụ cười, lạnh giọng quát.

“Bớt nói nhảm đi!

Khách sạn các người bao che cho kẻ giả mạo lão tử, còn định lừa lão tử chờ đấu giá xong mới giải quyết.

Tưởng lão tử là thằng ngu chắc?” Bành Tam Tiên cũng chẳng vừa, ngay trước mặt toàn thể quan khách đã vạch trần mọi chuyện.

Tề Thiết Chủy vốn đang ôm vali tiền đứng dưới đài gần người dẫn chương trình.

Khi thấy Bành Tam Tiên xông vào, cậu ta vô thức tìm chỗ trốn, cố gắng giảm thiểu sự hiện diện của mình.

Tuy nhiên, dù tránh được cái nhìn đầu tiên nhưng lời quát của người dẫn chương trình đã hút sự chú ý của Bành Tam Tiên về phía đó, lão ta tình cờ liếc thấy bóng dáng cậu ta.

"Chính là nó!

Nó là đồng bọn của kẻ giả mạo lão tử!" Bành Tam Tiên trợn mắt, không nói không rằng xông lên định bắt Tề Thiết Chủy.

"Dừng tay!" Trương Khải Sơn tất nhiên không thể đứng nhìn, lập tức từ ban công phòng đấu giá tầng hai nhảy qua lan can, lao xuống.

Hành động của anh gây ra một trận kinh hô, nhưng cũng chẳng ai vì anh tiếp đất an toàn mà ngừng xôn xao.

"Hoàng Lang, màn kịch của chúng ta e là cũng phải diễn sớm hơn rồi." Hứa Ngôn ra hiệu cho Hoàng Lang, cậu ta lập tức hưng phấn xoa tay: "Không vấn đề gì, Ngôn gia, tôi chuẩn bị xong cả rồi." Dưới lầu, Bành Tam Tiên thấy Trương Khải Sơn xuất hiện thì lập tức quăng Tề Thiết Chủy ra sau đầu.

"Thằng nhãi ranh, mày là hạng nào mà dám giả danh ông mày?

Muốn chết hả!" Lão ta không chỉ chửi bới mà còn trực tiếp quất một roi tới.

Trương Khải Sơn lộn ngược ra sau, khi vừa tiếp đất ổn định lại lách mình sang phải.

Cây roi dài của Bành Tam Tiên vung cực nhanh và hiểm, khiến quan khách tầng một hoảng sợ né tránh, không ít bàn ghế và đồ đạc bị quất nát vụn.

Trương Khải Sơn không nói lời nào, trong tay bỗng dưng cũng xuất hiện một cây roi tương tự.

Diễn kịch thì phải diễn cho trót.

Là "Bành Tam Tiên" mà không có roi bên mình chẳng khác nào thừa nhận mình là đồ giả.

Ngay trong cuộc giao đấu ngắn ngủi vừa rồi, Trương Khải Sơn đã sử dụng chiêu thức y hệt Bành Tam Tiên.

Nhưng rõ ràng là cùng một chiêu thức, Trương Khải Sơn thi triển ra lại có phần áp đảo lão ta.

Đừng nói là quan khách đứng xem kinh ngạc, ngay cả bản thân Bành Tam Tiên cũng tròn mắt, sững sờ hét lên: "Không thể nào, sao mày lại biết tiên pháp của nhà họ Bành?

Mày rốt cuộc là ai!" Trương Khải Sơn vung roi quấn chặt lấy ngọn roi của Bành Tam Tiên, hai người rơi vào thế giằng co.

Anh định lên tiếng thì thấy Hoàng Lang ôm một chiếc vali đi xuống, mỉm cười nói: "Ông Bành này, Ngôn gia của chúng tôi nói nếu ông cần bất cứ sự trợ giúp nào, ngài ấy luôn sẵn lòng cung cấp." "Này, mày là cái thá gì?

Gọi nó là ông Bành, thế còn lão tử là ai!" Bành Tam Tiên lập tức cáu kỉnh.

Lão ta nhìn Hoàng Lang với ánh mắt không thiện cảm, nhưng ánh mắt lại dừng lại lâu hơn trên chiếc vali trong tay cậu ta.

"Mày mạo phạm lão tử, nhưng lão tử rộng lượng không thèm chấp!

Có điều mày phải để lại thứ gì đó để xin lỗi!

Lão tử thấy thứ trong vali này cũng được đấy, để lại đây hết cho lão tử!" Bành Tam Tiên nói xong liền vươn tay chộp lấy chiếc vali.

Hoàng Lang tuy là chồn thành tinh, động tác nhanh hơn người thường một chút, nhưng đối đầu với cao thủ như Bành Tam Tiên thì

vẫn chưa đủ trình.

Ngay khi cậu ta sắp bị tóm gọn, một bóng roi như rắn bỗng lao tới quất vào cổ tay Bành Tam Tiên.

Lão ta buộc phải né tránh lùi nhanh, tạo cơ hội cho Hoàng Lang lách người như làn khói chạy lên đài đấu giá, giao thẳng chiếc vali cho người dẫn chương trình.

"Đây là tiền đặt cọc của Ngôn gia chúng tôi, tôi giao cho ông đấy, nếu bị ai lấy mất thì không phải lỗi tại tôi đâu!" "Tên này lanh lợi thật, đúng là biết cách đổ dầu vào lửa." Doãn Tân Nguyệt chạy xuống lầu, vừa vặn thấy cảnh này thì không nhịn được mà lẩm bẩm.

Hoàng Lang biết bị Bành Tam Tiên nhắm vào nên lập tức giao "củ khoai nóng" cho khách sạn Tân Nguyệt.

Dù sao Bành Tam Tiên cũng chẳng dám đắc tội khách sạn, tiền đã vào tay người dẫn chương trình thì lão ta tuyệt đối không dám cướp.

Nhưng vị chủ tử kia cứ đứng nhìn trơ mắt ra thế sao, không định ra tay à?

Doãn Tân Nguyệt bực bội ngẩng đầu nhìn lên phòng của Hứa Ngôn.

Thủ hạ của mình bị rượt đuổi chạy khắp hội trường mà làm chủ lại chẳng có phản ứng gì!

Phía bên kia, Trương Khải Sơn và Bành Tam Tiên lại lao vào chiến đấu.

Sảnh lớn vốn đã bừa bộn, giờ lại càng tan hoang bởi hai cây roi quất sơn mài bay tứ tung, mảnh gỗ gạch đá bắn tung tóe vào mặt quan khách.

Doãn Tân Nguyệt tức giận hét lớn: "Dừng tay, tất cả dừng tay cho

tôi!" Thấy hai người không thèm để ý, cô giận quá hóa liều, chẳng màng gì cả mà lao vào giữa hai người.

Trương Khải Sơn vốn đã áp chế được Bành Tam Tiên, chỉ cần một hai chiêu nữa là thắng.

Không ngờ Doãn Tân Nguyệt xông vào, anh và Bành Tam Tiên đều sợ làm cô bị thương nên lập tức thu tay lùi lại, coi như bị ép ngừng chiến.

Lúc này Hứa Ngôn mới thong thả bước ra khỏi phòng nhã gian, cười nói: "Muốn phân biệt ai mới là Bành Tam Tiên thật cũng đơn giản thôi.

Chỉ cần hai vị so tài thêm một trận, mọi người tự khắc sẽ rõ." Doãn Tân Nguyệt vất vả lắm mới khiến hai người dừng tay, Hứa Ngôn lại còn khích bác họ đánh tiếp, khiến ngọn lửa giận trong cô càng bốc cao.

"Hứa Ngôn, anh có ý gì hả?

Thấy chưa đủ loạn hay sao mà còn muốn bọn họ đánh nhau!" Cô trợn tròn đôi mắt nhìn anh hét lên, dáng vẻ cáu kỉnh đó lại càng khiến người ta rung động.

Ánh mắt Hứa Ngôn đầy ý cười, anh tựa người vào lan can, trông cực kỳ phong lưu phóng khoáng.

Doãn Tân Nguyệt dù đang bốc hỏa nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ này của Hứa Ngôn, trái tim cô lại đập loạn nhịp.

Chương 321

Một rệt hồng lặng lẽ leo lên má, cô thậm chí không biết nên tiếp tục giận hay là đứng ngắm anh nữa.

“Cô Doãn, đề nghị của tôi mới là cách nhanh nhất để giải quyết vấn đề.

Cả hai đều tự xưng là Bành Tam Tiên, nhưng Bành Tam Tiên thật vốn nổi danh thiên hạ nhờ tiên pháp.

Cứ để họ đấu một chọi một, ai thắng thì là thật, điểm này chắc mọi người không ai phản đối chứ?” Đề nghị của anh nhanh chóng nhận được sự đồng tình của quan khách.

“Hừ, thế thì khách sạn Tân Nguyệt của tôi chẳng bị hai người này dỡ nhà luôn à!

Hứa Ngôn, sao trước đây tôi không biết anh toàn nghĩ ra mấy cái ý kiến tồi tệ thế hả?” Doãn Tân Nguyệt tất nhiên biết ai là Bành Tam Tiên thật, còn Hứa Ngôn làm vậy rõ ràng là muốn giúp kẻ giả mạo “đứng thẳng lưng”.

Anh lừa được ai chứ không lừa được Doãn Tân Nguyệt này!

“Cô Doãn, tôi còn đang chờ tiếp tục đấu giá để lấy loại dược mình muốn đây.

Việc này không giải quyết nhanh thì lỡ mất việc tôi thắp đèn.” Đôi mắt đẹp của Doãn Tân Nguyệt sáng lên, hưng phấn hỏi: “Anh còn muốn thắp đèn nữa sao?” Hứa Ngôn không nhắc lại chuyện đó mà hỏi ngược lại: “Đề nghị lúc nãy của tôi thế nào, cô Doãn có đồng ý không?” “Đồng ý chứ!

Không có gợi ý nào tốt hơn thế đâu!” Doãn Tân Nguyệt đã minh

họa hoàn hảo cho câu nói phụ nữ lật mặt nhanh hơn lật sách.

Cứ như người kịch liệt phản đối lúc nãy không phải là cô vậy.

“Anh Hứa nói không sai, Bành Tam Tiên tiên pháp thiên hạ đệ nhất, trong hai người chỉ có ai tiên pháp mạnh nhất mới có khả năng là Bành Tam Tiên.

Vậy nên, cứ dùng roi mà nói chuyện.” “Không được, tôi phản đối!” Bành Tam Tiên thật lập tức hét lên.

Lão ta là bậc thầy chơi roi, lúc nãy giao đấu đã nhận ra tiên pháp của đối phương còn trên cơ mình.

Nếu không nhờ Doãn Tân Nguyệt can thiệp, e là lão đã thua rồi.

Giờ để lão đấu tiếp, vạn nhất thua thật thì chẳng lẽ phải dâng cả danh tiếng cho kẻ giả mạo sao?

“Lão tử chính là Bành Tam Tiên thật, việc gì phải dùng roi để tự chứng minh?

Cái đời gì thế này, ngay cả mình cũng không chứng minh được mình là ai nữa?” Lão ta gào thét hung hăng nhưng Doãn Tân Nguyệt chẳng thèm nể mặt.

“Ông gào cái gì?

Chưa nghe câu 'có lý không cần nói to' à?

Tôi thấy ông chính là đồ giả, sợ mất mặt trước đám đông nên mới đùn đẩy không dám nhận lời chứ gì!” Lời cô lập tức nhận được sự hưởng ứng từ đám đông.

“Tôi thấy cô Doãn nói đúng, lão này chắc chắn là đồ giả, chắc đang định lừa gạt gì đây nên mới sợ lộ thân phận thực sự.” “Phải đó, vạn nhất bị chứng minh là đồ giả thì đắc tội chết với khách sạn Tân Nguyệt, trách nhiệm này lão gánh sao nổi!” “Một kẻ hèn nhát mà cũng

đòi mạo xưng Bành Tam Tiên?

Chắc là chán sống rồi!" Bành Tam Tiên là kẻ thô lỗ, cực kỳ trọng thể diện.

Bị chế giễu trước bao nhiêu người có máu mặt thế này khiến lão đỏ mặt tía tai, cảm giác bị người ta giẫm dưới chân còn khó chịu hơn cả cái chết.

Lão gầm lên: "Tất cả câm miệng hết cho lão tử!

Lão tử chính là Bành Tam Tiên thật, chẳng lẽ lại sợ thằng giả mạo đó sao?

Cô Doãn, cô nói đi, muốn đấu thế nào!

Lão tử mà nói một chữ không thì lão tử là con cô nuôi!" Doãn Tân Nguyệt khinh bỉ nói: "Tôi mà nuôi ra đứa con nghịch tử như ông thì tôi thà bóp chết cho xong." Hứa Ngôn bèn xen vào: "Hay là hai người cứ bịt mắt lại rồi dùng roi đấu đi.

Ai có thể chặt đứt roi của đối phương mà mình không mảy may tổn hại, người đó chính là Bành Tam Tiên thật." Doãn Tân Nguyệt lập tức gật đầu: "Phải, đó chính là ý tôi muốn nói." Trương Khải Sơn đứng xem nãy giờ, lúc này cũng lên tiếng: "Tôi không có ý kiến." Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Bành Tam Tiên.

Lão đỏ gay mặt, gầm lên: "Quyết định thế đi, tới luôn!" Doãn Tân Nguyệt và những người khác lùi ra xa, nhường lại khoảng trống giữa sân.

Trương Khải Sơn và Bành Tam Tiên đều bị bịt mắt, phải dựa vào việc lắng nghe tiếng gió để phân biệt vị trí mà vung roi.

Hai người đứng cách nhau năm mét, tay lăm lăm ngọn roi.

Hứa Ngôn nhìn hai người đang đối đầu, khóe môi vẫn nở nụ cười

bất cần đời.

“Trương Khải Sơn, để tôi kiểm tra xem thuật số âm dương của cậu học đến đâu rồi.” Anh âm thầm sử dụng phúc ngữ thuật, và thấy Trương Khải Sơn khẽ gật đầu.

Trong nguyên tác, Tề Thiết Chủy và Doãn Tân Nguyệt đã nói lớn tiếng để gây nhiễu phán đoán của Bành Tam Tiên.

Nhưng Hứa Ngôn và Trương Khải Sơn đều biết phúc ngữ thuật, cách này càng kín đáo và tự nhiên hơn.

Doãn Tân Nguyệt búng một hạt lạc về phía hai người đang đối đầu.

Tiếng động nhỏ xíu khiến tai cả hai cùng động đậy, đồng thời vung roi quất về phía hạt lạc đó.

Bành Tam Tiên ra chiêu nhanh hơn một bước, quất nát hạt lạc, nhưng ngay sau đó đầu roi đã bị roi của Trương Khải Sơn quấn chặt, trông như thể Trương Khải Sơn là người đến sau nhưng lại thắng trước.

“Hừ, đồ giả mạo đúng là đồ giả mạo, học theo lão tử đi, trước tiên phải gọi một tiếng cha!” Bành Tam Tiên lạnh lùng hừ một tiếng, cổ tay xoay chuyển, dùng kình đạo cương mãnh hất văng roi của Trương Khải Sơn, sau đó trở tay quất thêm một roi về phía tiếng xé gió vừa phát ra.

“Khảm nhất chuyển Chấn tam chí Ly cửu, thối tam thượng ngũ tiến nhất.” Giọng nói của Hứa Ngôn vang lên bên tai, Trương Khải Sơn gần như không chút do dự mà làm theo.

Anh phản ứng cực nhanh, động tác gần như đồng bộ với chỉ dẫn.

Mỗi bước di chuyển đều vừa vặn tránh né ngọn roi của Bành Tam Tiên trong gang tấc, như thể đã dự đoán chính xác từng bước đi của

đối phương.

Nếu là động tác né tránh lớn thì chỉ là né tránh đơn thuần, nhưng kiểu né tránh diệu nghệ đến đỉnh cao này lại giống như một sự khiêu khích thẳng vào mặt Bành Tam Tiên.

Trương Khải Sơn cảm nhận điều này rõ nhất, anh thậm chí còn tranh thủ liếc nhìn Hứa Ngôn một cái.

Hứa Ngôn gật đầu mỉm cười đáp lại.

Dù anh dùng phúc ngữ thuật chỉ điểm, nhưng phản ứng của Trương Khải Sơn thực sự khiến anh kinh ngạc.

Nó nhịp nhàng như thể chính anh đang thi triển vậy.

Tốc độ phản ứng này chắc chỉ có Tiểu Khải Linh mới bì kịp, những người khác thường sẽ chậm hơn nửa nhịp.

"Càn lục chuyển Cấn bát chí Khôn nhị, thượng nhị tiến nhất thối tam." Những chỉ lệnh của Hứa Ngôn liên tục vang lên.

Chiêu số của Trương Khải Sơn từ thế thủ chuyển sang thế công.

Roi sau nhanh hơn roi trước, mọi đòn đánh và bước né của Bành Tam Tiên đều nằm trong dự đoán của Hứa Ngôn, rồi được Trương Khải Sơn thi triển một cách chuẩn xác.

Tuy nhiên, anh khống chế lực đạo rất tốt, đầu roi chỉ lướt qua người Bành Tam Tiên chứ không gây trọng thương.

Vì vậy trong mắt người ngoài, trên mặt và người Bành Tam Tiên tuy có nhiều vết roi nhưng đều rất nông, hoàn toàn là điểm đến thì dừng.

Ngược lại, mỗi nhát roi của Bành Tam Tiên đều tràn đầy lực đạo cương mãnh, không khó để đoán nếu quất trúng người thì sẽ ra sao.

"Đủ rồi, kết thúc thôi." Hứa Ngôn thấy Bành Tam Tiên đã bị dồn

đến mức luống cuống tay chân, liền buông một câu.

Trương Khải Sơn cũng không hề do dự, lực vung roi tăng thêm ba phần, tốc độ nhanh gấp đôi.

Đầu roi quất thẳng vào roi của Bành Tam Tiên, áp sát từng thốn một, cuối cùng quất mạnh vào cổ tay hắn, đánh rơi cây roi.

Sau đó anh thuận thế quấn lấy cổ tay hắn rồi vung lên.

Thân hình hộ pháp của Bành Tam Tiên bị hất văng lên không trung, va mạnh vào cột trụ.

"Tốt!

Bây giờ thắng bại đã phân, tin rằng mọi người trong lòng đã có định luận, ai mới là Bành Tam Tiên thật?" Doãn Tân Nguyệt liếc nhìn toàn thể khách khứa, lớn tiếng hỏi.

"Dĩ nhiên người phía trước là thật, kẻ phía sau chỉ có chút sức trâu, căn bản không thể so sánh." "Đúng vậy, nếu không phải Bành tam gia nể tình nương tay thì hắn đã bị quất thành đống thịt vụn rồi, còn hung hăng gì chứ!" Những tiếng nói một chiều khiến Bành Tam Tiên càng thêm thẹn quá hóa giận.

Hắn khó khăn bò dậy, phẫn nộ gầm lên: "Mẹ kiếp, lũ ngu xuẩn các người, lão tử mới là Bành Tam Tiên!

Dù có thua thì lão tử đi không đổi tên ngồi không đổi họ!" Doãn Tân Nguyệt dĩ nhiên không để hắn quấy nhiễu thêm nữa.

Cô lạnh lùng quát: "Vừa nãy là chính ngươi đồng ý tỉ thí, cũng đã chấp nhận kết quả.

Giờ lại muốn lật lọng?

Nằm mơ đi!

Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể dung túng ngươi một lần, chứ

không có lần thứ hai!

Ngươi tưởng đây là nơi ai cũng có thể làm loạn sao?

Còn nữa, những thứ bị ngươi đập phá ở đây đều tính vào tài khoản của ngươi, thiếu một xu bồi thường, bản tiểu thư sẽ cho ngươi biết quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm là thế nào!" Cô vẫy tay, đám người Bành Tam Tiên lại bị bao vây.

Chương 322

Lần này không chỉ đông người hơn mà trên tay họ còn lăm lăm súng ống.

Bành Tam Tiên thấy vậy, biết rõ hôm nay phải ngậm đắng nuốt cay.

Doãn Tân Nguyệt rõ ràng là thiên vị tên giả mạo kia, mà hắn thì không thể kéo quân từ Tây Bắc tới đây làm chứng cho mình được.

"Được!

Lần này coi như Tam gia ta sơ sẩy, ngã vào tay các người!

Món nợ này Tam gia ta ghi nhớ!

Chúng ta đi!" Bành Tam Tiên nói xong định dẫn đàn em rời đi.

Doãn Tân Nguyệt cười lạnh: "Trước khi đi, hãy bồi thường tiền những thứ ngươi đã đập phá, nếu không, ta đảm bảo không một ai trong các ngươi ra khỏi thành Bắc Bình được!" Bành Tam Tiên đến tham gia đấu giá dĩ nhiên có mang theo tiền.

Cuối cùng, đến đồng xu cuối cùng trên người hắn cũng bị moi ra để bồi thường, lúc đó mới được Tân Nguyệt Phạn Điếm thả đi.

Cả nhóm chửi bới rời khỏi khách sạn, Bành Tam Tiên nhìn chằm chằm cửa chính với vẻ mặt oán độc.

"Mẹ kiếp, lão tử cả đời chưa bao giờ chịu nhục thế này!

Theo sát tên giả mạo kia cho lão tử!

Hắn dám làm hỏng việc của Tam gia thì đừng hòng rời đi yên ổn!" Ngay khi họ quay người định đi, một người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh bất chợt bước ra, mỉm cười chặn đường.

“Bành tam gia, bị đuổi khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm như vậy chắc hẳn là không cam tâm phải không?” “Ngươi là cái thớ gì mà dám cản đường lão tử?” Bành Tam Tiên đang lúc giận dữ gặp ngay tên ngoại quốc không biết điều liền muốn trút giận.

Hắn chửi thề rồi định ra tay tóm lấy.

Không ngờ tên ngoại quốc kia to xác nhưng thân thủ lại trơn tuột như chạch.

Bành Tam Tiên ra tay mấy lần mà ngay cả vạt áo cũng chẳng chạm tới.

“Mẹ kiếp, thằng Tây này, ngay cả ngươi cũng dám trêu chọc lão tử sao?” Hắn định chửi tiếp thì người kia đột ngột áp sát, gương mặt đầy nụ cười nhưng ánh mắt lộ rõ sự chế giễu.

“Bành tam gia, tôi là bạn của ông, hơn nữa tôi đến đây để giúp các ông.

Sao người Hoa các ông cứ hễ không vừa ý là đòi đánh nhau, chẳng thèm quan tâm đến ý định của đối phương vậy?

Ông chẳng phải muốn biết danh tính của tên giả mạo kia sao?

Nếu tôi nói, tôi không chỉ có thể cho ông biết bọn họ là ai, mà còn giúp ông trút được cơn giận này thì sao?” Sau khi đuổi được kẻ gây rối, buổi đấu giá bị gián đoạn lại tiếp tục.

Chỉ là đại sảnh đang một phen hỗn loạn, cần phải chỉnh đốn lại đôi chút.

Nhân lúc nhân viên khách sạn dọn dẹp, Trương Khải Sơn dẫn theo Tề Thiết Chủy đích thân đến phòng của Hứa Ngôn.

“Ngôn gia...” Trương Khải Sơn vừa mở lời đã bị Hứa Ngôn giơ tay ngăn lại.

Để đề phòng có người quấy rối, số lượng thính nô và thị vệ trong khách sạn đã tăng gấp đôi.

Chưa kể Doãn Tân Nguyệt cũng luôn để mắt tới nơi này.

Hiện tại thực sự không phải lúc thích hợp để nói chuyện.

"Bành tam gia, chúc mừng ông đã chứng minh được sự trong sạch, Hứa mỗ vừa rồi chỉ là thuận thế mà làm.

Nếu Tam gia thực sự muốn cảm ơn thì đợi đấu giá kết thúc, hãy mời tôi một bữa rượu ra trò là được." Hứa Ngôn ngoài mặt nói vậy, nhưng thầm dùng phúc ngữ thuật truyền âm: "Trương Khải Sơn, dù không có tôi thì ải này cậu cũng tự qua được.

Tôi chỉ giúp cậu bớt chút phiền phức thôi, không cần cảm ơn lúc này.

Tiếp theo cứ dựa vào bản lĩnh, xem ai lấy được thuốc trước." Trương Khải Sơn trong lòng bất lực.

Ai lấy được thuốc cuối cùng thì căn bản đã không còn gì phải nghi ngờ.

Nhìn dáng vẻ nắm chắc phần thắng của Hứa Ngôn, chắc chắn bọn người Nhật cũng không phải đối thủ của anh.

Nhưng với Trương Khải Sơn, dù không còn cơ hội thắng, anh cũng sẽ không bỏ cuộc giữa chừng.

Dù sao vẫn còn Nhị Nguyệt Hồng đang chờ đợi.

"Được, vậy quyết định thế đi, sau khi đấu giá kết thúc, tôi mời anh uống rượu." Trương Khải Sơn chắp tay, chỉ đành rời đi trước.

Chưa đầy một tiếng sau, đại sảnh tầng dưới đã được dọn dẹp sạch sẽ, dù vẫn còn dấu vết của cuộc ẩu đả nhưng ít nhất đã khôi phục được bảy phần dáng vẻ ban đầu.

Người điều phối nhanh chóng lên đài tuyên bố: “Bây giờ, buổi đấu giá xin được tiếp tục.

Vừa rồi đã có ba vị thắp thiên đăng, theo quy tắc, mức giá là tương đương.

Còn ai tiếp tục không?” “Thắp đèn.” Từ phòng của Hứa Ngôn truyền ra tiếng nói.

Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi nghe câu này, Tề Thiết Chủy vẫn không nhịn được mà hít một hơi lạnh.

“Đúng là Ngôn gia, người ác ít lời.

Thiên đăng này thắp làm chúng ta muốn hộc máu, nhìn người ta xem, nhẹ nhàng biết bao!” “Cậu hâm mộ à?” Trương Khải Sơn liếc nhìn: “Hâm mộ thì qua đó đi, theo anh ta chắc thoải mái hơn theo tôi.” Tề Thiết Chủy ngẩn người, rồi cười khổ: “Khải Sơn huynh, anh đừng đùa tôi nữa.

Cửu Môn chúng ta bây giờ đều là quân cờ trong tay người ta, theo ai chẳng như nhau.

Tôi thấy lần này Nhị gia chắc chắn phải thất vọng ra về rồi.” Trong khi hai người đang nói chuyện, phòng của người Nhật ở phía đối diện cũng thắp đèn theo.

Tề Thiết Chủy nhìn Trương Khải Sơn: “Chúng ta cũng thế chứ?” “Thắp đèn.” Lời nói của Trương Khải Sơn dứt khoát, không một từ thừa thãi.

Vẫn là ba phòng liên tiếp thắp đèn, tình hình ngang ngửa như lúc nãy.

“Tiếp tục thắp.” Hứa Ngôn hiện tại tiền bạc dồi dào, nói hai chữ “thắp đèn” vô cùng hờ hững.

Rất nhanh, ngọn thiên đăng thứ ba được thắp lên.

Phía phòng người Nhật phải đợi đến khi người điều phối sắp hô tiếng xác nhận thứ ba mới khó khăn hô lên "thắp đèn".

Còn phía Trương Khải Sơn đã hết lực, chỉ đành từ bỏ, rút khỏi cuộc đấu giá.

"Ba ngọn đèn, trời ơi!

Buổi đấu giá này thật đáng đồng tiền bát gạo!" "Đúng vậy, trong đó có một phòng là bọn tay sai của Nhật, phía sau có thế lực rất mạnh ủng hộ.

Họ có tiền thì đã đành, còn cái người ở phòng số một kia là ai vậy?" "Tôi nghe thấy có người gọi là Ngôn gia, không biết là nhân vật ở đâu ra." "Ái chà, chuyện này phải hỏi tôi.

Tôi nghe ngóng được người trong phòng đó tên là Hứa Ngôn, hiện là Thành phòng quan của thành Trường Sa.

Anh ta hạ bệ Trần ti lệnh tiền nhiệm để lên vị trí đó, thủ đoạn ghê gớm lắm!" Tổng cộng sáu ngọn thiên đăng đã trực tiếp áp đảo toàn trường.

Khách khứa bàn tán xôn xao, có người thậm chí đã tra ra thân phận của Hứa Ngôn.

Những người bên dưới thì xem náo nhiệt, nhưng những người bên trên khó chịu ra sao thì chỉ họ mới biết.

Trong phòng của người Nhật, hai tên trưởng đoàn nhìn nhau, vẻ mặt lộ rõ sự khó xử.

"Sơn Hạ quân, tên Hứa Ngôn đối diện bám riết không buông, xem ra hắn quyết tâm phải có được ba vị thuốc.

Chúng ta đã thắp ba ngọn thiên đăng, ngân sách còn lại..." "Tỉnh

Thượng quân, anh đừng làm nhuệ khí của mình giảm sút, phía sau chúng ta là các thương hội lớn của Đại Nhật Bản đế quốc.

Hứa Ngôn dù có nhiều tiền đến mấy, chẳng lẽ có thể đối kháng được với đế quốc chúng ta sao?" "Hừ, tôi không tin hắn có thể nắm trong tay toàn bộ tài sản của Hoa Quốc để tranh giành ba vị thuốc đó với chúng ta." Hai tên đó đang hạ quyết tâm, thì phía đối diện Hứa Ngôn vẫn thong dong tự tại.

Thắp liên tiếp ba ngọn thiên đăng, anh đã san bằng kỷ lục trước đó của Trương Khải Sơn.

Ở đời sau, vị trí anh đang ngồi sẽ là vị trí tôn quý nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tuy nhiên, hiện tại thắng bại giữa anh và bọn người Nhật vẫn chưa phân định, chưa phải lúc cười đến cuối cùng.

Người điều phối lại nhìn về phía phòng Hứa Ngôn, hỏi: "Xin hỏi vị khách tôn quý, anh có muốn tiếp tục thắp đèn không?

Hiện tại cả hai bên đều là ba ngọn thiên đăng, vẫn đang hòa nhau, chưa phân thắng bại." Lần này Hứa Ngôn đích thân bước ra ngoài, nói: "Dĩ nhiên là thắp, đối phương theo thì tôi cũng theo." Trong "túi càn khôn" của anh chứa đựng tài sản của gần hai vương triều.

Nếu thực sự mang ra hết, đủ để khiến cả kinh thành này đảo điên.

Tuy nhiên, anh cũng không định làm kẻ ngốc quá mức.

"Tính thời gian thì cũng sắp đến lúc rồi." Hứa Ngôn nhìn sang phòng người Nhật đối diện, mỉm cười nói: "Thắp đèn." Cả hội trường vốn đang ồn ào bỗng chốc im phăng phắc.

Chương 323

Không ai ngờ được trong đời mình lại có thể thấy một người thắp liên tiếp bốn ngọn thiên đăng.

“Bát cá!

Tiếp tục thắp cho ta, thắp đèn tiếp!” Tên trưởng đoàn Tỉnh Thượng gầm lên giận dữ.

Hắn không tin mình dựa lưng vào các thương hội trong nước mà lại thất bại tại buổi đấu giá này, thua dưới tay một người Hoa.

“Đợi đã!

Phía tổng bộ có điện thoại tới.” Gương mặt tên trưởng đoàn Sơn Hạ đen như đít nồi.

“Ý bên đó là, chỉ là ba vị thuốc thôi, không cần thiết phải đổ vào số vốn lớn như vậy.

Hơn nữa, sắp tới ở Thượng Hải sẽ có hành động mới, cần một lượng lớn vốn tập trung về đó.

Cho nên... chúng ta hết tiền rồi.” Câu nói vừa thốt ra, tất cả người Nhật có mặt đều mặt mày xám xịt.

Thắp liên tiếp ba ngọn đèn thực sự là một khoản tiền khổng lồ, đã vượt xa giá trị thực của ba vị thuốc đó.

“Chuyện này... chẳng lẽ để tên người Hoa đó cười đến cuối cùng sao?” Tên Tỉnh Thượng vẫn không cam tâm, nhưng hắn hiểu rõ một khi tổng bộ đã ra lệnh thì thất bại đã định, không còn cách nào cứu vãn.

Người điều phối xác nhận liên tục ba lần nhưng không ai thắp

ngọn đèn thứ tư.

Anh ta gõ mạnh búa gỗ, phấn khích nói: "Chúc mừng Hứa tiên sinh đã giành được toàn bộ ba vị kỳ dược.

Đồng thời trở thành vị hôn phu của tiểu thư Doãn Tân Nguyệt của Tân Nguyệt Phạn Điếm!" "Hả?

Chuyện này không phải là trò đùa, mà là thật sao?" Có người kinh hô, nói lên tiếng lòng của mọi người.

"Quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm xưa nay nói là làm.

Nếu trước buổi đấu giá đã công bố quy tắc này thì dĩ nhiên không phải trò đùa." Người điều phối cười giải đáp thắc mắc.

"Nhưng vạn nhất người giành được thuốc không phải Hứa tiên sinh mà là một người già nua xấu xí, chẳng lẽ hạnh phúc cả đời của Doãn đại tiểu thư coi như bỏ đi sao?" Vẫn có người không cam lòng hỏi tiếp.

"Nếu là như vậy, bản tiểu thư sẽ tự tay giết chết hắn, dù có phải làm góa phụ thì Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không thiếu tiền nuôi bản tiểu thư." Doãn Tân Nguyệt đích thân lên tiếng.

Đôi mắt đẹp của cô lúng liếng, nhìn thẳng vào phòng của Hứa Ngôn: "Hứa tiên sinh, anh nghĩ sao về việc hiện tại trở thành phu quân tương lai của tôi?" Doãn Tân Nguyệt đã chủ động như vậy, Hứa Ngôn dĩ nhiên không thể lùi bước.

Anh vén rèm đứng ngoài ban công phòng mình, nói với Doãn Tân Nguyệt: "Hứa mỗ dĩ nhiên là vui mừng khôn xiết." Khách khứa có mặt lại thốt lên những tiếng trầm trồ ghen tị.

Ai cũng thấy rõ, Hứa Ngôn tướng mạo tuấn tú, hào phóng thắp liên tiếp bốn ngọn thiên đăng, lại có bối cảnh thâm hậu.

Từ khi Tân Nguyệt Phạn Điếm khai trương đến nay, chưa có ai ra tay hào phóng hơn anh.

Một người như vậy trở thành phu quân của Doãn đại tiểu thư, không ai có thể nói nửa lời không xứng.

Chỉ có thể khen ngợi là một cặp trời sinh.

"Tốt quá, vậy tôi xin trịnh trọng tuyên bố, buổi đấu giá lần này kết thúc tốt đẹp!

Các món đồ đấu giá sẽ được khách sạn tạm thời quản lý, khi quý khách rời đi sẽ được đích thân trao tận tay." Quy tắc này không cần giải thích thêm, những người từng tham gia đấu giá đều biết.

Hứa Ngôn chắp tay nói với mọi người: "Hứa mỗ cảm ơn mọi người đã nể mặt nhường cơ hội này cho tôi.

Nếu sau này ai có dịp ghé qua Trường Sa, Hứa mỗ nguyện quét tước đón chờ, hoan nghênh quý vị." Những lời này nói ra vô cùng khéo léo.

Hứa Ngôn đã cho khách khứa đủ thể diện, và không ngoài dự đoán, anh lại nhận thêm một làn sóng thiện cảm.

Người vui thì ắt có kẻ buồn.

Người Nhật mất đi ba vị thuốc, đồng thời cũng mất đi cơ hội tốt nhất để khống chế Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trong cơn giận dữ, bọn chúng dám tạt nước lạnh vào Hứa Ngôn ngay tại chỗ.

"Hứa tiên sinh, người Hoa các ông có câu nói cũ là vui quá hóa buồn.

Mong Hứa tiên sinh hành sự cẩn thận, để có thể thuận lợi mang mỹ nhân về Trường Sa.

Đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn, biến hỉ sự thành tang sự!" Lời nguyền rủa lộ liễu này ngay lập tức khiến khách khứa phẫn nộ.

Vốn dĩ những chuyện cầm thú mà bọn Nhật làm trên đất Hoa Quốc đã khiến mọi người căm hận thấu xương.

Nhưng vì Tân Nguyệt Phạn Điếm kinh doanh phải có quy tắc nên mọi người đều kìm nén.

Không ngờ lũ khốn kiếp này còn dám cuồng ngôn, nguyền rủa người khác ngay tại đây.

Thế là mọi người phẫn nộ chỉ trích, mắng nhiếc chúng thậm tệ, thậm chí không để Hứa Ngôn có cơ hội mở lời.

Đủ loại phương ngôn tuôn ra, mắng chửi bằng đủ kiểu mới lạ, không hề trùng lặp.

Đặc biệt là người miền Nam, giọng nói mỗi làng mỗi khác, mắng chửi nghe như tiếng chim hót líu lo, chỉ biết là chửi rất thâm nhưng không biết thâm đến mức nào.

Doãn Tân Nguyệt cũng tức giận đến mức mặt lạnh như sương.

Cô vô cùng hài lòng với mối nhân duyên này, Hứa Ngôn gần như là người phu quân hoàn hảo nhất trong lòng cô.

Còn về tên Bành Tam Tiên giả kia, nếu không có Hứa Ngôn thì hắn cũng tạm được.

Bây giờ lại có kẻ dám ở trên địa bàn của cô mà ám hại phu quân cô.

Dù là thế lực của Nhật đang lên như diều gặp gió, cô cũng phải dạy cho chúng biết quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm và quy tắc của người Hoa là gì.

Chỉ có điều, cô chưa kịp hành động thì một bóng người đã lao ra

như tia chớp.

Vượt qua khoảng cách mười mấy mét giữa không trung, lao thẳng vào phòng của bọn người Nhật đối diện.

Ngay sau đó là vài tiếng thét thảm thiết vang lên, mấy bóng người bị văng ra khỏi phòng, rơi xuống sàn đại sảnh tầng một.

Những kẻ rơi xuống đều là người Nhật.

Ngay cả hai tên trưởng đoàn Sơn Hạ và Tỉnh Thượng cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, chúng bị Hứa Ngôn dùng làm bàn đạp để đáp xuống.

Khi chạm đất, cả hai cùng hộc ra một búng máu đen, rõ ràng nội tạng đã bị trọng thương.

"Hai vị có thể ngồi lên vị trí trưởng đoàn, chắc cũng thuộc loại hiểu biết về Hoa Quốc, chẳng lẽ chưa từng nghe câu người Hoa hay nói: miệng chó không mọc được ngà sao?" Hứa Ngôn đứng từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lẽo, lời nói ẩn chứa sát ý lẫm liệt.

Hai tên trưởng đoàn cố gắng vùng vẫy thoát khỏi chân anh, nhưng chỉ cần cử động một chút là toàn thân như tan nát, đau đớn co giật không ngừng, nói gì đến sức lực vùng vẫy.

Tỉnh Thượng nhìn Hứa Ngôn với ánh mắt oán độc, đe dọa: "Hứa Ngôn, ngươi dám làm hại người của Đại Nhật Bản đế quốc, không sợ chọc giận chúng ta, đến lúc đó sẽ san bằng cả Trường Sa sao?" Hứa Ngôn nhếch môi, sát ý trong mắt càng đậm: "Ngươi thử xem, là ta chết nhanh hơn, hay là ngươi chết thảm hơn." Tỉnh Thượng nghẹn lời, bị khí thế của anh áp chế, không dám nói thêm lời nào.

Còn tên Sơn Hạ ở bên cạnh thì không biết sợ là gì, điên cuồng gào thét: "Hứa Ngôn, ngươi đừng tưởng bây giờ kiêu ngạo là có thể kiêu ngạo mãi!

Đại Nhật Bản đế quốc sớm muộn gì cũng sẽ quét sạch Hoa Quốc, tất cả các ngươi đều phải phủ phục dưới chân Thiên hoàng vĩ đại của chúng ta, vẫy đuôi xin xỏ để được sống sót.

Còn ngươi, bao gồm tất cả những gì ngươi yêu, những gì ngươi muốn bảo hộ, thậm chí là những người chỉ có một chút liên quan đến ngươi, tất cả đều phải chết!" Hắn dường như định tiếp tục gào thét, nhưng Hứa Ngôn khẽ dồn lực xuống chân, lập tức vang lên một loạt tiếng xương cốt vỡ vụn.

Ngay sau đó, tiếng thét thảm thiết vang vọng khắp sảnh đấu giá.

Hứa Ngôn như không nghe thấy gì, mũi chân lại di chuyển về phía trước.

Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên rất lâu, ngay cả tiếng thét không còn ra tiếng người cũng tắt hẳn, nhưng tiếng vỡ vẫn không ngừng lại.

Hứa Ngôn giẫm rất tỉ mỉ.

Anh kiểm soát lực đạo vô cùng tinh diệu.

Có thể làm cho từng thốn xương cốt đều nát vụn nhưng lại không làm tổn thương da thịt nội tạng.

Và anh cũng để lại cho Sơn Hạ hai nơi xương cốt không bị vỡ: đầu và đốt sống cổ.

Trong suốt quá trình đó, sảnh đấu giá im phăng phắc.

Gần như tất cả mọi người không dám thở mạnh, chỉ trân trân nhìn hành động của Hứa Ngôn, như thể thấy tu la giáng thế, hoàn toàn không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Chương 324

Hứa Ngôn dừng lại, lùi một bước, lạnh lùng nhìn lướt qua đám người Nhật đang nằm dưới đất.

“Chuyện này là do một mình Hứa Ngôn ta làm.

Các người dĩ nhiên có khả năng trả thù bất kỳ ai ngoài ta.

Nhưng đừng để ta biết.

Nếu không... thương tích nhỏ của hắn vẫn chưa đủ tư cách để làm gương cho các người đâu.

Ta sẽ khiến kẻ nào dám báo thù hiểu thế nào là sống không bằng chết!” Cảnh tượng kinh hoàng như vậy nhưng lại không có quá nhiều máu me.

Sơn Hạ tuy bị giẫm nát xương cốt toàn thân nhưng ngoại trừ máu hộc ra từ miệng, trên người không hề có lấy một vết thương hở da chảy máu.

Hứa Ngôn không nhìn thêm đám người Nhật lấy một lần, anh bước đến bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, bình thản nói: “Tôi về phòng trước, tối nay cùng ăn cơm nhé.” Nói xong anh quay người đi luôn, không đợi Doãn Tân Nguyệt trả lời.

Một thính nô đi tới, do dự hỏi: “Tiểu thư, bây giờ phải làm sao?

Hứa tiên sinh là phu quân tương lai của cô, cũng là rể của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Anh ấy làm người Nhật ra nông nỗi này, bọn chúng tuyệt đối không để yên đâu.” Doãn Tân Nguyệt nhìn theo bóng lưng Hứa Ngôn, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Một lúc sau cô mới mắt sáng rực nói: “Sợ cái gì?

Những lời tên người Nhật đó nói, tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy.

Dù anh Ngôn không ra tay thì chẳng lẽ tôi sẽ tha cho hắn, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ tha cho hắn sao?

Dọn sạch bọn chúng cho tôi, sau này không hoan nghênh người Nhật vào Tân Nguyệt Phạn Điếm nữa.

Nếu muốn đến làm ăn với chúng ta mà không cho tôi một lời giải thích về chuyện hôm nay, không đưa ra thành ý, thì cút đi cho rảnh nợ.” Có lời của Doãn Tân Nguyệt, thính nô và hộ vệ lập tức hành động.

Những tên người Nhật đang nằm rên rỉ dưới đất nhanh chóng bị khiêng ra ngoài, quẳng thẳng trước cửa khách sạn.

Thái độ cứng rắn này cũng gây ra sự bất mãn mãnh liệt cho người Nhật đang ở Bắc Bình.

Chuyện nhanh chóng truyền đến tai Doãn lão bản, nhưng ông chỉ cười không nói gì, ngược lại bảo hộ vệ thân tín: “Đi, vào kho của ta liệt một danh sách cho ta.

Nhận của Hứa Ngôn một khoản sính lễ lớn như vậy, của hồi môn của chúng ta dĩ nhiên cũng không thể thiếu.

Nếu không thì chẳng còn là ‘cúi đầu cưới dâu, ngẩng đầu gả con gái’ nữa.” Lúc này trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, dù Hứa Ngôn đã rời đi, vẫn có người mãi không thoát ra được cơn chấn động vừa rồi.

Tề Thiết Chủy nhìn người điều phối mang ba chiếc hộp đi, không nhịn được thở dài.

“Dù đã biết trước kết quả này, nhưng trong lòng vẫn khó chịu quá.

Phía Nhị gia... lát nữa tôi đi nói vậy.” Anh không nghe thấy Trương Khải Sơn đáp lại, quay đầu nhìn thì thấy anh vẫn nhìn chằm chằm nơi Hứa Ngôn vừa biến mất, dường như đang xuất thần.

“Khải Sơn huynh, anh bị Ngôn gia đả kích mạnh quá sao?

Cũng đúng, người ta đẹp trai hơn anh, giàu hơn anh, giỏi giang hơn anh...” Anh chưa nói xong đã bị ánh mắt lạnh lùng của Trương Khải Sơn làm cho đóng băng.

Chỉ đành cười xòa đổi giọng: “Thì đó, dù sao đấu giá cũng kết thúc rồi, chúng ta cũng không cần nán lại đây.

Hay là giờ tôi đi tìm Nhị gia, mua vé rồi về Trường Sa luôn?” Trương Khải Sơn dời mắt đi, lên tiếng: “Thua dưới tay Ngôn gia không phải chuyện gì mất mặt.

Thế gian vạn người, có người mạnh hơn mình là chuyện bình thường, không có gì phải thấy bị đả kích cả.

Tôi đang nghĩ, có lẽ chỉ có khí phách như Ngôn gia mới có thể hành sự không kiêng dè gì.

Đối với đám người Nhật đó, tôi có lẽ cũng sẽ ra tay trừng trị, nhưng sẽ nương tay.

Nói thẳng ra là có nhiều lo ngại nên mới nương tay.

Chỉ khi mạnh mẽ đến mức có thể dùng sức một mình để phản chế sự đe dọa, thì hành sự mới có thể không kiêng dè.” Tề Thiết Chủy dĩ nhiên biết Trương Khải Sơn đang cảm thán điều gì.

Nhưng trong thời buổi loạn lạc này, mỗi cá nhân đều như một hạt cát, muốn dựa vào sức một người để kháng hành với sức mạnh của một quốc gia thì phải mạnh đến mức nào mới làm được?

Và Hứa Ngôn thực sự đã mạnh đến mức đó như lời Trương Khải

Sơn nói sao?

“Làm sao có thể!” Hứa Ngôn vươn vai một cái, ngả người ra lưng ghế sofa, mỉm cười nói với Hoàng Lang khi hắn đưa ra nghi vấn tương tự.

“Tôi dù có điên cuồng đến đâu cũng không thể làm chuyện dùng sức một người thách thức cả một quốc gia, dù đối mặt là người Nhật cũng vậy.” “Vậy mà vừa rồi anh còn không nương tay với tên người Nhật đó, thậm chí dùng thủ đoạn tàn khốc như vậy để phế hắn, còn để lại lời khiêu khích nữa...” Hoàng Lang rất thắc mắc.

Dù hắn là một con chồn thành tinh đã lăn lộn trong nhân gian lâu năm, nhưng nhiều lúc vẫn không thể hiểu được cách suy nghĩ của con người.

“Hiện tại, người Nhật vẫn chưa thực sự nếm mùi thất bại dưới tay tôi.

Những gì họ thấy chỉ là việc tôi từ một kẻ vô danh đột ngột chiếm lấy Trường Sa.

Có vẻ như tất cả đều là dùng mưu mẹo, chẳng có mấy thực lực.

Lần này tôi cho họ một cơ hội, một cơ hội để trải nghiệm thủ đoạn thực sự của tôi.” Hứa Ngôn dĩ nhiên không chỉ vì bị tên người Nhật nguyền rủa mà ra tay độc ác, mà là cố tình muốn chọc giận người Nhật.

“Nhưng Ngôn gia, anh chẳng phải sau khi về còn phải xuống mộ lớn dưới mỏ sao?

Hiện tại tình hình bên đó đang rất loạn, lại kéo sự chú ý của người Nhật về phía này, chẳng phải là...” Hoàng Lang vẫn chưa hiểu ra.

Bên Trường Sa còn có kẻ sao chép, Cừu Đức Khảo, và các thế lực đóng tại Nhạc Dương.

Người Nhật vốn cũng nhúng tay vào, mà bây giờ Hứa Ngôn lại làm cho họ chú ý hơn về phía này.

Chẳng phải làm cho tình hình thêm loạn sao?

"Hoàng Lang, sao cậu lại quên một câu, nước có đục thì mới dễ bắt được cá lớn chứ." Hứa Ngôn cười đầy ẩn ý.

Thế lực người Nhật ở Trường Sa phần lớn bị Cừu Đức Khảo mua chuộc, làm việc cho lão ta.

Hứa Ngôn kéo thù hận, thu hút thêm nhiều thế lực người Nhật tới đây thì có thể hình thành sự kiềm tỏa với Cừu Đức Khảo.

Tương tự, kẻ sao chép muốn ra tay thì áp lực cũng sẽ theo đó mà tăng lên.

Nếu hắn bị cây thần thanh đồng sao chép khi vào mộ Tần, thì những kỹ năng và phần thưởng anh nhận được sau này kẻ sao chép hoàn toàn không có.

Chưa kể sau đó anh còn vào mộ Thiên tử Tây Chu, đã bỏ xa kẻ sao chép Hứa Ngôn ở phía sau.

Ẩn thân trong bóng tối khiến anh phá hỏng kế hoạch của kẻ sao chép, cũng đợi được Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh trở về.

Hiện tại duy nhất cần lưu tâm chính là thế lực phía Nhạc Dương.

Trong tay Tiểu A Tiếu thấp thoáng bản mô phỏng thu nhỏ của cây thần thanh đồng, tuy không đến mức sao chép được người sống nhưng sao chép súng đạn thì chắc không thành vấn đề.

Hơn nữa thế lực này sau khi bắt cóc đặc sứ Diana, tuy từng khiến Tiểu Khải Linh suýt chết, nhưng tiếp xúc với anh cũng chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Hứa Ngôn không muốn để kẻ ở Nhạc Dương kia đắc lợi cuối

cùng.

Lần này tại buổi đấu giá, anh đưa ra Miếng đồng Cá rồng mắt xà vốn định làm tiêu hao tiền bạc của người Nhật, không ngờ lại vô tình dẫn ra "Lý tiên sinh" của Nhạc Dương, cư nhiên cũng hứng thú với nó.

Điều này chứng tỏ "hắn" cũng biết ít nhiều về bí mật "Chung cực".

Vậy thì ngôi mộ Thanh Ô Tử dưới mỏ ở ngoại ô Trường Sa, "hắn" chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua.

Doãn Tân Nguyệt từ khi trở về phòng mình đã bắt đầu lục lọi quần áo.

Gần như tất cả tủ đồ đều bị cô lật tung, đủ loại váy áo xinh đẹp bị quẳng đầy giường đầy đất, vậy mà vẫn không chọn ra được bộ nào ưng ý.

"Các em mau giúp chị xem đi!

Rốt cuộc mặc bộ nào thì đẹp hơn, sắp không kịp thời gian rồi!" Doãn đại tiểu thư cầm vài bộ váy ướm lên người, nhưng bộ nào cô cũng tìm ra khuyết điểm rồi vứt sang một bên.

"Tiểu thư, tất cả quần áo của cô đều ở đây rồi ạ." Thính nô vừa phải dỗ dành vừa phải thu dọn quần áo, tạo thành một mớ hỗn độn.

"Vậy thì đi mua thêm!

Chẳng lẽ thành Bắc Bình rộng lớn thế này mà không mua nổi mấy bộ đồ vừa ý sao?" Tiếng quát của Doãn Tân Nguyệt vang vọng ra tận hành lang.

Với người có thính giác nhạy bén như Hứa Ngôn, anh nghe thấy mồn một.

Chương 325

Tâm tư của con gái anh quá hiểu, lúc này chỉ mỉm cười chứ không để bụng.

“Đại tiểu thư, cô hiện tại đã là vị hôn thê của Hứa tiên sinh rồi, chẳng lẽ anh ấy còn dám chê cô sao?

Với lại, mỗi bộ đồ ở đây đều rất hợp với cô, mặc vào trông như tiên nữ vậy, đẹp lắm!” Thính nô định khuyên thêm nhưng bị Doãn Tân Nguyệt quẳng một chiếc áo bịt miệng.

“Nói nhảm gì thế, bảo đi mua thì cứ đi mua đi!

Bữa tối nay chị nhất định phải khiến anh ấy mê mẩn mới được!

Sức hấp dẫn của bản tiểu thư, tuyệt đối không cho phép anh ấy lờ đi!” Lời mời dùng bữa tối tuy là do Hứa Ngôn chủ động đề xuất, nhưng việc chuẩn bị vẫn là phía Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Doãn Tân Nguyệt đích thân chọn kiểu bữa tối dưới ánh nến và lên thực đơn.

Cô diện một chiếc váy công chúa phương Tây lộng lẫy, thậm chí còn uốn tóc cầu kỳ, toàn thân xức sáp thơm hương nhài dịu nhẹ nhưng bền mùi.

Về phần trang điểm, cô cũng chỉ chọn tông nhẹ nhàng.

Dưới ánh nến, đôi mắt cô lấp lánh, đôi môi đỏ như anh đào, nhan sắc động lòng người.

Cô đã tự mình kiểm chứng nhiều lần, thậm chí cả việc bày bao nhiêu cây nến, nên đối diện với Hứa Ngôn ở góc độ nào đều đã nghiên cứu kỹ.

Quyết tâm phải hạ gục anh ngay lập tức.

Hứa Ngôn dưới sự dẫn dắt của thính nô đã đến căn phòng Doãn Tân Nguyệt sắp xếp bữa tối.

Chỉ cách một bức tường chính là khuê phòng của cô.

Trong phòng không thắp đèn, chỉ có vài giá nến phương Tây đặt trên bàn dài, ánh nến lung linh tỏa hương thơm, kết hợp với hoa hồng được trang trí xung quanh tạo nên bầu không khí lãng mạn như mơ.

"Cô gia, mời anh đợi một lát, tiểu thư nhà chúng tôi sẽ đến ngay." Thính nô thay đổi cách xưng hô rất nhanh, sau khi để Hứa Ngôn ngồi xuống thì tạm thời lui ra.

Hứa Ngôn nhìn trên bàn ngoài hoa và nến ra thì chưa có món khai vị nào, biết ngay là chuẩn bị món Tây.

"Món ăn Hoa Quốc ngon lành không ăn, lại đi ăn mấy thứ nhỏ nhặt đó, chẳng biết là sở thích gì nữa." Anh lắc đầu, lập tức mất đi hứng thú ăn uống.

Tuy nhiên, vốn dĩ anh cũng không đến đây vì bữa ăn, lát nữa cứ đối phó vài miếng, sau đó đi ăn một bữa tử tế là được.

Hứa Ngôn ngồi xuống, bỗng nhớ lại thói quen ăn uống trước đây của mình.

Vì công việc, anh thường xuyên đi khắp nơi trên thế giới.

Nhưng đi đâu anh cũng mang theo đầu bếp trong nước.

Những thứ ở nước ngoài như đồ Nhật, đồ Tây hay đồ Ý, cái dạ dày Hoa Quốc cứng nhắc của anh đều không thích nghi nổi.

Dù là để xã giao, tham gia tiệc tùng anh cũng chỉ ăn lấy lệ, sau đó phải đánh một bữa đồ Hoa thật lớn mới hồi lại được.

Doãn Tân Nguyệt là người được giáo dục thời đại mới, từng đi du

học, hành sự cũng theo phong cách phương Tây.

Những thứ khác không sao, riêng thói quen ăn uống này thì anh phải theo cô thôi.

Dù sao mình gia thế lừng lẫy, cùng lắm thì bảo nhà bếp chuẩn bị thêm món Tây cho cô là được.

Hứa Ngôn đang nghĩ vẩn vơ thì chợt nghe thấy tiếng Doãn Tân Nguyệt.

"Anh đang nghĩ gì mà xuất thần vậy?" Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt thoáng chao đảo.

Doãn Tân Nguyệt có ngoại hình ngọt ngào đến cực điểm.

Khuôn mặt tròn, đôi mắt tròn, môi trái đào, chiếc mũi nhỏ nhắn xinh xắn, vô cùng đáng yêu quyến rũ.

Cô diện bộ trang phục phong cách cung đình phương Tây, trông giống hệt nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích.

So với Nhạc Khỉ La và những người khác, cô mang một phong thái hoàn toàn khác biệt.

"Đang nghĩ xem tối nay em chuẩn bị thực đơn gì." Hứa Ngôn giơ tay: "Ngồi đi, anh có chuyện muốn nói với em." Doãn Tân Nguyệt ngẩn ra, rồi mỉm cười: "Em biết anh có chuyện muốn nói, nhưng anh có cần trực tiếp vậy không?

Em còn đang định giới thiệu cho anh thực đơn em dày công lựa chọn đây." Cô vừa đi tới ngồi xuống đối diện vừa vỗ tay: "Lên món đi, mang rượu vang lên trước, em muốn uống với anh một ly." Thính nô nhanh chóng mang rượu vang lên.

Doãn Tân Nguyệt đích thân mở chai rượu rồi đi tới trước mặt Hứa Ngôn: "Rượu này là do cha em đích thân mang từ nước ngoài về.

Nghe nói vào năm em sinh ra, ông đã tự mình ủ tại trang trại nho ở hải ngoại.

Giờ chúng ta đã có hôn ước, chai rượu này dĩ nhiên phải mở để chúng ta cùng uống." "À, ra là rượu Nữ Nhi Hồng phiên bản phương Tây, bình mới rượu cũ, à không... thay bằng rượu vang thôi." Hứa Ngôn mỉm cười lắc đầu.

Anh nâng ly chạm với Doãn Tân Nguyệt.

Chỉ nhấp môi một chút chứ không thực sự thưởng thức hương vị, anh nói thẳng: "Sáng mai anh về Trường Sa, nhưng lần này sẽ không đưa em theo." Doãn Tân Nguyệt gật đầu: "Đại hôn của chúng ta thực sự cần chuẩn bị rất nhiều thứ, anh cưới đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm này thì sính lễ dĩ nhiên không thể sơ sài.

Về chuẩn bị trước cũng là đúng thôi, em sẽ đợi anh." Hứa Ngôn lại lắc đầu: "Anh về không phải để chuẩn bị đại hôn.

Thế lực ở Trường Sa hiện nay đang đan xen phức tạp, một trận đấu sắp bùng nổ.

Giờ đưa em về chỉ làm em cuốn vào sóng gió mà thôi." Anh không quên rằng trên đường Doãn Tân Nguyệt theo Trương Khải Sơn về Trường Sa, rồi cả sau khi về, sóng gió liên miên.

Thậm chí cô còn phải theo anh vào những nơi nguy hiểm như cổ lâu họ Trương.

Nếu không có kẻ sao chép và họ Lý ở Nhạc Dương nhúng tay vào thì đưa cô về bây giờ cũng không sao.

Nhưng ngay cả chính anh khi về cũng phải cẩn thận.

Ngôi mộ Thanh Ô Tử dưới mỏ, anh đã khám phá một lần mới thấy nó quỷ dị hơn nhiều so với những gì anh tưởng tượng.

“Có sao đâu, anh là phu quân của em, dĩ nhiên anh ở đâu thì em ở đó.

Làm gì có chuyện để anh một mình đối mặt với tất cả.

Hơn nữa, anh cưới em là có được toàn bộ thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Không biết tận dụng mà còn đẩy ra ngoài, có ai ngốc như anh không?” Doãn Tân Nguyệt hoàn toàn không để tâm.

Khả năng của Tân Nguyệt Phạn Điếm cho cô sự tự tin tuyệt đối.

Hứa Ngôn bỗng mỉm cười: “Anh tạm thời không đưa em về còn có nguyên nhân khác.” Anh nhìn thẳng vào mắt Doãn Tân Nguyệt: “Em có biết tại sao anh bất chấp tất cả để đến cầu thuốc không?” “Anh...” Doãn Tân Nguyệt ngỡ ngàng nhìn Hứa Ngôn, đôi mắt đẹp mở to hơn.

“Anh đi cầu thuốc cho người khác...

Anh còn có người phụ nữ khác sao?” Hứa Ngôn có chút tò mò hỏi: “Tại sao không thể là anh cầu thuốc cho anh em, mà nhất định phải là phụ nữ?” “Người phụ nữ đó là ai?

Anh và cô ta rốt cuộc có quan hệ gì?

Nếu anh đã có cô ta, tại sao còn đến chọc ghẹo em!” Doãn Tân Nguyệt không buồn trả lời câu hỏi của anh mà bắn liên hồi vào Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn sớm biết cô nàng nóng nảy này một khi biết chuyện chắc chắn sẽ nổi đóa, anh cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Thế nên đối mặt với cơn thịnh nộ ngút trời của Doãn Tân Nguyệt, anh vẫn tỏ ra rất thong dong bình tĩnh.

“Chắc em cũng hiểu rõ, bên cạnh người như anh không thể chỉ có

một người phụ nữ.

Nếu em thấy không thể chấp nhận được, hôn ước của chúng ta có thể hủy bỏ.” “Anh nói gì?

Nói lại lần nữa xem!” Doãn Tân Nguyệt rõ ràng bị câu nói này chọc giận.

Cô vung tay hất văng giá nến và hoa trên bàn.

Tiếng động lớn khiến thính nô và hộ vệ đứng ngoài cửa giật mình, đang định xông vào thì nghe Doãn Tân Nguyệt hét lớn: “Không ai được vào, cút hết đi cho tôi!

Cút thật xa vào!” Cô vốn tràn đầy niềm vui, tưởng rằng có thể cùng người mình thích tâm sự, trao gửi tình cảm.

Không ngờ Hứa Ngôn lại tặng cô một “bất ngờ” lớn như vậy!

“Doãn tiểu thư, cha của em cũng tam thê tứ thiếp, khi ông ấy đưa anh vào danh sách ứng viên vị hôn phu thì chắc chắn đã biết rõ tình hình phía anh rồi.

Dĩ nhiên chuyện này còn tùy thuộc vào ý nguyện của em.

Thế nên anh mới nói, nếu em không chấp nhận được, anh cũng không cưỡng cầu, có thể giải trừ hôn ước bất cứ lúc nào.

Vì anh không thể vì em mà bỏ rơi họ, dù sao họ cũng đến trước.” Doãn Tân Nguyệt đang lúc nóng giận, nghe câu này càng nổi đóa hơn.

Chương 326

“Họ?

Các cô ấy?

Ý anh là không chỉ có một người?

Hứa Ngôn, bên cạnh anh rốt cuộc có bao nhiêu người phụ nữ!” Sau khi hét lên, cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt, thân hình lảo đảo như sắp ngã.

“Để anh tính xem, Tiểu La nhi, Tiểu A Tiếu, Nha Đầu, nếu hôn ước của anh và em giải trừ thì tạm thời là ba người.” Hứa Ngôn thực sự bắt đầu xòe ngón tay ra tính.

Đầu óc Doãn Tân Nguyệt ong ong, cô lúc này thậm chí không còn sức để nổi giận nữa.

“Sao anh có thể nói ra những lời vô liêm sỉ đó một cách thản nhiên như vậy?

Tạm thời ba người?

Ý anh là sau này còn có thêm nữa?” Thực ra trong lòng cô hiểu rất rõ.

Ở thời đại này, bên cạnh một người đàn ông như Hứa Ngôn quả thực không thể chỉ có một người phụ nữ.

Nhưng hiểu là một chuyện, chấp nhận lại là chuyện hoàn toàn khác.

Hơn nữa, cái dáng vẻ nói thẳng ra của anh cũng quá thản nhiên rồi!

Thậm chí không hề có ý định cầu xin cô nhượng bộ hay chấp nhận

sự thật này.

Dù cho anh có một chút áy náy, dù cho anh đợi đến sau khi kết hôn...

“Em đang nghĩ tại sao anh không đợi đến sau đại hôn rồi mới nói cho em biết chuyện này phải không?” Hứa Ngôn như thể biết trước tương lai, hỏi trúng tâm tư của Doãn Tân Nguyệt.

“Trước đại hôn em vẫn còn cơ hội lựa chọn.

Anh thừa nhận muốn em trở thành người phụ nữ của anh.

Nhưng anh cũng có nguyên tắc của mình, không cưỡng cầu.

Vì vậy anh cho em cơ hội lựa chọn này.” “Anh!

Anh đúng là đồ mặt dày!

Anh rõ ràng biết... rõ ràng biết!” Doãn Tân Nguyệt tức đến đỏ cả mắt, nơi đáy mắt dần phủ một lớp màn nước, tầm nhìn mờ đi.

“Anh cho em cơ hội lựa chọn thì đừng có xuất hiện trước mặt em chứ, để em đối với anh...

đối với anh... rồi lại giả nhân giả nghĩa nói cho em cơ hội, rõ ràng là đang bắt nạt em, đang ép buộc em!” Mắng xong vẫn chưa thấy hả giận, cô vơ lấy hoa quả trong đĩa ném liên tiếp vào người Hứa Ngôn.

Lần này Hứa Ngôn thậm chí không thèm né, để mặc cho táo, lê, anh đào ném đầy người.

Cô gái nhỏ đang giận, để cô trút giận một chút cũng không sao.

Với lại chuyện này đúng là anh có chút không phải khi chen ngang mối duyên của cô và Trương Khải Sơn.

Doãn Tân Nguyệt thấy anh không thèm né, thậm chí còn có một quả táo đập trúng trán anh khiến vết sưng nổi lên thấy rõ.

Tim cô bỗng thắt lại, động tác trên tay cũng vô thức dừng lại.

“Sao anh không né?

Đừng tưởng dùng khổ nhục kế là em sẽ mềm lòng!” Hứa Ngôn đứng dậy đi tới bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, đặt tay lên vai cô.

“Tân Nguyệt, anh biết chuyện này đối với em nhất thời rất khó chấp nhận.

Vì vậy anh cho em thời gian suy nghĩ.

Nghĩ kỹ rồi anh sẽ bảo Lý Song đích thân tới đón em.

Nếu thực sự không chấp nhận được, lời anh vừa nói vẫn luôn có hiệu lực.” “Anh cút đi, cút ra khỏi đây cho tôi!” Doãn Tân Nguyệt hạ quyết tâm, hất tay Hứa Ngôn ra rồi dùng sức đẩy anh ra khỏi phòng.

Hứa Ngôn cũng thuận thế bị đẩy ra, vốn dĩ anh định nếu nói chuyện tử tế mà cô chấp nhận được thì sẽ tiêm thêm mũi phòng ngừa về chuyện của Nhạc Khỉ La.

Nhưng giờ xem ra không có cơ hội rồi.

Anh cũng không có thời gian ở lại Bắc Bình chỉ để dỗ dành cô vui vẻ, rồi cam tâm tình nguyện đợi theo anh về Trường Sa.

Tình hình ở Trường Sa thay đổi từng ngày.

Ngôi mộ tuy chôn dưới đất không chạy được, nhưng người thì có.

Đặc biệt là tên họ Lý ở Nhạc Dương kia đã có được Miếng đồng Cá rồng mắt xà, nói không chừng sẽ sớm khởi hành đến mộ Thanh Ô Tử.

Vì vậy anh thực sự không thể trì hoãn.

Mặc dù Doãn Tân Nguyệt đã dọn sạch những người không liên quan ở tầng này, nhưng tin tức Hứa Ngôn nhem nhuốc bị Doãn Tân

Nguyệt đích thân đuổi ra ngoài vẫn lan truyền nhanh chóng khắp kinh thành.

Hoàng Lang đi dạo một vòng trở về, sắc mặt trông rất khó coi.

Hắn ghé sát Hứa Ngôn, thắc mắc: "Ngôn gia, Doãn đại tiểu thư đó chẳng phải đang rất hài lòng với anh sao?

Sao mới nói qua nói lại đã đuổi anh ra ngoài rồi?

Bây giờ bên ngoài đồn thổi ầm ĩ, không biết bao nhiêu người đang đợi xem trò cười của anh đấy." Hứa Ngôn cười khổ xua tay: "Tôi chỉ nói với cô ấy là tôi còn có những người phụ nữ khác." "Chậc." Hoàng Lang tặc lưỡi.

"Đàn bà con gái mà, lòng dạ hẹp hòi, chẳng ai muốn chia sẻ người yêu với kẻ khác đâu.

Nhưng mà không đúng nha!

Từ thời xa xưa đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường mà, anh đâu có bắt cô ấy làm thiếp đâu, có gì mà phải giận." Theo nhận thức của hắn, căn bản không thể hiểu được những tư duy mới như chế độ một vợ một chồng.

Hứa Ngôn cũng không định giải thích, chỉ sai hắn chuẩn bị bàn giao dược liệu trước khi rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm vào ngày mai.

Phải xác nhận kỹ ba loại dược liệu không có sai sót gì mới được ký thủ tục bàn giao.

Hứa Ngôn chưa dặn dò xong thì cửa bỗng bị đẩy ra, Lý Song và Ngụy Húc lần lượt bước vào.

"Ngôn gia, chúng tôi về rồi." "Các cậu về đúng lúc lắm." Hứa Ngôn mỉm cười nói: "Buổi đấu giá ở đây cũng kết thúc rồi, tôi đang

định mai về Trường Sa, bảo Hoàng Lang để lại tin nhắn cho các cậu đây." Ngụy Húc chắp tay nói: "Ngôn gia, lần này chúng tôi không phụ sự kỳ vọng, đã thu mua sạch sành sanh dược liệu ở các thị trấn lân cận, số lượng không hề ít.

Tuy nhiên, khi đi thu mua, chúng tôi phát hiện cũng có người đang thu thập những loại dược liệu tương tự, giống hệt hai thành phần trong đơn thuốc của anh!

Chỉ là chúng tôi sợ làm lỡ việc của anh nên cố gắng gom hết trước rồi về ngay, không điều tra kỹ." Hứa Ngôn ngẩn ra: "Ý cậu là đơn thuốc của tôi còn có người khác biết sao?" Tin tức này khiến Hứa Ngôn vô cùng chấn động.

Đơn thuốc đó là do anh dùng hệ thống sàng lọc rồi tổng hợp lại.

Có thể nói chỉ có nguyên mẫu để tham khảo, chứ tuyệt đối anh là người đầu tiên soạn ra đơn đó.

Vậy mà hiện tại vẫn có kẻ biết nội dung và ráo riết thu gom dược liệu.

Trừ phi là Lý Song, Ngụy Húc hay thậm chí Hoàng Lang vô ý tiết lộ, nếu không thì làm sao có thể!

"Ngôn gia, Ngụy Húc nói không sai đâu.

Tôi có lưu ý một chút, những người đó không phải người Nhật, giọng nói có tới bảy phần là giống người vùng mình, nhưng âm điệu lại rất kỳ quái." Lý Song bổ sung thêm.

Hứa Ngôn trầm ngâm, nhất thời không nghĩ ra đối phương có thể là ai.

Lý Song do dự một chút rồi nói tiếp: "Ngôn gia, anh xem... những người đó liệu có phải là kẻ sao chép bước ra từ mộ Tần không?" Hứa Ngôn lắc đầu: "Đơn thuốc này anh có được sau khi ra khỏi mộ Tần,

nhờ quy nạp tổng hợp các sách vở bên trong mới có.

Những kẻ sao chép đó được cây thần tạo ra khi còn ở trong mộ.

Chúng không thể có được những ký ức sau này, nên... khả năng đó không cao." Không phải anh chưa từng nghi ngờ, nhưng thời điểm xuất hiện đơn thuốc là một lỗ hổng không giải thích được.

"Được rồi, chuyện này cứ tạm gác lại." Hứa Ngôn xua tay: "Các cậu đã về rồi thì mai cùng về Trường Sa.

Những thứ bọn chúng muốn đều bị chúng ta vét sạch, nếu những thứ đó thực sự quan trọng với chúng thì dù chúng ta không tìm, chúng cũng sẽ tự dẫn xác tới." Sáng sớm hôm sau, Hứa Ngôn dẫn theo Hoàng Lang và những người khác định đi chào từ biệt Doãn Tân Nguyệt.

Chương 327

Không ngờ lại nhận được tin cô đã rời khỏi khách sạn, không rõ đi đâu.

Hứa Ngôn biết thừa nha đầu này cố tình tránh mặt mình nên cũng không vạch trần, chỉ vờ như không để ý hỏi về ba vị kỳ dược.

"Hứa tiên sinh, anh thắp liên tiếp bốn ngọn thiên đăng tại đây, đã là vị khách tôn quý nhất của chúng tôi.

Ba vị thuốc đó đã được chuẩn bị sẵn, chỉ chờ anh đi là sẽ giao ngay." Quản lý nói xong liền vẫy tay.

Lập tức có thính nô dưới sự bảo vệ của thị vệ bưng ba chiếc hộp đi tới.

Quản lý mở hộp để Hứa Ngôn kiểm tra đồ bên trong.

"Hứa tiên sinh, đây là Lộc Hoạt Thảo, Kỳ Lân Kiệt và Lam Xà Đảm, anh kiểm tra đi, nếu không có vấn đề gì thì có thể mang đi.

Chỉ là đồ đã ra khỏi khách sạn, nếu có bất kỳ vấn đề gì chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm." Hứa Ngôn thấy câu này nghe quen quen.

Suy nghĩ một chút, anh bỗng mỉm cười.

Cái này giống hệt thông báo ở quầy ngân hàng, tiền rời khỏi quầy là không chịu trách nhiệm.

Anh cẩn thận kiểm tra ba vị kỳ dược, thực chất là mượn góc khuất tầm mắt để hệ thống quét qua một lượt.

Xác định là hàng thật chứ không phải thuốc giả.

Hứa Ngôn cất kỹ ba vị thuốc, lại ngẩng đầu nhìn Tân Nguyệt Phạn Điếm một lần nữa, nở nụ cười đầy ẩn ý rồi không chút do dự

dẫn Lý Song và những người khác lên xe rời đi.

"Cái tên khốn kiếp này!" Tại cửa sổ một căn phòng đã được che kín, Doãn Tân Nguyệt chứng kiến toàn bộ quá trình.

Tuy cô không nghe thấy Hứa Ngôn nói gì nhưng thính nô bên cạnh đã dịch lại không sót một chữ cuộc đối thoại giữa anh và quản lý.

Khi nghe thấy Hứa Ngôn hỏi thăm mình, cô còn phấn khích cố nén nụ cười nơi khóe môi.

Nhưng phát hiện Hứa Ngôn cuối cùng cũng chỉ hỏi mỗi câu đó, thậm chí đến lúc lên xe đi cũng không nhắc thêm một chữ nào về cô, thế là cô nổi đóa.

"Cái tên khốn này, cư nhiên chỉ hỏi bản cô nương một câu thôi sao?

Chẳng thèm quan tâm xem tôi đi đâu, có an toàn không, hôn ước còn tính không hả?

Hay là anh ta biết thừa tôi đã đổ rồi, nên đang chơi trò lạt mềm buộc chặt với tôi?" Đầu óc Doãn Tân Nguyệt xoay chuyển liên hồi, cô không muốn thừa nhận rằng Hứa Ngôn dường như không coi trọng cô đến thế.

"Tiểu thư, lão gia... sáng sớm nay lão gia có gửi tin tới." Một thính nô đứng sau lưng cô, ngập ngừng nói.

"Cha tôi ư?

Ông ấy nói gì?" Tâm trí Doãn Tân Nguyệt đều đặt hết vào Hứa Ngôn, đối với lời của cha đẻ mình lại chẳng mấy quan tâm.

"Lão gia nói, nếu cô muốn hủy hôn với Hứa tiên sinh thì phải... phải đi hoàn thành hôn ước với Bành tiên sinh, tức Bành Tam Tiên.

Con gái của ông tuyệt đối không thể trở thành kẻ bị ruồng bỏ

không ai thèm lấy.” “Cái gì!

Sao cha tôi lại như vậy!” Doãn Tân Nguyệt ngoảnh phắt lại, suýt thì trẹo cả cổ.

Cô tức giận đến mức sắp nhảy dựng lên, định chạy ra ngoài thì lại bị thính nô cản lại.

“Tiểu... tiểu thư, lão gia còn nói...” “Còn nói gì nữa, em nói hết một lượt cho chị!

Nếu không chị sẽ cắt lưỡi em, để cả đời này em khỏi nói chuyện luôn!” Thính nô sợ hãi quỳ sụp xuống, run rẩy nói: “Lão gia nói, nếu cô định đi tìm ông hỏi cho ra lẽ thì đừng phí công vô ích.

Hiện tại ông ấy đã rời Bắc Bình, trong thời gian ngắn sẽ không quay lại.” Doãn lão bản là nhân vật thế nào chứ, căn bản là một con cáo già thành tinh.

Những tâm tư nhỏ nhặt của Doãn Tân Nguyệt đều bị ông nắm thóp, khống chế hoàn toàn.

“Á á á!

Tức chết mất thôi!

Sao ai cũng thế này, cứ bắt nạt tôi là giỏi!” Dù Doãn Tân Nguyệt có nổi trận lôi đình thế nào đi nữa thì hiện tại cũng vô ích.

Cô hiểu rõ cha mình, bình thường rất nuông chiều cô nhưng trong những chuyện quan trọng thì tuyệt đối không để cô tự ý quyết định.

Một khi đã nói nếu hủy hôn với Hứa Ngôn thì phải gả cho Bành Tam Tiên, nghĩa là không có gì để thương lượng nữa.

Cô càng hiểu rõ hơn, Bành Tam Tiên mà cha cô nhắc tới không phải là tên giả mạo kém xa Hứa Ngôn kia, mà là Bành Tam Tiên thật.

Sau khi tận mắt thấy tên đó hành xử ra sao, cô chỉ cần nghĩ đến

khuôn mặt hắn là đã thấy buồn nôn, nói gì đến chuyện gả cho hắn làm vợ.

Nhưng nếu không hủy hôn với Hứa Ngôn, bên cạnh anh ta đã có ba người phụ nữ, sau này cũng không đảm bảo sẽ không tăng thêm.

Điều này khiến một người có tâm cao hơn trời như Doãn Tân Nguyệt làm sao chấp nhận được.

Cô như con ruồi không đầu chạy quanh phòng mấy vòng, bỗng nhiên khựng lại, búng tay một cái.

"Núi không đến tìm ta, chẳng lẽ ta lại không thể đi tìm núi sao?" Hứa Ngôn vừa bước lên tàu đã nhận được báo cáo từ Lý Song.

Nhóm của Trương Khải Sơn cũng đang trên chuyến tàu này để trở về Trường Sa, hơn nữa phía sau còn có đám người Nhật Bản bám đuôi.

"Xem ra giữa đường sẽ có một màn kịch hay để xem đây." Hứa Ngôn không hẳn là muốn xem náo nhiệt của Trương Khải Sơn, nhưng hiện tại anh đang có hôn ước với Doãn Tân Nguyệt, nghiễm nhiên trở thành cái gai trong mắt Bành Tam Tiên.

Dù sao thì vốn dĩ vị hôn phu chỉ có một mình Bành Tam Tiên, giờ đây không chỉ danh hào bị Trương Khải Sơn cướp mất, mà ngay cả vợ cũng bị Hứa Ngôn giành đi.

Nói đi cũng phải nói lại, hận đoạt vợ đúng là không đội trời chung.

"Ngôn gia, chúng ta có cần nhắc nhở Trương phó quan một tiếng không?" Trương Khải Sơn hiện tại tuy tạm thời giữ chức quan phòng thủ thành Trường Sa, nhưng trong mắt Lý Song và thuộc cấp, anh ta vẫn chỉ là vị Trương phó quan năm nào, là bại tướng dưới tay Hứa Ngôn, cũng giống như bọn họ chỉ là cấp dưới mà thôi.

Vì vậy, họ vẫn dùng chức vụ thật sự của Trương Khải Sơn để

xưng hô.

“Không cần, các cậu tra được thì Trương Khải Sơn cũng tra được thôi.

Bất kể là ai, chỉ cần không chọc đến đầu chúng ta thì không cần để ý.

Nếu có kẻ không biết điều, lúc đó hẳn dạy chúng cách làm người.” Hứa Ngôn đương nhiên biết chuyện gì sắp xảy ra.

Người Nhật Bản truyền tin cho Bành Tam Tiên, tên ngốc đó định ra tay với Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt giữa đường.

Có điều hiện tại không có Doãn Tân Nguyệt ở đây, mà cho dù có, với sự bảo vệ của Hứa Ngôn, Bành Tam Tiên thậm chí còn không qua nổi cửa của Lý Song và Ngụy Húc, chứ đừng nói đến chuyện muốn so chiêu với Hứa Ngôn.

Thế nhưng tên Bành Tam Tiên kia rõ ràng chẳng mấy thông minh.

Đi được nửa đường, hắn quả nhiên dẫn một toán người bò lên nóc toa giường nằm.

Tiếng bước chân trên nóc tàu nhanh chóng bị nhóm Trương Khải Sơn phát hiện.

Họ đang cảnh giác thì thấy bước chân đã vượt qua toa của mình, đi thẳng về phía trước.

“Khải Sơn huynh, anh nói xem người trên nóc tàu là ai?” Nhị Nguyệt Hồng lắng tai nghe rồi khẽ hỏi Trương Khải Sơn.

Tề Thiết Chủy vốn đang ngủ cũng bị Nhị Nguyệt Hồng lay tỉnh.

“Hả?

Ai cơ, ở đâu?

Đi đâu?" Anh ta nghe câu được câu mất, mặt vẫn còn ngái ngủ chưa hiểu chuyện gì.

"Nghe hướng bước chân thì là nhắm về phía Ngôn gia rồi.

Chắc là Bành Tam Tiên." Trương Khải Sơn nghiêng tai nghe một lúc, khẳng định chắc nịch.

"Bành Tam Tiên?

Hắn cư nhiên dám tìm Ngôn gia gây phiền phức, bộ không muốn sống nữa sao?" Tề Thiết Chủy kêu lên một tiếng, sau đó cười khinh bỉ: "Dù sao cũng chẳng liên quan đến chúng ta, hắn muốn tìm chết thì ai mà cản nổi." "Nhị gia, nếu Bành Tam Tiên nhắm vào Ngôn gia, thì chúng ta đi bây giờ vẫn còn kịp chặn hắn lại." Trương Khải Sơn nói xong liền định đứng dậy rời bao sương.

Tề Thiết Chủy ngạc nhiên: "Không phải chứ Khải Sơn huynh, anh chủ động đi tìm rắc rối cho Bành Tam Tiên sao?

Hắn còn chẳng qua nổi cửa thuộc hạ của Ngôn gia, đừng nói là chạm đến một sợi tóc của người ta.

Chương 328

Chúng ta việc gì phải xen vào, khéo người ta còn tưởng mình vô duyên vô cớ nịnh bợ.” Trong lòng anh ta là mười vạn phần không muốn.

Bản lĩnh của Bành Tam Tiên đương nhiên không so được với Trương Khải Sơn, lại còn có thù oán với bọn họ, nhưng đối tượng hắn muốn tìm thù là Hứa Ngôn, vậy đám người mình việc gì phải góp vui.

Trương Khải Sơn chỉ liếc anh ta một cái, không nói gì.

Ngược lại Nhị Nguyệt Hồng giải thích: “Chúng ta đều biết Ngôn gia ở trên chuyến tàu này, anh ấy cũng biết chúng ta có mặt.

Thứ nhất, Ngôn gia là cấp trên trực tiếp của Khải Sơn huynh, có người đến gây sự, thuộc hạ tự nhiên phải ra tay giúp đỡ.

Bất kể người ta có cần hay không, cái thái độ này nhất định phải có.

Thứ hai, ngày trước Khải Sơn huynh vốn rất được Trần tư lệnh trọng dụng, nhưng Ngôn gia vì yêu mến tài năng mà không thanh trừng Khải Sơn huynh như vây cánh thân tín, ngược lại còn liên tục giao trọng trách.

Sự ể trọng và khí lượng này, Khải Sơn huynh nhất định phải ghi nhớ.

Cho nên, dù Ngôn gia không cần chúng ta giúp, ít nhất Khải Sơn huynh chắc chắn sẽ đi, như vậy mới thấy hổ thẹn với lương tâm.” Trương Khải Sơn thoáng cười, nhìn Nhị Nguyệt Hồng đầy tán thưởng.

Tuy Tề Thiết Chủy cũng là anh em sinh tử, nhưng Nhị Nguyệt Hồng rõ ràng hiểu anh hơn.

“Được rồi, chúng ta mau qua đó, chậm trễ chút nữa là Bành Tam Tiên tìm đến chỗ Ngôn gia mất.” Tề Thiết Chủy bị bỏ lại trong phòng, còn Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đi thẳng ra chỗ nối toa tàu rồi leo lên nóc.

Cách đó không xa, quả nhiên có một nhóm người đang khom lưng chạy nhanh về phía trước, dẫn đầu chính là Bành Tam Tiên.

“Bành Tam Tiên, ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định hại người sao?” Nhị Nguyệt Hồng hét lớn một tiếng, thu hút toàn bộ sự chú ý của bọn chúng.

Hứa Ngôn từ sớm đã nghe thấy động tĩnh bên ngoài, miệng khẽ ngân nga khúc hát của Nhị Nguyệt Hồng, tay thong dong nhịp phách.

Lý Song đẩy cửa bước vào, báo cáo tin tức vừa thám thính được.

“Ngôn gia, Bành Tam Tiên và đám người của hắn đã bị Trương phó quan chặn lại, hiện đang đánh nhau trên nóc hai toa tàu phía sau.

Hành khách bên dưới bị kinh động, ai nấy đều hoảng sợ trốn trong phòng không dám ra ngoài.” “Bành Tam Tiên tuy đông người nhưng Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng liên thủ thì đối phó bọn chúng dư sức.

Chúng ta cứ ở đây chờ kết quả thôi.” Hứa Ngôn vốn dĩ muốn xem liệu Trương Khải Sơn có chủ động ra tay hay không.

Kết quả hiện tại khiến anh rất hài lòng.

Trong lòng anh, Trương Khải Sơn thực sự là một nhân vật có tố chất kiêu hùng.

Từ thân thủ, mưu kế đến lòng dạ đều đủ cả, dưới tay lại có một

đám anh em sinh tử đi theo.

Chỉ là...

Hứa Ngôn lắc đầu.

Một núi không thể có hai hổ.

Anh tuyệt đối không thể nhường cơ hội cho đối phương.

Trương Khải Sơn dù xuất sắc đến đâu cũng chỉ có hai con đường: Hoặc là cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ của anh, hoặc là bị đánh cho phục rồi mới thu phục.

Đợi khoảng mười phút, cửa phòng bỗng vang lên tiếng gõ.

"Ngôn gia, tôi là Trương Khải Sơn, có thể vào không?" Tiếng của Trương Khải Sơn truyền vào.

Hứa Ngôn mỉm cười, đứng dậy đích thân ra mở cửa.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đứng ở cửa, tay lôi theo Bành Tam Tiên đang bị trói nghiến, miệng nhét giẻ.

"Trương phó quan, anh đến thì cứ đến, còn mang theo quà gặp mặt làm gì." Hứa Ngôn nhìn bộ dạng mặt mũi bầm dập của Bành Tam Tiên, rõ ràng vừa nếm một trận đòn ra trò.

Nhưng trận đòn này vẫn chưa đủ để khiến vị kiêu hùng vùng Tây Bắc này chịu phục, ít nhất ánh mắt hắn vẫn còn đầy hung quang.

Nếu miệng không bị chặn lại, có thể tưởng tượng hắn sẽ chửi bới thậm tệ thế nào.

Trương Khải Sơn ôm quyền với Hứa Ngôn: "Ngôn gia, Bành Tam Tiên định dẫn người lẻn xuống tập kích ngài, đúng lúc đi qua nóc toa của thuộc hạ, nên tôi đã tự ý bắt giữ bọn chúng.

Trừ những kẻ bị rơi khỏi tàu không rõ sống chết trong lúc giao

tranh, số còn lại đều đã bị trói, bao gồm cả Bành Tam Tiên, xin chờ Ngôn gia xử lý." Hứa Ngôn nhìn Bành Tam Tiên đang trừng mắt giận dữ, nụ cười nhạt đi vài phần.

"Một người sống lớn thế này để trên tàu vừa chật chỗ vừa là mối nguy tiềm ẩn.

Giết đi." Đôi mắt Bành Tam Tiên đột ngột trợn tròn, bắt đầu vùng vẫy dữ dội.

Trương Khải Sơn tuy thoáng ngẩn người nhưng không hề do dự, vung đao dứt khoát.

Nhị Nguyệt Hồng bồi thêm một cước, đá văng cái xác Bành Tam Tiên chết không nhắm mắt ra ngoài cửa sổ tàu.

Vị kiêu hùng xưng bá Tây Bắc đến một lời trăng trối cũng chẳng kịp để lại, cứ thế làm con ma cô đơn nơi đất khách quê người.

Thủ lĩnh đã vậy, đám tay sai cũng không ngoại lệ, lần lượt đi theo đại ca của mình xuống hoàng tuyền.

Chỉ trong vài phút, toàn bộ đã bị Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng một người giết, một người dọn dẹp sạch sẽ.

Cả hai đều vô cùng quyết đoán và phối hợp ăn ý.

Hứa Ngôn hài lòng gật đầu, chỉ tay vào ghế đối diện: "Trương phó quan, vào uống chén trà chứ?" Nhị Nguyệt Hồng nghe ra ẩn ý của Hứa Ngôn là muốn nói chuyện riêng với Trương Khải Sơn.

Anh rất biết ý: "Ngôn gia, Lão Bát vẫn đang đợi tin của chúng tôi, tôi về báo một tiếng để cậu ấy khỏi lo." "Được, vất vả cho Nhị gia rồi.

Lát nữa bảo cả Bát gia qua đây, bao sương bên cạnh tôi cũng đã bao trọn, hai người chuyển qua đó cho tiện chăm sóc lẫn nhau." Hứa

Ngôn đã nói vậy, Trương Khải Sơn cũng mặc định đồng ý, Nhị Nguyệt Hồng đương nhiên không phản đối.

Anh gật đầu chào rồi quay người rời đi.

Lý Song và Ngụy Húc cũng rút ra ngoài, đóng cửa để lại không gian cho Hứa Ngôn và Trương Khải Sơn.

"Trương phó quan, lúc nãy xử lý Bành Tam Tiên rất quyết đoán đấy." Hứa Ngôn bất ngờ lên tiếng, nhìn Trương Khải Sơn đầy thâm ý.

"Bành Tam Tiên là kẻ lòng dạ hẹp hòi, tính tình cuồng bạo.

Hắn vốn mang tâm thế trả thù mà đến, nếu chúng ta sa vào tay hắn, chắc chắn cái chết còn thảm khốc hơn nhiều.

Vì thế, tôi sẽ không do dự chút nào khi nhổ bỏ cái họa này." Trương Khải Sơn nói rất thản nhiên, ánh mắt nhìn Hứa Ngôn cũng không chút né tránh.

"Tốt lắm, thế mới là thủ đoạn cần có của một kiêu hùng." Hứa Ngôn liên tục gật đầu.

Anh thừa biết Trương Đại Phật Gia không phải hạng người nhân từ nương tay, nếu không vị trí đứng đầu Cửu Môn đó anh ta tuyệt đối không ngồi vững.

Huống chi tương lai anh ta còn tiến hành đại thanh trừng Cửu Môn, số mạng người nằm trong tay cũng chẳng ít.

Bành Tam Tiên tuy mất danh tiếng, mất vợ, trông có vẻ thảm, nhưng ở Tây Bắc hắn nói một không hai, giết người không gớm tay, chẳng phải hạng tốt lành gì.

Trương Đại Phật Gia ra tay cũng coi như thế thiên hành đạo.

Thấy Hứa Ngôn bỗng trầm ngâm, Trương Khải Sơn chủ động hỏi: "Ngôn gia, ngài bảo tôi ở lại chắc không chỉ để nói mấy chuyện

này chứ?" "Quả nhiên không hổ là anh, cái gì cũng không qua nổi mắt anh." Hứa Ngôn cười tán thưởng một câu, rồi nghiêm sắc mặt: "Tôi tìm anh là để nói, chỉ dựa vào Lộc Hoạt Thảo thì không cứu sống nổi Nha Đầu đâu." Mi tâm Trương Khải Sơn giật nảy.

Anh bỗng cảm thấy ánh mắt của Hứa Ngôn lúc này vô cùng sắc bén, dường như đã nhìn thấu mục đích chuyến đi này của bọn họ từ lâu.

Nhưng mà... sao có thể chứ?

Nhị Nguyệt Hồng tuy luôn nhớ thương Nha Đầu, nhưng anh ta là người quân tử, tuyệt đối không làm chuyện gì quá giới hạn.

Chẳng lẽ lần trước Ngôn gia đi đón Nha Đầu ở rạp hát đã nhận ra điều gì rồi?

Dù sao thì tâm tư của đàn ông đối với phụ nữ, đúng là chỉ đàn ông mới hiểu rõ nhất.

"Ngôn gia, ngài..." Trương Khải Sơn bỗng có chút gấp gáp muốn giải thích.

Hứa Ngôn giơ tay ngăn lại, nói thẳng: "Tôi biết Nhị gia và Nha Đầu có một đoạn quá khứ thanh mai trúc mã, cho nên khi biết các anh cũng đến khách sạn Tân Nguyệt cầu thuốc, tôi đã hiểu rõ mọi chuyện.

Nhị gia là người thẳng thắn, trọng tình trọng nghĩa, sẵn sàng vì giai nhân mà khuynh gia bại sản, điểm này Hứa mỗ rất khâm phục.

Trương phó quan anh cũng sẵn lòng thành toàn tâm ý của anh em, cùng anh ấy tán tận gia tài chỉ vì một tia hy vọng, tôi lại càng khâm phục hơn.

Hiện tại tôi nói chuyện cởi mở với anh thế này là vì không hề có ý định tính sổ sau chuyện này." Những lời này khiến Trương Khải Sơn có chút ngẩn ngơ.

Anh đã chuẩn bị tâm thế đem thân báo quốc, chẳng màng chuyện vợ con.

Nhưng là một người đàn ông, anh hiểu rõ nếu có người phụ nữ mình yêu, dục vọng chiếm hữu sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

Chương 329

Dù có trân trọng một người đến đâu, nếu biết kẻ đó có ý đồ với người phụ nữ của mình, chắc hẳn cũng chẳng thể giữ vẻ mặt ôn hòa mà trò chuyện được.

Thế nhưng lúc này anh cảm nhận rất rõ, mỗi lời Hứa Ngôn nói đều xuất phát từ tận đáy lòng, hoàn toàn không phải kiểu làm màu hay cố ý lôi kéo.

Trương Khải Sơn đương nhiên không thể biết rằng, nếu không có sự xuất hiện của Hứa Ngôn, Nha Đầu vốn dĩ là người vợ yêu quý của Nhị Nguyệt Hồng, hai người họ sẽ diễn một đoạn tình duyên sinh tử đầy ngược tâm.

Không chỉ Nhị Nguyệt Hồng, mà ngay cả người vợ tương lai của anh là Doãn Tân Nguyệt cũng sắp trở thành người phụ nữ của Hứa Ngôn rồi.

Chỉ có điều Hứa Ngôn gặp Nha Đầu trước khi cô ấy tái phùng với Nhị Nguyệt Hồng.

Còn việc trở thành vị hôn phu của Doãn Tân Nguyệt, anh cũng dựa vào bản lĩnh thật sự của mình.

Vì thế, đối với cặp "huynh đệ cùng khổ" Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng, anh cảm thấy rất thản nhiên.

"Vậy ý của Ngôn gia là... muốn tôi nói chuyện này cho Nhị gia biết?" Trương Khải Sơn ban đầu chưa hiểu ý Hứa Ngôn, nhưng sau khi ngẫm kỹ lại những lời vừa rồi, ý tưởng đó dần trở nên rõ ràng.

"Đúng vậy, những lời này tôi không thể nói trực tiếp với Nhị gia, chỉ có thể thông qua anh." Hứa Ngôn thừa nhận rất dứt khoát.

“Dù các anh có lấy được Lộc Hoạt Thảo cũng không thể giải triệt để độc trên người Nha Đầu, ngược lại còn làm cô ấy đau khổ hơn.

Nhưng Lộc Hoạt Thảo lại là một phần tất yếu để chế tạo thuốc giải thật sự.

Vì thế, đích thân tôi đi lấy thảo dược này cũng là để tránh việc các anh tán gia bại sản một cách vô nghĩa.” Trương Khải Sơn im lặng.

Thực ra anh không hoàn toàn đồng tình với lời Hứa Ngôn.

Dù Lộc Hoạt Thảo không giải hết độc nhưng ít nhất cũng đóng vai trò quan trọng, vậy đối với Nhị Nguyệt Hồng, đó không phải việc vô nghĩa.

Với chính anh cũng vậy, chỉ cần giúp được anh em, tán gia bại sản thì có sao.

Chỉ là năng lực của họ có hạn, nhưng đã dốc hết sức thì không còn gì hối tiếc.

Hứa Ngôn nhìn thấy sự im lặng của Trương Khải Sơn, mỉm cười nói: “Anh có phải đang nghĩ, việc có ý nghĩa hay không không nằm ở lời đánh giá của người khác, chỉ cần mình đã tận tâm tận lực, không thẹn với lòng là được chứ gì?” Trương Khải Sơn gật đầu.

Đây không phải lần đầu Hứa Ngôn nhìn thấu tâm tư của anh, nên anh cũng chẳng thấy kinh ngạc mấy.

“Anh cứ giữ suy nghĩ của mình đi, tôi không ép.” Hứa Ngôn vỗ vỗ vai Trương Khải Sơn.

“Chỉ cần anh đem chuyện này chuyển lời cho Nhị Nguyệt Hồng theo cách của anh để gỡ bỏ tâm kết của anh ấy là được.

Nha Đầu đã là người phụ nữ của tôi, cả đời này tôi sẽ bảo vệ cô ấy hạnh phúc bình an, một đời không ưu lo.” Nói đến đây, anh bỗng

cười đầy bí hiểm.

“Tôi chỉ hy vọng Nhị gia lúc xuống mộ sau này không bị chuyện bên ngoài làm vướng bận, có thể toàn tâm toàn ý.” Một lúc sau, Nhị Nguyệt Hồng dẫn Tề Thiết Chủy qua, quả nhiên dọn vào căn phòng bên cạnh.

Trương Khải Sơn cũng có một buổi trò chuyện sâu sắc với Nhị Nguyệt Hồng.

Hứa Ngôn dù không muốn nghe cũng đã nghe hết toàn bộ.

Bởi với thính lực của anh, cuộc trò chuyện ngay sát vách thế này thật sự muốn phớt lờ cũng khó.

Tiếp theo đó dọc đường không có chuyện gì xảy ra, nhưng Hứa Ngôn vừa xuống tàu đã thấy Triệu Quốc Trung đứng đợi ở sân ga.

“Trường Sa có chuyện rồi sao?” Đó là phản ứng đầu tiên của Hứa Ngôn.

Nếu không có chuyện cực kỳ quan trọng, Triệu Quốc Trung sẽ không đến đón tận ga.

Có chuyện gì chỉ cần đợi anh về doanh trại báo cáo là được, đằng này không đợi nổi chút thời gian đó chứng tỏ sự việc vô cùng khẩn cấp.

Triệu Quốc Trung không trả lời ngay mà liếc nhìn đám người Trương Khải Sơn phía sau Hứa Ngôn một cái.

“Nói đi, mấy người này không phải người ngoài.” Hứa Ngôn đã thực sự coi Cửu Môn là thuộc hạ của mình, chuyện liên quan đến Trường Sa chắc chắn cũng không tách rời Cửu Môn.

“Vâng, có hai chuyện.

Một là từ Bắc Bình truyền tin tới, nói là Doãn đại tiểu thư đã mất

tích, nghe nói là đã lên chuyến tàu về Trường Sa nhưng sau khi lên xe thì người biến mất." Hứa Ngôn nghe xong không nhịn được mà tặc lưỡi.

Cái cô nàng này đúng là... lúc trước thì đòi theo Trương Khải Sơn về Trường Sa cho bằng được, đuổi thế nào cũng không đi, giờ lại còn biết cả trò bỏ trốn.

Tuy không còn Bành Tam Tiên rình rập trong bóng tối, nhưng thân phận đại tiểu thư của Doãn Tân Nguyệt chẳng khác nào một biển quảng cáo sống, những kẻ thèm khát thế lực khách sạn Tân Nguyệt đâu có thiếu.

"Phù..." Hứa Ngôn thở dài một hơi.

"Biết thế thà mang cô ấy theo cho xong." Anh không phải không nghĩ tới việc Doãn Tân Nguyệt sẽ làm chuyện gì đó gây chú ý, nhưng không ngờ cô nàng lại lén lút đi theo tới Trường Sa.

Vốn dĩ không khí giữa hai người đã rơi vào bế tắc, với tính tình cao ngạo của đại tiểu thư, cô ấy nên tránh xa ra rồi đợi Hứa Ngôn anh chủ động cầu xin tha thứ mới đúng chứ.

Cái này đúng là... tâm tư phụ nữ như kim đáy bể, thích làm chuyện ngược đời, gây bất ngờ.

Hứa Ngôn xoa xoa huyệt thái dương đang hơi đau nhức, hỏi tiếp: "Vậy chuyện thứ hai là gì?" "Chuyện thứ hai...

Tứ gia Cửu Môn - Thủy Hoàng, đã bị ám sát." Lời Triệu Quốc Trung vừa dứt, Hứa Ngôn lập tức lạnh lùng quét mắt qua.

"Chuyện là thế nào?" "Cái gì?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Tề Thiết Chủy càng kinh hãi thét lên, thậm chí còn định xông tới túm vai Triệu Quốc Trung.

“Chuyện này có liên quan đến Nhị gia.” Triệu Quốc Trung khẽ lùi lại, tránh cái vồ của Tề Thiết Chủy.

Nhưng lời của anh ta lại khiến Nhị Nguyệt Hồng nhìn qua đầy kinh ngạc.

“Liên quan đến tôi?” Ba người Trương Khải Sơn nghe tin này đều sững sờ.

Cùng trong Cửu Môn, tuy họ ít giao thiệp với Tứ gia Thủy Hoàng nhưng ít nhất cũng là người cùng hội.

Đùng một cái nghe tin ông ta bị ám sát lại còn liên quan đến Nhị Nguyệt Hồng, cảm giác như đang nghe chuyện viễn tưởng.

“Triệu phó lữ trưởng, rốt cuộc chuyện này là sao?

Mong ngài nói rõ cho.” Nhị Nguyệt Hồng tính tình vốn ôn hòa, nhưng chuyện liên quan đến sự đoàn kết của Cửu Môn thì anh không thể qua loa.

“Nhị gia đừng gấp, chuyện hệ trọng, ở đây tai mắt nhiều, chúng ta đổi chỗ nói chuyện đi.” Hứa Ngôn đứng ra dàn xếp.

Nhóm Trương Khải Sơn nhìn ga tàu đông đúc nhộn nhịp cũng biết đây không phải nơi thích hợp để bàn chuyện, liền vội vã bước ra khỏi ga.

Để tiết kiệm thời gian, họ tùy tiện đặt một phòng trong khách sạn gần đó.

Vừa vào cửa, Nhị Nguyệt Hồng đã nôn nóng lặp lại câu hỏi.

Lần này Triệu Quốc Trung đã đưa ra đáp án.

“Tứ gia là bị đồ đệ của Nhị gia - Trần Bì ám sát.” “Trần Bì?” Nhị Nguyệt Hồng sững sờ, mi tâm dần chau lại.

Đứa đồ đệ này ở bên cạnh anh đã lâu, anh quá hiểu tính nết của

nó.

Đó là một đứa trẻ thiên tư thông minh, thân thủ cực tốt, nhưng lòng dạ hẹp hòi, tính tình cực đoan, làm việc tàn nhẫn không bao giờ để lại đường lui.

Nhị Nguyệt Hồng từng nghĩ đủ cách, đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, dùng đủ mọi hình phạt nhưng dường như chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn khiến nó đi vào con đường cực đoan hơn.

Có lẽ, ngay từ đầu anh không nên nhận đứa đồ đệ này, để giờ đây nó gây ra đại họa tày trời.

Nhị Nguyệt Hồng còn đang tự kiểm điểm thì Trương Khải Sơn đã truy vấn tiếp.

"Triệu phó lữ trưởng, ngài có biết diễn biến sự việc không?

Mong ngài chỉ giáo." Triệu Quốc Trung gật đầu, nhanh chóng thuật lại toàn bộ câu chuyện.

Hóa ra Trần Bì bị Cửu Đức Khảo xúi giục, nhận được một miếng bài từ hắn.

Có miếng bài đó, hắn có thể tự do ra vào thương hội Nhật Bản, còn nhận được sự giúp đỡ của Lục Kiến Huân - sĩ quan tình báo tại Trường Sa.

Trần Bì luôn nuôi tham vọng lớn, không cam lòng dưới trướng Nhị Nguyệt Hồng.

Dù hiện tại vẫn coi Nhị Nguyệt Hồng là sư phụ, nhưng trong lòng hắn luôn nung nấu ý định có ngày vượt mặt.

Hắn không biết rằng Lục Kiến Huân cố ý đem tin tức lấy được từ Hoắc Tam Nương về những quy tắc bí mật trong Cửu Môn kể cho hắn.

Chương 330

Chỉ cần thủ lĩnh của bất kỳ môn nào bị giết, kẻ giết được thủ lĩnh đó sẽ được thay thế vị trí.

Trần Bì vô cùng động tâm trước quy tắc này.

Sau khi bàn bạc với Lục Kiến Huân, hắn chọn Tứ gia Thủy Hoàng - người trông có vẻ đông đảo thế lực nhưng khó đối phó nhất.

Cả hai đã bí mật hợp tác lừa Tứ gia ra ngoài.

Sau một trận chiến sinh tử, Trần Bì dùng phi trảo Huyết Tích Tử kết liễu Tứ gia và đám vệ sĩ.

"Vốn dĩ phu nhân của Tứ gia đã tập hợp thủ hạ, định nhân lúc Trần Bì bị thương sẽ nhổ cỏ tận gốc để báo thù.

Không ngờ Trần Bì lại chủ động giết tới cửa, hạ sát toàn bộ thuộc hạ của Tứ gia.

Không hiểu vì sao hắn lại tha chết cho phu nhân và con gái Tứ gia." Triệu Quốc Trung nói đến đây thì dừng lại nhìn Hứa Ngôn, rồi lại nhìn Trương Khải Sơn.

Về danh nghĩa, Hứa Ngôn hiện mới là người đứng đầu Cửu Môn.

Nhưng trước đó, Cửu Môn vốn tôn Trương Khải Sơn làm đầu.

Thế nên khi xảy ra chuyện này, mối quan hệ giữa Hứa Ngôn và Trương Khải Sơn trở nên có chút tế nhị.

"Còn gì chưa nói hết thì nói luôn một thể đi." Hứa Ngôn nhắc nhở một câu khiến Triệu Quốc Trung bừng tỉnh, vội bổ sung: "Theo quy tắc của Cửu Môn, hiện tại Trần Bì chính là Tứ gia mới.

Hành động này của hắn tuy không được Nhị gia cho phép nhưng

lại phù hợp với quy tắc Cửu Môn.

Dù sao hắn vẫn là đồ đệ của Nhị gia, chưa bị trục xuất khỏi sư môn, cho nên...

Nhị gia, chuyện này ngài thấy sao?" Nhị Nguyệt Hồng kinh hãi đến mức không thốt nên lời.

Anh không ngờ mình vừa đi Bắc Bình một chuyến mà Trần Bì đã gây ra chuyện tày đình thế này.

Trong khi đó, Hứa Ngôn cũng có chút chấn động.

Vốn dĩ Trần Bì bị Cừu Đức Khảo xúi giục phần lớn là vì muốn tìm Trương Khải Sơn báo thù, "đòi lại công bằng" cho sư nương.

Nhưng lần này Nha Đầu thậm chí còn chưa xuất hiện trong đời hắn, vậy mà hắn vẫn theo quỹ đạo cũ giết chết Thủy Hoàng.

Quỹ đạo vận mệnh của tên Trần Bì này dường như vô cùng ngoan cường, cứ thế mà lôi kéo về phía cũ.

Nhị Nguyệt Hồng không nói lời nào, mặt lạnh tanh quay người định đi.

Vừa bước đi đã bị Hứa Ngôn ngăn lại: "Nhị gia, vội vã thế này định đi đâu?" "Thanh lý môn hộ, cho Cửu Môn một lời giải thích." Nhị Nguyệt Hồng lạnh lùng nói: "Ngôn gia muốn ngăn cản tôi sao?" Thái độ của anh đối với Hứa Ngôn kém xa so với Trương Khải Sơn.

Dù hiện tại Hứa Ngôn là người đứng đầu Cửu Môn trên danh nghĩa, nhưng với Nhị Nguyệt Hồng, đó cũng chỉ là danh nghĩa, thậm chí còn chẳng coi là bạn.

Anh không lấy được Lộc Hoạt Thảo, lại còn biết tâm tư mình bị Hứa Ngôn nắm thóp, trong lòng luôn có cảm giác bị người ta xem kịch vui.

Cộng thêm chuyện Trần Bì đại nghịch bất đạo, Nhị Nguyệt Hồng nhịn được không bùng nổ ngay lập tức đã là nhờ hàm dưỡng và tính khí cực tốt rồi.

"Không có, Nhị gia thanh lý môn hộ là đúng.

Chỉ là, sau đó thì sao?

Nhị gia định kiêm luôn cả hai môn à?" Hứa Ngôn vốn dĩ chẳng ưa gì Trần Bì.

Nhưng không thể phủ nhận Trần Bì thực sự là một nhân vật.

Hắn gầy dựng danh hiệu Trần Bì A Tứ lừng lẫy khiến người ta nghe danh đã khiếp vía, cao hơn Thủy Hoàng không biết bao nhiêu cấp bậc.

Hứa Ngôn không sợ Trần Bì là kẻ cứng đầu hay âm độc, đã là con người thì sẽ có điểm yếu, không thể không có kẽ hở.

Bất kể là âm mưu hay dương mưu, trước sức mạnh tuyệt đối đều vô giá trị.

Mà trùng hợp là chỉ số võ lực của Hứa Ngôn hiện tại có nói là siêu nhân cũng không quá.

Tuy chưa đến mức thân thể kháng được vũ khí hạng nặng, nhưng súng lục, súng trường, hay thậm chí lựu đạn thông thường cũng chẳng xuyên qua nổi cơ bắp của anh, nói gì đến chuyện đe dọa tính mạng.

Đó chính là lý do anh có thể khắc chế Trần Bì A Tứ một cách tuyệt đối hơn cả Trương Khải Sơn.

Ánh mắt Nhị Nguyệt Hồng dao động, mấy lần định nói gì đó nhưng cuối cùng lại đổi lời: "Vậy ý của Ngôn gia là định dung túng cho Trần Bì ngồi vững vị trí Tứ gia?" Hứa Ngôn mỉm cười: "Bài học cần dạy vẫn phải dạy.

Ít nhất hiện tại Nhị gia chưa trục xuất Trần Bì, anh quản giáo nó là lẽ đương nhiên.

Tất nhiên, Trần Bì cũng có khả năng phản bội sư môn, điểm này chắc chính anh cũng hiểu rõ." "Nếu Ngôn gia có cách giải quyết tốt hơn thì cứ việc nói.

Còn nếu ngài chỉ muốn nói mấy lời vô nghĩa thì xin thứ cho Nhị Nguyệt Hồng không rảnh tiếp chuyện." Những lời này của Nhị Nguyệt Hồng đã là rất nặng nề rồi.

Và phản ứng của anh hoàn toàn nằm trong dự tính của Hứa Ngôn.

Trương Khải Sơn lại ra mặt ngăn cản: "Nhị gia, lời này của Ngôn gia cũng là muốn vẹn toàn tình nghĩa sư đồ giữa anh và Trần Bì." Đạo lý này Nhị Nguyệt Hồng tự hiểu.

Nhưng ngọn lửa giận trong lòng anh không có chỗ phát tiết nên ít nhiều cũng trút lên đầu Hứa Ngôn.

"Ý của tôi rất đơn giản, vừa nãy đã nói xong rồi.

Còn làm thế nào, làm đến mức độ nào đều tùy thuộc vào bản tâm của Nhị gia, Hứa mỗ không có quyền can thiệp.

Nhưng tôi cũng xin nhắc nhở một câu, Cửu Môn hiện tại cũng là Cửu Môn của Hứa mỗ, mong Nhị gia suy nghĩ kỹ trước khi hành động." Hứa Ngôn nói xong liền dẫn Lý Song và mọi người rời đi, để lại Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy ở đó.

"Nhị gia, anh thật sự định thanh lý môn hộ, đem Trần Bì..." Tề Thiết Chủy làm động tác cứa cổ.

Bản lĩnh của Trần Bì thế nào anh ta và Trương Khải Sơn đều rõ, so với Nhị Nguyệt Hồng thì chẳng thấm tháp gì.

Nếu Nhị Nguyệt Hồng quyết tâm thanh lý môn hộ thì Trần Bì chỉ

có con đường chết.

Nhưng lời của Hứa Ngôn vừa rồi chẳng khác nào trao cho Trần Bì một tấm thẻ miễn tử, khiến Nhị Nguyệt Hồng khó lòng làm theo ý mình cả về tình lẫn lý.

Trong lịch sử Cửu Môn chưa từng có tiền lệ một người kiêm luôn hai môn.

Hơn nữa Nhị Nguyệt Hồng là người đạm bạc nhất Cửu Môn, ngay cả môn phái của mình anh còn chẳng buồn quản, nói gì đến việc kiêm thêm môn khác.

Nhị Nguyệt Hồng thuộc Thượng Tam Môn, còn Thủy Hoàng thuộc Bình Tam Môn, ranh giới vốn rất rõ ràng.

Bảo anh bước qua lằn ranh đó để gánh vác môn của Thủy Hoàng, e rằng về mặt tâm lý anh cũng không chấp nhận nổi.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn xuống đất im lặng, dường như nhất thời chưa quyết định được.

Trương Khải Sơn vỗ vai anh, nói: "Tôi thấy cứ làm theo lời Ngôn gia đi.

Anh ấy không bao giờ nói lời thừa thãi, sự nghiên cứu về Cửu Môn của anh ấy có lẽ sâu sắc hơn chúng ta tưởng nhiều.

Ngôn gia luôn tính toán kỹ mới hành động, anh ấy đã có ý giữ lại Trần Bì thì tương lai chắc chắn sẽ có lúc cần dùng đến.

Bản lĩnh của Ngôn gia chúng ta đều rõ... không, nên nói là những gì chúng ta thấy có lẽ chỉ là phần nổi của tảng băng chìm thôi.

Có nhân vật như vậy trấn giữ, anh còn sợ Trần Bì có thể làm loạn đến mức trời nghiêng đất lệch sao?" Nhị Nguyệt Hồng tuy không ưa Hứa Ngôn lắm nhưng lại rất nghe lời Trương Khải Sơn.

Vả lại bản lĩnh của Hứa Ngôn là thật, dù có gộp cả Cửu Môn lại cũng chẳng phải đối thủ của người ta.

"Được, tôi nghe theo Khải Sơn huynh.

Nhưng Trần Bì nhất định tôi phải dạy dỗ, nếu không sẽ bôi nhọ quy củ của Hồng phủ, sau này xuống dưới suối vàng tôi cũng chẳng còn mặt mũi nào nhìn tiên nhân họ Hồng." Nhị Nguyệt Hồng nhanh chóng quyết định, lần này không còn ai ngăn cản anh nữa.

Đừng nói là Nhị Nguyệt Hồng đi tìm Trần Bì tính sổ, Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy còn sợ anh thấy tên nghiệt chướng đó mà không kìm chế được tay chân lỡ đánh chết người thì khó ăn nói với Hứa Ngôn, nên cũng đi theo.

Phía Hứa Ngôn không quay về nơi đóng quân của Triệu Quốc Trung mà đi thẳng về dinh Đại soái.

Trong thời gian anh đi vắng, Nha Đầu luôn được để lại đây.

Lẽ ra để đảm bảo an toàn và đề phòng kẻ giả mạo gây chuyện, đưa cô đến chỗ Triệu Quốc Trung là ổn thỏa nhất, nhưng Hứa Ngôn không làm vậy.

Nơi nguy hiểm nhất thường là nơi an toàn nhất.

Nha Đầu tuy được Hứa Ngôn sủng ái nhưng trong mắt kẻ thù, địa vị của cô không thể so với Nhạc Khỉ La.

Đặc biệt là tên Hứa Ngôn giả, theo tư duy quán tính hắn sẽ chỉ tìm người hoặc vật quan trọng nhất với Hứa Ngôn.

Đánh rắn phải đánh dập đầu, bắt giặc phải bắt vua, nếu không thể đánh một đòn trúng ngay chỗ hiểm của Hứa Ngôn, chúng sẽ tuyệt đối không có cơ hội thứ hai.

Chương 331

Vì thế chúng sẽ không và cũng chẳng dám động vào Nha Đầu, sợ để lại dấu vết khiến Hứa Ngôn tìm đến tiêu diệt tận gốc.

Hứa Ngôn hiểu rõ điều đó nên mới yên tâm để cô lại đây.

Còn bây giờ anh chọn về dinh Đại soái, một là để phối thuốc giải độc cho cô, hai là vì anh sắp phải xuống mộ Thanh Ô Tử.

Tên giả mạo chắc chắn cũng sẽ nhúng tay vào, lúc đó anh sẽ không còn thời gian để tâm đến Nha Đầu nữa.

Hứa Ngôn cũng đã quyết định trước khi xuống mộ sẽ đưa cô tới chỗ Triệu Quốc Trung.

Tên giả mạo có thể không màng tới Nha Đầu nhưng người Nhật và Cừu Đức Khảo thì sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này.

Vả lại còn có cả Trần Bì nữa.

Nha Đầu ngồi trước bàn trang điểm, ngẩn ngơ nhìn mình trong gương.

Từ khi Hứa Ngôn đi, đã trôi qua rất lâu, chỉ còn mình cô ở lại trong căn biệt thự lạnh lẽo này.

Dù nơi đây đầy rẫy kẻ hầu người hạ và lính canh, dường như chẳng thiếu hơi người, nhưng thiếu vắng Hứa Ngôn bên cạnh, dù có cơm ngon áo đẹp cô vẫn cảm thấy trống trải cô đơn.

Trước kia cô có thể đến rạp hát nghe Nhị gia hát kịch, nhưng từ sau lần Hứa Ngôn đến đón, không khí căng thẳng giữa hai người đàn ông khiến cô nhận ra sự bất ổn, từ đó về sau không bao giờ đến rạp hát nữa.

Nha Đầu là một người phụ nữ khổ mệnh, từ nhỏ đến lớn chẳng có lấy một cái tên tử tế, chỉ biết nương tựa vào cha, dựa vào gánh mì ngoài rạp hát để kiếm sống.

Nhị Nguyệt Hồng khi còn nhỏ cũng thường lén ra gánh mì ăn một bát mì chay, nhờ đó mà giữa cô và anh có một đoạn tình cảm thanh mai trúc mã.

Sự tái ngộ nhiều năm sau đó có chút muộn màng.

Khi đứng bên cạnh Hứa Ngôn, nhìn gương mặt tuấn tú quen thuộc phía đối diện, lòng cô không tránh khỏi chút tiếc nuối nhạt nhòa.

Nhưng cô cũng hiểu rõ tình cảm mình dành cho Hứa Ngôn không đơn thuần chỉ là lòng biết ơn cứu mạng.

Anh thực sự là một người đàn ông ưu tú khiến phụ nữ khó lòng không yêu mến.

Nha Đầu không dám mơ tưởng sẽ trở thành duy nhất bên cạnh anh, chỉ cần được là một phần trong đó cô cũng thấy mãn nguyện lắm rồi.

Còn Nhị Nguyệt Hồng cũng là một người đàn ông xuất sắc, bên cạnh anh chắc hẳn cũng sẽ xuất hiện những người phụ nữ ưu tú tương xứng thôi.

Cửa sổ phòng hé mở, một cơn gió thổi qua mang theo hơi lạnh khiến Nha Đầu khẽ rùng mình.

"Trời lạnh rồi sao em còn mở cửa sổ?

Chí ít cũng phải khoác thêm cái áo chứ.

Tiểu Quyên chăm sóc em như vậy sao?" Một chiếc áo choàng khoác lên vai cô.

Giọng nói vẫn luôn quanh quẩn trong giấc mơ đêm khuya giờ đây

vang lên thật gần ngay sát bên tai.

Nha Đầu không dám tin vào mắt mình, nhìn người đàn ông đột ngột xuất hiện phía sau gương.

“Sao vậy, anh làm em sợ à?

Xin lỗi, anh muốn tạo bất ngờ cho em thôi.” Hứa Ngôn đặt tay lên vai Nha Đầu, áy náy nói.

Anh thật sự cảm thấy xót xa và tội lỗi khi bỏ mặc cô cô đơn một mình.

Nhạc Khỉ La gần như lúc nào cũng ở bên anh, Tiểu A Tiếu thì ở tận Nhạc Dương nhưng lòng vẫn luôn hướng về anh, chỉ có Nha Đầu dù ở cạnh nhưng lại nhận được sự quan tâm ít nhất.

Dù có lý do bất khả kháng, nhưng là một người hiểu thấu tâm tư phụ nữ như Hứa Ngôn, anh biết quãng thời gian này đối với cô khó khăn đến nhường nào.

“Ngôn gia, ngài về rồi.

Em đi chuẩn bị nước nóng cho ngài, hay là ngài muốn ăn chút gì không, để em bảo nhà bếp sắp xếp.” Nha Đầu trông có vẻ bình tĩnh nhưng lời nói hơi lộn xộn đã tố cáo tâm trạng thực sự của cô.

“Được rồi, em đừng bận rộn nữa, anh không mệt cũng không đói.” Hứa Ngôn xót xa đỡ cô dậy, cùng ngồi xuống ghế sofa cạnh đó.

Dù rất muốn ôm người phụ nữ mỏng manh này vào lòng, nhưng ngồi tàu đường dài quá lâu khiến anh cảm thấy mình bốc mùi lắm rồi, thật sự không muốn làm cô khó chịu.

“Ngôn gia, chuyến này ngài đi mọi chuyện đều thuận lợi chứ?” Nha Đầu khẽ hỏi.

Dù hưởng thụ sự sủng ái của Hứa Ngôn nhưng cô luôn ý thức rõ

thân phận của mình.

Nhất là khi Hứa Ngôn chưa có chính thê, danh phận giữa cô và anh càng khó xác định.

Chuyện làm ăn bên ngoài của đàn ông không phải là việc người có thân phận như cô nên hỏi han.

"Ừ, rất thuận lợi, chỉ là anh lo cho sức khỏe của em thôi." Hứa Ngôn vuốt tóc cô, nhìn vào đôi mắt long lanh ngấn nước kia, tâm trạng bỗng chốc trở nên bình lặng lạ kỳ.

Hèn chi Nha Đầu dù chỉ có vẻ ngoài thanh thuần tú lệ, không phải đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng vẫn khiến Nhị Nguyệt Hồng yêu đến tận xương tủy, thậm chí sau khi cô mất còn thề không cưới ai khác.

Ở bên cô, thời gian như ngừng trôi.

Cái gọi là năm tháng bình yên, chỉ cần ở cạnh cô là có thể cảm nhận được.

Sự an nhiên tĩnh lặng này là điều mà Nhạc Khỉ La hay Tiểu A Tiếu không thể mang lại cho anh.

"Sức khỏe em không sao đâu Ngôn gia, để ngài phải lo lắng rồi." Nha Đầu dịu dàng nói.

Khi đối xử với Nhị Nguyệt Hồng, cô cũng khách khí như vậy.

Dù cả hai yêu nhau sâu đậm đến khi cô qua đời, cách họ đối xử với nhau vẫn không hề thay đổi.

Nhưng Hứa Ngôn không định khách sáo với cô cả đời, cứ khách sáo mãi thế này chẳng phải cách chung sống bình thường của vợ chồng.

"Anh biết em bị bệnh, hơn nữa còn bệnh từ lâu rồi.

Vì thế thời gian qua anh đi tìm thuốc cho em, cũng may là anh đã tìm thấy.

Bây giờ về đây là để giúp em luyện thuốc.” Hứa Ngôn đặt chiếc hộp lên bàn, mở ra.

Bên trong là vài nhành cỏ xanh mướt như vừa hái, trông giống hệt cỏ dại ven đường, chẳng có gì nổi bật.

Nhưng ai mà ngờ được, để có được mấy nhành “cỏ dại” này, Hứa Ngôn đã thắp liên tiếp bốn ngọn thiên đăng tại khách sạn Tân Nguyệt.

Nếu đổi ra tiền sau này, con số đó phải lên tới hàng tỷ đồng.

Đó đâu chỉ là ném tiền qua cửa sổ, mà đúng chất là kẻ phá gia chi tử chính hiệu.

Có điều Hứa Ngôn không định cho Nha Đầu biết chuyện này.

Anh có tiền, tự nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu người phụ nữ của mình.

“Đây là... thuốc cho em sao?” Nha Đầu hiểu rõ cô đúng là mắc một căn bệnh kỳ quái.

Cơ thể dần trở nên suy kiệt, hay ho ra máu, thời gian ngủ mê mỗi ngày một tăng.

Nói không sợ là nói dối, nhưng cô đã đi khám nhiều thầy thuốc mà chẳng ai nói ra được bệnh gì.

Điều duy nhất chắc chắn là sức khỏe cô ngày càng tệ đi, nếu không có thuốc đúng bệnh thì chỉ có con đường chết.

“Được rồi, anh qua đây là để cho em biết anh đã về.

Để thưởng cho em vì đã ngoan ngoãn đợi anh, mấy ngày tới anh sẽ ở đây không đi đâu cả.” Hứa Ngôn hứa một lời hứa hão.

Tiếp theo anh phải luyện thuốc, sau đó sẽ an trí Nha Đầu ở chỗ Triệu Quốc Trung.

Còn Nhạc Khỉ La và Tiểu Khởi Linh lần này cũng sẽ đi theo anh xuống mộ Thanh Ô Tử.

Còn Doãn Tân Nguyệt đang bỏ nhà đi bụi kia...

Cứ nghĩ đến vị đại tiểu thư đó là Hứa Ngôn lại đau đầu.

Khổ nỗi cô nàng lại bỏ trốn đúng lúc dầu sôi lửa bỏng thế này, nếu không đoán sai thì chắc cũng sẽ lần mò đến Trường Sa thôi.

Tiếc là anh không có thời gian ở đây ôm cây đợi thỏ, nên đã sắp xếp cho Tôn Ưng theo dõi mọi ngả đường vào Trường Sa, hễ thấy bóng dáng Doãn Tân Nguyệt là lập tức giữ người lại, đợi anh về từ mộ Thanh Ô Tử rồi tính tiếp.

Còn chuyện có đắc tội vị đại tiểu thư kia hay không, lúc này ai mà quản nổi.

Sau khi dỗ dành Nha Đầu, Hứa Ngôn đích thân đi giám sát thầy thuốc luyện thuốc.

Chương 332

Đáng lẽ việc này nên để Giải Cửu Gia làm, nhưng anh ta hiện không có ở Trường Sa mà đang đi Thượng Hải huy động vốn cho Hứa Ngôn, hiện vẫn đang trên đường về.

Dù vậy, anh ta đã gửi phương thuốc qua điện báo cho Hứa Ngôn.

Nhưng Giải Cửu Gia không biết rằng phương thuốc Hứa Ngôn dùng đã được hệ thống sàng lọc và điều chỉnh tối ưu hóa, hiệu quả so với nguyên bản là một trời một vực.

Thầy thuốc luyện thuốc cũng đã được Giải Cửu Gia tìm sẵn từ trước, Hứa Ngôn chỉ việc mang dược liệu tới và canh chừng quá trình luyện chế.

Thời gian xuống mộ phải đồng bộ với nhóm Trương Khải Sơn.

Hiện tại khi Nha Đầu không còn là nỗi bận tâm, Nhị Nguyệt Hồng sau khi xử lý xong chuyện Trần Bì chắc chắn sẽ sớm xuống mộ.

Vì thế thời gian không còn nhiều, anh phải nhanh chóng luyện xong thuốc và đích thân đưa Nha Đầu tới chỗ Triệu Quốc Trung.

Trong lúc thầy thuốc luyện thuốc, Hứa Ngôn âm thầm sử dụng Phong Hậu Kỳ Môn.

Trong phạm vi bán kính ba mét rưỡi, năng lực thao túng thời gian của anh đã ngày càng thuần thục.

Anh gia tốc thời gian để rút ngắn quá trình luyện thuốc.

Tuy kỹ năng này không duy trì được lâu và cần thời gian hồi chiêu, nhưng cũng giúp anh luyện xong hai bình thuốc chỉ trong hai ngày.

Lộc Hoạt Thảo chỉ dùng hết một cành, số còn lại được anh cất

vào "Túi Càn Khôn".

Không phải anh tiếc thuốc cho Nha Đầu, mà hai bình này đủ để cô cầm cự đến khi anh trở ra.

Hứa Ngôn tin chắc lần xuống mộ này sẽ kích hoạt nhiệm vụ hệ thống mới, lúc đó phần thưởng chắc chắn sẽ có điểm tích lũy để đổi những linh dược tốt hơn trong thương thành.

Như vậy mới có thể giải triệt để độc tố trong người cô, còn số thuốc hiện tại chỉ là để ức chế và giảm bớt đau đớn, trị ngọn chứ không trị gốc.

Hai ngày qua Nha Đầu sống vô cùng hạnh phúc.

Dù Hứa Ngôn về rồi vẫn bận rộn không thấy mặt mũi đâu, nhưng ít nhất cô biết anh đang bận vì mình.

Được sống chung dưới một mái nhà, cảm nhận được hơi thở của anh, Nha Đầu đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Cô nhìn mình trong gương, sắc mặt dường như hồng hào hơn hẳn hai ngày trước.

Ngay cả Tiểu Quyên đứng bên cạnh cũng khen ngợi: "Tiểu thư, sắc mặt người dạo này tốt thật đấy, làn da trắng hồng mà đôi mắt lại long lanh như nước vậy.

Em không biết tả thế nào, tóm lại là ai nhìn cũng phải rung động." Nha Đầu mỉm cười.

"Em nói gì vậy, chị làm gì đẹp đến thế.

Chỉ là gần đây đúng là ăn được ngủ được hơn hẳn, nên sắc mặt trông cũng tươi tỉnh hơn thôi." "Cô ấy không nói sai đâu, em bây giờ thực sự đẹp đến ngỡ ngàng." Hứa Ngôn bỗng từ ngoài bước vào.

Nha Đầu vui mừng đứng dậy đón tiếp.

“Ngôn gia, ngài bận xong rồi sao?

Để em bảo nhà bếp chuẩn bị cơm tối nhé?” Hứa Ngôn ra đúng lúc quá, hiện tại vừa vặn đến giờ cơm.

“Em đấy, sao cứ hễ thấy anh là chỉ nghĩ đến chuyện ăn với nghỉ thôi vậy?” Hứa Ngôn cười, khẽ chạm tay lên đôi môi hồng của cô.

“Anh chưa đói, lát nữa ăn cũng không muộn.” Anh dắt tay cô ngồi xuống sofa, dúi hai bình thuốc vào tay cô.

“Xem này, thuốc của em luyện xong rồi, ngày ba lần, mỗi lần hai viên, hòa với nước ấm mà uống.

Chỉ cần kiên trì, sức khỏe của em sẽ sớm bình phục hoàn toàn thôi.” Đôi mắt Nha Đầu sáng lên đầy kinh ngạc: “Thật sao?

Thuốc này thực sự chữa khỏi cho em được sao?” Chưa đợi Hứa Ngôn trả lời, cô đã cười nói tiếp: “Nhìn em kìa, sao có thể không tin lời Ngôn gia chứ.

Thuốc quý ngài tốn bao tâm sức tìm về chắc chắn là tốt nhất rồi, chữa khỏi cho em đương nhiên không thành vấn đề.” Hứa Ngôn cười nhạt, tiện tay rót cho cô một ly nước.

“Thuốc này uống trước khi ăn, ngày ba bữa, mỗi bữa trước nửa canh giờ, như vậy cho em dễ nhớ.” Nha Đầu nhận lấy nước và thuốc, không chút do dự mà uống ngay.

Khi cô uống cạn ly nước, đã nghe thấy Hứa Ngôn hỏi Tiểu Quyên: “Đồ đạc của tiểu thư đã thu dọn xong chưa?” “Xong hết rồi ạ Ngôn gia, mọi thứ đã đầy đủ, em đích thân thu dọn không sai một li.” Câu trả lời của Tiểu Quyên khiến Nha Đầu vô cùng ngạc nhiên.

“Thu thập cái gì cơ?

Ngôn gia, ngài... ngài muốn em... rời khỏi đây sao?” Tâm trạng Nha

Đầu trong khoảnh khắc ngắn ngủi trải qua đủ cung bậc cảm xúc, từ vui sướng tột cùng đến buồn bã tuyệt vọng.

Cô ngẩn ngơ nhìn Hứa Ngôn, lòng thắt lại.

Hóa ra Ngôn gia đi lấy thuốc cho cô chỉ vì không muốn thấy cô chết trẻ, ngoài ra không còn gì khác sao?

Nhìn ánh mắt cô, Hứa Ngôn biết ngay người phụ nữ nhạy cảm này lại nghĩ lệch lạc rồi.

Anh dở khóc dở cười giải thích: "Nha Đầu, lần này anh về ngoài việc đưa thuốc và luyện thuốc, còn phải đi một chuyến ra mỏ khoáng ngoại thành Trường Sa.

Năm xưa người Nhật đã làm những chuyện khuất tất trong mỏ khoáng đó, nay đám người Nhật trong thành lại bắt đầu rục rịch, có vẻ như muốn tìm thứ gì đó bên trong.

Anh là quan phòng thủ thành Trường Sa, chuyện này anh không thể không quản.

Nhưng em cũng biết đấy, bọn người Nhật đó đứa nào cũng thâm độc, vì đạt mục đích mà chẳng từ thủ đoạn.

Lúc anh không có mặt, khó bảo đảm chúng sẽ không nhắm vào em.

Vì thế, sau khi luyện xong thuốc cứu mạng cho em, anh phải đưa em đến một nơi an toàn hơn, có như vậy anh mới yên tâm xuống mỏ để điều tra xem lũ súc sinh đó định làm gì." Nghe anh giải thích xong, sắc mặt Nha Đầu mới dần dịu lại.

Cô đầy vẻ hối lỗi nhìn anh, bối rối nói: "Dạ... xin lỗi Ngôn gia, là em hiểu lầm ngài.

Em chỉ là phận nữ nhi, tầm nhìn hạn hẹp, lại bắt ngài phải giải thích, thực sự là..." Cô cắn chặt môi, trong lòng không thôi tự trách.

Cô biết tính tình nhút nhát, đa sầu đa cảm này của mình thực sự chẳng mấy đáng yêu.

Hứa Ngôn mỗi lần đi làm việc lớn đều mang theo Nhạc Khỉ La, cũng chỉ có người phụ nữ tự tin, bản lĩnh cao cường như cô ấy mới xứng đáng đứng cạnh anh, cùng anh đối mặt với mọi khó khăn.

"Được rồi, đừng tự trách nữa, cũng đừng nghĩ mình không bằng người khác." Hứa Ngôn nhìn thấu nỗi trăn trở trong lòng cô.

Sự nhạy cảm quá mức sẽ dẫn đến khí trệ huyết ứ, không tốt cho việc phục hồi sức khỏe.

Anh cảm thấy vì sức khỏe của cô, tốt nhất nên nói rõ mọi chuyện.

"Em và Tiểu La Nhi không giống nhau.

Cô ấy có thể cùng anh chiến đấu, còn em lại mang đến cho anh sự bình yên và tĩnh lặng trong tâm hồn.

Đối với anh, cả hai đều là những người không thể thiếu.

Nha Đầu, em hiểu ý anh chứ?

Những lời này nếu em muốn nghe, anh có thể nói hàng ngàn lần, nhưng mà..." Đôi môi Hứa Ngôn bỗng bị một ngón tay búp măng thon dài chặn lại.

"Ngôn gia, em hiểu rồi, em cũng sẽ ghi nhớ.

Khi nào chúng ta xuất phát?

Em đã chuẩn bị xong rồi." Hứa Ngôn đưa Nha Đầu và Tiểu Quyên lái xe về phía nơi đóng quân của Triệu Quốc Trung.

Xe còn chưa đến cổng trại lính, anh đã thấy Nhạc Khỉ La đứng đợi từ xa, chẳng biết đã đứng đó bao lâu.

Xe từ từ dừng lại, Hứa Ngôn cùng Nha Đầu bước xuống.

Còn chưa đứng vững, một luồng hương thơm ập tới, một bóng dáng lao thẳng vào lòng anh.

“Ngôn ca ca, em còn tưởng anh không muốn về nữa chứ.” Giọng nói nũng nịu đầy ấm ức từ trong lòng truyền ra khiến Hứa Ngôn không khỏi bật cười.

Chuyến đi này của anh thực ra không dài, phần lớn thời gian đều tiêu tốn trên đường đi.

Đó là chưa kể lúc đi còn nhờ Tiểu Đao dùng thuật “Rút đất thành thốn” mới tiết kiệm được khối thời gian.

Hứa Ngôn xoa đầu Nhạc Khỉ La, dịu dàng dỗ dành: “Được rồi, anh về rồi đây.

Hơn nữa lần này anh sẽ mang em và Tiểu Linh Tử cùng đi mạo hiểm với anh.” “Thật sao?” Nhạc Khỉ La mừng rỡ ngẩng phắt đầu dậy.

Chương 333

Chỉ cần được ở bên cạnh Hứa Ngôn, làm gì cô cũng cam lòng.

Nhưng so với cuộc sống bình lặng tẻ nhạt, được cùng anh đi mạo hiểm mới thực sự hợp ý cô nhất.

Còn một lý do nữa, đó là ngoài cô ra, không người phụ nữ nào khác có thể cùng Hứa Ngôn đi mạo hiểm.

Chỉ có những lúc như thế, anh mới hoàn toàn thuộc về một mình cô.

Hứa Ngôn thừa hiểu tâm tư nhỏ mọn của Nhạc Khỉ La nhưng không vạch trần.

Mỗi người phụ nữ bên cạnh anh đều là duy nhất, có thế mạnh riêng.

Chẳng hạn Nha Đầu mang lại sự bình yên, Nhạc Khỉ La cùng anh mạo hiểm đến tận cùng, còn Tiểu A Tiếu lại khơi dậy mọi dục vọng và tham vọng đàn ông trong anh.

Doãn Tân Nguyệt đại diện cho thế lực và tiền bạc khổng lồ, chẳng người đàn ông nào lại không muốn chinh phục một người phụ nữ như vậy.

Còn về Đỗ Minh Nguyệt ở Thượng Hải hay cô nàng Diana có vẻ điên khùng kia, Hứa Ngôn cũng không loại trừ khả năng sẽ thu nạp sau này.

Vậy nên chỉ cần họ có thể chung sống hòa bình, anh không ngại chiều chuộng họ theo cách họ thích nhất.

"Được rồi Tiểu La Nhi, bao nhiêu người đang nhìn kìa, em thật chẳng biết ngượng." Hứa Ngôn trêu chọc một câu rồi buông tay ra.

Nhạc Khỉ La giờ đây đã trầm ổn hơn xưa nhiều, không còn bốc đồng như trước, nghe vậy cũng lùi ra khỏi vòng tay anh.

Cô liếc nhìn phía sau Hứa Ngôn, ngạc nhiên hỏi: "Ngôn ca ca, chẳng phải anh nói lần này mang một người phụ nữ về sao?

Chẳng lẽ chính là Nha Đầu?" "Làm gì có chuyện đó." Hứa Ngôn cười phủ nhận: "Anh về để mang em đi mạo hiểm, còn cô ấy thì có sắp xếp khác.

Em biết đấy, hiện tại Trường Sa không an toàn, Nha Đầu sức khỏe lại yếu, anh không muốn để cô ấy ở đó ảnh hưởng đến việc tĩnh dưỡng nên mới đưa tới đây." Nhạc Khỉ La gật đầu: "Thì ra là thế, vậy cứ để cô ấy ở trong sân mà em và Tiểu Linh Tử đang ở đi.

Dù sao chúng ta đi mạo hiểm chắc cũng phải tám chín ngày hay nửa tháng mới về." Hứa Ngôn cười khổ: "Em không thể mong chuyện suôn sẻ chút để chúng ta về sớm sao?" Tám chín ngày, nửa tháng?

Nhạc Khỉ La thật đúng là dám nói!

Phải gặp loại mộ nguy hiểm đến mức nào mới bị kẹt lâu như thế chứ.

Cô nàng này dù có ý riêng cũng không nên nói gở như vậy.

Biết mình lỡ lời, Nhạc Khỉ La thè lưỡi, ôm cánh tay Hứa Ngôn lắc qua lắc lại làm nũng: "Em xin lỗi mà, em nói hớ thôi.

Ngôn ca ca thương em nhất, chắc chắn không nỡ trách em đâu đúng không?" Cô lại liếc nhìn Nha Đầu một cái đầy tùy ý: "Nếu Ngôn ca ca đã đưa chị tới đây thì chị cứ ở lại đây cho tốt.

Anh ấy coi chị là người nhà thì tôi cũng không coi chị là người ngoài.

Nhưng nói trước một câu, đừng có ý định tranh giành Ngôn ca ca

với tôi, nếu không thì...!" Nhạc Khỉ La không nói hết câu mà cười hì hì kéo Hứa Ngôn vào trong trại lính.

Nha Đầu lặng lẽ theo sau, nhìn hai người thân mật phía trước, lòng dâng lên một nỗi ngưỡng mộ chân thành.

Tuy nhiên, nhận được sự công nhận của Nhạc Khỉ La cũng khiến cô thấy rất vui.

Hứa Ngôn sắp xếp cho Nha Đầu tạm trú tại nơi ở hiện tại của Nhạc Khỉ La, vừa không bị binh lính làm phiền lại nằm trong phạm vi được bảo vệ nghiêm ngặt.

Bên ngoài được bố trí một tiểu đội cảnh vệ túc trực bảo vệ sát sao, trừ phi là Hứa Ngôn giả hay Nhạc Khỉ La giả xuất hiện, còn các thế lực khác cơ bản đừng mong đột phá được phòng tuyến này.

Tiểu Khởi Linh thấy Hứa Ngôn về cũng rất vui mừng.

Hiện tại tần suất bộc lộ cảm xúc của cậu bé đã dần giống với người bình thường.

Không còn phải trải qua những đau khổ trước kia, cậu cũng sẽ không biến thành một "Trương Câm" lầm lì, ba ngày không nói nổi một câu của hậu thế nữa.

"Ngôn ca, em nghe nói anh vừa về đã chuẩn bị xuống mộ khoáng sơn sao?

Lần này đi một mình hay là..." Ánh mắt Tiểu Khởi Linh tràn đầy mong đợi, sự háo hức muốn đi cùng hiện rõ mồn một trên gương mặt.

"Em và Tiểu La Nhi cùng đi với anh." Câu trả lời của Hứa Ngôn khiến đôi mắt cậu bé sáng rực lên.

"Vâng!" Dù rất phấn khích nhưng cậu bé chỉ gật đầu thật mạnh, không bộc lộ sự hân hoan quá đà như Nhạc Khỉ La.

“Anh phải đợi nhóm Trương Khải Sơn xuống mộ trước rồi mới theo sau.

Nếu phía Trường Sa có tin tức gì truyền tới, chúng ta sẽ xuất phát ngay, nên bây giờ phải chuẩn bị trước.” Hứa Ngôn không bao giờ đánh trận mà không chuẩn bị.

Anh có “Túi Càn Khôn”, Nhạc Khỉ La cũng có vật chứa không gian, nhưng vẫn cần chuẩn bị một số thứ để che mắt thiên hạ.

Lần xuống mộ này, ngoài Nhạc Khỉ La và Tiểu Linh Tử, Hứa Ngôn dự định mang theo nhóm Trương Võ của gia tộc họ Trương.

Dù sao mộ Thanh Ô Tử và thiên thạch vẫn xuyên suốt toàn bộ lịch sử họ Trương.

Tiếp đó là tiểu đội đặc nhiệm ba mươi người của Ngụy Húc.

So với tiểu đội cảnh vệ cũ của Lý Song, tiểu đội đặc nhiệm này phù hợp hơn để cùng anh đi thám hiểm mộ cổ.

Trong mộ Thanh Ô Tử, ngoài nhóm Trương Khải Sơn sẽ còn có Cừu Đức Khảo, người Nhật, nhà họ Lý ở Nhạc Dương, thậm chí cả tên giả mạo cũng nhúng tay vào.

Hơn nữa nguy hiểm trong mộ có thể tăng lên gấp bội vì anh đã nhận nhiệm vụ.

Vì thế người mang theo không thể quá ít nhưng cũng không nên quá đông.

Sau khi cân nhắc, anh chỉ chọn ra mười sáu người.

Ngụy Húc với tư cách là đội trưởng chắc chắn phải đi, mười lăm người còn lại là những người anh đặc biệt tuyển chọn dựa trên sự hiểu biết về mộ Thanh Ô Tử.

Nhân sự cơ bản đã chốt xong, nhóm Lý Song có nhiệm vụ khác

nên không điều động thêm.

Chỉ là khi tin tức này được truyền xuống, Hứa Ngôn dường như thấy được sự "oán hận" trong đôi mắt luôn trung thành của Lý Song.

Dù sao cậu ta cũng là người đi theo anh qua mấy ngôi mộ trước, coi như là nguyên lão lâu năm nhất, vậy mà lần này lại bị bỏ lại.

Lần xuống mộ này, vật tư bề nổi của Hứa Ngôn không thông qua bất kỳ nhà nào trong Cửu Môn mà do Hoàng Lang dùng danh nghĩa thương xá Văn Võ đi thu mua.

Đúng vào ngày vật tư được chuyển đến, tin tức từ Trường Sa cũng vừa cập bến.

"Ngôn gia, nhóm Trương Khải Sơn đã chuẩn bị xuống mỏ khoáng ngay lập tức rồi." Trần Bì biết mình đã gây ra họa lớn, không còn dám ở lại Hồng phủ nữa.

Hắn cũng thuộc loại lỳ lợm, trực tiếp dọn vào ở trong tư dinh của Thủy Hoàng - vị Tứ Gia cũ.

Kể từ khi Thủy Hoàng bị ám sát, phu nhân và tiểu thư biến mất chỉ trong một đêm, đám người hầu và hộ vệ trong phủ cũng như chim muông tan tác, bỏ đi sạch sẽ.

Trần Bì vốn dĩ phụ trách một địa bàn dưới trướng Nhị Nguyệt Hồng, bên cạnh cũng có vài kẻ trung thành.

Sau khi giết Thủy Hoàng, hắn từng định dẫn đám người đó ra ngoài để tiếp quản toàn bộ địa bàn của lão ta.

Nhưng đa số vẫn trung thành với Nhị Nguyệt Hồng, không muốn phản bội ông chủ cũ nên không đi theo.

Chỉ có một bộ phận nhỏ vì khiếp sợ sự tâm ác thủ lạt của Trần Bì, sợ không theo sẽ bị hắn trả thù nên đành bấm bụng tiếp tục làm đàn

em cho hắn.

Bởi vậy, trong dinh thự mới của Trần Bì lúc này không chỉ có mình hắn mà còn khoảng gần hai mươi người nữa.

"Tứ Gia, chúc mừng ngài thăng chức!" Đám đàn em đều quỳ một gối xuống, bưng bát rượu chúc mừng Trần Bì lên cao.

Nhưng nhân vật chính được chúc mừng lại chẳng có vẻ gì vui sướng, ngược lại còn nhíu chặt đôi mày rậm.

"Tao hiện giờ tuy nhìn thì oai phong, nhưng sư phụ về mà biết tao đã làm gì thì chắc chắn sẽ thanh lý môn hộ!

Tao ở dưới tay sư phụ thì chẳng có sức chống trả, lúc đó chỉ có con đường chết!

Không được, tao phải nghĩ cách thoát khỏi cảnh khốn cùng này!" Trần Bì nhanh chóng tính toán đối sách trong đầu.

Hắn chợt nhớ ra, từng có một người phụ nữ thường xuyên đến rạp hát xem sư phụ diễn.

Mỗi lần cô ta đến, sư phụ đều diễn lâu hơn và nhập tâm hơn hẳn.

Ánh mắt sư phụ nhìn người phụ nữ đó mang theo sự dịu dàng khác lạ, thứ ánh mắt mà ông chưa bao giờ dành cho bất kỳ ai khác!

Trước đây Trần Bì luôn muốn nhìn rõ mặt cô ta, muốn xem người thế nào mà khiến một vị sư phụ vốn tâm như mặt hồ lặng sóng cũng phải động lòng tràm trần.

Chỉ là mỗi lần đến, cô ta đều đeo mạng che mặt, chỉ để lộ đôi mắt trong như nước mùa thu.

Sau đó Trần Bì nghe ngóng được, người phụ nữ này ở trong phủ của Hứa Ngôn, tuy bên ngoài gọi là Nha Đầu nhưng được đối đãi như thiên kim tiểu thư nhà giàu.

“Chẳng lẽ sư phụ lại động lòng với người phụ nữ của kẻ khác?” Trần Bì thầm lẩm bẩm.

Chương 334

Dù thế nào, hắn cũng quyết định thử một phen.

Bắt được người phụ nữ đó trước, sau đó ép sư phụ thề trước linh vị liệt tổ liệt tông họ Hồng rằng sẽ không truy cứu chuyện của hắn.

Khi có được tấm thẻ miễn chết này, hắn sẽ không sợ sư phụ thanh lý môn hộ nữa.

Cùng lắm thì bị đuổi khỏi sư môn, đã sao nào?

Hắn giờ cũng là một trong Lão Cửu Môn, sau này sẽ là người ngồi ngang hàng với sư phụ, thân phận đương nhiên không thể thấp kém hơn được nữa.

Tuy tính toán là vậy nhưng Trần Bì vẫn có phần kiêng dè Hứa Ngôn.

Người đàn ông đó thực sự thâm sâu khó lường, ngay cả sư phụ Nhị Nguyệt Hồng cũng không thể trụ được vài chiêu dưới tay anh ta.

Nếu không phải đường cùng, hắn cũng chẳng muốn rước thêm rắc rối này.

"Thôi kệ!

Cứ nhìn trước ngó sau thì chẳng làm được việc gì cả!

Phải giữ lấy cái mạng nhỏ trước đã, chuyện sau này tính sau.

Tao không tin Trần Bì tao đã chen chân được vào Lão Cửu Môn mà vận khí lại chỉ có bấy nhiêu!" Hắn hạ quyết tâm, đập mạnh xuống bàn rồi đứng dậy đi ngay.

"Tứ Gia, ngài định đi đâu vậy?" Hành động của hắn làm đám đàn em giật mình, vội đuổi theo hỏi.

“Tao đi tìm người, tụi bay đừng đi theo, hỏng việc của tao.” Trần Bì không tin tưởng ai, hắn chỉ tin chính mình.

Vì thế, chuyện bắt cóc Nha Đầu, hắn chuẩn bị tự mình ra tay.

Trước đó hắn đã nghe ngóng được, từ khi Hứa Ngôn tạm thời giao phó Trường Sa cho Trương Khải Sơn thì đã lâu không quay lại.

Đại soái phủ tuy canh phòng nghiêm mật nhưng Trần Bì chẳng coi đám người đó ra gì.

Hắn sẽ kiên nhẫn ẩn mình chờ thời cơ tốt nhất để bắt lấy cô gái kia.

Chỉ cần người trong tay hắn, sợ gì đám hộ vệ đó ngăn cản?

Trần Bì vừa nghĩ vừa nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Chỉ là tính toán đủ đường, hắn lại không ngờ rằng khi ở Đại soái phủ nhìn thấy gương mặt của Nha Đầu, cả thế giới của hắn như lặng thinh.

Đôi mắt thu thủy ấy đã in sâu vào tâm trí hắn từ lâu, nhưng khi toàn bộ dung nhan thanh tú, thuần khiết và an nhiên hiện ra, đặc biệt là nụ cười của cô, nó khiến trái tim cuồng bạo của hắn gần như ngay lập tức bình tĩnh lại.

Trần Bì cứ thế ngây người nhìn, cho đến khi nghe thấy tiếng người hầu bước tới nói với cô gái ôn nhu ấy: “Nha Đầu tiểu thư, sương đêm lạnh rồi, cô mau đi nghỉ sớm đi.” Hắn lúc đó như bị sét đánh, cả buổi không hoàn hồn lại được.

Không ngờ cô chính là Nha Đầu, mục tiêu tối nay của hắn.

Hơn nữa, cô còn là người phụ nữ sư phụ thầm thương trộm nhớ, và cũng là một trong những người phụ nữ ở bên cạnh Hứa Ngôn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trần Bì bỗng lạnh thấu xương!

Hắn không thể chấp nhận được việc người con gái khiến hắn biết thế nào là rung động, khiến hắn muốn dâng cả thế giới xuống chân cô, lại chỉ là một trong số những người phụ nữ của Hứa Ngôn!

"Tại sao, tại sao hắn có được cô ấy mà không trân trọng?

Tại sao cô ấy tuyệt vời như vậy mà chỉ có thể là một trong số những người của hắn?

Nếu... nếu cô ấy là của tôi, tôi nguyện vì cô ấy mà sống mà chết, nhưng tại sao lại là của hắn!" Trong lòng Trần Bì lửa đốt bồn chồn, lòng đố kỵ khiến mắt hắn đỏ ngầu.

Hắn bấu chặt vào cành cây, móng tay lún sâu vào lớp gỗ cứng nhưng cuối cùng vẫn không khinh suất hành động.

Đêm đó, lần đầu tiên hắn làm trái mục tiêu của mình, tay không trở về dinh thự Tứ Gia.

Tuy nhiên, đến tối ngày thứ ba, Trần Bì nhận được một tin tức từ Thương hội Nhật Bản khiến hắn kinh hoàng.

Buổi đấu giá tại khách sạn Tân Nguyệt đã kết thúc, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng sẽ sớm lên đường trở về.

Trần Bì lại chạy đến Đại soái phủ, lần này hắn nhất định phải ra tay bắt lấy Nha Đầu.

Nhưng điều khiến hắn thất vọng là đêm nay toàn bộ dinh thự cảnh giới đột nhiên tăng cường gấp mười lần.

Với thân thủ của hắn, không thể nào lẻn vào mà không kinh động ai.

Muốn bắt người đi mà không tổn hại gì càng là giấc mộng hão huyền!

Lần này quay về tay trắng khiến Trần Bì nhận ra rằng, nếu đã

quyết định mà còn do dự thì sẽ phải trả giá đắt.

Chỉ là giờ mới nhận ra thì đã muộn.

Chẳng mấy chốc, Trần Bì nhận được tin Trương Khải Sơn và mọi người đã xuống tàu hỏa.

Nghe nói Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy đã hộ tống Nhị Nguyệt Hồng về Hồng phủ.

Không thấy hắn lộ diện, chắc chắn họ sẽ đoán ra hắn đang ở đâu.

"Không được, mình không thể ngồi chờ chết!" Trần Bì điên cuồng gầm lên.

Hắn định liều mạng thử bắt Nha Đầu thêm lần nữa.

Nhưng khi vừa đến gần cổng Đại soái phủ, ba bóng người quen thuộc đã chặn đường hắn.

"Nghịch chướng, ngươi định đi đâu!" Nhị Nguyệt Hồng chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn Trần Bì.

Đôi mắt vốn ôn hòa tĩnh lặng giờ đây lóe lên hàn quang.

"Sư phụ..." Trần Bì sững sờ, bất giác gọi một tiếng.

"Ngươi còn biết ta là sư phụ sao?" Nhị Nguyệt Hồng quát lạnh: "Quỳ xuống!" Trần Bì không nói hai lời, "phịch" một tiếng quỳ sụp xuống.

"Sư phụ, con biết con sai rồi, nhưng con không hối hận!" Hắn nghểnh cổ nói lớn: "Thằng cha Thủy Hoàng đó là cái thứ gì chứ, chẳng qua là một tên lưu manh địa phương đi lên.

Hắn và đám đàn em đã làm bao nhiêu chuyện tàn ác?

Con có tư tâm, nhưng con cũng là vì dân trừ hại!

Vả lại Lão Cửu Môn đã có quy định như vậy, người không thể vì

con giết Thủy Hoàng để lên chức Tứ Gia mà trừng phạt con!" Trần Bì chuyển biến đầu óc cũng rất nhanh.

Hắn đẩy tội ác của Thủy Hoàng lên trước để xây dựng hình tượng "thế thiên hành đạo" cho mình.

Sau đó lôi quy tắc của Cửu Môn ra ép Nhị Nguyệt Hồng để không bị phạt nặng thêm.

Nhưng dù nói thế nào hắn cũng là đồ đệ của Nhị Nguyệt Hồng, giết người thì sư phụ muốn thanh lý môn hộ là điều danh chính ngôn thuận.

Trần Bì không định ngồi chờ chết, nếu Nhị Nguyệt Hồng thực sự xuống tay giết hắn, hắn nhất định sẽ liều mạng chiến đấu chứ không cam chịu.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn thấy hết những thần sắc phức tạp trong mắt hắn.

Đồ đệ do chính mình dạy dỗ ra sao, trong lòng ông rõ như gương.

Thú thực, khi mới biết chuyện, ông đã nảy sinh sát ý.

Nếu không nhờ những lời của Hứa Ngôn làm ông hiểu rằng vị "Trường Sa Vương" mới này định giữ lại Trần Bì để sử dụng, thì ông đã chẳng cho hắn cơ hội mở miệng.

Nhị Nguyệt Hồng thầm hối hận.

Biết thế này, ngay từ đầu đã không nên thu nhận Trần Bì làm đồ đệ.

Dẫu hắn có định sẵn là một tên khốn ác bá thì ít nhất cũng không làm hoen ố danh tiếng nhà họ Hồng, không làm nhục thanh danh của Hồng Nhị Gia.

Nhưng giờ nói gì cũng muộn rồi, thời gian không quay lại được.

Khi Trần Bì thoát khỏi tầm kiểm soát của ông, nếu không chết yểu giữa chừng thì chắc chắn sẽ trở thành một phương kiêu hùng khiến người ta nghe danh đã biến sắc.

Nhị Nguyệt Hồng im lặng rất lâu, lòng Trần Bì cũng đánh trống liên hồi.

Hắn không biết sư phụ đang nghĩ gì, sẽ xử trí hắn ra sao.

Nhưng vì ông không lập tức ra tay nên nghĩa là chuyện vẫn chưa đến mức không thể cứu vãn.

Chương 335

Trần Bì tuy cúi đầu như đang hối lỗi nhưng vẫn dùng khóe mắt quan sát xung quanh.

Sư phụ rõ ràng vừa xuống tàu là đến thẳng đây ngay.

Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy vẫn còn vương bụi đường, thậm chí chưa về dinh thự đã đi cùng sư phụ đến bắt người.

Nhưng lát nữa nếu thực sự đánh nhau, vì nể thân phận, họ sẽ không can thiệp.

Trong ba người, công phu của Tề Thiết Chủy kém nhất, có thể coi là lối thoát.

Nhưng công phu của Trương Khải Sơn còn trên cả sư phụ, lại đứng rất gần Tề Thiết Chủy, chắc chắn anh ta sẽ đứng về phía sư phụ chứ không để hắn chạy thoát.

Hắn đang tìm đường lui trong đầu thì nghe Nhị Nguyệt Hồng nói: "Một trong những quy tắc của Hồng gia ta là không giết người vô tội.

Dẫu Tứ Gia Thủy Hoàng có sai trái thế nào cũng không đến lượt ngươi nhân danh thế thiên hành đạo để xử hắn.

Lão Cửu Môn có quy tắc ai giết được người đứng đầu một môn thì có thể thay thế, chuyện này ngươi đã làm xong nên không ai nói gì được.

Nhưng ngươi đã phạm vào gia quy Hồng gia, ta sẽ phạt ngươi ba mươi gậy, sau đó trục xuất khỏi sư môn, ngươi có ý kiến gì không?" Trần Bì sững sờ.

Đơn giản vậy sao?

Chỉ đánh ba mươi gậy rồi trục xuất?

Hắn gần như không tin nổi vào tai mình.

Theo tính cách của sư phụ, lẽ ra ông sẽ không cho hắn cơ hội giải thích mà trực tiếp giết chết.

Bởi sư phụ là người hiểu rõ bản chất hắn nhất.

Vậy mà giờ... kết thúc rồi sao?

"Trần Bì, nói đi!" Tiếng quát lạnh của Nhị Nguyệt Hồng làm Trần Bì bừng tỉnh.

Hắn dập đầu mạnh xuống đất: "Sư phụ, là Trần Bì có lỗi với người, sau này không thể hiếu kính người được nữa, mong người giữ gìn sức khỏe." Sau đó lại dập đầu thêm hai cái thật mạnh.

Trần Bì không hề nương tay với chính mình, trán hắn sưng tím, rớm cả máu.

Điều này chứng tỏ hắn nhận phạt, thậm chí không một lời cầu xin được ở lại.

Cả hai thầy trò đều hiểu rõ, dù Trần Bì có cầu xin thì cũng không thể.

Khoảnh khắc hắn giết Thủy Hoàng, tình nghĩa thầy trò đã đoạn tuyệt.

"Được, nếu ngươi đã nhận tội thì theo ta về chịu phạt." Nhị Nguyệt Hồng nói xong liền quay lưng đi.

Ông không nói thêm câu nào, cũng không có ý định trói buộc Trần Bì, dường như tin chắc hắn sẽ không bỏ trốn.

Trần Bì đứng dậy, luyến tiếc nhìn về phía Đại soái phủ đằng xa.

Ở đó có người phụ nữ khiến hắn vừa gặp đã xiêu lòng.

Nhưng người phụ nữ đó giờ chắc đang ở bên một người đàn ông khác.

Người đàn ông đó quá mạnh, ngay cả sư phụ cũng không trụ nổi vài chiêu, còn hắn có bị đánh chết cũng chẳng chạm nổi vào một sợi tóc của anh ta.

Nhưng không sao, hắn còn trẻ, hắn có thời gian.

Dẫu mất mười năm, hai mươi năm hay cả đời, hắn nhất định sẽ khiến người phụ nữ đó ở bên cạnh mình.

Hoặc chỉ cần cô mỉm cười với hắn một cái thôi cũng đủ rồi.

Trần Bì thầm thề trong lòng, rồi rảo bước đuổi theo Nhị Nguyệt Hồng, cung kính đi phía sau.

Tề Thiết Chủy nhìn hai người đi xa, không nhịn được mà than vãn: "Tôi đã biết cái tên đồ đệ này của Nhị Gia không phải dạng vừa mà, ai ngờ hắn lại to gan đến mức này!" Anh ta nhìn về phía Đại soái phủ với ý vị sâu xa.

"Cậu cũng nhìn ra rồi à?" Trương Khải Sơn bỗng hỏi một câu không đầu không đuôi.

"Đương nhiên, nếu không phải Nhị Gia đi trước một bước thì chắc chắn ông ấy cũng nhìn ra.

Nhưng...

Nhị Gia thông minh như vậy, dẫu giờ chưa biết thì sớm muộn cũng sẽ phản ứng lại thôi." Tề Thiết Chủy tự phụ mình thông minh nhưng trước mặt Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng vẫn còn kém một bậc.

Không lẽ chuyện anh ta nhìn ra mà Nhị Nguyệt Hồng lại không thấy?

“Vậy cậu đoán xem, Ngôn Gia có biết chuyện này không?” Trương Khải Sơn liếc Tề Thiết Chủy một cái đầy thâm thúy rồi cũng bước đi theo hướng Nhị Nguyệt Hồng.

Tề Thiết Chủy bị câu hỏi đó làm cho sững sờ, mãi một lúc sau mới hít một hơi thật sâu.

“Trời đất ơi, nếu đúng là vậy thì cái họa Trần Bì gây ra thực sự là thấu trời rồi.” Trong Lão Cửu Môn xảy ra một đại sự.

Tứ Gia mới - Trần Bì, vốn là đồ đệ của Nhị Gia Nhị Nguyệt Hồng.

Nhưng vì hắn sát hại Tứ Gia cũ là Thủy Hoàng nên bị Nhị Nguyệt Hồng đánh cho một trận tơi bời, sau đó máu me đầm đìa bị đuổi khỏi Hồng phủ và trục xuất khỏi sư môn.

Sau đó Nhị Nguyệt Hồng cũng chính thức tuyên bố đoạn tuyệt tình nghĩa thầy trò với Trần Bì, không còn liên quan gì nữa.

Trần Bì chịu ba mươi gậy rất nặng, hoàn toàn dựa vào một hơi thở mà gượng dậy.

Vừa ra khỏi Hồng phủ, hắn đã ngất xỉu và được đám đàn em khiêng về phủ Tứ Gia.

Giờ đây phủ Tứ Gia đã đổi biển hiệu, không còn là tên của Thủy Hoàng mà là Trần Bì A Tứ!

Sau khi trục xuất nghịch đồ, Nhị Nguyệt Hồng cũng đóng cửa tạ khách, ngay cả rạp hát cũng tạm nghỉ.

Bên ngoài truyền tai nhau rằng Nhị Gia vì quá đau lòng mà lâm bệnh liệt giường.

Nhưng không ai biết ông đã bí mật hội hợp với Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy và một toán cao thủ của Hồng gia để chuẩn bị xuống

mộ trong mỏ quặng.

Cùng lúc đó, quan tình báo Trường Sa là Lục Kiến Huân đã tìm đến Hoắc Tam Nương.

"Hoắc đương gia, tôi đã nhận được tin xác thực, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng sắp xuống mộ mỏ quặng.

Đó là địa bàn của nhà họ Hoắc mà họ lại lập nhóm giấu giếm cô.

Cơn giận này Hoắc đương gia có thể nhịn được sao?" Hoắc Tam Nương liếc nhìn Lục Kiến Huân, lạnh lùng nói: "Tôi có nhịn được hay không chẳng lẽ còn phải báo cáo với Lục trưởng quan?

Nhà họ Hoắc là một trong Cửu Môn, Khải Sơn đại ca muốn xuống mộ đương nhiên không cần tôi đồng ý." Lục Kiến Huân sững sờ.

Hoắc Tam Nương trước đây đâu có thái độ này.

Lúc trước gặp Trần Bì, cô ta còn hận không thể ăn tươi nuốt sống Trương Khải Sơn, đồng thời thi triển mị thuật dụ dỗ Trần Bì ám toán Nhị Nguyệt Hồng để làm chuyện khi sư diệt tổ.

Có điều Trần Bì là kẻ khó chơi, hắn giữ vững bản tâm, lạnh lùng nhìn Hoắc Tam Nương bày đủ trò rồi buông một câu chế nhạo làm cô ta sượng mặt.

Lúc đó Trần Bì nói gì nhỉ?

À đúng rồi, 'người xấu thường làm trò'.

Lục Kiến Huân vô thức ngẩn người nghĩ ngợi.

Hoắc Tam Nương nén sự khinh bỉ xuống khi nhấp ngụm trà.

Với cái thủ đoạn này mà đòi đấu với Ngôn Gia sao?

Mọi hành động của Lục Kiến Huân đều nằm trong dự tính của Hứa Ngôn.

Giờ đây trong mắt cô ta, hắn chẳng khác nào một tên hề nhảy nhót nực cười.

Còn về câu nói của Trần Bì, với người đã trải qua sóng gió như Hoắc Tam Nương thì có là gì, chẳng qua chỉ là phối hợp diễn một vở kịch mà thôi.

"Lục trưởng quan, nếu không còn việc gì khác thì mời ông về cho." Hoắc Tam Nương đứng dậy, bưng chén trà tiễn khách.

"Hoắc đương gia hà tất phải vội vàng thế?" Lục Kiến Huân mỉm cười, vẻ mặt đầy tự tin vào sức hút của mình.

"Lục mỗ lần này tới còn mang theo một món quà từ một vị quý nhân, không biết Hoắc đương gia có hứng thú nhận không?" "Không hứng thú." Hoắc Tam Nương từ chối thẳng thừng.

Hứa Ngôn từng nhắc nhở cô, ngôi mộ lớn dưới mỏ quặng không phải thứ nhà họ Hoắc có thể giữ nổi.

Chương 336

Nhưng chắc chắn sẽ có kẻ đến lôi kéo, nhân danh chủ nhân hợp pháp để biến nhà họ Hoắc thành vật hy sinh.

Ban đầu cô còn nửa tin nửa ngờ nhưng nghe Lục Kiến Huân nói vậy, cô tin ngay lập tức.

Đã thế thì nhà họ Hoắc cứ đứng ngoài cuộc cho lành, chỉ có kẻ ngốc mới đi làm chim đầu đàn, để rồi cuối cùng chết lúc nào không hay.

"Hoắc đương gia, cô thậm chí không muốn biết vị quý nhân đó là ai sao?" Lục Kiến Huân không ngờ bị từ chối dứt khoát như vậy, lắp bắp hỏi.

"Không muốn, nhà họ Hoắc làm việc theo lương tâm, không quan tâm người tới là ai.

Nhưng không may là gần đây tôi muốn nghỉ ngơi thanh tịnh một chút.

Cho nên ý tốt của Lục trưởng quan tôi xin kiếu." Chẳng bao lâu sau, Lục Kiến Huân lủi thủi rời khỏi tửu lầu.

Ra đến cửa, hắn không kềm được quay đầu nhìn lên cửa sổ trên tầng rồi nhổ một bãi nước bọt.

"Con mụ thối tha, cho mặt mũi mà không nhận, vậy thì cứ chờ xem!" Hắn không ngờ cảnh này đã lọt vào mắt Hoắc Tam Nương.

Cô lạnh lùng vẫy tay: "Lục trưởng quan đi vội quá, quà chúng ta chuẩn bị chưa kịp đưa, mau đem tiễn ông ta đi." Có tiếng người đáp lại phía sau dù không thấy bóng dáng, chỉ thấy rèm cửa lay động rồi im hẳn.

Ngày hôm đó, Lục Kiến Huân đột ngột rời khỏi Bộ Tư lệnh Cảnh bị, vội vã về nhà.

Rất nhiều đại phu trong thành được mời đến, khi rời đi ai nấy đều có vẻ mặt quái dị như đang nén cười.

Còn Hoắc Tam Nương sau khi về phủ cũng đóng cửa tạ khách, nói là bị dính phải thứ không sạch sẽ, cần phải thanh tẩy.

Nghe là biết lời nói dối.

Cả thành Trường Sa chìm trong bầu không khí quỷ quyệt như sắp có cơn mưa bão ập đến.

Lúc này, nhóm của Trương Khải Sơn không hề biết đến những chuyện nhỏ nhặt này.

Họ đã kiểm kê xong trang bị và nhân lực, chuẩn bị tiến về mỏ quặng.

Nhưng một người hầu trong Hồng phủ vội vã chạy đến bên Nhị Nguyệt Hồng, thầm thì vài câu.

"Cái gì?

Sao có thể!" Nhị Nguyệt Hồng đột ngột quay người, nhìn người hầu quát lớn: "Ngươi chắc chắn là mộ của lão gia tử bị sập chứ?" "Dạ... dạ... là thật ạ." Nhị Nguyệt Hồng bình thường ôn hòa, hiếm khi nổi giận (trừ khi đối mặt với Trần Bì), nên tiếng quát lạnh lùng này làm người hầu sợ đến toát mồ hôi hột, run cầm cập nói không nên lời.

"Ngươi đừng sợ, ta không trách ngươi, hãy nói cho rõ ràng." Nhị Nguyệt Hồng kiềm chế cảm xúc, hỏi lại: "Rốt cuộc là mộ của vị lão gia tử nào bị sập?" Người hầu mới run rẩy đáp: "Bẩm Nhị Gia, là mộ di quan của ông cậu hai ạ, đột nhiên bị sập xuống, không rõ nguyên nhân." Nghe thấy mộ di quan của ông cậu hai bị sập, Nhị Nguyệt Hồng lập tức bỏ hết mọi việc, dẫn mọi người chạy đến đó.

Năm xưa, ông cậu hai của ông đi theo người Nhật xuống mộ dưới mỏ quặng rồi một đi không trở lại.

Sau đó người nhà chỉ chôn cất quần áo mũ giày làm mộ di quan chứ không có xương cốt.

Khi mọi người đến nghĩa trang tổ tiên nhà họ Hồng, quả nhiên thấy một ngôi mộ đã sập mất một nửa.

Không chỉ nấm mộ bị lõm xuống mà bia mộ cũng vỡ nát.

"Chuyện này...

đang yên đang lành sao lại xảy ra thế này?" Mọi người đều kinh ngạc.

Trường Sa không có động đất, nấm mộ bị sụt cũng không phải do bị đào hay bị nổ.

Cứ như thể nền đất bên dưới bị rỗng, tạo thành một khoảng không lớn khiến phần bên trên sụp xuống.

"Hửm?

Chẳng lẽ bên dưới bị sập?" Trương Khải Sơn nhìn Nhị Nguyệt Hồng, hai người nhìn nhau rồi cùng bước tới ngôi mộ.

"Nhị Gia, mộ sập thế này thì hầm rỗng bên dưới chắc chắn không nhỏ." Trương Khải Sơn đi vòng quanh mộ di quan một vòng rồi nói.

"Ừ, trước đây khi chọn chỗ này để xây mộ cho ông cậu hai, gia đình đã khảo sát rất kỹ, tại sao lúc đó không ai phát hiện ra nhỉ?" Nhị Nguyệt Hồng cũng rất thắc mắc.

Nhà họ Hồng chuyên nghề đổ đấu, không lý nào một chuyện đơn giản thế này lại không nhận ra.

"Nhị Gia, chuyện này có uẩn khúc.

Dù sao chúng ta cũng có đủ người, hay là... xuống xem thử?" Trương Khải Sơn cẩn thận đề nghị.

Dẫu sao đây cũng là mộ của tiền bối nhà Nhị Nguyệt Hồng, khai mộ quật mồ nếu không phải vì di dời hài cốt thì là đại bất kính.

"Được, tôi đồng ý." Không ngờ Nhị Nguyệt Hồng lại nhận lời ngay.

"Tôi cũng muốn biết bên dưới có thứ gì." Hai người bàn xong liền để người nhà họ Hồng ra tay dọn dẹp đá vụn và đất sụt.

Cỗ quan tài rỗng bên trong dựng đứng lên, một nửa đã rơi vào hố sâu vừa xuất hiện.

"Quả nhiên, ở đây không chỉ có hố mà còn có một địa đạo do người đào." Nhị Nguyệt Hồng quay sang nhìn Trương Khải Sơn: "Đây là địa đạo đào ngược, là thủ pháp của người nhà họ Hồng chúng tôi." Chuyện xảy ra bất ngờ kéo theo cả tiền nhân nhà họ Hồng vào cuộc, Nhị Nguyệt Hồng chắc chắn không thể bỏ qua.

Cả nhóm đi theo địa đạo, đường đi càng lúc càng rộng, đủ cho hai người đi song song.

Chẳng mấy chốc họ tìm thấy một mật thất.

Nơi này đã lâu không có ai lui tới, bụi bặm và mạng nhện giăng đầy, mỗi bước đi đều làm bụi bay mù mịt rất khó chịu.

"Nơi này chắc chắn đã được hình thành từ rất lâu đời, không phải do tiền nhân nhà tôi đào ra.

Có lẽ họ vô tình phát hiện nơi này rồi dùng làm trạm dừng chân để nghiên cứu thứ gì đó." Nhị Nguyệt Hồng cẩn thận kiểm tra đồ đạc bên trong.

Những mảnh giấy rải rác trên đất không chỉ có chữ Hán mà còn có

cả chữ Nhật.

Trương Khải Sơn nhặt một tờ giấy có chữ Nhật, trên đó có vết cháy xém, một nửa đã mất, phần còn lại chữ nghĩa cũng mờ nhạt khó đọc.

"Nhị Gia, anh nói xem nơi này có phải là nơi tiền nhân nhà anh từng đến sau khi người Nhật xuống mộ không?" Anh đang hỏi thì chợt thấy dưới một bộ hài cốt nằm sấp cạnh chân mình có ép một miếng ngọc bội.

Trương Khải Sơn cúi người nhặt lên.

Tề Thiết Chủy ghé sát vào nhìn, sau một hồi quan sát kỹ lưỡng liền kêu lên: "Miếng ngọc này... nhìn quen mắt quá." Nhị Nguyệt Hồng bị thu hút bởi tiếng kêu, liền nhìn sang.

Khi thấy miếng ngọc, sắc mặt ông thay đổi hẳn.

Ông lao tới giật lấy miếng ngọc.

"Đây...

đây là tín vật tùy thân của người nhà họ Hồng, mỗi người đều có một miếng ngọc với hoa văn khác nhau để nhận dạng.

Miếng này... chính là của ông cậu hai tôi." Mọi người đều nhìn về phía bộ hài cốt nằm sấp kia.

Chuyện đã quá rõ ràng, bộ hài cốt đó chính là ông cậu hai mất tích nhiều năm của Nhị Nguyệt Hồng.

Dù có việc trọng đại thế nào, khi tìm thấy hài cốt trưởng bối cũng phải thu liễm tử tế rồi mới tính tiếp.

Nhị Nguyệt Hồng thu gom toàn bộ hài cốt trong mật thất, cung kính dập đầu rồi mới tiếp tục xem xét các tài liệu tìm thấy.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, trên đó ghi lại những gì đã

xảy ra sau khi ông cậu hai theo người Nhật xuống mộ mỏ quặng.

Sau khi Nhị Nguyệt Hồng đọc xong, lòng ai nấy đều nặng trĩu, bầu không khí trở nên u ám.

"Nhị Gia, ý anh là mọi lối vào mộ đều đã được ông cậu hai cùng người của ông ấy bố trí cơ quan?" Tề Thiết Chủy há hốc mồm mãi mới thốt nên lời.

"Đúng, ông cụ nói thứ bên dưới quá tà môn, tuyệt đối không được để nó thoát ra ngoài.

Vì thế ông đã đặt cơ quan, không chỉ để đề phòng đám súc sinh Nhật Bản quay lại mà còn để ngăn kẻ khác lẻn vào rước họa vào thân." Sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng cũng không tốt lắm, rõ ràng ông cũng không chắc chắn lắm về việc phá giải những cơ quan đó.

"Trời đất, lần này nếu không có Nhị Gia giúp đỡ, e là chúng ta xuống đó sẽ thiệt mạng quá nửa." Tề Thiết Chủy còn đang thầm may mắn thì Trương Khải Sơn lại lắc đầu: "Nhị Gia, nếu địa đạo đào ngược đó dẫn thẳng tới dưới mộ di quan, tại sao người bên trong lại không ra ngoài?" "Ờ nhỉ, tìm được đúng ngôi mộ đó rồi, sao lại không ra?" Tề Thiết Chủy cũng nhận ra điểm bất thường, liền hỏi dồn.

"Không phải họ không muốn ra, mà là không ra được." Nhị Nguyệt Hồng chỉ để lại một câu lửng lơ rồi trực tiếp mang hài cốt tiền nhân ra khỏi mật thất.

Chương 337

Hành động xuống mộ tạm thời phải gác lại.

Nhị Nguyệt Hồng đích thân đưa hài cốt ông cậu hai về Hồng phủ, giao cho quản gia sắm sửa quan tài, đợi ông về sẽ chọn ngày lành để chôn cất lại.

Sau đó ông không dám chậm trễ, nhanh chóng quay lại bên cạnh Trương Khải Sơn và mọi người.

Vì toàn bộ lối vào đã bị người nhà họ Hồng can thiệp, cả nhóm phải sửa đổi kế hoạch, sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi lại một lần nữa tiến về phía mộ mỏ quặng.

Tại một ngôi làng nhỏ cách mỏ quặng mười mấy dặm, Hứa Ngôn đang đứng trong sân một ngôi nhà dân, ngẩng đầu nhìn cây táo trong sân.

Hiện tại đã là cuối thu, thời tiết mỗi ngày một lạnh hơn.

Lá cây táo đã rụng gần hết, trên cây chỉ còn lưa thưa vài chiếc lá vàng.

Nhưng chẳng hiểu sao Hứa Ngôn lại nhìn mấy chiếc lá vàng đó đến xuất thần.

"Ngôn Gia, Trương Võ truyền tin về, nhóm Trương Khải Sơn đã được dẫn vào mật thất của người nhà họ Hồng.

Họ đã thấy hài cốt ông cậu hai của Nhị Nguyệt Hồng cùng di thư rồi ạ." Ngụy Húc bước tới phía sau anh, khẽ báo cáo tin tức vừa nhận được.

"Ừ, nhớ bảo Trương Võ đừng kích hoạt những cơ quan đó, xóa sạch dấu vết đi, đừng để Trương Khải Sơn nhận ra điều gì sơ hở."

Hứa Ngôn không quay đầu lại, chỉ ra lệnh một câu.

Ngụy Húc lĩnh mệnh rời đi, Nhạc Khỉ La bước tới.

“Anh Ngôn, anh đang nhìn cái gì vậy?

Cây táo này có gì hay đâu mà anh nhìn suốt buổi thế.” Cô thấy Hứa Ngôn nhìn đến thẩn thờ nên không muốn làm phiền, nhưng thấy Ngụy Húc đã lên tiếng rồi nên cô cũng góp vui luôn.

Hứa Ngôn bấy giờ mới quay lại, cười nhìn cô: “Sao vậy, thấy buồn chán rồi à?” Sau khi nhận được tin Trương Khải Sơn chuẩn bị xuống mộ, cả nhóm đã đến ngôi làng nhỏ này trước, thuê một căn nhà dân để ‘ôm cây đợi thỏ’.

Chỉ là thời gian chờ đợi hơi lâu nên có vẻ Nhạc Khỉ La đã thấy chán.

“Cũng không hẳn, chỉ là tò mò xem anh đang nhìn gì thôi.” Nhạc Khỉ La đời nào chịu thừa nhận, tùy tiện tìm một cái cớ thoái thác.

Hứa Ngôn định nói gì đó thì trong đầu bỗng vang lên tiếng ‘tích’ quen thuộc. [Tích, phát hiện ký chủ chủ động kích hoạt cốt truyện, nhiệm vụ mới bắt đầu.

Thăm dò mộ Thanh Ô Tử.] [1.

Tìm kiếm Vẫn Đồng.] [2.

Đóng cửa chợ quỷ La Sát.] [3.

Tìm kiếm mảnh vỡ Đạo Mộ.] [4.

Kích hoạt Trái Tim Thủ Hộ.] [Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng: 400 điểm tích lũy nhiệm vụ, +4 May mắn, +5 Khí vận.

Phần thưởng thêm: 20.000 thỏi vàng, 3.000 binh lực, 10 xe tăng Tiger.] Hứa Ngôn nhìn nội dung và phần thưởng trên bảng nhiệm vụ, không kềm được hít một hơi thật sâu.

Mảnh vỡ Đạo Mộ hầu như mộ nhiệm vụ nào cũng có, cái này quá thường thấy rồi.

Trái Tim Thủ Hộ từng xuất hiện trong mộ Tây Chu Thiên Tử lần trước.

Để hoàn thành nhiệm vụ đó, Hứa Ngôn đã trải qua sinh tử, suýt chút nữa bị chôn sống dưới lòng đất.

Nhưng cái 'Trái Tim Thủ Hộ' đó rốt cuộc là thứ gì thì anh cũng chỉ có suy đoán chứ chưa từng thấy vật thật.

Theo như kết quả lần trước, chỉ cần tiếp xúc là được tính là 'đã kích hoạt'.

Còn vật thật có lẽ đã bị chôn sâu dưới mộ Tây Chu, không biết bao giờ mới thấy lại ánh mặt trời.

Lần này nhiệm vụ lại yêu cầu kích hoạt 'Trái Tim Thủ Hộ', chẳng lẽ thứ này có thể kích hoạt nhiều lần?

Hứa Ngôn không tốn quá nhiều tâm tư vào việc đó, có những chuyện giờ nghĩ không ra, xuống dưới sẽ có manh mối.

Nhưng phần thưởng lần này có thể nói là nhiều nhất từ trước đến nay.

Điểm tích lũy gấp đôi, vàng cho một lần tới hai vạn thỏi.

Chưa kể còn có xe tăng Tiger!

Xe tăng đấy, lại còn là loại Tiger hạng nặng.

Với lớp giáp phòng hộ ưu việt cùng hỏa lực mạnh mẽ, nó từng là nỗi ác mộng của quân Đồng minh trong Thế chiến II.

Khẩu pháo siêu cấp 88mm cùng độ dày giáp đáng sợ khiến nó được mệnh danh là vũ khí lục quân mạnh nhất thời bấy giờ.

Giá thành sản xuất cực kỳ đắt đỏ nên không thể sản xuất hàng loạt.

Rất nhiều tay lái xe tăng át chủ bài thời đó đều điều khiển Tiger hoành hành trên chiến trường làm đối phương khiếp vía.

Trong những cuộc đối đầu dài ngày với 'Tiger', nhiều binh sĩ Đồng minh thậm chí còn mắc chứng 'ám ảnh xe tăng Tiger'.

Cứ thấy nó xuất hiện là binh sĩ tháo chạy, thậm chí thấy xe tăng nào có ngoại hình hơi giống Tiger cũng đủ làm họ suy sụp tinh thần.

Trước khi xe tăng chủ lực IS-2 của Liên Xô xuất hiện, Tiger có thể quét sạch mọi thứ trên chiến trường.

Hứa Ngôn còn nhớ vài chiến tích: Tháng 1 năm 1944, 80 chiếc T-34 của Liên Xô chặn đánh 4 chiếc Tiger, chẳng những không đột phá được phòng tuyến mà còn bị tiêu diệt 52 chiếc.

Tháng 1 năm 1945, một chiếc Tiger cầm chân cả một sư đoàn thiết giáp số 3 của Mỹ trong suốt một giờ đồng hồ!

Mà sư đoàn đó có tới 9 tiểu đoàn thiết giáp và 3 tiểu đoàn bộ binh cơ giới, sở hữu 612 chiếc xe tăng các loại.

Tại chiến trường Hoa Quốc, mãi đến tháng 4 năm 1937, Quốc dân đảng mới chính thức thành lập trung đoàn thiết giáp do Đỗ Duật Minh làm trung đoàn trưởng.

Đại đội xe tăng số 1 của họ trang bị 16 chiếc xe tăng Vickers Mk.E, lấy hiệu là đại đội 'Hổ'.

Đáng tiếc, trong lần giao tranh đầu tiên với quân Nhật tại trận Tùng Hộ năm 1937, do thiếu huấn luyện phối hợp bộ binh - xe tăng, trừ một chiếc bị bắt sống, số còn lại đều bị phá hủy, cả hai đại đội trưởng đều tử trận.

Đến đây, cái gọi là ‘Long Hổ’ của thiết giáp Hoa Quốc cũng tan thành mây khói.

Mà hiện giờ, nhiệm vụ lại tặng thưởng mười chiếc xe tăng Tiger.

Điều này có nghĩa là gì?

Nghĩa là Hứa Ngôn thậm chí có thể dựa vào mười chiếc Tiger này để thay đổi tiến trình lịch sử vốn có!

Tiger đối với một kẻ mê quân sự như Hứa Ngôn có một sức hút trí mạng không lời nào tả xiết.

Trước đây anh chỉ có mô hình, mãi sau này mới bỏ ra số tiền khổng lồ mới có được một chiếc Tiger đã loại biên.

Giờ đây anh có cơ hội sở hữu mười chiếc Tiger mới toanh, bảo sao không phấn khích cho được!

Hứa Ngôn hai mắt sáng rực, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn làm Nhạc Khỉ La giật mình.

“Anh Ngôn, anh sao vậy?

Nghĩ đến chuyện gì tốt à?” Cô rụt rè hỏi.

Hứa Ngôn định thần lại, nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, bật cười: “Đúng thế, La Nhi, giờ anh bỗng thấy tràn đầy năng lượng!

Chuyến đi vào mộ lần này, anh tuyệt đối không cho phép có bất kỳ khả năng thất bại nào xảy ra.” Nhạc Khỉ La không hiểu tại sao anh nói vậy nhưng vẫn mỉm cười đáp: “Đương nhiên rồi, chúng ta lần nào gặp nguy hiểm chẳng lớn, nhưng lần nào cũng thành công đó thôi.

Anh Ngôn, chỉ cần anh muốn, em nhất định sẽ giúp anh thực hiện mọi tâm nguyện!” Hứa Ngôn xoa đầu Nhạc Khỉ La, đang định nói gì đó thì thấy một bóng người quen thuộc bước vào sân.

“Ôi trời, tôi đã bảo không đi rồi mà, sao cứ phải kéo tôi theo?

Ngôn Gia chẳng phải đã nói là không cần đến tôi sao?" Anh ta vừa đi vừa lầm bầm, ngẩng đầu lên thì chạm ngay ánh mắt của Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La.

"Ngôn Gia, Nhạc cô nãi nãi." Anh ta cười gượng gạo chào một tiếng.

"Vô Tâm, sao cậu lại tới đây?" Hứa Ngôn thấy anh ta cũng rất ngạc nhiên.

Kể từ sau khi ra khỏi mộ Tần, Hứa Ngôn đã bảo Nhạc Khỉ La thả Vô Tâm đi.

Nghiệt duyên kéo dài ngàn năm của hai người họ lẽ ra nên kết thúc tại đó.

Lúc đó Nhạc Khỉ La tuy thấy tiếc một món đồ chơi hay nhưng thấy Hứa Ngôn kiên quyết quá nên cũng buông tay.

Từ đó đến giờ Hứa Ngôn chưa gặp lại Vô Tâm.

Chương 338

Vậy mà lần này anh ta lại từ đâu chui ra thế này?

“La Nhi, em gọi cậu ta tới à?” Hứa Ngôn lóe lên ý nghĩ, lập tức đoán ra nguyên nhân khả dĩ nhất.

“Vâng, anh Ngôn, là em tìm tới đó.” Nhạc Khỉ La đắc ý nói.

“Trước đây tuy em thả anh ta ra nhưng anh ta đã ký tử khế với em rồi.

Dù anh ta có chạy đến chân trời góc biển em cũng có cách tìm về được.” “Tử khế?

Chuyện gì thế này!” Hứa Ngôn kinh ngạc hỏi.

Sao anh chưa từng nghe nói đến chuyện này bao giờ?

“Anh Ngôn, anh cũng biết Vô Tâm đặc biệt thế nào mà.

Một món đồ chơi tốt như vậy mà thả đi hẳn thì tiếc lắm.

Nhưng em hứa với anh, khi nào không cần đến anh ta, em tuyệt đối không đi tìm đâu!

Nha, đồng ý với em đi mà!” Nhạc Khỉ La ôm lấy cánh tay Hứa Ngôn bắt đầu nũng nịu.

“Tôi nói này, tôi còn đứng đây mà, có thể đừng thảo luận cách xử lý tôi ngay trước mặt tôi được không?” Vô Tâm vô cùng cạn lời.

Anh ta hối hận quá, biết thế này đã chẳng đến bờ sông vào cái ngày hôm đó.

Hứa Ngôn nghe Nhạc Khỉ La nói còn cạn lời hơn.

Anh cảm thấy Vô Tâm đối với Nhạc Khỉ La chẳng khác nào Tiểu

Đao đối với mình, là một ‘thú triệu hồi’ gọi là có mặt.

Nhưng anh nhanh chóng nhìn Nhạc Khỉ La, nghiêm túc hỏi: “La Nhi, em gọi cậu ta đến là vì cần dùng đến anh ta sao?

Tại sao?” “Anh Ngôn, anh quên rồi sao, Vô Tâm cũng từng xuống mộ Tần, anh ta cũng có khả năng bị sao chép mà.” Nhạc Khỉ La nhắc nhở.

“Năng lực của anh ta là bất tử, máu lại có thể trừ tà.

Nếu bản thân anh ta không có mặt mà chúng ta gặp phải bản sao của anh ta thì sẽ rất phiền phức.” Hứa Ngôn vỡ lẽ, rồi mỉm cười.

“Phải, em suy nghĩ chu đáo hơn anh nhiều.

Anh chỉ mải lo về bản sao của chúng ta mà quên mất cậu ta.” Vô Tâm vốn hy vọng Hứa Ngôn sẽ nói một câu công bằng để thả mình đi ngao du thiên hạ, nhưng nhìn bộ dạng này thì thôi, muốn đi là không thể rồi.

Quả nhiên, Hứa Ngôn sau đó cười nói với Vô Tâm: “Đã vậy thì đành để cậu chịu thiệt chút, đi cùng chúng tôi xuống mộ một chuyến nữa.

Tôi có việc quan trọng phải làm, nên không thể để bất kỳ yếu tố nào, dù nhỏ nhất, làm ảnh hưởng.” “Được thôi, dù sao cũng chẳng phải lần đầu, thêm một lần nữa cũng chẳng sao.” Vô Tâm dường như đã chấp nhận số phận, rất sảng khoái đồng ý.

Anh ta cứ ngỡ sẽ lên đường ngay, không ngờ nhóm Hứa Ngôn cứ thản nhiên ở lại trong sân nhỏ này như định cắm trại luôn tại đây.

Khoảng hai canh giờ sau, một người đàn ông lạ mặt đến thì thầm với Hứa Ngôn một hồi, Hứa Ngôn liền quay sang nói với mọi người: “Được rồi, tất cả kiểm tra trang bị, năm phút nữa xuất phát!” Mọi người hành động cực kỳ nhanh chóng, chưa đầy ba phút đã xong, đến

phút thứ năm thì đã sẵn sàng lên đường.

Tuy Hứa Ngôn đã cố gắng tinh giản đội ngũ nhưng vẫn có khoảng ba mươi người, đi cùng nhau vẫn rất nổi bật.

Anh chia mọi người thành từng nhóm chiến đấu ba người, còn nhóm của anh thì có thêm Vô Tâm.

"Theo bản đồ tôi đã đưa, mọi người tự tiến vào và hội hợp bên trong.

Nhớ kỹ, nếu phát hiện dấu vết của người lạ, lập tức ẩn nấp, không được để lộ hành tung.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng rất cảnh giác, đàn em của họ cũng không vừa.

Ngoài ra còn có các thế lực khác tham gia, không ai là hạng tầm thường đâu, tất cả phải tỉnh táo, đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Hứa Ngôn dặn dò kỹ lưỡng trước khi đi.

Thực tế, thuộc hạ của anh mới là một đám cao thủ cường hãn.

Chỉ cần không phải đối đầu với bản sao của Hứa Ngôn hay Nhạc Khỉ La, thì ngay cả khi đấu với bản sao của Tiểu Khải Linh, họ cũng có thể cầm cự được.

Hứa Ngôn hiểu rõ năng lực thuộc hạ của mình nên rất yên tâm.

Các nhóm khác lần lượt lên đường, chỉ còn nhóm Hứa Ngôn ở lại sân.

Tiểu Khải Linh lặng lẽ lau chùi thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Thanh đao đó đã trở thành một phần cơ thể của cậu, đạt đến trình độ sai khiến như cánh tay.

Hứa Ngôn thậm chí còn cùng Tiểu Khải Linh so vài chiêu để chỉ điểm thêm cho cậu.

“Anh Ngôn, chúng ta cũng đi thôi.” Nhạc Khỉ La lên tiếng, nhóm bốn người mới rời khỏi sân.

Vô Tâm vốn không tình nguyện, cứ đi lững thững phía sau.

Cho đến khi bị Nhạc Khỉ La lườm cho một cái mới chịu tăng tốc.

Anh ta nghe Nhạc Khỉ La khẽ hỏi Hứa Ngôn: “Anh Ngôn, chuyện này là sao vậy, thần kỳ quá!

Sao em có thể thấy được những gì người khác đang thấy thế?” Rồi cô lại hỏi Tiểu Khải Linh: “Tiểu Linh Tử, em cũng thấy được đúng không, có giống của chị không?” Tiểu Khải Linh gật đầu: “Em cũng thấy được, nhưng không biết có giống của chị không.” Hứa Ngôn lắc đầu: “Anh kết nối cho mỗi người với những nhóm khác nhau, nên những gì thấy được đương nhiên là khác nhau rồi.” Nhạc Khỉ La vỗ tay reo lên: “Anh Ngôn, không lẽ anh là tiên nhân hạ phàm thật sao?

Nhưng sao trước đây không thấy anh thể hiện ra nhỉ?” Cuộc đối thoại giữa họ làm Vô Tâm nghe mà ngơ ngác.

Cái gì mà thấy được những gì người khác thấy?

Tuy Vô Tâm không nghĩ Hứa Ngôn là thần tiên nhưng anh ta nể phục việc Hứa Ngôn có thể hàng phục một đại yêu như Nhạc Khỉ La, khiến cô ta ngoan ngoãn nghe lời.

Lại còn đánh bại được cả tổ tiên cương thi Hạn Bạt nữa.

Nói anh là một siêu cấp mạnh mẽ thì Vô Tâm công nhận.

Nhìn ba người đi phía trước, lòng Vô Tâm bỗng dâng lên một nỗi mất mát nhàn nhạt.

Ba người họ trông như một khối gắn kết không thể tách rời, là những người bạn vô cùng tin tưởng lẫn nhau.

Nhưng với một người có cuộc đời dài đằng đẵng như Vô Tâm, mỗi lần chết đi anh ta lại mất hết ký ức.

Có lẽ trên con đường dài đằng đẵng đó, anh ta cũng từng có vô số những người bạn như vậy, nhưng tất cả đều tan biến theo sự mất đi của ký ức.

Nhóm Hứa Ngôn không nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Vô Tâm, mà cũng chẳng sợ anh ta trốn mất, vì có thuật triệu hồi của Nhạc Khỉ La thì chuyện đó là không thể.

Ngay lúc nãy, Hứa Ngôn đã dùng quyền hạn của hệ thống để kết nối tầm nhìn của những người anh chọn.

Như vậy tương đương với việc ai nấy đều có thêm vô số đôi mắt.

Trong mộ Thanh Ô Tử có vô vàn cơ quan và nguy hiểm, thêm một đôi mắt là bớt đi một điểm mù, tăng thêm một phần an toàn.

Nhạc Khỉ La chính là dựa vào hình ảnh từ một người báo về mới nhắc Hứa Ngôn xuất phát.

Bốn người nhanh chóng đi tới một cửa hang bên sườn núi quặng.

"Đây chính là nơi nhóm Trương Khải Sơn đã vào, lát nữa vào trong, thấy thứ gì giống tóc thì tuyệt đối không được chạm vào." Hứa Ngôn nói câu này là để dặn dò Vô Tâm.

Anh không ngờ Vô Tâm lại xuất hiện nên có những chuyện phải dặn trước để tránh anh ta mắc bẫy vì thiếu hiểu biết.

"À, được thôi.

Tóc tai thì mọc trên đầu mình thì đẹp, chứ mọc ở chỗ khác nhìn kinh chết đi được." Vô Tâm đại khái nói.

Hứa Ngôn liếc anh ta một cái, rồi bảo Tiểu Khải Linh: "Những điều cần lưu ý khác, em nói cho cậu ta biết đi." Anh không phải không

muốn nói với Vô Tâm, mà là muốn tạo cơ hội cho Tiểu Khải Linh giao tiếp với người khác nhiều hơn.

Hiện giờ Tiểu Khải Linh chỉ nói chuyện bình thường với anh và Nhạc Khỉ La, còn với người khác như Lý Song, Hoàng Lang hay Trương Võ thì cậu vẫn kiệm lời quá mức.

Là tộc trưởng tương lai của nhà họ Trương, không thể mãi là một 'con sói cô độc' lầm lì như trước được.

Tiểu Khải Linh hiểu ý Hứa Ngôn, bước đến bên Vô Tâm và bắt đầu khẽ dặn dò.

Những lời của cậu rất ngắn gọn súc tích, giải thích rõ ràng các cơ quan và điều cấm kỵ đã biết trong mộ.

Hứa Ngôn thầm gật đầu.

Đừng nhìn Tiểu Khải Linh còn nhỏ, cậu đã dần ra dáng một vị tộc trưởng rồi.

Thứ duy nhất cậu thiếu bây giờ chỉ là sự rèn luyện của thời gian mà thôi. 'Sau khi xong mộ Thanh Ô Tử, phải đến Cổ lầu nhà họ Trương thôi.

Chương 339

Trước khi đối đầu chính thức với nhà họ Lý ở Nhạc Dương, mình phải giúp Tiểu Linh Tử lấy được Dẫn Hồn Linh để cậu ấy tiếp nhận toàn bộ truyền thừa của Trương gia.' Có anh ở đây, chắc chắn sẽ không để Tiểu Linh Tử phải chịu thảm cảnh như trước nữa.

Hứa Ngôn thầm nghĩ như vậy.

Bốn người đã đến sát cửa hang.

Nhạc Khỉ La đang quan sát bên trong, hầu hết các điều cấm kỵ Hứa Ngôn đã dặn họ từ lúc ở trong sân.

"Anh Ngôn, giờ chúng ta vào luôn chứ?" Hứa Ngôn gật đầu.

Tiểu Khải Linh cũng bước tới đưa chiếc mũ tóc dài đã chuẩn bị sẵn cho mọi người.

Vì không biết Vô Tâm sẽ đi cùng nên mũ chỉ chuẩn bị đủ cho ba người họ.

Hứa Ngôn đưa chiếc của mình cho Vô Tâm.

Dù sao với thực lực của anh, mấy thứ ngoại thân này cũng không còn quá cần thiết.

Vô Tâm thắc mắc vô cùng: "Chẳng phải bảo phải tránh tóc sao?

Đội cái thứ kinh tởm này lên đầu làm gì?" Hứa Ngôn định giải thích thì Nhạc Khỉ La đã nhanh nhảu: "Anh Ngôn đưa thì cứ cầm lấy đi, đừng để đến lúc chết lại kéo chân chúng tôi." Thấy Tiểu Khải Linh đã đội mũ lên, Vô Tâm cũng đành làm theo.

"Tóc trong hang mỏ này biết đuổi theo người, chỉ có đội mũ tóc dài này mới đi qua được." Lúc này nhóm Trương Khải Sơn và Nhị

Nguyệt Hồng đã vào trong được một lúc, đoán chừng họ đã gặp lão già canh giữ hang mỏ.

Không chần chừ thêm, bốn người bước thẳng vào hang.

Gió lạnh từ bên trong thổi thốc vào mặt.

Không có nguy hiểm thực chất nào nhưng luôn đem lại cảm giác rợn tóc gáy.

Nhạc Khỉ La đi sát bên Hứa Ngôn.

Cả bốn người tiến sâu vào trong hang mỏ, nơi đây hoàn toàn là ổ của rắn rết chuột bọ.

Xương trắng rải rác dưới chân, dẫm lên phát ra tiếng răng rắc.

Những giá gỗ xếp chồng lên nhau, tiếng chuột gặm gỗ vang lên không ngớt bên tai...

"Các người là người của Lão Cửu Môn Trường Sa." Nhị Nguyệt Hồng vô cùng áy náy nhìn lão già trước mặt.

"Đúng vậy." Dù Trương Khải Sơn có tinh ranh đến đâu cũng không thể tưởng tượng nổi có người có thể sống sót lâu như vậy trong hang mỏ này.

Thậm chí lúc mới chạm trán, anh còn tưởng lão là quái vật nên đã đánh cho lão một trận.

"Sao bây giờ các người mới tới?" Nghe lão già nói vậy, sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng cũng thay đổi.

"Lão phu đã đợi năm mươi năm, chỉ để chờ đợi một ngày gặp được người đứng đầu Lão Cửu Môn." Nhóm Trương Khải Sơn im lặng.

Đôi mắt lão già đã bị chọc mù hoàn toàn, dù bây giờ nhìn lại vẫn thấy máu thịt bết bát vào nhau.

Đủ thấy lão đã phải chịu đựng đau khổ thế nào ở nơi này.

"Người nằm trên cái giường kia chắc có liên quan đến lão chứ?" Nhị Nguyệt Hồng nhìn về phía đó, chú ý thấy ký hiệu trên giường liền khẽ gật đầu.

Rồi ông chợt nhớ ra mắt lão đã mù.

"Ký hiệu trên giường đó chính là tộc huy của gia đình tôi, người nằm đó chắc là tiền nhân của tôi." Có lẽ đã xác định được thân phận người trước mặt, lão già mới run rẩy kể lại.

"Năm mươi năm trước, Nhị Gia từng định cho nổ tung hang mỏ để đồng quy vu tận với người Nhật, nhưng lại dẫn đến sự trả thù của chúng, cuối cùng hàng trăm phu mỏ chỉ còn mình lão phu sống sót.

Lão phu ở lại đây chỉ để chờ ngày báo lại bí mật lớn của hang mỏ này cho hậu duệ Lão Cửu Môn.

Giờ lão phu sẽ dẫn các người đi tìm ngôi mộ thực sự." Nói rồi lão lại đứng dậy đi về phía gầm giường.

Trương Khải Sơn đã ra tay rất nặng nên giờ lão đi đứng cà nhắc.

Khi lão kéo chiếc thùng gỗ nặng nề từ gầm giường ra, Nhị Nguyệt Hồng vội vàng chạy lại giúp.

Chỉ là khi mở ra, một mùi hôi thối nồng nặc bốc lên.

Những búi tóc khô khốc nằm bên trong, thậm chí khi mở nắp, lũ chuột còn sợ chạy tán loạn.

Nhị Nguyệt Hồng và mọi người nhíu mày, không hiểu lão định làm gì.

"Lát nữa chúng ta sẽ đi qua một khu vực đầy tóc, nơi đó cực kỳ hung hiểm, trên tóc có tẩm kịch độc.

Nếu có người đi qua sẽ khiến chúng kích động.

Năm xưa người Nhật cũng đội mũ tóc dài này để vào mộ.” Lời của lão già làm mọi người vỡ lẽ.

Mỗi người đội một chiếc mũ tóc dài lên đầu.

Xung quanh gió lạnh từng cơn, dưới sự dẫn dắt của lão già, cả nhóm nhanh chóng đi tiếp.

Đèn dầu hỏa soi sáng xung quanh nhưng tầm nhìn không rõ ràng.

Trong lúc Tề Thiết Chủy đang chỉnh lại mũ tóc trên đầu thì cảm thấy như có thứ gì đó đang quấn lấy cổ chân mình rồi từ từ bò lên. ‘Hửm?’ Anh ta cầm đèn dầu soi xuống.

Giây tiếp theo, một tiếng thét chói tai vang vọng khắp hầm mỏ.

“Tóc!

Nhiều tóc quá!” Tề Thiết Chủy ngã nhào xuống đất, khiến đám tóc ngay lập tức quấn chặt lấy người anh ta.

Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khải Sơn thấy vậy vội vàng đưa tay kéo đám tóc đó ra.

Ngay lập tức, tóc xung quanh bắt đầu điên cuồng ùa tới, mặt đất bên dưới cũng bắt đầu rung chuyển.

“Mau!

Đội kỹ mũ tóc vào!” Lão già dường như không ngờ tình huống lại như vậy, lão dùng gậy gỗ quấn lấy đám tóc, tạo cơ hội cho Tề Thiết Chủy đứng dậy.

Chỉ trong tích tắc, vô số tóc từ trên cao rơi xuống, tình hình vô cùng khẩn cấp.

“Á!” Đúng lúc này, một thuộc hạ của Trương Khải Sơn quỵ xuống đất.

Cơn đau dữ dội khiến anh ta không thể vùng vẫy được.

Đám tóc đen kịt quấn lấy cơ thể rồi nhanh chóng đâm vào tứ chi, xương tủy.

Cảm giác đau đớn thấu tận tim gan làm anh ta lăn lộn trên đất.

Máu bắt đầu rỉ ra, khiến tình cảnh trước mắt càng thêm khủng khiếp.

Có máu nuôi dưỡng, đám tóc đó càng sinh sôi mạnh mẽ hơn.

"Không được chậm trễ nữa!" Cả nhóm nhanh chóng chạy về phía trước.

Chưa đi được bao xa đã có người thương vong, Trương Khải Sơn dù căm phẫn nhưng cũng lực bất tòng tâm.

Nhóm Hứa Ngôn đã tiến sâu vào hang mỏ.

Nhìn thấy chiếc giường gỗ đã sụp xuống có khắc tộc huy nhà họ Hồng, xung quanh vẫn còn vương mùi dầu hỏa, có vẻ như nhóm người kia vừa đi khỏi không lâu.

Nhạc Khỉ La hít hà, nép sát vào bên người Hứa Ngôn.

"Mùi máu nồng quá." Nghe Nhạc Khỉ La nói, mắt Hứa Ngôn tối sầm lại, đoán chắc là ở chỗ đám tóc kia đã xảy ra chuyện.

Tiểu Khải Linh sắc mặt không hề thay đổi, điều này làm Vô Tâm cũng phải trở nên thận trọng hơn.

"Đi thôi." Đã đến đây rồi thì không có lý do gì để quay lại.

Bốn người tiến thẳng về phía trước.

Trong hang mỏ tối đen như mực, dường như có vô số vật thể đang bò lổm ngổm, không ngừng sinh sôi nảy nở, ẩn nấp trong các góc tối chờ đợi thời cơ để tung ra đòn chí mạng.

Khắp nơi đều bị những sợi tóc quấn chặt, hoàn toàn không nhìn rõ tình hình bên trong.

Những tiếng tí tách vang lên, máu không ngừng thấm ra khiến đám tóc xung quanh càng thêm dày đặc.

Chương 340

Hứa Ngôn biểu tình nghiêm túc.

Theo lý mà nói, khi đi qua vùng đất tóc này sẽ không xảy ra thương vong, xem ra có một số việc đã không còn diễn biến theo đúng quỹ đạo ban đầu nữa.

Nhóm người Trương Khải Sơn vượt qua vùng đất tóc, ngay sau đó, lão già tóc dài cũng ngã gục xuống đất.

Toàn thân lão co giật không ngừng, tóc bắt đầu mọc ra nhanh chóng.

Nhị Nguyệt Hồng chú ý tới tình hình này, vội vàng đỡ lão dậy.

Có lẽ biết mệnh mình đã tận, lão già tóc dài dùng lực nắm chặt lấy tay Nhị Nguyệt Hồng: "Phía Tây Bắc có một ngã rẽ, nhất định phải đi bên tay phải..." Nói xong, lão thở dốc nặng nề, cơ thể co giật dữ dội hơn.

Nhị Nguyệt Hồng sắc mặt biến đổi, nhưng chưa kịp làm gì thì lão già trước mắt đã tắt thở. "Sao lại như vậy?

Tỉnh lại đi!" Thường ngày Nhị Nguyệt Hồng cực kỳ ổn trọng, tính tình ôn hòa, nhưng gặp cảnh này cũng cảm thấy bất lực.

Anh dùng lực lay mạnh lão già nhưng không nhận được bất kỳ phản ứng nào.

Trương Khải Sơn ngăn động tác của Nhị Nguyệt Hồng lại.

Khi nhìn kỹ, anh mới phát hiện trên cổ lão già đã bị virus vùng đất tóc xâm nhập từ lúc nào không hay, tóc không ngừng mọc ra khắp cơ thể. "Ông ấy có lẽ đã bị tóc xâm nhập vào trong người, không còn cách nào cứu chữa nữa." Nhị Nguyệt Hồng có chút ảm đạm đau lòng,

không ngờ vừa gặp gỡ đã là vĩnh biệt. "Có lẽ ông ấy biết sứ mệnh của mình đã hoàn thành, cuối cùng cũng được giải thoát." Dưới sự chỉ đạo của Trương Khải Sơn, mấy thủ hạ đã lập bia mộ cho lão già.

Mọi người quỳ xuống tế bái, chỉ có Nhị Nguyệt Hồng là lộ rõ vẻ thương cảm.

Trương Khải Sơn hiểu cho Nhị Nguyệt Hồng, anh nhìn sang Tề Thiết Chủy bên cạnh.

Tề Thiết Chủy lập tức hiểu ý, lên tiếng: "Anh nghĩ mà xem, ông ấy ở trong mộ thất này mấy chục năm chỉ để dặn dò bí mật này.

Giờ chúng ta đã gặp được ông ấy, đối với ông ấy mà nói cũng là một sự an ủi." Nhị Nguyệt Hồng nhìn về phía bia đá, anh biết giờ không phải lúc để bi lụy, còn nhiều việc quan trọng phải làm: "Tôi hiểu rồi." Nói xong, anh tiếp tục bước về phía trước, đám người theo sau với sắc mặt không mấy vui vẻ.

Họ vừa mất đi một người anh em, giờ lại thấy lão già ra đi, dù đã chứng kiến nhiều cái chết nhưng lần nào cũng khiến họ đau lòng.

Hứa Ngôn tính toán khoảng cách rồi dừng lại tại chỗ.

Nhạc Khỉ La chú ý tới động tác của anh, cũng tiến lại gần. "Đi qua vùng đất tóc tốc độ phải thật nhanh, nhất định phải bảo vệ tốt mũ trùm." Thấy Hứa Ngôn nói chuyện có vẻ huyền bí, Vô Tâm không nhịn được mà xoa tay: "Tôi biết ngay là việc tốt chẳng bao giờ gọi đến tôi, còn việc mất mạng thì toàn bắt tôi xông pha trận mạc." Chẳng ai thèm để ý đến lời Vô Tâm nói. "Chạy!" Theo mệnh lệnh của Hứa Ngôn, bốn người nhanh chóng lao về phía vùng đất tóc.

Những xác người bị tóc quấn chặt dao động dữ dội giữa không trung theo bước chân của họ.

Đám tóc bắt đầu lan ra nhanh chóng, nhưng thực lực của nhóm

Hứa Ngôn không hề tầm thường.

Một lát sau, họ đã dừng lại an toàn ở cuối đường hầm, nhìn thấy bia đá dựng trước mắt.

Mọi thứ khá đơn sơ, đúng như Hứa Ngôn dự đoán, có lẽ họ đã đến được cửa Thanh Đồng.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn liếc nhìn Tiểu Khải Linh.

Mọi quỹ đạo dường như đang thay đổi, có lẽ điều này sẽ giúp ích hơn cho con đường sau này của cậu bé.

Nghĩ đoạn, Hứa Ngôn không dừng bước, bây giờ vẫn chưa đến lúc anh lộ diện.

Nhóm người Trương Khải Sơn theo chỉ dẫn của lão già đi tới trước một cánh cửa cổ, xung quanh thoang thoảng mùi hương.

Trương Khải Sơn vốn cẩn thận, liền ra hiệu cho thủ hạ hạn chế hít phải mùi vị này, bởi trong mộ huyệt nguy hiểm trùng trùng, không biết lúc nào sẽ bị ảo giác mê hoặc. "Thật là khéo léo tuyệt vời, trong mộ thất lại tồn tại một cánh cửa lớn thế này." Tề Thiết Chủy chạy nhanh tới quan sát cánh cửa cổ.

Chất liệu thượng hạng, hoàn toàn bằng đồng xanh, trông vô cùng nặng nề.

Xung quanh chạm long vẽ phượng, trên đó có một dòng chữ ngoằn ngoèo, muốn nhìn rõ phải tốn chút sức lực.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng chậm rãi bước tới, phó quan và mấy người khác theo sát phía sau. "Kẻ mở cửa này, hãy từ bỏ mọi hy vọng." Tề Thiết Chủy đọc xong thì nhìn Trương Khải Sơn, vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Khải Sơn huynh, xem ra con đường này không dễ đi đâu." Trương Khải Sơn vốn không để những chuyện quỷ thần này vào mắt, anh có sự cố chấp riêng của mình, không đời nào vì một cánh

cửa mà chùn bước: "Tôi muốn xem phía sau cánh cửa này rốt cuộc có yêu ma quỷ quái gì." Nói xong, Trương Khải Sơn phẩy tay, phó quan dẫn người nhanh chóng xông lên đẩy cánh cửa cổ nặng nề ra.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí hôi thối ập tới khiến mọi người phải bịt mũi.

Mùi thối trộn lẫn với mùi hương xung quanh tạo nên một thứ mùi cực kỳ quái dị.

Bốn phía là những bức tượng cao vài mét xếp thành hai hàng, trông vô cùng uy nghiêm hùng vĩ.

Trương Khải Sơn quan sát kỹ những bức tượng, có cái trợn mắt giận dữ, có cái cười rạng rỡ, hai hàng tượng đá khắc họa những cung bậc cảm xúc khác nhau.

Nhị Nguyệt Hồng bước vào, nếu không đoán sai thì đây chính là đại mộ mà lão già đã nhắc tới. "Lão già nói quả không sai, chúng ta thực sự đã vào được bên trong mộ huyệt rồi." "Dù sao đi nữa thì nơi này vẫn hợp với chúng ta hơn." Phó quan nhìn quanh, đường hầm khúc khuỷu kéo dài khiến họ cảm thấy bình tĩnh hơn.

So với hầm mỏ đầy đá lởm chởm lúc nãy, đường hầm trong mộ mang lại cảm giác quen thuộc.

Không hề dừng lại, mọi người nhanh chóng tiến vào bên trong, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều kinh ngạc, ngay cả Trương Khải Sơn cũng nhíu mày.

Ở góc cua là một mộ thất cực kỳ rộng rãi, bài trí bên trong đều là đồ tốt, nhưng điều khó chấp nhận nhất là mộ thất này có tới tám con đường, họ hoàn toàn không có quyền lựa chọn. "Trong tám con đường này e rằng chỉ có một con đường là đúng, nhưng muốn tìm ra nó thì không dễ chút nào." Điều này là thật, mọi người nhất thời có chút nản

lòng, vất vả lắm mới tới được đây mà ngay cả lối vào cũng không chắc tìm được. "Ba người chúng tôi sẽ đi trước, tôi sẽ giao dây tơ vào tay cậu, như vậy dù bên trong có gặp rắc rối gì cũng có thể lần theo dây mà quay lại." Trương Khải Sơn nói xong, giao ba sợi dây tơ cho phó quan.

Anh nhìn Nhị Nguyệt Hồng một cái, sau đó Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy mỗi người chọn một con đường đi vào.

Nhưng sau khi vào đường hầm, nhóm Trương Khải Sơn không khỏi hoảng hốt.

Đường hầm đan xen phức tạp, lối rẽ cực nhiều, hoàn toàn không có dấu vết để lựa chọn.

Đặc biệt là sau khi đi vòng vèo, sợi dây tơ lại quay về điểm cũ, giống như họ đã rơi vào một vòng lặp.

Có vẻ như nhóm Trương Khải Sơn vẫn chưa phát hiện ra sự tồn tại của nhóm Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn không muốn gây chú ý, nhưng anh biết rõ nếu cứ đi sâu vào mộ huyệt này, mấy người họ dù có thực lực để thoát ra thì cũng sẽ bị thương đầy mình.

Tiểu Khải Linh đeo Hắc Kim Cổ Đao trên lưng, gương mặt không chút biểu cảm. "Thằng bé này đi cả quãng đường chẳng nói chẳng rằng, cứ như cái mặt liệt nhỏ ấy, chẳng hiểu sao mọi người chịu đựng được." Có lẽ vì nguy hiểm xung quanh đã bị loại bỏ hết nên Vô Tâm thực sự rảnh rỗi sinh nông nổi, bắt đầu trêu chọc Tiểu Khải Linh.

Thằng bé nhìn không lớn mà lúc nào cũng ra vẻ cao thâm mạc trắc.

Nhạc Khỉ La quay đầu lại nhìn bằng ánh mắt khinh miệt, lúc này

im lặng còn có sức nặng hơn lời nói.

Hứa Ngôn vốn không định giao lưu với họ, nhưng đúng lúc này xung quanh vang lên những tiếng như tiếng nhai nuốt.

Anh nhìn quanh, theo lý mà nói vị trí này không còn nguy hiểm, chỉ cần thuận lợi đi tới cửa Thanh Đồng là được, nhưng những âm thanh này khiến anh nảy sinh nghi ngờ, dường như có thứ gì đó nằm ngoài dự kiến đã xuất hiện.

Đang lúc Hứa Ngôn lắng nghe động tĩnh, Vô Tâm ở phía sau đột nhiên hét lên một tiếng.

Khi ba người quay lại nhìn thì trong đường hầm âm u đã không còn thấy bóng dáng Vô Tâm đâu nữa. "Giở trò hả?

Tìm chết!" Nhạc Khỉ La bắt quyết, vô số giấy nhân xuất hiện lao nhanh về phía sau để tìm kiếm.

Nhưng chưa kịp thấy tung tích Vô Tâm, Hứa Ngôn đã ra tay giữ Nhạc Khỉ La lại. "Ngôn ca ca, chắc chắn là hắn lâm trận bỏ chạy, không muốn cùng chúng ta vào sâu trong mộ thất." Hứa Ngôn lắc đầu: "Hắn không phải tự ý rời đi đâu." Cái gì?

Nhạc Khỉ La nhíu mày nhìn quanh, quả nhiên cô không cảm nhận được sự tồn tại của Vô Tâm.

Nên biết cô và Vô Tâm có ký kết tử khế, trừ khi hắn không còn trên đời này, nếu không sao lại không cảm nhận được?

Hứa Ngôn nhìn về phía sau, nhanh chóng nhận ra điểm quỷ dị.

Tại vị trí họ vừa đi qua, con đường dường như hẹp lại vài phân.

Tuy nhìn không khác biệt mấy nhưng người cẩn thận như Hứa Ngôn tự nhiên quan sát kỹ hơn người thường.

Chương 341

Anh chậm rãi tiến đến bức tường trước mặt, không làm gì cả mà chỉ tĩnh lặng quan sát, chẳng mấy chốc đã nhìn ra manh mối.

Bức tường hơi rung động như đang hít thở.

Không hề chần chừ, Hứa Ngôn đưa tay sờ vào bức tường đó.

Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh đứng sau khóa chặt tầm mắt vào tay anh. "Ngôn ca ca, bức tường này có vấn đề." Vừa dứt lời, tay Hứa Ngôn đã biến mất sau bức tường.

Xem ra Vô Tâm đã biến mất ở đây.

Không chút do dự, Hứa Ngôn cắn đầu ngón tay, đám người Trương Khải Sơn chắc đã vào trong cửa Thanh Đồng, giờ không phải lúc để lãng phí thời gian.

Dù nơi này dẫn đến đâu thì anh cũng không thể chậm trễ.

Thấy hành động của Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La lộ vẻ xót xa.

Giây tiếp theo, ánh mắt Hứa Ngôn trở nên sắc lẹm, anh dồn lực vào tay kéo mạnh một cái, Vô Tâm liền bị lôi từ trong tường ra.

Nhìn thấy Hứa Ngôn, mặt Vô Tâm hiện rõ vẻ kinh hoàng. "Chuyện gì vậy?

Bức tường này còn biết ăn thịt người à!" Vô Tâm vô cùng chấn kinh, nhất thời chưa thể chấp nhận được chuyện vừa xảy ra.

Anh cố nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, nhưng thấy ba người kia vẫn thản nhiên nhìn mình, ngay cả Nhạc Khỉ La thường ngày hay mắng nhiếc cũng chẳng thèm nói gì. "Bức tường này có lẽ là một loại kết giới dẫn đến vị trí khác trong mộ đạo.

Nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta không phải giải quyết vấn đề ở đây mà là nhanh chóng đuổi kịp nhóm Trương Khải Sơn." Nghe Hứa Ngôn nói, Vô Tâm cố gắng bình tĩnh lại, dù không quá mức khó chấp nhận nhưng cũng khiến anh một phen hú vía.

Bốn người đến trước cửa Thanh Đồng, quả nhiên cửa đã mở, lộ ra khung cảnh bên trong nhưng không thấy bóng người nào. "Đi thôi." Trương Khải Sơn đang bị kẹt trong đường hầm, anh không cách nào tìm thấy lối ra.

Những đường hầm xuất hiện liên tiếp, điều gây bối rối nhất là kích thước và bố cục của chúng gần như giống hệt nhau.

Đang lúc Trương Khải Sơn quan sát phía trước, sàn nhà dưới chân đột nhiên chuyển động.

Khi anh kịp phản ứng thì vô số mảnh đồng đã lao nhanh về phía mình, không cho anh chút thời gian nào để tránh né. "Á!" Trương Khải Sơn không tự chủ được mà hít một hơi lạnh.

Mảnh đồng găm vào cánh tay, cơn đau dữ dội khiến mặt anh xanh mét.

Anh dùng tay rút mảnh đồng ra, máu phun ra ngay lập tức, tầm nhìn cũng dần mờ đi.

Không ổn, mảnh đồng này chắc chắn có độc, nếu không sao anh lại xuất hiện ảo giác, ngay cả đường hầm trước mắt cũng nhìn không rõ.

Không đúng!

Trạng thái hiện tại của Trương Khải Sơn rất tệ, nhưng anh chợt nhớ lại lời lão già tóc dài nói, nếu tóc ở vùng đất tóc dính vào người sẽ gây ra ảo giác.

Nếu không đoán sai, anh đã bị dính loại tóc đó.

Nghĩ vậy, Trương Khải Sơn đưa tay sờ lên cổ, một túm tóc đang nhanh chóng ngọ nguậy.

Không chút do dự, anh rút đoản kiếm khoét mẩu tóc đó ra khỏi người.

Máu chảy ròng ròng nhưng ý thức của anh cũng dần tỉnh táo lại.

May mà lúc ý thức mê muội anh vẫn còn nhớ được điểm này, nhưng tình hình hiện tại không dễ giải quyết như vậy.

Cuối đường hầm vang lên những tiếng lạch cạch nghe rất quen tai.

Trương Khải Sơn cố né tránh các cơ quan rồi đi về phía đó.

Trước mắt anh hiện ra một mộ thất lớn hơn, Tề Thiết Chủy đang co rúm ở đó như vừa bị dọa cho khiếp vía.

Trương Khải Sơn đưa tay vỗ vai, Tề Thiết Chủy hét to một tiếng, khi ngẩng lên nhìn thấy anh thì mới thở phào, ánh mắt trở nên phấn chấn rồi ôm chầm lấy Trương Khải Sơn. "Khải Sơn huynh, anh cũng tìm đến đây rồi, tốt quá!" Sắc mặt Tề Thiết Chủy vẫn trắng bệch, vừa mừng rỡ vừa liếc mắt về phía bia đá ở chính giữa mộ thất.

Trương Khải Sơn đi tới trước bia đá.

Tề Thiết Chủy vẫn còn sợ hãi, anh vốn hay bói một quẻ trước khi gặp chuyện, nhưng lần này quẻ nào cũng chỉ vào cửa tử, hoàn toàn không có cơ hội thoát thân.

Anh không biết giải thích thế nào với Trương Khải Sơn, hiện tại chỉ còn Nhị Nguyệt Hồng là chưa thấy đâu. "Khải Sơn huynh, có câu này không biết có nên nói hay không." Trương Khải Sơn đang nhìn bia đá, nghe vậy liền quay đầu lại. "Tôi dùng Kỳ Môn Độn Giáp cũng không tìm được lối ra thực sự của nơi này, tình hình hiện tại rất bất lợi cho chúng ta." Trương Khải Sơn dường như đã dự liệu trước nên không phản ứng gì với lời của Tề Thiết Chủy.

Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La đã vào sâu trong mộ huyệt, nơi Nhị Nguyệt Hồng sẽ tìm được một mảnh vỡ đồng xanh.

Vì vậy, Hứa Ngôn định sẽ đi trước một bước.

Bốn người qua một con đường hầm khác để tới khu vực sáu mươi tư động.

Xung quanh có thể thấy rõ những sợi dây tơ đan xen phức tạp, xem ra nhóm Trương Khải Sơn đã quanh quẩn ở đây khá lâu. "Cứ tưởng có bản lĩnh gì thực sự, xem ra cũng chỉ có thế thôi." Nhạc Khỉ La giật đứt sợi dây tơ trước mặt, nụ cười lạnh hiện trên môi.

Nhưng giây sau khi quay lại nhìn Hứa Ngôn, vẻ mặt cô lại trở nên ngọt ngào: "Ngôn ca ca, giờ chúng ta đi hướng nào?" Hứa Ngôn đang thăm dò xung quanh, cảm nhận được luồng khí lưu từ tám phương đường hầm: "Đi hướng kia." Nghe Hứa Ngôn nói, bốn người không chần chừ mà đi nhanh về hướng đó.

Họ lại xuất hiện trong một mộ thất giống hệt nơi vừa vào, điều này cho thấy sáu mươi tư động dẫn đến vô số mộ thất, nơi họ đang đứng chỉ là một trong số đó.

Nhạc Khỉ La định bước tiếp nhưng bị Hứa Ngôn giữ lại.

Tiểu Khải Linh nhìn lên phía trước, lập tức hiểu ý đồ của anh.

Hứa Ngôn lấy một viên bi sắt trong túi ra bắn thẳng vào giữa mộ thất.

Ngay lập tức vô số mảnh đồng bay ra, nếu lúc nãy Nhạc Khỉ La xông lên thì dù phản ứng nhanh đến đâu cũng không tránh kịp.

Mọi người nhìn kỹ mới thấy trong mộ thất chằng chịt dây tơ, nhờ viên bi sắt mà những sợi dây đó lộ diện. "Ngôn ca ca, lúc nãy thật sự làm em sợ chết khiếp." Vô Tâm nghe Nhạc Khỉ La nói mà trợn tròn mắt, khóe miệng giật giật.

Một kẻ mặt loli tâm dạ xoa như cô ta mà lại nói chuyện nũng nịu với Hứa Ngôn thế này thực sự khiến người ta không chịu nổi.

Có lẽ nhận ra biểu cảm của Vô Tâm, Nhạc Khỉ La lườm một cái, giây sau vô số giấy nhân đã vây quanh Vô Tâm.

Cảm giác đau nhói khiến Vô Tâm nhăn mặt: "Cô nãi nãi, tôi có động chạm gì cô đâu?

Tự nhiên quay sang đánh tôi là sao?" Nhạc Khỉ La quay người lại, vẻ mặt dần trở nên âm lãnh.

Phải nói phụ nữ thật dễ thay đổi, lúc đối diện với Hứa Ngôn đâu có thế này. "Nếu còn để tôi thấy cái vẻ mặt đáng ghét đó, coi chừng tôi móc tim anh cho chó ăn đấy." Hứa Ngôn có chút bất lực, quay sang bảo Nhạc Khỉ La: "Tiểu La Nhi, chúng ta đang làm chính sự, ngoan nào." Nhờ câu nói của Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La mới thu hồi giấy nhân.

Đây là những thứ cô vất vả cắt ra, không thể lãng phí trên người Vô Tâm được.

Đang lúc bốn người quan sát, từ phía xa đột nhiên vang lên tiếng gầm rú cực kỳ chói tai và dũng mãnh.

Ánh mắt Hứa Ngôn trầm xuống, xem ra tình huống anh dự đoán đã xuất hiện.

Những giấy nhân phát ra ánh sáng đỏ rực lao nhanh về phía cuối đường hầm, nhưng không có bất kỳ phản hồi nào khiến mặt Nhạc Khỉ La tái đi.

Giấy nhân của cô thậm chí còn chưa kịp phát huy tác dụng đã bị tiêu diệt trực tiếp.

Điều này khiến mắt cô đỏ rực, sát khí tỏa ra khắp người.

Nhìn trạng thái của Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn biết thứ ở cuối

đường hầm không hề đơn giản.

Vô số giấy nhân của cô bay lượn nhưng đều biến mất ở vị trí đó, khiến cô quên luôn chuyện với Vô Tâm lúc nãy, như thể đang đối đầu gay gắt với thứ kia.

Có lẽ vì thấy mình mất mặt trước mọi người nên Nhạc Khỉ La càng thêm hổ thẹn và tức giận, cô lao thẳng về hướng đó, bất chấp thiên la địa võng xung quanh.

Hứa Ngôn bám sát theo sau.

Chương 342

Chẳng mấy chốc, họ đã đến nơi, một mùi tanh nồng nặc ập tới.

Khi biết có người đến gần, thứ đó lại phát ra một tiếng gầm thấp, nhưng vẫn không thấy rõ nó là vật gì. "Thực lực tôi kém, không qua đó đâu, kẻo lại làm vướng chân mọi người." Vô Tâm nói xong liền tựa vào góc tường đứng nhìn.

Tiểu Khải Linh tiên phong rút Hắc Kim Cổ Đao tiến lại gần, trong bóng tối dường như có một vật khổng lồ đang chuyển động.

Nhóm Trương Khải Sơn nghe thấy tiếng gầm thấp, sắc mặt tái mét.

Anh nhìn Tề Thiết Chủy, không khỏi lo lắng cho sự an toàn của Nhị Nguyệt Hồng.

Đúng lúc này, Nhị Nguyệt Hồng đột nhiên từ một đường hầm lao ra. "Nhị gia!

Sao anh lại ở đây?" Tề Thiết Chủy cứ ngỡ nơi có tiếng quái vật gầm chính là nơi Nhị Nguyệt Hồng đang ở, nhưng hóa ra không phải.

Trương Khải Sơn thấy anh cũng rất kinh ngạc.

Nếu cả ba đều ở đây, vậy tiếng gầm kia là nhắm vào ai?

Chẳng lẽ là Trương phó quan và những người khác?

Nghĩ vậy, vẻ mặt cả ba trở nên ngưng trọng.

Tề Thiết Chủy vội dùng Kỳ Môn Bát Quái để phán đoán hướng phát ra âm thanh, nhưng tiếng gầm liên hồi khiến họ cực kỳ sốt ruột.

Nếu thực sự là vị trí của phó quan thì e rằng họ đã gặp bất trắc. "Không ổn!

Chúng ta phải nhanh chóng tìm lối ra, dây tơ đã đứt, không thể quay về đường cũ, có lẽ phải tìm con đường khác." Nhị Nguyệt Hồng nói xong định lao vào đường hầm lần nữa nhưng bị Trương Khải Sơn ngăn lại. "Đường hầm mộ này từng được người nhà họ Hồng giải mã, có lẽ Nhị gia sẽ có cơ hội phá giải." Nghe Tề Thiết Chủy nói, Trương Khải Sơn không ngăn cản nữa.

Những âm thanh vang lên từ phía khiến họ càng thêm lo lắng, tình hình hiện tại vô cùng hung hiểm.

Hứa Ngôn đã tới cuối con đường, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đồng tử anh khẽ run rẩy.

Trước mặt không có mãnh thú nào, mà chỉ có hai cột ngọc lớn.

Trên cột chạm khắc rồng vàng năm móng, chỉ nhìn thôi đã thấy áp lực đầy mình.

Hứa Ngôn chú ý, rồng năm móng vốn là rồng đoản mệnh, trừ khi là người có thiên mệnh cực mạnh mới trấn áp được.

Nhạc Khỉ La và những người khác cũng nhìn theo, mỗi người một vẻ mặt.

Trước khi tới gần đây, họ nghe thấy tiếng gầm liên tục, nhưng hiện tại xung quanh chỉ có rồng vàng chạm khắc trên cột ngọc.

Chẳng lẽ...!

Hứa Ngôn nhìn kỹ, phát hiện con rồng năm móng đó không có mắt.

Có lẽ đây chính là điểm quỷ dị của mộ huyệt: Họa Long Điểm Tình.

Nó không có mắt nên dù uy lực cực đại cũng chỉ có thể quẩn quanh trên cột đá sâu trong đường hầm. "Ngôn ca ca, con rồng mù này có gì đẹp đâu mà anh nhìn lâu thế?" Nhạc Khỉ La sống mấy trăm năm

nên khá rành về những chuyện kỳ lạ, nhưng cô không hiểu sao Hứa Ngôn lại hứng thú với vật chết chạm khắc này. "Cái này cô không hiểu rồi, rồng năm móng địa vị cực kỳ tôn quý, ngày xưa là biểu tượng của quyền lực tối cao.

Đàn ông ai mà chẳng khao khát quyền lực?" Vô Tâm lên tiếng phía sau khiến Nhạc Khỉ La lườm một cái cháy mặt: "Không nói không ai bảo anh câm đâu." Đang lúc bốn người quan sát, xung quanh đột nhiên rung chuyển dữ dội, bên dưới đường hầm trở nên nóng rực, như có thứ gì đó sắp xông ra.

Hứa Ngôn thấy vậy liền trực tiếp phát động Phong Hậu Kỳ Môn.

Tình hình xung quanh như bị đóng băng trong khoảnh khắc.

Nhìn kỹ lại, con rồng năm móng kia không biết từ lúc nào đã bò ra xung quanh.

Rồng chưa vẽ mắt mà vẫn có thể tỉnh lại, xem ra nó đã hấp thụ âm khí cực mạnh trong mộ thất này.

Trong mộ thất, dù chỉ là một khúc gỗ, nếu được hun đúc bởi tử khí và âm khí lâu ngày cũng có thể thành tinh, huống hồ là một con rồng vốn đã mang linh khí cực mạnh.

Việc nó phá cột chui ra cũng không có gì lạ. "Tìm chết!" Nhạc Khỉ La điều khiển giấy nhân, vô số giấy nhân nhuộm máu lao thẳng về phía con rồng. "Vô ích thôi." Hứa Ngôn nheo mắt, những đòn tấn công này đối với rồng năm móng chỉ như nạp thêm sức mạnh cho nó mà thôi.

Thời gian trôi qua, Hứa Ngôn thấy móng vuốt của con rồng đã tát về phía họ.

Toàn thân nó lấp lánh ánh vàng nhưng móng vuốt đã khôi phục màu sắc nguyên thủy, đen kịt và đầy khí thế áp đảo lao đến trước mặt

mọi người.

Tiểu Khải Linh thấy vậy nhanh chóng rút Hắc Kim Cổ Đao.

Cậu đã mài đao rất nhiều lần, khoảnh khắc rút ra có thể thấy rõ độ sắc bén kinh người.

Hứa Ngôn không lo lắng, có Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh thì chưa đến lượt anh ra tay.

Nhị Nguyệt Hồng đã vào trong lâu rồi nhưng Trương Khải Sơn vẫn chưa thấy người ra, tình hình thực sự khiến anh lo sốt vó.

Họ bị kẹt trong đường hầm, vất vả lắm mới tụ họp được, nếu nãy ngăn được Nhị Nguyệt Hồng thì đã không phải lo sợ thế này.

Đang lúc cả hai lo lắng, một bóng người từ một đường hầm văng ra, nhìn kỹ thì đúng là Nhị Nguyệt Hồng.

Toàn thân anh đầy vết thương, mồ hôi đầm đìa, nhìn là biết vừa trải qua một trận chiến ác liệt. "Nhị gia, anh không sao chứ?" Tề Thiết Chủy mặt cắt không còn giọt máu, không ngờ Nhị Nguyệt Hồng lại gặp kiếp nạn này.

Trương Khải Sơn nhìn Nhị Nguyệt Hồng đã ngất lịm nhưng tay vẫn nắm chặt một thứ gì đó.

Dù chưa biết là gì nhưng thứ được Nhị Nguyệt Hồng liều chết mang ra chắc chắn không phải vật tầm thường.

Nhưng giờ anh đã hôn mê, muốn biết chuyện gì xảy ra thì phải đợi anh tỉnh lại.

Thời gian cứ thế trôi qua trong sự hoảng loạn tột độ.

Đao của Tiểu Khải Linh đâm về phía con rồng năm móng.

Dù Hắc Kim Cổ Đao uy lực rất lớn nhưng lúc này cũng chỉ đâm bị thương lớp da thịt của nó.

Con rồng đã phát điên, ép sát từng bước không cho ai kịp phản ứng.

Giấy nhân của Nhạc Khỉ La quấn quanh nó, dù tạm thời khống chế được hành động nhưng không thể giải quyết triệt để.

Luồng khí quanh người Hứa Ngôn bắt đầu dao động.

Vô Tâm đứng bên cạnh cảm nhận được lực xung kích cực mạnh, điều này khiến anh càng tò mò.

Anh từng biết uy lực của Hứa Ngôn nhưng giờ mới được tận mắt chứng kiến, dù không động thanh sắc nhưng khí thế hoàn toàn áp đảo đối phương.

Đang mải nhìn bóng lưng Hứa Ngôn, chớp mắt một cái anh đã biến mất.

Cái gì?

Tốc độ nhanh đến kinh người!

Khi nhìn lại, Hứa Ngôn đã đứng phía trên sau lưng con rồng từ lúc nào.

Nắm đấm siết chặt, anh đấm thẳng vào mệnh môn của con rồng.

Bùm!

Con rồng đập mạnh vào tường, cơn đau dữ dội khiến nó hoàn toàn phát điên nhưng không còn thực lực để chống trả Hứa Ngôn. "Ngôn ca ca, em biết ngay anh ra tay là sẽ giải quyết được con quái vật này mà." Nhạc Khỉ La nép sát vào người Hứa Ngôn.

Vừa trải qua trận chiến lớn như vậy nhưng cô chẳng hề hấn gì.

Con rồng đổ gục xuống đất, cơ thể co giật liên hồi.

Chương 343

Lúc nãy Hứa Ngôn chỉ dùng sáu phần công lực, nhưng để đánh nát mệnh mạch của nó thì quá đơn giản. "Hay lắm!

Đúng là tự thẹn không bằng, Ngôn gia đúng là Ngôn gia." Vô Tâm vội vàng vỗ tay khen ngợi nhưng không được Hứa Ngôn đáp lại.

Anh chậm rãi tiến đến bên cạnh con rồng vàng vừa bị mình hạ gục.

Rõ ràng chỉ là vật chạm khắc trên cột nhưng lúc này lại có máu thịt, chỗ bị Hứa Ngôn đánh trúng bắt đầu thối rữa, tỏa ra mùi chua loét.

Những người khác chăm chú nhìn, không biết Hứa Ngôn định làm gì tiếp theo.

Đang lúc Nhạc Khỉ La định hỏi thì thấy Hứa Ngôn đưa tay thọc vào tim con rồng.

Máu phun ra xối xả trộn lẫn với chất lỏng đen kịt.

Hứa Ngôn lục tìm rồi chạm vào một vật cứng, anh rút nó ra.

Một mảnh vỡ thiên thạch xuất hiện trước mắt.

Những người khác có vẻ không biết giá trị của thứ này nên chỉ đứng yên không nói gì.

Hứa Ngôn hơi nhíu mày.

Nhạc Khỉ La nhanh chóng tiến lại, lấy khăn lau sạch bàn tay đầy vết máu của anh: "Ngôn ca ca, lần sau mấy việc này cứ để người khác làm, đỡ bẩn tay anh." Vô Tâm đứng bên cạnh đảo mắt trắng.

Bốn người lặng nhìn cơ thể con rồng dần thối rữa.

Quả nhiên, trong cơ thể nó giấu mảnh vỡ thiên thạch, chẳng trách chỉ là vật chết trong mộ mà cũng có thể tu luyện đến trạng thái này.

Đang lúc Hứa Ngôn tính toán hướng đi tiếp theo, xung quanh đột nhiên vang lên một tiếng hét chói tai như đang chịu đựng đau đớn tột cùng.

Tình huống bất ngờ khiến ba người kia giật mình quay lại.

Họ biết trong mộ không chỉ có họ, không rõ tiếng hét đó là của người mình hay của nhóm Trương Khải Sơn.

Hứa Ngôn liền kích hoạt chia sẻ tầm nhìn để quan sát vị trí của mọi người.

Những người anh huấn luyện đều là tinh anh nên không dễ bị đánh bại.

Dưới sự quan sát của Hứa Ngôn, tất cả người của anh đều an toàn. "Người của chúng ta không sao." Nghe Hứa Ngôn nói, những người khác mới thở phào.

Như vậy kẻ đang gặp họa chắc chắn là nhóm Trương Khải Sơn.

Hứa Ngôn tiếp tục tiến về phía trước, họ vẫn đang quanh quẩn trong những đường hầm này.

Tiếng hét vang lên không xa không gần, như thể chỉ cần rẽ qua góc cua là sẽ gặp nhóm Trương Khải Sơn.

Nhưng Hứa Ngôn biết rõ đường hầm họ đang đi chính là Phục Hy Bát Quái trận trong cổ mộ, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng có lẽ đang bị kẹt ở đây.

Hứa Ngôn không định báo cho họ biết, vì anh đang làm nhiệm vụ, nếu có biến cố xảy ra có thể sẽ không hoàn thành được.

Phần thưởng lần này rất hậu hĩnh, dù thế nào anh cũng không thể

nhường cho người khác.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn đã tới đường hầm tiếp theo.

Trận pháp Phục Hy Bát Quái nổi tiếng phức tạp nhưng không phải không có cách giải.

Bốn người bắt đầu từ vị trí Càn đi về hướng Nam.

Qua tám đường hầm, lần lượt đi qua các phương vị Khôn, Chấn, Tốn, Khảm, Ly, Cấn, Đoài.

Nhạc Khỉ La không hiểu sao Hứa Ngôn cứ dẫn họ đi vòng quanh: "Ngôn ca ca, chúng ta đi lâu lắm rồi, rốt cuộc là đang tìm cái gì vậy?" Hứa Ngôn biết Nhạc Khỉ La thấy chán, vì trong mắt cô những lối đi này gần như y hệt nhau, không có gì khác biệt. "Em có quan sát thấy gì không?" Trước câu hỏi bất ngờ của Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La ngẩn ra một lúc rồi ngơ ngác: "Chẳng phải vẫn luôn ở một chỗ sao?

Có gì khác biệt đâu?" Quả nhiên, Hứa Ngôn biết tính Nhạc Khỉ La sẽ không chú ý xung quanh. "Chúng ta đã đi qua tám đường hầm rồi." Tiểu Khải Linh lên tiếng phía sau khiến Nhạc Khỉ La quay lại nhìn, vẻ mặt có chút thay đổi.

Hứa Ngôn gật đầu: "Đúng vậy.

Xung quanh nhìn thì giống nhau nhưng thực tế ẩn chứa huyền cơ." Trước cách giải thích của Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La cũng bắt đầu quan sát kỹ xung quanh: "Vậy Ngôn ca ca, giờ chúng ta đi đâu?" Hứa Ngôn không trả lời mà chỉ tay về phía trước.

Khi ba người kia nhìn theo mới phát hiện không biết từ lúc nào trước mặt đã xuất hiện một cánh cửa gỗ, cấu tạo hoàn toàn khác lúc nãy, những đường hầm đan xen cũng biến mất.

Họ đi tới đó và nhìn quanh.

Lúc mới vào cảnh tượng có vẻ giống nơi này nhưng mỗi nơi đều có chướng nhãn pháp, trừ khi chuẩn bị kỹ lưỡng mới tìm được địa điểm này.

Nhị Nguyệt Hồng chậm rãi mở mắt, thấy Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy đang vây quanh mình, ngay cả phó quan cũng ở bên cạnh.

Họ vẫn chưa rời khỏi mộ thất, đã quay lại vị trí ban đầu của trận pháp.

Nhị Nguyệt Hồng nén cơn đau ngồi dậy, khắp người rã rời. "Anh thế nào rồi?" Trương Khải Sơn hỏi, Nhị Nguyệt Hồng phẩy tay: "Tôi nghĩ mình có thể tìm thấy lối vào đại mộ thực sự." Một câu nói đơn giản khiến mọi người đều nhìn về phía anh.

Dù có chút khó tin nhưng có được một tia hy vọng là điều quan trọng nhất lúc này.

Người Nhật đang rình rập bên ngoài, tuyệt đối không thể để chúng tìm ra bí mật của hầm mỏ này.

Tuy nhiên việc này cũng rất khó khăn, dù có lão già chỉ điểm nhưng vẫn chưa tìm ra cách.

Nhóm Nhị Nguyệt Hồng quay lại vị trí cũ, tay anh cầm thêm mấy viên bi sắt.

Dù người đầy vết thương, hành động chậm chạp nhưng anh không để lỡ việc, nhanh chóng ném bi đi.

Tiếng động vang lên, Trương Khải Sơn tò mò không biết có tìm thấy không.

Khi các viên bi dừng lại, Nhị Nguyệt Hồng nhìn về hướng đối diện rồi bước nhanh tới.

Tốc độ có lẽ chậm hơn trước nhiều.

Cánh cửa trước mắt bị đẩy mạnh ra, ngay lập tức một mùi hôi thối nồng nặc bốc ra khiến mọi người nhìn nhau nghi hoặc.

Họ đã đi quanh quẩn ở đây lâu vậy mà không biết có một đường hầm mùi khó ngửi thế này.

Nhị Nguyệt Hồng đi vào trước, những người khác vội vàng theo sau.

Trương Khải Sơn đưa cho Nhị Nguyệt Hồng một viên thuốc, vì anh đang bị thương, nếu cứ hoạt động liên tục sợ sẽ kiệt sức.

Khi tiến về phía trước, họ nhận ra điều bất thường: trước mặt là một vũng bùn lầy, mùi hôi thối phát ra từ đó.

Nhị Nguyệt Hồng tiến lại gần quan sát: "Nơi này vừa có dấu vết chiến đấu." Một câu nói của anh khiến mọi người chấn kinh.

Nói cách khác, trước khi họ tới đây hoặc trong lúc họ đang ở đây, đã có người khác xuất hiện.

Trương Khải Sơn nhìn Nhị Nguyệt Hồng, sắc mặt trầm xuống.

Anh thầm đoán, chẳng lẽ người Nhật hành động nhanh vậy?

Đã vào được mộ trước họ? "Chẳng lẽ người Nhật đã vào mộ trước chúng ta một bước?" Câu hỏi này khiến ai nấy đều phẫn nộ, bí mật hầm mỏ tuyệt đối không thể để người Nhật biết được. "Cũng không hẳn.

Có lẽ là người khác." Tề Thiết Chủy xoa mũi, hành động này khiến mọi người nảy sinh suy đoán: "Anh nghĩ là ai?" Câu hỏi vừa ra, trong lòng mọi người dường như đã có đáp án về nhân vật thần thánh bất khả xâm phạm kia.

Chỉ cần người đó có mặt thì gần như không có gì bất ngờ.

Mọi người đều biết đang nói về ai, nhưng quan hệ hiện tại giữa

người đó và họ rất vi diệu, nói ra cũng chẳng ích gì.

Trương Khải Sơn mỉm cười, hiểu rõ suy nghĩ của mọi người: "Cứ đi tiếp đi." Thấy thái độ của Trương Khải Sơn, những người khác cũng không nói thêm.

Tề Thiết Chủy thở dài, ai cũng biết thực lực của Hứa Ngôn, việc một kẻ đột nhiên xuất thế đã đứng ở vị trí cao như vậy thực sự khiến họ cảm thán.

Hứa Ngôn nhìn cánh cửa gỗ trước mặt, định đẩy ra nhưng tay khựng lại.

Chương 344

Thấy vậy, Nhạc Khỉ La tò mò: "Ngôn ca ca, sao không mở cửa?

Có vấn đề gì ạ?" Hứa Ngôn lắc đầu rồi trực tiếp đẩy cửa ra.

Ngay lập tức, vô số luồng gió âm u ập tới, chính giữa dựng một bia đá khắc nhiều chữ.

Hứa Ngôn tiến lại gần: "Tìm thấy rồi." Những người khác nhìn theo mới thấy đó là bia mộ của Thanh Ô Tử, khắc những nội dung về Kỳ Môn Bát Quái. "Mộ Thanh Ô Tử." Vô Tâm vốn không hứng thú nhưng nghe thấy tên Thanh Ô Tử liền nhìn sang: "Thanh Ô Tử?

Sao mộ ông ấy lại ở đây?" Đây là địa bàn của nhà họ Hoắc, dù có thần thông đến đâu sao lại xây mộ ở đây?

Vô Tâm nhìn kỹ, anh thường nghiên cứu bát quái, mà Thanh Ô Tử là bậc thầy ngũ hành bát quái, phong thủy sư nổi tiếng thời Nam Bắc triều.

Vô Tâm rất hứng thú với bí thuật của ông ấy nên tiến lại gần xem bia mộ. "Nếu nói về chuyện này thì phải truy ngược về rất lâu trước đây.

Hàng tỷ năm trước, có một khối thiên thạch đồng xanh va vào trái đất, trên đường rơi xuống bị vỡ thành chín mảnh.

Mảnh lớn nhất rơi xuống núi Trường Bạch.

Tám mảnh còn lại lần lượt rơi xuống Tháp Mộc Đà ở Tân Cương, Ba Nãi ở Quảng Tây, núi Tứ Cô Nương, Tần Lĩnh, Cổ Đồng Kinh, Mặc Thoát ở Tây Tạng, Ngân Xuyên, và mảnh cuối cùng rơi xuống Trường Sa.

Bậc thầy phong thủy Thanh Ô Tử vốn thích sưu tập thần thạch, vô

tình phát hiện ra tung tích khối thiên thạch này.

Nhưng vì nó quá lớn không thể mang đi nên ông ấy đã xây mộ ngay bên cạnh khối thiên thạch." Nghe Hứa Ngôn giải thích, Nhạc Khỉ La giơ ngón cái: "Ngôn ca ca, anh giỏi quá, cái gì cũng biết." Được khen, Hứa Ngôn chỉ xoa mũi.

Kiến thức hệ thống cho anh là vô tận, mấy thứ này chẳng là gì.

Vô Tâm càng thêm tò mò: "Chẳng lẽ đi vào từ đây là sẽ thấy mộ thất của Thanh Ô Tử?" Hứa Ngôn gật đầu.

Dù sao thì nãy giờ Vô Tâm cũng chẳng giúp được gì nhiều, may mà anh ta không gây rắc rối.

Nhạc Khỉ La nhanh chóng đi tới, cô tò mò xem mộ thất mà Hứa Ngôn coi trọng có gì.

Qua đường hầm là tới mộ thất chính, nhưng không giống họ tưởng tượng.

Phía trước có vô số xiềng xích treo lơ lửng trên những tảng đá lớn.

Nơi này như treo trên một vực thẳm, xung quanh là hồ nước không tên bốc mùi khó chịu.

Cảnh tượng này khiến mọi người nhíu mày, nhất là đám dây leo quấn quanh, trông không hề an toàn.

Nhưng muốn qua bên kia thì chỉ có con đường này.

Hứa Ngôn có thể lao nhanh qua nhưng những người khác thì không, nên anh quay lại hỏi ba người: "Chuẩn bị xong chưa?" Vô Tâm nhăn mặt, dù tò mò về Thanh Ô Tử nhưng anh chẳng muốn mạo hiểm, dù bất tử bất diệt nhưng anh vẫn sợ phiền phức.

Hứa Ngôn đoán được tâm tư của Vô Tâm: "Anh cứ ở lại đây, nếu có chuyện gì chúng tôi không quay lại cứu kịp đâu." Vô Tâm định từ

chối nhưng chợt nghĩ lại rồi nuốt lời vào trong.

Bốn người ra sát mép vực, gió lạnh như dao cắt vào mặt.

Đây là cách duy nhất nên họ không chần chừ nữa.

Hứa Ngôn đi trước, khi bước lên xiềng xích anh nhận ra điểm lạ: trên đó có loại thực vật lạ quấn lấy cổ chân.

Điều này khiến họ vừa phải giữ thăng bằng vừa phải thoát khỏi sự khống chế của thực vật đó.

May là xiềng xích rất nặng, nếu không cử động mạnh thì sẽ không sao. "Á!" Hứa Ngôn đang đi thì nghe tiếng hét của Vô Tâm.

Cả ba quay lại thấy Vô Tâm đang bám chặt lấy xiềng xích với vẻ mặt hoảng sợ. "Sao thế?" Hứa Ngôn hỏi.

Vô Tâm run rẩy: "Vừa có cái gì đó kéo chân tôi." Hứa Ngôn nhíu mày nhìn xuống, phát hiện đám dây leo đã bám chặt vào xiềng xích, nếu không cẩn thận sẽ bị kéo xuống vực. "Cẩn thận đấy." Thực ra bốn người họ chẳng ai chết được, Vô Tâm chỉ là bị dọa sợ thôi, chứ có rơi xuống cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Hứa Ngôn là người đầu tiên tới được tế đàn chứa thiên thạch.

Xung quanh đá lởm chởm, họ đã tiến rất sát mặt hồ. "Có một cỗ quan tài." Tiếng của Tiểu Khải Linh vang lên khiến mọi người nhìn theo.

Một cỗ quan tài nổi trên mặt nước, có vẻ làm từ loại gỗ thượng hạng nên dù ngâm nước lâu vẫn không hề hư hỏng.

Vô Tâm phấn khích chạy tới: "Thanh Ô Tử đại sư, vãn bối vinh hạnh được thấy ngài ở đây, nếu có cơ hội tôi rất muốn bái đọc bí thuật của ngài." Hứa Ngôn chú ý tới quan tài, anh biết khi nhóm Trương Khải Sơn vào đây cũng sẽ phát hiện ra vị trí thiên thạch thực

chất là một thế giới khác. "Tắt hết đèn đi." Hả?

Mọi người không hiểu ý Hứa Ngôn vì nơi này vốn đã tối tăm, tắt đèn sẽ rất đáng sợ.

Nhưng Hứa Ngôn đã thổi tắt đèn dầu, Nhạc Khỉ La và những người khác cũng nghe lời làm theo.

Sau khi tắt đèn, Hứa Ngôn nhìn về phía thiên thạch.

Quả nhiên là vậy. "Ngôn ca ca, chuyện này là sao?" Hứa Ngôn đi thẳng vào trong thiên thạch, ba người kia cũng bước theo.

Vào bên trong, Nhạc Khỉ La kinh ngạc: "Nơi này giống hệt chỗ chúng ta vừa đứng mà?" Hứa Ngôn lắc đầu, nơi này tất nhiên là khác.

Từ trường thiên thạch quá lớn đã tách biệt ra một thế giới khác.

Nhóm Trương Khải Sơn vẫn đang loay hoay trong đường hầm, mãi mới tìm được cánh cửa cuối cùng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, hai người nhìn nhau.

Tề Thiết Chủy càng tin rằng đã có người đến trước.

Mọi người nhìn cánh cửa gỗ giống hệt cửa lúc nãy nhưng ẩn chứa huyền cơ. "Chắc là đây rồi." Trương Khải Sơn đẩy cửa ra, bia đá trước mặt khiến ai cũng tò mò.

Tề Thiết Chủy là người đầu tiên nhận ra: "Thanh Ô Tử!

Đây thực sự là mộ Thanh Ô Tử!" Mọi người thở phào khi đọc bia đá, công sức nãy giờ không uổng phí.

Tề Thiết Chủy không kìm được liền quỳ xuống lạy chín cái.

Vô Tâm lạy vì muốn học bí thuật, còn Tề Thiết Chủy thì coi Thanh Ô Tử là tấm gương để học tập. "Lão Bát, anh làm gì thế?" Phó quan đứng nhìn với vẻ khó hiểu.

Một lúc sau Tề Thiết Chủy mới đứng dậy: "Không ngờ có ngày tôi được tới đây." Mọi người hướng về mộ thất chính, cuối cùng cũng tới đích nên ai cũng muốn giải quyết nhanh để rời đi.

Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến họ chùn bước: hồ nước tử khí trầm trầm, xiềng xích treo lơ lửng đầy căng thẳng. "Giờ chúng ta qua đó chứ?" Vất vả lắm mới tới đây, chỉ còn một bước nữa là biết bí mật cuối cùng nên không thể bỏ cuộc.

Trương Khải Sơn gật đầu, vì đông người nên họ chia làm hai nhóm để qua vực, tránh xảy ra sự cố.

Bước trên xiềng xích rung lắc, tim ai cũng đập loạn vì áp lực.

Còn về phía Hứa Ngôn, thế giới sau thiên thạch khiến họ chấn kinh: bệ đá dưới thiên thạch khắc hình Tứ Đại Thần Thú: Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước.

Ở giữa là hình Kỳ Lân, thiên thạch đè ngay trên đó.

Hứa Ngôn nhớ tới huyết mạch Kỳ Lân của nhà Tiểu Khải Linh: "Tiểu Linh Tử, nhỏ máu vào hình Kỳ Lân đi." Tiểu Khải Linh không bao giờ từ chối Hứa Ngôn.

Cùng lúc đó, Hứa Ngôn cũng rạch lòng bàn tay mình.

Hai dòng máu hòa vào nhau lan tỏa khắp hình khắc Kỳ Lân.

Hứa Ngôn lặng nhìn cho đến khi máu phủ kín vị trí đó, kích hoạt trận pháp.

Cả không gian bỗng chốc quay cuồng, ảo thuật xung quanh tan biến, mặt hồ phẳng lặng bắt đầu đóng băng.

Thiên thạch xung quanh nứt vỡ, đá rơi tứ tung.

Chương 345

Những tiếng động lớn vang lên từ dưới mặt băng như có thứ gì đó đang va đập.

Hứa Ngôn nhìn xuống, thấy một cỗ cổ quan bằng đồng xanh đang từ từ trồi lên.

Nghe thấy tiếng động, Trương Khải Sơn nhíu mày, chẳng lẽ nơi này đã bị ai chiếm đóng?

Nhưng trước mắt chưa thấy gì bất thường.

Nhị Nguyệt Hồng cũng sốt ruột không kém.

Cảm nhận được dao động xung quanh, anh tự hỏi rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu.

Chỉ nghe tiếng động mà không thấy rung chuyển, chẳng lẽ nơi họ đang đứng không phải địa điểm thực sự?

Câu nói của Nhị Nguyệt Hồng khiến mọi người sững sờ, nếu đúng vậy thì nãy giờ mọi công sức đều đổ sông đổ bể.

Tốn không ít công sức, mọi người cuối cùng cũng lên được đài tế lễ.

"Đây chẳng lẽ là Vẫn đồng sao?" Trương Khải Sơn đưa tay chạm vào khối thiên thạch khổng lồ đang trấn áp trên tế đàn, trong lòng không ngừng suy đoán.

"To thế này sao!

Nếu muốn khiêng nó ra ngoài thì e là không khả quan cho lắm." Tề Thiết Chủy vừa nói vừa quan sát xung quanh.

Cảm giác rung chuyển dữ dội lúc nãy giờ đã biến mất không dấu

vết.

Ánh mắt Trương Khải Sơn vẫn dán chặt vào khối Vẫn đồng.

Đột nhiên đồng tử anh co rụt lại, gương mặt lộ rõ vẻ không thể tin nổi: "Lão Bát, cậu nhìn kìa!" Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy vội vàng bước tới, chăm chú nhìn vào khối đá.

Sau khi nhìn rõ, biểu cảm của họ cũng kinh ngạc không kém gì Trương Khải Sơn.

"Ngôn gia!" Tề Thiết Chủy dụi mắt thật kỹ để xác nhận lại một lần nữa, lúc này mới phát hiện bên trong khối Vẫn đồng kia thế mà lại xuất hiện bóng dáng của nhóm Hứa Ngôn.

"Chuyện gì thế này!" Trương Khải Sơn cau mày suy tư.

Nếu không đoán sai, trận động đất vừa rồi chắc chắn là thật, và rất có khả năng là do Hứa Ngôn gây ra.

Chỉ là anh không ngờ Hứa Ngôn lại có thể đi trước bọn họ một bước.

"Xem ra khối Vẫn đồng trước mắt chỉ là ảo ảnh, bên trong chắc hẳn còn tồn tại một thế giới khác." Lời của Trương Khải Sơn khiến mọi người đều nhìn về phía này.

Tề Thiết Chủy vuốt cằm, ánh mắt khóa chặt vào hình bóng Hứa Ngôn trong khối đá.

"Ngôn gia ở đây, e là mục đích cũng giống chúng ta thôi." Câu nói của Tề Thiết Chủy mang đầy ẩn ý.

Trước đó anh ta đã nhắc nhở Trương Khải Sơn về vấn đề này.

Lúc ở khách sạn Tân Nguyệt, họ đã có chút xung đột với Hứa Ngôn vì chuyện đốt đèn.

Nếu bây giờ lại tranh chấp Vẫn đồng với anh ta, hậu quả thật khó

lường.

Trương Khải Sơn nhìn Tề Thiết Chủy, hiểu rõ thâm ý trong lời nói đó.

Nhưng đã đến tận đây, anh không thể ra về tay trắng.

Suy nghĩ một lát, anh cuối cùng cũng bước về phía khối Vẫn đồng.

Chỉ là họ không biết rằng, cả gian mộ thất bấy giờ đã trở nên quỷ quyệt khó lường.

Trong trận pháp Phục Hy Bát Quái đang giam giữ bọn Trần Bì A Tứ và Cừu Đức Khảo đi theo phía sau.

Vài cánh cửa gỗ hiện ra trước mắt, bọn họ vốn định đi theo lộ trình của nhóm Trương Khải Sơn, nhưng lại bị lạc mất phương hướng trong dãy hành lang.

"Rõ ràng vẫn luôn bám sát phía sau, sao đột nhiên lại mất dấu rồi?" Cừu Đức Khảo lúc này tỏ ra cực kỳ nóng nảy.

Trong mộ Thanh Ô Tử có bí mật trường sinh, nếu lão có được thì sẽ có thể bất lão.

Nhưng bây giờ lại để người khác nhanh chân hơn.

Nghe Cừu Đức Khảo quát tháo, ánh mắt Trần Bì A Tứ trở nên thâm trầm.

Họ đang bị kẹt ở vị trí này, muốn tìm được lối vào e là không dễ.

Đang lúc trầm tư, Trần Bì khóa mục tiêu vào một lối vào hầm mộ, nhanh bước đi tới và nhặt lên vài hạt ngân châu dưới đất.

Sau khi suy đoán kỹ, hắn bắt đầu quét mắt nhìn quanh.

Rõ ràng nhóm Nhị Nguyệt Hồng đã từng đi qua đây.

Để tìm đường vào chắc hẳn họ cũng tốn không ít công sức.

Dù sao cũng là đồ đệ do một tay Nhị Nguyệt Hồng dạy dỗ, Trần Bì A Tứ quan sát kỹ từng lối hầm và nhanh chóng xác định được mục tiêu.

"Đi hướng này!" Mọi người bám sát theo sau, lần lượt đẩy cửa gỗ xông vào bên trong.

Lúc này trong mộ thất có đến gần mười người, và mục tiêu của họ đương nhiên đều giống nhau.

Hứa Ngôn đang nhìn về phía cỗ quan tài hiện ra trên mặt băng, phía sau đã vang lên tiếng bước chân.

Tình huống nằm trong dự tính đã xuất hiện, chỉ là chậm hơn anh nghĩ một chút.

Hứa Ngôn trực tiếp quay đầu lại, tiện tay ném viên đá trong tay xuống mặt băng.

"Ngôn gia." Vài người bước tới chào hỏi Hứa Ngôn.

"Thật khéo, không ngờ lại gặp Trương phó quan ở đây." Câu nói của Hứa Ngôn khiến Trương Khải Sơn hơi sững sờ, nhưng anh nhanh chóng phản ứng lại: "Tôi cũng không ngờ Ngôn gia lại xuất hiện ở đây." Trương Khải Sơn gật đầu chào hỏi, nhưng ánh mắt vẫn luôn dán vào cỗ quan quách trên mặt băng.

"Câu này của ông là đang chất vấn tôi đấy à?" Giọng Hứa Ngôn đột ngột lạnh lùng, khiến Tề Thiết Chủy đứng đối diện hốt hoảng khôn cùng.

Hứa Ngôn hiện giờ là ai chứ?

Cả Lão Cửu Môn đối với anh cũng chỉ như những quân cờ trong tay mà thôi.

Cho dù cả ba người bọn họ đứng trước mặt Hứa Ngôn cũng

chẳng được anh để vào mắt.

Dù họ có khó chấp nhận thì đó cũng đã là sự thật.

Chi bằng bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện.

"Ngôn gia nói gì thế, Khải Sơn huynh chỉ là lo lắng cho an nguy của ngài thôi." Mọi người đều im lặng không dám lên tiếng.

Vô Tâm vốn đã nghe danh uy lực của Hứa Ngôn, nhưng không ngờ khi đối mặt với nhiều người như vậy, anh vẫn tỏa ra khí thế bất nộ tự uy.

Trương Khải Sơn nhìn sang Tiểu Khải Linh đứng phía sau Hứa Ngôn, đồng tử có phần tán loạn.

Phải nói rằng đối mặt với gương mặt giống hệt vị tộc trưởng đời trước kia, anh luôn cảm thấy hốt hoảng.

Xem ra lần này Hứa Ngôn đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, quyết tâm lấy bằng được thứ trong mộ Thanh Ô Tử.

Điều này vô hình trung đã dập tắt nhuệ khí của Trương Khải Sơn.

Trước mặt Hứa Ngôn, họ chẳng qua cũng chỉ là sâu kiến mà thôi, sao có thể lọt vào mắt anh được.

Trên mặt băng, cỗ quan quách từ từ trồi lên, xung quanh đã hình thành những con đường bằng băng.

Hứa Ngôn không nói gì thêm, những người này chỉ cần dẫn mặt một chút là đủ.

Thực lực của Trương Khải Sơn cũng không tệ, nếu thu phục được để sử dụng thì cũng rất tốt.

Vì vậy không cần thiết phải thật sự trở mặt, tuy rằng với thực lực hiện tại, dù có trở mặt anh cũng chẳng sợ gì.

Chuyện cần làm bây giờ là nhanh chóng lấy được Vẫn đồng trong mộ Thanh Ô Tử để hoàn thành nhiệm vụ và nhận thưởng.

Đến lúc đó đương nhiên sẽ có cơ hội đi tìm thuốc cho Nha Đầu.

Thấy Hứa Ngôn không truy cứu, Tề Thiết Chủy mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Trương Khải Sơn lắc đầu.

Trương Khải Sơn nhìn theo bóng lưng Hứa Ngôn, thầm nghĩ qua vài lần tiếp xúc, anh thật sự đã học được rất nhiều điều.

Hứa Ngôn là một tồn tại cực kỳ đáng sợ, không ai biết anh đang nghĩ gì.

Chương 346

Nhưng có một điều chắc chắn là anh hoàn toàn có thể thấu thị nội tâm của mỗi người, thậm chí sở hữu thực lực thao túng kẻ khác.

Có lẽ việc quy thuận anh chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nhạc Khỉ La lườm Trương Khải Sơn một cái, rồi theo bản năng nắm lấy tay Hứa Ngôn: "Ngôn ca ca, mặt băng này còn chưa đóng kỹ đâu.

Lỡ bước lên mà bị rơi xuống thì sao?" Nghe lời cô nói, Hứa Ngôn quay đầu lại mỉm cười: "Yên tâm đi, đóng băng chắc rồi." Nói xong, anh nắm tay dìu Nhạc Khỉ La bước đi.

Cô nàng đương nhiên vui sướng vô cùng, mỗi khi như vậy cô đều có cảm giác mình là duy nhất.

Nếu có cơ hội, cô thật sự muốn độc chiếm Hứa Ngôn mãi mãi.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La, sắc mặt có chút thay đổi.

Nhìn thấy sự tương tác giữa hai người họ, anh lại nhớ đến Nha Đầu mà lòng càng thêm xót xa.

Tề Thiết Chủy hiểu rõ tâm tư của Nhị Nguyệt Hồng, chỉ vỗ vai anh chứ không nói gì.

Nhị Nguyệt Hồng tự hiểu rõ, trước mặt Hứa Ngôn anh chỉ như một tên hề, ngay cả việc cứu người phụ nữ mình yêu cũng chẳng làm được gì, hoàn toàn không bằng một phần nhỏ của Hứa Ngôn.

Dù không phục nhưng ở một khía cạnh nào đó anh chỉ có thể tự hổ thẹn.

Mọi chuyện Hứa Ngôn đều có thể giải quyết dễ như trở bàn tay, dường như mọi khó khăn trước mặt anh đều không đáng nhắc tới.

Ngược lại là anh, trong quá trình tìm thuốc đã bộc lộ hết sự yếu kém của mình.

Nghĩ vậy, anh vô thức siết chặt nắm đấm, cảm thấy bản thân như một trò cười.

Tiểu Khải Linh lẳng lặng đi phía sau, thanh đao trên lưng trông vô cùng to lớn nhưng lại càng tôn thêm khí thế của cậu bé.

Khi đi ngang qua Trương Khải Sơn, cậu thậm chí không có chút phản ứng nào.

Thấy Hứa Ngôn đã đến trước quan quách, nhóm Trương Khải Sơn cũng chỉ đành cắn răng bước tới.

Cỗ quan quách trông cực kỳ nặng nề, những hoa văn trên đó khiến người ta phải trầm tư.

Tiểu Khải Linh trực tiếp bước tới mở nắp quan tài, tiếng ma sát nặng nề vang lên.

Mọi người đồng loạt nhìn vào và không khỏi xôn xao.

Bên trong là một xác chết ngàn năm không thối rữa, mặc cổ phục, đầu cài trâm ngọc, sắc mặt hồng nhuận như một người sống đang ngủ say.

"Sức mạnh của Vẫn đồng này thật tuyệt diệu!

Thế mà có thể bảo quản xác chết hoàn hảo như vậy, ngay cả quần áo cũng không hề phai màu." Vô Tâm đứng bên cạnh giả bộ cảm thán, thấy không ai đoái hoài gì mình thì thức thời lùi ra một bên.

Nhóm Trương Khải Sơn đã tiến lại gần, thi thể trong quan tài khiến họ không khỏi thẫn thờ, đặc biệt là Tề Thiết Chủy.

Anh vốn tôn thờ Thanh Ô Tử như thần linh, nay tận mắt nhìn thấy thì vô cùng kích động, vội vàng ghé sát vào quan tài định nhìn kỹ nhưng bị Trương Khải Sơn kéo lại.

"Cẩn thận một chút, cỗ quan tài này đã nằm đây hàng nghìn năm, vừa mở ra rất có thể sẽ có tử khí rất nặng." Nói xong Trương Khải Sơn lén nhìn Hứa Ngôn vì sợ mình nói sai, nhưng Hứa Ngôn không hề chú ý đến những người xung quanh, ánh mắt anh chỉ khóa chặt vào tay của Thanh Ô Tử.

"Đây có lẽ là thuật hộ thân mà thế gian hằng tìm kiếm nhưng không thấy." Nghe Hứa Ngôn nói, Tề Thiết Chủy vội vàng gật đầu tán đồng.

Ở một diễn biến khác, Trần Bì A Tứ cuối cùng cũng dẫn mọi người đến được khu vực bên ngoài Vẫn đồng.

Hắn dựa theo quy luật tầm mộ của Nhị Nguyệt Hồng mới tìm được đến đây.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy đài tế trống không, sắc mặt Trần Bì A Tứ trở nên cực kỳ thâm trầm.

Đây rõ ràng là chủ mộ thất, nhưng lại không thấy bóng dáng nhóm Trương Khải Sơn đâu, chắc chắn có vấn đề.

"Tại sao chỗ này lại không có một ai?" Câu hỏi của Cừu Đức Khảo khiến tất cả mọi người có mặt đều nhìn quanh.

Quả thực bốn bề trống không.

Bình thường khi tìm thấy chủ mộ thất, chắc chắn họ phải ở đây nghiên cứu chứ.

"Hay là họ đã rời đi rồi?" "Không thể nào!" Trần Bì A Tứ trực tiếp phủ quyết ý kiến đó.

“Lối ra của ngôi mộ trong hầm mỏ này đã bị phong tỏa, nếu muốn ra ngoài họ chỉ có thể quay lại đường cũ.

Lúc nãy chúng ta không hề thấy họ, chẳng lẽ họ biến mất giữa hư không sao!” Trước lời khẳng định của Trần Bì A Tứ, những người còn lại không dám nói thêm gì.

Cừu Đức Khảo thì sốt ruột không thôi, nếu Trương Khải Sơn biến mất, chứng tỏ họ đã tìm thấy bí thuật trường sinh trước một bước, khi đó mọi chuyện sẽ càng phiền phức hơn.

“Họ tuyệt đối chưa rời khỏi đây, dù có phải đào sâu ba thước cũng phải tìm ra cho tôi.” Giọng Trần Bì A Tứ vang vọng khắp mộ thất.

Những thuộc hạ còn lại đều chú tâm tìm kiếm xung quanh, nhưng bốn bề trống trải, ngoài hồ nước kia thì lấy đâu ra chỗ trốn, hoàn toàn không biết phải bắt đầu từ đâu.

Trần Bì A Tứ không thèm để ý đến họ, ánh mắt tiếp tục rà soát trên khối Vẫn đồng.

Rất nhanh, hắn phát hiện ra điểm kỳ lạ.

“Hứa Ngôn!” Hình bóng Hứa Ngôn xuất hiện bên trong khối Vẫn đồng, không chỉ vậy, cả nhóm Trương Khải Sơn cũng có mặt.

Nghe thấy cái tên này, Cừu Đức Khảo trở nên cực kỳ bấn loạn: “Họ đang ở trong khối Vẫn đồng kia.

Mau tìm đi!

Tìm xem cơ quan nằm ở đâu!” Phía bên này, Hứa Ngôn đang nhìn thi thể Thanh Ô Tử nằm trong quan tài, hai tay vị đại sư này đang ôm một cuốn sách trắng.

Không chút do dự, Hứa Ngôn trực tiếp lấy cuốn sách đó ra.

Những người còn lại không dám lên tiếng, mắt vẫn dán chặt vào

vị trí đó.

Nhóm Trương Khải Sơn chắc chắn không muốn bỏ lỡ cơ hội, cũng tiến lại gần.

Hứa Ngôn mở cuốn sách ra, cả nhóm xúm lại quan sát.

“Ngôn ca ca, trên này viết gì thế?” Nhạc Khỉ La cực kỳ tò mò, nhưng những thứ này trông rất thâm sâu, cô không thể nhìn ra nội dung bên trong, gương mặt thoáng hiện vẻ nghi hoặc.

Hứa Ngôn vốn thông thạo Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, đương nhiên hiểu rõ những gì ghi trên đó.

“Bốn phương trên dưới vốn không có điểm cùng tận.

Ngoài cái vô cực lại có cái vô cực khác.

Ngoài vô cực còn có vô cực.” Hứa Ngôn cau mày.

Trương Khải Sơn cũng nhìn về phía anh.

“Chẳng lẽ là đang nói đến Tu Di Giới Tử sao?

Tu Di giấu trong hạt cải, hạt cải lại sinh ra trong Tu Di.

Khối Vẫn đồng này chính là một hạt cải.” Hứa Ngôn ngẩng đầu nhìn Trương Khải Sơn.

Phải thừa nhận rằng dù anh đã áp chế khí vận của Trương Khải Sơn, nhưng anh ta vẫn mạnh hơn người thường gấp trăm lần, ít nhất là có thể phản ứng ngay lập tức sau khi anh thốt ra câu nói đó.

So với những người khác vẫn còn đang đoán mò, Trương Khải Sơn đã hiểu thấu ý tứ trong lời anh nói.

Nếu có thể thu phục được người này, quả thật là một thuộc hạ đắc lực.

Hứa Ngôn gật đầu, tay vẫn cầm cuốn sách.

Những người trước mặt không dám động đậy, vì dù thế nào đi nữa, ở đây Hứa Ngôn vẫn cao hơn họ một bậc.

Họ không có lý do gì để không tôn trọng, trừ phi không muốn tiếp tục sống ở Trường Sa này nữa.

Hứa Ngôn tiến lại gần quan quách, nhìn vào miệng của Thanh Ô Tử.

Mọi người cũng tò mò nhìn theo, thầm đoán xem Hứa Ngôn định làm gì.

Hứa Ngôn trực tiếp đưa tay vào miệng thi thể.

Hành động này khiến Vô Tâm đứng bên cạnh không khỏi bĩu môi.

Xác chết đã nằm trong quan tài bao nhiêu lâu rồi, chưa nói đến chuyện có thi độc hay không, chỉ riêng cái mùi thôi đã khó mà chấp nhận được.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, hành động của Hứa Ngôn khiến ai nấy đều nghi ngại.

Chương 347

Sau một hồi tìm tòi trong miệng thi thể, Hứa Ngôn lấy ra một miếng áp lưỡi và đưa lên trước mặt mọi người.

Đó thế mà lại là một mảnh vỡ của Vẫn đồng.

"Đúng là đại sư có khác, không ngờ sở thích lại kỳ quặc như vậy.

Vương tôn quý tộc khi nhập liệm thường ngậm vàng ngọc, nhà bình thường cũng ngậm lương thực, hy vọng kiếp sau được cẩm y ngọc thực.

Nhưng mà...!" Những người có mặt đều cảm thấy khó hiểu.

Ngậm mảnh vỡ Vẫn đồng trong miệng thì có ý nghĩa gì chứ?

"Chắc hẳn cả đời ông ấy đều đi tìm thần thạch, nên khi chết cũng hy vọng nó được ở bên cạnh mình." Trương Khải Sơn nói vậy.

Mọi người bắt đầu quan sát xung quanh.

Họ vất vả lắm mới đến được đây nhưng hiện tại vẫn chưa thấy thứ gì thật sự quan trọng.

Đúng lúc này, Nhị Nguyệt Hồng nhìn vào hoa văn trên quan quách.

Anh vừa mới cảm thấy hoa văn này cực kỳ đặc biệt, tuy chưa xem xét kỹ nhưng lòng đầy tò mò.

Nhưng khi anh đưa tay chạm vào hoa văn đó, anh phát hiện bên trong hoa văn thế mà còn ẩn giấu chữ.

"Mất đi cũng là tồn tại." Sau khi nhận ra điều này, Nhị Nguyệt Hồng bất giác xoa đầu.

Anh vô cùng bối rối, không hiểu vì sao cảnh vật xung quanh bỗng có chút thay đổi, khiến anh cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Trương Khải Sơn nhận ra sự bất ổn của Nhị Nguyệt Hồng, định đưa tay đỡ lấy nhưng đúng lúc đó Nhị Nguyệt Hồng như phát điên, lao nhanh về phía trước.

"Nha Đầu!" Sự việc đột ngột này khiến Tề Thiết Chủy nhìn theo đầy lo lắng.

Hứa Ngôn còn đang ở đây, sao Nhị Nguyệt Hồng có thể ngông cuồng như vậy, dám gọi tên người phụ nữ của Hứa Ngôn.

Thấy tình hình đó, Tề Thiết Chủy và Trương Khải Sơn nhanh chóng đuổi theo.

Trạng thái này không bình thường, nếu để anh ta chạy lung tung e là sẽ gặp nguy hiểm, và chính họ cũng sẽ lâm vào tình cảnh hiểm nghèo.

"Nhị gia, đừng chạy lung tung!" Nhị Nguyệt Hồng không thèm để ý đến tiếng gọi xung quanh, Nha Đầu vẫn luôn dẫn đường phía trước cho anh, ánh mắt nụ cười của cô khiến anh như được trở về những ngày tháng trước kia.

Đó là khoảng thời gian anh chưa từng có kể từ khi Hứa Ngôn xuất hiện, tuyệt đối không thể từ bỏ.

Nhạc Khỉ La đương nhiên cũng nghe thấy cái tên Nhị Nguyệt Hồng vừa gọi, cô ngước mắt nhìn về phía Hứa Ngôn: "Ngôn ca ca, có người đang nhòm ngó Nha Đầu kìa, anh vẫn định để hắn sống sao?" Nhạc Khỉ La vừa nói vừa điều khiển những hình nhân giấy trong tay, chỉ cần chúng bay ra, Nhị Nguyệt Hồng chắc chắn sẽ mất mạng tại chỗ.

Hứa Ngôn nắm lấy tay Nhạc Khỉ La, biểu cảm không hề thay đổi.

Xem ra mọi thứ vẫn đang diễn ra đúng theo quỹ đạo, họ có lẽ đã rơi vào ảo cảnh.

Tiểu Khải Linh nhìn Hứa Ngôn như đang chờ chỉ thị tiếp theo.

Nhị Nguyệt Hồng lao nhanh ra khỏi mộ thất, tâm trạng cực kỳ hưng phấn.

Anh thậm chí không dám dừng lại vì sợ rằng chỉ cần tỉnh dậy, mọi thứ sẽ quay về thực tại.

"Nha Đầu, đợi tôi với!" Nhị Nguyệt Hồng đuổi theo và nhanh chóng biến mất trong màn sương mù.

Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy đuổi theo hướng đó nhưng cảnh vật bốn phía đã hoàn toàn khác so với lúc họ mới vào.

Các lối hầm trở nên chằng chịt và phức tạp hơn, ngay cả hoa văn trên tường cũng trái ngược với những gì họ thấy trước đó.

Chạy một vòng, cả hai đành đứng khựng lại tại chỗ.

"Chuyện gì thế này?

Chỗ này không đúng rồi." Tề Thiết Chủy vô cùng thắc mắc, mắt dán chặt vào những đường nét trên tường.

Thanh Ô Tử lúc còn sống rất thích bố trí phong thủy trận pháp để ngăn chặn những thứ trong mộ thoát ra ngoài.

"Xem ra chúng ta đang bị kẹt trong hầm mộ này rồi." Trương Khải Sơn vừa nói xong thì trong đầu chợt hiện lên một cảnh tượng.

Anh vội ngẩng đầu nhìn kỹ, phát hiện hoa văn trên tường hoàn toàn ngược lại với lúc họ đi vào.

"Chúng ta đi ngược lại!" Cả hai nhanh chóng chạy theo hướng ngược lại và cuối cùng cũng tìm thấy con đường cũ.

Khi đến cửa hang mỏ, Trương Khải Sơn đột ngột dừng lại.

"Không đúng." Trước lời nói của anh, Tề Thiết Chủy tỏ ra cực kỳ

khó hiểu.

“Lần đầu chúng ta đến cửa hang này, nó rõ ràng đã bị nổ tung và phong tỏa, nhưng tại sao bây giờ xung quanh lại vẫn nguyên vẹn như thế này?

Điều này không bình thường!” Tề Thiết Chủy vội vàng quan sát bốn phía, sau khi nghe Trương Khải Sơn nói thì sống lưng không khỏi lạnh toát.

Đúng là như vậy, tình hình xung quanh đã thay đổi, rõ ràng địa điểm họ đi ra không đúng, hoặc là thời điểm họ đi ra không đúng.

Thiên thời địa lợi nhân hòa, họ chẳng có lấy một thứ.

E là họ vẫn đang ở trong thế giới Vẫn đồng kia.

“Vậy phải làm sao đây?

Cũng không thể mặc kệ Nhị gia được.” Lúc này Nhị Nguyệt Hồng đã trở về nhà, mọi cảnh vật đều khôi phục lại như trước.

Khi anh nhìn vào, anh thấy Nha Đầu đang ở trong nhà, tay đang giặt màn che giường.

“Nha Đầu.” Nhị Nguyệt Hồng hoàn toàn không dám tin vào mắt mình, anh đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô.

Giây tiếp theo Nha Đầu quay lại, mỉm cười rạng rỡ với anh.

“Nhị gia, anh đã về rồi.” Cảnh tượng này đã xuất hiện vô số lần trong tâm trí Nhị Nguyệt Hồng, nhưng lần này nó lại thực sự diễn ra trước mắt anh.

“Nha Đầu, đừng bao giờ rời xa tôi nữa.” Nhị Nguyệt Hồng trực tiếp ôm chầm lấy cô vào lòng.

Phía bên này, Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy cũng đã quay về thành Trường Sa, nhưng cảnh tượng trước mắt đã hoàn toàn khác

biệt.

Họ nhìn con phố trước mặt, cả phố như bị bao phủ bởi sương mù dày đặc, không thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Trương Khải Sơn nhanh chóng quay về nhà, trong tình cảnh này đương nhiên không được phép sơ suất.

Nhưng khi anh về đến nhà, xung quanh lại là một màu đen kịt, thậm chí không giống như có người đang ở.

Anh nhìn quanh, biểu cảm ngày càng trở nên lạnh lẽo.

"Trương Khải Sơn." Nhưng khi Trương Khải Sơn quay đầu lại, sắc mặt anh bỗng chốc tái nhợt.

Trên ghế sofa, cha anh đang ngồi đó với vẻ uy nghiêm, đôi lông mày lộ rõ vẻ giận dữ.

Nhưng Trương Khải Sơn lại chú ý thấy hai lỗ đạn trước ngực cha mình.

Chuyện gì thế này?

Mất đi cũng là tồn tại.

Mọi thứ đã mất đi đều sẽ quay trở lại, ngay cả những người đã chết sao?

Dù rất nghi ngờ nhưng Trương Khải Sơn vẫn bước tới quỳ xuống trước ghế sofa.

Nhưng cha anh đã chết từ nhiều năm trước, chính tay anh đã đặt ông vào quan tài.

Trương Khải Sơn hiểu rằng, người trước mặt này e rằng không phải là cha mình.

"Anh thật đúng là không biết tự lượng sức mình.

Dám vọng tưởng suy đoán chuyện cổ mộ, phá hoại sự cân bằng giữa hai bên.” Trương Khải Sơn rơi vào trạng thái cực kỳ bối rối, thậm chí không biết phải phản bác cha mình thế nào, nhất thời đứng sững tại chỗ.

Nhưng đúng lúc đó bên tai lại vang lên những tiếng ồn ào.

Khi anh nhìn lại thì phát hiện sau lưng không biết từ lúc nào đã xuất hiện rất nhiều bậc trưởng bối nhà họ Trương, tất cả đều đang chỉ trích anh.

“Anh đang làm cái gì thế hả?

Trên đường đi đã hy sinh bao nhiêu anh em rồi.

Chương 348

Cuối cùng người họ Trương chỉ còn lại một mình anh, tất cả đều vì sự tự phụ của anh mà mất mạng.” Những lời chỉ trích chói tai khiến Trương Khải Sơn không khỏi nghiêng đầu nhìn cha mình.

Anh biết thừa người cha trước mặt không phải là thật, và người nhà họ Trương cũng không bao giờ hèn nhát như vậy.

Từ nhỏ anh đã được dạy dỗ phải lấy thiên hạ làm trọng trách.

“Người nhà họ Trương không bao giờ hèn nhát như vậy.

Các người rốt cuộc là ai?

Nói mau!” Trương Khải Sơn trở nên cực kỳ phẫn nộ, sự thay đổi đột ngột này khiến những âm thanh ồn ào xung quanh biến mất trong nháy mắt.

Bốn phía trở nên tĩnh lặng, tất cả những người trước mặt cũng biến mất không dấu vết.

Hứa Ngôn vẫn đang ở trong Vẫn đồng, Nhạc Khỉ La cũng không khỏi nhìn theo hướng những người kia rời đi: “Họ cứ thế mà đi sao?” Đến cũng vội vàng mà đi cũng vội vàng, khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Nghe Nhạc Khỉ La nói, Hứa Ngôn chỉ gật đầu.

Đã vậy thì tiếp theo đến lượt anh ra tay rồi.

Tính toán thời gian thì người cần đến cũng nên xuất hiện, anh liếc nhìn Tiểu Khải Linh một cái, rồi cả bốn người trực tiếp rời khỏi vị trí khối Vẫn đồng.

Ngay khi bốn người rời đi, vài bóng người cũng xuất hiện phía sau

họ, vóc dáng hoàn toàn tương đồng, chỉ có điều quanh thân dường như tỏa ra tà khí, chỉ nhìn thôi cũng thấy sởn gai ốc.

Khi nhìn kỹ lại thì thấy họ trông y hệt nhóm Hứa Ngôn, nhưng khí chất thì hoàn toàn khác biệt.

Biểu cảm của Hứa Ngôn có chút thay đổi, anh đã cảm nhận được hơi thở từ phía sau.

Xem ra mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của anh.

Đêm nay chắc chắn sẽ rất náo nhiệt, không chỉ nhóm Trương Khải Sơn, Cừu Đức Khảo, mà cả những kẻ sao chép, người Nhật và nhà họ Lý ở Nhạc Dương, có lẽ tất cả sẽ được giải quyết trong hôm nay.

Hứa Ngôn quay lại lối hầm mộ lúc nãy, anh không vội vàng vì tiếp theo chắc chắn sẽ có nhiều tình huống phát sinh.

Chưa kịp phản ứng thì tiếng bước chân đã vang lên hỗn loạn ở vách bên cạnh.

Những kẻ sao chép kia sở hữu tư tưởng của họ, đương nhiên cũng muốn thay thế chính chủ.

Chỉ tiếc là rốt cuộc vẫn có khoảng cách, chính chủ mãi mãi là chính chủ, không bao giờ bị thay thế bởi vài kẻ sao chép được.

Tề Thiết Chủy bên này cũng nhanh chóng chạy đến nhà Nhị Nguyệt Hồng, anh nhất định phải tìm thấy Nhị gia sớm nhất có thể.

Bí mật cần tìm vẫn chưa thấy đâu, nếu họ cứ xông ra thế này e là sẽ làm chậm tiến độ.

“Nhị gia!

Nhị gia, anh đã về chưa?” Tề Thiết Chủy gọi to hai tiếng, nhưng nhà Nhị Nguyệt Hồng tối om, chẳng thấy bóng dáng ai, điều này khiến anh vô cùng lo lắng nhưng không dám chậm trễ, vội vàng lao vào sân.

Đúng lúc này, một căn phòng sáng đèn đã thu hút sự chú ý của anh.

Trong lòng đầy nghi hoặc, Tề Thiết Chủy từ từ bước vào căn phòng đó để tìm Nhị Nguyệt Hồng.

Nhưng sau khi vào phòng, xung quanh lại tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

"Chuyện gì vậy?

Rõ ràng vừa thấy chỗ này có đèn sáng mà." Đang lúc tìm kiếm thì phía sau đột nhiên vang lên tiếng động.

Khi Tề Thiết Chủy quay đầu lại, người đột nhiên xuất hiện khiến anh giật bắn mình, cả người ngã phục xuống đất không dám nhúc nhích.

"Tiểu nhân mạo phạm, không biết người tới là ai?

Có phải người của Hồng gia không?" Tề Thiết Chủy cố gắng nhớ lại, người vừa xuất hiện trước mặt anh có gương mặt cực kỳ tái nhợt, trông rất đáng sợ.

Hiện giờ anh hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên vì sợ lại thấy cảnh tượng kinh hoàng nào đó.

"Ta là cậu của Nhị Nguyệt Hồng." Cái gì?

Nghe thấy câu này, Tề Thiết Chủy càng thêm căng thẳng.

Cậu của Nhị Nguyệt Hồng sao!

Sao lại tìm đến anh chứ?

Tề Thiết Chủy đương nhiên rất quen thuộc với vị cậu này của Nhị gia, người thường xuyên ra vào những ngôi mộ lớn mà vẫn có thể rút lui an toàn, đủ để chứng minh người này lợi hại thế nào.

"Thường nghe Nhị gia nhắc đến ngài, cậu đại tài thật thần dũng vô

cùng.” Nhưng nghe Tề Thiết Chủy nói xong, người tự xưng là cậu kia đột nhiên cười khổ: “Thần dũng?

Ta chẳng qua chỉ là một phế nhân mà thôi.

Nhưng các người có thể tìm đến đây, chắc chắn là đã tìm thấy tung tích của Vẫn đồng rồi.

Quả nhiên là hậu sinh khả úy.” Tề Thiết Chủy không biết phải đáp lại thế nào, nhưng anh cũng đoán được có lẽ vị này đang bị kẹt ở đây.

“Cậu đừng để tâm chuyện đó, chúng ta đều vì bí mật này mà bôn ba thôi.

Hay là để tôi đưa ngài ra ngoài nhé?” Vốn tưởng câu nói này sẽ nhận được sự đồng tình, nhưng giây tiếp theo ông ta trở nên cực kỳ hung hãn, gương mặt hoàn toàn vặn vẹo, đồng tử co giãn liên tục: “Đừng có xía vào chuyện của ta!” Nghe thấy lời đáp trả đầy bạo liệt như vậy, Tề Thiết Chủy sợ đến mức quỳ sụp xuống đất, dập đầu lia lịa.

Anh không dám nói thêm gì nữa, chỉ biết nhanh chóng lùi lại để rời khỏi nơi này.

Đây hoàn toàn không phải chỗ dành cho người ở, nếu còn ở lại thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Kế sách bây giờ là phải nhanh chóng tìm được Trương Khải Sơn, chỉ có ở bên cạnh Trương Khải Sơn anh mới thấy an toàn nhất.

Vừa chạy đến nhà Trương Khải Sơn, hai người đã đụng mặt nhau.

“Thế nào?

Đã tìm thấy Nhị gia chưa?” Trước câu hỏi của Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy chỉ biết lắc đầu: “Tôi nói anh nghe, chỗ này chắc chắn

không ổn.

Đây không phải thế giới mà chúng ta đang sống." Trương Khải Sơn gật đầu: "Tôi cũng nhận ra rồi, mặt trăng kia có vấn đề.

E là chúng ta phải quay lại hang mỏ đó thôi." Trương Khải Sơn không khỏi cau mày, họ đang rơi vào tình cảnh này, không biết phía Hứa Ngôn có như vậy không.

Hứa Ngôn đương nhiên là không, mọi thứ đều nằm trong tính toán của anh.

Khi đang đi trong lối hầm, anh cũng cảm nhận được sự thay đổi xung quanh.

Rõ ràng lối hầm này đã bị ai đó dùng bí thuật phong thủy sửa đổi cục diện, nếu cứ đi tiếp thì sẽ rơi vào vòng lặp vô tận.

Chỉ là chút trò vặt mà thôi, dù sao cũng chỉ là kẻ sao chép, không học được một phần nghìn tài năng của anh.

Đặc biệt là sau khi được tạo ra, mọi kỹ năng trên người anh đã được nâng cấp mới hoàn toàn, kẻ sao chép hiện tại không có những ký ức đó, dù có xuất hiện cũng chỉ là bại tướng dưới tay anh mà thôi.

Nép bên cạnh Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La cũng cảm nhận được sự thay đổi xung quanh.

Ngay khi cô định điều khiển hình nhân giấy thì vô số hình nhân giấy nhuốm máu từ cuối lối hầm lao tới, áp sát về phía họ.

Đôi mắt Nhạc Khỉ La đỏ rực, cô lập tức trở nên giận dữ: "Thật là không biết tự lượng sức mình!" Dứt lời, tà khí trên người Nhạc Khỉ La bộc phát, vô số hình nhân giấy từ cơ thể cô bay ra.

Sức mạnh hai bên lập tức đối đầu nhau, rõ ràng là ngang sức ngang tài.

Lâm Mặc nhìn thấy đám người ở cuối lối hầm dường như chỉ dám nấp trong bóng tối không dám lộ diện, rốt cuộc cũng chỉ là những kẻ sao chép, chỉ có thể sống như bóng ma trong bóng tối mà thôi.

Nhạc Khỉ La càng thêm phẫn nộ, chính vì cái tên sao chép chết tiệt kia mà những hình nhân giấy cô dày công nghiên cứu đã bị học lỏm hết sạch.

Lần này không phân thắng bại với hắn thì cô tuyệt đối không cam lòng.

Nghĩ vậy, xung quanh bỗng có từng luồng sương đen cuộn về phía này, những con rối giấy dường như bị chấn động, giữa hai bên xuất hiện những vết nứt.

Tiểu Khải Linh phát hiện tình hình không ổn liền xông lên phía trước.

Lúc này dường như không có sự khoan nhượng nào giữa hai bên, khó mà phân định được ai thắng ai thua.

Đang lúc mọi người còn đang chú ý vào cuộc chiến thì xung quanh liên tục vang lên những tiếng cười quái dị.

"Cẩn thận!" Hứa Ngôn nhanh tay kéo Nhạc Khỉ La lại, vung tay mạnh về hướng đó.

Chỉ với một động tác, làn sương đen kia dường như có dấu hiệu tan biến.

Không ổn, vẫn chưa chịu qua đây.

Chương 349

Hứa Ngôn kéo Nhạc Khỉ La lùi lại phía sau.

“Ngôn ca ca, xem lần này em đánh chúng tơi bời hoa lá thế nào!

Học lỏm kỹ thuật của em thì thôi đi, giờ còn dám múa rìu qua mắt thợ.

Chết đi!” Nhạc Khỉ La một lần nữa tăng cường lực tấn công, ánh đỏ rực rỡ tỏa ra xung quanh.

Hứa Ngôn tĩnh lặng đứng bên cạnh, giờ chỉ đợi chúng đến gần là anh sẽ giăng thiên la địa võng.

Đừng tưởng anh đến đây thật sự chỉ để đi vòng quanh cái hầm mộ này.

Lúc này sương đen đã hoàn toàn lan đến trước mặt mọi người, sắc mặt Vô Tâm cũng trở nên nghiêm trọng.

Phải nói rằng những kỹ năng của Nhạc Khỉ La đã bị học sạch sành sanh, nếu không thì bọn họ đã chẳng bị cầm chân thế này.

Những con rối giấy đã lan ra khắp lối hầm, bốn phương tám hướng đều có mặt.

Nhạc Khỉ La cau mày, trước đó Hứa Ngôn đã nói với cô rằng những kẻ sao chép sau khi có được kỹ năng sẽ dần mạnh lên, lúc đầu cô không tin nhưng giờ thì đã cảm nhận được rồi.

Đúng lúc đó, từ trong sương đen bỗng bay ra vài con rối giấy đen, lao nhanh về phía mặt Nhạc Khỉ La.

Hứa Ngôn biết nếu mình không ra tay thì Nhạc Khỉ La chắc chắn sẽ bị thương, anh lập tức vận động Phong Hậu Kỳ Môn.

Giây tiếp theo, những con rối giấy đen kia khựng lại ngay trước mặt Nhạc Khỉ La, chỉ cách cô chừng một centimet.

Hứa Ngôn trực tiếp thu lấy chúng, kẹp giữa hai ngón tay rồi ném ngược trở lại.

"A!" Từ trong đó vang lên tiếng kêu quen thuộc, gương mặt Nhạc Khỉ La lộ rõ vẻ hưng phấn: "Lần này sẽ tiêu diệt sạch các ngươi tại đây." Hứa Ngôn lùi lại một bước, nhìn làn sương đen đã bao trùm lấy vị trí họ vừa đứng.

Chính là lúc này!

Bốn người Hứa Ngôn tụ lại một chỗ, nhanh chóng cắn đầu ngón tay nhỏ máu lên thanh Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Khải Linh.

Đây là tình huống anh đã nắm rõ ngay từ đầu, Hắc Kim Cổ Đao khi có máu Kỳ Lân kích hoạt sẽ trở nên cực kỳ mạnh mẽ, mà những kẻ sao chép kia rõ ràng không có được điều kiện này.

Máu của bốn người hòa vào nhau, giây tiếp theo Tiểu Khải Linh vung đao về phía trước.

Thanh trường đao rạch nát trần mộ thất, mang theo ngọn lửa chém xuống hướng đó.

Chỉ trong chớp mắt, trận pháp hủy diệt xung quanh được kích hoạt.

Luồng sương đen kia dường như đã cảm nhận được sự nguy hiểm, định bỏ chạy nhưng đã không còn kịp nữa.

Những tia sét liên tục giáng xuống luồng sương đen, cộng thêm một nhát đao của Tiểu Khải Linh đã chém bay một nửa làn sương.

Mọi người có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của những kẻ sao chép đã trở nên yếu ớt.

Thừa thắng xông lên, Hứa Ngôn tung một cú đấm về hướng đó, sương đen lập tức tan rã, vô số con rối giấy đen rơi lả tả xuống đất.

Một làn khói bốc lên, khi nhóm Hứa Ngôn nhìn lại thì luồng sương đen lúc nãy đã biến mất không dấu vết.

Nhạc Khỉ La định đuổi theo nhưng bị Hứa Ngôn giữ lại: "Tiểu La Nhi, giặc cùng chớ đuổi." Nghe Hứa Ngôn nói, Nhạc Khỉ La cau mày: "Giờ chúng đang yếu thế, chính là lúc tốt nhất để giải quyết triệt để.

Chúng ta đuổi theo nhất định sẽ đánh cho chúng không còn mảnh giáp, chẳng việc gì phải sợ cả." Nói thì là vậy, nhưng việc quan trọng nhất lúc này chắc chắn không phải là giải quyết đám sao chép này.

Vẫn đồng trong mộ mới là thứ quan trọng nhất.

Tính toán thời gian thì nhóm Trương Khải Sơn chắc cũng sắp tỉnh lại từ ảo cảnh, giờ là lúc quay lại đó.

Nhận ra quyết định của Hứa Ngôn không thể lay chuyển, Nhạc Khỉ La đành cúi đầu, ngoan ngoãn đi bên cạnh anh: "Em nghe theo Ngôn ca ca là được." Dù vẫn có chút không cam tâm vì đám sao chép kia vốn rất độc ác, nếu chúng mượn danh nghĩa của họ đi làm chuyện xấu thì sẽ chẳng ai hay biết.

Nếu thật sự như vậy, danh tiếng cả đời của Nhạc Khỉ La cô e là sẽ hủy hoại trong tay chúng.

Nhận thấy biểu cảm nhỏ của Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn thở dài.

Có cô nàng tinh quái này bên cạnh quả thực cũng thêm nhiều điều thú vị.

"Chúng ta nên quay lại thôi.

Một lát nữa chắc chắn sẽ có kịch hay để xem." Nghe câu này, Nhạc Khỉ La lập tức lấy lại tinh thần: "Vậy chúng ta mau đi thôi,

đừng để lỡ kịch hay.” Tiểu Khải Linh thu đao lại, cùng Vô Tâm đi sau Hứa Ngôn.

Vô Tâm nhìn cậu bé đứng bên cạnh mình, tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại khiến người ta cảm thấy chín chắn lạ thường, thậm chí là tâm tư thâm trầm.

Đúng là người ở bên cạnh Hứa Ngôn, ai nấy đều mạnh hơn người thường gấp trăm lần.

Vô Tâm nghĩ vậy rồi cũng nhanh chóng đuổi theo.

Dù anh không biết chuyện gì sắp xảy ra, nhưng Hứa Ngôn đã nói vậy thì chắc chắn có lý do.

Nhận ra cảm xúc của chính mình, Vô Tâm khẽ lắc đầu, có vẻ như ở bên cạnh Hứa Ngôn lâu quá rồi, anh thế mà lại nảy sinh ý định muốn quy phục dưới trướng anh ta.

Điều này không được!

Anh vốn đã quen với cuộc sống nhàn vân dã hạc rồi.

Sắc mặt Trương Khải Sơn trở nên vô cùng âm trầm, hoàn cảnh hiện tại hoàn toàn không ổn, nếu không nhanh chóng thoát ra e là sẽ phải ở lại thế giới này mãi mãi.

Nhìn sang Tề Thiết Chủy bên cạnh, cả hai cùng chung ý tưởng: “Phải đi tìm Nhị gia về đã, tình hình hiện tại đối với chúng ta rất bất lợi.” Tề Thiết Chủy gật đầu, trong số những người này thì Trương Khải Sơn vẫn là người đáng tin cậy nhất.

Cả hai nhanh chóng chạy về phía con phố.

Nhị Nguyệt Hồng đang ngồi trước bàn mì, trước mặt là bát mì do chính tay Nha Đầu nấu cho anh.

Anh ăn một cách ngon lành, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Nha Đầu

với niềm hạnh phúc không sao tả xiết.

Khi tìm thấy Nhị Nguyệt Hồng, Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy không khỏi trợn tròn mắt trước cảnh tượng trước mặt.

Hai người họ trông vô cùng mặn nồng, nhưng Nhị Nguyệt Hồng thì không nhận ra, còn họ thì đã nhận thấy điểm bất thường và nhanh chóng bước tới.

"Phu nhân, cô thật sự ở đây sao?" Tề Thiết Chủy thốt lên.

Tình cảnh này càng chứng minh đây không phải thế giới thực, Nha Đầu giờ đã thuộc về Hứa Ngôn, tuyệt đối không thể xuất hiện ở đây.

"Phật gia, Bát gia." Dù Nha Đầu cất tiếng chào nhưng hai người trước mặt không hề đáp lại.

"Nhị gia, anh qua đây một chút, tôi có chuyện muốn nói." Trương Khải Sơn chỉ còn cách gọi Nhị Nguyệt Hồng ra một chỗ, tình cảnh này không phải thứ họ có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng chưa đợi Trương Khải Sơn nói gì, Nhị Nguyệt Hồng đã ngăn lại: "Tôi biết anh muốn nói gì rồi.

Trên đường về tôi đã nhận thấy điểm bất thường xung quanh, nhưng nếu có thể ở bên Nha Đầu, dù có phải ở lại thế giới Vẫn đồng này tôi cũng cam lòng." Lời nói của Nhị Nguyệt Hồng khiến hai người kia hoàn toàn bất lực.

Họ hiểu tình cảm sâu nặng của anh dành cho Nha Đầu, nhưng rốt cuộc đây không phải là thật.

"Anh có thể tỉnh táo lại một chút không?

Nha Đầu trước mặt anh có phải thật không?

Cô ấy chỉ là ảo ảnh do Vẫn đồng tạo ra cho anh thôi.

Bản thân anh không thấy cô ấy bây giờ rất kỳ lạ sao?" Câu nói của

Tề Thiết Chủy khiến sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng trở nên thâm trầm.

Ngay khi anh định phản bác thì Nha Đầu từ từ bước lại gần, tay vẫn bưng bát mì.

Nhưng chưa kịp đến gần thì bóng dáng cô bỗng chốc tan biến.

Sự việc đột ngột khiến Nhị Nguyệt Hồng trợn tròn mắt, lao nhanh tới nhưng xung quanh chỉ còn lại những mảnh vỡ của bát mì, Nha Đầu đã biến mất.

Thấy vậy, Nhị Nguyệt Hồng trở nên cực kỳ hung hãn, anh rút súng dắt bên hông ra chĩa thẳng vào Trương Khải Sơn.

"Tại sao anh lại nghĩ rằng tôi luôn phải chịu sự thao túng của anh?

Tôi chỉ muốn ở lại thế giới này để được sống yên ổn bên Nha Đầu, dù có chuyện gì xảy ra thì liên quan gì đến các anh?" Tinh thần của Nhị Nguyệt Hồng dường như đã không còn bình thường, Trương Khải Sơn nhìn thấy trạng thái đó của anh thì trực tiếp đưa đầu mình sát vào họng súng: "Bắn đi!

Bắn vào đây này." Sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng cực kỳ khó coi, anh ném súng xuống trước mặt Trương Khải Sơn rồi nhìn anh với vẻ phẫn nộ: "Từ nay về sau, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt." Nhị Nguyệt Hồng chạy đi, khiến tình hình càng trở nên tồi tệ đối với Tề Thiết Chủy và Trương Khải Sơn.

"Chúng ta phải nhanh chóng đuổi theo, tránh để anh ta gặp nguy hiểm." Hứa Ngôn tiếp tục di chuyển trong mộ thất, có vẻ anh đã đánh giá hơi cao thực lực của nhóm Trương Khải Sơn.

Lâu như vậy rồi mà họ vẫn chưa thoát khỏi ảo cảnh, nếu cứ tiếp tục thế này thì chỉ có con đường chết.

Nhạc Khỉ La nhìn Hứa Ngôn như đang suy đoán xem anh đang nghĩ gì: "Ngôn ca ca, tiếp theo chúng ta định làm gì?" Hiện tại cô vẫn

còn nhiệm vụ phải hoàn thành, La Sát Hải Thị vẫn chưa đóng lại, chỉ tiếc là nhóm Trương Khải Sơn mãi chưa quay lại, xem ra chỉ có thể đến đó gặp mặt họ trước.

Chương 350

Nhóm Trương Khải Sơn lại quay về cửa hang mỏ, cảnh tượng trước mắt không khác gì lúc nãy, chỉ có điều trên vách đá xuất hiện một dòng chữ bằng máu: "Thoát khỏi ảo cảnh, mau chóng rời khỏi đây." Nhóm Trương Khải Sơn cuối cùng cũng phản ứng lại, xem ra Nhị Nguyệt Hồng cũng biết rõ họ đang ở trong ảo cảnh.

Nhưng dù vậy, họ cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải quay lại điểm xuất phát để tìm kiếm.

Cả ba nhanh bước về phía trước, nhưng cảnh vật xung quanh không còn như trước nữa, thậm chí không giống như lúc họ gặp trận pháp Phục Hy Bát Quái, khắp nơi đều là bia đá, hoàn toàn không tìm thấy lối vào thật sự.

"Phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ chúng ta cứ phải đi vòng quanh thế này mãi sao?" Tề Thiết Chủy đã sợ đến mức tái mét, lúc ở nhà Nhị Nguyệt Hồng anh đã bị một phen hú vía, giờ đến đây cũng chẳng phân biệt nổi đâu là thật đâu là giả, chỉ biết dựa vào cảm giác của mình.

Nhưng khi Tề Thiết Chủy quay đầu nhìn quanh một lần nữa, sắc mặt anh bỗng thay đổi, anh kéo mạnh Trương Khải Sơn, chỉ vào dòng chữ máu mà Nhị Nguyệt Hồng để lại trên tường lúc nãy, nó vẫn y hệt như cũ.

Điều này chứng tỏ họ vẫn chưa thoát khỏi vòng lặp, nghĩ đến đây ai nấy đều thấy rùng mình.

"Đừng nói là tìm lối ra, giờ chúng ta còn đang kẹt trong vòng lặp tử thần rồi." Cả hai đều hốt hoảng, nhưng tình cảnh này không thể phớt lờ.

Khi họ quay người lại một lần nữa, nhiệt độ xung quanh bỗng giảm đột ngột khiến cả hai run cầm cập.

Khi nhìn rõ cảnh vật xung quanh, họ không khỏi kinh ngạc, đây đâu phải hang mỏ gì, rõ ràng là họ đang đứng giữa một vùng băng thiên tuyết địa.

"Phải làm sao đây?" Xung quanh là vực thẳm vạn trượng, không có lối thoát, cả hai đứng chôn chân tại chỗ không dám động đậy.

Họ chẳng còn cách nào khác, hoặc là đi tiếp, hoặc là đứng đợi.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, Trương Khải Sơn vô cùng cảnh giác quay phắt lại.

Thấy Hứa Ngôn xuất hiện, sắc mặt anh có chút thay đổi: "Ngôn gia.

Các anh cũng bị kẹt trong vùng băng tuyết này sao?" Nghe Trương Khải Sơn hỏi, Hứa Ngôn mới bước tới: "Đây không phải vùng băng tuyết, mà là La Sát Hải Thị trong Vẫn đồng.

Những gì các anh thấy chỉ là ảo giác mà thôi." Lời của Hứa Ngôn khiến hai người họ bừng tỉnh đại ngộ, nhưng trong tình cảnh này làm sao để thoát ra?

"Nhắm mắt lại đi." Hứa Ngôn thong thả bước về phía đó, tuy còn chút nghi hoặc nhưng lúc này ngoài việc nghe theo Hứa Ngôn, họ chẳng còn cách nào khác.

"Đặt vào chỗ chết để tìm đường sống.

Mạng này giao cho Ngôn gia vậy." Trương Khải Sơn nói rồi gật đầu thật mạnh.

Cả nhóm lần lượt nhắm mắt lại, đi theo sau Hứa Ngôn tiến về phía trước.

Nhạc Khỉ La luôn túc trực bên cạnh anh.

Mọi người giờ đây đều hiểu rằng ảo ảnh trong Vẫn đồng không chỉ có một tầng, nếu lần này không có Hứa Ngôn ở đây, e là tất cả đều đã bị ảo cảnh khống chế.

Hứa Ngôn sử dụng bí thuật phong thủy dẫn mọi người rời đi.

Nếu không phá hủy La Sát Hải Thị này thì những chuyện tiếp theo chắc chắn sẽ không xảy ra, nhưng con đường cần đi thì vẫn phải đi, dù sao quỹ đạo lịch sử vẫn phải vận hành bình thường.

Đi theo sau Hứa Ngôn, cuối cùng họ cũng thoát khỏi màn sương mù vừa rồi, khiến mọi người càng thêm kính trọng anh.

"Lần này đa tạ Ngôn gia, nếu không chúng tôi e là đã bị kẹt trong đó mãi mãi." Trước lời cảm ơn của Trương Khải Sơn, Hứa Ngôn xua tay: "Anh cảm ơn hơi sớm rồi, chúng ta vẫn chưa thoát khỏi La Sát Hải Thị đâu." Cái gì?

Khi nhìn quanh, họ mới phát hiện dù đã thoát khỏi sương mù nhưng lại lạc vào một trận pháp điêu khắc đá.

Lúc này họ mới hiểu ra mình chưa hề thoát ra ngoài, ảo cảnh này nối tiếp ảo cảnh kia, hoàn toàn không cho họ cơ hội nào.

Nhị Nguyệt Hồng lúc này cũng không hề an toàn, anh vẫn nỗ lực tìm kiếm Vẫn đồng để được gặp lại Nha Đầu, để lại có được cô.

Mọi thứ đối với anh như một cơn ác mộng, rõ ràng anh đã có được sự quan tâm của Nha Đầu một lần nữa, nhưng chỉ trong chớp mắt lại đánh mất tất cả.

Trần Bì A Tứ không tìm được cơ quan để vào Vẫn đồng, nên chỉ có thể đứng đợi bên ngoài, đợi nhóm Trương Khải Sơn trở ra.

Cừu Đức Khảo suy nghĩ một lát rồi ra hiệu cho Trần Bì A Tứ

cùng đi với mình.

Trần Bì A Tứ không tìm được lối vào không có nghĩa là lão cũng bó tay, dù sao lão còn có thân phận khác là nhà khảo cổ học.

Quả nhiên Cừu Đức Khảo đã tìm thấy manh mối và thuận lợi dẫn đám Trần Bì A Tứ vào trong Vẫn đồng.

Nhóm Trương Khải Sơn vẫn đang mải miết đi trong ảo cảnh, ai nấy đều đã kiệt sức, đành tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

"Cứ tiếp thế này thì chưa kịp thoát ra chúng ta đã mệt chết rồi." Trước lời than vãn của Tề Thiết Chủy, Hứa Ngôn nhìn về phía họ: "Bát gia ngày thường thông thạo bí thuật phong thủy, sao ở đây lại không nhận ra những điểm bất thường xung quanh?" Nhờ sự gợi ý của Hứa Ngôn, Tề Thiết Chủy bắt đầu quan sát kỹ xung quanh và nhận ra điều bất ổn, sắc mặt anh thay đổi trong nháy mắt.

"La Sát Hải Thị biến ảo dựa trên những gì trong lòng mỗi người, những thứ xuất hiện đều do tâm các anh mà ra." Có lời của Hứa Ngôn, Tề Thiết Chủy càng hiểu rõ ý nghĩa sâu xa: "Vậy nên bây giờ chúng ta không thể cứ đi tìm mãi như thế này được, ý Ngôn gia là vậy đúng không?" Hứa Ngôn gật đầu: "Không tìm thấy lối ra thì phải tìm một con đường mới.

Chỉ có phá hủy La Sát Hải Thị này mới có thể quay về điểm xuất phát." Một câu nói ngắn gọn khiến nhóm Trương Khải Sơn đồng loạt đứng dậy: "Nhưng giờ làm sao để phá hủy?

Xung quanh La Sát Hải Thị này chẳng thấy có gì khác thường cả." Nhạc Khỉ La cũng nhìn Hứa Ngôn, chờ đợi anh chỉ dẫn việc cần làm tiếp theo.

"Trận pháp điêu khắc đá phía sau chúng ta có thể xoay chuyển được.

Tiếp theo chỉ cần xoay chuyển những bức tượng đá này theo trận pháp Phục Hy Bát Quái là có thể phá hủy cả La Sát Hải Thị." Mọi người cùng tiến đến trước trận pháp điêu khắc đá, phát hiện ra tình cảnh này giống hệt lúc họ mới vào.

Thế là mỗi người đứng dưới một bức tượng đá tương ứng.

Hứa Ngôn đứng ở vị trí trung tâm, chỉ đạo mọi người xoay chuyển các bức tượng.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, anh sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh.

Mọi người đang nỗ lực xoay chuyển, bỗng nhiên một chiếc Cửu Câu Trảo lao thẳng về phía Trương Khải Sơn.

Ai nấy đều giật mình, nhìn lại thì thấy Trần Bì A Tứ xuất hiện, đang hằm hằm nhìn Trương Khải Sơn.

"Trần Bì?

Sao cậu lại ở đây?" Hứa Ngôn khoanh tay đứng nhìn, xem ra lần này tất cả mọi người đã tụ tập đông đủ tại đây.

Đương nhiên vẫn còn một số kẻ nấp trong bóng tối chưa lộ diện, nhưng đó không phải vấn đề lớn.

Trần Bì A Tứ nhanh chóng bật dậy, vung Cửu Câu Trảo về phía Trương Khải Sơn: "Tôi muốn anh phải chết!" Trước cuộc tấn công bất ngờ của Trần Bì, những người còn lại đều dõi theo.

Trương Khải Sơn và Trần Bì A Tứ lao vào đánh nhau bất phân thắng bại.

"Đừng có lọt vào màn sương mù kia, nếu không sẽ bị tâm ma khống chế một lần nữa." Lời của Hứa Ngôn như một sự chỉ dẫn cho Trương Khải Sơn, anh mạnh tay đẩy Trần Bì A Tứ vào màn sương

mờ mịt kia, giây tiếp theo hắn liền ngất đi.

Họ tiếp tục xoay chuyển những bức tượng đá xung quanh, nhưng ngay cả khi mọi thứ đã về đúng vị trí, vẫn không có gì xảy ra.

Hứa Ngôn nhìn Trương Khải Sơn, khiến anh có chút lúng túng, ánh mắt vẫn dán chặt vào bức tượng đá.

"Tâm ma chưa giải thì e là chúng ta mãi mãi không thoát ra được." Ngay khi Hứa Ngôn vừa dứt lời, Nhạc Khỉ La liền nhìn những người có mặt: "Các người định cứ bị kẹt ở đây mãi sao?

Bà cô đây không rảnh để theo hầu đâu." Vừa nghe Nhạc Khỉ La nói xong, đầu Trương Khải Sơn bỗng đau như búa bổ.

Khi mọi người nhìn lên thì phát hiện trên đỉnh đầu không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cỗ quan tài bằng bạch ngọc, bị vô số xích sắt khóa chặt, không nhìn rõ bên trong có thứ gì.

Lúc này Trương Khải Sơn dường như đã lấy lại ý thức, anh đấm mạnh vào ngực hai cái, giây tiếp theo bỗng biến thân thành một con mãnh thú lao vút đi.

Hứa Ngôn không có biểu hiện gì, nhưng Tề Thiết Chủy thì trợn tròn mắt kinh ngạc: "Cùng Kỳ, thế mà lại là Cùng Kỳ!

Kỳ Lân là tường thụy, là thần thú thượng cổ, nhưng Cùng Kỳ lại là hung thú thượng cổ, vốn không được thế gian dung thứ." Hứa Ngôn chăm chú nhìn vào vị trí đó.

Quả nhiên ở đây chỉ có mỗi mình Trương Khải Sơn là có tâm ma, xem ra anh ta vẫn luôn canh cánh trong lòng về chuyện này.

Hình bóng Cùng Kỳ và Kỳ Lân đan xen vào nhau khiến Tề Thiết Chủy không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Cùng Kỳ liệu có đánh thắng được Kỳ Lân không?" Trước câu hỏi đó, Hứa Ngôn nhìn sang: "Không thử sao biết được?

Nếu đánh thắng được là tốt nhất, bằng không e là sẽ bị tâm ma khống chế cho đến chết." Câu nói này càng khiến Tề Thiết Chủy thêm phần lo lắng: "Tiếp theo đành phải xem vào tạo hóa của Phật gia các anh thôi." Kỳ lân dù sao cũng là thần thú thượng cổ, thực lực vốn dĩ nằm trên Cùng Kỳ.

Lần này đúng như Hứa Ngôn đã nói, chỉ có thể xem tạo hóa của Trương Khải Sơn.

Hứa Ngôn nhìn về phía Trương Khải Sơn.

Hắn vài ngày trước đã hoàn toàn thay máu Kỳ Lân, hiện tại thực lực chắc chắn không thể coi thường.

Hơn nữa dưới sự gia trì của hào quang nhân vật chính, Trương Khải Sơn cũng sẽ không bại trận.

Hứa Ngôn đứng sang một bên, chờ đợi Trương Khải Sơn quay lại.

Đúng lúc này, con Kỳ Lân kia không khỏi gầm lên một tiếng.

Chưa đợi mọi người kịp nhìn qua, Cùng Kỳ của Trương Khải Sơn đã nhanh chóng lao tới cắn chặt cổ Kỳ Lân.

Tình huống hung mãnh này khiến ai nấy đều không khỏi kinh ngạc.

Chương 351

Mọi người đều nhìn sang hướng đó, tự nhiên cũng biết Trương Khải Sơn đã thành công.

Sau khi thu hồi bản thể, Trương Khải Sơn đứng im tại chỗ không chút cử động.

Tề Thiết Chủy nhanh chóng chạy tới, kéo lấy Trương Khải Sơn đang đứng ngây ra một bên.

"Thành công rồi!

Tôi biết anh nhất định sẽ làm được mà." Thế nhưng chưa đợi anh ta kịp phản ứng, Trương Khải Sơn đột ngột chộp lấy cổ anh ta, dùng lực ném mạnh sang một bên.

Đây là do hắn vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi trạng thái chiến đấu.

Tề Thiết Chủy bị túm chặt, thậm chí cảm thấy không thở nổi.

Hứa Ngôn bước tới, trực tiếp bắn một viên hạt bạc vào tay Trương Khải Sơn, lúc này hắn mới hoàn hồn, nhìn ngó xung quanh.

"Vậy bây giờ chúng ta đã thoát khỏi tâm ma chưa?" Tề Thiết Chủy hét lớn một tiếng.

Chưa kịp có phản ứng gì, cỗ quan tài bạch ngọc đang treo trên xích sắt bỗng nhiên rung lắc dữ dội.

Toàn bộ mộ huyệt dường như sắp sụp đổ.

Một cơn chấn động trực tiếp hất văng quan tài bạch ngọc xuống đất, vỡ tan tành trước mắt mọi người.

Khi tất cả nhìn về phía đó mới phát hiện chân thân của Thanh Ô Tử đại sư từ trong quan tài rơi ra ngoài.

Hứa Ngôn chậm rãi bước tới, đưa tay nhặt lấy mảnh Vẫn Đồng cực nhỏ nhưng chứa đựng sức mạnh cường đại bên cạnh thi thể Thanh Ô Tử.

Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy nhìn sang, hai người đối mắt nhìn nhau rồi cuối cùng từ bỏ ý định tranh giành.

Hứa Ngôn là ai chứ?

Chưa nói đến ba người đi theo hắn, chỉ riêng thực lực của bản thân Hứa Ngôn đã thâm sâu khó lường.

Họ thực sự rất muốn có Vẫn Đồng, nhưng nếu bây giờ xông lên tranh đoạt thì kết quả sẽ ra sao?

Đương nhiên là dễ đoán, e rằng cả hai sẽ không cách nào rời khỏi mộ Thanh Ô Tử này được.

Theo động tác của Hứa Ngôn, thi thể Thanh Ô Tử trong nháy mắt trở nên thối rữa, mục nát không thôi, hoàn toàn khác hẳn với thi thể bảo quản tốt lúc nãy.

Hứa Ngôn đứng dậy, Nhạc Khỉ La cũng theo sát phía sau.

"Chúc mừng Ngôn ca ca đã lấy được Vẫn Đồng." Nhạc Khỉ La không có quá nhiều nhận thức về thứ này, cô cũng chưa bao giờ tham niệm những vật ngoài thân.

Nhưng cô biết anh muốn, vậy nên cô sẽ giúp anh lấy được.

Diện mạo Thanh Ô Tử biến thành dáng vẻ vốn có của một xác chết, điều này chứng minh toàn bộ La Sát Hải Thị đã bị tiêu hủy.

"Chúng ta nên rút lui thôi." Nghe lời Hứa Ngôn, đám người Trương Khải Sơn chỉ đành đi theo phía sau nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nhưng khi họ đến đoạn hành đạo lúc trước, mùi máu nồng nặc đã khiến họ phải dừng bước.

Nhị Nguyệt Hồng vẫn còn ở trong mộ này, Trương Khải Sơn đương nhiên không thể bỏ đi.

Nhưng khi họ nhìn lại mới phát hiện Cừu Đức Khảo đang vung vẩy khẩu súng trong tay, gương mặt dữ tợn nhìn quanh.

Dưới chân lão ta vậy mà lại là thi thể của đám người Nhật, ngay cả Điền Trung Lương Tử cũng bị lão giải quyết.

"Lão ta bị sao vậy?

Sao lại điên loạn như thế?" Tề Thiết Chủy nhìn về phía Cừu Đức Khảo.

Tuy không có thiện cảm gì nhưng nhìn trạng thái này của lão cũng cảm thấy khó tin.

"Đại khái là trúng tâm ma, xuất hiện ảo giác." Hứa Ngôn nhìn qua.

"Ai cũng không được cướp Vẫn Đồng của ta, gặp đứa nào ta giết đứa đó!" Giọng của Cừu Đức Khảo vang vọng khắp hành đạo, khiến mọi người không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Lão ta hoàn toàn đã phát điên, không phân biệt được thực tại và ảo tưởng.

Cừu Đức Khảo ôm lấy một hòn đá trong tay, thu mình vào góc tường.

Lúc nãy khi tiến vào mộ này, lão đã nhìn thấy trong Vẫn Đồng dáng vẻ già nua của chính mình, cơ thể hoàn toàn nhăn nheo.

Lão không thể chấp nhận được điều đó, và vì cực kỳ thống khổ nên trở nên điên cuồng hơn.

Nhưng giờ lão đã có Vẫn Đồng, thứ có thể giúp trường sinh bất lão, lão vẫn sẽ giữ được dáng vẻ trẻ trung như hiện tại.

Chỉ là vào khoảnh khắc lão vừa lấy được Vẫn Đồng, bọn Điền

Trung Lương Tử lại điên cuồng muốn tranh đoạt, Cừu Đức Khảo đương nhiên không cho chúng cơ hội đó.

Khẩu súng trong tay lão liên tục xả đạn vào người mấy tên Nhật Bản trước mắt, máu bắn tung tóe khiến ai nấy đều kinh hãi.

Phe Nhật Bản gần như toàn quân bị diệt.

Hứa Ngôn không có biểu cảm gì, điều này đối với anh chẳng có quan hệ gì cả.

Bây giờ anh chỉ đợi nhận phần thưởng, vì Vẫn Đồng đã lấy được, La Sát Hải Thị cũng bị phá hủy.

Khi mấy người chuẩn bị rời đi, Cừu Đức Khảo ở phía sau lại nhanh chóng đuổi tới.

Trương Khải Sơn trực tiếp tung một cước đá văng lão ta.

Hiện tại có Hứa Ngôn ở đây, hắn với tư cách là người phụ thuộc đương nhiên phải bảo vệ cho tốt.

Khi mọi người nhìn kỹ lại mới thấy Nhị Nguyệt Hồng cũng đang lún sâu trong mộ thất này.

La Sát Hải Thị bị hủy diệt, giấc mộng của anh ta cũng tan biến trong chốc lát.

Khi nhìn thấy mọi người, sắc mặt anh ta hơi thay đổi, rồi nở nụ cười khổ.

"Ảo cảnh cuối cùng vẫn là ảo cảnh, tôi cứ ngỡ nó có thể thành thật, hóa ra cũng chỉ là một giấc mộng kê vàng mà thôi." Mọi người đều hiểu ý Nhị Nguyệt Hồng muốn nói gì.

Hứa Ngôn đứng đó nhưng không nói gì.

Thực tế nếu không có anh xuất hiện thì Nha Đầu và Nhị Nguyệt Hồng đúng là có thể tu thành chính quả, chỉ tiếc là...!

Trong lúc đó, Trần Bì A Tứ cũng từ cuối mộ đạo đi ra, gương mặt vô cùng dữ tợn.

Giấc mộng đẹp của hắn tan biến trong tích tắc, khi quay lại hiện thực, hắn chẳng còn chút kỳ vọng nào.

Nhưng mộ thất sắp sụp đổ, họ không thể dừng lại lâu hơn được nữa.

Mắt Cừu Đức Khảo bị đá vụn văng trúng làm bị thương, La Sát Hải Thị triệt để biến mất, tâm ma của mọi người cũng ngừng lại trong khoảnh khắc.

Cừu Đức Khảo nhìn vào lòng mình, lại phát hiện khối Vẫn Đồng vừa lấy được đã biến mất không thấy đâu.

"Chuyện gì thế này?

Chuyện gì thế này?" "Vẫn Đồng của ta đâu?" Tề Thiết Chủy không khỏi khinh bỉ: "Vẫn Đồng ông vừa có được chẳng qua là tâm ma mà La Sát Hải Thị tạo ra cho ông thôi.

Thật sự nghĩ mình lấy được Vẫn Đồng chắc?" Cừu Đức Khảo không hiểu lời Tề Thiết Chủy nói, gương mặt càng lúc càng trở nên vặn vẹo.

"Nơi này sắp sập rồi, không muốn chết thì mau rời khỏi đây đi." Giọng Hứa Ngôn truyền tới.

Cả nhóm chỉ có thể nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lần này họ cuối cùng cũng tìm thấy lối ra thật sự, liền lao thẳng về hướng đó.

Đá vụn từ bốn phương tám hướng bắt đầu rơi xuống, va đập vào người mọi người.

Khi xuất hiện lại ở cửa hang động, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Trần Bì A Tứ giận dữ nhìn xung quanh nhưng cũng buộc phải chấp nhận thực tế.

Mọi hành vi của hắn giống như một tên hề nhảy nhót vậy.

Nhị Nguyệt Hồng chú ý thấy sự hiện diện của Trần Bì A Tứ liền bước tới, nhưng anh ta vẫn không khiến Trần Bì tỉnh ngộ.

“Lần này chúng ta đã giữ được mạng mà chạy ra ngoài, hay là cậu cùng tôi quay về Trường Sa, giải quyết dứt điểm những chuyện trước đây đi.” Đối mặt với lời của Nhị Nguyệt Hồng, Trần Bì A Tứ lại giận dữ nhìn về phía trước, ánh mắt dừng lại trên người Hứa Ngôn.

“Đừng có mơ!

Chương 352

Ông nghĩ ông là ai chứ?

Tôi bây giờ không còn quan hệ gì với ông nữa.” Sau khi nói xong câu đó, Trần Bì A Tứ phẫn nộ nhìn quanh, đảo mắt qua Hứa Ngôn một cái rồi bỏ đi thẳng.

Nhạc Khỉ La chú ý thấy tình hình này, biểu cảm trở nên nham hiểm.

Tay cô định có hành động gì đó thì bị Hứa Ngôn giữ lại.

Anh hiểu rõ tại sao Trần Bì A Tứ lại nhìn mình như vậy.

Tâm ma của Trần Bì cũng là Nha Đầu, giờ La Sát Hải Thị đã đóng, ác mộng tâm ma trong mộ cũng biến mất.

Tỉnh lại phát hiện người mình yêu đã thuộc về kẻ khác, đương nhiên là hắn không cam tâm.

Nhưng Hứa Ngôn chẳng bận tâm, vì dù có không cam tâm đến mấy thì Trần Bì A Tứ cũng chẳng dám thách thức địa vị của anh.

Ngoài việc ôm cục tức trong lòng ra thì hắn làm được gì nữa?

Đang lúc mọi người chú ý nhìn theo bóng lưng Trần Bì rời đi, tiếng la hét điên cuồng của Cừu Đức Khảo lại truyền đến tai.

Khi nhìn qua, họ thấy lão ta đang ở trạng thái suy sụp, nằm bệt dưới đất.

Máu từ mắt không ngừng chảy ra nhưng lão vẫn không ngừng gào khóc.

“Tại sao?

Rõ ràng ta đã lấy được Vẫn Đồng rồi mà.

Rõ ràng ta có thể trường sinh bất lão.

Tại sao chứ?" Mọi người nhìn thấy tình cảnh này đều không khỏi bùi ngùi.

Chấp niệm của một người quá sâu quả thực không phải chuyện tốt.

Cừu Đức Khảo tuy bề ngoài làm việc cho người Nhật nhưng thực chất chỉ muốn mượn thế lực của họ để đạt được mục đích cá nhân, mà thứ lão khao khát nhất chính là Vẫn Đồng.

Tiếc thay...! cuối cùng cũng chẳng lấy được.

"Ngôn gia, xe của chúng tôi ở bên ngoài, để tôi đưa ngài về trước." Hứa Ngôn đang nhìn chằm chằm Cừu Đức Khảo, nghe tiếng Trương Khải Sơn mới hoàn hồn lại rồi gật đầu.

Từ nãy anh đã thông báo cho Ngụy Húc thu quân, lần này cũng may anh có chuẩn bị trước, chia làm hai đội cùng tiến vào.

Quả nhiên trong mộ đã phát hiện tung tích nhà họ Lý ở Nhạc Dương.

"Được." Hứa Ngôn bước đi, Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy theo sau.

Nhị Nguyệt Hồng vẫn đang trầm tư, nhưng một lát sau cũng chỉ đành đi theo.

Mọi người cuối cùng đã trở về điểm xuất phát.

Lần này tuy quá trình đáng sợ nhưng cũng coi như hữu kinh vô hiểm, về cơ bản không xảy ra chuyện gì quá kinh khủng, ít nhất là họ đều đã ra ngoài an toàn.

Cuối cùng cũng về đến nhà an toàn.

Ngụy Húc cũng tới báo cáo tình hình lúc đó cho Hứa Ngôn.

“Ngôn gia, trong mộ thất lần này chúng tôi không chỉ phát hiện tung tích nhà họ Lý ở Nhạc Dương, mà còn thấy bóng dáng của người nhà họ Uông bên cạnh họ nữa.” Điều này nằm trong dự tính của Hứa Ngôn.

“Đội ngũ của chúng thậm chí còn không phá nổi Phục Hy Bát Quái Trận, cứ đi vòng quanh bên ngoài, lại còn vấp phải đủ loại cơ quan, lần này cũng bị tổn thất nặng nề.” Hứa Ngôn gật đầu, không nói gì thêm, thực lực như vậy đúng là khó mà khiến người ta nể phục.

Trần Bì A Tứ và Cửu Đức Khảo ít nhất còn theo dấu vết Nhị Nguyệt Hồng mà tới được chủ mộ thất, còn nhà họ Lý ở Nhạc Dương kia thậm chí còn chưa vào nổi chủ mộ đã bị tan rã ngay hành đạo.

“Tôi biết rồi, cậu lui xuống trước đi.” Nghe lời Hứa Ngôn, Ngụy Húc gật đầu rồi rời đi.

Cho Ngụy Húc lui ra xong, việc anh cần làm bây giờ đương nhiên là nhận phần thưởng nhiệm vụ lần này.

Tốn bao công sức đưa tất cả bọn họ trở về, đây là thứ anh xứng đáng được nhận. 【Đinh!

Phát hiện ký chủ đã khám phá mộ Thanh Ô Tử, tiến độ nhiệm vụ 100%.】 【Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng: 400 điểm tích lũy nhiệm vụ, điểm May mắn +4, điểm Khí vận +5.】 【Phần thưởng thêm: 20.000 thỏi vàng, 3.000 binh lực, 10 xe tăng Tiger.】 Rất tốt!

Hứa Ngôn nhìn phần thưởng đã phát xuống.

Lần này không chỉ có được những thứ này, mà ngay cả Vẫn Đồng cũng thuộc về anh.

Nhìn con số hiển thị trên hệ thống, Hứa Ngôn cảm thấy thỏa mãn

chưa từng có.

Anh đổi toàn bộ phần thưởng một lượt, 10 chiếc xe tăng Tiger cũng đã tới tay.

Anh nhẩm tính, chắc chắn sẽ gây ra một trận phong ba bão táp đây.

Sau khi tóm lược sơ bộ về binh lực, một kế hoạch đã hình thành trong đầu Hứa Ngôn.

Giờ đây trang bị của anh đã đầy đủ, tự nhiên cũng không cần phải kiêng dè thế lực Nhạc Dương nữa.

Chỉ có điều chuyện này anh không thể tự thân xuất mã được.

Một mặt là trạng thái hiện tại của Tiểu Khải Linh không thích hợp để đi bôn ba tiếp.

Anh đã nói trước đó, sau khi kết thúc chuyến đi mộ Thanh Ô Tử này sẽ giúp Tiểu Khải Linh lấy được Dẫn Hồn Linh.

Đây mới là việc quan trọng nhất hiện nay.

Tiểu Khải Linh hiện giờ mới sáu tuổi, cách thời điểm lần đầu tiên bị dùng làm bình máu còn hai năm nữa, thời gian không còn nhiều.

Chi bằng xuất kích trước, lấy được Dẫn Hồn Linh về để giúp cậu bé tránh khỏi đoạn lịch sử đen tối đó.

Hứa Ngôn đang mải suy nghĩ thì bên ngoài đã truyền đến giọng Nhạc Khỉ La.

"Ngôn ca ca!" Tiếng gọi từ xa đến gần, dường như đang chạy về phía anh.

Hứa Ngôn thu hồi hệ thống, vừa vặn cửa cũng bị người bên ngoài đẩy ra.

"Ngôn ca ca, họ đều ở bên ngoài cả, anh trốn ở đây một mình làm

gì thế?" Thấy Nhạc Khỉ La xuất hiện, Hứa Ngôn đưa tay kéo cô lại.

"Tiểu La nhi, sắp tới anh có thể phải đi làm một việc lớn, nếu để em ở lại giữ nơi này thì có được không?" Nghe câu hỏi của Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La đứng thẳng dậy bên cạnh anh, biểu cảm có vẻ cực kỳ bất mãn, nhìn anh với vẻ giận dỗi.

"Anh lại định bỏ em ở đây một mình sao?

Em đi cùng anh thì chẳng phải cũng có thể bảo vệ anh à?" Câu nói này của Nhạc Khỉ La nghe có vẻ hơi đại ngôn, nhưng có cô bên cạnh, Hứa Ngôn đúng là bớt đi không ít phiền phức, mấy tên lèo tèo cứ để cô xử lý là xong.

Hứa Ngôn thở dài, nhưng vẫn lên tiếng trấn an cảm xúc của cô trước.

"Không phải là muốn bỏ em lại đây một mình, mà vì chỉ có em mới đủ thực lực để trấn thủ nơi này thôi." Đối với Nhạc Khỉ La, đây chắc chắn là một lời khen ngợi, biểu cảm của cô cũng dịu đi đôi chút.

"Vậy lần này anh định đi làm gì?" Trước câu hỏi của Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn nhìn ra ngoài cửa.

Ở đó đang có một bóng hình nhỏ bé đứng sững, tuy nhỏ nhưng cực kỳ kiên định, thanh trường đao đeo trên lưng luôn khiến người ta cảm thấy có chút cố chấp.

"Đi giúp cậu bé tìm lại chính mình." Nhạc Khỉ La nghe vậy liền nhìn theo hướng đó, lúc này mới chú ý thấy sự hiện diện của Tiểu Khải Linh.

Cô vốn không phải kẻ vô lý đành hanh, trước lời nói của Hứa Ngôn, cô chỉ đành gật đầu chấp thuận.

Dù sao cô cũng biết tầm quan trọng của Tiểu Khải Linh đối với Hứa Ngôn.

“Ngôn ca ca, lần này anh đi nhất định phải về sớm đấy.

Không có em bên cạnh, anh nhất định phải tự chăm sóc tốt cho mình.” Hứa Ngôn gật đầu.

Vô Tâm ngay đêm đó đã biến mất khỏi viện của họ.

Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng, cứ như thể mấy ngày chung đụng vừa qua chỉ là một giấc mộng kê vàng vậy.

Nhưng cũng đúng thôi, vì lần này tên người nhân bản đã bị trọng thương, dù có chuyện gì xảy ra tiếp đi nữa cũng không cần quá thận trọng.

Đêm đó, Hứa Ngôn gọi Lý Song vào phòng.

Hiện tại thực lực của họ đã lớn mạnh, nếu muốn đánh trận đầu thì chắc chắn cần một thế lực tiên phong.

Chương 353

Lý Song được gọi vào phòng cũng có chút thắc mắc.

“Ngôn gia, không biết muộn thế này ngài gọi tôi tới là có việc gì ạ?” Trước câu hỏi của Lý Song, Hứa Ngôn gật đầu.

“Ngồi xuống đi, chuyện cần bàn nhiều lắm, cứ đứng mãi cũng không phải cách.” Nghe vậy, Lý Song mới ngồi xuống trước mặt, hành vi cử chỉ cực kỳ cẩn trọng.

Phải nói rằng Lý Song mang lại cảm giác vô cùng chính trực, việc gì giao cho anh ta cơ bản đều được hoàn thành xuất sắc, chỉ là anh ta luôn tỏ ra quá nghiêm túc.

Ví dụ như bây giờ, anh chỉ định dặn dò vài câu thôi mà Lý Song cứ như đang đối mặt với đại địch vậy.

“Lần này cậu làm tốt lắm.” Nghe Hứa Ngôn khen, Lý Song càng tỏ ra nghiêm cẩn hơn: “Cảm ơn Ngôn gia đã khen ngợi.” Thấy người trước mặt mãi không nói tiếp, Lý Song mới ngước nhìn lên.

“Sắp tới tôi cần giao cho cậu một nhiệm vụ.” Lời nói của Hứa Ngôn cuối cùng cũng khơi dậy ý chí chiến đấu của Lý Song, ánh mắt anh ta khóa chặt vào Hứa Ngôn.

“Mọi việc nghe theo lệnh của Ngôn gia.” Hai người đại khái đã sắp xếp xong số liệu binh lực mới nhất.

Tuy không hiểu rõ ý nghĩa việc Hứa Ngôn làm nhưng Lý Song biết chắc chắn có nguyên nhân, cấp trên bảo làm gì anh ta chỉ việc nghe theo.

“Tôi chuẩn bị thành lập một tiểu đoàn xe tăng.” Lý Song gật đầu, nhưng ngay sau đó lại trợn mắt nhìn Hứa Ngôn.

Tiểu đoàn xe tăng?

Thật sự không thể hiểu nổi lời Hứa Ngôn nói.

Lý Song đứng hình hồi lâu không đáp lại, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào mặt Hứa Ngôn như đang phán đoán xem câu nói này là thật hay giả.

Tuy nhiên, dù vậy Lý Song vẫn không mảy may nghi ngờ.

"Tôi muốn cậu dẫn dắt năm chiếc xe tăng Tiger và hai vạn binh lực, đánh thẳng vào Nhạc Dương."...

Lý Song im lặng, cứ như đang nghe chuyện viển vông.

Hứa Ngôn đương nhiên hiểu ý nghĩa của biểu cảm đó.

"Xe tăng Tiger giá thành đắt đỏ, chúng ta hiện tại căn bản không có cách nào duy trì chi phí lớn như vậy.

Binh lực thì đủ nhưng xe tăng Tiger e rằng một sớm một chiều không thể có được." Dù Hứa Ngôn đã cố kiềm chế cảm xúc nhưng cũng bị cái vẻ mặt nghiêm túc quá mức của Lý Song làm cho dở khóc dở cười.

"Xe tăng Tiger đã chuẩn bị xong rồi, cậu chỉ việc dẫn quân đi tới Nhạc Dương là được." Cái gì?

Tay Lý Song lập tức siết chặt như không thể tin nổi vào tai mình.

Anh ta theo sát Hứa Ngôn bấy lâu, đương nhiên biết người này lợi hại thế nào, đi tới đâu cũng không ai địch nổi.

Nhưng lần này lời nói có vẻ hơi quá.

Nếu chỉ là xe tăng thông thường thì anh ta đã không ngạc nhiên đến thế, đằng này từ miệng Hứa Ngôn thốt ra lại là xe tăng Tiger.

Phải biết rằng xe tăng Tiger sở dĩ có cái tên đó là bởi thực lực của

nó như mãnh hổ, đi tới đâu là san bằng tới đó.

Nhưng một thứ như vậy mà Hứa Ngôn lại có thể cho đi một cách nhẹ nhàng, điều này khiến anh ta vô cùng khó tin.

Xem ra nếu không đưa ra bằng chứng thì anh ta chẳng thể nào tin nổi chuyện này.

"Ngày mai tôi có thể đưa cậu đi xem qua một lượt.

Nhưng những gì tôi vừa nói, cậu có làm được không?" Lý Song vẫn còn đang đắm chìm trong sự kinh ngạc, sau khi nghe câu hỏi của Hứa Ngôn, anh ta lập tức đứng bật dậy chào quân lễ.

"Lệnh của Ngôn gia, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực." Có lời này của Lý Song, Hứa Ngôn cuối cùng cũng yên tâm.

Ngày mai anh chuẩn bị đi chỉnh đốn binh lực một chút, sẵn tiện cho Lý Song mở mang tầm mắt với năm chiếc xe tăng Tiger này.

Ngoài ra còn rất nhiều việc phải dặn dò, tự nhiên cũng không thể chăm lo hết từng chút một được, nhất là khi thời gian anh có không còn nhiều.

Sau khi mang Dẫn Hồn Linh về, anh còn phải chỉnh đốn lại Nhạc Dương này.

Hầu như lần nào có chuyện là đám người Nhật lại nhảy ra phá phách, tạm thời chưa cần quá để tâm tới chúng.

Còn về nhà họ Lý ở Nhạc Dương và nhà họ Uông, chắc chắn phải xử lý cho thật kỹ.

"Hôm nay tới đây thôi, về nghỉ ngơi đi.

Lần này vào mộ ở khu mỏ cậu cũng lập được công lớn." Lý Song vẫn chưa thoát ra khỏi cảm xúc vừa rồi.

Thử hỏi có người lính nào mà không khao khát xe tăng Tiger chứ?

Nếu thực sự có thể chỉ huy năm chiếc Tiger, chắc anh ta sẽ cười không ngậm được miệng mất.

"Ngôn gia cũng nghỉ ngơi sớm ạ." Sau khi Lý Song rời phòng, Hứa Ngôn mới trở lại dáng vẻ ban đầu.

Anh không biết quyết định này là đúng hay sai, nhưng đã định làm thì phải dốc toàn lực.

Thế lực của anh tuy đã không thể coi thường nhưng ở khắp vùng Hồ Nam vẫn còn những kẻ đục khoét, thỉnh thoảng lại nhảy ra gây rắc rối cho anh.

Không chỉ có nhà họ Lý ở Nhạc Dương, sau khi giúp Tiểu Khải Linh tìm lại Dẫn Hồn Linh, anh cũng sẽ thu phục đám người Trương Khải Sơn về dưới trướng.

Nghĩ đến đây, anh cảm thấy toàn thân thư thái.

Hứa Ngôn định gọi hệ thống ra để đổi chút điểm tích lũy.

Sáng nay định làm thì bị Tiểu La nhi cắt ngang.

Ngoài ra cũng nên đến chỗ Triệu Quốc Trung xem Nha Đầu thế nào.

Dù sao Nha Đầu vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, anh nhất định phải tìm cho cô dược liệu có thể trị dứt điểm căn bệnh.

Nhắc đến Nha Đầu, Hứa Ngôn bỗng nhớ tới Doãn Tân Nguyệt.

Sau khi mất tích trên chuyến tàu đó, dường như vẫn chưa có tin tức gì về cô ấy.

Bình thường theo mô tả ban đầu, lẽ ra bây giờ cô ấy đã ở bên cạnh Trương Khải Sơn rồi chứ, tại sao đến giờ vẫn bặt vô âm tín?

Chuyện này khiến Hứa Ngôn có chút lo lắng.

Xem ra ngày mai cần sắp xếp người đi tìm một chuyến, tuyệt đối không được để cô ấy xảy ra chuyện.

Ngày thứ hai, Hứa Ngôn đã chuẩn bị từ sớm.

Hôm nay không chỉ đưa Lý Song đi xem xe tăng Tiger và binh lực, mà còn phải tới chỗ Triệu Quốc Trung để sắp xếp một số việc.

Nhạc Khỉ La đương nhiên chọn đi cùng.

Lý Song vẫn chưa hết bàng hoàng, anh ta không chắc những gì Hứa Ngôn nói là thật hay giả cho đến khi năm chiếc xe tăng Tiger xếp hàng ngay ngắn xuất hiện trước mặt.

Tâm trạng Lý Song vô cùng xúc động và hưng phấn.

Dù bình thường nghiêm túc là thế nhưng đối mặt với cảnh tượng trước mắt, anh ta cũng kích động không thốt nên lời.

"Thật sự có năm chiếc xe tăng Tiger sao?" Trước câu hỏi của Lý Song, Hứa Ngôn gật đầu: "Bây giờ những chiếc xe tăng này thuộc về cậu, sau này do cậu tùy ý điều động." Lý Song cố kiềm chế cảm xúc, bước thẳng tới trước mặt Hứa Ngôn.

"Tôi nguyện vì Ngôn gia dốc sức tới chết, bất kể sau này có chuyện gì xảy ra, tôi mãi mãi vì Ngôn gia vượt núi đao xuống biển lửa." Lời của Lý Song khiến Nhạc Khỉ La phì cười, cô dựa sát vào người Hứa Ngôn.

"Ngôn ca ca, em cũng có thể vì anh vượt núi đao xuống biển lửa mà." Hứa Ngôn không nghĩ ngợi gì thêm: "Hai vạn binh lực đã ở trong trại, tới lúc đó tùy cậu sai phái, cậu cứ việc đánh thẳng vào Nhạc Dương là được." Lý Song nhận lệnh, hớn hở rời đi.

Sau khi bàn giao việc đó, cũng đến lúc tới chỗ Triệu Quốc Trung xem Nha Đầu thế nào.

Tuy đã lấy được Lộc Minh Thảo nhưng đối với bệnh của Nha Đầu vẫn còn thiếu một chút.

Nhạc Khỉ La theo Hứa Ngôn tới phủ Triệu Quốc Trung, vừa vặn Nha Đầu đang ngồi trong viện nhắm mắt dưỡng thần, trông vô cùng bình yên.

Nhưng ai biết được cô ấy vẫn luôn phải dựa vào thuốc để duy trì mạng sống, chỉ cần một ngày ngắt thuốc là e rằng khó giữ tính mạng.

Triệu Quốc Trung đang chuẩn bị ra ngoài, thấy Hứa Ngôn xuất hiện liền vội chạy tới.

"Ngôn gia!" Hứa Ngôn xua tay, vốn không muốn làm phiền Nha Đầu nghỉ ngơi, nhưng giây sau cô ấy đã mở mắt, nhìn về phía cửa.

"Ngôn gia, anh về rồi." Nha Đầu vội chạy tới bên cạnh Hứa Ngôn, ánh mắt vô cùng nhiệt thiết.

Cô đã lâu lắm rồi không gặp Hứa Ngôn, lần gặp lại này khiến cô vô cùng vui mừng.

"Sao em mặc ít thế này mà lại ra ngoài, bị lạnh thì sao?" Nhạc Khỉ La bĩu môi, cô mặc cũng đâu có nhiều, sao chẳng thấy anh hỏi han gì.

Chương 354

Nha Đầu lắc đầu, rồi quay sang nhìn Nhạc Khỉ La.

“La tỷ tỷ, lần này xuống mộ không gặp nguy hiểm gì chứ ạ?” Câu hỏi của cô coi như đã khơi mào cho thói nói nhiều của Nhạc Khỉ La.

“Đương nhiên là không rồi, em nghĩ Nhạc Khỉ La là ai chứ?

Mấy tên lèo tèo trong mộ đó làm sao làm hại được chị?” Thấy hai người định đứng đây buôn chuyện tiếp, Hứa Ngôn vội ngăn lại.

“Đây không phải chỗ để nói chuyện, vào phòng đi.

Anh cũng có chuyện cần nói với em.” Hứa Ngôn nhìn Triệu Quốc Trung, ông ta lập tức hiểu ý: “Yên tâm, xung quanh doanh trại đều là người của mình cả.” Bốn người bước vào trong.

Môi trường ở đây khá tốt, để Nha Đầu tĩnh dưỡng ở đây anh cũng yên tâm.

Hứa Ngôn lấy từ trong túi ra vài nhành thảo dược, một trong số đó là Tịnh Đế Tuyết Liên.

Đây là loại dược liệu cực kỳ trân quý mà anh dùng điểm tích lũy để đổi lấy, nghe nói có tác dụng cải tử hoàn sinh.

Nếu kết hợp với Lộc Minh Thảo chắc chắn sẽ có tác dụng với bệnh của Nha Đầu.

“Cây thảo dược này anh mang về từ dưới mộ, đem sắc chung với thuốc trước đây của em, nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho em.” Trước lời của Hứa Ngôn, Nha Đầu cảm kích đến đỏ cả mắt.

So với lần trước gặp mặt, lần này cô cũng đã hồi phục được phần nào.

Triệu Quốc Trung nãy giờ đã kích động, muốn biết Hứa Ngôn sắp tới định làm gì.

"Tôi đã sắp xếp cho Lý Song dẫn năm chiếc xe tăng Tiger và hai vạn quân đóng quân ở Nhạc Dương.

Tiếp theo...!" Ồ?

Năm chiếc xe tăng Tiger?

Cái gì!

"Năm chiếc Tiger ư?" Triệu Quốc Trung trợn tròn mắt, sắc mặt cũng hơi thay đổi, nhìn Hứa Ngôn với vẻ vô cùng kinh ngạc.

"Xe tăng Tiger." Hứa Ngôn như xác nhận lại một lần nữa khiến ông ta gật đầu lia lịa, anh hiểu rõ tại sao họ lại kích động đến thế.

"Ngôn gia, đây là chuyện có thật sao?" Hứa Ngôn nhìn bộ dạng của Triệu Quốc Trung mà dở khóc dở cười: "Tôi vừa thành lập tiểu đoàn xe tăng hôm qua, đã giao toàn quyền cho Lý Song phụ trách." Nghe Hứa Ngôn nói, Triệu Quốc Trung có chút hụt hẫng.

Ông ta cũng trung thành với Hứa Ngôn, và cũng cực kỳ phấn khích với xe tăng Tiger.

Nếu tiểu đoàn xe tăng đó được giao vào tay ông ta thì đúng là danh tiếng lẫy lừng.

Chỉ tiếc là Hứa Ngôn không cho ông ta cơ hội đó.

Hứa Ngôn đương nhiên nhìn ra sự thất vọng của ông ta.

"Đương nhiên, vẫn cần ông góp sức nữa." Nghe vậy, Triệu Quốc Trung lập tức thay đổi sắc thái: "Chỉ cần Ngôn gia giao phó, tôi nhất định dốc toàn lực." Hứa Ngôn gật đầu: "Lý Song hiện đang áp sát Nhạc Dương, rất có khả năng sẽ có kẻ thừa cơ hỗn loạn tấn công vào căn cứ của chúng ta.

Sắp tới đương nhiên cần ông tùy cơ ứng biến.

Nếu có tình huống gì xảy ra không cần thông báo cho tôi, cứ trực tiếp xử lý." Điều này hoàn toàn là giao đại quyền vào tay Triệu Quốc Trung, khiến ông ta không khỏi phấn khích.

"Tôi cũng sẽ để lại năm chiếc xe tăng Tiger và một vạn binh lực trấn thủ Trường Sa, toàn bộ đều do ông chỉ huy."...

Triệu Quốc Trung cảm thấy tim mình đập thình thịch, hoàn toàn không ngờ lại có được quyền lực lớn như vậy một cách dễ dàng.

Từ giờ trở đi ông ta sẽ càng một mực nghe theo lệnh Hứa Ngôn.

Sau khi định thần lại, ông ta bỗng nhìn sang phía anh như chợt nhớ ra điều gì.

"Ngôn gia, ngài sắp xếp như vậy là sắp tới có việc gì cần làm ạ?" Nhạc Khỉ La nãy giờ đã nghe ra điểm không ổn, lúc này cũng nhìn sang Hứa Ngôn, sắc mặt hơi thay đổi.

"Sắp tới anh có lẽ phải đi Tứ Châu cổ thành một chuyến, khoảng thời gian anh vắng mặt chắc chắn phải bàn giao hết mọi việc cho ổn thỏa." Nhạc Khỉ La và Nha Đầu cùng nhìn qua.

Nha Đầu đương nhiên nghĩ được rằng lần này mình lại bị bỏ lại đây, còn Nhạc Khỉ La thì nhìn chằm chằm Hứa Ngôn.

"Ngôn ca ca, còn em thì sao?

Lần này em có được đi cùng không?" Trước câu hỏi của cô, Hứa Ngôn nhìn sang.

"Anh có việc khác giao cho em, mà việc này cũng chỉ có em mới làm được thôi." Thấy không cách nào đi cùng Hứa Ngôn, tâm trạng Nhạc Khỉ La chùng xuống, quay lưng đi chỗ khác.

"Ngoan nào Tiểu La nhi.

Anh sẽ về sớm thôi, lúc ở mộ khu mỏ chẳng phải đã nói là phải giúp Tiểu Khải Linh tìm lại Dẫn Hồn Linh sao?" Nhắc tới đây, Nhạc Khỉ La mới nhớ lại.

"Nhưng mọi người đi Tứ Châu cổ thành, nơi đó nguy hiểm như vậy, ngộ nhỡ lúc không có em mà anh bị thương thì biết làm sao?" Triệu Quốc Trung nghe vậy không khỏi đổ mồ hôi hột.

Ai cũng biết hiện tại khắp vùng Trường Sa này Hứa Ngôn lợi hại thế nào, anh đi bảo vệ người khác thì có, chứ ai bảo vệ nổi anh?

Có điều câu này chắc chắn là không thể nói ra, vì địa vị của Nhạc Khỉ La trong lòng Hứa Ngôn là cực kỳ cao, không thể vì một câu nói đùa mà làm mất lòng được.

"Em yên tâm, lần này anh đi cùng Tiểu Khải Linh, cậu bé sẽ bảo vệ anh thật tốt." Nghe Hứa Ngôn nói vậy, Nhạc Khỉ La mới thở dài: "Vậy anh giao cho em việc gì?" Thấy cô đã xuôi lòng, Hứa Ngôn mới nói tiếp: "Lần này chúng ta đi cổ mộ khu mỏ đã bị người nhà họ Uông để mắt tới, bọn chúng chắc đang chờ thời cơ hành động.

Anh đi có lẽ sẽ mất một thời gian, trong lúc đó em cần phải giám sát bọn chúng cho anh." Nhạc Khỉ La đảo mắt một cái rồi nhanh chóng gật đầu.

Hứa Ngôn giao nhiệm vụ quan trọng như vậy cho mình, chứng tỏ chỉ có mình mới làm được.

"Tiểu La nhi, việc này giao cho em nhé.

Cũng phải chăm sóc tốt cho Nha Đầu nữa." Nghe vậy, Nhạc Khỉ La mới trịnh trọng nhận lời: "Yên tâm đi Ngôn ca ca.

Chỉ cần có em ở đây thì đừng hòng có chuyện gì xảy ra.

Em nhất định sẽ ngoan ngoãn đợi anh về." Có lời này của Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn hoàn toàn yên tâm.

“Ngôn gia.” Nha Đầu lúc này nhìn anh, lòng có chút thắt lại.

Cô khó khăn lắm mới đợi được anh về, cứ ngỡ lần này sẽ được ở bên anh lâu hơn, ai ngờ lại sắp phải đối mặt với một cuộc chia ly dài ngày.

Hứa Ngôn hiểu thấu lòng cô.

“Yên tâm đi, sắp tới có Tiểu La nhi ở bên em, sẽ không để em gặp bất kỳ nguy hiểm nào đâu.

Hơn nữa trong thời gian này phải chữa khỏi bệnh cho mình đấy, Tịnh Đế Tuyết Liên có công hiệu cải tử hoàn sinh, anh hy vọng khi trở về sẽ thấy em thật khỏe mạnh.” Nha Đầu gật đầu, khóe mắt đã rưng rưng lệ.

Cô thực sự không nỡ rời xa anh, mỗi ngày đều đứng ở viện ngóng chờ, vậy mà chỉ vừa gặp mặt thoáng chốc anh đã lại phải đi.

Triệu Quốc Trung đương nhiên không tiện làm phiền ba người chia tay, báo cáo với Hứa Ngôn một câu rồi định đi xem mấy chiếc xe tăng Tiger, tim ông ta đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đám người Trương Khải Sơn đã về đến nhà.

Những chuyện xảy ra mấy ngày qua cứ như một giấc mộng vậy, không ai ngờ tới.

Họ có thể nói là xôi hỏng bỏng không, chịu bao nhiêu khổ cực mà cuối cùng chẳng lấy được gì.

Nhưng lần này dù họ có muốn Vẫn Đồng kia đi chăng nữa thì e cũng chẳng có cách nào.

Thứ Hứa Ngôn đã muốn thì họ tuyệt đối không dám tranh giành.

Nhị Nguyệt Hồng từ khi về tới nay cũng đóng cửa không ra ngoài.

Hứa Ngôn đối với anh ta mà nói giống như một cơn ác mộng.

Sự tồn tại của người đó khiến Nha Đầu và anh ta ngày càng xa cách, thậm chí mỗi khi định lấy thứ gì anh ta cũng không cách nào tranh đoạt nổi.

Hứa Ngôn thực sự giống như thần thánh vậy, không có việc gì là không làm được.

Nhưng càng như thế, Nhị Nguyệt Hồng lại càng thấy thống khổ.

Trương Khải Sơn hiểu rõ điều Nhị Nguyệt Hồng quan tâm, nhưng có những tình huống đã hoàn toàn không còn chỗ cho sự thương lượng, dù họ có thiết tha muốn có đến mấy thì cũng thực sự bất lực.

Tề Thiết Chủy đi bên cạnh Trương Khải Sơn.

"Lần này phe Nhật Bản coi như bị tổn thất nặng nề, Cừu Đức Khảo bên kia cũng im hơi lặng tiếng hẳn.

Hiện tại tình hình này lại có lợi cho chúng ta, ít nhất không còn thấy ngột ngạt như trước nữa." Trước lời của Tề Thiết Chủy, Trương Khải Sơn chỉ đành lắc đầu ngán ngẩm.

Thú thật tình hình hiện tại cũng khiến họ thấy khó thở không kém.

Chương 355

Thế lực của Hứa Ngôn ngày càng lớn, khó bảo sau này anh ta không lấy họ ra làm bia đỡ đạn.

Nhưng đúng là Trương Khải Sơn đang lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, Hứa Ngôn tạm thời chẳng buồn để tâm tới họ.

"Dù sao thì nếu lần này không có Ngôn gia, chúng ta e rằng đều bị kẹt cứng trong mộ đó rồi.

Phật gia, anh nên đi cảm ơn Ngôn gia một tiếng đi.

Nếu không có anh ấy, e là anh đã bị tâm ma khống chế, không về nổi đâu." Nghe Tề Thiết Chủy nói, Trương Khải Sơn liếc nhìn qua.

Nhận ra mình lỡ lời, Tề Thiết Chủy nhún vai: "Nhưng tôi nói cũng có sai đâu.

Lão Cửu Môn hiện giờ coi như hoàn toàn bị Ngôn gia khống chế, chúng ta cũng không cần trở mặt với anh ấy, dù sao thực lực của anh ấy là thật." Khi họ tranh giành Lộc Minh Thảo, Tề Thiết Chủy đã từng nói vậy, chỉ là lúc đó Trương Khải Sơn vì Nhị Nguyệt Hồng nên mới bất đắc dĩ phải làm thế.

Nhưng giờ mọi chuyện đã dần sáng tỏ, nếu họ còn đối đầu với Hứa Ngôn thì chẳng phải là hành động ngu ngốc sao?

Trương Khải Sơn xua tay, không cho Tề Thiết Chủy nói tiếp.

Việc nên làm thế nào hắn đã có kế hoạch riêng, không cần ai phán xét.

Thấy vậy, Tề Thiết Chủy không nói thêm gì nữa, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Chuyến đi mộ khu mỏ lần này thực sự là một đòn giáng nặng nề vào mọi người, không chỉ mấy nhà mà Tề Thiết Chủy vừa nhắc tới, mà ngay cả họ cũng có thương vong, thuộc hạ mang theo đều chết hoặc bị thương trong đó.

Hứa Ngôn sau khi bàn giao những việc kia cũng sắp xếp người đi tìm tung tích Doãn Tân Nguyệt.

Thế lực đứng sau cô ấy dù sao cũng rất mạnh, cô ấy vì đi tìm mình mà gặp chuyện, nếu không tìm được cô ấy về thì dù Hứa Ngôn không sợ rắc rối nhưng làm thế cũng không phải đạo lý.

Tiểu Khải Linh hớn hở chạy vào phòng Hứa Ngôn.

"Ngôn ca ca, anh gọi em ạ?" Trên gương mặt cậu bé cuối cùng cũng thấy được chút ý cười, không còn vẻ bình tĩnh như mặt nước như mọi khi.

"Sắp tới chúng ta lại phải đi thực hiện một nhiệm vụ, không biết em có hứng thú không?" Trước câu hỏi của Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh tự nhiên là rất vui: "Lần này chúng ta định đi đâu ạ?

Có ai đi cùng không anh?" Hứa Ngôn trịnh trọng nhìn Tiểu Khải Linh.

Dù không muốn bới lại những năm tháng đen tối trong đời cậu bé, nhưng giờ là đi giúp cậu tìm Dẫn Hồn Linh, dù sao cũng phải cho cậu biết.

"Tứ Châu cổ thành.

Chỉ có em và anh thôi." Hai câu ngắn gọn khiến sắc mặt Tiểu Khải Linh thay đổi trong tích tắc.

Vừa rồi còn đang cười nói hớn hở, giờ biểu cảm đã pha chút cố chấp.

“Chúng ta cuối cùng cũng phải đối diện với những chuyện trong quá khứ, vả lại cũng là để tìm Dẫn Hồn Linh cho em đúng không?

Có như vậy em mới nhận được toàn bộ truyền thừa của nhà họ Trương.” Tiểu Khải Linh hiểu Hứa Ngôn làm vậy là vì tốt cho mình.

Sau một hồi đấu tranh tâm lý, cậu bé cuối cùng cũng gật đầu.

“Em hiểu rồi, bao giờ chúng ta khởi hành ạ?” “Càng sớm càng tốt.” Có lời của Hứa Ngôn, sắc mặt Tiểu Khải Linh cuối cùng cũng dịu lại.

“Vậy em đi chuẩn bị một chút.” Hứa Ngôn gật đầu.

Sắp tới còn rất nhiều việc phải làm, mọi thứ đối với anh đều phải đánh nhanh thắng nhanh.

Nhị Nguyệt Hồng chạy tới miếu Nhân Duyên.

Kẻ vui người buồn, Hứa Ngôn lấy được Vẫn Đồng, có được Nha Đầu, thật là một chuyện vẻ vang biết bao.

Uống cạn vò rượu, Nhị Nguyệt Hồng tự giễu cười một tiếng.

Anh ta hiện tại chẳng còn hy vọng gì, người duy nhất anh ta quan tâm cũng đã rời xa, những ngày tháng sau này e là chỉ biết sống vật vờ qua ngày.

“Từ khi tôi theo Đại Vương chinh chiến đông tây...” Tiếng hí khúc oán than vang vọng khắp miếu Nhân Duyên, mang theo nỗi bi thương vô tận.

Đó là nhị gia của Cửu Môn đang vĩnh biệt người mình yêu.

Đêm nay, cả thành Trường Sa không hề yên bình.

Mỗi người đều ôm tâm sự riêng, dường như đang toan tính cho những chuyện sắp tới.

Hứa Ngôn cũng có chút bận tâm, nhưng lúc này quan trọng nhất vẫn là xử lý xong việc của Tiểu Khải Linh.

Ngày hôm sau, hai người trực tiếp xuất phát.

Lần này không mang theo quá nhiều đồ đạc vì Hứa Ngôn đã có túi Càn Khôn, thiếu thứ gì cứ vào đó lấy là xong.

Triệu Quốc Trung đưa Nha Đầu và Nhạc Khỉ La tới tiễn hành.

Tuy biết bất kể nguy hiểm gì Hứa Ngôn cũng có thể hóa giải được, nhưng Nhạc Khỉ La vẫn không khỏi lo lắng.

Dù sao Hứa Ngôn cũng là chỗ dựa duy nhất của cô, bất kể thế nào cô cũng không muốn anh gặp nguy hiểm.

Nha Đầu cũng vậy.

Hai người họ mong anh đi nhanh về nhanh.

Khi tới Tứ Châu cổ thành, trạng thái của Tiểu Khải Linh rõ ràng trở nên bất ổn.

Tuy chưa tới số tuổi xảy ra những chuyện kia nhưng thông thường từ sau hai tuổi cậu đã phải đối mặt với nhiều khó khăn và lựa chọn.

Việc để cậu theo bên mình tuy giúp cậu bớt khổ được vài năm nhưng cũng không giúp cậu nguôi ngoai được phần nào, bởi việc phải hiến máu để dụ lũ độc trùng trong mộ vốn đã xuất hiện thường xuyên từ khi cậu còn là một đứa trẻ.

Chuyện đó đặt lên mình ai e rằng cũng khó lòng chấp nhận nổi.

Hứa Ngôn nhìn sang Trương Khởi Linh ở bên cạnh.

Nếu lần này anh không đưa cậu tới đây thì sau tám tuổi cậu sẽ vĩnh viễn bị dùng làm bình máu, tới lúc nhà họ Trương phản bội còn bị truy sát.

Nơi này chỉ có thể là nơi mài mòn đi thất tình lục dục của cậu thôi.

Mộ Hạt Tử ở thôn Mã An, Hoài An.

Hành trình của họ lần này khá nhanh.

Khi tới nơi, xung quanh đều là sương mù bao phủ.

Chuyến đi này họ không làm kinh động tới quá nhiều người nên không ai biết hành tung của họ, tự nhiên cũng không thu hút sự chú ý của nhà họ Lý ở Nhạc Dương và nhà họ Uông.

Hứa Ngôn nhớ rõ mộ Hạt Tử đâu đâu cũng là bùn lầy, lối đi cũng không rộng, chính vì thế mà khi đó người nhà họ Trương mới phái lũ trẻ tới để dọn bùn.

Tới được vùng đất đó, sương mù đã giăng kín xung quanh, trong môi trường thế này muốn nhìn rõ mọi thứ là rất khó khăn.

Nhưng đó chỉ là đối với người thường, còn thực lực của Hứa Ngôn mạnh hơn người thường gấp trăm lần, dù trong hoàn cảnh này vẫn có thể nhìn thấu xung quanh.

Khi chú ý tới Tiểu Khải Linh, anh mới phát hiện người đồng hành đang tâm sự nặng nề.

Mới có sáu tuổi mà trên mặt đã mang vẻ u sầu phiền muộn.

"Nghĩ gì thế?" Có lẽ không ngờ Hứa Ngôn đột nhiên hỏi, Tiểu Khải Linh mới ngước lên.

"Không biết sao em cứ thấy cảm giác quen thuộc một cách kỳ lạ.

Chúng ta tới đây là để tìm chiếc chuông đại diện cho tộc trưởng nhà họ Trương sao?" Hứa Ngôn gật đầu.

Dù sao cậu cũng là Tiểu Khải Linh, lần này họ tới đây chỉ là sớm hơn thôi, để tránh cho những chuyện tồi tệ sau này xảy ra.

Nghe Hứa Ngôn đáp, Tiểu Khải Linh không nói gì thêm, chỉ có điều sương mù xung quanh ngày càng dày đặc.

Sau khi hai người rời đi, thành Trường Sa bỗng xuất hiện những chuyện quái dị, sự kinh hoàng không ngừng lan rộng như muốn âm thầm đẩy tất cả vào chỗ chết.

Nha Đầu dạo gần đây ho rất dữ, cô cứ cảm thấy thời tiết dạo này không được tốt cho lắm.

Nhạc Khỉ La thì khá nhàn rỗi, cũng không phát hiện ra điều gì nguy hiểm, nhưng sức khỏe của Nha Đầu khiến cô thực sự không biết xử lý sao.

"Thuốc mà Ngôn ca ca dặn chị uống, chị đã uống hết chưa?" Không ngờ Nhạc Khỉ La lại quan tâm tới mình, Nha Đầu gật đầu: "Chị vẫn uống đúng giờ mà, có lẽ là do cơ thể chị yếu quá, cộng thêm thời tiết dạo này cũng không tốt nữa." Nghe Nha Đầu nói, Nhạc Khỉ La cũng ngước nhìn lên trên.

Đúng như cô ấy nói, xung quanh mấy ngày nay mưa dầm liên miên, nhìn qua đã thấy có gì đó không ổn.

Cô cũng đã đi kiểm tra nhưng không thấy có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Chương 356

Đang lúc hai người thảo luận chuyện đó thì Triệu Quốc Trung vội vàng chạy về.

“Hai vị tiểu thư, dạo này nhất định phải hạn chế ra ngoài.

Gần đây hình như có bệnh truyền nhiễm, vừa rồi trong trại cũng có người xuất hiện triệu chứng tương tự.” Cái gì?

Nhạc Khỉ La nghe vậy cũng không khỏi trợn tròn mắt.

Hứa Ngôn vừa mới đi, chân trước vừa bước đi chân sau đã xảy ra chuyện, rõ ràng là có gì đó không đúng.

“Triệu chứng thế nào?

Đưa tôi đi xem thử.” Triệu Quốc Trung nhất quyết không cho.

Nhạc Khỉ La và Nha Đầu là người trong lòng của Hứa Ngôn, ngộ nhỡ họ có mệnh hệ gì thì khi Hứa Ngôn về không bắn nát gáo ông ta mới lạ.

“Để tôi đi xem, biết đâu tôi lại giải quyết được thì sao.” Trước lời của Nhạc Khỉ La, Triệu Quốc Trung vẫn lắc đầu: “Tình hình hiện tại tốt nhất là không nên ra ngoài, mấy ngày tới cứ ở trong nhà cho an toàn.” Nha Đầu đương nhiên đồng ý, cô vốn cũng chẳng bao giờ đi đâu, bình thường quanh quẩn trong nhà chẳng mấy khi ra cửa.

Nhưng Nhạc Khỉ La lại không nghĩ vậy, Hứa Ngôn đã dặn cô phải để ý kỹ tình hình xung quanh, vạn nhất lúc anh vắng mặt mà xảy ra chuyện gì thì chẳng phải cô đã phụ lòng anh sao.

Tuy bề ngoài gật đầu nhưng trong lòng cô đã định bụng tối chút sẽ lẻn ra ngoài xem thế nào.

Nhóm Trương Khải Sơn đương nhiên cũng đã nhận được tin Hứa Ngôn rời đi.

Tuy không hiểu rõ mục đích của anh là gì nhưng hiện giờ họ chỉ có thể án binh bất động.

Chỉ có điều tình hình này thực sự rất nguy cấp, Tề Thiết Chủy không khỏi tìm tới Trương Khải Sơn.

"Cũng chẳng biết thế nào, mấy cái thôn quanh đây bỗng nhiên có người nổi đầy mụn mủ trên người, trông như thể bị lây bệnh gì đó." Trương Khải Sơn nghe vậy, ban đầu cũng chẳng để tâm, vì trong hoàn cảnh này chuyện đó xảy ra cũng là bình thường.

"Có khi trong thôn nhiều côn trùng, bọ cạp gì đó cắn thôi.

Chuyện này không cần quá bận tâm." Bởi điều họ cần lo lắng nhất hiện giờ là sự phản kháng của phe Nhật, không thể bỏ mặc được.

Sau khi ra khỏi mộ khu mỏ, Điền Trung Lương Tử đã bị Cừu Đức Khảo giết chết trong cơn ảo giác, e là chuyện này vẫn chưa yên đâu.

Người Nhật không biết khi nào sẽ quay lại, Trương Khải Sơn đương nhiên không cho chúng cơ hội, dạo gần đây việc tìm quét xung quanh càng trở nên gắt gao.

Tề Thiết Chủy cho rằng sự cẩn thận của hắn là hơi quá thái.

"Bọn Nhật đó bị tổn thất nặng nề thế rồi, sao có thể quay lại được nữa trừ phi chúng không cần mạng, vả lại Vẫn Đồng đã bị Ngôn gia lấy mất, chuyện ở khách sạn Tân Nguyệt hôm đó ai nấy đều thấy rõ mồn một rồi, bọn Nhật lấy đâu ra gan mà đi đối đầu chứ?" Trước lời của Tề Thiết Chủy, Trương Khải Sơn lại không đồng tình, bởi chó không sủa mới là chó cắn đau nhất.

Hiện tại xung quanh lặng sóng như tờ, ai bảo đảm được sắp tới cũng sẽ như vậy?

Hứa Ngôn dựa theo trí nhớ đã tới được lối vào mộ Hạt Tử.

Quả nhiên xung quanh đây sớm đã bị bùn và nước ngâm cho nát bét, không tìm thấy lối nào để vào trong mộ cả.

Tình hình này e là chỉ có thể xử lý từng chút một thôi.

Đúng lúc này, Tiểu Khải Linh bỗng nhiên kéo áo anh.

"Ngôn ca ca, đằng kia có một cái lỗ." Nghe vậy, Hứa Ngôn nhìn qua.

Sau khi quan sát, ánh mắt anh không khỏi trở nên u ám.

Một xẻng đào xuống, đống bùn kia vậy mà lại lẫn máu.

Đất lẫn máu, nơi này tất nhiên sẽ có Huyết Thi.

Nếu xông vào thì cũng không sợ khó xử lý, chỉ là nhìn chung thì vẫn có chút nguy hiểm.

Hứa Ngôn nghĩ vậy, nhưng vẫn quan sát xung quanh, chẳng thấy còn chỗ nào khác đáng chú ý nữa.

"Ở đây có thể vào được, nhưng nhất định phải cẩn thận." Trước lời của Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh gật đầu.

Hai người thuận thế đào thông vị trí đó rồi bước vào trong.

Không nguy hiểm như Hứa Ngôn tưởng, trái lại khi vào trong, không gian xung quanh cực kỳ tĩnh lặng.

Trừ tiếng bước chân của hai người và thỉnh thoảng có tiếng xẻng gõ vào đất, nơi này gần như không có tiếng động nào khác.

Đối mắt với Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn hoàn toàn yên tâm.

Bình thường nơi này rất khó vào, đặc biệt là có vô số bùn lầy và rắn rết, nhưng ở đây dường như không giống với những gì anh biết.

Càng đi sâu vào trong, không gian xung quanh càng trở nên hẹp

hơn, đến mức vách tường gần như dính sát vào cơ thể, không có chỗ để vận động.

Nhận thấy tình hình như vậy, Hứa Ngôn chú ý quan sát tứ phía.

Tuy không thấy vật thể nào xuất hiện nhưng anh cứ thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng động truyền lại từ trong mộ.

Cả hai hết sức thận trọng, mỗi bước chân đều vô cùng dè dặt!

Đúng lúc đó, Hứa Ngôn nhận thấy phía trước không biết từ bao giờ đã trở nên cực kỳ chật hẹp, thậm chí bị bùn lầy bịt kín, họ không thể đi qua được.

Thấy vậy, Tiểu Khải Linh xung phong đi trước: "Người em nhỏ, có thể bò qua đây được.

Để em dọn bùn rồi chúng ta vào tiếp." Nhưng khi nghe Tiểu Khải Linh nói vậy, ý nghĩ đầu tiên của Hứa Ngôn là ngăn lại.

Cậu bé vốn đã từng bị dùng làm bình máu và vật dò đường, luôn phải đối mặt với nguy hiểm và bị kẻ khác lợi dụng.

Lần này anh nhất định sẽ không để chuyện đó lặp lại, và cũng không cho phép điều đó xảy ra.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn trực tiếp tung một đấm về hướng đó, động tác cực nhanh, thậm chí không để Tiểu Khải Linh kịp phản ứng.

Rõ ràng chỉ là một hành động bình thường thôi nhưng lại khiến Tiểu Khải Linh có chút xúc động.

Cậu bé chưa bao giờ được đối xử như thế.

Trước khi bị đưa về nhà họ Trương, cậu cũng không được họ quan tâm, thậm chí từ lúc hai tuổi đã bị ép phải tiếp nhận đủ mọi loại huấn luyện.

Trong số ít ký ức của mình, cậu luôn bị coi là công cụ để lợi dụng,

chưa từng có ai quan tâm đến mình cả.

Thế nên khi Hứa Ngôn đột nhiên để ý tới cảm xúc của mình, cậu bé không khỏi thấy ấm lòng.

"Thế này là vào được rồi, việc gì phải bò vào nữa?" Nhận thấy trạng thái của Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn cũng cười: "Chúng ta đang đi làm nhiệm vụ, thu bớt cảm xúc cá nhân lại một chút nào." Trước lời của Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh mới bình tĩnh lại.

Nhưng ngay khi họ vừa bước vào, một tình huống đột ngột xảy ra khiến cả hai lập tức cảnh giác.

Một mùi hôi thối nồng nặc không ngừng truyền tới, sộc thẳng vào mũi hai người.

Tình huống bất ngờ này khiến Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh nhìn nhau, xem ra sắp có chuyện xảy ra rồi.

Nghĩ tới đây, Hứa Ngôn tiên phong đi vào.

Xung quanh bốn bề trống không, cũng chẳng thấy thứ gì kỳ quái, vậy mùi hôi đó từ đâu ra?

Đang mải suy nghĩ, Tiểu Khải Linh ở phía sau không nhịn được mà vung đao chém một nhát.

Khi Hứa Ngôn quay đầu lại mới thấy xung quanh họ không biết từ lúc nào đã mọc đầy dây leo.

Nếu không phản ứng nhanh thì e rằng đã bị đống dây leo đó trói chặt rồi.

Hai người tựa lưng vào nhau, nhìn quanh quất.

Rõ ràng chỉ là một ngôi mộ bình thường nhưng luôn mang lại cảm giác sóng ngầm cuồn cuộn.

Đúng lúc đó, bên tai truyền đến tiếng 'sột soạt', dường như có thứ

gì đó đang tiến lại gần phía họ.

Chú ý tới sự thay đổi xung quanh, Hứa Ngôn nhìn khắp lượt, lúc này mới phát hiện phong thủy ở đây dường như có vấn đề.

Xung quanh đều là những bức tường đá dựng đứng cao ngất, khiến sát khí không thể thoát ra ngoài được, dẫn đến việc nơi này tích tụ âm khí nặng nề, không thuận lợi cho người thường tiến vào.

Đang mải suy nghĩ chuyện đó thì một vật khổng lồ bỗng từ trên trời rơi xuống.

Khi Hứa Ngôn nhìn kỹ lại mới thấy vật khổng lồ đó là một con bọ cạp, đang lao xuống rất nhanh.

Hứa Ngôn vội kéo Tiểu Khải Linh né sang một bên.

Nếu chậm một bước thì chắc chắn đã bị nó khống chế rồi.

Chương 357

Đồng thời, Hứa Ngôn đứng vững chân, nhanh chóng nhảy lên mình con bọ cạp khổng lồ, vung một đấm cực mạnh nện vào lưng nó.

Tình huống bất ngờ này khiến cái đuôi của nó lập tức đâm về phía anh, hoàn toàn không cho anh cơ hội để hoãn lại.

Tiểu Khải Linh thấy vậy cũng nhanh chóng vung đao chém tới.

Chuôi đao va vào tường đá bắn ra những tia lửa, nhưng khi lưỡi đao chém lên mình con bọ cạp khổng lồ lại không gây ra bất kỳ thương tổn nào, khiến Tiểu Khải Linh không khỏi cau mày.

Thật không ngờ lớp vỏ của nó lại cứng đến thế.

Hứa Ngôn nhận thấy tình hình này liền trực tiếp đưa tay chộp lấy tử huyệt của con bọ cạp khổng lồ.

Về việc Tiểu Khải Linh đi lấy Dẫn Hồn Linh, ghi chép vốn không hề chi tiết, chẳng qua cũng chỉ là lời miêu tả của Trương Hải Khách mà thôi.

Hứa Ngôn thật sự không ngờ rằng vào lúc đó, để lấy được Dẫn Hồn Linh lại gặp phải nguy cơ như vậy.

Khi đó em ấy cũng chỉ là một đứa trẻ.

Xem ra thật sự đã từng xảy ra rất nhiều nguy hiểm.

Cũng may là kiếp này không để em ấy phải chịu nhiều tổn thương đến thế.

Hứa Ngôn có một khoảnh khắc thẫn thờ.

Khi nhận ra tình hình, Tiểu Khải Linh cũng nhanh chóng cầm đao xông lên.

Hiện tại chỉ có hai người bọn họ, tuyệt đối không thể để một bên nào chịu bất kỳ thương tổn nào, nếu không ở trong mộ thất này thật sự là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng thưa.

Nhận ra động tác của Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn mới hoàn hồn lại.

Chân hắn dùng lực đá vào lưng bọ cạp vương, lực tay cũng đột nhiên tăng cường.

Thậm chí không cần dùng đến bất kỳ vũ khí nào, chỉ dựa vào thực lực bản thân Hứa Ngôn cũng đủ để giải quyết con bọ cạp vương này.

Sức mạnh này thật sự không thể xem thường.

Con bọ cạp vương rung chuyển cơ thể, móc độc trên đuôi chuẩn bị găm vào người Hứa Ngôn.

Như nhận ra ý đồ của nó, Hứa Ngôn trực tiếp thúc động kỹ pháp Phong Hậu Kỳ Môn, chỉ trong nháy mắt, động tác của con bọ cạp dần trở nên trì trệ.

Mọi động thái của nó trước mặt Hứa Ngôn đều không thể che giấu.

Chỉ riêng động tác này cũng đủ khiến Tiểu Khải Linh đại kinh thất sắc.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao của em kết hợp với máu Kỳ Lân mà cũng chỉ có thể làm tổn thương lớp da lông của bọ cạp vương, vậy mà lúc này Hứa Ngôn chỉ dựa vào quyền cước đã trực tiếp khiến nó thảm bại, thậm chí cả móc độc cũng bị loại bỏ.

Con bọ cạp vương bắt đầu không ngừng giãy giụa, có lẽ nó không ngờ trên địa bàn của mình lại bị đối xử như vậy.

Hứa Ngôn cuối cùng dùng lực giẫm vào vị trí bụng nó, nắm đấm

như sấm sét giáng mạnh xuống thân thể bọ cạp vương.

Ngay khi hai người tưởng chừng đã kết thúc, bốn phương tám hướng đột nhiên truyền đến những âm thanh dày đặc, như thể có thứ gì đó đang chậm rãi tiến lại gần.

Âm thanh đột ngột khiến cả hai cùng nhìn sang trái phải.

Vốn dĩ Tiểu Khải Linh vẫn còn đang chấn kinh trước uy lực của Hứa Ngôn, vì âm vật trong mộ huyệt đã tu luyện lâu như vậy mà lại bị Hứa Ngôn đánh bại dễ dàng, thật sự khiến người ta kinh ngạc.

"Hứa đại ca, em tự thấy mình không bằng anh." Đối diện với lời nói của Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn không có bất kỳ biểu cảm nào, hắn chăm chú quan sát xung quanh.

Rõ ràng xung quanh rất có khả năng vẫn còn thứ gì đó sắp xuất hiện.

Sự cảnh giác đột ngột của Hứa Ngôn khiến Tiểu Khải Linh cũng rơi vào nghi hoặc.

Âm thanh xung quanh ngày càng lớn.

Ngay khi cả hai đang nhìn quanh, một con bọ cạp trực tiếp rơi xuống cổ Tiểu Khải Linh.

Em vươn tay vỗ mạnh vào hướng đó, nhưng giây tiếp theo, bọ cạp rơi xuống liên tiếp, căn bản không cho em cơ hội định thần.

Trong chốc lát, trên người hai người đã bám đầy loại bọ cạp độc đó.

Quả nhiên, tình huống này lại xuất hiện một lần nữa.

Số lượng cực kỳ nhiều, thậm chí không có dấu hiệu dừng lại.

Chúng không chỉ rơi lên người họ mà còn xuất hiện trên xác bọ cạp vương để cấu xé.

Hứa Ngôn nhíu mày, hiện tại không phải lúc giao chiến với lũ bọ cạp này, vì số lượng quá đông và mục tiêu của họ cũng không phải chúng.

Kéo Tiểu Khải Linh lại, Hứa Ngôn nhanh chóng chạy về phía sau.

Tiểu Khải Linh có thể cảm nhận được sự bò trườn của bọ cạp trên người, cả người cực kỳ khó chịu.

Không biết qua bao lâu, hai người đi tới một đoạn hành lang.

"Hứa đại ca, sao vừa rồi chúng ta phải chạy?

Sao không trực tiếp giải quyết lũ bọ cạp đó luôn?" Đối mặt với câu hỏi của Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn lắc đầu, lấy từ trong túi ra một lọ thuốc mỡ bôi lên cổ em.

Tuy nói máu Kỳ Lân có khả năng tự chữa lành, nhưng rốt cuộc vẫn phải xử lý một chút.

Nhỡ đâu con bọ cạp đó có độc tố, dù là tự chữa lành thì e rằng cũng sẽ gây hại cho Tiểu Khải Linh, vì hiện tại em vẫn chưa mạnh đến mức đó, những nguy hiểm thông thường vẫn có thể gây thương tổn.

"Chúng ta đến để tìm Dẫn Hồn Linh, lũ bọ cạp đó cứ xuất hiện không dứt sẽ chỉ cản trở hành động của chúng ta thôi.

Có năng lực giải quyết chúng nhưng lại không cần thiết." Tiểu Khải Linh trầm tư giây lát, khi ngẩng đầu lên lần nữa đã vô cùng kiên định: "Em hiểu rồi, Hứa đại ca." Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Theo lý mà nói, sau khi dùng máu dẫn dụ đám độc trùng đó, họ sẽ sớm tới được chủ mộ thất, nhưng vị trí hiện tại lại vô cùng phức tạp.

Dựa vào chút ký ức ít ỏi, Hứa Ngôn cũng cố gắng tìm kiếm, vì về việc Trương Khởi Linh tìm Dẫn Hồn Linh rốt cuộc đã xảy ra chuyện

gì thì hắn cũng chỉ biết sơ sài.

Khi hai người đang tiếp tục lần mò đi tới, bên tai đột nhiên truyền đến một trận tiếng khóc nỉ non, âm thanh rất lớn, có thể nghe ra sự kinh hoàng trong đó.

Tiểu Khải Linh nhìn về phía Hứa Ngôn, theo bản năng nghĩ rằng trong mộ bọ cạp này có tồn tại sinh vật lạ nào đó.

Chỉ là Hứa Ngôn không nghĩ vậy, âm thanh đó rõ ràng truyền ra từ phía sau họ.

Nếu không đoán sai, rõ ràng có người đã đi theo họ vào đây, hoặc giả... mục tiêu của họ cũng ở đây.

Hai người nhìn nhau một cái, rồi nhanh chóng ẩn nấp trên đỉnh mộ huyệt.

Khi họ nhìn về vị trí vừa rồi, mới phát hiện một đứa trẻ khắp người đầy vết thương, máu không ngừng chảy ra, nhuộm đỏ cả một vùng.

Trên người đứa trẻ bám đầy bọ cạp trông cực kỳ hung tàn, lũ bọ cạp bắt đầu cấu xé da thịt, chẳng mấy chốc người đứa bé đã hiện lên màu xanh tím.

Lũ bọ cạp đó có độc.

Nhưng tại sao lại xảy ra tình huống này?

Hứa Ngôn nhíu mày.

Bình thường mà nói, người nhà họ Trương đưa Tiểu Khải Linh đến đây tìm Dẫn Hồn Linh là vào năm tám tuổi, nhưng hiện tại Tiểu Khải Linh mới sáu tuổi.

Chẳng lẽ dù hắn đã đưa Tiểu Khải Linh đi thì cũng không ngăn được cốt truyện tiếp tục diễn ra?

Mọi người đều thèm khát Dẫn Hồn Linh, vì đó là biểu tượng của tộc trưởng họ Trương, cho nên dù không có Tiểu Khải Linh, kế hoạch của họ cũng sẽ không tạm dừng.

Đứa trẻ đó phát ra tiếng gào thét kịch liệt nhưng không hề ngăn được sự tấn công của lũ bọ cạp.

Tiểu Khải Linh nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay, nhìn chằm chằm về hướng đó, ánh mắt lẫm liệt, giây tiếp theo định nhảy xuống cứu đứa bé.

Hứa Ngôn giữ Tiểu Khải Linh lại, dùng khẩu hình bảo em: "Chết rồi." Sắc mặt em trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Hứa Ngôn bắt đầu có chút hoài nghi, rốt cuộc là kế hoạch của họ bị lộ dẫn đến người nhà họ Trương cùng tiến vào mộ huyệt, hay là ngay từ đầu họ đã có kế hoạch như vậy?

Bất kể là loại nào, hiện tại bọn họ cũng đã theo tới đây rồi.

Không chỉ vậy, sự thật đúng như ghi chép đã nói, họ dùng máu thịt của trẻ con để dẫn đường.

Tay Tiểu Khải Linh bắt đầu run rẩy một cách vô thức, em dường như đã nhớ lại đoạn lịch sử đen tối đó.

Chương 358

Tuy rằng em đã chạy thoát, nhưng tình cảnh này lại một lần nữa diễn ra trước mắt.

Hứa Ngôn nhìn về phía đó, quả nhiên người nhà họ Trương thật sự mang theo trẻ con tìm tới đây, mục tiêu của họ chắc cũng là Dẫn Hồn Linh đại diện cho tộc trưởng kia.

"Cẩn thận một chút, đường phía trước của chúng ta còn nhiều nguy hiểm lắm." Xen lẫn tiếng khóc của những đứa trẻ là tiếng người nói chuyện.

Ánh mắt Hứa Ngôn trở nên thâm trầm.

Dù thế nào hắn cũng không ngờ gặp phải tình huống này.

Cho đến khi những người trước mắt đi qua hết, trạng thái của Tiểu Khải Linh đã tệ đến cực điểm.

Em quay đầu nhìn Hứa Ngôn, ý vị trong mắt vô cùng rõ ràng: "Hứa đại ca, em muốn cứu họ." Một câu nói của Tiểu Khải Linh cũng khơi dậy sự đồng cảm trong Hứa Ngôn: "Được." Bọn họ nhanh chóng bám theo.

Nếu muốn cứu những đứa trẻ đó, tự nhiên phải giải quyết đám người kia trước.

Nói thực lòng, cũng không cần họ phải làm gì nhiều, vì sau khi vào chủ mộ thất, Dẫn Hồn Linh sẽ khiến họ ảo giác, cuối cùng tất cả sẽ tự tàn sát lẫn nhau.

Chỉ tiếc là trước đó, rất có khả năng những đứa trẻ này vẫn sẽ bị tổn thương.

Hứa Ngôn nghĩ ra một cách, hắn có thể thúc động Phong Hậu Kỳ

Môn, trong vòng ba mươi giây khiến tất cả mọi người ở trạng thái không thể cử động, trong quá trình đó để Tiểu Khải Linh đưa chúng ra ngoài, có lẽ vẫn có cơ hội.

Hắn nói sơ qua kế hoạch cho Tiểu Khải Linh.

Tuy có nhất định nguy hiểm nhưng họ không hề sợ người nhà họ Trương, chỉ là đó rốt cuộc là người cùng tộc của Tiểu Khải Linh, dù biết họ có thể chết trong mộ thất này thì cũng không thể chết dưới tay họ.

Hứa Ngôn nhanh chóng đuổi theo, tốc độ nhanh đến kinh người, thậm chí đám người kia căn bản không thể nhìn rõ.

Ngay khi người nhà họ Trương cảm thấy phía sau có thứ gì đó bám theo, vừa quay đầu lại thì tất cả đều đứng khựng tại chỗ.

Tiểu Khải Linh nhanh chóng xuất hiện.

Có lẽ vì sợ ba mươi giây trôi qua quá nhanh, Hứa Ngôn khi đi tới còn dùng thêm Mê Hồn Phấn, đây là thứ được tặng kèm khi hắn đổi thảo dược cho Nha Đầu lúc trước, không ngờ hôm nay lại dùng đến.

Mê Hồn Phấn có thể khiến người ta tạm thời quên đi ký ức lúc đó, cũng coi như dùng đúng chỗ.

Đứa trẻ này đang lâm vào hoảng loạn cực độ, nhưng khi thấy Tiểu Khải Linh, cảm xúc căng thẳng dường như cũng dịu đi nhiều.

"Ở vị trí các em vừa đi qua có một mộ thất, bọn anh đã xem qua nơi đó có chút minh khí, các em cứ mang ra ngoài rồi nhanh chóng rời đi đi.

Nơi này thật sự quá nguy hiểm." Mấy đứa trẻ nhìn Tiểu Khải Linh trước mặt có chút ngơ ngác, tuy có cảm giác thân thiết nhưng lại không biết đáp lại thế nào.

Hứa Ngôn quay lại thấy cảnh này, dựa trên ghi chép lúc đó, đám trẻ này hình như không thật sự rời đi mà đi theo Tiểu Khải Linh vào sâu trong mộ huyệt, sau đó lại vì đám côn trùng mà bị kẹt trong chủ mộ thất, cuối cùng phải cho nổ mộ thất mới thu hút được sự chú ý của Tiểu Khải Linh cứu chúng ra.

Vốn dĩ em đã sắp thoát ra rồi nhưng vì chúng mà lại phải quay lại.

"Nhớ kỹ lời anh nói, các em nhất định phải ra ngoài, nếu không kết cục sẽ giống như đứa trẻ vừa rồi." Hứa Ngôn không phải hù dọa, vì trong mộ thất này đâu đâu cũng là nguy hiểm, không ai chắc chắn sẽ gặp phải thứ gì.

Dù thế nào họ cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.

Mấy đứa trẻ gật đầu, gương mặt vô cùng ngơ ngác, tuổi tác không khác biệt lắm so với Tiểu Khải Linh nhưng trên người Tiểu Khải Linh lại có sự trưởng thành hoàn toàn khác biệt.

Nhìn đám trẻ lủi thủi rời đi, Tiểu Khải Linh dường như cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Ngôn vươn tay vỗ vỗ vai em, lần này coi như đã giải cứu được họ, người nhà họ Trương bên kia dù tỉnh lại cũng sẽ không có ký ức gì.

Tiếp tục đi về phía trước, Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh cũng bị chậm một đoạn đường, nhưng bất kể thế nào lần này họ cũng quyết tâm phải có được Dẫn Hồn Linh.

Tiểu Khải Linh nhìn hành lang trước mắt, xung quanh tối đen như mực.

Vì phía trước có người khác nên bất đắc dĩ họ không thể mở dụng cụ chiếu sáng, nhưng dù sao thì quả thực an toàn hơn trước nhiều, ít nhất trong tình trạng không có ánh sáng, không chỉ họ không thấy xung

quanh mà người xung quanh cũng không thấy họ.

Lần lượt đi về phía trước, nhưng ngay lúc này cả hai lại nghe thấy những tiếng nhai nuốt đứt quãng, không ngừng vang lên xung quanh.

Trong lúc đang thắc mắc, Hứa Ngôn đã dừng bước trước, âm thanh đó ở cực gần họ, thậm chí cứ như ngay bên tai.

Tiểu Khải Linh tự nhiên cũng nhận ra điểm quỷ dị, ánh mắt hướng về vị trí đó, bắt đầu quan sát xung quanh.

Cả hành lang vẫn vô cùng u ám, không thể nhìn rõ rốt cuộc có thứ gì.

Nhưng khi Hứa Ngôn nhìn về phía góc tường, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi.

Hai bức tường xung quanh họ có vấn đề.

Hiện tại bất đắc dĩ phải lấy hỏa chiết tử ra, Hứa Ngôn soi vào bức tường đó, nhưng ngay khi chú ý tới vị trí đó, cả hai đều không khỏi nhíu mày.

Trên vách tường dường như có vô số khuôn mặt người, họ như đang nhai thứ gì đó, miệng không ngừng hoạt động.

Cảnh tượng cực kỳ quỷ dị hiện ra trước mắt càng khiến người ta thấy kinh hoàng.

Tuy hiện tại không có nguy cơ gì, quả thực cũng chưa gây ảnh hưởng tới họ, khuôn mặt của những người đó hoàn toàn bị khảm vào vách tường, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hứa Ngôn dập tắt hỏa chiết tử, trong không gian vẫn truyền đến tiếng nhai nuốt đó, khiến hắn không khỏi nghi hoặc: Những khuôn mặt người trên vách tường này rốt cuộc từ đâu mà tới?

Chẳng lẽ là những người từng vào cổ mộ tìm Dẫn Hồn Linh?

Nhưng tại sao lại gặp phải kết cục như vậy?

Tiểu Khải Linh sau khi thấy cảnh tượng vừa rồi cũng luôn ở trạng thái hoảng sợ cực độ, dù đã xuống mộ vô số lần với Hứa Ngôn nhưng vẫn thấy vô cùng buồn nôn.

May mắn là chúng không có tính công kích như lũ bọ cạp trước đó.

Nhưng ngay khi hai người định cất bước đi tiếp, một thứ dài và mảnh trực tiếp quấn lấy cổ chân Tiểu Khải Linh, giây tiếp theo cả người em đổ về phía trước.

Em dùng lực rút đao ra mới không bị ngã xuống.

Chuyện gì vậy?

Tiểu Khải Linh nhìn về hướng đó, trong bóng tối mông lung dường như có thứ gì đó đang quấn lấy cổ chân em.

Đợi em nhìn kỹ lại mới phát hiện khuôn mặt người trên tường không biết từ lúc nào đã thè lưỡi quấn lấy chân em, dường như muốn giữ em lại đây.

Tiểu Khải Linh trực tiếp giơ đao chém về hướng đó, nhưng điều khiến hai người kinh ngạc là khi cái lưỡi bị chém đứt, khuôn mặt người trên tường không hề có thay đổi gì, ngược lại càng thêm điên cuồng, không ngừng truyền ra những âm thanh cực kỳ quỷ dị.

Hứa Ngôn thấy vậy cũng nhanh chóng chộp lấy khuôn mặt đó, rõ ràng là một bộ dạng đã chết nhưng hiện tại không biết dây thần kinh nào chập mạch mà còn muốn giết người.

Hứa Ngôn lấy bột phấn từ trong túi nhanh chóng ném về hướng đó.

Sau động tác này, những khuôn mặt người quái dị trước mắt cũng

ngừng rung chuyển, dần trở nên cứng đờ, da thịt trên mặt cũng từ từ biến mất.

Trong mắt Tiểu Khải Linh hiện lên sự kinh ngạc, nhưng vì là Hứa Ngôn nên có thể hiểu được.

Hứa Ngôn vốn không muốn dồn sự chú ý vào bức tường mặt người này, nhưng hiện tại bất đắc dĩ phải xem xét một phen.

Nghĩ vậy, Tiểu Khải Linh cũng bước nhanh tới, những khuôn mặt người xung quanh đã sớm trở nên khô héo, hoàn toàn khác với vẻ nhe nanh múa vuốt vừa rồi.

Nhận mệnh lệnh của Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh trực tiếp giơ Hắc Kim Cổ Đao dùng lực chém vào vách tường.

Vẫn chưa rõ là bằng cách nào mà những cái đầu người này lại có bản lĩnh tấn công người khác.

Hắc Kim Cổ Đao vung lên, cả bức tường đổ vỡ trong nháy mắt.

Sau khi nhìn qua, sắc mặt hai người cũng lập tức trở nên ngưng trọng.

Bên trong vách tường là những rễ cây chằng chịt, vị trí rễ cây quấn lấy là vô số xác chết đã khô cạn.

Mùi máu tanh nồng nặc không ngừng tỏa ra, cực kỳ khó ngửi.

"Nhiều xác chết vậy sao?" Đối mặt với lời của Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn gật đầu.

Nếu không đoán sai, những người xuất hiện ở đây đều là người nhà họ Trương từng muốn tranh đoạt Dẫn Hồn Linh qua các đời.

Những cái xác này chất chồng lên nhau, còn việc tại sao rõ ràng đã chết lâu như vậy mà vẫn có thể hoạt động được là nhờ những rễ cây phía sau cung cấp dưỡng chất.

Dẫu sao cũng là ở trong mộ huyệt, khi dưỡng chất được cung cấp đầy đủ thì sẽ xuất hiện tình huống này, cũng không phải chuyện khó hiểu.

Hứa Ngôn chăm chú nhìn qua: "Chắc lúc đó họ muốn bò ra ngoài, mùi máu tanh ở đây lớn thế này, đoán chừng vẫn còn rất nhiều." Chẳng trách sau này người nhà họ Trương ngày càng thưa thớt, đến mức cuối cùng không có lấy một người đủ khả năng làm tộc trưởng, thậm chí phải để một đứa trẻ tiền nhiệm.

Không biết có phải vì Tiểu Khải Linh có cảm ứng gì không, khi em nhìn vào vị trí trước mắt, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi, thậm chí là vô cùng ngưng trọng.

Hứa Ngôn vỗ vỗ vai em, rất nhiều chuyện thực sự cần em phải tự mình gánh vác, dù Hứa Ngôn muốn giúp đỡ cũng không có cách nào, vì đây là tâm ma, người ngoài không có quyền can thiệp.

Chương 359

Hứa Ngôn nhìn vào bức tường này, bên trong có bao nhiêu đầu người là bấy nhiêu người đã chết, con số này chỉ nghe thôi đã thấy rợn tóc gáy, thật sự có chút bùi ngùi.

Nếu vừa rồi Tiểu Khải Linh không phản ứng nhanh nhẹn như vậy thì có phải đã bị kéo vào trong bức tường này, trở thành một trong những cái đầu người đó không?

Cho nên nguy hiểm trong mộ huyệt thật sự là không đếm xuể, căn bản không cho bất kỳ ai cơ hội phản ứng.

Nhưng ngay khi Tiểu Khải Linh đang nhìn trước mắt với vẻ thương cảm, Hứa Ngôn lại phát hiện ra điều bất ổn.

Những xác chết trong vách tường dường như đều vây quanh một chỗ.

Tuy hắn vừa đoán là những rễ cây này đi vào cơ thể họ để cung cấp dưỡng chất, nhưng hiện tại dường như có bí mật lớn hơn ẩn giấu ở đây.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn cũng trực tiếp vươn tay chộp về phía đó.

Tiểu Khải Linh vội phản ứng lại, cũng vươn tay định giữ Hứa Ngôn: "Trong này có thể có nguy hiểm, nhỡ không may chạm phải có độc thì sao?" Phụt!

Phải nói là dù tâm trạng lúc nãy cực kỳ thấp thỏm, Tiểu Khải Linh dường như cũng có thể nhanh chóng làm dịu cảm xúc của mình.

Trong người em hiện giờ vẫn còn huyết mạch Kỳ Lân, dù có độc cũng có thể nhanh chóng hóa giải, sao có thể bị thương được?

Nhưng hắn có thể hiểu Tiểu Khải Linh là quan tâm quá nên loạn,

nếu không phải vì để ý đến hắn thì sao có thể quan tâm đến chuyện này?

Nghĩ vậy khiến tâm trạng hắn tốt hơn nhiều.

Hắn tự nhiên biết Tiểu Khải Linh đã từng trải qua những chuyện gì, cú sốc nặng nề đó đã khiến em khép kín nội tâm, giờ đây có thể hòa hoãn và để ý đến người bên cạnh, đối với em mà nói há chẳng phải là một sự thay đổi sao?

"Yên tâm, sẽ không có vấn đề gì đâu." Nghe Hứa Ngôn nói vậy, Tiểu Khải Linh mới thả lỏng một chút.

Hứa Ngôn gạt những xác chết đó ra mới phát hiện xung quanh những cái xác đó lại là khoảng trống, vị trí rễ cây quấn lại tạo thành một lỗ hổng, thậm chí có thể cho phép một người chui qua.

Chẳng lẽ?

Ở đây sao!

Hứa Ngôn có chút nghi hoặc, hắn biết rất ít về những chuyện xảy ra ở mộ bọ cạp này, nhưng cũng cố hết sức để đưa ra phản ứng chính xác.

Nghĩ vậy, hắn trực tiếp đi vào bên trong vách tường.

Tiểu Khải Linh chú ý tới tình hình cũng nhanh chóng đi theo.

Xung quanh cực kỳ chật hẹp, thậm chí khi họ đi qua, những cành nhỏ trên rễ cây cũng quẹt vào người, nhưng Hứa Ngôn không dừng lại, động tác cũng ngày càng nhanh.

Đợi đến khi họ tới điểm cuối mới phát hiện nơi đây xuất hiện vô số xương trắng, số lượng cực kỳ nhiều.

Điều này lại khiến Hứa Ngôn có chút nghi hoặc, người nhà họ Trương vào đây từ đầu đến cuối đâu có nói nhiều người như vậy,

nhưng xác chết này lại hết lớp này đến lớp khác.

Tuy ngạc nhiên nhưng Hứa Ngôn vẫn đi vào trong, sau đó họ tới bên cạnh một cái ao khổng lồ, mùi máu tanh nồng nặc truyền ra từ bên trong, không ngừng sủi bọt.

Khi nhìn kỹ lại mới phát hiện trong ao toàn là máu tươi, một màu đỏ rực, trông cũng cực kỳ đục ngầu.

Tại sao vị trí này chưa bao giờ nghe thấy ghi chép gì nhỉ?

Tiểu Khải Linh dường như cũng vô cùng kinh ngạc, hai người đứng sát cánh trước huyết trì đó.

Bình thường mà nói, sau khi gặp đám bọ cạp đó, theo hành lang có thể tới trước cái cây đặt Dẫn Hồn Linh, chỉ là tại sao lần này trắc trở của họ lại nhiều đến vậy.

Quả thực không gặp phải nguy hiểm gì quá lớn, nhưng điều đó không có nghĩa là tiếp theo họ sẽ thuận buồm xuôi gió.

Khi Hứa Ngôn nhìn về phía đó, tiếng nước máu vang lên ngày càng lớn, như thể có thứ gì đó chuẩn bị bò ra từ bên trong.

Tiểu Khải Linh đã chuẩn bị sẵn sàng, ngay khi em giơ Hắc Kim Cổ Đao trong tay lên thì phía sau đột nhiên truyền đến một trận tiếng khóc gào của trẻ con.

Tay em bỗng khựng lại, ngay khoảnh khắc quay đầu lại, một lực hút khổng lồ trực tiếp hút vào người em.

Tiểu Khải Linh hoàn toàn sững sờ.

Khi hoàn hồn lại mới phát hiện trong huyết trì không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái xúc tu khổng lồ, trên xúc tu có những giác hút bám chặt lấy người Tiểu Khải Linh.

Vừa rồi em nghe thấy tiếng trẻ con phía sau nên mới thất thần,

không ngờ lại bị tập kích.

Hứa Ngôn nhìn về phía xúc tu trong huyết trì, toàn thân đen kịt, hình thái vô cùng to lớn, dường như giây tiếp theo sẽ trực tiếp kéo Tiểu Khải Linh vào trong.

Hứa Ngôn thấy vậy, ngón tay nhanh chóng kết ấn, chuẩn bị chiêu Cửu Thiên Tê Lôi để dọn dẹp cái xúc tu khủng khiếp đó.

Máu Kỳ Lân có thể gia tăng uy lực của bí thuật này, thế là Hứa Ngôn trực tiếp triệu hoán.

Giây tiếp theo, vạn đạo lôi hỏa từ trên trời giáng xuống, khí thế cực kỳ hùng vĩ.

Tiểu Khải Linh tự nhiên cũng không cam lòng tụt hậu, dùng lực giơ Hắc Kim Cổ Đao đâm về phía xúc tu.

Nhưng lúc này cái xúc tu có lẽ đã nhận ra uy lực của Hứa Ngôn, trong tích tắc định lao thẳng vào huyết trì.

Hứa Ngôn tự nhiên sẽ không cho nó cơ hội, nếu để nó đưa Tiểu Khải Linh vào trong huyết trì thì hậu quả tự nhiên không lường trước được, đây là tình huống tuyệt đối không thể chấp nhận.

Hứa Ngôn vận chuyển chân khí, cũng trực tiếp đánh một lá Hộ Tâm Phù vào vị trí tim của Tiểu Khải Linh, ít nhất có thể ngăn cản em không bị thương tổn gì.

Ngay khi Hứa Ngôn chuẩn bị giáng đòn mạnh vào cái xúc tu khủng khiếp trước mắt thì chuyện quái dị hơn đã xảy ra, vô số bóng đen bắt đầu không ngừng tỏa ra hướng này.

Trong mộ huyệt bắt đầu không ngừng truyền ra tiếng kêu gào thảm thiết, như thể đang tố cáo sự oán hận.

Còn những bóng đen đó thì không ngừng bồi đắp vào vị trí xúc tu,

dường như đang tăng cường thực lực cho nó.

Hứa Ngôn chăm chú nhìn vị trí này, xem ra phải nhanh chóng xử lý tình huống trước mắt, nếu không ai cũng không chắc chắn sau đó sẽ xuất hiện chuyện gì.

Cùng lúc đó, Tiểu Khải Linh cũng dùng lực đâm về phía sau, nhưng dù có đâm vào cơ thể nó, cái xúc tu có giác hút đó dường như không hề hấn gì, vẫn dùng lực vung vẩy.

Không chỉ vậy, những bóng đen đó mãnh liệt lao về hướng này.

Không ổn!

Hứa Ngôn không thể cho nó cơ hội, nếu để những oan hồn này đi vào cơ thể xúc tu thì chắc chắn sẽ né được Cửu Thiên Tê Lôi thuật, như vậy dù có đánh trúng nó cũng không có chút uy lực nào.

Bất kể thế nào cũng không thể cho phép chuyện này xảy ra.

Giây tiếp theo, trong tay Hứa Ngôn xuất hiện vô số rối giấy, đây là bí thuật Nhạc Khỉ La đưa cho hắn, hắn nhanh chóng ném về phía những bóng đen đó.

Chỉ cần có thể khống chế được chúng, tự nhiên sẽ không xảy ra chuyện hắn vừa lo lắng.

Tiểu Khải Linh đâm loạn một hồi, nhưng ngay khi em chuẩn bị dùng máu Kỳ Lân để gia cường uy lực cho Hắc Kim Cổ Đao thì thanh đao trong tay trong nháy mắt rơi vào huyết trì, hoàn toàn không cho em cơ hội.

Tình hình ngày càng nguy cấp, Tiểu Khải Linh cũng vô cùng phiền muộn, cái giác hút đó như muốn hút vào trong cơ thể em, căn bản không cho em cơ hội cử động.

Lúc này chỉ có thể gửi gắm mọi hy vọng vào người Hứa Ngôn.

Rối giấy trong tay nhanh chóng bay ra, kèm theo tiếng cười quái dị, những bóng đen xung quanh cũng lần lượt tản đi.

Phải nói là rối giấy của Nhạc Khỉ La luôn được chế tạo tà tính như vậy, rõ ràng là một cô bé đáng yêu thế mà lại cứ thích chơi những thứ này.

Cho đến khi những bóng đen tản đi, vô số đạo Cửu Thiên Tê Lôi nhanh chóng giáng xuống, trực tiếp nổ vang trên cái xúc tu đó.

Đặc biệt là trong quá trình triệu hoán, Hứa Ngôn còn thêm vào máu Kỳ Lân, điều này không khác gì tăng cường sức mạnh cho hắn.

Bùm!

Tiếng chiến đấu kịch liệt khiến cả mộ huyệt thậm chí xảy ra biến động.

Nhân cơ hội này, Hứa Ngôn nhanh chóng lao tới, trực tiếp kéo Tiểu Khải Linh xuống từ phía trên.

Vị trí sau lưng em toàn là vết răng, đều do giác hút của xúc tu đó gây ra.

Cửu Thiên Tê Lôi vẫn không dừng lại, không ngừng giáng xuống cái xúc tu đó cho đến khi nó ngừng vung vẩy, triệt để rơi vào huyết trì.

Hứa Ngôn quan sát vết thương của Tiểu Khải Linh, cả lưng đều là những vết thương dày đặc, trông thật khiến người ta không thể chấp nhận nổi.

Còn chưa đợi Hứa Ngôn bôi thuốc cho Tiểu Khải Linh, em đã nhìn về phía hắn, ánh mắt mang theo chút ưu tư.

Đến khi Hứa Ngôn phản ứng lại mới phát hiện thanh Hắc Kim Cổ Đao luôn đeo trên lưng Tiểu Khải Linh lúc này đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Đao đâu?” Đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh cũng lộ vẻ bất lực: “Rơi vào huyết trì rồi, vừa rồi em định dùng máu Kỳ Lân chém vào xúc tu đó, tay run một cái thế là rơi xuống luôn.” Hứa Ngôn thật sự dở khóc dở cười, hắn không ngờ lại có thể xảy ra chuyện dở hơi như vậy.

Huyết trì đó vẫn cực kỳ buồn nôn, không ngừng sủi bọt máu, mùi tanh hôi cũng không ngừng tỏa ra.

Chương 360

Hứa Ngôn nghĩ ngợi, rồi cũng trực tiếp bấm quyết ngón tay, nhanh chóng triệu hoán chú ngữ.

Giây tiếp theo, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp từ trong huyết trì bay ra, chỉ có điều là dính đầy máu bẩn, trông cực kỳ ghê tởm.

Tiểu Khải Linh nhìn thấy vậy cũng lộ vẻ luống cuống, dường như phải chuẩn bị tâm lý rất lớn mới bước tới nhặt thanh đao lên, chậm rãi lau chùi.

Hứa Ngôn nhìn về phía huyết trì, vốn không nhớ trong mộ bọ cạp lại tồn tại nơi này.

Còn chưa kịp suy xét, Tiểu Khải Linh đã nhìn về phía hắn: "Vừa rồi em nghe thấy một tiếng trẻ con khóc nên mới phân tâm bị cái xúc tu đó hút lên.

Mấy đứa trẻ vừa vào cùng chúng ta liệu có phải chưa rời đi không?" Đối mặt với câu hỏi của Tiểu Khải Linh, sắc mặt Hứa Ngôn trong nháy mắt trở nên thâm trầm.

Vừa rồi rõ ràng hắn đã cảnh cáo đám trẻ đó rồi, bất kể thế nào tuyệt đối không được đi vào sâu trong mộ huyệt này.

Bởi vì lúc đó chính ở trong mộ huyệt này đã gặp nguy hiểm, dẫn đến sau này Tiểu Khải Linh rõ ràng đã rời đi mà nghe thấy tiếng kêu cứu của họ nên mới chạy ngược lại, suýt nữa thì chết ở đây.

Nếu chúng thật sự không nghe lời khuyên mà quay lại thì đúng là đáng đòn.

Hứa Ngôn lắng nghe xung quanh, thính lực của hắn tốt hơn người thường gấp trăm lần, nên âm thanh xung quanh tự nhiên cũng dễ dàng

thu vào tai.

Hai người im lặng nghe một lúc nhưng không có bất kỳ âm thanh nào truyền lại.

“Có phải vừa rồi em nghe nhầm không?

Ở đây hình như cũng không có động tĩnh gì kỳ quái truyền tới.” Đối mặt với lời Hứa Ngôn nói, Tiểu Khải Linh cũng không khỏi thắc mắc: “Vậy chắc là em nghe nhầm rồi, Hứa đại ca.

Nhưng cũng may không có nguy hiểm gì xảy ra, sự tồn tại của huyết trì này quá đỗi kỳ lạ, cái xúc tu đó cũng không rõ rốt cuộc là thứ gì.” Kết hợp với những rễ cây bao quanh, Hứa Ngôn cũng theo bản năng cho rằng có khả năng những rễ cây này bị nhiễm âm khí dẫn đến dị biến.

Tình huống này không hiếm gặp, trong mộ huyệt thường xuyên xuất hiện vật chết hấp thụ âm khí dẫn đến dị biến, chúng tích tụ tử khí trong mộ huyệt quanh năm suốt tháng.

Đặc biệt là cái xúc tu vừa rồi, vốn đã kết hợp với âm khí có sự thay đổi, lại ngâm trong huyết trì lâu ngày nên càng kích phát tính nguy hiểm của nó.

Hắn giải thích sơ qua cho Tiểu Khải Linh, lúc này em mới hiểu ra.

Nhưng sự xuất hiện của huyết trì này thực sự là nguy hiểm.

Khi hai người đang nhìn vị trí trước mắt thì xung quanh lại xuất hiện một trận tiếng trẻ con gào khóc.

Điều này thu hút sự chú ý của Hứa Ngôn.

Hắn vốn tưởng Tiểu Khải Linh vừa rồi chỉ là nghe nhầm, nhưng hiện tại xem ra không phải vậy.

Trong chốc lát, ánh mắt của hai người cùng nhìn về một phía, âm

thanh chính là truyền ra từ vị trí đó.

Sắc mặt Tiểu Khải Linh có chút thay đổi, nhanh chóng chạy về hướng đó.

Hiện tại em vẫn còn giữ cảm xúc, tự nhiên không thể đứng nhìn đám trẻ kia gặp nguy hiểm.

Hứa Ngôn biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra, nhíu mày nhưng vẫn bám theo.

Đúng lúc hai người vừa tới thì cũng gặp được đám trẻ đang bị vây ở cuối đường hầm, vô số thi trùng và bọ cạp đang vây quanh chúng, chuẩn bị chờ thời cơ hành động.

Trong tình huống này, chỉ cần Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh đến muộn thì hậu quả có thể tưởng tượng được.

Tiểu Khải Linh nhanh chóng lao tới, chỉ là số lượng trẻ con quá đông, căn bản không thể đưa đi hết một lúc.

Suy tính một hồi, Tiểu Khải Linh trực tiếp rạch lòng bàn tay, sau đó bôi máu lên người mấy đứa trẻ đó: "Máu này có thể bảo vệ các em khỏi lũ độc trùng, lát nữa hãy nhanh chóng rời khỏi đây." Ánh mắt Hứa Ngôn trở nên cực kỳ thâm trầm.

Nhưng còn chưa đợi Tiểu Khải Linh bôi máu lên hết mọi người, đám thi trùng và bọ cạp đã ùa tới.

"Chạy mau về phía này!" Hứa Ngôn không nhịn được hét lớn một tiếng, sau đó cũng kéo đám trẻ chạy về hướng này.

Quả nhiên sau khi dính máu Kỳ Lân, mấy đứa trẻ quả thực đã khiến lũ thi trùng tránh xa.

Chỉ là đó chỉ là kế sách tạm thời, vì máu trên người họ không thể duy trì quá lâu, lát nữa nếu bị lũ thi trùng và bọ cạp đuổi kịp thì e rằng

chỉ có con đường chết.

Họ nhanh chóng chạy về hướng vừa rồi, trong quá trình đó Tiểu Khải Linh cũng cố hết sức bôi máu của mình lên người chúng.

"Đủ rồi Tiểu Linh Nhi, chúng ta đưa họ ra ngoài là được, bôi vết thương của em lại trước đã." Lũ thi trùng đuổi theo cực nhanh, phía sau một đứa trẻ bị lũ thi trùng vây lấy, chỉ trong tích tắc con bọ cạp đã đốt vào cổ chân nó, cơn đau dữ dội khiến đứa trẻ không khỏi hoảng loạn.

Cùng lúc đó nó cũng trực tiếp giơ con dao găm trong tay đâm vào cánh tay Tiểu Khải Linh, thậm chí không hề dừng lại, khi máu chảy ra trong nháy mắt cũng bôi lên người mình.

Tiểu Khải Linh có lẽ không ngờ tới kết quả này, sắc mặt em trắng bệch, rõ ràng là dấu hiệu mất máu quá nhiều.

Tình huống này vốn dĩ vô cùng bất lợi cho em, Hứa Ngôn khi quay đầu lại liền chú ý tới vết thương xuất hiện trên cánh tay Tiểu Khải Linh.

Khi nhìn về phía đứa trẻ vừa rồi, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên xanh mét.

"Mày muốn chết hả!

Em ấy đang cứu tụi mày, mày lại đang làm gì thế?" Đối mặt với sự khiển trách của Hứa Ngôn, đứa trẻ đó thậm chí căn bản không hề dừng lại, nhanh chóng chạy về phía trước.

Những đứa trẻ còn lại cũng như vậy.

Tiểu Khải Linh mất máu quá nhiều, cả người có chút choáng váng, không ngừng lắc đầu muốn bản thân bình tĩnh lại, chỉ có điều càng như vậy thì bước chân càng dần trở nên không vững.

Hứa Ngôn dừng bước, không thèm để tâm đến đám trẻ đó nữa, trực tiếp lấy phù chỉ dán lên vị trí vết thương của Tiểu Khải Linh.

Giây tiếp theo, nội lực cuồn cuộn khiến vết thương của em lành lại trong khoảnh khắc.

Lũ thi trùng và bọ cạp không hề dừng lại, vẫn điên cuồng đuổi theo.

Hứa Ngôn nhanh chóng thúc động Cửu Thiên Tê Lôi, vô số đạo sấm sét nhanh chóng giáng xuống vị trí này, từng chút một đánh trúng lũ thi trùng và bọ cạp.

Trong khoảnh khắc, uy lực siêu cường cũng trực tiếp khiến lũ bọ cạp và thi trùng không còn chỗ trốn, chỉ có thể hóa thành một vũng nước xác.

Tiểu Khải Linh cả người phủ phục trên mặt đất, vết thương tuy đã lành, Hứa Ngôn cũng truyền cho rất nhiều nội lực, nhưng em rốt cuộc vẫn là mất máu quá nhiều.

Không chỉ vậy, tình huống vừa xảy ra cũng khiến em không thể hiểu nổi.

Em đã liều mạng cứu những đứa trẻ đó, nhưng cuối cùng đổi lại là sự lấy oán báo ân của chúng.

Hứa Ngôn nhìn về phía Tiểu Khải Linh, vết thương em vừa bị đâm cực sâu, máu chảy ra như nước.

Nếu không phải còn một chút lương tri thì Hứa Ngôn hận không thể trực tiếp xông tới vặn đầu đứa trẻ vừa rồi.

“Tiểu Linh Nhi, em sao rồi?” Tiểu Khải Linh lắc đầu, cả người không hề ngẩng đầu lên, dường như vẫn còn chìm đắm trong sự khó tin vừa rồi.

Hứa Ngôn vỗ vỗ vai em: "Có những chuyện không phải em có thể kiểm soát được.

Sự tham lam của nhân tính thường đáng sợ hơn em tưởng nhiều.

Ăn một lần để khôn ra một lần.

Chúng ta có thể đi cứu họ, nhưng nhất định phải chuẩn bị cho kết cục xấu nhất." Rốt cuộc vẫn là trẻ con, tuy tâm trí mạnh mẽ hơn những đứa trẻ bình thường nhiều nhưng đối mặt với chuyện này vẫn khiến em thấy không thể tha thứ.

Vỗ vỗ vai Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn cũng vươn tay kéo em dậy.

Xung quanh toàn là chất lỏng tanh hôi, là do lũ thi trùng và bọ cạp bị giải quyết xong để lại.

Đám trẻ kia có máu Kỳ Lân của Tiểu Khải Linh gia trì chắc cũng có thể không bị bất kỳ độc vật nào xâm hại.

Quá trình tiếp theo có phần lơ đãng, Hứa Ngôn đưa Tiểu Khải Linh tiếp tục đi về phía trước.

"Hứa đại ca, tại sao Dẫn Hồn Linh lại ở trong mộ bọ cạp?" Đối mặt với câu hỏi của Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn mới nhìn sang.

Nội loạn trong gia tộc họ Trương ngày càng thường xuyên.

Trong một lần tới cổ thành Tứ Châu xuống mộ bọ cạp, vì người nhà họ Uông đâm thọc nên vô số kẻ phản bội họ Trương đã phát động cuộc ám sát tộc trưởng.

Điều này cũng dẫn tới việc tộc trưởng họ Trương trường miên tại đây.

Còn Dẫn Hồn Linh trên người ông cũng theo đó mà thất lạc ở vị trí này.

Dẫn Hồn Linh có ý nghĩa cực kỳ trọng đại, chỉ khi sở hữu Dẫn

Hồn Linh mới có cơ hội đi vào cổ lâu họ Trương để tìm kiếm sự trường sinh hay là bí mật cuối cùng.

Những chuyện này sớm muộn gì Tiểu Khải Linh cũng sẽ biết, Hứa Ngôn không muốn giấu giếm em điều gì, hiện tại cũng trực tiếp nói ra ngọn ngành.

Sau khi nghe chuyện này, Tiểu Khải Linh không khỏi thẫn thờ.

Lại kết hợp với những chuyện vừa xảy ra, em thậm chí có chút may mắn vì Hứa Ngôn có thể đưa em theo bên cạnh, ít nhất khiến em thoát khỏi lòng người hiểm ác đó.

Chương 361

Có lẽ cũng hiểu Tiểu Khải Linh đang nghĩ gì, Hứa Ngôn cũng không làm phiền.

Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Mộ bọ cạp không đáng sợ, vì thi trùng và bọ cạp bên trong đều có cách giải quyết, đáng sợ nhất vẫn là lòng người.

Lòng người hiểm ác căn bản không phải thứ họ có thể giải quyết được.

Tiểu Khải Linh dường như đã bình phục hơn nhiều, tuy gương mặt vẫn không cảm xúc nhưng cũng không còn đờ đẫn như vừa rồi.

Bên tai dường như truyền đến những âm thanh ồn ào, tựa như rất nhiều người đang cùng lúc giãy giụa.

Xem ra rốt cuộc cũng tới bước cuối cùng, Hứa Ngôn nghĩ vậy, ánh mắt cũng nhìn về phía trước.

Họ đã tới đích cuối cùng.

Bên trong thành Trường Sa, Nhạc Khỉ La gần đây đang tuần tra những nguy cơ xuất hiện.

Bắt đầu có ngày càng nhiều người trên người xuất hiện tình trạng thối rữa, không chỉ vậy, đầy rẫy những mụn mủ càng khiến người ta kinh hãi.

Chỉ có điều căn bản không tra được bất kỳ manh mối nào, họ chỉ biết mụn mủ trên người những người này có thể lây lan, một truyền mười, mười truyền trăm, chẳng mấy chốc các thôn làng quanh thành Trường Sa đều bị nhiễm bệnh.

Trương Khải Sơn có chút sứt đầu mẻ trán, anh đã đến thăm rất nhiều thôn làng, tình hình hiện tại đa số đều như vậy.

Còn các bác sĩ xung quanh cũng không có cách nào nhìn ra ngọn ngành, đều chỉ lấy thuốc bôi đơn giản, rồi từ từ đi tìm kiếm nguồn gốc.

Tề Thiết Chủy cuống cuồng đi tới đi lui: "Quan trọng là lúc này Ngôn gia lại không có ở trong thành." Một câu nói của Tề Thiết Chủy khiến Trương Khải Sơn nhìn về phía ông.

Xem ra uy tín của Hứa Ngôn đã lan tỏa khắp thành Trường Sa, thậm chí là những người trong Cửu Môn như họ cũng xem Hứa Ngôn là người dẫn đầu.

Có lẽ nhận ra mình lỡ lời, Tề Thiết Chủy cũng không khỏi có chút nản lòng.

"Cứ ru rú ở đây mãi cũng không phải cách, hiện tại bách tính đang lầm than, các thế lực xung quanh vốn dĩ đã hổ báo cáo chồn.

Người nước Nhật gần đây rất có khả năng sẽ đột phá một lần nữa, ngộ nhỡ nhân lúc này thì chúng ta phải làm sao đây?" Trương Khải Sơn lộ vẻ lo âu.

"Cậu không thấy chuyện lần này đến quá mức đột ngột sao?" Như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, Tề Thiết Chủy cũng không khỏi nhìn về phía Trương Khải Sơn.

"Câu này của cậu chẳng lẽ là đang hoài nghi?" Trương Khải Sơn gật đầu.

Trong thôn này tự nhiên xảy ra chuyện như vậy, vốn dĩ mấy thôn giữa rất ít qua lại, sao có thể đồng thời xảy ra tình huống này được.

Không ngoài dự đoán là có người làm, chỉ là hiện tại họ vẫn chưa có chứng cứ, đặc biệt là vẫn chưa tra ra rốt cuộc là ai làm, đây cũng là

chuyện đau lòng nhất.

“Hay là chúng ta lại đến mấy thôn đó xem sao?

Không thể để căn bệnh truyền nhiễm này cứ lây lan mãi được.” Vì tình hình hiện tại cấp bách như vậy, đã có rất nhiều người gặp phải tình trạng này.

Trương Khải Sơn gật đầu, hiện tại e rằng cũng chỉ có cách này.

“Đến lúc đó mang theo bác sĩ cùng đi, biết đâu cũng có thể kiểm tra xem rốt cuộc là thứ gì?” Tề Thiết Chủy tự nhiên đồng ý.

Thời gian này vẫn luôn không đi tìm Nhị Nguyệt Hồng, anh vẫn luôn nhốt mình trong nhà, vì lại một lần nữa lạc mất Nha Đầu khiến cảm xúc của anh cũng không tốt.

Dù biết thành Trường Sa gần đây rơi vào nguy cơ nhưng cũng không có bất kỳ hành động nào, cả ngày đều chìm đắm trong đau thương, Tề Thiết Chủy tự nhiên cũng không tiện làm phiền thêm.

Đi theo Trương Khải Sơn, hai người đến thôn làng lân cận.

Lúc này đã gần chập tối, họ không vào ngay mà quan sát xung quanh một lượt.

Ngay khi họ đang chú ý vị trí này thì bỗng nhiên nhận ra điều bất ổn.

Những người dân làng lần lượt bưng lễ vật đặt lên bàn, cả người trông có vẻ tinh thần hoảng loạn, dường như đã xảy ra chuyện rất nguy hiểm.

Sau khi đặt lễ vật xuống, họ cũng nhanh chóng rời khỏi đây.

Tề Thiết Chủy nhìn vị trí này, cũng cảm thấy có chút kỳ lạ: “Chuyện này là thế nào?

Không phải lễ Tết sao lại đặt lễ vật ở đây?” Trương Khải Sơn

cũng không thể giải thích nguyên nhân này.

Cùng lúc đó họ cũng chú ý thấy những người dân làng lấy ra vô số nến giấy đặt ở ven đường, tạo thành một con đường dẫn thẳng tới chỗ lễ vật.

Sau khi làm xong tất cả, các dân làng cũng vội vã trở về nhà mình.

"Họ định làm gì vậy?" Không nhận ra ý đồ của họ, Trương Khải Sơn cũng chuẩn bị tiếp tục quan sát, biết đâu sẽ có tình huống gì xảy ra cũng nên.

Quả nhiên, đến đêm, nhà nhà đều đóng chặt cửa đại môn, không chỉ vậy thậm chí cả đèn đuốc cũng đồng loạt tắt ngấm.

Ngay khi Tề Thiết Chủy chuẩn bị bước ra xem rốt cuộc là có vấn đề ở đâu, Trương Khải Sơn đột nhiên kéo ông lại: "Đừng nói gì, có người tới rồi." Nghe thấy lời Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy cũng nhìn về phía bóng tối đó, lúc này mới nhận ra không biết từ lúc nào ở vị trí đó lại xuất hiện vô số người chạy ra, bắt đầu tranh cướp lễ vật trên bàn thờ.

Trương Khải Sơn nhận ra tình huống này liền nhanh chóng đuổi theo hướng đó.

Nhưng khi chú ý thấy hai người xuất hiện, những người đang ăn lễ vật vừa rồi trong nháy mắt tản đi hết.

Trong lúc hỗn loạn, Trương Khải Sơn cũng phát hiện trên người họ đều bám đầy mụn mủ, không ngừng chảy ra loại dịch mủ đó, trông cực kỳ buồn nôn.

Anh bước nhanh đuổi theo, chẳng mấy chốc cũng giữ được một người phụ nữ đang định chạy trốn.

"Đừng!

Đừng chạm vào tôi!

Trên người tôi có bệnh truyền nhiễm.” Sau khi nghe thấy lời người trước mắt, Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy cũng nhìn nhau một cái.

“Chúng tôi không có ác ý.

Thôn của các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp các người giải quyết.” Sau khi nghe lời Trương Khải Sơn nói, người trước mặt mới hơi ngẩng đầu nhìn qua, sắc mặt đã cực kỳ thương bạch, còn trên mặt bà ta thì đầy những mụn mủ, thậm chí thối rữa hoàn toàn.

“Kiều đại thần nói chúng tôi đụng chạm đến Hắc Kiều đại tiên, chỉ có không ngừng tế bái mới có thể bảo vệ chúng tôi bình an.” Hắc Kiều đại tiên?

Trương Khải Sơn không khỏi nheo mắt lại, xem ra chuyện này giống như họ tưởng tượng, không ngờ người nước Nhật lại độc ác như vậy, thậm chí làm ra hành vi như thế.

Nhưng lúc này quan trọng nhất là nhanh chóng ngăn chặn căn bệnh truyền nhiễm này lây lan, nếu không sẽ có ngày càng nhiều người xuất hiện tình huống này, cuối cùng sẽ bất chiến tự bại.

Hai người bàn bạc, cũng mang cô bé Tiểu Anh bị nhiễm bệnh này về nhà, dù sao vẫn cần tìm ra thuốc giải, không thể trơ mắt nhìn họ chết oan chết uổng.

Nghĩ vậy mọi người cũng một lần nữa quay về, không rêu rao chuyện này, vì nếu đánh rắn động cỏ rất có khả năng sẽ gây chú ý, cuối cùng e rằng sẽ ảnh hưởng tới những việc họ định làm tiếp theo.

Hai người trở về nhà, cũng quan sát mụn mủ trên người Tiểu Anh.

Khi nhìn kỹ, Tề Thiết Chủy không khỏi nhíu mày, sắc mặt cũng

thay đổi.

Bên trong mỗi một cái mụn mủ dường như có thứ gì đó đang ngọ nguậy, trông cực kỳ buồn nôn.

Tình huống này xem ra đã kéo dài rất lâu, nếu không thể thuốc đến bệnh đi thì thậm chí sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Trương Khải Sơn không khỏi đập mạnh lên bàn, không ngờ đám người nước Nhật này lại âm độc như thế.

Hứa Ngôn cùng Tiểu Khải Linh theo tiếng động đi tới điểm cuối, khi nhìn qua mới phát hiện điểm quỷ dị.

Những người nhà họ Trương đã vào trước lúc này lại bắt đầu tự tàn sát lẫn nhau.

Có thể vào được mộ bọ cạp này đa số đều là nòng cốt tinh anh của họ Trương, nhưng lúc này không biết vì sao lại đối địch.

Tiểu Khải Linh nhìn chằm chằm vị trí này, sắc mặt cũng thay đổi trong nháy mắt.

Tuy vừa rồi bị những đứa trẻ đó làm cho đau lòng nhưng lúc này cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Ngay lúc này trong cả mộ thất cũng truyền đến một trận tiếng chuông lanh lảnh.

Hứa Ngôn nhìn qua, quả nhiên đúng như hắn nghĩ, họ đã tới địa điểm cuối cùng.

Còn những người nhà họ Trương này đã sớm bị Dẫn Hồn Linh cổ hoặc.

Giống như tất cả chuông đồng xanh, Dẫn Hồn Linh cũng có hiệu quả gây ảo giác, không chỉ vậy thậm chí tác dụng còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Người nhà họ Trương đây là nảy sinh ảo giác, dẫn đến tàn sát lẫn nhau.

Mọi người bắt đầu lần lượt ngã xuống, họ đều chết dưới vũ khí đặc chế của nhà họ Trương.

Chú ý tới tình huống này, Tiểu Khải Linh không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, em nhanh chóng lao về hướng đó, chuẩn bị ngăn chặn người nhà họ Trương tự tàn sát.

Chương 362

Chỉ tiếc là sự gia nhập của em không đem lại bất kỳ hiệu quả nào, ngược lại khiến tất cả những kẻ đang mê muội bắt đầu tấn công em.

Hứa Ngôn tự nhiên sẽ không trơ mắt nhìn tình huống này xảy ra, cũng thúc động nội lực, ngón tay kết ấn chuẩn bị tấn công về hướng đó.

"Hứa đại ca, đừng làm họ bị thương." Đối mặt với lời cầu xin của Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn cũng chỉ đành hạ tay xuống.

Chỉ là những người tộc họ Trương trước mắt đã sớm ở trạng thái thoi thóp, họ đã chịu vết thương quá nặng, trước khi họ tới đây đã là tử chiến.

Đặc biệt là cái Dẫn Hồn Linh treo trên cây bên cạnh mang theo sự cám dỗ chí mạng thúc đẩy mọi người thêm điên cuồng.

Chỉ dựa vào một mình Tiểu Khải Linh hoàn toàn không có cách nào ngăn cản họ.

Hứa Ngôn vốn muốn để họ khôi phục thần thức, nhưng tình huống hiện tại đã không còn đường cứu vãn, họ ngoài việc nằm đó chờ chết cũng không còn cách nào khác.

Có lẽ nhận ra tình huống này, Tiểu Khải Linh cũng buông thanh đao trong tay xuống.

Em không có cách nào ngăn cản những người này tự tàn sát, giống như vừa rồi em không có cách nào ngăn cản đứa trẻ đó dùng dao đâm vào cánh tay mình.

Mọi nhân quả dường như đã định sẵn, không phải em muốn ngăn cản là có thể ngăn cản được.

Hứa Ngôn nhìn qua, Tiểu Khải Linh xem ra đã hiểu ra rồi.

Không phải Hứa Ngôn vô tình vô nghĩa không muốn quản chuyện này, mà là mệnh số của họ đều đã tận.

Hứa Ngôn tự nhiên cũng không cần xoay chuyển càn khôn, hắn nếu can thiệp vào nhân quả này, ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

Cho đến khi những xác chết xung quanh lần lượt nằm trên mặt đất, máu dần biến thành màu đỏ sẫm khô cạn trên sàn.

Tiểu Khải Linh cũng triệt để quỳ xuống trước mặt.

Vừa rồi khi đối mặt với đứa trẻ đâm bị thương mình, em không quá xúc động, nhưng chuyện trước mắt này lại khiến em có chút luống cuống.

Từ đầu đến cuối em đều cẩn thận duy trì gia tộc của mình, chỉ là người trong gia tộc ngoài việc để em chứng kiến nhân tính ra, dường như chẳng còn hành vi nào khác.

Em đã sớm quen thuộc, nhưng lúc này khi thấy cảnh tượng này vẫn không kìm chế nổi.

Tất cả mọi người đều ngã trong vũng máu, chân mày họ nhíu chặt, dường như không thể tưởng tượng nổi tại sao cuối cùng mình lại thua.

Họ đều tranh giành muốn có được tín vật chứng minh tộc trưởng gia tộc, nhưng rõ ràng đã cầm được trong tay mà rốt cuộc lại không thể mang ra ngoài.

Họ không thoát ra khỏi tà niệm và tâm ma của chính mình, vì thế mới bị Dẫn Hồn Linh hoàn toàn khống chế cho đến khi chết.

Cái Dẫn Hồn Linh đó vẫn không ngừng phát ra âm thanh, đinh đinh đang đang dường như định để Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh là hai

người còn lại cũng rơi vào trạng thái vừa rồi, nhưng đối với họ thì không có chút ảnh hưởng nào.

Hứa Ngôn cũng đi về phía vị trí treo Dẫn Hồn Linh.

Hắn cũng không ngờ lại gặp người nhà họ Trương trong mộ thất này, cuối cùng lại để Tiểu Khải Linh chứng kiến chuyện này.

Hắn xoa xoa đầu em để an ủi, ngoài việc đó ra mọi chuyện cũng chỉ có thể dựa vào bản thân Tiểu Khải Linh tiêu hóa, người khác không có cách nào chi phối tâm trạng của em, cho nên chỉ có thể dựa vào chính em bước ra mới được.

Hứa Ngôn đi tới vị trí treo Dẫn Hồn Linh.

Vốn tưởng lần này lấy nó ra trước có lẽ có thể tránh được một trận tai ương vô vọng, rốt cuộc cái gì đến cũng sẽ đến, dù họ muốn ngăn cản dường như cũng không có cách nào.

Hứa Ngôn nhìn cái chuông trước mắt, cái chuông đó lớn hơn nhiều so với những cái chuông lục giác thông thường, ít nhất cũng to bằng chuông bò, hèn chi lại có hiệu quả lớn đến vậy.

Lấy Dẫn Hồn Linh ra, mọi thứ rốt cuộc cũng bụi bặm lắng xuống.

Tiểu Khải Linh cuối cùng cũng bò dậy từ mặt đất, trên người dính máu của tộc nhân họ Trương.

Em vô cảm phủi phủi, quay đầu nhìn về hướng Hứa Ngôn: "Hứa đại ca, có Dẫn Hồn Linh rồi là có thể vào cổ lâu họ Trương đúng không?" Hứa Ngôn gật đầu, quả thực là vậy.

Thứ mà mọi người thèm khát này rốt cuộc sẽ thuộc về ai.

Hắn đưa Dẫn Hồn Linh cho Tiểu Khải Linh, em có khoảnh khắc thẫn thờ, đôi tay cũng có chút do dự.

Em không nhận lấy thứ này ngay, máu dính trên thứ này thực sự

quá nhiều, em không biết mình có đủ năng lực để cầm lấy nó hay không.

"Cầm lấy đi.

Tộc trưởng tiếp theo của họ Trương chỉ có thể là em." Đối với lời Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh luôn nghe theo.

Một lát sau, rốt cuộc em cũng nhận lấy cái Dẫn Hồn Linh đó từ tay Hứa Ngôn.

Đây không còn là chuyện em có chấp nhận hay không, mà là kết quả tất yếu của em.

Lúc này làm gì cũng đã không còn quan trọng, quan trọng là tiếp theo em sẽ thủ hộ gia tộc họ Trương, gánh vác những vinh dự hư vô của họ Trương trong suốt quãng đời còn lại.

Mọi chuyện rồi cũng kết thúc.

Hứa Ngôn coi như hoàn thành một nhiệm vụ, hắn và Tiểu Khải Linh cùng rời khỏi mộ bọ cạp.

Tuy thời gian sử dụng không lâu nhưng rốt cuộc cũng để Tiểu Khải Linh học được rất nhiều điều trong đó.

Khi hai người ra ngoài lần nữa, cảnh tượng xung quanh không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng tâm cảnh đã xảy ra sự thay đổi to lớn.

Ngay khi Hứa Ngôn định nói gì đó, một con rối giấy màu đen nhanh chóng bám lên vai hắn.

Hửm?

Đây là rối giấy của Tiểu La Nhi.

Con rối giấy đó vừa rơi lên vai hắn trong nháy mắt đã tan biến, cả quá trình nhanh đến mức căn bản không nhìn rõ.

Nếu không phải vừa rồi hắn chú ý tới nội lực này, thậm chí sẽ không hề hay biết.

Chẳng lẽ thành Trường Sa đã xảy ra chuyện?

Tiểu Khải Linh tự nhiên cũng chú ý tới điểm không ổn, vẻ mặt có chút tìm tòi nghiên cứu, nhưng rốt cuộc vẫn không mở miệng.

"Chúng ta phải nhanh chóng trở về Trường Sa, hình như có chuyện rồi." Lời của Hứa Ngôn khiến sắc mặt Tiểu Khải Linh đại biến, hai người cũng trực tiếp triệu hoán máy bay giấy của Nhạc Khỉ La.

Việc này ít nhất có thể khiến lộ trình trở về của họ nhanh hơn một chút.

Khi tới nơi đóng quân của Triệu Quốc Trung, Hứa Ngôn cũng nhận ra điểm kỳ quái.

Bốn phương tám hướng tự hồ đang tràn ngập một loại virus cực kỳ hiếm thấy.

Điều này khiến anh cực kỳ lo lắng.

Nhạc Khỉ La thì không sao, nhưng thân thể Nha Đầu lại suy yếu như vậy.

Vốn dĩ đã bị bệnh ma quấn thân, hiện tại nếu lại nhiễm phải loại bệnh này, e rằng hậu quả khôn lường.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn nhanh chóng chạy vào trong, Tiểu Khải Linh tự nhiên đi theo phía sau.

Khi hai người tiến vào doanh trại, mới phát hiện bốn phương tám hướng đều truyền tới tiếng ho khan, đi kèm với đó là tiếng cào cấu không ngừng.

Âm thanh cực kỳ chói tai.

Đặc biệt là thính lực của Hứa Ngôn vốn tốt hơn người bình thường gấp trăm lần, cho nên những âm thanh tinh vi nhất anh đều có thể nghe rõ mồn một.

Anh nhanh chóng chạy vào sâu trong doanh trại.

Có lẽ là nhận ra khí tức của anh, Nhạc Khỉ La vậy mà nhanh chóng từ bên trong lao ra.

Vừa nhìn thấy Hứa Ngôn, cô liền trực tiếp nhào vào lòng anh.

Ôn hương nhuyễn ngọc, trong phút chốc lấp đầy vòng tay.

"Anh Ngôn, anh cuối cùng cũng về rồi." Sau khi nghe lời Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn cũng nhìn ra xung quanh: "Có tra được nguyên nhân là gì không?" Đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La còn chưa kịp trả lời thì Triệu Quốc Trung đã xuất hiện.

"Ngôn gia, ngài cuối cùng cũng về." Có thể thấy Triệu Quốc Trung cũng đầy vẻ mệt mỏi, có thể tưởng tượng thời gian qua ông ta đã luôn xử lý chuyện này.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Có người trước mặt hỏi, Triệu Quốc Trung cũng chỉ có thể nói ra đầu đuôi: "Sau khi ngài đi không lâu, một thôn lạc gần nơi đóng quân bắt đầu xuất hiện bệnh truyền nhiễm.

Trên người mọi người không ngừng xuất hiện mụn mủ, trong những mụn mủ đó đều có ký sinh trùng.

Người bệnh dưới cơn ngứa ngáy cực độ sẽ không ngừng cào cấu.

Hơn nữa tốc độ lây lan của bệnh này cực nhanh, thôn đó gần như một nửa số người đã bị nhiễm, không chỉ vậy, mấy thôn khác cũng đều như thế." Tiểu Khải Linh nhìn về phía Hứa Ngôn.

Chương 363

Cậu không ngờ bọn họ vừa mới rời đi không lâu lại xảy ra chuyện như vậy.

Việc này hoàn toàn là nhân lúc bọn họ không có mặt mà gây loạn khắp thành Trường Sa.

Đang lúc suy nghĩ về việc này, phía sau cũng truyền đến tiếng động.

Khi quay đầu lại mới phát hiện Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy cũng cùng lúc xuất hiện ở đây.

"Ngôn gia." Đối mặt với tiếng gọi của hai người, Hứa Ngôn cũng chỉ khẽ gật đầu.

Xem ra tin tức của họ cũng nhanh lắm, anh vừa mới trở về nơi đóng quân là đã có tin truyền đi rồi.

"Thứ cho tôi vô năng, thành Trường Sa gần đây quái bệnh hoành hành, không ít người đã bị nhiễm." Hứa Ngôn gật gật đầu: "Tôi đã nghe nói chuyện này, không biết các ông đã tra được nguồn gốc rốt cuộc là từ đâu chưa?" Tề Thiết Chủy nhìn về phía Trương Khải Sơn, dường như đang cân nhắc nên nói chuyện này ra thế nào.

Suy nghĩ một lát, Trương Khải Sơn cũng trực tiếp nói ra sự tình họ phát hiện hôm qua.

Hứa Ngôn có chút khinh thường, không ngờ người Cước Bồn Quốc vậy mà vẫn hèn hạ như thế, không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Tuy nhiên càng là như vậy, Hứa Ngôn càng không thể để chúng đắc ý.

“Hiện tại có người nào đã mắc bệnh truyền nhiễm ở đây không?” Nghe thấy Hứa Ngôn hỏi, Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy cũng nhìn nhau.

“Chúng tôi trước đó có đưa một người phụ nữ từ thôn gần đây về, chỉ có điều bệnh này tính lây nhiễm cực mạnh.” Lời của Tề Thiết Chủy còn chưa nói xong, Hứa Ngôn đã sải bước đi ra ngoài: “Dẫn tôi đi xem thử.” Nghe lời Hứa Ngôn, hai người tự nhiên cũng không có gì khác để nói.

Đang định đi ra ngoài thì phía sau truyền đến tiếng của Nha Đầu.

“Ngôn gia.” Tề Thiết Chủy và Trương Khải Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nha Đầu nhanh chóng lao tới, trực tiếp ôm lấy Hứa Ngôn đã chuẩn bị rời đi.

“Ngôn gia, anh về rồi mà không vào nhìn em lấy một cái sao?” Hứa Ngôn quay đầu lại, vốn còn đang lo lắng Nha Đầu cũng sẽ bị tà phong này xâm nhiễu, nhưng không ngờ cô lại được Nhạc Khỉ La và Triệu Quốc Trung chăm sóc tốt như vậy.

“Có uống thuốc đúng giờ không?” Đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn, sắc mặt Nha Đầu mới dịu lại một chút.

“Đương nhiên là có chứ!

Anh Ngôn, thuốc mỗi ngày của chị ấy đều là em tự thân giám sát để sắc đó, Tịnh Đế Tuyết Liên mỗi ngày một cánh, em chăm sóc còn chu đáo hơn anh nhiều.” Nhạc Khỉ La ở bên cạnh chống nạnh, rõ ràng có chút không mãn với việc Nha Đầu đột nhiên lại gần.

Tuy nói cô cũng biết Hứa Ngôn đối xử với họ như nhau, nhưng vẫn luôn hy vọng anh có thể dành cho mình sự khác biệt.

Tự nhiên nhận ra Nhạc Khỉ La có chút không vui, Hứa Ngôn cũng kéo cô vào lòng.

“Thấy hai em không sao là tốt rồi, hiện tại thành Trường Sa có tình huống khá nguy hiểm, hai em tuyệt đối đừng chạy loạn khắp nơi.” Nha Đầu ngẩng đầu nhìn Hứa Ngôn: “Vậy lần này anh về có thể ở lại lâu một chút không?” Hứa Ngôn gật gật đầu.

Sự tương tác của hai người cũng lọt vào mắt Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy.

Trong phút chốc, họ cũng không khỏi cảm thấy tâm lực giao tụy thay cho Nhị Nguyệt Hồng.

Người mà anh ấy nhớ nhung lúc này đã hoàn toàn bị Hứa Ngôn chinh phục.

Nếu như Nha Đầu ở cùng Nhị Nguyệt Hồng, nhất định sẽ là một đời một kiếp một đôi người, làm sao có thể giống như hiện tại, phải tranh đoạt sủng ái với những người phụ nữ khác.

Tuy nói nhìn họ đều có vẻ rất hưởng thụ, hoặc có lẽ mị lực của Hứa Ngôn thực sự lớn đến kinh người.

“Đưa hai cô ấy về đi, tôi còn có việc phải làm.” Triệu Quốc Trung gật gật đầu.

Còn chưa kịp nói gì thì Nhạc Khỉ La đã tiên phong trốn sau lưng Hứa Ngôn.

“Anh Ngôn, em không quản đâu!

Em muốn đi cùng anh.

Em bách độc bất xâm mà, chút bệnh truyền nhiễm này trước mặt em chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ.” Lời này đảo cũng không sai, dù sao Nhạc Khỉ La vốn là hình thái bán yêu, thân thể cô có thể nói là bách độc bất xâm, cũng sẽ không tùy ý bị những độc tố thông thường xâm hại.

Nghe lời cô, Hứa Ngôn cũng không từ chối.

Thế là một đoàn năm người trực tiếp rời đi.

Nha Đầu ở phía sau có chút tịch mịch, lúc này cô lại có chút ghét bỏ thân thể của chính mình, cứ luôn bệnh tật ốm yếu.

Nếu như có thể giống như Nhạc Khỉ La, theo sát bên cạnh Hứa Ngôn thì tốt rồi.

Tề Thiết Chủy quay đầu nhìn Nha Đầu, không thể không nói tình ái trên thế gian này đúng là khiến người ta khó lòng nắm bắt.

Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu vốn là thanh mai trúc mã, khi Hứa Ngôn chưa xuất hiện, cũng vẫn luôn là Nhị Nguyệt Hồng chăm sóc cô.

Chỉ đáng tiếc duyên phận lại kỳ diệu như thế.

Hứa Ngôn dưới sự dẫn dắt của Trương Khải Sơn và mọi người đã tới phủ đệ của Tề Thiết Chủy.

Người bên trong bị cách ly hoàn toàn trong một căn phòng.

"Lúc tôi đưa cô ấy về đã luôn để cô ấy hoạt động trong một căn phòng, như vậy cũng có thể giảm bớt lây lan virus.

Còn có thể tra xem nguồn gốc virus trên người cô ấy." Nghe lời Tề Thiết Chủy, Hứa Ngôn cũng gật gật đầu: "Ông làm rất tốt." Mấy người trực tiếp đi vào, đối với Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh mà nói, chút virus này chẳng đáng là gì.

Khoảnh khắc bước vào, Hứa Ngôn cũng có thể ngửi thấy một mùi hôi thối thối rữa.

Một người phụ nữ nằm trên giường, cả người dường như đã chết rồi.

Sau khi nghe thấy tiếng động, cô ấy mới quay đầu nhìn về phía họ.

“Phật Gia?

Bát Gia?” Hai người chỉ dẫn Hứa Ngôn đi tới.

Người phụ nữ trước mắt đã gầy trơ xương, xem ra cũng bị virus này hành hạ.

Mặt cô ấy thậm chí đã thối rữa, khắp cơ thể, ngay cả trên cánh tay cũng mọc ra mấy mụn mủ khổng lồ.

Bên trong mụn mủ hiện ra một mảng đen ngòm, dường như có thứ gì đó đang ngọ nguậy.

Khi nhìn thấy tình cảnh này, sắc mặt Tiểu Khải Linh cũng có chút thay đổi.

Mấy người trực tiếp đi tới.

“Tiểu Anh, đây là Ngôn gia.

Để ngài ấy xem vết thương trên người cô.” Đối mặt với lời của Tề Thiết Chủy, Tiểu Anh không hề từ chối.

Cô rất muốn nhanh chóng khỏe lại, nếu không thì sẽ cứ mãi ở trong trạng thái này.

Khi đưa tay lên, sắc mặt Hứa Ngôn cũng có chút thay đổi.

Quả nhiên, giống hệt như những gì đã ghi chép trước đó.

Không thể không nói người Cước Bồn Quốc thực sự là tác ác đa đoan, vậy mà có thể hiểm độc như thế.

“Cẩu hoàng có thể ức chế ký sinh trùng, lấy cẩu hoàng cho cô ấy ngâm nước.” Hả?

Một câu của Hứa Ngôn khiến tất cả mọi người có mặt đều có chút ngây người, hồi lâu sau mới phản ứng lại.

Việc này tự nhiên giao cho Tề Thiết Chủy.

Một lát sau, ông ta bế một con chó xuất hiện ở đây.

Mấy người lấy được cẩu hoàng, cũng trực tiếp ngâm vào trong nước để Tiểu Anh nhúng cánh tay vào.

Tiểu Anh tuy có chút ghét bỏ, nhưng lúc này cũng chỉ có thể làm theo, nếu không cô chắc chắn sẽ chết.

Mấy người đang nhìn chằm chằm vào quá trình đó, tình huống khủng khiếp trước mắt cũng đã xảy ra.

Trên cánh tay Tiểu Anh, lớp da thịt thối rữa bên ngoài vậy mà từ từ bong ra, theo sau đó là vô số bọ cánh cứng đen từ bên trong bò ra.

Chú ý tới tình huống này, những người còn lại cũng nhìn nhau.

Xem ra chuyện lần này chính là vì vậy, tuy nhiên phải tìm ra rốt cuộc là kẻ nào đã làm thế mới có cơ hội triệt để bắt được kẻ chủ mưu đứng sau.

"Còn nhớ đoàn tàu chứa vô số virus trước đó không?" Hứa Ngôn đột nhiên hỏi, cũng khiến những người còn lại nhớ lại sự tồn tại như ác mộng đó, e rằng cả đời này cũng không cách nào quên được.

"Kết hợp hai chuyện này lại, xem ra người Cước Bồn Quốc gần đây lại có hành động mới.

Trước tiên cứ thực thi biện pháp này đi.

Chương 364

Bất kể thế nào cũng phải xử lý những người bị nhiễm trước." Nghe thấy Hứa Ngôn phát hiệu lệnh, Trương Khải Sơn cũng không khỏi nhíu mày.

Ngày thường đều là ông ta đi chỉ huy người khác, nhưng lần này quả thực là không có cách nào.

Hứa Ngôn vừa về đã tìm ra mấu chốt vấn đề, dù ông ta không muốn cũng chỉ có thể nghe theo.

Đặc biệt là tình huống hiện tại, họ không có nhiều thời gian để xử lý những việc này.

Chuẩn bị xong xuôi, Hứa Ngôn cũng nhìn về phía Tiểu Khải Linh.

Chuyện này không thể tiếp tục trì hoãn được nữa, hiện tại e rằng phải tới Trương Gia Cổ Lâu ở Ba Nãi để có được toàn bộ truyền thừa mới hành.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn cũng đưa Tiểu Khải Linh và Nhạc Khỉ La cùng trở về nơi đóng quân.

Tuy không rõ lại có chuyện gì xảy ra, nhưng thấy Hứa Ngôn khẩn cấp như vậy, những người khác cũng không hỏi thêm gì, chỉ sải bước đi theo về.

Cuối cùng cũng về tới nhà, mấy người lại một lần nữa tụ họp.

Nha Đầu ngồi trên ghế, cũng nghe mấy người bàn luận về chuyện xảy ra hôm nay.

"Mấy ngày tới chúng ta có lẽ lại phải đi ra ngoài một chuyến." Lời của Hứa Ngôn vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt không khỏi nhíu mày.

Hiện tại là thời khắc vô cùng khẩn cấp, nếu để họ đơn độc ở lại đây, e rằng không đủ để đối kháng.

Lúc này Hứa Ngôn còn muốn rời đi, nếu thực sự xảy ra chuyện gì thì không ổn.

Chỉ có điều tình huống này là bắt buộc phải thực hiện.

Trương Khải Sơn hiện tại đối với anh vẫn chưa hoàn toàn thỏa hiệp, dẫn đến trong Cửu Môn có thể nói là phân băng ly tích.

Bất kể nói thế nào, chỉ có sau khi có được toàn bộ truyền thừa mới có thể khiến người ta tin phục, cuối cùng thu nạp tất cả họ dưới trướng.

Hứa Ngôn nghĩ như vậy, xem ra chỉ có thể đẩy nhanh tiến trình, bởi lẽ hiện tại các phương thế lực đang trỗi dậy, nếu còn muốn xử lý việc này e là không dễ dàng như vậy.

Tiểu Khải Linh tự nhiên biết Hứa Ngôn đang nghĩ gì.

"Ngôn gia, ngài vừa mới về đã muốn rời đi sao?" Sau khi nghe Nha Đầu hỏi, Hứa Ngôn cũng không thể không đáp lại.

Hiện tại là vì cả thành Trường Sa, tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ suất nào nữa.

Chính vì họ hiện tại không đồng lòng nên mới cho những thế lực ác độc kia cơ hội.

"Lần này sẽ không tốn quá nhiều thời gian đâu.

Anh cùng Tiểu Khải Linh đi một chuyến, rất nhanh sẽ về thôi." Lời tuy như thế nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy buồn bã.

Nha Đầu thực sự là không có cách nào, bởi lẽ Hứa Ngôn đã quyết định thì chưa bao giờ có ai có thể lay chuyển được.

"Vậy tụi em đợi anh về." Hứa Ngôn gật gật đầu, đợi tới ngày mai

cũng tức khắc khởi hành.

Phía Trương Khải Sơn bọn họ cũng đã giao phó các phương pháp xuống dưới.

Bất kể thế nào, ít nhất Tiểu Anh đã được cứu trợ, những người khác chắc chắn cũng sẽ nhanh chóng khỏe lại.

Chuẩn bị mọi thứ tương đối xong xuôi, Trương Khải Sơn cũng quyết định trong thời gian Hứa Ngôn rời đi, sẽ cố gắng hết sức tìm kiếm kẻ đứng sau cuối cùng.

Bởi lẽ uy vọng của ông ta sớm đã không còn đất dụng võ dưới sự áp chế của Hứa Ngôn, ngay cả người trong Cửu Môn đối với Hứa Ngôn cũng đã khúm núm cung kính.

Ông ta không phải là không thể chấp nhận, chỉ là trong nhất thời cũng không cách nào hòa hoãn được sự chênh lệch lớn như thế, luôn muốn xây dựng lại uy vọng của mình, như vậy mới có thể khiến cả Cửu Môn tin phục.

Nghĩ vậy, Trương Khải Sơn cũng chuẩn bị tới cái thôn phát bệnh đầu tiên để tra xét.

Nếu hướng chỉ tay của mọi người đều giống nhau thì chắc chắn có nguyên nhân nhất định.

Đang chuẩn bị đi ra ngoài thì Tề Thiết Chủy cũng vừa lúc xuất hiện.

"Tôi biết ngay đêm nay ông nhất định là không ngồi yên được, tự mình mạo hiểm đi nhỡ dọc đường gặp nguy hiểm gì thì chạy cũng không thoát." Đối mặt với lời của Tề Thiết Chủy, Trương Khải Sơn cũng lắc lắc đầu: "Tôi chẳng qua vẫn chưa làm rõ được những chuyện xảy ra xung quanh, cho nên mới muốn đi thăm dò hư thực." Tề Thiết Chủy tự nhiên hiểu ý ông ta, nhún nhún vai sau đó cũng quyết

định đi cùng: “Hai người dù sao cũng hơn một người.

Ít nhất gặp nguy hiểm còn có thể hỗ trợ lẫn nhau.” Đối mặt với lời Tề Thiết Chủy nói, Trương Khải Sơn cũng gật gật đầu.

Hai người đang chuẩn bị rời đi, Nhị Nguyệt Hồng cũng từ trong góc bước ra: “Làm nhiệm vụ sao có thể thiếu tôi được?” Tề Thiết Chủy cả người sững lại, cũng nhìn về hướng đó.

Dù thế nào cũng không ngờ vẫn có thể thấy Nhị Nguyệt Hồng bước ra, bởi lẽ trước đó anh ấy vẫn luôn chìm trong oán hận.

Tuy nhiên Tề Thiết Chủy tự nhiên không thể nói thẳng chuyện này, bởi lẽ đối với Nhị Nguyệt Hồng mà nói, anh ấy thực sự quá giỏi che giấu cảm xúc.

Tuy rằng bề ngoài đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, e rằng đối với việc này vẫn còn vô cùng để tâm.

Hứa Ngôn mở bảng hệ thống, đổi toàn bộ tích phân cần đổi.

Lần này tới Trương Gia Cổ Lâu có thể nói là vô cùng hung hiểm.

Tuy rằng anh và Tiểu Khải Linh có thể nói là đao thương bất nhập, cũng không cần phải sợ hãi, nhưng bình thường mà nói tình huống hiện tại của họ cũng thực sự rất khó nhằn.

Không chỉ phải chú ý những nguy hiểm có thể xảy ra ở Trương Gia Cổ Lâu, quan trọng nhất là còn phải đề phòng các phương thế lực.

Người muốn lật đổ anh có rất nhiều, tự nhiên không thể cho họ cơ hội này.

Cho tới hiện tại, vô số chuyện cũng đã tổng hợp lại một chỗ.

Bên Nhạc Dương hiện tại đã để Lý Song tới trấn giữ, trong thời gian ngắn chắc sẽ không có nguy hiểm gì.

Người Uông gia có Nhạc Khỉ la chú ý, nhưng cũng không có cách

nào triệt để khiến họ từ bỏ ý định.

Còn về người Cước Bồn Quốc, trong thời gian anh không có mặt, vậy mà vẫn có thể làm ra những thủ đoạn hạ tác như thế, thực sự khiến người ta thở dài.

Đêm nay có thể nói là trằn trọc khó ngủ.

Các phương thế lực đều hổ thị đam đam, sơ suất một chút là họ rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Xem ra muốn từng bước tiến tới vị trí mạnh nhất cũng không phải là chuyện dễ dàng như thế.

Hứa Ngôn nhắm mắt lại.

Ngày mai anh và Tiểu Khải Linh còn phải khởi hành lần nữa, trong quá trình này chắc chắn không được có bất kỳ sơ suất nào.

Nhưng chính lúc anh đã chuẩn bị nghỉ ngơi, xung quanh lại truyền tới một trận âm thanh ồn ào, đứt quãng bên tai anh giống như âm thanh điện tử của hệ thống.

Nghe kỹ lại thì thấy có chút khác biệt.

Hứa Ngôn theo bản năng ngồi dậy, cũng chuẩn bị đi tới vị trí đó quan sát xem rốt cuộc là chuyện gì.

Tuy nhiên hôm nay không biết vì sao cả cơ thể đều cực kỳ chao đảo, dường như không có điểm tựa, từ từ đi về phía trước.

Rất nhanh đã xuyên qua doanh trại, tới một nơi cực kỳ hoang vu, bốn phương tám hướng đều lộ vẻ âm u khủng bố.

Âm thanh đó cứ mãi vang vọng trước mắt anh.

Đang lúc anh nhận ra điều gì đó, đột nhiên phát hiện phía trước dường như xuất hiện một bóng người.

Bóng người đó đứng thẳng tắp ở đó, mắt cứ nhìn chằm chằm vào vị trí phía trên.

Tình huống này khiến Hứa Ngôn có chút kinh ngạc.

Chậm rãi đi về hướng đó, anh chuẩn bị xem xem là ai đang giả thần giả quỷ ở đây.

Khi anh từ từ đi về hướng đó, chuẩn bị tiếp cận người trước mắt thì người kia bỗng nhiên tiến về phía trước hai bước.

Chỉ là đầu người đó cứ luôn để một góc 45 độ, tư thế ngửa mặt nhìn bầu trời.

Cảnh tượng này thực sự quá quái dị, đặc biệt là ánh trăng hôm nay, dường như bị phủ một lớp kính mờ vậy, khiến nhìn vào cực kỳ không rõ nét.

Điều này cũng khiến anh không cách nào chú ý được người trước mắt rốt cuộc là ai.

Kính mờ?

Hứa Ngôn theo bản năng ngẩng đầu nhìn về hướng đó, lúc này mới chú ý tới mặt trăng hôm nay vậy mà cực kỳ quỷ dị, quanh thân đều lộ vẻ huyết hồng, còn ánh sáng tỏa ra cũng là ánh hồng quang.

Đó còn chưa phải là điều khiến anh thấy kinh ngạc nhất, quỷ dị là vị trí mặt trăng dường như bị che bởi một tấm kính, khiến nhìn qua cực kỳ mờ mịt.

Đang lúc anh có chút do dự vì tình huống trước mắt, khi lấy lại tinh thần thì phát hiện người trước mắt không biết từ lúc nào vậy mà đã biến mất.

Chương 365

Điều này khiến sắc mặt Hứa Ngôn biến đổi, mọi thứ xung quanh dường như đều lộ vẻ không bình thường.

Anh đang chuẩn bị xoay người rời khỏi đây, nhưng ngay khi vừa hơi nghiêng người, lại đột nhiên nhận ra phía sau có một cái bóng đang đứng.

Một bộ đồ trắng, cứ không ngừng phiêu động ở vị trí phía sau anh.

Tình huống cực kỳ đột ngột, trong khoảnh khắc Hứa Ngôn đứng chôn chân tại chỗ không nhúc nhích, thậm chí còn không quay đầu lại nhìn.

Đang lúc anh định bấm quyết thì một bàn tay đặt lên vai anh.

Cảm giác đó cực kỳ băng lãnh, giống như từ trong địa ngục bò ra vậy.

Hứa Ngôn theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ mất một giây, cũng khiến anh như bị sét đánh mà đứng sững tại chỗ, không dám có thêm hành động nào nữa.

Trước mặt vậy mà đứng một người giống hệt anh, không có chút sai biệt nào, đang nhìn anh với nụ cười tà ác, cả khuôn mặt trông cũng cực kỳ quỷ dị.

Cho đến khi người giống hệt anh đó từ từ tiếp cận về hướng này, vẻ mặt dữ tợn khôn cùng, chẳng ai biết hắn rốt cuộc muốn làm gì.

“Hứa Ngôn, anh sống đủ lâu rồi.

Hiện tại là lúc bị kéo xuống khỏi đài cao.” Dứt lời, một bàn tay trực tiếp chộp lấy mặt Hứa Ngôn.

Cái gì?

Hứa Ngôn bừng tỉnh ngồi dậy, khi nhìn lại hướng vừa nãy cũng không khỏi có chút khẩn trương.

Là một giấc mơ sao?

Mạnh mẽ như anh, sớm đã không có bất kỳ người nào cần phải sợ hãi, nhưng giấc mơ vừa rồi lại khiến cả người anh ướt đẫm mồ hôi lạnh, thậm chí không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này Hứa Ngôn ngồi trên giường không khỏi suy nghĩ về giấc mơ kỳ quái vừa rồi, trong chốc lát cũng không còn chút buồn ngủ nào.

Trong mơ có một người giống hệt anh muốn giết anh, giấc mơ này ngay cả khi nói ra e rằng cũng bị người ta coi là chuyện viển vông, thực sự khiến người ta không thể lý giải nổi.

Tuy nhiên giữa chuyện này rốt cuộc tồn tại bí mật gì?

Hay là hệ thống đang đưa ra gợi ý gì cho anh?

Một đêm không ngủ, Hứa Ngôn cứ trừng mắt cho tới khi trời sáng.

Nhạc Khỉ La khi xông vào phòng anh, chú ý tới trạng thái của Hứa Ngôn cũng không khỏi sững sờ.

"Anh Ngôn?

Anh thức cả đêm sao?" Nhạc Khỉ La thực sự có chút không ngờ tới, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy mà khiến anh Ngôn mệt mỏi như thế.

Hứa Ngôn nhìn qua, sau khi xác định xung quanh đã trời sáng mới thở phào một hơi, rồi phất phất tay: "Không sao, có lẽ vừa từ trong mộ về có chút chưa điều chỉnh được giấc ngủ." Nghe lời Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La cũng không biểu hiện sự nghi ngờ: "Mau dậy đi anh

Ngôn.

Hôm nay chúng ta không phải còn đi Trương Gia Cổ Lâu sao?" Hứa Ngôn gật gật đầu, nhưng rất nhanh cũng bỗng nhiên phản ứng lại: "Anh cùng Tiểu Khải Linh đi, em ở nhà đợi tụi anh về." Nhưng đối mặt với lời Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La lại không hề đồng tình: "Em không quản đâu.

Lần trước anh đã không đưa em đi cùng rồi.

Để em trông chừng mấy người Uông gia chết tiệt đó, thời gian qua họ đều không có bất kỳ hành động nào, tiếp theo chắc chắn cũng không dám đâu.

Phải rồi, em cứ muốn đi cùng anh." Hứa Ngôn thực sự đau đầu không thôi, nhưng không chịu nổi Nhạc Khỉ La cứ luôn có tính nết này, làm theo ý mình, chưa bao giờ vì bất kỳ ai mà thay đổi.

Ban đầu cũng chính vì thích tính cách này của cô.

"Được rồi, đưa em đi." Đồng ý với Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn cũng chỉ có thể bảo Triệu Quốc Trung chuẩn bị thêm một bộ dụng cụ lặn, bởi lẽ quá trình tới Trương Gia Cổ Lâu lần này có thể nói là không hề dễ dàng, thậm chí đến mức có thể mất mạng.

Đương nhiên, đó là người bình thường, họ không phải người bình thường, tự nhiên cũng sẽ không tới mức đó, trong quá trình tuy có khả năng bị thương, nhưng đó cũng không phải là vấn đề lớn.

Nghĩ vậy, Triệu Quốc Trung cũng đã mang dụng cụ lặn tới.

Hứa Ngôn bỏ chúng vào túi Càn Khôn.

Tiểu Khải Linh và Nhạc Khỉ La cũng đã chuẩn bị xong, lần này họ có thể nói là chỉnh đốn trang bị sẵn sàng, đối với sự việc sắp tới cũng vô cùng kích động.

Tiểu Khải Linh tự nhiên biết sẽ xảy ra chuyện gì, ánh mắt nhìn Hứa Ngôn cũng mang theo sự sùng bái.

Ba người đang chuẩn bị rời đi, Nha Đầu cũng từ trong phòng đuổi theo ra ngoài, vẻ mặt đầy u sầu.

Thấy Hứa Ngôn trở về, thân thể cô khó khăn lắm mới hồi phục được một chút, nhưng lúc này lại phải một lần nữa đối mặt với sự ly biệt.

"Ngôn gia, lần này nếu đi thì bao lâu mới có thể về vậy?" Đối mặt với câu hỏi của Nha Đầu, Hứa Ngôn cũng theo bản năng đi tới.

Đối với Nhạc Khỉ La, Tiểu A Tiếu và Nha Đầu, người mà anh cảm thấy có lỗi nhất chính là Nha Đầu.

Hầu như mỗi lần có nhiệm vụ cần thực hiện, anh đều chỉ có thể gửi gắm Nha Đầu ở chỗ Triệu Quốc Trung.

Bình thường hai người cũng rất ít khi được gặp mặt, không giống như Nhạc Khỉ La, mỗi khi có nhiệm vụ gì đều đi cùng anh.

Nhạc Khỉ La ở một bên nhìn, tự nhiên cũng không có cảm xúc gì, bởi lẽ chuyến đi Trương Gia Cổ Lâu lần này cực kỳ nguy hiểm, Nha Đầu lo lắng cũng là bình thường.

Cô không ngờ bản thân mình từ khi nào đã trở nên hiểu chuyện như vậy.

"Em yên tâm, lần này tụi anh nhất định sẽ về sớm." Trong thành Trường Sa hiện tại có rất nhiều nguy hiểm, họ chắc chắn không thể trì hoãn thời gian, nếu không có một số tình huống cũng không tốt để nắm bắt.

Nha Đầu thực sự là rất thương cảm, nhưng rất nhanh cũng điều chỉnh được tâm tình của mình: "Em đợi anh về, Ngôn gia." Có câu nói này của Nha Đầu, Hứa Ngôn tự nhiên cũng có thể an tâm rời đi.

Đang chuẩn bị xoay người rời đi thì bên ngoài truyền tới tiếng bước chân.

Hứa Ngôn và mọi người nhìn về hướng đó, lúc này mới chú ý tới Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng cùng mấy người đã tới doanh trại.

Điều này khiến Hứa Ngôn không khỏi nhíu mày, nếu không có chuyện gì, họ còn chẳng dám xông vào địa bàn của anh.

Đối mặt với người tới, Hứa Ngôn cũng hơi ngẩng đầu nhìn qua.

Nhị Nguyệt Hồng tự nhiên chú ý tới Nha Đầu trong lòng Hứa Ngôn, sự nhớ nhung trong mắt cũng trào dâng.

Chỉ là nhìn thấy dáng vẻ này của Nhị Nguyệt Hồng, Nha Đầu lại không có bất kỳ phản ứng nào, trực tiếp hướng về phía Hứa Ngôn khẽ khom người: "Ngôn gia, em về trước đây, đợi anh về." Hứa Ngôn gật gật đầu, tiễn Nha Đầu trở về phòng, lúc này mới quay đầu nhìn về phía người tới, khí thế giữa lông mày cũng đột nhiên bốc lên.

So với sự nhu tình vừa rồi, lúc này thần thái của Hứa Ngôn trông cực kỳ nguy hiểm.

"Ngôn gia!" Trương Khải Sơn cùng Tề Thiết Chủy gọi một tiếng.

Một bên Nhị Nguyệt Hồng vẫn đứng sững tại chỗ, không có bất kỳ biểu hiện gì.

Tề Thiết Chủy kéo Nhị Nguyệt Hồng một cái, như là đang nhắc nhở anh ta.

Người sau chỉ hơi gật đầu, không có bất kỳ hành động nào.

Anh ta mặc dù đã biết thực lực của Hứa Ngôn trong cả thành Trường Sa, nhưng lúc này vẫn không cách nào chấp nhận được, đặc biệt là sau khi vừa nhìn thấy Nha Đầu.

Nha Đầu nhất định đang trách anh ta không lấy được cỏ Lộc Minh, nếu không thì cũng sẽ không đến mức ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn anh ta lấy một cái.

"Không biết Trương phó quan tới đây có việc gì quý báu?" Đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn, Trương Khải Sơn lúc này mới bước lên phía trước: "Nhờ có phương pháp của Ngôn gia, virus ký sinh trùng ở các thôn xung quanh đã được thuyên giảm.

Chúng tôi lần này tới cũng là muốn trực tiếp nói lời cảm ơn." Hứa Ngôn tự biết ý đồ của Trương Khải Sơn không phải ở đây, bởi vì những chuyện nhỏ nhặt này làm sao có thể đặc biệt tới đây một chuyến.

"Lời cảm ơn thì miễn đi, tôi đã là một phần của thành Trường Sa, tự nhiên phải bảo vệ nhân dân Trường Sa." Câu nói này cũng bộc lộ vị thế của anh không còn nghi ngờ gì nữa.

Anh hiện tại mới là thế lực chủ chốt của cả thành Trường Sa, cần gì phải vì chuyện này mà cần lời cảm ơn của người khác.

Mặt Trương Khải Sơn có chút ngượng ngùng, nhưng rất nhanh cũng nhanh chóng khiến bản thân hòa hoãn lại: "Gần đây tôi có nghe phong phanh, Ngôn gia sắp tới có nhiệm vụ mới cần xử lý." Xem ra tin tức của Trương Khải Sơn cũng linh thông thật, nhưng đây cũng đều là chuyện trong dự liệu.

Trước đó anh cũng đã đánh tiếng nhất định sẽ đưa Tiểu Khải Linh tới Trương Gia Cổ Lâu ở Ba Nãi để lấy toàn bộ truyền thừa, e rằng nhất cử nhất động của anh sớm đã nằm dưới sự quan sát của tai mắt Trương Khải Sơn.

Điều này cũng không sao, bởi lẽ Trương Khải Sơn hiện tại vẫn chưa quy phục anh, trừ phi biết được anh đã có được truyền thừa cuối cùng.

Nếu đã như vậy thì tự nhiên phải cho ông ta cơ hội này.

“Phải rồi.

Tôi chuẩn bị đưa Tiểu Linh Nhi tới Trương Gia Cổ Lâu.

Trương phó quan muốn đi cùng sao?” Nghe thấy Hứa Ngôn hỏi, sắc mặt Trương Khải Sơn cũng có chút biến đổi, ông ta không ngờ Hứa Ngôn lại đưa ra lời đề nghị trực tiếp như thế.

Tuy có chút kinh ngạc, nhưng ý định ban đầu của ông ta khi tới đây chính là muốn đi cùng, lúc này tự nhiên sẽ không từ chối.

“Vậy thì xin cảm ơn sự chiếu cố của Ngôn gia.” Nhạc Khỉ La ở một bên nhìn chằm chằm Trương Khải Sơn trước mắt, sự âm độc trong mắt cực kỳ rõ ràng.

Chương 366

Trong phút chốc bầu khí quyển trên sân cũng cực kỳ âm trầm, dường như sắp dấy lên một trận đại chiến.

"Nếu đã như vậy thì hôm nay e rằng không thể xuất phát rồi, giờ này ngày mai hãy chuẩn bị sẵn một số dụng cụ lặn tới đây tập hợp." Sau khi nghe lời Hứa Ngôn, Trương Khải Sơn cũng gật gật đầu.

Tề Thiết Chủy thì không có phản ứng gì, ông ta không biết được những nguy hiểm sắp tới, chỉ là ở cùng với Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh, tóm lại mà nói sẽ không có nguy hiểm gì.

"Vậy Ngôn gia, chúng tôi xin cáo lui trước." Đối mặt với lời Tề Thiết Chủy, Hứa Ngôn cũng phất phất tay, ba người cũng trực tiếp lui xuống.

Nhạc Khỉ La bĩu môi, khi nhìn về phía Hứa Ngôn cũng đầy vẻ không hiểu: "Anh Ngôn, chúng ta đưa mấy cái gánh nặng này đi làm gì?

Chẳng có tác dụng gì, tới lúc đó còn phải tốn tâm sức bảo vệ họ.

Phế vật." Trương Khải Sơn bọn họ đi chưa xa, tự nhiên cũng nghe thấy lời Nhạc Khỉ La, nhưng trước mặt Nhạc Khỉ La, họ có lẽ thực sự là những người cần được bảo vệ.

Hứa Ngôn xoa đầu Nhạc Khỉ La: "La Nhi, họ muốn có được đáp án cuối cùng, nếu đã đề nghị thì chúng ta tự nhiên không thể từ chối." Suy cho cùng kết quả cuối cùng chẳng qua là để Trương Khải Sơn bọn họ quy thuận.

Nói cho cùng đối với Trương Khải Sơn anh vẫn khá khâm phục, bởi lẽ nếu không phải sự xuất hiện của anh, Trương Khải Sơn đã có

một phen đại tác vi rồi.

Chỉ tiếc là anh đã tới đây, vậy thì sẽ không trở thành bại tướng dưới tay bất kỳ ai, thế giới này chỉ có thể do anh chủ đạo.

Nhìn bóng lưng Trương Khải Sơn bọn họ rời đi, Hứa Ngôn cũng nắm chắc phần thắng trong tay, chỉ tiếc là họ lại trì hoãn thêm một ngày hành trình.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trương Khải Sơn bọn họ quả nhiên rất giữ lời, từ sớm đã tới nơi đóng quân chờ đợi.

Triệu Quốc Trung khi gặp mấy người xuất hiện cũng liên tục liếc nhìn.

Nhị Nguyệt Hồng ôm hy vọng, anh ta mong đợi có thể gặp lại Nha Đầu một lần nữa.

Đêm qua anh ta cũng đã nghĩ thông suốt rồi, Nha Đầu hạnh phúc khỏe mạnh hơn bất cứ thứ gì, chỉ cần có thể để anh ta nhìn thấy cô từ xa một cái đã là rất mãn nguyện rồi.

Tiếc là dường như biết anh ta hôm nay sẽ tới, Nha Đầu đã không xuất hiện.

Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh ba người cũng đã từ trong phòng bước ra, chuẩn bị thỏa đáng, mấy người cũng lựa chọn rời đi.

Nếu đã muốn tốc chiến tốc thắng thì tự nhiên không thể dựa vào xe cộ hiện tại, nghĩ vậy anh trực tiếp bảo Nhạc Khỉ La triệu hoán máy bay giấy.

Trương Khải Sơn bọn họ tuy rằng luôn nghe nói Nhạc Khỉ La lợi hại nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ tới lại có kỹ năng xuất thần nhập hóa như thế.

Chú thị vị trí đó, mấy người cũng có chút sững sờ.

“Lên đi.

Như thế này nói gì cũng nhanh hơn một chút.” Thấy Hứa Ngôn thuần thục bước lên, những người còn lại cũng gật đầu thích ứng.

Mấy người vừa đứng vững, Nhạc Khỉ La cũng trực tiếp thúc động máy bay giấy.

Trong nháy mắt, họ đã tới vùng lân cận Ba Nãi.

Họ đối với vùng này cũng không quá quen thuộc, lúc này trực tiếp rơi vào trong rừng sâu núi thẳm, cũng không khỏi có chút cẩn thận.

Nhạc Khỉ La thu máy bay giấy lại, ánh mắt cũng nhìn về vị trí phía trước.

Nơi này bốn bề hoàn sơn, xung quanh căn bản không thấy bất kỳ bóng người nào.

“Mạo muội hỏi một câu, vị trí chúng ta hạ xuống này đúng chứ?

Sao cảm giác vắng tanh không một bóng người vậy.” Nghe lời Tề Thiết Chủy, Nhạc Khỉ La cũng nheo mắt nhìn qua.

Đôi mắt đỏ rực, dường như giây tiếp theo Tề Thiết Chủy sẽ gặp họa diệt thân.

“Ông dám nghi ngờ cô nãi nãi?

Tôi thấy ông là sống không kiên nhẫn rồi.” Mang một khuôn mặt đáng yêu như thế nhưng lời nói ra lại luôn khiến người ta cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Hứa Ngôn đặt tay lên đầu Nhạc Khỉ La, vuốt vuốt tóc, người sau lúc này mới lộ ra nụ cười, thu lại dáng vẻ hung thần ác sát vừa rồi.

“Anh Ngôn, La Nhi làm có tốt không?” Hứa Ngôn gật gật đầu, ánh

mắt lại luôn tuần thị xung quanh.

Tề Thiết Chủy có chút nổi da gà, đây hoàn toàn là đối xử khác biệt, vừa nãy đối mặt với ông ta là bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống, quay đầu nhìn về phía Hứa Ngôn lại là một khung cảnh khác.

Tuy nhiên ông ta cũng có thể hiểu được, Nhạc Khỉ La loại người lợi hại này tự nhiên là vô cùng mộ cường, Hứa Ngôn trong số họ có thể nói là người thâm tàng bất lộ nhất, chỉ riêng thực lực anh hiện tại hiển lộ ra đã đạt tới mức họ không thể với tới.

Như vậy Nhạc Khỉ La đối xử khác biệt với Hứa Ngôn cũng là tình hữu khả nguyên.

Ánh mắt Hứa Ngôn vẫn luôn chú thị xung quanh, nơi này trông có vẻ có chút không hài hòa.

Có lẽ nhận ra trạng thái của Hứa Ngôn, những người còn lại cũng không tiếp tục nói gì nữa.

Tiểu Khải Linh vẫn luôn đứng bên cạnh Hứa Ngôn, cậu đi theo bên cạnh Hứa Ngôn bấy lâu nay, tự nhiên biết Hứa Ngôn hiện tại nhất định đã phát hiện ra điều gì đó không ổn.

"Anh Hứa, xung quanh này có gì không đúng sao?" Đối mặt với câu hỏi của Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn mới gật đầu, sau đó đi tới trước một cái cây, rồi lấy đá nhanh chóng ném vào vị trí bên trong.

Chỉ trong nháy mắt, Hứa Ngôn cũng dùng lực kéo cái cây trước mắt.

Khi mọi người phản ứng lại thì bốn phương tám hướng sớm đã không còn bất kỳ vật che chắn nào nữa.

Cái gì?

Mọi người đại kinh thất sắc, nhưng rất nhanh cũng phản ứng lại,

đây rõ ràng là thuật Kỳ Môn Độn Giáp, vừa rồi họ đã rơi vào ảo cảnh do bí thuật tạo ra.

Còn chưa kịp nhìn xung quanh thì một trận tiếng chuông cũng từ xa nhanh chóng truyền tới.

"Các người là ai?

Sao dám xông vào đây?" Giọng nói non nớt truyền tới từ phía sau.

Hứa Ngôn và mọi người cũng nhanh chóng quay đầu nhìn lại, một cô bé khoảng mười sáu mười bảy tuổi xuất hiện trước mặt họ.

Rõ ràng là đang giận dữ nhìn họ nhưng lại khiến mọi người nhìn ra vài phần nũng nịu.

Thấy Hứa Ngôn không trả lời, cô bé đó cũng nhanh chóng chạy về hướng này.

Ánh mắt Nhạc Khỉ La thay đổi, đôi tay cũng theo bản năng triệu hoán rối giấy.

Hứa Ngôn nắm lấy tay Nhạc Khỉ La, ngăn chặn hành động tiếp theo của cô.

Cô bé đó lúc này cũng đã tới trước mặt mọi người, trên người mặc trang phục đặc thù của người Dao, những chiếc chuông nhỏ buộc trên bím tóc cũng theo động tác của cô mà kêu đinh đinh đang đang.

"Tôi đang hỏi các người đó!

Các người là ai?

Tại sao lại xông vào đây." Hứa Ngôn nhìn về phía người trước mắt: "Chúng tôi là đội khảo cổ được đặc phái xuống, chuẩn bị khảo sát trên ngọn núi này.

Em chắc là dân làng bộ lạc gần đây chứ." Đối mặt với lời Hứa Ngôn nói, con bé trước mắt dường như cũng đang cân nhắc lời này là

thật hay giả, một lúc sau cũng như đã có chủ ý: "Đây là trọng địa Ba Nãi, người bình thường không được tùy ý đi vào.

Các ngươi nếu nhất quyết muốn vào thì cần phải báo trước với tộc trưởng của chúng tôi mới được." Trương Khải Sơn bước ra: "Chúng tôi hiện tại tình huống khẩn cấp, cho nên có thể phiền em đi nói với tộc trưởng một tiếng không." Cô bé đó biểu tình dường như cực kỳ cố chấp, đang định lắc đầu thì Hứa Ngôn cũng tiên phong đáp lại: "Được.

Nếu đã như vậy thì làm phiền em dẫn chúng tôi đi tìm tộc trưởng của các em." Nếu Hứa Ngôn đã nói như vậy, những người khác tự nhiên không tiện nói thêm lời nào.

Nhạc Khỉ La nhìn cô bé trước mắt, giữa đôi mắt một đạo huyết quang lướt qua, thoáng chốc đã biến mất, cũng không để người khác chú ý tới.

Mấy người đi theo sau cô bé đó xuống núi.

Xung quanh đa số là đá lạ lởm chởm, sâu trong rừng rậm đường xá cũng không dễ đi.

"Em tên là gì?

Gia đình cũng yên tâm để em một mình lên ngọn núi lớn này sao?" Cô bé trước mắt vung vẩy bím tóc, đinh đinh đang đang nghe cũng khá vui tai.

"Em tên là Liên Kiều.

Trên ngọn núi này em đều đã đi hết rồi, chỗ nào có gì đều quen thuộc lắm, cha mẹ đương nhiên yên tâm." Hứa Ngôn nghe vậy cũng gật gật đầu, cái tên này cũng khá hay, đặt theo tên thảo dược.

Chẳng mấy chốc, mấy người cũng cuối cùng nhìn thấy khói bếp của thôn trang, ẩn hiện giữa đại ngàn, vài căn nhà sàn đan xen, trông

cũng khá sạch sẽ.

“Đây là nhà của chúng em, vào đi.” Liên Kiều đi phía trước, rất nhanh âm thanh bên trong cũng truyền ra: “Liên Kiều, ai tới vậy?” Liên Kiều nhanh chóng chạy vào trong, mấy người phía sau cũng không dừng lại, đi thẳng vào nhà sàn.

Trong phòng dọn dẹp rất sạch sẽ.

“Cha, con vừa mới thấy vài người ở bên ngoài, nói là muốn vào rừng khảo cổ.

Chương 367

Con đưa họ về để gặp tộc trưởng báo một tiếng.” Đối mặt với lời Liên Kiều, một bóng người cao lớn cũng từ trong nhà sàn đi ra.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ tướng mạo của ông ta, mày rậm mắt to, trên người cũng mặc quần áo người Dao.

Tuy được gọi là cha nhưng cả người trông không hề già nua chút nào.

Thấy Hứa Ngôn và mọi người, ông ta cũng hơi nhíu mày: “Sao tôi chưa nghe nói sẽ có đội khảo cổ nào xuống đây nhỉ?

Hiện tại đang lúc đa sự chi thu, vậy mà vẫn có kiểu làm việc này.” Dứt lời cũng không có ý định muốn cho mọi người vào.

Nhạc Khỉ La lúc này sớm đã không kìm được nộ hỏa, đi thẳng lên chuẩn bị lý luận: “Hôm nay ngọn núi này ông cho hay không tụi tôi cũng phải vào.

Đây là tới thông báo cho ông, không phải tới thỉnh cầu.

Đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.

Cô nãi nãi tôi hiện tại đang bực mình đây.” Một câu của Nhạc Khỉ La trực tiếp khiến mặt cha Liên Kiều sa sầm xuống.

“Cút, các người đều cút hết cho tôi.

Ai cho phép các người tới đây giở thói đó.” Ngón tay Nhạc Khỉ La múa may, vô số người giấy cũng từ không trung bay ra, nhanh chóng lao về hướng cha con Liên Kiều.

Hai người chắc là chưa từng thấy cảnh tượng này, cũng không khỏi nhíu mày, cả người đều vô cùng hoảng hốt.

Hứa Ngôn thấy tình hình này cũng nhanh chóng ngăn rối giấy của Nhạc Khỉ La lại.

Họ không cần thiết phải xảy ra xung đột với người trong thôn, bởi lẽ có một số việc có lẽ vẫn cần tới họ.

Mãi không thấy con rối giấy đó rơi xuống, Liên Kiều mới ngẩng đầu nhìn lên, cũng chú ý tới việc Hứa Ngôn đã ngăn con rối giấy đó lại.

"Anh Ngôn, anh cản em làm gì?

Hôm nay em phải cho họ một bài học." Hứa Ngôn nhìn về phía sau, biểu tình dường như cũng lạnh lùng hơn: "La Nhi, khi xuất phát anh đã nói với em những gì?" Nghe lời Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La cũng không khỏi quay lưng đi dỗi.

Cô tự nhiên biết vừa rồi có chút hốt hoảng, nhưng đó cũng là vì muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề mà thôi.

Liên Kiều lúc này đứng dậy, cả người cũng có chút nghĩa phẫn điền ưng: "Tôi tốt bụng đưa các người tới thôn, các người lại đối xử với chúng tôi như vậy sao?" Hứa Ngôn hơi khom người: "Vừa rồi là cách làm của chúng tôi không đúng.

Tuy nhiên đây cũng là mệnh lệnh cấp trên ban xuống, chúng tôi cũng là đang chấp hành.

Cũng hy vọng mọi người có thể tạo điều kiện thuận lợi." Nói rồi cũng trực tiếp đưa văn kiện có đóng dấu qua.

Trương Khải Sơn bọn họ không khỏi chấn kinh, không ngờ Hứa Ngôn đã chuẩn bị thứ này từ khi nào.

Liên Kiều kéo cha mình dậy, văn kiện đó tự nhiên là thật.

Hai người cũng không có cách nào nói thêm gì nữa.

Người cha xoay người đi, cũng không chặn cửa không cho họ vào nữa.

Mấy người thấy thế tự nhiên trực tiếp đi theo vào.

"Núi Ba Nãi các người nếu muốn khảo cổ thì cứ đi, có điều hướng đông nam bên đó có một khu cấm địa, người bình thường không được phép đi vào.

Ngay cả người trong thôn chúng tôi tới đó cũng ít chi hựu ít.

Những người tiến vào đó thường là đi không có ngày về.

Trừ chỗ đó ra, những nơi khác các người tùy ý." Hứa Ngôn nghe vậy không nói gì, nơi họ muốn tới tình cờ chính là đó.

Chỉ tiếc là hôm nay trời đã tối, cũng không có cách nào tiến vào ngọn núi đó được nữa.

Hai người nhìn về phía Nhạc Khỉ La rốt cuộc vẫn có chút dè dặt, sắc mặt cũng ít nhiều có chút biến đổi.

Nhạc Khỉ La không có biểu hiện gì, bởi lẽ vừa nãy Hứa Ngôn đã quở trách cô, chưa bao giờ có ngữ khí nặng nề như thế, cô tự nhiên cũng không thể có thêm hành động vô lý nào nữa.

"Nếu đã là cấp trên phái xuống thì hôm nay tạm thời nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày mai hãy khởi hành." Hứa Ngôn tự nhiên không từ chối, Trương Khải Sơn bọn họ vốn là đi theo nên cũng không có ý kiến gì.

Tiểu Khải Linh vẫn luôn chú thị ngọn núi họ vừa đi xuống, trong ánh mắt cũng mang theo sự tìm tòi nghiên cứu.

"Ngày mai sẽ lên đó thôi, không gấp gáp một lúc này." Sau khi nghe lời Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh mới có chút an ủi, cũng nặng nề gật gật đầu.

“Anh Hứa, sau khi chúng ta tiến vào cổ lâu thì có phải mọi chuyện sẽ kết thúc không?” Nghe thấy lời này, Hứa Ngôn cũng nhìn về phía xa: “Đại khái là vậy.” Gần về chiều, Liên Kiều cũng sắp xếp phòng cho mỗi người.

Sau khi ăn tối, tự nhiên cũng ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Ngày mai phải tiến vào núi Ba Nãi, cuối cùng sẽ gặp phải chuyện gì vẫn chưa thể biết được, việc họ cần làm lúc này tự nhiên là dưỡng tinh súc duệ, không thể để xảy ra bất kỳ sự cố nào khác.

Hứa Ngôn nằm trên giường, chú thị vị trí trần nhà cũng mãi không cách nào ngủ được.

Lần này chắc chắn là vô cùng hung hiểm, trong nhận thức của anh, Trương Gia Cổ Lâu là nơi chôn cất rất nhiều người, tuy rằng không chắc chắn được tình huống cuối cùng, nhưng lúc này họ vẫn phải đánh khởi tinh thần mười phần.

Có lẽ vì suy nghĩ nhiều chuyện nên Hứa Ngôn cũng mơ màng ngủ đi.

Chẳng mấy chốc, anh cũng nghe thấy tiếng sột soạt không ngừng truyền ra trong phòng mình.

Điều này khiến Hứa Ngôn có chút nghi hoặc.

Liên Kiều đã sắp xếp phòng cho mỗi người, bình thường thì trong phòng anh cũng sẽ không có người khác tồn tại, nhưng âm thanh này từ đâu mà tới?

Nghĩ vậy Hứa Ngôn cũng lập tức mở mắt ra.

Thời gian qua anh cứ luôn mơ thấy những giấc mơ kỳ kỳ quái quái, tuy kinh ngạc nhưng cũng là thực sự xảy ra, lúc này đối với sự thay đổi của tình huống xung quanh cũng vô cùng mẫn cảm.

Anh cẩn thận quan sát xung quanh, bốn phương tám hướng căn bản không có bất kỳ cảnh tượng kỳ quái nào.

Xung quanh cực kỳ yên bình, thỉnh thoảng có gió thổi qua mang theo chút hơi lạnh, nhưng không có chuyện gì xảy ra.

Đang lúc Hứa Ngôn đoán rằng bản thân có lẽ hơi quá cẩn thận thì dư quang đột nhiên liếc tới vị trí cửa sổ.

Nơi đó không biết từ lúc nào vậy mà xuất hiện một bóng người, tĩnh tĩnh đứng đó, không có bất kỳ âm thanh nào truyền tới.

Hứa Ngôn theo bản năng nhìn qua, sắc mặt vẫn chưa có chút dịu lại, lúc này mới phát hiện người đứng ở cửa sổ vậy mà trông giống hệt anh.

Chuyện gì thế này?

Người nhân bản vậy mà đuổi tới tận đây sao?

Đoạn thời gian trước bị trọng thương, hiện tại vậy mà vẫn có thể tới làm mưa làm gió.

Đợi đã!

Anh bỗng nhớ tới giấc mơ hai ngày trước khi xuất phát, chẳng lẽ?

Lại là mơ!

Khi nghĩ tới tình huống này, sắc mặt Hứa Ngôn cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Dường như nhận ra ánh mắt của Hứa Ngôn, người ở cửa sổ nhanh chóng chạy mất.

Tình huống này thực sự khiến Hứa Ngôn có chút không thể chấp nhận được, anh nhanh chóng đuổi theo.

Cảnh tượng lại biến thành con đường bên ngoài Ba Nãi, trong

bóng tối dường như xuất hiện rất nhiều bóng người, đan xen phức tạp vào nhau.

Hứa Ngôn nhìn về vị trí đó, sau khi quan sát kỹ lưỡng mới phát hiện xung quanh không biết từ lúc nào vậy mà xuất hiện vô số người giấy, bám vào rừng tùng xung quanh.

Hoàn toàn khác với rối giấy của Nhạc Khỉ La, cái này giống như người làm bằng giấy bồi hơn, tỉ lệ đại tiểu giống hệt như người thật, trông cực kỳ khủng bố.

Không chỉ vậy còn từ từ tiếp cận về phía Hứa Ngôn.

Chú ý tới tình huống trước mắt, biểu tình của Hứa Ngôn cũng trở nên u ám khó lường.

Đang lúc anh định hành động thì giọng nói của Nhạc Khỉ La lại vang lên bên tai: "Anh Ngôn, trời sáng rồi." Hứa Ngôn bừng tỉnh mở mắt ra, lúc này mới phát hiện Nhạc Khỉ La và mọi người đang đứng trước giường mình.

"Sao vậy?" Đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La cũng không khỏi nghi hoặc: "Chúng ta nên xuất phát thôi.

Thấy anh chưa tỉnh nên em qua định gọi anh một chút." Trương Khải Sơn bọn họ không đi vào phòng, vẫn luôn canh ở vị trí cửa.

Hứa Ngôn gật gật đầu, lúc này mới trở dậy bước xuống giường.

Chỉnh đốn một lát sau, Hứa Ngôn cũng trực tiếp bước ra ngoài.

Chương 368

Liên Kiều cũng đã ăn mặc sẵn sàng.

"Cha em nói rồi, các người không hiểu rõ về ngọn núi này, cho nên lần này do em cùng các người vào núi." Nghe lời Liên Kiều, Hứa Ngôn tự nhiên hiểu ý cô, đưa họ lên núi là giả, nhân cơ hội giám thị họ mới là thật.

Hứa Ngôn thì không sao, cũng trực tiếp bước ra khỏi nhà sàn.

Mọi người lại một lần nữa đi về hướng núi Ba Nãi đó, dọc đường này đường xá dễ đi hơn nhiều so với hôm qua.

Những chiếc chuông nhỏ trên đầu Liên Kiều đều đã được gỡ xuống, tóc được buộc gọn gàng, trông cực kỳ sái thoát, luôn đi phía trước không ngừng dùng gậy gỗ gạt bớt rừng rậm xung quanh.

Trương Khải Sơn bọn họ đi sau Hứa Ngôn, không có bất kỳ suy nghĩ gì khác.

Hứa Ngôn vẫn im hơi lặng tiếng, nhưng ngay lúc này cánh mũi anh lại ngửi thấy một mùi hương kỳ quái.

Trong phút chốc anh cũng chặn mọi người tiếp tục hành trình: "Đừng đi tiếp nữa, xung quanh này có lẽ có chướng khí." Sau khi nghe lời Hứa Ngôn, những người còn lại cũng lần lượt nhìn về phía trước.

Vị trí phía trước quả thực có sương mù nhạt, nhưng không thấy bất kỳ hiện tượng kỳ quái nào xuất hiện, khiến mọi người cũng có chút khó hiểu.

Hứa Ngôn đổ nước vào khăn tay, phát cho mỗi người: "Trong quá trình này tuyệt đối đừng hít khí thể ở đây vào, nếu không thì rất có khả năng sẽ bị trúng độc." Đối mặt với lời Hứa Ngôn nói, những người

còn lại tự nhiên cũng vâng lệnh.

Trương Khải Sơn đón lấy chiếc khăn tay Hứa Ngôn đưa qua, cũng nghe lời bịt lên miệng mũi.

Mấy người nhanh chóng đi vào bên trong.

Nhạc Khỉ La khi nhìn thấy Hứa Ngôn bên cạnh, biểu tình không khỏi có chút thay đổi: "Anh Ngôn, anh đưa khăn cho tụi em, còn anh không dùng thì sao được?" "Anh bách độc bất xâm, không cần cái khăn này." Nói đoạn, Nhạc Khỉ La cũng vội vàng đưa khăn tay tới vị trí của Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn tự nhiên là không cần, thực lực của anh có thể tưởng tượng được, chút chướng khí này đối với anh không có bất kỳ tác dụng nào.

Ngay cả Trương Khải Sơn bọn họ cũng cực kỳ chấn kinh, tuy vẫn chưa chắc chắn được vị trí này có thực sự tồn tại chướng khí hay không, nhưng cũng có thể cảm nhận được cảm giác nóng rát trên người sau khi bước vào vị trí này.

Họ nhanh chóng băng qua khu vực này, ngay cả Liên Kiều cũng không ngờ Hứa Ngôn lại lợi hại như thế, khoảng cách xa như vậy vậy mà đã có thể cảm nhận được sự tồn tại của chướng khí.

Ngay khi mấy người chuẩn bị nhanh chóng rời khỏi đây, xung quanh bỗng nhiên nghe thấy tiếng ong ve, dường như có thứ gì đó đang nhanh chóng tiếp cận hướng này.

Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy lúc này có chút bị tụt lại phía sau, hoàn toàn không nhìn rõ đường phía trước.

Trương Khải Sơn tự nhiên cũng chú ý tới tình huống này, trong phút chốc không chỉ nhìn ra xung quanh, nhưng còn chưa kịp hành động thì trong tai dường như đột nhiên bò vào thứ gì đó.

Ông ta mãnh liệt nhíu mày, xung quanh sớm đã không còn ai nữa, Hứa Ngôn bọn họ cũng không biết tung tích.

Hỏng rồi!

Có lẽ vì hoảng loạn, khăn tay trên tay Trương Khải Sơn nới lỏng một chút, cũng hít phải chướng khí.

Hứa Ngôn bọn họ nhanh chóng đi về phía trước, nhưng rất nhanh anh cũng dừng bước.

Nhạc Khỉ La không hiểu, đang chuẩn bị hỏi thì thấy Hứa Ngôn nhìn về phía sau: "Trương Khải Sơn bọn họ không theo kịp.

Các em cứ đi tiếp đi, anh quay lại xem thử." Tiểu Khải Linh và Nhạc Khỉ La tự nhiên là không chịu, trực tiếp đưa tay ra muốn giữ Hứa Ngôn lại.

Ba người bọn họ tuy không bị ảnh hưởng bởi chướng khí, nhưng Liên Kiều thì không được.

"Các em cứ đưa Liên Kiều rời đi trước." Nghe lời Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh và Nhạc Khỉ La lúc này mới thôi.

Hứa Ngôn tiếp tục quay người lại, chướng khí đó đã càng lúc càng nồng nặc, không chỉ vậy xung quanh còn kèm theo tiếng vo ve, dường như có thứ gì đó đang lượn lờ quanh anh.

Hứa Ngôn trực tiếp bấm quyết, sau khi niệm chú ngữ cũng xua tan chướng khí trước mắt, lúc này mới phát hiện ba người Trương Khải Sơn lúc này vậy mà đang nằm rạp xuống đất.

Xem ra lúc nãy khi hoảng loạn, mọi người đều không nhớ lời anh đã nói, nếu không thì cũng không xuất hiện tình huống này.

Anh sải bước đi tới, Hứa Ngôn cũng trực tiếp lấy ra ba viên thuốc nhét vào miệng ba người Trương Khải Sơn.

Thật không ngờ ngay cả Trương Khải Sơn vậy mà cũng bị chướng khí xâm hại.

Một lát sau, ba người lúc này mới từ từ mở mắt, nhìn Hứa Ngôn đứng bên cạnh mới lấy lại tinh thần: "Ngôn gia, đa tạ vừa rồi đã ra tay cứu giúp." Đối mặt với lời Trương Khải Sơn nói, Hứa Ngôn chỉ phất phất tay: "Trong núi sâu này độc vật rất nhiều, kết hợp với những xác thối đã chết sẽ hình thành loại độc chướng khí này.

Nhẹ thì khiến người ta rơi vào hôn mê, nặng thì có khả năng sẽ dẫn tới tử vong." Vừa rồi họ quả thực là đại ý, nhưng tình huống lúc đó cũng thực sự có chút quỷ dị, không hiểu thấu mấy người lại gặp phải tình trạng này.

"Nếu đã khỏe rồi thì nhanh chóng theo kịp đi, La Nhi bọn họ đã đi khá xa rồi." Nghe lời Hứa Ngôn, Trương Khải Sơn bọn họ cũng đều gật gật đầu, dìu nhau đứng dậy.

Nhị Nguyệt Hồng ho khụ khụ hai tiếng, nhưng cũng không dừng lại, họ tiếp tục đi sâu vào khu rừng già đó.

Phía không xa lúc này mới chú ý tới bóng dáng của Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh.

"Anh Ngôn!" Nhạc Khỉ La nhanh chóng chạy về hướng này, sau khi nhận thấy Hứa Ngôn không bị tổn hại gì mới thở phào một hơi.

"Liên Kiều nói phía trước đã tới cấm địa núi Ba Nãi rồi, không cho chúng ta tiếp tục đi nữa." Liên Kiều đang ngồi một bên, đại khái cũng bị tổn thương vừa rồi, cả người co rụt lại trong góc.

Hứa Ngôn đi tới vị trí đó, cũng nói ra toàn bộ sự tình.

Sau khi nghe những gì Hứa Ngôn nói, Liên Kiều mới lộ vẻ sầu não: "Cấm địa núi Ba Nãi nguy hiểm lắm.

Các người nếu mạo hiểm đi vào chắc chắn sẽ xuất hiện nguy

hiểm tính mạng.

Cha em sở dĩ để em đi cùng chính là để ngăn các người đi vào đây.” Hứa Ngôn nghe lời Liên Kiều, quay đầu nhìn về phía Tiểu Khải Linh bên cạnh: “Chúng tôi vốn cũng không muốn xông vào, nhưng đứa trẻ này trúng kịch độc, bắt buộc phải vào trong cấm địa đó mới có thể tiêu trừ.” Liên Kiều nhìn về phía Tiểu Khải Linh, dường như đang cân nhắc tính thực hư trong lời nói này.

Nhạc Khỉ La cũng vội vàng tiến lên, dù sao họ hiện tại đã tới đây, ngăn cản e cũng không có tác dụng gì.

Nhìn khuôn mặt Tiểu Khải Linh ngày càng nhợt nhạt, Liên Kiều cũng không còn cách nào để ngăn cản nữa. "Sau khi vào trong, tuyệt đối không được manh động, trong cấm địa Ba Nai chỗ nào cũng là nguy hiểm, thậm chí khiến người ta không kịp đề phòng đâu." Có lời này của Liên Kiều, những người còn lại tự nhiên đều đồng ý.

Mọi người bắt đầu tiến về phía trước.

Càng đi sâu vào rừng núi, xung quanh càng trở nên âm u lạnh lẽo, thậm chí khiến người ta rùng mình một cách vô thức.

Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La thì vẫn ổn, nhưng Liên Kiều, Trương Khải Sơn và những người khác đã sớm cảm thấy hơi chịu không nổi.

Trong rừng sâu, ngay cả tiếng côn trùng hay chim hót cũng thưa thớt hẳn.

Mấy người nhìn nhau, trong lòng dâng lên chút hoảng loạn.

Hứa Ngôn thì chẳng coi là chuyện gì to tát, anh đã sớm biết rõ sự nguy hiểm nơi đây nên không hề nao núng, bước đi vô cùng vững chãi.

Nhạc Khỉ La không ngừng quan sát xung quanh, chẳng trách nơi này được gọi là cấm địa, tà khí quanh đây còn mạnh hơn cả cô, khiến

cô thực sự ngạc nhiên.

Cả nhóm đi rất lâu nhưng xung quanh vẫn không có gì thay đổi.

Hứa Ngôn nhìn quanh, họ không phải đang đi vòng quanh hay rơi vào cảnh quỷ ám, mà là do khu vực này thực sự không có lấy một chút biến chuyển nào.

Sắc mặt Trương Khải Sơn và mọi người cũng trở nên khó coi. "Ngôn gia, chúng ta đã đi lâu như vậy, tại sao vẫn chưa thấy gì thay đổi?" Điều này khiến họ cảm thấy u uất.

Ngay khi Trương Khải Sơn vừa dứt lời, từ phía trước bỗng nhiên nổi lên một luồng âm phong.

Chớp mắt, sấm sét vang trời, bốn phương tám hướng đều chói mắt vô cùng.

Phong sa cuốn vào mắt khiến mọi người hoàn toàn không thể nhìn rõ xung quanh.

Hứa Ngôn vội vàng che chắn trước mặt Nhạc Khỉ La, cố gắng hết sức để cô không bị tổn thương.

Liên Kiều thì thu người trốn sau lưng anh, cô đã biết cấm địa này không thể tùy tiện xông vào, nếu không chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng bây giờ chuyện đã rồi, dù muốn hành động thì cũng phải đợi phong sa này dừng lại.

Trương Khải Sơn và những người khác cố gắng giữ vững vị trí.

Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, cả đất trời như hòa làm một.

Không biết qua bao lâu, gió xung quanh cuối cùng cũng từ từ lặng xuống, không gian bình tĩnh lại.

Hứa Ngôn nhìn Nhạc Khỉ La sau lưng để xem cô có bị thương không, nhưng khi cô vừa hoàn hồn, ánh mắt bỗng chốc trợn tròn:

"Anh Ngôn, anh mau nhìn kìa!" Tiếng của Nhạc Khỉ La thu hút sự chú ý của Hứa Ngôn.

Mọi người nhìn theo hướng cô chỉ, sắc mặt ai nấy đều trở nên trắng bệch.

Họ thậm chí còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, mà trước mặt bỗng mọc lên một tòa lâu đài cũ kỹ mục nát.

Trương Khải Sơn và mọi người nhanh chân chạy tới.

Chẳng lẽ đây chính là Trương Gia Cổ Lâu?

Chương 369

Hứa Ngôn không có quá nhiều cảm xúc, anh biết Trương Gia Cổ Lâu không nằm trên mặt đất, nếu không anh đã chẳng mang theo bộ đồ lặn.

Nhưng hiện tại, tất cả mọi người đã tranh nhau chạy về phía đó.

Tiểu Khải Linh nhìn Hứa Ngôn, vẻ nghi hoặc hiện rõ trong mắt.

Chưa đợi cậu bé hỏi, Hứa Ngôn đã lắc đầu.

Trong ấn tượng của anh, Trương Gia Cổ Lâu chia làm hai tòa âm dương.

Âm lâu tồn tại dưới nước, còn dương lâu được xây dựng phía trên âm lâu.

Ánh mắt mọi người dán chặt vào vị trí đó, có chút mong chờ.

Tuy nhiên, thấy Hứa Ngôn không động đậy, họ cũng không dám khinh suất. "Ngôn gia, hiện tại chúng ta chắc đã ở trong phạm vi Trương Gia Cổ Lâu rồi chứ?" Nghe Tề Thiết Chủy nói, Liên Kiều cũng nhìn về hướng đó với vẻ mặt hoảng sợ.

Có lẽ cô không ngờ thứ họ tìm kiếm lại là nơi này.

Liên Kiều kéo tay Hứa Ngôn, qua mấy ngày tiếp xúc cô biết lời nói của anh rất có trọng lượng.

Dù thế nào cũng không thể để họ vào trong. "Mọi người không được vào đâu!

Tôi phải quay về báo cho tộc trưởng chuyện đang xảy ra, dù thế nào các người cũng không được xông vào!" Liên Kiều không dám tưởng tượng nếu họ vào đó, cả ngôi làng sẽ gặp tai họa thế nào.

Nếu biết ý định của họ ngay từ đầu, cô đã tuyệt đối không dẫn đường.

Trước hành động của Liên Kiều, Nhạc Khỉ La cau mày: "Nói thì nói, cô nắm chặt tay anh ấy làm gì?" Bị Nhạc Khỉ La quát, Liên Kiều buông tay ra nhưng lại chạy thẳng đến trước tòa lầu phế nát: "Dù các người có nói gì thì tôi cũng không để mọi người vào.

Nếu sớm biết mục đích của các người là nơi này, tôi đã không dẫn các người tới đây." Hứa Ngôn biết nếu Liên Kiều ở đây, họ sẽ khó lòng vào trong.

Nghĩ vậy, anh tiến tới nói: "Cô bình tĩnh lại đi, chúng tôi chỉ mới nhận định sơ bộ thôi, chưa định vào đâu." Hứa Ngôn vừa dứt lời, Liên Kiều liền ngã xuống đất, không hề có phản ứng gì.

Hả?

Trương Khải Sơn và mọi người sững sờ.

Giây tiếp theo, một mùi hương kỳ quái lan tỏa xung quanh.

Xem ra vừa rồi Hứa Ngôn đã ra tay. "Đi thôi." Hứa Ngôn đặt Liên Kiều sang một bên, rồi cả nhóm bước vào tòa cổ lâu âm u.

Bên trong cực kỳ yên tĩnh.

Cánh cửa lớn trông vô cùng trang trọng nhưng đã loang lổ vết rỉ sét, có vẻ đã tồn tại rất lâu rồi.

Hứa Ngôn khịt mũi, nhìn về phía một vị trí bên cạnh.

Nơi này tỏa ra mùi máu tanh, rõ ràng trên cửa không phải là rỉ sét.

Những người đi cùng đều không phải hạng xoàng, họ tự nhiên hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ có Hứa Ngôn tiến về phía đó, gõ cửa "đùng đùng đùng".

Tề Thiết Chủy nghi hoặc: "Tòa lầu phế nát này trông chẳng giống có người ở, gõ cửa cho ai xem chứ?" Nhị Nguyệt Hồng nhìn Tề Thiết Chủy, sắc mặt không đổi: "Căn nhà lâu ngày không có người ở đã sớm bị thứ khác chiếm cứ, muốn vào thì tự nhiên phải chào hỏi một tiếng." Nhị Nguyệt Hồng nhìn Hứa Ngôn với ánh mắt đầy ẩn ý.

Tề Thiết Chủy nghe vậy mới phản ứng lại, nhưng chẳng phải tòa lầu này vừa mới xuất hiện sao?

Tuy nhiên, ông ta không nói gì.

Sau khi Hứa Ngôn gõ cửa, cánh cửa nặng nề bỗng phát ra tiếng "két", tự động mở ra trước sự chứng kiến của mọi người.

Tề Thiết Chủy hoảng hốt né sau lưng Trương Khải Sơn, mặt đầy vẻ sợ hãi.

Cửa đã mở, giờ chỉ cần vào thám hiểm.

Hứa Ngôn không chần chừ, mục tiêu của họ là lấy được toàn bộ truyền thừa nên không thể dừng bước.

Anh trực tiếp đi vào, Nhạc Khỉ La theo sát sau lưng vì cô muốn ở cạnh anh Ngôn của mình.

Tiểu Khải Linh liếc nhìn mấy người đang đứng đó rồi cũng bước vào trước.

Những người còn lại nhìn nhau rồi nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng khi vào trong cổ lâu, cảnh tượng hỗn loạn khiến mọi người choáng ngợp.

Không gian bên trong rất trống trải nhưng lại bày ra vô số cỗ quan tài.

Cảnh tượng này khiến mọi người nhất thời mất phương hướng, đứng yên tại chỗ.

Hứa Ngôn tiến tới trước một cỗ quan tài.

Tương truyền trong Trương Gia Cổ Lâu đặt quan tài của các tinh anh họ Trương, họ đa phần được lưu lại trong cổ lâu để mong một ngày có thể thức tỉnh.

Điều này chứng minh rằng trường sinh bất lão là có thật.

Hứa Ngôn vô thức nhấc nắp một cỗ quan tài, sắc mặt hơi biến đổi khi nhìn vào bên trong.

Thi thể vẫn còn nguyên vẹn, thậm chí không hề thối rữa.

Xem ra Trương Gia Cổ Lâu quả thực có bí thuật.

Chú ý tới những thi thể này, Trương Khải Sơn và những người khác cũng nhìn sang.

Dù biết có Trương Gia Cổ Lâu tồn tại, họ chưa bao giờ đặt chân đến đây, nên giờ thấy cảnh này không khỏi cảm thán, đặc biệt là Trương Khải Sơn.

Ngoài ra, nơi này dường như không có gì đáng chú ý ngoại trừ những cỗ quan tài xếp ngay ngắn và những giá sách lộn xộn.

Tề Thiết Chủy vốn thích nghiên cứu cổ thư nên không chút do dự chạy về phía giá sách.

Nhưng chưa kịp tới nơi, một luồng gió mạnh đã ập đến khiến ông ta ngã ngửa ra sau, đầu đập mạnh vào cạnh quan tài.

Tình huống đột ngột này làm ai nấy đều ngạc nhiên, vì mọi người đều ổn, chỉ mình ông ta gặp chuyện. "Ông ngoan ngoãn chút đi, nếu không lát nữa gặp nguy hiểm lại bắt anh Ngôn của tôi đi cứu." Nhạc Khỉ La nói.

Tề Thiết Chủy tốn bao công sức mới bò dậy được, đầu óc choáng váng.

Luồng gió đó quá kỳ quái, ông ta còn chưa hiểu chuyện gì.

Trương Khải Sơn vội chạy lại lo lắng hỏi: "Bát gia, ông sao rồi?" Tề Thiết Chủy vừa định thần lại, nhìn sang bên cạnh liền hét to một tiếng.

Theo ánh mắt của ông ta, thi thể trong cỗ quan tài đối diện bỗng mở mắt, thậm chí đầu đã quay về phía ông ta.

Sự việc quá đột ngột khiến ông ta kinh hãi, mặt cắt không còn giọt máu.

Trương Khải Sơn chú ý tới phản ứng đó cũng nhìn qua, chỉ một cái liếc mắt đã khiến ông ta hít một hơi lạnh.

Ông ta vô thức đưa tay đóng sầm nắp quan tài lại, cắt đứt tầm nhìn.

Hai người quay lại chỗ cũ, cả nhóm chuẩn bị đi tiếp.

Nhưng khi vừa định bước đi, Nhạc Khỉ La đột nhiên nhìn thấy một dòng chữ ở góc tường: "Kẻ không phải người trong tộc, vào nội cung đều bị giết." Dòng chữ này khiến Nhạc Khỉ La cười khẩy, cô quay sang hỏi Hứa Ngôn: "Anh Ngôn, họ không nghĩ dòng chữ này có sức răn đe chứ?" Hứa Ngôn không đáp ngay, anh nhìn dòng chữ với vẻ hoài nghi nhưng không nói gì thêm.

Mọi người đều biết, người thực sự thuộc họ Trương ở đây chỉ có Tiểu Khải Linh và Trương Khải Sơn, những người còn lại muốn vào chắc chắn sẽ phải vượt qua nhiều cửa ải khó khăn.

Nhạc Khỉ La đương nhiên không sợ, cô chẳng sợ thứ gì trên đời này cả, nên bước nhanh về phía đó.

Hứa Ngôn cũng không nán lại.

Nhưng Tề Thiết Chủy thì vô cùng căng thẳng, bám chặt ống tay áo

Trương Khải Sơn: "Phật Gia, tôi không phải người họ Trương, nếu vào thật thì không phải sẽ chết chứ?" Trương Khải Sơn không trả lời, ông ta cũng mới vào đây lần đầu nên không biết chuyện gì sẽ xảy ra, chỉ có thể đi bước nào hay bước nấy. "Sợ gì chứ, chẳng lẽ lại bị một dòng chữ dọa sợ sao?" Nhị Nguyệt Hồng nói xong liền đi thẳng.

Mọi người lại tiếp tục tiến bước.

Xung quanh đường sá chằng chịt, phòng ốc cực kỳ nhiều.

Chương 370

Có thể thấy tòa cổ lâu này từng rất huy hoàng.

Nhiệt độ xung quanh dường như liên tục giảm xuống.

Hứa Ngôn bắt đầu chú ý quan sát, nếu anh không nhầm, vị trí này sắp tới lối xuống Âm Cổ Lâu, nên họ không được lơ là.

Nhận thấy sự thận trọng của Hứa Ngôn, những người khác cũng thêm phần dè dặt, không dám làm hành động dư thừa.

Đúng lúc này, phía trước bỗng hiện ra một lớp màn chắn, bốn phương tám hướng như bị bao phủ bởi sương mù, không thể nhìn rõ xung quanh có gì.

Phát hiện tình huống này, mấy người càng thêm cẩn thận, vì dù không sợ nguy hiểm nhưng ai mà biết được có thứ gì đột nhiên đoạt mạng mình hay không.

Đang suy nghĩ, Hứa Ngôn trực tiếp đưa tay chạm vào lớp màn chắn đó.

Một hành động đơn giản nhưng khiến mọi người kinh hãi vì không biết điều gì sẽ xảy ra.

Tuy nhiên, giây sau, tay Hứa Ngôn biến mất sau lớp màn chắn.

Mọi người hoảng loạn, Nhạc Khỉ La định xông lên nhưng Hứa Ngôn đã rút tay lại kịp thời: "Phía sau này là khoảng trống, có lẽ đi qua đó sẽ tìm thấy thứ chúng ta cần." Mọi người nhìn nhau.

Hứa Ngôn không dừng lại, nhanh chóng bước xuyên qua lớp màn và biến mất.

Nói không căng thẳng là nói dối, nhưng Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải

Linh không hề chần chừ mà đi theo ngay.

Những người còn lại cũng biến mất khỏi tầm mắt.

Khi qua phía sau màn chắn, Nhạc Khỉ La và mọi người không khỏi kinh ngạc.

Vị trí họ đang đứng hoàn toàn ở trạng thái đảo ngược, giống như đang soi gương, mọi vật thể đều đối lập với họ. "Chuyện này là sao?" Trương Khải Sơn và những người khác hoang mang, sắc mặt tái nhợt.

Hứa Ngôn chỉ về phía trước: "Từ trường ở đây khác với bên ngoài, do sự thay đổi của từ trường nên tình cảnh xung quanh cũng khác xa với những gì chúng ta thường thấy.

Muốn hóa giải không phải chuyện dễ." Ý của anh là họ chỉ có thể dần thích nghi với môi trường này, không còn cách nào khác.

Hứa Ngôn không chút lúng túng, anh đi tới vị trí vừa chỉ và nhận ra nơi đó có một hồ nước sâu, trông cực kỳ đáng sợ vì không thấy đáy.

Muốn xuống đó không hề đơn giản.

Sau khi cân nhắc, Hứa Ngôn lấy bộ đồ lặn ra: "Lát nữa chúng ta phải xuống đây." Câu nói của anh khiến mọi người nhìn nhau.

Họ đã cảm nhận được sự đáng sợ và lạnh lẽo của hồ nước sâu thẳm này.

Trương Khải Sơn đưa tay chạm thử, cái lạnh thấu xương khiến ông ta rụt tay lại: "Chúng ta xuống đây làm gì?

Chẳng phải đã ở trong cổ lâu rồi sao?" Tề Thiết Chủy nêu thắc mắc, rồi thấy Nhạc Khỉ La lườm mình liền bĩu môi. "Nơi chúng ta vừa tới không phải Trương Gia Cổ Lâu thật sự.

Cổ lâu được xây dưới nước, không phải trên mặt đất." Lời của Hứa Ngôn khiến mọi người im bặt.

Vào thời nhà Thanh, người họ Trương bị người họ Uông truy kích nên phải dời cổ lâu đến Ba Nai.

Lúc đó chỉ có lời đồn như vậy, còn vị trí cụ thể thì không ai biết.

Trương Khải Sơn nhìn Hứa Ngôn với vẻ dò xét, ngay cả ông ta là người họ Trương cũng không biết tin này, tại sao Hứa Ngôn lại biết?

Hứa Ngôn nhận ra ánh mắt đó nhưng không giải thích, và cũng không cần thiết.

Trương Khải Sơn đối với anh cũng chỉ là một bại tướng dưới tay, dù túc trí đa mưu nhưng so với anh vẫn còn kém xa.

Hứa Ngôn đã mặc xong đồ lặn, nhìn mấy người bên cạnh.

Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh cũng đã chuẩn bị xong, gần như đồng bộ với anh.

Còn Trương Khải Sơn và mọi người vẫn đang nghi ngờ tính xác thực của lời Hứa Ngôn. "Phật Gia, ông không biết Trương Gia Cổ Lâu ở đâu sao?" Câu hỏi của Tề Thiết Chủy khiến sắc mặt Trương Khải Sơn thay đổi, ông ta chỉ lắc đầu.

Trương Gia Cổ Lâu luôn thoắt ẩn thoắt hiện, dù xác nhận ở Ba Nai nhưng vị trí cụ thể không ai rõ, đó là lý do ông ta nghi ngờ Hứa Ngôn. "Tõm!" Chưa kịp phản ứng, ba người Hứa Ngôn đã nhảy xuống nước. "Sao anh ta dám chắc chắn cổ lâu ở dưới nước chứ?

Chuyện người họ Trương không biết mà anh ta lại biết rõ thế." Nghe Tề Thiết Chủy nói, Nhị Nguyệt Hồng cũng lắc đầu rồi khoác thiết bị lặn lên người.

Họ đã chậm một bước, phải nhanh chóng đuổi theo.

Tề Thiết Chủy thúc Trương Khải Sơn: "Đừng nghĩ nữa, chúng ta đuổi theo xem là biết ngay." Ba người cũng nhảy xuống.

Tuy nhiên, họ không ngờ nơi này lại sâu đến vậy, thậm chí không thể nhìn rõ xung quanh.

Tề Thiết Chủy hoảng loạn đến mức muốn bơi ngược lên, vì cứ thế này thì chỉ có con đường chết.

Đang lúc suy nghĩ, cuối cùng ông ta cũng thấy bóng dáng Hứa Ngôn.

Ba người họ đang quần thảo ở đó, dường như không có ý định xuống sâu thêm.

Trương Khải Sơn thấy lạ, nhanh chóng bơi lại gần.

Xung quanh tối đen như mực, càng xuống sâu họ càng cảm thấy hoảng loạn.

Cảm giác bị đè nén khiến họ không biết phải làm gì, nhất là ở dưới nước.

Hứa Ngôn thấy ba người đã theo kịp liền tiếp tục lao xuống phía dưới.

Nếu không nhầm, vị trí thấp nhất chính là nơi cần tìm.

Họ không biết đã bơi bao lâu, cảm giác xung quanh không còn dấu vết của sự sống.

Đúng lúc này, Hứa Ngôn dừng lại.

Họ nhìn thấy phía dưới có một tòa lầu phế nát giống hệt tòa lầu họ vừa vào, cao tới mười mấy mét.

Không chỉ vậy, xung quanh còn xuất hiện vô số trại Dao bao quanh tòa lầu.

Họ cuối cùng cũng tìm được nơi này.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng nhìn nhau, trong lòng thầm

tính toán.

Có thể đến được đây quả thực là một kỳ ngộ.

Hứa Ngôn dừng lại trước lối vào, khi định đi tiếp thì bỗng nhận ra điều bất ổn.

Nước không chảy vào trong cổ lâu mà đứng sững lại trước mặt họ như một bức tường.

Cảnh tượng đột ngột này khiến mọi người kinh hoàng thất thố, nhìn chằm chằm vào vị trí đó.

Những người khác tiến lại gần và cũng nhận ra sự việc: tường nước không hề áp sát cổ lâu.

Đây thực sự là một điều khó hiểu.

Vì nơi này không có nước, mọi người không cần mặc bộ đồ lặn nặng nề nữa.

Sau khi cởi bỏ đồ lặn, họ nhìn thấy một tấm biển treo trước cửa dinh thự, trên đó ghi rõ: Trương Gia Cổ Lâu.

Tuy trông có vẻ đổ nát, nhưng qua khung cảnh xung quanh vẫn có thể thấy được sự huy hoàng trước kia. "Đoạn đường tiếp theo không dễ đi đâu, mọi người hãy suy nghĩ kỹ." Giọng Hứa Ngôn vang lên khiến ai nấy đều nhìn sang.

Nhạc Khỉ La đương nhiên không sợ: "Anh Ngôn đi đâu em đi đó, La Nhi sẽ luôn theo anh." Hứa Ngôn biết tâm ý của cô nên không nói thêm.

Cảnh tượng cũng giống như lúc họ mới vào, nhưng lần này Hứa Ngôn không gõ cửa mà đi thẳng tới.

Tề Thiết Chủy sợ muốn chết, bắt đầu hối hận vì không ở lại Trường Sa, dù nơi đó thế lực phức tạp nhưng ít ra không nguy hiểm

tính mạng, còn ở đây thì thứ gì đó có thể lấy mạng họ bất cứ lúc nào.

Hứa Ngôn đẩy cửa vào.

Có lẽ vì thời gian quá lâu, cánh cửa phát ra tiếng "chi chít" cực kỳ chói tai khiến mọi người phải bịt tai lại.

Chương 371

Cảnh tượng bên trong hoàn toàn khác với những gì họ tưởng tượng.

Cổ lâu bên trên chỉ có quan tài và giá sách, nhưng nơi này lại là bốn bức tường cao vút, đá lởm chởm như bị thứ gì đó xâm thực.

Nhạc Khỉ La, Tiểu Khải Linh và Tề Thiết Chủy theo sau, sắc mặt ai nấy đều khó coi.

Phía sau vang lên tiếng động mạnh, cánh cửa vừa mở đã đóng sập lại, khiến mọi người hoảng loạn và căng thẳng vô cùng.

Hứa Ngôn dẫn mọi người chậm rãi tiến lên.

Cảnh vật xung quanh không thay đổi nhưng lại ngửi thấy mùi rất lạ như lưu huỳnh lan tỏa trong mộ thất.

Khi mọi người nhìn lên, họ phát hiện trên đỉnh mộ có treo một cỗ quan tài.

Gặp quan tài thì không có gì quá đáng sợ, nhưng vấn đề là trên quan tài đó lại có một bức tượng rùa đá lớn bằng người lớn tọa lạc.

Tình huống này khiến họ nảy sinh suy đoán: rùa đá đè đỉnh không phải là điềm lành.

Hứa Ngôn quan sát một lúc nhưng không mấy tò mò.

Khi định đi tiếp, mùi khó ngửi lại xuất hiện mạnh mẽ hơn khiến sắc mặt anh thay đổi.

Anh quay ngoắt lại thì thấy cánh cửa phía sau đã biến mất tự bao giờ, thay vào đó là một bức tường đá không khác gì xung quanh.

Hứa Ngôn cau mày.

Nhạc Khỉ La cảm nhận được tâm trạng của anh liền định triệu hoán người giấy, nhưng Hứa Ngôn đã giữ tay cô lại.

Trương Gia Cổ Lâu có ghi chép rằng ở tầng một thường xuất hiện "Mật Lạc Đà", chúng sẽ âm thầm phong tỏa lối ra của mộ thất mà người thường không thể nhận ra.

Nhận thấy điều này, Hứa Ngôn tung một chưởng về phía đó.

Giây tiếp theo, một quái vật toàn thân phát ra ánh sáng xanh lao thẳng về phía họ.

Hứa Ngôn nhanh chóng né sang bên, Nhạc Khỉ la cũng triệu hoán rối giấy.

Trương Khải Sơn cau mày, sự việc diễn ra quá nhanh khiến ông ta không kịp phản ứng.

Khi định rút súng thì sau lưng bỗng có thứ gì đó áp sát.

Trương Khải Sơn không do dự, nổ súng về hướng đó, nhưng điều khiến ông ta kinh ngạc là viên đạn trúng quái vật xanh chỉ để lại lỗ đạn chứ không gây ra vết thương nào. "Mọi người đừng lên tiếng!" Nghe lời Hứa Ngôn, ai nấy đều vội vàng bịt miệng, không ai dám phát ra âm thanh, chỉ biết ngây người nhìn về phía đó.

Sau khi mọi người im lặng, một chuyện quái dị đã xảy ra: con quái vật xanh cũng đứng yên bất động như thể đang tìm kiếm họ.

Dù thế nào cũng không được lộ diện.

Nhạc Khỉ La nheo mắt, cô không muốn đánh lâu dài, chi bằng giải quyết luôn lũ quái vật này.

Khi mọi người nhìn về phía trước, chuyện kỳ lạ lại xảy ra: mấy con quái vật xanh từ từ tiến về phía bức tường rồi tan thành chất lỏng ngấm vào trong.

Cùng lúc đó, trước mặt lại hiện ra một bức tường nữa.

Hứa Ngôn biết phải xử lý thế nào.

Nơi này có lẽ chứa rất nhiều bụi kiềm mạnh, nhưng vì số lượng Mật Lạc Đà chưa đủ nên kiềm mạnh chưa được phóng ra.

Điều này chứng tỏ họ phải tìm cơ hội tự mình rời khỏi đây, nếu không sẽ bị kẹt lại mãi mãi.

Hứa Ngôn định bấm quyết thì Tề Thiết Chủy bỗng ho một tiếng.

Sắc mặt mọi người đại biến.

Giây tiếp theo, một con quái vật xanh lao thẳng về phía Tề Thiết Chủy.

Chúng phân biệt hướng bằng âm thanh nên một tiếng động nhỏ cũng thu hút sự chú ý.

Hứa Ngôn nhanh chóng lao tới đẩy Tề Thiết Chủy sang một bên rồi tung đấm vào con Mật Lạc Đà.

Tề Thiết Chủy sợ đến mức co rúm trong góc, nhưng điều kinh khủng là khi ông ta nhìn vào góc tường, bức tường cũng hiện ra lớp da màu xanh, rồi một khuôn mặt mục nát xuất hiện ngay sát cơ thể ông ta. "A!" Tề Thiết Chủy hét lớn.

Nhị Nguyệt Hồng thấy vậy liền ném ngân châu tới.

Kinh khủng hơn là con Mật Lạc Đà khổng lồ di chuyển cực nhanh, không cho họ cơ hội thở dốc, nó bắt đầu tấn công vào đầu Tề Thiết Chủy.

Trương Khải Sơn nổ súng nhưng không có tác dụng.

Đúng lúc đó, Hứa Ngôn sử dụng chiêu Cửu Thiên Tê Lôi.

Nếu không có bụi kiềm mạnh xuất hiện, các đòn tấn công khác có

lẽ vô dụng với Mật Lạc Đà.

Hứa Ngôn né sang bên, chớp mắt điện quang hỏa thạch, sấm sét liên tục đánh xuống vị trí đó.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng kinh ngạc đến mức mặt biến dạng trước cảnh tượng một cột điện lao xuống xung quanh.

Họ vô thức né tránh, cột điện đánh trúng con quái vật xanh.

Con Mật Lạc Đà nhanh chóng tan thành một vũng chất lỏng và ngấm xuống sàn nhà.

Mặt đất vốn có khe hở nay đã trở nên bằng phẳng, nhưng vẫn thấp thoáng hình dáng con người ẩn khuất bên trong như thể chực chờ xông ra tấn công.

Hứa Ngôn nhìn về hướng đó với ánh mắt lạnh lẽo.

Trương Khải Sơn nhìn anh với vẻ thán phục, dù đã biết thực lực của Hứa Ngôn nhưng chứng kiến tận mắt thế này vẫn khiến ông ta cảm thán, chẳng trách anh có thể chiếm lĩnh Trường Sa trong thời gian ngắn.

Uy lực của Hứa Ngôn không phải thứ họ có thể chịu đựng được.

Không chỉ Trương Khải Sơn, sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng và những người khác cũng rất khó coi.

Chả trách ngay cả bán yêu mạnh mẽ như Nhạc Khỉ La cũng phải nghe lời Hứa Ngôn.

Khả năng triệu hoán sấm sét là điều mà đa số mọi người không thể làm được.

Mọi người nhìn Hứa Ngôn với sự kinh ngạc tột độ. "Chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây thôi." Giọng Hứa Ngôn vang lên khiến mọi người chú ý. "Mật Lạc Đà rất dễ phong tỏa lối ra vào, lúc đó

muốn đi cũng không kịp." Đó chưa phải điều đáng sợ nhất, điều chí mạng là nếu bị nhốt ở đây và khí kiềm mạnh phun ra, tất cả sẽ thiệt mạng.

Hứa Ngôn không nói ra vì sợ họ thêm gánh nặng tâm lý. "Mật Lạc Đà là thứ gì vậy?" Trước câu hỏi của Tề Thiết Chủy, Hứa Ngôn giải thích: "Đó là một loại ngọc thạch huyền bí có khả năng sao chép.

Nó cũng là thần sáng thế của tộc Dao, được tôn thờ như thần linh." Nhưng có một điều anh không nói: ban đầu người họ Trương đã dùng người tộc Dao để nghiên cứu, biến họ thành những quái vật có thể tan chảy trong mộ thất này, nên thực chất Mật Lạc Đà từng là con người.

Cả nhóm nhanh chóng tiến tới tầng hai.

Toàn bộ kiến trúc cổ lâu vẫn hoàn chỉnh, không hề bị hư hại theo thời gian.

Trước mặt không có gì đặc biệt nhưng gió lạnh cứ thổi từng trận.

Tề Thiết Chủy nhìn quanh, khuôn mặt lúc mờ lúc tỏ trong mộ thất tối tăm.

Vốn giỏi bói toán, ông ta bấm ngón tay tính một quẻ rồi mặt biến sắc, đẩy Trương Khải Sơn: "Không xong rồi Phật Gia, nơi này là đại hung, chúng ta vào là cầm chắc cái chết!" Trương Khải Sơn cũng lưỡng lự nhìn về phía Hứa Ngôn.

Theo quẻ của Tề Thiết Chủy thì đây là đất dữ, nhưng hiện tại có Hứa Ngôn ở đây, dù là đại hung thì anh cũng có thể san bằng.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn tiếp tục tiến bước.

Tiểu Khải Linh khi vào đây cũng cảm nhận được áp lực vô hình, dù là người trong tộc nhưng cậu bé vẫn cảm thấy lúng túng, chỉ biết đi theo sau Hứa Ngôn.

Họ đã đến tầng hai, xung quanh tường là những bức tượng người bằng sắt trông vô cùng uy nghiêm.

Tề Thiết Chủy tỏ vẻ chê bai: "Người họ Trương thật kỳ lạ, thiết lập nhiều phòng bị làm gì chứ?

Mộ huyệt chẳng phải sớm muộn cũng bị người ta đào lên sao?" Câu nói khiến Trương Khải Sơn nhìn sang, ông ta liền im miệng không dám nói nữa.

Khi họ tiếp tục đi, Hứa Ngôn bỗng nhận ra điều bất ổn: tiếng thở thoi thóp vang lên từ hai bên.

Chương 372

Anh đổi sắc mặt.

Nhạc Khỉ La luôn ở bên cạnh cũng nhận ra sự thay đổi của anh liền tiến lại gần: "Anh Ngôn, có chỗ nào không ổn sao?" Hứa Ngôn gật đầu rồi bất ngờ kéo cô sang một bên.

Những bức tượng sắt chuyển động, vung nắm đấm về phía mọi người.

Quả nhiên là có vấn đề.

Những bức tượng sắt này thực chất chứa Mật Lạc Đà bên trong, chúng nhanh chóng hòa vào tường đá khi họ hành động.

Trương Khải Sơn và mọi người cũng nhận ra tiếng thở ban nãy nhưng vì đông người nên không để ý.

Nếu không có Hứa Ngôn phát hiện kịp thời, họ đã rơi vào bẫy của Mật Lạc Đà.

Loại quái vật này không thể giải quyết trừ khi có khí kiềm mạnh phun ra.

Khi Hứa Ngôn hành động, tường đá xung quanh bắt đầu phát ra tiếng "xì xì" như có thứ gì sắp phun ra.

Hỏng rồi! "Mau rời khỏi đây, sắp có biến rồi!" Mọi người chưa kịp hiểu thì một mùi axit nồng nặc ập tới làm ai nấy đều choáng váng. "Mau đi thôi!" Hứa Ngôn không phải không giải quyết được, nhưng bụi kiềm phun ra quá nhanh, không phản ứng kịp là sẽ bị ăn mòn hoàn toàn.

Họ không nên đối đầu trực diện mà phải nhanh chóng thoát thân.

Nghe lời anh, tất cả tháo chạy.

Ngay sau đó, một luồng khói trắng phun ra, những con Mật Lạc Đà định đuổi theo đều bị ăn mòn không còn dấu vết.

Cảnh tượng khiến mọi người chấn kinh, họ lại một lần nữa thán phục khả năng quan sát của Hứa Ngôn.

Nếu chậm một bước, có lẽ họ đã tan thành nước. "Đỉnh thật!

Ngôn gia, lần này nếu không có anh, chắc mấy anh em bỏ mạng ở đây rồi." Tề Thiết Chủy không tiếc lời khen ngợi.

Ông ta vô cùng bội phục Hứa Ngôn, trong tình cảnh nguy cấp như vậy mà anh vẫn có thể nghe thấy động tĩnh và nhận biết nguy hiểm nhanh chóng, đúng là người đáng để ngưỡng mộ.

Hứa Ngôn không bận tâm đến lời nịnh nọt của Tề Thiết Chủy, anh tiếp tục đi và nhận thấy một ngăn bí mật phía trước.

Thông thường trong Trương Gia Cổ Lâu sẽ có cơ quan, nhưng không chắc có phải ở đây không.

Tiểu Khải Linh tiến lại gần: "Anh Hứa, chúng ta không đi tiếp sao?" Nơi này nhìn thì bình thường nhưng Hứa Ngôn luôn thấy có gì đó sai sai.

Phía sau là cánh cửa dày, phía trước là một khoảng đất trống với hai bức tượng đá hình con Hống - loài thú ăn thịt người hung dữ.

Anh ném một viên đá về phía đó, lập tức tượng Hống phun ra lửa, con đường phía trước bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Trương Khải Sơn nhìn Hứa Ngôn, cảm thấy anh như có khả năng tiên tri mọi nguy hiểm để giải quyết trước.

Hứa Ngôn quan sát và nhận thấy ngọn lửa cháy theo khoảng cách, có những ngăn bí mật không có lửa.

Tề Thiết Chủy đoán: "Có phải chúng ta chỉ cần đi vào những ngăn không có lửa là qua được không?" Hứa Ngôn lắc đầu.

Anh lao về phía tượng Hống thì bỗng nhiên vô số mũi tên tẩm lửa bắn về phía anh. "Anh Ngôn!" Nhạc Khỉ La định xông lên giúp anh nhưng cả hai bị vây giữa biển lửa và mưa tên.

Hứa Ngôn đẩy cô ra ngoài vì dù cô bất tử nhưng vẫn có những thứ cần kiêng dè.

Anh nhảy ngược trở lại.

Nếu chỉ có anh, Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh thì qua dễ dàng, nhưng còn có nhóm Trương Khải Sơn nên anh phải phá cơ quan này. "Anh Ngôn, cứ giao cho em, để rối giấy phá là xong chứ gì." Hứa Ngôn ngăn cô lại, phá cơ quan này tuy dễ nhưng nếu đơn giản thế thì Trương Gia Cổ Lâu đã bị xâm nhập từ lâu rồi.

Anh bất ngờ rạch một đường lên đao của Tiểu Khải Linh khiến mọi người sững sờ, rồi lao vào biển lửa, nhỏ máu lên các ngăn bí mật.

Ngọn lửa dần tắt lịm, mọi thứ trở lại như cũ.

Cơ quan đã bị phá giải bằng chính máu của người họ Trương.

Trương Khải Sơn trầm ngâm hiểu rõ ý nghĩa của việc này.

Phía trước là một cánh cửa trông như mới, hoàn toàn lạc lõng với ngôi mộ đổ nát xung quanh.

Cánh cửa bằng đá không có dấu vết mở, khiến mọi người lại nhìn về phía Hứa Ngôn như một thói quen mỗi khi gặp khó khăn.

Hứa Ngôn lần này không ra tay mà đẩy Tiểu Khải Linh lên.

Hiểu ý, cậu bé dùng hai ngón tay đâm vào tường đá, cánh cửa đá rung chuyển rồi từ từ mở ra.

Cảnh tượng bên trong khiến ai nấy đều kinh ngạc: một chiếc bàn

bày đầy gà, vịt, cá, thịt nóng hổi như vừa mới nấu xong.

Trong một ngôi mộ mà lại có cơm ngon canh ngọt thế này thật không thể chấp nhận được. "Chúng ta có đi nhầm chỗ không?" Tề Thiết Chủy hỏi, mọi người không ai đáp, kể cả Trương Khải Sơn hay Nhị Nguyệt Hồng cũng không biết nói sao, có lẽ họ đang bị ảo giác.

Hứa Ngôn tiến lại gần bàn ăn, thức ăn trông cực kỳ ngon mắt.

Khi mọi người đang quan sát thì phía sau vang lên tiếng nhai nhồm nhoàm.

Tề Thiết Chủy đã ngồi vào bàn, điên cuồng tống thức ăn vào miệng. "Lão Bát!

Ông làm gì vậy?" Trương Khải Sơn định kéo ông ta ra nhưng vô ích, Tề Thiết Chủy như bị ma ám.

Nhị Nguyệt Hồng cũng vào giúp nhưng rồi chính ông ta cũng bị mê hoặc bởi bàn thức ăn.

Hứa Ngôn nhanh chóng lấy bột thuốc rắc trước mặt hai người.

Cảnh tượng lập tức thay đổi: thức ăn ngon lành biến thành đám sâu bọ bò lổm ngổm, bàn ghế mục nát đầy nấm mốc và côn trùng ghê tởm.

Trương Khải Sơn tái mặt, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy ngất đi.

Nhạc Khỉ la bĩu môi: "Biết các người dễ làm vướng chân thế này thì đã chẳng để anh Ngôn dẫn theo." Trương Khải Sơn ngượng ngùng hỏi: "Tại sao chỉ có hai người họ bị như vậy?" Hứa Ngôn giải thích: Nhạc Khỉ la là bán yêu, anh và Tiểu Khải Linh có máu Kỳ Lân, Trương Khải Sơn là người họ Trương, còn Trương Gia Cổ Lâu thì không cho phép người ngoài vào nên Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng mới gặp họa.

Hai người tỉnh lại, miệng đầy mùi thối rữa, cảm thấy vô cùng u uất khi biết mình sẽ là những người dễ gặp nạn nhất.

Hứa Ngôn đưa cho họ hai viên "Huyết Kiệt" được nặn như viên đất: "Cầm lấy cái này, cơ quan Trương gia chỉ nhận diện máu, thứ này sẽ giúp các ông đi lại không bị cản trở." Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng vô cùng cảm kích, họ thực sự nể phục sức mạnh và sự công bằng của Hứa Ngôn.

Trương Gia Cổ Lâu có ít nhất mười một tầng, họ hiện mới ở tầng hai chuyển sang tầng ba, hành trình tìm kiếm truyền thừa vẫn còn dài phía trước với nhiều điều kỳ bí đang chờ đợi.

Dĩ nhiên, càng về sau càng có nhiều thứ cần phải chú ý.

Mọi người theo đường hầm tiếp tục đi về phía trước.

Chuyện vừa rồi cũng chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ, không khiến họ cảm thấy quá hoảng sợ.

Hứa Ngôn luôn đi ở phía trước.

Xung quanh đường hầm này cũng chẳng có gì đáng để quan sát.

Nhưng đúng lúc này, từ cuối đường hầm đột nhiên vang lên một tiếng gào thét, giống như tiếng động của mãnh thú.

Nhận ra tình hình này, mấy người nhìn nhau đầy cảnh giác.

Mọi người đều không dám có bất kỳ cử động nào, sợ giây sau sẽ có thứ gì đó lao ra.

Đứng im tại chỗ hồi lâu, vẫn không có tình huống quỷ dị nào xảy ra.

Hứa Ngôn nhìn qua, vị trí cuối đường hầm quá đỗi tăm tối, đến mức hoàn toàn không thể nhìn rõ xung quanh.

Nếu đã vậy, tiếp theo cũng không cần quá chú ý nữa, anh tiếp tục

bước đi.

Tề Thiết Chủy sợ đến phát khiếp, vội vàng túm lấy ống tay áo của Trương Khải Sơn, ánh mắt không ngừng đảo quanh thăm dò. 'Cái chỗ này chật hẹp thế này, vạn nhất lát nữa có thứ gì xuất hiện, mấy người chúng ta căn bản không chạy thoát được đâu.' 'Xung quanh không có con đường nào khác sao?' Nhạc Khỉ La lúc này cũng hoàn toàn không chịu nổi nữa, trực tiếp dừng lại, quay đầu trừng mắt nhìn: 'Có thôi đi không?

Chương 373

Ngậm cái miệng anh lại một lát thì chết à?

Ồn ào làm cô nãi nãi đây phiền chết đi được.' Hứa Ngôn nghiêng đầu nhìn về phía Nhạc Khỉ La.

Bình thường anh thích nhất là khí thế không sợ trời không sợ đất của cô, bất kể đối mặt với ai cũng đều là dáng vẻ duy ngã độc tôn.

Có lẽ nhận ra ánh mắt của Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La không khỏi bĩu môi: 'Ngôn ca ca, lần sau chúng ta đừng mang theo mấy hạng người nhàn tạp này nữa.

Phiền chết đi được!' Hứa Ngôn đưa tay xoa xoa đầu Nhạc Khỉ La để an ủi: 'Được!

Đều nghe theo em.' Tề Thiết Chủy ở phía sau nhìn mà không thốt nên lời, quả nhiên người chịu tổn thương cũng chỉ có mình ông ta.

Ngược lại là Nhị Nguyệt Hồng, khi chú ý tới tình huống này, ánh mắt có chút tối lại.

Nha Đầu đang ở doanh trại đợi ông ấy trở về, vậy mà lúc này Hứa Ngôn lại ở đây quấn quýt với người phụ nữ khác.

Nếu là ông ấy, đoạn nhiên sẽ không bao giờ làm ra chuyện có lỗi với Nha Đầu.

Nghĩ vậy, Nhị Nguyệt Hồng không khỏi siết chặt nắm đấm.

Ông ấy một lần nữa nhớ lại lần cuối gặp Nha Đầu, cô ấy nép vào lòng Hứa Ngôn, biểu cảm đó là thứ mà ông ấy vĩnh viễn chưa từng thấy qua.

Trương Khải Sơn nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Nhị Nguyệt

Hồng nên cũng vô thức nhìn sang.

Ông ấy tự nhiên hiểu rõ sự bất mãn của Nhị Nguyệt Hồng đối với chuyện trước mắt.

Chỉ tiếc là họ căn bản không có cơ hội nào để lật ngược tình thế.

Mọi người đi tới cuối đường hầm.

Khi nhìn rõ thứ ở trước mặt, ai nấy đều lộ vẻ sững sờ.

Phía trước xuất hiện một con rùa khổng lồ, chắn hoàn toàn lối đi.

Bình thường mà nói, một thạch điêu hình rùa không đủ để khiến họ hoảng loạn, nhưng vấn đề là con rùa đá này lại mang một khuôn mặt người.

Trên thân mình to lớn xuất hiện khuôn mặt người, đó chưa phải là điểm đáng sợ nhất, mà là khuôn mặt này giống như được ghép từ ngũ quan của nhiều người khác nhau, vô cùng bất hòa, thậm chí khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Đặc biệt là đôi mắt kia, dường như bất kể họ đi đến đâu, nó cũng luôn dõi theo họ.

Thạch điêu rùa mặt người này chắn ngang trước mặt, khiến họ không thể tiếp tục tiến lên. 'Quẻ tượng bảo chúng ta nên quay về đường cũ.' 'Xem ra hiện tại không có cách nào đi tiếp rồi.' Tề Thiết Chủy là người vui mừng nhất, vô thức muốn quay đầu lại.

Nhưng chưa đợi ông ta kịp hành động, Trương Khải Sơn đã trợn tròn mắt.

Khi nhìn qua, ông ấy thấy tay Hứa Ngôn đã đặt lên khối đá rùa mặt người khổng lồ kia.

Luồng khí xung quanh dường như có chút thay đổi, liên tục có những luồng khí nóng phả vào mặt họ.

Ngay trong lúc mọi người đang quan sát, phía trước đột nhiên vang lên tiếng đá vỡ vụn.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm về hướng đó, sắc mặt trở nên cực kỳ tái nhợt.

Toàn bộ thạch điêu rùa mặt người vậy mà vỡ tan tành trong nháy mắt, quan trọng nhất là mảnh vỡ văng tung tóe khắp nơi.

Tề Thiết Chủy trợn mắt, cả người không tự chủ được mà rùng mình.

Chuyện gì thế này?

Khối đá khổng lồ kia trông có vẻ vô cùng kiên cố, sao có thể dễ dàng vỡ vụn vào lúc này? 'Oa!

Ngôn ca ca giỏi quá đi!' Nhạc Khỉ La ở bên cạnh vỗ tay, nhanh chóng nhào tới ôm cánh tay Hứa Ngôn, ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Ngay cả Tiểu Khải Linh cũng không khỏi lộ ra vẻ sùng bái.

Tượng rùa mặt người vỡ vụn trong tích tắc, con đường xung quanh cũng đã hiện ra trước mắt.

Chỉ là ngay khoảnh khắc họ bước vào, cảnh tượng trước mặt khiến mọi người có chút khó hiểu: từng chiếc hộp nhỏ được xếp chồng lên nhau ngay trước mặt họ.

Cảnh tượng này thực sự chấn động.

Họ không biết bên trong những chiếc hộp đó chứa thứ gì, thế nên đều lần lượt tiến lại gần. 'Bên trong này có phải là nơi giấu báu vật không?' Tề Thiết Chủy phấn khích không thôi, nhanh chóng đi tới trước một chiếc hộp. 'Anh cẩn thận một chút, nơi này đã rất lâu không có người vào, rất có thể sẽ có khí độc.' Nghe thấy lời của Trương Khải Sơn, bàn tay đang nóng lòng của Tề Thiết Chủy cũng khựng lại.

Hứa Ngôn cùng mọi người đi tới, quan sát những chiếc hộp này.

Số lượng hộp cực kỳ nhiều, phủ kín cả bức tường.

Thật lòng mà nói, thứ bên trong thực sự khiến người ta phải suy đoán.

Hứa Ngôn nhìn chằm chằm vào vị trí đó.

Trong Trương Gia Cổ Lâu phần lớn tồn tại là thi thể hoặc những thứ tương tự.

Hứa Ngôn đưa tay kéo một chiếc hộp ra, một bàn tay trực tiếp xuất hiện trước mặt mọi người.

Tề Thiết Chủy không khỏi kinh hô một tiếng, thực sự không thể tưởng tượng nổi tại sao bên trong lại có loại thứ này.

Tiểu Khải Linh cũng kéo một chiếc hộp ra, vẫn là một bàn tay.

Chỉ là bàn tay này là đặc trưng của người họ Trương.

Người họ Trương giỏi kỹ thuật 'Nhị chỉ thám động', vì vậy ngón trỏ và ngón giữa cực kỳ dài.

Bàn tay bên trong hầu như đều ở trạng thái này, quả thực khiến người ta phải cảm thán. 'Họ Trương các người lưu giữ thi thể đều lưu giữ thế này sao?' Câu hỏi của Tề Thiết Chủy thu hút sự chú ý của mọi người.

Hứa Ngôn giải thích: 'Đây không phải là những cấp lãnh đạo hay tinh anh của nhà họ Trương, mà là những chi bàng phổ thông.

Thi thể của họ trong quá trình di dời Trương Gia Cổ Lâu không có cách nào mang đi hoàn toàn, vì vậy người ta sẽ chặt lấy bàn tay đại diện cho thân phận của họ để đặt trong Trương Gia Cổ Lâu.' Tiểu Khải Linh ngẩng đầu nhìn Hứa Ngôn, trong phút chốc có chút ngẩn ngơ.

Cậu bé không ngờ những điều này mà Hứa Ngôn cũng biết. 'Những chuyện này anh có biết không?' Tề Thiết Chủy hích vai Trương Khải Sơn bên cạnh.

Người sau chỉ lắc đầu, ông ấy đại khái chính là chi bàng của nhà họ Trương mà Hứa Ngôn vừa nói.

Tề Thiết Chủy nhận ra mình lỡ lời, lúc này cũng không biết giải thích thế nào.

Trương Khải Sơn bên ngoài không có bất kỳ thay đổi nào, đồng thời cũng nhìn về hướng đó.

Bức tường này lưu giữ vô số bàn tay của người họ Trương, đủ để chứng minh thế lực này hùng mạnh đến mức nào.

Tương truyền sở dĩ phải di dời Trương Gia Cổ Lâu là vì mộ huyệt của tổ tiên họ Trương đều được xây dựng ở vị trí 'long mạch xao cốt hấp tủy'.

Sau khi hút hết linh khí long mạch, họ sẽ chọn vị trí long mạch tiếp theo, đến mức không ngại vạn dặm từ Đông Bắc di dời tới Ba Nãi, Quảng Tây.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào vị trí trước mắt, nhất thời không biết nên có cảm xúc gì.

Ngay khi ánh mắt mọi người đều khóa chặt tại đó, một tình huống kỳ lạ đột nhiên xảy ra.

Một bóng đen nhanh chóng lướt qua phía sau bức tường hộp, dường như cố ý muốn để mọi người phát hiện ra mình, nếu không đã chẳng tạo ra tiếng động lớn như vậy.

Hứa Ngôn là người đầu tiên nhận ra điểm bất thường, không chút do dự, anh nhanh chóng đuổi theo.

Nhận ra tình hình, những người còn lại cũng có chút hốt hoảng, bám sát theo sau.

Họ một lần nữa đi qua một cầu thang, dường như nó đang dẫn họ lên tầng trên.

Điều này càng khiến Hứa Ngôn thêm nghi ngờ.

Cái bóng đen xuất hiện phía trước rốt cuộc là ai?

Và tại sao lại cố tình dẫn dụ họ?

Chương 374

Khi mọi người dừng lại ở nơi cái bóng biến mất, vô số cánh cửa hiện ra khiến sắc mặt ai nấy đều thay đổi.

Vị trí của những cánh cửa này vô cùng phức tạp và hỗn loạn.

Hứa Ngôn nhìn về phía đó, ánh mắt trở nên trầm ổn.

Những người còn lại đứng ở phía sau, giữa lông mày lộ vẻ nghi hoặc.

Họ không hiểu bên trong rốt cuộc có thứ gì, nhưng hiện tại xuất hiện nhiều căn phòng như vậy, e rằng không phải chuyện tốt lành gì.

Trương Khải Sơn nhìn thẳng về phía đó.

Thật lòng mà nói, tuy là người họ Trương nhưng những gì ông ấy biết về nơi này lại cực kỳ ít ỏi.

Sau khi bị đuổi đi năm đó, mối liên hệ giữa chi bàng của họ với bản gia thực sự rất thưa thớt, không ngờ những gì ông ấy biết còn không bằng Hứa Ngôn.

Ông ấy vô thức nhìn sang Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn cũng đang nghiên cứu các căn phòng xung quanh, chúng đan xen cực kỳ phức tạp.

Không chỉ vậy, bốn phương tám hướng trông đều cực kỳ đổ nát.

Sau cánh cửa kia rốt cuộc có thứ gì?

Hứa Ngôn đang suy nghĩ, vô thức đưa tay đẩy cánh cửa gần anh nhất.

Mọi người đều vô cùng cẩn trọng, dù sao việc xuất hiện nguy hiểm trong mộ huyệt là chuyện rất có khả năng.

Ngoài việc cố gắng bảo vệ bản thân, họ cũng không còn cách nào khác.

Chỉ là sau khi đẩy cánh cửa trước mắt ra, thứ xuất hiện lại là một cỗ quan tài.

Quan tài gỗ sơn nền đỏ, trông có vẻ khiến người ta rùng mình.

Dù sao thì nhà tử tế nào lại dùng quan tài màu đỏ, thật khiến người ta khó lòng chấp nhận.

Ngay khoảnh khắc cửa mở, Nhạc Khỉ La không khỏi đảo mắt, tình huống trước mắt khiến cô thấy cạn lời.

Cái bóng kia dày công dẫn họ đến đây, chẳng lẽ chỉ để xem mấy cái quan tài này?

Nghĩ đến đây, cô càng thấy thật khó hiểu.

Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy không có bất kỳ phản ứng nào, họ ở đây có thể nói là không có quyền lên tiếng nhất.

Chuyện vừa xảy ra đã giúp họ biết được mộ thất này nguy hiểm thế nào.

Trưng bày quan tài thì thôi đi, vậy mà còn có thể nhận diện được có phải người họ Trương hay không?

Điều này càng khiến người ta thấy cạn lời.

Tề Thiết Chủy khẽ thì thầm vào tai Nhị Nguyệt Hồng: 'Anh nói xem nhiều phòng nhỏ thế này, không lẽ bên trong toàn là quan tài chứ?' Hứa Ngôn lúc này dừng hành động, quay người nhìn lại: 'Nếu không đoán sai, đây chắc là nơi đặt thi thể của các tinh anh nhà họ Trương.' Nghe thấy lời Hứa Ngôn, những người khác đều nhìn qua. 'Trách không được số lượng lại nhiều như vậy, tôi còn thắc mắc Trương Gia Cổ Lâu bày nhiều thi thể thế này làm gì?' Tề Thiết Chủy nói xong

cũng nhìn quanh một lượt.

Chắc chắn không có ai nhìn về hướng mình, ông ta mới nhẹ lòng thở hắt ra.

Ông ta thường xuyên nói năng bạt mạng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn chẳng có lợi gì.

Trương Khải Sơn đi đến bên cạnh Hứa Ngôn.

Hiện tại ông ấy không thể không khâm phục Hứa Ngôn.

Việc nhà thu xếp chu toàn thì thôi đi, đối với tình hình bên trong Trương Gia Cổ Lâu mà anh cũng thông thuộc như vậy. 'Ngôn gia, anh lại hiểu rõ Trương Gia Cổ Lâu đến thế.' Câu nói của Trương Khải Sơn khiến mấy người còn lại ngoảnh đầu, đồng thời quan sát về phía Hứa Ngôn. 'Ngôn ca ca của em đương nhiên là giỏi rồi, đâu như anh, là người họ Trương mà đối với nơi này chẳng biết tí gì.' Đối mặt với lời nói có phần châm chọc của Nhạc Khỉ La, Trương Khải Sơn không đáp lại.

Ánh mắt ông ấy luôn dán chặt lên người Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Trương Gia Cổ Lâu ở Ba Nãi, Quảng Tây theo ông ấy biết chưa từng có người ngoại tộc nào xông vào được, nhưng tại sao anh lại biết rõ mồn một như vậy.

Trừ phi là thần tiên.

Hứa Ngôn không muốn trao đổi quá nhiều về vấn đề này: 'Chỉ cần anh bỏ chút tâm sức vào lịch sử họ Trương thì sẽ không hỏi ra loại vấn đề này.' Nghe vậy, sắc mặt Trương Khải Sơn có chút không giữ được bình tĩnh.

Tuy nhiên, ông ấy cũng hiểu Hứa Ngôn nói không sai.

Nhưng không phải ông ấy không để tâm, sau khi bị trục xuất, thế hệ trước của ông ấy không đi tìm bản gia họ Trương, nhưng ông ấy bao năm qua chưa bao giờ từ bỏ, coi như đã tận nhân chí nghĩa.

Hứa Ngôn nhìn về phía những cỗ quan tài được bày ra.

Vị trí đó chỉ có một con đường cực kỳ chật hẹp có thể đi qua, vì vậy đối với họ tiếp theo cũng coi như là một thử thách.

E rằng phải vượt qua từng cỗ quan tài này mới có thể rời khỏi đây.

Chỉ là Hứa Ngôn cũng có chút tò mò, cái bóng kia dẫn họ đến đây rốt cuộc là có ý gì?

Nơi này ngoài quan tài cũng chỉ có quan tài, chẳng có gì đáng để tìm kiếm.

Hứa Ngôn thuận thế đi về hướng đó, những người còn lại đều nối gót theo sau.

Đúng lúc mấy người chuẩn bị đi qua căn phòng đầu tiên, bên trong quan tài đột nhiên vang lên tiếng thở dài nặng nề.

Mộ huyệt cực kỳ yên tĩnh, đến mức tiếng thở dài này trở nên vô cùng rõ rệt, khiến Tề Thiết Chủy đứng khựng lại tại chỗ, không dám bước tiếp.

Tình huống này xuất hiện quá đột ngột, thậm chí không cho họ bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Hứa Ngôn dường như cũng nghe thấy âm thanh đó, đồng thời anh vội vàng đưa tay gõ ba tiếng lên nắp quan tài.

Hành động của Hứa Ngôn khiến người ta khó hiểu, nhưng tiếng thở dài quả thực đã biến mất.

Mọi người đều còn sợ hãi, nhưng cũng cố gắng giữ trạng thái tốt

nhất, đoạn nhiên không thể để xảy ra thêm nguy hiểm nào trong tình huống này.

Anh ra hiệu mọi người lùi lại, rồi Hứa Ngôn và mọi người tiếp tục tiến lên.

Ngoài tiếng thở dài trong cỗ quan tài vừa rồi, những thứ khác vẫn chưa gặp phải vấn đề gì.

Đi qua tất cả các mộ thất, kết quả có chút khiến người ta thất vọng.

Họ không hề đụng phải tình huống xấu nào, thậm chí xung quanh còn rất yên tĩnh, không có nơi nào khiến họ căng thẳng.

Ngay cả Tề Thiết Chủy lúc này cũng đã thở phào nhẹ nhõm. 'Chúng ta còn phải đi bao lâu nữa?' 'Mộ thất này sao mà lớn thế?

Trách không được người họ Trương có thực lực nhất.' 'Chỉ riêng một mộ thất nhỏ mà cũng phải đi lâu như vậy.' Mấy câu cảm thán của Tề Thiết Chủy hoàn toàn khiến mấy người có mặt cạn lời.

Thấy không có ai đáp lại, ông ta cũng không thấy ngượng ngùng, quay người tìm kiếm ở những vị trí khác.

Vị trí họ đang đứng lúc này vô cùng tối tăm, dù Hứa Ngôn cầm trong tay công cụ chiếu sáng nhưng những thứ họ có thể nhìn thấy cũng rất ít.

Cho đến khi Tề Thiết Chủy chú ý tới những thứ đặt dưới chân tường, sau một thoáng ngẩn ngơ, ông ta lại lao lên định xác nhận một chút.

Ngay sau đó, một tiếng thét chói tai vang lên trong mộ thất, trực tiếp khiến Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh nhíu mày.

Tề Thiết Chủy nhanh chóng chạy đến bên cạnh Trương Khải Sơn,

tay không ngừng chỉ về phía đó.

Sau khi nhận thấy trạng thái của ông ta lúc này, Hứa Ngôn cũng nhìn về phía nơi đó.

Chỗ đó rất tối, ẩn hiện có thể thấy vài vị trí nhô lên, giống như có người đang nằm ở đó. 'Có quỷ!' Tề Thiết Chủy hét lớn một tiếng, khiến Nhạc Khỉ La rơi vào trạng thái cực độ bực bội: 'Anh có thể ngậm miệng lại được không?' 'Cứ líu lo mãi không dứt, một đại nam nhân mà nhát gan thế.' Tiểu Khải Linh nhìn Nhạc Khỉ La, điều này hoàn toàn nói trúng tâm tiếng của cậu bé.

So với những mộ thất đã vào trước đó, lần này mộ thất này có thể nói là đã yên ổn hơn nhiều, ít nhất cũng không để họ đụng phải quá nhiều nguy hiểm.

Vậy mà giờ thì hay rồi, cho dù chẳng có nguy cơ gì, e là họ cũng bị Tề Thiết Chủy hù chết trong cái mộ thất này mất.

Cứ thỉnh thoảng lại gào lên một tiếng như vậy, ai mà chịu cho thấu.

Chương 375

Hứa Ngôn nhìn về phía đó, đại khái là thật sự bị hù dọa, nếu không Tề Thiết Chủy cũng không đến mức sợ đến phát khiếp như vậy.

Cả người ông ta co rúm sau lưng Trương Khải Sơn, không dám có bất kỳ cử chỉ nào.

Tình huống này ngược lại khiến Hứa Ngôn dở khóc dở cười, anh đi thẳng về phía đó.

Nhạc Khỉ La cũng bám sát theo sau, lúc đi ngang qua Tề Thiết Chủy còn lườm ông ta một cái sắc lẹm.

Tiểu Khải Linh cũng trực tiếp đi theo.

Chỉ là khi nhận thấy tình hình trước mắt, biểu cảm của ba người quả thực có chút thay đổi.

Trước mặt bày ra sáu cái xác, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là cái xác đó không hề nhắm mắt, trừng trừng nhìn lên trần mộ huyệt.

Thi thể của họ không hề thối rữa, phỏng chừng mộ thất này quả thực có gì đó đặc biệt.

Điều khiến người ta chấn kinh nhất là trên cổ của sáu cái xác này đều có vết khâu.

Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khải Sơn đi về phía này.

Tề Thiết Chủy vừa rồi trực tiếp chạm mặt nên giờ ngay cả lại gần cũng không dám. 'Thi thể này tại sao không bị chặt tay?

Cũng không được đặt trong quan tài.' 'Mà lại bị vứt trực tiếp ở chỗ

này.' Đối mặt với câu hỏi của Trương Khải Sơn, Hứa Ngôn cũng hơi suy tư một chút.

Nhìn trạng thái của họ, cũng như trang phục trên người, đại trí có thể đoán ra được vài phần.

Đoạn nhiên không phải là nhân vật quan trọng của nhà họ Trương, thậm chí còn có khả năng là phạm sai lầm.

Nếu không thì sao có thể bị đối xử như vậy?

Điều này cũng không cần họ phải chú trọng kiểm tra.

Dù sao thi thể không thối rữa, đủ để chứng minh trong gian mộ thất này nhất định tồn tại thứ có thể bảo quản thi thể không hỏng.

Tuy nói không có quan tài và đồ bồi táng, nhưng trăm năm sau vẫn có thể giữ được thi thể tốt thế này, cũng coi như là một loại may mắn rồi. 'Đi thôi.' Hứa Ngôn quay người lại, chuẩn bị tiếp tục lên thêm một tầng lầu nữa.

Họ tự nhiên là muốn tìm kiếm tầng lầu cất giấu bí mật cuối cùng.

Tuy quá trình có hơi phiền phức một chút nhưng vẫn là trạng thái có thể nhẫn thọ được.

Chỉ là ngay khoảnh khắc Hứa Ngôn quay người lại, đối mặt với trạng thái của Tề Thiết Chủy thì càng thêm nghi hoặc.

Miệng ông ta há hốc ra, cái kiểu sợ hãi đến mức không phát ra được âm thanh.

Chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy đồng cảm. 'Làm sao vậy?' Những người còn lại đều lần lượt đi về phía này, thấy Tề Thiết Chủy đưa tay từ từ chỉ về phía sau lưng họ.

Cả người dường như đã kinh ngạc đến mức không thể nói ra lời hoàn chỉnh.

Hứa Ngôn là người đầu tiên quay đầu nhìn lại, bấy giờ mới phát hiện không biết từ lúc nào sáu cái xác vừa xuất hiện sau lưng họ đã đứng dậy.

Đầu của họ lắc lư như sắp rụng, dường như chỉ cần một trọng lực tác động là có thể khiến đầu lìa khỏi cổ.

Sao lại có tình huống này? 'Trá thi rồi!' Tề Thiết Chủy cuối cùng cũng có thể nói ra tình huống mình nhìn thấy.

Trương Khải Sơn và mọi người cũng đều quay đầu nhìn lại.

Một lát sau, mấy người cũng đều sững sờ kinh hãi.

Tiểu Khải Linh phản ứng nhanh nhất, trực tiếp vung Hắc Kim Cổ Đao chém về hướng đó.

Chỉ là cậu bé đã thực sự đánh giá cao mấy cái xác này.

Ngay khoảnh khắc cậu bé chém một đao qua, mấy cái xác đó dường như không còn bất kỳ sự chống đỡ nào, nhanh chóng đổ rạp xuống.

Điều này ngược lại khiến Tiểu Khải Linh ngẩn người tại chỗ, đao của cậu bé thậm chí còn chưa kịp thu hồi lại, họ vậy mà đã thoát khỏi nguy hiểm.

Sau khi mọi người phản ứng lại, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời chuẩn bị quay đầu tiếp tục hành trình, Tề Thiết Chủy ngồi bệt dưới đất, không hề có bất kỳ cử động nào, thậm chí cả người không có lấy một tia phản ứng. 'Lão Bát, chúng ta phải đi thôi.' Chỉ là lần này đối mặt với tiếng gọi của Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy lại không có bất kỳ lời đáp lại nào.

Ông ta ngơ ngác nhìn phía trước, hoàn toàn không cử động.

Trương Khải Sơn dường như nhận ra điểm bất thường, dùng lực

kéo Tề Thiết Chủy dậy.

Nhưng cơ thể ông ta lúc này mềm nhũn như không xương, thậm chí ngay lúc được kéo dậy còn đung đưa một cách vô quy luật.

Nghe thấy tiếng người phía sau, Hứa Ngôn cũng quay đầu nhìn lại.

Nhận thấy trạng thái của Trương Khải Sơn lúc này, Hứa Ngôn cũng đi về hướng đó.

Nhưng ngay khoảnh khắc anh ngồi xuống, ánh mắt cũng khóa chặt vào vết khâu trên cổ Tề Thiết Chủy.

Không đúng!

Tình huống này anh chỉ vừa phát hiện trên thi thể kia, vậy mà hiện tại lại xuất hiện trên người Tề Thiết Chủy.

Đây chẳng lẽ là bị đồng hóa sao?

Theo ánh mắt của Hứa Ngôn, Trương Khải Sơn tự nhiên cũng chú ý tới sự thay đổi trên người Tề Thiết Chủy. 'Đây là... làm sao vậy?' Đối mặt với câu hỏi của Trương Khải Sơn, ánh mắt Hứa Ngôn cũng dần trở nên sâu thẳm, hành động cũng dường như chậm lại đôi chút.

Tề Thiết Chủy đang gặp nguy hiểm rồi.

Nếu không đoán sai thì đại khái là do chuyện vừa xảy ra khiến dương khí trên người ông ta không đủ, dẫn đến tình huống này.

Suy nghĩ một chút, Hứa Ngôn cũng thò tay vào túi trực tiếp lấy ra một lá bùa.

Hứa Ngôn cắn đầu lưỡi phun máu lên lá bùa đó.

Lá bùa ngay lập tức nhuộm đỏ.

Máu đầu lưỡi là nơi hội tụ dương khí nhiều nhất, chỉ có dùng nó mới có thể xua đuổi tà túy.

Còn trạng thái hiện tại của Tề Thiết Chủy phân minh chính là triệu chứng bị tà túy xâm nhập.

Nhưng ngay khi dán lá bùa lên vị trí trái tim của Tề Thiết Chủy, toàn thân ông ta bắt đầu run rẩy dữ dội.

Da thịt trên người dường như không thuộc về chính ông ta, ngay khoảnh khắc lá bùa dán xuống vậy mà bắt đầu muốn bong tróc ra.

Cái gì?

Trương Khải Sơn chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ, sắc mặt cũng trong tích tắc trở nên tái nhợt.

Nhị Nguyệt Hồng cau mày chặt, nhưng cũng không dám làm phiền Hứa Ngôn.

Dù sao trong tình huống hiện tại, nếu muốn Tề Thiết Chủy sống sót thì chỉ có thể dựa vào Hứa Ngôn.

Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh nhìn về hướng này, sắc mặt không có bất kỳ thay đổi nào, cực kỳ bình tĩnh.

Hành động của Hứa Ngôn cực nhanh.

Đợi đến khi anh một lần nữa điểm vào lá bùa trong tích tắc, da thịt trên người Tề Thiết Chủy vậy mà trực tiếp bong ra.

Quả nhiên là vậy, hoàn toàn khớp với những gì Hứa Ngôn nghĩ.

Nhưng bọn Trương Khải Sơn lại bị cảnh tượng này làm cho mờ mịt, chuyện này thực sự quá đỗi kinh khủng.

Da thịt trên người một người sao có thể bong ra được chứ?

Chương 376

Thật không thể chấp nhận nổi.

Lớp da thịt đẫm máu rơi xuống một bên, không có bất kỳ thay đổi nào.

Tề Thiết Chủy dường như cuối cùng cũng đã có hơi thở. 'Ngôn gia, chuyện này là sao vậy?' Trương Khải Sơn sắc mặt đại biến, nhìn chằm chằm vào vị trí của Hứa Ngôn, biểu cảm ít nhiều cũng có phần ngẩn ngơ. 'Là Bì Thi.' Một câu ngắn gọn trực tiếp khiến tất cả những người có mặt rùng mình nổi da gà. 'Bì Thi là một loại cương thi, không có bất kỳ nội tạng hay cơ quan nào khác, đặc điểm chính là chỉ có da và tổ chức cơ bắp bên ngoài.

Vì vậy nó sẽ tùy ý chiếm giữ cơ thể người khác.

Vừa rồi Tề Bát gia đã gặp nguy hiểm.' Sau khi nghe lời Hứa Ngôn, những người còn lại không khỏi rùng mình.

Cho nên nói tình huống vừa rồi chỉ cần một chút sơ suất, Tề Thiết Chủy e rằng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Dù sao nếu bị chiếm giữ triệt để, kết quả cuối cùng cũng có thể đoán được.

Những người còn lại không lên tiếng nữa, lặng lẽ nhìn vị trí trước mắt.

Lớp da thịt khủng khiếp kia vẫn còn tồn tại ở đó, chỉ cần bày ra đấy thôi cũng đủ khiến người ta khó lòng chấp nhận.

Căn bản không dám tưởng tượng nếu thật sự bị Bì Thi đó quấn lấy thì sẽ ra sao? 'Ngôn gia, lần này đa tạ anh.' Đối mặt với lời của Trương Khải Sơn, Hứa Ngôn lại không có bất kỳ cảm xúc nào.

Anh đã muốn thu phục người khác thì tự nhiên không thể để họ gặp bất kỳ nguy hiểm tính mạng nào.

Vả lại, anh không muốn có người chết trước mặt mình.

Nhị Nguyệt Hồng quan sát Hứa Ngôn.

Thật lòng mà nói, lúc này ông ấy đã có cái nhìn khác về Hứa Ngôn.

Ban đầu vì nguyên nhân của Nha Đầu nên ông ấy luôn giữ lòng oán hận mạnh mẽ với Hứa Ngôn.

Chỉ là Hứa Ngôn đối với ông ấy lại chưa từng có bất kỳ cảm xúc không tốt nào, không chỉ vậy, trong chuyện của Trần Bì A Tứ thậm chí còn giúp đỡ ông ấy.

Bình thường mà nói, ông ấy không nên oán trách Hứa Ngôn thêm nữa, chỉ là...

đối với sự ra đi của Nha Đầu, ông ấy chung quy vẫn không thể nào buông bỏ được.

Tuy nói nam nữ yêu đương đều là tình nguyện, ông ấy không thể hạn chế Nha Đầu, nhưng trong thời gian ngắn cũng không có cách nào chấp nhận.

Hứa Ngôn nhìn về hướng của ông ấy, tự nhiên cảm nhận được cảm xúc đột ngột của ông ấy.

Nhưng Hứa Ngôn không để ý.

Người có cảm xúc với anh thực sự quá nhiều, nếu cứ phải đi kiểm soát từng người một thì chẳng có chút lợi lộc nào cho anh, lúc này chi bằng cứ thuận theo tự nhiên.

Tề Thiết Chủy mất một lúc lâu mới mở mắt ra, cả khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu.

Sau khi liên tục ho vài tiếng, ông ta mới nhìn xung quanh: 'Phật

gia, tôi bị làm sao thế này?' Ông ta hoàn toàn không biết về tất cả những chuyện vừa xảy ra, chỉ biết trong lúc mơ màng Hứa Ngôn dường như đã giáng cho mình một đòn nặng nề.

Điều này khiến ông ta không khỏi nhìn về hướng Hứa Ngôn, đầy vẻ nghi hoặc. 'Cậu vừa rồi bị Bì Thi nhập thân.

Nếu không có Ngôn gia thì hôm nay cậu cứ đợi mà chịu khổ đi.' Lời của Trương Khải Sơn khiến Tề Thiết Chủy thu hồi ý nghĩ vừa rồi.

Ông ta vốn dĩ tưởng rằng mình ra nông nỗi này là do Hứa Ngôn. 'Đa tạ Ngôn gia cứu mạng.

Sau này nếu có việc gì, Tề Thiết Chủy tôi khẳng định lên núi đao xuống biển lửa.' 'Phụt!' Nhạc Khỉ La bật cười khiến mấy người khác chú ý, nhất thời cũng có chút ngạc nhiên. 'Anh lên núi đao xuống biển lửa thì có ích gì?

Đừng có bảo là anh thấy Ngôn ca ca của em cần anh giúp đỡ đấy nhé?' Đối mặt với lời của Nhạc Khỉ La, Tề Thiết Chủy lại không hề phản bác.

Câu này cô ấy nói chẳng sai chút nào.

Hứa Ngôn là ai?

Thực lực của anh mọi người đều tận mắt chứng kiến.

Không chỉ mình anh, chỉ riêng Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh bên cạnh anh thôi cũng đủ để lật tung cả thành Trường Sa rồi, căn bản chẳng có gì gọi là nguy hiểm đối với họ.

Hứa Ngôn không muốn tiếp tục nghe họ cãi vã, thế nên cũng nhìn sang các vị trí khác: 'Chúng ta tiếp tục đi thôi, vẫn còn mấy tầng lầu nữa chưa đi qua.' Đối mặt với những gì Hứa Ngôn nói, những người còn lại tự nhiên tán thành.

Dù sao vào mộ thất lâu như vậy, suốt thời gian qua đều là Hứa Ngôn giúp họ giải quyết khó khăn, lúc này tự nhiên phải nghe theo sự sắp xếp của anh, nếu không đối với ai cũng chẳng có lợi gì.

Hứa Ngôn và mọi người tiếp tục tiến lên.

Đường hầm xung quanh luôn ẩm ướt, đến mức có thể ngửi thấy rõ mùi nấm mốc.

Nhạc Khỉ La không khỏi nhíu mày, mùi vị xung quanh thực sự khiến cô khó lòng chấp nhận, nhất thời không khỏi hít hít mũi.

Hứa Ngôn nhìn về phía cô, tự nhiên nhận ra sự khó chịu của Nhạc Khỉ La.

Anh lấy ra một viên kẹo trong túi đưa qua.

Nhạc Khỉ La ngẩn người một lát, sau đó cũng vội vàng đón lấy: 'Ngôn ca ca, anh thật tốt.

Lúc này mà vẫn để ý đến em.' Tuy không thể xua đi mùi nấm mốc xung quanh, nhưng cũng có thể khiến tâm trạng Nhạc Khỉ La tốt hơn một chút.

Điều này khiến Hứa Ngôn vui lòng hơn nhiều.

Sự tương tác giữa hai người ngược lại khiến Nhị Nguyệt Hồng có chút thất lạc.

Ông ấy không thể lý giải nổi cảm xúc này của mình, rõ ràng đã nỗ lực để buông bỏ nhưng vẫn không có cách nào.

Nhị Nguyệt Hồng ngoảnh mặt đi, ông ấy biết trạng thái hiện tại của mình cần phải điều chỉnh, nếu không chỉ khiến người ta thêm khinh miệt.

Mấy người tiếp tục tiến lên.

Đi qua đường hầm dài, nhìn lại mới phát hiện muốn tiếp tục lên

thêm một tầng nữa thì phía trước không còn là chuyện dễ dàng nữa rồi.

Trước mặt xuất hiện một cây cầu, trông đã mục nát không chịu nổi.

Xung quanh thậm chí có thể thấy những tấm ván gỗ đã đứt gãy, phía dưới là vực sâu không đáy.

Đó là độ cao mấy tầng lầu mà họ đã leo lên, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Tình huống đột ngột này khiến tất cả mọi người đều nhíu mày.

Nếu là cây cầu bình thường thì thôi đi, nhưng Trương Gia Cổ Lâu này đã tồn tại rất lâu rồi, trong khoảng thời gian dài như vậy, ai mà biết được cây cầu này còn chắc chắn hay không.

Bốn phía ván gỗ đã mọc thêm vài sợi dây leo khô héo, trông càng thêm phần đáng sợ.

Những người còn lại đều nhìn qua.

Trước đó ở cổ mộ mỏ quặng họ đã từng gặp chuyện tương tự một lần, điều này dẫn đến việc tuy có hoảng trương nhưng không phải là hoàn toàn không có cách nào. 'Ván trên cầu này đã lâu ngày không tu sửa, chúng ta mà bước lên thì có bị rơi thẳng xuống dưới không?' Tề Thiết Chủy vẻ mặt lo lắng.

Cây cầu gặp ở cổ mộ mỏ quặng trước đó vẫn còn khá hơn chút, dù sao dưới đó là nước, không được nữa thì cũng có thể bò lên.

Nhưng ở vị trí này, một khi rơi xuống thì chỉ có nước tan xương nát thịt.

Sau khi nhận ra tình hình này, những người còn lại cũng không lên tiếng.

Hiện tại chẳng qua là đợi một mệnh lệnh của Hứa Ngôn, họ tự nhiên sẽ không có bất kỳ sự trì nghi nào.

Hứa Ngôn quan sát khoảng cách hai bên, cũng tính toán xem nếu đi qua thì có ổn định hay không.

Mấy người họ thì không cần lo lắng, chủ yếu là Tề Thiết Chủy, so với Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng thì còn tệ hơn, tự nhiên muốn đi qua cũng không dễ dàng như vậy.

Quan sát hồi lâu, Hứa Ngôn cũng đã xem xét xong địa hình này: 'Khoảng cách chắc không xa, chỉ cần đi qua chắc sẽ không có vấn đề gì.' Nghe thấy lời Hứa Ngôn, những người còn lại tự nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm, ngay cả Tề Thiết Chủy cũng thư giãn hơn nhiều.

Chương 377

Họ từ từ tiếp cận vị trí phía trước.

Hứa Ngôn tự nhiên dẫn đầu, Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh theo sau.

Tấm ván gỗ đó quả thực đã quá năm tháng, đến mức ngay lúc bước lên cũng truyền đến tiếng kẽo kẹt, có thể cảm nhận được gỗ đã mục nát. 'Các người đi trước đi, tôi đi sau cùng.' Nghe lời Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy cũng không chút do dự, nhanh chóng đi về phía trước.

Khi đến trước đoạn cầu đó, ông ta đặc biệt đi chậm lại, vịn vào sợi xích sắt bên cạnh từ từ tiến tới.

Mỗi bước chân Hứa Ngôn đều cần thăm dò hư thực, dù sao nếu sảy chân một cái thì hậu quả tự nhiên không thể xem thường.

Đúng lúc Tề Thiết Chủy đang vịn vào sợi xích sắt bên cạnh, nhiệt độ của sợi xích đó dường như ngày càng cao.

Lúc đầu ông ta không để tâm, chỉ nghĩ là do mình quá căng thẳng dẫn đến ảo giác.

Nhưng càng như vậy càng thấy quỷ dị, nhất thời ông ta cũng đột ngột rụt tay lại.

Nhưng ngay khoảnh khắc ông ta rụt tay lại, đôi bàn tay đột nhiên bốc cháy.

Tình huống bất ngờ khiến ông ta vô cùng chấn kinh, cũng nhanh chóng né sang một bên.

Chính vì động tác này mà chân ông ta đột nhiên hụt bước, cả người suýt chút nữa rơi xuống.

Nhị Nguyệt Hồng ở phía sau nhanh chóng muốn kéo ông ta dậy, nhưng động tác này trực tiếp tạo ra một luồng gió, giây sau cả cây cầu vậy mà trực tiếp bùng cháy.

Tình huống đột ngột cũng khiến Hứa Ngôn nhìn về phía họ.

Tề Thiết Chủy bị ngọn lửa này trực tiếp hun trúng, cả người cũng trực tiếp rơi xuống phía dưới. 'Bát gia!' Nhị Nguyệt Hồng hét lớn một tiếng, cũng vội vàng đưa tay ra kéo.

Nhưng động tác của ông ấy khiến cả cây cầu bắt đầu không ngừng chao đảo, thậm chí ngọn lửa cũng bùng lên theo.

Tình hình diễn ra thực sự quá nhanh, đến mức mọi người không khỏi kinh hoàng thất thố.

Hứa Ngôn trực tiếp thi triển Phong Hậu Kỳ Môn.

Chỉ trong nháy mắt, các vật thể xung quanh đều tĩnh lại.

Anh nhanh chóng lao đến vị trí đó, dùng lực tóm lấy Tề Thiết Chủy đã sắp rơi xuống.

May mắn là trong vòng ba mươi giây anh đã hoàn thành tất cả các động tác cần thiết.

Khi mọi người phản ứng lại thì phát hiện Hứa Ngôn vừa rồi còn ở cách xa vài mét vậy mà đã lao đến đây.

Nói không kinh ngạc là giả.

Họ tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này trái tim đang treo lơ lửng cũng cuối cùng đã hạ xuống, vì dù sao Tề Thiết Chủy cũng đã được cứu, ít nhất là không rơi xuống dưới.

Hứa Ngôn dùng lực ở tay, giây sau cũng trực tiếp kéo Tề Thiết Chủy lên.

Trong quá trình này mặt tường cũng không ngừng rung chuyển,

càng khiến người ta hoang mang rối loạn.

Nhạc Khỉ La nhanh chóng đi tới, cũng trực tiếp đưa tay nắm lấy Hứa Ngôn: 'Ngôn ca ca, anh có bị thương không?' Hứa Ngôn lắc đầu, khoảng cách này không làm anh bị thương được. 'Đi ở đây nhất định phải chú ý một chút.' Hứa Ngôn nhìn ngọn lửa xung quanh, trong mắt cũng có thêm vài phần nghi hoặc.

Rất nhanh sau đó anh tự nhiên cũng hiểu ra, sợi xích trên cây cầu này vốn đã được rắc đầy bột lân thạch.

Điều này dẫn đến việc họ khi hoạt động đã khiến bột lân thạch bay lên, bấy giờ mới xuất hiện tình huống vừa rồi.

Tề Thiết Chủy sớm đã bị dọa cho hồn xiêu phách lạc, cả người ông ta bủn rủn run rẩy không tự chủ được, nhất thời thậm chí căn bản không có cách nào đi tiếp hướng đó.

Trương Khải Sơn lúc này cũng vô cùng căng thẳng, ông ấy đi đến bên cạnh Tề Thiết Chủy, cố gắng hết sức trấn an cảm xúc của ông ta.

Dù sao tình hình hiện tại hễ có một chút sơ suất, tất cả mọi người đều có khả năng mất mạng. 'Chúng ta cố gắng kiên trì thêm một chút, chỉ cần đi qua được là an toàn rồi.' Nếu cứ dừng lại ở đây, không chừng lát nữa còn gặp phải nguy hiểm khác, đến lúc đó họ lại không có cách nào giải quyết, chỉ tổ làm phiền Hứa Ngôn.

Sau khi nghe lời Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy cũng cố gắng hết sức để bình phục tâm tình.

Trạng thái vừa rồi nếu chậm một giây thôi, ông ta e là chỉ có con đường chết.

Cũng may mắn là cuối cùng Hứa Ngôn đã cứu được ông ta.

Lúc này nhìn về phía Hứa Ngôn, ông ta cũng đã hoàn toàn coi Hứa Ngôn là người lãnh đạo.

Dù sao chỉ có Hứa Ngôn mới có thể cứu họ thoát khỏi nguy nan.

Mỗi khi có nguy hiểm đều có thể nhẹ nhàng giúp đỡ xử lý.

Bất kể thế nào, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Tề Thiết Chủy cũng đã đạt đến mức độ vô cùng khâm phục Hứa Ngôn.

Trước đây ông ta vốn đã không quá bài xích Hứa Ngôn, còn hiện tại thì càng thêm sùng bái.

Sau khi ổn định cảm xúc, Tề Thiết Chủy lại từ từ đứng dậy.

Lân hỏa xung quanh sớm đã tắt ngấm, bốn bề cuối cùng cũng dịu lại nhiều.

Họ tiếp tục đi về vị trí phía trước.

Lần này mọi người đều cố gắng hết sức cẩn thận, nếu lại xảy ra chuyện gì nữa, e là thật sự không thể chấp nhận nổi.

Mấy người không dừng lại.

Trên cầu tuy rung lắc dữ dội nhưng cũng khá hơn lúc nãy nhiều.

Còn Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh, họ vẫn luôn quan sát xung quanh.

Lần này họ vốn mang theo nhiệm vụ mà tới, tự nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Hiện tại quan trọng nhất là khẩn trương tìm thấy vị trí cất giấu bí mật cuối cùng, nếu không tiếp tục ở lại đối với họ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Hứa Ngôn đi tới phía đối diện, cũng không có tình huống kỳ quái nào phát sinh nữa.

Mọi người cũng chỉ tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Xung quanh lại một lần nữa tỏa ra một làn hương khí, mùi hương

đó không ngừng len lỏi khắp nơi, cũng dẫn dụ mọi người hít hà.

Hứa Ngôn nhíu mày, nhìn Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh ở bên cạnh: 'Mùi vị này có vấn đề, mọi người phải cẩn thận một chút.' Hử?

Nhận ra lời người trước mặt nói, bọn Trương Khải Sơn cũng nhanh chóng bịt mũi miệng, khẩn trương nhìn về phía xung quanh.

Chỉ là bốn phương tám hướng lại chẳng thấy thứ gì khả nghi cả.

Nếu đúng là vậy thì những mùi vị này rốt cuộc là từ đâu truyền tới?

Mọi người cảm thấy thật khó hiểu, cũng lần lượt tuần thị xung quanh.

Nhưng ngay khi mọi người rẽ góc, một thảm hoa màu đỏ tươi hiện ra trước mặt, giống như được thấm máu vậy, chỉ nhìn thôi cũng khiến mọi người thấy tức ngực.

Nhạc Khỉ La đi về phía đó, định giơ tay hái một bông nhưng trực tiếp bị Hứa Ngôn ngăn lại: 'Tiểu La Nhi, đừng chạm vào.' Lời của Hứa Ngôn khiến Nhạc Khỉ La khựng lại một chút, rất nhanh cũng quay đầu nhìn lại: 'Làm sao vậy?

Chỗ đó có vấn đề gì sao?' Đối mặt với câu hỏi, Hứa Ngôn bấy giờ mới gật đầu: 'Trong mộ thất này căn bản không có bất kỳ dưỡng chất nào, quanh năm không thấy ánh mặt trời, em nghĩ tại sao nó lại nở rộ rực rỡ như thế?' Lời của Hứa Ngôn khiến Nhạc Khỉ La ngẩn ngơ trong chốc lát, nhưng rất nhanh cô cũng đột ngột phản ứng được ý nghĩa trong đó.

Hoa muốn nở tự nhiên cần đầy đủ dưỡng chất, nhưng trong mộ huyệt này cái gì cũng không có, phân minh dưỡng chất được cung cấp chính là...

Nhạc Khỉ La lúc này mới phản ứng lại.

Tuy cô không sợ những thứ này nhưng cũng không thích chạm vào những thứ bẩn thỉu đó, cũng may mà Hứa Ngôn phát hiện kịp thời, nếu không cô chắc chắn sẽ thấy ghê tởm đến cực hạn.

Tề Thiết Chủy có chút tò mò, không hiểu Hứa Ngôn đang trao đổi gì với Nhạc Khỉ La, không khỏi đứng bên cạnh lắng nghe.

Chỉ có điều nếu muốn đi qua đây thì chỉ có cách xuyên qua con đường này.

Nhạc Khỉ La nhíu mày, biểu cảm so với vừa nãy đã thêm vài phần thiếu kiên nhẫn: 'Ngôn ca ca, chỗ này bẩn lắm.' Đối mặt với những gì Nhạc Khỉ La nói, Hứa Ngôn cũng trực tiếp ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Mọi người sau khi chú ý tới tình huống này cũng có chút không biết phản ứng ra sao.

Nhạc Khỉ La tự nhiên hiểu ý, nhanh chóng nhảy lên lưng anh, biểu cảm cũng vui vẻ hơn nhiều.

Chương 378

Mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Những người còn lại không có hành động gì, tự nhiên cũng chỉ có thể bám sát theo sau.

Đi đến giữa chừng, Nhị Nguyệt Hồng cũng nhìn những đóa hoa xung quanh, có vẻ khá tương đồng với mô tả về hoa Mạn Châu Sa trong sách.

Ông ấy vô thức đưa tay chạm vào, đồng thời trên tay đột nhiên truyền đến cảm giác nhói đau.

Điều này khiến ông ấy không khỏi nhíu mày, trạng thái cũng dường như có chút thay đổi.

Ông ấy vội vàng đưa ngón tay bị cứa trúng vào miệng, dùng sức hút một ngụm máu rồi nhổ xuống đất.

Trương Khải Sơn ở phía sau cũng phát hiện ra hành động này của ông ấy: 'Làm sao vậy?' Nhị Nguyệt Hồng không nói rõ mà chỉ xua tay tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này đã hoàn toàn đi qua thảm hoa đó, mùi vị trong không khí dường như cũng nhạt bớt, xen lẫn một mùi tanh nồng của máu.

Hứa Ngôn đặt Nhạc Khỉ La xuống, cô lúc này mới tâm mãn ý túc.

Sau khi đi qua vị trí này, trước mặt cũng xuất hiện một bức tường.

Bức tường này trông có vẻ cực kỳ bình thường, là gạch xanh đá ngói phổ thông, chỉ có điều hoa văn trên đó lại cực kỳ thu hút sự chú ý.

Toàn bộ bức tường đều có những đường vân.

Đợi đến khi Hứa Ngôn nhìn kỹ, sắc mặt cũng dần trở nên ngưng

trọng.

Trên bức tường này khắc họa vậy mà chính là sơ đồ Nhị Thập Bát Tú.

Mỗi một điểm đều cực kỳ chính xác.

Chỉ là xuất hiện ở bất cứ đâu thì cũng bình thường, nhưng đây là mộ huyệt, đã có sơ đồ này thì e là chắc chắn sẽ có nguy hiểm xuất hiện.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn cũng định đưa tay chạm vào bức tường trước mắt.

Nhưng chưa đợi anh có bất kỳ hành động nào, phía sau đột nhiên vang lên tiếng hộc máu, theo đó là một mùi tanh nồng trực tiếp lan tỏa trong toàn bộ mộ thất.

Cái gì?

Hứa Ngôn quay đầu nhìn lại, cảnh tượng hiện ra trước mắt trực tiếp khiến anh cau mày.

Nhị Nguyệt Hồng lúc này cả người đổ gục xuống đất, bất động, khóe miệng vương máu tươi, dường như chịu tổn thương cực lớn.

Nhưng lúc họ vừa đi qua đây rõ ràng không phát sinh bất kỳ nguy hiểm nào, chuyện gì đã xảy ra?

Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy tự nhiên cũng chú ý tới tình huống vừa phát sinh, sắc mặt trong tích tắc có chút tái nhợt, cũng nhanh chóng đỡ Nhị Nguyệt Hồng dậy.

Nhị Nguyệt Hồng chỉ cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt, bất kể ông ấy cử động thế nào cũng hoàn toàn không có sự chuyển biến.

Cảm giác này khiến ông ấy thực sự có chút nghẹt thở, thậm chí tâm can đau như cắt, khiến ông ấy có chút thở không ra hơi.

Tình hình trước mắt cũng lúc tỏ lúc mờ, không cách nào nhìn rõ xung quanh rốt cuộc đang hiện hữu thứ gì.

Hứa Ngôn đi về phía đó.

Nhạc Khỉ La cũng vô cùng thiếu kiên nhẫn: 'Biết thế đã không mang ba người các người theo rồi.' Nếu chỉ có ba người bọn họ thì chuyện này chắc chắn đã sớm được giải quyết xong, nhưng hiện tại... vì mang theo ba người Trương Khải Sơn nên lộ trình cũng bị trì hoãn, không chỉ vậy còn liên tục xảy ra chuyện.

Hứa Ngôn cầm lấy tay Nhị Nguyệt Hồng, định xem mạch đập của ông ấy thì đột nhiên chú ý tới vết thương đang hở ra trên tay ông ấy.

Cả vết thương vậy mà đã thối rữa, da thịt cũng lộn ra ngoài.

Điều đáng sợ nhất là tại vị trí vết thương đó không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đường kẻ đen, bắt đầu từ vết thương kéo dài lên phía trên.

Hứa Ngôn trực tiếp xé toạc y phục của ông ấy ra, khi nhìn thấy tình hình trước mắt, lông mày cũng thêm vài phần nghi hoặc.

Đường đen trên người Nhị Nguyệt Hồng vậy mà trực tiếp kéo dài đến vị trí trái tim, phân minh đã xâm nhập vào cơ thể, nhưng căn bản không phát sinh bất kỳ chuyện gì, sao tự nhiên lại đột ngột xuất hiện tình huống như vậy? 'Ông ấy vừa rồi có chạm vào thứ gì không?' Đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn, Trương Khải Sơn cũng nhanh chóng nói ra những gì mình biết: 'Lúc chúng ta đi qua đây đã gặp thảm hoa màu đỏ kia, tay ông ấy dường như bị hoa quệt trúng một cái.' Sau khi nghe câu trả lời của Trương Khải Sơn, sắc mặt Hứa Ngôn cũng trầm xuống.

Xem ra là do bông hoa đó có vấn đề.

Chỉ là hiện tại trạng thái của Nhị Nguyệt Hồng không tốt, xem ra

phải nhanh chóng dẫn chất độc trong cơ thể ông ấy ra.

Nghĩ đến tình huống này, Hứa Ngôn cũng trực tiếp lấy ra đoản kiếm cứa một đường trên lòng bàn tay mình.

Nhận ra hành động này của người trước mặt, Nhạc Khỉ La cũng trực tiếp giữ lấy tay Hứa Ngôn: 'Ngôn ca ca, anh làm gì vậy?' Đối mặt với câu hỏi của Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn lúc này mới ngẩng đầu, biểu cảm cực kỳ nghiêm túc: 'Ông ấy hiện tại tính mạng nguy kịch, anh không thể khoanh tay đứng nhìn.

Phải nhanh chóng dẫn chất độc trong cơ thể ông ấy ra, nếu không ông ấy e là sắp chết đến nơi rồi.' Quãng đường họ đi từ thảm hoa đó đến đây chỉ mất một khoảng thời gian ngắn mà chất độc đã xông thẳng tới vị trí trái tim.

Cứ đà này, hễ độc công tâm, Nhị Nguyệt Hồng e là chỉ có con đường chết, vì vậy anh hiện tại buộc phải hành động, nếu không thì chỉ có thể trơ mắt nhìn ông ấy chết đi.

Nhạc Khỉ La tuy có chút không cam tâm, chỉ là tình huống hiện tại liên quan đến mạng người, cô thực sự cũng không còn cách nào để ngăn cản nữa.

Cho dù cô không cho phép Hứa Ngôn làm hại cơ thể mình thì e là Hứa Ngôn cũng sẽ không đứng nhìn.

Đã như vậy, cô cũng không cần nói thêm gì nữa, dù sao hiện tại tình huống này đã là kết cục tệ nhất rồi.

Hứa Ngôn áp lòng bàn tay bị cứa mở vào vị trí Nhị Nguyệt Hồng bị thương.

Hành động này khiến Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy đều không khỏi nhìn chằm chằm vào vị trí đó, càng thêm tò mò về cảnh tượng có thể xuất hiện tiếp theo.

Ngay sau khi Hứa Ngôn thực hiện hành động này, Nhị Nguyệt Hồng không khỏi thét lớn một tiếng, trên tay truyền đến cảm giác đau nhói, không chỉ vậy ngay cả vị trí trái tim ông ấy cũng đau đến mức không nói nên lời, ông ấy chỉ có thể gào thét để xoa dịu cơn đau.

Nhìn thấy trạng thái này của Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy cũng không khỏi hoang mang rối loạn.

Ông ta dù thế nào cũng không ngờ lại phải chịu tội lớn đến thế, nhưng lúc này cũng không có cách nào ngăn cản.

Dù sao Hứa Ngôn đã làm vậy đoạn nhiên là vì tốt cho Nhị Nguyệt Hồng, nếu ngăn cản mà cuối cùng Nhị Nguyệt Hồng gặp nguy hiểm gì thì họ chắc chắn không thể thoát khỏi trách nhiệm.

Nhị Nguyệt Hồng cảm thấy cả cơ thể như đang đặt trong lò lửa, toàn thân từ trên xuống dưới đều chịu sự thiêu đốt.

Ông ấy liều mạng muốn thoát khỏi tình cảnh này nhưng lại không có chút tác dụng nào.

Hành động của Hứa Ngôn không hề buông lỏng, lúc này trên trán cũng đã lấm tấm mồ hôi, có thể thấy áp lực thực sự rất lớn.

Nhạc Khỉ La đứng bên nhìn mà xót xa, ngay cả Tiểu Khải Linh cũng không khỏi nhíu mày.

Cậu bé tự nhiên hiểu rõ ý nghĩa hành động này của Hứa Ngôn, đây là chuẩn bị dẫn chất độc đó ra, dùng máu Kỳ Lân để tiêu hóa nó.

Tuy nói không biết cuối cùng có hoàn thành được hay không nhưng dù sao cũng phải thử một chút.

Tiểu Khải Linh nghĩ vậy, bèn đi tới đưa tay lau đi mồ hôi trên trán Hứa Ngôn.

Trương Khải Sơn tự nhiên chú ý tới tình huống này.

Đối mặt với khuôn mặt giống hệt vị tộc trưởng trước đây, ông ấy thực sự không có cách nào phớt lờ, đặc biệt là trong lòng Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn dường như cực kỳ quan trọng.

Ông ấy tự nhiên hiểu rõ ý đồ của Hứa Ngôn khi đưa Tiểu Khải Linh tới đây lần này.

Nếu thật sự để họ có được toàn bộ truyền thừa, Tiểu Khải Linh trở thành tộc trưởng họ Trương thì Hứa Ngôn không chỉ khống chế Cửu Môn của họ mà ngay cả nhà họ Trương cũng phải vì anh mà phục vụ.

Nghĩ vậy, biểu cảm của Trương Khải Sơn cũng có chút hỗn loạn.

Chỉ là hiện tại mọi người đều dồn ánh mắt lên người Nhị Nguyệt Hồng nên cũng không ai để ý đến ông ấy.

Y phục của Nhị Nguyệt Hồng đã hoàn toàn bị mồ hôi tẩm ướt, cả người như vừa được tắm rửa, mồ hôi lạnh vã ra như tắm.

Khuôn mặt tuấn tú đã hoàn toàn không còn vẻ ung dung, loại đau đớn xuyên tim thấu cốt đó khiến ông ấy căn bản không có chút dịu đi nào.

Không biết qua bao lâu, Nhị Nguyệt Hồng đột ngột hộc ra một ngụm máu tươi, cả cơ thể run rẩy một cái, sau đó đầu ngoẹo sang một bên trực tiếp ngất đi.

Hứa Ngôn thu tay lại, ánh mắt cũng khóa chặt vào vị trí trước ngực Nhị Nguyệt Hồng.

Tại nơi ngực ông ấy, đường đen vừa nãy sớm đã lùi xuống, may mắn là chưa công nhập vào trái tim, nếu không thì hôm nay dù có Đại La thần tiên tới cũng không cách nào cứu ông ấy trở về.

Tề Thiết Chủy vô cùng sốt ruột, cũng nhanh chóng nhìn về phía Hứa Ngôn: 'Ngôn gia, Nhị gia sao rồi?

Không sao chứ ạ?' Đối mặt với câu hỏi của Tề Thiết Chủy, Hứa Ngôn cũng gật đầu: 'Chất độc đã thanh, để xem lát nữa ông ấy có tỉnh lại được không.' Những gì cần làm anh đều đã làm rồi, hiện tại chỉ có thể trông chờ vào tạo hóa của chính Nhị Nguyệt Hồng.

Cũng may là họ vừa rồi phát hiện kịp thời, nếu không chậm thêm một lát nữa e là Nhị Nguyệt Hồng chỉ có nước chờ chết.

Chương 379

Nếu thật sự là vậy thì mấy người trước mặt e là cũng không cách nào chấp nhận nổi.

Làm xong tất cả những việc này, Hứa Ngôn cũng quay người đi về vị trí đó.

Nhạc Khỉ La nhìn thấy vết thương của anh cũng không khỏi có chút xót xa, trực tiếp dùng nội lực muốn làm vết thương của anh lành lại.

Nhận thấy hành động này của Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn lại đưa tay xoa đầu cô: 'Anh không sao.

Công hiệu của máu Kỳ Lân, lát nữa nó sẽ tự lành thôi.

Đừng lãng phí nội lực của em.' Nhạc Khỉ La xót xa không thôi, lúc này đối mặt với lời Hứa Ngôn cũng không khỏi gắt lên một câu: 'Dùng cho anh sao có thể gọi là lãng phí?

Chẳng bù cho anh cái gì cũng quản, ngay cả mạng mình cũng không cần nữa sao?' Hứa Ngôn biết Nhạc Khỉ La vì xót mình nên mới nói lời nặng nề, nếu không ngày thường cô đều rất mềm mỏng đáng yêu. 'Anh thực sự không sao.

Nghe lời đi.' Tình hình hiện tại chỉ có thể nhanh chóng trấn an người trước mặt.

Nhạc Khỉ La nhìn Hứa Ngôn, bấy giờ mới thu hồi cảm xúc: 'Em biết rồi, Ngôn ca ca.

Em chỉ là quá sốt ruột, không muốn thấy anh bị thương.' Hứa Ngôn tự nhiên đều hiểu rõ, cũng chưa bao giờ trách Nhạc Khỉ La về những lời cô vừa nói.

Trương Khải Sơn vẫn luôn quan sát Nhị Nguyệt Hồng ở bên cạnh, sắc mặt vẫn luôn tái nhợt, thậm chí là không chút huyết sắc.

Tiếp tục như vậy Trương Khải Sơn cũng sợ ông ấy thực sự mất mạng.

Đúng lúc đang định hỏi Hứa Ngôn một chút thì Nhị Nguyệt Hồng ho khẽ hai tiếng, cũng thu hút sự chú ý của Trương Khải Sơn.

Chẳng bao lâu sau, ông ấy mới từ từ mở mắt ra.

Vừa rồi có thể nói là đã trải qua cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên cực lớn, cơ thể lúc này vẫn còn rất mệt mỏi.

Nếu chuyện này để người ngoài biết Nhị gia trong Cửu Môn lại suy yếu như thế này e là cũng khó khiến người ta phục tùng.

Nhị Nguyệt Hồng ôm lấy vị trí trước ngực, bấy giờ mới chú ý tới nơi mình vừa bị thương vậy mà là một màu đỏ máu, phân minh là máu chảy ra, nhưng vừa rồi ông ấy đâu có gặp tình huống gì, sao lại đột nhiên bị xuất huyết như vậy? 'Nhị gia, anh rốt cuộc cũng tỉnh rồi.

Tôi sắp bị anh dọa chết rồi đây.

Anh mà chết thì tôi biết ra ngoài ăn nói thế nào đây?' Tề Thiết Chủy trực tiếp kéo ông ấy lại, cả người cũng luyên thuyên một hồi.

Nhị Nguyệt Hồng vẫn chưa hồi phục hẳn, khi đối mặt với sự lao tới đột ngột của Tề Thiết Chủy, ông ấy cũng không khỏi nhíu mày: 'Tôi vừa rồi làm sao vậy?

Tại sao lại mệt mỏi thế này?' Nghe lời Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy bấy giờ mới kể lại mồn một những chuyện vừa xảy ra.

Điều này khiến Nhị Nguyệt Hồng ngẩng đầu nhìn về hướng Hứa Ngôn, chỉ có điều người sau căn bản không dành lấy một ánh mắt cho ông ấy, đang mải nghiên cứu những đường vân trên bức tường kia.

'Là anh ta cứu tôi sao?' Nhị Nguyệt Hồng có chút không tin, ôm miệng ho hai tiếng, cảm giác như lục phủ ngũ tạng đều đau lên. 'Chứ còn gì nữa!

Chúng ta lần này cũng may mà đi theo Ngôn gia vào đây, nếu không thì cứ đợi chết đi.' Sau khi nói xong câu này, Tề Thiết Chủy cũng không khỏi nhìn về phía Trương Khải Sơn.

Thật lòng mà nói, cho dù là Trương Khải Sơn e là cũng không có cách nào đưa họ ra ngoài một cách trọn vẹn được, tất nhiên sẽ bị thương, đặc biệt là tình huống vừa rồi, ông ta không muốn nhớ lại một chút nào nữa.

Nếu không có Hứa Ngôn, Nhị Nguyệt Hồng đã thực sự chết rồi.

Nhị Nguyệt Hồng lảo đảo đứng dậy, cả người như thể chỉ cần một cơn gió thổi qua là sẽ ngã khụy ngay lập tức.

Tề Thiết Chủy thấy vậy vội vàng chạy tới đỡ lấy anh ta, không khỏi buông lời cảm thán: “Anh vừa mới tỉnh lại, gấp gáp đi lại làm gì!” Hứa Ngôn đang quan sát bức tường trước mắt.

Trên tường vẽ sơ đồ Nhị Thập Bát Tinh Túc, hoàn toàn trùng khớp với các lỗ thông khí trên vách đá.

Mỗi một điểm đều có thể tương ứng với nhau.

Xem ra chỉ khi tìm được phương thức giải mã chính xác mới có thể tiếp tục tiến lên.

“Cảm ơn.” Phía sau đột nhiên vang lên tiếng nói.

Hứa Ngôn theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Lúc này anh mới phát hiện gương mặt trắng bệch của Nhị Nguyệt Hồng đang đứng ngay phía sau mình, giữa đôi mày dường như vẫn còn vương chút u sầu.

“Khách khí rồi.” Hứa Ngôn đáp.

“Có điều chất độc trên người anh vừa nãy đã xâm nhập vào phế phủ, chờ khi ra ngoài tôi sẽ đưa cho anh mấy cánh Tịnh Đế Tuyết Liên.

Mỗi ngày ngậm một phiến, chắc là có thể giải sạch dư độc.” Nghe lời Hứa Ngôn nói, Nhị Nguyệt Hồng thoáng chút ngẩn ngơ.

Trước đây anh ta đối xử với Hứa Ngôn không mấy thân thiện, dù sao quá nhiều chuyện đan xen khiến anh ta nảy sinh lòng chán ghét với Hứa Ngôn.

Nhưng dù vậy, Hứa Ngôn dường như chẳng hề để bụng, thậm chí vừa rồi còn dùng máu để dẫn độc cứu anh ta.

Nhị Nguyệt Hồng không biết nói gì cho phải, lời định thốt ra lại nuốt ngược vào trong: “Làm phiền anh rồi, Ngôn gia.” Nhạc Khỉ La nhìn Nhị Nguyệt Hồng, không khỏi trợn trắng mắt: “Nếu anh biết là làm phiền thì vừa rồi nên chú ý một chút, đừng lần nào gây họa cũng bắt Ngôn ca ca của em phải đi thu dọn tàn cuộc.” Nhạc Khỉ La dĩ nhiên không nể nang gì họ.

Bởi vì chính ba người này mà Ngôn ca ca của cô cứ phải mãi lo chuyện hậu cần.

Trước đây khi đi vào cổ mộ trong núi quặng, chưa từng xảy ra chuyện rắc rối như thế này, ngay cả khi có Vô Tâm ở đó cũng chẳng hề có tình huống gì phát sinh.

“Phiền phức chết đi được.” Đối mặt với lời Nhạc Khỉ La nói, Tề Thiết Chủy tuy muốn phản bác nhưng quả thực không tìm được lý do gì để biện minh.

Dù sao từ lúc vào đây, họ luôn được Hứa Ngôn che chở.

Điều khiến người ta uất ức nhất là trong suốt quá trình này, người

xảy ra chuyện luôn là họ, còn ba người trước mặt căn bản chẳng gặp rắc rối gì.

Hoặc giả là... những rắc rối đó đối với ba người này hoàn toàn chẳng đáng gọi là rắc rối.

Hứa Ngôn không tiếp tục nói chuyện với họ mà trực tiếp xoay người lại.

Việc anh cần làm bây giờ là sắp xếp lại vị trí của Nhị Thập Bát Tinh Túc theo hướng ngược lại.

Đây là phương án anh vừa nghĩ ra.

Nhị Thập Bát Tinh Túc vốn mang ý nghĩa đại diện cực lớn, lúc này càng phải xử lý cẩn thận.

"Hứa đại ca, đồ án này có hàm ý tiềm ẩn gì sao?" Tiểu Khải Linh vốn im lặng nãy giờ cũng nhìn về phía Hứa Ngôn.

Trước câu hỏi của cậu bé, Hứa Ngôn đáp: "Đây là sơ đồ Nhị Thập Bát Tinh Túc.

Vị trí thì chính xác, nhưng muốn đi vào e là không dễ dàng như vậy.

Anh vừa đánh bạo giả thiết một chút, nếu lật ngược lại toàn bộ các vị trí đã tương ứng trước đó, liệu cơ quan trước mắt có thể được phá giải không?

Ví dụ như Dực Hỏa Xà, nếu vị trí con rắn đối ứng với lỗ thông khí nằm ở ngay phía dưới, có lẽ sẽ đẩy được bức tường này ra." Mấy người kia nghe mà lùng bùng lỗ tai, không ai có thể tiếp lời Hứa Ngôn.

Họ không hiểu những thứ này đại diện cho điều gì.

Tuy có nghe qua sơ đồ Nhị Thập Bát Tinh Túc nhưng họ không hề

có hiểu biết sâu sắc, dẫn đến việc mọi người đều á khẩu, không ai lên tiếng.

Hứa Ngôn không khỏi đỡ trán.

Phải nói là tổ tiên họ Trương thực sự quá cứng nhắc, cơ quan này được thiết lập đến mức ngay cả người nhà mình đi vào e rằng cũng không cách nào hóa giải.

Hứa Ngôn định đưa tay ấn xuống vị trí sao Giác.

Bởi vì vị trí này vốn không nên xuất hiện ở mộ táng nhưng lại nằm ngay phía trên cao.

Vừa mới xoay nhẹ một cái, phía trên đã vang lên một tiếng va chạm.

Khi theo bản năng nhìn qua, một lưỡi máy chém khổng lồ lao thẳng xuống vị trí của Hứa Ngôn.

Hỏng bét!

Anh nhanh chóng lùi lại phía sau.

Lưỡi máy chém rơi xuống ngay trước mặt, đúng vị trí anh vừa đứng.

Nếu phản ứng chậm một bước, e rằng anh đã bị chẻ làm đôi.

Chương 380

Những người còn lại sợ đến mức đứng tim, thậm chí còn chưa kịp phản ứng chuyện gì vừa xảy ra.

Nhạc Khỉ La lúc này đôi mắt đỏ rực, nhanh chóng triệu hoán rối giấy lao về phía máy chém, trong chớp mắt đống rối giấy đã bị nát vụn.

Biểu cảm của cô trở nên cực kỳ hung tợn, dường như không thể chấp nhận được việc lưỡi đao kia suýt chút nữa đã làm hại Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn lại nhìn về phía trước.

Chẳng lẽ suy luận của anh sai lầm?

Nhưng nếu vậy thì không còn cách nào khác.

Rốt cuộc sai sót ở đâu?

Anh tiến lên một lần nữa, đưa tay gạt từng điểm trên đồ án nhưng vẫn không có phản ứng gì.

Hứa Ngôn nhíu mày.

Nếu không giải được Nhị Thập Bát Tinh Túc này, chẳng lẽ họ sẽ bị chặn đứng ở ngoài đây?

Hứa Ngôn suy nghĩ một lát, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, anh đưa tay ấn mạnh vào vị trí chính giữa.

Ngay lập tức, bức tường trước mặt biến hóa, những khối đá không ngừng chuyển động, đẩy ra hai bức vách đá có in dấu bàn tay.

Dấu tay này?

Hứa Ngôn chăm chú nhìn.

Những người còn lại cũng nhìn theo hướng đó, ai nấy đều ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Hai dấu tay này đột nhiên xuất hiện một cách khó hiểu.

Nhớ tới sự nguy hiểm vừa rồi, Hứa Ngôn không vội đặt tay mình lên mà đứng yên tại chỗ.

Đây là Trương Gia Cổ Lâu, chắc chắn cần có chứng nhận mới có thể vào được.

Mà chứng nhận của người họ Trương, tất nhiên chính là máu Kỳ Lân.

"Tiểu Linh nhi, Trương phó quan, hai người qua đây một chút." Tiểu Khải Linh nhanh chóng đi tới bên cạnh Hứa Ngôn.

Trương Khải Sơn nghe vậy thì khựng lại một chút nhưng rồi cũng bước tới.

Tuy không hiểu Hứa Ngôn muốn làm gì nhưng anh ta biết Hứa Ngôn không có ý hại mình, thế là đủ rồi.

Hứa Ngôn lấy ra một con dao găm, nắm lấy tay hai người rồi rạch một đường.

Máu tức khắc chảy ra.

Hai người họ là người nhà họ Trương, trong người tự nhiên chảy dòng máu Trương gia, có lẽ có thể mở được hai dấu tay này.

"Ấn lên đi." Nghe lời Hứa Ngôn, hai người đặt tay lên dấu ấn, nhưng vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Chẳng lẽ Trương Khải Sơn...!

Hứa Ngôn trầm tư suy nghĩ, trong lòng dường như đã hiểu ra điều gì đó nhưng ngoài mặt không hề để lộ.

Nhận thấy cánh cửa trước mắt không có phản ứng, Trương Khải Sơn không khỏi ngẩn ngơ.

Anh ta nhìn Hứa Ngôn với vẻ mặt đờ đẫn, không biết ý nghĩa của việc làm này là gì, cũng không biết rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra.

Hứa Ngôn khẽ nhíu mày, như nghĩ tới điều gì đó, anh lại rạch một đường lên vết thương vừa mới khép miệng của mình.

Mọi người phía sau càng thêm hoảng hốt, thực sự không hiểu Hứa Ngôn đang làm cái gì.

"Ngôn ca ca!" Nhạc Khỉ La có chút uất ức, lúc này cô thực sự không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.

"Để tôi." Hứa Ngôn bước lên phía trước, ra hiệu cho Trương Khải Sơn lùi lại.

Anh ta cung kính lùi ra sau, mắt không rời khỏi vị trí đó.

Hứa Ngôn suy nghĩ giây lát rồi trực tiếp ấn tay mình lên vị trí mà Trương Khải Sơn vừa ấn.

Chỉ trong nháy mắt, dấu bàn tay sinh ra một sức hút cực lớn.

Một luồng kim quang bộc phát từ bên trong.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào vị trí đó.

Xung quanh dường như nổi gió, không ai có thể nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra.

Ngay khi Nhạc Khỉ La định tiến lên kéo Hứa Ngôn lại, trên người anh và Tiểu Khải Linh bất ngờ phát ra một luồng sức mạnh cực mạnh!

Cô còn chưa kịp lại gần đã bị đánh văng ra ngoài.

"Cái gì?" Nhạc Khỉ La kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới tình huống này.

Gương mặt cô cực kỳ nôn nóng, vội vàng đứng bật dậy.

Trương Khải Sơn thấy vậy liền bước tới chắn trước mặt Nhạc Khỉ La: "Ngôn gia lúc này tốt nhất là đừng làm phiền anh ấy." Đôi mắt Nhạc Khỉ La đỏ bừng, hắc khí quanh người bùng phát: "Cút khai, anh tính là cái thứ gì?" Trương Khải Sơn bị sát khí trên người Nhạc Khỉ La hất văng.

Khi anh ta nhìn lại, Nhạc Khỉ La đã lao tới sau lưng Hứa Ngôn.

Nhưng ngay khi cô định kéo Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh lại, kim quang xung quanh đột ngột yếu đi.

Hứa Ngôn và Tiểu Khải Linh cùng lúc ngã nhào xuống đất.

"Phụt!" Cả hai đồng loạt phun ra một ngụm máu.

Cảm giác đó giống như nội lực bị thứ gì đó hút cạn.

Hứa Ngôn cũng chỉ đang suy đoán, muốn mở bức tường này thì chỉ có thể dùng máu Kỳ Lân đặc hữu của Trương gia.

Nhưng anh vạn lần không ngờ là trạng thái của Trương Khải Sơn lại tệ đến vậy, không đủ để mở cửa.

Hứa Ngôn chậm rãi đứng dậy, đưa tay kéo Tiểu Khải Linh lên.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, bức tường trước mặt từ từ mở ra, lộ ra khung cảnh bên trong.

Cả tầng lầu là một đại điện tế tự cực kỳ to lớn, trông trang nghiêm và túc mục, khiến người ta chỉ cần đứng bên ngoài đã thấy lạnh sống lưng.

Xung quanh đại điện đặt bảy bức tượng Dạ Xoa với hình thù hung tợn, càng làm tăng thêm vẻ đáng sợ.

“Đây là nơi nào?” Nhạc Khỉ La lần đầu tiếp xúc với nơi này nên vô cùng thắc mắc.

Hứa Ngôn nhìn qua rồi đáp: “Đây là đại điện tế tự của Trương gia.

Qua các triều đại, nếu có chuyện gì trọng đại đều sẽ tiến hành tại đây.” Nghe Hứa Ngôn mô tả, mọi người bất giác bước về phía trước.

Xung quanh đây là môi trường an toàn nhất kể từ khi họ vào mộ.

Ngoài mấy bức tượng Dạ Xoa kia ra, dường như không có điểm nào đáng ngờ.

Họ đã đi tới chính giữa đại điện.

Đồ án xuất hiện bên trên chính là Kỳ Lân đại diện cho Trương gia, tăng thêm vẻ trang trọng và khí thế.

Nhạc Khỉ La quan sát xung quanh rồi nhìn Tiểu Khải Linh: “Tiểu Linh nhi, trước đây em từng đến đây chưa?” Cậu bé chỉ khẽ lắc đầu.

Người Trương gia không phải muốn là có thể tùy ý ra vào Trương Gia Cổ Lâu.

Từ trước đến nay chỉ có tộc trưởng nắm giữ Dẫn Hồn Linh mới có thể vào.

Chỉ là lần này việc bàn giao chức vị tộc trưởng chưa diễn ra, lão tộc trưởng đột ngột qua đời suýt chút nữa khiến Trương gia lụi bại, nên lần này họ mới phải đi tìm lại bí mật tối thượng trong Trương Gia Cổ Lâu.

“Chán chết đi được.

Cứ đi mãi trong mấy cái hầm mộ này.” Hiện tại họ mới đi được khoảng năm, sáu tầng.

Nghĩ đến việc Hứa Ngôn từng nói Trương Gia Cổ Lâu có ít nhất

mười một tầng, sắc mặt Nhạc Khỉ La trở nên khó coi.

Chương 381

Nếu không phải vì Hứa Ngôn, cô chắc chắn sẽ không xuất hiện ở đây.

Hứa Ngôn nhận thấy sự ủ rũ của cô, thầm nghĩ sau này chắc Nhạc Khỉ La sẽ chẳng dễ dàng gì mà đi xuống mộ cùng anh nữa.

Đang lúc cả nhóm tìm kiếm trong đại điện, bảy bức tượng Dạ Xoa bắt đầu di chuyển cực nhanh.

Tốc độ kinh người, thậm chí không cho mọi người cơ hội phản ứng.

Khi nhận ra thì Nhạc Khỉ La đã cảm thấy một luồng khí lưu cực mạnh phong tỏa về phía họ.

Tình huống đột ngột khiến sắc mặt Nhạc Khỉ La đại biến.

Ngay khi định báo cho Hứa Ngôn, cô phát hiện anh đã sớm bấm quyết, chuẩn bị phòng ngự.

"Mọi người cẩn thận!" Lời của Hứa Ngôn khiến cảm xúc của tất cả bị ảnh hưởng.

Họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng theo sự rung chuyển của bảy bức tượng Dạ Xoa, vô số sợi xích sắt bắn ra.

Ngay sau đó, ở chính giữa xuất hiện một quả cầu khổng lồ, bao trùm hoàn toàn lấy họ.

Áp lực cực lớn khiến ai nấy đều hoảng loạn.

"Chuyện... chuyện này là sao?" Tề Thiết Chủy vội vàng nấp sau lưng Hứa Ngôn, nhìn ngó xung quanh.

Điều khiến họ kinh ngạc nhất là không biết từ lúc nào, các bức

tượng Dạ Xoa đã giơ cao vũ khí trong tay, những thanh đao đá giơ quá đầu khiến ai thấy cũng phải khiếp sợ.

Hứa Ngôn nhìn chằm chằm quả cầu khổng lồ trên đầu, nhận ra vô số sợi xích xuyên qua nó.

Rõ ràng tình huống này không bình thường.

Trên quả cầu đột ngột hiện lên mấy con số, trông cực kỳ quỷ dị.

"Chuyện gì thế này?" Hứa Ngôn kinh ngạc.

Chẳng lẽ đây là Thiên Lý Tỏa từng xuất hiện trước đó?

Nhưng thông thường Thiên Lý Tỏa phải xuất hiện ở cửa thứ nhất, họ đã ở tầng thứ năm rồi, tại sao lại gặp phải tình huống này?

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng cố gắng đứng tựa lưng vào nhau quan sát.

Biểu cảm của Hứa Ngôn trở nên ngưng trọng.

Anh nhớ rõ trước đây nếu muốn vào Trương Gia Cổ Lâu thì cần phải có mật mã.

Anh đã mang tâm lý cầu may nên không đi tới núi Tứ Cô Nương.

Nhưng hiện tại mọi chuyện đã thực sự xảy ra, họ thậm chí không có cơ hội để hòa hoãn.

"A!" Nhạc Khỉ La đột nhiên hét thảm một tiếng, cả người quỵ xuống đất.

Tình huống bất ngờ này khiến ai nấy đều nhìn qua.

Nhạc Khỉ La là sự tồn tại mạnh mẽ nhường nào?

Ngày thường nơi nào cô xuất hiện đều không ai dám bén mảng, tại sao bây giờ lại gặp chuyện?

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng luống cuống không biết

làm sao.

Hứa Ngôn nhanh chóng lao tới bên cạnh Nhạc Khỉ La: "Tiểu La nhi, em sao thế?" Nhạc Khỉ La ôm ngực, gương mặt nhăn nhó vì đau đớn: "Trận pháp này không đúng!" Cô định đưa tay ra nhưng chưa kịp triệu hoán rối giấy, một tia sét cực mạnh đã đánh thẳng vào tay cô.

"A!" Sắc mặt Hứa Ngôn trở nên lạnh lẽo.

Người anh nâng niu trong lòng sao có thể để mặc cho chuyện này xảy ra?

Anh đứng dậy nhìn quanh bảy bức tượng Dạ Xoa hung tợn kia.

Quả nhiên lúc mới vào anh đã không chú ý, thậm chí còn ngạc nhiên sao đại điện này lại trống trải như vậy.

Bây giờ anh đã hiểu, đó không phải tượng Dạ Xoa bình thường mà là yêu ma quỷ quái Tiêu Bạt Đồi.

Chẳng trách Nhạc Khỉ La nói đây không phải trận pháp bình thường, mà là Thất Sát Tỏa Hồn Trận.

Cũng may là đến hiện tại mấy người kia vẫn chưa có phản ứng gì quá lớn, nhưng Nhạc Khỉ La lại chịu tổn thương nặng nề.

Hứa Ngôn kéo Nhạc Khỉ La ra sau, chuẩn bị lao tới vị trí Thất Sát.

"Ngôn ca ca, không được!" Nhạc Khỉ La hét lên nhưng không nhận được hồi âm.

Những người khác đã sớm mờ mịt, không biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng họ thấy rõ trạng thái của Nhạc Khỉ La.

Tiểu Khải Linh khẽ tiến tới chắn trước mặt cô để che chắn bớt tổn thương.

Hứa Ngôn lao tới trước bức tượng đá, chưa kịp hành động thì xích sắt xung quanh đã rung chuyển dữ dội, tấn công về phía anh.

Hứa Ngôn dùng lực nắm lấy xích sắt, quăng sang một bên.

Anh nhìn chằm chằm vào các bức tượng đá, gương mặt trở nên cực kỳ căng thẳng.

Không đúng, tượng đá không phải mấu chốt, quan trọng nhất là quả cầu khổng lồ kia.

Thiên Lý Tỏa.

Xem ra chỉ có mở được nó mới có cơ hội giải trừ trận pháp này.

Nhưng quá trình này chẳng hề dễ dàng.

Hứa Ngôn nghĩ vậy rồi bám theo xích sắt lao thẳng lên trên.

Nhạc Khỉ La ở dưới quan sát cảnh tượng của Hứa Ngôn, lòng lo lắng khôn nguôi.

Chỉ là trong Thất Sát Tác Hồn Trận này, cô hoàn toàn không thể triệu hoán rối giấy, cả người như bị khống chế, càng lúc càng không thể cử động.

Phải nhanh lên, nếu không Nhạc Khỉ La sẽ thực sự gặp nguy hiểm.

Hứa Ngôn dùng sức kéo xích.

Trương Khải Sơn ở dưới thấy cảnh này sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Anh ta vẫn chưa hiểu xung quanh đang là tình huống gì, nhìn Nhị Nguyệt Hồng một cái đầy lo âu.

Tề Thiết Chủy không nhịn được mà gào lên: "Xong rồi xong rồi!

Đây là nơi đại hung, cái mạng nhỏ của chúng ta e là không giữ được rồi!" Lúc này những người khác dĩ nhiên không rảnh để ý tới ông ta, quan trọng nhất là phải nhanh chóng loại bỏ nguy hiểm trước

mắt.

“Ngôn gia!

Có cần tôi giúp gì không?” Trương Khải Sơn hét lên nhưng Hứa Ngôn không đáp.

Anh đang cố nhớ lại mật mã của vị trí này là bao nhiêu.

Anh chỉ có ký ức ngắn ngủi, lúc này bắt đầu dồn sức nhớ lại.

Nhạc Khỉ La không muốn Hứa Ngôn bị thương, cố gắng phá vỡ sự ràng buộc của trận pháp.

Vị trí của Hứa Ngôn hiện tại chưa có nguy hiểm vì anh chưa tác động vào mật mã.

Nhưng nếu chậm trễ thêm chút nữa, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Hứa Ngôn nhìn các khối đá trước mắt, chỉ có cách đẩy từng khối đá trên quả cầu này vào trong mới có thể mở khóa.

Thế là anh dùng lực vỗ vào bốn khối đá.

Ngay lập tức, xích sắt xung quanh rung chuyển dữ dội rồi rút khỏi Thiên Lý Tỏa, nhanh chóng thu hồi vào các tượng Dạ Xoa.

Hứa Ngôn nhanh chóng nhảy xuống đất.

Khi mọi người phản ứng lại thì anh đã đứng vững vàng.

Anh vội vàng chạy đến bên Nhạc Khỉ La, không biết cô đã hồi phục chưa.

Chương 382

Thấy Hứa Ngôn nhảy xuống an toàn, Nhạc Khỉ La mới thở phào, cả người thả lỏng.

Trương Khải Sơn vẫn chưa hiểu tại sao lại có tình huống này.

Hơn nữa họ không gặp nguy hiểm gì, nhưng Nhạc Khỉ La mạnh mẽ như vậy lại bị thương, thật không thể hiểu nổi.

"Ngôn gia, chuyện này là sao?

Tại sao chúng tôi không cảm thấy gì, mà...!" Tề Thiết Chủy lúng túng nhìn về phía Nhạc Khỉ La, không biết nên xưng hô thế nào.

"Chúng ta vừa đi lạc vào Thất Sát Tỏa Hồn Trận.

Trận pháp này ưu tiên nhốt người vào trong cho đến chết, sau đó yêu ma quỷ quái Tiêu Bạt Đồi sẽ liên tục trấn áp hồn phách, cho đến khi hồn phách hoàn toàn tan biến." Mọi người bấy giờ mới vỡ lẽ.

Họ còn chưa tới giai đoạn thứ hai, nhưng Nhạc Khỉ La thì khác.

Đó là lý do tại sao vừa rồi mọi người không có phản ứng gì, còn cô lại gặp chuyện.

Tề Thiết Chủy không hỏi thêm nữa, dù sao biết được chân tướng là đủ rồi.

"Cảm thấy ổn hơn chưa?" Nhạc Khỉ La như chịu uất ức tột cùng, tuy không bị thương thực chất nhưng cô thực sự bị dọa sợ, liền sà vào lòng Hứa Ngôn: "Ngôn ca ca." Giọng nói yếu ớt khiến Hứa Ngôn đau lòng, anh không ngừng đưa tay vỗ về lưng cô: "Không sao rồi, anh sẽ chú ý kỹ, không để nguy hiểm xảy ra nữa.

Ngoan!" Nghe lời Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La mới bình tĩnh lại, trạng

thái khá hơn nhiều.

So với những người khác, sự quan tâm của Tiểu Khải Linh cũng rất rõ ràng vì tình huống vừa rồi quá đỗi khẩn cấp.

Được Hứa Ngôn kéo dậy, Nhạc Khỉ La phủi bụi trên người, xoay người trừng mắt nhìn ba người kia.

Ý tứ rất rõ ràng, tuy họ thấy được dáng vẻ chật vật của cô nhưng phải biết giữ mồm giữ miệng.

Hứa Ngôn xoa đầu cô, họ còn nhiều đường phải đi, không thể lãng phí thời gian ở đây.

"Đi thôi, Tiểu La nhi." Nghe Hứa Ngôn nói, sắc mặt Nhạc Khỉ La mới dịu lại.

Cả nhóm lần này chú ý xung quanh hết mức có thể.

Nguy hiểm đôi khi đến rất bất ngờ, không báo trước, họ cần phải tập trung cao độ.

Họ tiếp tục tiến lên, đạo mộ đạo quanh co khúc khuỷu, xung quanh cực kỳ lộn xộn.

Tuy có đèn nhưng nhìn xung quanh rất vất vả, tầm nhìn mờ mịt.

Tiểu Khải Linh và Nhạc Khỉ La đi sát bên Hứa Ngôn, Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng theo sau.

Thú thật là ai cũng căng thẳng vì xung quanh tiềm ẩn vô số hiểm họa.

Tề Thiết Chủy luôn bám sát sau lưng Hứa Ngôn, lúc này ông ta đã hoàn toàn là người đi theo trung thành.

Lối đi dường như càng lúc càng hẹp, Nhị Nguyệt Hồng đi lên phía trước, Tề Thiết Chủy cố gắng theo sát.

Nhưng mới đi được vài bước, ông ta chợt nhận ra điều kỳ quái.

Nhị Nguyệt Hồng trước mặt không biết từ lúc nào có tư thế đi đứng cực kỳ cứng nhắc, hai tay vung vẩy một cách quái lạ.

Trạng thái đó khiến người ta nhìn mà rợn tóc gáy.

Tề Thiết Chủy nhìn theo với vẻ nghi hoặc.

Nhị Nguyệt Hồng vốn là người phong nhã, đi đứng chưa bao giờ xiêu vẹo như vậy, nhưng hiện tại trông cực kỳ bất thường.

Nhận ra điều đó, Tề Thiết Chủy đưa tay vỗ vai Nhị Nguyệt Hồng: "Nhị gia, anh bị sao thế?

Cái tay này sắp vung tới tận thành Trường Sa rồi đấy." Nói xong ông ta không nhịn được mà cười lên.

Nhưng Nhị Nguyệt Hồng không hề đáp lại.

Không chỉ vậy, người trước mặt dường như dừng lại, nhưng dù dừng lại thì cơ thể vẫn vô cùng cứng nhắc, giống như một người đã chết từ lâu, thi thể đã khô cứng.

Lạ thật!

Tề Thiết Chủy theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, nhưng chưa kịp làm gì thì một luồng khí phả thẳng vào mặt ông ta.

Chỉ trong nháy mắt, ông ta đứng sững tại chỗ, không dám cử động, đôi mắt thất thần, tay run rẩy.

"Nhị...

Nhị gia!" Giọng nói run bần bật vì lúc này đây, cổ của Nhị Nguyệt Hồng đột nhiên xoay ngược 180 độ.

Rõ ràng thân người vẫn hướng về phía trước, nhưng cái đầu lại đối diện trực tiếp với ông ta.

“A!” Tề Thiết Chủy hét to một tiếng, thu hút sự chú ý của Hứa Ngôn.

Anh quay đầu lại, đúng lúc thấy Tề Thiết Chủy đang co rúm vào góc tường, miệng không ngừng gào thét.

Hứa Ngôn thấy lạ, Trương Khải Sơn đi phía sau vừa rồi đang mải suy nghĩ nên không biết chuyện gì xảy ra, thấy dáng vẻ của Tề Thiết Chủy thì kinh ngạc: “Bát gia, ông làm gì vậy?” Dù sao cũng là người trong Cửu Môn, thể hiện nhát gan thế này nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ bị cười nhạo.

Tuy Tề Thiết Chủy nổi danh võ lực kém nhưng không đến mức mất mặt thế này.

Tề Thiết Chủy chỉ tay về phía Nhị Nguyệt Hồng.

Nhị Nguyệt Hồng xoay người lại nhìn, sắc mặt có chút không đúng: “Bát gia, vừa rồi có chuyện gì sao?” Nghe thấy tiếng của Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy càng trở nên hoảng loạn, vung tay loạn xạ định đẩy Nhị Nguyệt Hồng ra xa.

Hứa Ngôn nhanh chóng kéo Tề Thiết Chủy dậy, nhíu mày hỏi: “Tề Bát gia, ông đột nhiên phát điên cái gì thế?” Được Hứa Ngôn hỏi, Tề Thiết Chủy mới bình tĩnh lại đôi chút, vội vàng nắm lấy tay anh: “Ngôn gia, Nhị Nguyệt Hồng đằng trước là giả, là giả đấy!” Cảm xúc của ông ta cực kỳ kích động, không thể bình tĩnh nổi.

Tình huống này khiến những người còn lại đều ngơ ngác, đặc biệt là Nhị Nguyệt Hồng.

Anh ta đang đứng lù lù ở đây, sao lại bảo là giả?

Hứa Ngôn nhanh chóng dán một lá bùa lên người Tề Thiết Chủy, cuối cùng cũng khiến ông ta ổn định lại.

Ông ta nhìn chằm chằm Nhị Nguyệt Hồng, vẻ mặt thay đổi thất

thường, nhưng rồi lại vội vàng che mắt.

“Ông nói xem vừa rồi thấy cái gì?” Nghe Hứa Ngôn hỏi, Tề Thiết Chủy đáp: “Ngôn gia, tôi đang đi bình thường thì thấy người Nhị gia trở nên cứng đờ.

Tôi thấy lạ nên định vỗ vai hỏi, chắc mọi người cũng nghe thấy tiếng tôi nói lúc nãy.

Nhưng ngay khi tôi nhìn qua thì đầu Nhị gia đột nhiên xoay ngược lại.” Chỉ là xoay đầu lại thôi, tại sao lại kinh khủng đến thế?

Hứa Ngôn thấy khó hiểu.

Đang định hỏi tiếp thì Tề Thiết Chủy lại bắt đầu run rẩy: “Thân người anh ta không hề động đậy, vẫn giữ tư thế đi về phía trước, nhưng cái đầu lại xoay thẳng về phía tôi.” ...

Một lúc lâu sau, tất cả đều im lặng.

Ngay cả Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh cũng chưa từng gặp tình huống này, không biết nói gì cho phải.

Tề Thiết Chủy hồi tưởng lại, gương mặt càng thêm khó coi, không dám nhìn Nhị Nguyệt Hồng nữa.

Nhị Nguyệt Hồng cũng hoang mang không kém, mình chẳng làm gì tự nhiên bị đổ oan, chuyện này ai mà chấp nhận được.

“Ông có chắc là vừa rồi thấy thật không?

Không nhìn lầm đấy chứ?” Nghe tiếng Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy lại rùng mình.

Chuyện này thực sự quỷ dị tột cùng.

“Có lẽ do trong mộ đạo quá tối nên nhìn lầm thôi.

Nhị gia hiện tại vẫn đang đứng tốt bên cạnh ông đây này, không có

chuyện gì xảy ra cả." Nghe Hứa Ngôn nói vậy, Tề Thiết Chủy mới ngẩng đầu nhìn qua, thấy Nhị Nguyệt Hồng đang nhìn mình.

Ông ta tốn bao công sức mới bình phục được tâm tình, không dám đứng cạnh Nhị Nguyệt Hồng nữa mà chạy nhanh qua bên cạnh Hứa Ngôn.

Nhạc Khỉ La thấy cảnh này không khỏi trợn trắng mắt, cô biết thừa ông ta đang tìm chỗ dựa.

"Đã sợ thế này sao lúc đầu còn đòi theo vào?

Thật không biết ông nghĩ cái gì." Tề Thiết Chủy cũng chỉ vì nhất thời nhiệt huyết, nếu biết bên trong nguy hiểm thế này thì có cho núi vàng núi bạc ông ta cũng chẳng vào.

Nhưng khi đã ở cạnh Hứa Ngôn, ông ta cũng thấy yên tâm hơn.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng nhìn nhau, phải thừa nhận là hiện tại Tề Thiết Chủy cực kỳ sùng bái Hứa Ngôn.

Chương 383

Quả nhiên Hứa Ngôn có uy lực như vậy, luôn có thể khiến người khác tâm phục khẩu phục, từng chút một thu phục lòng người Cửu Môn.

Trương Khải Sơn tuy vẫn muốn lật mình nhưng nhìn thế này thì chẳng còn hy vọng gì, đành lắc đầu đi tiếp.

Tề Thiết Chủy bám sát Hứa Ngôn, liên tục nhìn ngó xung quanh dù không thấy manh mối gì, nhưng đi sau Hứa Ngôn ít nhất cũng an tâm hơn nhiều.

Trương Khải Sơn cầm đèn dầu soi quanh đường, giúp lối đi phía trước rõ hơn một chút.

Đang lúc định nhìn về phía trước, biểu cảm trên mặt anh ta đột ngột thay đổi.

Cái bóng trên tường có vấn đề!

Nhận ra điều đó, anh ta nhìn chằm chằm vào vị trí đó, phát hiện không biết từ lúc nào có hai cái bóng quấn lấy nhau, thậm chí một cái như đang muốn nuốt chửng cái kia.

Cảnh tượng này khiến Trương Khải Sơn kinh ngạc, anh ta dụi mắt nhìn lại lần nữa nhưng cái bóng trên tường vẫn như vậy.

"Ngôn gia!" Trương Khải Sơn hét lên.

Điều này khiến Nhạc Khỉ La vốn đã mất kiên nhẫn phải quay đầu lại nhíu mày: "Lại cái gì nữa?

Cứ gọi Ngôn ca ca mãi thế?

Anh không nghĩ Ngôn ca ca là người để các anh sai bảo đấy chứ?"

Bị Nhạc Khỉ La mắng nhưng Trương Khải Sơn không dừng lại, anh ta giơ cao đèn dầu khiến cái bóng hơi nghiêng đi: "Ngôn gia, anh mau nhìn lên tường." "Hử?" Nghe tiếng gọi, Hứa Ngôn theo bản năng nhìn qua.

Trên tường không có gì bất thường, dưới ánh đèn chẳng hề có sự thay đổi nào.

"Sao thế, Trương phó quan?

Có chỗ nào không ổn à?" Anh hơi hối hận vì mang theo Trương Khải Sơn, khiến cả ba người thay phiên nhau xảy ra chuyện.

Nếu chỉ có anh, Tiểu Khải Linh và Nhạc Khỉ La thì chắc giờ này đã đi được một vòng rồi.

Hứa Ngôn quan sát kỹ lần nữa nhưng vẫn không thấy gì.

Trương Khải Sơn cũng ngơ ngác không hiểu, tình huống hiện tại thật mờ mịt, anh ta rõ ràng vừa thấy cảnh đó, tại sao giờ lại biến mất?

Chẳng lẽ anh ta cũng hoa mắt sao?

Chắc là vậy, vì anh ta chỉ thấy cái bóng thôi, những thứ khác không chú ý, khả năng cao là hoa mắt thật.

Những người khác cũng xác nhận không thấy gì.

Trương Khải Sơn đành lắc đầu: "Có lẽ tôi nhìn lầm." Trước lời nói của Trương Khải Sơn, những người phía trước không đáp lời, duy chỉ có Nhị Nguyệt Hồng quay lại: "Tôi thấy trạng thái của anh dạo này không tốt, chắc là tâm sự quá nặng nề, đừng cứ mãi để tâm đến mấy chuyện đó, hãy để lòng mình thư thả đi." Nghe Nhị Nguyệt Hồng nói, Trương Khải Sơn chỉ đành gật đầu.

Chỉ là tình huống đó quá đột ngột khiến anh ta thoáng nghi ngờ.

Vì mọi người đều không thấy nên anh ta cũng không để tâm nữa,

cầm đèn tiếp tục đi lên phía trước.

Nhưng vừa bước đi, xung quanh đột nhiên vang lên một tiếng nhai nhóp nhép.

Tiếng động này khiến anh ta càng thêm nghi hoặc, lại nhìn về phía bức tường.

Có lẽ do chuyện vừa rồi nên giờ anh ta cực kỳ chú trọng bức tường kia.

Khi nhìn lại, anh ta chú ý thấy tình huống bất ngờ.

Trên tường lại xuất hiện hai cái bóng, hai cái bóng cực kỳ quỷ dị, một cái đang không ngừng gặm nhấm cái kia.

Chẳng lẽ tiếng nhai nhóp nhép phát ra từ đây?

Nhận ra điều đó, người trước mặt càng thêm kinh ngạc.

Trong lúc hoảng loạn, đèn dầu trong tay rơi xuống đất, khiến những người còn lại giật mình quay lại.

"Phật gia, anh lại làm sao thế?" Tề Thiết Chủy thực sự không biết làm sao, ông ta vốn đã hoảng sợ lắm rồi, giờ nghe tiếng động phía sau càng thêm khủng hoảng.

Đèn dầu vỡ tan, ngọn lửa bùng lên một chút rồi tắt lịm, xung quanh chìm vào bóng tối mờ ảo.

"Không đúng!

Ngôn gia, tôi chắc chắn không nhìn lầm, chỗ đó có bóng, vừa nãy tôi thấy rõ lắm!" Hứa Ngôn nghe vậy liền đi về phía đó.

Anh thấy lạ, sao họ chẳng thấy gì cả, hễ quay đi là Trương Khải Sơn lại thấy hiện tượng quái dị.

Nhưng ngay khi anh định bước tới, trạng thái của Nhị Nguyệt

Hồng đột ngột thu hút sự chú ý.

Cả người anh ta đờ đẫn, thân hình không hề dao động, khác hẳn với vẻ phong độ thường ngày, trông cực kỳ bất thường.

Hứa Ngôn nhíu mày nhìn Nhị Nguyệt Hồng: "Nhị gia?" Nghe tiếng gọi, Nhị Nguyệt Hồng khẽ nghiêng đầu qua, tiếng xương cổ kêu răng rắc cứng nhắc.

Tình huống đột ngột này khiến Tề Thiết Chủy càng hoảng hốt: "Đúng đúng đúng, lúc nãy anh ta cũng y như thế này!" Tề Thiết Chủy lùi nhanh ra sau, không dám nhìn vào chỗ đó.

Hứa Ngôn định giữ Nhị Nguyệt Hồng lại thì thấy anh ta ra tay tấn công Hứa Ngôn trước, một bàn tay nhanh chóng chộp tới.

"Chán sống à!" Nhạc Khỉ La hét lên, lập tức triệu hoán rối giấy nhốt lấy Nhị Nguyệt Hồng đang điên cuồng kia.

Anh ta không ngừng lườm Hứa Ngôn với vẻ giận dữ.

Nếu Nhạc Khỉ La không ngăn lại, không biết anh ta sẽ làm gì anh.

"Xem cô nãi nãi dạy dỗ anh thế nào!" Rối giấy của Nhạc Khỉ La bắt đầu chui vào người Nhị Nguyệt Hồng, quá trình này chắc chắn sẽ cực kỳ đau đớn như tan xương nát thịt.

"Tiểu La nhi, thả Nhị gia ra trước đã, trạng thái của anh ta không ổn." Hứa Ngôn phải bảo Nhạc Khỉ La dừng tay, nếu không cô sẽ nghịch chết Nhị Nguyệt Hồng mất.

Nhạc Khỉ La nhìn anh với vẻ oán trách: "Hắn vừa định làm hại anh, giờ mà thả ra thì biết đâu hắn lại làm gì nữa?" Hứa Ngôn lấy bùa dán lên ngực Nhị Nguyệt Hồng.

Trong tích tắc, Nhị Nguyệt Hồng như quả hồng mềm, cả người ngừng bạo động, ngã vật ra một bên.

Có điều cơ thể anh ta vẫn co giật, trạng thái trông cực kỳ đáng sợ, khiến người ta không đành lòng nhìn, chẳng biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Trương Khải Sơn nhìn chằm chằm, thầm nghĩ chuyện của Nhị Nguyệt Hồng chắc chắn có liên quan đến hai cái bóng quấn lấy nhau trên tường lúc nãy.

Anh ta lặng lẽ nhìn về hướng đó, chờ đợi quyết định của Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn nhìn quanh, phải nói là xung quanh không có điểm gì quá nổi bật, đó là lý do lúc đầu anh không nghĩ có nguy hiểm.

Nhưng trạng thái của Nhị Nguyệt Hồng đã rõ, rõ ràng là bị mất hồn.

"Trương phó quan, anh có thể kể lại chi tiết chuyện vừa thấy không?" Trương Khải Sơn đáp: "Tôi cầm đèn dầu, xung quanh rất tối nên bóng người đổ lên tường rất rõ.

Nhưng khi tôi nhìn kỹ thì thấy trên vị trí của Nhị gia xuất hiện hai cái bóng, đáng sợ nhất là một cái dường như đang nuốt chửng cái kia." Nhớ lại cảnh tượng đó, Trương Khải Sơn nhíu mày, sắc mặt càng lúc càng tệ.

Anh ta không biết giải thích sao, chỉ có thể khẳng định xung quanh có vấn đề lớn.

Hứa Ngôn suy nghĩ kỹ, xem ra ngôi mộ này không thể coi thường, trong thời gian ngắn đã khiến họ nhiều lần rơi vào nguy hiểm.

Về trạng thái của Nhị Nguyệt Hồng, Hứa Ngôn cũng có chút suy đoán.

Anh từng nghe nói trong mộ cổ có một loài quái vật quỷ dị tên là Thôn Ảnh Thú.

Nghe đồn nó sẽ hóa thành hình dạng cái bóng, từ từ tiếp cận mục tiêu định bắt chước cho đến khi gặm nhấm sạch cái bóng đó.

Cuối cùng người đó sẽ trở nên đờ đẫn, cứng nhắc rồi mất mạng.

Thể xác mất đi cái bóng sẽ trở thành một cái vỏ rỗng để Thôn Ảnh Thú sai khiến.

Cũng may là phát hiện kịp thời, nếu không tính mạng Nhị Nguyệt Hồng e là khó giữ, thậm chí xác thịt còn bị quái vật chiếm lấy.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn không khỏi nhíu mày, tình huống này nghe thôi đã thấy buồn nôn.

Đang lúc nhìn Nhị Nguyệt Hồng, anh đột nhiên chú ý thấy một đạo bóng đen đang không ngừng nhảy nhót trên vách tường.

Nếu không đoán sai, nó đang tìm kiếm mục tiêu tiếp theo vì Nhị Nguyệt Hồng đã bị anh khống chế, nó không thể làm gì nữa.

Nhận ra điều này, Hứa Ngôn nhanh chóng cắn đầu ngón tay, tốc độ nhanh đến kinh người.

Khi mọi người còn chưa hiểu anh định làm gì thì đã thấy anh lao về phía đó.

Một trận chấn động phát ra từ vách tường, sau đó là một tiếng kêu sắc nhọn đầy đau đớn.

Cái bóng trên tường không ngừng giãy giụa, trông như một kỳ quan khiến mọi người quên cả nguy hiểm xung quanh, chỉ ngây người đứng nhìn.

Chương 384

Thật kinh khủng, quả đúng như lời Trương Khải Sơn nói.

Ngay cả Tiểu Khải Linh và Nhạc Khỉ La cũng chấn kinh, đây hoàn toàn không phải thứ họ thường tiếp xúc.

Cho đến khi cái bóng hoàn toàn biến mất khỏi vách tường, Hứa Ngôn mới thu tay lại, sắc mặt đã khá hơn nhiều.

"Ngôn ca ca, đó rốt cuộc là cái gì vậy?" Nhạc Khỉ La không thể tin nổi lại có thứ ghê tởm như vậy tồn tại.

"Là Thôn Ảnh Thú.

Một loài quái vật sống lâu năm trong mộ thất, chúng không có thực thể, ngày đêm quanh quẩn trên vách tường.

Nếu bị chúng chú ý, chúng sẽ bám lấy không buông." Mấy câu nói ngắn gọn khiến lòng mọi người chùng xuống.

Họ không thể tin được lại có thứ này tồn tại, nhưng sự thật rành rành ngay trước mắt, không thể phủ nhận.

"Đáng sợ quá.

Các ngươi thấy chưa, tôi đã bảo Nhị gia không ổn mà, trông anh ta lúc nãy cứ như chết rồi ấy.

May mà phát hiện kịp." Tề Thiết Chủy vỗ ngực thở phào rồi nhìn sang Trương Khải Sơn.

Anh ta vẫn chưa hết bàng hoàng, mắt dáo dác nhìn xung quanh.

Nhị Nguyệt Hồng vẫn chưa tỉnh, nằm im một chỗ.

Trương Khải Sơn xót xa vô cùng.

Nếu không có Hứa Ngôn, có lẽ mấy người họ giờ đã âm dương cách biệt.

Hứa Ngôn biết nguy hiểm đã qua, đã đến lúc để Nhị Nguyệt Hồng tỉnh lại.

Con người không thể ngủ mê quá lâu, nếu không các chức năng cơ thể sẽ bị tổn hại.

Anh bước tới trước mặt Nhị Nguyệt Hồng, xé lá bùa đi.

Nhị Nguyệt Hồng bật dậy, sắc mặt trắng bệch, ngơ ngác nhìn quanh một hồi mới phản ứng được: "Ngôn gia?" Hứa Ngôn xua tay, anh biết anh ta định nói lời cảm ơn, mà lời đó anh nghe mòn cả tai rồi nên không cần thiết.

"Nếu không sao thì đi tiếp thôi, chúng ta vẫn chưa tới đích." Lời Hứa Ngôn khiến lời định nói của Nhị Nguyệt Hồng nghẹn lại, anh ta chỉnh đốn y phục đứng dậy.

Tề Thiết Chủy nói: "Nhị gia anh không biết đâu, lúc nãy tôi là người đầu tiên phát hiện ra anh có vấn đề đấy.

Cũng may có Ngôn gia, không thì anh đi đời nhà ma rồi." Hứa Ngôn nghe vậy chỉ biết đỡ trán, Tề Thiết Chủy đúng là cái gì cũng dám nói, chẳng kiêng dè chút nào.

Nhị Nguyệt Hồng im lặng nhìn theo bóng lưng Hứa Ngôn, tâm tư vạn trạng, lòng càng thêm nể phục.

Họ tiếp tục đi tìm các phòng mộ xung quanh.

Đã đến nước này rồi, ai cũng muốn nhanh chóng tìm được thứ cần tìm để rời đi.

Sau sự cố vừa rồi, Nhị Nguyệt Hồng cũng chú tâm hơn.

Nhà họ Hồng vốn tinh thông nhận biết phương hướng và chế tạo

cơ quan, nếu lát nữa có việc cần đến, anh ta chắc chắn sẽ dốc hết sức.

Không biết qua bao lâu, không có nguy hiểm nào xảy ra thêm.

Cuối đoạn đạo mộ xuất hiện một gian mộ thất, thu hút sự chú ý của mọi người.

Một nơi được chế tạo riêng biệt như thế này chắc chắn không tầm thường.

Hứa Ngôn đứng phía trước không vội bước vào.

Đã có quá nhiều bất ngờ xảy ra, giờ phải cẩn thận gấp bội.

Anh suy nghĩ xem bên trong sẽ có gì.

Quan tài?

Sách vở?

Hay cơ mật của Trương gia?

Mọi khả năng đều có thể xảy ra.

Đến trước cửa mộ thất, trên đó có một ký hiệu rất rõ nét: Đồ án một thanh Hắc Kim Cổ Đao nằm ngang.

Mọi người nhìn qua, thanh đao này y hệt thanh đao Tiểu Khải Linh đang đeo, chứng tỏ tầm quan trọng của nó.

Làm sao để mở cửa đây?

Đang lúc mọi người bế tắc thì Tiểu Khải Linh tiến lên, nhìn chằm chằm vết lõm hình thanh đao trên cửa rồi nhìn Hứa Ngôn như xin ý kiến.

Hứa Ngôn gật đầu, cậu bé đặt thanh Hắc Kim Cổ Đao của mình vào vết lõm.

Ngay lập tức, thanh đao bị hút chặt vào, cánh cửa từ từ mở ra nhanh chóng.

Một kho vũ khí đồ sộ hiện ra trước mắt.

“Trời ạ!

Chuyện này là thật sao?” Tề Thiết Chủy hét lên rồi chạy ngay vào trong.

Hứa Ngôn định gọi lại vì kho vũ khí thường kèm theo cơ quan, nhưng mọi người đã tản ra xung quanh.

Thiên thạch là thứ cực hiếm, nhưng Trương gia lại sử dụng tùy ý.

Có ít nhất mấy thanh vũ khí làm từ thiên thạch ở đây, thật khiến người ta kinh ngạc.

Trương Khải Sơn, người vốn thuộc chi nhánh bị xua đuổi nên biết rất ít về Trương gia, cũng chăm chú quan sát.

Vũ khí nhiều vô kể nhưng Hứa Ngôn không mấy hứng thú, định rời đi thì dư quang chú ý thấy một cỗ quan tài đặt ngay phía trước đống vũ khí kia.

Trong phòng vũ khí lại đặt quan tài?

Cách làm của người Trương gia luôn khiến người ta bất ngờ.

Xem ra trong quan tài này không chừng là một món vũ khí tuyệt thế.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn bước tới.

Những người khác cũng nhìn theo, họ biết khả năng quan sát của Hứa Ngôn hơn hẳn mình.

Đến gần, anh thấy trên quan tài có hoa văn đặc chế: Kỳ Lân đạp tường vân.

Hứa Ngôn tìm kiếm xung quanh không thấy cơ quan nào nên cũng yên tâm hơn.

Anh không muốn có nguy hiểm bất ngờ nào phát sinh lúc này.

Anh đưa tay mở nắp quan tài hắc trầm mộc.

Mọi người nín thở dõi theo.

Bên trong đặt một thanh đao cực kỳ nặng nề, trông đầy dấu ấn thời gian và y hệt thanh đao của Tiểu Khải Linh, có điều trông cổ xưa hơn nhiều.

Cả nhóm nhìn nhau kinh ngạc.

Trong quan tài lại đặc biệt đặt một thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Loại đao này thường chỉ tộc trưởng nắm giữ, truyền đời qua các thế hệ, vậy mà ở đây lại có thêm một thanh nữa.

Tiểu Khải Linh cũng chú ý tới, cậu vốn yêu quý thanh đao của mình nên biết rõ đặc trưng của nó.

Thanh đao trong quan tài này không chừng là của một vị tộc trưởng tiền nhiệm.

Hứa Ngôn suy nghĩ một lát rồi cầm thanh đao lên.

Trương Khải Sơn hơi nhíu mày, dù sao đây cũng coi như mộ tổ tiên nhà mình, bị lấy đồ ngay trước mặt thì cũng hơi khó xử.

Nhưng Hứa Ngôn đã đưa thanh đao cho Tiểu Khải Linh: "Cầm lấy thanh đao này đi, biết đâu có lúc cần dùng tới." Trong ký ức của anh, Tiểu Khải Linh từng làm mất đao một lần, nên cứ cầm theo một thanh để dự phòng là tốt nhất.

Dùng được thì tốt, không dùng được thì cứ để đó cũng có giá trị.

Chương 385

Tiểu Khải Linh chăm chú quan sát một lúc, không hề có bất kỳ nghi ngờ nào, trực tiếp nhận lấy thanh Hắc Kim Cổ Đao từ tay Hứa Ngôn.

Cảm giác cầm trên tay đúng là nặng hơn của cậu rất nhiều, phía trên dường như còn có những hoa văn độc chế.

Thanh đao này cầm trong tay, ngược lại khiến cậu cảm thấy một sự thân thiết cực kỳ lớn, nhưng cảm giác đó chỉ thoáng qua rồi biến mất, nên cậu cũng không để tâm quá nhiều.

Trương Khải Sơn và những người khác đương nhiên không có ý kiến gì.

Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy vốn là người ngoài, tự nhiên không có cách nào xen vào.

Lúc này Nhạc Khỉ La có vẻ không mấy hứng thú, hoàn toàn không muốn bày tỏ tâm tình gì, bởi vì cô vốn chẳng hiểu biết gì về những thứ này, từ đầu đến cuối cũng không biết dùng bất cứ loại binh khí nào, nên cũng chẳng buồn quan sát.

Hứa Ngôn chú ý thấy Nhạc Khỉ La có vẻ không ổn, rồi lại nhìn sang Tiểu Khải Linh.

Cậu bé đang lao ra ngoài múa may thanh đao trong tay, có vẻ đang vui mừng đến cực điểm. "Tiểu Khải Linh, thử đao xong thì quay lại đi.

Chúng ta cũng nên tiếp tục lên đường rồi." Nghe thấy lời Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh nhanh chóng chạy trở lại, tâm trạng so với lúc nãy đã tốt hơn rất nhiều.

Mọi người đều có thể hiểu được, dù sao thanh Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Khải Linh có chất liệu thượng hạng, người bình thường căn bản không thể sở hữu, một thanh đã đủ để truyền đời, huống chi giờ cậu có tới hai thanh.

Điều khiến họ kinh ngạc là trên đoạn đường này không hề gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, xung quanh yên tĩnh hơn rất nhiều. "Xung quanh im phăng phắc thế này, không phải là đang đợi lát nữa cho chúng ta một vố lớn đấy chứ?" Trương Khải Sơn nghe xong lời của Tề Thiết Chủy, cũng không khỏi nhìn về hướng đó.

Lão Bát cứ luôn nói mấy lời xui xẻo, thật sự khiến người ta đau đầu.

Thấy mọi người đang chú ý đến mình, Tề Thiết Chủy không dám lên tiếng nữa. "Nhưng chúng ta đã vào đây lâu như vậy, đến giờ vẫn chưa phát hiện ra manh mối nào." Đối mặt với câu hỏi của Nhị Nguyệt Hồng, những người còn lại đều thêm phần nghi hoặc.

Câu nói này cũng khiến Hứa Ngôn không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Họ đã xuống mộ lâu như thế, mấy tầng lầu này đại đa số đều đã đi qua, nhưng lại không có tình huống nào xảy ra.

Nếu cứ tiếp tục thế này, chẳng lẽ họ sẽ uổng công vô ích sao?

Hứa Ngôn nhìn quanh.

Nếu thật sự là vậy thì họ chẳng phải đã đi một chuyến không công sao?

Tuy nhiên, anh tin rằng Trương Gia Cổ Lâu tự nhiên sẽ không làm anh thất vọng.

Tiếp tục tiến về phía trước, họ lại đến một căn phòng khổng lồ.

Căn phòng trông vẫn phú lệ đường hoàng, bên trong tồn tại vô số

bảo vật. "Phải nói là bảo vật trong Trương Gia Cổ Lâu này nếu mang được ra ngoài, không chừng có thể bán được giá tốt đấy." Tề Thiết Chủy nhìn quanh, vàng bạc ngọc khí nhiều không đếm xuể.

Giọng nói của Trương Khải Sơn vang lên từ phía sau, khiến Tề Thiết Chủy phải đặt thứ đồ trong tay xuống: "Tôi chỉ nhìn một chút thôi, khẳng định không thật sự mang ra ngoài đâu.

Vả lại nhiệm vụ xuống mộ lần này không phải là lấy bảo vật trong mộ huyệt, tôi vẫn có chừng mực." Nghe Tề Thiết Chủy nói vậy, Trương Khải Sơn cũng không nói thêm gì nữa.

Căn phòng này trông bốn phương tám hướng đều đặc biệt quy củ, thậm chí có thể nói là xung quanh không một hạt bụi, giống như trước đây từng có người cư trú ở đây.

Sau khi nhận ra tình hình này, Hứa Ngôn cũng quan sát xung quanh.

Trên các bức tường đều có bích họa, Hứa Ngôn chuẩn bị quan sát một chút xem có manh mối nào không.

Anh vừa định cầm đèn dầu đi tới, xung quanh bỗng nhiên sáng rực lên trong nháy mắt.

Mọi người không khỏi đại kinh.

Khi nhìn lại thì mới chú ý thấy vô số nến sáp bỗng nhiên bùng cháy, nhưng trong quá trình đó không hề có ai ra tay.

Vấn đề nằm ở đâu?

Thật sự khiến người ta khó hiểu.

Dù vậy, trái tim đang treo lơ lửng của mọi người lúc này cũng hoàn toàn chết lặng.

Dù sao thì loại thực lực gì có thể khiến vô số ngọn đèn sáng lên

trong nháy mắt, điều này không cần phải nói nhiều.

Sau khi chú ý đến những bức bích họa xung quanh, Hứa Ngôn mới nhận ra vấn đề.

Những gì được khắc họa trên đó chính là quá trình thiên di của tộc họ Trương.

Từ lúc bắt đầu ở Trường Sa đến sau này là vùng Đông Bắc, rồi hiện tại là Ba Nãi, Quảng Tây.

Điều này ngược lại đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhưng mà...!

Những bức bích họa này đã khơi dậy sự tìm tòi của Hứa Ngôn.

Không chỉ là quá trình thiên di, mà còn có...!

Hứa Ngôn lúc này trừng to mắt, anh mới phát hiện ra tuyến đường mà họ đi bấy lâu nay đều sai lầm.

Theo bản năng, ai cũng cho rằng trong mộ huyệt thì càng lên cao càng giấu nhiều bảo vật, nhưng trong bức bích họa này lại không phải như vậy.

Hứa Ngôn quan sát kỹ lưỡng.

Những cách bài trí xung quanh cực kỳ rõ nét, nhưng lại không phải là bất kỳ nơi nào họ vừa đi qua.

Điều này đủ để chứng minh mục đích cuối cùng của họ không phải là tiếp tục đi lên tầng trên.

Suy nghĩ một lát, ánh mắt Hứa Ngôn có chút thay đổi.

Những người còn lại đều nhìn sang, dường như cũng đại khái hiểu được tình hình. "Xem ra chúng ta có lẽ phải quay lại rồi." Cái gì?

Đối mặt với lời Hứa Ngôn nói, mấy người có mặt đều ít nhiều

cảm thấy kinh ngạc.

Đúng lúc này, Tề Thiết Chủy bỗng nhiên ho dữ dội, đồng thời cả người cũng rơi vào trạng thái vô cùng mệt mỏi.

Lão dùng sức lắc đầu, định nhìn quanh nhưng lại không cách nào làm được.

Trương Khải Sơn phát hiện lão không ổn, nhanh chóng đi tới chỗ Tề Thiết Chủy. "Bát gia, ông sao thế này?" Nhị Nguyệt Hồng và Tiểu Khải Linh bị thu hút tầm mắt, lúc này mới chú ý thấy Tề Thiết Chủy như thể bị ngạt thở, ngã rầm xuống đất.

Cùng lúc đó, mọi người cũng đều cảm nhận được một loại khí thể lạ lùng không ngừng tràn vào mũi mình. "Hỏng rồi!" Hứa Ngôn lập tức cảm ứng được.

Hiện tại họ có thể nói là đang ở trong một không gian khép kín, xung quanh bày đầy nến sáp.

Quá trình đốt cháy đã lấy đi oxy của họ, không chỉ vậy, loại khí này còn khiến họ càng thêm chóng mặt.

Hiện tại không chỉ có Tề Thiết Chủy, mà cả Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khải Sơn cũng cảm nhận được sự bất thường.

Chỉ tiếc là trong tình huống này, họ dường như không thể xử lý được gì nhiều.

Họ theo bản năng nhìn về hướng vừa đi vào, nhưng phát hiện cửa đã bị đóng lại từ lúc nào không hay.

Trương Khải Sơn nhanh chóng đi tới, dùng sức muốn đẩy cửa ra, nhưng trong nháy mắt cũng nhận thấy sự quái dị.

Cửa đã bị vật gì đó từ bên ngoài chặn lại.

Lúc này nghĩ lại đúng là thấy hơi vô lý.

Hứa Ngôn nhận ra tình hình, nhanh chóng bước tới.

Cửa không hề bị đẩy ra, ngược lại vẫn ở trạng thái bị phong tỏa hoàn toàn.

Điều này khiến mấy người có mặt đều có chút khẩn trương.

Nếu cứ tiếp tục thế này, hậu quả thật sự không dám tưởng tượng, vô cùng nguy hiểm.

Chương 386

Lượng khí ở nơi này vốn đã ngày càng ít, cứ tiếp tục thế này e rằng cuối cùng đều sẽ ngạt thở mà chết.

Hiện tại nhất định phải nhanh chóng thoát khỏi nơi này, chỉ có điều cánh cửa trước mặt không cách nào mở ra.

Hứa Ngôn đại khái có thể đoán được nguyên nhân.

Ngay lúc họ bước vào, bên ngoài cửa e rằng đã xuất hiện đá chặn cửa, trực tiếp chặn đứng đường sống của họ.

Như vậy, tình hình xung quanh càng thêm phức tạp.

Chưa nói đến chuyện đó, khói sương xung quanh ngày càng nhiều, hoàn toàn có thể cảm nhận được trạng thái cực kỳ khủng khiếp.

Trong làn khói mù mịt này, họ căn bản không đủ sức để nhanh chóng thoát ra.

Tề Thiết Chủy thậm chí đã trực tiếp ngất đi.

Loại khí lão vừa hít vào phổi quá mạnh, nên thật sự không trụ nổi.

Hứa Ngôn chú ý đến tình hình này, nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ có người bị thương.

Anh không hy vọng chuyện đó xảy ra, nên chỉ có thể nhanh chóng xử lý.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn trực tiếp bấm quyết để xua tan khói sương xung quanh.

Hiệu quả này tuy cực kỳ mạnh mẽ, nhưng mọi người chung quy vẫn ở trong làn khói vây quanh, đối với họ thì tóm lại là không có bất kỳ lợi ích nào.

Đã vậy thì phải nhanh chóng tìm ra lối thoát, ít nhất là rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Nghĩ đến tình hình này, Hứa Ngôn tiến lên phía trước, tĩnh lặng quan sát vị trí đó.

Ngay khi anh chuẩn bị thi triển Cửu Thiên Tê Lôi, bỗng nhiên chú ý thấy trong màn sương mù dường như có vô số bóng người lờ mờ bước ra.

Bốn phương tám hướng trông đều cực kỳ khủng khiếp.

Trong tình huống này, rõ ràng là càng khiến người ta thêm hoảng loạn.

Hứa Ngôn chăm chú nhìn vị trí đó, nhanh chóng phát hiện ra tình hình xung quanh.

Vô số cái bóng mượn màn sương mà tiến về phía họ, động tác cực kỳ cứng nhắc.

Nếu không nhìn kỹ thì căn bản không thấy được, nhưng hiện tại Hứa Ngôn đã chú ý đến.

Anh không ngờ trong thời gian ngắn ngủi lại xảy ra sự sai lệch lớn như vậy.

Đang suy tính, Hứa Ngôn bỗng nhiên phát hiện những bóng người đó đang áp sát về phía Trương Khải Sơn.

Không hề do dự, Hứa Ngôn nhanh chóng lao lên, không nói hai lời, trực tiếp đấm một quyền về hướng đó.

Chỉ trong nháy mắt, thứ trước mặt bị đánh trúng liền tan thành mây khói, không còn dấu vết.

Nhận ra tình hình như vậy, Hứa Ngôn càng thêm kinh ngạc.

Suốt một thời gian dài vừa rồi không hề xuất hiện điều gì bất

thường, vậy mà giờ thì hay rồi, bốn phương tám hướng bỗng xuất hiện vô số quái nhân.

Tuy nói đánh một phát là tan, nhưng chỉ nhìn thôi cũng thấy rợn người.

Thế là Hứa Ngôn liền đứng ra bảo vệ xung quanh.

Nhạc Khỉ La vốn không muốn bận tâm, nhưng thấy Hứa Ngôn đang lún sâu vào nguy hiểm, cô buộc phải nhanh chóng lao về hướng đó.

Ngay lúc này, tất cả mọi người đều vô cùng khẩn trương.

Hứa Ngôn chỉ có thể tranh thủ quan sát xung quanh, bởi vì tình huống hiện tại nếu làm sai chỗ nào, e rằng chuyện sẽ lớn.

Trong lúc đang suy tính, những cái bóng xung quanh ngày càng nhiều, dường như hoàn toàn không sợ sự đe dọa này.

Trạng thái đó cực kỳ kinh khủng, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy áp lực đè nặng.

Chỉ tiếc là hiện tại Tề Thiết Chủy đang hôn mê, cũng không có cách nào đưa lão rời đi, nghĩ vậy Hứa Ngôn chỉ có thể cố gắng hết sức bảo vệ xung quanh họ.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng cũng đang trong quá trình sắp ngất lịm, nhưng lúc này họ buộc phải gồng mình chống đỡ.

Tiểu Khải Linh rút thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay nhanh chóng chém về phía xung quanh.

Loạt thao tác này khiến tình hình xung quanh quả thực dịu đi đôi chút, nhưng sương khói mịt mù vẫn còn rất nguy hiểm.

Đúng lúc này, Hứa Ngôn chú ý thấy trong màn sương xuất hiện những điểm sáng lấp lánh.

Anh theo bản năng nhìn qua, sắc mặt cũng có chút thay đổi.

Đang chú ý đến phương diện này, Hứa Ngôn bỗng nhiên đứng bật dậy.

Chẳng lẽ ở nơi đó tồn tại thứ gì?

Cho nên hiện tại có thể phán đoán nơi giấu bí mật cuối cùng có lẽ không nằm ở mấy tầng lầu này.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của điểm sáng trong sương mù có lẽ là đang chỉ dẫn cho họ.

Sau khi đoán vậy, Hứa Ngôn từng bước đi về hướng đó, không hề có bất kỳ sự trì hoãn nào, nhanh chóng đi đến tận cùng. "Ngôn ca ca!" Giọng nói của Nhạc Khỉ La vang lên bên tai, nhưng Hứa Ngôn không hề chần chừ, anh nhanh chóng bước tới.

Cùng lúc đó, trong màn sương trước mặt bỗng hiện ra một nơi giống như mật thất.

Hử?

Anh suy nghĩ kỹ lưỡng, và quả thực đã phản ứng lại được.

Điều này hoàn toàn khác với những gì họ thấy trước đó.

Giờ đây anh đại khái đã hiểu ra, xem ra mọi tình huống trong Trương Gia Cổ Lâu này đều liên hoàn với nhau.

Nếu không có màn sương mù này thì cũng sẽ không xuất hiện mật thất này.

Đã vậy, nếu mở mật thất này ra, liệu có thể khiến sương mù xung quanh dần dần rút đi không?

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn trực tiếp sờ soạng về hướng đó, tìm kiếm vị trí mở.

Chỉ là nơi này trông cực kỳ kín đáo, đến nỗi anh dù có tìm thế nào cũng hoàn toàn không thấy cửa vào mật thất.

Đang suy tính thì phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng gọi của Tiểu Khải Linh, giọng nghe nhẹ bẫng, dường như vừa chịu trọng thương.

Tình hình phía sau đáng lẽ không đủ để khiến họ bị thương, nhưng cảnh tượng trước mắt lại chân thực tồn tại.

Như vậy, Hứa Ngôn vội vàng nhìn về hướng đó.

Ngay khi anh nhanh chóng chạy lại vị trí cũ, một bóng người nhỏ bé xuất hiện trước mặt anh.

Chưa đợi anh kịp phản ứng, bóng người đó bỗng rút dao găm đâm thẳng về phía anh.

Cái gì?

Hứa Ngôn tuy đang ở trạng thái hỗn loạn, nhưng khả năng phản ứng của cơ thể cực nhanh, cũng trong nháy mắt đó nhanh chóng né được.

Nhưng khi anh nhìn lại lần nữa, thứ trước mặt đã biến mất không tăm hơi, không còn dấu vết. "Chết tiệt!" Hứa Ngôn thật sự vô cùng bực bội.

Nhưng anh cũng nhận ra nguy hiểm xung quanh rất rõ ràng, không chỉ có những cái bóng vừa xuất hiện, mà thực tế còn hỗn loạn hơn nhiều.

Nghĩ vậy, anh càng thêm nóng lòng, vì lúc này Hứa Ngôn chú ý thấy những âm thanh xung quanh bỗng nhiên biến mất.

Dưới màn sương mù là một khoảng tĩnh lặng, giống như bặt vô âm tín.

Điều này không làm Hứa Ngôn thả lỏng, ngược lại anh càng cẩn

thận quan sát xung quanh.

Chậm rãi tiến về phía trước, đúng lúc này trong màn sương một bóng người nhanh chóng chạy đến trước mặt anh.

Chưa kịp có hành động gì, bóng người đó đã trực tiếp xuyên qua anh rồi biến mất không dấu vết.

Tình huống này ngày càng đột ngột, đã đến mức không thể chấp nhận được.

Chương 387

Tình hình như vậy tự nhiên là xử lý càng nhanh càng tốt, tránh đêm dài lắm mộng, gây bất lợi cho những người bên cạnh anh.

Vô số bóng người bắt đầu xuyên qua bên cạnh Hứa Ngôn.

Trong quá trình này đã không còn thấy được sự hiện diện của Nhạc Khỉ La và những người khác nữa.

Giữa màn sương mịt mù, ngoại trừ những bóng người đảo quanh bên cạnh anh, không còn gì khác tồn tại.

Càng như vậy, Hứa Ngôn càng bình tĩnh.

Anh đứng yên tại chỗ, đôi tay đã bắt đầu thúc động Cửu Thiên Tê Lôi.

Đã thích xuyên qua trong sương mù như vậy, thì tự nhiên phải chơi tới cùng với chúng.

Vô số tia lôi dẫn bắt đầu liên tục đánh xuống phía dưới, sương mù xung quanh cũng bị kích nổ trong nháy mắt, thậm chí có thể nhìn rõ tình hình xung quanh trong tích tắc.

Oanh!

Tiếng nổ nhanh chóng vang lên, trực tiếp khiến bóng người bốn phương tám hướng tan biến không còn dấu vết, giống như chưa từng xuất hiện.

Hứa Ngôn nhìn qua, sương mù dần tan đi, xung quanh cũng dần khôi phục lại sự thanh minh.

Đã vậy, cảnh tượng trước mắt cũng đã chuyển biến lại thành hình dáng lúc trước.

Hứa Ngôn nheo mắt nhìn qua, toàn bộ trạng thái đều mang theo cảm giác áp bách cực lớn.

Nhạc Khỉ La và những người khác không biết từ lúc nào đã biến mất khỏi đây.

Nơi có thể nhìn thấy hoàn toàn không có bóng dáng của họ.

Vừa rồi Hứa Ngôn luôn ở quanh đây, nếu có người mất tích hoặc có biến động thì sao anh có thể không biết, trừ phi là trà trộn vào đám bóng người vừa nãy rồi biến mất.

Sau khi đoán ra tình huống này, ánh mắt Hứa Ngôn cũng chuyển hướng về phía mật thất lúc nãy.

Toàn bộ mật thất hoàn toàn khảm sâu vào vách đá, nếu không có ngoại hình độc đáo thì có lẽ người bình thường căn bản sẽ không chú ý đến nơi này.

Vị trí họ đang đứng chỉ lớn bấy nhiêu, tự nhiên không thể tồn tại nơi nào khác, nên chỉ có địa giới trước mắt là đáng nghi.

Hứa Ngôn chậm rãi bước tới.

Khi không còn sương mù, cảnh tượng xung quanh có thể nói là nhìn một cái là hiểu ngay.

Anh cẩn thận quan sát những gì xuất hiện trên đó.

Phải nói là người họ Trương cực kỳ sùng bái Kỳ Lân, đến nỗi trên cánh cửa này cũng xuất hiện hình Kỳ Lân, chỉ có điều lần này con Kỳ Lân đó lại thiếu mất đôi mắt, nhìn cũng dữ tợn hơn đôi chút, không hề thay đổi mà nhìn chằm chằm vào vị trí của anh.

Như bị ma xui quỷ khiến, Hứa Ngôn trực tiếp đưa tay cắn rách đầu ngón tay, chấm máu lên đó.

Thường nói họa long điểm tình, đến thời điểm này cũng chỉ có thể

nghĩ đến kết quả này.

Giây tiếp theo, cánh cửa trước mặt thật sự mở ra.

Theo sau đó chính là Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh cùng những người khác đang bị treo trước mặt anh.

Cả hai tay bị khống chế ở phía sau, thân hình không ngừng đung đưa.

Sắc mặt năm người cực kỳ tái nhợt, dường như không còn ý thức...

Cảnh tượng này đã khiến sắc mặt Hứa Ngôn trở nên vô cùng thâm trầm.

Anh lao mạnh lên, nhanh chóng chặt đứt dây thừng đang khống chế họ.

Sắc mặt mấy người xám ngoét, trạng thái dường như cũng có chút không ổn. "Tiểu La nhi!" Chưa nói đến chuyện khác, công lực của Nhạc Khỉ La vốn trên tầm tất cả mọi người, nhưng rốt cuộc cô đã gặp chuyện gì mà lại bị chế ước ở đây?

Hứa Ngôn thậm chí hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, đến mức đầu óc anh cũng như bị đứt dây đàn.

Ngay cả trạng thái của Tiểu Khải Linh và những người khác cũng vô cùng khó chấp nhận.

Anh vội vàng lấy những loại dược thảo đã cầu được trước đó ra, nhét vào miệng từng người.

Tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tóm lại là nhất định phải khiến họ tỉnh lại trước đã.

Làm xong tất cả, Hứa Ngôn cũng tĩnh lặng quan sát xung quanh.

Nơi này rõ ràng là một tàng bảo các, khắp nơi ngoài sách vở ra thì

chính là các loại châu quang bảo khí, chỉ nhìn thôi cũng đủ để biết giá trị của nó.

Sau khi nhận ra tình hình, Hứa Ngôn cũng đi một vòng quanh đây.

Ngay khi anh đến chỗ để sách, một bức tự họa bỗng trực tiếp rơi xuống trước mặt anh, theo đó là trạng thái đã mở ra.

Cái gì?

Tình huống đột ngột này khiến anh phải nhìn kỹ lại, mới phát hiện trên bức tự họa đó xuất hiện chính là hướng đi của một long mạch, điểm đỏ đánh dấu cũng chính là Ba Nãi, Quảng Tây nơi họ đang đứng.

Hơi nhíu mày, Hứa Ngôn cầm nó lên, không hề có bất kỳ sự kiêng dè nào.

Đang định hành động thì phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng ho.

Hứa Ngôn vội vàng nhìn qua, mới phát hiện Nhạc Khỉ La không biết từ lúc nào đã tỉnh lại, toàn bộ trạng thái đều có chút không ổn.

Cô vội vàng nhìn quanh, khi chú ý thấy sự hiện diện của Hứa Ngôn mới hốt hoảng định đứng dậy. "Ngôn ca ca!" Chỉ là cơ thể cực kỳ rã rời, nhất thời cũng khiến cô cảm thấy hơi quá sức.

Hứa Ngôn rảo bước tới, trực tiếp đưa tay giữ lấy Nhạc Khỉ La. "Tiểu La nhi, em cảm thấy thế nào?

Còn nhớ vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" Nhạc Khỉ La lắc đầu.

Lúc đó cô muốn lao tới cứu Hứa Ngôn, nên không hề dừng lại chút nào, nhưng ngay khi cô lao về hướng đó, bỗng dưng xuất hiện một cái bóng lạ lùng, một cơ thể nhỏ bé lao thẳng về phía cô, sau đó cô không còn nhớ gì nữa.

Cô đem những gì mình biết kể hết ra một lượt.

Hứa Ngôn cũng không khỏi nhíu mày, rất rõ ràng, cô gặp phải tình huống y hệt mình, chỉ tiếc là không biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, đồng thời cũng khiến người ta vô cùng bực bội. "Giờ không sao rồi.

Vừa rồi là lỗi của anh, anh không nên bỏ đi trước." Nghe Hứa Ngôn nói vậy, Nhạc Khỉ La lại lắc đầu: "Không phải vậy đâu, Ngôn ca ca!

Em biết lúc đó anh chắc chắn đã phát hiện ra tình huống gì nên mới vô cùng vội vàng." Nhạc Khỉ La cuối cùng cũng hồi phục được đôi chút.

Những người còn lại lần lượt tỉnh dậy, nhưng ký ức đều chỉ dừng lại ở màn sương mù đó, ngoài ra không còn ý nghĩ nào khác, hỏi gì cũng không biết.

Tuy nhiên, mọi người đều nhớ rõ một âm thanh nhỏ bé, sở dĩ lúc đó họ không đề phòng là vì hoàn toàn nghĩ đó là Tiểu Khải Linh.

Một đứa trẻ thì có thể làm được gì họ chứ?

Hứa Ngôn lúc này nheo mắt lại, quả nhiên người càng khiến người ta không nghi ngờ lại càng dễ làm ra những chuyện nguy hiểm.

Tề Thiết Chủy nhìn quanh, nhanh chóng chú ý đến thứ Hứa Ngôn đang cầm trong tay. "Đây là?" Lão theo bản năng ngẩng đầu quan sát một hồi, rồi nhanh chóng chắp tay, vội vàng quay lưng đi không định xem tiếp.

Đó bỗng nhiên là toàn bộ bản đồ long mạch, đoán chừng chắc chắn là do người họ Trương chuẩn bị, dù sao họ ngày thường chỉ thích xây dựng cổ lâu trên long mạch.

Có thể hiểu được tại sao lại có bản đồ long mạch này, chỉ là nhìn trộm thiên cơ luôn không tốt, nên Tề Thiết Chủy không dám có thêm

hành động nào.

Nhìn lại Hứa Ngôn, Trương Khải Sơn cũng không khỏi nới lỏng cảnh giác một chút: "Lần này đa tạ cậu, Ngôn gia." Nếu không có Hứa Ngôn, mấy người họ e là đã chết mấy lần rồi.

Hứa Ngôn đối với lời nói của người khác thì không để ý lắm, hiện tại quan trọng nhất là nhanh chóng nhận được toàn bộ truyền thừa, rời khỏi Trương Gia Cổ Lâu này.

Anh phái Lý Song trấn giữ Nhạc Dương, giờ cũng không biết tình hình thế nào.

Nhạc Khỉ La nhìn Hứa Ngôn, mới chú ý thấy anh đang nhíu mày, trông có vẻ như đang có chuyện phiền lòng. "Ngôn ca ca." Tiếng gọi của Nhạc Khỉ La vang lên khiến Hứa Ngôn nhìn về hướng đó.

Cô gái nhỏ có chút tự ti, trạng thái cũng tệ hơn trước nhiều.

Chương 388

Phải đẩy nhanh bước chân thôi. "Chúng ta quay lại." Cái gì?

Những người còn lại đối với lời Hứa Ngôn nói có chút khó hiểu, nhưng trong lúc nghi hoặc thì cơ thể vẫn rất thành thực đi theo. "Chẳng phải vất vả lắm mới tới được đây sao?

Sao nhanh thế đã phải rời đi rồi." Câu hỏi của Tề Thiết Chủy không nhận được lời đáp.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng nhìn nhau, sắc mặt dường như cũng hơi u ám.

Tiểu Khải Linh thu đao lại, cũng vội vàng đi theo: "Hứa đại ca, chúng ta bây giờ phải rời khỏi Trương Gia Cổ Lâu sao?" Tiểu Khải Linh nắm chặt Dẫn Hồn Linh, nhất thời cũng đang suy nghĩ xem Hứa Ngôn rốt cuộc đang định làm gì. "Đi xuống tầng thấp nhất." Hứa Ngôn nhớ lại cảnh tượng trong ảo ảnh, càng thêm khẳng định những gì mình đang nghĩ.

Tầng thấp nhất?

Trương Khải Sơn nhìn về phía Hứa Ngôn, sắc mặt không tốt chút nào.

Ông bỗng nhớ lại lúc đầu khi trở về Trương Gia Cổ Lâu ở Đông Bắc, trong đống đổ nát có một cuốn sách ghi chép rằng bí mật lớn nhất của họ Trương nằm ở tầng thấp nhất của Trương Gia Cổ Lâu.

Nghĩ lại thì có chút muộn màng, nhưng Hứa Ngôn không phải người họ Trương, sao lại biết chuyện này.

Mọi người đi theo phía sau.

Tuy nói là quay lại đường cũ, nhưng so với lúc mới vào thì cũng có

điểm khác biệt, dù sao Mật Lạc Đà cũng có mặt ở khắp nơi, chắc chắn sẽ không để mấy người họ dễ dàng đi qua như vậy. "Tầng này là nơi Mật Lạc Đà phân bố, mọi người phải cẩn thận." Nghe Hứa Ngôn nói, những người còn lại đều gật đầu.

Nhưng khi họ chuẩn bị tiếp tục tiến về phía trước, xung quanh bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân rầm rập có lực.

Hứa Ngôn nhanh chóng kéo Tiểu Khải Linh và Nhạc Khỉ La lại.

Mọi người nấp ở góc ngoặt, khi nhìn qua thì phát hiện vô số Mật Lạc Đà xếp thành đội ngũ tiến về phía trước.

May mắn là không chạm trán trực tiếp với chúng, nếu không lại là một trận ác chiến.

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, may mà vừa rồi phản ứng kịp thời.

Nhìn theo hướng Mật Lạc Đà rời đi, mọi người lại đi ngược về vị trí cũ, chỉ là lần này mọi người đã trở lại cây cầu đá lúc nãy.

Trước đó khi mới đến đây, Hứa Ngôn còn thắc mắc tại sao trong mộ huyệt này lại xây dựng một cái hố sâu lớn như vậy, lúc này cũng đã hoàn toàn phản ứng lại, không chừng bên dưới chính là nơi nắm giữ bí mật cuối cùng.

Tề Thiết Chủy chú ý đến ánh mắt của Hứa Ngôn, nhất thời sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Lão trợn mắt há mồm nhìn Hứa Ngôn, dường như không dám tin vào hành động tiếp theo của anh. "Ngôn gia, cậu không phải định xuống dưới này chứ?" Đối mặt với câu hỏi, Hứa Ngôn mới gật đầu.

Có lẽ chỉ có vị trí này thôi, dù sao họ cũng đã tìm kiếm rất nhiều nơi, ngoại trừ suýt mất mạng ra thì dường như không có manh mối nào.

Nhạc Khỉ La nghe Hứa Ngôn nói xong, cũng trực tiếp triệu hồi máy bay giấy nhân.

Tình huống đột ngột này không khiến những người có mặt thả lỏng được, dù sao nếu ở địa giới bình thường thì còn tốt, nhưng vị trí dưới cầu đó thậm chí không biết sâu bao nhiêu, nếu xuống dưới mà không lên được, họ e rằng cả đời sẽ bị nhốt ở đây. "Nếu sợ thì có thể ở lại đây." Một câu nói của Hứa Ngôn khiến Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng nhìn nhau.

Họ đến đây vì cái gì, làm gì có chuyện giờ lại quay về trực tiếp.

Nghĩ vậy, Trương Khải Sơn cũng trực tiếp bước tới, Nhị Nguyệt Hồng cũng vậy.

Nhất thời Tề Thiết Chủy tiến thoái lưỡng nan, nói thật thì lúc này mạo hiểm cái này lão một chút cũng không muốn, dù sao vốn dĩ chẳng liên quan gì đến lão, nếu bỏ mạng ở đây chẳng phải là cái mất lớn hơn cái được sao.

Chỉ là mọi người đều đã đi lên, để lại mình lão ở đây cũng sợ hãi lắm, suy đi tính lại cuối cùng vẫn đi theo.

Máy bay giấy nhân hạ xuống cực nhanh, thậm chí căn bản không cho mọi người cơ hội phản ứng.

Đợi đến khi họ hạ cánh an toàn, xung quanh đã vô cùng u ám, giơ tay không thấy năm ngón, bốn phương tám hướng thậm chí một tiếng động nhỏ cũng không có.

Hứa Ngôn phẩy tay một cái, cùng lúc đó xung quanh cũng sáng lên.

Nhưng khi nhìn vào xung quanh đây, sắc mặt mọi người lại trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Trước mặt họ là vô số cỗ quan tài sắt, trên quan tài đã sớm gỉ sét loang lổ, nhìn ra được đã được đặt ở đây mấy trăm thậm chí cả nghìn

năm.

Hứa Ngôn quan sát kỹ, nếu anh không nhớ nhầm thì thi thể đặt ở tầng thấp nhất đa số đều là thi thể tộc trưởng họ Trương, thậm chí còn có tộc trưởng đời thứ nhất.

Từ trước đến nay đều là phương pháp mai táng nguyên thủy nhất, nên mấy cỗ quan tài sắt này đặt cùng nhau ngược lại không khiến họ thấy kỳ lạ.

Hứa Ngôn suy nghĩ kỹ, trong những cỗ quan tài sắt này đại khái không có tộc trưởng đời thứ nhất.

Nghe đồn quan tài của tộc trưởng đời thứ nhất chính là bí mật cuối cùng của họ Trương, chỉ cần người nằm vào trong là có thể trường sinh bất lão.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là lời đồn thổi, tạo thêm chiêu trò mà thôi.

Trương Khải Sơn nhìn quanh, cỗ quan tài đó cực kỳ trang nghiêm, nhưng luôn cho ông một cảm giác đây không phải là nơi thuộc về mình. "Hứa đại ca, chúng ta tới nơi rồi sao?" Thấy Tiểu Khải Linh hỏi, Trương Khải Sơn cũng vội vàng nhìn về phía Hứa Ngôn.

Nói thật, ông cũng vô cùng tò mò, vị trí hiện tại của họ có phải là nơi ẩn giấu bí mật cuối cùng của họ Trương hay không.

Khi nghĩ đến vấn đề này, Trương Khải Sơn cũng không khỏi thấy nực cười, từ khi nào mà cổ lâu của họ Trương lại cần một người ngoài đến chỉ điểm.

Hứa Ngôn khẽ gật đầu, nhưng cũng không chắc chắn đây có phải là điểm đến cuối cùng hay không.

Theo lý thường, bí mật cuối cùng sẽ ẩn giấu sau cánh cửa thanh đồng, nhưng vị trí trước mắt họ lại không hề có sự hiện diện của nó,

càng khiến người ta thấy nghi hoặc khó hiểu.

Nhạc Khỉ La quan sát xung quanh, mấy cỗ quan tài đó được bày biện vô cùng chỉnh tề, thậm chí còn có vô số quan quách. "Ngôn ca ca, anh mau nhìn xem." Nghe Nhạc Khỉ La nói, Hứa Ngôn cũng quay đầu nhìn lại, lúc này mới chú ý thấy ở vị trí phong ấn của mấy cỗ quan tài đó hiện ra một dòng chữ: *Người không thuộc tộc này không thể sống sót đi vào*.

Mấy câu ngắn gọn trực tiếp khơi dậy nỗi sợ hãi của Tề Thiết Chủy.

Khi họ mới vào tầng thứ nhất, chú ý đến tình huống này vẫn chưa cảm thấy quá hoảng loạn, nhưng giờ cảm giác này quá mức sợ hãi, thậm chí làm tăng thêm sự hoảng hốt của lão đối với cái chết. "Tôi thấy tôi vẫn nên ở bên ngoài đợi mọi người thôi." Tề Thiết Chủy lúc này không khỏi ngồi bệt xuống một bên.

Mặc kệ bí mật cuối cùng gì đó, vốn dĩ chẳng liên quan gì đến lão, trên kia đã đưa ra cảnh báo rồi, còn vào tiếp chẳng phải là tìm chết sao?

Trương Khải Sơn khá là bất lực.

Ngay lúc này, trong vách tường bỗng nhiên xuất hiện tiếng vó ngựa hỗn loạn, dường như đang áp sát về phía họ.

Động tĩnh đột ngột thu hút sự chú ý của Hứa Ngôn, ánh mắt anh nhìn về phía nguồn âm thanh.

Giây tiếp theo, thiên quân vạn mã bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, xung quanh như mang theo những đốm lửa huỳnh quang, trông vô cùng khủng khiếp.

Nhận thấy tình hình này, Tiểu Khải Linh nhanh chóng rút đao nhắm về hướng đó, cả quá trình không hề do dự, ánh mắt khóa chặt

vào vị trí đó. "Cái... cái này lại là cái gì vậy!" Tề Thiết Chủy không khỏi hét lớn một tiếng, nhưng bị Hứa Ngôn dùng ánh mắt trấn áp.

Mọi người vô cùng hoảng loạn, tự nhiên không rõ thứ xuất hiện trước mắt rốt cuộc là gì.

Một đội nhân mã nhanh chóng lao về phía họ, Hứa Ngôn và những người khác không cử động, chỉ đứng yên tại chỗ.

Cùng lúc đó, Hứa Ngôn cũng đè thanh Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Khải Linh xuống.

Chờ đội ngũ đó tiến gần, mới nhìn rõ trạng thái của họ: vô số tướng sĩ mặc giáp trụ lao về phía họ, điều này khiến mọi người vô cùng chấn kinh!

Mọi người nhìn chằm chằm, nhất thời không dám có chút cử động nào.

Nhận thấy tình hình này, mấy người càng không dám lên tiếng.

Chỉ là ngay khi họ chuẩn bị để đội ngũ này nhanh chóng đi qua, không muốn xảy ra xung đột, thì đội ngũ đó lại dừng ngay trước mặt Hứa Ngôn.

Những người còn lại thấy vậy không khỏi trợn mắt há mồm.

Nhạc Khỉ La thấy thế sắc mặt lạnh lùng, ngón tay múa may chuẩn bị triệu hồi khôi lỗi giấy nhân, nhưng khi nhìn thấy Hứa Ngôn ra hiệu thì cô dừng lại.

Chương 389

Lúc này tuy không hiểu nhưng cô vẫn phục tùng.

Viên tướng dẫn đầu đội mũ giáp che mặt, nên không thể nhìn rõ dưới lớp mặt nạ đó ẩn giấu điều gì.

Đang quan sát thì viên tướng đó bỗng rút đao, nhanh chóng vung về phía Hứa Ngôn. "Á!" Tề Thiết Chủy không khỏi hét lớn, nhưng khi nhìn lại thì thấy Hứa Ngôn không hề hấn gì, mọi sự vẫn ổn.

Hứa Ngôn nhìn viên tướng đeo mặt nạ đó, ánh mắt không hề lay động.

Giây tiếp theo, thiên quân vạn mã nhanh chóng đi qua lần nữa, không tiếp tục tìm phiền phức.

Nhận thấy tình hình như vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Trương Khải Sơn nhìn theo hướng họ rời đi, rồi lại nhìn vào nơi họ xuất hiện, nhất thời không biết nói gì. "Chuyện gì vậy?

Họ rốt cuộc là người hay ma?" Đối mặt với câu hỏi của Tề Thiết Chủy, Hứa Ngôn cũng nhìn về hướng đó: "Chắc không phải là người đâu, họ vừa rồi là xuyên tường mà qua, nếu là người sao có thể làm được như vậy?" Trương Khải Sơn nói xong cũng nhìn Hứa Ngôn, dường như muốn biết câu trả lời của anh.

Mọi người không ai lên tiếng nữa.

Tề Thiết Chủy không thể chịu đựng thêm được nữa: "Đây chẳng lẽ chính là âm binh mượn đường trong truyền thuyết sao?

Trời ơi!

Đáng sợ quá." "Là phản xạ hình ảnh thôi.

Vị trí này lúc đó chắc chắn đã xảy ra tình huống như vậy, nên vách tường phản chiếu lại những chuyện đã xảy ra trước đây." Nghe Hứa Ngôn mô tả, những người còn lại mới thở phào. "Chúng ta đi theo." Hử?

Một câu nói của Hứa Ngôn trực tiếp khiến sắc mặt Tề Thiết Chủy hiện lên sự hoàng hốt tột độ.

Họ vừa mới thấy cảnh báo xong, giờ đầu phải cứng đến mức nào mới dám đi theo chứ.

Sắc mặt trở nên khó coi, Tề Thiết Chủy định nói gì đó thì Hứa Ngôn đã đi về phía trước. "Ôi trời!

Mọi người thật là...!" Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đi theo.

Nếu muốn thăm dò bí mật cuối cùng, thì chỉ có thể đi theo, mặc kệ là âm binh mượn đường hay phản xạ hình ảnh, đều không phải vấn đề lớn.

Những người còn lại đi theo sau, Tề Thiết Chủy không ngừng lải nhải.

Nhạc Khỉ La nghe mà phiền lòng, trực tiếp quăng mấy con khôi lỗi giấy nhân về phía lão, ý tứ thâm sâu, Tề Thiết Chủy cũng không dám nói thêm nữa.

Khi mọi người bám theo sau, họ cũng chú ý thấy đội ngũ lúc nãy bỗng dừng lại trước một cánh cửa thanh đồng vô cùng cao lớn.

Lúc này sắc mặt mọi người đều có sự phỏng đoán, tự nhiên rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì.

Bí mật của họ Trương giấu sau cánh cửa thanh đồng, hiện tại họ đã gần hơn một bước tới bí mật cuối cùng.

Toàn bộ đội ngũ nhanh chóng xuyên qua cánh cửa thanh đồng, không hề có bất kỳ trở ngại nào.

Đến lượt đám người Hứa Ngôn, tình hình trước mắt dường như khiến người ta phải suy ngẫm đôi chút. "Cái này chắc không dễ vào thế đâu nhỉ?

Họ là linh thể, xuyên tường thì dễ lắm, mấy người chúng ta mà làm thế thì chỉ có nước đâm đầu mà chết thôi." Tề Thiết Chủy nói vậy rồi lại nhìn về phía Hứa Ngôn, dường như muốn biết hành động tiếp theo của anh.

Hứa Ngôn đã đứng trước cánh cửa thanh đồng, sắc mặt không hề thay đổi, tay đã đặt lên vị trí đó.

Những người còn lại đều im lặng, tĩnh lặng nhìn nơi này.

Cánh cửa thanh đồng to lớn ẩn giấu quá nhiều bí mật, đến nỗi mọi người nhìn vào đều thấy một tia sợ hãi. "Hứa đại ca." Tiếng của Tiểu Khải Linh vang lên mới kéo thần thức Hứa Ngôn trở lại.

Anh theo bản năng nhìn qua, thấy Tiểu Khải Linh mặt mày đầy vẻ lo âu.

Có lẽ chỉ cần bước qua cánh cửa này, gánh nặng trên vai cậu bé sẽ trở nên nặng nề hơn.

Hứa Ngôn xoa đầu Tiểu Khải Linh để an ủi, rồi mới đi về phía cánh cửa thanh đồng đó, nơi mang theo sức mạnh cổ xưa.

Hứa Ngôn cũng nhìn cánh cửa thanh đồng đang từ từ mở ra trước mắt.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào vị trí này.

Lúc này, xung quanh lại xuất hiện một mộ thất vô cùng to lớn.

Xung quanh không có thứ gì thu hút ánh nhìn, nhưng trên vách

tường lại khắc dày đặc thứ gì đó.

Khi mọi người nhìn vào, sắc mặt không khỏi thốt lên kinh ngạc.

Nội dung trên tường khiến mọi người vô cùng chấn động, đó lại chính là tộc phổ các đời của họ Trương, thậm chí cả chi nhánh của Trương Khải Sơn cũng có.

Xem ra tuy lúc đó bị họ Trương trục xuất, nhưng vẫn được ghi chép trong sách.

Cả một bức tường, mỗi đời tộc trưởng đều được viết lên đó, chỉ là mọi người lúc này đều chú ý thấy tên mỗi đời tộc trưởng đều gọi là Trương Khởi Linh.

Mọi người nhìn sang Tiểu Khải Linh đang đứng một bên, trên mặt không hề có sự thay đổi, lạnh lùng như thể người ngoài cuộc.

Nhưng khi chú ý đến tình hình này, những người còn lại quả thực khá chấn kinh. "Trước đây chỉ biết thế lực phân bố của họ Trương cực kỳ rộng rãi, không ngờ lại có nhiều người như vậy." Lời của Tề Thiết Chủy không có ai đáp lại.

Nhị Nguyệt Hồng cũng nhìn lên tường, ánh mắt không khỏi chú ý đến Trương Khải Sơn ở phía sau, có lẽ chuyện này đối với ông cũng là một sự an ủi, dù sao cũng nhận được sự công nhận, không phải bị trục xuất hoàn toàn.

Chỉ là hiện tại tộc phổ trên đó đã sớm đứt đoạn ở thế hệ của họ, có vẻ sau khi tộc trưởng họ Trương trước đó bị sát hại, mọi tình hình đều đã sụp đổ tan tành.

Hứa Ngôn nhìn sang Tiểu Khải Linh, rõ ràng tuổi còn nhỏ nhưng trên mặt lại hằn nét thâm trầm.

Ánh mắt cậu dán chặt vào một cái tên trên đó, sau khi nhận ra, Hứa Ngôn mới phát hiện đó là Trương Phật Lâm, thân phụ của Tiểu

Khải Linh.

Hứa Ngôn không biết lúc này cậu đang nghĩ gì, chỉ là trong tình huống này dường như có thêm đôi chút u sầu khó hiểu.

Hứa Ngôn đưa tay vỗ về, biểu cảm của cậu bé cũng trong nháy mắt tan giá. "Chúng ta tìm thấy tộc phổ của họ Trương ở đây, điều này chứng minh đã đến vị trí cuối cùng rồi." Một câu nói của Hứa Ngôn khiến Tiểu Khải Linh và Trương Khải Sơn cùng những người khác đều có sự biến đổi.

Lúc này họ nhìn về phía chỗ tối, không nói lời nào.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, trước mặt hiện ra một bức tường đá.

Xung quanh giống như một lâu đài đá, trước mặt không có cửa.

Hứa Ngôn nhìn qua rồi trực tiếp đi vào trong.

Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khải Sơn nhìn nhau, cả hai mang theo chút thận trọng nhưng vẫn bước vào.

Xung quanh toàn là tường đá, cách bài trí cũng không quá hoa lệ, giống như loại mộ thất nguyên thủy nhất, thậm chí cả cơ quan cũng không có.

Mọi người nhìn qua, trước mặt chỉ đặt một cỗ quan tài đá.

Lúc này một ý niệm cũng hình thành trong đầu Hứa Ngôn, anh tự nhiên không quên nơi giấu bí mật cuối cùng của họ Trương có một cỗ quan tài, trong đó đặt thi thể tộc trưởng đời thứ nhất của họ Trương.

Nghe đồn quan tài đặt thi thể ông ta có thể khiến người ta trường sinh bất lão, chỉ cần nằm vào trong là có thể thực hiện được.

Hứa Ngôn sắc mặt ngưng trọng, không ngoài dự đoán đây chính là nơi cần tìm.

Sau khi nhận ra tình hình, Hứa Ngôn cũng đi về hướng đó.

Chỉ là khi chưa đến gần, biểu cảm của những người còn lại đều có ít nhiều biến đổi.

Ánh mắt Hứa Ngôn trở nên lạnh lùng.

Họ chưa kịp mở cỗ quan tài đá trước mắt thì bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng động.

Khi mọi người nhìn lên, mới phát hiện phía trên mộ thất không biết từ lúc nào bỗng xuất hiện hai cỗ quan tài, rơi nhanh về phía họ.

Chương 390

Mọi người kinh hãi, khi nhìn lại lần nữa thì phát hiện trong quan tài lại nằm thi thể của Tiểu Khải Linh và Trương Khải Sơn, y hệt như đúc, không hề có chút khác biệt, sắc mặt cũng rất hồng hào, ngoại trừ việc trông không giống trạng thái tỉnh táo thì hoàn toàn giống như một người sống.

Lúc này ngay cả Nhạc Khỉ La cũng không khỏi chấn kinh, không hiểu rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, ngơ ngác nhìn về phía Hứa Ngôn.

Nhận thấy tình hình này, biểu cảm của Hứa Ngôn lại không hề thay đổi chút nào.

Trương Khải Sơn cũng đang trong cơn chấn kinh, tại sao trong mộ thất này lại xuất hiện một người giống hệt ông. "Trời đất ơi!

Sao lại có hai người giống hệt các ông thế này." Tề Thiết Chủy càng thêm luống cuống.

Hứa Ngôn nhìn sang Trương Khải Sơn ở bên cạnh, trong nhận thức của anh, Trương Khải Sơn với tư cách là chi nhánh có bản mệnh thú là Cùng Kỳ, nên ông vẫn chưa hoàn toàn dung hợp được huyết mạch Kỳ Lân, xét cho cùng vẫn không phải huyết thống chính tông.

Trước đây cũng từng xảy ra chuyện Trương Khải Sơn đến Trương Gia Cổ Lâu để dung hợp huyết thống với người nhân bản đặc thù.

Còn về những người nhân bản này là do họ Trương lợi dụng Mật Lạc Đà để chế tạo ra. "Hứa đại ca." Tiếng của Tiểu Khải Linh vang lên, nhất thời mọi người đều nhìn sang. "Nằm xuống đi." Nói xong Hứa Ngôn cũng nhìn sang Trương Khải Sơn ở bên cạnh: "Ông cũng vậy." Trương Khải Sơn không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra,

nhưng phản ứng Hứa Ngôn dành cho ông là thực chất.

Tuy ông không chắc chắn, nhưng hiện tại lại đặc biệt tin tưởng Hứa Ngôn.

Ông cùng Tiểu Khải Linh đồng thời nằm xuống bên cạnh những người nhân bản giống hệt mình.

Hứa Ngôn rút dao găm, đi đến bên cạnh Tiểu Khải Linh.

Theo lý thường huyết thống của Tiểu Khải Linh là chính tông, nhưng không hiểu tại sao cũng có hành động như vậy.

Hiện tại có lẽ chỉ có khi dung hợp huyết dịch thực sự mới có thể nhận được truyền thừa thực sự.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn trực tiếp rạch lòng bàn tay Tiểu Khải Linh, đồng thời cũng thực hiện hành động tương tự với người bên cạnh.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, huyết dịch của hai bên bỗng nhiên dung hợp lại với nhau.

Tình hình hiện tại vô cùng khiến người ta nghi hoặc.

Theo tình trạng này, mắt của Tiểu Khải Linh cũng dần dần mờ đi cho đến khi ngất đi.

Trương Khải Sơn thấy cảnh này tuy khẩn trương nhưng cũng không có ý nghĩ gì khác, ông nhìn Hứa Ngôn.

Ngày thường tuy đối với anh có nhiều phòng bị, nhưng xảy ra nhiều chuyện như vậy, đối với Hứa Ngôn ông cũng đã hoàn toàn tin phục.

Có lẽ ngay cả khi Cửu Môn bị anh sử dụng cũng không phải chuyện xấu.

Hứa Ngôn đi tới trước mặt ông, biểu cảm không hề thay đổi, trực tiếp rút dao găm lúc nãy rạch lòng bàn tay ông.

Nhất thời hai bên cũng cuối cùng đã có sự biến đổi, vẫn y hệt tình trạng của Tiểu Khải Linh.

Dưới sự đan xen của huyết dịch hai bên, Trương Khải Sơn cũng lờ đờ rồi thiếp đi.

Tề Thiết Chủy ở bên cạnh hốt hoảng không thôi, lão không biết tình hình cuối cùng thế nào nên lo lắng vô cùng.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn vào tình hình hiện tại, không ngừng suy ngẫm.

Ông nhìn sang Hứa Ngôn ở bên cạnh, sắc mặt người đó tuyệt đối thản đãng, thậm chí không hề có bất kỳ biến đổi nào khác, chỉ lặng lẽ nhìn hai người trước mặt.

Đợi mọi người quan sát kỹ, chuyện kỳ lạ cũng đã xảy ra.

Vừa rồi nằm ở đó rõ ràng là hai Tiểu Khải Linh và hai Trương Khải Sơn, nhưng lúc này xung quanh bỗng nhiên có biến đổi, một trong hai cơ thể dần dần ẩn đi, chỉ để lại một bản thể ở vị trí đó.

Hứa Ngôn thở phào, xem ra mọi chuyện đều phát triển theo đúng những gì anh nghĩ.

Tiểu Khải Linh tỉnh dậy đầu tiên, khi cảm nhận được sức mạnh truyền đến trong cơ thể, cậu cũng không khỏi kinh ngạc, sự thay đổi trên khuôn mặt cũng cực kỳ rõ rệt. "Hứa đại ca, cháu thế này là...?" Biểu cảm của cậu có chút ngẩn ngơ, so với vẻ lạnh lùng thường ngày đã ít nhiều có sự thay đổi. "Giờ em cảm thấy thế nào?" Tiểu Khải Linh cảm nhận một chút, lúc này trong cơ thể dường như có một loại sức mạnh kỳ lạ không ngừng va chạm, đây là thứ trước đây cậu hoàn toàn chưa từng trải qua.

Hiện tại chỉ còn Trương Khải Sơn chưa tỉnh lại, chú ý đến tình hình này, những người còn lại đều lần lượt chờ đợi.

Sức mạnh trong cơ thể Trương Khải Sơn không ngừng luân chuyển, cho đến khi ông bừng mở mắt, cũng trong nháy mắt đứng bật dậy.

Tề Thiết Chủy nhìn từ một bên, luôn cảm thấy có gì đó thay đổi.

Nhạc Khỉ La vẻ mặt khinh bỉ: "Suốt ngày cứ như có sức trâu dùng không hết ấy." Trương Khải Sơn nhanh chóng đi tới trước mặt Hứa Ngôn, ông dường như hoàn toàn không dám tin, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ hỗn loạn. "Tôi đã có được huyết mạch Kỳ Lân thực sự?" Đối mặt với câu hỏi của Trương Khải Sơn, Hứa Ngôn gật đầu.

Vừa rồi khi ở ngoài cửa không thể mở được cánh cửa đó, Hứa Ngôn đã đoán được là do nguyên nhân này, giờ cũng coi như giúp Trương Khải Sơn hoàn thành tâm nguyện.

Nhị Nguyệt Hồng và những người khác rảo bước tới, cũng mừng cho Trương Khải Sơn.

Lúc ở cổ mộ quặng sắt, họ đã rất đau lòng cho tình trạng của Trương Khải Sơn khi đó.

Khi đối mặt với tâm ma, trạng thái của Trương Khải Sơn rõ ràng là lực bất tòng tâm, ông có lẽ luôn cảm thấy tự ti về huyết mạch Cùng Kỳ của mình, giờ cũng cuối cùng đã dung hợp thành công. "Lần này tốt rồi, Phật gia, sau này ông cuối cùng cũng trở thành người họ Trương đường đường chính chính." Tề Thiết Chủy nói xong cũng nhận ra mình lỡ lời, không tiếp tục nói gì nữa.

Tiểu Khải Linh đến trước mặt Hứa Ngôn, biểu cảm có chút phức tạp.

Cậu biết sau khi thành công lần này, gánh nặng trên vai cậu sẽ đè xuống, may mắn là còn có Hứa Ngôn bên cạnh, đối với cậu cũng không có chuyện gì quá phức tạp.

Trương Khải Sơn sau khi vui mừng cũng quay đầu nhìn Hứa Ngôn.

Ông tự nhiên hiểu rằng hôm nay có được cơ hội như vậy hoàn toàn là nhờ Hứa Ngôn giúp đỡ.

Trước đây ông đối với Hứa Ngôn là trăm bề đề phòng, sợ vì thế mà làm lung lay địa vị Cửu Môn của mình, đến nỗi trong mọi chuyện đều cố gắng hết sức không đứng cùng hàng ngũ với Hứa Ngôn.

Nhưng thời gian qua, ông cũng cuối cùng hiểu được tại sao Hứa Ngôn có thể đắc nhân tâm.

Chưa nói đến thực lực của anh, vì có thể trực tiếp tiếp nhận thành Trường Sa trong thời hạn ngắn ngủi đã đủ chứng minh năng lực của anh, cộng thêm tình hình hiện tại, chưa từng có bất kỳ sự chèn ép nào đối với họ.

Cho dù là trong chuyện Trần Bì A Tứ, lời nhắc nhở đối với Nhị Nguyệt Hồng, hay trong tình huống dung hợp huyết mạch Kỳ Lân này, anh đều không hề giữ lại, tất cả đều đủ khiến Trương Khải Sơn bội phục sát đất.

Có lẽ có Hứa Ngôn ở đây, đối với họ là trăm lợi mà không có một hại, dù sao anh cũng chưa từng can thiệp vào chuyện của Cửu Môn, mỗi lần chỉ là giúp đỡ giải quyết.

Đang lúc Hứa Ngôn còn đang quan sát những chuyện khác, phía sau vang lên tiếng động: "Tôi Trương Khải Sơn hôm nay thề rằng, sau này sẽ vì Ngôn gia mà làm việc, nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, không từ nan.

Cửu Môn đều cúi đầu xưng thần." Hử?

Nhạc Khỉ La và những người khác đều nhìn sang.

Khi thấy Trương Khải Sơn lúc này quỳ trên đất, khuôn mặt đầy vẻ

thành kính nhìn Hứa Ngôn, họ cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Dù sao Trương Khải Sơn cũng là một người cứng rắn, ngày thường không hề bị thế lực của Hứa Ngôn khuất phục, nhưng lần này tại sao lại có cảm tưởng như vậy.

Hứa Ngôn nhìn Trương Khải Sơn trước mặt, anh tự nhiên biết được suy nghĩ trong lòng ông lúc này.

Nếu là trước đây anh chắc chắn sẽ không mảy may lay động, nhưng giờ cuối cùng cũng có chút hòa hoãn.

Tề Thiết Chủy thấy vậy tự nhiên cũng hưởng ứng theo: "Cửu Môn chúng tôi đều biết thực lực của Ngôn gia, sớm đã ngưỡng mộ, giờ dưới sự dẫn dắt của Ngôn gia, Cửu Môn nhất định sẽ hưng thịnh." Nhị Nguyệt Hồng đứng bên cạnh không có bất kỳ phản ứng nào, tuy ông đã biết thực lực của Hứa Ngôn nhưng lúc này vẫn không thể thoát khỏi chấp niệm trong lòng.

Hứa Ngôn không hề có biểu hiện gì đặc biệt: "Đứng lên đi." Một câu nói đơn giản cũng khiến Trương Khải Sơn đứng dậy, ông hoàn toàn bị Hứa Ngôn thuyết phục.

Bất kể chuyện gì xảy ra, trong mắt anh dường như đều không coi là chuyện gì to tát, thậm chí lúc này ông thấy không hiểu nổi những toan tính trước đây của mình.

Giờ đã dung hợp huyết thống, việc họ phải làm e rằng chính là tìm thấy căn phòng cuối cùng, cuối cùng dẫn dắt Tiểu Khải Linh nhận được truyền thừa cuối cùng.

Chỉ là mọi người ở trong mộ thất này, thế giới bên ngoài xảy ra chuyện gì họ hoàn toàn không biết.

Lúc này các thế lực đang ngấm ngầm dậy sóng, đều đang bí mật mưu tính cách tranh đoạt thế lực khi Hứa Ngôn và Cửu Môn đều

không có mặt.

Lý Song trấn giữ Nhạc Dương cũng cảm nhận được nguy cơ bủa vây bốn phía, chỉ là tình hình hiện tại chắc chắn chỉ có đợi Hứa Ngôn trở về mới có thể xử lý.

Người nhà họ Uông luôn rục rịch, ngay cả người Nhật cũng một lần nữa quay lại.

Các thế lực tề tựu tại Nhạc Dương, nếu Hứa Ngôn không về chủ trì cục diện thì tình hình sẽ càng thêm nguy cấp.

Nghĩ vậy, Lý Song cũng lấy ra một khôi lỗi giấy nhân mà Hứa Ngôn để lại cho mình.

Chương 391

Trước đó Hứa Ngôn đã dặn nếu Nhạc Dương xảy ra nguy cơ gì thì hãy trực tiếp thả giấy nhân này ra, sau khi nhận được tín hiệu anh sẽ cố gắng hết sức quay về.

Hiện tại tuy chưa đến mức đường cùng nhưng cũng không thể chủ trì đại cục.

Lý Song định thả giấy nhân đi thì có người nhanh chóng chạy từ bên ngoài vào: "Có chuyện rồi!" Lý Song vẻ mặt không hiểu, khi nhìn ra phía trước, ánh mắt cũng có chút lạnh lùng: "Vừa rồi có người nhà họ Uông qua nhắn lời..." Đám người Hứa Ngôn tiếp tục sờ soạng tiến về phía trước, đúng lúc này ở vị trí phía trước vang lên một chuỗi tiếng chuông.

Mấy người nhìn nhau, nhất thời cũng nhận ra chuyện gì đã xảy ra.

Xem ra thử thách cuối cùng dành riêng cho họ đã xuất hiện.

Dường như cảm nhận được có người tới gần, tiếng chuông ngày càng lớn, dần dần truyền vào tai mọi người.

Tề Thiết Chủy lắc đầu, cố gắng hết sức giữ cho mình tỉnh táo, dù sao trước đó Hứa Ngôn đã cảnh báo họ về tình huống quái dị này, mặc kệ thế nào thì tiếp theo tự nhiên phải hết sức chú ý, chắc chắn không thể để xảy ra nguy hiểm gì vào lúc mấu chốt này.

Nhưng hiện tại đây cũng không phải là thứ họ có thể dễ dàng giải quyết.

Tề Thiết Chủy cả người đều thấy chóng mặt hoa mắt.

Mấy người tiếp tục tiến lên, cũng cố gắng giữ vững tâm trạng. "Ngôn ca ca, tại sao tiếng chuông này lại khiến người ta cảm thấy lờ

đờ thế nhỉ?" Nhạc Khỉ La không khỏi nghi hoặc, sắc mặt cũng ít nhiều có sự thay đổi. "Linh đang trận độc hữu của họ Trương có tác dụng gây ảo giác, sau khi nghe xong sẽ rơi vào ảo giác cực lớn." Hứa Ngôn nhìn Tiểu Khải Linh, ý nghĩa trong mắt rất rõ ràng.

Tiểu Khải Linh lấy Dẫn Hồn Linh ra, cái linh đang này lớn hơn nhiều so với linh đang lục giác bình thường, âm thanh phát ra khi lấy ra cũng vô cùng lớn, từng tiếng từng tiếng khiến mọi người cảm thấy khó tin.

Tiếng chuông xung quanh dường như nhỏ đi nhiều, nhưng chưa kịp có phản ứng gì thì một bóng người phía sau bỗng nhanh chóng lao về phía trước với tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không cho mọi người cơ hội phản ứng.

Hứa Ngôn nhìn qua mới phát hiện Tề Thiết Chủy đã biến mất trước mắt.

Chuyện gì vậy?

Ngay cả Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng cũng không khỏi sững sờ, chuyện vừa xảy ra họ vẫn chưa kịp phản ứng, lúc này trên mặt cũng đầy vẻ luống cuống. "Hỏng rồi!" Trương Khải Sơn không khỏi hét lớn một tiếng: "Bát gia e là bị ảo giác rồi!" Nghe Trương Khải Sơn nói vậy, sắc mặt Hứa Ngôn cũng có chút thay đổi, anh nhanh chóng chạy về phía trước.

Trong tình huống này để Tề Thiết Chủy một mình đi vào linh đang trận chẳng khác nào để lão đi vào chỗ chết.

Mọi người nhanh chóng bước tới, tiếng chuông xung quanh dường như lại vang lên, lần này thậm chí cả Dẫn Hồn Linh cũng không thể khống chế nổi họ.

Đại khái là do Tề Thiết Chủy xông vào.

Vòng chuông xung quanh cũng náo động, tiếng kêu ngày càng chói tai.

Tiểu Khải Linh cầm Dẫn Hồn Linh lên lắc mạnh, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời trấn áp được những chiếc chuông xung quanh.

Tề Thiết Chủy đã biến mất ở cuối đường.

Hành lang mà họ đang ở treo đầy những chiếc chuông lục giác.

Những chiếc chuông này có tác dụng gây ảo giác, chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ chết ngay.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn cũng nhìn xung quanh.

Tình hình quá nguy hiểm, nếu không tìm được Tề Thiết Chủy, e rằng khi tìm thấy thì cũng chỉ còn là một cái xác.

Nghĩ vậy, cảnh tượng này e là không thể chấp nhận được.

Suy nghĩ tới lui, Hứa Ngôn cũng bước về phía trước. "Anh Ngôn, đừng qua đó." Ngay cả Nhạc Khỉ La cũng đã cảm nhận được tà khí truyền ra từ hành lang.

Bây giờ mà đi qua đó thì không có gì khác ngoài nguy hiểm.

Mặc dù cô tin tưởng Hứa Ngôn, nhưng trong tình huống này cũng không thể mạo hiểm.

Tiểu Khải Linh tay cầm Dẫn Hồn Linh, từng bước tiến về phía trước.

Đến đâu, những chiếc chuông lục giác xung quanh cũng cuối cùng ngừng lại.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng nhìn nhau, sự lo lắng trong mắt họ hiện rõ.

Nhưng tình hình lúc này không chỉ đơn thuần là vấn đề mà họ có

thể giải quyết bằng cách lo lắng.

Nhất định phải nhanh chóng tìm thấy Tề Thiết Chủy.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Đúng lúc họ đang lo lắng như lửa đốt, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng động lớn.

Khi mọi người kịp phản ứng, Tề Thiết Chủy đã nhảy xuống từ phía trên.

Dáng vẻ cực kỳ hung tợn, động tác cũng vô cùng nhanh nhẹn.

Cả người anh ta đều rất điên cuồng, ra sức tấn công về phía Hứa Ngôn.

Ngay khi nhận thấy tình huống này, Nhạc Khỉ La lập tức triệu hồi khôi lỗi người giấy, trực tiếp tấn công về phía Tề Thiết Chủy. "Đừng!" Trương Khải Sơn kêu lớn một tiếng.

Sức chiến đấu của Tề Thiết Chủy hoàn toàn không đủ.

Nếu bị Nhạc Khỉ La tấn công, e rằng anh ta căn bản không thể chịu đựng được.

Hứa Ngôn giữ lấy Nhạc Khỉ La.

Anh đương nhiên biết Nhạc Khỉ La muốn bảo vệ mình.

Nhưng trong tình huống này, tuyệt đối không thể làm tổn thương Tề Thiết Chủy.

Hứa Ngôn nhanh chóng né sang một bên, ánh mắt dừng lại trên người Tề Thiết Chủy.

Đúng lúc mọi người đang ngạc nhiên không biết phải làm sao tiếp theo, Hứa Ngôn lại đón lấy Dẫn Hồn Linh mà Tiểu Khải Linh đưa cho.

Đồng thời, anh cắn nát đầu ngón tay, nhỏ máu lên đó.

Ngay sau đó, anh dùng sức lắc mạnh chiếc Dẫn Hồn Linh trong tay.

Cảnh tượng này cũng khiến Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng có chút ngạc nhiên.

Nhưng khi họ nhìn lại, họ phát hiện những chiếc chuông lục giác xung quanh vậy mà thật sự đã ngừng lại, không còn lắc lư nữa.

Điều này không khỏi khiến người ta chấn động.

Khi nhìn lại, họ cũng nhận ra sự lợi hại của nó.

Không thể không nói, Hứa Ngôn quả thực có thực lực.

Cùng với việc những chiếc chuông lục giác xung quanh ngừng lại, Tề Thiết Chủy cũng đột nhiên tỉnh táo trở lại.

Khi anh ta nhìn xung quanh, mới nhận ra sự kỳ lạ.

Cả người anh ta vô cùng kiệt sức.

Anh ta cố gắng đứng dậy, cũng phát hiện những người khác đang nhìn về phía mình. "Chuyện gì thế này?" Tề Thiết Chủy nhận thấy ánh mắt của mọi người, đương nhiên cũng cảm nhận được có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó.

Trong chốc lát, vẻ mặt anh ta có chút ngượng nghịu.

Trương Khải Sơn thở dài một hơi, kể lại tình huống vừa rồi.

Tề Thiết Chủy không khỏi sững sờ.

Vừa rồi anh ta đã bị ảo giác.

Nếu anh ta ở trạng thái tỉnh táo, cho anh ta một trăm cái gan cũng không dám đối đầu với Hứa Ngôn.

Tề Thiết Chủy có chút ngượng ngùng, cũng đi đến trước mặt Hứa

Ngôn.

Suy cho cùng vẫn là do định lực của anh ta không đủ, nếu không thì chẳng ai bị ảo giác, mà chỉ mình anh ta gặp phải tình huống này.

Chương 392

"Ngôn gia, vừa rồi tôi bị Lục Giác Linh Đang mê hoặc, vốn không có ý định làm hại anh." Hứa Ngôn gật đầu, cũng không để lời Tề Thiết Chủy nói vào lòng. "Anh không thật sự nghĩ là anh có thể làm tổn thương anh Ngôn nhà tôi chứ?

Nực cười!

Vừa rồi nếu không phải anh Ngôn ngăn lại, tôi đã đánh anh thành kẻ ngốc rồi." Nhạc Khỉ La liếc xéo một cái, điều này khiến Tề Thiết Chủy có chút ngượng, nhưng cũng không thể không thừa nhận.

Hứa Ngôn giao Dẫn Hồn Linh cho Tiểu Khải Linh, ánh mắt cũng nhìn về phía trước.

Cuối cùng là một căn phòng.

Nếu không đoán sai, đây có lẽ là vị trí cuối cùng. "Đi đi." "Nơi tiếp theo chỉ có tộc trưởng Trương gia các đời mới có thể vào." Sau khi nghe Hứa Ngôn nói, Tiểu Khải Linh không khỏi quay đầu nhìn lại, vô thức gật đầu.

Cầm lấy Dẫn Hồn Linh, cậu bé mới đi vào bên trong.

Bóng dáng nhỏ bé đầy kiên quyết.

Bí mật cuối cùng của Trương Gia Cổ Lâu rồi sẽ có ngày bại lộ, chẳng qua không phải bây giờ.

Vì vậy, lúc này chỉ có Tiểu Khải Linh một mình đi vào.

Nhạc Khỉ La vô cùng tò mò, hoàn toàn không hiểu, bọn họ vất vả lắm mới trải qua thiên tân vạn khổ đến được đây, lại có kết quả như vậy, đến cả vào cũng không thể vào.

Trong chốc lát cô không khỏi nhíu mày.

Hứa Ngôn dường như biết Nhạc Khỉ La đang nghĩ gì. "Dù sao đây cũng là việc của tộc Trương gia, chúng ta cứ đợi ở ngoài là được." Nhạc Khỉ La gật đầu, đương nhiên là nghe lời Hứa Ngôn răm rắp.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Tiểu Khải Linh đã sớm đi vào căn phòng chứa bí mật cuối cùng, nhưng bên trong lại không hề có bất kỳ âm thanh nào truyền ra.

Ngược lại còn khiến người ta có chút nghi hoặc. "Chuyện gì vậy?

Sao lại vào lâu thế?" Trương Khải Sơn cũng có chút ngạc nhiên, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mọi người đều có chút lo lắng.

Hứa Ngôn đứng một bên chờ đợi.

Mặc dù vừa rồi anh đã nói với Nhạc Khỉ La đây là chuyện riêng của Tiểu Khải Linh, người ngoài không nên can thiệp quá nhiều.

Nhưng trong tình huống này, nếu Tiểu Khải Linh vẫn không ra thì anh nhất định phải xông vào xem sao, tuyệt đối không thể có bất kỳ sai sót nào.

Vừa định nhấc chân đi về phía đó, cánh cửa vừa được đóng lại, vậy mà lại tự động mở ra từ bên trong.

Mọi người nhìn sang, mới phát hiện Tiểu Khải Linh vậy mà bò ra từ bên trong.

Vừa xuất hiện liền lập tức ngất xỉu, khóe miệng vương một thứ chất lỏng không rõ.

Chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Hứa Ngôn chú ý đến tình huống này, cũng vô thức định đi vào xem

rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng cánh cửa trước mặt đã đóng sập lại, dường như muốn báo cho họ biết, mọi chuyện đã an bài.

Hứa Ngôn nhìn cánh cửa đã đóng chặt.

Lúc này điều quan trọng nhất là Tiểu Khải Linh, vì vậy anh đương nhiên không cần phải bận tâm đến những thứ khác nữa.

Vô thức nhìn về phía Tiểu Khải Linh.

Cậu bé từ từ mở mắt, ánh mắt nhìn Hứa Ngôn dường như có thêm chút xa cách, nhưng rất nhanh lại khôi phục trạng thái ban đầu. "Hứa đại ca." Đối mặt với tiếng gọi của Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn gật đầu. "Cảm thấy thế nào?" Cuối cùng cũng hoàn hồn, Tiểu Khải Linh đứng dậy dưới sự đỡ của Hứa Ngôn. "Đỡ nhiều rồi!

Vừa nãy em...!" Dường như vẫn còn chút vướng mắc, Tiểu Khải Linh không nói thẳng ra. "Đã hoàn thành sứ mệnh rồi, những chuyện khác không cần nói nữa." Tiểu Khải Linh nghe Hứa Ngôn nói, vẻ mặt cũng thả lỏng đôi chút.

Trương Khải Sơn và những người khác thì vô cùng tò mò, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong căn phòng đó.

Chẳng qua thấy Hứa Ngôn và họ không có ý định tiết lộ, những người còn lại cũng không tiện nói gì thêm. "Bây giờ em đã nhận được toàn bộ truyền thừa." "Đã là tộc trưởng Trương gia." "Sau này anh sẽ giúp em đưa Trương gia trở lại đỉnh cao." Lời nói của Hứa Ngôn như một lời hứa.

Sau khi nghe xong, Tiểu Khải Linh cũng gật đầu.

Đúng lúc mọi người đang nhìn về phía lối cũ, một tình huống đột ngột lại khiến Hứa Ngôn sững sờ.

Đây là khôi lỗi người giấy mà anh đã giao cho Lý Song.

Lúc này vậy mà lại xuất hiện ở đây.

Xem ra Nhạc Dương có lẽ đang đối mặt với nguy hiểm.

Nhạc Khỉ La đương nhiên chú ý đến tình huống xảy ra.

Lúc này cũng nhìn về phía con đường họ đã đi tới, đôi mắt đỏ rực, ẩn chứa chút hưng phấn. "Anh Ngôn, xem ra lần này chúng ta có chuyện phải làm rồi." Vẻ mặt Nhạc Khỉ La trở nên hung tợn.

Mỗi khi cô xuất hiện tình huống này, đương nhiên là có người sắp gặp tai ương.

Hứa Ngôn gật đầu.

Anh lúc đó đã nói Lý Song đừng vội đánh rắn động cỏ.

Xem ra bây giờ cũng là bất đắc dĩ.

Đã vậy thì kế hoạch của anh cũng có thể nhanh chóng hoàn thành, không cần phải bận tâm đến bất kỳ ai nữa.

Hai người đều lộ ra vẻ mặt quyết thắng.

Trương Khải Sơn và những người khác đứng một bên, trong mắt đầy nghi hoặc.

Nhưng họ đã hạ thấp cảnh giác đối với Hứa Ngôn, sau này đương nhiên sẽ ở bên cạnh anh.

Mọi người quay về lối cũ, cuối cùng cũng trở lại Diễm Dương Lâu.

Bên ngoài đã tối đen như mực, xung quanh nhìn cực kỳ âm u, không thấy năm ngón tay.

Chỉ nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Hứa Ngôn bước ra khỏi lầu, những người còn lại cũng lần lượt đi

theo.

Nhưng đúng lúc họ chuẩn bị rời đi thì xung quanh đột nhiên truyền đến một trận huyên náo.

Tiếng động cực kỳ hỗn loạn, không ngừng lọt vào tai họ, cũng khiến mọi người hơi nghi hoặc, vô thức nhìn về phía xung quanh.

Nhưng xung quanh lại không có quá nhiều tình huống kỳ dị xảy ra.

Đúng lúc mọi người đang tìm kiếm nguồn âm thanh, Hứa Ngôn đột nhiên quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Trương Gia Cổ Lâu mà họ vừa rời đi vậy mà đã sáng đèn.

Điều kỳ lạ nhất là Trương Gia Cổ Lâu vừa rồi còn trống không, lúc này vậy mà đã chật ních người.

Họ ai nấy đều làm việc của mình, tiếng ồn ào vô cùng tạp nham, chỉ nghe thôi cũng khiến người ta có chút hoảng sợ.

Nhạc Khỉ La khi chú ý đến tình huống này, cũng không khỏi giật mình.

Cô nhìn Hứa Ngôn, dường như đang vướng mắc với tình huống trước mắt này.

Chương 393

Trong lầu vậy mà toàn là người, sao lại xảy ra tình huống như vậy chứ?

Vẫn chưa đợi mọi người kịp phản ứng, Hứa Ngôn đã dẫn đầu rời khỏi đây.

Nơi này không nên ở lâu.

Huống hồ, họ không cần phải phí tâm phí sức vào chuyện này.

Suy cho cùng, mọi chuyện đều phải có kết cục.

Nhạc Khỉ La triệu hồi khôi lỗi người giấy.

Mọi người nhanh chóng quay về thành Trường Sa.

Trường Sa không có bất kỳ hiện tượng kỳ dị nào, chỉ là ngầm sóng ngầm mãnh liệt, dường như có thế lực nào đó đang âm thầm trỗi dậy mạnh mẽ.

Hứa Ngôn xử lý đại khái một số chuyện, sau đó cũng chuẩn bị tiếp tục xử lý tình hình xung quanh.

Gần đây họ có rất nhiều việc, e rằng một chốc một lát cũng không thể thảnh thơi.

Khi biết Hứa Ngôn trở về, Nha Đầu đã sớm đợi ở cổng phủ đệ.

Nhận thấy bóng dáng Hứa Ngôn, cô bé cũng nhanh chóng chạy tới, trực tiếp lao vào lòng Hứa Ngôn. "Ngôn gia, anh cuối cùng cũng về rồi." "Nha Đầu đợi anh lâu lắm rồi." Hứa Ngôn vỗ vỗ lưng Nha Đầu để an ủi, nhưng lại không biết nên nói với cô bé chuyện gì sẽ phải làm tiếp theo.

Anh e rằng sẽ không ở lại Trường Sa quá lâu.

Dù sao thì trong thành Nhạc Dương đã có rất nhiều thế lực trỗi dậy.

Chưa nói đến bọn người Nhật, chỉ riêng trong thành Nhạc Dương đã có rất nhiều thế lực đang rình rập.

Sau này e rằng cũng vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy anh càng không thể dẫn Nha Đầu cùng đi, nếu không thì chỉ rước họa vào thân.

Đêm hôm đó.

Hứa Ngôn đang chuẩn bị lên giường, Tiểu Khải Linh cũng đẩy cửa bước vào.

Vừa nhìn thấy Hứa Ngôn, vẻ mặt cậu bé ít nhiều cũng có chút thả lỏng, chẳng qua nhìn vẫn có chút không ổn. "Sao vậy?" Đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh mới kể lại những chuyện đã xảy ra trong căn phòng đó.

Thậm chí còn nói rằng ở đó cậu đã uống một ly chất lỏng màu đỏ tươi.

Mặc dù không biết có tác dụng gì, nhưng lúc đó, ngay khi cậu đặt Dẫn Hồn Linh lên, thứ chất lỏng này liền bật ra xung quanh.

Hứa Ngôn lắng nghe, giữa hai hàng lông mày cũng có chút thay đổi.

Nếu anh không đoán sai, đây có lẽ là nguyên nhân khiến Tiểu Khải Linh sau này luôn bị mất trí nhớ.

Người Trương gia sẽ không để một bí mật tồn tại quá lâu trên người một người.

Vì vậy, thứ uống vào trong quá trình này chính là để khống chế không cho cậu bé xuất hiện quá nhiều nghi ngờ. "Không sao đâu." "Sẽ

không gây ảnh hưởng quá lớn đến em đâu." Có lời của Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh mới thả lỏng. "Lý Song hôm nay đã liên lạc với anh." Hứa Ngôn gật đầu, trùng hợp là anh cũng muốn nói với cậu chuyện này. "Thành Nhạc Dương chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không thì Lý Song sẽ không gấp gáp liên lạc với anh như vậy." "Chúng ta sau này e rằng phải đến Nhạc Dương một chuyến." Tiểu Khải Linh gật đầu, đương nhiên là nghe lời Hứa Ngôn răm rắp.

Xem ra trò chơi này đã đến lúc kết thúc rồi.

Đã đến lúc phải diệt sạch các thế lực ở Nhạc Dương.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Hứa Ngôn đang chuẩn bị rời đi, Triệu Quốc Trung đã đến trước mặt.

Vẻ mặt anh ta cũng vô cùng ngạc nhiên.

Khi nhìn thấy Hứa Ngôn, sắc mặt cũng có chút không tốt. "Ngôn gia, khoảng thời gian anh không ở đây chúng tôi đã tìm thấy tung tích của tiểu thư Doãn Tân Nguyệt." "Chỉ là...!" Hả?

Hứa Ngôn nhìn Triệu Quốc Trung.

Bình thường anh ta chưa bao giờ ấp úng như vậy. "Có gì cứ nói thẳng đi." Nghe Hứa Ngôn nói, Triệu Quốc Trung mới nhìn về phía anh. "Tiểu thư Doãn bị người nhà họ Uông bắt đi rồi." "Không chỉ vậy, khoảng thời gian này người nhà họ Uông còn ra lời, nếu muốn tiểu thư Doãn bình an vô sự, thì phải dùng mạng người Trương gia để đổi." Tiểu Khải Linh đứng một bên, sau khi nghe lời người trước mặt nói, lông mày cũng không khỏi nhíu lại.

Hứa Ngôn không khỏi cười khẽ thành tiếng.

Xem ra người nhà họ Uông bây giờ vậy mà đã hoành hành đến mức này.

Đã vậy thì anh đương nhiên không cần phải nương tay với họ nữa.

Nhạc Khỉ La đứng một bên lắng nghe, đương nhiên là cảm nhận được có người đang uy hiếp Hứa Ngôn. "Anh Ngôn, hay là chuyện này giao cho em xử lý đi, đảm bảo hoàn thành." "Em chắc chắn sẽ đưa cái cô Doãn Tân Nguyệt đó về." "Và cũng có thể gây trọng thương cho nhà họ Uông." Nghe Nhạc Khỉ La nói, Hứa Ngôn lại lắc đầu.

Anh đương nhiên không cần Nhạc Khỉ La ra mặt vì mình.

Chỉ riêng thế lực của gia tộc Doãn Tân Nguyệt, đã không thể để Doãn Tân Nguyệt chịu bất kỳ tổn hại nào.

Tiểu Khải Linh và những người khác đều đã chuẩn bị xong.

Hứa Ngôn nhìn Nhạc Khỉ La. "Lần này em cũng ở lại Trường Sa." "Chuyến này vô cùng hiểm ác, tuyệt đối không thể để các em bị tổn thương." Gì chứ?

Nhạc Khỉ La sau khi nghe câu này cũng nhíu mày.

Cô tuyệt đối không thể chấp nhận. "Không!

Anh Ngôn, em muốn đi cùng anh." "Em có thể gặp nguy hiểm gì chứ?

Bất tử bất thương." "Chắc chắn sẽ không gây thêm phiền phức cho anh đâu." Đối mặt với Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La cũng không khỏi bĩu môi.

Cô đương nhiên biết, quyết định Hứa Ngôn đã đưa ra thì không ai có thể thay đổi, ngay cả là cô.

Điều này khiến Nhạc Khỉ La rất buồn, nhưng cũng không thể nói gì.

Cô chỉ muốn ở bên cạnh Hứa Ngôn, không hy vọng có bất kỳ ai

làm hại anh.

Nhưng Hứa Ngôn đã hạ lệnh rồi. "Vậy anh Ngôn nhất định phải tự chăm sóc tốt cho mình." "Có chuyện gì thì cứ trực tiếp bảo khôi lỗi người giấy nói với em." "Em chắc chắn sẽ lập tức đến bên cạnh anh." Đối mặt với lời của Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn gật đầu. "Yên tâm, sau khi giải quyết xong chuyện lần này anh chắc chắn sẽ quay về ngay." Nhạc Khỉ La và Nha Đầu đều lặng lẽ đứng đó, trong mắt đều là sự quyến luyến, nhưng lại không có cách nào. "Đinh!

Phát hiện Túc chủ chủ động kích hoạt nhiệm vụ tình tiết, nhiệm vụ mới được mở ra." "Nhiệm vụ Hệ thống: Xin Túc chủ công chiếm Nhạc Dương." "Nhiệm vụ thành công: Thưởng 1000 điểm nhiệm vụ, giá trị may mắn +5, giá trị khí vận +6." "Thưởng 20000 thỏi vàng, 10000 binh lính, mười khẩu Pháo rocket Tiger tấn công." Gì?

Pháo rocket.

Hứa Ngôn nhìn nội dung nhiệm vụ và phần thưởng xuất hiện trên Hệ thống, vẻ mặt càng thêm quyết đoán.

Đây là loại pháo dùng để tấn công tàu ngầm, phản tàu ngầm và bắn lựu đạn sâu.

Nhất định phải kết hợp với xe tăng Tiger, uy lực có thể phát huy đến cực hạn, căn bản không có bất kỳ thứ gì có thể chống đỡ được.

Hiểu rõ tình huống này, Hứa Ngôn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Khải Linh vẫn luôn ở bên cạnh anh, cũng vô thức nhìn sang.

Chương 394

Lần này họ đến Nhạc Dương, chắc chắn sẽ nguy hiểm trùng trùng, nhưng có Hứa Ngôn ở đó thì mọi chuyện chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay.

Tiểu Khải Linh không hề lo lắng.

Đây cũng là lý do tại sao cậu bé cam tâm tình nguyện đi theo Hứa Ngôn.

Bước vào địa giới Nhạc Dương.

Xung quanh cũng vô cùng quỷ dị.

Có lẽ đã có tin tức họ đến đây, đến mức khi Hứa Ngôn xuất hiện ở thành Nhạc Dương, liền cảm nhận được mấy ánh mắt nửa có nửa không.

Dường như cũng có mấy cái đuôi bám theo về phía họ.

So với lần xuất hiện trước, Hứa Ngôn lần này không hề che giấu, cũng đi thẳng đến Phượng Minh Lâu.

Thanh Loan khi nhìn thấy Hứa Ngôn, có chút ngạc nhiên, rất nhanh cũng như phản ứng lại. "Nhanh!

Nhanh đi gọi chị cả." "Ngôn gia về rồi." Tiểu A Tiếu đang ở trong phòng.

Tình hình trong thành Nhạc Dương gần đây cô cũng đã biết.

Xem ra gần đây cuối cùng cũng sẽ không yên bình.

Trước đó nghe nói Lý Song cũng đến Nhạc Dương, thông thường mà nói người đó cũng nên đến.

Nhưng tại sao đến bây giờ vẫn không có chút tin tức nào. "Chị

cả." Tiếng nói đứt quãng truyền đến, trong chốc lát cũng khiến Tiểu A Tiếu nhíu mày. "Sao?

Cháy đến Phượng Minh Lâu của tôi rồi à?" "Em gấp gáp làm gì thế?" Sau khi nghe Tiểu A Tiếu nói, người trước mặt cũng mặt mày kích động. "Ngôn gia đến rồi." Ánh mắt Tiểu A Tiếu biến đổi, cả người cô dường như cũng có chút thay đổi biểu cảm. "Ở đâu?" Nhận thấy trạng thái của Tiểu A Tiếu, vẻ mặt Phượng Nhi cũng có chút thả lỏng. "Chị cả có cần thay quần áo không?

Ngôn gia đã đợi ở bên ngoài rồi." Tiểu A Tiếu vội vàng trang điểm một phen.

Tiếng giày cao gót khẽ vọng trên cầu thang.

Hứa Ngôn ngẩng đầu lên, lúc này mới chú ý Tiểu A Tiếu đã xuất hiện trước mắt.

Chẳng qua trên bề mặt lại không thể hiện sự hứng thú lắm. "Hứa tiên sinh thật sự đã lâu không gặp." Tiểu A Tiếu từ từ đi xuống, vóc dáng quyến rũ khiến đám đông đều ngẩn người nhìn. "Tôi còn tưởng Hứa tiên sinh đã quên Phượng Minh Lâu của tôi rồi chứ." Hứa Ngôn lúc này đứng dậy, ánh mắt cũng khóa chặt trên người Tiểu A Tiếu.

Hứa Ngôn đương nhiên sẽ không quên, dù sao một người phụ nữ có thể làm mưa làm gió ở Thượng Hải và Nhạc Dương, đủ để chứng minh thực lực của cô ta. "Gần đây việc nhà bận rộn, nên mới lỡ mất thời gian." Tiểu Khải Linh đứng một bên nhìn, ánh mắt cũng mang chút khó hiểu.

Chẳng trách lần này không đưa Nhạc Khỉ La đi cùng.

Xem ra đã có ý định từ trước.

Nghĩ vậy, Tiểu Khải Linh cũng không khỏi giơ ngón cái lên.

Tiểu A Tiếu vẫn chưa hoàn toàn bị thu phục, nhưng Hứa Ngôn lại

không biết cô ta đã sớm thầm trao tim cho anh. "Tôi chuẩn bị ít rượu ngon món ngon." "Hứa tiên sinh hôm nay sẽ ở lại đây sao?" Đối mặt với câu hỏi của Tiểu A Tiếu, Hứa Ngôn lại lắc đầu. "Gần đây bận rộn, tôi tranh thủ thời gian đến thăm cô một chút." "Bây giờ phải về căn cứ rồi." ...

Nghe lời người trước mặt nói, vẻ mặt Tiểu A Tiếu ít nhiều cũng có chút chần chừ. "Đã vậy, thì Tiểu A Tiếu tôi đương nhiên phải tiễn khách thật chu đáo." Cô nhìn Hứa Ngôn trước mặt, một lát sau mới ngẩng đầu lên. "Thành Nhạc Dương gần đây thế lực phức tạp, anh hãy cẩn thận nhiều hơn." Nghe Tiểu A Tiếu dặn dò, Hứa Ngôn đương nhiên gật đầu.

Xem ra cũng không tệ như tưởng tượng.

Hứa Ngôn quả thực sau khi đến Nhạc Dương liền đi tìm Tiểu A Tiếu trước.

Vì vậy bây giờ anh phải nhanh chóng đến căn cứ, có một số chuyện cần phải xử lý thật tốt, đặc biệt là tờ người giấy mà Lý Song đã gửi cho anh.

Anh cần biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ vậy, người cũng đã từ từ đi ra ngoài.

Tiểu A Tiếu nhìn bóng dáng đó, trong mắt đầy vẻ lưu luyến rõ ràng.

Cô từ Thượng Hải đuổi đến Nhạc Dương, vất vả lắm mới đóng quân ở đây, mục đích chính là một ngày nào đó có thể giúp đỡ Hứa Ngôn.

Dù sao cô cũng là người cá cược của anh, những chuyện khác không cần phải tính toán nhiều nữa.

Lý Song vẫn đang đóng quân ở khu quân sự.

Khi anh ta phản ứng lại, tấm rèm của căn cứ cũng bị người bên ngoài vén lên.

Anh ta vô thức nhìn sang, trước mắt không khỏi sáng bừng. "Ngôn gia, anh đến sao không nói một tiếng?" Có thể thấy Lý Song dường như rất vui mừng, nhưng rất nhanh lông mày cũng hơi nhíu lại. "Tôi có chút phụ lòng mong đợi của Ngôn gia, Nhạc Dương bây giờ hoàn toàn không yên tĩnh như vẻ bề ngoài." "Đặc biệt là vị Đốc quân quản hạt Nhạc Dương địa phương." "Đã nhiều lần muốn chiếm cứ căn cứ của chúng ta." Lý Song không dám hành động liều lĩnh, cũng luôn ở trạng thái phòng thủ, nên không có chuyện gì xảy ra.

Nghe lời người trước mặt nói, Hứa Ngôn cũng gật đầu. "Khoảng thời gian này cậu đã vất vả rồi." "Tôi không có ở đây, mọi chuyện đều cần cậu lo liệu." Lý Song vẫn đang trầm tư.

Hứa Ngôn nhận thấy anh ta không ổn, lúc này mới lại nhìn về phía anh ta. "Bất kể xảy ra chuyện gì cứ nói ra là được." Sau khi nghe Hứa Ngôn nói, Lý Song mới gật đầu. "Trong khoảng thời gian tôi đóng quân ở Nhạc Dương, tôi đã nghe thấy một số lời đồn." "Bọn người Nhật đã liên hệ với Thường Đại Soái, muốn xây dựng đường sắt ở Nhạc Dương." Hả?

Khi nghe câu này, sắc mặt Hứa Ngôn cũng trở nên vô cùng thâm trầm.

Điều này thật sự là không coi mình là người ngoài rồi. "Thường Đại Soái bên đó nói sao?" Phàm là người có chút lương tri, đương nhiên sẽ không đồng ý chuyện này.

Suy cho cùng, bọn người Nhật muốn xây dựng đường sắt ở Nhạc Dương, không nghi ngờ gì nữa là muốn mở thông tuyến đường.

Nếu để họ thành công, cả Nhạc Dương sẽ trở thành nơi bị người khác khống chế, đến lúc đó hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội nào để

lật mình. "Thường Đại Soái gần đây qua lại rất mật thiết với bọn người Nhật." "Nghe nói đang chuẩn bị mua quân hỏa ở chỗ họ." "Chỉ là trong thời gian ngắn vẫn chưa có tin tức sẽ hợp tác với bọn người Nhật." Hứa Ngôn gật đầu.

Thường Đại Soái đây là chuẩn bị trước.

Xem ra lúc đó khi anh để Lý Song đóng quân ở Nhạc Dương, Thường Đại Soái đã có ý định rồi.

Nhưng tranh giành Nhạc Dương là cạnh tranh công bằng, Hứa Ngôn đương nhiên sẽ không có quá nhiều hành động.

Nhưng nếu Thường Đại Soái dám hợp tác với bọn người Nhật, anh tuyệt đối không thể bỏ qua.

Sắc mặt Hứa Ngôn trở nên thâm trầm.

Ngay cả Tiểu Khải Linh đứng một bên, cũng cảm thấy căng thẳng một cách khó hiểu.

Xem ra lần này là một trận ác chiến.

Nhưng Tiểu Khải Linh biết, bất kể đối đầu với ai, người cuối cùng giành được chiến thắng đều là Hứa Ngôn. "Tìm một thời gian chúng ta đi gặp Thường Đại Soái này." Lý Song và những người khác đương nhiên đồng ý.

Chương 395

Trương Khải Sơn khoảng thời gian này vẫn luôn xử lý chuyện của Cửu Môn.

Kể từ vụ mỏ khoáng sản mộ đó, Trần Bì A Tứ cũng biệt tăm biệt tích.

Chỉ là anh ta chắc chắn sẽ không dừng lại ở đó.

Nhị Nguyệt Hồng cũng đang trầm tư về vấn đề này.

Dù sao Trần Bì A Tứ là đệ tử của anh, việc xảy ra như vậy vốn là do anh dạy dỗ không đúng cách.

Nhưng bây giờ Trần Bì A Tứ đã mất tung tích, không ai biết anh ta rốt cuộc đã đi đâu. "Chuyện này trách tôi." "Tôi chưa bao giờ biết Trần Bì lại có suy nghĩ như vậy." "Nhưng bây giờ cuối cùng vẫn phải tìm thấy anh ta, đương nhiên không thể để anh ta lại làm ra chuyện sai trái nữa." Nghe Nhị Nguyệt Hồng nói, Tề Thiết Chủy cũng nhìn sang. "Chỉ sợ anh ta chó cùng rứt giậu, sa chân lầm lỡ thì không hay." Những chuyện này không phải là điều họ có thể kiểm soát.

Dù sao Trần Bì A Tứ có thể hợp tác với Khâu Đức Khảo và những người khác, còn có thể làm gì thì không nói trước được.

Trương Khải Sơn bây giờ ngược lại không lo lắng cho Trần Bì A Tứ, điều anh ta bận tâm nhất vẫn là Hứa Ngôn. "Ngôn gia và họ bây giờ đã đi Nhạc Dương rồi, xem ra cả Hồ Nam sắp đổi chủ rồi." Lời của Trương Khải Sơn khiến hai người còn lại cũng ít nhiều có chút thay đổi biểu cảm. "Thế lực ở Hồ Nam cát cứ mạnh mẽ, có lẽ sự xuất hiện của Ngôn gia ngược lại là một điều may mắn." Lời của Tề Thiết Chủy đặt vào ngày thường hai người kia tuyệt đối sẽ không đồng tình, nhưng lần này lại có thể chấp nhận. "Nếu Ngôn gia tứ bề thọ địch,

chúng ta cũng nên nhanh chóng đi hỗ trợ." Điều này thật khó tưởng tượng lại là lời từ miệng Trương Khải Sơn nói ra, cũng khiến hai người kia có chút giật mình.

Hứa Ngôn bên này đã tung tin, chuẩn bị đến chỗ Thường Đại Soái hội họp.

Bên này lại khiến sắc mặt Thường Đại Soái trở nên vô cùng khó coi.

Phải biết nhân vật Hứa Ngôn này gần đây rất nổi tiếng, đặc biệt là việc dẫn quân đóng ở Nhạc Dương.

Điều này rõ ràng là muốn cho anh ta một trận ra oai.

Đáng tiếc gần đây muốn mua vũ khí của bọn người Nhật lại gặp phải rất nhiều phiền phức, thật sự là vô cùng uất ức. "Đại soái, nghe nói Hứa Ngôn lần này đến rất hung hăng." "E rằng thế lực không thể xem thường, chúng ta bây giờ tuyệt đối phải nhanh chóng xử lý tốt chuyện này." "Nếu không thì hậu quả không thể tưởng tượng được." Thường Đại Soái quăng chiếc cốc thủy tinh trong tay xuống đất, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi. "Lão tử ta muốn xem anh ta có năng lực gì." "Khoảng thời gian này bọn người Nhật rất xảo quyệt, chỉ là đi mua quân hỏa thôi, vậy mà còn muốn xây đường sắt đến Nhạc Dương." "Được voi đòi tiên!" Khi nghe Thường Đại Soái nói, Trần Phó Quan đứng một bên lại nhíu mày. "Chỉ là xây dựng đường sắt thôi." "Đối với chúng ta cũng là một điều tốt, hà cớ gì vì chuyện này mà tranh cãi không ngừng với bọn người Nhật." Đối mặt với lời Trần Phó Quan nói, sắc mặt Thường Đại Soái cũng trở nên vô cùng khó coi. "Nói bậy bạ!" "Đường sắt xây dựng đến Nhạc Dương, đó chính là mở ra nút giao thông cho bọn người Nhật." "Đến lúc đó lẽ nào lại nghênh đón họ đến tấn công chúng ta ư?" Trần Phó Quan không nói gì, sắc mặt cũng trở nên hơi u ám.

Anh ta ngẩng đầu nhìn Thường Đại Soái, ánh mắt cũng trở nên âm ngoan. "Đại soái, Hứa Ngôn...

Hứa Ngôn và họ đến rồi." Gì chứ?

Nói Tào Tháo Tào Tháo đến.

Xem ra sau này thật sự không thể nói xấu người khác sau lưng.

Thường Đại Soái chỉnh sửa lại một chút, nhanh chóng bước ra ngoài.

Hứa Ngôn đang đứng trước đại sảnh, dáng vẻ thoát tục, thân hình cao lớn như cây tùng cây bách.

Mặc dù sớm biết Hứa Ngôn còn trẻ, nhưng không ngờ lại đến mức này.

Thường Đại Soái hắng giọng, cả người cũng trực tiếp đi đến ghế chủ tọa ngồi xuống. "Không biết Hứa Đại Soái quang lâm đại giá, thật sự là thất lễ đã không ra đón tiếp." "Hôm nay có chuyện gì đặc biệt đến tìm tôi sao?" Đối mặt với câu hỏi của Thường Đại Soái, Hứa Ngôn không quay đầu lại.

Lần này anh không dẫn theo ai cả, nhưng hoàn toàn không hề hoảng sợ.

Chỉ riêng cái dũng khí này của anh, ngay cả Thường Đại Soái cũng vô cùng khâm phục. "Nghe nói gần đây bọn người Nhật liên hệ rất mật thiết với Thường Đại Soái." Ánh mắt Thường Đại Soái trở nên hơi hung dữ, nhưng rất nhanh lại một lần nữa quay lại chỗ ngồi. "Lão tử ta làm việc quang minh chính đại." "Ngược lại là Hứa Đại Soái, dường như rất rảnh rỗi." "Ngày nào cũng phái người đến theo dõi hành tung của tôi." Hứa Ngôn cười khẽ, lúc này mới quay đầu lại, nhìn Thường Đại Soái trước mặt.

Lưng hổ vai gấu.

Có lẽ quanh năm chinh chiến bên ngoài, mặt mày đen sạm khiến người ta kinh sợ.

Chỉ nhìn thôi cũng biết là một người đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển.

Nhận thấy Hứa Ngôn cười ra tiếng, Thường Đại Soái ngược lại có chút tức giận. "Mày dám cười nhạo tao à?" Hứa Ngôn không nói gì, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc. "Tình hình lúc này nguy cấp, tôi chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở Thường Đại Soái bớt làm những chuyện hại người hại mình." "Đừng làm tổn thương lòng dân." Thường Đại Soái khi nghe câu này, sắc mặt cũng có chút thay đổi.

Anh ta chưa bao giờ đồng ý yêu cầu của bọn người Nhật, nhưng vẫn không khỏi hoảng sợ.

Tình hình bây giờ quả thực căng thẳng, kể từ khi biết Hứa Ngôn đóng quân ở Nhạc Dương, anh ta cũng sợ mình sẽ trở thành chó nhà có tang.

Trong bí mật đương nhiên phải nhanh chóng tìm kiếm thế lực có lợi cho mình.

Hứa Ngôn nhìn Thường Đại Soái, không có bất kỳ hành động nào.

Hôm nay anh chẳng qua chỉ đến thăm dò một chút, xem ra Thường Đại Soái không có ý đồ khác.

Suy cho cùng, anh cuối cùng cũng sẽ thu phục toàn bộ Hồ Nam.

Nhạc Dương cũng chỉ là một trong số đó thôi, nếu ngoan ngoãn nghe lời, cũng có thể bớt đi một số thủ tục.

Nếu không, anh cũng tự có cách để khiến họ thần phục. "Xem ra tin tức của Hứa Đại Soái vẫn chưa được linh thông lắm, Nhạc Dương không chỉ có một mình tôi có thế lực." "Bọn người Nhật gặp phải bức tường ở chỗ tôi, khó mà đảm bảo họ sẽ không tìm người

khác." Không sai.

Toàn bộ thế lực ở Nhạc Dương phân bố rộng khắp, căn bản không phải là chuyện có thể làm được một cách dễ dàng.

Hứa Ngôn đã có ý tưởng, tất nhiên phải bắt tay vào hành động. "Đa tạ Thường Đại Soái nhắc nhở." Hứa Ngôn chắp tay, trực tiếp rời khỏi phủ Đại Soái.

Thường Đại Soái ngã phịch xuống đất, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Cuối cùng không biết phải xử lý thế nào.

Nghĩ vậy cũng rất căng thẳng.

Dù sao thực lực của Hứa Ngôn ai cũng thấy rõ.

Thế lực ở Trường Sa phức tạp, vậy mà anh ta có thể hoàn toàn thống trị trong thời gian ngắn.

Huống chi bên Nhạc Dương này.

Thường Đại Soái có chút bối rối, đồng thời cũng đang bận tâm làm thế nào để xử lý chuyện này.

Nếu cứng đối cứng với Hứa Ngôn, e rằng sẽ bị lột một lớp da.

Điều này hoàn toàn là điều anh ta không thể chấp nhận.

Chẳng qua Hứa Ngôn lần này đột nhiên đến thăm, quả thực là điều anh ta không ngờ tới.

Hứa Ngôn rời khỏi phủ Đại Soái, cũng đang suy nghĩ về khả năng Thường Đại Soái cấu kết với bọn người Nhật.

Bước đi bên ngoài, xung quanh cũng xe ngựa tấp nập.

Trong góc dường như có ánh mắt đang chú ý đến anh.

Rất rõ ràng, nhất cử nhất động của anh hiện tại đều bị người khác

theo dõi.

Tiểu A Tiếu lúc này đang sốt ruột ở Phượng Minh Lâu.

Cô đương nhiên biết tình hình Nhạc Dương hiện tại.

Hứa Ngôn bây giờ trở về chẳng khác nào lên núi đao.

Chương 396

Mặc dù cô hiện tại vẫn chưa hoàn toàn yêu Hứa Ngôn, nhưng cũng biết anh đã là người thuộc về cô.

Đương nhiên không cần phải tính toán quá nhiều nữa.

Phủ họ Vương.

Những chuyện xảy ra gần đây Thiện Khải có thể nói là biết rõ tường tận.

Anh ta hiện tại chỉ muốn khôi phục vương triều, đương nhiên cũng cần một thế lực.

Nhưng Hứa Ngôn là người mà mọi người đều biết, đương nhiên sẽ không giúp anh ta khôi phục vương triều.

Xem ra nếu muốn xử lý tốt, vẫn cần một chút thủ đoạn.

Nghĩ vậy, Thiện Khải trong lòng cũng đã có toan tính.

Chuyện này nhất định phải càng nhanh càng tốt, nếu không thì đêm dài lắm mộng.

Hứa Ngôn trở về căn cứ.

Lý Song cũng nhanh chóng đến trước mặt anh. "Thế nào rồi, Ngôn gia?" "Thường Đại Soái đó có dễ nói chuyện không?" Hứa Ngôn gật đầu.

Thường Đại Soái chẳng qua chỉ là một thế lực trong số đó.

Hiện tại người nhà họ Uông, bọn người Nhật, và cả Đốc quân đóng quân ở Nhạc Dương, đều không phải là những kẻ dễ đối phó.

Nếu muốn chiếm lĩnh Nhạc Dương, xem ra vẫn không phải là chuyện dễ dàng.

Bất đắc dĩ thì chỉ có thể dùng vũ lực.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn cũng gọi Lý Song vào trong phòng. "Trước đây đã thành lập tiểu đội xe tăng, bây giờ là lúc chúng phát huy tác dụng." "Khoảng thời gian tiếp theo chắc chắn phải mở rộng đội ngũ của chúng ta, sau đó mới tiến hành điều khiển những thứ khác." Thiết bị và nhân lực của họ hiện tại đều cực kỳ mạnh mẽ.

Có thể nói bất kỳ chiến sĩ nào trong số họ cũng đều có thể độc lập tác chiến. "Khoảng thời gian này tôi giao cho cậu một nhiệm vụ." Lý Song sau khi nghe xong, ánh mắt cũng sáng rực, dường như vô cùng phấn khích. "Mua sắm một ít lương thảo, nếu thật sự như tôi nghĩ, đến lúc đó e rằng họ sẽ chặn nguồn lương thảo của chúng ta." Lý Song gật đầu.

Đây quả thực là nơi cần chú ý.

Vì Hứa Ngôn đã hạ lệnh, anh ta đương nhiên phải nhanh chóng hoàn thành, không thể trì hoãn.

Sau khi Lý Song rời đi, Tiểu Khải Linh cũng đã đi vào phòng. "Hứa đại ca." Thông thường mà nói, Tiểu Khải Linh không cần phải tham gia vào chuyện này của họ.

Dù sao công chiếm Nhạc Dương là chuyện của anh, tuyệt đối không thể để người khác vì chuyện này mà bị tổn thương.

Chỉ là...!

Có một số chuyện đương nhiên phải xử lý nhanh chóng, tránh đêm dài lắm mộng.

Hứa Ngôn đến Nhạc Dương ngày thứ ba.

Qua điều tra của Lý Song, Trần Bì A Tứ vậy mà cũng đã đến đây.

Chỉ là mục tiêu lần này của anh ta lại là phủ họ Vương.

Điều này ngược lại khiến Hứa Ngôn có chút tò mò.

Trong chốc lát anh cũng thắc mắc hai người này kết giao quan hệ từ bao giờ. "Theo dõi chặt chẽ, bất kể có tin tức gì đều phải báo cáo cho tôi." Trần Bì A Tứ sau khi chia tay ở mỏ khoáng sản liền biệt tăm biệt tích.

Ngay cả Nhị Nguyệt Hồng lúc đó muốn đưa anh ta về Cửu Môn cũng bị từ chối.

Xem ra Trần Bì A Tứ đã quyết tâm thoát khỏi sự khống chế của Nhị Nguyệt Hồng.

Hứa Ngôn nghĩ vậy, cũng lại đoán xem lần này anh ta rốt cuộc sẽ làm gì.

Tình hình dường như có chút lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Chỉ là Hứa Ngôn còn chưa kịp hành động, vậy mà đã có người tìm đến anh trước.

Đốc quân Nhạc Dương Phương Trình đã đến căn cứ.

Đây là người đã gây khó dễ không biết bao nhiêu lần cho Lý Song khi anh ta đóng quân ở Nhạc Dương, đến mức bây giờ khi anh ta xuất hiện ở đây, cũng khiến Lý Song vô cùng phản cảm. "Hứa Đại Soái, biệt lai vô dạng à." "Nghe nói anh xử lý Trường Sa phải tốn rất nhiều công sức, ngược lại không ngờ anh lại nhanh chóng đến Nhạc Dương như vậy." Hứa Ngôn từ trước đến nay không thích vòng vo.

Nhìn Phương Trình trước mặt, sắc mặt cũng không hề thay đổi. "Lần này tôi đến là để hợp tác với anh." "Tôi đương nhiên biết mục đích anh đến Nhạc Dương, chỉ đáng tiếc Nhạc Dương bây giờ không dễ xử lý như vậy." "Hay là chúng ta hai người hợp tác." "Trước tiên giải quyết Thường Đại Soái kia đi." Hứa Ngôn nhìn Phương Trình trước mặt, hơi nhếch miệng cười nhưng không cười. "Giải quyết

Thường Đại Soái?

Sau đó thì sao?" "Chúng ta hai người binh đao tương kiến sao?" Phương Trình lúc này ha ha cười lớn. "Cái này anh không hiểu rồi, chỉ là để công bằng mà thôi." "Loại bỏ những kẻ cản đường." "Thường Đại Soái và phủ họ Vương hai thế lực này đã đóng quân ở Nhạc Dương rất lâu, nhưng lại không có bất kỳ hành động nào." "Chúng ta hà cớ gì không tiêu diệt họ trước." Tiểu Khải Linh đứng bên cạnh Hứa Ngôn.

Đối mặt với Phương Trình trước mặt, sắc mặt cũng thay đổi hết lần này đến lần khác.

Chỉ có kẻ ngốc mới đồng ý yêu cầu này của anh ta, hoàn toàn là một chuyện thừa thãi.

Họ muốn công chiếm Nhạc Dương rất đơn giản.

Chẳng qua Tiểu Khải Linh cũng không biết Hứa Ngôn rốt cuộc đang chờ đợi điều gì.

Nếu anh thật sự muốn ra tay, chỉ riêng một mình Nhạc Khỉ La đã đủ sức khiến cả thành Nhạc Dương long trời lở đất, hà cớ gì phải tốn công sức lớn như vậy. "Thứ nhất anh rất có dũng khí, thứ hai anh thật sự rất ngu xuẩn." "Anh không đến mức ngu xuẩn mà tin lời tôi nói đấy chứ?" Sắc mặt Phương Trình trở nên âm trầm, giận dữ nhìn về phía Hứa Ngôn. "Hôm nay tôi dám đến đây, anh không tin anh dám làm gì tôi sao?" "Đừng quên, nếu tôi có chuyện gì, e rằng các anh sẽ chẳng thể sống yên ổn đâu." Đối mặt với lời đe dọa của người trước mặt, sắc mặt Hứa Ngôn hơi biến đổi.

Giây tiếp theo ngón tay anh khẽ động.

Cả người Phương Trình dường như bị khống chế cực độ, trong chốc lát cũng quỳ rạp xuống đất.

Tình huống này hoàn toàn là vô thức, anh ta như bị người ta hoàn toàn áp chế, không thể cử động.

Biểu cảm lúc này cũng trở nên cực kỳ khó coi. "Anh đã dùng yêu thuật gì với tôi?" "Hứa Ngôn, anh ở Trường Sa có thể làm theo ý mình, nhưng Nhạc Dương không phải địa bàn của anh." Phương Trình vẫn đang kêu lớn.

Anh ta lúc này vô cùng căng thẳng, cũng có chút hối hận về quyết định mình đã đưa ra lúc đó.

Sao lại dám ngang nhiên chạy đến khiêu khích Hứa Ngôn chứ?

Chỉ trong vài tháng đã có thể công chiếm Trường Sa, đủ để chứng minh uy lực của Hứa Ngôn.

Lúc này chẳng phải chỉ cần động nhẹ ngón tay là đầu anh ta sẽ dời chỗ rồi sao.

Phương Trình không khỏi siết chặt nắm đấm, ánh mắt như rắn độc nhìn về phía Hứa Ngôn.

Nếu dễ dàng để Phương Trình chết như vậy, chẳng phải quá dễ dàng cho anh ta rồi sao?

Hứa Ngôn nghĩ vậy, cũng trực tiếp thu tay về.

Trong chốc lát Phương Trình trực tiếp rơi xuống đất, cả người cũng bắt đầu ho kịch liệt.

Anh ta nhìn về phía Hứa Ngôn, sắc mặt đã sớm trở nên vô cùng khó coi. "Anh đợi đấy cho tôi!" Anh ta nhanh chóng bò dậy trên đất, cả người cũng đã không còn sự ung dung như lúc mới đến, trông vô cùng chật vật.

Lý Song giơ súng trong tay lên, vô thức chĩa vào Phương Trình.

Điều này khiến Phương Trình tăng nhanh bước chân.

Chương 397

Trong tình huống này tiếp tục đối kháng không có bất kỳ lợi ích nào cho anh ta, thà nhanh chóng rời đi, quay về rồi tính sau. "Hứa Ngôn, đừng hối hận về lựa chọn của anh hôm nay." Phương Trình nói xong lời đe dọa, nhanh chóng rời khỏi đây.

Lý Song lúc này nhíu mày, thật sự không hiểu tại sao Hứa Ngôn lại để Phương Trình quay về. "Ngôn gia, Phương Trình dựa vào việc là Đốc quân thống lĩnh Nhạc Dương, đã nhiều lần gây khó dễ cho chúng ta khi đóng quân ở Nhạc Dương, hôm nay anh ta dám tìm đến tận cửa, sao không trực tiếp...!" Lý Song không nói hết lời mình định nói, nhưng ý của anh ta Hứa Ngôn lại hiểu rõ.

Bây giờ không phải là lúc giải quyết anh ta.

Tình hình Nhạc Dương chưa ổn định, nhiều thế lực đan xen vào nhau.

Việc cần làm bây giờ là để họ tranh giành, để ngư ông đắc lợi. "Trước tiên đi điều tra xem Trần Bì A Tứ gần đây tìm đến phủ họ Vương là vì chuyện gì." Lý Song gật đầu, anh ta biết Hứa Ngôn đã nói vậy thì nhất định có lý lẽ của riêng anh, những chuyện khác đương nhiên không cần hỏi quá nhiều. "Bây giờ Nhạc Dương có quá nhiều nhánh, bến cảng cũng không thể tùy tiện mở cửa." Thiện Khải nhìn người trước mặt.

Vẻ mặt Tùng Hạ Lương Điền cũng vô cùng bất mãn. "Chúng ta đã nói sẽ hợp tác, anh lợi dụng thế lực của chúng ta, chúng ta giúp anh khôi phục vương triều." "Anh giúp chúng ta mở cửa bến cảng, hoặc là đồng ý xây dựng đường sắt." "Nhiều ngày như vậy mà chẳng làm được việc gì, tôi thấy thành ý của anh cũng chỉ có vậy." Thiện Khải

lúc này sắc mặt trở nên vô cùng thâm trầm. "Anh nên biết chuyện này không dễ như vậy đâu." "Thường Đại Soái bên đó là một kẻ cứng đầu, một chốc một lát không thể động đến được." "Đốc quân thống lĩnh bên này thì có ý, chẳng qua điều kiện mà anh ta đưa ra e rằng các anh cũng không thể đáp ứng." "Bây giờ lại xuất hiện thêm một Hứa Ngôn, anh nghĩ chuyện này dễ xử lý sao?" Tùng Hạ Lương Điền đương nhiên sẽ không để ý đến lời Thiện Khải nói. "Những chuyện khác tôi không quản, anh chỉ cần làm tốt việc của mình thôi." Trần Bì A Tứ ngồi một bên.

Anh ta vừa mới gia nhập Cửu Môn, trở thành một môn chủ.

Lúc này đương nhiên là thời điểm hỗn loạn.

Vì vậy anh ta mới nghĩ đến việc đến Nhạc Dương để bắt mối với Thiện Khải.

Nhưng không ngờ anh ta lại có giao thiệp với Tùng Hạ Lương Điền và những người khác.

Vì vậy đối mặt với chuyện này đã có chút tê liệt.

Dù sao bây giờ các thế lực tụ tập, tranh giành chính là năng lực.

Ai cũng sẽ không quản người khác làm gì trong bí mật.

Chỉ là Trần Bì A Tứ không ngờ Hứa Ngôn vậy mà cũng đã đến đây.

Điều này đối với anh ta không phải là chuyện tốt.

Nếu có tình huống xảy ra, khó mà đảm bảo anh ta sẽ không bị tấn công trước.

Nếu Nha Đầu biết chuyện này, chắc chắn sẽ khinh bỉ anh ta.

Điều này khiến sắc mặt Trần Bì A Tứ trầm xuống.

Tùng Hạ Lương Điền đứng một bên trực tiếp rời đi, chỉ còn lại

Trần Bì A Tứ và Thiện Khải nhìn nhau. "Anh bây giờ đã vào Cửu Môn, trong tay cũng nên có chút thế lực chứ." Đối mặt với lời của Thiện Khải, Trần Bì A Tứ lại không biết phải nói với anh ta hoàn cảnh của mình như thế nào.

Hai người họ bây giờ chẳng qua chỉ là những thế lực dựa dẫm lẫn nhau.

Động một sợi tóc là kéo theo cả người. "Chuyện mở cửa bến cảng chỉ cần nói với Đốc quân một tiếng là được, đến lúc đó cứ đàng hoàng nói chuyện điều kiện với Tùng Hạ." "Còn sợ không hoàn thành được sao?" Trần Bì A Tứ nói xong, cũng nhìn sang người bên cạnh.

Cả hai người trong lòng đều có toan tính, trong chốc lát đương nhiên trở nên trầm mặc.

Lần thứ hai nhận được tin tức của Hứa Ngôn, sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng cũng hơi thay đổi.

Anh ta cầm tờ người giấy đó lên.

Thứ này ngoại trừ anh ta và Nhạc Khỉ La thì không ai sẽ sử dụng.

Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy cũng nhìn sang.

Trên đó chỉ có một câu ngắn gọn. "Trần Bì A Tứ xuất hiện ở Nhạc Dương." Gì chứ?

Mặc dù việc thay đổi triều đại trong Cửu Môn là chuyện rất bình thường, nhưng tình huống này dù sao cũng xảy ra với đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng, cũng thật sự khiến Nhị Nguyệt Hồng đau đầu.

Anh ta vốn không muốn quản nữa, nhưng bây giờ Trần Bì A Tứ đến Nhạc Dương lại là vì chuyện gì? "Anh ta lại muốn làm gì nữa?

Sao cứ không rút ra được bài học nào vậy chứ?" Tề Thiết Chủy đau đầu lắm.

Đối với Trần Bì A Tứ anh ta không thể chấp nhận.

Mặc dù mọi chuyện đã thành định cục, nhưng lúc này lại thực sự khiến người ta uất ức. "Ngôn gia đã dùng người giấy để truyền tin, e rằng là muốn chúng ta ra tay một phen." "Chúng ta cứ đi Nhạc Dương đi, cũng tiện xử lý chuyện của Trần Bì A Tứ." Lời của Trương Khải Sơn thu hút sự chú ý của hai người còn lại. "Chuyện này e rằng không dễ dàng như vậy." "Nhạc Dương dù sao cũng không có thế lực của chúng ta, nếu mạo hiểm đến đó, khó mà đảm bảo không bị coi là cái gai trong mắt." Nhị Nguyệt Hồng suy nghĩ kỹ lưỡng sau đó mới nói ra.

Tề Thiết Chủy lại không có sự cân nhắc về mặt này. "Có gì đâu?

Ngôn gia không phải đang ở Nhạc Dương sao?" "Ý đồ lần này của anh ấy khi đến Nhạc Dương đã ai ai cũng biết, Cửu Môn chúng ta bây giờ cứ để anh ấy sai khiến, đương nhiên anh ấy sẽ bảo toàn cho chúng ta." Lời của Tề Thiết Chủy khiến hai người cũng có chút thả lỏng.

Lúc này Nhị Nguyệt Hồng cũng thực sự muốn đưa Trần Bì A Tứ về Trường Sa.

Nói tóm lại là đừng làm ra chuyện sai trái nữa ở bên ngoài.

Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy rồi.

Tay đã dính đầy máu người.

Nếu cứ tiếp tục làm như vậy, ai cũng không biết sẽ thành ra thế nào. "Vậy ngày mai chúng ta xuất phát." Có lẽ không ngờ Nhị Nguyệt Hồng lại đáp ứng sảng khoái như vậy.

Trương Khải Sơn cũng nhìn sang bên đó.

Anh ta thực sự muốn đi xem, xem Hứa Ngôn làm thế nào để công chiếm Nhạc Dương.

Anh ấy chỉ mất ba tháng đã trực tiếp thu Trường Sa vào túi.

Lần này...!

Chẳng phải lại dễ như trở bàn tay sao?

Nghĩ vậy, Trương Khải Sơn cũng gật đầu mạnh mẽ. "Vậy thì ngày mai xuất phát." Hứa Ngôn lúc này đang ở trong căn cứ, suy nghĩ về hướng đi tiếp theo.

Lý Song nhanh chóng chạy đến, vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm trọng. "Ngôn gia, Phương Trình đã đồng ý mở cửa bến cảng ra bên ngoài." Sắc mặt Hứa Ngôn hơi biến đổi, dường như đối với tình huống trước mắt đã sớm có nhận thức.

Anh đặt cây bút máy trong tay xuống, lúc này cũng nhìn quanh bốn phía. "Vì anh ta dám làm cái chuyện bán nước này, thì chúng ta đương nhiên cũng không có lý do gì để bỏ qua cho anh ta." Nghe Hứa Ngôn nói, Lý Song đương nhiên cũng hiểu ý anh.

Anh ta vô thức gật đầu, vẻ mặt cũng có chút thay đổi. "Đã vậy thì...!

Vậy bây giờ hành động sao?" Hứa Ngôn trầm tư một lát.

Anh đã đến Nhạc Dương là ngày thứ tư rồi.

Quả thực đã đến lúc phải có hành động.

Đang nghĩ, Hứa Ngôn cũng gật đầu.

Chương 398

Phương Trình đang đợi ở bến cảng, sắp tới sẽ là số quân hỏa mà anh ta hợp tác với bọn người Nhật.

Anh ta đã mở cửa bến cảng rồi, đối với anh ta ngược lại là một điều tốt.

Trong tình huống này, Hứa Ngôn đã đến Nhạc Dương, tiếp theo đương nhiên sẽ chỉnh đốn lại tình hình Nhạc Dương.

Nếu anh ta không chuẩn bị kỹ lưỡng, đến lúc đó chuyện đổ lên đầu anh ta thì e rằng không có cách nào giải quyết.

Tình hình xung quanh hiện tại rất bất lợi cho anh ta.

Bây giờ đối với Hứa Ngôn, tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ suất nào nữa, nếu không thì e rằng cả người và quyền lợi đều sẽ bị xử lý.

Phương Trình nghĩ vậy, ánh mắt cũng nhìn về phía bến cảng, sắc mặt càng lúc càng lo lắng.

Điều anh ta mong đợi nhất bây giờ là nhanh chóng nhận được lô quân hỏa này.

Chỉ cần nhận được sự hỗ trợ của bọn người Nhật, cho dù có thêm mười Hứa Ngôn đi nữa, đối với anh ta cũng căn bản không có bất kỳ sai sót nào.

Tàu thuyền dần cập bến.

Lúc này Phương Trình cũng càng lúc càng phấn khích.

Anh ta đương nhiên biết Hứa Ngôn có xe tăng Tiger.

Điều này đối với họ mà nói thì trong chiến đấu đã kém hơn một đoạn lớn.

Vì vậy đương nhiên phải nhập một lô vũ khí tinh xảo hơn, bất kể thế nào cũng không thể thua Hứa Ngôn.

Phương Trình nhanh chóng tiến lên đón.

Thành bại tại đây một lần. "Bùm!" Đúng lúc này, một tiếng súng vang lên.

Cả người Phương Trình giật mình.

Anh ta vô thức quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện Lý Song dẫn theo vô số người ngựa đã đến đây, hoàn toàn phong tỏa toàn bộ bến cảng kín như bưng.

Trong chốc lát, những người xung quanh cũng hoảng loạn bỏ chạy.

Họ khi nào đã từng thấy trận địa này?

Hiện tại vốn đã không yên ổn, nếu lại xảy ra chuyện gì nữa, e rằng tính mạng của họ cũng sẽ bị giữ lại ở đây.

Lý Song bảo tất cả mọi người nhanh chóng rời đi, lúc này cũng nhìn chằm chằm Phương Trình trước mặt.

Người bên cạnh Phương Trình cũng đồng loạt giơ súng lên, chĩa vào vị trí của anh ta.

Trước đây khi Hứa Ngôn chưa đến đây, anh ta có lẽ còn có chút do dự, dù sao cũng không chắc chắn làm như vậy có hợp lý hay không.

Hiện tại, Hứa Ngôn đã ra lệnh, đối với anh ta đương nhiên chỉ có phục tùng.

Như vậy, anh ta nhất định phải nhanh chóng xử lý, đặc biệt là đã sớm không ưa những hành vi của Phương Trình.

Với tư cách là Đốc quân Nhạc Dương, không hề có bất kỳ cống hiến nào cho bách tính, ngược lại vẫn luôn cấu kết với bọn người

Nhật.

Kẻ bán nước vốn là điều mà họ khinh bỉ.

Khi nhìn thấy Lý Song xuất hiện, Phương Trình lại có chút khinh thường. "Người Trường Sa các anh tay chân thật dài, không lẽ đến bến cảng Nhạc Dương của chúng tôi cũng muốn quản sao?" Lý Song vẻ mặt nghiêm nghị, không hề có bất kỳ thay đổi nào. "Bất kể là địa phận nào, trong bất kỳ tình huống nào quốc gia cũng không cho phép có kẻ bán nước xuất hiện." Sau khi nghe Lý Song nói, sắc mặt Phương Trình trở nên vô cùng khó coi. "Đồ chó má, tôi thấy anh đã ăn gan hùm mật báo rồi." "Ai cho phép anh làm càn trên địa phận Nhạc Dương?

Không tự vãi một bãi nước tiểu soi gương lại mình đi." Phương Trình rất rõ ràng là tức giận, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi, thậm chí anh ta đáng lẽ phải giận đến tím mặt.

Dù sao bị người ta mắng là kẻ bán nước ngay trước mặt bách tính, anh ta tuyệt đối không thể chấp nhận. "Vì Hứa Ngôn bình thường không dạy dỗ anh tốt, vậy hôm nay để tôi dạy dỗ anh cách làm người làm việc." Phương Trình trực tiếp giơ súng lên, bóp cò.

Đúng lúc chuẩn bị bắn Lý Song thì Lý Song lại ra tay trước.

Cùng với một tiếng súng vang lên, cánh tay Phương Trình bị thương, khẩu súng cũng rơi xuống ngay lập tức. "Khốn kiếp!

Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt." "Tiên sư nhà nó!

Tao thấy mày muốn chết." "Lên cho tao, bắt hết lũ tạp chủng này lại cho tao." Các binh sĩ phía sau Phương Trình cũng chuẩn bị xông lên, nhưng giây tiếp theo, những người xung quanh Lý Song cũng đồng loạt giơ súng lên.

Chỉ trong chốc lát, bốn phía tám phương cũng bị vây kín như bưng.

Bị nhiều khẩu súng như vậy chĩa vào đầu, Phương Trình lúc này mới có chút hoảng sợ. "Mày là một Phó quan quèn mà dám vượt quyền." "Một Phó quan nhỏ nhoi lại dám bắt nạt lên đầu tao." "Có chuyện gì cũng là Hứa Ngôn đến nói với tao." Trên mặt Lý Song lúc này mới có sự thay đổi, nhưng vẫn là vẻ mặt lạnh lùng như băng. "Xử lý anh căn bản không cần Ngôn gia của chúng tôi ra tay." "Kẻ bán nước như anh ai ai cũng có thể diệt trừ." Lý Song nói rất hùng hồn, hoàn toàn không cho Phương Trình bất kỳ cơ hội hòa hoãn nào. "Anh hôm nay mở cửa bến cảng, chính là đang tạo cơ hội cho bọn người Nhật xâm lược chúng ta." "Với tư cách là Đốc quân Nhạc Dương, anh đã bỏ bê chức trách." "Bây giờ tôi sẽ thay Đại soái của chúng tôi giải quyết anh." Xung quanh cũng có bách tính vây quanh, đương nhiên là đã nghe được cuộc trò chuyện giữa hai người.

Lúc này họ cũng vô cùng hoảng sợ, đương nhiên biết hậu quả của việc mở cửa bến cảng ra bên ngoài.

Đó chính là Nhạc Dương sẽ trở thành trạm trung chuyển của kẻ khác.

Kẻ địch bên ngoài đương nhiên sẽ là người đầu tiên chiếm cứ nơi này.

Trong chốc lát phía sau cũng truyền đến tiếng mắng chửi. "Giết chết anh ta đi, trong thời gian tại chức căn bản không hề mưu cầu phúc lợi cho bách tính, ngược lại vẫn luôn muốn bóc lột." "Loại người như anh ta không xứng đáng sống trên đời này." Tiếng nói đứt quãng truyền đến.

Ánh mắt Phương Trình cũng trở nên vô cùng hoảng sợ.

Anh ta đương nhiên biết Hứa Ngôn dám làm dám chịu.

Hôm nay anh ấy dám gọi Lý Song dẫn người đến chặn anh ta, đó chính là đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

Như vậy, cho dù trước mặt mọi người giải quyết cái tên Đốc quân này, cũng căn bản sẽ không có bất kỳ lời nói sai trái nào. "Tôi là Đốc quân Nhạc Dương, thống lĩnh toàn bộ thành Nhạc Dương, tôi xem ai dám động vào tôi." Tiếng sủa không ngừng.

Lý Song nhìn về phía trước.

Anh ta đã không muốn nói chuyện với người trước mặt này nữa.

Dù sao giữa người và súc sinh thì không có cách nào thông cảm được. "Bùm!" Lại một tiếng súng vang lên.

Phương Trình cũng ứng tiếng ngã xuống đất.

Toàn bộ quá trình trôi chảy, không hề có bất kỳ sự trì hoãn nào. "Các tướng sĩ của Phương Trình, tôi biết các anh vẫn luôn bị người khác chèn ép." "Nếu ai muốn sống chết đi theo Phương Trình, tôi đương nhiên sẽ không ngăn cản." "Nếu ai đã bị chèn ép lâu ngày, hoàn toàn không thể chấp nhận được hành vi của Phương Trình, có thể gia nhập quân đội của Hứa Đại Soái, chúng tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi các anh." Đối mặt với lời của Lý Song, mọi người cũng đều nhìn nhau.

Đa số họ đều bị Phương Trình áp bức lâu ngày, đã sớm oán than khắp nơi, chẳng qua là không có cách nào mà thôi.

Đã sớm hy vọng Phương Trình xuống đài, nhưng vẫn luôn không có cơ hội mà thôi.

Không ngờ, Hứa Ngôn đến đây, vậy mà lại hành động quyết đoán trực tiếp xử lý Phương Trình.

Thật sự là hả hê lòng người.

Tất cả mọi người đều ném súng xuống đất.

Tin tức Phương Trình bị Hứa Ngôn xử lý lan truyền nhanh chóng.

Là Đốc quân Nhạc Dương, hắn vốn là biểu tượng của thực lực, vậy mà lúc này lại bị thuộc hạ của Hứa Ngôn công khai xử quyết.

Trong nhất thời, dư luận xôn xao bàn tán.

Chương 399

Tuy nói từ lâu đã có người chướng mắt với hành vi của Phương Trình, nhưng hiện tại với tư cách là người thống trị Trường Sa, Hứa Ngôn lại nhúng tay vào tận Nhạc Dương khiến không ít người bất bình.

Thậm chí có kẻ còn chuẩn bị triệu tập đại hội để đưa ra những quyết sách đối phó.

Lý Song trở về trú địa.

Hứa Ngôn đang nằm trên ghế thái sư, không hề có bất kỳ động tác nào.

"Ngôn gia." Lý Song lên tiếng chào, nhưng người trước mặt vẫn không hề nhúc nhích, thậm chí không buồn ngẩng đầu lên.

"Tôi đã giải quyết xong Đốc quân Nhạc Dương Phương Trình, chỉ là dọc đường đi có vẻ như nhiều người có oán ngôn về cách chúng ta xử lý việc này." Đối diện với lời của Lý Song, Hứa Ngôn mới mở mắt ra.

"Trong dự tính thôi." Bốn chữ ngắn gọn chứng minh Hứa Ngôn đã nắm rõ như lòng bàn tay những tình huống có thể xảy ra.

"Nhạc Dương nhìn bề ngoài thì như một nắm cát rời, nhưng thực tế đa số các thế lực đều liên kết chặt chẽ với nhau.

Thiếu đi một Phương Trình, đối với bọn họ mà nói sẽ mất đi rất nhiều tiện lợi.

Thế nên tự nhiên sẽ có tiếng nói phản đối." Hứa Ngôn nhìn về phía Lý Song.

Đây chính là nhược điểm của Lý Song, cậu ta chỉ biết phục tùng

mệnh lệnh của người khác chứ không chịu suy nghĩ sâu xa vấn đề.

Nhưng điều này quả thực cũng có lợi, vì cậu ta sẽ hoàn toàn phục tùng tuyệt đối.

Lý Song lúc này mặt không cảm xúc: "Vậy tiếp theo chúng ta nên xử lý thế nào?" Hiện tại phát súng đầu tiên đã nổ, tự nhiên cần Hứa Ngôn phải ra mặt.

"Dưỡng tinh súc duệ, chờ đợi thời cơ." Những ngày gần đây, cả thành Nhạc Dương chìm trong bầu không khí u ám cực độ.

Đốc quân Phương Trình bị Hứa Ngôn xử lý, mọi người kẻ sợ người mừng.

Cũng có kẻ bắt đầu dòm ngó binh lực của Phương Trình.

Bởi vì trong tình cảnh này, Hứa Ngôn đã xuất hiện ở thành Nhạc Dương.

Những gì anh đã làm ở Trường Sa trước đó ai nấy đều thấy rõ.

Nếu bọn họ muốn giải quyết tình huống này thì chỉ có cách tăng cường binh lực và quân hỏa của bản thân.

Tuy nói bọn họ khinh miệt việc Phương Trình cấu kết với người Nhật, nhưng họ cũng hiểu rõ tại sao Phương Trình lại nôn nóng như vậy, tất cả cũng chỉ vì sự hiện diện của Hứa Ngôn.

Trần Bì A Tứ rơi vào trạng thái hoảng loạn cực độ.

Hắn không ngờ Hứa Ngôn lại sấm sét như vậy, muốn giải quyết một thế lực nào đó là ra tay ngay không hề do dự, thậm chí chẳng thèm bận tâm đến hậu quả.

Phương Trình đã lẫy lừng ở thành Nhạc Dương bấy lâu, bao nhiêu người căm ghét hắn nhưng cũng chưa từng có ai dám đuổi cùng giết tận như thế.

Trong nhất thời Trần Bì A Tứ cũng thấy sợ hãi.

Hắn sợ hãi thế lực của Hứa Ngôn, sợ hãi sự bình tĩnh không hề nao núng của anh trước mọi chuyện.

Đối với Hứa Ngôn, giết một người giống như giẫm chết một con kiến, anh thậm chí còn chẳng có phản ứng gì quá lớn.

Đây chính là thực lực mà Trần Bì A Tứ không có được.

Bởi vì hắn chỉ mới giết Thủy Hoàng thôi mà đã bị Nhị Nguyệt Hồng và những người khác chất vấn.

Ánh mắt Trần Bì A Tứ lúc này trở nên hung ác hơn, nhưng cũng nhanh chóng quy về bình lặng.

Thế lực hiện tại của hắn căn bản không đủ để đối kháng, thậm chí có những việc không thể ra mặt xử lý.

Lúc này điều quan trọng nhất là nhanh chóng được Lão Cửu Môn tiếp nhận, những thứ khác hắn không quan tâm.

Chỉ cần có quyền, hắn mới có thể làm được những việc khác.

Thiện Khải dạo này có chút thấp thỏm, chim sợ cành cong.

Dù thế nào hắn cũng không ngờ Hứa Ngôn lại tàn nhẫn đến thế, ngang nhiên giải quyết Đốc quân Phương Trình.

Chẳng lẽ anh ta không sợ bị chế tài sao?

"Tên Đốc quân Nhạc Dương các ông đúng là đồ vô dụng, thế mà lại bị người ta giải quyết dễ dàng như vậy." "Chúng ta khó khăn lắm mới mở được bến cảng, vậy mà lại bị bóp chết ngay từ trong trứng nước." Tùng Hạ Lương Điền lúc này tức giận đến cực điểm.

Bọn họ vất vả lắm mới bắt nhịp được với Phương Trình, giờ lại bị thủ lĩnh của Trường Sa chặt đứt.

“Chuyện này dạo này đang đầu sóng ngọn gió, nhất thời e là thực sự không có cách nào làm gì được.” Thiện Khải bị dọa cho mất hồn mất vía, lúc này tự nhiên cũng không dám có bất kỳ hành động nào, chỉ sợ dẫn lửa thiêu thân.

Nghe thấy lời của Thiện Khải, Tùng Hạ Lương Điền không khỏi bật cười khinh bỉ: “Xem ra tâm tư muốn khôi phục vương triều của ông cũng không cấp bách lắm nhỉ.

Đã vậy tôi phải xem xét kỹ lại việc hợp tác giữa chúng ta.” Đối diện với lời của Tùng Hạ Lương Điền, Thiện Khải tự nhiên uất ức không thôi.

Hắn đương nhiên cũng muốn làm gì đó, nhưng chuyện này đâu phải nói giải quyết là giải quyết được ngay, nhất là khi cái chức Vương gia của hắn chỉ có danh mà không có thực.

Hiện tại hắn không có binh lực, chỉ có mỗi cái danh hão.

Nhưng nếu không có người Nhật giúp đỡ, việc khôi phục vương triều đối với hắn còn khó hơn lên trời.

Tùng Hạ Lương Điền dứt khoát rời đi, để lại Trần Bì A Tứ và Thiện Khải nhìn nhau ngơ ngác.

“Tình hình hiện tại, nếu hợp tác với người Nhật thì chắc chắn là đối lập với Hứa Ngôn.

Điều đó hoàn toàn không có lợi gì cho cục diện bây giờ.” Nghe thấy lời của Trần Bì A Tứ, Thiện Khải tự nhiên hiểu rõ hàm ý trong đó.

“Ta làm sao mà không biết vấn đề đó, chỉ là tình thế hiện nay đã ngàn cân treo sợi tóc, cho dù chúng ta không hợp tác với người Nhật thì tiếp theo Hứa Ngôn cũng sẽ lần lượt dẹp sạch các thế lực ở Nhạc Dương thôi.” Lời này không sai, bởi vì Trần Bì A Tứ biết rõ Hứa

Ngôn đã đứng vững ở Trường Sa như thế nào.

Hoàn toàn sấm sét, thậm chí không cho bất kỳ ai có cơ hội phản ứng.

Chỉ riêng điều này đã đủ chứng minh thực lực của anh ta không thể xem thường.

Còn hiện tại, nếu muốn cứng đối cứng với anh ta thì đúng là tìm cái chết.

Hai người không nói thêm gì nữa, dường như đều đang cân nhắc tình hình sắp tới.

Đối với bọn họ, tình trạng này đã đến mức đường cùng.

Trần Bì A Tứ cũng không ngờ hành động của Hứa Ngôn lại nhanh đến vậy, không cho bọn họ bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Trương Khải Sơn và mọi người đã chuẩn bị xuất phát.

Hiện tại Trần Bì A Tứ đang ở Nhạc Dương, bọn họ cũng dễ bề hành động.

Việc di tản nhân viên của Trường Sa tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của Triệu Quốc Trung.

Ông theo bản năng báo cho Hứa Ngôn, nhưng lại biết được đây chẳng qua là ý của Hứa Ngôn, cố tình cho Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng biết tung tích của Trần Bì A Tứ.

Đây là thù lao đầu tiên cho việc bọn họ quy thuận anh, tự nhiên phải có sự thay đổi.

Không chỉ vậy, trong tiến trình bình thường của câu chuyện, cuối cùng Trần Bì A Tứ vẫn sẽ gia nhập Cửu Môn.

Lúc này quả thực nên tập hợp những người này lại, vì sắp tới bọn họ có lẽ còn có một trận chiến ác liệt phải đánh.

Nhưng đó là chuyện của sau này, hiện tại quan trọng nhất là khẩn trương giải quyết các thế lực ở Nhạc Dương.

Việc này tự nhiên không thể tiếp tục kéo dài, nếu không hậu quả sẽ rất khó lường.

Hứa Ngôn không hề có chút sợ hãi nào, anh chỉ muốn bớt đi một việc không bằng thêm một việc, cố gắng giải quyết tình huống nhanh nhất có thể, tránh đêm dài lắm mộng.

Tiểu A Tiếu đương nhiên cũng nghe danh uy lực của Hứa Ngôn, không khỏi vô cùng vui sướng.

Người đàn ông mà Tiểu A Tiếu muốn tự nhiên phải là người mạnh nhất.

Còn hiện tại, người phù hợp với tiêu chuẩn trong lòng cô ta chỉ có một mình Hứa Ngôn.

Dám làm dám chịu, không hề do dự, ra tay nhanh gọn độc.

Tiểu A Tiếu thậm chí không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung về anh.

Nhạc Dương triệu tập một cuộc họp bí mật để đối phó với tình hình của Hứa Ngôn.

Thường đại soái cáo bệnh ở nhà, không tham gia cuộc họp lần này.

Ông ta tự nhiên cũng đoán được nội dung cuộc họp.

Chương 400

Đối với ông ta, dường như cũng không có thay đổi gì quá lớn.

Sau chuyện của Phương Trình, thú thực ông ta có phần nể phục Hứa Ngôn.

Không ai có thể làm việc dứt khoát như anh ta, thậm chí căn bản không hề do dự, điều này ngược lại khiến Thường đại soái kính trọng.

Hứa Ngôn cũng không ngờ việc mình giải quyết Phương Trình lại khiến mình trở thành đối tượng sùng bái của Thường đại soái.

Tiểu Khải Linh lau sạch thanh Hắc Kim Cổ Đao rồi cất trở lại, sau đó nhìn về phía phòng của Hứa Ngôn.

Giây tiếp theo, cánh cửa trước mặt mở ra.

Lần này Hứa Ngôn lại mặc bộ quân phục mà ngày thường anh rất ít khi mặc.

Khí chất của cả người anh cũng xảy ra sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Ngày thường vốn đã mang khí chất quý công tử, giờ đây càng khiến người ta không thể rời mắt.

Lý Song cũng không biết hôm nay là ngày gì mà đại ca nhà mình lại ăn diện như vậy.

“Chuẩn bị xe.

Hôm nay chúng ta có việc lớn phải làm.” Nghe thấy lời của Hứa Ngôn, Lý Song tự nhiên khẩn trương đi sắp xếp.

Rất nhanh, cậu ta dẫn theo mấy vị tướng sĩ, chuẩn bị lái xe đi.

Suốt chặng đường này có thể nói là vô cùng phô trương.

Lý Song không hiểu ý của Hứa Ngôn, nhưng cậu ta xưa nay luôn nghe lệnh nên tuyệt nhiên không hỏi han gì thêm.

Cho đến khi xe dừng lại trước đại hội đường.

Dọc đường đi đã có người chú ý thấy, lúc này tự nhiên ai nấy đều hốt hoảng.

Hứa Ngôn không hề do dự, sau khi Lý Song mở cửa xe, anh trực tiếp bước xuống.

Toàn thân toát ra hơi thở túc sát, dường như mang theo sự nguy hiểm cực kỳ mạnh mẽ, anh chậm rãi bước vào bên trong đại hội đường.

"Xem ra tôi đến không đúng lúc rồi." Hứa Ngôn trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Những người bên trong lúc này đưa mắt nhìn nhau, biểu cảm khác lạ, mang theo sự hoảng loạn tột độ.

Một đám phó quan, thiếu tướng, đô thống và cục trưởng cảnh sát đồng loạt nhìn qua, sắc mặt ai nấy đều trở nên trắng bệch.

Hứa Ngôn đi thẳng vào trong, đi tới chỗ chủ tọa rồi ngồi xuống.

"Tiếp tục đi, để tôi cũng nghe xem các vị đang thảo luận chuyện gì." Hứa Ngôn sắc mặt không đổi, nhìn về phía đám người trước mặt.

Điều này khiến Cục trưởng cảnh sát Lôi Minh giống như bị giẫm phải đuôi.

"Hứa Ngôn, anh đừng có quá đáng!

Đây dù sao cũng là địa giới Nhạc Dương của chúng tôi, một thống lĩnh Trường Sa như anh đến đây làm loạn cái gì?

Chuyện anh giết chết Đốc quân Nhạc Dương ngay trên phố, tôi còn chưa tìm anh tính sổ đâu!" Hứa Ngôn cười như không cười, quay đầu nhìn về phía Lôi Minh.

"Nhắc lại lời ông vừa nói một lần nữa xem." Chỉ mấy chữ ngắn ngủi nhưng mang theo áp lực cực mạnh.

Lôi Minh tuy phẫn nộ nhưng cũng không dám có oán ngôn gì nữa.

Hắn giờ đang sống yên ổn, tự nhiên không dám cứng đối cứng với Hứa Ngôn.

"Anh...!" Sắc mặt Hứa Ngôn hơi lạnh.

Anh đã tìm hiểu qua tên cục trưởng cảnh sát này, thường xuyên cậy quyền cậy thế, lợi dụng chức vụ của mình để ức hiếp dân lành.

Đã nghe danh từ lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên là một vẻ mặt nịnh hót.

Tiểu Khải Linh và Lý Song đứng bên cạnh Hứa Ngôn.

Mọi người đối với Hứa Ngôn đương nhiên đều có hiểu biết nhất định.

Bên cạnh anh có hai quái vật với lực chiến cực mạnh.

Một là đứa trẻ choai choai Tiểu Khải Linh, là người của Trương gia, thực lực có thể nói là cực kỳ thâm hậu, tuy vẫn chỉ là một đứa trẻ nhưng chắc chắn là người trước mặt này.

Còn người kia, rõ ràng là một nữ tử yếu đuối, nhưng khi ra tay thì vạn người không địch nổi, nghe nói tinh thông yêu thuật người giấy, nếu bị cô ta nhắm trúng thì chắc chắn phải chết.

"Hứa Ngôn, Cục trưởng Lôi nói không sai, tay anh với hơi quá dài rồi đấy, đây là Nhạc Dương.

Dù nói thế nào cũng không đến lượt anh chạy tới đây dạy bảo

người của chúng tôi.” Thiếu tướng Lý Trung Hải nghĩa chính ngôn từ nhìn về phía Hứa Ngôn.

Hắn trước đây cùng một giuộc với Phương Trình, việc thả cho người Nhật vào cảng lần này chắc chắn có công của hắn.

Còn chưa kịp có phản ứng gì, Lý Song đã trực tiếp giơ súng nhắm thẳng vào Lý Trung Hải.

“Thu hồi lời ông vừa nói lại.

Tôi không thích nghe.” Lý Trung Hải trừng mắt nhìn Hứa Ngôn: “Anh...!” Nhưng cũng chỉ dám giận mà không dám nói.

“Lần này tôi đã dám xuất hiện ở đây thì chắc chắn đã có sự chuẩn bị đầy đủ.

Phương Trình là do tôi xử lý, bất kể tôi là người ở vùng nào, tôi cũng không cho phép trong mắt mình xuất hiện quân bán nước.

Bến cảng Nhạc Dương sẽ không tiếp nhận bất kỳ hàng hóa ngoại lai nào, đây là nguyên tắc.

Tôi biết nhiều người trong các vị không phục, cứ việc trực tiếp đến tìm tôi.” Tiểu Khải Linh nhìn Hứa Ngôn, trong lòng đầy sự nể phục.

Hứa Ngôn xưa nay thưởng phạt phân minh, nếu việc làm là đúng, anh sẽ không ngăn cản, nhưng nếu làm sai thì chắc chắn sẽ có biện pháp xử lý.

Trước mặt đều là các thống lĩnh cấp bậc khác nhau ở Nhạc Dương, mọi người tự nhiên đều biết nặng nhẹ.

Tuy bề ngoài không lộ ra nhưng thực tế vẫn không hài lòng với cách làm của Hứa Ngôn.

“Tôi hoan nghênh mọi người đến góp ý cho tôi.

Có điều... tôi sẽ không tiếp thu đâu.” Kiêu ngạo đến cực điểm!

Mọi người đã sớm không thể chấp nhận thái độ của Hứa Ngôn, lúc này ai nấy đều nắm chặt nắm đấm.

Hứa Ngôn trong bộ lễ phục trực tiếp đứng dậy, càng lộ vẻ phong độ ngời ngời.

“Nếu mọi người không có việc gì thì hẹn gặp lại.” Hứa Ngôn quay người chuẩn bị rời đi.

“Mẹ kiếp, tao thấy mày đúng là quá coi thường người khác rồi!” Lý Trung Hải đột nhiên đứng bật dậy, trực tiếp giơ cao súng, nhắm thẳng vào vị trí của Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn thân hình không động đậy, chỉ trực tiếp bấm quyết ngón tay, thúc động Phong Hậu Kỳ Thuật.

Cùng lúc đó, khung cảnh xung quanh trong nháy mắt dừng lại.

Súng của Lý Trung Hải cũng dừng lại tại chỗ.

Hứa Ngôn quay đầu lại, trực tiếp nắm lấy súng của Lý Trung Hải, xoay ngược hướng lại.

Ba mươi giây kết thúc.

Đoàng!

Súng của Lý Trung Hải tự bắn vào chính mình.

Trong nháy mắt, óc văng tung tóe, phun thẳng lên người Lôi Minh bên cạnh.

“Á!” Những người xung quanh lập tức la hét ầm ĩ.

Bọn họ đã bao giờ thấy cảnh tượng này chưa?

Lúc này hoàn toàn mất sạch bình tĩnh.

Không ai rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, hiện trường vô cùng

kinh khủng và không thể chấp nhận nổi.

Chương 401

Mọi người chìm trong sự kinh hoàng tột độ.

Bọn họ vừa rõ ràng thấy súng của Lý Trung Hải nhắm vào Hứa Ngôn, tại sao sau đó kết quả lại thành ra thế này?

Hứa Ngôn quay đầu nhìn về phía mọi người, ánh mắt mang ý cảnh cáo rõ rệt, ánh nhìn trở nên cực kỳ trầm tĩnh.

Trong nhất thời, mọi người không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Bọn họ vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không dám tiếp tục đào sâu.

Bởi dù là ai thì trên cổ cũng chỉ có một cái đầu, họ đương nhiên không dám có ý kiến gì nữa, nếu không sợ là mạng nhỏ khó bảo toàn.

Chỉ có điều chuyện này vẫn chưa kết thúc, bởi Hứa Ngôn vẫn chưa đứng vững chân ở Nhạc Dương.

Tuy hôm nay đã cho bọn họ một bài học dằn mặt nhưng cũng chưa có tác dụng thực chất gì, Nhạc Dương này vẫn là thiên hạ của bọn họ.

Có điều hiện tại Thiếu tướng và Đốc quân đều chết bất đắc kỳ tử, trong nhất thời e là rồng không đầu, con đường phía trước xem ra cũng không dễ đi.

Lý Trung Hải tuyệt đối là kẻ đáng chết.

Hôm nay Hứa Ngôn xuất hiện ở đây không phải chỉ để giết người.

Bởi vì sau vụ Phương Trình, mọi người đối với họ đều có chút oán ngôn, Hứa Ngôn chỉ muốn đến để dập tắt oán ngôn đó thôi.

Thật không ngờ kẻ đó lại dám lấn tới, đã vậy thì cũng không cần

cho hắn thêm cơ hội nào nữa.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn trực tiếp lên xe, mọi người cũng trở về trú địa.

Thời gian qua xảy ra quá nhiều chuyện, đã mấy ngày anh không liên lạc với Nhạc Khỉ La và mọi người.

Đoán chừng con bé đó chắc chắn lại so đo với anh cho xem.

Hứa Ngôn đang nghĩ lát nữa nên dỗ dành Nhạc Khỉ La thế nào.

Vừa về tới trú địa, định bước vào trong thì giọng nói quen thuộc đã vang lên: "Anh Ngôn!" Nhạc Khỉ La nhanh chóng lao ra.

Khi Hứa Ngôn nhìn qua mới phát hiện mấy người đang có mặt tại trú địa.

"Mọi người đến cũng nhanh đấy." Đối diện với lời của Hứa Ngôn, những người còn lại đều ít nhiều có chút kinh ngạc.

Nhị Nguyệt Hồng bước lên trước: "Ngôn gia gửi tin tức là chúng tôi lập tức tới ngay." Hứa Ngôn gật đầu, xoa xoa mái tóc của người trong lòng: "Sao không ở yên Trường Sa?

Ở đây nguy hiểm lắm." Nghe thấy lời của Hứa Ngôn, sắc mặt Nhạc Khỉ La trở nên không vui: "Anh Ngôn lừa người, bảo là hai ba ngày sẽ về ngay, vậy mà đã bốn năm ngày trôi qua rồi.

Em lo cho anh nên mới tới xem thử, đúng lúc họ cũng muốn đi cùng nên em dẫn theo luôn." Nghe thấy lời của cô, Hứa Ngôn mới gật đầu.

Ngược lại Nhạc Khỉ La có chút ngạc nhiên, bởi vì ngày thường Hứa Ngôn không bao giờ mặc bộ lễ phục này, nó khiến khí chất của anh thăng hạng rõ rệt trong nháy mắt.

"Chuyện cũng xử lý hòm hòm rồi, đang dần thu quân thôi.

Dạo này có ngoan không?" Đối diện với câu hỏi của Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La mới gật đầu: "Đương nhiên rồi!

Dạo này em cực kỳ ngoan, không làm chuyện gì hết, mỗi ngày đều ở trú địa chờ anh về." Nghe Nhạc Khỉ La đáp lại, Hứa Ngôn tự nhiên vui vẻ.

"Ngôn gia, Trần Bì hiện tại còn ở thành Nhạc Dương không?" Đối diện với câu hỏi của Nhị Nguyệt Hồng, Hứa Ngôn gật đầu.

Anh cũng không ngạc nhiên, bởi Nhị Nguyệt Hồng lần này tới chắc chắn là vì chuyện Cửu Môn, nếu không thì cả Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy cũng chẳng đi cùng.

"Hắn dạo này đi lại rất gần với phủ Vương gia, thế lực phía Nhạc Dương này phức tạp hơn Trường Sa nhiều." Câu nói này không phải là để nhắc nhở bọn họ, mà là để thông báo tình hình.

Trường Sa bên kia ít nhất còn có Cửu Môn chống lưng, nên muốn quy tụ lại cực kỳ dễ dàng.

Nhưng thành Nhạc Dương thì không, xung quanh đầy rẫy nguy hiểm, vô số chi nhánh tụ hội tại đây, chắc chắn sẽ không để bọn họ giải quyết dễ dàng như vậy.

Thế nên muốn quy tụ thế lực Nhạc Dương không phải là chuyện dễ làm.

Nhạc Khỉ La vất vả lắm mới được tụ họp cùng Hứa Ngôn, lúc này hưng phấn đến cực điểm, vui quên lối về.

Hứa Ngôn đem tình hình đại khái nói ra từng việc một, cũng không hề giấu giếm, vì đối với anh điều đó chẳng có tác dụng gì.

Đúng lúc mấy người đang bàn bạc hành động tiếp theo thì Lý Song từ bên ngoài bước vào, dẫn theo cả Tiểu Khải Linh xuất hiện trước mặt mọi người.

“Linh nhi, lâu rồi không gặp nha.” Nhạc Khỉ La chạy về phía chỗ Tiểu Khải Linh.

Dường như không ngờ Nhạc Khỉ La lại xuất hiện ở đây, Tiểu Khải Linh cũng thoáng ngẩn ngơ: “Sao chị lại tới đây?” Đối diện với câu hỏi của Tiểu Khải Linh, biểu cảm của Nhạc Khỉ La có chút không thoải mái.

Còn chưa kịp phát tác thì đã nghe thấy giọng của Hứa Ngôn: “Hấp tấp vào đây thế này là có chuyện gì xảy ra sao?” Nghe thấy lời anh, Lý Song mới gật đầu, theo bản năng nhìn quanh một lượt, sau khi xác định không có người ngoài mới nhìn về phía Hứa Ngôn: “Thường đại soái tới rồi, nói là muốn gặp anh, đồng thời có việc muốn nhờ vả.” Hửm?

Hứa Ngôn lúc này nheo mắt lại.

Anh không ngờ Thường đại soái hành động lại nhanh như vậy, ban ngày không tham gia họp bí mật, sau đó lại tìm tới đây ngay.

Phải nói là hiệu suất thực sự rất nhanh.

“Tôi ra ngay.” Nghe Hứa Ngôn đáp lại, Lý Song cũng gật đầu, đồng thời đi ra ngoài.

Hứa Ngôn chỉnh đốn lại một chút, cũng thay lại bộ thường phục ngày thường.

“Tiểu Linh nhi, đưa Tiểu La và mọi người đi dạo xung quanh đây đi, chú đi một lát rồi về.” Nghe thấy lời Hứa Ngôn, Tiểu Khải Linh tự nhiên gật đầu.

Mọi người cũng tiễn Hứa Ngôn rời đi.

Bọn họ đối với những việc này vẫn còn nhiều chỗ chưa hiểu, nhưng Hứa Ngôn hiện tại đang bận rộn, đương nhiên không có cơ hội giải thích tường tận với họ.

Hứa Ngôn đi tới chính sảnh.

Thường đại soái đang đứng trước mặt ngắm nghía cây hòe trong trú địa của Hứa Ngôn.

"Người ta thường nói, trong sân không nên trồng cây hòe." Có lẽ là nghe thấy tiếng bước chân của Hứa Ngôn, Thường đại soái mới quay đầu nhìn qua, biểu cảm mang theo chút vi diệu.

Nhạc Khỉ La ngày thường dùng âm khí nuôi dưỡng, nên cây hòe là lựa chọn tốt nhất.

"Cảm ơn Thường đại soái đã nhắc nhở, không biết hôm nay ông tới tìm tôi có việc gì?" Hứa Ngôn không tin ông ta chỉ đến để thông báo trong sân không thích hợp trồng cây hòe.

Thường đại soái lúc này cười ha hả, nhìn Hứa Ngôn với vẻ mặt thả lỏng: "Hứa đại soái quả nhiên trực tính, không bao giờ vòng vo tam quốc.

Đã vậy tôi cũng mở cửa nói thẳng luôn.

Thường mỗ tôi rất ít khi nể phục ai, anh là người đầu tiên khiến tôi kính trọng như vậy.

Đám người Nhật kia tới tìm tôi hợp tác tôi đều không đồng ý, hiện tại liệu tôi có thể hợp tác với Hứa đại soái không?" Hứa Ngôn nhìn người trước mặt, biểu cảm cũng có chút thay đổi nhỏ.

Cuộc họp bí mật Thường đại soái không tham gia đã đủ chứng minh quyết tâm của ông ta.

Có lẽ Thường đại soái không thô kệch như tưởng tượng, tâm tư của ông ta tinh tế hơn người thường rất nhiều, thậm chí có thể quan sát được nhiều điểm mấu chốt.

Ít nhất trong thời cơ này ông ta đã chọn được một lối thoát chính

xác, dù thế nào thì ít nhất cũng không mang lại đe dọa gì quá lớn cho anh.

"Thường đại soái nói quá lời rồi.

Nhưng tôi rất tán thưởng sự quyết đoán của ông, xưa nay không để người khác làm khó mình." Nghe thấy lời Hứa Ngôn, Thường đại soái tự nhiên cũng gật đầu: "Vậy tiếp theo nhờ Hứa đại soái chiếu cố cho.

Tôi cũng sẽ cố hết sức để hỗ trợ anh." Bến cảng Nhạc Dương dạo gần đây xuất hiện một quy định, khiến tất cả mọi người không khỏi toát mồ hôi hột.

"Hàng hóa của Nhật Bản không được cập bến tại cảng Nhạc Dương." Đây rõ ràng là đang lập uy, càng khiến người Nhật và một số thế lực ở Nhạc Dương phẫn nộ không thôi.

"Hứa Ngôn hắn là cái thá gì?

Muốn phát hiệu lệnh cũng phải xem vị trí của mình ở đâu chứ!" Lôi Minh lúc này nhảy dựng lên vì giận dữ, nhưng lại chẳng có cách nào.

Kết cục của Lý Trung Hải ai nấy đều thấy rõ, óc văng tung tóe cả một bãi.

Hứa Ngôn người này thực sự có tính khí, hoàn toàn không nể nang gì hết.

Đây còn chưa chiếm được Nhạc Dương mà đã bắt đầu quản lý rồi.

Lôi Minh bọn họ có chút giận mà không dám nói, mỗi khi nhớ lại đều tức đến nổ phổi.

"Để xem hắn còn kiêu ngạo được mấy ngày.

Hay là...!

Chương 402

Chúng ta mượn tay người Nhật đi.” Tôn Trạch làm một thủ thế đầy ẩn ý, đủ để khiến người ta hiểu ý tưởng tiếp theo của hắn.

Lôi Minh ngồi một bên, sắc mặt hơi trắng bệch.

Bọn họ tự nhiên vô cùng chướng mắt với những hành động của Hứa Ngôn, nhưng nếu bây giờ dính dáng đến người Nhật thì chẳng phải đúng như lời đồn là quân bán nước sao?

Nói gì thì nói, e là không ai tha thứ cho bọn họ đâu.

Dường như biết được điều Lôi Minh lo lắng, Tôn Trạch mới ngẩng đầu nhìn qua: “Người không vì mình trời tru đất diệt.

Bây giờ nếu không nhanh chóng xử lý Hứa Ngôn, cuối cùng chẳng phải chúng ta cũng chỉ có kết cục như Lý Trung Hải sao?” Lôi Minh nắm chặt nắm đấm.

Lời Tôn Trạch nói quả thực rất đúng, bọn họ căn bản không có nhiều thời gian suy nghĩ, nếu không thì thực sự chỉ có con đường chết.

“Ông muốn làm thế nào?”...

Lý Song dạo này dưới sự dẫn dắt của Hứa Ngôn cũng coi như đã báo được thù bị Đốc quân Nhạc Dương chèn ép trước đây.

Cậu ta tự nhiên cũng biết tại sao Hứa Ngôn lại thiết lập quy định bất thành văn ở bến cảng, chẳng qua là để cắt đứt mọi liên hệ với người Nhật.

Trương Khải Sơn và mọi người dạo này cũng ở Nhạc Dương, nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, họ tự nhiên cũng có thể hỗ trợ Hứa Ngôn ngay lập tức.

“Phải nói là Ngôn gia thực sự dám nghĩ dám làm.

Đây dù sao cũng là trong cảnh nội Nhạc Dương, vậy mà anh ấy không hề có chút kiêng dè nào.” Tề Thiết Chủy lúc này đối với Hứa Ngôn đã sớm bái phục sát đất, càng cảm thấy việc họ hiện tại dựa vào thế lực của Hứa Ngôn là một lựa chọn đúng đắn.

“Anh ấy làm vậy cũng là để chấn chỉnh phong khí xấu ở Nhạc Dương.

Thế lực ở Nhạc Dương phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng nhiều, và cũng có những kẻ muốn hợp tác với người Nhật.” Trương Khải Sơn đang phân tích suy nghĩ của Hứa Ngôn, anh ta hoàn toàn ủng hộ.

Bởi chỉ có thực sự tạo ra thành tích mới có thể khiến những kẻ đó thần phục.

Mà hiện tại cục diện không ổn định, thậm chí có thể nói là thù trong giặc ngoài, việc thiết lập uy tín cũng là trọng trung chi trọng, nếu không thì ai cũng có thể tới giẫm một cái.

Tùng Hạ Lương Điền dạo này tức đến giậm chân.

Hắn thực sự không ngờ Hứa Ngôn vừa tới Nhạc Dương lại mang đến nhiều bất tiện như vậy, trước đây chưa bao giờ hắn thấy khó khăn như thế này.

Tanaka Ryoko đã chịu thiệt thòi lớn ở thành Trường Sa, đến tận bây giờ vẫn chưa tìm ra nguyên nhân thực sự.

Hiện tại muốn thông suốt Nhạc Dương e là không dễ dàng.

“Ông nói xem bây giờ còn cách nào không?

Thường đại soái cũng là một tên phế vật, vậy mà lại trực tiếp đầu quân cho Hứa Ngôn.” Một người đang ngồi đối diện không lên tiếng,

sau khi nghe câu này của Tùng Hạ Lương Điền cũng rơi vào trầm tư.

"Đã vậy cũng có thể thay đổi suy nghĩ một chút.

Sao không đi tìm Hứa Ngôn hợp tác?" Tùng Hạ Lương Điền toàn bộ biểu cảm đều thay đổi: "Hứa Ngôn là một khúc xương cứng, người bình thường thực sự không gặm nổi đâu." Người đối diện vẫn không lên tiếng.

Không thử sao biết được?

Tùng Hạ Lương Điền tới trú địa của Hứa Ngôn, lần này cũng dẫn theo mấy tên lính.

Bởi vì chiến tích của Hứa Ngôn mọi người đều đã nghe danh, nếu nói không hợp ý, anh ấy thực sự sẽ ra tay.

"Ngôn gia, cái thằng chó Tùng Hạ nói là muốn gặp anh." Hứa Ngôn đang ở bên Nhạc Khỉ La.

Vốn dĩ mấy ngày nay anh đã có chút lạnh nhạt với cô, giờ cô tới Nhạc Dương, anh tự nhiên phải ở bên cạnh chăm sóc.

Nghe thấy lời Lý Song, Hứa Ngôn mới gật đầu: "Cho hắn vào đi." Tầm này tới tìm anh, Hứa Ngôn thậm chí có thể đoán được rốt cuộc hắn muốn gì.

Tùng Hạ Lương Điền đang bị chặn ở bên ngoài, hắn dẫn theo mấy tên binh sĩ cũng theo sau.

Thấy Lý Song đi ra, biểu cảm của Tùng Hạ Lương Điền mới có chút thay đổi.

"Không biết Hứa đại soái có chỉ thị gì?" Lý Song gật đầu, ra hiệu cho những người xung quanh hạ súng xuống: "Muốn vào trú địa của chúng tôi thì được, nhưng vũ khí trong tay các ông phải để ở ngoài, không được mang vào." Cái gì?

Một câu của Lý Song khiến sắc mặt Tùng Hạ Lương Điền biến đổi.

Đây không phải là một khởi đầu tốt, bởi hiện tại nếu không mang theo súng ống vào, lỡ xảy ra nguy hiểm gì thì không biết đường nào mà lần.

Nhưng nghĩ lại, nếu hắn xảy ra chuyện gì ở đây, tô giới Nhật Bản ở Nhạc Dương tự nhiên cũng sẽ không để yên.

Nghĩ vậy, Tùng Hạ Lương Điền cũng phẩy tay, ra hiệu cho thuộc hạ để lại vũ khí, lúc này mới dưới sự dẫn dắt của Lý Song đi vào bên trong.

Hứa Ngôn đang ngồi ở vị trí chính sảnh, bên cạnh đứng một người phụ nữ nhỏ nhắn.

Tùng Hạ Lương Điền không cần suy nghĩ nhiều cũng biết người này là ai.

Nhạc Khỉ La, người phụ nữ có thể triệu hoán rối giấy, cánh tay đắc lực của Hứa Ngôn.

"Không biết Tùng Hạ tướng quân tìm tôi có việc gì?" Hiện tại tình hình đã là bằng mặt không bằng lòng, nhưng dù thế vẫn chưa đến mức xé rách mặt công khai.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn tự nhiên cũng không cần quá khắt khe với Tùng Hạ Lương Điền.

"Gần đây tôi có một số thắc mắc muốn thảo luận với Hứa đại soái, việc này liên quan đến lợi ích của cả hai bên, nên tôi cũng hy vọng Hứa đại soái có thể giúp tôi giải đáp." Làm bộ làm tịch, đó là suy nghĩ đầu tiên của Hứa Ngôn.

Anh nhìn người trước mặt, cảm xúc đối diện với hận thù gia đình nợ nước lúc này đã đạt đến đỉnh điểm.

“Hàng hóa Nhật Bản không được cập bến cảng Nhạc Dương.

Tôi thấy cách nói này có chút làm tổn thương tình giao hảo giữa hai nước.

Hứa đại soái, người Nhật vẫn rất hy vọng có thể hợp tác với anh, vì anh mạnh hơn nhiều so với các thế lực ở Nhạc Dương này.” Tùng Hạ Lương Điền tuôn ra một tràng suy nghĩ của mình, nhưng Hứa Ngôn lại không có phản ứng gì quá nhiều.

Nhất thời Tùng Hạ Lương Điền cũng có chút nôn nóng.

Việc đóng cửa cảng Nhạc Dương khiến giao thông của họ hiện nay cực kỳ phiền phức, đối với họ vốn dĩ là một chuyện tồi tệ.

“Vậy sao?

Cảng đương nhiên có thể mở.” Một câu của Hứa Ngôn khiến trong mắt Tùng Hạ Lương Điền thoáng qua một tia khinh miệt.

Hắn theo bản năng cho rằng Hứa Ngôn cũng chỉ đến thế thôi, rốt cuộc vẫn không dám đắc tội với bọn họ.

“Nhưng có một điều kiện.” Tùng Hạ Lương Điền tâm trạng cực tốt: “Hứa đại soái cứ nói.” Hứa Ngôn đứng dậy nhìn người trước mặt: “Đưa quân đội của chúng tôi trú đóng tại cảng của Nhật Bản các ông thì sao?” Tùng Hạ Lương Điền mạnh bạo đứng phắt dậy: “Nói bậy bạ!

Anh đang khiêu chiến uy nghiêm của Nhật Bản chúng tôi!” Đối diện với sự tức tối của Tùng Hạ Lương Điền, Hứa Ngôn mới quay đầu nhìn lại: “Chẳng phải ông là người đề xuất trước sao?” Tùng Hạ Lương Điền nhất thời cứng họng, nắm đấm trong tay siết chặt rồi lại buông, buông rồi lại siết.

Một hồi lâu mới trừng mắt nhìn Hứa Ngôn: “Tôi đề xuất hợp tác với anh là vì coi trọng anh.

Anh đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.” Đối diện với sự ép uổng từng bước của Tùng Hạ Lương Điền, Hứa Ngôn thậm chí căn bản không hề đáp lại.

“Vậy tôi lại muốn xem xem tiếp theo ông định làm thế nào.” Tùng Hạ Lương Điền nắm chặt nắm đấm, hùng hổ muốn xông về phía Hứa Ngôn.

“Tao thấy mày chán sống rồi.” Nhạc Khỉ La trực tiếp thúc động rối giấy, treo thẳng Tùng Hạ Lương Điền lên giữa không trung.

Vô số rối giấy vây quanh, không ngừng cứa vào da thịt hắn.

“Á!” Tùng Hạ Lương Điền hét thảm, cơn đau dữ dội khiến sắc mặt hắn tái xanh.

Hắn sớm đã nghe nói bên cạnh Hứa Ngôn có một nữ tử giỏi tà thuật, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.

Không nói gì khác, đây là điều mà hắn hoàn toàn không có cách nào xử lý.

“Thả tôi xuống!” Giọng của Tùng Hạ Lương Điền vang vọng khắp chính sảnh, nghe thật chói tai.

Nhận được tín hiệu của Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La mới thả Tùng Hạ Lương Điền xuống.

“Cút!” Tùng Hạ Lương Điền ngã nhào xuống đất, toàn thân đã không còn chỗ nào nguyên vẹn, chỗ nào cũng là vết cắt do rối giấy tạo ra.

“Hứa Ngôn, anh tự lo cho mình đi.” Đối diện với lời đe dọa của Tùng Hạ Lương Điền, Hứa Ngôn thậm chí hoàn toàn không để tâm.

“Anh Ngôn, lúc nãy sao không để em giết luôn hắn cho rồi?” Muốn giết hắn cố nhiên rất dễ, nhưng hiện tại cục diện biến động, người

Nhật lại đang ngấm ngầm muốn tấn công, lúc này nếu làm Tùng Hạ Lương Điền chết, tiếp theo chắc chắn sẽ xảy ra sóng gió đẫm máu.

Hứa Ngôn không sợ phiền phức, chỉ là hiện tại cục diện thành Nhạc Dương vẫn chưa ổn định, anh không hy vọng người dân Nhạc Dương vì thế mà chịu tổn thương.

Ít nhất là hiện tại chưa được.

Tuy nói chiến tranh sớm muộn gì cũng xảy ra, nhưng cũng cần sự đồng lòng của toàn thành Nhạc Dương, chứ không phải khi chiến tranh nổ ra thì các thế lực khác lại nhảy ra chia chác.

Chương 403

Chú ý thấy Hứa Ngôn không lên tiếng, Nhạc Khỉ La tự nhiên cũng không thể hỏi tiếp.

Cô biết Hứa Ngôn làm vậy chắc chắn có lý do của anh.

Cô sẽ luôn đứng về một phía để ủng hộ anh.

Tình cảm gia quốc của cô không quá nặng nề, vì đối với cô, sống ở đâu cũng như nhau thôi.

Nhưng bây giờ đã khác, cô có Hứa Ngôn, tự nhiên mọi thứ đều phải theo lời anh nói.

Hứa Ngôn nhìn về phía Nhạc Khỉ La, phía sau Tiểu Khải Linh sắc mặt cũng vô cùng âm trầm.

Tùng Hạ Lương Điền tức giận rời khỏi trú địa, hắn không ngờ Hứa Ngôn lại cứng rắn đến thế, hoàn toàn không nể nang gì.

Hắn dẫn đoàn người chậm rãi đi ra ngoài.

Lý Song đứng ở nơi vừa chặn hắn lại, ánh mắt không hề dừng lại lấy một giây, thu vũ khí về.

Tùng Hạ Lương Điền cũng đi tới trước mặt Lý Song: "Nói với Hứa Ngôn, chuyện hôm nay tôi sẽ không để yên đâu." Một câu ngắn gọn khiến tất cả binh sĩ trong trú địa đều giơ súng lên, nhắm thẳng vào Tùng Hạ Lương Điền.

Kẻ sau tự nhiên hoảng hốt, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Đi chưa được bao xa, một bóng người xuất hiện trước mặt Tùng Hạ Lương Điền.

Thấy người tới, Tùng Hạ Lương Điền cũng vô cùng cáu kỉnh:

“Mày lại có ý đồ xấu gì đây?” “Hứa Ngôn là hạng người dầu muối không thấm, căn bản không có khả năng nghị hòa đâu.” Người trong góc chậm rãi bước ra, hóa ra lại là Trần phó quan.

“Tùng Hạ tướng quân không cần lo lắng, những việc này tôi đều đã tìm hiểu kỹ cho ông rồi.

Thiếu tướng Nhạc Dương của chúng tôi muốn gặp ông một lần.” Hử?

Trần phó quan tuy là thủ hạ của Thường đại soái nhưng cũng là kẻ có tai mắt khắp nơi, tự nhiên là với ai cũng có thể móc nối được.

Sau khi nghe lời Trần phó quan, Tùng Hạ Lương Điền mới cau mày, sau đó gật đầu.

Hắn cũng không sợ sẽ xảy ra nguy hiểm gì, vì đại sứ quán mỗi ngày đều xác nhận an toàn tính mạng của hắn.

Theo chân Trần phó quan tới phủ Thiếu tướng, hắn cũng trực tiếp cho những người khác lui xuống, hai người đi thẳng vào trong.

Lý Song xuất hiện trong bóng tối, ánh mắt thâm trầm nhìn theo hai bóng lưng đó, rồi nhanh chóng đi về hướng cũ.

Hứa Ngôn đang cùng Trương Khải Sơn và mọi người thưởng trà, trên bàn bày sẵn bản đồ phòng thủ thành Nhạc Dương.

“Ngôn gia.” Chú ý thấy Lý Song xuất hiện, Hứa Ngôn mới ngẩng đầu lên.

“Tôi vừa theo dõi bọn Tùng Hạ Lương Điền rời đi, đã thấy một người quen.” Điều này khá thú vị, những người còn lại cũng lần lượt nhìn qua.

Hứa Ngôn vẻ mặt không lộ cảm xúc, nhưng trong lòng đã có chút suy tính.

“Trần phó quan bên cạnh Thường đại soái đã đưa Tùng Hạ Lương Điền tới phủ Thiếu tướng, và còn cho tất cả mọi người lui ra.” Hứa Ngôn gật đầu, thú thực anh đã sớm dự liệu được.

Ngay lần đầu tiên gặp Trần phó quan, anh đã cảm thấy trạng thái của hắn khiến người ta vô cùng khó chịu.

“Có cần báo trực tiếp cho Thường đại soái không?

Để ông ấy đề phòng Trần phó quan.” Hứa Ngôn xua tay: “Bây giờ chưa phải lúc.

Tôi muốn xem Trần phó quan liên kết với Tùng Hạ Lương Điền và Lôi Minh rốt cuộc có thể làm được trò trống gì.” Trương Khải Sơn và mọi người nhìn về phía Hứa Ngôn.

Trong tình trạng này, mấy kẻ kia rõ ràng đã âm thầm hợp tác, bình thường mà nói thì nên tiêu diệt từng tên một, nhưng Hứa Ngôn lại không hề bị ảnh hưởng chút nào, khiến người ta thực sự ngạc nhiên.

“Ngôn gia, cứ đà này nếu bọn chúng liên thủ, tình cảnh của chúng ta ở thành Nhạc Dương chẳng phải sẽ trở nên vô cùng gian nan sao?” Trương Khải Sơn lên tiếng, đồng thời nhìn về phía Hứa Ngôn.

Đối diện với lời của Trương Khải Sơn, Hứa Ngôn cũng gật đầu: “Cái cần chính là bọn chúng liên thủ, lúc đó một đòn chết luôn, đỡ tốn thời gian.” Sau khi nghe câu này của Hứa Ngôn, sắc mặt những người còn lại mới có chút thay đổi, thậm chí đã hiểu được tâm tư của anh.

Xem ra lần này họ đã có chuẩn bị, đã vậy thì không cần lo lắng nữa.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn Hứa Ngôn trước mặt, lúc này chỉ có thể bái phục.

Hứa Ngôn thực sự có dũng có mưu, ngay cả dưới cục diện như thế này anh vẫn không hề hoảng loạn.

“Ngày nào thực sự khai chiến, chúng tôi sẽ trực tiếp điều binh tới giúp đỡ.” Tề Thiết Chủy theo bản năng nói, cũng nhìn về phía Hứa Ngôn.

Nhưng rất nhanh hắn đã phản ứng lại, thú thực chưa nói đến thực lực bản thân Hứa Ngôn, chỉ riêng Nhạc Khỉ La đã đủ khiến cả đội quân rơi vào nguy hiểm mà thậm chí không cần ra tay.

Đặc biệt là việc Hứa Ngôn sở hữu xe tăng Tiger đã được nghe danh, điều này chứng minh về nhân lực, vật lực, quân lực, Hứa Ngôn đã bỏ xa mọi người.

Cộng thêm Nhạc Khỉ La và thực lực của chính anh, hoàn toàn không có gì phải lo lắng, càng không cần bọn họ điều binh khiển tướng ở Trường Sa tới.

Gần đây chính phủ Nhạc Dương có không ít động thái, mang danh nghĩa là dẹp sạch thế lực ngoại lai, thực tế chẳng qua là để dằn mặt Hứa Ngôn.

Nhạc Khỉ La nghe thấy tình hình này cũng tức không chịu nổi.

“Anh Ngôn, chẳng lẽ thực sự cứ để hắn đè đầu cưỡi cổ như vậy sao?” Đối diện với câu hỏi của Nhạc Khỉ La, ánh mắt Hứa Ngôn thâm trầm.

Khi Lý Song một lần nữa xuất hiện ở chính sảnh, Hứa Ngôn cũng nhìn qua.

“Ngôn gia, Thường đại soái tới rồi, nói là muốn gặp anh.” Đối diện với lời Lý Song nói, Hứa Ngôn gật đầu.

Sau khi người kia bước vào, Hứa Ngôn mới nhìn qua.

Người trước mặt đến với vẻ hung hăng, giữa lông mày đều là sự phẫn nộ, dường như hoàn toàn không thể bình tĩnh nổi.

“Mẹ kiếp, dám làm trò tiểu nhân ngay dưới mí mắt lão tử.” Nhạc Khỉ La nhíu mày, vô cùng phiền não trước vẻ thô lỗ của Thường đại soái.

Hứa Ngôn nhìn người trước mặt, đại khái cũng cảm nhận được ông ta có lẽ đã biết chuyện của Trần phó quan.

Thường đại soái hòa hoãn lại một chút mới nhìn về phía Hứa Ngôn: “Lần này đa tạ Hứa đại soái, nếu không tôi cũng không biết bên cạnh mình lại có kẻ độc ác như vậy tồn tại.” Hứa Ngôn xua tay, không quá để tâm: “Đã vậy thì tiếp theo nên làm thế nào?” Thường đại soái lúc này nhìn về phía Hứa Ngôn, có thể thấy là đang khiêm tốn thỉnh giáo.

Hứa Ngôn xua tay: “Tiếp theo làm thế nào còn tùy ông, nhưng lời khuyên của tôi là đừng bứt dây động rừng.” Thường đại soái tuy ngày thường tùy tiện nhưng dù sao cũng đã leo lên được vị trí này, tự nhiên cũng hiểu được ý tứ của Hứa Ngôn lúc này.

“Gần đây trong thành Nhạc Dương xuất hiện nhiều lời ra tiếng vào, Hứa đại soái cứ việc không cần để tâm.” Có lời của người trước mặt, Hứa Ngôn tự nhiên sẽ không quá bận lòng.

Sau khi Thường đại soái đi, Nhạc Khỉ La nhìn theo bóng lưng ông ta: “Anh Ngôn, nếu muốn đứng vững ở thành Nhạc Dương thì dễ ợt, hà tất phải dây dưa với hạng người này.” Nghe thấy lời Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn lại thản nhiên nhìn qua.

Nếu đơn thuần chỉ muốn đứng vững thì tự nhiên dễ như trở bàn tay, giống như ở thành Trường Sa vậy, nhưng ngấm ngầm vẫn sẽ không có ai tin phục.

Kết quả cuối cùng có thể đoán trước được, cũng chỉ là một đám người liên hợp lại để chống đối anh.

Thực sự xử lý thỏa đáng là phải khiến tất cả mọi người phải phục dưới chân.

Còn Thường đại soái tuy có thô lỗ chút nhưng cũng là một kẻ cáo già.

Nhạc Khỉ La tâm tư đơn thuần, tự nhiên cũng không hiểu được hàm ý trong đó.

Thế nên suy cho cùng, đa số các việc cô đều không thể can thiệp quá sâu.

Giải thích rõ lợi hại của những việc này, Nhạc Khỉ La nghe lúc hiểu lúc không, nhưng dù sao đi nữa, chỉ cần có lợi cho Hứa Ngôn thì đều tốt cả.

Hai người còn đang bàn luận về những việc xảy ra trong thành Nhạc Dương gần đây thì nhóm Trương Khải Sơn bước vào.

Vất vả lắm mới có không gian riêng của hai người, đối diện với sự xuất hiện đột ngột của ba người, biểu cảm của Nhạc Khỉ La trở nên cực kỳ khó coi.

"Ngôn gia, ba chúng tôi vừa ra ngoài, anh đoán xem gặp phải chuyện gì?" Hử?

Nghe thấy lời của Tề Thiết Chủy, biểu cảm của Hứa Ngôn có chút thay đổi.

"Nghe nói Lôi Minh đang xử lý một số thế lực ngoại lai xâm nhập thành Nhạc Dương gần đây, thậm chí có kẻ bị bắn chết ngay trên phố." Trận thế lớn như vậy, Hứa Ngôn có chút hứng thú, nhưng đó chẳng qua chỉ là giết gà dọa khỉ, đối với anh mà nói chẳng có nghĩa lý gì.

"Mấy người dân đó cũng không biết nghe tin đồn thất thiệt từ đâu, nói là bánh bao máu người có thể chữa bách bệnh, từng người một cứ

chực chờ ở đó cầm bánh bao đợi máu người khi bị xử bắn.” Tề Thiết Chủy bất lực nói, không nén được tiếng thở dài.

Hai người còn lại không nói thêm gì, chuyện này ai cũng đã nghe danh, nhất là Hứa Ngôn, anh tự nhiên biết những hiện tượng thảm khốc thời Dân quốc, bánh bao máu người là chuyện thường thấy nhất.

“Đã Cục trưởng Lôi Minh xử lý công vụ, chúng ta tự nhiên cũng phải đi ủng hộ một chút.” Đối diện với lời Hứa Ngôn nói, những người còn lại tự nhiên không có chút phủ định nào.

Cả nhóm cùng đi ra ngoài, khí thế hào hùng.

Từng đoàn xe dừng lại ở pháp trường cũng thu hút sự chú ý của mọi người.

Lôi Minh tự nhiên nhận ra chiếc xe đi đầu là của Hứa Ngôn.

Tình huống này khiến hắn thoáng chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh biểu cảm đã dịu đi không ít.

Chương 404

Phía sau hắn là chính phủ Nhạc Dương, xử lý việc này vốn là trách nhiệm của hắn, hà tất phải vì Hứa Ngôn mà hoảng sợ không thôi.

"Ái chà!

Ngọn gió nào thổi Hứa đại soái của chúng ta tới đây vậy?" Lôi Minh trực tiếp đón tới, giọng điệu hoàn toàn không còn vẻ cẩn trọng như trước.

Xem ra thời gian qua việc hợp tác với Tùng Hạ Lương Điền và Trần phó quan đã cho hắn thêm chỗ dựa.

"Cục trưởng Lôi quá lời rồi, nghe nói ở đây xử lý thế lực ngoại lai, Hứa mỗ tự nhiên phải tới tham quan một phen, mở mang tầm mắt." Nghe thấy lời Hứa Ngôn, Lôi Minh trước mặt mới cười rộ lên: "Hiếm khi Hứa đại soái có nhã hứng như vậy, nhưng lát nữa nhớ phải bịt tai cho kỹ, kẻo tiếng súng lại dọa anh mất hồn mất vía đấy." Trương Khải Sơn nhìn Lôi Minh trước mặt, thậm chí không dám tưởng tượng lát nữa hắn sẽ chết thảm thế nào.

Hắn không hiểu rõ thực lực của người khác, nhưng Hứa Ngôn thì anh ta biết.

Hôm nay Lôi Minh dám nói những lời này, ngày sau Hứa Ngôn chắc chắn sẽ bắt hắn trả giá gấp bội.

"Cục trưởng Lôi vẫn nên cẩn thận thì hơn, đao súng vô tình, lỡ có bắn chệch thì là chuyện cả đời đấy." Lôi Minh đảo mắt khinh bỉ, trực tiếp quay người lại đi tới trước mặt mọi người.

"Mọi người nhìn cho kỹ, cái loại ô hợp tạp nham này dám tới

thành Nhạc Dương của chúng ta, thậm chí mưu đồ chiếm lĩnh nơi này, cũng không biết là ai cho bọn chúng dũng khí nữa.

Đám súc sinh này, hôm nay tôi thay mặt chính phủ giải quyết sạch sẽ, Nhạc Dương chúng ta sẽ không cho phép có kẻ ngoại xâm nào." Đám người đông đúc bên dưới không hề có phản ứng gì, xung quanh yên tĩnh đến lạ kỳ.

Thế lực ở Nhạc Dương rất nhiều, quần chúng nhân dân sớm đã thấy lạ thành quen, đối với những chuyện này thậm chí hoàn toàn không bận tâm.

Thứ họ lo lắng nhất hiện nay là liệu lát nữa có tranh được cái bánh bao máu người kia không.

Tư tưởng hủ bại đến một mức độ nhất định, chuyện xung quanh họ cũng chẳng buồn quan tâm.

Bởi vì bất kể thế lực nào đóng quân ở thành Nhạc Dương, đối với họ cũng chỉ là nỗi khổ vô tận.

Thế nên cho dù đối diện với Cục trưởng cảnh sát bản địa Nhạc Dương, quần chúng cũng chẳng có phản ứng gì.

Dường như không nhận được phản hồi như mong đợi, sắc mặt Cục trưởng Lôi Minh cũng có chút khó coi.

"Đã vậy thì bớt lời vô ích, nổ súng!" Một tiếng lệnh vang lên, mấy tiếng súng trực tiếp xé toạc bầu trời.

Có đứa trẻ nhát gan đang chơi đùa bên cạnh bị tiếng súng dọa cho khóc thét lên.

Cả hiện trường đột nhiên trở nên hỗn loạn, một số người trực tiếp xông lên để thấm lấy vũng máu bắn ra kia.

Bọn họ đa số áo quần rách rưới, toàn thân nhem nhuốc, nỗi khổ

cực đã bào mòn ý chí của họ.

Hứa Ngôn chú ý thấy tình cảnh này, sắc mặt hơi biến đổi.

Luôn nói Dân quốc là lãng mạn nhất, nhưng cảnh tượng này lại khiến lòng Hứa Ngôn có chút dao động.

Lôi Minh chú ý thấy trạng thái của Hứa Ngôn, biểu cảm thoáng chút mỉa mai.

Hắn theo bản năng cho rằng Hứa Ngôn bị khí thế này làm cho sợ hãi.

"Chiến tranh liên miên, khổ nhất vẫn là dân chúng." Hứa Ngôn nói vậy, bất lực lắc đầu.

Chỉ có ngày chiến tranh kết thúc, những người từng phải chịu khổ cực này mới có thể thực sự được giải thoát.

Hứa Ngôn trực tiếp rời đi, anh cần phải đẩy nhanh bước chân của mình, tuyệt đối không thể tiếp tục dung túng thế này nữa.

Khi người ta đang ở thế thượng phong mà không ra tay, thì người chết sẽ là chính mình.

Thế nên anh không cần tiếp tục chờ đợi nữa.

Lôi Minh vẫn đang đắc ý, lần này hắn có chính phủ Nhạc Dương chống lưng, có thể nói là nở mày nở mặt.

Tuy chưa đuổi được Hứa Ngôn đi nhưng cũng coi như đã cho anh ta một bài học dằn mặt.

Đêm đen gió cao, quả là thời điểm tốt để xử lý vấn đề.

Lôi Minh sớm đã nằm trên giường, những ngày qua bị Hứa Ngôn áp chế oán khí coi như cũng được xả đi một ít.

Tiếp theo là có thể xem bọn họ từ từ đuổi Hứa Ngôn đi thế nào.

Nhưng đúng lúc hắn định tắt đèn đi ngủ thì bên ngoài lửa cháy ngút trời, kèm theo một tiếng súng vang lên.

Điều này khiến Lôi Minh ngồi bật dậy trong nháy mắt.

"Chuyện gì vậy?

Bên ngoài có động tĩnh gì?" Lôi Minh đang mặc quần áo định ra ngoài thì thấy tên tiểu sai ngày thường đã hốt hoảng chạy vào, cả khuôn mặt đã biến dạng đến một mức độ nhất định.

"Mẹ kiếp, mày thấy ma à?" Lôi Minh mắng một câu, nhưng thấy vẻ mặt người trước mặt vô cùng hoảng hốt.

"Cục trưởng, không xong rồi!

Cái... cái... bên ngoài." Lôi Minh trực tiếp tát một cái, rút súng trong tay chỉ thẳng vào đầu tên tiểu sai.

Người kia lúc này quỳ rạp xuống đất, dập đầu lia lịa, cả người run rẩy như cầy sấy.

"Cục trưởng, Hứa Ngôn, Hứa Ngôn bọn họ đánh tới rồi." Cái gì?

Lôi Minh cảm thấy thật nực cười, ban ngày hắn vừa cho Hứa Ngôn một bài học dằn mặt, tên đó đã sớm rời hiện trường trốn biệt tích rồi.

Hiện tại cho dù có cho hắn một trăm lá gan, cam đoan hắn cũng chẳng dám làm ra chuyện như thế này.

"Mẹ nó, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, xem ra thực sự không coi tao ra cái gì rồi." Lôi Minh tập hợp tinh nhuệ của cục cảnh sát, lúc này mới thay đổi trang phục đi ra trước cửa.

Tuy nhiên ngay khi hắn mở cửa ra, cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến chân hắn nhũn ra, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất.

Sao có thể chứ?

Trước mặt đen kịt toàn là người.

Hứa Ngôn cưỡi con ngựa cao lớn, hai bên là Nhạc Khỉ La và Tiểu Khải Linh, phía sau còn có đám người Trương Khải Sơn.

Ngoài ra, những người họ mang tới đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, ngay cả vũ khí cũng là loại tối tân nhất.

Trận thế lớn như vậy ngược lại khiến Lôi Minh hoảng sợ, lúc này nhìn về phía Hứa Ngôn trước mặt.

"Hứa đại soái, đêm hôm khuya khoắt anh không lo về nhà ngủ sớm, tới canh cửa phủ tôi là có ý gì?" Nghe thấy lời Lôi Minh hỏi, Hứa Ngôn mới nhìn qua: "Chiếc nhẫn ban chỉ của tôi không thấy đâu nữa.

Hôm nay trong số những người tôi tiếp xúc chỉ có mình ông là người ngoài thôi.

Chiếc nhẫn đó có ý nghĩa phi thường đối với tôi." Lôi Minh tức đến mức chỉ muốn chửi thề nhưng cũng chỉ có thể cố nén cơn giận trong lòng.

Hôm nay hắn đúng là có gặp Hứa Ngôn, nhưng chẳng thấy trên người anh đeo chiếc nhẫn nào cả.

Xem ra nếu muốn tìm chuyện phiền phức thì không có cũng biến thành có được.

"Hứa đại soái nói sai rồi, Lôi mỗ hôm nay chưa từng thấy Hứa đại soái đeo chiếc nhẫn nào hết." Đoàng!

Còn chưa đợi Lôi Minh nói hết câu, cả người hắn đã trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Tình huống đột ngột này khiến Lôi Minh trở nên vô cùng hoảng loạn, hắn vội vàng ôm lấy đầu gối của mình, vừa rồi viên đạn đã bắn

xuyên qua chân hắn.

Cái đau này khiến hắn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cái nhuệ khí vừa rồi giờ đây tan thành mây khói.

Không ai ngờ Hứa Ngôn lại điên cuồng đến thế, ở ngay trong thành Nhạc Dương này mà dám trực tiếp xông cửa giáo huấn hắn.

Hứa Ngôn lúc này lạnh lùng một gương mặt, khẩu súng trong tay vẫn còn bốc khói, trong ánh mắt lại không hề có bất kỳ biểu cảm nào.

Anh đã sớm muốn nhổ sạch đám sâu mọt này, chỉ là chưa tìm được một cơ hội tốt.

Đã lần này hắn cho anh cơ hội, thì anh tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Lôi Minh lúc này quỳ trên mặt đất, nửa ngày trời không thể đứng dậy nổi, hắn nhìn chằm chằm vào vị trí của Hứa Ngôn, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Cục trưởng Lôi vẫn nên ngoan ngoãn đưa chiếc nhẫn của tôi ra đi.

Nếu không thì đao súng vô tình, lỡ chẳng may bắn nát đầu Cục trưởng Lôi thì không hay đâu." Lôi Minh lúc này mới hiểu ra làm gì có chiếc nhẫn nào, chẳng qua là muốn tới tìm chuyện phiền phức với hắn thôi.

Bởi vì ban ngày để dằn mặt Hứa Ngôn, hắn đã đích thân ra tay hành hình, Hứa Ngôn e là đã ghi hận trong lòng.

Chương 405

Đặc biệt là dạo gần đây trong các cuộc họp bí mật đã chú ý thấy sự hiện diện của hắn, xem ra Hứa Ngôn không hề muốn dễ dàng tha cho bọn họ.

Nhưng đây dù sao cũng không phải Trường Sa, sao có thể để anh tác oai tác quái ở đây được?

"Hứa Ngôn, mày đừng có mà quá kiêu ngạo, đây dù sao cũng là thành Nhạc Dương.

Có phải nơi để mày làm càn đâu?

Tôi với tư cách là Cục trưởng cảnh sát, anh lại dám đối xử với tôi như thế này sao." Nghe thấy lời người trước mặt, chưa đợi Hứa Ngôn ra tay, Trương Khải Sơn cũng trực tiếp bắn một phát súng vào chân còn lại của Lôi Minh.

"Mày là cái thá gì mà dám trực tiếp gọi danh húy của Ngôn gia?" Nhạc Khỉ La còn chưa kịp phản ứng, không ngờ Trương Khải Sơn hiện tại lại trung thành đến thế.

Lôi Minh bây giờ tự nhiên hiểu rõ chỉ dựa vào thực lực của hắn thì không có cách nào đối kháng với Hứa Ngôn.

Uy lực của Hứa Ngôn hiện tại có thể tưởng tượng được, binh sĩ của anh đều là những binh sĩ tinh nhuệ nhất, không những thế vũ khí sử dụng cũng đều là tiên tiến nhất.

Nếu cứng đối cứng, hắn e là phải chịu khổ lớn rồi.

Các cảnh viên bên cạnh cũng lần lượt giơ súng lên, nhắm vào vị trí của nhóm Hứa Ngôn.

Chỉ riêng động tác này, đội ngũ tinh anh phía sau Hứa Ngôn trực

tiếp giơ súng nhắm vào những người trước mặt, thậm chí không cần phát hiệu lệnh.

Cứng đối cứng căn bản không có cơ hội thắng.

Lôi Minh cũng biết chỉ dựa vào thực lực hiện tại của mình thì không đủ để lay động quân đội mạnh mẽ như vậy của Hứa Ngôn.

Hắn lúc này cả hai chân đều trúng đạn, quỳ trên đất giống như một con chó mất nhà.

Hắn nhìn về phía Hứa Ngôn trước mặt, run rẩy bò về phía đó.

"Hứa đại soái, Lôi mỗ thực sự không thấy chiếc nhẫn của anh.

Nếu Hứa đại soái tìm không thấy, tôi sẽ sai người làm cho anh một cái y hệt, xin Hứa đại soái cao xanh đánh khẽ." Lôi Minh lúc này phủ phục dưới ngựa của Hứa Ngôn.

Đại trượng phu co được giãn được, tình hình hiện tại vô cùng bất lợi cho hắn, nếu hắn tiếp tục cứng đối cứng với Hứa Ngôn thì chỉ có con đường chết.

Quản hắn là thuộc hạ của ai, chỉ cần còn mạng sống thì vẫn còn cơ hội trở mình.

Hứa Ngôn cười một tiếng, chỉ liếc nhìn Lôi Minh một cái: "Vậy thì lật tung cả cái sở cảnh sát này lên cho tôi, tôi chỉ cần chiếc nhẫn của mình thôi." Hứa Ngôn vừa dứt lời, vô số con rối giấy cũng lũ lượt kéo đến trước mặt, bay lượn ngay trên đầu Lôi Minh.

Khi nhận ra tình cảnh này, Lôi Minh đã sớm hồn bay phách lạc, một mùi nước tiểu khai nồng bốc lên.

Hắn đã sợ hãi đến cực điểm, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, cả người run rẩy không ra hình thù gì.

Hắn chỉ biết liên tục dập đầu, nhìn Lâm Mặc Dao van xin thảm

thiết.

Nhạc Khởi La nhìn cảnh tượng này, ánh mắt hiện lên vẻ khinh miệt sâu sắc.

Giây tiếp theo, vô số rối giấy trực tiếp xuyên qua cơ thể Lôi Minh, kèm theo những tiếng cười quỷ dị.

Những tiếng hét chói tai vang lên từ miệng hắn.

Cơn đau thấu xương khiến cả người Lôi Minh đổ rạp xuống, không còn một dấu hiệu sự sống nào.

Một vũng máu trực tiếp chảy ra từ cơ thể hắn.

Cảnh tượng quỷ dị đột ngột này khiến những cảnh viên phía sau không dám có bất kỳ cử động nào nữa.

Họ hiểu rõ tình hình hiện tại, nếu còn manh động thì kết cục e rằng cũng giống hệt Lôi Minh.

Hứa Ngôn lần này tới là để giải quyết Lôi Minh.

Lúc này anh nhìn sang những cảnh viên đang run cầm cập bên cạnh, ánh mắt sắc lạnh khiến bọn họ lập tức vứt bỏ vũ khí trong tay, quỳ rạp xuống đất.

Tất cả đều hoảng loạn tột độ. "Hứa đại soái, chúng tôi từ trước đến nay chỉ nghe lệnh Lôi Minh mà hành sự, chưa từng có hành vi nào quá đáng, xin ngài tha cho chúng tôi một con đường sống." Nhạc Khởi La đã sát đỏ cả mắt.

Chỉ riêng máu của Lôi Minh đã khiến ánh mắt cô trở nên đỏ rực tinh hồng.

Cô lúc này triệu hồi thêm nhiều rối giấy hơn, nhìn những người trước mặt với vẻ mặt khát máu.

Sau khi nhận ra trạng thái này của cô, Hứa Ngôn đã chủ động nắm

lấy tay cô: "Tiểu La Nhi, bọn họ đều vô tội.

Lôi Minh mới là kẻ đầu sỏ." Nghe thấy câu này của Hứa Ngôn, Nhạc Khởi La tự nhiên hiểu ý anh.

Dù có chút tức giận, vì dạo này đám rối giấy của cô ăn rất ít, không có máu tươi để nuôi dưỡng, nhưng đây là Hứa Ngôn nói, cô đương nhiên sẽ phục tùng tuyệt đối: "Em biết rồi, anh Ngôn." Hứa Ngôn nhìn về phía những cảnh viên đã sợ đến mất mật kia.

Lý Song lúc này cũng tiến tới: "Hiện tại cục trưởng cảnh sát của các người đã chết, giờ chỉ có hai con đường cho các người chọn." Tất cả cảnh viên đều nhìn qua, đồng loạt quỳ dưới đất nhìn chằm chằm Hứa Ngôn. "Một là quy thuận Hứa đại soái của chúng tôi, hai là tự mình chịu xử tử tại chỗ.

Chọn thế nào là chuyện của các người." Lời của Lý Song vừa dứt, Hứa Ngôn cũng trực tiếp lên ngựa rời đi.

Những việc tiếp theo anh không cần phải quan tâm đặc biệt nữa, nên tự nhiên cũng chẳng cần nán lại chờ đợi.

Nhóm cảnh viên đương nhiên sẵn lòng đầu quân cho Hứa Ngôn.

Bởi lẽ phần lớn bọn họ đều đã nghe qua chiến tích anh hùng của anh ở thành Trường Sa.

Đối với bọn họ, Hứa Ngôn là một vị chủ nhân có thể gặp mà không thể cầu.

Lần này anh cho bọn họ cơ hội, chẳng khác nào được tái sinh.

Dù ở thời đại này cái chết mới là kết quả cuối cùng, nhưng được đi theo một vị chủ tử tốt cũng là điều cực kỳ may mắn đối với bọn họ. "Tôi nguyện ý đầu quân cho Hứa đại soái." "Tôi cũng thề chết đi theo Hứa đại soái." Lửa ở phủ Lôi Minh cháy suốt một đêm.

Đợi đến ngày thứ hai khi mọi người quay lại xem thì nơi đó đã hóa thành tro bụi.

Không một ai cảm thấy thương hại cho số phận của Lôi Minh.

Khi còn đương chức, hắn liên tục cắt xén lương thực của mọi người, mỗi khi có việc đều chỉ biết đùn đẩy, chưa từng thực sự đóng góp được gì cho nhân dân.

Đám đông vỗ tay reo hò.

Càng nhiều dân tị nạn tràn vào tìm kiếm những món đồ có thể đổi lấy lương thực.

Lôi Minh khi còn sống đã vơ vét không ít tiền tài của bọn họ.

Nhưng trong thời buổi quân phiệt cát cứ này, đối với họ chỉ cần giữ được mạng là tốt rồi, tự nhiên cũng không còn tính toán gì thêm.

Lúc này Lôi Minh bị tiêu diệt triệt để, có thể nói là hả dạ lòng người.

Có điều hành động này của Hứa Ngôn đã động chạm đến lợi ích của rất nhiều người.

Nhất thời, chính quyền Nhạc Dương bắt đầu liên tục công kích Hứa Ngôn.

Đặc biệt là từ khi đến thành Nhạc Dương, mỗi cử động của Hứa Ngôn đều thu hút sự chú ý.

Anh thật sự quá mức kiêu ngạo, liên tiếp làm ra những chuyện cực kỳ bất kính, thậm chí hoàn toàn không coi chính quyền Nhạc Dương ra gì.

Trần Bì A Tứ lúc này đang trốn ở Vương gia phủ, hoàn toàn không dám ra ngoài.

Hắn luôn biết Hứa Ngôn rất tàn nhẫn, ngay cả kẻ được chính

quyền coi trọng như Lôi Minh mà anh cũng dám san phẳng phủ đệ, đủ để chứng minh anh điên cuồng đến mức nào.

Thường đại soái lúc này cũng đã há hốc mồm kinh ngạc.

Ông ta thậm chí không dám tưởng tượng nếu ban đầu mình không đầu quân dưới trướng Hứa Ngôn thì kết cục cuối cùng sẽ ra sao.

E rằng hôm nay kẻ bị san phẳng phủ đệ chính là ông ta.

Cả ngày hôm đó Phó quan Trần đều tâm thần bất định.

Thường đại soái tự nhiên nhìn ra được trạng thái của hắn.

Rõ ràng cái chết của Lôi Minh là điều không ai ngờ tới.

Hứa Ngôn ra tay quá nhanh, thậm chí không cho ai cơ hội phản ứng.

Cứ như vậy thì chỉ có con đường chết.

Chương 406

Matsushita Ryoden dù thế nào cũng không ngờ được người hôm trước còn đang chuẩn bị hợp tác với mình, hôm sau đến cả tro cũng không tìm thấy.

Đây chính là hậu quả của việc đắc tội Hứa Ngôn.

Nhất thời, những hành động sấm sét của Hứa Ngôn khiến tất cả mọi người hoảng sợ bất an.

Cả thành Nhạc Dương bao trùm bầu không khí tử khí trầm trầm.

Tiểu A Tiếu ở trong Phượng Minh Lâu tự nhiên cũng nghe thấy chuyện này.

Phải nói là cô có cái nhìn khác hẳn về Hứa Ngôn.

Ban đầu khi bị coi là vật phẩm tặng cho Hứa Ngôn, cô vẫn còn chút bài xích anh, nhưng không ngờ hiện giờ Hứa Ngôn lại có gan làm trời làm đất như vậy.

Đây là chuyện người bình thường không dám làm, nhưng Hứa Ngôn đã làm được.

Trương Khải Sơn và những người khác sau khi cùng về phủ cũng không nói gì thêm.

Chiêu này của Hứa Ngôn có thể nói là đã vang danh khắp thành Nhạc Dương, nhưng đồng thời nó cũng gây tổn hại đến lợi ích của một số người.

Vì vậy, sắp tới có thể sẽ có thêm nhiều nguy hiểm xuất hiện đối với bọn họ.

Hứa Ngôn chưa bao giờ để tâm đến những chuyện này.

Bởi vì nếu anh thực sự muốn hốt trọn một mẻ thì cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng như vậy thì chẳng còn gì thú vị nữa, việc anh muốn làm bây giờ là lần lượt giải quyết từng kẻ một, nên tuyệt đối không được nóng vội.

Lúc này, người đàn ông khiến cả thành Nhạc Dương nghe danh đã mất vía lại đang ở trong phòng dỗ dành Nhạc Khởi La.

Nhạc Khởi La cả người ủ rũ, ngồi im lìm không nói một lời.

Đám rối giấy của cô dạo này ít được thấy máu, nếu cứ tiếp tục thế này cô sợ mình sẽ không cắt ra được tiểu nhân giấy nữa.

Lúc Hứa Ngôn ngăn cô lại không cho làm hại đám cảnh viên, anh đã nhìn ra tâm trạng của cô, đó là lý do cô không ra tay.

Hứa Ngôn đương nhiên hiểu rõ tâm tính của Nhạc Khởi La, thời gian này quả thực là có chút làm khó cô: "Đợi sau khi chuyện này kết thúc, anh sẽ cho đám rối giấy được đánh chén một bữa no nê, có được không?" Hành động này của Hứa Ngôn đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Bọn họ cũng nổ ra những tranh cãi lớn về sự việc này.

Đa số mọi người đều không thể ủng hộ cách làm của Hứa Ngôn.

Trong phút chốc, chính quyền Nhạc Dương cũng nghĩ đến việc chinh phạt, có điều họ đều hiểu rõ thực lực của Hứa Ngôn nên tự nhiên không dám khinh suất manh động.

Nếu một lời không hợp thì sẽ kéo theo khủng hoảng lớn hơn.

Điều này dẫn đến việc mọi người bắt đầu bí mật bàn mưu tính kế xem rốt cuộc nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Thường đại soái mấy ngày nay vẫn luôn âm thầm quan sát Phó

quan Trần.

Ông ta vốn đã biết về việc hắn hợp tác với Matsushita Ryoden.

Tuy không rõ mục đích cuối cùng của hắn là gì, nhưng hành vi này thật sự đáng khinh.

Dù sao cũng là thuộc hạ của mình, để xảy ra chuyện như vậy ông ta cũng khó tránh khỏi trách nhiệm, chắc chắn phải xử lý nghiêm.

Nghĩ vậy, ông ta càng nhìn Phó quan Trần với ánh mắt khác lạ.

Có điều Hứa Ngôn vẫn luôn khẳng định đừng vội tiết lộ việc đã biết về giao dịch giữa Phó quan Trần và Matsushita Ryoden.

Cho nên Thường đại soái những ngày gần đây dù có động thái gì cũng không bàn bạc với Phó quan Trần nữa.

Chỉ cách một ngày, đã có người trực tiếp tìm đến cửa gặp Hứa Ngôn. "Hứa đại soái, đã lâu không gặp." Người tới chính là Đô thống Giang Hàn, kẻ từng tổ chức cuộc họp bí mật hôm nọ.

Dù biết kẻ đến không có ý tốt, Hứa Ngôn vẫn không hề có sự thay đổi cảm xúc nào.

Anh tự hiểu lần này mình đến đây chẳng khác nào bước vào hang cọp.

Thái độ của Giang Hàn lại vô cùng thành khẩn: "Không biết Giang đô thống đến chỗ tôi là có chuyện gì?" Giang Hàn có thể nói là vô cùng khiêm nhường.

Đến giờ ông ta vẫn còn nhớ như in Lý Trung Hải đã chết như thế nào: "Gần đây có tin đồn đồn cảnh sát đã bị Hứa đại soái san bằng thành bình địa.

Dù sao thì chúng tôi cũng phải điều tra kỹ lưỡng, tôi đến đây cũng là để hỏi thăm về chuyện này." Giang Hàn không hề tỏ ra uy quyền

của một Đô thống, lời nói cũng rất hòa nhã. "Lôi Minh là do tôi giết.

Giang đô thống có ý kiến gì không?" Một câu nói của Hứa Ngôn lập tức khiến sắc mặt Giang Hàn biến hóa, nhưng một lát sau đã khôi phục lại bình thường. "Lôi Minh ức hiếp dân chúng, cấu kết ngoại bang, lại còn trộm nhẫn của tôi.

Tôi xử lý hắn thì có gì sai sao?" Giang Hàn nhìn Hứa Ngôn, hồi lâu sau mới lấy lại vẻ mặt bình tĩnh: "Đúng!

Hứa đại soái làm vậy đương nhiên là đúng.

Diệt trừ những kẻ biến chất là việc mà tất cả chúng ta nên làm.

Hôm nay tôi đến đây cũng là theo chỉ thị của Tuần duyệt sứ Nhạc Dương, muốn mời Hứa đại soái một buổi tụ họp." Nghe thấy lời đối phương, Hứa Ngôn mới nhìn sang.

Tuần duyệt sứ vốn là chức Tổng đốc, quản lý giữa các tỉnh, chỉ là hư chức, không có thực quyền gì, tương đương với một chức quan nhàn rỗi.

Nhưng lần này đưa ông ta ra mặt, không biết là có kế hoạch gì.

Giang Hàn vẫn không lên tiếng, ngồi bên cạnh quan sát Hứa Ngôn trước mặt.

Bình thường ông ta chỉ nghe danh chứ chưa từng tiếp xúc gần với Hứa Ngôn như thế này, khiến ông ta không khỏi bội phục.

Hứa Ngôn quả thực là tuổi trẻ tài cao. "Đã như vậy thì Hứa mỗ đương nhiên không thể từ chối." Giang Hàn thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta chẳng qua chỉ đóng vai trò người dẫn đường, tuyệt đối không hy vọng xảy ra bất kỳ xung đột nào với Hứa Ngôn.

Lần này nếu anh có từ chối thì ông ta e cũng chẳng biết nói gì hơn. "Vậy thì ngày mai xin mời Hứa đại soái đến phủ tôi tụ họp một lát,

lúc đó tôi sẽ đặc biệt cử người đến đón ngài." Trước lời mời của Giang Hàn, Hứa Ngôn mới gật đầu.

Trương Khải Sơn và mọi người đều đứng phía sau, tự nhiên cũng nghe thấy những gì hai người nói.

Sau khi Giang Hàn rời đi, mọi người mới từ phía sau bước ra. "Ngôn gia, đây rõ ràng là một bữa Hồng Môn Yến.

Ai biết bọn họ mời ngài đi phó yến là có mưu đồ gì, vạn nhất bọn họ âm thầm..." Tề Thiết Chủy nói xong cũng không khỏi dừng lại.

Đây e là dùng mưu hèn kế bẩn nếu không thắng được công khai.

Bọn họ chắc cũng hiểu rõ phía chính quyền Nhạc Dương không còn ai có thể đối đầu với Hứa Ngôn, nên mới tìm cách này, phái người gọi Hứa Ngôn đi.

Chỉ cần đến địa bàn của họ, chuyện gì xảy ra cũng không ai hay biết.

Nghĩ đến tình cảnh này, tâm trạng Nhạc Khởi La cũng có chút thay đổi: "Anh Ngôn, không được đi!

Những kẻ đó xảo quyệt lắm, vạn nhất bọn họ làm hại anh thì sao?" Tiểu Ca (Khải Linh) dù không hiểu những chuyện họ đang bàn luận, nhưng qua lời nói của mọi người, cậu cũng hiểu được chuyến đi này chắc chắn sẽ có điều bất lợi cho Hứa Ngôn.

Cậu nhìn về phía Hứa Ngôn, chỉ thấy anh vẫn đang nhíu mày, dường như đang suy tính điều gì đó, điều này khiến cậu càng thêm thắc mắc. "Chuyến này tôi nhất định phải đi." Nghe thấy lời Hứa Ngôn, tất cả những người có mặt đều sững sờ.

Biết rõ núi có hổ vẫn hướng về núi hổ mà đi.

Nếu thực sự chỉ là một buổi tụ họp đơn giản thì đã đành, nhưng

Giang Hàn và đồng bọn rõ ràng là đang hừng hực khí thế.

Bọn họ định làm gì thì không ai biết, hễ có một khả năng nhỏ thôi họ cũng không muốn Hứa Ngôn đi mạo hiểm.

Nhưng xem ra Hứa Ngôn đã quyết định, bọn họ dù có ngăn cản e cũng vô ích.

Nghĩ đến tình cảnh này, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng cũng nhìn nhau.

Rõ ràng là Hứa Ngôn dạo này quá nổi bật, khiến một số kẻ phải kiêng dè.

Chương 407

Tiếp theo, e rằng những kẻ muốn giải quyết Hứa Ngôn sẽ ngày càng nhiều.

Bọn họ suy tính nhưng cũng không biết nên khuyên nhủ thế nào. "Vậy ngày mai anh Ngôn đưa em đi cùng.

Nếu thực sự có nguy hiểm, xem em có đánh phế bọn họ không." Hứa Ngôn lắc đầu, hiện tại không cần thiết phải làm như vậy: "Yên tâm đi, nếu có nguy hiểm anh có thể tự mình xử lý." Có lẽ lần này sẽ là một bước ngoặt, Hứa Ngôn nghĩ vậy, ánh mắt cũng không khỏi trầm xuống.

Lần này ngay cả Tổng đốc cũng xuất hiện, rõ ràng là nhắm vào những hành động của anh tại Nhạc Dương này.

Tiếp theo, cả Nhạc Dương chắc chắn sẽ đón nhận một trận mưa máu gió tanh, vẫn nên chuẩn bị trước thì hơn.

Thấy Hứa Ngôn nói vậy, những người còn lại thực sự không còn cách nào khác.

Dù sao những gì cần nói, cần làm họ đều đã làm rồi, tình hình khác chỉ có thể để Hứa Ngôn tự sắp xếp.

Không nói thêm lời nào, Hứa Ngôn cũng đi thẳng về phòng.

Hệ thống phát nhiệm vụ cho anh phải chiếm lấy Nhạc Dương, đến thời điểm hiện tại tiến độ cũng đã sớm quá bán.

Chiếm lấy Nhạc Dương chỉ là chuyện sớm muộn, nhi điều anh muốn làm bây giờ nhất lại không phải việc này, mà là đám người Nhật Bản đang ngày càng ngang tàng kia.

Hiện giờ anh không cần hệ thống phát nhiệm vụ, lòng yêu nước

của chính anh đã sục sôi rồi.

Không chỉ phải thống nhất các thế lực ở Hồ Nam, chiếm lấy Nhạc Dương, mà còn phải triệt để tống khứ bọn người Nhật ra ngoài.

Cho dù ngày mai là Hồng Môn Yến, anh cũng phải xông vào một phen.

Bất kể là Tuần duyệt sứ hay Tổng đốc Nhạc Dương, tóm lại lần này anh đều phải đi gặp cho biết.

Bởi vì tình hình hiện tại e rằng cũng cần một ngòi nổ để hoàn thành cuộc lật đổ cuối cùng.

Nhạc Khởi La chạy tới, sau khi nghe về mối quan hệ lợi hại của họ, cô cũng vô cùng lo lắng: "Anh Ngôn..." Nghe thấy tiếng gọi phía sau, Hứa Ngôn cũng quay đầu lại nhìn.

Anh mới phát hiện Nhạc Khởi La đang đứng sau lưng mình, vẻ mặt có chút ngơ ngác: "Ngày mai hãy để em đi cùng anh nhé, nếu không em không yên tâm để anh đi một mình đâu." Nếu thực sự là Hồng Môn Yến, đưa Nhạc Khởi La đi đúng là một cách hay, nhưng chỉ dựa vào sức mình, anh cũng chưa bao giờ coi bọn họ ra gì: "Ngoan ngoãn ở nhà, anh chắc chắn sẽ xử lý tốt mọi chuyện, không để bản thân gặp nguy hiểm đâu." Nghe lời Hứa Ngôn, Nhạc Khởi La dù vẫn còn lo lắng, nhưng cô tin vào thực lực của anh.

Năng lực của Hứa Ngôn còn trên cả cô, nói thực là không cần phải lo lắng.

Nhưng cô lại không muốn nhìn thấy cảnh Hứa Ngôn đơn thương độc mã chiến đấu, nên mới đề nghị đi cùng.

Hứa Ngôn tuyệt đối không thể đưa cô đi, vì ngày mai tình hình thế nào vẫn chưa rõ.

Đưa Nhạc Khởi La đi cùng, vạn nhất có rắc rối gì thì sao?

Một đêm không mộng mị.

Dường như áp lực từ chính quyền Nhạc Dương đối với Hứa Ngôn không tạo thành bất kỳ mối đe dọa nào.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Ngôn dậy sớm.

Thời tiết hôm nay rất nắng đẹp.

Khi anh còn đang trầm tư suy nghĩ thì bên ngoài vang lên tiếng còi xe.

Theo bản năng, anh nhìn ra thì thấy xe do Giang Hàn phái tới đã đến nơi.

Xem ra bọn họ đã nôn nóng lắm rồi.

Nhạc Khởi La cũng lao ra trước, nhìn Hứa Ngôn với vẻ mặt có chút buồn bã.

Hứa Ngôn đương nhiên hiểu cô chỉ là muốn đi cùng mình thôi.

Anh xoa đầu Nhạc Khởi La, rồi nhìn sang mấy người đã xuất hiện.

Vẻ mặt mọi người đa số đều lo lắng, nhưng trong tiềm thức họ lại tin tưởng tuyệt đối vào Hứa Ngôn.

Dù sao đây cũng là người đã đánh chiếm thành Trường Sa một cách thần tốc chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, chút chuyện nhỏ này đối với bọn họ chẳng có gì nguy hiểm.

Nghĩ vậy, họ cũng dần yên tâm. "Chờ tôi về." Nghe Hứa Ngôn nói, những người còn lại mới gật đầu.

Hứa Ngôn đi về phía chiếc xe.

Tài xế là một gương mặt lạ lẫm chưa từng thấy, cung kính cúi chào anh rồi mới giúp mở cửa xe.

Suốt quãng đường không ai nói lời nào, Hứa Ngôn cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Cho đến khi xe từ từ dừng lại, Hứa Ngôn mới mở mắt ra.

Anh nhận ra mình đã đến trước phủ Giang Hàn. "Hứa đại soái, đã đến nơi." Ngay cả trong hoàn cảnh chiến tranh loạn lạc thế này, phủ Giang Hàn vẫn vô cùng giàu sang phú quý.

Đình đài lầu các, ngay cả tấm biển ở cổng phủ cũng được trang trí bằng vàng.

Sau khi quan sát kỹ một lượt, Hứa Ngôn mới rảo bước đi vào trong.

Anh bước đi ung dung, thanh thản, vẻ mặt vô cùng điềm tĩnh.

Giang Hàn sau khi nhận thấy sự hiện diện của Hứa Ngôn cũng nhanh chóng tiến ra đón.

Hiện giờ vị thế của ông ta rất khó xử.

Dù là người do chính quyền Nhạc Dương phái xuống để đàm phán điều kiện với Hứa Ngôn, nhưng bản thân ông ta lại có phần ngưỡng mộ anh.

Bởi anh có bản lĩnh, có thủ đoạn.

Đối với ông ta, đi theo ai cũng vậy thôi, nên không có quá nhiều biến động cảm xúc.

Hứa Ngôn nhìn qua một lượt, anh nhận ra ngoài vài gương mặt quen thuộc thường ngày, Thường đại soái cũng có mặt ở đây, khẽ gật đầu chào anh.

Rõ ràng vào thời điểm nhạy cảm này, cả hai không cần thiết phải công khai việc đã bí mật liên minh, nếu không sẽ kéo theo những rắc rối không đáng có.

Trong sảnh chính đã ngồi đầy người.

Khi nhận thấy Hứa Ngôn xuất hiện, người thì khinh miệt, kẻ thì phẫn nộ, nhưng đa phần là sợ hãi.

Dù sao chàng trai trẻ này cũng vô cùng điên cuồng, vừa mới đến Nhạc Dương đã giải quyết vài nhân vật chủ chốt ở đây, nên lúc này lòng ai nấy đều có chút hoang mang.

Hứa Ngôn giống như một con sói cô độc, đột ngột xông vào phạm vi quản hạt của bọn họ, tung hoành ngang dọc.

Dường như anh muốn thu phục tất cả các thế lực dưới trướng mình, đây là cục diện mà bọn họ không muốn thấy.

Cho nên hôm nay khi đề xuất việc thảo phạt Hứa Ngôn, mọi người đương nhiên đều đồng tình, nếu không thì hôm nay họ cũng chẳng tụ họp lại đây làm gì.

Khi nhìn về phía Hứa Ngôn, ánh mắt họ đều có chút chột dạ.

Giang Hàn đi tới trước mặt Hứa Ngôn: "Hứa đại soái đến tệ xá thật là rồng đến nhà tôm.

Mau mời vào." Trước lời mời của Giang Hàn, Hứa Ngôn cũng khẽ gật đầu rồi bước vào trong. "Phủ đã chuẩn bị sẵn rượu thịt, giờ mời các vị vào tiệc." Nghe Giang Hàn nói, những người khác cũng đã đứng dậy, nhưng họ không hề lại gần phía Hứa Ngôn, thậm chí một lời chào hỏi cũng không có, hoàn toàn coi anh như không khí.

Đối với Hứa Ngôn, đa số mọi người vẫn giữ tâm lý tránh xa.

Hứa Ngôn chẳng hề có chút cảm xúc gì, chỉ có kẻ yếu mới nghĩ đến việc kết bè kéo cánh.

Còn về một gương mặt lạ lẫm trong số đó, nếu không đoán sai thì chắc hẳn là Tuần duyệt sứ.

Hứa Ngôn đi về phía đó.

Nhận thấy Hứa Ngôn đang tiến lại gần, Tôn Pháp lộ rõ vẻ mất tự nhiên.

Ông ta không có thực quyền, lần này bị chính quyền Nhạc Dương đẩy ra làm bia đỡ đạn, cũng chỉ là muốn dập tắt uy phong của Hứa Ngôn.

Vì vậy khi đối mặt với kẻ mạnh, ông ta chỉ còn cách cố giữ bình tĩnh hết mức có thể. "Đã nghe danh Tuần duyệt sứ từ lâu, lần đầu gặp mặt." Mọi người tự nhiên chú ý đến hành động của Hứa Ngôn, nhất thời cũng tỏ vẻ khinh miệt.

Cung kính với một kẻ không có thực quyền, trái lại khiến bọn họ thấy thật nực cười.

Chương 408

"Một lát nữa vào tiệc, tôi sẽ lần lượt giới thiệu mọi người.

Hứa đại soái, chúng ta vào tiệc trước đi." Nghe vậy, Hứa Ngôn cũng quay người đi, Tôn Pháp lúc này mới thở phào, lau mồ hôi lạnh trên trán rồi bước theo.

Tiệc rượu lần này được chuẩn bị vô cùng phong thịnh.

Cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường xương chết cóng.

Trong lúc người dân ăn không đủ no mặc không đủ ấm, vậy mà ở đây vẫn có cuộc sống xa hoa như thế này.

Sắc mặt Hứa Ngôn khẽ biến đổi, những người còn lại thì không mấy ngạc nhiên.

Mọi người đã vào tiệc, ai nấy đều nhìn về phía vị trí của Hứa Ngôn, vốn cách rất xa ghế chủ vị.

Rõ ràng là họ muốn dằn mặt anh ngay từ đầu.

Giang Hàn khi đi vào cũng nhận ra tình cảnh này, sắc mặt không khỏi thay đổi chút ít, nhưng cũng thấy bối rối.

Dù sao địa vị của Hứa Ngôn cũng cao hơn nhiều người ngồi ở đây, vậy mà vị trí của anh lại nằm ở cuối cùng.

Nhận thấy tình hình hiện tại, những người khác ít nhiều đều tỏ vẻ khinh thường, không ai nói lời nào.

Hứa Ngôn coi như không có chuyện gì, thản nhiên ngồi xuống rót cho mình một ly rượu rồi uống cạn: "Rượu ngon!

Xem ra Giang đô thống vì để chiêu đãi mọi người mà đã mang rượu quý ra rồi." Nghe Hứa Ngôn nói, Giang Hàn mới gật đầu thật

mạnh: "Hứa đại soái thích là tốt rồi." Lúc này mọi người đã ngồi vào chỗ, gương mặt ai nấy đều hiện lên vẻ thận trọng.

Đặc biệt là Tôn Pháp, nhìn về phía Hứa Ngôn với tâm trạng ít nhiều lo lắng.

Tiếp theo ông ta sẽ phải đưa ra yêu cầu vô cùng quá đáng kia, nói không run là dối lòng: "Tôi xin giới thiệu với mọi người, đây là Tuần duyệt sứ Hồ Nam của chúng ta, ông Tôn Pháp.

Lần này ông ấy đặc biệt đến Nhạc Dương, hôm nay tôi thật vinh dự được tổ chức buổi tiệc này." Hôm nay có việc quan trọng cần giải quyết, nên dù không muốn nể mặt vị Tuần duyệt sứ kia, các vị khách ngồi đây cũng chỉ biết nâng ly cùng uống.

Tôn Pháp thường ngày chỉ có cái danh hờ, thấy tình hình trước mắt cũng không khỏi thêm phần khép nép, ông ta nâng ly rượu lên: "Hiếm khi mọi người lại có nhã hứng tụ họp ở đây.

Gần đây tôi đến Nhạc Dương cũng nghe thấy một chuyện.

Nghe nói Nhạc Dương vừa đón một vị đại soái có thực lực hùng hậu, tưởng là lúc nãy chúng ta cũng đã chào hỏi rồi." Tôn Pháp nhìn về phía Hứa Ngôn, anh đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó, ánh mắt hơi tối lại, không thèm nhìn về phía ông ta.

Nhất thời không có lời tiếp theo khiến Tôn Pháp cực kỳ lúng túng. "Hứa đại soái, khi chưa vào Nhạc Dương tôi đã nghe danh ngài rất lợi hại rồi." Sau khi bị điểm danh, Hứa Ngôn mới ngẩng đầu nhìn qua.

Cho đến giờ vẫn chưa biết bọn họ rốt cuộc có mưu kế gì, nên Hứa Ngôn cũng không vội: "Tôn tổng đốc nói đùa rồi." Trong tiệc, mọi người cũng đều lén lút quan sát nhau, có thể nói là sóng ngầm cuộn trào, ai nấy đều mang tâm tư riêng, dường như đang cân nhắc bước đi tiếp theo.

Thường đại soái luôn nhìn về hướng Hứa Ngôn, ông ta có chút lo lắng cho anh.

Bởi vì đám sói này đã sớm hổ thị đam đam, hận không thể xé xác Hứa Ngôn nuốt chửng, tình hình hiện tại đã đủ chứng minh điều đó.

Chỉ có điều Hứa Ngôn vẫn chưa có động thái gì, điều này càng khiến Thường đại soái lo lắng hơn.

Phó quan Trần đứng bên cạnh quan sát, xem ra mọi người đã tích tụ oán hận với Hứa Ngôn từ lâu.

Tôn Pháp lại uống thêm một ly rượu, lúc này nhìn về phía Hứa Ngôn: "Tôi lần này đến Nhạc Dương cũng là có việc quan trọng.

Nghe nói dưới trướng Hứa đại soái có mười chiếc xe tăng Tiger, không biết có thật không?" Hứa Ngôn lúc này dở khóc dở cười.

Anh còn đang tự hỏi tại sao họ lại huy động lực lượng mời anh đến đây, hóa ra chỉ là đang dòm ngó xe tăng Tiger của anh.

Dù sao hiện giờ đang lúc chiến tranh ác liệt, có vũ khí phòng thân mới là điều quan trọng nhất.

Hứa Ngôn nhìn về phía Tôn Pháp, nhất thời ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào anh.

Mười chiếc xe tăng Tiger!

Đó là thực lực khủng khiếp cỡ nào?

Đặc biệt là mọi vũ khí Hứa Ngôn sở hữu đều là loại tiên tiến nhất, lại thêm binh lính dưới trướng đều là bộ đội tinh nhuệ nhất.

Phải nói rằng thực lực của Hứa Ngôn thực sự không thể coi thường, nhất là không ai hiểu nổi tại sao anh lại có năng lực lớn đến thế.

Xét về mọi mặt, đội quân anh dẫn dắt đều là những người ưu tú

nhất, chưa từng nếm mùi thất bại.

Hứa Ngôn gật đầu, khiến mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Không ngờ anh thực sự có thực lực như vậy.

Đó là mười chiếc xe tăng Tiger!

Phải biết rằng trong hoàn cảnh này, sở hữu bấy nhiêu đó hoàn toàn có thể xưng bá một phương.

Mọi người đều nhìn qua đây, lúc này cũng đưa mắt ra hiệu cho Tôn Pháp. "Chúng ta dạo này đương nhiên đều đang nỗ lực trong việc tống khứ bọn người Nhật Bản.

Chỉ có điều Nhạc Dương bị chúng tàn phá đã lâu, nên nếu muốn quét sạch hoàn toàn chắc chắn cần thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Tất cả chúng ta đều làm việc dưới trướng một chính quyền..." Hứa Ngôn lặng lẽ nghe lời Tôn Pháp nói, cứ như đang đọc theo một kịch bản có sẵn, rõ ràng là có người đã dạy ông ta trước đó: "Hiện tại giặc ngoại xâm đang ở ngoài, chúng ta chẳng phải nên đoàn kết lại sao?

Tập hợp các thế lực lại một chỗ, chia đều lợi ích." Hứa Ngôn nhìn qua, chỉ một ánh mắt thôi cũng đủ khiến sắc mặt Tôn Pháp đại biến: "Ông nói muốn chia đều cái gì?" Một câu hỏi đơn giản khiến nhiều người có mặt biến sắc.

Xem chừng bộ dạng này vẫn còn có chỗ để thương lượng: "Quân đội của chúng ta hiện tại vẫn chưa đạt đến mức tinh nhuệ, đặc biệt là vũ khí cũng tương đối thô sơ.

Nếu Hứa đại soái có thể đóng góp xe tăng Tiger ra, sau này chắc chắn sẽ có một vị trí đứng vững chắc trong chính quyền Nhạc Dương." Phụt!

Hứa Ngôn bật cười.

Hành động này lập tức khiến nhiều người có mặt phẫn nộ. "Mẹ kiếp, mày cười cái gì?" Lương Uy nhìn về phía Hứa Ngôn, ánh mắt hằn lên vẻ giận dữ rõ rệt.

Chính hắn là kẻ luôn thèm muốn xe tăng Tiger của Hứa Ngôn, nếu thực sự có được chúng thì chắc chắn chỉ có lợi chứ không có hại.

Hứa Ngôn cười xong vẫn chưa dừng lại, gương mặt thoáng chốc trở nên thâm trầm.

Anh đặt ngược ly rượu xuống bàn, ánh mắt nhìn về phía trước mặt: "Ý các vị thế nào?

Muốn chia đều quân lực của tôi sao?" Những người còn lại nhìn về phía Lương Uy.

Lương Uy là Thượng tướng, là người có chức vụ cao nhất ở đây.

Hắn đã lên tiếng thì những người khác đương nhiên phụ họa theo: "Chúng ta hiện đang đối mặt với kẻ thù lớn, đương nhiên phải đoàn kết.

Một mình ông nắm giữ hỏa lực mạnh như vậy e là không hay đâu." Nhất thời sóng sau xô sóng trước, đa số mọi người bắt đầu chỉ trích Hứa Ngôn: "Đặc biệt Nhạc Dương vốn không phải địa bàn của ông, ông đến đây nhưng lại không tuân thủ quy tắc ở đây.

Liên tiếp tấn công vào vây cánh của chính quyền.

Chúng tôi còn chưa tiến hành thảo phạt ông, giờ chỉ yêu cầu ông chia sẻ xe tăng Tiger thôi, chẳng lẽ có gì sai sao?" Thường đại soái nhìn bộ mặt tham lam của những kẻ trước mắt, ông ta không ngờ bọn họ lại có ý định đó, nên nhất thời không nói gì.

Ông ta muốn xem tiếp theo mọi chuyện sẽ diễn biến thế nào.

Nói thật, những kẻ trước mặt quả thực quá quắt.

Chưa bàn đến việc Hứa Ngôn thuộc phe nào, chỉ riêng thực lực thôi cũng đủ để anh trấn áp tất cả rồi. "Nếu tôi từ chối thì sao?" Lương Uy trực tiếp đứng dậy, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào vị trí của Hứa Ngôn: "Mẹ kiếp, đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.

Nếu mày muốn đứng vững ở Nhạc Dương thì ngoan ngoãn nghe lời bọn tao.

Nếu không, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của mày." Hứa Ngôn cười cười, gắp một miếng thịt bò cho vào miệng, thong thả nhai.

Phải nói rằng trong tình huống này Giang Hàn thực sự khâm phục, không ngờ trong hoàn cảnh thế này mà anh vẫn còn tâm trạng ăn uống, cứ như hoàn toàn không coi những kẻ này ra gì.

Ngay cả Thường đại soái cũng thấy lo lắng. "Mẹ nó, tao thấy mày chán sống rồi!" Lương Uy rút súng bên hông ra, trừng mắt nhìn về phía Hứa Ngôn, khẩu súng trong tay cũng vừa vặn chĩa thẳng vào đầu anh.

Hứa Ngôn không chút vội vàng, cầm lấy một cái đùi gà đút vào miệng.

Lương Uy thấy cảnh đó thì tức không chịu nổi, rõ ràng Hứa Ngôn không hề coi hắn ra gì.

Hắn là Thượng tướng Nhạc Dương, cho dù Hứa Ngôn ở Trường Sa có là Đại soái đi nữa thì ở đây vẫn là hắn quyết định.

Chương 409

Thường đại soái chú ý đến tình hình này, sắc mặt đã trở nên u ám.

Ông ta không biết Hứa Ngôn sẽ đối mặt với tình cảnh này ra sao, lúc này nhìn chằm chằm vào vị trí đó, không khỏi cau mày.

Tất cả mọi người ở đây, kể cả chủ nhà Giang Hàn hôm nay, đều nghe lệnh Lương Uy.

Tình hình này dù ông ta muốn bảo vệ Hứa Ngôn e cũng không phải chuyện dễ dàng.

Điều này khiến ông ta siết chặt nắm đấm rồi lại buông ra, xem ra tiếp theo chỉ có thể tùy cơ ứng biến, tuyệt đối không được hành động theo cảm tính.

Lương Uy cầm súng sải bước đi về phía Hứa Ngôn: "Mẹ kiếp!

Lão tử đang nói chuyện với mày đấy.

Thằng chó này giả điếc với tao phải không?

Tôi nói cho ông biết, mặc kệ ông là đại soái hay chức vụ gì, đây là Nhạc Dương, tôi bảo ông đi đông thì cấm có được đi tây!" Phập!

Tiếng xé da thịt vang lên.

Khẩu súng trong tay Lương Uy rơi thẳng xuống đất.

Hắn sững sờ, sắc mặt kinh ngạc đến cực điểm, dường như vẫn chưa hết bàng hoàng.

Hứa Ngôn rút cái xương gà đó ra lần nữa, đâm liên tiếp mấy nhát, cho đến khi Lương Uy không còn co giật nữa, cả người đổ sụp xuống đất.

Lúc này Hứa Ngôn mới lấy khăn tay bên cạnh lau vết máu trên tay,

vứt cái xương gà lên mặt Lương Uy: "Đang ăn cơm mà cứ sủa bậy mãi, không biết làm mất nhã hứng của mọi người sao?" Nói rồi Hứa Ngôn cũng cười lên, quay đầu nhìn mọi người: "Chúng ta cứ tự nhiên dùng bữa đi, đừng để hắn làm ảnh hưởng tâm trạng." Mấy tên địa chủ đi cùng sợ đến xanh mặt, vội vàng cầm miếng thịt trước mặt nhét vào miệng.

Anh lại cười khẩy một tiếng, rút khẩu súng bên hông ra nhắm thẳng về phía đối diện: "Tôi bảo ông ăn là ông thực sự ăn à?" Đoàng đoàng hai tiếng, lại giải quyết thêm hai người nữa.

Điều này khiến những kẻ xung quanh lập tức hoảng loạn, quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu về phía Hứa Ngôn: "Hứa đại soái, chúng tôi chưa từng có ý định bất mãn nào, lần này chẳng qua là do Lương Uy gọi chúng tôi đến thôi.

Chúng tôi tuyệt đối không có hai lòng với ngài!" Hứa Ngôn hơi nheo mắt nhìn về phía trước.

Giang Hàn chứng kiến cảnh này đã không còn dám có bất kỳ cử động nào nữa.

Tình hình này đã chứng minh rõ cục diện hiện tại.

Nếu ông ta còn chọn sai phe thì chẳng phải chỉ có con đường chết sao?

Trước kia chỉ nghe nói Hứa Ngôn điên, nhưng không ngờ anh lại điên đến mức này.

Giết một người đối với anh mà nói chẳng cần chuẩn bị gì, nhẹ tựa lông hồng.

Hứa Ngôn lau súng vào quần áo của người bên cạnh hai cái.

Chỉ một động tác này thôi cũng đủ khiến người đó ngã khụy xuống đất, đầu va mạnh xuống sàn: "Hứa đại soái, tha cho tôi, cầu xin

ngài tha cho tôi.

Tôi nguyện ý đầu quân dưới trướng ngài, ngài bảo tôi đi đông tôi tuyệt đối không đi tây!" Những người khác cũng hét lớn theo.

Trước tính mạng, chỉ cần có thể sống sót, trong thời loạn lạc này họ đầu quân cho ai cũng được.

Ánh mắt Hứa Ngôn quét qua vị trí của Giang Hàn.

Dù Giang Hàn có căng thẳng nhưng dù sao cũng là người từng trải qua sóng gió, sau một thoáng do dự, ông ta mới cung kính tiến lên bên cạnh Hứa Ngôn: "Ngôn gia, sau này nếu có việc gì sai bảo cứ việc nói, hôm nay để ngài phải bận tâm rồi." Hứa Ngôn xua tay, không nói gì thêm.

Giang Hàn đã biết điều như vậy, anh tự nhiên không muốn làm ông ta phật lòng.

Anh quay người rời khỏi Giang phủ.

Tất cả mọi người đều đã bủn rủn chân tay nằm bệt dưới đất, không ai dám có hành động gì, cũng không ai dám ngăn cản Hứa Ngôn rời đi.

Cho dù Thượng tướng Lương Uy đã chết dưới tay Hứa Ngôn, họ cũng chẳng dám hé răng nửa lời.

Bởi trong hoàn cảnh hiện tại, nếu họ còn nói gì nữa thì chỉ có con đường chết, hoàn toàn không có cơ hội nới lỏng nào.

Thường đại soái ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh.

Kẻ vừa bị Hứa Ngôn bắn chết chính là một tên địa chủ nhỏ ở Nhạc Dương, giỏi nhất thói nịnh bợ, lần này coi như đen đủi.

Thường đại soái đưa tay vuốt mắt cho tên địa chủ đó, e là đến chết hắn cũng không hiểu nổi tại sao mình lại bị bắn một phát chết

tươi.

Giang Hàn tựa người vào cột, tình hình này ông ta không biết phải giải trình thế nào.

Phong cách làm việc của Hứa Ngôn quá mạnh mẽ, thậm chí không cho ai có cơ hội hòa hoãn.

Việc muốn kiềm chế thực lực của anh dường như là chuyện không thể xảy ra.

Nhạc Dương bị thôn tính hoàn toàn chỉ là vấn đề thời gian.

Hiện giờ cho dù toàn quân tập kết lại e cũng chẳng có tác dụng gì với Hứa Ngôn.

Bọn họ quá tự cao tự đại khi đề xuất muốn chia chác xe tăng Tiger.

May mà hôm nay Hứa Ngôn không tàn sát hàng loạt, nếu không hậu quả thật khôn lường.

Xác của Lương Uy vẫn nằm cạnh bàn ăn, máu đã nhuộm đỏ khắp nơi.

Hắn đã hoàn toàn tắt thở, mắt trợn trừng kinh hãi.

Không ai có thể tưởng tượng nổi hắn lại mất mạng chỉ vì một cái xương gà.

Vùng tim đã bị đâm nát bét, máu không ngừng chảy ra.

Thường đại soái lúc này đứng dậy nhìn về phía Giang Hàn: "Chuyện đã xảy ra rồi thì cũng không cần quá lo lắng.

Cứ xử lý nơi này đi, coi như chưa có chuyện gì phát sinh." Tôn Pháp run rẩy ló đầu ra từ dưới gầm bàn, nhìn mọi người xung quanh.

Những người khác từ lâu đã không còn khả năng phản ứng, cơ thể

liên tục co giật, mãi một lúc sau mới dần ổn định lại.

Thường đại soái đi ra phía cổng phủ, Phó quan Trần cũng nhanh chóng bước theo sau.

Đúng lúc này Thường đại soái dừng bước: "Cậu ở lại giúp Giang đô thống xử lý một chút.

Một mình ông ấy e là không giải quyết nổi chuyện rắc rối này." Nghe Thường đại soái nói vậy, ánh mắt Phó quan Trần hơi tối lại.

Giao mớ hỗn độn này cho hắn chẳng khác nào rước họa vào thân.

Nhưng lúc này đương nhiên không phải lúc từ chối Thường đại soái, hắn vô thức gật đầu, đành phải quay lại sảnh chính.

Khi Thường đại soái ra ngoài, Hứa Ngôn đã sớm biến mất.

Anh đã rẽ vào một cửa hàng kẹo, lúc trở ra trên tay có thêm một giỏ kẹo.

Lần này anh không cho Nhạc Khởi La đi cùng, cô nàng chắc chắn đã không vui, đương nhiên phải dỗ dành một phen.

Khi Hứa Ngôn trở về doanh trại, Nhạc Khởi La cũng đang đứng ở cửa ngóng trông.

Thấy bóng dáng Hứa Ngôn xuất hiện, cô nhanh chóng chạy lại rồi sà vào lòng anh: "Anh Ngôn, anh về bình an rồi à?" Nghe thấy lời Nhạc Khởi La, Hứa Ngôn không khỏi bật cười: "Sao thế?

Chẳng lẽ em hy vọng anh bị sứt tay gãy chân trở về?" Nhạc Khởi La nhíu mày, vô thức lắc đầu.

Mắt cô nhanh chóng nhận ra giỏ kẹo trên tay Hứa Ngôn, liền đón lấy, rồi không khỏi nhìn về phía anh: "Cái này mang cho em sao?" Nghe Nhạc Khởi La hỏi, Hứa Ngôn gật đầu: "Tiểu Linh Nhi không thích ăn kẹo, ở đây ngoài em ra thì còn ai nữa?" Nhạc Khởi La lúc này

mới hài lòng, khoác tay Hứa Ngôn đi vào trong. "Hứa đại soái." Phía sau đột nhiên vang lên tiếng gọi.

Hứa Ngôn theo bản năng quay lại nhìn thì thấy Thường đại soái đã xuất hiện sau lưng từ lúc nào.

Xem ra anh vừa đi, Thường đại soái cũng đã bám theo ngay: "Chuyện hôm nay ngài hãy cẩn thận, giết chết Lương Uy rồi, tiếp theo những gì ngài phải đối mặt có thể là một cơn bão lớn đấy." Nghe đối phương nói vậy, Hứa Ngôn gật đầu: "Yên tâm đi, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn." Điều này đối với anh chẳng có gì khó khăn, bởi anh đã đạt đến trình độ mà thần linh cũng không thể lay chuyển, muốn động vào anh đâu có dễ dàng thế.

Thường đại soái gật đầu, thân hình mập mạp quay người rời đi.

Nhạc Khởi La ngẩng đầu nhìn Hứa Ngôn.

Lúc nãy quá nóng vội nên cô không nhận ra mùi máu tanh trên người anh, giờ yên tĩnh lại mới thấy sắc mặt hơi âm trầm: "Anh Ngôn, anh bị thương sao?" Hứa Ngôn lắc đầu: "Em coi thường anh Ngôn của em thế sao?

Trên đời này có ai làm anh bị thương được?" Lời này hoàn toàn là sự thật.

Suy nghĩ một lát, ánh mắt Nhạc Khởi La sắc lên: "Chẳng lẽ có kẻ muốn đối đầu với anh?" Đối mặt với câu hỏi của cô, Hứa Ngôn vỗ vỗ vai cô: "Yên tâm đi, chuyện nhỏ thôi, rất dễ giải quyết." Vụ cục trưởng cảnh sát và Thiếu tướng trước đó không gây ra chấn động quá lớn, nhưng lần này Thượng tướng Lương Uy đột ngột qua đời lại gây ra sóng gió dữ dội.

Dù sao hắn cũng là chỉ huy do Tổng thống phái xuống để tiêu diệt người Nhật, vậy mà lại bị Hứa Ngôn dùng một cái xương gà giải

quyết.

Chương 410

Chuyện này đặt lên người bất kỳ ai e cũng không thể chấp nhận nổi.

Nhất thời thành Nhạc Dương e là sắp đổi chủ rồi.

Hứa Ngôn vẫn ở trong phủ, vô cùng điềm tĩnh, không có chuyện gì làm phiền được anh.

Thời gian này trái lại anh thấy thư giãn hơn nhiều.

Trương Khải Sơn và mọi người thì có chút lo lắng.

Dù đã sớm biết sự lợi hại của Hứa Ngôn, nhưng việc anh liên tiếp giải quyết những người xung quanh cũng khiến họ thấy kinh hồn bạt vía.

Thực lực của Hứa Ngôn là không phải bàn cãi, nhưng tình hình hiện tại dường như vẫn chưa thu phục được lòng người, bởi những khó khăn liên tiếp ập đến đã chứng minh điều đó.

Trương Khải Sơn ngồi bên cạnh, nhìn Hứa Ngôn đang nhắm mắt dưỡng thần, không thể không thừa nhận mình không có được tâm thái như anh.

Ngay cả khi đối mặt với khủng hoảng như vậy mà vẫn giữ được tâm trạng bình thản cực kỳ. "Ngôn gia, hiện tại có cần điều binh từ thành Trường Sa qua đây không?" Hứa Ngôn vừa chợp mắt một lát, nghe vậy mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn sang Trương Khải Sơn.

Phải nói rằng Trương Khải Sơn hiện giờ đang rất sốt ruột, dường như đã hoàn toàn suy nghĩ vấn đề theo góc độ của mình. "Điều binh tới đây làm gì?" Nghe Hứa Ngôn hỏi vặn lại, sắc mặt Trương Khải Sơn có chút thay đổi: "Hiện tại cục diện trong thành không tốt cho

chúng ta.

Nếu chính quyền Nhạc Dương tiếp tục phái người xuống, chúng ta e là sẽ bị vây chết ở đây, hoàn toàn không có cách nào rút lui." Hứa Ngôn gật mạnh đầu: "Tại sao phải rút lui?

Mục tiêu của tôi chính là ở đây." Nghe Hứa Ngôn nói vậy, Trương Khải Sơn nhíu mày chặt lại, ngay cả Nhị Nguyệt Hồng cũng đưa mắt ra hiệu cho anh đừng nói tiếp nữa.

Họ đều biết tham vọng của Hứa Ngôn, nhưng hiện giờ các thế lực đang tụ hội về đây, muốn lật đổ họ là chuyện không hề đơn giản.

Tình hình này căn bản không có cơ hội để lơi lỏng, họ hiện giờ chẳng khác nào họa vô đơn chí.

Điều kỳ lạ là Hứa Ngôn lại không hề bận tâm, coi như không có chuyện gì: "Cái cần chính là để họ làm loạn lên.

Như vậy mới có cơ hội đoạt lấy lãnh địa trong lúc hỗn loạn.

Không loạn thì làm sao có cơ hội chứ?" Nghe Hứa Ngôn nói, đám người Trương Khải Sơn cũng không khỏi thở dài.

Lý Song dạo này không biết đang ở đâu, đã mấy ngày rồi không thấy bóng dáng hắn.

Tiểu Ca (Khải Linh) đang lau chùi thanh đao trong tay, cậu có thể cảm nhận được sự thay đổi gần đây của thành Nhạc Dương, thậm chí quanh doanh trại gần đây cũng có không ít kẻ lảng vảng.

Cứ tiếp tục thế này, khó tránh khỏi sẽ có chuyện xảy ra.

Cậu đương nhiên phải luôn chuẩn bị sẵn sàng.

Hứa Ngôn đã truyền dạy toàn bộ sở học cho cậu, luôn bảo vệ cậu, giờ là lúc cậu phải đền đáp.

Dù biết có thể Hứa Ngôn không cần đến mình giúp, nhưng dù sao

trong chuyện này cậu nhất định phải góp một phần sức lực.

Cả thành Nhạc Dương đã rơi vào trạng thái cực kỳ hoảng loạn, nhưng chỉ duy nhất khu vực doanh trại của Hứa Ngôn là vẫn một mảnh yên bình.

Họ dường như không chịu ảnh hưởng từ thế giới bên ngoài, so với nơi khác thì bình thường hơn nhiều.

Đêm đến, Hứa Ngôn đi ngủ sớm.

Gió đêm nay thổi rất mạnh, chỉ đứng ngoài một lúc đã thấy se lạnh.

Đã im hơi lặng tiếng lâu như vậy, cũng đến lúc phải ra sân rồi, Hứa Ngôn nghĩ vậy rồi đi thẳng vào phòng.

Tề Thiết Chủy nhìn theo bóng dáng Hứa Ngôn, không khỏi thở dài: "Ngôn gia đúng là điềm tĩnh thật, không biết kết quả sắp tới sẽ ra sao.

Chúng ta hiện giờ e là muốn ra khỏi thành cũng không có cơ hội nữa rồi." Đúng vậy, từ khi Hứa Ngôn giải quyết Lương Uy, toàn thành đã bị giới nghiêm nghiêm ngặt, không cho phép ai ra ngoài.

Nếu là bình thường thì chẳng sao, nhưng tình hình xung quanh hiện giờ quá nguy hiểm, họ dù muốn điều binh tới e cũng chỉ là ảo tưởng, bọn họ tuyệt đối không cho cơ hội đó.

Chỉ có điều ngay cả trong tình cảnh này Hứa Ngôn vẫn có thể kê cao gối ngủ kỹ, thực sự khiến người ta phải bội phục tâm thái của anh.

Đêm cực kỳ yên tĩnh, như báo hiệu một sự kiện trọng đại sắp sửa xảy ra. "Cháy rồi!

Cháy rồi!" Xung quanh đột nhiên vang lên những tiếng hét chói tai.

Hứa Ngôn khẽ mở mắt, dường như đối với sự việc phát sinh anh không hề có chút kinh ngạc hay hoảng sợ nào, mọi thứ đều nằm trong dự tính của anh.

Trương Khải Sơn và mọi người nhanh chóng chạy tới phòng Hứa Ngôn, gõ cửa dồn dập: "Ngôn gia, mau ra xem đi!

Kho lương của doanh trại cùng mấy cửa hàng lương thực khác đang bốc cháy dữ dội.

Hiện giờ hỏa thế quá lớn, dường như nhất thời không thể khống chế được." Bên ngoài vang lên tiếng hét hốt hoảng của Tề Thiết Chủy.

Hứa Ngôn lúc này mới thong thả đứng dậy.

Ngay khi Trương Khải Sơn nhìn về phía đám cháy, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hò hét xôn xao, lẫn trong đó là tiếng khóc lóc và tiếng hô hoán mãnh liệt của vô số người.

Tình huống đột ngột này khiến sắc mặt đám người Trương Khải Sơn đại biến, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại thành ra thế này.

Mọi người đều nhìn về hướng đó, ánh mắt trầm ngâm quét quanh bốn phía.

Đang lúc mọi người hoảng loạn rối bời, cửa phòng Hứa Ngôn mới từ từ mở ra.

Ai nấy đều vô cùng thắc mắc, Hứa Ngôn lại có thể điềm tĩnh đến vậy, không hề có chút biến động cảm xúc nào.

Khi nhận thấy tình hình này, Nhị Nguyệt Hồng cũng khẽ cau mày, ông không ngờ Hứa Ngôn lại chẳng hề coi chuyện này ra gì. "Kịch hay đã mở màn, vậy chúng ta ra ngoài góp vui chút thôi." Nghe lời Hứa Ngôn, những người còn lại đều ngẩn người ra.

Nhạc Khởi La cũng từ trong phòng bước ra, cùng Tiểu Ca đi theo sau Hứa Ngôn.

Mọi người đi ra phía cổng thì thấy mấy người ăn mặc sang trọng đang quỳ rạp dưới đất, vừa khóc vừa hét yêu cầu Hứa Ngôn phải cho họ một lời giải thích.

Những tiếng la ó chói tai khiến họ chỉ nghe thôi cũng thấy đau đầu nhức óc. "Hứa Ngôn ra rồi!

Hứa Ngôn ra rồi!" Một nhóm người nhanh chóng tiến đến trước cổng doanh trại, lúc này đang chỉ trích Hứa Ngôn: "Lương thực người dân vất vả tích góp được, còn chưa kịp thu hoạch đã bị các người thiêu sạch!" Sắc mặt Trương Khải Sơn và mọi người trở nên cực kỳ khó coi, họ thực sự không ngờ kẻ thù lại bày mưu kế này ở đây.

Nhất thời tất cả đều nhìn về phía Hứa Ngôn.

Anh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, không hề tỏ ra phiền não vì tình cảnh trước mắt.

Anh nhìn về phía mấy tên địa chủ kia, có lẽ nhận ra sự quan sát của Hứa Ngôn, cả nhóm liền khúm núm lùi lại phía sau.

Họ đương nhiên biết uy lực của Hứa Ngôn nên không dám manh động. "Các ngươi nhiều người cùng hét một lúc như vậy, ai mà biết các ngươi đang nói cái gì?" Nghe Hứa Ngôn nói vậy, một tên địa chủ mới tiến lên phía trước.

Hắn đầu to tai lớn, mặt đầy dầu mỡ: "Lương thực của chúng tôi đều là của người dân vất vả mới thu hoạch được, đến giờ vẫn chưa bán ra, vậy mà bị một trận hỏa hoạn thiêu sạch rồi.

Đây là công sức cả năm của nông dân, giờ tất cả đều đổ sông đổ biển." Hứa Ngôn nhìn kẻ đang quỳ trước mặt: "Sự việc vừa xảy ra mà các ngươi đã lập tức biết hỏa hoạn từ phía tôi, đúng là thần thông

quảng đại thật." Nghe Hứa Ngôn nói, mấy kẻ đó vô thức rùng mình co rúm lại.

Trương Khải Sơn lúc này mới phản ứng kịp, xem ra chuyện này đã được trù tính từ trước.

Về binh lực, cả chính quyền Nhạc Dương đều không phải đối thủ của Hứa Ngôn, nên họ chọn cách đi đường vòng, muốn tìm cách khác.

Không ngờ lại có loại âm mưu quỷ kế này, nhưng dù sao thì tình hình hiện tại cũng phải giải quyết trước, nếu không những người dân trước mặt sẽ không cho họ cơ hội hòa hoãn đâu.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm về hướng đó, dường như đang đợi lệnh của Hứa Ngôn.

Nhạc Khởi La lúc này trừng mắt nhìn mấy tên địa chủ béo tốt kia: "Chán sống rồi à!

Kho lương của các ngươi cháy thì liên quan gì đến anh Ngôn của ta?" Đối mặt với lời quát tháo của Nhạc Khởi La, mấy tên địa chủ co cụm lại một chỗ, vẻ mặt cực kỳ căng thẳng: "Lửa này chính là từ doanh trại của các ngươi cháy lan ra, giờ mấy kho lương liên tiếp bị thiệt hại nặng nề, các ngươi định không nhận sao?" Nhạc Khởi La định nói thêm gì đó nhưng bị Hứa Ngôn ngăn lại.

Mọi người đều lần lượt nhìn qua, đúng lúc này Lý Song đang áp giải vài người xuất hiện.

Tình huống bất ngờ này khiến họ đều hơi cau mày nhìn lại: "Có chuyện gì vậy?" Tề Thiết Chủy lên tiếng hỏi Lý Song trước.

Lý Song ném mấy kẻ bắt được xuống đất, khiến bọn chúng quỳ sụp xuống, không dám ngẩng đầu lên: "Đã mọi người muốn tôi cho một lời giải thích, vậy thì đương nhiên không thể qua loa đại khái được.

Những kẻ phóng hỏa thiêu kho lương hiện đang ở đây, có chuyện gì các người cứ trực tiếp tìm bọn chúng." Mấy tên địa chủ nhìn mấy người đang quỳ dưới đất, lúc này ai nấy đều nhìn nhau ngơ ngác, không ai dám có hành động gì thêm.

Chương 411

Sắc mặt Hứa Ngôn trở nên vô cùng u ám, anh nhìn chằm chằm mọi người mà không hề thả lỏng: "Kẻ phóng hỏa đã bị bắt, các người không định truy cứu trách nhiệm sao?" Hứa Ngôn chưa nói hết câu, những kẻ đang quỳ dưới đất bỗng ngẩng đầu lên: "Dựa vào đâu mà nói chúng tôi là kẻ phóng hỏa?

Chúng tôi chẳng làm gì cả, dựa vào đâu mà ông vu khống chúng tôi?" Hứa Ngôn dở khóc dở cười, nếu không phải sợ gây ra chấn động quá lớn, anh đã tung ra những hình ảnh mình vừa thấy rồi.

Trương Khải Sơn nhìn chằm chằm vào đó, lúc này cho dù là kẻ ngốc cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Xem ra để lật đổ Hứa Ngôn, họ đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Nhất thời, Lý Song cũng trực tiếp giơ súng lên nhắm thẳng vào những kẻ đó: "Nói không?

Rốt cuộc là ai sai khiến các người đốt kho lương doanh trại?

Nói ra bây giờ thì còn giữ được mạng đấy." Hứa Ngôn hiểu rõ sẽ không có ai đứng ra thừa nhận chuyện này, vì họ chẳng ai dám gánh lấy trách nhiệm nặng nề đó.

Ngay cả khi khai ra kẻ chủ mưu đứng sau, kết quả cuối cùng cũng đủ hiểu.

Họ đương nhiên cũng nghĩ đến tình cảnh này nên nhất quyết không nói.

Hứa Ngôn nhìn về phía trước: "Bắt quả tang tại hiện trường phóng hỏa, giờ lại giả câm giả điếc sao?

Đã không nói thì tặng cho đám rối giấy của Tiểu La Nhi vậy." Lời

Hứa Ngôn vừa dứt, Nhạc Khởi La cũng trực tiếp triệu hồi rối giấy.

Nhất thời, vô số con rối giấy nhanh chóng bay về hướng đó, vây quanh mấy kẻ vừa bị bắt.

Khi tình cảnh này diễn ra, những tiếng hét chói tai cũng vang lên trong đám đông.

Đa số mọi người đương nhiên đều sợ chết, nhưng lúc này họ chỉ có thể kêu gào muốn rời đi, mà cơ hội đó thì chắc chắn không có.

Các hình nhân giấy của Nhạc Khỉ La đã sớm đổ máu.

Lúc này, đương nhiên không thể bỏ qua những người trước mặt.

Mặc dù họ chưa từng tận mắt thấy sự lợi hại của những hình nhân giấy này, nhưng cũng đã nghe nói qua.

Mọi người đều biết hình nhân giấy của Nhạc Khỉ La có thể trực tiếp hút khô máu người.

Nếu chậm chân một bước, e rằng sẽ biến thành xác khô ngay lập tức.

Nghĩ đến đây, tất cả đều vô cùng hoảng sợ, nhanh chóng lao về các vị trí khác.

Chỉ là Nhạc Khỉ La đương nhiên sẽ không cho bọn họ cơ hội này, vô số hình nhân giấy dồn tất cả mọi người lại với nhau.

Những tên địa chủ kia đã sớm sợ đến hồn bay phách lạc.

Sống trong loạn thế, bọn họ đã sớm coi mạng mình như treo trên thắt lưng quần, nhưng dù thế nào cũng không muốn chết một cách bí ẩn dưới tay hình nhân giấy, biến thành một xác khô.

Đây là điều bọn họ không thể chấp nhận.

Ngay lúc này, bọn họ cũng theo bản năng muốn chạy trốn.

Một hình nhân giấy nhanh chóng dán vào người một tên.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, hắn ta lập tức biến thành một xác khô, đổ rạp xuống đất.

Khi nhận ra tình huống này, những người còn lại cũng đã hoảng loạn đến cực điểm.

Bọn họ trực tiếp quỳ xuống đất, cầu xin Hứa Ngôn tha cho họ.

Tình hình lúc này đã quá rõ ràng.

Trong tình huống này, e rằng bọn họ thật sự sẽ mất mạng.

Cứ thế này thì hoàn toàn không có cơ hội sống sót nào.

Nhạc Khỉ La dừng động tác vừa rồi.

"Không muốn chết thì nói mau, nếu không thì tất cả xuống địa phủ làm bạn đi." Nghe lời Nhạc Khỉ La nói, một tên địa chủ trong số đó cũng nhanh chóng quỳ xuống đất, dập đầu lia lịa.

"Tôi nói, tôi nói hết!" "Là Thường Đại soái, Thường Đại soái tức giận anh quá chuyên quyền, lại còn dám đánh chết Thượng tướng Lương Uy trên bàn tiệc." "Vì vậy, ông ta mới lệnh cho bọn tôi làm ra hành động này, mục đích là để dân chúng coi anh là cái gai trong mắt, cuối cùng là tống anh ra khỏi Nhạc Dương." Nhạc Khỉ La nhìn Hứa Ngôn.

Chiều nay Thường Đại soái còn đang nhắc nhở Hứa Ngôn cẩn thận.

Xem ra mấy tên địa chủ này căn bản không hiểu mối quan hệ giữa Thường Đại soái và anh.

Bọn họ đã là đồng minh công khai.

Bởi vậy, mọi sự tức giận đều bị đẩy về phía Thường Đại soái, mục đích là để Hứa Ngôn và Thường Đại soái trở mặt thành thù.

Những người còn lại dường như cũng thấy gió chiều nào xoay chiều đó, nhanh chóng gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với lời tên địa chủ kia.

"Nói sớm thì có phải tốt không, đã thế thì tôi chắc chắn sẽ không làm hại các người." Trước lời Hứa Ngôn nói, mấy người trước mặt vẫn hoảng loạn không thôi, nhưng dù sao cũng đã yên tâm được vài phần.

Bọn họ dập đầu mấy cái thật mạnh xuống đất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Ngôn phẩy tay ra hiệu cho những người này rời đi nhanh nhất có thể.

Nhạc Khỉ La có chút không hiểu, theo bản năng nhìn về hướng những người kia rời đi, vẻ mặt cũng hơi nhíu mày.

"Ngôn ca ca, cứ thế mà thả bọn họ đi sao?" "Sao có thể là do Thường Đại soái làm ra trò này được, hôm nay anh ta không phải còn bảo anh cẩn thận, có thể có người nhằm vào anh sao?" Hứa Ngôn gật đầu.

Nhất thời, trước mắt chỉ còn lại người của mình.

Trương Khải Sơn và mọi người nhìn chằm chằm vào vị trí này.

Đương nhiên cũng biết kẻ chủ mưu phía sau chắc chắn không phải là Thường Đại soái.

"Hắn muốn xem chúng ta trở mặt thành thù, đến lúc đó sẽ ngồi hưởng lợi của ngư ông." "Đã vậy thì đương nhiên phải thuận theo mà diễn tiếp." Nghe lời Hứa Ngôn nói, những người khác lúc này mới hiểu ra.

Bọn họ bây giờ đương nhiên đang bị mọi người chú ý, lúc này tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ suất nào.

Thông thường mà nói, chính phủ Nhạc Dương hiện tại đã không có ai có thể chống lại thực lực của Hứa Ngôn.

Thường Đại soái lại sớm đã đầu quân cho Hứa Ngôn.

Những binh tôm tướng cá kia thông thường mà nói không nên có âm mưu lớn như vậy.

Cho nên, hiện tại phía sau vẫn còn một thế lực đang chờ đợi để giáng cho Hứa Ngôn một đòn chí mạng.

Mọi người đều có thể đoán được là ai, nhưng lúc này lại không thể có bất kỳ hành động nào, chỉ có thể chờ thời cơ, để cáo già lộ đuôi.

Tuy nhiên, thực lực của Hứa Ngôn đã không còn ai có thể lay chuyển được.

Trong thời đại này, không có tiền thì không thể tụ binh.

Có thể nuôi dưỡng nhiều binh sĩ và vũ khí như vậy, đương nhiên cần một khoản tiền nhất định.

Còn về hiện tại, không có ai có thực lực mạnh như Hứa Ngôn, cho nên đương nhiên cũng không cần phải sợ hãi bất cứ điều gì.

Chuyện Thường Đại soái cố ý phóng hỏa khiến tất cả kho lương đều bị thiêu hủy đã lan truyền ra ngoài.

Trần Phó quan lại tỏ ra vô cùng phẫn nộ.

“Đại soái, chuyện này tuyệt đối không thể nhịn được, Hứa Ngôn lại dám đổ tiếng xấu lên đầu ngài, hoàn toàn không coi ngài ra gì.” “Hiện tại dân chúng đổ lỗi chuyện này cho ngài, đều muốn chúng ta bồi thường tổn thất cho họ.” Thường Đại soái nhìn Trần Phó quan.

Trong mắt ông ta đều là toan tính, dường như đang chờ Thường Đại soái nổi giận mà tranh chấp với Hứa Ngôn.

Sau khi nghe lời Trần Phó quan nói, Thường Đại soái cũng nhìn về

phía hắn.

Sắc mặt hơi có chút thay đổi.

Giây tiếp theo, chiếc cốc trong tay cũng trực tiếp rơi xuống đất.

“Thật sự coi lão tử là người ăn chay, để mặc hắn muốn làm gì thì làm sao?” Thấy Thường Đại soái dáng vẻ lỗ mãng như vậy, Trần Phó quan lúc này đã nắm chắc phần thắng, lông mày giãn ra, phảng phất mọi kế hoạch đều nằm trong tầm kiểm soát.

“Mẹ kiếp, đã Hứa Ngôn bất nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa.” “Thật sự dồn lão tử đến đường cùng, tôi sẽ khởi binh đánh úp cứ điểm của bọn chúng.” Trần Phó quan vội vàng tiến lên.

“Cũng không nhất thiết phải làm đến mức này, Đại soái nghĩ xem, chẳng qua là tống Hứa Ngôn ra khỏi Nhạc Dương thôi.” “Mấy thế lực của chúng ta hợp lại với nhau còn sợ không giải quyết được hắn sao?” Trần Phó quan thì thầm mấy câu bên tai Thường Đại soái.

Sau đó, ông ta cũng gật đầu mạnh, dường như đã đưa ra một quyết định khá lớn.

Tình hình hiện tại hỗn loạn, đương nhiên chim khôn chọn cây mà đậu.

Chương 412

“Gần đây khu vực này luôn có thổ phỉ xuất hiện, nghe nói trên núi đã hết cách sống rồi.” “Chúng đã cướp sạch mấy thôn làng gần đây.” Trương Khải Sơn vừa nói vừa nhìn về phía Hứa Ngôn.

Chuyện kho lương đã qua lâu rồi.

Tuy nói hiện tại vẫn sẽ có những lời lẽ thô tục, nhưng cũng đã sớm không còn ảnh hưởng đến bọn họ nữa.

Hứa Ngôn lắng nghe lời Trương Khải Sơn nói, giữa hàng lông mày dường như cũng có chút biến đổi.

Hiện tại cục diện thay đổi nhanh chóng, việc xảy ra tình huống như vậy cũng là điều trong lẽ thường.

Tuy nhiên...

đây cũng không phải là lý do có thể tùy tiện làm hại dân chúng.

Nếu chỉ là cướp ít lương khô thì còn có thể chấp nhận.

Nhưng Hứa Ngôn gần đây cũng nghe nói một số thổ phỉ thậm chí còn phóng hỏa giết người cướp bóc, những người vô dụng thì trực tiếp xử tử, một số cô gái thì bị bắt lên núi.

Đây là chuyện Hứa Ngôn không thể chấp nhận.

Xem ra phong khí ở Nhạc Dương này cũng nên chấn chỉnh lại một chút.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn cũng đi ra ngoài.

“Tình hình bây giờ nguy cấp như vậy, còn tâm trí đâu mà lo chuyện khác.” “Phật gia, chuyện này ngài nói ra thật sự không đúng chút nào.” Trước lời Tề Thiết Chủy nói, Trương Khải Sơn lại nhíu

mày.

Trong tình huống này mà không có ai quản lý thì thật sự trời sẽ loạn mất.

Duy chỉ có Hứa Ngôn mới có thể làm được.

Hứa Ngôn một mình đi ra ngoại ô thành.

Gần đây, các thôn làng ngoài thành xảy ra quá nhiều chuyện như vậy.

Bọn chúng phóng hỏa giết người cướp bóc, không điều ác nào không làm, thậm chí căn bản không coi mạng người ra gì.

Tuy nói đang trong loạn thế, nhưng cũng nên có nguyên tắc.

Dù sao người già, yếu, phụ nữ, trẻ em vốn không nên là đối tượng bị ức hiếp.

Lần này Hứa Ngôn không gọi bất kỳ ai.

Mấy tên thổ phỉ lâu la này cũng không phải là kẻ có thể tạo ra sóng gió lớn.

Đương nhiên không cần nhiều người cùng đi.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn cũng đi vào trong núi.

Con đường mòn quanh co giữa núi rừng xanh um.

Đa phần đều là cây cối rậm rạp.

Hứa Ngôn hơi nhíu mày, lúc này cũng nhìn về phía khác.

Đúng lúc anh tiếp tục đi về phía trước, lại đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng bước chân dồn dập, dường như đang chạy về phía anh.

Đúng lúc Hứa Ngôn nhìn về phía trước, một bóng người cũng trực tiếp lao vào lòng anh.

Khi nhìn kỹ lại, Hứa Ngôn không khỏi sững sờ.

Người trước mặt không khỏi kêu lên một tiếng lớn, theo bản năng muốn đẩy Hứa Ngôn ra.

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên, biểu cảm của cô ấy cũng lập tức thay đổi.

“Ngôn gia!” Là Nha Đầu.

Hứa Ngôn lúc này cảm xúc vô cùng trầm lặng.

Rõ ràng anh đã dặn Triệu Quốc Trung chăm sóc Nha Đầu thật tốt, sao cô ấy lại chạy đến đây?

“Nha Đầu, sao em lại chạy đến đây?” Phía sau đột nhiên truyền đến một trận cười tà ác.

Giây tiếp theo, mấy tên đô con xuất hiện giữa đám cỏ rậm.

Vừa thấy Hứa Ngôn, bọn chúng không khỏi chửi thề một tiếng.

“Mẹ kiếp!

Thằng mặt trắng, tao khuyên mày đừng có lo chuyện bao đồng.” Nha Đầu đã sớm sợ đến hồn vía lên mây.

Lúc này, sau khi thấy Hứa Ngôn, cô ấy mới bình tĩnh lại.

Nhưng khi nhận thấy mấy tên đô con phía sau, sắc mặt cô ấy lại trở nên vô cùng khó coi.

Hứa Ngôn kéo cô ấy ra sau lưng.

“Ngôn gia ~” Nha Đầu lúc này nước mắt lưng tròng, cả người không ngừng run rẩy.

Hứa Ngôn lúc này mới nhìn về phía những người trước mặt.

Từng tên một trên mặt đa phần đều có vết sẹo dao, khuôn mặt trông rất hung tợn.

Ánh mắt chúng lại tham lam nhìn chằm chằm Nha Đầu.

Tình huống này có thể dễ dàng đoán được, nếu lúc đó anh không đến thì hậu quả đương nhiên là rõ ràng.

"Biết điều thì cút mau." "Đừng ép lão tử cho mày trực tiếp đi đầu thai chuyển thế." Mấy tên thổ phỉ đó đều có súng trong tay.

Thân hình Hứa Ngôn cũng khá cao lớn, nhưng vì vẻ ngoài ưa nhìn nên bọn chúng lầm tưởng Hứa Ngôn không có thực lực.

Mấy người trước mặt đã đi về phía này.

Hứa Ngôn không hề nhúc nhích, ánh mắt trầm tĩnh nhìn những kẻ trước mặt.

"Các anh, súng của tôi dễ cướp cò lắm, nếu có não thì đừng ép tôi một phát bắn chết anh." Lời vừa dứt, phía trước cũng truyền đến một tiếng phụt.

Nha Đầu không khỏi kêu lên một tiếng.

Đầu của tên đó vậy mà trực tiếp bị chém đứt.

Còn Hứa Ngôn thì không hề có bất kỳ động tác nào.

Tình huống này vừa xảy ra, mấy tên đứng cạnh tên vừa bị chặt đầu lúc nãy đều sững sờ trong chốc lát.

Bọn chúng thậm chí còn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, lúc này cũng sợ đến mức đầu óc trống rỗng.

"Mẹ kiếp, mày vừa làm gì?" Tên trước mặt giận dữ như sấm.

Trên khuôn mặt đen sạm đã đầy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cố gắng trừng mắt nhìn về phía Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn chậm rãi đi về phía trước.

Anh hoàn toàn không dám nghĩ nếu hôm nay mình không xuất hiện ở đây thì Nha Đầu sẽ gặp phải tình huống gì.

Vốn tưởng Nha Đầu đang yên ổn ở thành Trường Sa, nhưng không ngờ lại suýt gặp nguy hiểm.

Có lẽ là do kính sợ Hứa Ngôn, mấy tên đô con trước mặt đã không còn vẻ ung dung như vừa rồi.

Bọn chúng nhìn chằm chằm vào vị trí của Hứa Ngôn, sắc mặt cũng ngày càng khó coi.

"Đừng lại gần, súng của tao có đạn đấy." Lời vừa dứt, tên đó cũng trực tiếp kéo cò, sau đó chĩa nòng súng vào Hứa Ngôn, chuẩn bị khai hỏa.

Giây tiếp theo, Hứa Ngôn cũng trực tiếp bấm quyết.

Tình hình xung quanh bắt đầu tĩnh lặng.

Ngay cả viên đạn vừa bắn ra cũng đã dừng lại giữa không trung.

Hứa Ngôn vung nó sang một bên, rồi trực tiếp bóp cổ tên trước mặt.

Đợi sau khi mọi thứ xung quanh khôi phục, cái cổ trong tay anh cũng lập tức bị bẻ gãy.

Chương 413

Máu tươi tức khắc phun trào ra, bắn thẳng vào mấy người đứng cạnh.

Mấy tên còn lại trực tiếp ngã vật xuống đất, cũng không dám có bất kỳ hành động nào nữa.

Bọn chúng trơ mắt nhìn cổ đồng bọn bị bẻ gãy trong tay Hứa Ngôn.

Nhưng lúc này lại không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Tên đó thậm chí không kịp rên một tiếng đã trực tiếp xuống hoàng tuyền.

Mấy người trước mặt nhanh chóng bò sang một bên.

Bọn chúng thậm chí không dám tin người trông như thư sinh mặt trắng này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Lại có thể thần không biết quỷ không hay mà giải quyết hai mạng người.

"Quỷ!

Có quỷ!" Mấy tên đó nhanh chóng muốn chạy ra ngoài, nhưng lúc này thân thể lại hoàn toàn không thể cử động.

Không những thế, cả người chúng lại nhanh chóng lùi về phía sau.

Khi phản ứng lại, bọn chúng đã đến bên cạnh Hứa Ngôn.

Giống như giải phóng tất cả sự phẫn nộ.

Hứa Ngôn hoàn toàn không dám tưởng tượng nếu hôm nay mình không xuất hiện ở đây thì khi anh trở lại thành Trường Sa, e rằng sẽ không bao giờ gặp lại Nha Đầu nữa.

Anh thậm chí không dám tưởng tượng tình huống này.

Sắc mặt cũng ngày càng khó coi.

Anh trực tiếp nhấc hai tên trước mặt lên, dùng sức kéo chúng lên giữa không trung.

Trong tình huống bị áp bức cực độ này, sắc mặt của hai tên đó cũng tái xanh, cả người không ngừng co giật.

Không khí dần dần mất đi, cũng khiến chúng bắt đầu thở hổn hển, cả khuôn mặt đều vặn vẹo đến cực độ.

Nha Đầu lúc này đã không còn căng thẳng như vậy.

Cô ấy nhìn về phía thân ảnh cao lớn trước mắt, vừa hối hận về quyết định của mình lúc đó, lại vừa may mắn vì đã gặp được Hứa Ngôn.

Nếu không thì hôm nay cô ấy e rằng thật sự phải bỏ mạng ở đây.

Chỉ là cô ấy quá nhớ Hứa Ngôn.

Mọi thứ trong thành Trường Sa đều tốt đẹp, nhưng trong thành lại không có Hứa Ngôn.

Cô ấy mỗi ngày cô đơn chờ đợi ở cứ điểm, chỉ hy vọng một ngày nào đó Hứa Ngôn có thể trở về.

Nhưng cô ấy đã đợi quá lâu, hoàn toàn không đợi được Hứa Ngôn trở về.

Lúc này cô ấy mới quyết tâm đến tìm.

Chỉ là không ngờ lại gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm đến vậy.

Hứa Ngôn ném hai tên đó lên giữa không trung.

Giây tiếp theo, nắm đấm cũng nhanh chóng giáng xuống người hai tên.

Trong khoảnh khắc, ngũ tạng lục phủ dường như đều bị chấn nát hoàn toàn.

Khi phản ứng lại, hai cái xác đó đã nằm rạp trên đất.

Hứa Ngôn không rảnh bận tâm đến những cái xác nằm la liệt trên đất.

Anh quay đầu nhìn Nha Đầu đang hoảng loạn bên cạnh.

"Nha Đầu ngốc, sao lại tự mình chạy ra đây?" Cuối cùng thì không còn ai quấy rầy bọn họ nữa.

Nha Đầu trực tiếp lao vào lòng Hứa Ngôn, lúc này cũng khóc nức nở.

"Em nhớ anh." Nghe lời Nha Đầu nói, biểu cảm của Hứa Ngôn lúc này cũng có chút thay đổi.

Anh đương nhiên biết trong khoảng thời gian này đã bỏ bê Nha Đầu.

Anh một lòng muốn thu phục Nhạc Dương, cho nên cũng không để ý đến cảm nhận của Nha Đầu, không đưa cô ấy đến Nhạc Dương.

"Không sao rồi, bây giờ em an toàn rồi." Câu nói ngắn gọn này lại đột nhiên khiến Hứa Ngôn ngẩn người.

Nha Đầu dường như cũng nhận ra tâm trạng của anh, ánh mắt sáng rực.

"Ngôn gia, sao vậy?" Nha Đầu bây giờ đã an toàn.

Chỉ là Doãn Tân Nguyệt cho đến bây giờ dường như vẫn chưa có tin tức gì.

Vốn tưởng cha cô ấy nhất định sẽ ra tay cứu cô ấy, nhưng xem ra lúc này không phải vậy.

“Không có gì.” “Chúng ta về trước đã.” Trước lời Hứa Ngôn nói, Nha Đầu lúc này mới dịu lại trong sự sợ hãi.

Cô ấy theo bản năng đi theo bên cạnh Hứa Ngôn.

Tình huống này lại khiến Hứa Ngôn có chút đau đầu.

Hiện tại người nhà họ Uông vẫn chưa lộ diện, điều đó cho thấy Doãn Tân Nguyệt vẫn đang trong tay bọn họ.

Tuy nhiên, Hứa Ngôn lại có sự tự tin.

Người nhà họ Uông đương nhiên không dám ra tay với Doãn Tân Nguyệt.

Dù sao thân phận của Doãn Tân Nguyệt ở đó.

Nếu thật sự chọc giận, Doãn phụ đương nhiên sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Đừng nói là Doãn phụ, ngay cả anh cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho người nhà họ Uông.

Lúc này quả thực cần tìm một cơ hội để cứu Doãn Tân Nguyệt ra.

Dù sao Doãn Tân Nguyệt gặp nguy hiểm là vì ra ngoài tìm anh.

Nếu không quan tâm đến, hậu quả có thể tưởng tượng được.

Cũng thật sự khiến người ta vô cùng lo lắng.

Hai người chậm rãi đi xuống núi.

Hứa Ngôn bây giờ phải đưa Nha Đầu về trước, sau đó mới đi xử lý chuyện thổ phỉ.

Chuyện hôm nay anh đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Suýt nữa làm Nha Đầu bị thương, khiến cô ấy lao tâm khổ tứ.

Nghĩ vậy cũng thật sự không thể chấp nhận được.

Hứa Ngôn và mọi người vừa mới về đến cứ điểm, Nhạc Khỉ La cũng đã chạy ra ngoài.

Trương Khải Sơn và những người khác theo sau.

Khi nhìn thấy Hứa Ngôn đang ôm người trong lòng, họ không khỏi sững sờ.

Đặc biệt là Nhị Nguyệt Hồng, biểu cảm đã sớm trở nên buồn rầu không thôi.

"Em sao lại đến đây?" Nhạc Khỉ La theo bản năng hỏi.

Cô ấy còn chưa kịp tận hưởng thế giới riêng của hai người với Hứa Ngôn, Nha Đầu lại chạy đến góp vui.

Khi nghe Nhạc Khỉ La hỏi, Nha Đầu lúc này mới nhìn qua.

"Em ở Trường Sa thật sự rất buồn chán, cho nên mới muốn đến Nhạc Dương tìm mọi người." Khi thấy những vết thương lốm đốm trên người Nha Đầu lúc này, biểu cảm của Nhạc Khỉ La có chút thay đổi.

Mùi máu tanh không ngừng xộc vào mũi cô ấy, cũng khiến cô ấy nhíu mày.

Chương 414

“Em sao lại ra nông nỗi này?

Đi vào với chị thay quần áo.” Lời của Nhạc Khỉ La khiến Nha Đầu gật đầu lia lịa.

Sau khi hơi cúi người chào những người trước mặt, cô ấy mới đi vào trong.

Nhị Nguyệt Hồng vẫn luôn nhìn chằm chằm Nha Đầu, ánh mắt theo sát.

Anh ta đương nhiên cũng nhận thấy Nha Đầu có điều không ổn.

Mắt cô ấy đỏ hoe, rõ ràng là đã khóc.

Anh ta theo bản năng muốn đi theo, nhưng lúc này Tề Thiết Chủy lại kéo Nhị Nguyệt Hồng lại.

“Nhị gia, cẩn trọng!” Sau khi nghe lời Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng lúc này mới hiểu ra.

Nha Đầu đã sớm không còn là người của anh ta nữa.

Hứa Ngôn sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.

Nhìn dáng vẻ của Nha Đầu, cô ấy cũng sẽ không hy vọng có người đến quấy rầy cuộc sống của mình.

Vì vậy, đương nhiên cũng nên làm được việc không đi quấy rầy.

Hứa Ngôn lúc này sắc mặt trầm xuống.

Lý Song cũng nhanh chóng đi tới.

“Ngôn gia, có gì dặn dò không ạ?” Khi đối mặt với trạng thái của Hứa Ngôn lúc này, Trương Khải Sơn và những người khác cũng có

thể cảm nhận được khí thế bức người đó, phảng phất giây tiếp theo sẽ xuất hiện áp lực vô tận.

Mọi người thẳng tắp nhìn sang.

"Tập hợp một đội binh mã, hôm nay theo tôi lên núi, tất cả thổ phỉ trên Kì Lân Sơn đều phải chết." Khi đối mặt với lời Hứa Ngôn, mọi người lúc này mới bừng tỉnh, biểu cảm cũng trở nên vô cùng hoảng loạn.

Bọn họ đương nhiên hiểu Hứa Ngôn vì sao lại nổi giận như vậy, hẳn là vì gần đây bọn thổ phỉ ức hiếp dân chúng.

Trương Khải Sơn nhìn Hứa Ngôn, lúc này cũng không khỏi nhíu mày.

Anh ấy như thể đã nghĩ ra điều gì đó.

Vừa rồi khi Nha Đầu đến cùng, không có ai hộ tống.

Hơn nữa, toàn thân cô ấy lấm lem, ngay cả quần áo cũng rách vài chỗ.

Điều đó khiến anh ấy không khỏi nghĩ đến nguyên nhân Quật Nguyên nổi giận như vậy.

Dù sao trước đó anh ta không phải như thế.

Suy đi nghĩ lại, cũng khiến anh ấy không khỏi nghĩ nhiều.

Những người còn lại vẫn đứng tại chỗ.

Sau khi nghe kế hoạch của Hứa Ngôn, đương nhiên đều đồng tình, và bày tỏ sẽ cùng đi.

"Chuyện khác thì không xen vào được, nhưng diệt trừ thổ phỉ này thì chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?" Lời Tề Thiết Chủy vừa dứt, Lý Song cũng đã tập hợp một đội quân xuất hiện ở đây.

Đa phần đều trang bị đầy đủ.

Có thể thấy làm thuộc hạ của Hứa Ngôn quả thực rất hưởng.

Dù sao tất cả trang bị đều là tiên tiến nhất, cũng không cần sợ thiếu lương thực.

Cần biết trong tình huống hiện tại, rất nhiều người đang sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Cuộc sống của mọi người đều khó khăn đến cực điểm, thậm chí đồ ăn cũng thiếu thốn trầm trọng, đều là cảnh bữa nay lo bữa mai.

"Xuất phát!" Đoàn quân hùng hậu khởi hành.

Nhất thời, dân chúng trong thành Nhạc Dương cũng hoảng sợ không thôi.

Mọi người bây giờ thật sự đã sợ rồi, đương nhiên cũng biết có quân đội xuất hiện thì đó là xu thế sắp đánh trận.

Dù sao đi nữa, đương nhiên là phải nhanh chóng chạy trốn.

Tuy nhiên, họ lại phát hiện đoàn quân này đang tiến về phía ngoại thành.

Trần Bì A Tứ đang ở trên phố, từ rất xa cũng đã chú ý đến đoàn quân hùng hậu đó.

Chỉ cần một cái nhìn, hắn đã nhận ra Hứa Ngôn và Nhị Nguyệt Hồng cùng những người khác.

Nhất thời hắn cũng nhanh chóng ẩn nấp.

Khi nhận thấy hướng tiến của bọn họ, hắn không khỏi thắc mắc.

Mãi cho đến khi cả đoàn quân biến mất khỏi tầm mắt, hắn mới từ cửa hàng đi ra.

Đồng thời, hắn cũng nhanh chóng chạy về phủ nhà họ Vương.

Tùng Hạ Lương Điền đang nói chuyện với Thiện Khải.

Khi thấy Trần Bì A Tứ xông vào, hắn không khỏi nhíu mày.

“Người của các ngươi thật là vô lễ.” “Không được cho phép đã tự tiện xông vào, thứ không có giáo dưỡng.” Trần Bì A Tứ khi nghe câu này thì sắc mặt cũng trở nên vô cùng âm trầm.

Hắn giận dữ nhìn về hướng đó, trong tay cũng theo bản năng nắm chặt.

“Lui xuống!” Thiện Khải quát mắng Trần Bì A Tứ một tiếng.

Hắn ta bây giờ muốn phò trợ vương triều vẫn cần Tùng Hạ Lương Điền giúp đỡ, cho nên đương nhiên sẽ không để Trần Bì A Tứ làm những chuyện vô vị.

Sau khi nghe lời Thiện Khải, Trần Bì A Tứ lúc này mới kiềm chế được lửa giận.

Hắn ta hiện tại vẫn chưa đạt được thứ mình muốn, đương nhiên không thể công dã tràng.

Nắm đấm siết chặt cũng dần nới lỏng.

Trần Bì A Tứ cũng trực tiếp quay người rời đi.

“Kế hoạch này có ổn không?

Sẽ không gây ảnh hưởng gì đến chúng ta chứ.” Trước câu hỏi, biểu cảm của Tùng Hạ Lương Điền cũng hơi giãn ra.

“Cơ hội đã bày ra trước mặt ngươi rồi.” “Rốt cuộc nên làm thế nào thì tùy ngươi thôi.” “Cứ do dự như vậy, ngươi chỉ có thể chờ bị nghiền nát hoàn toàn thôi.” “Hứa Ngôn hiện tại đã kiểm soát Nhạc Dương, tiếp theo ngươi còn có chỗ dung thân sao?” Một câu nói của Tùng Hạ Lương Điền khiến sắc mặt Thiện Khải kịch biến.

Không sai!

Nếu hắn ta muốn hoàn toàn khôi phục địa vị trước đây, thì phải làm thật tàn nhẫn.

Nếu không, tất cả mọi người sẽ đè lên đầu hắn ta.

Điều này vốn dĩ không thể chấp nhận được.

Hứa Ngôn và mọi người đã đến chân núi Kì Lân.

Nơi này vốn dĩ là chỗ hiểm trở nhất, dễ thủ khó công.

Nếu muốn đánh lên thì căn bản không hề dễ dàng.

Điều này cũng dẫn đến việc vì sao những tên thổ phỉ này lại ngang ngược bá đạo như vậy mà vẫn không có ai quản lý.

Có thực lực thì thổ phỉ không dám gây sự, không có thực lực thì đương nhiên chỉ có thể mặc cho thổ phỉ xử lý, không có bất kỳ cách nào.

Hứa Ngôn nhìn lên phía trên.

Giữa rừng cây xanh um đã có bóng người lóe qua.

Xem ra việc bọn họ đến Kì Lân Sơn đã bị người phát hiện.

Những người khác đều nhìn lên núi.

“Ngôn gia, vị trí này rất hiểm trở.” “Căn bản không phải là chỗ chúng ta có thể công lên.” Trương Khải Sơn đại khái cân nhắc một chút, cũng trực tiếp nói ra điều mình nghĩ trong lòng.

Chương 415

Hứa Ngôn đương nhiên hiểu tình hình mà anh ấy nói.

Trong trạng thái này chắc chắn cũng không dễ xử lý.

Tuy nhiên, lúc này anh đương nhiên không thể để những tên thổ phỉ này tiếp tục ngang ngược được nữa.

Nếu không nhanh chóng xử lý, những tên thổ phỉ này e rằng sẽ tiếp tục làm nhiều điều ác.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn cũng phẩy tay, ra hiệu cho mấy đội quân chia làm hai đường xông vào.

Sau khi nhận thấy tình huống này, những người phía sau đương nhiên chỉ có thể nghe theo, cũng men theo đường núi đi lên.

Hứa Ngôn đều dẫn Trương Khải Sơn và bọn họ xuất hiện ở mặt chính diện.

Mỗi đội quân đều có thiết bị liên lạc tương ứng, có thể thấy tình hình của những người xung quanh.

Sau khi nhận thấy trạng thái này, Tề Thiết Chủy không khỏi trợn mắt há mồm.

Anh ta thật sự không ngờ Hứa Ngôn lại đã mạnh đến mức này.

Cứ thế này, anh ta lại càng khâm phục anh hơn.

Tất cả mọi người lén lút trực tiếp lên núi.

Con đường núi cực kỳ dốc đứng.

Nếu muốn leo lên thì không phải là chuyện dễ dàng.

Chỉ là cho dù vậy, Hứa Ngôn vẫn sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Anh đương nhiên đã biết những nguy hiểm xung quanh.

Nha Đầu suýt bị mấy tên thổ phỉ đó làm hại, đó đã là chuyện anh không thể chịu đựng được.

Lúc này, đương nhiên phải trực tiếp san bằng Kì Lân Sơn này.

Sau khi nhận thấy động tác của Hứa Ngôn, những người còn lại cũng đi theo phía sau.

Bọn họ chậm rãi mò mẫm đi lên.

Đúng lúc này, một tiếng súng vang lên, trực tiếp nổ.

Đồng thời, Hứa Ngôn cũng nhanh chóng né sang một bên.

Viên đạn lướt qua sát bên anh.

Nếu anh chậm một bước, có thể đã bị bắn nát đầu.

Cũng may thính lực và giác quan của anh đều nhanh hơn bất kỳ ai rất nhiều.

Anh nhìn thẳng vào vị trí đó.

Sắc mặt Hứa Ngôn cũng trở nên vô cùng hung dữ.

Đồng thời, anh trực tiếp bắn một phát súng về hướng đó.

Đối với thị lực của anh, có thể nói là không hề tốn chút sức lực nào.

Trong khoảnh khắc, một cái xác cũng lăn xuống từ phía trên.

Sau khi nhận thấy tình huống này, Tề Thiết Chủy lại càng kinh hãi hơn.

Anh ta không kìm được mà nhìn về phía đó, sắc mặt trở nên vô cùng sùng bái.

Không thể không nói, Hứa Ngôn thật sự lợi hại đến cực điểm.

Bất kỳ tình huống nào trước mặt anh dường như đều không thành vấn đề.

Ngay cả Trương Khải Sơn cũng khâm phục khả năng hành động vừa rồi của Hứa Ngôn.

Hầu như ngay lập tức khi gặp nguy hiểm, anh ấy đã phản ứng.

Hứa Ngôn lúc này lấy khẩu súng trong tay ra.

Đúng lúc mọi người còn đang suy nghĩ nên xông lên như thế nào.

Hứa Ngôn lại trực tiếp kích hoạt Không Gian Băng Giải.

Trong khoảnh khắc, vị trí bọn họ đang đứng và tình huống vừa rồi đã hoàn toàn biến đổi.

Đúng lúc Trương Khải Sơn và mọi người còn đang nghi hoặc rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra trước mắt, khi nhìn chằm chằm vào vị trí đó, họ mới phát hiện không biết từ lúc nào mình đã đến đỉnh núi.

Cái gì?

Nhận thấy tình huống này, sắc mặt Trương Khải Sơn đã trở nên vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù anh ấy đã chuẩn bị tốt, nhưng cũng không ngờ bọn họ vừa rồi còn đang ở lưng chừng núi, sao lại đột nhiên xông thẳng lên đỉnh núi.

Anh ấy theo bản năng nhìn về phía đó, lúc này mới phát hiện Hứa Ngôn đã cầm súng trong tay đi về phía trại thổ phỉ trên đỉnh núi.

Mọi người đương nhiên biết đây nhất định là uy lực của Hứa Ngôn.

Nhất thời, ngoài sự kinh ngạc ra thì không dám có bất kỳ phản ứng nào khác.

Bọn họ trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm vào vị trí đó, sắc mặt cũng đã mơ hồ không rõ.

Bọn họ nhanh chóng theo sau Hứa Ngôn, tiến về phía trước.

Có thể nói họ là đội đầu tiên đến đây.

Tuy nhiên, đối với họ thì thực ra có chút khó khăn.

Dù sao mấy người bọn họ lại đơn độc thách thức toàn bộ người của trại thổ phỉ.

Điều này không nghi ngờ gì là lấy trứng chọi đá.

Nghĩ vậy, tất cả mọi người đều nhìn thẳng vào vị trí của Hứa Ngôn, dường như đang chờ anh ra hiệu lệnh.

Hứa Ngôn không nói một lời nào, vừa đi vừa tiến về phía trại thổ phỉ.

Đúng lúc này, vị trí dưới chân Hứa Ngôn trực tiếp bị một viên đạn bắn trúng.

Hứa Ngôn ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện một người đàn ông mọc râu quai nón đang đứng trước mặt anh.

Hắn ta hung thần ác sát, trừng mắt nhìn chằm chằm về phía Hứa Ngôn.

"Mẹ kiếp, đứa nào cho chúng mày lá gan dám chạy đến trại Kì Lân Sơn của tao." Nghe lời người trước mặt nói, biểu cảm của Hứa Ngôn cũng mang theo chút khinh miệt, dường như hoàn toàn không coi tên này ra gì.

Sau khi nhận thấy tình huống của anh lúc này, tên râu quai nón trước mặt càng trở nên điên cuồng hơn.

Đồng thời, khẩu súng máy trong tay hắn cũng điên cuồng bắn về hướng đó.

“Mẹ kiếp, xem lão tử không làm thịt mày!” Hứa Ngôn thậm chí căn bản không hề có bất kỳ cử động nào, cứ đứng yên tại chỗ.

Tuy nhiên, điều khiến người ta vô cùng kinh sợ là đạn của khẩu súng đó thậm chí căn bản không thể đến gần Hứa Ngôn.

Bốn phía tám phương như có một lớp bảo hộ, trực tiếp bao phủ lên người Hứa Ngôn.

Điều này cũng khiến anh không hề có bất kỳ sự cố nào.

Tất cả mọi người đều đã bị tình huống trước mắt làm cho trợn mắt há mồm.

Ngay cả tên râu quai nón trước mặt lúc này biểu cảm cũng có chút không tự nhiên.

Hắn nhìn chằm chằm vào vị trí đó, sắc mặt đã có chút thay đổi.

Trên khuôn mặt vốn đen sạm lúc này lại có chút đỏ bừng, nhìn chằm chằm Hứa Ngôn, cũng cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Đây là loại người gì?

Mỗi phát súng của hắn đều nhắm vào Hứa Ngôn, nhưng viên đạn lại căn bản không thể bắn trúng người anh.

Chương 416

Đây không phải là người!

Đây căn bản không phải là người.

Tên râu quai nón lúc này dừng động tác trong tay, cũng ngây người nhìn về phía Hứa Ngôn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng thật sự chỉ có thể bị giải quyết.

"Giờ đến lượt tôi." Hứa Ngôn nói một câu đơn giản.

Đồng thời, khẩu súng trong tay anh cũng trực tiếp nhắm vào tên râu quai nón trước mặt.

Giây tiếp theo, tên râu quai nón trúng ngay giữa trán, cũng trực tiếp ngã vật xuống từ trên đài trại.

Trong khoảnh khắc, vô số nòng súng xuất hiện từ bốn phương tám hướng, đều chĩa vào vị trí của Hứa Ngôn và mọi người.

Nhưng Hứa Ngôn lại không hề có bất kỳ sự hoảng sợ nào, nhìn chằm chằm vào vị trí đó.

"Giết nhị đương gia của chúng ta, mọi người bắt sống hắn!" "Báo thù cho nhị đương gia!" Đánh giá quá cao bản thân.

Ngay khi tất cả súng đều chĩa vào vị trí của Hứa Ngôn, người trước mặt lại đột nhiên biến mất.

Điều này khiến tất cả những người có mặt, bao gồm cả Trương Khải Sơn và bọn họ, đều biến sắc kinh hãi.

Bọn họ đương nhiên biết thực lực của Hứa Ngôn, nhưng vẫn hết lần này đến lần khác bị kinh sợ.

Tất cả năng lực của Hứa Ngôn quá mạnh mẽ, đã không phải là

thứ bọn họ có thể sánh bằng.

Đợi đến khi mọi người nhìn lại, lúc này mới phát hiện Hứa Ngôn đã xuất hiện trên đài trại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn mấy tên lâu la trước mặt.

Dường như là cảm giác được áp lực cực mạnh.

Những người trước mặt cũng quay đầu lại, vừa vặn đối mặt với ánh mắt đầy áp lực của Hứa Ngôn.

Giây tiếp theo, tất cả súng trong tay của những người trước mặt lại tự động phát nổ.

Trong khoảnh khắc, tất cả đều trực tiếp rơi xuống từ trên đài trại.

Phía sau bắt đầu vang lên mấy tiếng súng.

Khi Hứa Ngôn nhìn qua, tất cả người trong trại thổ phỉ đều đã chạy hết ra ngoài, hung hăng nhìn về phía Hứa Ngôn.

Nhưng đồng thời bọn chúng cũng mang theo chút hoảng sợ.

Dù sao Hứa Ngôn một mình một súng xông lên đài trại, có thể nói là hoàn toàn không cho bọn chúng cơ hội phản ứng.

Đặc biệt là lại còn tự tay giết nhị đương gia của bọn chúng.

Điều này khiến tất cả những người có mặt đều không dám suy nghĩ thêm về thực lực đáng sợ của Hứa Ngôn.

"Kẻ nào đến?" Một giọng nói vô cùng hùng hậu từ bên trong truyền ra.

Hứa Ngôn lúc này đứng trên đài, cả người như thanh phong minh nguyệt.

Ngay cả Tề Thiết Chủy cũng không khỏi cảm thán.

"Đúng là ngọc thụ lâm phong." Nhị Nguyệt Hồng quay đầu nhìn

về phía Tề Thiết Chủy.

Người sau lúc này mới bừng tỉnh.

Bọn họ tiếp tục nhìn cục diện trước mắt.

Nhất thời lại không còn lo lắng Hứa Ngôn sẽ chịu thiệt nữa.

Nghĩ kỹ mà xem, Hứa Ngôn dám một mình một súng xông lên đài trại, điều đó đủ để chứng minh anh ấy đã không còn sợ hãi nguy hiểm trước mắt.

Chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đủ thấy thực lực.

Đúng lúc này, Lý Song cũng dẫn người xông lên.

Hai đội binh mã đã tập kết trước trại thổ phỉ.

Rõ ràng tình huống lúc này đủ để khiến người ta khiếp sợ.

Dù sao đội quân mà Hứa Ngôn mang đến có thể nói là vô cùng mạnh mẽ, trang bị đầy đủ, thậm chí căn bản không có bất kỳ khuyết điểm nào.

Nếu chống đối, không quá một khắc cả trại thổ phỉ sẽ toàn quân bị diệt.

Lý Song và bọn họ đã xông lên đỉnh núi.

Những người còn lại cũng không còn căng thẳng như vậy nữa.

Trương Khải Sơn và mọi người nhìn tình hình trước mắt đã nắm chắc phần thắng, về cơ bản không có gì phải lo lắng.

Hứa Ngôn vẫn đứng trên đài trại.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào vị trí của anh.

Rõ ràng nếu có ai làm Hứa Ngôn tổn hại một sợi tóc, thì điều sắp phải đối mặt chính là tai họa diệt đỉnh.

Mọi người thẳng tắp nhìn về hướng đó, sắc mặt tất cả đều vô

cùng nghiêm trang.

Hứa Ngôn không hề lùi bước.

Anh nhìn thẳng vào người đã xuất hiện trước mặt.

Tất cả những chuyện xảy ra trên trại thổ phỉ, anh đều đã nghe nói qua.

Trước tiên không nói đến việc phóng hỏa giết người cướp bóc, cả trại thổ phỉ còn đã phạm phải một chuyện mà anh không thể tha thứ.

Đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người trước mặt.

Hắn nhìn về phía Hứa Ngôn, sắc mặt đã trở nên vô cùng âm trầm.

"Không biết trại Kì Lân Sơn của tôi rốt cuộc đã làm chuyện gì?

Phiền Hứa Đại soái dẫn nhiều người như vậy muốn san bằng trại Kì Lân Sơn của tôi." Sau khi nghe lời người trước mặt nói, Hứa Ngôn lúc này mới nhìn qua.

Người trước mặt đã xuất hiện, cả người mang theo vẻ từng trải của năm tháng.

Lại không khiến người ta cảm thấy hắn là loại người xảo quyệt gian hiểm.

Chỉ là biết người biết mặt nhưng không biết lòng.

Dù sao đã làm ra chuyện sai trái, thì nên lập tức diệt trừ.

Khổng Vũ lúc này đứng trong trại.

Bề ngoài cực kỳ bình tĩnh, nhưng nội tâm đã sớm cuộn trào sóng gió.

Hắn không hiểu vì sao Hứa Ngôn lại nhắm vào trại Kì Lân Sơn của bọn hắn.

Dù sao từ trước đến nay chưa từng có bất kỳ giao thiệp nào.

Hắn gần đây cũng thật sự nghe nói những chuyện đã xảy ra.

Kể từ khi Hứa Ngôn đến Nhạc Dương, liền tiến hành thảm sát các thế lực ở đây.

Điều này cũng khiến sau khi nghe chuyện đó, hắn liền không cho phép thuộc hạ xuống núi, để tránh rước họa vào thân.

Còn về hiện tại, hắn lại không ngờ Hứa Ngôn cuối cùng vẫn để mắt đến nơi này của bọn hắn.

Tuy nhiên, hắn chưa từng làm chuyện gì trái quy tắc.

Bình thường dù có phóng hỏa giết người cướp bóc thì cũng là bọn cẩu tạp chủng của người Nhật Bản, và một số địa chủ bóc lột dân chúng.

Nếu ngay cả làm như vậy cũng phải bị diệt trại, thì Hứa Ngôn đương nhiên là một kẻ ngang ngược vô lý.

Tuy nhiên, bọn quân phiệt bọn họ quả thực cũng là như vậy.

Trong tình huống dân thường vô tội bị sát hại, muốn tiêu diệt trại của bọn chúng làm sao có thể cần lý do khác nữa.

Chương 417

Hai bên vẫn đang đối đầu.

Hứa Ngôn lúc này cũng đã nổi giận.

Nhị đương gia vừa rồi nhìn qua là một kẻ lỗ mãng, cho nên đương nhiên cũng sẽ không phải là người ra lệnh cho thuộc hạ làm hại người khác.

Nhất thời, Hứa Ngôn cũng nhìn về phía người đàn ông trước mặt này.

Khổng Vũ lúc này ánh mắt vô cùng u ám.

Hắn cũng đang cân nhắc nên xử lý tình huống trước mắt này như thế nào.

Dù sao anh em đi theo hắn chưa từng làm chuyện gì trái với lương tâm.

Nếu lần này bị diệt trại thảm khốc, hắn nên giải thích thế nào với mọi người đây?

Dường như thấy Hứa Ngôn không nói gì, Khổng Vũ lại một lần nữa nhìn về phía người trước mặt.

“Hôm nay ngươi đến trại Kì Lân Sơn của ta, không có bất kỳ lý do nào mà lại muốn san bằng trại của ta.” “Ta, Khổng Vũ, khẳng định sẽ không cho phép!” Mắt Hứa Ngôn không hề động đậy.

Lúc này, anh đối với người trước mặt cũng khá khinh bỉ.

“Đã dám làm thì sao không dám nhận?” “Ngươi ra lệnh cho thuộc hạ phóng hỏa giết người cướp bóc dân làng gần đó.” “Thậm chí còn buôn bán thuốc phiện, bây giờ lại đến một câu không có lý do không

thấy hoảng sao?" Cái gì?

Sau khi nghe lời Hứa Ngôn nói, sắc mặt người trước mặt cũng đột nhiên thay đổi.

Hắn ta trịnh trọng nhìn về phía đó, rất nhanh biểu cảm cũng trở nên vô cùng bất thường.

"Hứa Đại soái muốn xử lý chúng tôi cũng phải có nguyên nhân thật sự." "Cũng không thể tùy tiện gán cho chúng tôi một lý do rồi chụp mũ." Khi nghe lời Khổng Vũ nói, sắc mặt Hứa Ngôn hơi thay đổi.

Anh nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

Thái độ của người đó cực kỳ thành khẩn, dường như căn bản không có chút dấu hiệu nói dối nào.

Chỉ là chuyện trại Kì Lân Sơn cướp bóc dân làng gần đó và buôn bán thuốc phiện là do Lý Song thật sự điều tra ra.

Bọn họ tuy không biết rõ ngọn ngành, nhưng nếu không có Khổng Vũ chỉ đạo, thuộc hạ của hắn làm sao có thể có gan đi cướp bóc người khác.

Nghĩ kỹ, ánh mắt Hứa Ngôn cũng trở nên trầm tư.

Sắc mặt Khổng Vũ trở nên vô cùng khó coi.

Hắn nhìn về phía mấy tên thuộc hạ đang đứng bên cạnh mình.

Rõ ràng sắc mặt của bọn chúng đã có chút hoảng sợ.

"Ta, Khổng Vũ, dám làm dám chịu, những chuyện đã làm đương nhiên không thể phủ nhận." Khổng Vũ nói rành mạch và mạnh mẽ, phảng phất như thật sự không phải hắn làm.

Tề Thiết Chủy nhìn về phía đó, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó hiểu.

“Sao lại dám nói vậy?” “Sao tôi thấy Khổng Vũ này lại đầy chính khí.” Sắc mặt Hứa Ngôn lúc này cũng có chút thay đổi.

Anh bắt đầu nghi ngờ.

Tuy nhiên, cách thức hoạt động của trại Kì Lân Sơn vẫn luôn khá bí ẩn.

Những thuộc hạ kia cũng thật sự làm những chuyện ô uế.

Nếu không phải Khổng Vũ, bọn chúng lấy đâu ra cái gan đó?

Nhưng hiện tại trạng thái của Khổng Vũ lại vô cùng rõ ràng.

Hắn ta rõ ràng dường như không hề hiểu biết về chuyện này.

Hứa Ngôn không tiếp tục đối đầu với hắn ta, mà từ trên đài trại đi xuống.

Dường như nhận thấy Hứa Ngôn sẽ không truy cứu chuyện này, biểu cảm của Khổng Vũ cũng thả lỏng rất nhiều.

Dù sao nếu thật sự phải đối phó, hắn ta không tự tin có thể đối chọi với Hứa Ngôn.

Dù sao ngay cả thượng tướng, thiếu tướng đều đã bị anh ta xử lý, Hứa Ngôn lại to gan lớn mật như vậy, còn chuyện gì mà không làm được?

Khổng Vũ lúc này chắp tay.

“Nếu Hứa Đại soái không chê, xin hãy vào trại của tôi ngồi chơi một lát.” “Tôi khẳng định sẽ nói cho Hứa Đại soái sự thật.” “Trả lại sự trong sạch cho trại Kì Lân Sơn của chúng tôi.” Hứa Ngôn không biết Khổng Vũ là thật lòng thành thật hay giả vờ ngốc nghếch.

Anh đã sớm đoán được chuyện này là do bọn chúng làm.

Chỉ là hiện tại vẫn chưa làm rõ rốt cuộc là ai đã chỉ đạo.

Lúc này Khổng Vũ dường như không hề hay biết.

Nhị đương gia vừa rồi cũng là một kẻ lỗ mãng, không hề có bất kỳ uy hiếp nào.

Chẳng lẽ trong trại của bọn chúng còn có người khác?

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn cũng gật đầu.

Dù sao anh không thể làm sai mà giết người khác.

Thực ra chuyện này cũng dễ giải quyết thôi.

Anh chỉ cần triệu hồi hệ thống là có thể biết rõ ngọn ngành.

Tuy nhiên, hiện tại chỉ dựa vào thực lực của anh đã không cần phải lạm dụng hệ thống nữa.

Cho nên, anh cũng quyết định tự mình đi tìm hiểu chuyện này.

Khổng Vũ mời Hứa Ngôn và mọi người đến căn nhà bên cạnh.

Trương Khải Sơn và những người khác cũng đi theo.

"Đợi tôi xử lý rõ ràng chuyện này, nhất định sẽ cho Hứa Đại soái một lời giải thích." Khổng Vũ lúc này dường như cũng đang kìm nén cơn giận của mình.

Sau khi nhận được câu trả lời của Hứa Ngôn, hắn ta mới quay người rời khỏi đây.

Không biết qua bao lâu, trong sân đột nhiên truyền đến một tiếng súng.

Hứa Ngôn và mọi người khẽ thò đầu ra nhìn.

Lúc này mới nhận thấy Khổng Vũ sắc mặt trầm xuống đi ra ngoài.

Còn trước mặt hắn ta, thì là một người đàn ông đang ngồi trên xe lăn.

Người đàn ông đó sắc mặt âm u, trông như đã lâu không thấy ánh

mặt trời, phảng phất như ma cà rồng, tái nhợt vô lực.

Cả người hắn ta ngã vật xuống đất, chiếc xe lăn cũng đã vỡ nát sang một bên.

"Trại Kì Lân Sơn của ta từ trước đến nay chưa từng làm chuyện ti tiện vô sỉ, ta coi ngươi như huynh đệ, ngươi lại dám làm ra chuyện ghê tởm như vậy sau lưng ta." Tề Thiết Chủy lúc này nhìn Hứa Ngôn.

"Không ngờ lần này chúng ta còn được xem một màn kịch lớn." Hứa Ngôn bưng chén trà bên cạnh lên, uống một ngụm nhàn nhạt rồi cũng nhìn ra ngoài cửa.

Góc nhìn này của anh vừa vặn có thể chú ý đến người đàn ông đang ngã trên đất.

Toàn bộ ánh mắt hắn ta như rắn rết, như đang không ngừng bò trườn, tìm kiếm cơ hội để cắn người trước mặt một cách nặng nề.

Khi nhận thấy tình huống này, sắc mặt Hứa Ngôn cũng trở nên nghiêm túc.

"Mày mẹ nó đúng là đồ vô dụng!" "Kinh doanh trại Kì Lân Sơn lâu như vậy, mày đã mang lại kết quả tốt đẹp gì cho mọi người?" "Từ khi tao tiếp quản, mày hỏi xem những thuộc hạ này có được ăn no, mặc ấm hơn lúc mày dẫn dắt không." "Trong loạn thế này, chẳng phải là vì được ăn no sao, đâu có nhiều đại nghĩa dân tộc như vậy." Khổng Vũ không ngờ người trước mặt lại nói như vậy.

"Khổng Văn, mày điên rồi sao?" "Mày buôn bán thuốc phiện, ức hiếp dân làng gần đó." "Mày không cảm thấy số tiền kiếm được bằng cách này mày tiêu mà thật sự thấy yên tâm sao?" Người bị gọi là Khổng Văn bật cười.

"Đừng có buồn cười quá." "Giả bộ chính nhân quân tử cái gì, nếu không có tao thì mày còn sống được đến bây giờ sao?" Sau khi nghe

lời Khổng Văn nói, sắc mặt Khổng Vũ cũng trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này hắn ta nhìn người trước mặt, không hiểu vì sao lại cảm thấy vô cùng xa lạ.

Hứa Ngôn và mọi người yên lặng đứng một bên xem kịch, không hề có chút tâm trạng muốn quấy rầy.

Dù sao đây là chuyện nội bộ trong trại của bọn chúng.

Xem ra Khổng Vũ đối với chuyện này thật sự không hề hay biết.

Chương 418

Nhưng cũng thật sự khiến người ta có chút khó tin.

Hắn ta, với tư cách là trại chủ của cả trại thổ phỉ, lại không hề có một chút nhận thức nào.

Thậm chí ngay cả việc thuộc hạ của mình gây sóng gió đã lâu mà cũng không biết một chút nào.

Hứa Ngôn cũng không khỏi nhìn qua.

Còn về người tên Khổng Văn trước mặt, cả người hắn ta đang nằm sấp trên đất, cố gắng muốn bò dậy, nhưng trạng thái hiện tại của hắn đã sớm là đường cùng rồi.

"Hiện tại quân phiệt đang nắm quyền, bọn người Nhật Bản cũng đang nổi lên ở Nhạc Dương." "Mày còn không lo cho bản thân, chẳng lẽ đợi bọn chúng đến tiêu diệt mày sao?" "Giống như bây giờ Hứa Ngôn đến trại của chúng ta, chỉ trong chốc lát đã có thể trực tiếp san bằng nơi này." "Nếu cứ thờ ơ như vậy, chẳng phải mày chỉ có một con đường chết sao?" Nghe lời Khổng Văn nói, Khổng Vũ lúc này cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

Hắn đương nhiên biết cục diện hiện tại, cho nên mới nghĩ đến việc sớm ẩn cư.

Hắn không chọc nổi những quân phiệt này, cũng không có cách nào hợp tác với bọn họ.

Dù sao chuyện "thỏ khôn chết chó săn bị luộc, môi hở răng lạnh" mọi người đương nhiên đều biết.

Hơn nữa, trong thời khắc nguy cấp bị bán đứng làm quân cờ cũng là chuyện có thể xảy ra.

Đây cũng là lý do vì sao hắn nhiều lần nhận được lời mời từ người Nhật Bản và Lương Uy trước đây mà chưa từng đáp lại.

Nhưng không ngờ không biết từ lúc nào Khổng Văn lại đã để mắt đến chuyện này, đến mức lại câu kết với người Nhật Bản lâu như vậy.

Dù thế nào đi nữa, đây cũng là lỗi của hắn, hắn đã không quản giáo tốt chuyện này.

Ngay khi mọi người còn đang đối đầu, Hứa Ngôn cũng đã từ trong phòng đi ra.

Màn kịch ồn ào này nên có một kết thúc.

Khổng Văn đương nhiên không thể giữ lại.

Với tình trạng hiện tại của hắn, không biết đã làm hại bao nhiêu người.

Dùng một mạng của hắn để bù đắp căn bản không thể làm được.

Hứa Ngôn lúc này giơ súng trong tay lên, nhắm vào Khổng Văn trước mặt.

Khổng Văn lúc này mới hoảng sợ, sau đó nhìn về phía Khổng Vũ bên cạnh.

"Anh, anh sẽ không thật sự để người này giết em chứ?" "Chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, cho dù không phải anh em ruột, tình cảm bao nhiêu năm nay, anh không thể trơ mắt nhìn em chết." Sắc mặt Khổng Văn ngày càng khó coi.

Đầu hắn đã dập nát, máu không ngừng chảy ra, vô cùng đẫm máu.

Trương Khải Sơn và những người khác từ trong phòng đi ra, lúc này cũng đứng sau lưng Hứa Ngôn.

"Ca, anh không thể không quản em." "Anh quên cha chúng ta đã

chết thế nào rồi sao?" "Người khác có thể không quan tâm, nhưng anh không thể như vậy." Khổng Vũ sau khi nghe câu nói này, sắc mặt hơi thay đổi, rất nhanh cũng như hạ quyết tâm.

Hắn nhìn về phía Hứa Ngôn.

"Hứa Đại soái, chuyện hôm nay là Khổng Văn làm sai, tôi nguyện ý thay hắn chịu phạt." "Đồng thời cũng sẽ trục xuất hắn khỏi Kì Lân Sơn mạch, từ nay về sau không có quyền lực hậu thuẫn, hắn sẽ không thể làm bất cứ chuyện gì gây uy hiếp nữa." "Chỉ cầu Hứa Đại soái có thể tha cho hắn một mạng." Hứa Ngôn nhìn Khổng Vũ.

Biểu cảm của hắn vô cùng chân thành, cũng thật sự muốn chân tâm thực ý cầu xin cho Khổng Văn.

"Tôi tha cho hắn, ai sẽ tha cho những người dân kia?" "Hắn sau này không làm chuyện xấu, nhưng cũng không thể xóa đi những chuyện hắn đã làm trước đây." Khổng Vũ sau khi nghe hai câu nói của Hứa Ngôn, sắc mặt cũng trở nên càng khó coi.

"Tôi chỉ cầu Hứa Đại soái một chuyện này." "Cha của Khổng Văn vì tôi mà chết, tôi tất nhiên phải bảo vệ dòng dõi này của hắn." "Những người già làng dưới núi tôi sẽ đi bồi thường, còn bây giờ tôi sẽ tự phế một cánh tay, mong Hứa Đại soái đừng làm hại Khổng Văn." Lời chưa dứt, Khổng Vũ cũng trực tiếp giơ dao trong tay lên chém vào tay mình.

Đây là điều Hứa Ngôn không kịp phản ứng.

Đợi đến khi anh muốn ngăn cản, tay Khổng Vũ đã không ngừng phun máu ra ngoài.

Bị máu đó bắn vào, Khổng Văn cũng không khỏi kêu lên một tiếng chói tai.

Hắn là đang chịu đựng cơn đau kịch liệt.

Khổng Vũ cả người trực tiếp ngã vật xuống đất.

Sắc mặt Trương Khải Sơn và những người khác hơi thay đổi.

Dù thế nào cũng không ngờ hắn ta lại có hành động điên cuồng đến vậy.

Vì một tên cặn bã như thế, lại dám chặt đứt tay của mình.

"Hứa Đại soái, tôi, Khổng Vũ, chưa từng cầu xin ai." "Cầu xin anh tha cho Khổng Văn, tôi sẽ lập tức trục xuất hắn xuống núi." "Để hắn tự sinh tự diệt cũng được." Hứa Ngôn quả thực bị hắn ta làm cho choáng váng.

Lúc này nếu tiếp tục truy cứu Khổng Văn, e rằng cũng không cần thiết.

Dù sao, nếu lưu đày Khổng Văn xuống núi, với thân thể vốn đã tàn phế của hắn thì căn bản không có đất dụng võ.

Không lâu sau khi xuống núi, lại mang theo cái danh trại Kì Lân Sơn, e rằng hắn sẽ trực tiếp bị những người dân làng ôm hận giết chết.

Nhất thời, Hứa Ngôn cũng không nói gì.

Còn chưa đợi Khổng Vũ nói gì, Khổng Văn đã run rẩy mò mẫm đến vị trí xe lăn, chầm chậm bò lên, chuẩn bị trực tiếp xuống núi.

Đối với tình trạng của Khổng Vũ, hắn ta thậm chí căn bản không có bất kỳ thay đổi nào, cả khuôn mặt cũng cực kỳ tái nhợt.

Những thuộc hạ còn lại nhanh chóng đến bên cạnh Khổng Vũ, chuẩn bị băng bó vết thương cho hắn.

Nhưng lại bị hắn một tát hất tung xuống đất.

"Nuôi các ngươi một lũ vô dụng này." "Những gì ta nói trước đây các ngươi đều quên rồi sao?" Mấy tên thuộc hạ đó không dám lên

tiếng nữa.

Dù sao lúc đó cũng là tam đương gia dẫn bọn chúng.

“Tôi sẽ trả lại tất cả những thứ đã cướp được cho các thôn làng gần đây.” “Từ nay về sau cũng sẽ trung thành với Hứa Đại soái.” Một câu nói ngắn gọn, Khổng Vũ đã bày tỏ lập trường của mình.

Hắn trước đây chưa từng liên kết với những quân phiệt này.

Lúc này cũng đã nhượng bộ.

Hứa Ngôn thấy vậy cũng không nói gì nữa.

Khổng Văn đã sớm biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ.

E rằng nếu tự mình, hắn thậm chí không thể vượt qua ngọn núi này.

Chết không đáng tiếc.

Hứa Ngôn nghĩ vậy, cũng phẩy tay ra hiệu cho mọi người rời đi.

“Những người còn lại không xử lý sao?” Trương Khải Sơn theo bản năng hỏi Hứa Ngôn.

Anh ấy không đáp lại.

Nếu đã làm sai chuyện, đương nhiên cần phải trừng phạt.

Tuy nhiên, lúc này chính là thời khắc sinh tử nguy cấp.

Bọn họ cũng không cần phải làm đến mức tận diệt như vậy.

Nghĩ vậy, anh cũng không đưa ra quyết định cuối cùng.

Hơn nữa, không nói gì khác, ít nhất lần này có Khổng Vũ đầu hàng, đối phó với người Nhật Bản và củng cố thế lực ở Nhạc Dương, cũng coi như là một bước tiến.

Tuy nói Hứa Ngôn hiện tại đã là bá chủ toàn bộ Nhạc Dương, nhưng thế lực đương nhiên càng nhiều càng tốt.

Anh từ trước đến nay không bao giờ từ chối những người muốn hợp tác với mình.

Tất cả mọi người trở về cứ điểm.

Suốt dọc đường đi đều không thấy tung tích của Khổng Văn.

Nhưng cũng không cần phải bận tâm đến hắn.

Có lẽ đã bị những con sói hoang ăn thịt trong núi cũng không chừng.

Nhạc Khỉ La nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lúc này, cô ấy nhận thấy Hứa Ngôn xuất hiện, biểu cảm dường như có chút oán trách.

Chương 419

“Ngôn ca ca, sao lần này anh đi làm nhiệm vụ lại không mang em theo.” “Em ở nhà đợi anh lâu lắm rồi.” Hứa Ngôn kéo Nhạc Khỉ La lại, xoa đầu cô ấy.

Chuyện này nếu để cô ấy tham gia, chẳng phải là muốn lật tung cả Kì Lân Sơn mạch lên sao.

Hiện tại thì vẫn chưa cần đến mức đó.

Nha Đầu lúc này cũng theo sát phía sau.

Nhìn Hứa Ngôn, trong mắt cô ấy cũng tràn đầy tình yêu.

“Ngôn gia, em nấu chè đậu xanh, vừa hay mọi người về có thể uống một ít.” Nghe lời Nha Đầu nói, những người còn lại cũng hơi nhìn sang.

Đặc biệt là Nhị Nguyệt Hồng.

Tuy nói trước đó đã tự mình làm rất nhiều rào cản tâm lý, không nên có bất kỳ ý nghĩ vượt phận nào với Nha Đầu.

Nhưng dù thế nào đi nữa, anh ta vẫn không thể kiểm soát ánh mắt của mình, lúc nào cũng muốn dán chặt vào Nha Đầu.

Tề Thiết Chủy huých Nhị Nguyệt Hồng một cái.

Đồng thời cũng đi đến trước mặt Nha Đầu.

“Vậy thì tốt quá, mau cho tôi một bát đi.” “Vừa rồi ở chỗ đó nóng muốn chết.” Anh ta rõ ràng là đang nhắc nhở Nhị Nguyệt Hồng rằng người không nên mơ tưởng thì đừng mơ tưởng.

Dù sao Hứa Ngôn hiện tại đã bố trí gần như toàn bộ thế lực ở Hồ Nam.

Chọc giận anh ấy căn bản không có đường sống.

Trong tình huống như vậy, đương nhiên không thể làm loại chuyện tốn công vô ích này.

Nếu không thì thật sự rước họa vào thân mới là nguy hiểm.

Mấy người uống chè đậu xanh giải nhiệt, Nhạc Khỉ La cũng nhìn Nha Đầu.

"Em đến đây vẫn chưa ra ngoài bao giờ, chị đưa em đi mua mấy bộ quần áo." Nhạc Khỉ La đối với Nha Đầu từ trước đến nay đều là ngoài lạnh trong nóng.

Sau khi nghe Nhạc Khỉ La chủ động đề xuất chuyện này, Nha Đầu cũng gật đầu.

Hai người cùng nhau ra ngoài.

"Có cần phái mấy người đi bảo vệ bọn họ không?" Nhị Nguyệt Hồng vẻ mặt lo lắng nhìn về phía đó.

Anh ta đã sớm nghe nói chuyện xảy ra với Nha Đầu trước đây.

Lúc này đương nhiên không muốn chuyện này lại xảy ra nữa.

Dù thế nào cũng phải cẩn thận.

Sau khi nói ra câu này, Tề Thiết Chủy cũng vẻ mặt cạn lời nhìn Nhị Nguyệt Hồng.

"Anh thật sự không coi Nhạc Khỉ La ra gì sao, có cô ấy ở đó thì cho dù có thêm cả một đội quân cũng vô dụng." Câu này quả thực không sai.

Thực lực của Nhạc Khỉ La mọi người đều tận mắt chứng kiến.

Chỉ cần cô ấy ra tay là về cơ bản không có đường lui.

Đây cũng là lý do vì sao khi xử lý một số nhiệm vụ tương đối dễ,

Hứa Ngôn từ trước đến nay đều không mang theo Nhạc Khỉ La.

Người của anh ta trong quá trình chấp hành nhiệm vụ đã trực tiếp xử tử người khác, hoặc là tra tấn đến chết.Nhạc Khỉ La kéo Nha Đầu vào tiệm may.

Cô bé vừa mua vài xấp vải.

Nha Đầu mặc sườn xám là đẹp nhất, nên Nhạc Khỉ La cũng định may thêm vài bộ sườn xám cho cô bé.Ở bên Nhạc Khỉ La lâu ngày mới có thể thực sự hiểu được tâm tình của cô bé.

Vì vậy, dù bình thường Nhạc Khỉ La có cau mày lạnh lùng với cô, Nha Đầu cũng chưa bao giờ cảm thấy Nhạc Khỉ La không tốt.Hai người đang đo kích thước, bầu không khí lúc này vô cùng hài hòa.Trần Bì A Tứ không được Thiện Khải đối xử công bằng, lúc này trong lòng cũng có chút tức giận.

Hắn đương nhiên biết Thiện Khải có ý gì.

Hiện tại, thế lực hữu dụng nhất đối với Thiện Khải chính là người Nhật Bản.

Chỉ có người Nhật Bản mới có thể giúp hắn khôi phục vương triều, nên hắn đương nhiên phải dựa dẫm.

Nhưng đây không phải là lý do để Thiện Khải có thể tùy tiện chèn ép hắn.Trần Bì A Tứ tiếp tục u ám bước về phía trước.Đúng lúc này, một tiếng cười quen thuộc thu hút sự chú ý của hắn.

Hắn sững sờ một lúc, rồi theo tiếng cười nhìn về phía đó.Sau khi vô thức nhìn về phía tiệm may, khuôn mặt khiến hắn ngày đêm tơ tưởng cũng xuất hiện trước mắt.Hầu như không suy nghĩ gì, hắn nhanh chóng chạy về phía cửa tiệm.

Đúng lúc Nha Đầu và Nhạc Khỉ La bên cạnh đã lên lầu.Trần Bì A Tứ dừng bước ở cửa.

Hắn bây giờ nên đi tới với thân phận gì đây?

Một kẻ phản loạn của Cửu Môn sao?Nghĩ đến tình cảnh này, cả người hắn không rét mà run.

Nhưng nỗi nhớ Nha Đầu quá mãnh liệt, đến mức hắn thậm chí muốn trực tiếp bắt cóc Nha Đầu.Nhưng bên cạnh Nha Đầu lại có Nhạc Khỉ La.

Nhạc Khỉ La căn bản sẽ không cho hắn cơ hội tiếp cận Nha Đầu.Lúc này, lồng ngực Trần Bì A Tứ phập phồng kịch liệt, hắn không ngừng thở dốc.

Trong lòng đang suy nghĩ làm sao để cướp Nha Đầu về.Hắn muốn cướp Nha Đầu về!

Hắn muốn có được Nha Đầu!Lúc này, vẻ mặt hắn dần trở nên hung tợn.Nhưng hiện tại vẫn chưa phải lúc.

Bên cạnh Nha Đầu có Nhạc Khỉ La, nữ ma đầu ăn thịt không nhả xương đó.

Hắn căn bản không có cách nào đối đầu với cô bé.

Ngay cả khi may mắn giao đấu vài chiêu, kết cục cuối cùng cũng chỉ là trở thành thức ăn cho búp bê giấy.Vì vậy, đối với chuyện này, hắn nhất định phải tính toán lâu dài.Xem ra Nha Đầu cũng đến vì Hứa Ngôn.

Những người trước đó đều đã tụ tập ở Nhạc Dương.

Đây đều là những người quen cũ của họ.Trần Bì A Tứ nghĩ như vậy, trong lòng cũng không ngừng tính toán.Hắn muốn cướp Nha Đầu về thì nhất định phải có thực lực của mình, phải có uy vọng của mình thì mới có thể đưa Nha Đầu về.Nếu là như vậy, đương nhiên sẽ phải tốn rất nhiều công sức.Xem ra sắp tới không chỉ có Thiện Khải phải bảo vệ Matsushita Ryoden.

Một kế hoạch đã hình thành trong đầu Trần Bì A Tứ.

Nếu muốn cướp Nha Đầu về thì hắn chỉ có thể làm như vậy.Nghĩ vậy, hắn liền rời khỏi tiệm may.

Hiện tại, vẫn chưa phải lúc hắn xuất hiện trước mặt Nha Đầu, nên chỉ có thể nhẫn nhịn hết mức có thể.Khi Nhạc Khỉ La và Nha Đầu trở về trụ sở, họ thấy mấy người đàn ông đang ngồi đánh cờ với nhau."Ồ, mấy người lại có nhã hứng quá nhỉ.""Ở nhà trốn tránh đánh cờ."Nhạc Khỉ La đi đến trước mặt Hứa Ngôn.

Cô bé không hiểu mấy chuyện này, nên chỉ ngây ngốc nhìn phía trước.Hứa Ngôn nhìn Trương Khải Sơn đang ngồi đối diện.

Lúc này, cục diện trên bàn cờ đã rõ ràng.

Trương Khải Sơn đổ mồ hôi đầm đìa sau lưng, thế lực của anh ta đã hoàn toàn bị khống chế, căn bản không có khả năng thoát khỏi.

"Ngôn gia, tôi thua rồi."Sau khi nghe Trương Khải Sơn nói, Hứa Ngôn mới bật cười, đồng thời cũng phá vỡ thế cờ trước mặt."Không tồn tại chuyện thắng thua, vì đã thành thế cờ chết, nên anh cũng không tiếp tục chống cự."Nghe lời Hứa Ngôn, Trương Khải Sơn cũng lắc đầu.

Hiện tại, nếu anh ta còn chống cự thì quả thật là không có đầu óc.

Suy cho cùng, thế lực của Hứa Ngôn đã trải rộng khắp Nhạc Dương.

Hiện tại, chỉ cần anh ta động ngón tay một chút, cả Nhạc Dương đã nằm gọn trong lòng bàn tay.

Chỉ là không biết tại sao anh ta vẫn muốn tiếp tục chơi.Tuy cảm thấy khó hiểu, nhưng Trương Khải Sơn biết những chuyện Hứa Ngôn muốn họ biết thì tự nhiên sẽ nói.

Còn nếu anh ta không muốn họ biết, thì dù có hỏi e rằng cũng không có được lý do thực sự.

Chi bằng bị giấu trong bóng tối, ngược lại còn tốt hơn.Phó quan Trần bên này cũng đã tìm được Matsushita Ryoden, và kể rõ ràng mọi chuyện mình đã làm gần đây.“Thường Đại Soái quả nhiên là một kẻ lỗ mãng, không ngờ kế ly gián của anh lại chơi khá đấy.”Nghe Matsushita Ryoden khen ngợi, phó quan Trần mới quay đầu nhìn sang.“Không ngờ Đại tá lại còn biết kế ly gián, quả thực là xứng đáng.”Hai người nhìn nhau cười.

Họ đều đang từ từ thực hiện kế hoạch của mình.Matsushita Ryoden nhìn phó quan Trần.

“Sẽ có một ngày, bến cảng Nhạc Dương sẽ hoàn toàn mở cửa cho người Nhật Bản chúng tôi, trở thành cảng chính của chúng tôi.”Đối mặt với lời của người trước mặt, phó quan Trần mới nâng ly rượu trong tay lên.“Vậy tôi xin chúc Đại tá sớm hoàn thành chuyện này.”Lúc này, Thường Đại Soái đang mân mê chuỗi hạt trên tay.

Hắn đương nhiên biết phó quan Trần lại đi tìm Matsushita Ryoden.

Xem ra, ở những nơi hắn không thấy, hai người đã hợp tác hoàn toàn không kiêng kỵ gì.Thường Đại Soái lúc này trầm tư, cũng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Hắn tuy lỗ mãng, nhưng khi làm việc thì chưa bao giờ ngu xuẩn như vậy.

Dù sao, nếu thực sự có vấn đề gì xảy ra, hắn chắc chắn đã sớm đề phòng phó quan Trần rồi.

Hà cớ gì lại cho hắn cơ hội này?

Chẳng qua là muốn hắn tự chui vào rọ, để bắt rùa trong chum mà thôi.Hứa Ngôn và nhóm người của anh ta gần đây khá nhàn rỗi.

Chương 420

Đã một thời gian dài không có tiểu lâu la nào đến gây rắc rối cho họ.Nhưng kế hoạch của Thường Đại Soái và vài người cũng thực sự nên được đẩy nhanh.

Không thể nào cứ mãi ở trong trạng thái này được.Ước chừng người Nhật Bản và phó quan Trần lúc này cũng đã sốt ruột muốn chiếm đoạt toàn bộ chính phủ Nhạc Dương.

Đặc biệt là khi Lương Uy và những người khác sụp đổ, chính phủ Nhạc Dương hiện tại có thể nói đang ở trong tình trạng vô cùng khẩn cấp.Tôn Pháp không có cách nào kiểm soát toàn bộ cục diện, Giang Hàn và những người khác cũng vậy.

Vì vậy, chỉ cần loại bỏ Hứa Ngôn, cả Nhạc Dương sau này sẽ trở thành thế giới của người Nhật Bản.Đây đương nhiên là chuyện Hứa Ngôn không thể nào chịu đựng được.Chỉ là, Hứa Ngôn không hề hay biết rằng, khi anh đang rầm rộ xử lý tình hình xung quanh, một thế lực bí mật cũng đang thăm dò anh, dường như đang âm thầm sắp đặt để ngăn cản anh chiếm đoạt toàn bộ Nhạc Dương.Một ngày sau, cửa vương phủ bị người ta gõ.Thiện Khải có chút khó hiểu, sau khi mở cửa thì vẻ mặt có chút kinh ngạc trước tình hình trước mắt.Hắn nhìn người ngoài cửa, vẻ mặt trở nên khó đoán.“Sao anh lại đến đây?”Đối mặt với người trước mặt, sắc mặt Thiện Khải dường như không đúng lắm.“Sao tôi lại không thể đến?”Đối mặt với người trước mặt, Thiện Khải đã sớm chán ghét không thôi.

“Anh còn dám tự nhận mình là Tam đương gia của Kỳ Lân Sơn Trại ư?”“Anh đã bị trục xuất khỏi núi rồi.”“Anh tưởng chuyện này mọi người đều không biết sao?”Lời của Thiện Khải trực tiếp khiến

sắc mặt Khổng Văn khó coi đến cực điểm.

Hắn đã phí hết thiên tân vạn khổ mới đến được đây, lúc này lại phải đối mặt với sự chế giễu vô tình.

“Anh…!” Khổng Văn không khỏi trừng mắt nhìn.

Hắn bây giờ đã đi vào đường cùng, dù sao cũng phải tìm một thế lực có thể bảo vệ hắn.

Nếu không, tất cả những nỗ lực trước đây của hắn đều sẽ đổ sông đổ biển, thậm chí sẽ bị người ta ruồng bỏ.

Cuối cùng e rằng sẽ chết không có chỗ chôn.Dù sao, Hứa Ngôn lúc đó đã không thể chịu đựng hắn được nữa.

Nếu để Hứa Ngôn biết hắn vẫn còn sống sót, thì điều tiếp theo anh ta sẽ làm chính là tấn công như vũ bão, cho đến khi giải quyết triệt để hắn mới chịu dừng lại.

Hắn đương nhiên không muốn chuyện này xảy ra.Dù sao đi nữa, hắn cũng hy vọng có thể bảo vệ được tính mạng của mình.Lúc này, sắc mặt hắn khẽ biến, nhìn Thiện Khải trước mặt.

“Anh không phải vẫn luôn muốn khôi phục vương triều sao?”“Mấy tên lính tôm tướng cá bên cạnh anh có đứa nào cho anh được ý kiến hay ho gì không?”“Anh hiện tại đã liên hệ với Matsushita Ryoden làm thế lực, bây giờ không phải đang thiếu một quân sư sao?”Khổng Văn nhìn Thiện Khải trước mặt.

Hắn đương nhiên biết người trước mặt nhất định đã động lòng.

Dù sao Thiện Khải là người có chí lớn nhưng thực tế lại rỗng tuếch, căn bản không có bất kỳ kế hoạch nào có thể thực hiện được.

Đầu óc hắn ta thậm chí còn không đủ dùng, có khi bị người khác lợi dụng cũng chưa chắc đã nhận ra.

Đương nhiên là cần sự giúp đỡ của hắn mới được.Sau khi nghe Khổng Văn nói câu này, Thiện Khải cũng suy nghĩ kỹ lưỡng.

Hắn biết thủ đoạn của Khổng Văn, dù sao đã gây sóng gió dưới mí mắt anh hắn bao lâu nay mà căn bản không bị ai phát hiện.

Điều này đủ để biết Khổng Văn lợi hại đến mức nào."Vào đi."Thiện Khải đóng cửa lại.

Hắn hiện tại cũng thực sự cần một người có đầu óc lợi hại như Khổng Văn để giúp hắn chủ trì đại cục.

Nếu không, chỉ dựa vào Matsushita Ryoden và Trần Bì A Tứ thì quả thực không đủ để hắn một lần nữa kiến lập lại vương triều.Khổng Văn lúc này đang lê bước với cái chân bị thương, chậm rãi tiến vào vị trí đó.

Chiếc xe lăn của hắn đã hỏng bét khi hắn xuống núi.

Nếu không nhờ ý chí mạnh mẽ, hắn chắc chắn đã chết giữa núi rừng.Trần Bì A Tứ cũng có suy nghĩ riêng trong lòng.

Đến khi hắn ra ngoài và nhìn thấy Khổng Văn đã đến đây, sắc mặt lại có chút chán ghét."Ngươi mang cái thứ bỏ đi này đến đây làm gì?"Lời của Trần Bì A Tứ khiến Khổng Văn giận dữ trừng mắt, sắc mặt cũng trở nên khó coi hơn.

Trước đây hắn là Tam đương gia cao cao tại thượng, bao giờ từng gặp phải đối xử như vậy?"Chó nhà tan, coi như ta thu nhận nó thôi."Lời nói của người trước mặt càng khiến Khổng Văn tức tối, nhưng cũng đành chịu.

Thực sự không có cách nào phản ứng lại.Nhẫn một thời sóng yên biển lặng, lùi một bước biển rộng trời cao.Dù sao, hắn hiện tại không có bất kỳ cơ hội nào để biện giải.

Ngay cả khi bắt hắn làm chó, hắn cũng chỉ có thể vẫy đuôi với

người.

Dù sao, thế đã qua rồi.

Khổng Vũ hiện tại đương nhiên sẽ không còn nhớ đến hắn nữa.

Hắn chỉ có thể tự mình sống sót, nếu không thì hậu quả có thể tưởng tượng được.Ba người bí mật bàn bạc một chút, cũng đưa ra phản ứng giải quyết tình hình gần đây. . .....Toàn bộ cục diện thành Nhạc Dương dường như đã bình ổn hơn rất nhiều.

Không biết là do Hứa Ngôn đã giải quyết vô số thế lực, hay vì lý do nào khác.

Ít nhất, hiện tại cả thành Nhạc Dương vô cùng an toàn.Đặc biệt, việc Hứa Ngôn xử lý toàn bộ chuyện ở Kỳ Lân Sơn Mạch cũng đã khiến dân chúng trong thành Nhạc Dương biết được.

Điều này trong chốc lát đã gieo hạt giống chính nghĩa vào lòng mọi người.Sau khi Hứa Ngôn vào Nhạc Dương, anh ta hầu như luôn làm những việc có lợi cho họ, chưa từng bóc lột họ, thậm chí chưa từng làm bất kỳ chuyện thương thiên hại lý nào.Còn về Kỳ Lân Sơn Trại, gần đây thực sự đã khiến dân chúng xung quanh than trời oán đất.Chỉ là, bây giờ lại có tin đồn Hứa Ngôn đã giải quyết Kỳ Lân Sơn Trại.

Đặc biệt là mấy thôn làng dưới chân núi, những thứ từng bị cướp bóc đều lần lượt được trả lại.

Mọi người cũng đều đã biết những việc tốt Hứa Ngôn đã làm.Trong một thời gian ngắn, Hứa Ngôn đã trở thành vị cứu tinh của tất cả mọi người.

Họ tôn thờ Hứa Ngôn như thần linh.

Chỉ sau khi Hứa Ngôn đến thành Nhạc Dương, tình cảnh của họ mới được cải thiện.

Thậm chí đã đến mức nhà nhà đều biết, người người đều hay.Cũng có không ít người đến trụ sở, lần lượt quỳ lạy bên ngoài.Hứa Ngôn đang chuẩn bị ra ngoài, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh không khỏi có chút ngỡ ngàng.“Đây là làm gì vậy?”Chỉ là khi đối mặt với câu hỏi của anh, tất cả bá tánh đều rưng rưng nước mắt nhìn Hứa Ngôn.“Hứa Đại Soái, tôi đại diện cho tất cả bá tánh cảm ơn anh.

Nếu không có anh, chúng tôi thực sự sẽ không còn đường sống.”“Lôi Minh trước đây cứ luôn chèn ép chúng tôi, lương thực cực khổ kiếm được hầu như đều bị bọn chúng cướp đoạt.”“Bọn chúng là lãnh đạo của chính phủ Nhạc Dương, nhưng chưa bao giờ làm bất kỳ điều gì có lợi cho nhân dân.”“Chỉ có anh sau khi đến Nhạc Dương mới quan tâm đến chúng tôi, loại bỏ những thế lực tà ác này và giải quyết mọi rắc rối.”“Thậm chí, những thứ Kỳ Lân Sơn Trại từng cướp đoạt của chúng tôi cũng đều đã được trả lại.”Hứa Ngôn nghe lời kể của những người trước mặt, đương nhiên cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này, anh nhìn tất cả những người đang quỳ trước mặt, vẻ mặt có chút xúc động.Anh đã gần như toàn năng, mọi chuyện đều không thể thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Nhưng lúc này, anh có thể hiểu được lòng biết ơn của những bá tánh này.

Đó là niềm tin được nhìn thấy ánh mặt trời trở lại sau khi đã lún sâu vào bùn lầy.“Tôi không biết mình rốt cuộc có thể làm được đến mức nào, nhưng một khi tôi đã đến Nhạc Dương, nhất định sẽ không để các vị trở lại những ngày tháng nước sôi lửa bỏng đó nữa.”“Tôi sẽ bảo vệ các vị thật tốt.”Lời của Hứa Ngôn càng khiến dân chúng xung quanh xúc động hơn.Đối mặt với quân phiệt, họ luôn cảm thấy hoảng sợ.

Dù sao, đối với việc quân phiệt đốt phá, cướp bóc, họ đã quá quen thuộc.

Bọn chúng chưa bao giờ coi người là người, mỗi lần đều như đối xử với chó vậy.Cuối cùng cũng có một người coi họ bình đẳng.

"Ủng hộ Hứa Đại Soái!""Ủng hộ Hứa Đại Soái, Hứa Đại Soái vì nhân dân!"Âm thanh vang trời dậy đất, thậm chí mười dặm tám phố cũng có thể nghe thấy rõ ràng.Trương Khải Sơn và những người khác cũng đã bị uy lực của Hứa Ngôn lúc này làm cho chấn động.

Xem ra, việc chiếm giữ toàn bộ thành Nhạc Dương chỉ là chuyện sớm muộn.Đặc biệt là uy vọng của Hứa Ngôn hiện tại đã được dân chúng ủng hộ.Thiện Khải đập ly rượu trên tay xuống đất.

Hắn không có cách nào kiểm soát Hứa Ngôn.

Dù sao, trong tình huống hiện tại, nếu Hứa Ngôn muốn loại bỏ hắn thì cũng dễ như giết một con kiến.

Hắn đương nhiên không dám trêu chọc Hứa Ngôn.

Nhưng lúc này, hắn lại không cam lòng.Một số chuyện không thể dễ dàng từ bỏ như vậy."Dù có được người yêu mến thì sao chứ?

Kẻ được nâng càng cao thì khi ngã xuống càng thảm hại.""Không lẽ thật sự nghĩ rằng được vài bá tánh hô hào ủng hộ thì có thể đóng quân ở thành Nhạc Dương sao."Thiện Khải nói như vậy, trong giọng điệu lúc này cũng đầy chua chát.

Hắn đương nhiên không muốn nhìn thấy Hứa Ngôn thành công như vậy, thậm chí còn được mọi người yêu mến.

Nhưng điều này cũng là điều họ không thể làm gì được.Nhìn những bá tánh quỳ dưới đất hô hào ủng hộ Hứa Đại Soái, Nhạc Khỉ La và Nha Đầu cũng nhìn Hứa Ngôn với vẻ mặt sùng bái."Ngôn ca ca, anh thật lợi hại.""Không có chuyện gì là anh không giải quyết

được.”Nhạc Khỉ La lúc này đi đến bên cạnh Hứa Ngôn, ánh mắt tràn đầy sự sùng bái.Nhưng chuyện này lọt vào mắt người khác, lại là một sự khiêu khích.“Đại soái, hiện tại cả thành Nhạc Dương anh là lớn nhất.”“Nhưng anh xem Hứa Ngôn bây giờ, hoàn toàn không coi anh ra gì.”“Nếu cứ tiếp tục như vậy, không phải hắn sẽ trèo lên đầu chúng ta sao?”Phó quan Trần nhìn Thường Đại Soái.

Sắp rồi!Một kẻ lỗ mãng như Thường Đại Soái, nếu bị kích động thêm vài câu nữa, nhất định sẽ không thể chịu đựng được.

Đến lúc đó, hắn sẽ tranh đấu một mất một còn với Hứa Ngôn, cả thành Nhạc Dương chắc chắn sẽ long trời lở đất.Chỉ là hiện tại vẫn chưa phải lúc hắn có thể lộ diện.

Nhất định phải khiến Thường Đại Soái hoàn toàn phát điên vì Hứa Ngôn.

Chỉ có như vậy mới có thể giải quyết một loạt nguy hiểm này.Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Đợi đến khi hai thế lực Thường Đại Soái và Hứa Ngôn suy yếu hoàn toàn, hắn mới có thể ra tay.Thường Đại Soái lúc này trong lòng đương nhiên sáng như gương, nhưng bề ngoài lại vẫn phải diễn kịch với phó quan Trần.Dù sao, trong tình huống hiện tại, cái đuôi hồ ly đã lộ ra rồi.

Nếu không, phó quan Trần làm sao có thể hết lần này đến lần khác tìm cơ hội để hắn đối đầu với Hứa Ngôn.Thường Đại Soái lúc này cũng có chút may mắn.

Mỗi lần đi tìm Hứa Ngôn trước đây đều không đưa theo phó quan Trần.

Điều này cũng khiến phó quan Trần luôn không biết hắn đã âm thầm hợp tác với Hứa Ngôn.Nghĩ vậy, quả thực là buồn cười.Hứa

Ngôn có thể cảm nhận được.

Tuy bề ngoài dạo này sóng yên biển lặng, nhưng vẫn có thế lực đang rục rịch, tìm kiếm cơ hội để phá vỡ anh.Ước chừng tình hình hiện tại của chính phủ Nhạc Dương, rất nhanh sẽ có người từ trên tiếp tục phái xuống.Nhưng điều này cũng không khiến Hứa Ngôn cảm thấy căng thẳng.

Đến một người anh giết một người, đến một cặp anh giết một cặp.

Nếu quy hàng vào đội quân của anh, anh đương nhiên sẽ không bạc đãi.

Nhưng nếu âm thầm tìm rắc rối cho anh, thì nhất định sẽ chết không đáng tiếc.Thường Đại Soái gần đây không còn liên hệ với anh nữa.

Xem ra phó quan Trần gần đây đã kiểm soát hắn rất chặt chẽ, đương nhiên sẽ không để hắn dễ dàng liên hệ với bất kỳ ai nữa.Ước chừng, kế hoạch của họ càng ngày càng gần.Matsushita Ryoden gần đây rất buồn bực.

Đường thủy không đi được, đường núi bây giờ cũng hoàn toàn bị phong tỏa.

Hắn muốn vận chuyển hàng hóa đến Nhạc Dương là điều căn bản không thể làm được.Tất cả đều là do Hứa Ngôn.

Hết lần này đến lần khác ép buộc hắn.

Chương 421

Mỗi lần đều có thể kiểm soát thế lực của hắn một cách vừa vặn.

Điều này cũng khiến Matsushita Ryoden càng thêm buồn bực.Trong tình huống hiện tại, nhất định phải giải quyết cục diện này càng sớm càng tốt.

Bất kể là đường thủy hay đường núi, hắn đều phải nhanh chóng tìm kiếm cơ hội để vận chuyển hàng hóa vào.

Chỉ có như vậy mới có thể hoàn toàn kiểm soát toàn bộ thành Nhạc Dương.Thời gian của bọn chúng không còn nhiều, hiện tại lại thêm một tai họa như Hứa Ngôn.

Mỗi ngày đều nghĩ đủ cách để gây rắc rối cho bọn chúng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đối với hắn thực sự là vô ích.Matsushita Ryoden nhìn Trần Bì A Tứ trước mặt, vẻ mặt cũng có chút thay đổi.“Ta nghe nói trước đây ngươi không phải đã gia nhập Cửu Môn rồi sao?”“Tại sao vẫn phải sống cuộc sống lẩn trốn như vậy?”Trần Bì A Tứ nghe Matsushita Ryoden hỏi, vẻ mặt cũng hơi biến đổi.

Lúc này, khi ngẩng đầu lên lần nữa, trên mặt hiện rõ vẻ thiếu kiên nhẫn.

Nhưng rất nhanh hắn cũng điều hòa lại.

Hắn hiện tại đang cần Matsushita Ryoden, nên dù sao cũng không thể có bất kỳ xung đột nào với hắn ta.Dù sao, hắn đang dựa vào thế lực của Matsushita Ryoden.

Nếu trong quá trình này lại xảy ra chuyện gì nữa, hắn hoàn toàn không có cách nào giải quyết được.

Hơn nữa, hắn bây giờ chính là chó nhà tan trong miệng Thiện

Khải.

Không ai quan tâm đến sống chết của hắn.

Ngay cả khi hắn bây giờ được Nhị Nguyệt Hồng và những người khác đưa về, con đường phía sau cũng không dễ đi.Vì vậy, hắn nhất định phải tự mình tạo ra một vùng trời riêng.

Ít nhất… có thể khiến Nha Đầu nhìn hắn thêm lần nữa.Trần Bì A Tứ nghĩ vậy, vẻ mặt cũng trở nên càng lúc càng quỷ dị.Nhưng một lúc sau, hắn mới nhìn Matsushita Ryoden.

"Không biết Đại tá có chuyện gì cần tôi giúp không?""Nếu không thì tại sao lại hỏi như vậy?"Nghe câu nói này, Matsushita Ryoden mới nhìn Trần Bì A Tứ."Hứa Ngôn là đề đốc Cửu Môn, có quan hệ rất mật thiết với toàn bộ Cửu Môn.""Nếu ngươi liên hệ với hắn, không phải cũng có thể có được một số điều kiện tương ứng, hoặc một số manh mối sao?"Nghe câu nói này của người trước mặt, vẻ mặt Trần Bì A Tứ lại khẽ biến đổi.

Hắn và Cửu Môn bây giờ có thể nói là đã cắt đứt quan hệ.

Làm sao có thể nghe ngóng được bất kỳ tin tức nào?

Đặc biệt là Nhị Nguyệt Hồng, bọn họ bây giờ nhìn thấy hắn như mèo thấy chuột vậy.

Hắn bây giờ đã đến mức ai ai cũng muốn đánh.

Ngay cả khi có liên hệ, e rằng cũng chỉ bị chế giễu mà thôi.Lúc này, Trần Bì A Tứ giữ nguyên vẻ mặt, mới nhìn Matsushita Ryoden trước mặt."Đại tá cứ nói thẳng.""Nếu có chuyện gì tôi, Trần Bì, có thể giúp được, tôi đương nhiên sẽ xông pha dầu sôi lửa bỏng, không từ nan."Đối mặt với lời của người trước mặt, Matsushita Ryoden mới cười ha hả.

Tâm trạng của hắn dường như cũng tốt hơn rất nhiều, sau đó quay

đầu nhìn Trần Bì A Tứ.“Chuyện ta bảo ngươi làm thực ra không khó.”“Ngươi chỉ cần giúp ta bắt được mối của Cửu Môn.”Lời nói của Matsushita Ryoden khiến Trần Bì A Tứ dường như đã phản ứng lại.

Xem ra hắn ta không muốn đánh vào Hứa Ngôn bên này, mà là tấn công từ bên cạnh.

Trước tiên lôi kéo người bên cạnh Hứa Ngôn thì mới có thể giải quyết triệt để chuyện này.Sau khi nghe lời của người trước mặt, Trần Bì A Tứ cũng cố gắng bình tĩnh lại.

Hắn không biết nên trả lời chuyện này như thế nào.

Dù sao hắn và Cửu Môn bây giờ cũng không phải là thân thiết.“Sao vậy?

Có khó khăn gì à?”Thế lực của Hứa Ngôn ngày càng lớn mạnh.

Cùng lúc nhận được sự yêu mến của bá tánh, một số nanh độc tiềm ẩn cũng không ngừng tiếp cận.

Nhất định không thể để Hứa Ngôn tiếp tục phát triển.Hứa Ngôn cũng không bận tâm.

Dù sao, anh ta bây giờ có thể nói là đã độc bá một phương.

Nhạc Dương và Trường Sa đều nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Hai trung tâm giao thông chính đều đã bị kiểm soát, còn có gì phải sợ hãi?Dần dần lộ ra sức ảnh hưởng, anh ta cũng trở thành nhân vật có sức ảnh hưởng nhất ở hai nơi này.Tuy nhiên, đúng lúc Hứa Ngôn chuẩn bị thống nhất Hồ Nam thì chiến tranh lại nổ ra khắp nơi.Đối với họ mà nói, Nhạc Dương lúc này vẫn là nơi an toàn.Các chính phủ đã bắt đầu lục tục có biến động.

Tình hình hiện tại vô cùng hỗn loạn.

Hứa Ngôn tuy ở xa, nhưng cũng luôn chú ý đến sự động loạn của cục diện.Chiến tranh dường như sắp bùng nổ.

Anh ta đương nhiên cũng phải có hành động vì đất nước của mình.Chỉ là điều Hứa Ngôn không biết là, trước khi anh ta có bất kỳ động thái nào, đã có người để mắt đến anh.Khi Lý Song bước vào, anh ta thấy Hứa Ngôn cau mày chăm chú nhìn tờ giấy trên bàn.

Anh ta liếc mắt nhìn qua, sắc mặt trong chốc lát cũng trở nên hơi tái nhợt.“Ngôn gia, hiện tại chính là lúc nội ưu ngoại hoạn, anh có chắc muốn xin cấp binh lực cho chính phủ Hồ Nam không?”Tình hình hiện tại vô cùng nguy cấp.Sau khi nghe Lý Song hỏi, Hứa Ngôn mới hoàn hồn trở lại.

Hiện tại không phải là anh ta nội ưu ngoại hoạn, mà là cả đất nước nội ưu ngoại hoạn.

Ngay cả khi điều động những binh lực này, đối với anh ta cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Nếu có thể giải tỏa được tình hình hiện tại, đương nhiên là tốt.

“Giúp tôi chuyển bức thư này đi, đến lúc đó nhất định sẽ có ích.”Nghe lời Hứa Ngôn, Lý Song cũng biết quyết định của anh ta không thể bị lật đổ.Đã như vậy, Lý Song cũng gửi bức thư này đi.Thường Đại Soái gần đây không liên hệ với Hứa Ngôn.

Tuy cũng biết chiến tranh gần đây xảy ra thường xuyên.

Hiện tại tuy lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng chỉ có thể cố gắng giữ bình tĩnh hết mức có thể.

Dù sao, bọn họ hiện tại vẫn đang thả câu dài câu cá lớn, nhất định không thể sơ suất dù chỉ một chút.

“Đại soái, tình hình gần đây hỗn loạn như vậy, chính là thời điểm tốt để đánh bại Hứa Ngôn.”“Nếu có cơ hội, có thể một đòn chí

mạng.”Xem ra phó quan Trần thực sự đã sốt ruột rồi.

Trong tình hình hiện tại, hắn ta nhất định muốn hai thế lực của họ xung đột triệt để.

Dù sao, chiến tranh giữa họ và người Nhật Bản đã ngày càng gay gắt.

Tuy hiện tại vẫn chưa hoàn toàn bùng nổ, nhưng việc trục xuất bọn chúng là chuyện sớm muộn.Có lẽ là vì đã biết tình hình này, nên mới muốn tranh thủ trước chiến tranh để giải quyết hai thế lực của họ.

Không thể không nói, quả thực là một tâm cơ tốt.

“Tình hình hỗn loạn gần đây không có nghĩa là thực lực của Hứa Ngôn suy giảm.”“Sốt ruột làm gì?

Đừng đến cuối cùng lại ăn trộm gà không thành lại mất cả nắm gạo.”Nghe lời Thường Đại Soái, sắc mặt phó quan Trần trở nên âm trầm.“Đại soái nói đúng, nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở một chút, dù sao chỉ có giải quyết được Hứa Ngôn thì anh mới có chỗ đứng ở Nhạc Dương.”“Nếu cứ chần chừ nữa, hậu quả sẽ không đơn giản đâu.”Thường Đại Soái ném một cái nhìn sắc lạnh.

Trong chốc lát, phó quan Trần cũng trực tiếp cúi đầu.Hứa Ngôn nhận được thư hồi âm.

Lúc này, khi nhìn thấy nội dung trên thư, anh ta lại thấy buồn cười một cách khó hiểu.Tình hình thời cuộc cấp bách như vậy, anh ta cũng đã hưởng ứng lời kêu gọi.

Nhưng lúc này lại nhận được một hồi đáp hoang đường như vậy.Nhạc Khỉ La đứng bên cạnh Hứa Ngôn, dường như có chút không hiểu tại sao Hứa Ngôn lại có biểu cảm như vậy.“Ngôn ca ca, anh xem anh đã nhìn đó cả ngày rồi, rốt cuộc trên đó viết gì

vậy?”Nghe Nhạc Khỉ La hỏi, Hứa Ngôn mới đặt thư xuống bàn.

Nhạc Khỉ La cầm lên, cau mày nhìn qua.Trương Khải Sơn và những người khác cũng vây quanh.“Chính phủ Hồ Nam chuẩn bị chỉnh đốn quân đội Nhạc Dương và Trường Sa, biến chúng thành quân đội quốc gia sao?

Để tiện cho việc cai trị tốt hơn.”Tề Thiết Chủy trợn tròn mắt, lúc này cũng nhìn về phía Hứa Ngôn.Bức thư này rất rõ ràng là đang nhằm vào Hứa Ngôn.

Hiện tại, thế lực mạnh nhất ở Nhạc Dương và Trường Sa chính là Hứa Ngôn.

Ngoài ra còn có quân đội nào cần thống nhất nữa?

Đây không nghi ngờ gì nữa chính là muốn cho Hứa Ngôn một đòn phủ đầu.“Tôi đã đồng ý có thể xuất 30 vạn quân.”“Tráng đinh 500 vạn, lương thực mười triệu thạch.”“Nhưng không ngờ lúc này họ lại muốn coi tôi là thằng ngốc.”Sau khi nói xong câu này, Hứa Ngôn cũng không khỏi lắc đầu cười khổ.Những người còn lại nhìn thấy, lúc này cũng hơi hoảng sợ.Họ đương nhiên biết Hứa Ngôn đã đưa ra quyết định ngay khi biết chiến tranh sắp bùng nổ.

Đó chính là nhượng lại một phần quân quyền để sung công, hỗ trợ chính phủ Hồ Nam.Nhưng hiện tại thì hay rồi, đối với yêu cầu này, Hứa Ngôn có thể nói là hoàn toàn phớt lờ, thậm chí hoàn toàn không quan tâm.

Vì ý kiến của anh ta đã không được chấp nhận, thì không cần phải để ý nữa.Nếu nói là muốn cưỡng ép thống trị binh lực của anh ta, thì anh ta đương nhiên cũng sẽ không ngồi yên chờ chết.Tin tức Hứa Ngôn đồng ý nhượng lại quân quyền đã lan truyền khắp chính phủ, và cả bá tánh địa phương cũng đều đã biết.

Mọi người không khỏi bội phục Hứa Ngôn.

Dù sao, trong lúc quốc gia nguy nan, anh ta thực sự đã làm được.Chỉ là… Hứa Ngôn lúc này lại không có ý nghĩ đó.

Anh ta vốn tưởng rằng hành động như vậy đương nhiên có thể giải quyết nhanh chóng những kẻ tạp nhạp đang đóng quân trong đất nước họ.

Nhưng không ngờ, chính người của mình lại vươn nanh vuốt về phía người của mình.Hiện tại, họ chỉ muốn lợi dụng anh ta.

Chuyện này đương nhiên sẽ không bao giờ xảy ra một cách tùy tiện.“Cái thứ chó má nào cũng dám đánh chủ ý lên Ngôn ca ca của tôi, tôi thấy đúng là phát điên rồi.”Theo lời Nhạc Khỉ La nói, xung quanh cô bé không ngừng tản ra một trận hắc khí.

Đây rõ ràng là điềm báo động nộ.Trong chốc lát, tất cả mọi người đều nhìn sang.

Tề Thiết Chủy càng thêm căng thẳng.

Hắn đương nhiên đã từng thấy Nhạc Khỉ La hút máu người.

Nếu Nhạc Khỉ La nổi giận, thì đối với họ đương nhiên là một chuyện vô cùng nguy hiểm.Bất luận là ai cũng không hy vọng đối mặt với cảnh tượng này.“Ai cũng không được phép ức hiếp Ngôn ca ca.”Khi nghe câu này, Tề Thiết Chủy cũng không khỏi cau mày.

Lời này nói ra thực sự không đúng lúc.

Với tình hình thời cuộc hiện tại, đến bây giờ vẫn chưa có ai có thể lay chuyển được Hứa Ngôn, đương nhiên cũng không thể làm hại anh ta.

Vì vậy, câu nói này căn bản là không có cơ sở.Hứa Ngôn cố gắng hết sức để bình tĩnh lại cảm xúc của mình, cũng xoa đầu Nhạc Khỉ

La.“Tiểu La Nhi, yên tâm, đây đều là chuyện nhỏ.”“Sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra.”Sau khi nghe lời Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La mới thả lỏng hơn rất nhiều, vẻ mặt cũng trở nên dịu đi.“Em tin anh, Ngôn ca ca.”“Nếu hắn ta dám bất kính với anh, đến lúc đó em sẽ trực tiếp móc tim gan của hắn ta ra cho chó ăn.”Nhạc Khỉ La có thể nói là nói là làm, nên cũng khiến Tề Thiết Chủy không khỏi rùng mình.

Chương 422

Trương Khải Sơn và những người khác cũng có chút khó hiểu.Chính phủ Hồ Nam lần này làm thực sự không đạo đức.

Dù sao công lao của Hứa Ngôn ai cũng thấy rõ.

Nếu không có anh ta, Trường Sa và Nhạc Dương cũng sẽ không thống nhất nhanh như vậy.

Tuy hiện tại Nhạc Dương vẫn còn một số thế lực nhỏ lẻ tồn tại, nhưng cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn.

Dù sao, chỉ cần Hứa Ngôn ra tay quyết đoán, thì nhất định sẽ thành công dễ dàng.Nhưng hiện tại, chính phủ Hồ Nam lại đưa ra quyết sách như vậy, rõ ràng là muốn chèn ép Hứa Ngôn.Tuy cây to đón gió, nhưng Hứa Ngôn cũng thực sự dựa vào bản lĩnh thật sự.

Đặc biệt, anh ta không giống như những quân phiệt khác, đốt phá, cướp bóc, làm đủ mọi điều ác.Đối với bá tánh mà nói, có lẽ sự tồn tại như Hứa Ngôn mới là tốt nhất.Chỉ là… anh ta đã động chạm đến lợi ích của người khác.

Điều này cũng khiến một số thế lực hiện tại bất mãn với Hứa Ngôn, chắc chắn cũng đang tìm mọi cách để giải quyết anh ta.Hứa Ngôn đương nhiên hiểu rõ tình hình này.

Chỉ là, như vậy anh ta thực sự cần phải xử lý tốt tình huống này.

Dù sao, muốn giẫm anh ta dưới chân, chuyện này không hề dễ dàng như vậy.Nghĩ vậy, anh ta cũng nhìn ra bên ngoài.

Trời hôm nay xám xịt, xem ra rất nhanh sẽ có biến động.Phó quan Trần lúc này đến thư phòng của Thường Đại Soái.

Thường Đại Soái, một kẻ lỗ mãng, thích nhất là giả vờ làm người

học thức nho nhã, luôn thích tỏ ra thâm sâu khó lường.Phó quan Trần đẩy cửa bước vào, liền chú ý thấy Thường Đại Soái dường như đang cau mày nhìn gì đó.“Đại soái!”Nghe người trước mặt hỏi, Thường Đại Soái mới ngẩng đầu nhìn về phía đó.

Chú ý thấy người đến, vẻ mặt hắn cũng hơi biến đổi.“Có chuyện gì sao?”Nghe người trước mặt hỏi, phó quan Trần mới bước lên phía trước.“Gần đây bên ngoài đều có tin đồn nói Hứa Ngôn có thể nhượng lại một nửa quân quyền để giúp chính phủ Hồ Nam chống lại ngoại địch, nếu chúng ta ra tay lúc này nhất định có thể việc ít công to.”Thường Đại Soái đương nhiên cũng nghe nói về chuyện này.

Hắn cũng rõ ý nghĩa của việc Hứa Ngôn làm như vậy.

Chỉ là hắn cũng nghe được kết quả tiếp theo của chuyện này.

Không ngờ chính phủ Hồ Nam lại có tâm tư như vậy.Xem ra Hứa Ngôn chắc chắn sẽ không thỏa hiệp nữa.Chỉ là… Thường Đại Soái âm thầm siết chặt nắm đấm.

Phó quan Trần hiện tại ngày càng sốt ruột, không chừng sẽ lén lút hành động sau lưng hắn.Dường như chú ý thấy ánh mắt của Thường Đại Soái, sắc mặt phó quan Trần mới dịu lại.

Hắn không dám để lộ quá nhiều sơ hở trước mặt Thường Đại Soái.

Dù sao, người này tuy đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, nhưng dù sao cũng là người có thể đạt được vị trí này trong thời loạn thế.

Ngay cả khi có ngu ngốc, nhất định cũng sẽ nghi ngờ.

Vì vậy, trong tình huống hiện tại, hắn đương nhiên phải càng cẩn thận hơn.“Tôi biết rồi.”“Chuyện này tôi sẽ cân nhắc kỹ lưỡng.”“Gần đây tôi cũng nhận được tin tức, đến lúc đó nếu Hứa Ngôn giao một nửa binh quyền ra ngoài, chúng ta sẽ lập tức phát động tấn công

hắn.”Sau khi nghe Thường Đại Soái nói câu này, sắc mặt phó quan Trần mới khôi phục lại vẻ phấn khởi.

Hắn vô thức gật đầu, lúc này cũng có chút may mắn.Sau khi ra khỏi thư phòng của Thường Đại Soái, hắn liền trực tiếp rời khỏi phủ Đại Soái.

Đến khi xuất hiện lần nữa thì đã đến vương phủ.Vương gia Thiện Khải hiện tại chỉ còn là hữu danh vô thực.

Chỉ là, vì đã mang cái danh hiệu này, gia sản nhất định vẫn còn tồn tại.

Trong thời loạn thế này, tiền và vũ khí mới là quan trọng nhất.“Thường Đại Soái thật sự nói như vậy sao?”Matsushita Ryoden nhanh chóng đứng dậy, nhìn phó quan Trần trước mặt.Nghe hỏi, phó quan Trần cũng gật đầu.“Lúc đó tôi ở ngay trước mặt hắn ta, đương nhiên là thật.”“Xem ra kế hoạch của chúng ta càng ngày càng nhanh, cũng đã đến lúc tấn công Hứa Ngôn rồi.”“Hắn ta đã ngang ngược hoành hành lâu như vậy, cũng nên để hắn ta ngã xuống vực thẳm thôi.”Trần Bì A Tứ nhìn ba người trước mặt.

Khổng Văn cũng ngồi một bên, sắc mặt u ám không thôi.Họ đều đã phải chịu sự bài trừ ở các địa bàn của mình.

Thậm chí mỗi người đều trở nên như vậy là vì Hứa Ngôn.

Còn hiện tại, nếu thực sự có thể khiến Hứa Ngôn thân bại danh liệt hoàn toàn, thì đối với họ thực sự là một chuyện vô cùng phấn khích.Nghĩ vậy cũng không khỏi kích động.“Khổng Văn, nếu lần này Hứa Ngôn sụp đổ, đối với ngươi không phải cũng là một chuyện đại hỉ sao?”“Dù sao, thù hắn đã trục xuất ngươi khỏi Kỳ Lân Sơn năm xưa, nếu không báo thì không phải là hảo hán.”Khổng Văn nghe lời của người trước mặt, giữa hai lông mày cũng cau chặt lại.

Hắn đương nhiên biết chuyện này phải xử lý, thù của hắn cũng nhất định phải báo.

Nhưng hiện tại dường như không phải lúc.Tuy không biết một số thông tin nội bộ, nhưng hắn luôn cảm thấy cục diện hiện tại không phải là cơ hội có thể lật đổ Hứa Ngôn.Chỉ là, ba người trước mặt đã hoàn toàn không còn kiêng kỵ gì nữa.

Vì vậy, căn bản cũng không suy nghĩ kỹ lưỡng về những mối quan hệ lợi ích này.Trần Bì A Tứ cũng ngồi một bên chăm chú nhìn về phía Khổng Văn.

Luôn nghe nói Khổng Văn như Gia Cát tái thế, nhưng lúc này cảm xúc của hắn lại khiến người ta cảm thấy có chút quỷ dị một cách khó hiểu.Rốt cuộc có chuyện gì không đúng trong chuyện này?

Những chuyện này đối với hắn thì không quá quan trọng.

Dù sao hắn chỉ muốn làm nên một số thành tựu, đến lúc đó sẽ cướp Nha Đầu về.Người hắn ngày đêm mong nhớ lúc này lại đang cùng hít thở chung một bầu trời với hắn.

Có thể may mắn gặp lại cô bé đã là vạn hạnh.

Nếu có thể có được cô bé, kiếp này e rằng không còn gì phải hối tiếc.Trần Bì A Tứ nghĩ vậy, cũng nhìn vào khuôn mặt của những người đang tính toán làm sao để chia cắt quân đội của Hứa Ngôn.

Không thể không nói, trạng thái hiện tại của họ quả thực khiến người ta buồn nôn.Nếu không phải vì không có thế lực, hiện tại cần phải dựa dẫm vào người khác.

Trần Bì A Tứ đương nhiên không muốn hợp tác với bất kỳ ai trong số họ.

Dù sao, từng người đều không có thực lực lớn, chỉ biết sủa bậy, coi thường người khác.Nhưng hiện tại đương nhiên không phải lúc

Trần Bì A Tứ có thể trách mắng họ.

Tình hình hiện tại vẫn cần sự giúp đỡ của vài người này.Hắn cũng muốn xem Hứa Ngôn rốt cuộc sẽ ngã xuống thần đàn như thế nào.

Dù sao, khi hắn giết Tứ đương gia, chính là Hứa Ngôn đã gây khó dễ.

Ngay cả khi không tính đến chuyện đó, việc anh ta cướp Nha Đầu đi cũng là một chuyện thập ác bất xá.Bất luận thế nào, hắn nhất định phải khiến Hứa Ngôn nhận được sự trừng phạt đáng có mới được.Bên tai không ngừng truyền đến tiếng cười của mấy người.

Họ dường như đã nắm chắc phần thắng, như thể đã hoàn toàn giẫm Hứa Ngôn dưới chân.Giang Hàn gần đây thực sự rất buồn bực.

Tình hình hiện tại thực sự bất lợi cho hắn.

Hắn không có quá nhiều thế lực, nhưng lúc này lại có khả năng xảy ra chiến tranh.

Hiện tại, điều quan trọng nhất chính là đi dựa dẫm vào người khác.Xem ra… hắn bây giờ nhất định phải chọn đúng phe.Nghĩ vậy, Giang Hàn cũng nhanh chóng lái xe chuẩn bị rời đi.

Đã đến lúc phải hành động rồi.Hứa Ngôn và nhóm người của anh ta trong thời gian này vẫn luôn ở trụ sở, cũng không đi đến bất kỳ nơi nào khác.Lý Song đi vào bên trong.

Thấy Hứa Ngôn trong chốc lát, anh ta cũng thì thầm vài câu vào tai.“Cứ để hắn vào.”Giang Hàn đi theo Lý Song vào.

Lúc này, sắc mặt hắn đã quá khó coi.Khi nhìn thấy Hứa Ngôn trong chốc lát, Giang Hàn cũng trực tiếp quỳ xuống đất, thái độ vô cùng rõ ràng, không hề có bất kỳ biểu hiện bất thường nào.“Anh làm gì vậy?”Khi chú ý đến phản ứng của Giang Hàn, sắc mặt Lâm Mặc cũng trở nên vô cùng lạnh nhạt.

Anh ta không hiểu ý Giang Hàn lúc này, nhưng cũng biết cục diện hiện tại đã thay đổi lớn, rất nhiều người sẽ bắt đầu tìm chỗ dựa.Nếu không đoán sai, Giang Hàn đây là đang chọn anh ta.Trước đây, Hứa Ngôn cũng đã cảm nhận được Giang Hàn là người này.

Không phải là kẻ đại gian đại ác.

Đặc biệt là khi Lương Uy muốn chia cắt thế lực của mình, hắn cũng không đứng ra.

"Kim hạ ai mà không biết thực lực của Hứa Đại Soái, hiện tại chiến tranh thường xuyên xảy ra, tôi tuy nắm giữ binh lực và gia nghiệp, nhưng không đủ để đứng vững.""Nếu chiến tranh bắt đầu, nhất định là người đầu tiên bị lôi ra làm vật tế.""Giang mỗ không có bất kỳ dị nghị nào, tự nguyện giao quân quyền trong tay cho Hứa Đại Soái.""Chỉ cầu mong có thể an ổn qua ngày."Trương Khải Sơn và những người khác đang chăm chú nhìn bên này từ phía sau bình phong.

Lúc này, họ cũng có thể hiểu được hành động của Giang Hàn.

Dù sao, trong cục diện hiện tại, nếu muốn giữ được tính mạng, trước tiên phải có thực lực.

Giang Hàn hiện tại là trên không đủ, dưới còn thừa, dễ bị coi là vật tế sống nhất.Không thể không nói, hắn ta quả thực rất thông minh.Hứa Ngôn đối xử với cấp dưới có thể nói là không phân biệt.

Trong thời loạn thế, chỉ tìm được một chủ nhân thực sự mới là quan trọng nhất.Hứa Ngôn cúi đầu.

Anh ta đoán Giang Hàn cuối cùng sẽ tìm đến anh.

Thế lực Nhạc Dương sẽ từng chút một tan rã, cuối cùng tất cả quyền kiểm soát đều sẽ nằm trong tay anh.Thấy Hứa Ngôn vẫn không lên tiếng, Giang Hàn càng thêm sốt ruột.

Hôm nay nếu Hứa Ngôn đồng ý thì không sao, nhưng nếu từ chối yêu cầu này của hắn, thì hậu quả cuối cùng sau khi hắn rời khỏi nơi này sẽ là sự chèn ép từ mọi phía.Nếu là như vậy, quả thực là vô cùng khủng khiếp.

Đây đương nhiên là chuyện không thể chấp nhận được.Giang Hàn lúc này sợ đến chết.

Hắn hiện tại thực sự sợ Hứa Ngôn sẽ từ chối hắn.

Nếu là như vậy, thì chỉ có thể chịu đựng ngàn đao vạn quả."Đứng dậy đi.""Vì anh có thành ý, tôi đương nhiên sẽ không từ chối."Sau khi nghe lời Hứa Ngôn, sắc mặt Giang Hàn trước mặt cuối cùng cũng khôi phục lại một chút.

Hắn thực sự không ngờ Hứa Ngôn lại có thể đồng ý.

Thậm chí hắn đã chuẩn bị sẵn nếu Hứa Ngôn từ chối, hắn nên xử lý chuyện này như thế nào.May mắn thay, chuyện hiện tại đối với hắn không có nguy hiểm lớn.Sau khi làm xong những chuyện này, Giang Hàn cũng nhanh chóng đứng dậy từ dưới đất.

Đương nhiên là cảm kích vô hạn."Đa tạ Hứa Đại Soái, nếu có nhu cầu tôi lên núi đao xuống biển lửa, đương nhiên sẽ không từ nan."Hứa Ngôn không có bất kỳ hồi đáp nào, chỉ xua tay ý bảo hắn lui xuống.

Dù sao, trong tình huống hiện tại, cũng không cần quá làm khó người khác.Giang Hàn tự biết mình ở lại đây cũng là vướng víu, vì vậy liền cung kính cúi người trực tiếp rời đi.

Hiện tại được Hứa Ngôn ban phúc, đương nhiên không cần lo lắng bất kỳ nguy hiểm nào nữa.Đến khi Giang Hàn trở về phủ đệ, hắn mới phát hiện Tôn Pháp đã đau đầu nhức óc.

Hắn là người không có thực lực nhất.

Mặc dù mang chức đô thống, nhưng lại không có bất kỳ binh quyền nào.Vì vậy, trong tình huống hiện tại, hắn chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Nhưng trạng thái này đương nhiên không phải là điều hắn muốn chấp nhận.Đúng lúc Giang Hàn trở về cũng chú ý thấy Tôn Pháp.“Gió gì vậy?”“Lại thổi đô thống Tôn của chúng ta đến.”Tôn Pháp lúc này nhanh chóng đi đến trước mặt Giang Hàn, căn bản không có cơ hội đùa cợt gì.

Giữa hai lông mày đã là sự buồn bực không thôi.“Anh đừng có trào phúng tôi.”“Tình hình hiện tại rất khó xử lý, tôi nên làm thế nào mới tốt?

Chương 423

Mới có thể bảo toàn tính mạng của mình.”Nghe Tôn Pháp hỏi, Giang Hàn cũng kể lại những chuyện mình đã làm hôm nay.“Cái gì?

Anh quy phục Hứa Ngôn sao?”“Khoảng thời gian trước anh đã làm những chuyện không đạo đức như vậy, anh ta làm sao có thể thực sự quan tâm đến anh?”Tôn Pháp hoàn toàn không dám tin.“Mặc kệ là thật hay giả, chuyện này hiện tại cũng xem như đã có chỗ dựa.”Giang Hàn nói như vậy, cũng đại khái kể ra suy nghĩ của mình.Hiện tại, thế lực lớn nhất ở Nhạc Dương chính là Hứa Ngôn.

Ngoài ra chỉ còn lại Thường Đại Soái và một số thế lực tàn tạ.

Ngoài ra nữa là sự bố trí của người Nhật Bản.Gần đây, người Nhật Bản và họ cũng thường xuyên xảy ra chiến tranh.

Ai biết khi nào sẽ bùng nổ?Trong tình huống này, càng phải tìm được người ủy thác tốt.Sau khi nghe Giang Hàn giải thích một loạt, trong lòng Tôn Pháp cũng tự mình suy nghĩ.“Anh đã hứa hẹn điều kiện gì?”Nghe Tôn Pháp hỏi, Giang Hàn lúc này cũng nhìn sang.“Tôi nói sẽ tặng tất cả binh quyền cho Hứa Ngôn, nhưng anh ta lại không bận tâm.”“Ước chừng cũng không coi trọng những thứ nhỏ nhặt này của tôi.”Sau ba lần suy tư, Tôn Pháp cũng rời khỏi phủ đệ của Giang Hàn.

Hầu như không có bất kỳ sự dừng lại nào.Sau khi trở về nơi hắn ở, hắn trực tiếp kéo người vợ lẽ Mạt Lỵ đã đi cùng hắn đến Nhạc Dương ra.Mạt Lỵ vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, liền trực tiếp bị Tôn Pháp kéo đi.Trong quá trình này, Mạt Lỵ cũng vô cùng khó hiểu.“Gia, anh làm gì vậy?”“Anh đưa tôi đi đâu?”Đối mặt với câu hỏi của Mạt Lỵ, Tôn Pháp lại không hề hồi đáp.Cho đến khi hắn đến trụ sở của Hứa Ngôn, ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn về phía đó.

Như thể đã hạ quyết tâm nào đó, hắn kéo Mạt Lỵ phía sau nhanh chóng xông vào.Lý Song lúc này đang giám sát xung quanh.

Chú ý thấy Tôn Pháp xuất hiện, anh ta cũng nhanh chóng chặn lại.“Ai cho phép anh xông vào?

Tìm chết à.”Đối mặt với lời trách mắng của Lý Song, Tôn Pháp mới giật mình, sau đó đứng yên tại chỗ.“Xin hãy giúp tôi chuyển lời cho Hứa Đại Soái, nói rằng Tôn Pháp có chuyện muốn bàn với anh ta.”Lý Song tự biết thân phận của người trước mặt.

Lúc này, sau một thoáng suy nghĩ, anh ta mới chạy vào bên trong.Cảnh tượng ngày hôm đó, hết người này đến người khác đến tận cửa.

Xem ra mọi người đều đã biết cục diện Nhạc Dương đã thay đổi, nên mới nhanh chóng đến đây đầu quân cho Hứa Ngôn.Hứa Ngôn đang cùng Trương Khải Sơn và những người khác chuẩn bị ăn tối.

Thấy Lý Song xuất hiện, anh ta cũng vô thức quay đầu nhìn sang.“Ngôn gia, Tôn Pháp cầu kiến bên ngoài, nói là có chuyện muốn bàn với anh.”Nghe lời của người trước mặt, vẻ mặt Hứa Ngôn cũng hơi biến đổi.Tất cả mọi người đều đã ngồi vào bàn.

Nhưng cũng hiểu ý Tôn Pháp đến tìm Hứa Ngôn lúc này.Sau khi được cho phép vào, liền thấy Tôn Pháp kéo một người phụ nữ nhanh chóng xông vào bên trong.Ánh mắt cô ta đỏ ngầu đến đáng sợ, như thể đầy máu vậy.

Đồng thời, sau khi vào, hắn ta cũng trực tiếp ấn người phụ nữ đó xuống đất.Hứa Ngôn và những người khác nhìn sang với vẻ mặt cạn lời, vẻ mặt cũng có chút khó hiểu.“Đô thống Tôn, đây là làm gì vậy?”“Đến trụ sở của tôi rầm rộ như vậy, lẽ nào là để giáo huấn phụ nữ của anh?”Nghe Hứa Ngôn hỏi, Tôn Pháp lại trực tiếp quỳ xuống đất.“Hứa Đại Soái, đến Nhạc Dương nơi này nhiều ngày, nhờ ơn

Hứa Đại Soái chiếu cố.”“Khoảng thời gian này vẫn luôn không có cơ hội giao tiếp riêng với Hứa Đại Soái.”“Hôm nay vừa hay có thời gian, tôi cũng dẫn Mạt Lỵ đến đầu quân cho Hứa Đại Soái.”Nói xong câu này, Tôn Pháp cũng trực tiếp đẩy Mạt Lỵ một cái.

Ý đồ lúc này vô cùng rõ ràng.Mạt Lỵ đương nhiên cũng hiểu suy nghĩ của Tôn Pháp lúc này.

Dù sao, trong thời loạn thế này, phụ nữ giống như công cụ có thể tùy ý trao đổi vậy.

Để thăng tiến hoặc có được quyền lợi nào đó.Cô ta sống trong vòng tròn này đã quá quen thuộc với những chuyện như vậy.Lúc này, cô ta cũng khẽ cúi người chuẩn bị đứng dậy.

Cô ta đánh giá Hứa Ngôn một chút.

Gần đây, những chuyện về Hứa Ngôn đã nghe vô số lần.

Sau khi nhìn thấy nhân vật phong lưu phóng khoáng trước mặt này, trong lòng cô ta cũng dường như có chút suy đoán.Chỉ là chưa kịp đợi Mạt Lỵ đi đến bên cạnh Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La đã xông lên phía trước.“Để xem cô dám lại gần không!”Đối mặt với Nhạc Khỉ La hung thần ác sát như vậy, lúc này Mạt Lỵ cũng vô thức lùi lại một bước, đương nhiên là sợ hãi cực độ.Những chuyện về Hứa Ngôn mọi người đương nhiên đều rõ, cũng biết bên cạnh anh ta có những người như thế nào.Lúc này, sau khi đối mặt với áp lực tình huống này, sắc mặt cô ta cũng trở nên vô cùng khó coi.

Trong chốc lát, tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể ngây ngốc quay đầu nhìn về phía Tôn Pháp phía sau.Tôn Pháp trừng mắt nhìn cô ta một cái, lúc này cũng lại quỳ xuống đất dập đầu.“Hứa Đại Soái, tôi vô quyền vô quân, hiện tại đang ở nơi binh hoang mã loạn này, không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu mong có một chỗ dung thân.”“Lời nói muốn chia cắt thế lực của anh lúc trước không phải là ý thật của tôi, mà là

do người khác sai khiến.”“Tôi hy vọng Hứa Đại Soái có thể lượng biển tha thứ, bỏ qua lỗi lầm của tôi.”Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn về phía này.

Lúc này, đương nhiên cũng đều hiểu được mục đích hành động của Tôn Pháp.Trong chốc lát cũng không khỏi cau mày nhìn về phía đó.Thành thật mà nói, Tôn Pháp quả thực khiến người ta có chút khinh thường.

Ước chừng cũng là vì thấy bên cạnh Hứa Ngôn có nhiều mỹ nữ như mây, nên mới nói rằng Hứa Ngôn là người háo sắc.Hứa Ngôn vẫn luôn không có bất kỳ hồi đáp nào.

Lúc này, Tôn Pháp cũng đã căng thẳng đến cực độ.

Hắn ta mang chức vị này, có thể nói là người vô dụng nhất, cũng là người dễ bị đem ra xử trảm nhất.Hắn ta không giống Giang Hàn nắm giữ quân quyền, lúc này lại chỉ có thể nghĩ ra cách này.Hứa Ngôn lúc này đứng dậy.

Đối mặt với tình huống đột ngột của người trước mặt, cảm giác áp bức này cũng rất lớn, không dám có bất kỳ động tác nào nữa.Tôn Pháp lúc này vô cùng căng thẳng, nhưng cũng không dám có bất kỳ cử động nào, chỉ đợi Hứa Ngôn nói rõ ý định lúc này mới dám hành động.Tuy nhiên, Hứa Ngôn từng bước đi về phía hắn ta.

Khoảnh khắc tiếp theo lại trực tiếp đá một cước vào giữa ngực hắn.Cử động đột ngột này trực tiếp khiến Tôn Pháp đại kinh thất sắc, cũng trực tiếp quỳ xuống đất, dập đầu lia lịa.Sắc mặt hắn hoảng hốt, không dám có bất kỳ sự khó hiểu nào.

Ngay cả khi đầu đã dập xuống đất đầy máu, hắn ta vẫn không hề có ý định dừng lại.Hứa Ngôn đương nhiên hiểu được ý đồ của hắn ta lúc này.

Trong thời kỳ quân phiệt hỗn chiến, đa số mọi người đều vì lợi ích của mình mà không coi người khác ra gì.

Chiến tranh đó đã chạm đến tình huống khiến Hứa Ngôn cảm thấy ghê tởm.Còn về hành vi Tôn Pháp làm lần này, thực sự khiến Hứa Ngôn cảm thấy chán ghét.

Đương nhiên cũng sẽ không còn tâm trạng hợp tác nữa.“Phụ nữ là món quà anh có thể tùy tiện đưa đi đưa lại sao?”Một câu nói của Hứa Ngôn trực tiếp khiến Tôn Pháp trước mặt đại kinh thất sắc.

Trước đây hắn ta đã làm rất nhiều lần chuyện như vậy, không có trường hợp nào là không vui vẻ chấp nhận.

Nhưng lúc này, hắn ta lại không ngờ Hứa Ngôn lại bài xích như vậy.Trong chốc lát, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Cả người hắn ta vô cùng hoảng sợ.

Dù thế nào cũng không ngờ Hứa Ngôn lại bài xích chuyện này đến vậy.Lúc này, cả người hắn ta co rúm lại dưới đất, cũng không dám có bất kỳ động tác nào.“Cô ấy là một con người, không phải là vật phẩm có thể tùy ý buôn bán.”“Cô ấy có phẩm giá của mình.”“Nhưng anh vì lợi ích cá nhân mà muốn làm hại người khác.”Nói như vậy, Hứa Ngôn lại một lần nữa đá lên.Nha Đầu và Nhạc Khỉ La cũng vô cùng kinh ngạc.

Dù thế nào cũng không ngờ Hứa Ngôn lại nói như vậy.Lúc này, Trương Khải Sơn và những người khác cũng đều sững sờ tại chỗ.Không thể không nói, lời nói của Hứa Ngôn lần này thực sự khiến tất cả mọi người không khỏi bội phục.

Dù sao, ngay cả Trương Khải Sơn và những người khác cũng đã quen với kiểu giao dịch như vậy.

Trong nhận thức của tất cả mọi người, dường như sự tồn tại này

là hợp lý, cũng sẽ không ai quan tâm đến cảm xúc của người bị trao đổi.Nhưng lúc này, một câu nói của Hứa Ngôn lại như sấm sét đánh vào tai.Toàn bộ Tôn Pháp bị quát mắng không dám ngẩng đầu.

Sắc mặt cũng khó coi đến cực điểm.

Dù thế nào hắn ta cũng không ngờ lại có kết quả như vậy.

Lúc này, hắn ta hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.Mạt Lỵ nhìn Hứa Ngôn.

Lời nói vừa rồi như một dòng nước ấm.

Cô ta dù thế nào cũng không ngờ người đã đạt đến thế lực cao nhất này, lúc này lại vẫn có thể giữ thái độ đối xử bình đẳng tốt đẹp như vậy với họ.Nhạc Khỉ La và Nha Đầu đều không lên tiếng.

Có lẽ Nhạc Khỉ La không biết, nhưng Nha Đầu thì thực sự đã chứng kiến.

Lúc này, đối với Hứa Ngôn cô bé càng thêm sùng bái."Cút."Đối mặt với lời của Hứa Ngôn, Tôn Pháp cũng vội vàng bò dậy nhanh chóng chạy ra ngoài.Mạt Lỵ hoàn toàn mất hồn mất vía.

Tôn Pháp lúc này đương nhiên sẽ không đưa cô ta về.

Nhưng lúc này, tình trạng của cô ta có thể nói là không nơi nương tựa.Trong chốc lát, cô ta nhìn về phía Hứa Ngôn, ánh mắt cũng trở nên vô cùng đáng thương."Hứa Đại Soái."Mạt Lỵ trực tiếp quỳ xuống đất."Tôi chưa bao giờ có bất kỳ ý nghĩ không đúng đắn nào, nhưng bây giờ Tôn Pháp đã bỏ rơi tôi, hôm nay nếu tôi đi ra ngoài, kết quả nhất định là chết.

Xin Hứa Đại Soái có thể thu nhận tôi.""Cứ coi tôi như một nha đầu sai vặt là được."Tề Thiết Chủy và những người khác sau khi nghe lời của người trước mặt, đương nhiên cũng đều hiểu.

Cô ta là một người phụ nữ đã trở thành một quân cờ bị vứt bỏ.

Bây giờ nếu bị trục xuất ra ngoài, hậu quả quả thực không thể tưởng tượng nổi.Như vậy, tất cả mọi người cũng đều nhìn về phía Hứa Ngôn.

Ý tứ vô cùng rõ ràng.Ngay cả Nhạc Khỉ La và Nha Đầu cũng có vẻ mặt hơi đau lòng.Cô ta chẳng qua chỉ muốn sống sót, lẽ nào ngay cả quyền lợi nhỏ bé này cũng muốn tước đoạt sao?"Cứ ở lại đi.""Tiểu La Nhi, sắp xếp cho cô ấy một phòng khách." Một tiếng súng vang lên, xé tan sự yên tĩnh của thành Nhạc Dương.

Trong khoảnh khắc, lửa bùng lên tận trời.

Tiếng gào khóc vang vọng khắp đêm đen.

Sự ồn ào này khiến Hứa Ngôn tỉnh giấc.

Anh hơi nhíu mày.

Nha Đầu đang nằm cạnh Hứa Ngôn.

Lúc này, sau khi nghe tiếng súng rải rác bên ngoài, cô không kìm được mà rúc vào lòng Hứa Ngôn.

"Ngôn gia, bên ngoài hình như có tiếng súng." Như thể không dám chắc, tâm trạng Nha Đầu cũng bị ảnh hưởng rất lớn.

Cô ngơ ngác nhìn Hứa Ngôn, biểu cảm cũng trở nên cực kỳ hoảng loạn.

"Em ngoan ngoãn nằm đây, đừng ra ngoài." Nghe Hứa Ngôn dặn dò, sắc mặt Nha Đầu lại càng khó coi hơn.

Tình hình này không đúng.

Theo lý mà nói, người Nhật Bản lúc này tuyệt đối không có dũng khí phát động chiến tranh.

Nhưng tiếng động xung quanh này từ đâu mà ra?

Toàn bộ thành Nhạc Dương đã không còn ai đủ sức lay chuyển thế lực của Hứa Ngôn, vậy rốt cuộc bây giờ vấn đề xuất hiện ở đâu?

Nhạc Khỉ La khoác vội quần áo chạy ra ngoài, toàn thân cô toát ra một cỗ sát khí, đôi mắt đỏ rực.

Hứa Ngôn cũng bước ra khỏi phòng.

Không chỉ vậy, cả Trương Khải Sơn và những người khác cũng xuất hiện trong sân.

Trên phố đầy ánh lửa.

Có thể thấy xung quanh dường như đã bốc cháy, kèm theo đó là tiếng la hét dần dần truyền đến từ bên ngoài.

Rõ ràng là dân chúng gần đây.

Khi nhận ra tình huống này, sắc mặt Hứa Ngôn trở nên cực kỳ thâm trầm.

Chương 424

“Ra ngoài xem sao.” Ngay khi Hứa Ngôn chuẩn bị bước ra ngoài, Lý Song cũng nhanh chóng chạy đến.

“Ngôn gia, không biết từ đâu xuất hiện mấy đội quân xông vào thành cướp bóc trắng trợn.” “Hoàn toàn bao vây khu vực này, cướp sạch sành sanh.” Sau khi nghe người đến nói, sắc mặt Hứa Ngôn càng khó coi hơn.

“Tại sao không ngăn bọn chúng lại?” Giọng điệu của Hứa Ngôn rõ ràng đã lộ ra sự tức giận.

Ngay trước mắt, vậy mà lại có người dám gây sự trên địa bàn của anh, đương nhiên không thể dễ dàng bỏ qua.

Lý Song ngẩng đầu nhìn qua, giữa lông mày dường như có chút nghi ngại.

“Người đó nói hắn ta là Tổng Ti lệnh do cấp trên đặc phái xuống, mục đích là tiếp quản mọi việc của chính quyền Nhạc Dương.” Sau khi nghe Lý Song trả lời, Hứa Ngôn lại cười khẩy.

Không ngờ lại có kẻ dám nhăm nhe đến anh.

Nghĩ như vậy, Hứa Ngôn đã chỉnh trang sẵn sàng, trực tiếp bước ra ngoài.

Bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng xương thịt nát vụn, tiếng súng vang lên liên hồi.

Rất rõ ràng tình hình đã không thể lạc quan.

Không ngừng truyền đến tiếng gào thét chói tai, như thể đang chịu tổn thương cực lớn.

Nha Đầu trốn trong phòng, lúc này cũng nghe tiếng la hét không ngừng từ bên ngoài.

Điều này khiến tim cô cũng không ngừng run rẩy, xem ra lần này đại chiến sắp xảy ra.

Khi Hứa Ngôn bước ra, một binh sĩ mặc quân phục Bắc quân đang cầm súng chĩa vào dân chúng xung quanh.

"Pằng!" Giây tiếp theo, tiếng súng vang lên, tên binh sĩ vừa nãy trực tiếp ngã xuống đất.

Nhất thời mọi người hoảng hốt, tiếng la hét càng vang lên không dứt.

Hứa Ngôn nhìn xung quanh.

Vô số bách tính đang không ngừng chạy trốn.

Bọn họ căn bản không có nơi nào để đi, nhà cửa cũng đã sớm bị ngọn lửa lớn thiêu rụi, hoàn toàn không cho bọn họ bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Xung quanh toàn là thi thể, thậm chí cả trẻ con cũng không tha.

"Cái lũ súc sinh này!" Tề Thiết Chủy không kìm được mắng một câu, đồng thời cũng rút khẩu súng đeo ở thắt lưng ra.

Mặc dù anh ta là người có võ lực yếu nhất trong Cửu Môn, nhưng lúc này khi nhìn thấy tình huống này vẫn khiến anh ta cảm thấy phẫn nộ.

Hứa Ngôn lại bắn thêm hai phát súng.

Lý Song đã sớm tập hợp quân đội, cũng hoàn toàn giao chiến với những người xuất hiện xung quanh.

Ánh mắt Hứa Ngôn trở nên cực kỳ thâm trầm.

Ngay khi anh chuẩn bị kích hoạt quay ngược thời gian, phía sau lại truyền đến tiếng vó ngựa.

"Đây là ngọn gió lớn nào mà Hứa Đại soái lại thổi đến vậy?" "Tôi ở đây quản lý địa phận của tôi, chắc không phiền đến Hứa Đại soái đâu." Hứa Ngôn quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện phía sau, trên con ngựa cao lớn xuất hiện một người đàn ông.

Hắn ta nhìn xuống phía này, trong mắt tràn đầy vẻ trêu tức.

"Hứa Đại soái đây là ánh mắt gì?

Xem ra chiếm tổ chim lâu quá, không biết mình là ai rồi sao?" Đối mặt với những lời người trước mắt nói, Nhạc Khỉ La đã tức giận đến cực điểm.

"Em sẽ xé nát miệng anh!" Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc Nhạc Khỉ La chuẩn bị xông lên, một luồng hồng quang lại trực tiếp chiếu vào người cô.

Khi mọi người nhìn qua, sắc mặt không khỏi biến đổi lớn.

Trên người Nhạc Khỉ La không biết từ lúc nào lại xuất hiện vô số bọ giáp đen, nhanh chóng bò khắp người cô.

Không ngừng cắn xé cũng khiến sắc mặt Nhạc Khỉ La trở nên cực kỳ khó coi.

Toàn thân cô lúc này như bị lửa đốt, một tiếng la hét chói tai truyền ra từ miệng cô.

Hứa Ngôn cũng nhìn về phía cô.

"Tiểu La nhi, em sao vậy?" Nghe Hứa Ngôn hỏi, Nhạc Khỉ La lại căn bản không có cách nào đáp lại.

Toàn thân cô như bị lửa đốt, căn bản không dám có bất kỳ cử động nào, sắc mặt cũng thực sự khó coi.

Sau khi nhận ra tình trạng của cô lúc này, những người còn lại đều vô cùng lo lắng nhìn qua.

“Rốt cuộc là sao vậy?” Trương Khải Sơn và những người khác cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Hứa Ngôn nhíu mày, lúc này mới phát hiện trên người Nhạc Khỉ La, không biết từ lúc nào lại xuất hiện vô số chấm đen.

Còn những chấm đen đó đang không ngừng chui vào cơ thể cô.

Hứa Ngôn nhìn chằm chằm vào tình huống này, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh vô thức quay đầu lại, lúc này đương nhiên đã biết vì sao Nhạc Khỉ La lại biến thành thế này.

“Ngươi đã làm gì cô ấy?” Đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn, người trước mặt lại cực kỳ ngang ngược.

“Làm gì sao?

Đương nhiên là để cô ta có thể bình tĩnh nhìn phương hướng.” “Xem ra thật sự có hiệu quả rồi.” Quả nhiên, người trước mặt tuyệt đối là có chuẩn bị mà đến, nếu không sẽ không tấn công Nhạc Khỉ La chuẩn xác đến vậy.

Nhạc Khỉ La toàn thân bốc cháy, hoàn toàn không có khả năng làm dịu đi.

Mọi người quan sát tình trạng của cô lúc này, sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi.

“Ngôn gia, trạng thái của cô ấy hình như có chút không đúng.” Hứa Ngôn nhíu mày nhìn người trước mặt.

Giây tiếp theo, người trước mặt lại trực tiếp ngã từ lưng ngựa xuống, toàn thân như cây đổ mà ngã xuống đất.

Khi hắn muốn ngẩng đầu lên, lại phát hiện cổ đã hoàn toàn bị Hứa Ngôn bóp trong tay.

Vẻ khinh miệt vừa nãy hoàn toàn tan biến, lúc này thay vào đó là vẻ hoảng hốt thất thố.

“Hứa Ngôn, mày điên rồi!” “Mày muốn giết tao?

Mày giết tao thì cô ta cũng đừng hòng sống!” Đối mặt với lời nói của người trước mắt, ánh mắt Hứa Ngôn trở nên thâm trầm.

Lực trên tay anh lại siết chặt.

Người trước mặt lúc này đã sớm méo miệng lệch mắt.

Phía sau không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ của Nhạc Khỉ La, xem ra đang chịu đựng nỗi đau lớn.

Cuối cùng anh vẫn buông tay người trước mắt, lúc này Nhạc Khỉ La là quan trọng nhất.

Hứa Ngôn xoay người bế Nhạc Khỉ La lên, đồng thời nhanh chóng chạy về doanh trại, người vừa nãy quỳ rạp trên đất, giữa lông mày toàn là vẻ âm độc.

Nhạc Khỉ La cảm thấy toàn thân thậm chí không thở nổi.

Nha Đầu đang khoác quần áo đứng ở cửa.

Khi chú ý thấy Nhạc Khỉ La được bế về, sắc mặt cô cũng trở nên cực kỳ khó coi.

“Chuyện gì vậy?” Đối mặt với câu hỏi của Nha Đầu, Nhị Nguyệt Hồng lúc này mới dừng lại nghiêm túc giải thích một chút.

“Chúng tôi vừa ra ngoài, đúng lúc gặp Bắc quân thảo phạt, Nhạc cô nương thấy không vừa mắt với hành vi của thủ lĩnh Bắc quân, liền chuẩn bị giáo huấn hắn ta.” “Nhưng còn chưa kịp ra tay, không biết vì sao lại xuất hiện tình huống này.” Sau khi nghe Nhị Nguyệt Hồng giải

thích, sắc mặt Nha Đầu cũng trở nên cực kỳ khó coi, cô nhanh chóng xông vào phòng, lúc này cũng đã chuẩn bị một ít nước nóng.

"Sao ra ngoài một chuyến lại biến thành thế này?" Hứa Ngôn không trả lời.

Anh lúc này nhìn vào cơ thể Nhạc Khỉ La, lúc này mới phát hiện toàn thân cô những chấm đen lại đang không ngừng nhúc nhích.

Tình huống đột ngột cũng khiến Hứa Ngôn nheo mắt lại.

Anh đại khái đã đoán được kẻ đó đã làm gì Nhạc Khỉ La.

Tình huống lúc này vô cùng đặc biệt.

Ngay khi mọi người đang quan sát tình hình lúc này, chỉ thấy Hứa Ngôn đột nhiên rút dao găm ra, trực tiếp rạch lòng bàn tay mình.

Chương 425

Tình huống đột ngột khiến tất cả mọi người có chút không biết phải làm sao.

Nha Đầu càng trực tiếp kéo Hứa Ngôn lại.

“Ngôn gia, anh đang làm gì vậy?” Tất cả mọi người đều nhìn về phía Hứa Ngôn, vẻ mặt đầy lo lắng.

“Trong cơ thể em ấy bây giờ toàn là bọ giáp đen, nếu không kịp thời xử lý thì sau đó chỉ có một con đường chết.” Cái gì?

Một câu nói của Hứa Ngôn khiến sắc mặt mọi người đại biến.

Nhạc Khỉ La có thể nói là người có giá trị võ lực cao nhất trong số bọn họ.

Nếu Nhạc Khỉ La gặp nguy hiểm, thì những người khác e rằng đã sớm lên Hoàng Tuyền lộ rồi.

Chỉ là tình trạng Nhạc Khỉ La trước mắt đã thực sự đến mức không thể lường trước.

Tất cả mọi người đều có thể thấy sự suy yếu của cô lúc này, không ai dám tiếp tục lên tiếng.

Bọn họ nhìn chằm chằm vào vị trí trước mặt, nhưng cũng không hiểu Hứa Ngôn làm như vậy rốt cuộc có lý do gì.

Ngay khi Hứa Ngôn đặt lòng bàn tay lên vị trí đó, nhất thời lại thấy tình trạng Nhạc Khỉ La bắt đầu trở nên đau khổ hơn.

Trên trán đã đổ một lớp mồ hôi lạnh, trông thực sự quá đau đớn, đến nỗi toàn thân cô không ngừng co giật.

Ngay khi mọi người đang nhìn chằm chằm vào vị trí đó, lại đột

nhiên nhận ra trong cơ thể Nhạc Khỉ La đang có thứ gì đó không ngừng di chuyển.

Tình huống lúc này đã sớm khiến mọi người hoảng sợ, sắc mặt lại càng khó coi đến cực điểm.

Ngay lúc này, những người còn lại cũng đã phát hiện ở vị trí cánh tay Nhạc Khỉ La, những chấm đen lại bắt đầu không ngừng di chuyển.

Giây tiếp theo, vô số bọ giáp đen từ trong cơ thể Nhạc Khỉ La xông ra, lại nhanh chóng xông về phía vị trí Hứa Ngôn đang đứng.

Còn về nguyên nhân, mọi người đương nhiên đều vô cùng rõ ràng, tất nhiên là vì máu trên lòng bàn tay Hứa Ngôn lúc này.

Nhất thời vô số bọ giáp đen đều bò ra.

Nha Đầu sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không khỏi kinh hô một tiếng.

Chẳng trách lúc đó Nhạc Khỉ La biểu hiện cực kỳ đau khổ, lại không ngờ trong cơ thể cô ấy lại bò nhiều côn trùng đến vậy, đặt trên người ai e rằng cũng không thể chấp nhận được.

Ngay khi tất cả mọi người đang nhìn chằm chằm, Hứa Ngôn cũng trực tiếp nắm chặt lòng bàn tay.

Đồng thời tay kia cũng rắc ra thuốc bột.

Theo khoảnh khắc thuốc bột được rắc ra, những con bọ giáp đen kia lại nhanh chóng co cụm lại, trong khoảnh khắc hóa thành máu.

Mọi người sau khi chú ý thấy tình huống này, sắc mặt cũng đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn họ thậm chí không dám tưởng tượng Nhạc Khỉ La rốt cuộc đang chịu đựng nỗi đau lớn đến mức nào.

Toàn bộ sắc mặt Nhạc Khỉ La đều cực kỳ tái nhợt.

Những người còn lại im lặng nhìn chằm chằm.

Nha Đầu lúc này cũng đã hoàn hồn, nhanh chóng lấy khăn nóng lau mặt Nhạc Khỉ La.

Trên giường toàn là máu, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta có chút rợn người.

Hứa Ngôn nắm chặt nắm đấm, khiến vết thương vừa nãy lúc này cũng đã bật máu.

Sắc mặt anh càng trở nên khó coi, toàn thân anh không tự chủ được mà run rẩy.

Kẻ đó có thể nói là đã chạm vào vảy ngược của anh.

Chú ý thấy vết thương trên tay Hứa Ngôn đang không ngừng chảy máu, nhất thời Nha Đầu cũng lo lắng nhìn qua.

"Ngôn gia, tay anh có vết thương, em giúp anh băng bó một chút." Đối mặt với lời Nha Đầu nói, Hứa Ngôn lúc này có thể nói là không hề lay động.

Anh bây giờ chỉ có một suy nghĩ, đó là nhanh chóng xử lý tên khốn đó, hoàn toàn không cần phải giữ lại hắn ta nữa.

Mãi đến bình minh, tình trạng Nhạc Khỉ La mới khá hơn một chút, ít nhất không còn yếu ớt như ban đêm.

"Ngôn gia, anh đi nghỉ một lát đi." "Ở đây có em lo cho La nhi muội muội là được, em sẽ chăm sóc cô ấy." Nghe lời Nha Đầu nói, Hứa Ngôn lúc này mới mở mắt.

Lúc này sát khí cực kỳ nặng.

Anh lại nhìn Nhạc Khỉ La một lần nữa, xác nhận cô ấy đã không còn nguy hiểm lớn, lúc này mới xoay người rời khỏi phòng, đồng thời

cũng trực tiếp bước ra ngoài.

Còn về phía này, Tổng Ti lệnh Bắc quân Tề Vĩ đang ở trong phòng họp của chính quyền Nhạc Dương.

Hắn ta tập hợp tất cả mọi người tại đây, biểu cảm cũng đã khôi phục vẻ trêu tức như trước.

"Tin rằng mọi người cũng biết mục đích tôi đến lần này, tôi sẽ không nói nhiều nữa, sắp tới chính quyền Nhạc Dương sẽ do tôi tiếp quản." "Nên nghe theo ai chắc các người đều rõ, nói gì thì nói, sắp tới là lúc các người phải thể hiện lòng trung thành." Sau khi nghe Tề Vĩ nói, sắc mặt Thường Đại soái và những người khác hơi biến đổi.

Tin tức này đến quá đột ngột, một người không rõ lai lịch lại muốn trực tiếp chiếm cứ thành Nhạc Dương, tuyệt đối không thể cho phép.

"Tề Ti lệnh nói đùa rồi, anh đây không có bất kỳ tin tức nào, cũng không mang theo thư viết tay." "Sao có thể chứng minh anh là Tổng Ti lệnh mới được chính phủ phái xuống?" "Chúng tôi từ trước đến nay chưa từng nhận được tin này." Đối mặt với sự chất vấn của Thường Đại soái, sắc mặt Tề Vĩ cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn ta vô thức xoay khẩu súng trong tay, toàn thân hắn ta ánh mắt rực lửa nhìn qua.

"Chuyện các người không biết còn nhiều lắm, thân phận gì mà dám nói chuyện như vậy với lão tử?" Thường Đại soái nắm chặt nắm đấm, sắc mặt đã sớm trở nên vô cùng khó coi.

Hắn ta thực sự không hiểu tên khốn chó má này rốt cuộc từ đâu mà ra?

"Nhưng mà, rất nhanh sẽ có mệnh lệnh được ban xuống." "Tôi biết trong lòng các người không phục, chỉ là thành Nhạc Dương này

giao vào tay các người thì thật sự chẳng có chút kiến thiết nào." "Dù sao thì cũng không thể để các người cứ sa sút như vậy." Ngay khi Tề Vĩ tiếp tục nói, bên tai lại đột nhiên truyền đến một tràng tiếng súng.

Mọi người hoảng sợ không thôi, vô thức nhìn về phía đó.

Nhất thời lại chú ý thấy cánh cửa đã bị đạp tung.

Hứa Ngôn vô cùng âm trầm đứng trước cửa, trong mắt bão tố cực kỳ mãnh liệt.

Khi chú ý thấy Hứa Ngôn xuất hiện, sắc mặt Tề Vĩ có một khoảnh khắc biến đổi, nhưng rất nhanh cũng khôi phục bình thường.

"Hứa Đại soái đây là muốn phản trời rồi sao?" Tề Vĩ cố gắng áp chế nỗi sợ hãi của mình.

Dù sao thì nguy hiểm đêm qua vẫn còn rõ mồn một, Hứa Ngôn trước mắt có thể nói là điên cuồng đến cực điểm, hoàn toàn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn ta.

Đối mặt với người trước mắt, tâm trạng Hứa Ngôn trở nên càng thâm trầm hơn.

Anh từng bước từng bước chậm rãi đi về phía này.

Vốn dĩ nghĩ rằng thu phục Nhạc Dương chậm một chút cũng không sao, dù sao bây giờ các thế lực đã sớm kiểm soát trong đó, anh tuyệt nhiên không cần lo lắng gì nữa, nhưng không ngờ lại nửa đường nhảy ra một kẻ gây sự.

Không nói gì khác, chỉ riêng việc làm tổn thương Nhạc Khỉ La này, đã đủ khiến anh không thể chấp nhận được.

Đối mặt với Hứa Ngôn chậm rãi đi về phía này, sắc mặt Tề Vĩ cũng từ vẻ bình thản ban nãy trở nên có chút không biết phải làm sao.

"Mày rốt cuộc muốn..." Hắn ta đương nhiên biết thủ đoạn của

Hứa Ngôn.

Nhưng hiện tại với thân phận này hắn ta tồn tại ở đây, hơn nữa trước khi đến đã được giao trọng trách, hắn ta không tin Hứa Ngôn thật sự có thể điên cuồng đến mức này, hoàn toàn không để ý đến địa vị của hắn ta.

Thường Đại soái nhìn về phía Hứa Ngôn đang đứng, cũng vô thức liếc mắt ra hiệu cho anh.

Nếu Tề Vĩ thật sự là Tổng Ti lệnh chống ngoại xâm do chính phủ phái xuống, thì nếu Hứa Ngôn có bất kỳ xung đột nào với hắn ta tuyệt đối là không được.

Điều này rất có thể khiến Hứa Ngôn trở thành mục tiêu của mọi người.

Đến lúc đó có thể không chỉ có một thế lực này đi hãm hại Hứa Ngôn.

Hắn ta lúc này muốn kéo Hứa Ngôn lại, nhưng Hứa Ngôn bây giờ đã mất đi lý trí.

Giây tiếp theo, anh dùng sức vươn tay.

Tề Vĩ liền như lò xo trực tiếp bật vào tay anh.

"Mày sẽ không nghĩ là tao thật sự không dám động vào mày chứ?" Nhất thời sắc mặt tất cả mọi người có mặt đều trở nên cực kỳ khó coi, đặc biệt là Giang Hàn và Tôn Pháp cùng những người khác.

Tôn Pháp không thể chấp nhận cách làm của Hứa Ngôn lúc này.

Nhưng hắn ta lại hy vọng Hứa Ngôn có thể vì thế mà chịu chút trừng phạt.

Chương 426

Dù sao thì anh ấy quá mạnh mẽ, luôn phải có người đến trị anh ấy.

Điều này khiến khi Tề Vĩ vừa xuất hiện ở đây, hắn ta cứ như vớ được cọng rơm cứu mạng, nhất thời cũng kỳ vọng Tề Vĩ xuất hiện có thể chỉnh đốn Hứa Ngôn một chút.

Tuy nhiên, tình hình trước mắt dường như hoàn toàn không đơn giản như hắn ta tưởng tượng.

"Hứa Ngôn, đừng trách tao không nhắc nhở mày." "Bên ngoài chính quyền Nhạc Dương toàn là người của tao, nếu mày làm tao bị thương dù chỉ một chút, e rằng đến toàn thây mày cũng đừng hòng giữ được." Hứa Ngôn không hề biến sắc, sắc mặt vẫn vô cùng bình tĩnh.

Anh chậm rãi nhấc đầu người trước mắt lên không trung, trong toàn bộ ánh mắt đều mang theo sự khát máu.

"Mày sẽ không nghĩ chỉ có mày có quân quyền chứ?" "Chỉ cần tao muốn, trong phút chốc có thể lật tung toàn bộ thành Nhạc Dương lên." Tất cả mọi người đều tin câu nói của Hứa Ngôn.

Dù sao thì việc anh dùng ba tháng chiếm cứ toàn bộ thành Trường Sa đã đủ rõ ràng.

Bên ngoài bắt đầu truyền đến tiếng súng.

Trong vô số âm thanh lẫn lộn tiếng pháo, sắc mặt tất cả mọi người kịch biến.

Bọn họ đương nhiên biết Hứa Ngôn đã ra tay, xem ra lần này Tề Vĩ thật sự đã đụng phải thiết bản rồi.

Tề Vĩ lộ vẻ hoảng sợ.

“Buông tao ra, tao là Tổng Ti lệnh do chính phủ phái xuống!” “Là thống lĩnh chống người Nhật Bản!” “Mày dám làm tao bị thương?” Hứa Ngôn không muốn dây dưa với hắn ta nữa.

Dù sao anh hôm nay đến là để xử lý những việc cuối cùng.

Trước đây là anh không nhanh chóng nắm chính quyền Nhạc Dương vào tay mình, điều này mới dẫn đến việc chính phủ Hồ Nam luôn tìm mọi cách muốn ngăn cản quyền lực của anh.

Xem ra bây giờ đã không phải lúc tiếp tục trì hoãn nữa, lúc này anh đã đến lúc phải xử lý việc này.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn cũng nhìn về phía Tề Vĩ trước mặt.

“Điều mày không nên làm nhất chính là làm hại người bên cạnh tao.” Lời này vừa nói ra.

Giây tiếp theo, Tề Vĩ cả người lại trực tiếp bay vút lên không trung.

Mọi người nhìn chằm chằm vào vị trí đó, sắc mặt đều bắt đầu trở nên có chút cuồng loạn.

Ai cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra tình huống gì, Tề Vĩ lơ lửng giữa không trung, toàn bộ khuôn mặt đã vặn vẹo đến cực điểm.

Không chỉ vậy, toàn thân hắn ta cũng hoàn toàn co rút lại.

Sắc mặt Thường Đại soái hơi biến đổi, cũng vô thức đứng dậy kéo vai Hứa Ngôn.

“Hứa Đại soái, anh bình tĩnh một chút.” Hứa Ngôn không có bất kỳ biểu cảm nào, anh bây giờ rất bình tĩnh.

Tiếng kêu thảm thiết của Tề Vĩ càng lúc càng chói tai.

Mọi người lúc này mới nhìn qua, cũng chú ý thấy cơ thể hắn ta dường như đang không ngừng co rút ra bên ngoài.

Tình huống này khiến sắc mặt tất cả mọi người đại biến, thực sự không hiểu hắn ta bây giờ rốt cuộc đang đối mặt với tình huống gì.

Mọi người nhìn thẳng vào đó.

"Bùm!" Giây tiếp theo, Tề Vĩ như một vũng bùn nát, trực tiếp rơi xuống đất, toàn thân da thịt đã sớm bị nổ tung, nội tạng cũng rơi trên bàn họp.

"A!" Tôn Pháp kinh hô một tiếng, khi nhìn lại lần nữa, sắc mặt hắn ta cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Hứa Ngôn lúc này mới hơi quay người lại, đến vị trí mà Tề Vĩ vừa ngồi.

"Tôi đã cho tất cả mọi người cơ hội." "Bây giờ các người có thể đưa ra quyết định của mình, là đi hay ở lại do chính các người quyết định." Lời vừa dứt, Tôn Pháp cũng trực tiếp quỳ xuống đất.

"Tôi khẳng định sẽ chết theo Hứa Đại soái!" "Dù thế nào cũng sẽ tuân lệnh." Không thể không nói, Tôn Pháp thay đổi thực sự nhanh.

Vừa nãy khi Tề Vĩ có mặt, vẫn luôn xu nịnh nịnh bợ, chốc lát sau lại đã quay lưng đối địch.

Hứa Ngôn nhìn xung quanh.

Tất cả những người có mặt đều yên lặng nhìn nơi này, giữa lông mày cũng trở nên có chút hoảng sợ.

"Tôi cũng nguyện ý đi theo Hứa Đại soái." Vô số tướng lĩnh đều giơ tay lên.

Bọn họ đương nhiên không có thế lực quá cao, nhưng góp gió thành bão, lại cũng là sự tồn tại cực kỳ mạnh mẽ.

Trần Phó quan đứng cạnh Thường Đại soái, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Nếu lần này để Hứa Ngôn chiếm hết mọi sự nổi bật, e rằng sắp tới toàn bộ thành Nhạc Dương đều sẽ rơi vào tay anh ta.

Như vậy thì kế hoạch của bọn họ sẽ càng khó thực hiện.

Nghĩ vậy, Trần Phó quan cũng vô thức đặt tay lên vai Thường Đại soái, ngụ ý vô cùng rõ ràng.

Tình thế lúc này đã rõ ràng, Thường Đại soái đương nhiên cũng không cần dây dưa gì với Trần Phó quan nữa, lúc này thậm chí không có trình tự nào khác.

Trần Phó quan sốt ruột không thôi, hắn ta đương nhiên đã nhìn ra ý của Thường Đại soái.

Tình trạng lúc này đối với hắn ta không nghi ngờ gì là bất lợi.

"Nguyện chết theo Hứa Đại soái!" Tiếng nói hào sảng vang lên.

Hứa Ngôn cũng nhìn xuống những người ngồi đầy bên dưới.

Anh lần này chính là vì muốn thống nhất toàn bộ chính quyền Nhạc Dương.

Nói thật thì cũng chỉ còn lại bước cuối cùng này, dù sao dưới cường quyền không có bất kỳ ai có thể chống lại.

Toàn bộ hội trường đương nhiên không có bất kỳ dị nghị nào, dù sao ai cũng biết uy lực của Hứa Ngôn.

Nếu có một chút cản trở, đương nhiên chỉ có một con đường chết.

Tiếng chém giết bên ngoài vẫn tiếp tục.

Tiếng pháo không ngừng truyền đến cũng tra tấn thần kinh mọi người.

Bọn họ biết, lần này Hứa Ngôn thật sự đã tức giận rồi.

Hứa Ngôn lau tay một chút, nhìn xuống đống thịt nát trên đất.

“Sắp tới nếu còn ai muốn khiêu chiến quyền uy của tôi, thì đây chính là kết cục.” Tất cả mọi người đều vô thức rùng mình.

Tình huống lúc này, còn ai dám chống lại anh nữa.

Hứa Ngôn nhìn quanh một vòng, lúc này cũng không còn bất kỳ biểu cảm nào nữa.

Anh trực tiếp rời khỏi phòng họp, không tiếp tục nhìn về phía mọi người nữa.

Sau khi tình huống này kết thúc, mọi người đều không khỏi ngồi bệt xuống đất.

Thịt nát trên đất tràn ngập mùi máu tanh.

Tất cả mọi người đều không dám ngẩng đầu lên nữa, sợ rằng giây tiếp theo, đống thịt nát nằm trên đất sẽ là của bọn họ.

Hứa Ngôn đi ra ngoài.

Lúc này bên ngoài đã là một cảnh binh đao hỗn loạn.

Vô số hỏa lực pháo không ngừng nện vào xung quanh, nhưng sắc mặt Hứa Ngôn lại không hề biến đổi chút nào, trực tiếp bước vào trong khói lửa.

Khi anh lần nữa trở về doanh trại, Nhạc Khỉ La đã hồi phục, cả người tựa vào giường, sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt.

Sau khi thấy Hứa Ngôn xuất hiện, khóe mắt Nhạc Khỉ La cũng hơi ửng đỏ.

“Ngôn ca ca.” Nghe Nhạc Khỉ La gọi, Hứa Ngôn cũng nhanh chóng đến gần, kéo tay Nhạc Khỉ La.

“Cảm thấy thế nào rồi?” Tiểu Khải Linh đứng một bên, nhìn chằm chằm về phía này, sắc mặt cũng đầy lửa giận.

Cậu bé suốt thời gian này vẫn luôn cùng Nhạc Khỉ La kề vai chiến đấu, đã sớm xem Nhạc Khỉ La là người quan trọng.

Tuy nói ngày thường không thể hiện ra, nhưng thật sự rất quan tâm, lại không ngờ lần này lại gặp phải nguy hiểm như vậy.

Đây là điều cậu bé tuyệt đối không thể chấp nhận.

Chương 427

Lúc này trong tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, vì tức giận, toàn thân vai cũng không ngừng run rẩy.

“Anh đã xé xác kẻ làm em bị thương thành vạn mảnh, sau này Ngôn ca ca sẽ không để bất kỳ ai làm hại Tiểu La nhi.” Sau khi nghe lời người trước mắt nói, tâm trạng Nhạc Khỉ La lúc này mới bình tĩnh hơn một chút.

“Ngôn gia, bên chính quyền Nhạc Dương...” Hứa Ngôn nghiêng mắt nhìn qua.

“Chuyện đã giải quyết rồi, bây giờ toàn bộ chính quyền Nhạc Dương không ai dám đưa ra dị nghị nữa.” Trương Khải Sơn và những người khác nghe câu nói này, sắc mặt cũng hơi biến đổi, đương nhiên hiểu lời người trước mắt nói.

Xem ra lần này ra ngoài đã sớm xử lý ổn thỏa mọi chuyện.

Trần Phó quan đến Vương gia phủ, sắc mặt đã khó coi đến cực điểm.

Sau khi nhận ra tình trạng của hắn ta, Thiện Khải cũng không biết phải làm sao.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Không phải nói lại có một thế lực mới đến sao, chẳng lẽ làm hại đến địa vị của chúng ta?” Nghe lời Thiện Khải nói, sắc mặt Trần Phó quan trở nên vô cùng dữ tợn.

“Thế lực mới?

Đã sớm biến thành tro bụi rồi, tên Tề Vĩ kia vốn dĩ tưởng rằng hắn ta sẽ có chút thành tựu.” “Đầu óc có bệnh đi trêu chọc Nhạc Khỉ

La, trước mặt tất cả tướng lĩnh Hứa Ngôn trực tiếp xé xác hắn ta thành vạn mảnh." "Thậm chí căn bản không có bất kỳ phản kháng nào." Cái gì?

Tùng Hạ Lương Điền và những người khác sau khi nghe câu nói này, sắc mặt đều hơi biến đổi.

Bọn họ tuy nói đã sớm biết thực lực của Hứa Ngôn, nhưng lúc này nghe người trước mắt miêu tả, lại vẫn kinh hồn bạt vía.

"Tôi lúc đó ở ngay đó, Hứa Ngôn thậm chí căn bản không đến gần Tề Vĩ, Tề Vĩ liền trực tiếp nát vụn rồi." Trần Phó quan lúc này khi hồi tưởng lại trạng thái vừa nãy, sắc mặt cũng càng lúc càng tái nhợt.

"Không nói gì khác." "Tình hình hiện tại đối với chúng ta cực kỳ bất lợi, tất cả mọi người đều đã đầu hàng Hứa Ngôn." "Bọn họ bây giờ đã xác nhận để Hứa Ngôn kiểm soát toàn bộ chính quyền Nhạc Dương." "Nếu chúng ta muốn mở rộng thế lực nữa thì căn bản là không thể." Sau khi nghe lời Trần Phó quan nói, sắc mặt Tùng Hạ Lương Điền cũng trở nên cực kỳ dữ tợn.

"Cái gì?

Kế hoạch trước đó ngươi không những không thực thi, ngược lại bây giờ lại trực tiếp nói những lời suy sụp như vậy." "Chẳng lẽ ngươi muốn chấm dứt hợp tác giữa chúng ta?" Nghe lời Tùng Hạ Lương Điền nói, Trần Phó quan lúc này mới hơi nhìn về phía đó.

"Ngươi đang nói bậy bạ gì vậy?" "Ngươi sẽ không nghĩ chỉ dựa vào thế lực của chúng ta, có thể đi áp chế Hứa Ngôn chứ." Thiện Khải và Trần Bì A Tứ đều không lên tiếng.

Ngay cả sắc mặt Khổng Văn lúc này cũng đã khó coi đến cực điểm.

Hắn ta bây giờ chỉ muốn báo thù cho mình, nhưng lúc này lại

dường như đã không còn bất kỳ khả năng nào.

Thực lực của Hứa Ngôn đã sớm không thể coi thường.

Bọn họ bây giờ nếu muốn giải quyết thì căn bản là càng khó chồng khó.

“Làm sao đây?

Chẳng lẽ thật sự phải cắt đứt tuyến Nhạc Dương này sao?” Những người còn lại im lặng.

Nhất thời tất cả mọi người đều không tiếp tục nói chuyện nữa.

Hứa Ngôn trở về phòng, cả người cũng trực tiếp nằm dài trên giường.

Có lẽ chỉ khi ở một mình, anh mới có thể thư giãn một chút.

Nếu không chỉ cần trong trạng thái tỉnh táo, thì chỉ có thể chiến đấu.

“Đinh!

Phát hiện Túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ.” “Đặc biệt ban phát phần thưởng.” “Thưởng điểm nhiệm vụ 1000, may mắn +5, khí vận +6.” “Thưởng 20.000 thỏi vàng, 10.000 binh lực, 10 khẩu pháo phản lực Tiger.” Hứa Ngôn ngồi dậy, lúc này cũng mở bảng nhiệm vụ ra, sắc mặt đã vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không còn sự kích động phấn khích như trước.

Anh yên lặng nhìn nội dung trên bảng, không chút xao động.

Anh bây giờ đã là người có binh quyền và vũ khí hoàn thiện nhất trong tay.

Chỉ cần anh muốn, tất cả mọi chuyện đều không phải khó khăn.

Nếu xử lý thì đơn giản vô cùng, chỉ là muốn hay không muốn mà

thôi.

Lần này có pháo phản lực Tiger hỗ trợ, có thể nói là như cá gặp nước.

Sắp tới dù anh muốn mở rộng thế lực ra toàn bộ Hồ Nam, cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều.

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Vô thức nhìn về phía đó, lúc này mới chú ý thấy Nha Đầu xuất hiện.

"Ngôn gia, em có thể vào được không?" Đối mặt với câu hỏi của Nha Đầu, Hứa Ngôn lúc này mới gật đầu.

"Sao vậy?" Nha Đầu bưng vào một bát cháo đậu xanh, lúc này cũng nhẹ nhàng đặt lên bàn.

"La nhi muội muội đã hồi phục rất tốt, Ngôn gia anh từ hôm qua đến giờ chưa ăn gì, dù sao cũng phải ăn một chút." Nghe lời Nha Đầu nói, Hứa Ngôn lúc này mới ngồi dậy trên giường, chậm rãi bước đến trước bàn.

"Vẫn là em chu đáo nhất." Nha Đầu nhìn Hứa Ngôn, giữa lông mày toàn là sự sùng bái.

"Tình hình gần đây hỗn loạn như vậy, Ngôn gia thực sự vất vả, Nha Đầu lại không có cách nào giúp đỡ." Nghe lời người trước mắt nói, Hứa Ngôn cũng đặt thìa trong tay xuống, ôm Nha Đầu vào lòng.

"Sao lại nói vậy?

Có em bên cạnh anh mới là thoải mái nhất." "Dù thế nào, mọi chuyện đều do anh lo liệu, tuyệt đối sẽ không để em gặp bất kỳ nguy hiểm nào." Nha Đầu tự nhiên tin vào lời hứa của Hứa Ngôn, sắc mặt cũng hơi đỏ ửng.

“Thật nhớ lúc trước ở Trường Sa, không ngờ thoáng một cái đã qua lâu như vậy rồi.” Hứa Ngôn lại sao không nhớ nhung chứ.

Nhưng sẽ nhanh thôi.

Lúc này Nhạc Dương đã củng cố, sắp tới là lúc nên xử lý những kẻ lẩn trốn trong bóng tối.

Theo Hứa Ngôn dần dần kiểm soát thế lực Nhạc Dương, Tùng Hạ Lương Điền cũng càng lúc càng sốt ruột.

Hắn ta từ đầu đã cần bến cảng Nhạc Dương, nhưng lúc này không ngờ lại không có chút tiến triển nào, ngược lại còn khiến hắn ta làm nhiều công cốc như vậy.

“Tao cần bọn mày để làm gì?” Hắn ta hoàn toàn trút giận lên Thiện Khải và mấy người bọn họ.

E ngại thực lực của Tùng Hạ Lương Điền lúc này, mọi người lại không dám nói gì nữa.

Thiện Khải càng thêm uất ức.

Lúc này tất cả mọi chuyện vẫn chưa đến mức có thể dễ dàng giải quyết.

Thiện Khải cũng hiểu, thao tác của Hứa Ngôn hiện tại không nghi ngờ gì là đang chặn đứng ý định phục hưng vương triều của hắn ta.

Sắc mặt Trần Bì A Tứ trở nên cực kỳ dữ tợn.

Hắn ta vốn dĩ tưởng rằng tình huống lần này cuối cùng cũng sẽ được xoa dịu, nhưng lúc này hắn ta không những không có cách nào chứng minh thực lực của mình, ngược lại sắp tới rất có thể sẽ bị Hứa Ngôn tóm gọn cả ổ.

Dù sao thì mấy người này lúc này, kẻ nào lộ ra cũng đều là mục tiêu trọng điểm cần giải quyết.

Nhất thời, Trần Bì A Tứ cũng càng lúc càng sốt ruột không thôi.

Hắn ta khó khăn lắm mới tưởng rằng tìm được chỗ dựa, lại không ngờ lúc này lại không cho hắn ta bất kỳ cơ hội nào để giải tỏa.

Mọi người im lặng.

Trong lòng cũng vô cùng sốt ruột.

Nếu bọn họ không có bất kỳ hành động nào nữa, thì chỉ có thể chờ Hứa Ngôn thôn tính.

Cuối cùng không có bất kỳ lựa chọn nào khác.

Kể từ khi hoàn toàn chiếm cứ Nhạc Dương, Hứa Ngôn ngược lại càng bận rộn hơn.

Việc anh giải quyết tên sĩ quan chỉ huy được phái xuống đã gây ra một làn sóng lớn.

Chính phủ Hồ Nam lúc này cũng cực kỳ tức giận.

“Ngôn gia, tình thế hiện tại đối với anh vô cùng bất lợi, dù sao ngay cả chính phủ Hồ Nam cũng đã coi anh là cái gai trong mắt.” “Nếu cứ tiếp tục như vậy thì tình hình sắp tới tất nhiên sẽ rất khó xử lý.” Nghe lời Trương Khải Sơn nói, biểu cảm của Hứa Ngôn lại vô cùng bình tĩnh.

Đã sớm biết sẽ có một ngày như vậy.

Công cao chấn chủ.

Tất nhiên sẽ có người sốt ruột muốn xử lý anh.

Chương 428

Chỉ là anh từ trước đến nay không phải người sợ chuyện.

Máu tanh trên tay cũng không phải một chút hai chút.

Từ đầu đến cuối anh đều không quá để ý chuyện này.

Đã sớm là chuyện trong dự liệu, thì làm sao có thể khiến lòng anh nổi lên bất kỳ gợn sóng nào.

“Liên hệ Triệu Quốc Trung.” “Bảo hắn chuẩn bị sẵn sàng chờ lệnh.” Trương Khải Sơn và những người khác sau khi nghe câu nói này, đương nhiên cũng đã hiểu ý của Hứa Ngôn.

Đã đến cảnh giới như vậy, rõ ràng là chuẩn bị trạng thái đại chiến sắp xảy ra.

Tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mọi người đã cùng Hứa Ngôn đến Nhạc Dương, đương nhiên sẽ không có ý sợ hãi.

Sắc mặt Khổng Văn lúc này ngưng trọng.

“Đã đường khác không thông, vậy thì tìm đường mới.” “Lúc này chính là thời điểm hỗn loạn, sẽ không có quá nhiều người chú ý đến tình hình xung quanh.” “Hứa Ngôn bây giờ cũng nguy hiểm cận kề, e rằng cũng không có thời gian để lo chuyện khác.” Khổng Văn đã chuẩn bị một loạt.

Mấy người còn lại nhìn qua, biểu cảm cũng trở nên cực kỳ khó coi.

“Đã đến mức này rồi, còn cần nói võ đức gì nữa?” “Còn sống mới là quan trọng nhất, đừng thấy lần trước có chút bại lộ, lần này tất

nhiên sẽ hoàn hảo không tỳ vết." Có câu nói này của Khổng Văn, những người còn lại đương nhiên cũng chỉ có thể đồng ý.

Dù sao hiện tại đã không phải là chuyện bọn họ có thể dễ dàng giải quyết.

Dù thế nào, giữ vững địa vị của mình mới là điều quan trọng nhất.

Mấy người nhìn nhau một cái, trong mắt đều lộ rõ vẻ hung ác.

Lúc này cũng dường như đã hạ quyết tâm, sẽ không còn bất kỳ nghi ngờ nào nữa.

Sau khi đưa ra những quyết định này, cũng đều tự rời đi.

Hứa Ngôn đang chấp chính chính quyền Nhạc Dương, trước đây vì Tề Vĩ khiến toàn bộ đường phố Nhạc Dương dân chúng lầm than.

Gần đây khi đang ra sức tái thiết, tài lực và vật lực cần thiết cũng nổi bật hơn trước.

Hứa Ngôn đã gánh vác trách nhiệm này, đương nhiên cũng không thể bỏ mặc dân chúng Nhạc Dương.

Chỉ là mấy ngày gần đây lại luôn cảm thấy có chút không đúng, dường như có một số hiện tượng không bình thường.

Hứa Ngôn đè nén sự nghi hoặc, cũng ra sức giúp đỡ tái thiết Nhạc Dương.

Chỉ là mấy ngày gần đây trạng thái của dân chúng lại trở nên càng suy yếu, hoàn toàn không nhìn ra ý chí chiến đấu, ngược lại khiến người ta cảm thấy có chút không thoải mái.

"Có điều tra xem gần đây là tình hình gì không?" Lý Song sau khi nghe Hứa Ngôn nói, cũng vô thức gật đầu.

Tình hình xung quanh hắn ta mấy ngày gần đây không hề để ý.

Dù sao việc phải xử lý thực sự quá nhiều, hắn ta không rảnh để quan tâm.

Nhưng đã Hứa Ngôn đề cập đến chuyện này, hắn ta đương nhiên cũng chỉ có thể nhận lời.

Sau khi đi vào khu vực xung quanh, lúc này mới nhận ra không đúng.

Mấy ngày gần đây dân chúng không biết vì sao đa số đều trông mặt mày xanh xám, như thể đang chịu một vết thương lớn.

Không chỉ vậy, dáng vẻ vội vã, biểu cảm của toàn bộ người đều vô cùng đờ đẫn, hoàn toàn không có cảm giác linh hoạt nào.

Càng như vậy, Lý Song cũng nhận ra không đúng.

Hắn ta vô thức kéo một trong số đó lại.

Ngay khi chuẩn bị hỏi, đầu của người trước mặt không biết vì sao lại nhanh chóng xoay một vòng.

Tình huống đột ngột này khiến sắc mặt Lý Song trở nên có chút thâm trầm.

Hắn ta vốn dĩ không mang quá nhiều cảm xúc, nhưng lúc này vẫn khiến hắn ta cảm thấy có chút không ổn.

Xem ra Hứa Ngôn lo lắng là có lý do.

Dân chúng trên phố không đúng.

Bọn họ như thể bị khống chế.

Chưa nói đến trạng thái thế nào, chỉ riêng động tác khó khăn vừa nãy người bình thường không thể làm được.

Lý Song lần nữa trở về doanh trại.

Khi chú ý thấy Hứa Ngôn, sắc mặt hắn ta cũng trở nên có chút

ngưng trọng.

Điều này trên mặt Lý Song thì quả là hiếm thấy.

"Thế nào rồi?

Chuyện hôm nay tôi bảo anh điều tra." Lý Song gật đầu, đồng thời cũng nhìn về phía Hứa Ngôn đang đứng.

"Đúng như Đại soái đã nghĩ, đường phố Nhạc Dương bây giờ có chút không yên ổn." "Những dân chúng đó dường như bị thứ gì đó khống chế." Sau khi nghe lời Lý Song nói, sắc mặt Hứa Ngôn cũng có chút ngưng trọng.

Hai ngày trước khi anh ra ngoài chỉ cảm thấy trạng thái của dân chúng xung quanh có chút không tốt, như thể có chút suy yếu.

Nhưng lúc này khi nhìn thấy tình huống này lại khiến anh càng thêm khó hiểu.

Lúc này lại là ai đang âm thầm gây trở ngại cho anh?

Là người Uông gia hay người Nhật Bản?

Tình huống này thực sự có chút khó giải quyết.

Nhưng cũng cần nhanh chóng xử lý tốt, nếu không thì ai cũng không chắc cuối cùng sẽ là kết cục thế nào?

Đặc biệt là liên quan đến dân chúng xung quanh, lại càng phải xử lý trọng điểm, nếu không thật sự đến lúc có nguy hiểm gì, e rằng cũng vô lực xoay chuyển.

"Tiếp tục đi điều tra." "Xem bọn chúng rốt cuộc là tình huống gì." "Chuyện này không thể cho bất kỳ ai có cơ hội lợi dụng." Lý Song gật đầu, sau đó cũng rời khỏi doanh trại.

Trương Khải Sơn và những người khác đương nhiên cũng biết chuyện này.

Xem ra tình hình sắp tới lại là một ngày không cần phải bàn cãi.

Dân chúng càng trở nên sầu oán.

Đặc biệt là phía trên toàn bộ thành Nhạc Dương cũng bao phủ một cỗ âm khí không rõ nguyên do.

Điều này không phải bắt nguồn từ nơi khác, mà là từ tất cả dân chúng.

Nhạc Khỉ La đứng ở cửa nhìn về phía những vị trí khác, sắc mặt đều đã khó coi đến cực điểm.

"Cái này hình như có chút không đúng." Nghe lời Nhạc Khỉ La nói, những người còn lại đều lần lượt nhìn qua, ánh mắt mang theo chút ưu phiền.

Hứa Ngôn gần đây cũng đang cho người điều tra những chuyện xảy ra xung quanh.

Anh nhận ra không đúng.

Đặc biệt là gần đây toàn bộ thành Nhạc Dương đều bao phủ một trạng thái không tốt.

Những người còn lại đều đứng một bên, cũng chờ đợi Hứa Ngôn ra lệnh.

Trạng thái của Hứa Ngôn lúc này thì vẫn ổn.

Dù sao chuyện này đã phái Lý Song đi xử lý, không lâu sau sẽ có manh mối.

Trần Bì A Tứ lúc này lên phố quan sát xung quanh.

Quả nhiên, xem ra Tùng Hạ Lương Điền bọn họ đã ra tay, nếu không thì người xung quanh cũng sẽ không ở trạng thái này.

Ngay khi hắn ta nhìn sang trái phải, trước mặt lại đột nhiên va vào

một người.

Đồ trong giỏ trong một khoảnh khắc rơi xuống.

Hắn ta vô thức nhíu mày.

Chương 429

Khi lần nữa ngẩng đầu nhìn qua, lúc này mới phát hiện ra lại là Nha Đầu.

Hai người đột nhiên gặp nhau, đều vô cùng kinh ngạc.

Sau khi phản ứng lại, trên mặt Trần Bì A Tứ lúc này mới khôi phục vẻ kinh hỉ, nhưng rất nhanh hắn ta cũng vẻ mặt lo lắng kéo Nha Đầu trước mặt lại.

"Bây giờ trong thành Nhạc Dương nguy hiểm như vậy, em chạy ra ngoài làm gì?" Đối mặt với sự chất vấn của Trần Bì A Tứ, sắc mặt Nha Đầu cũng trở nên có chút khó coi.

Cô vô thức muốn tránh khỏi sự kiềm chế của Trần Bì A Tứ, lông mày cũng trong một khoảnh khắc nhíu lại.

"Anh thả em ra trước đi." Trần Bì A Tứ không thể kiểm soát cảm xúc của mình, nhưng sau khi nghe lời Nha Đầu nói, biểu cảm cũng có chút bất đắc dĩ.

Tùng Hạ Lương Điền gần đây đã ra tay với người trên phố, hắn ta không thể để Nha Đầu ở trên phố quá lâu.

Nếu không... hắn ta không thể tưởng tượng loại độc này xâm nhập vào cơ thể Nha Đầu rốt cuộc sẽ biến thành thế nào.

Cũng vô thức thúc giục Nha Đầu nhanh chóng trở về nơi nên về.

Hắn ta bây giờ vẫn chưa có cơ hội đưa Nha Đầu đi.

Nếu bây giờ đưa cô ấy về, e rằng chỉ sẽ khiến Nha Đầu trở thành lợi khí để Tùng Hạ Lương Điền kiềm chế Hứa Ngôn.

Có lẽ là không ngờ vì sao cảm xúc của Trần Bì A Tứ lại biến

động như vậy, Nha Đầu lúc này cũng hơi nhìn về phía hắn ta đang đứng.

Có lẽ vì gần đây đi lại vất vả, đến nỗi hơi thở của Nha Đầu không ổn định.

Khi nhìn lại tình hình trước mắt, Nha Đầu cũng không khỏi thở dài.

Khí độc xung quanh thực sự quá nồng, đến nỗi không ngừng tràn ngập lồng ngực Nha Đầu.

“Em mau về đi, đoạn thời gian này đừng lên phố nữa.” “Cố gắng đừng ra khỏi cửa.” Hử?

Nha Đầu sau khi nghe Trần Bì A Tứ nói câu này, biểu cảm cũng trở nên có chút nghi hoặc.

Cô không hiểu giữa chừng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng tò mò vì sao Trần Bì A Tứ lại khẳng định như vậy.

Cô trước đó nghe Hứa Ngôn nói qua chuyện Trần Bì A Tứ giết Tứ đương gia Cửu Môn sau đó.

Trước đây cũng từng ở chung với Trần Bì A Tứ, bình thường mà nói thì chưa từng cảm thấy hắn ta lại làm ra chuyện như vậy.

Đến nỗi khi nghe Hứa Ngôn nói ra chuyện này, ngược lại khiến Nha Đầu có chút kinh ngạc.

Nhưng bây giờ hắn ta vì sao lại khẩn trương như vậy.

“Vì sao không thể ra ngoài?

Trên phố có gì sao?” Nha Đầu lúc này nhỏ nhẹ nói.

Sau khi nghe lời người trước mặt nói, biểu cảm của Trần Bì A Tứ cũng hơi biến đổi.

Hắn ta yên lặng nhìn người trước mặt, nhưng lại vẫn không nói ra toàn bộ sự việc.

Đây là kế hoạch của tất cả bọn họ.

Nếu ở mắt xích hắn ta mà bị phá vỡ, thì nỗ lực bấy lâu nay của bọn họ sẽ uổng phí.

Thấy Trần Bì A Tứ nhíu mày, Nha Đầu cũng xách giỏ chuẩn bị xoay người rời đi.

Cô đương nhiên hiểu Trần Bì A Tứ sẽ không nói chuyện này cho cô.

Nhưng tuy nói không biết Trần Bì A Tứ bây giờ rốt cuộc thuộc về ai, nhưng bây giờ ở đây đụng phải hắn ta đương nhiên là có chuyện.

Có lẽ nói tuyến này cho Hứa Ngôn, cũng sẽ có tác dụng nhất định.

Nghĩ như vậy, Nha Đầu cũng xoay người chuẩn bị rời đi.

Trần Bì A Tứ lại đột nhiên kéo người trước mặt lại.

Tay hắn ta dần dần dùng sức.

Nhưng đối mặt với ánh mắt dịu dàng như nước của Nha Đầu sau đó lại vẫn buông tay người trước mặt ra.

“Em biết có thể em oán trách sư phụ mình, nhưng có một số chuyện đương nhiên không thể trốn tránh.” “Dù sao cũng quen biết một trận, anh cũng không hy vọng em lầm đường lạc lối.” Sau khi nghe lời Nha Đầu nói, sắc mặt Trần Bì A Tứ cũng hoàn toàn nhăn nhúm lại, toàn thân hắn ta như thể bị trọng kích.

Câu nói này tất cả mọi người đều đã nói với hắn ta, nhưng hắn ta căn bản không có bất kỳ cảm giác nào.

Chỉ là lần này khi Nha Đầu đích thân nói ra câu nói này, lại khiến người ta cảm nhận được loại xung kích đó, đến nỗi hắn ta không thể

chấp nhận những gì mình đang làm hiện tại.

Không biết có phải vì lời nói của Nha Đầu quá áp lực hay không, Trần Bì A Tứ nhanh chóng xoay người bỏ chạy thục mạng, để lại Nha Đầu một mình nghi hoặc đứng tại chỗ.

Nhạc Khỉ La khi tìm thấy Nha Đầu, cũng không khỏi nhanh chóng xông đến, biểu tình mang theo chút lo lắng.

"Em không dẫn chị ra ngoài, sao chị có thể tự ý chạy ra ngoài chứ?" "Vạn nhất có chuyện gì thì sao?" Nha Đầu xoay người nhìn về phía người phía sau, lúc này mới lấy kẹo trong giỏ ra.

"Em thấy lọ kẹo của chị đã hết rồi, nghĩ bụng đến bổ sung cho chị một ít." "Đúng lúc ra ngoài hóng gió chút." Đối mặt với lời nói của Nha Đầu, Nhạc Khỉ La cũng không có cách nào tức giận nữa.

"Mau đi thôi." "Mấy ngày này cố gắng đừng ra ngoài trước, trên phố này hình như có chút không đúng." Đối mặt với lời nói giống hệt của Nhạc Khỉ La và Trần Bì A Tứ, Nha Đầu cũng có chút hoang mang.

Nhưng cô vẫn cảm thấy xung quanh dường như có chút thay đổi, có thể cảm nhận được sự hỗn tạp trong không khí.

Hai người trở về doanh trại.

Hứa Ngôn và những người khác cũng lần lượt bước ra.

Nha Đầu nhanh chóng chạy đến.

"Ngôn gia, hôm nay em gặp một cố nhân trên phố." Mọi người sau khi nghe lời Nha Đầu nói đều tranh nhau nhìn qua, trên mặt cũng có chút nghi hoặc.

"Gặp ai vậy?" Đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn, Nha Đầu lúc này mới nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng.

Đây là lần đầu tiên hai người nhìn thẳng vào nhau sau bấy lâu, trong một khoảnh khắc cũng khiến Nhị Nguyệt Hồng có chút hoảng loạn.

"Em gặp Trần Bì trên phố, không biết hắn ta ở thành Nhạc Dương làm gì?" "Nhưng hắn ta vừa nãy có nói với em vài lời." Hứa Ngôn nheo mắt lại, lúc này cũng đang đoán xem rốt cuộc hắn ta đã nói gì.

"Hắn ta nói với em mấy ngày gần đây đừng lên phố, hơn nữa em thấy hắn ta hình như rất sốt ruột." Một câu nói đơn giản, trực tiếp khiến sắc mặt tất cả mọi người có mặt đại biến.

Xem ra chuyện Hứa Ngôn nghi ngờ là thật, dù thế nào cũng không ngờ lại có tình huống như vậy xảy ra.

"Em cảm thấy cơ thể thế nào rồi?" Hứa Ngôn hỏi khiến Nha Đầu lắc đầu.

"Không sao." Hứa Ngôn hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh sắc mặt vẫn âm trầm xuống.

"Tiểu La nhi, em dẫn Nha Đầu về phòng trước đi." Nghe lệnh của Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La lúc này mới gật đầu, cũng nhanh chóng kéo Nha Đầu chạy về phòng.

Hứa Ngôn nắm chặt nắm đấm.

Anh khi thức dậy hôm nay đã cảm thấy mùi hương lan tỏa trong không khí có chút không đúng.

Vốn dĩ tưởng chỉ là ảo giác của anh, lại không ngờ càng về sau mùi vị lại càng nồng.

Hơn nữa mùi vị này cực kỳ quen thuộc.

Trương Khải Sơn và những người khác đứng sau Hứa Ngôn, sắc mặt đều mang vẻ cẩn trọng.

“Xem ra Trần Bì ở Nhạc Dương đã tìm được một chỗ dựa tốt.” Một câu nói đơn giản, đương nhiên khiến mọi người đều hiểu ý nghĩa trong đó.

Sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng hơi biến đổi, toàn thân anh ta toát ra một loại trạng thái cực kỳ khó chịu.

Anh ta dù thế nào cũng không ngờ Trần Bì A Tứ lại có hành động như vậy.

Lúc này anh ta vô cùng đau lòng.

Không ngờ đệ tử mà mình ngày đêm ở chung, tận tình giáo dục lại thành ra thế này.

“Trần Bì tuy đã bị tôi đuổi khỏi sư môn, nhưng rốt cuộc là do tôi dẫn dắt.” “Tôi sẽ nhanh chóng tìm hắn ta để xử lý chuyện này.” Sau khi nghe lời Nhị Nguyệt Hồng nói, Hứa Ngôn lúc này mới quay đầu lại.

Vẻ uy nghiêm trên mặt lộ rõ.

Chỉ nhìn thôi đã khiến người ta có một cảm giác không giận mà uy.

Chương 430

Điều này cũng khiến Trương Khải Sơn và những người khác sắc mặt hơi biến đổi.

"Nhị gia nói đùa rồi." "Đã đuổi khỏi sư môn của anh, thì không còn là người trong môn của anh nữa." "Tự nhiên không cần anh phải thay hắn ta nhận tội." Đối mặt với lời Hứa Ngôn nói, lại khiến mọi người không thể tìm hiểu ra ý nghĩa trong đó.

Tình hình Nhạc Dương đã sớm bị kiểm soát.

Nhưng lúc này rốt cuộc còn ai đang thừa cơ gây loạn.

Biểu cảm Hứa Ngôn không hề biến đổi, ánh mắt cũng nhìn về phía xa.

Sương mù đen bao phủ thành Nhạc Dương càng lúc càng nặng, trông cứ như nhân gian luyện ngục vậy.

Lý Song vẫn luôn điều tra những chuyện xảy ra gần đây.

Cho đến tận đêm khuya.

Khi mọi người sắp chìm vào giấc ngủ, doanh trại của Hứa Ngôn lại cực kỳ không yên bình.

Một trận âm thanh hỗn tạp truyền đến, bên ngoài cũng truyền đến tiếng quát mắng vang dội.

Nhạc Khỉ La trong giấc ngủ bị đánh thức, lúc này cũng cực kỳ uất ức.

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?" Khi Nhạc Khỉ La xuất hiện, Hứa Ngôn đã sớm xuất hiện trong sân, cả người đứng tại chỗ, trong đêm đen này trông vô cùng cao ngất.

“Ngôn ca ca.” Nhạc Khỉ La nhanh chóng chạy đến.

Ngay lúc này cô cũng cảm nhận được không khí vô cùng áp bức ở cửa.

“Bên ngoài có thứ gì đó.” Sau khi nghe lời Nhạc Khỉ La nói, Hứa Ngôn cũng gật đầu.

Quả nhiên là nơi hạt vừng, chỉ biết giở một số thủ đoạn nhỏ.

Hứa Ngôn nghĩ vậy, cũng bước về phía cửa.

Khi nhận ra hành động của người trước mặt, Nhạc Khỉ La vô thức vươn tay ngăn Hứa Ngôn lại.

Đồng thời bên ngoài cũng vang lên tiếng đập cửa dữ dội, liên tục, chỉ nghe thôi đã khiến người ta vô cùng kinh sợ.

Đồng thời kèm theo tiếng gào thét khản đặc, Nha Đầu và những người khác cũng lục tục bước ra.

Cô đột nhiên hiểu vì sao hôm nay Trần Bì A Tứ lại nói với cô.

Thật sự không ngờ ban đêm lại xảy ra tình huống như vậy.

Một hàng người thậm chí còn chưa hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cảnh tượng xuất hiện trước mắt cũng khiến bọn họ thực sự hoảng loạn không kịp lựa chọn.

Lý Song đã trở về, đương nhiên cũng chú ý đến tình hình xung quanh, dù thế nào cũng không ngờ lại biến thành thế này.

“Đại soái, bây giờ lại xử lý những người bên ngoài kia sao?” Đối mặt với câu hỏi của Lý Song, Hứa Ngôn lại lắc đầu.

“Không cần, đến ban ngày bọn chúng tự nhiên sẽ trở lại dáng vẻ ban đầu.” Khẳng định như vậy sao?

Nhất thời khiến mọi người càng thêm tò mò.

Những người bên ngoài la hét om sòm suốt một đêm, sáng sớm ngày thứ hai đều lần lượt tản đi hết.

"Đại soái, tôi đã điều tra ra rồi, bên ngoài gần đây bao phủ là sương mù đen độc." "Là do một loại dịch lỏng chiết xuất từ bọ cạp độc mà thành." "Hít phải lâu dài liền có thể bị người khác khống chế." Còn về lúc này xem ra phía sau có người thao túng những người này.

Mục đích có thể đoán được, chẳng qua là muốn tấn công vào doanh trại.

Là hết lần này đến lần khác chạm đến giới hạn của Hứa Ngôn và bọn họ.

Nghe lời Lý Song nói, sắc mặt những người còn lại đều không được tốt.

Hứa Ngôn gọi Nhạc Khỉ La vào phòng.

Hai người bận rộn một hồi.

Khi ra lại thì biểu cảm rõ ràng đã dịu đi.

"Sắp tới cứ chờ xem kịch hay đi." Đối mặt với cuộc đối thoại giữa Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La, những người có mặt đều mịt mờ không hiểu.

Đêm qua ồn ào suốt một đêm, mọi người cũng không ngủ ngon.

Nhưng cũng đều biết tình huống này e rằng còn phải tiếp diễn mấy ngày.

Điều khiến người ta bất ngờ là ban đêm lại rất yên tĩnh, hoàn toàn không có bất kỳ hiện tượng bất thường nào xảy ra.

Ngược lại là Hứa Ngôn, đã sớm ăn mặc chỉnh tề, dẫn một đám quân đội tiến ra ngoài.

Trương Khải Sơn và những người khác theo sát phía sau, đương

nhiên tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cho đến khi đến Vương gia phủ Nhạc Dương, lúc này mới phát hiện nơi đây đã sớm tiếng khóc liên miên.

Cửa lớn bị người phá bung, người bên trong đã sớm chạy không biết đi đâu.

Khi Hứa Ngôn xuất hiện ở cổng Vương gia phủ, Thiện Khải cũng đã sớm bị những người trúng sương mù đen độc kéo ra ngoài.

Sắc mặt Trương Khải Sơn và những người khác đại biến, lại không hiểu sao chỉ sau một đêm đã xảy ra chuyển biến, nhất thời biểu cảm trên mặt cũng đều biến đổi.

Hứa Ngôn trong tay cầm súng, nhìn Thiện Khải càng thêm tức giận.

Luôn có kẻ vọng tưởng khiêu chiến quyền uy.

Luôn có kẻ vì muốn hoàn thành nguyện vọng của mình mà liên kết với ngoại địch để tàn hại đồng bào.

Thiện Khải tuy ẩn cư tránh đời, nhưng cũng biết người xuất hiện trước mắt rốt cuộc là ai.

“Hứa...

Hứa Đại soái.” “Cầu xin anh tha cho tôi lần này.” Toàn bộ Vương gia phủ đã sớm lửa sáng ngút trời, người làm đã chạy hết, hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ ai tồn tại.

“Tự làm tự chịu, không thể sống.” “Khi mày nghĩ đến việc hợp tác với người Nhật Bản thì mày đã nên nghĩ đến ngày này rồi.” Đối mặt với lời nói bình tĩnh như vậy của Hứa Ngôn, Thiện Khải lại cực kỳ điên cuồng.

“Hứa Ngôn, sẽ có một ngày vương triều chúng ta lại trở về, đến

lúc đó chính là ngày chết của mày!" Trương Khải Sơn và những người khác nhíu mày, hoàn toàn không hiểu vì sao Thiện Khải lại có chấp niệm như vậy.

Dù sao thì vương triều của bọn họ đã diệt vong từ rất lâu rồi.

Phía sau truyền đến tiếng lăn lóc.

Khi mọi người nhìn qua, lúc này mới phát hiện Khổng Văn có lẽ muốn đẩy xe lăn chạy ra ngoài, nhưng không thể nhanh chóng thoát đi, đến nỗi trực tiếp ngã xuống đất.

Trương Khải Sơn và những người khác thậm chí còn không ngờ thật sự là một ổ rắn chuột.

Những người này lại đều có thể tụ tập lại, ngược lại đêm nay lại bị Hứa Ngôn bắt quả tang.

Vừa nhìn thấy Hứa Ngôn, Khổng Văn lúc này mới rút súng ra, hầu như không có bất kỳ do dự nào liền trực tiếp nổ súng vào Hứa Ngôn.

Tuy nhiên viên đạn của hắn ta bắn ra, lại căn bản không có bất kỳ tác dụng nào.

Viên đạn dừng lại trước mặt Hứa Ngôn một lát rồi cũng trực tiếp rơi xuống đất.

Điều này khiến Khổng Văn đối với tình huống trước mắt cũng càng thêm hoảng sợ, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khải Sơn và những người khác thì lại quen rồi.

Sức mạnh của Hứa Ngôn ai nấy đều có thể thấy rõ.

Cả Vương gia phủ trong khoảnh khắc đã hóa thành tro tàn.

Trong ánh lửa, Hứa Ngôn và những người khác cũng đã rời đi.

Các chỉ nhân trên người dân chúng bị hủy diệt ngay lập tức.

Giây tiếp theo, mọi người đều đã tỉnh táo trở lại.

Nhất thời, ai cũng không biết mình đang ở đâu.

Trong lúc hoảng loạn và bối rối, họ nhanh chóng chạy ra khỏi nơi cháy.

Chuyện này coi như đã có một kết thúc.

Chương 431

Tuy nhiên, Trần Bì A Tứ chắc hẳn đã rút lui từ sớm, nếu không thì sao lại không thấy bóng dáng hắn đâu.Sau khi Hứa Ngôn và những người khác rời đi, một bóng người cũng từ từ xuất hiện trong phủ.

Một lát sau liền nhanh chóng rời đi.

Trần Bì A Tứ lúc này không còn nơi nào để trốn.

Hắn dù thế nào cũng không ngờ Hứa Ngôn lại nhanh chóng tìm đến đây, và trực tiếp giải quyết Thiện Khải cùng Khổng Văn.

Khi nghĩ đến tình huống này, Trần Bì A Tứ đã vã mồ hôi đầm đìa.

Không có Thiện Khải, Tùng Hạ Lương Điền căn bản sẽ không có bất kỳ hợp tác nào với hắn.

Hiện giờ hắn không có người có năng lực.

Hắn nắm chặt nắm đấm.

Đột nhiên cũng nhớ lại lời Nha Đầu đã nói.

Hắn đã lang thang quá lâu trong quá trình này, đến nỗi luôn muốn làm nên chuyện, nhưng suy cho cùng, hắn vẫn chưa thoát khỏi trạng thái trước kia của mình.

Đã đến lúc phải lên kế hoạch kỹ lưỡng.

Rốt cuộc nên làm thế nào?Hứa Ngôn trở về căn cứ.

Nhạc Khỉ La cũng đã nhanh chóng chạy tới.

“Ngôn ca ca, thế nào rồi?

Cách đó có được không?” Đối mặt với lời Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn gật đầu.

Trương Khải Sơn và những người khác không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đồng thời, sắc mặt cũng trở nên hơi khó hiểu.

"Ngôn gia, tình huống hôm nay là do các anh làm sao?" Trương Khải Sơn thực sự nghi hoặc.

Hứa Ngôn lúc này mới kể lại kết quả anh và Nhạc Khỉ La đã bàn bạc.

"Hắc sái vụ chỉ có thể điều khiển hành vi cử chỉ của con người, ngoài ra không có bất kỳ tác dụng nào khác.

Tôi và Tiểu La nhi đã thả vô số chỉ nhân khôi lỗi ra, bám vào người dân.

Từ đó có thể điều khiển họ đi tìm những kẻ đã hãm hại họ." Thảo nào.

Trương Khải Sơn và những người khác không ngờ lại là cách làm này.

Những người còn lại đều nhìn sang.

Thảo nào những người đó hôm nay có mục đích cực kỳ rõ ràng.

Hóa ra vấn đề nằm ở đây.

Mọi người chợt hiểu ra.

Tuy nhiên, có thể giải quyết được đã là không tệ rồi.

Lông mày của Nhị Nguyệt Hồng vẫn chưa giãn ra.

Lúc này anh ta cũng thở dài một hơi nặng nề, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Đối mặt với tình trạng của Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy đương nhiên hiểu ý anh ta.

Không ngoài việc là không tìm thấy Trần Bì A Tứ.

“Cứ yên tâm đi.

Chuyện này sớm muộn gì cũng có một kết quả thôi, hắn làm chuyện xấu chắc chắn sẽ có báo ứng.” Đối mặt với lời Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng cũng chỉ có thể gật đầu.

Tình thế ngày càng nguy cấp.

Vương gia phủ bị diệt vong chỉ sau một đêm.

Hiện giờ chỉ có nhiều chuyện hơn nữa sẽ nối tiếp xảy ra.Tùng Hạ Lương Điền lúc này nổi trận lôi đình.

Hắn không ngờ Hứa Ngôn lúc này lại to gan đến vậy.

Cướp sạch mọi bảo bối của Vương gia phủ.

Không chỉ thế còn trực tiếp cắt đứt liên lạc của họ.

Thiện Khải đã trực tiếp mang lại cho hắn một đòn hủy diệt.

Đây đã là tuyến đường liên lạc duy nhất mà hắn có thể tiếp cận, vậy mà không ngờ vẫn bị Hứa Ngôn cắt đứt.

Hiện giờ hắn càng thêm tức giận.Gần đây Hứa Ngôn có rất nhiều việc phải xử lý.

Do anh đã xử lý Tổng Ti lệnh quân Bắc quân Tề Vĩ, dẫn đến việc chính phủ Hồ Nam bắt đầu cố ý gây áp lực cho anh.

Hứa Ngôn đứng trước bản đồ, biểu cảm không hề thay đổi.

Anh hiện tại đã hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng.

Đã đến lúc phải khuếch trương thế lực ra ngoài.

Nếu không thì sẽ luôn có người đến gây sự với anh.

Giải quyết một hai lần thì được, nhưng lâu dần anh cũng rất phiền.

Trương Khải Sơn đứng sau Hứa Ngôn, đương nhiên cũng chú ý đến tấm bản đồ trong tay anh.

Mấy chấm đỏ được đánh dấu trên đó cũng khiến Trương Khải Sơn hiểu được suy nghĩ của Hứa Ngôn.

Chu Châu, Tương Đàm, Hành Dương.

Xem ra tầm nhìn của Hứa Ngôn từ trước đến nay chưa bao giờ chỉ giới hạn ở Trường Sa và Nhạc Dương.

Anh muốn thế lực của mình trải rộng khắp Hồ Nam.

Trương Khải Sơn đứng một bên nhìn Hứa Ngôn, đương nhiên không thể không khâm phục.

Lần này, người Nhật ở Nhạc Dương chắc hẳn đã không còn ai để liên lạc.

Toàn bộ Nhạc Dương cũng đã nằm gọn trong tay anh.Gần đây tình thế càng trở nên cấp bách.

Hứa Ngôn nghĩ vậy và cũng đã đến lúc khuếch trương thế lực.

Anh để Lý Song trấn giữ Nhạc Dương Quan.

Hứa Ngôn và những người khác cũng chuẩn bị thu dọn đồ đạc để trở về Trường Sa.

Dù sao thì sau chuyến trở về này chắc hẳn cũng sẽ có rất nhiều việc phải làm.

Người Nhật không ngừng giở trò vặt.

Dù thế nào cũng phải cho họ một bài học.

Ở đây lâu như vậy, ngược lại lại có tình cảm.

Nhạc Khỉ La và Nha Đầu nhìn ra bên ngoài.

Khi họ đến, nơi đây vẫn còn xanh tươi.

Cảnh tượng cũng rất đẹp.

Nhưng không ngờ hiện giờ đã là cuối thu.

Lá rụng phủ kín mặt đất, ngược lại khiến người ta cảm thấy có chút tiêu điều.

“Ngôn ca ca, em thích nơi này.” Chỉ khi ở đây cô bé mới có nhiều thời gian ở riêng với Hứa Ngôn.

“Sau này chúng ta muốn quay lại thì cứ quay lại.” Tiểu Khải Linh cũng nhìn quanh.

Chương 432

Cái cọc luyện công độc quyền của cậu bé xem ra sau này sẽ bám đầy bụi.Ngay khi mọi người đang tìm kiếm xung quanh, Thường Đại soái đã xuất hiện ở căn cứ.

Mọi người nhìn sang, lúc này mới phát hiện cấp dưới của ông ta đang áp giải Trần Phó quan đã đi vào.

"Tối qua Vương gia phủ vừa bị hủy diệt, Trần Phó quan liền cuộn đồ đạc chuẩn bị bỏ trốn.

Nhưng cũng may nhờ Hứa Đại soái nhắc nhở, tôi mới trực tiếp khống chế được hắn." Nghe Thường Đại soái nói, sắc mặt Trần Phó quan trở nên vô cùng khó coi.

Hắn kinh ngạc nhìn Hứa Ngôn.

Dù thế nào cũng không ngờ có một ngày lại rơi vào tay Hứa Ngôn.Nghe Thường Đại soái tự thuật, Hứa Ngôn cũng không khỏi mỉm cười.

Sắc mặt Trần Phó quan lại biến đổi đầy hoảng hốt.

"Dựa vào đâu mà bắt tôi?

Các người dựa vào đâu mà bắt tôi?

Tôi có phạm tội gì đâu." Đối mặt với sự cứng đầu của Trần Phó quan, sắc mặt Thường Đại soái lúc này cũng đã khó coi đến cực điểm.

Hứa Ngôn bước đến gần.

"Suy cho cùng thì anh vẫn đánh giá quá cao thực lực của mình.

Câu kết với địch, làm hại đồng bào mình, những việc anh đã làm lẽ nào còn có chỗ để tha thứ sao?" Khi nghe Hứa Ngôn nói, sắc mặt Trần

Phó quan tái mét.

“Tôi sai rồi.

Tôi từ trước đến nay chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý, là Tùng Hạ ép tôi.” Hắn bây giờ nói ra những lời này, đương nhiên đã không còn ai tin.

Hứa Ngôn chuẩn bị rời khỏi Trường Sa, nhất định sẽ tiêu diệt thế lực không trung thành ở Nhạc Dương.

Cả người Trần Phó quan bắt đầu run rẩy dữ dội.

Hắn biết lần này mình đã thất bại rồi.

“Tôi cầu xin các người tha cho tôi, tôi có thể nói cho các người kế hoạch tiếp theo của Tùng Hạ Lương Điền.

Hắn ta có một kế hoạch vô cùng lớn, một khi thực hiện sẽ gây ra tai họa diệt vong.” Thường Đại soái nghe vậy, vẻ mặt cũng có chút xao động.

Tuy nhiên, chưa kịp hỏi, khẩu súng của Hứa Ngôn đã dí vào trán Trần Phó quan.

Sắc mặt người sau lập tức trở nên dữ tợn.

“Những lời này, anh hãy giữ lại mà nói với Diêm Vương đi!” Lời vừa dứt, tiếng súng vang lên.

Thường Đại soái có chút khó hiểu.

“Vì sao không để hắn nói ra kế hoạch đó rồi mới giết?” Nghe Thường Đại soái nói, Hứa Ngôn lúc này cười lên.

“Anh nghĩ người Nhật sẽ nói kế hoạch của mình cho một tên phó quan sao?” Ý trong lời nói vô cùng rõ ràng.

Trần Phó quan chỉ là kế hoãn binh.

Nếu giữ hắn lại cũng không có tác dụng gì.

Nghe vậy, Thường Đại soái cũng đã hiểu.

“Tiếp theo Nhạc Dương sẽ do anh và Lý Song trấn giữ, chúng ta phải cùng nhau chống lại ngoại địch.” Nghe Hứa Ngôn nói, Thường Đại soái cũng gật đầu.

Ông ta dường như hiểu ý nghĩa câu nói này của Hứa Ngôn.

“Yên tâm, Nhạc Dương có tôi ở đây trấn giữ.” Chính phủ Hồ Nam chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Vì vậy, rắc rối vẫn sẽ nối tiếp kéo đến.

Đối với Hứa Ngôn mà nói, đây cũng chỉ là chuyện nhỏ, không có nguy hiểm gì lớn.Khi trở lại Trường Sa lần nữa, mọi thứ dường như đã thay đổi.

Có lẽ vì đại chiến sắp diễn ra, đến nỗi đường phố trở nên cực kỳ tiêu điều, không có quá nhiều người.

Tề Thiết Chủy và những người khác đều trở về phủ của mình.

Chuyến đi đến Nhạc Dương lần này mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Hứa Ngôn thậm chí căn bản không cho họ bất kỳ cơ hội nào để hòa hoãn, liền trực tiếp giết sạch tất cả các thủ lĩnh.

Ngoại trừ việc Ti lệnh quân Bắc quân Tề Vĩ xuất hiện cuối cùng gây thương vong cho nhân viên, còn lại thì hoàn toàn không có bất kỳ tổn hại nào.Lần nữa trở về nhà, tất cả mọi người cũng đã thả lỏng.

Ao vàng chén bạc không bằng tổ chó của mình.

Chỉ có ở nhà mình mới có thể cảm thấy thoải mái.

Hứa Ngôn và những người khác cũng đã trở về.

Triệu Quốc Trung sau khi nghe tin này cũng vô cùng phấn khích.

Ít nhất họ bây giờ có chủ tâm cốt, đương nhiên sẽ không còn căng thẳng nữa.Buổi tối.

Triệu Quốc Trung đến phòng Hứa Ngôn.

Lâu ngày không gặp.

“Đại soái, tôi ở thành Trường Sa đã nghe nói về những kỳ công của anh.

Nghe nói anh đã giải quyết sơn phỉ, loại bỏ cảnh thự của ác bá.” Hứa Ngôn gật đầu.

“Trường Sa gần đây có động tĩnh gì không?” Triệu Quốc Trung lắc đầu.

“Hiện tại vẫn chưa biết.

Nhưng gần đây trong thành lại tập trung rất nhiều người Nhật.

Mỗi ngày họ đều đi lại trên đường phố, gây áp lực cho người dân xung quanh, dẫn đến việc bây giờ trong thành rất ít người xuất hiện.” Dù sao thì người Nhật giết người không chớp mắt.

Ai cũng không chắc giây tiếp theo có bị trúng đạn chết hay không.

Chỉ cần có một khả năng, họ đương nhiên đều không muốn đi chịu chết.

Vì vậy, thà đóng cửa ở nhà.

Sau khi nghe Triệu Quốc Trung nói, Hứa Ngôn không khỏi siết chặt nắm đấm.

Kẻ thù dân tộc sắp đến.

Việc cần làm là nhanh chóng trục xuất họ.

Nếu không, chỉ sẽ gây áp lực tâm lý lớn hơn cho người dân.

“Tôi biết rồi.

Trước đây anh cũng vất vả rồi, chúng ta đều phải giữ vững thành Trường Sa.” Hiện tại mở rộng thế lực không phải là điều quan trọng.

Dù sao thì mọi chuyện đều phải có một kết thúc trước đã.Trần Bì A Tứ đương nhiên biết Nha Đầu và những người khác đã trở về Trường Sa.

Suốt quãng đường này hắn đều theo sau.

Lúc này, hắn đã vượt qua con đường núi và chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

“Xác định là ở chỗ này sao?” Nghe thấy âm thanh, sắc mặt Trần Bì A Tứ hơi khó coi.

Hắn vô thức dừng lại, rồi nhìn về phía bờ sông.

Lúc này hắn mới phát hiện vô số người Nhật đang tụ tập bên bờ sông.

Ánh mắt kẻ cầm đầu cũng khóa chặt vào vị trí đê.

“Yên tâm, chỗ này nối liền tất cả các con sông.

Chỉ cần đặt chiếc quan tài đó vào, rồi phá hủy đê, đến lúc đó những chất độc kia sẽ theo dòng nước mà đi vào sông.” Cái gì?

Khi nghe thấy lời này, sắc mặt Trần Bì A Tứ trở nên có chút nặng nề.

Chương 433

Hắn vô thức nép xuống.

Lời của Nha Đầu cứ liên tục hiện lên trong đầu hắn.

Hắn đã làm sai rồi.

Chẳng lẽ còn muốn sai hết lần này đến lần khác sao?Khi Triệu Quốc Trung đến ngoài căn cứ, anh ta cũng chú ý đến một phong thư đặt trước mặt.

Điều này khiến anh ta không khỏi cảnh giác.

Lông mày cũng nhíu chặt.

Anh ta cầm phong thư lên, trực tiếp mở ra và đọc lướt qua nội dung.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy những gì được viết trên đó, sắc mặt Triệu Quốc Trung lập tức tái nhợt.

Mặc dù không biết nội dung này thật hay giả, nhưng nếu là thật thì có lẽ cũng có thể ngăn chặn rắc rối sắp đến.

Anh ta mang phong thư vào căn cứ, rồi đến thư phòng của Hứa Ngôn.

Gần đây Hứa Ngôn vẫn luôn nghiên cứu vị trí địa lý, khi Triệu Quốc Trung xông vào, anh mới ngẩng đầu nhìn sang.

“Đại soái, tôi nhặt được phong thư này ở ngoài căn cứ.” Hả?

Hứa Ngôn nhìn sang, thuận tay nhận lấy đồ trong tay Triệu Quốc Trung.

Khi nhìn thấy nội dung trên đó, sắc mặt anh hơi biến đổi.

Đây là chữ của Trần Bì A Tứ.

Vậy nên nói là hắn đến báo tin này.

“Chúng ta có nên đi trấn giữ không?” Không ngờ người Nhật lại nghĩ ra thủ đoạn ti tiện như vậy.

Nếu lần này chất độc được đổ vào sông, người dân gần đó và tất cả các tướng lĩnh đều sẽ bị trọng thương.

Đến lúc đó căn bản là không chống đỡ nổi một đòn.

Chỉ cần người Nhật ra tay, hoàn toàn không có chỗ phản kháng.

Tuy nhiên, Triệu Quốc Trung cũng có điều lo lắng.

Nếu đây là một cái bẫy, mục đích là để họ chui vào, e rằng cũng sẽ bị trọng thương.

Sắc mặt Hứa Ngôn hơi thay đổi.

Anh đã có chút hiểu biết về thủ đoạn ti tiện của người Nhật.

Dù sao thì việc dùng Hắc sái vụ khống chế người dân vốn đã là chuyện ti tiện.

“Ngày mai tôi sẽ đích thân đi một chuyến, đến lúc đó sẽ phải kiêm luôn xử lý vài chuyện.” Đối mặt với lời Hứa Ngôn, Triệu Quốc Trung đương nhiên gật đầu, nhưng tâm trạng lại có chút trầm mặc.Khi Nhị Nguyệt Hồng được gọi đến căn cứ, anh ta cũng có chút khó hiểu, không biết rốt cuộc là vì sao.

Phong thư được đưa đến trước mặt Nhị Nguyệt Hồng.

Sau khi chú ý đến chữ viết trên đó, sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng cũng có chút biến đổi nhỏ.

“Là Trần Bì.” Hứa Ngôn gật đầu.

“Phong thư bị ném ra ngoài căn cứ, anh nghĩ tin tức này có đáng tin

không?" Sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng hơi biến đổi.

Nếu là trước đây, anh ta chắc chắn sẽ tin tưởng hoàn toàn.

Nhưng hiện tại đã xảy ra quá nhiều chuyện, căn bản không phải là điều anh ta có thể hiểu được.

Thậm chí đến cuối cùng anh ta căn bản không rõ liệu mình có hiểu Trần Bì A Tứ hay không.

Chỉ riêng việc hắn câu kết với địch đã không đủ để người ta tin tưởng.

Trong chốc lát, Nhị Nguyệt Hồng không nói nên lời.

Khi nhìn sang Hứa Ngôn, sắc mặt anh ta cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Cái này tôi không chắc." Anh ta không thể nói rõ là thật hay giả.

Hứa Ngôn đương nhiên hiểu, hôm nay anh đến đây cũng chỉ là muốn Nhị Nguyệt Hồng xác định xem có đúng là chữ của Trần Bì A Tứ hay không.

Theo lẽ thường, sau Cửu Môn quả thực sẽ có một chương như vậy.

Chẳng qua vì sự xuất hiện của anh mà trạng thái này đã có chút thay đổi.

Tuy nhiên, cũng không phải là cực kỳ nguy hiểm.

Đã vậy thì ngày mai nhất định phải đi một chuyến.Hứa Ngôn canh gác suốt đêm bên bờ sông.

Ánh mắt anh trầm tĩnh nhìn về phía đó.

Anh tin lời Trần Bì A Tứ, nhưng cũng đề phòng.

Dù sao thì suy cho cùng cũng không thể tin tưởng hoàn toàn.

Nha Đầu lo lắng không nguôi, vẫn luôn canh giữ ở cửa.

Cô sợ Hứa Ngôn sẽ rơi vào bẫy của kẻ thù.

Đặc biệt là không dám tin Trần Bì sẽ thực sự làm ra chuyện như vậy.

Nếu là thế, cô tuyệt nhiên không thể chấp nhận.

"Cháu sắp biến thành vọng phu thạch rồi, yên tâm đi, Ngôn ca ca chắc chắn sẽ thành công trở về." Tiểu Khải Linh ở một bên mài dao.

Lúc đó cậu bé đã xin được đi cùng Hứa Ngôn nhưng bị từ chối.

Lúc này cậu cũng sốt ruột như lửa đốt, chỉ là trên mặt không hề lộ ra.

Dù sao thì đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, đặc biệt là xung quanh bây giờ rất nguy hiểm.

Cậu bé phải ở lại đây, bảo vệ Nhạc Khỉ La và Nha Đầu.

Đây cũng là nhiệm vụ Hứa Ngôn giao cho cậu bé.

Chỉ là vẫn không có tin tức gì.Khi Trương Khải Sơn và những người khác đến căn cứ, họ cũng vừa hay thấy xung quanh phòng bị rất nghiêm ngặt.

Nha Đầu và Nhạc Khỉ La đang đi đi lại lại ở cửa.

Khi chú ý thấy có người trở về, Nha Đầu nhanh chóng chạy tới.

Nhưng khi nhìn thấy là Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng, sắc mặt cô bé chùng xuống.

Cô cứ ngỡ sẽ là Hứa Ngôn, nhưng không ngờ anh vẫn chưa về.

"Ngôn gia đâu?" Đối mặt với câu hỏi của Trương Khải Sơn, Nha Đầu kể lại tất cả những gì cô bé biết.

Trương Khải Sơn nhìn sang Nhị Nguyệt Hồng, có chút trách anh ta

tại sao không nói rõ với mình ngay khi chuyện này vừa xảy ra.

“Tôi đi là được rồi, vạn nhất có mai phục thì Ngôn gia chẳng phải sẽ bị thương sao?” Chỉ có điều đối mặt với lời Trương Khải Sơn nói, lại không có ai đáp lại.

Mọi người đều vô cùng lo lắng.

Dù sao nếu rơi vào cạm bẫy của người Nhật, đến lúc đó mới thực sự không thể quay về.

Tất cả mọi người đều vô cùng buồn bực, lặng lẽ chờ đợi Hứa Ngôn trở về.Mặt trời dần mọc lên.

Khi trời tờ mờ sáng, Hứa Ngôn liền thấy một đội người ngựa đi về phía bờ sông.

Quả nhiên không sai.

Hoàn toàn giống hệt như Trần Bì A Tứ đã nói.

Hứa Ngôn nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện họ đang khiêng một cỗ quan tài.

Nếu không nhầm thì bên trong e rằng có thứ độc tính cực mạnh.

Chương 434

Trần Bì A Tứ cũng ở trong khu rừng này.

Hắn không biết Hứa Ngôn có nghe lời hắn mà đến hay không.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn đã sớm ăn năn hối cải.

Những chuyện đã làm trước đây hắn không thể thay đổi, nhưng lúc này hắn cũng muốn làm một điều gì đó cho đất nước của mình.

Hắn đương nhiên biết nếu thứ độc này bị đổ vào sông thì sẽ gây ra hậu quả gì.

Đến lúc đó tất cả người dân thành Trường Sa đều sẽ chết.

Hắn đương nhiên không thể đứng nhìn chuyện này xảy ra.

Vì vậy, cho dù hôm nay Hứa Ngôn không đến, hắn cũng nhất định phải xử lý chuyện này.

Ngay lúc đó, hắn cũng thấy vô số người đã đến vị trí bờ sông.

Đồng thời, có người cũng đang từ từ chuẩn bị thả chiếc quan tài đó xuống sông.

Khi nhận ra chuyện này, sắc mặt Trần Bì A Tứ đại biến.

Dù thế nào hắn cũng phải ngăn cản.

Chiếc quan tài này tuyệt đối không thể đi vào nguồn nước.

Nếu không thì hậu quả không thể lường trước được.Chưa kịp hành động thì một tiếng súng vang lên.

Khi nhìn lại, lúc này mới phát hiện Hứa Ngôn và những người khác đã xuất hiện, dẫn theo vô số người hoàn toàn bao vây vị trí này.

Trong chốc lát, những người kia hoảng hốt nhanh chóng chạy về

phía xa.

Và một trong số người Nhật khi chú ý thấy tình huống này, liền dùng sức đẩy mạnh chiếc quan tài đó, muốn thả nó xuống nước.

Khi nhận ra tình huống này, sắc mặt Trần Bì A Tứ cũng trở nên vô cùng khó coi.

Hắn nhanh chóng nhảy ra, sau đó dùng sức kéo chiếc quan tài đã gần như rơi xuống nước.

Tuy nhiên, ngay trong quá trình đó, vật trong quan tài đã trực tiếp đập vào người Trần Bì A Tứ.

Phía sau truyền đến một tiếng hét chói tai.

Khi Hứa Ngôn quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện chiếc quan tài đã đập vào người Trần Bì A Tứ.

Người Nhật bên cạnh nhân cơ hội này muốn dùng súng giải quyết Trần Bì A Tứ.

Hứa Ngôn đưa súng trong tay ra, dùng sức đánh sang.

Điều này khiến người Nhật kia ngã xuống sông.Tuy nhiên, khi Trần Bì A Tứ đứng dậy, sắc mặt tái nhợt cũng đủ để chứng minh.

Khí độc xác chết trong quan tài vừa rồi đã hoàn toàn bay ra khắp người hắn.

Hắn lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện Hứa Ngôn đã nhìn về phía hắn.

Trong chốc lát, sắc mặt hắn trở nên càng thêm khó coi.

Toàn thân đau nhức vô cùng.

Nhưng lúc này hắn không thể dừng lại được nữa.

Hứa Ngôn tự biết lý do Trần Bì A Tứ ở lại đây chẳng qua là sợ

anh không xuất hiện, để phòng bất trắc.

Xem ra hắn đã sớm ăn năn hối cải.

Chỉ có điều tình huống hiện tại, Trần Bì A Tứ dường như không trụ được lâu.

Hắn vừa trúng độc khí trong quan tài, cũng không biết rốt cuộc sẽ biến thành dạng gì.

Hứa Ngôn không đuổi theo.

Những người còn lại sau khi giải quyết xong mấy người Nhật cũng quay trở lại đây.

Khi nhìn thấy những xác chết nằm rải rác trên mặt đất, họ cũng vô thức chuẩn bị khiêng đi.

"Đeo găng tay và mặt nạ chuyên dụng vào, trong quan tài và xác chết đều có độc, nhất định phải tiêu hủy." Đối mặt với lời Hứa Ngôn, những người còn lại đều gật đầu.

Nhưng Hứa Ngôn lại có vẻ mặt chần chừ.

Anh không biết nên xử lý Trần Bì A Tứ thế nào.

Nếu để hắn tự sinh tự diệt, nhỡ hắn chạy vào thành thì người dân e rằng cũng sẽ bị thương.

Không biết liệu còn có một tia sinh cơ nào không.

Hứa Ngôn nghĩ vậy, cũng chuẩn bị đi về trước.Khi Hứa Ngôn xuất hiện ở căn cứ, tất cả mọi người cũng đã xuất hiện trước mặt anh.

Họ vô cùng lo lắng Hứa Ngôn sẽ gặp nguy hiểm gì.

May mắn thay, nhìn qua thì không có chuyện gì như họ tưởng tượng.

“Tôi đã gặp Trần Bì.” Nghe Hứa Ngôn nói, mọi người đều ngẩng đầu nhìn sang.

“Hắn đã ngăn cản người Nhật đổ độc.

Nhưng không cẩn thận bị chiếc quan tài đập vào người, e rằng đã hít phải độc khí.

Sống chết không rõ.” Nhị Nguyệt Hồng sau khi nghe câu nói này, cũng có chút hoảng hốt.

Dù thế nào anh ta cũng không ngờ Trần Bì A Tứ cuối cùng lại có kết cục như vậy.

“Bây giờ hắn ở đâu?” Đối mặt với câu hỏi, Hứa Ngôn lắc đầu.

Nhưng nếu muốn tìm thì có cơ hội.

“Hắn lúc đó là để ngăn chiếc quan tài đó rơi xuống nước, dù sao thì quan tài có độc khí, một khi đi vào nguồn nước…” Hứa Ngôn chưa nói hết, nhưng mọi người đều đã hiểu đáp án.

Đến lúc đó e rằng cả thành Trường Sa đều sẽ trở thành một thành phố chết.

“Hắn làm vậy cũng coi như là lấy công chuộc tội.” Có lẽ có thể giữ lại cho hắn một mạng.

Dù sao Cửu Môn thiếu một không thể được.

Nghĩ vậy, Hứa Ngôn cũng nhìn sang Nhạc Khỉ La.Nhạc Khỉ La đương nhiên hiểu ý.

Những người còn lại sau khi nghe chuyện Trần Bì A Tứ làm lần này, đều vô cùng kinh ngạc.

Nhưng cũng có thể hiểu được.

Dù sao trước đại nghĩa dân tộc, cho dù là người hiểm ác đến đâu

cũng sẽ chọn hy sinh vì dân tộc.

Trần Bì A Tứ tuy đã làm chuyện xấu, nhưng từ đầu đến cuối hắn cũng không quá can dự vào những chuyện này.

Nhạc Khỉ La thả chỉ nhân khôi lỗi ra.

Dưới ánh mắt mọi người, chỉ nhân khôi lỗi nhanh chóng biến mất.

“Sợ rằng cho dù tìm thấy, hắn cũng sẽ không chấp nhận bất kỳ sự giúp đỡ nào.” Nhị Nguyệt Hồng thở dài.

Tính cách Trần Bì A Tứ anh ta hiểu rõ nhất.

Dù thế nào, hắn tuyệt nhiên sẽ không chấp nhận sự giúp đỡ của người khác.

Nghe Nhị Nguyệt Hồng nói xong, Trương Khải Sơn và những người khác đều nhìn sang.

“Dù thế nào cũng phải thử một lần, Cửu Môn thiếu một không thể được.” Đối mặt với lời mọi người.

Nha Đầu cũng nhìn về phía chỉ nhân đã đi.

Mọi chuyện rồi sẽ kết thúc.

Họ cũng sẽ chào đón bình minh.Hứa Ngôn đi theo chỉ nhân khôi lỗi của Nhạc Khỉ La về phía trước.

Chương 435

Lúc này mới phát hiện chỉ nhân khôi lỗi cuối cùng dừng lại trên núi.

Xem ra đây chính là nơi Trần Bì A Tứ ẩn náu.

Tất cả mọi người đều dừng lại tại chỗ, không tiếp tục đi về phía trước.

Nhị Nguyệt Hồng trầm tư một lát, lúc này mới nhìn về phía Hứa Ngôn.

"Ngôn gia, các anh đi đi.

Trong số những người này, có lẽ người hắn không muốn gặp nhất chính là tôi." Nghe Nhị Nguyệt Hồng nói, Hứa Ngôn lại quay đầu nhìn lại.

"Hắn không muốn gặp anh chẳng qua là không biết làm thế nào để xử lý tốt mối quan hệ giữa hai người, tôi tin anh có thể xử lý tốt chuyện này." Trương Khải Sơn và những người khác đều nhìn sang, dường như hiểu ý Hứa Ngôn.

Gỡ chuông thì phải người buộc chuông.

Chuyện này không thể cứ mãi trong trạng thái vướng mắc.

Nếu không thì đến cuối cùng cũng sẽ không có khả năng giải quyết, thậm chí cuối cùng còn khiến oán khí sâu hơn.

Nhị Nguyệt Hồng lộ vẻ khó xử.

Cuối cùng vẫn nghe lời Hứa Ngôn.Khi mọi người tiến vào trong núi, họ cũng cảm nhận được thứ độc khí tỏa ra xung quanh.

Trần Bì A Tứ lúc này nghiễm nhiên là một nguồn độc di động.

Sơ ý một chút là sẽ bị nhiễm.

May mắn thay Trần Bì A Tứ lúc này vẫn còn lương tri, không xông xuống nơi dân làng dưới núi.

Hứa Ngôn và những người khác từ từ đi về phía trước.

Sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng cũng càng lúc càng trở nên rối bời khi đến gần.

Anh ta biết chuyện này khó xử lý đến mức nào, càng có thể tưởng tượng thái độ của Trần Bì A Tứ khi nhìn thấy mình sẽ ra sao.

Vô số chỉ nhân khôi lỗi nhanh chóng luồn lách về phía một hang động.

Rất rõ ràng vị trí cụ thể của Trần Bì A Tứ là ở đó.

Những người còn lại im lặng, đều nhìn về phía Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn xua tay, ý bảo mọi người đi theo.

Anh đương nhiên biết kết cục cuối cùng của Trần Bì A Tứ.

Nhưng anh hiện tại đã đến đây, đương nhiên cũng sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Nhạc Khỉ La đi theo vị trí đó.

Mọi người cuối cùng cũng đã đến trong hang động.

Trong môi trường tối tăm, một bóng người co quắp trong góc.

Toàn thân không ngừng run rẩy.

Chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta có chút kinh hoàng.

Nhị Nguyệt Hồng nhíu mày, cũng vô thức muốn đi về phía đó.

Dù sao anh ta cũng là sư phụ của Trần Bì A Tứ.

Từ đầu đến cuối anh ta chưa từng nghĩ đến việc đoạn tuyệt với

Trần Bì A Tứ.

Sống chung lâu như vậy, làm sao lại mong hắn chết chứ?Hứa Ngôn lúc này đã đến gần.

Có lẽ nghe thấy tiếng động, sắc mặt Trần Bì A Tứ lập tức sụp đổ.

Hắn vô thức ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên vô cùng dữ tợn, giận dữ nhìn về phía trước.

Khi nhìn thấy Hứa Ngôn xuất hiện trước mặt, sắc mặt hắn có chút thả lỏng trong chốc lát, nhưng rất nhanh lại trở nên cực kỳ cảnh giác.

Ánh mắt vẫn nhìn xung quanh, đương nhiên cũng chú ý đến sự hiện diện của Nhị Nguyệt Hồng và những người khác.

“Cứ gấp gáp muốn giết sạch như vậy sao?

Sợ tôi lại đi làm chuyện gì bất lợi cho các người à?” Nghe Trần Bì A Tứ nói, sắc mặt Hứa Ngôn vẫn bình tĩnh, thậm chí không có quá nhiều biểu cảm.

Nhưng càng như vậy lại càng gây áp lực lớn cho Trần Bì A Tứ.

“Tôi đã sắp chết rồi, không cần các người ra tay.

Nếu các người không muốn chết thì nhanh chóng tránh xa tôi ra, tôi đã hít phải một lượng lớn thi độc, bây giờ tôi là nguồn độc di động.” Thấy mọi người không lên tiếng, Trần Bì A Tứ cũng lê thân thể bò vào sâu trong hang động.

Hắn không muốn nhìn thấy ánh mắt thương hại của mọi người.

Từ đầu đến cuối hắn dường như đều sai.

Hắn chỉ muốn tranh giành quyền lợi của mình, nhưng từ đầu đến cuối hắn đều giống như một tên hề nhảy nhót, mặc người ta tùy ý xẻ thịt.

Hắn cứ ngỡ hắn giết Tứ đương gia thì có thể vào Cửu Môn.

Nhưng từ đầu đến cuối họ đều chỉ muốn hắn xin lỗi, muốn hắn tự nói xem rốt cuộc mình đã làm sai điều gì.

Thậm chí ngay cả người phụ nữ mình yêu, cũng chỉ nói anh ta đừng lầm đường lạc lối.

Con người sống một đời, tuy rằng nhiều chuyện hắn đã có kết luận, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy không cam lòng.Đang suy nghĩ, Hứa Ngôn đột nhiên kéo hắn dậy khỏi mặt đất.

Tình huống bất ngờ này trực tiếp khiến sắc mặt Trần Bì A Tứ đại biến.

"Đừng chạm vào tôi, tôi có độc." Nhưng sau khi nói xong, hắn cũng phản ứng lại.

Độc đối với Hứa Ngôn căn bản không phải là chuyện phiền phức.

Hứa Ngôn mạnh mẽ đến vậy, từ đầu đến cuối không có một ai có thể làm anh bị thương.

Hứa Ngôn sờ vào túi, đây là một cây Phật thủ thảo anh đã đổi bằng năm nghìn điểm tích lũy.

Cứu người chết sống lại, loại bỏ độc tố trong cơ thể càng dễ dàng hơn.

Anh nhét Phật thủ thảo vào miệng Trần Bì A Tứ.

Những người còn lại không hiểu đây rốt cuộc là đang làm gì, nhưng cũng biết Trần Bì A Tứ đã là người sắp chết, bất kể Hứa Ngôn làm gì thì chắc chắn là tốt cho hắn.

Trần Bì A Tứ dường như rất phản kháng, cả người nhanh chóng né tránh về phía sau.

"Anh muốn làm gì?" Nhạc Khỉ La khi nhìn thấy cảnh này, sắc mặt

cũng trở nên vô cùng khó coi.

“Không muốn chết thì nhanh chóng ngậm miệng lại, kêu cái gì mà kêu?” Đối mặt với lời Nhạc Khỉ La, biểu cảm của Trần Bì A Tứ cũng có chút thay đổi.

Ánh mắt dường như cũng trầm xuống.Nhét Phật thủ thảo vào miệng Trần Bì A Tứ, Hứa Ngôn cũng đứng từ trên cao nhìn xuống người trước mặt.

“Phật thủ thảo có thể loại bỏ độc trong cơ thể anh, không bao lâu anh sẽ có thể hồi phục như ban đầu.

Mọi chuyện đều do con người, không ai sẽ để bụng những gì anh đã làm trước đây.” Lời vừa dứt, Hứa Ngôn liền xoay người rời đi.

Nhạc Khỉ La theo sát phía sau.

Chỉ còn lại Nhị Nguyệt Hồng và những người khác đối mặt với Trần Bì A Tứ.

“Cửu Môn xưa nay có một quy định.

Người có thể đánh bại môn chủ thì có thể kế thừa vị trí.” Nhị Nguyệt Hồng nói xong câu này, cũng theo sau chuẩn bị rời đi.

Trần Bì A Tứ đã làm rất nhiều chuyện đại nghịch bất đạo, nhưng lần này nếu không phải hắn kịp thời ngăn cản người Nhật, rắc rối mà Trường Sa phải đối mặt sẽ còn lớn hơn.“Ngôn ca ca, hắn có thể nghĩ thông suốt không?” Giọng Nhạc Khỉ La truyền đến từ phía sau, cũng khiến Hứa Ngôn chìm vào trầm tư.

Thật lòng mà nói, mỗi người đều có mỗi cách nhìn nhận riêng.

Đây không phải là điều họ có thể can thiệp.

Mọi người đều trở về căn cứ.

Chương 436

Vừa mới trở về, Triệu Quốc Trung đã trực tiếp chạy đến.

Sắc mặt anh ta dường như không được tốt lắm, nhìn Hứa Ngôn cũng có chút bối rối.

Sắc mặt Hứa Ngôn hơi thay đổi.

"Có chuyện gì vậy?" Đối mặt với câu hỏi của người trước mặt, Triệu Quốc Trung lúc này mới nhìn vào bên trong.

"Đại sứ Nhật Bản đang chờ anh ở trong đó, nói là có chuyện muốn anh quyết định." Nghe Triệu Quốc Trung nói, Hứa Ngôn gật đầu.

Vô sự bất đăng tam bảo điện.

Từ "quyết định" dùng rất hay.

Xem ra anh vừa trở về đã có chuyện xảy ra.

Hứa Ngôn cho mọi người lui xuống, rồi trực tiếp đi vào chính sảnh.

Trước mặt, một người đàn ông thấp bé quay người lại.

Vẻ mặt đúng là loại mà Hứa Ngôn chán ghét.

"Hứa Đại soái, sớm đã nghe nói Hứa Đại soái anh tuấn phi phàm, hôm nay gặp mặt quả nhiên không tầm thường." Hứa Ngôn không đáp lại, trực tiếp ngồi vào chỗ của mình.

"Đại sứ Điền Trung có việc gì quý bận?

Bản Đại soái vừa xử lý xong vài chuyện, rất mệt mỏi." Nghe người trước mặt nói.

Điền Trung Thứ Lang lúc này mới nhanh chóng bước đến.

“Lãnh sự quán của chúng tôi bị nổ, một đám sơn phỉ xông vào, cướp sạch tất cả những thứ có giá trị.

Chuyện này tôi hy vọng Hứa Đại soái có thể đưa ra quyết định, nếu không chúng tôi sẽ tự mình xử lý.” Hứa Ngôn thấy rất buồn cười.

Trong chốc lát lại suy nghĩ rốt cuộc là ai?

Lại có thể đồng lòng với anh đến vậy.

Lãnh sự quán đó anh đã sớm muốn cho nổ rồi.

Cứ vô duyên vô cớ gây cản trở trước mắt.

Lẽ ra sớm đã phải tìm một cái cớ để phá bỏ nó.

Lần này ngược lại lại thuận theo ý anh.

Dường như cảm nhận được trạng thái của Hứa Ngôn.

Sắc mặt Điền Trung Thứ Lang trước mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

“Hứa Đại soái, nếu chuyện này anh không cho tôi một lời giải thích, vậy thì đừng trách chúng tôi không giữ lễ phép.” Nghe câu nói này của người trước mặt.

Sắc mặt Hứa Ngôn trong khoảnh khắc trở nên âm trầm.

“Anh đang uy hiếp tôi?” Điền Trung Thứ Lang đương nhiên cũng đã nghe nói về chuyện của Hứa Ngôn.

Hắn ta chẳng qua chỉ là đại sứ ngoại giao của lãnh sự quán, đương nhiên không dám quá kiêu ngạo trước mặt Hứa Ngôn.

Nhưng chuyện này suy cho cùng hắn ta nhất định phải đòi một lời giải thích.

“Quốc gia các anh có câu cổ ngữ, người thức thời là tuấn kiệt.

Hiện tại các khu vực chiến tranh thường xuyên xảy ra, anh sẽ

không cho rằng mình vẫn có thể kiên trì giữ vững nơi này chứ?

Nếu sớm xử lý tốt chuyện này, có lẽ còn có thể giao hảo.” Nghe Điền Trung Thứ Lang nói xong.

Sắc mặt Hứa Ngôn cũng lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Anh mân mê khẩu súng trong tay, lúc này nòng súng cũng đã chĩa thẳng vào Điền Trung Thứ Lang.

“Tôi cả đời ghét nhất bị người khác uy hiếp.” Biểu cảm của Điền Trung Thứ Lang thay đổi.

Cả người từ thái độ ngạo mạn vừa rồi trở nên có chút hoảng sợ.

“Hứa Đại soái, anh biết đấy.

Hôm nay tôi đến chẳng qua chỉ muốn đòi một lời giải thích thôi.

Tổng không thể vô cớ để lãnh sự quán của chúng tôi gặp tai họa diệt vong như vậy.

Hiện tại cả Trường Sa đều do anh quản lý, nếu anh không quản, vậy thì chúng tôi chỉ có thể tự mình lên núi tiễu phỉ.” Hứa Ngôn không lên tiếng, đặt khẩu súng trong tay lên bàn.

Tình huống hiện tại, tuyệt nhiên không thể cho họ cơ hội này.

“Chuyện này vì đã xảy ra trong địa bàn quản lý của tôi, đương nhiên sẽ do tôi đích thân đi xử lý.” Nghe Hứa Ngôn nói.

Sắc mặt Điền Trung Thứ Lang trước mặt lúc này mới hơi dịu đi một chút.

Chuyển mắt đã lại một lần nữa dương dương tự đắc.

Tên hề nhảy nhót.

Hứa Ngôn hoàn toàn không để hắn vào mắt, ngược lại thực sự muốn kết giao xem rốt cuộc là tên sơn phỉ nào mà lại có khí phách đến

vậy.Tiễn Điền Trung Thứ Lang đi.

Hứa Ngôn lúc này mới gọi Triệu Quốc Trung vào.

“Nghe nói sơn phỉ đã san phẳng lãnh sự quán, đại khái anh có biết chuyện gì không?” Nghe người trước mặt nói.

Triệu Quốc Trung gật đầu.

“Tối qua không biết từ đâu ra một đám sơn phỉ xông vào thành, họ lại không cướp đồ của dân, mà trực tiếp xông vào lãnh sự quán đốt giết cướp bóc.

Nghe nói họ đánh cho quân lính không kịp trở tay, thương vong vô số.

Và đặc biệt chọn những thứ có giá trị mang đi, những thứ không mang đi được thì cơ bản đều bị đập phá.

Sau khi cướp xong, người cầm đầu còn trực tiếp dùng thuốc nổ cho nổ tung lãnh sự quán.” Triệu Quốc Trung ngay cả khi kể cũng cảm thấy có chút phấn khích, nhưng cũng cố gắng hết sức kiềm chế cảm xúc của mình.

Dù sao hiện tại dường như không thể hả hê được.

“Phì!” Nghe thấy tiếng động từ người trước mặt.

Triệu Quốc Trung lúc này mới ngẩng đầu nhìn sang, lúc này mới phát hiện Hứa Ngôn cũng đang cười nghiêng ngả.

“Cái này đúng là khiến bọn chúng chịu một thiệt thòi lớn, thảo nào Điền Trung Thứ Lang tức đến chết!”Vì Hứa Ngôn đều không che giấu, Triệu Quốc Trung đương nhiên cũng sẽ không tiếp tục nhịn nữa.

“Chuyện này anh nghĩ sao?” Hứa Ngôn đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Triệu Quốc Trung thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

“Có điều tra ra là sơn phỉ trên núi nào không?” Hai câu hỏi nối tiếp nhau, khiến sắc mặt Triệu Quốc Trung sớm đã trở nên hoảng hốt.

“Vẫn chưa có tin tức.

Dường như là một đám người lỏng lẻo, hoặc không biết là người từ đâu xuất hiện.

Nghe giọng điệu cũng không giống người thành Trường Sa.” Nghe phản hồi xong, Hứa Ngôn cũng nheo mắt lại.

“Hãy tung tin ra, sự việc trọng đại tôi nhất định phải xử lý thật tốt.

Nếu có thể tự chủ động đến thì có thể khoan hồng xử lý.” Triệu Quốc Trung gật đầu, cũng nhanh chóng xoay người đi xử lý chuyện này.“Vào đi.” Nhạc Khỉ La vẫn luôn nghe trộm ở bên ngoài.

Chú ý thấy lời Hứa Ngôn, cô bé lúc này mới nhẹ nhàng đi vào.

“Ngôn ca ca, anh biết em ở đây à.” Đối mặt với lời người trước mặt, Hứa Ngôn cũng nhún vai.

“Lãnh sự quán bị nổ không phải là một chuyện đáng vui sao, Ngôn ca ca còn phải đi xử lý.” Lời Nhạc Khỉ La đương nhiên có thể hiểu được.

Cô bé từ trước đến nay chưa từng bận tâm đến chuyện này, đương nhiên cũng không thể hiểu được chuyện này nếu không xử lý tốt, cuối cùng rất có thể sẽ trở thành lý do để người Nhật gây chiến.

Cho nên suy cho cùng vẫn phải xử lý một phen.

Chương 437

“Tiểu La nhi không cần phiền lòng chuyện này, anh sẽ xử lý tốt.” Hứa Ngôn vẫn luôn như vậy.

Bất kể là chuyện gì anh cũng sẽ xử lý dễ dàng.

Cho nên Nhạc Khỉ La tin tưởng anh.

“Nếu có chuyện gì cần em, Ngôn ca ca cứ nói ra.” Hứa Ngôn đương nhiên không thể để họ can dự vào những chuyện này.

Nếu không thì rất có thể sẽ gây ra một cơn bão lớn hơn.

Triệu Quốc Trung tung tin tức ra ngoài.

Trong chốc lát người dân thành Trường Sa cũng hò reo vui mừng.

Dù sao lãnh sự quán đó giống như vẫn luôn giám sát mọi hành động của họ, lần này bị nổ tung ngược lại khiến họ phấn khích.

Dù sao cũng coi như đã giải quyết được một rắc rối.Ban đêm.

Hứa Ngôn không ngủ, chỉ canh giữ ở cửa, chờ đợi người đến.

Khi Triệu Quốc Trung một lần nữa đi ra, cũng chú ý đến bóng dáng Hứa Ngôn.

“Đại soái, chuyện lần này gây ồn ào lớn như vậy, tên sơn phỉ đó làm sao có gan xuất hiện?

Sớm đã không biết trốn ở đâu rồi.

Hay là đừng đợi ở đây nữa, đi nghỉ sớm đi.” Nghe Triệu Quốc Trung nói, Hứa Ngôn không ngẩng đầu, uống một ngụm trà trong tay.

Bên tai cũng đã vang lên tiếng gõ cửa.

Triệu Quốc Trung ngớ người một chút, cũng vô thức nhìn về phía

đó.

Anh ta không ngờ chuyện gì đã xảy ra.

Chẳng lẽ tên sơn phỉ đó lại thực sự tự động đến cửa.

Điều này thật kỳ lạ.

Hầu như không có bất kỳ sự chậm trễ nào, Triệu Quốc Trung cũng nhanh chóng chạy về phía đó.

Cánh cửa vừa kéo ra.

Vài người cũng đã xuất hiện trước mặt.

Mặc áo da thú, trông cực kỳ thô kệch và vạm vỡ.

“Hứa Đại soái, lâu rồi không gặp.” Khổng Vũ lúc này đang nắm cây roi trong tay, cũng trực tiếp khẽ cúi người chào Hứa Ngôn.

Quả nhiên không sai.

Đúng như Hứa Ngôn đã nghĩ.

Lúc đó anh đã nghĩ rằng sơn phỉ bây giờ tuy liều lĩnh, nhưng chưa từng thấy ai dám chủ động khiêu chiến người Nhật.

Đặc biệt là khi anh tiếp quản Trường Sa, tất cả các sơn phỉ đã đầu hàng.

Khi nghe Triệu Quốc Trung nói rằng những người đã cho nổ lãnh sự quán lần này không thuộc về Trường Sa, anh đã có chút nhận ra.

Giống như anh đã nghĩ.“Tôi đã đoán là anh mà.

Ngoài anh ra thì không ai có gan này.” Khổng Vũ sau khi nghe câu nói này, trên khuôn mặt thô kệch của hắn lại hiện lên một nụ cười.

“Tôi đã sớm nói muốn thề chết đi theo Hứa Đại soái.

Thời gian trước nghe ngóng mới biết Hứa Đại soái đã trở về thành.

Tuy nói tôi cũng không buông bỏ sơn trại, nhưng cũng muốn được theo sát bên cạnh Hứa Đại soái.” Triệu Quốc Trung khi nghe câu nói này, không khỏi há hốc mồm.

Xem ra chuyến đi đến Nhạc Dương thời gian trước, e rằng cũng có thu hoạch.

Anh ta đánh giá Khổng Vũ trước mặt, trông thực sự có khí chất của một người đàn ông hoang dã, nhưng trong ánh mắt lại vô cùng kiên định.

“Hứa Đại soái.

Chuyện lần này là do tôi làm sai, tôi sẽ không liên lụy bất kỳ ai, chỉ hy vọng sau khi tôi khai báo, đám huynh đệ này của tôi có thể ở lại dưới trướng anh.” Nghe lời người trước mặt.

Hứa Ngôn không khỏi bật cười.

“Cứ vào đây rồi nói.

Các anh xuất hiện rầm rộ như vậy ở đây, là muốn đội một cái mũ lớn cho tôi sao?” Nghe Hứa Ngôn nói.

Những người có mặt đều ngớ người.

Đồng thời cũng đều đi vào căn cứ.

“Ở đây sẽ không có ai làm hại các anh.

Những chuyện các anh làm cũng không sai, dù sao ở chỗ tôi thì rất tán thành.” Trong chốc lát mọi người ồ lên.

Nhưng trong khoảnh khắc cũng đều phản ứng lại ý của Hứa Ngôn.

Dù thế nào đi nữa, họ đã nói sẽ đi theo Hứa Ngôn thì sẽ không có bất kỳ oán trách nào.Sáng sớm ngày thứ hai.

Khi Trương Khải Sơn và những người khác xuất hiện, họ cũng chú ý đến những người này xuất hiện thêm trong căn cứ.

Hành vi cử chỉ cực kỳ thô kệch.

Đặc biệt là ngồi trong sân ăn uống ồn ào, không hề kiêng dè.

Hứa Ngôn thì ngồi trong chính sảnh, nhưng không hề có bất kỳ sự ngăn cản nào.

Tề Thiết Chủy nhìn cảnh này, cũng không khỏi nhìn quanh.

"Ngôn gia, chuyện gì xảy ra chỉ trong một đêm vậy?

Lấy đâu ra nhiều dân tị nạn thế này, không đúng!

Trông họ không giống dân tị nạn.

Béo hơn cả tôi ăn." Tề Thiết Chủy nói xong, cũng vô thức nhìn về phía mọi người, sợ rằng câu nói đó sẽ khiến họ không vui, đến lúc đó anh ta rất sợ.

Hứa Ngôn gọi Khổng Vũ ra.

Khi nhìn thấy người đến, mọi người cũng không khỏi kinh ngạc.

Trước đây họ đều từng cùng nhau đi tiễu phỉ ở Kỳ Lân Sơn.

Đương nhiên là quen Khổng Vũ.

"Khổng Vũ?

Anh sao còn chạy đến Trường Sa rồi?

Không còn chiếm núi xưng vương ở Kỳ Lân Sơn nữa à." Khổng Vũ sau khi nghe lời Tề Thiết Chủy, cũng không khỏi bật cười.

"Tôi lúc đó đã nói muốn đi theo Hứa Đại soái.

Đương nhiên là nói được làm được." Câu nói này ngược lại khiến Trương Khải Sơn và những người khác không thể không khâm phục.

Có lẽ chỉ có những người thực sự có khí phách mới có thể thực sự làm được những gì mình đã nói.

Trương Khải Sơn lúc này cũng nhìn sang Hứa Ngôn.

“Ngôn gia, hôm qua tôi đã nghe tin tức anh tung ra.

Tiếp theo đang nghĩ cách xử lý chuyện này.” Khi nghe Trương Khải Sơn hỏi, Hứa Ngôn cũng nhìn về phía anh ta.

“Người trong cuộc ở ngay đây, tôi còn có thể làm gì hắn ta?” Hả?

Đối mặt với lời Hứa Ngôn.

Chương 438

Sau một thoáng nghi hoặc.

Tất cả những người có mặt đều không khỏi kinh ngạc.

“Kẻ đã cho nổ lãnh sự quán là Khổng Vũ?” Hứa Ngôn gật đầu.

Hiện tại Điền Trung Thứ Lang muốn một lời giải thích.

Vậy thì cứ cho hắn một lời giải thích là được.

Những thứ khác đương nhiên không cần bận tâm.Ngay khi mọi người vẫn đang suy nghĩ về chuyện này, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng động.

Triệu Quốc Trung vội vàng đi qua mở cửa.

Khi chú ý đến người trước mặt, tất cả mọi người đều nhìn sang.

Trần Bì A Tứ đứng ở cửa, sắc mặt dường như có chút tái nhợt.

Xem ra độc trên người hắn đã được hóa giải.

Nếu không thì hắn cũng sẽ không có sức lực xuống núi.

“Ngôn gia.” Có thể thấy cơ thể hắn vẫn rất yếu ớt.

Chú ý thấy tất cả mọi người đều ở đây, biểu cảm hắn cũng trở nên có chút chần chừ, dường như đang suy nghĩ xem có nên đi vào hay không.

Hứa Ngôn chú ý đến sự xuất hiện của Trần Bì A Tứ.

Lúc này anh cũng gật đầu.

“Vào đi.” Tất cả mọi người đều nhìn về phía này.

Lần này họ cũng coi như đã giải quyết xong chuyện này.

“Đã nghĩ thông suốt rồi sao?” Lời Hứa Ngôn khiến Trần Bì A Tứ gật đầu.

“Từ nay về sau tôi sẽ làm tốt việc của mình.

Sẽ không còn bất kỳ ý nghĩ xấu nào nữa.” Có câu nói này của Trần Bì A Tứ.

Những người còn lại có mặt đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu tình hình hiện tại có thể dừng lại ở đây một lát cũng là rất tốt.

Chỉ có điều họ đều biết mọi chuyện rồi sẽ có một kết thúc.

Họ mang theo sứ mệnh, dù thế nào đi nữa cũng chỉ có thể xử lý tốt mọi chuyện xong thì mới được.

Hiếm khi lần này mọi người lại đông đủ như vậy.

Mọi người đều thu dọn một chút, chuẩn bị hôm nay uống chén rượu nhỏ.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn Hứa Ngôn, đã từ tận đáy lòng khâm phục anh.

Dù là chuyện khó khăn đến mấy, dù là cục xương khó gặm đến đâu, anh dường như đều có thể giải quyết được, căn bản không hề tốn sức.Đêm khuya tĩnh lặng.

Mọi chuyện cũng cuối cùng đã có một kết thúc.

Hứa Ngôn nhìn thời gian, dường như cũng ngày càng gần.

Dù thế nào đi nữa, thành Trường Sa anh nhất định phải giữ vững.

Không nói gì khác, tất cả phạm vi anh quản lý không thể chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Anh cũng sẽ không cho phép.

Còn về chuyện tiếp theo này, xem ra cần phải suy nghĩ thật

kỹ.Sáng sớm ngày thứ hai.

Hứa Ngôn vừa mới khởi hành, cũng chú ý đến sự xuất hiện của Điền Trung Thứ Lang.

“Hứa Đại soái.

Không biết chuyện lãnh sự quán của chúng tôi đã có manh mối gì chưa?” Giống như ruồi nhặng.

Khi chú ý đến sự xuất hiện của Điền Trung Thứ Lang, Hứa Ngôn cũng nhíu chặt mày.

“Đại sứ Điền Trung không nhìn ra sao?

Hiện tại tôi chẳng phải đang đi xử lý chuyện này.” Nghe người trước mặt nói.

Điền Trung Thứ Lang siết chặt nắm đấm rồi mới khẽ nới lỏng ra.

“Hai ngày nay có người đồn thổi.

Nói là Hứa Đại soái có hiềm nghi bao che sơn phỉ, tôi tin Hứa Đại soái hẳn sẽ không làm ra chuyện làm tổn hại tình cảm hai nước như vậy.” Hứa Ngôn không đáp lại, trực tiếp lên ngựa, dẫn theo một đội quân tiến về phía ngoại thành.

Cứ coi như đang diễn một vở kịch.

Đối mặt với sự thờ ơ của Hứa Ngôn, Điền Trung Thứ Lang cũng có chút bực bội.Mọi người xuất phát về phía ngoại thành.

Cả thành phố sớm đã không còn thấy bóng dáng ai.

Gần đây có thể nói là dân chúng sống không yên ổn.

Dẫn đến việc người dân thậm chí đối với mọi chuyện đều giữ thái độ bàng quan.

Họ không dám làm gì nữa, sợ sẽ chuốc họa vào thân.

Hứa Ngôn đi qua con phố này, lúc này sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Cảnh tượng chỉ từng thấy trên sách vở, lúc này lại hiện ra chân thực trước mắt anh.

Anh luôn nghĩ dựa vào sức mình để lật đổ, nhưng cũng chỉ là đang đẩy nhanh tiến trình mà thôi.Ngay khi mọi người tiếp tục đi về phía trước, một tiếng súng vang lên.

Hứa Ngôn vô thức nhìn sang, sắc mặt cũng không khỏi khó coi.

Đó chính là nhắm vào vị trí của anh, hầu như không hề suy nghĩ gì, Hứa Ngôn lật người xuống ngựa, cũng nhanh chóng bắn một phát vào vị trí anh nhìn thấy.

Hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn.

Khi nhìn lại, người bên kia đã biến mất không còn dấu vết.

Sắc mặt mọi người đại biến.

Triệu Quốc Trung cũng nhanh chóng đến bên cạnh Hứa Ngôn.

"Đại soái, anh có bị thương không?" Ai cũng không ngờ Hứa Ngôn lại suýt bị ám sát trong phạm vi quản lý của mình.

"Mau đuổi theo.

Xem rốt cuộc là ai muốn làm hại Đại soái của chúng ta?" Hứa Ngôn nheo mắt lại.

Hiện tại muốn xử lý anh nghiễm nhiên là hai phe.

Lãnh đạo cao nhất của Quốc dân Đảng và người Nhật.

Phe trước nghiễm nhiên là muốn "chiêu phong", chỉ cần giải quyết anh thì tất cả binh lực và chiến lực đều sẽ đổ vào Quốc dân Đảng.

Mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào anh, thiết tha muốn anh

chết.

Nhưng càng như vậy Hứa Ngôn càng không dễ dàng thỏa hiệp.

Còn về phe sau.

Nhạc Dương và Trường Sa hiện tại là hai cục xương khó gặm, cũng đều đổ dồn sự đố kỵ lên người anh.

E rằng họ cho rằng chỉ cần xử lý anh, hai thành phố này sẽ tan rã.

Hứa Ngôn xua tay.

"Về phủ.

Chương 439

Chuyện này trước mắt không cần tính toán, bên ngoài đồn rằng tôi bị thương, trong thời gian ngắn sẽ không gặp bất kỳ ai nữa.”… Nghe Hứa Ngôn nói.

Triệu Quốc Trung cũng chỉ có thể gật đầu.

Dù sao chuyện này đương nhiên cần một lời giải thích.

Cứ xem lúc này ai sốt ruột trước.

Hứa Ngôn và những người khác trở về phủ.

Có lẽ không ngờ sẽ trở về nhanh như vậy, Nhạc Khỉ La cũng nhanh chóng chạy đến.

“Ngôn ca ca, anh làm sao vậy?” Có lẽ cảm nhận được vẻ mặt nghiêm trọng của Hứa Ngôn.

Sắc mặt Nhạc Khỉ La cũng không tốt, lúc này lại càng có chút bối rối.

“Ngôn gia trên đường đi tiễu phỉ đã gặp ám sát.” Cái gì?

Chỉ một câu nói.

Khiến sắc mặt tất cả mọi người đều trở nên cực kỳ hoảng hốt.

Họ nhìn về phía Hứa Ngôn, trong chốc lát lại không biết nên đáp lại thế nào.

“Anh bị thương rồi sao?” Hứa Ngôn lắc đầu.

Ai bị thương thì anh cũng sẽ không bị thương.

Chỉ có điều hiện tại anh cần làm là giả vờ bị thương.

Trong thời gian ngắn không thể cho bất kỳ ai có cơ hội tiếp cận

anh.

“Không bị thương.

Nhưng cũng phải tung tin ra.

Xem ai không ngồi yên được.” Nghe Hứa Ngôn nói, mọi người đều hiểu ý anh.

Trong chốc lát tất cả mọi người đều lặng lẽ nhìn về phía trước.

Họ đương nhiên cũng biết rốt cuộc là ai đã làm ra chuyện này.

Tuy nói có hướng, nhưng lại không xác định.

Xem ra đối với Hứa Ngôn, vẫn sẽ có rất nhiều người e ngại thực lực của anh.

Dù sao có thể trong thời gian ngắn chiếm được hai khu vực quan trọng nhất là Trường Sa và Nhạc Dương.

Lúc này, đương nhiên có rất nhiều người hy vọng Hứa Ngôn mất mạng.

Những người còn lại có chút bối rối, nhưng lại không biết nên phản ứng thế nào.

Dù sao họ hiện tại cũng không có cách nào giúp được gì nhiều.

Cuộc chiến với người Nhật rất có thể sẽ nổ ra.

Cho nên trong quá trình này không nên có bất kỳ sơ suất nào nữa.

Nhưng tình hình hiện tại của họ, cũng chỉ có thể nghe theo.Rất nhanh tin tức Hứa Ngôn bị ám sát được tung ra.

Cả thành Trường Sa cũng truyền đến sự xôn xao.

Mọi người đương nhiên biết thực lực và địa vị của Hứa Ngôn.

Hiện tại lại đột nhiên truyền ra những lời như vậy, đặt lên bất kỳ ai cũng không thể lý giải được.

Mọi người đều bắt đầu đồn đại, đa số đều tự mình phân tích.

Nhưng đại khái đều cho rằng sẽ là người Nhật.

Dù sao chỉ có loại bỏ Hứa Ngôn, người Nhật mới có thể triệt để công chiếm Trường Sa.

Thêm vào đó là chuyện lãnh sự quán xảy ra gần đây, Hứa Ngôn tuy nói sẽ xử lý, nhưng lại không có bất kỳ động thái nào.

Điều này cũng khiến người Nhật có thể nói là tích oán đã lâu với Hứa Ngôn.

Khổng Vũ lúc này có chút phẫn nộ.

Hắn ta cầm súng liền xông ra ngoài.

Tình huống bất ngờ này trực tiếp khiến mấy người còn lại có mặt hơi sững sờ, không hiểu hắn rốt cuộc muốn đi làm gì.

“Quay lại, anh muốn đi làm gì?” Nghe Hứa Ngôn hỏi, Khổng Vũ lúc này mới quay đầu lại.

“Mẹ kiếp, trên địa bàn của Đại soái lại bị ám toán.

Tôi Khổng Vũ là người đầu tiên không thể chấp nhận.

Bây giờ tôi sẽ đi tìm tên chó tạp chủng đó ra.” Nghe Khổng Vũ nói xong, sắc mặt Hứa Ngôn lại không hề thay đổi.

“Xông xáo như vậy làm gì?

Đánh rắn động cỏ.”Những người còn lại nhìn về phía Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn hiện tại đang “ôm bệnh” ở nhà, quả thực là bớt đi phiền toái.

Vừa nghĩ, Triệu Quốc Trung cũng trực tiếp xông vào.

“Đại soái, vừa rồi Điền Trung Thứ Lang cầu kiến.

Nói là muốn hỏi chuyện lãnh sự quán, tôi đã báo anh hôm qua bị

thương, cho nên không thể gặp hắn.” Nghe Triệu Quốc Trung trả lời.

Hứa Ngôn gật đầu.

“Trạng thái của hắn thế nào?” Đối mặt với lời Hứa Ngôn, Triệu Quốc Trung lại lắc đầu.

“Không có biểu hiện gì nhiều, cũng không biết hắn có ý gì.” Hiện tại mọi người đương nhiên tỉnh táo.

Đối với chuyện này Điền Trung Thứ Lang dường như không quá hiểu.

Nghĩ vậy ngược lại khiến người ta có chút rùng mình.

Nếu không phải người Nhật thì chỉ có một khả năng.

Cứ như vậy mọi người đều nhìn về phía Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn chưa từng làm bất kỳ chuyện gì bất lợi, nhưng hiện tại lại thực sự gây chú ý.

Bất kể là những tình huống xuất hiện ở Nhạc Dương, hay những chuyện xảy ra cho đến bây giờ.

E rằng đều có người âm thầm quan sát anh, mưu đồ dập tắt thế lực của anh.

Cứ như vậy, mọi người đương nhiên đều biết sẽ là ai.

Ngay cả trong tình huống hiện tại, vẫn sẽ có người gây ra nội loạn.

Không thể không nói quả thực là điều khiến người ta không thể chấp nhận được.

Hứa Ngôn ngược lại không có thái độ gì, đây là điều anh vốn đã nghĩ đến.

Hứa Ngôn với trạng thái này đã tránh được sự quấy nhiễu của

Tanaka Shirō.

Chuyện này cũng không tiếp tục làm phiền anh nữa.

Hứa Ngôn nhàn rỗi ở nhà, ngược lại còn thấy vui vẻ.

Trong quá trình này, đương nhiên cũng không ít người đến tìm anh.

Dương Phó quan của Quốc Dân Đảng đã đến mấy lần, ý tứ cũng khá rõ ràng, hy vọng Hứa Ngôn có thể phái binh xuất chinh.

Dù sao hiện tại các thế lực đều không ở trạng thái hòa bình, đa số mọi người cũng bắt đầu tìm kiếm cơ hội.

Chương 440

Hứa Ngôn giờ đã đến nơi nội ưu ngoại hoạn, đương nhiên sẽ không tự chuốc thêm phiền phức. "Hôm nay Hứa Đại soái vẫn không gặp khách sao?" Đối mặt với câu hỏi của người trước mặt, Triệu Quốc Trung chỉ có thể gật đầu. "Đại soái gần đây thân thể mệt mỏi, đặc biệt là sau khi bị ám sát, thân tâm đều bị ảnh hưởng." "Tuyệt nhiên không có cách nào để gặp ngài." Dương Phó quan của Quốc Dân Đảng nghe xong lời này, cũng lộ vẻ khó xử. "Triệu Ti lệnh, anh hẳn biết tôi phụng mệnh ai mà đến, chúng ta đều chỉ là một quân cờ dưới tay thôi." "Quy căn cùng gốc, những chuyện này đều do người phía trên sắp xếp." "Cho dù có bất mãn đến mấy cũng chỉ có thể nghe theo." Triệu Quốc Trung đương nhiên hiểu lời Dương Phó quan nói.

Anh chưa từng nghe qua cái lý lẽ đó.

Khoảng thời gian này anh vẫn luôn nhờ Hứa Ngôn che chở, đương nhiên sẽ không có hai lòng với Hứa Ngôn. "Hiệu trung ai cũng như nhau cả." "Anh phải biết ai cho lợi ích cao nhất thì người đó mới là chủ nhân thật sự." Triệu Quốc Trung không đáp lại.

Sắc mặt Dương Phó quan trước mặt cũng có chút trầm tư. "Hứa Ngôn rốt cuộc cũng không bảo vệ anh được quá lâu đâu." "Anh phải biết bây giờ ai đang không dung Hứa Ngôn, đến khi lật đổ anh ta, anh cũng phải tìm một người có thể che chở cho mình." Nói xong, Dương Phó quan ném tập tài liệu trong tay vào người Triệu Quốc Trung, rồi quay người rời đi.

Hắn ta không ngờ Triệu Quốc Trung lại cứng đầu như vậy.

Quốc Dân Đảng đã không dung Hứa Ngôn, vậy mà cậu ta vẫn trung thành như thế, cuối cùng cũng chỉ có đường chết.

Những người khác không cần nói.

Mấy tên thuộc hạ của Hứa Ngôn này đều là những kẻ đứng đầu.

Chỉ cần Hứa Ngôn ngã đài, bọn họ sẽ là những người đầu tiên bị xử lý.

Đáng tiếc là cậu ta không hiểu được điều đó.

Sắc mặt Triệu Quốc Trung không hề thay đổi.

Lúc này anh cũng trải tài liệu ra.

Đến bên trong khu trú đóng.

Hứa Ngôn chú ý đến khoảnh khắc anh ta xuất hiện, không khỏi nhìn sang. "Trông có vẻ tâm trạng không tốt, có chuyện gì xảy ra vậy?" Đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn, Triệu Quốc Trung mới một năm một mười kể lại chuyện vừa rồi. "Tất cả mọi người đều chờ Đại soái anh gặp bất trắc, họ hoàn toàn nhắm vào thế lực của anh, lại biết anh không dễ bị điều khiển." Sau khi nghe Triệu Quốc Trung nói, Hứa Ngôn cũng gật đầu. "Trạng thái hiện tại của tôi ngược lại lại hợp ý bọn họ." Từ xưa đến nay, quyền lực đều sẽ thúc đẩy con người làm ra những chuyện càng thêm điên rồ. "Vậy tại sao chúng ta không trực tiếp khởi nghĩa?" "Trực tiếp giải quyết bọn họ không phải là được sao?" Hứa Ngôn lắc đầu.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Dù thế lực của anh có rộng lớn đến đâu, cũng vẫn phải có chỗ kiêng kị. "Ngừng nội chiến, chống ngoại xâm!" Tiếng hô bên ngoài khu trú đóng vọng vào, khiến Hứa Ngôn không còn bận tâm đến chuyện vừa rồi nữa, mà vô thức nhìn ra bên ngoài. "Bên ngoài có tiếng gì vậy?" Nghe thấy Hứa Ngôn hỏi, Triệu Quốc Trung không khỏi thở dài. "Gần đây hai đảng vẫn không ngừng nội đấu, đến nỗi các học sinh cũng tự phát xuống đường biểu tình." "Muốn hai đảng hòa bình."

"Ít nhất là phải chống ngoại xâm trước đã." Nghe Triệu Quốc Trung nói, Hứa Ngôn cũng gật đầu. "Mấy ngày nay Tanaka Shirō thì không đến nữa." Triệu Quốc Trung ngẩng đầu nhìn sang. "Hiện giờ thế đạo loạn như vậy, hắn ta đương nhiên phải nhanh chóng tìm chỗ ẩn thân." "Đúng là đã mấy ngày không đến tìm Đại soái." Tiếng ồn bên ngoài dần lớn hơn, dường như người cũng ngày càng đông.

Hứa Ngôn đại khái đã hiểu qua tình hình này, nhưng chưa từng thực sự chứng kiến.

Anh không khỏi nhíu mày nhìn ra ngoài.

Khi chú ý đến trạng thái này của Hứa Ngôn, Triệu Quốc Trung cũng nhìn người trước mặt. "Chúng ta có nên ngăn cản không?" "Dù sao bây giờ những học sinh này càng ngày càng quá đáng, nếu cứ để mặc thì không chừng lúc nào đó sẽ chĩa mũi dùi vào chúng ta?" Hứa Ngôn xua tay. "Cục diện này đối với chúng ta đâu có ảnh hưởng gì." "Hơn nữa, nếu hướng dẫn học sinh biểu tình, có lẽ sẽ có lợi cho chúng ta." "Đặc biệt là bây giờ cấp trên không có bất kỳ chỉ thị nào, chúng ta đương nhiên cũng không cần phải bận tâm." "Với lại sợ gì chứ?

Nơi này chính là đất nước của chúng ta, chúng nó không cướp đi được." Nghe Hứa Ngôn nói.

Triệu Quốc Trung mới hiểu ra.

Trạng thái hiện tại này đối với bọn họ không có gì đáng ngại.

Dù sao bọn họ không để ý, đương nhiên cũng sẽ không chuốc lấy phiền phức.

Nhưng nếu ngăn cản chuyện này, e rằng sẽ rước họa vào thân.

Nhạc Khỉ La thật sự không hiểu những lời Hứa Ngôn và Triệu Quốc Trung nói.

Lúc này cũng không khỏi có chút uất ức. "Ngôn ca ca, chúng ta tiếp theo có phải không còn ngày tháng yên bình để sống nữa không?" Nghe Nhạc Khỉ La hỏi.

Hứa Ngôn mới ngẩng đầu nhìn sang.

Ngày tháng yên bình?

Bọn họ có khi nào có ngày tháng yên bình để sống đâu? "Tiểu La Nhi yên tâm, đợi phong ba lần này qua đi anh sẽ đưa em ra ngoài đi dạo thật vui." Có câu nói này của Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La mới dịu đi một chút.

Bệnh của Nha Đầu gần đây dường như đã khá hơn.

Hứa Ngôn cũng đang tiếp tục tìm kiếm kỳ trân dị thảo.

Tuy rằng không có cách nào triệt để chữa khỏi bệnh tim của cô, nhưng cũng có thể thuyên giảm.

Thuộc về trị tiêu không trị bản.

Trương Khải Sơn và mọi người gần đây cũng đang nghiên cứu cục diện hiện tại.

Hai đảng vốn đã bất hòa, bây giờ người Nhật cũng không ngừng tìm kiếm rắc rối.

Những thứ khác không nói, hiện tại chiến tranh sắp bùng nổ.

Ngày tháng yên bình trước kia e rằng đã một đi không trở lại.

Tuy rằng thành Trường Sa vẫn tương đối bình yên, nhưng đại khái cũng đã là sự bình yên trước cơn bão.

Cửu Môn tập hợp lại với nhau.

Kể từ khi Hứa Ngôn triệt để thống trị Cửu Môn, bọn họ cũng không còn liên lạc riêng tư với nhau nữa.

Lần này, là vì Trần Bì A Tứ.

Thân phận của hắn bây giờ đã không còn như xưa.

Rốt cuộc cũng phải để mọi người chứng kiến một lần.

Hắc Bối Lão Lục vốn định lấy cớ không tham gia, nhưng cũng bị Hứa Ngôn ngăn cản.

Mọi người lại một lần nữa tụ họp, nhưng không còn sự khoa trương ngạo mạn như trước.

Dù sao hiện giờ đã là lúc nguy hiểm cận kề, hà tất phải làm khó người nhà mình. "Phật gia, anh gần đây vẫn luôn ở bên cạnh Hứa Đại soái, có tin tức gì không?" "Dù sao tôi cũng là một phụ nữ, trong tình huống này nếu chiến tranh xảy ra e rằng cũng không giúp ích được gì." Câu nói này đã khá rõ ràng.

Trương Khải Sơn không hạ giọng.

Ngay cả Hứa Ngôn bây giờ cũng đang đối mặt với nguy hiểm, huống chi những người khác. "Cục diện hiện tại các vị cũng đã thấy rõ, chi bằng sớm lo liệu cho bản thân đi." Câu nói này ý nghĩa rất rõ ràng.

Hoắc Tam Nương sau khi nghe Trương Khải Sơn nói, sắc mặt khẽ biến đổi.

Trong lòng nàng có suy tư.

Điều này đủ để chứng minh nguyên do bên trong.

Chương 441

Toàn bộ thành Trường Sa hiện tại đã bị bao phủ trong bóng tối.

Không chỉ Trường Sa, khắp nơi tình thế đều thay đổi lớn.

Không chỉ là sự xâm lược của ngoại địch, mà còn là sự lừa lọc đấu đá giữa hai đảng, khiến bá tánh lầm than.

Hoắc Tam Nương đứng dậy, biểu cảm dường như cũng trở nên có chút buồn bã. "Nếu đã vậy, vậy thì mọi người hãy thuận theo ý trời đi." Sau khi nghe xong câu nói này, Trương Khải Sơn và những người khác cũng không nói gì nhiều. "Cửu Môn tồn tại đã lâu, dù thế nào chúng ta cũng phải đặt nền móng cho hậu bối." "Tuy nói hiện giờ cục diện đại biến, cũng hy vọng sẽ không có ảnh hưởng." Câu nói này cũng chỉ có thể là hy vọng.

Dù sao tình hình sau này ai cũng không biết được.

Hứa Ngôn vẫn đóng cửa không ra ngoài.

Đối với việc Dương Phó quan hết lần này đến lần khác xin gặp, anh cũng không hề đáp lại. "Đại soái, Quốc Dân Chính phủ nhiều lần ra lệnh, muốn anh bàn bạc với Dương Phó quan về cục diện Trường Sa gần đây, chúng ta cứ vậy mà từ chối Dương Phó quan không phải không hay sao?" Nghe Triệu Quốc Trung nói, Hứa Ngôn mới ngẩng đầu nhìn sang. "Sau khi gặp anh ta thì sao?

Để anh ta thao túng tôi à?" Hứa Ngôn đương nhiên biết.

Hiện tại Quốc Dân Đảng đã coi anh là cái gai trong mắt.

Ngay lúc này chính là cơ hội để loại bỏ anh và thay thế.

Trước khi ngoại địch xâm nhập, giải quyết triệt để anh mới là trọng tâm.

Nếu bây giờ cho cơ hội, chẳng phải là rước họa vào thân sao.

Triệu Quốc Trung sau khi nghe Hứa Ngôn nói, cũng không khỏi thở dài.

Cục diện hiện tại động loạn.

Dù có đóng cửa không gặp, e rằng cũng không thể kiên trì quá lâu.

Chỉ là Hứa Ngôn đã làm như vậy, nhất định có lý do của anh.

Khoảng thời gian này tin tức bên ngoài cũng liên tục xuất hiện.

Người Nhật đã không kiềm chế được dã tâm sói hoang của mình.

Hiện tại những tin tức mà Uông Gia Người tung ra lại ít đi rất nhiều.

Hiện giờ muốn xử lý mọi chuyện e rằng cũng không dễ dàng như vậy.

Trương Khải Sơn và mọi người khi trở lại khu trú đóng, đương nhiên cũng chú ý đến Dương Phó quan vẫn luôn lảng vảng bên ngoài.

Xem ra lần này Quốc Dân Đảng quyết tâm phải có được Hứa Ngôn. "Ngôn gia." Về thực lực của Hứa Ngôn, mọi người đều đã có mắt mà thấy.

Cho dù lần này đối mặt với thế lực càng ngày càng lớn mạnh, bọn họ đương nhiên vẫn sẽ nương tựa dưới trướng Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn đang pha trà.

Nghe động tĩnh bên ngoài xong mới ngẩng đầu lên.

Sắc mặt của Tề Thiết Chủy và những người khác ngược lại có chút bất ngờ.

Dù bên ngoài đã pháo hỏa liên thiên, nhưng nơi Hứa Ngôn ở ngược lại là một vùng đất bình yên. "Ngôn gia, bên ngoài thế đạo đã

loạn đến mức nào rồi?

Sao anh vẫn còn có nhàn tình nhã trí ở đây pha trà vậy?" Tề Thiết Chủy thẳng thắn nói.

Sau khi nói xong cũng nhận ra câu nói của mình có chỗ không đúng.

Dù sao hắn ta đâu có quyền gì mà oán trách Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn không đáp lại.

Chỉ là lần lượt rót trà đã pha xong ra. "Bây giờ nếu tôi vội vàng, đó mới thật sự không còn đường lui." Nghe được câu trả lời như vậy, mọi người đương nhiên chỉ có thể yên tâm.

Cùng nhau ngồi xuống vị trí đó. "Thế đạo này vẫn quá loạn, muốn có một nơi ẩn thân cũng không dễ dàng như vậy." Lời nói của Nhị Nguyệt Hồng dường như có chút buồn bã.

Lời vừa dứt, ánh mắt anh cũng lơ đãng nhìn sang những vị trí khác.

Hứa Ngôn cảm thấy chưa chắc đã vậy, anh sẽ không cho Quốc Dân Đảng cơ hội kiểm soát.

Hiện tại lại nhất định phải xây dựng nền tảng vững chắc.

May mà hoàn cảnh không đến mức tệ hơn.

Bây giờ chỉ xem ai có thể trụ đến cuối cùng, người mở miệng trước chính là kẻ thua cuộc.

Những ngày gần đây học sinh biểu tình ngày càng đông.

Mọi người đều đã cực kỳ hoảng sợ trước tình hình hiện tại, nhưng cũng không thể không đóng góp một phần công sức.

Quy căn cùng gốc, bọn họ không thể nào hoàn toàn từ bỏ lãnh thổ

của mình.

Dù ngoại địch đến xâm lược, bây giờ cần làm là ngừng nội chiến giữa hai đảng, đồng lòng đối ngoại.

Đáng tiếc là cái lý mà học sinh biết, những người thực sự hiểu lại ít ỏi vô cùng.

Điều này dẫn đến cục diện hỗn loạn như vậy.

Hứa Ngôn hiện tại tuyệt nhiên không thể xuất hiện.

Quá nhiều người đang theo dõi anh.

Thế lực càng mạnh mẽ, càng thu hút sự chú ý của nhiều người.

Dương Phó quan thấy uy hiếp Triệu Quốc Trung không có tác dụng gì, lúc này cũng đã đến đường cùng.

Hắn ta nhất định phải nhanh chóng kiểm soát Hứa Ngôn.

Đây là nhiệm vụ của hắn, cũng là chuyện nhất định phải hoàn thành.

Trương Khải Sơn trở về phủ.

Có Hứa Ngôn làm chủ tâm cốt, những chuyện khác cũng không cần quá hoảng sợ.

Ngay khi anh chuẩn bị bước vào phủ, một bóng người lại đột nhiên lao ra.

Anh vô thức giơ súng bên hông lên.

Sau khi nhìn rõ người đến, sắc mặt anh không khỏi khẽ biến đổi.

Ánh mắt anh quét qua, càng khiến anh hoảng hốt. "Trương Phó quan, lâu rồi không gặp nhé." Sau khi nghe lời người trước mặt nói, Trương Khải Sơn siết chặt khẩu súng trong tay.

Ánh mắt lúc này cũng cực kỳ cẩn thận.

Khi nhìn người trước mặt, giữa lông mày anh cũng hiện lên rất nhiều sự bất ngờ.

Dương Phó quan lúc này cười nhìn Trương Khải Sơn.

Hứa Ngôn cáo bệnh ở phủ, không gặp ai cả.

Nhưng mấy người của Cửu Môn ra vào lại không bị anh ta ngăn cản.

Điều này rõ ràng là đang ra oai phủ đầu hắn.

Chương 442

Những chuyện khác không nói, tình hình hiện tại hắn ta cũng không cần nể mặt Hứa Ngôn quá nhiều.

Dù sao đây là mệnh lệnh của Tổng thống.

Hứa Ngôn không nghe, đó là lỗi của Hứa Ngôn. "Không biết Dương Phó quan tìm tôi có việc gì?" Nghe Trương Khải Sơn hỏi xong, Dương Phó quan mới bước tới. "Dù có việc gì, cũng không thể nào để tôi đứng ngoài cửa như thế này." "Nếu chuyện này bị người có ý đồ nhìn thấy, e rằng Trương Phó quan cũng khó xử lý." Sắc mặt Trương Khải Sơn khẽ biến, nhưng cũng không khỏi có chút phẫn nộ.

Anh đương nhiên biết Dương Phó quan tìm anh lần này rốt cuộc là vì chuyện gì.

Những ngày gần đây, Quốc Dân Đảng vẫn luôn tìm cơ hội muốn chèn ép Hứa Ngôn, nhưng không có cách nào.

Nếu không lầm, đây là đã đánh chủ ý lên người anh.

Dù sao chỉ cần có thể kiềm chế Hứa Ngôn, bọn họ chắc chắn sẽ thừa cơ mà xen vào.

Suy nghĩ đi nghĩ lại, Trương Khải Sơn cũng chỉ có thể làm một động tác mời.

Dương Phó quan thấy kế sách thành công, lúc này sắc mặt cũng đã hồi phục một chút.

Hai người trước sau bước vào phủ, thần sắc mỗi người một vẻ. "Đại soái, Dương Phó quan vừa mới liên hệ với Trương Phó quan, tôi tận mắt thấy anh ta đã vào phủ của Trương Phó quan." Hứa Ngôn đang xử lý ván cờ.

Nghe Triệu Quốc Trung nói xong, sắc mặt anh không hề thay đổi. "Cậu nghĩ chuyện này sẽ có ảnh hưởng gì?" Đột nhiên đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn, Triệu Quốc Trung cũng không khỏi nhíu mày. "Hiện tại đang là lúc cấp bách, đương nhiên không thể có bất kỳ sơ suất nào." "Tuy rằng Trương Phó quan đã quy phục ngài từ lâu, nhưng trước khi ngài đến Trường Sa, anh ta vẫn là một bá chủ một phương." Ý ngoài lời cũng rất rõ ràng.

Hứa Ngôn đã chiếm vị trí của anh ta, đặt vào bất kỳ ai cũng tuyệt nhiên không thể chấp nhận được.

Ý của Triệu Quốc Trung rất rõ ràng.

Hứa Ngôn không hạ giọng, chỉ sắp xếp lại ván cờ cuối cùng.

Triệu Quốc Trung ở bên cạnh rất sốt ruột, đúng là hoàng đế không cấp thái giám cấp.

Trương Khải Sơn bây giờ không biết có trung thành hay không.

Nếu anh ta liên kết với Dương Phó quan, đến lúc đó người chịu khổ chính là bọn họ, dù sao những người quen thuộc nhất với Trường Sa vẫn là Trương Khải Sơn và những người khác.

Nếu hai thế lực kết hợp lại, đến lúc đó bọn họ mới thật sự kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay.

Không ngoài dự đoán sẽ bị áp chế hoàn toàn. "Đi ngủ đi." "Đã rất muộn rồi." Đối mặt với lời của Hứa Ngôn, Triệu Quốc Trung có một khoảnh khắc ngây người.

Sau đó lại chỉ có thể gật đầu.

Trương Khải Sơn dẫn Dương Phó quan đến tiền sảnh.

Sắc mặt không được tốt lắm. "Dương Phó quan có chuyện gì cứ nói thẳng đi, nếu tôi có thể giúp được thì nhất định sẽ dốc toàn lực."

Có câu nói này của Trương Khải Sơn, Dương Phó quan mới nhìn sang. "Tôi hôm nay thấy anh từ phủ của Hứa Đại soái đi ra, không biết gần đây Hứa Đại soái thân thể có chuyển biến tốt hơn không?" Vấn đề này vừa ra, Trương Khải Sơn mới ngẩng đầu nhìn sang. "Khoảng thời gian trước bị kẻ ác ám sát, Hứa Đại soái có thể nói là tâm lực giao tụy, đặc biệt là liên tiếp xảy ra quá nhiều chuyện." "Vẫn còn đang nằm bệnh trên giường." Nghe Trương Khải Sơn nói.

Dương Phó quan lại không muốn bỏ qua cho anh. "Hãy nghĩ lại xem thành Trường Sa từng nằm dưới sự quản lý của anh, chưa nói đến quân đội nghe lệnh anh, toàn bộ Cửu Môn cũng đều do anh chỉ huy." "Lúc đó có thể nói là vinh quang đến mức nào." Một câu nói của Dương Phó quan, rất nhanh cũng khiến Trương Khải Sơn biết hắn ta rốt cuộc có ý gì. "Tất cả đã qua rồi, hiện tại dưới sự dẫn dắt của Hứa Đại soái, thành Trường Sa ngược lại vẫn huy hoàng." "Chúng ta trấn giữ thành Trường Sa, cũng không phải vì vinh dự, quốc thái dân an mới là quan trọng nhất." Lời của Trương Khải Sơn vừa dứt, Dương Phó quan lại đột nhiên cười phá lên. "Ai mà không biết Phật gia Trương Đại soái hào khí ngút trời, ngay cả tôi cũng hy vọng có một chỗ tốt." "Đã từng làm người đứng đầu, tổng không thể bây giờ lại làm cái đuôi." "Lại còn tự mãn như thế." Câu nói này khiến Trương Khải Sơn không khỏi siết chặt nắm đấm.

Ý giễu cợt trong lời nói vô cùng rõ ràng.

Đây rõ ràng là muốn kích động anh.

Dù biết rõ, nhưng câu nói này vẫn không khỏi đâm vào tim Trương Khải Sơn. "Dương Phó quan còn chuyện gì không?

Nếu không có thì tôi không tiễn." Sau khi nhìn thấy Trương Khải Sơn như vậy, tâm trạng Dương Phó quan ngược lại càng thêm kích động. "Anh nên tự lo liệu đường đi cho mình đi, dưới trướng Hứa

Ngôn đối với anh có lợi ích gì?" "Đến lúc đó nếu thật sự xảy ra chuyện gì, anh sẽ là người đầu tiên bị đẩy ra, e rằng anh có kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay." "Chỉ có Quốc Dân Chính phủ mới có thể luôn bao dung anh." Sắc mặt Trương Khải Sơn hồi phục một chút.

Ánh mắt trầm trầm nhìn Dương Phó quan. "Đi thong thả không tiễn." Nhưng dù vậy Dương Phó quan vẫn nhìn sang. "Anh tự mình nghĩ kỹ đi, là hiệu lực cho Quốc Dân Đảng, hay là cho Hứa Ngôn thất thường, hỉ nộ vô thường kia." "Nghĩ thông rồi thì cứ đến tìm tôi bất cứ lúc nào." "Chúng ta liên hợp lại áp đảo Hứa Ngôn, toàn bộ Trường Sa vẫn sẽ trở về tay anh." Trương Khải Sơn không hạ giọng.

Sắc mặt anh lại đã khó coi đến cực điểm.

Nắm đấm siết chặt của anh dần buông lỏng.

Điều này hoàn toàn là đang phơi bày lòng tự tôn của anh dưới ánh mặt trời chói chang, không cho bất kỳ cơ hội hòa hoãn nào.

Không sai.

Thực lực của anh cũng rất mạnh.

Hà cớ gì lại phải khuất phục dưới trướng Hứa Ngôn mãi.

Chỉ là...

Trương Khải Sơn uất ức đến cực điểm, nhưng vẫn cố gắng giữ cho tâm trạng bình tĩnh nhất có thể.

Dương Phó quan rời khỏi phủ đệ của Trương Khải Sơn, tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều.

Dù sao hắn ta có thể nhìn ra tâm trạng bị kìm nén của Trương Khải Sơn.

Xem ra đối với Hứa Ngôn, anh ta ít nhiều cũng có chút oán giận.

Nhưng bất kể thế nào, kết quả cuối cùng mới là quan trọng nhất.

Đêm đến.

Hứa Ngôn cũng đã yên giấc trên giường.

Đối với tin tức bên ngoài anh ngược lại sẽ không quá để tâm.

Đối với điều này, đương nhiên cũng không cần có quá nhiều cảm xúc.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Hứa Ngôn mới nhìn về phía cửa.

Tiếng gõ cửa ngắt quãng vọng đến, cũng khiến cơn buồn ngủ của anh tan biến.

Khoảnh khắc cánh cửa được mở ra, gương mặt Trương Khải Sơn cũng xuất hiện bên ngoài. "Ngôn gia." Đây là chuyện trong dự liệu, không khiến Hứa Ngôn có quá nhiều bất ngờ. "Hôm nay Dương Phó quan tìm đến phủ của tôi." Hứa Ngôn không hạ giọng, chỉ lặng lẽ bước vào phòng.

Phía sau, Trương Khải Sơn cũng trực tiếp đi theo vào. "Hắn ta muốn tôi hợp tác với hắn, mục đích là để đàn áp anh." "Độc chiếm thế lực của anh." Trương Khải Sơn nói ra chuyện này, mới cảm thấy tâm trạng dường như đã hồi phục một chút.

Bằng không chuyện này cứ đè nặng trong lòng, luôn khiến anh cảm thấy có lỗi với Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn quay người lại, sắc mặt không có quá nhiều thay đổi.

Chương 443

"Muộn thế này không ở nhà nghỉ ngơi." "Vội vàng đến đây chỉ để nói chuyện này sao." Biểu cảm của Trương Khải Sơn khựng lại, rồi anh cũng gật đầu. "Tôi tin tưởng anh." "Anh sẽ đưa ra quyết định đúng đắn nhất." "Tôi thẳng nhược không tin nhiệm đích nhân, dã bất hội nhượng tha tại thân biên." Đối mặt với những lời Hứa Ngôn nói lúc này, Trương Khải Sơn đương nhiên cũng hiểu.

Hứa Ngôn đã coi anh là người của mình.

Bằng không thì sẽ không bình tĩnh như vậy.

Đặc biệt là dường như đã biết anh sẽ đưa ra quyết định này. "Tôi nắm giữ quân quyền, đương nhiên sẽ biến thành rất nhiều người tôi muốn công kích đích đối tượng." "Dương Phó quan tìm đến anh là chuyện trong dự liệu." "Hắn ta không thể gặp tôi, cũng chỉ có thể đặt tất cả hy vọng vào những người bên cạnh tôi." "Còn trong quá trình này, hắn ta nhất định sẽ liệt anh vào danh sách đối tượng liên hệ trọng điểm." Trương Khải Sơn đã hiểu rõ.

Anh vô hình trung đã đưa ra một quyết sách.

Tất cả những điều này đều nằm trong dự liệu của Hứa Ngôn, thậm chí là trong tầm kiểm soát.

Nếu anh bước sai một bước, e rằng sẽ không có kết cục tốt đẹp nào. "Tôi hiểu rồi." "Kính tuân lời Ngôn gia dạy bảo." "Từ nay về sau nhất định sẽ phò tá Ngôn gia đến cùng." Nói xong, Trương Khải Sơn cũng ẩn mình vào bóng tối, biến mất tăm.

Hứa Ngôn nhìn ra ngoài cửa.

Mưa nhỏ lất phất bắt đầu rơi.

Xem ra toàn bộ thành Trường Sa đã bị mây đen bao phủ.

Nguy hiểm dường như ngày càng gần.

Nhưng bất kể thế nào, anh đương nhiên phải trấn giữ nơi này, không thể nào khoanh tay nhường người khác.

Hứa Ngôn nghĩ như vậy, cũng đẩy cánh cửa trước mặt lại.

Dường như cách biệt với mọi tạp âm.

Còn điều quan trọng nhất đối với anh bây giờ, chính là giải quyết triệt để mọi chuyện.

Hệ thống mấy ngày nay không cấp cho anh bất kỳ nhiệm vụ nào.

Có lẽ là chưa chạm tới, nên mới ở trạng thái này.

Hoặc cũng có thể là cục diện đã đến mức như vậy, nên đã đến mức thuận theo tự nhiên.

Quy căn cùng gốc, sự việc tại nhân vi.

Anh nhất định phải phát huy một trăm phần trăm thực lực, triệt để thanh trừ những thế lực muốn chèn ép anh.

Bất kể sẽ đối mặt với khó khăn lớn đến mức nào, đương nhiên sẽ không bị áp đảo.

Những ngày gần đây, tin tức ngoại địch xâm nhập khắp nơi cũng liên tục xuất hiện.

Triệu Quốc Trung khi trở lại lần nữa, sắc mặt cũng vô cùng nặng nề.

Đại khái là đã chú ý đến tâm trạng của Triệu Quốc Trung, Hứa Ngôn mới nhìn sang. "Có chuyện gì vậy?

Sao trông có vẻ tâm trạng không tốt?" Nghe Hứa Ngôn hỏi, sắc mặt Triệu Quốc Trung càng trở nên tái nhợt. "Ngôn gia, mấy ngày gần

đây liên lạc giữa chúng ta với Thường Đại soái ở Nhạc Dương dường như đã bị cắt đứt." "Điện báo gửi đi đã mấy ngày không hồi âm." .....

Nghe lời này, sắc mặt Hứa Ngôn trầm xuống. "Lý Song đâu?" Anh ra lệnh Lý Song và Thường Đại soái trấn giữ Nhạc Dương, mục đích là khi ngoại địch xâm nhập, có thể hoàn toàn áp chế.

Dù sao doanh xe tăng mà anh để lại cho bọn họ đều là đội quân tinh nhuệ, tuyệt nhiên không thể xảy ra bất kỳ bất ngờ nào.

Nhưng lời của Triệu Quốc Trung lúc này lại khiến Hứa Ngôn suy nghĩ trầm xuống. "Chuyện này cứ giao cho tôi đi." Điện báo rất có khả năng sẽ bị người khác chặn giữa đường.

Vì vậy, đây cũng có thể là lý do không nhận được tin tức của Lý Song và bọn họ.

Đêm đó.

Nhạc Khỉ La cũng đến phòng Hứa Ngôn, kể lại một năm một mười những chuyện đã xảy ra gần đây.

Sắc mặt Nhạc Khỉ La cũng có chút không tốt. "Ngôn ca ca, nếu bây giờ thả ra Chỉ nhân khôi lỗi, có phải có thể liên hệ được với Lý Song và bọn họ không?" Hứa Ngôn cũng đang có ý định này.

Nhạc Khỉ La cầm Chỉ nhân khôi lỗi, trực tiếp ném về phía Nhạc Dương.

Hứa Ngôn nhìn về phía đó.

Bọn họ trước đó đã nói rõ với Lý Song, nếu có chuyện gì nhất định phải nhanh chóng nói ra.

Nhưng trước đó liên hệ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tại sao mấy ngày này lại xảy ra bất ngờ chứ?

Hơn nữa, khi anh đi cũng đã để lại cho Lý Song một con Chỉ nhân

khôi lỗi.

Dặn chuyện này khi nguy hiểm thì nhanh chóng gửi ra.

Không thấy bất kỳ Chỉ nhân khôi lỗi nào được gửi đến.

Nhưng tại sao lại mất liên lạc một cách khó hiểu như vậy.

Hứa Ngôn và mọi người không nhận được hồi âm.

Vài ngày sau.

Khổng Vũ cũng đã đến phủ.

Khi chú ý đến người đến, Hứa Ngôn cũng nói ra sự nghi ngờ của mình. "Khi anh rời Nhạc Dương đến Trường Sa ngày đó, tình hình Nhạc Dương có biến động gì không?" Trạng thái của Khổng Vũ ngược lại không hề có nghi ngờ gì.

Khi nghe Hứa Ngôn hỏi, sắc mặt anh ta cũng trở nên có chút nghi hoặc. "Không nghe nói có biến động gì cả." "Hơn nữa Nhạc Dương không phải do người của Đại soái anh trấn giữ sao." Ánh mắt Hứa Ngôn biến đổi.

Nếu là như vậy, anh có lẽ cần phải đến Nhạc Dương một chuyến.

Điều này rõ ràng là sắp có chuyện xảy ra.

Nhạc Dương là một trong những đầu mối giao thông quan trọng nhất.

Nếu Nhạc Dương thất thủ, thì tiếp theo sẽ là Trường Sa.

Nhưng cục diện hiện tại lại quỷ dị như vậy, nếu bây giờ ứng chiến căn bản không có phần thắng.

Ngay cả khi bọn họ sở hữu thực lực mạnh mẽ đến vậy.

Nghĩ như vậy, Hứa Ngôn cũng chỉ phái Triệu Quốc Trung cử người đi Nhạc Dương thăm dò tin tức.

Tuy nhiên, còn chưa kịp hành động, trong thành Trường Sa đột nhiên tràn vào một nhóm nạn dân.

Có lẽ vì quá lâu không được ăn uống, đến nỗi khi tiến vào thành Trường Sa, bọn họ cũng như phát điên mà xông vào các cửa hàng ở Trường Sa.

Hành động bất ngờ này trực tiếp khiến bá tánh trong thành Trường Sa hoảng sợ bất an.

Dù sao bọn họ cũng đã khó khăn lắm mới được an cư lạc nghiệp một thời gian, tuy nói luôn nơm nớp lo sợ sẽ có nguy hiểm xảy ra.

Nhưng dù sao hiện tại có Hứa Ngôn trấn giữ, bọn họ cũng có thể yên tâm hơn một chút.

Chỉ là bây giờ đột nhiên tràn vào một nhóm nạn dân không rõ từ đâu đến, ai cũng không biết rốt cuộc là nơi nào xảy ra khủng hoảng.

Điều này dẫn đến tình hình trở nên hoảng loạn.

Vô số nạn dân bắt đầu tranh nhau xông vào các cửa hàng.

Chương 444

Bọn họ đã quá lâu không được ăn uống, đến nỗi bây giờ đã đói đến mức bụng dán vào lưng.

Cái tâm lý chết cũng phải làm một con quỷ no bụng, khiến bọn họ bây giờ căn bản không còn suy nghĩ quá nhiều nữa.

Lấp đầy bụng mới là trọng tâm.

Bá tánh trong thành Trường Sa kinh hãi, đều nhanh chóng đóng chặt cửa nhà mình.

Hiện tại không phải lúc đáng thương bất kỳ ai, những nạn dân này không biết từ đâu đến.

Đặc biệt là trên người họ đều đã mang mủ lở loét.

Ai biết có mang theo bệnh truyền nhiễm gì không.

Nếu để họ vào, kết quả cuối cùng có thể tưởng tượng được.

Chẳng phải là giao phó cả tính mạng của mình đi sao.

Trong chốc lát, những học sinh biểu tình cũng đều bị trận này dọa đến hồn siêu phách lạc.

Những nạn dân kia giống như những ác quỷ bò ra từ địa ngục, thậm chí còn nhặt cả thịt sống trên mặt đất mà nhét vào miệng.

Càng như vậy, càng khiến người ta trong lòng bồn chồn. "Đại soái!

Đại soái không ổn rồi." Triệu Quốc Trung lúc này nhanh chóng xông vào trong phòng.

Hứa Ngôn đang xem bản đồ phòng thành.

Kể từ khi không liên lạc được với Lý Song và mọi người, Hứa Ngôn tuyệt nhiên không thể không chuẩn bị.

Nghe thấy giọng Triệu Quốc Trung xong.

Hứa Ngôn mới ngẩng đầu nhìn sang.

Người trước mặt đã xông vào, tâm trạng dường như cũng bị ảnh hưởng một chút. "Sao vậy?" Đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn.

Triệu Quốc Trung mới khó xử nhìn sang. "Trong thành không biết vì sao lại tràn vào một lượng lớn nạn dân, lúc này đã xông vào các cửa hàng." "Các quán ăn cơ bản đều đã bị bọn họ chiếm, thậm chí đã bắt đầu cướp thức ăn của bá tánh thành Trường Sa." Cái gì?

Hứa Ngôn hiểu.

Hiện tại tuyệt nhiên không phải lúc anh ngồi chờ chết.

Nạn dân.

Rốt cuộc là nạn dân ở đâu?

Lại có thể chạy đến nơi này. "Đi theo tôi." Hứa Ngôn mở cửa phủ.

Còn chưa kịp đi ra, Dương Phó quan đã đi đầu nghênh đón. "Hứa Đại soái." "Tôi biết anh rất yêu dân, tuyệt nhiên không thể để thành Trường Sa bị những nạn dân này chiếm giữ." Hứa Ngôn nhìn sang, ánh mắt cũng trở nên vô cùng u ám.

Anh dường như có thể đoán được chuyện này e rằng có liên quan đến Quốc Dân Đảng và người Nhật.

Bằng không thì Lý Song và Thường Đại soái trấn giữ ở Nhạc Dương, không thể nào không có một chút tin tức nào.

Chỉ là bây giờ là lúc giải quyết những nạn dân này.

Hiện tại đương nhiên cũng không phải lúc khẩu chiến với Dương

Phó quan. "Cút đi." Đối mặt với trạng thái lúc này của Hứa Ngôn, sắc mặt Dương Phó quan cũng trở nên u ám.

Nhưng rất nhanh hắn ta cũng dịu lại trong khoảnh khắc. "Hứa Đại soái, nếu là tôi bây giờ thì nên suy nghĩ kỹ xem nên xử lý chuyện giữa anh và Quốc Dân Chính phủ như thế nào." "Tôi tìm anh đã một thời gian, anh đóng cửa không gặp." "Bây giờ thành Trường Sa xảy ra vấn đề, không phải là do anh độc đoán chuyên quyền mà ra sao." Hứa Ngôn trực tiếp kéo Dương Phó quan lên.

Trong trạng thái này, Dương Phó quan cũng có một khoảnh khắc hoảng loạn.

Dù sao hắn ta đã nghe nói về kết cục của những người chống đối Hứa Ngôn, cơ bản đều là bị trực tiếp chém đầu.

Nhưng sau một khắc hoảng sợ.

Dương Phó quan mới cố gắng bình tĩnh lại. "Hứa Đại soái đóng cửa lâu như vậy, tuyệt nhiên không biết hiện tại Nhạc Dương đã ở trạng thái bị chiếm đóng rồi sao." "Không biết bây giờ Hứa Đại soái có kịp đến đó để bình định hay không." Sắc mặt Hứa Ngôn khẽ biến, nhưng cũng nhanh chóng dịu lại. "Anh vẫn nên lo lắng cho bản thân mình đi." "Anh không nghĩ là bây giờ anh còn có cơ hội sống sót đâu nhỉ." Một câu nói hoàn toàn bình thường.

Nhưng nghe vào tai Dương Phó quan lại giống như một lời đe dọa. "Hứa Ngôn, anh đừng quá ngông cuồng." "Người Nhật đại tứ tiến quân, đã không còn lúc anh có thể ra oai nữa rồi." "Khoảng thời gian trước bảo anh giao quân quyền ra, anh không đáp lại, vậy bây giờ tôi sẽ xem anh bị áp chế hoàn toàn như thế nào." Hứa Ngôn ném hắn ta mạnh xuống đất.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc xử lý hắn ta.

Hiện tại tất cả nạn dân đang tràn vào thành Trường Sa.

Nghe lời Dương Phó quan nói cũng đại khái có thể biết dường như có vấn đề gì đó tồn tại.

Hứa Ngôn phái hai đội quân ra ngoài.

Lúc này cũng đã đến trong thành.

Trương Khải Sơn và những người khác đã xuất hiện ở đây.

Lúc này mới phát hiện xung quanh đã xuất hiện vô số nạn dân.

Bọn họ mặt mày khô hốc, dáng vẻ hoảng hốt.

Quan trọng nhất là trên người họ rõ ràng có mủ lở loét.

Trạng thái này trong chốc lát cũng khiến Hứa Ngôn nghĩ đến tình huống của Trần Bì A Tứ trước kia.

Lúc đó sau khi thi độc xâm nhập vào cơ thể Trần Bì A Tứ, liền xuất hiện tình huống này.

Hiện tại dường như đã rõ ràng.

Sắc mặt Hứa Ngôn trở nên cực kỳ khó coi.

Đây nghiễm nhiên chính là nguồn độc di động.

Thành Trường Sa đã phòng thủ âm mưu của người Nhật, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn có người chịu thiệt hại. "Làm tốt công tác phòng hộ, kiểm soát những nạn dân này." "Giải tán họ ra ngoài thành, trên người họ có độc nguồn." "Tuyệt đối đừng tiếp xúc trực tiếp." Trước đó cứu Trần Bì A Tứ là dùng Phật thủ thảo.

Nhưng Phật thủ thảo cực kỳ quý hiếm.

Vẫn là anh dùng 5000 điểm tích phân đổi ra.

Hiện tại số lượng nạn dân nhiều như vậy, căn bản không thể lấy được nhiều Phật thủ thảo như thế.

Nghe lời Hứa Ngôn.

Toàn bộ quân đội đều trang bị đầy đủ.

Sau đó nhanh chóng kiểm soát những nạn dân này.

Sắc mặt Trương Khải Sơn cũng vô cùng tái nhợt.

Bọn họ đương nhiên đều biết đây rốt cuộc là tình huống gì.

Bọn họ nghiễm nhiên đã trúng thi độc.

Xem ra âm mưu của người Nhật ở Trường Sa đã được kiểm soát, nhưng không ngờ lại có ảnh hưởng lớn đến mức này ở những nơi khác.

Chương 445

"Ngôn gia, những người này bây giờ dù có giữ lại e rằng cũng chỉ có một con đường chết." Ý ngoài lời vô cùng rõ ràng.

Trương Khải Sơn chuẩn bị xử lý hết tất cả những người này. "Bây giờ bảo họ xử lý thì có tác dụng gì?" "Nan bất thành đến lúc đó lại lần lượt đưa xác của họ ra ngoài sao?" "Vậy chẳng phải càng tốn nhân lực vật lực hơn sao?" Sau khi nghe Hứa Ngôn nói, Trương Khải Sơn mới hiểu ra.

Hiện tại có thể nói là nguy cơ khắp nơi.

Đối với bọn họ lúc này có thể nói là rất nguy hiểm.

Đặc biệt là nhóm độc nguồn này đã tràn vào Trường Sa.

Không biết đã xông vào nhà nào.

E rằng tình hình tiếp theo chỉ sẽ trở nên tồi tệ hơn.

Những ngày gần đây, trong thành Trường Sa cũng đã làm đến mức đóng cửa không ra ngoài.

Tất cả mọi người đều không dám ra nữa.

Bọn họ không biết sẽ đối mặt với tình huống như thế nào.

Nếu lại có nguy hiểm gì, căn bản không phải là điều bọn họ có thể dễ dàng xử lý.

Trương Khải Sơn trở về phủ, biểu cảm cũng hiếm khi uất ức.

Ngay khi anh bước vào phòng, cũng chú ý đến sự hiện diện của Hoắc Tam Nương và những người khác. "Hôm nay sao lại có thời gian đến đây vậy?" Đối mặt với câu hỏi của Trương Khải Sơn.

Hoắc Tam Nương và những người khác mới đứng dậy. "Phật gia,

tôi đã mua vé tàu đi Bắc Bình rồi, hiện tại cục diện trong thành Trường Sa như vậy căn bản đã không còn là điều chúng ta có thể kiểm soát." "Dù là vì Cửu Môn cũng nên đưa ra lựa chọn." Nghe Hoắc Tam Nương nói.

Sắc mặt Trương Khải Sơn cũng trở nên thoải mái hơn. "Các vị nói đúng." "Hiện giờ cục diện hỗn loạn như vậy, trong thành Trường Sa lại xuất hiện nhiều nạn dân đến thế." "Xem ra đại chiến sắp đến, đương nhiên là phải nhanh chóng tìm lối thoát mới được." Trương Khải Sơn nói như vậy, cũng nhìn về phía Tề Thiết Chủy.

Hắn ta cũng nhún vai. "Tôi vốn là người có võ lực thấp nhất, ở lại đây e rằng cũng chỉ làm loạn." "Tôi đã liên hệ với lão gia bên kia, mấy ngày nữa có lẽ sẽ rời đi." Trương Khải Sơn có chút cười khổ. "Vậy thì cầu mong chúng ta có duyên gặp lại, đến lúc đó đợi chiến tranh kết thúc sẽ trở lại Trường Sa gây dựng lại Cửu Môn." Hoắc Tam Nương sau khi nghe Trương Khải Sơn nói, cũng không khỏi có chút lo lắng. "Phật gia, anh không đi sao?" Hiện tại trong thành Trường Sa đã tung ra tin tức.

Hứa Ngôn bị Quốc Dân Đảng vứt bỏ.

Hiện tại chính là lúc các thế lực muốn chèn ép Hứa Ngôn.

Không chỉ vậy, ngoại địch cũng dần xâm nhập.

Tin tức đã xuất hiện.

Thậm chí Nhạc Dương bên kia cũng đã rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng. "Tôi sẽ không đi." "Tôi là một quân nhân." "Bất kể thế nào cũng nên ở lại đây bảo vệ bá tánh, đây là trách nhiệm của tôi." Nghe Trương Khải Sơn nói.

Những người còn lại cũng không tiện nói thêm lời nào.

Dù sao ai cũng có chí hướng riêng.

Bọn họ không có hào khí ngút trời như Trương Khải Sơn, cũng không thể bảo vệ mọi người.

Trong tình huống không gây thêm phiền phức, đương nhiên là phải nhanh chóng rời đi.

Để tránh đến lúc đó thật sự bị nhắm đến, thì có muốn đi e rằng cũng không thể rời đi được nữa. "Nếu đã vậy chúng ta cứ vui vẻ mà ly biệt." "Thảng nhược tôi lần này vì nước hy sinh, đến lúc đó Cửu Môn sẽ cần các vị chống đỡ." Nhị Nguyệt Hồng đứng sau lưng Trương Khải Sơn.

Có lẽ vì sự lan truyền của ly biệt, sắc mặt mọi người cũng trở nên có chút buồn bã, vành mắt cũng đã đỏ hoe. "Nói gì mà xúi quẩy vậy?

Phật gia sao có thể gặp nguy hiểm." "Chúng tôi đều tin tưởng anh, chờ đợi ngày Cửu Môn đoàn tụ một lần nữa." Mọi người rời đi, chỉ còn lại một mình Nhị Nguyệt Hồng. "Anh cũng nhanh chóng tìm một lối thoát đi, dự đoán chiến tranh sẽ bùng nổ không lâu nữa." Nghe Trương Khải Sơn nói.

Nhị Nguyệt Hồng lúc này cũng có thể cảm nhận được cảm giác nghẹt thở đó. "Trước khi rời đi tôi mời anh và Ngôn gia nghe một vở kịch nữa." Trương Khải Sơn gật đầu. "Được." Trong thành Trường Sa mây đen giăng kín.

Tất cả mọi người đóng chặt cửa nhà.

Màn sương mù bao phủ thành Trường Sa.

Thỉnh thoảng có tiếng kêu thét của con người vọng lại.

Trên đường thỉnh thoảng xuất hiện một người đầy mủ lở loét, nhanh chóng chạy ra than trời trách đất.

Sau vài tiếng kêu thét, một tiếng súng vang lên và sau đó không còn âm thanh nào nữa.

Tình thế khẩn cấp như vậy.

Khi trở lại khu trú đóng của Hứa Ngôn, cũng chỉ còn lại Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng hai người.

Thấy tình hình này, Hứa Ngôn lại không nói gì.

Anh đã dồn toàn bộ những nạn dân trúng thi độc trước đó vào trong hang núi.

Cũng để lại đủ thức ăn.

Hiện tại đương nhiên không thể có tiếp xúc.

Bằng không thì nguồn độc sẽ chỉ ngày càng nhiều. "Ngôn gia, lần này đến là để từ biệt anh." Nghe Nhị Nguyệt Hồng nói, Hứa Ngôn mới ngẩng đầu nhìn sang.

Lúc này mới phát hiện anh ta đã trang điểm xong.

Đương nhiên biết rõ chuyện anh ta sắp làm. "Được." Nhị Nguyệt Hồng cất tiếng hát.

Trạng thái này dường như quay trở lại thời bọn họ mới quen biết.

Nha Đầu và Nhạc Khỉ La cũng ở trong phòng lắng nghe.

Khi nghe thấy tiếng hát ấy, Nha Đầu ngược lại có thêm chút u buồn.

Đối với Nhị Nguyệt Hồng, cô có quá nhiều lời muốn nói.

Sự ràng buộc giữa cô và Nhị Nguyệt Hồng cũng rất nhiều.

Chỉ đáng tiếc rốt cuộc là hữu duyên vô phận.

Cô bây giờ chỉ hy vọng Hứa Ngôn có thể triệt để dẹp yên chiến sự, đến lúc đó cởi giáp về vườn.

Cho đến khi một khúc hát kết thúc.

Hứa Ngôn mới vỗ tay. "Không hổ là Nhị gia, lâu như vậy không

cất giọng vẫn không ai bì kịp." Nhị Nguyệt Hồng khẽ cúi người, cũng cúi chào về phía vị trí Hứa Ngôn.

Trạng thái hiện tại càng ngày càng rõ ràng.

Càng như vậy Hứa Ngôn càng không dễ dàng từ bỏ.

Anh đương nhiên biết Nhạc Dương tuyệt nhiên đã có chuyện xảy ra, mấy ngày nay anh trầm mặc đương nhiên cũng không phải là buông thả những thế lực này phát triển.

Chương 446

Đang suy tư.

Nhạc Khỉ La cũng kéo Nha Đầu đến đây.

Khi thấy Hứa Ngôn đang nhíu mày, cũng không khỏi có chút đau lòng. "Ngôn ca ca." Nghe giọng Nhạc Khỉ La.

Hứa Ngôn mới ngẩng đầu lên.

Sau khi nhìn thấy người trước mặt, biểu cảm cũng thả lỏng rất nhiều. "Tiểu La Nhi, sao vậy?" Nhạc Khỉ La kéo Nha Đầu đến trước mặt. "Em biết cục diện gần đây không tốt lắm, có cần em trực tiếp ra tay, mặc kệ Dương Phó quan hay ai khác, một lần tiêu diệt hết không?" Hứa Ngôn đương nhiên biết thực lực của Nhạc Khỉ La.

Nếu cô ra tay, toàn bộ thành Trường Sa e rằng sẽ rơi vào hỗn loạn. "Không cần." "Chuyện nhỏ này tôi tự xử lý là được." Nha Đầu sao có thể không nhìn ra áp lực của Hứa Ngôn lúc này.

Có lẽ không ai ngờ rằng những nạn dân tràn vào lại trở thành cọng rơm áp bức bọn họ. "Những nạn dân đó bây giờ đã có chỗ trú thân, Ngôn gia cũng không cần quá lo lắng." Nghe Nha Đầu nói.

Hứa Ngôn cũng gật đầu.

Điều anh lo lắng nhất tuyệt nhiên không phải những nạn dân đó, mà là nguồn độc mà những nạn dân mang đến.

Hiện tại trong thành Trường Sa vẫn chưa có bất kỳ tin tức nào.

Nhưng ai cũng không dám bảo đảm tiếp theo rốt cuộc sẽ có tình huống gì xảy ra.

Tuy đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng vẫn là phòng không thể thắng

phòng.

Còn điều anh cần làm hơn bây giờ, chính là cố gắng hết sức bảo vệ mạng sống của những nạn dân đó.

Quy căn cùng gốc, anh không hề hy vọng những nạn dân đó thật sự phải trả giá bằng mạng sống của mình.

Tuy nói trong loạn thế này, mạng người đã là thứ không đáng giá nhất.

Nhưng anh vẫn giữ vững tấm lòng ban đầu.

Dù thế nào anh cũng không hy vọng có người chết bên cạnh mình.

Nghĩ như vậy đương nhiên cũng rất buồn bã.

Càng như vậy Nha Đầu càng lo lắng.

Những ngày gần đây thành nội phát sinh quá nhiều tình huống.

Nạn dân tuy đã được giải trừ, nhưng vẫn có rất nhiều người muốn xông vào nơi này.

Liên tục sẽ có nguy hiểm phát sinh.

Không chỉ vậy, tình hình cũng vô cùng khẩn cấp.

Còn trong thành.

Khoảng thời gian này cũng bắt đầu có bá tánh trong thành xuất hiện triệu chứng của những nạn dân trước đó.

Khi nhận thấy tình huống hiện tại này, tình hình cũng càng ngày càng khó kiểm soát.

Dương Phó quan những ngày gần đây không xuất hiện nữa.

Nhưng điều đó vẫn không làm chuyện này dịu đi.

Cho đến một ngày.

Hứa Ngôn nhận được một bức điện báo.

Triệu Quốc Trung khi mang bức điện báo này đến, cũng đã đi thẳng vào thư phòng của Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn đã chuẩn bị sẵn sàng cho đại chiến.

Khi chú ý đến khoảnh khắc Triệu Quốc Trung cầm điện báo bước vào, cũng đoán được dường như lại có chuyện sắp xảy ra.

Anh vô thức nhìn sang, mới phát hiện sắc mặt của người sau cực kỳ khó coi. "Đại soái, có điện báo gửi đến." Sau khi nghe Triệu Quốc Trung nói, Hứa Ngôn cũng không khỏi nhíu mày.

Đồng thời nhận lấy bức thư mà Triệu Quốc Trung đưa.

Chính là tin tức do Quốc Dân Chính phủ gửi đến.

Sau khi xem xong, Hứa Ngôn cũng không khỏi cười khẩy.

Sau đó siết chặt nắm đấm.

Sợi dây trong đầu anh cũng hoàn toàn đứt phựt.

Bốp!

Bức điện báo trong tay trực tiếp bị đập mạnh xuống bàn.

Triệu Quốc Trung cũng không khỏi buồn bã. "Nhạc Dương còn chưa thất thủ, vậy mà đã nghĩ đến việc trước tiên đẩy Trường Sa ra ngoài." "Cái Tổng thống này không làm thì thôi, một chút đầu óc cũng không có." Nghe Hứa Ngôn nói.

Triệu Quốc Trung cũng không động thanh sắc.

Khi anh ta nhìn thấy nội dung trên đó, sắc mặt cũng đã vô cùng khó coi.

Ai cũng không biết rốt cuộc là ai đã đưa ra biện pháp này.

Lại muốn áp dụng tiêu thổ kháng chiến.

Điều này nghiễm nhiên là muốn Trường Sa bị hủy diệt. "Trả lời hắn, bất kể thế nào thành Trường Sa tôi nhất định sẽ giữ." "Không thể nào để hắn áp dụng chính sách này." "Không để Trường Sa thất thủ, cũng tuyệt nhiên không áp dụng chính sách đốt thành." Triệu Quốc Trung gật đầu.

Điều này không khác gì đã là quyết định cuối cùng mà Quốc Dân Đảng đưa ra.

Căn bản sẽ không cho bọn họ bất kỳ khả năng từ chối nào.

Ngay cả khi Hứa Ngôn và mọi người hôm nay đưa ra quyết sách cuối cùng, e rằng cũng không nhận được bất kỳ sự ủng hộ nào.

Triệu Quốc Trung tuy nói đã hiểu, nhưng vẫn làm theo lời Hứa Ngôn.

Trương Khải Sơn khi trở lại khu trú đóng lần nữa, cũng chỉ còn lại một thân một mình.

Lẻ loi đứng đó.

Toàn bộ trong thành đã không còn bóng người.

Mọi người đều không dám xuất hiện.

Dù sao ai cũng không biết tiếp theo sẽ đối mặt với tình huống gì.

Vạn nhất trong quá trình này tiếp xúc phải độc, hoặc là chiến tranh đột nhiên bùng phát.

Đối với bọn họ, đều là tình huống khó khăn nhất không thể hoàn thành.

Cũng có người trong thành bắt đầu chuẩn bị rút lui.

Dù sao tình hình hiện tại đối với bọn họ thật sự là khó như lên trời.

Sớm lo liệu mới là quan trọng nhất.

Trong lúc suy tư.

Mọi người cũng đều đã chuẩn bị xong.

Chương 447

Khi lại nhìn thấy Trương Khải Sơn xuất hiện ở đây, sắc mặt Hứa Ngôn cũng khẽ biến đổi.

Trương Khải Sơn ngược lại có sự ổn định vô cùng mạnh mẽ.

Anh biết chuyện lần này, Hứa Ngôn tuyệt nhiên có cách triệt để xử lý.

Bất kể thế nào anh cũng sẽ ở bên Hứa Ngôn đến cùng.

Dù đã đưa ra quyết định từ đầu, nhất định sẽ theo Hứa Ngôn lên núi đao xuống biển lửa.

Anh nhất định sẽ làm được. "Tôi tưởng Trương Phó quan đã tìm được chỗ nương tựa mới rồi." Nghe Hứa Ngôn lúc này còn có tâm trạng nói đùa với mình, Trương Khải Sơn cũng không khỏi xoa trán. "Ngôn gia, có lúc tôi thật sự rất bội phục anh." "Bất kể đối mặt với tình huống nguy hiểm đến mức nào, anh đều có thể bình thản đối diện." Đối mặt với lời của Trương Khải Sơn.

Hứa Ngôn lại không đáp lại nhiều.

Đối với anh.

Những chuyện này nghiễm nhiên chỉ có hai kết quả.

Sống hoặc là chết.

Nếu anh có thể sống sót, chống lại vạn địch.

Cuối cùng đương nhiên sẽ danh vang vạn dặm.

Nếu anh chết, cũng chỉ là Hệ thống kết thúc, đưa anh trở về nơi anh trước đó.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của riêng anh.

Cuối cùng có phải như vậy hay không thì không biết.

Nhưng bất kể thế nào anh chắc chắn sẽ liều một phen.

Dù sao anh đã gánh vác quá nhiều hy vọng của mọi người.

Đương nhiên không thể dễ dàng từ bỏ.

Trong thành Trường Sa bao trùm trong u ám.

Những người có điều kiện đã nhanh chóng rút lui, mọi người đều biết chiến tranh sắp đến.

Dù họ luyến tiếc quê hương của mình, nhưng bảo toàn tính mạng mới là quan trọng nhất.

Không còn mạng thì thật sự không còn gì cả.

Đến đêm.

Cũng vừa là thời cơ tốt để rút lui.

Đa số mọi người đều nhanh chóng tìm cơ hội rời đi.

Bọn họ cũng biết ở lại thành Trường Sa bây giờ e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Điện báo của Hứa Ngôn đã được gửi đi.

Dương Phó quan cũng đã nhận được thông báo.

Xem ra lần này Hứa Ngôn đã quyết tâm không nghe lời tổ chức.

Ý ngoài lời của cấp trên đã vô cùng rõ ràng.

Nếu đã vậy đương nhiên không cần nương tay nữa.

Cục diện ngày càng rối ren.

Hứa Ngôn cũng luôn ở trong trạng thái cảnh giác.

Anh nhất định phải dưỡng sức tinh thần đầy đủ.

Như vậy mới có thể giáng đòn chí mạng vào đối thủ khi đại chiến

bùng nổ.

Trương Khải Sơn khoảng thời gian này cũng không trở về phủ nữa, mà vẫn luôn ở bên cạnh Hứa Ngôn. "Nhạc Dương hiện tại còn chưa hoàn toàn thất thủ, vậy mà đã chuẩn bị áp dụng chính sách tiêu thổ để thiêu hủy Trường Sa." "Chỉ cần tôi còn ở đây, tuyệt nhiên sẽ không cho cơ hội này." Hứa Ngôn bình tĩnh nói.

Ngay cả Trương Khải Sơn lúc này cũng lo lắng vạn phần.

Ai có thể ngờ rằng cấp trên bây giờ lại không cho một chút đường sống nào, điều này nghiễm nhiên là đang cho Hứa Ngôn cơ hội.

Để anh tự mình đưa ra quyết định.

Áp dụng chính sách tiêu thổ, thì chính là thuận theo Quốc Dân Đảng.

Khi đó đương nhiên sẽ để lại cho Hứa Ngôn một chỗ đứng.

Nhưng nếu không áp dụng, thì kết cục sẽ không biết thế nào.

Tình huống như vậy thực sự khiến người ta bất lực.

Ngay cả Trương Khải Sơn sau khi nghe xong cũng vô cùng uất ức. "Bá tánh Trường Sa vốn đã ở trạng thái chim sợ cành cong, nếu bây giờ lại áp dụng chính sách đó, e rằng tiếp theo thật sự sẽ không có ngày tháng yên bình." Hứa Ngôn tự nhiên không đồng ý vì những tình huống này.

Tuyệt nhiên cũng sẽ không cho bọn họ cơ hội này. "Trường Sa là một thành cổ ngàn năm, sao có thể nói thiêu là thiêu chứ." Đêm khuya.

Một hồi còi báo động chói tai đột nhiên vang lên.

Xung quanh vọng lại tiếng khóc thét hỗn loạn.

Dường như bốn phía đều rơi vào địa ngục trần gian.

Khoảnh khắc âm thanh này xuất hiện.

Hứa Ngôn cũng giật mình tỉnh giấc khỏi giấc ngủ.

Anh đột nhiên mở mắt.

Bên tai đã là vô số tiếng kêu thét.

Anh vô thức mở cửa chạy ra ngoài.

Sau đó cũng đến bên ngoài.

Lúc này mới phát hiện Trương Khải Sơn và mọi người cũng đã xuất hiện trong sân. "Chuyện gì vậy?" Sắc mặt Trương Khải Sơn trắng bệch.

Mọi người cũng nhanh chóng chạy ra ngoài.

Bên ngoài đã là lửa cháy ngút trời.

Vô số phụ nữ, trẻ em và người già đều co ro trên đường phố, hoặc là nhanh chóng chạy ra khỏi nhà.

Tất cả nhà cửa xung quanh đã bị ngọn lửa nuốt chửng.

Bọn họ căn bản không có bất kỳ nơi nào có thể thoát ra. "Con trai của ta, con tỉnh lại đi, con trai của ta." Tiếng kêu xé ruột xé gan vang vọng khắp thành Trường Sa.

Ánh mắt Hứa Ngôn trầm xuống.

Lúc này cũng nhìn sang Triệu Quốc Trung bên cạnh. "Chuyện gì vậy?" "Mệnh lệnh của bọn họ tôi không tuân thủ, ngọn lửa này là ai phóng?" "Lại là ai phá hoại?" Triệu Quốc Trung lúc này cũng đang trong nghi ngờ.

Sau một thoáng ngây người, sắc mặt anh ta cũng đã trở nên xanh mét.

Chương 448

Anh ta đột nhiên nhớ lại những lời Dương Phó quan đã nói với anh ta cuối cùng.

Chuyện này dù Hứa Ngôn không làm, cũng sẽ có những người khác xuất hiện.

Trương Khải Sơn càng sắc mặt u ám.

Anh cũng nhớ lại tình huống đã xảy ra trước đó.

Dù thế nào cũng không ngờ Quốc Dân Đảng lại có thể táng tận lương tâm đến mức này.

Hoàn toàn không cho bất kỳ cơ hội nào.

Mạng người đối với bọn họ giống như cỏ rác.

Điều này căn bản thì có gì khác biệt với người Nhật chứ?

Hứa Ngôn lúc này tức giận đến cực điểm.

Anh siết chặt khẩu súng trong tay.

Đồng thời cũng nhìn xung quanh.

Nếu có thể quay ngược thời gian, có lẽ vẫn có thể quay về lúc chưa xảy ra chuyện.

Chỉ là công trình này vô cùng lớn, căn bản không thể dễ dàng xử lý.

Điều này khiến tâm trạng của Hứa Ngôn cũng vô cùng uất ức.

Biểu cảm càng trở nên khó coi.

Càng như vậy anh càng thêm đau lòng. "Thành Chí, con trai của tôi." Tiếng kêu xung quanh liên tục vang lên. "Đi!

Tập hợp tất cả binh lính, dập lửa." Nghe Hứa Ngôn nói.

Triệu Quốc Trung đương nhiên là lập tức đi chấp hành. "Nếu Trường Sa không giữ được thì đốt đi, đây là chính sách tiêu thổ do Ủy viên trưởng ban hành." "Là mệnh lệnh." "Nhất định phải chấp hành." Bên tai vọng lại một giọng nói vô cùng ngông cuồng.

Hứa Ngôn vô thức nhìn sang.

Lúc này mới phát hiện Dương Phó quan đã dẫn một đội quân đến đây. "Ồ!

Hứa Đại soái, lâu rồi không gặp nhé!" "Mấy hôm trước nghe nói anh bị bệnh, tôi chỉ có thể tự mình hoàn thành mệnh lệnh của Ủy viên trưởng." Hứa Ngôn là lần đầu tiên, muốn điên cuồng giết chết một người như vậy.

Anh trực tiếp giơ súng trong tay lên.

Trương Khải Sơn lại nhanh chóng giữ tay Hứa Ngôn lại. "Ngôn gia, Dương Phó quan là người bên cạnh Ủy viên trưởng, động thủ với hắn ta thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng." Hứa Ngôn quay đầu nhìn Trương Khải Sơn.

Khi lại một lần nữa trấn tĩnh lại, cũng chú ý đến biểu cảm cực kỳ giễu cợt của Dương Phó quan.

Hắn ta dường như cho rằng Hứa Ngôn căn bản sẽ không làm gì hắn.

Bùm!

Tiếng súng vang lên.

Dương Phó quan trước mặt cũng ngã xuống theo tiếng súng.

Trực tiếp ngã từ trên ngựa xuống.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý Hứa Ngôn sẽ làm như vậy, nhưng hiện tại

nhìn lại vẫn cảm thấy điên rồ.

Trong chốc lát, đội quân phía sau Dương Phó quan cũng đều giơ súng trong tay chĩa vào Hứa Ngôn.

Bọn họ tuy vô cùng căng thẳng.

Dù sao Dương Phó quan lành ít dữ nhiều.

Hiện tại bọn họ đặt súng xuống nhanh chóng rời đi mới là quan trọng nhất.

Chỉ là Ủy viên trưởng đã ra lệnh.

Nếu Hứa Ngôn không tuân theo, thì lập tức giết chết.

Người hoàn thành nhiệm vụ có thể nói là một bước lên trời.

Vì vậy dù rơi vào tình cảnh này, bọn họ cũng căn bản không muốn bỏ cuộc.

Đối mặt với vô số họng súng chĩa vào mình.

Sắc mặt Hứa Ngôn không hề thay đổi.

Cái chết của Dương Phó quan trong lòng anh không gây ra bất kỳ gợn sóng nào, mà là những bá tánh đang khóc thét bên cạnh.

Bọn họ rõ ràng không làm sai bất kỳ chuyện gì, nhưng lại vô cớ gặp phải kiếp nạn này.

Đặt vào bất kỳ ai, e rằng cũng sẽ vô cùng đau lòng.

Hứa Ngôn nhìn những người trước mặt.

Đương nhiên đã biết bọn họ có ý đồ gì.

E rằng Quốc Dân Đảng đã ra lệnh, phàm là người nào có thể áp chế anh, thì có thể một bước lên trời.

Dưới phần thưởng lớn, tất có kẻ mãng phu.

Ngay khi những khẩu súng đó chĩa vào vị trí của Hứa Ngôn, tất cả bọn họ lại đột nhiên bắt đầu co giật.

Khắp người cũng chảy ra máu tươi.

Đến khi nhìn kỹ lại, mới phát hiện vô số Chỉ nhân khôi lỗi chui ra từ trong cơ thể bọn họ.

Điều khủng khiếp hơn là ruột của bọn họ trong khoảnh khắc đã bị kéo ra hoàn toàn.

Máu chảy lênh láng khắp mặt đất.

Trong cảnh tượng này, những bá tánh vốn đã hoảng sợ thất thần càng thêm hoảng loạn.

Sắc mặt càng trở nên cực kỳ khó coi.

Nhanh chóng chạy về những vị trí khác.

Nhạc Khỉ La lúc này đã đến trước mặt Hứa Ngôn.

Biểu cảm đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

"Hứa đại ca, anh không sao chứ?" Đối mặt với câu hỏi của Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn chỉ lắc đầu.

Anh không hề chịu bất kỳ đòn tấn công nào.

"Tôi không đi." "Các ngươi muốn đi thì cứ đi, đây là gốc rễ của tôi." "Tôi còn có thể đi đâu được nữa?" Hứa Ngôn nhìn qua.

Lúc này mới phát hiện một bà cụ đang đứng trước căn nhà đã bị thiêu rụi.

Đôi mắt bà ngấn lệ.

Cả người bà ôm lấy đất cháy xém trên mặt đất.

Hứa Ngôn hoàn toàn bị cảnh tượng này làm cho chấn động.

Cảm xúc cũng càng lúc càng mất kiểm soát.

Cả thành Trường Sa chìm trong biển lửa, dù Triệu Quốc Trung và mọi người có cố gắng hết sức dập lửa thì cũng vô ích.

Chương 449

Không những thế, điều khiến người ta cảm thấy thảm khốc hơn là những nơi không thể đốt cháy, bọn họ thậm chí còn chọn cách phá hủy trực tiếp.

Điều này cũng trực tiếp dẫn đến một số nơi hoàn toàn không còn cần thiết phải cứu chữa.

Chỉ sau một đêm.

Khi trời sáng trở lại, cả thành Trường Sa đã biến thành một đống đổ nát.

Hoàn toàn không nhìn rõ được dáng vẻ ban đầu.

Tình cảnh này khiến tất cả mọi người đều đứng sững tại chỗ.

Dù thế nào Hứa Ngôn cũng không ngờ Quốc Dân Đảng lại hèn hạ đến mức này.

Chọn thời điểm này để tấn công thành Trường Sa.

Nhưng anh vẫn luôn đồn trú ở thành Trường Sa.

Dù thế nào cũng không ngờ chỉ một thoáng không chú ý, mọi thứ lại biến thành ra nông nỗi này.

Xung quanh xác chết la liệt khắp nơi.

Mùi cháy khét xộc vào mũi mọi người.

Hứa Ngôn cảm thấy hơi nghẹt thở.

Nhưng cũng chẳng ích gì.

Trận hỏa hoạn này lan nhanh cực kỳ, thậm chí khi bọn họ còn chưa kịp nhận ra, Dương phó quan đã bắt đầu dùng thủ đoạn hèn hạ.

Điều này khiến cho dù bọn họ muốn cứu, cũng không kịp nữa.

Hứa Ngôn đang đi về phía trước.

Trên khắp mặt đất đã không còn thấy được dáng vẻ ban đầu.

Chứ đừng nói đến việc họ đã trải qua những gì.

"Đánh chết anh!" Đúng lúc Hứa Ngôn đang đi tới, một hòn đá trực tiếp bay trúng mặt anh.

Anh vô thức nhìn qua.

Đó là một đứa trẻ tầm tuổi thiếu niên.

Cả người nó đã lấm lem tro bụi.

Quần áo trên người đều đã bị cháy rách nát.

Trên mặt thậm chí còn vương vãi vết máu.

Vừa nhìn thấy Hứa Ngôn, cả khuôn mặt nó đã lộ ra vẻ căm thù mà lứa tuổi này không nên có.

"Tại sao anh nói đốt là đốt, nhà của tôi không còn nữa rồi!" "Anh chính là kẻ chủ mưu tội lỗi!" Sau khi nghe những lời của người trước mặt, Nhạc Khỉ La cũng nhíu mày.

"Thằng nhóc con, mày đang nói linh tinh cái gì đấy?" "Hứa đại ca của tao căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra!" Chỉ là những người trước mặt đã không còn nghe xem rốt cuộc đang nói gì.

Thậm chí ngày càng nhiều người chĩa mũi dùi về phía Hứa Ngôn.

Bọn họ tức giận mắng nhiếc.

Lúc này, Hứa Ngôn chính là hung thủ duy nhất đã thiêu rụi nhà cửa của họ.

Bọn họ sẽ không nghĩ đến những khả năng khác.

Dù sao thì ở Trường Sa bây giờ, người có thân phận cao nhất

chính là Hứa Ngôn.

Nếu không phải Hứa Ngôn ra lệnh này, thì sao có thể xảy ra chuyện như vậy được?

Hứa Ngôn không hề biện giải bất cứ điều gì.

Bọn họ bây giờ cần một nơi để trút giận.

Nếu không thì ngọn lửa giận dữ trong lòng sẽ không cách nào giải tỏa được.

"Tất cả im miệng!" Lúc này Nhạc Khỉ La mặt mày tái mét.

Hai tay cô ấy vô thức lật động.

Vô số chỉ nhân bắt đầu không ngừng bay đến vị trí của bọn họ.

"Tiểu La Nhi." Tiếng Hứa Ngôn truyền đến từ phía sau.

Nhạc Khỉ La cũng chỉ đành dừng động tác trong tay.

Cô ấy trầm tư nhìn những người vô gia cư kia một cái.

Một lát sau, mọi người cũng lại trở về nơi đóng quân.

"Hứa đại ca, tại sao anh không cho em đi giáo huấn bọn họ?" "Bọn họ dám phỉ báng anh như vậy!" Hứa Ngôn lần đầu tiên cảm thấy mệt mỏi đến vậy.

Trận hỏa hoạn Văn Tịch thực sự đã xảy ra.

Nhưng dù thế nào anh cũng không ngờ, dù anh đã mạnh tay như vậy, nhưng căn bản không có cách nào ngăn cản được hành vi bạo lực này.

Tuy nói đã cố gắng hết sức.

Nhưng không ngờ vẫn chỉ có thể đến vậy.

"Khỉ La muội muội, chúng ta cứ để Ngôn gia yên một lát đã." "Cứ để anh ấy yên tĩnh một lát đi." Nhạc Khỉ La tuy lo lắng.

Nhưng sau khi nghe lời Nha Đầu, cô ấy cũng chỉ đành chịu.

Đây là bệnh trong lòng.

Trừ khi Hứa Ngôn tự mình nguôi ngoai.

Nếu không thì dù thế nào cũng không có cách nào.

Người trước mặt rời đi.

Sắc mặt Hứa Ngôn cũng lập tức trở nên dữ tợn.

Anh đã kiên trì lâu như vậy.

Luôn chống lại âm mưu của Quốc Dân Đảng.

Nhưng hiện tại lại không có tác dụng gì.

Âm mưu của bọn họ vẫn sẽ được thực hiện.

Hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội xoay chuyển nào.

Hiện tại, một số khu vực trong thành Trường Sa đã tai họa triền miên.

Lúc này đâu phải là có thể giải quyết được.

Bách tính thành Trường Sa lưu lạc không nơi nương tựa.

Bây giờ là lúc cần giải quyết nhất.

Cả thành Trường Sa bị hủy hoại trong chốc lát.

E rằng đến bây giờ thậm chí không cần người Nhật gây rối, bọn họ đã bại trận.

Điều quan trọng nhất lúc này là nhanh chóng giải quyết nguy hiểm.

Giúp những người tị nạn này tìm chỗ an cư.

Cứ như vậy, Hứa Ngôn cũng không khỏi thở dài một hơi.

Mãi đến đêm khuya, Hứa Ngôn mới từ thư phòng bước ra.

Chương 450

Nhạc Khỉ La đã lo lắng không thôi.

Thấy Hứa Ngôn bước ra, cô ấy cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Hứa đại ca, anh không sao chứ?” Hứa Ngôn lắc đầu.

“Ra lệnh xuống dưới, giúp tất cả bách tính xây dựng lại nhà cửa.” “Dù tốn bao nhiêu tiền bạc đi nữa.” “Còn nữa, Triệu Quốc Trung phái binh đồn trú Chu Châu.” “Nếu có kẻ không đồng ý, chắc biết phải làm gì rồi chứ?” Nghe lời Hứa Ngôn nói, sắc mặt những người còn lại đều biến đổi lớn.

Điều này không nghi ngờ gì nữa chính là đang đối đầu với Quốc Dân Đảng.

Bọn họ vô cùng căng thẳng.

Nhưng cũng hoàn toàn tuân theo Hứa Ngôn.

Dù sao thì chuyện xảy ra đêm qua, mọi người vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Tất cả mọi người đều tranh nhau gào thét.

Nhưng căn bản không có cách nào ngăn cản hành vi độc ác của bọn họ.

Đi cùng với đó, mọi người đương nhiên hiểu rõ những chuyện này bọn họ sẽ không tiếp tục bỏ qua.

Mà phải đứng lên chống lại.

Hứa Ngôn đã vi phạm lệnh của Ủy viên trưởng.

Và đã đánh chết Dương phó quan.

Chuyện này cũng đã khiến cấp trên vô cùng coi trọng.

Bọn họ lúc này hoàn toàn coi Hứa Ngôn như cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt.

Muốn nhổ đi cho sướng.

Hứa Ngôn đương nhiên cũng biết.

Anh bây giờ đã hoàn toàn đến thời điểm phải giải quyết bọn họ.

Lúc này sẽ không còn bất kỳ sự buông thả nào nữa.

Nếu không sẽ chỉ dẫn đến nhiều người hơn nữa rơi vào nguy hiểm.

Trong thành Trường Sa, tiếng khóc than vang trời.

Mọi người đều không ngờ nhà cửa của mình lại bị thiêu rụi trong chốc lát.

Dù thế nào bọn họ cũng không ngờ, kẻ địch bên ngoài còn chưa đến, mà người của chính mình lại ra tay tàn sát bọn họ trước.

Điều này là điều bọn họ hoàn toàn không thể chấp nhận.

Đa số mọi người đều bắt đầu tụ tập bên ngoài phủ Hứa Ngôn, muốn đòi một lời giải thích.

Khi Triệu Quốc Trung xuất hiện, đã có người xông lên.

Cầm đồ vật trong tay ném tới.

Nhất thời vô số binh sĩ cũng giơ súng trong tay chĩa vào những người bên ngoài.

“Tất cả bỏ súng xuống!” Triệu Quốc Trung quát lớn một tiếng.

Anh ta đã sớm hiểu suy nghĩ trong lòng Hứa Ngôn.

Tuyệt đối sẽ không làm hại những người trước mắt này.

Các binh sĩ lần lượt hạ súng xuống.

Tất cả bách tính đều đồng loạt xông lên.

Tức giận mắng Hứa Ngôn.

Đối với chuyện này, bọn họ căn bản không thể chấp nhận được.

“Tôi phụng lệnh Hứa Đại soái đến đây.” “Nếu các vị không thể bình tĩnh lại, thì chuyện tiếp theo tôi cũng không có quyền thông báo.” Lời của Triệu Quốc Trung khiến một số bách tính bình tĩnh lại.

Cũng không dám ồn ào nữa.

“Hứa Đại soái đã phái người đi cứu những người dưới đống đổ nát.” “Và sẽ giúp các vị xây dựng lại nhà cửa.” “Trước đó, Hứa Đại soái cũng sẽ sắp xếp chỗ ở cho các vị.” Tất cả bách tính nghe xong đều sững sờ.

Bọn họ dường như không thể tin vào tai mình.

Lúc này nhìn Triệu Quốc Trung cũng vô cùng nghi hoặc.

“Tôi không tin, anh ta đốt nhà chúng tôi, bây giờ lại tốt bụng xây lại nhà cửa, đúng là nói bậy!” “Đúng vậy!

Kẻ phóng hỏa chính là anh ta, sao có thể có lòng tốt đến vậy được?” Triệu Quốc Trung biết tất cả bách tính đều đã đổ tội chuyện này lên đầu Hứa Ngôn.

“Chuyện có uẩn khúc, căn bản không phải do Hứa Đại soái làm.” “Đại soái vì chuyện này đã kháng tranh với chính phủ Đảng rất lâu rồi, bất kể các vị có tin hay không, lần này căn bản không liên quan gì đến Đại soái.” Bách tính nửa tin nửa ngờ.

Nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao thì nếu thật sự như Triệu Quốc Trung nói, vậy thì Hứa Ngôn có thể thật sự đã trở thành kẻ thế tội.

Tuy nhiên, việc có thể đồng ý giúp bọn họ xây dựng lại nhà cửa đủ để chứng minh thực lực của Hứa Ngôn.

Trương Khải Sơn nhìn Hứa Ngôn trước mắt.

Nhất thời lại có chút đau lòng.

“Chính phủ Đảng làm như vậy lần này, chính là để gây ra oán hận của bách tính đối với anh.” “Đồng thời bắt đầu gây áp lực cho anh, dưới áp lực kép như vậy, anh sớm muộn gì cũng sẽ quy phục.” Điều Trương Khải Sơn nói cũng chính là điều Hứa Ngôn đã nghĩ ngày hôm qua.

Đây đều là những chuyện rất bình thường.

Trong tưởng tượng, âm mưu sẽ chỉ ngày càng nhiều.

Từ trước đến nay luôn là phòng không kịp.

Bọn họ không có cơ hội, cũng căn bản sẽ không cho họ cơ hội phòng ngự.

“Tôi biết.” “Những chuyện này đã xảy ra rồi, thì cứ tìm cách giải quyết nhanh nhất có thể là được.” Cứ như vậy, chuyện này quả thật đã diễn ra như vũ bão.

Triệu Quốc Trung đã tìm rất nhiều thợ giỏi.

Và cũng bắt đầu chuẩn bị xử lý những chuyện này.

“Ở rìa thành Trường Sa tăng cường vòng thành, để tránh có người lại xảy ra bất trắc.” Nghe lời Hứa Ngôn nói, Triệu Quốc Trung cũng gật đầu.

Lần này đã chuẩn bị rất nhiều xi măng và gạch đá.

Và cũng chuẩn bị bắt đầu xây dựng từ bên ngoài.

Tất cả bách tính đều được tập trung trong thành.

Các nơi dựng lên lều bạt.

Mỗi ngày phủ Đại soái đều cung cấp đủ lương thực.

Hoạt động cứu hộ vẫn đang tiến hành.

Đối với bọn họ mà nói, từ cứu hộ cho đến xây dựng lại nhà cửa, đây căn bản không phải là chuyện có thể dễ dàng xử lý.

Dần dà, bách tính cuối cùng cũng nhìn ra quyết tâm của Hứa Ngôn.

Hoàn toàn không từ bỏ bọn họ.

Khi Điền Trung Thứ Lang một lần nữa đặt chân lên mảnh đất Trường Sa này, cảnh tượng xuất hiện cũng khiến hắn ta không khỏi sững sờ.

Hắn ta thực sự không ngờ.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, lại trở thành cảnh tượng như thế này.

Thậm chí bọn họ còn chưa ra tay.

Chương 451

Đã có người bắt đầu cắn răng nhảy tường.

Cứ như vậy, ngược lại lại cho bọn họ cơ hội.

Mấy ngày gần đây Điền Trung Thứ Lang cũng chờ cơ hội để tìm Hứa Ngôn.

Chuyện hắn ta bị Quốc Dân Đảng hoàn toàn bài xích đã sớm truyền khắp đại giang nam bắc.

Đặc biệt là bọn họ cũng đã nghe nói về chuyện này.

Bây giờ chính là thời điểm tốt nhất.

Khi Hứa Ngôn bị bài xích, hãy tận lực lôi kéo anh ta.

Đến lúc đó nhất định sẽ trở thành một thanh lợi kiếm.

Dù sao thì ai mà không biết thực lực của Hứa Ngôn, chỉ có Quốc Dân Đảng không có não mới cứ thế xua đuổi anh ta.

Tuy nhiên, sau khi bị từ chối đến lần thứ ba, Điền Trung Thứ Lang cũng có chút tức giận.

Nhưng cũng đành chịu.

Dù sao thì lúc này vẫn chưa phải lúc trở mặt với Hứa Ngôn.

Bọn họ bây giờ muốn công thành vẫn cần Hứa Ngôn giúp đỡ.

Mấy ngày gần đây, trong thành Trường Sa cũng đã khôi phục lại bình thường.

Tuy nói bách tính vẫn sống một cuộc sống khá hoang mang.

Nhưng cũng không quá mức u sầu.

Dù sao thì Hứa Ngôn thật sự đang giúp bọn họ xây dựng lại nhà

cửa.

Đêm khuya, Trương Khải Sơn cũng đến thư phòng của Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn mấy ngày gần đây vẫn đang chuẩn bị chuyện mở rộng thế lực.

"Ngôn gia." Khi nghe người trước mặt gọi, Hứa Ngôn mới ngẩng đầu lên.

"Đã xảy ra chút chuyện." "Xi măng chúng ta chuẩn bị đã bị mất." Hả?

Một câu nói của Trương Khải Sơn khiến sắc mặt Hứa Ngôn hơi biến đổi.

Cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn qua.

"Xi măng cũng sẽ bị mất ư?" "Đã điều tra ra là ai làm chưa?" Đối mặt với câu hỏi của người trước mặt, Trương Khải Sơn lại lắc đầu, anh ấy không có thần thông quảng đại như Hứa Ngôn.

Chỗ xi măng bị mất không hề để lại dấu vết nào.

Tuy nói số lượng không quá nhiều.

Nhưng điều này cũng đủ để chứng minh bọn họ hiện tại dường như đã bị người khác để mắt tới.

Hứa Ngôn nhíu mày.

Dù thế nào anh cũng không ngờ lại là tình huống này.

Ai có thể trộm xi măng của bọn họ?

Người Nhật ư?

Điều này tuyệt nhiên không thể xảy ra.

Người Nhật bây giờ muốn hợp tác với anh còn không kịp, thì sao có thể làm ra chuyện này được?

Còn về Quốc Dân Đảng, đã khiến cả Trường Sa rơi vào khủng hoảng cực độ, lúc này lại làm ra chuyện như vậy, thì thật sự khó mà chấp nhận được.

“Tiếp tục điều tra.” “Xem rốt cuộc là ai đã làm ra chuyện phản chiến như vậy.” Trương Khải Sơn nghe xong, cũng gật đầu.

Tuy nói chuyện này vẫn chưa có manh mối.

Nhưng tiếp theo cũng là lúc cần phải giám sát nghiêm ngặt.

Nếu không thì cuối cùng xảy ra chuyện gì đều không thể kiểm soát được.

Số lượng xi măng dường như mỗi ngày đều giảm bớt.

Điều này khiến Trương Khải Sơn khi nghi hoặc, cũng căn bản không có bất kỳ manh mối nào.

Mất tích một cách khó hiểu.

Điều này không nghi ngờ gì nữa chính là một đòn giáng rất nặng nề đối với anh ta.

Hoàn toàn không phải là chuyện anh ta có thể dễ dàng giải quyết.

Lúc này cũng càng lúc càng sốt ruột.

Dù sao thì Triệu Quốc Trung lúc này bị phái đi đồn trú Chu Châu.

Hiện tại, người có thể được Hứa Ngôn sử dụng e rằng chỉ có anh ta và Hắc Bối Lão Lục.

Trương Khải Sơn phái trọng binh canh gác.

Dù sao thì bọn họ hiện tại xây dựng lại thành Trường Sa vốn dĩ đã là một chuyện cực kỳ không dễ dàng.

Nếu lại bị người nào đó làm hại, hậu quả có thể tưởng tượng được.

Trong nhất thời anh ta cũng bắt đầu giám sát nghiêm ngặt.

Tuy nhiên liên tiếp hai ngày, tình hình vẫn như vậy.

Luôn bị mất xi măng một cách khó hiểu.

Chuyện này e rằng đã không còn là chuyện anh ta có thể xử lý được nữa.

Nhất thời mọi người đều có chút sững sờ.

Liên tiếp xảy ra chuyện như vậy.

Dù bọn họ không để ý, thì chuyện này cũng phải đến mức cần được xử lý.

Đêm khuya, một bóng người nhanh chóng xuất hiện trong sân.

Đồng thời cũng đi về phía ngoài cửa.

"Tiểu La Nhi." Cửa thư phòng của Hứa Ngôn đột nhiên mở ra.

Sau khi nghe thấy tiếng người phía sau, Nhạc Khỉ La cũng không khỏi dừng bước.

Vô thức quay đầu nhìn lại.

Lúc này mới phát hiện Hứa Ngôn đang đứng ở cửa.

Nhìn thẳng vào cô ấy.

Sau khi chú ý đến Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La cũng dừng bước.

Ngớ ngẩn nhìn về phía này.

Biểu cảm có chút căng thẳng.

"Muộn thế này không nghỉ ngơi em định đi đâu?" Nghe câu hỏi của Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La mới bĩu môi.

"Hứa đại ca, xảy ra nhiều chuyện như vậy, tại sao cứ phải quản bọn họ?" "Anh bây giờ giúp bọn họ nhưng bọn họ lại không hề có

lòng biết ơn báo đáp.” Quả nhiên.

Hèn gì mấy ngày nay Hứa Ngôn luôn cảm thấy vào ban đêm khí tức của Nhạc Khỉ La trở nên yếu ớt.

Theo lẽ thường, khi màn đêm buông xuống chính là lúc âm khí của Nhạc Khỉ La mạnh nhất.

Sao lại có thể không tồn tại chút nào được.

Chương 452

Lúc này cũng cuối cùng đã hiểu rõ.

Hóa ra buổi tối cô ấy đi ra ngoài làm một số chuyện vô vị.

Nghe lời Nhạc Khỉ La nói, Hứa Ngôn mới nhìn qua.

“Bọn họ vốn dĩ vô tội, vì bị liên lụy bởi Quốc Dân Đảng, nên nhà cửa của họ mới bị hủy hoại.” “Anh lẽ ra phải bảo vệ bọn họ, vậy nên bọn họ bây giờ xảy ra chuyện như vậy ngoài việc dựa dẫm vào anh ra thì còn có cách nào khác không?” Nghe lời Hứa Ngôn nói, sắc mặt Nhạc Khỉ La cũng trở nên khó coi.

Đạo lý cô ấy đều hiểu.

Nhưng cô ấy không thể chịu đựng được việc bách tính mắng chửi Hứa Ngôn.

Dù sao thì trong lòng cô ấy, Hứa Ngôn mới là quan trọng nhất.

“Anh không trách em.” “Chỉ là chuyện này lần sau không được làm nữa.” Đối mặt với lời Hứa Ngôn nói, Nhạc Khỉ La mới gật đầu.

Từng bước nhanh nhẹn đi đến trước mặt Hứa Ngôn.

“Em biết rồi.” Thật ra khi cô ấy làm chuyện này cũng nơm nớp lo sợ.

Dù sao thì tuy cô ấy đã biết tâm ý của Hứa Ngôn, nhưng cũng không muốn chuyện này cứ thế bỏ qua.

Điều này đã khiến cô ấy hồ đồ làm ra chuyện sai lầm này.

“Lát nữa em sẽ mang số xi măng đã trộm mấy ngày nay trả lại.” Đối mặt với lời Nhạc Khỉ La nói, Hứa Ngôn mới gật đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Trương Khải Sơn một lần nữa đến

nơi này, sắc mặt cũng như bị sét đánh.

Anh ta ngây người nhìn trước mặt.

Số xi măng bị mất trước đó đã trở lại.

Tên trộm nào lại có đạo đức như vậy?

Đồ vật đã trộm đi vậy mà còn có thể trả lại.

Không thể không nói anh ta thực sự bội phục.

Trong lúc suy tư, Hứa Ngôn cũng đã xuất hiện.

Xây dựng lại thành Trường Sa không phải là một chuyện đơn giản.

Đặc biệt là lần này anh nhất định phải đàn hặc Quốc Dân Đảng.

Nếu không phải vì bọn họ, có lẽ Trường Sa cũng sẽ không gặp phải tai nạn này.

Cứ như vậy, Hứa Ngôn cũng liên tục gửi điện báo.

Và khiển trách Quốc Dân Đảng đã làm ra hành động như vậy khi anh không hề hay biết.

Còn về quá trình này, tuyệt đối là cần bọn họ phải có bồi thường nhất định.

Nếu không thì chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Mấy ngày gần đây người Nhật cũng đang không ngừng thực hiện kế hoạch.

Thành Trường Sa gặp phải tai nạn này.

Bọn họ lúc này tuyệt nhiên sẽ không đặt sự chú ý vào đây.

Chỉ là không biết hắn ta tiếp theo sẽ có kế hoạch gì.

Hứa Ngôn nghĩ như vậy.

Lúc này cũng không có quá nhiều suy nghĩ.

Đúng lúc này Trương Khải Sơn cũng đã một lần nữa xuất hiện trong thư phòng.

Trong tay cầm chính là một tấm thiệp mời.

"Cái gì đây?" Khi nghe Hứa Ngôn hỏi, Trương Khải Sơn mới kể lại rành mạch.

"Vừa nãy thủ hạ của Điền Trung Thứ Lang mang đến, mời anh tham gia yến tiệc của hắn ta." "Nghe nói đã mời rất nhiều người." "Thậm chí cả quân quan hải quân cũng có mặt." Nghe Trương Khải Sơn trả lời, Hứa Ngôn hơi nhíu mày.

Xem ra Điền Trung Thứ Lang đây là lại sắp có động thái mới, chỉ là không biết lần này hắn ta rốt cuộc muốn làm gì.

Những cái khác không nói, chỉ riêng việc hắn ta mở tiệc lớn, tập hợp những người này cùng đi, thật sự là có ý đồ khó lường.

"Vậy lần này chúng ta có nên đi không?" Đối mặt với câu hỏi của người trước mặt, Hứa Ngôn cũng gật đầu.

"Tôi thấy lần này địa điểm tổ chức ở Đại sứ quán." "Kế hoạch tiếp theo của Điền Trung Thứ Lang và bọn họ e rằng đều sẽ nằm trong đó, chúng ta có lẽ có cơ hội đi xem xem hắn ta tiếp theo có âm mưu gì." Nghe lời Hứa Ngôn nói, Trương Khải Sơn lúc này mới cảm thấy rất có lý.

Người Nhật tiếp theo có kế hoạch gì, về cơ bản đều phải hỏi qua người của Đại sứ quán trước.

Cho nên nói bọn họ có lẽ có thể từ đó mà có được một số manh mối.

Cũng tiện nhanh chóng kiểm soát.

Yến tiệc được tổ chức vào tối mai.

Lúc này ngược lại vẫn còn thời gian, không cần phải quá vội vàng.

Hứa Ngôn đến phòng của Nhạc Khỉ La.

Có lẽ vì chuyện đã xảy ra trước đó, đến nỗi mấy ngày nay Nhạc Khỉ La đóng cửa không gặp ai.

Ngược lại giống như đang bế môn suy nghĩ lỗi lầm vậy.

Khi nghe thấy tiếng động bên ngoài, Nhạc Khỉ La mới ngẩng đầu lên.

Vừa thấy Hứa Ngôn, biểu cảm cũng hơi có chút tủi thân.

"Hứa đại ca." Hứa Ngôn đi tới.

Cũng xoa xoa đầu Nhạc Khỉ La.

"Sao vậy?

Vẫn còn giận anh à?" Một câu nói của Hứa Ngôn khiến Nhạc Khỉ La mở to mắt.

Cũng vội vàng lắc đầu.

"Không có." "Em biết lần này em làm sai rồi." "Em chỉ là không thể chịu nổi bọn họ nói anh như vậy." Hứa Ngôn đương nhiên biết.

Nhạc Khỉ La là người trung thành nhất với anh.

Cho nên anh từ trước đến nay đều chưa từng nghi ngờ Nhạc Khỉ La.

Tuy nói lần này cô ấy làm chuyện có chút không đúng đắn, nhưng anh cũng biết là vì sao.

"Tối mai đi cùng anh đến một nơi." Nghe lời Hứa Ngôn nói, sắc mặt Nhạc Khỉ La cũng trở nên vô cùng tò mò.

"Đi đâu ạ?

Có phải là tiền bạc eo hẹp, chúng ta lại phải xuống mộ rồi không?" Phì cười!

Sau khi nghe lời Nhạc Khỉ La nói, Hứa Ngôn cũng bật cười lớn chưa từng thấy.

"Tham gia một buổi tiệc." "Do Điền Trung Thứ Lang tổ chức, chúng ta đi xem thử." "Vừa hay ở Đại sứ quán." Nghe lời Hứa Ngôn nói, Nhạc Khỉ La cũng có chút suy tư.

"Điền Trung Thứ Lang hắn ta đoạn thời gian này không phải vẫn luôn muốn làm hại Hứa đại ca sao?" "Chúng ta đi tham gia yến tiệc của hắn ta chẳng phải là đi Hồng Môn Yến sao?" Đối mặt với lời Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn lại không đáp lại nhiều.

"Xem hắn ta có bản lĩnh đó không đã." Dù sao thì nếu chọc cho bọn họ tức giận, kết cục đương nhiên sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Nhạc Khỉ La đứng dậy.

Cũng nhanh chóng đi đến trước tủ quần áo.

"Vậy em phải xem xem ngày mai mặc gì." Sau khi dặn dò chuyện này, Hứa Ngôn cũng rời khỏi phòng Nhạc Khỉ La.

Bên trong Đại sứ quán giới nghiêm rất chặt chẽ.

Chương 453

E rằng không nhất định sẽ cho anh cơ hội để họ tiếp xúc với bí mật quân sự.

Lúc này e rằng phải có một số hành động.

Nghĩ như vậy, Hứa Ngôn cũng nheo mắt lại.

Những thứ cần chuẩn bị đương nhiên phải đầy đủ mọi thứ.

Ngoài ra còn phải chuẩn bị đầy đủ để nắm chắc.

Giống như Nhạc Khỉ La đã nói, đoạn thời gian trước hắn ta vẫn luôn tìm cơ hội muốn giải quyết anh.

Sao lại vào lúc này lại để anh đi tham gia yến tiệc được.

Đây hoàn toàn là ý đồ của Tư Mã Ý.

Ai cũng biết.

Hoặc là muốn phá vỡ mối quan hệ giữa anh và Quốc Dân Đảng.

Hoặc là triệt để giải quyết anh.

Dù sao thì tham gia yến tiệc là lúc người ta thư giãn nhất, ai có thể xác định được chuyện gì sẽ xảy ra chứ.

Cứ như vậy, tuyệt nhiên phải chuẩn bị càng đầy đủ hơn.

Mới được!

Nghĩ như vậy, Hứa Ngôn cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Con đường tiếp theo càng lúc càng khó đi.

Nhưng bất kể thế nào, anh đã kiên trì đến bây giờ đương nhiên không thể vì thế mà từ bỏ.

Đặc biệt là anh phải làm cho toàn bộ lịch sử phát triển càng rút ngắn càng tốt.

Càng loại bỏ những chuyện không cần thiết phải xảy ra càng tốt.

Yến tiệc đếm ngược năm tiếng.

Nhạc Khỉ La và Hứa Ngôn đã sớm chuẩn bị xong.

Trương Khải Sơn cũng vô cùng lo lắng.

Sớm đã trở về chuẩn bị cùng Hứa Ngôn đi.

Bất kể thế nào thì cũng có người cùng đi vào bảo vệ.

Nếu không thì thật sự chỉ có Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La đi, tuy nói biết thực lực của bọn họ.

Nhưng cũng rất lo lắng.

Cứ như vậy đương nhiên cũng không thể có bất kỳ sự sơ suất nào.

“Anh không cần đi.” Nhưng khi đối mặt với lời Hứa Ngôn, Trương Khải Sơn lại không khỏi kinh ngạc.

“Ngôn gia, nếu tôi ở đó ít nhất còn có thể bảo vệ hai người.” “Dù có chuyện gì cũng có thể kịp thời ứng phó.” Hứa Ngôn lắc đầu.

“Hôm nay dù anh có đi, hắn ta cũng sẽ không cho anh cơ hội để đi vào.” “Anh còn không tin thực lực của tôi và Tiểu La Nhi sao?” Trương Khải Sơn không phải như vậy.

Chỉ là anh ta vẫn hy vọng có thể cùng Hứa Ngôn kề vai chiến đấu.

Nếu thật sự như bọn họ tưởng tượng, có nguy hiểm xảy ra.

Ít nhất còn có thể phát huy tác dụng.

Chỉ là thấy thái độ của Hứa Ngôn vô cùng rõ ràng.

Trương Khải Sơn biết mình cũng không có cách nào tiếp tục cố chấp nữa.

Anh ta tin Hứa Ngôn có thể xử lý tốt chuyện này.

Từ đầu đến cuối, chỉ cần là chuyện Hứa Ngôn muốn làm, thì không có chuyện gì không thành công.

Cho nên có thể nói anh ta đã đặt đủ niềm tin.

"Đã vậy thì tôi sẽ ở lại nơi đóng quân đợi, nếu tối nay hai người không trở về, tôi sẽ xông vào Đại sứ quán." Nghe lời Trương Khải Sơn nói, Hứa Ngôn cũng gật đầu.

Đây cũng coi như là ý nghĩ của anh ta.

Dù sao thì chuyện xảy ra buổi tối rất nhiều.

Nếu anh và Nhạc Khỉ La thật sự không trở về, ít nhất còn có Trương Khải Sơn trong ứng ngoài hợp.

Tuyệt nhiên cũng sẽ không xuất hiện quá nhiều nguy hiểm.

Nhưng nếu bọn họ cùng đi, thì toàn bộ nơi đóng quân thậm chí không có một người lãnh đạo.

Hắc Bối Lão Lục hành tung bất định.

Thủ hạ của anh ta cũng không nghe theo lệnh của Hắc Bối Lão Lục.

Cho nên nói Trương Khải Sơn ở lại nơi đóng quân là tốt nhất.

Yến tiệc đếm ngược một tiếng.

Nha Đầu đã giúp Nhạc Khỉ La trang điểm xong.

Ngày thường đều tự gói mình kín mít, lần này đổi sang một bộ sườn xám ngược lại càng làm Nhạc Khỉ La thêm kiều diễm như hoa.

Mọi người nhìn thẳng qua, nhưng vẫn lo lắng không thôi.

Nha Đầu còn hơn thế.

Cô ấy nhìn về phía Hứa Ngôn.

Cũng hiểu rõ đoạn thời gian này Hứa Ngôn bị những chuyện này quấy rầy.

Căn bản không có quá nhiều tinh thần để chăm sóc cô ấy.

Hứa Ngôn chú ý đến ánh mắt của Nha Đầu.

Cũng vô cùng lo lắng.

Lộc Minh Thảo tạm thời ức chế tình trạng của Nha Đầu, nhưng suy cho cùng là trị ngọn chứ không trị gốc.

Sau khi xử lý xong những chuyện này, anh tuyệt đối sẽ đưa Nha Đầu đi tìm được dược vật thật sự có thể cứu mạng.

Bất kể thế nào anh đã hứa với Nha Đầu nhất định sẽ để cô ấy sống sót.

Còn ba mươi phút nữa là đến yến tiệc.

Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La đã sớm lên xe.

Trương Khải Sơn ngồi phía trước chuẩn bị đưa hai người đi.

"Ngôn gia, thật sự không mang vũ khí vào sao?" Nghe Trương Khải Sơn hỏi, Hứa Ngôn mới gật đầu.

Nói thật, mang súng vào ngược lại sẽ gây chú ý.

Hơn nữa những buổi tiệc thông thường đương nhiên cũng không cho phép mang vũ khí.

Cho nên cũng không cần quá căng thẳng.

Đến cửa Đại sứ quán.

Hứa Ngôn xuống xe.

Nhạc Khỉ La đi tới khoác tay Hứa Ngôn, hai người nhìn nhau một cái rồi mới đi vào trong Đại sứ quán.

Điền Trung Thứ Lang đang đứng ở cửa.

Chương 454

Người mà hắn ta muốn mời nhất lần này chính là Hứa Ngôn.

Sau khi chú ý đến bóng dáng Hứa Ngôn, sắc mặt hắn ta mới khôi phục lại sự tỉnh táo.

Nhanh chóng đón lên.

“Hứa Đại soái có thể đến đây thật sự là vinh dự cho chúng tôi.” “Nghe nói mấy hôm trước Hứa Đại soái bệnh nặng, tôi thực sự rất lo lắng.” “Nhưng mấy lần muốn đi gặp Hứa Đại soái, đều bị từ chối ngoài cửa.” Nghe lời Điền Trung Thứ Lang nói, Hứa Ngôn cũng chỉ gật đầu.

“Đoạn thời gian trước cơ thể không khỏe, e rằng sẽ lây bệnh, cho nên mới từ chối yêu cầu gặp mặt của ngài.” Nghe câu nói này của Hứa Ngôn, sắc mặt Điền Trung Thứ Lang cũng không có biến hóa quá lớn.

Lúc này cũng trực tiếp giang tay ra.

Ý mời Hứa Ngôn vào.

Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La cùng đi vào trong.

Lúc này bên trong ánh sáng lấp lánh, tiếng đàn réo rắt.

Rất rõ ràng đều đang ở trên đà hưng phấn.

Hứa Ngôn ngẩng đầu nhìn qua.

Lúc này mới phát hiện có mấy gương mặt quen thuộc cũng đều xuất hiện ở đây.

Nhưng điều đó lại rất bình thường.

Dù sao thì cục diện hiện tại.

Khi nhìn thấy Hứa Ngôn xuất hiện tại yến tiệc, tất cả mọi người đều dừng động tác trong tay.

Lần lượt nhìn về phía cửa.

Đa số mọi người đều chú ý về phía Hứa Ngôn.

Mọi người đều đã nghe nói về chuyện xảy ra đoạn thời gian trước.

Hứa Ngôn cố gắng phản kháng mệnh lệnh của Quốc Dân Đảng.

Nhưng lại trong tình huống anh không hay biết, cả thành Trường Sa đã bị phóng hỏa thiêu rụi.

Chuyện này mọi người đều có nghe nói.

Nhưng cũng kiêng dè thực lực của Hứa Ngôn.

Đến nỗi khi anh bước vào, trong hội trường cũng im phăng phắc.

Lần lượt quan sát về phía anh.

Mãi một lúc lâu, Quân quan Hải quân nổi tiếng Lục Ly mới nhanh chóng chạy về phía Hứa Ngôn.

"Hứa Đại soái, đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu." "Vẫn luôn nghe về hành tích của ngài, nhưng chưa từng được tận mắt thấy ngài." "Hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền." Hứa Ngôn tuyệt nhiên sẽ không tin Lục Ly đây là đang thật lòng khen ngợi anh.

Lúc này tuy nói biểu cảm mang vẻ hòa nhã, nhưng trong lòng lại đang suy tư về tình huống này.

Điền Trung Thứ Lang lúc này vỗ vỗ tay.

Ý muốn mọi người trong hội trường dừng ồn ào.

Đồng thời cũng đi đến trước mặt Hứa Ngôn.

"Chuyện tôi vui nhất hôm nay chính là có thể mời được Hứa Đại

soái.” “Những ngày trước muốn gặp Hứa Đại soái một lần, thật sự là khó càng thêm khó.” “Nhưng lần này Hứa Đại soái có thể nể mặt tôi, cũng là một chuyện may mắn.” Mọi người đương nhiên đều nâng ly chúc mừng.

Lúc này tất cả mọi người đều chú ý đến vị trí của Hứa Ngôn.

Lần này Hứa Ngôn vừa đến ngược lại lại cho mọi người một số áp lực.

Cũng đều ngây người nhìn.

Cảm xúc của mọi người trở nên có chút ảm đạm.

Thậm chí ánh mắt cũng di chuyển theo động tác của Hứa Ngôn.

Nhân vật trong truyền thuyết này lúc này đang xuất hiện trước mặt bọn họ.

Dám đối đầu với cả chính phủ.

Đủ để chứng minh sự mạnh mẽ và thực lực của anh ấy.

Điền Trung Thứ Lang lúc này cũng đi đến vị trí chính giữa trên đài.

“Mọi người hôm nay ăn ngon uống tốt nhé.” “Nếu có chỗ nào tiếp đãi không chu đáo nhất định phải nói cho tôi biết.” Dưới đài đương nhiên là một tràng vỗ tay.

“Làm bộ làm tịch.” Nhạc Khỉ La bĩu môi.

Lúc này nhìn về phía Điền Trung Thứ Lang trên đài cũng lườm một cái.

Khi nhìn thấy dáng vẻ của Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn cũng không khỏi lắc đầu.

Đương nhiên có chút bất đắc dĩ trước vẻ mặt khổ sở căm hờn của cô ấy.

“Chúng ta đi chỗ kia.” Nghe lời Hứa Ngôn nói, Nhạc Khỉ La cũng đi theo phía sau.

Nhưng không ngờ Điền Trung Thứ Lang cũng đang theo dõi phía sau.

Lần này Hứa Ngôn khó khăn lắm mới xuất hiện.

Hắn ta tuyệt nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Bất kể thế nào cũng phải hợp tác với anh.

Hứa Ngôn cảm giác được người phía sau đang đi theo.

Nhưng không dừng bước.

Cho đến khi đến chỗ ghế sofa ngồi xuống, Điền Trung Thứ Lang cũng xuất hiện phía sau Hứa Ngôn.

Đồng thời cũng với vẻ mặt nịnh nọt nhìn Hứa Ngôn trước mặt.

“Hứa Đại soái trông tinh thần tốt hơn nhiều rồi.” “Quả nhiên còn trẻ thì khác, cơ thể hồi phục cũng rất nhanh.” Hứa Ngôn gật đầu xem như đáp lại.

Ánh mắt lại đã lướt qua một vòng xung quanh.

Tìm kiếm nơi có thể đi vào một lát nữa.

“Không biết Hứa Đại soái có thể nán lại nói chuyện riêng một chút không?” Khi nghe Điền Trung Thứ Lang hỏi, sắc mặt Hứa Ngôn cũng hơi có chút không vui.

Đại khái là cảm nhận được, Điền Trung Thứ Lang cũng không thúc giục.

Chỉ là đứng một bên chờ đợi.

Thấy hắn ta không có ý định rời đi, Hứa Ngôn cũng biết lần này nếu không đi cùng hắn ta thì không thể nào.

Cứ như vậy cũng đứng dậy nhìn qua.

Chú ý đến động tác của Hứa Ngôn, biểu cảm của Điền Trung Thứ Lang lúc này mới hơi thả lỏng.

Sau đó cũng dẫn Hứa Ngôn đi về phía văn phòng.

Trong quá trình này Hứa Ngôn cũng nhìn xung quanh một lượt.

Nhìn về phía các vị trí xung quanh.

Điều này cũng sẽ giúp ích cho việc họ đến tuần tra một lát nữa.

Dưới sự dẫn dắt của Điền Trung Thứ Lang, Hứa Ngôn cũng bước vào một trong số các văn phòng.

Nơi này tương đối bí mật.

Ngược lại sẽ không có ai đến quấy rầy.

Chú ý đến ánh mắt của Hứa Ngôn, Điền Trung Thứ Lang cũng vô thức ho nhẹ một tiếng.

Chương 455

“Hứa Đại soái.” “Tôi hôm nay đến tìm ngài, ngài hẳn là biết tôi có ý định gì.” Nghe lời người trước mặt nói, biểu cảm của Hứa Ngôn lại trở nên không khỏi có chút do dự.

“Điền Trung Đại sứ đùa rồi.” “Tôi đâu phải là con giun trong bụng ngài, làm sao có thể biết được suy nghĩ trong lòng ngài chứ.” Đại khái là không ngờ Hứa Ngôn hoàn toàn không nể mặt hắn ta, Điền Trung Thứ Lang cười khan hai tiếng.

Lúc này mới một lần nữa nhìn qua.

“Hứa Đại soái, hoàn cảnh của ngài bây giờ ai cũng biết.” “Quốc Dân Đảng hoàn toàn bài xích ngài, căn bản cũng không cho ngài bất kỳ cơ hội nào để lật mình.” “Nếu là tôi thì sớm đã rời khỏi tổ chức rồi.” Nghe lời Điền Trung Thứ Lang nói, Hứa Ngôn cũng gật đầu.

“Đúng là tôi cũng có ý này.” “Điền Trung Đại sứ có gì muốn chỉ giáo sao?” Khi nghe Hứa Ngôn hỏi, ánh mắt Điền Trung Thứ Lang sáng lên.

Dường như cảm thấy chuyện này có cơ hội.

“Đất nước chúng tôi nhiều lần muốn hợp tác với ngài, nhưng lúc đó ngài thực sự nhân nghĩa, chưa từng làm bất cứ chuyện gì có lỗi với đất nước của ngài.” “Chỉ là tôi muốn hợp tác với ngài, cũng chỉ là mỗi bên lấy thứ mình cần mà thôi.” Tốt một cái “mỗi bên lấy thứ mình cần”.

Khi hắn ta chiếm lĩnh lãnh thổ sao không nói như vậy.

“Để thể hiện thành ý hợp tác của đất nước chúng tôi, chúng tôi cũng sẽ hỗ trợ ngài xây dựng thành Trường Sa.” “Dù sao thì đoạn thời

gian trước thành Trường Sa hỏa hoạn tứ phía, chuyện này chúng tôi đều tận mắt chứng kiến.” Hứa Ngôn không lên tiếng.

Ánh mắt trầm tư nhìn về phía Điền Trung Thứ Lang trước mặt.

Lời từ chối vốn định bật ra.

Nhưng cuối cùng vẫn thay đổi sắc mặt.

“Ý tốt của Điền Trung Đại sứ Hứa Ngôn xin nhận.” “Lúc này tôi đã sớm là con cờ bị Quốc Dân Đảng vứt bỏ, thực sự không có năng lực đó.” Mặt Điền Trung Thứ Lang lập tức tối sầm lại.

Điều này rất rõ ràng là Hứa Ngôn đang từ chối yêu cầu của hắn ta.

Chỉ là tình hình của anh bây giờ đã sớm không còn chỗ dựa.

Nếu là người khác thì tuyệt nhiên đã hợp tác với người Nhật rồi.

Cũng chỉ có Hứa Ngôn có chút dầu muối không thấm.

Ngay khi Điền Trung Thứ Lang chuẩn bị nói thêm gì đó, một tiếng súng lại đột nhiên vang lên.

Trong môi trường tĩnh lặng này càng trở nên chói tai.

Trong chốc lát, Hứa Ngôn cũng trực tiếp đứng dậy.

Sắc mặt trở nên vô cùng u ám.

Điền Trung Thứ Lang không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng yến tiệc hôm nay hắn ta đã quy định, không ai được mang vũ khí vào.

Lúc này xem ra là có người đã phá vỡ quy tắc.

Hứa Ngôn cảm giác được Nhạc Khỉ La có biến động cảm xúc.

Và dường như đã triệu hoán chỉ nhân khôi lỗi.

Xem ra bên ngoài hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó.

Hứa Ngôn nhanh chóng xông ra ngoài.

Điền Trung Thứ Lang cũng đi theo sát phía sau.

Hai người trước sau đi đến sảnh tiếp khách.

Lúc này mới phát hiện Nhạc Khỉ La đã bay lên không.

Chỉ nhân khôi lỗi lơ lửng xung quanh cô ấy.

Sắc mặt cô ấy dữ tợn.

Hoàn toàn như không thể kiểm soát được.

Còn ở vị trí dưới chân cô ấy, chính là Yamaguchi Eiko của Đại sứ quán.

Yamaguchi Eiko lúc này khẩu súng trong tay đang chĩa thẳng vào Nhạc Khỉ La.

Rất rõ ràng là đang chuẩn bị tàn sát.

Khi chú ý đến tình huống này, Hứa Ngôn mới nhìn về phía Điền Trung Thứ Lang đang đứng một bên.

"Chúng tôi đến đây tham gia yến tiệc của ngài, đây chính là cách đãi khách của ngài sao?" Nghe người trước mặt chất vấn, sắc mặt Điền Trung Thứ Lang cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Phải biết rằng bọn họ có thể hoàn toàn chiếm đóng Hồ Nam hay không, chủ yếu là trông vào Hứa Ngôn.

Thực lực của Hứa Ngôn cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu có thể thu nhận dưới trướng đương nhiên là trăm lợi không hại.

Nhưng lúc này vừa mới có chút hòa hoãn.

Lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy.

"Eiko, bỏ súng xuống!" Điền Trung Thứ Lang không khỏi quát lớn

một tiếng.

Nhưng người trước mặt lại không hề có bất kỳ động tác nào.

Vẫn giơ khẩu súng trong tay chĩa vào Nhạc Khỉ La.

Điều này khiến biểu cảm của Điền Trung Thứ Lang trong chốc lát trở nên thâm trầm.

Cũng nhanh chóng đi qua rút súng chĩa vào đầu Yamaguchi Eiko.

"Đừng ra ngoài gây chuyện thị phi cho tôi!" Hắn ta thấy người không động đậy.

Cũng trực tiếp đưa tay đẩy Yamaguchi Eiko trước mặt ra.

Giây tiếp theo, tình hình trước mặt trực tiếp khiến tất cả mọi người la hét.

Yamaguchi Eiko đã sớm biến thành một cỗ xác khô.

Khắp người khô quắt.

Rõ ràng nhìn từ chính diện không hề có bất kỳ biến hóa nào.

Nhưng lúc này nhìn qua lại không thể nhận ra khuôn mặt cô ta.

Đã sớm biến thành như vỏ cây.

Lúc này các phu nhân có mặt đều lần lượt lao vào bên cạnh chồng mình.

Hoàn toàn không dám nhìn về phía này nữa.

Chỉ nhân khôi lỗi xung quanh Nhạc Khỉ La đã trở về bên cạnh cô ấy.

Đã sớm trở nên đỏ tươi.

Trông rất no đủ.

Hứa Ngôn đi đến trước mặt Nhạc Khỉ La.

Cũng chú ý đến một giọt máu vương trên khóe môi cô ấy.

Vô thức đưa tay lau sạch đi.

Người sau thì trở nên đỏng đảnh.

“Hứa đại ca, máu của cô ta thối quá.” “Ghê tởm!” Nói xong cũng ném miếng vải Hứa Ngôn vừa dùng để lau đi sang một bên.

Điền Trung Thứ Lang trấn tĩnh một lúc lâu.

Hắn ta toàn thân không ngừng run rẩy.

Tình huống vừa rồi hoàn toàn xuất hiện trước mắt hắn ta.

Một người đang yên đang lành.

Chương 456

Lại lặng lẽ bị hút cạn máu hoàn toàn.

Trên người như một cỗ xác khô.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến hắn ta tuyệt nhiên không dám tin chuyện này.

Nghĩ như vậy, Điền Trung Thứ Lang cũng để mình bình tĩnh lại một chút.

Sau đó phất phất tay.

Rất nhanh đã có người đến trực tiếp khiêng thi thể này đi.

Sắc mặt Điền Trung Thứ Lang vẫn tái nhợt.

Hắn ta từ trước đã nghe nói bên cạnh Hứa Ngôn có một người phụ nữ cực kỳ đáng sợ.

Dung mạo ngọt ngào xinh đẹp.

Nhưng những chuyện cô ấy làm lại đáng sợ hơn bất kỳ ai.

Hôm nay gặp mặt quả nhiên không khác gì trong truyền thuyết.

"Vừa nãy đã xảy ra một chút khúc mắc nhỏ." "Mọi người không cần bận tâm, tiếp tục ăn uống vui vẻ nhé." Dưới đài bàn tán xôn xao.

Nhưng cũng không dám mạnh dạn nói ra sự bất mãn của mình.

Mọi người đối mặt với hành động điên cuồng vừa rồi của Nhạc Khỉ La cũng căn bản không dám oán trách.

Nhưng xem ra Điền Trung Thứ Lang cũng thật sự nể mặt Hứa Ngôn.

Dù Nhạc Khỉ La đã giết một người thân tín của hắn ta.

Lại không hề có bất kỳ lời oán trách nào.

Thậm chí vẫn cứ khép nép.

Có thể thấy là thật sự rất muốn lôi kéo thực lực của Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn đi về một bên.

Tình huống vừa xảy ra, e rằng trong chốc lát Điền Trung Thứ Lang sẽ không chạy đến quấy rầy anh.

Dù sao thì tình huống đó cũng không phải người thường có thể chấp nhận được.

"Thật không ngờ, vừa rồi khi khiêng cái xác đó ra ngoài cảm giác như biến thành một cái khung rỗng vậy." "Một chút máu cũng không còn, đây là yêu quái mà." "Mày nói nhỏ thôi!

Hứa Ngôn và bọn họ vẫn còn ở đây đấy, chọc giận bọn họ thì người tiếp theo bị hút khô máu chính là mày đấy." Hứa Ngôn nghe bọn họ lẩm bẩm.

Nhưng trên mặt không hề có bất kỳ biến hóa biểu cảm nào.

Nhạc Khỉ La ngồi một bên.

Không dám có bất kỳ động tác nào.

Cô ấy vừa rồi lại giết chết một người của Đại sứ quán.

Nếu là bình thường, thì cũng chẳng sao.

Nhưng hôm nay lại trước mặt nhiều người như vậy, chẳng phải là làm Hứa Ngôn mất mặt sao.

Vô thức nhìn về phía Nhạc Khỉ La.

Người sau thì lảng tránh ánh mắt của người trước mặt.

"Sao vậy?" Đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn, Nhạc Khỉ La mới ngẩng đầu nhìn qua.

“Em vừa nãy là quá tức giận.” “Cô ta chạy đến trào phúng chúng ta, còn nói rồi sẽ có một ngày triệt để chiếm đóng Trường Sa.” “Em tức quá, nên đã thả chỉ nhân khôi lỗi ra hút máu cô ta.” Hứa Ngôn nghe lời Nhạc Khỉ La nói.

Biểu cảm trên mặt không hề có chút biến hóa nào.

Điều này cũng khiến Nhạc Khỉ La càng thêm căng thẳng.

Dù sao thì lần này cô ấy có thể nói là đã phạm đại kỵ.

Trước mặt nhiều người như vậy, bản thân cô ấy thì không sao.

Nhưng lại liên lụy đến Hứa Ngôn.

“Em xin lỗi, Hứa đại ca.” “Em sau này nhất định sẽ kiểm soát tốt bản thân.” Nghe câu nói này của Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn mới quay đầu nhìn qua.

“Em làm không sai.” “Chỉ là máu của người phụ nữ đó rất bẩn.” Lời Hứa Ngôn khiến Nhạc Khỉ La ngẩng đầu lên.

Rất rõ ràng đây là đang nói với cô ấy.

“Cô ta đã dám chạy đến khiêu khích em, thì nên chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi.” Nhạc Khỉ La gật đầu.

Lúc này yến tiệc đã diễn ra như thường lệ.

Xung quanh đã sớm bắt đầu nhảy múa.

Hứa Ngôn đối với điều này không có bất kỳ hứng thú nào.

Cũng đặt ánh mắt lên tầng hai.

Anh vừa rồi đến vị trí kia có một căn phòng làm việc đã thu hút sự chú ý của anh.

Tất cả các phòng đều mở toang.

Nhưng chỉ riêng nó bị khóa chặt.

Nếu không đoán sai, vị trí này tất nhiên tồn tại một số bí mật.

Những cái khác không nói.

Bọn họ hôm nay đến đây chẳng phải là để thăm dò âm mưu tiếp theo của người Nhật sao.

Lần này nghĩ lại, Hứa Ngôn cũng ra hiệu cho Nhạc Khỉ La cùng đi.

Hai người tránh khỏi tầm mắt.

Cũng nhanh chóng đi đến trong sân.

Việc đường hoàng trước mặt mọi người đi vào từ cửa tuyệt nhiên là không thể.

Đi vào từ hành lang bên ngoài, lại dễ dàng hơn nhiều.

Nghĩ như vậy, hai người cũng nhanh chóng đi ra ngoài.

Bên ngoài tương đối yên tĩnh hơn nhiều.

Không còn quá nhiều quấy rầy.

Tiếng nhạc cũng cách bọn họ rất xa.

Hứa Ngôn triệu hoán chỉ nhân phi cơ.

Sau đó hai người cũng đến trước cửa sổ tầng hai.

Bên trong đó cực kỳ tối tăm.

Hoàn toàn không nhìn rõ rốt cuộc có thứ gì tồn tại.

Cẩn thận tuần tra một lượt, Hứa Ngôn cũng vô thức đẩy cửa sổ trước mặt ra.

Bố trí toàn bộ căn phòng không hề có chỗ nào khả nghi.

Nhưng trong góc lại đặt một két sắt.

Sau khi nhìn thấy tình huống này, hai người cũng không khỏi nhìn nhau một cái.

Nhưng két sắt này không phải dễ dàng mở ra như vậy.

Chương 457

Đặc biệt là bọn họ hiện tại có thể nói là vạn người chú ý.

Chỉ cần thời gian rời đi quá lâu, tuyệt nhiên sẽ gây chú ý.

Đến lúc đó thì không dễ nói sẽ gặp phải chuyện gì.

Nghĩ như vậy, Hứa Ngôn cũng nhanh chóng đi đến trước.

Hai người đẩy người vào trong.

Liền khóa ánh mắt vào két sắt đó.

Bên trong này đương nhiên là tồn tại thứ gì đó.

Nếu không thì cũng không đến mức sử dụng két sắt lớn như vậy.

Đang lúc trầm tư, Hứa Ngôn cũng phát hiện một chỗ không ổn.

Ở vị trí trước mắt anh, trước mặt đặt một cái đồng hồ lớn.

Chỉ là cái đồng hồ đó thật sự đã ngừng lắc lư.

Điều này dường như có một mối liên hệ chính xác nào đó với két sắt trước mặt.

Nghĩ như vậy, Hứa Ngôn cũng nhìn thẳng qua.

Nhạc Khỉ La dùng chỉ nhân khôi lỗi phong tỏa toàn bộ căn phòng.

Điều này dù có người nhìn từ bên ngoài cũng căn bản không nhìn rõ tình huống bên trong.

Kim chỉ hướng đúng vào khóa mật mã két sắt.

Hứa Ngôn chỉ nhìn về phía thời gian này.

Trong chốc lát cũng có chút suy đoán.

Nếu không nghĩ sai, có lẽ mật mã trên khóa két sắt này chính là

thời gian hiện tại.

Cứ như vậy, Hứa Ngôn cũng vô thức xoay các con số trên khóa mật mã.

Cạch.

Khóa mật mã mở ra theo tiếng động.

Cũng khiến Nhạc Khỉ La tò mò nhìn qua.

Hai người nhìn vào két mật mã.

Lúc này Hứa Ngôn mới phát hiện bên trong ngoài một phong mật tín ra, thì chỉ còn lại vô số thư tín.

Cùng với một khẩu súng lục đặt bên trong.

Những thứ này ngược lại không phải là những thứ quan trọng nhất.

Hứa Ngôn nhìn về phía lá thư đó.

Lúc này khi chú ý đến tình huống này, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi.

Tên được ghi trên đó khiến sắc mặt Hứa Ngôn hơi u ám.

Cũng cất lá thư đó đi.

Đồng thời trong mật tín vậy mà còn ghi lại tất cả tin tức, cùng với sơ đồ phòng thủ của toàn bộ thành Trường Sa và Nhạc Dương.

Cái gì?

Hứa Ngôn hoàn toàn sững sờ.

"Hứa đại ca, chúng ta phải nhanh lên một chút rồi." "Hình như có tiếng bước chân đang đi về phía này." Khi nghe lời Nhạc Khỉ La nói, Hứa Ngôn mới phản ứng lại.

Đồng thời đặt tất cả những thứ vừa rồi về lại chỗ cũ.

Cũng một lần nữa đóng két sắt lại.

Trên mật tín thậm chí còn ghi lại muốn tấn công Trường Sa vào lúc nào và ở đâu.

Lòng dạ độc ác đáng chết.

Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La nhanh chóng lách ra ngoài.

Đồng thời cũng đi về phía sảnh tiếp khách.

"Hứa Đại soái đúng là thân thủ tốt." Tiếng nói truyền đến từ phía sau.

Hứa Ngôn mới quay đầu nhìn qua.

Cũng phát hiện Lục Ly không biết từ lúc nào cũng đã xuất hiện phía sau bọn họ.

Lúc này đang nhìn bọn họ.

Lục Ly không biết đã ở đây bao lâu.

E rằng chuyện bọn họ vừa làm Lục Ly đều biết rõ mồn một, trong chốc lát này trên mặt Hứa Ngôn cũng có thêm chút lạnh lẽo.

Anh vô thức bấm ngón tay niệm quyết.

Còn chưa đợi có bất kỳ động tác nào, Lục Ly đã đi về phía anh.

"Tôi sẽ không nói ra đâu." "Hứa Đại soái, ngài phải biết chúng ta mới là người cùng một chiến tuyến." "Dù hôm nay đến đây cũng chỉ là có suy nghĩ của riêng mình mà thôi." "Tôi đối với ngài chưa từng có bất kỳ ý đồ nào, chỉ là ngưỡng mộ cường giả mà thôi." Hứa Ngôn nhìn về phía người trước mặt.

Lục Ly người này anh không hiểu rõ, dù sao thì giữa bọn họ cũng không có quá nhiều giao thiệp.

Lục Ly là một quân quan hải quân.

Việc có thể bắt được tuyến với Điền Trung Thứ Lang cũng thực sự có vấn đề.

Dường như thấy Hứa Ngôn vẫn còn nghi ngờ.

Lục Ly mới đi về phía trước.

Sau đó nhét một thứ gì đó vào tay Hứa Ngôn.

Người trước mặt im lặng không nói.

Đúng lúc này Điền Trung Thứ Lang cũng từ trong nhà bước ra.

"Hứa Đại soái." "Vừa rồi đi đâu vậy, tôi tìm ngài rất lâu cứ tưởng ngài đã rời đi trước rồi chứ." Chú ý đến Hứa Ngôn và Lục Ly xuất hiện trong sân, Điền Trung Thứ Lang cũng đánh giá một lượt.

Biểu cảm trở nên có chút khó hiểu.

Nhưng không thể hiện ra.

"Ra ngoài hóng gió một chút." "Hôm nay cũng đã đến lúc nghỉ ngơi rồi." "Tôi xin phép rời đi trước, các vị cứ chơi vui vẻ." Đối mặt với lời Hứa Ngôn nói, Điền Trung Thứ Lang dường như cũng có chút do dự.

Hắn ta vô thức đuổi theo.

Sau đó nhìn về phía Hứa Ngôn.

"Hứa Đại soái, vậy chuyện tôi nói với ngài, ngài hãy suy nghĩ kỹ lại một chút." Hứa Ngôn không đáp lại.

Cũng trực tiếp đưa Nhạc Khỉ La rời đi.

Lục Ly đứng phía sau.

Biểu cảm cũng trở nên cực kỳ thú vị.

Khi ra ngoài, Trương Khải Sơn cũng đã sớm đợi bên ngoài từ lâu.

"Ngôn gia." Hứa Ngôn gật đầu.

Thấy người trước mặt sắc mặt không tốt, Trương Khải Sơn cũng không nói nhiều lời.

Chương 458

Cùng với đó trực tiếp rời đi.

Về thẳng nơi đóng quân.

Biểu cảm của Hứa Ngôn lại không hề có chút dịu đi nào.

Điều này cũng khiến Trương Khải Sơn có chút khó hiểu.

Dường như không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Anh ta vô thức nhìn về phía Nhạc Khỉ La, dù sao Nhạc Khỉ La cũng đi cùng.

Thì cũng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là Nhạc Khỉ La cũng tương tự như vậy.

Không hề có bất kỳ biểu hiện nào.

Trương Khải Sơn rốt cuộc vẫn không kiềm chế được.

“Ngôn gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Tôi thấy trạng thái của anh dường như có chút không ổn.” Nghe người trước mặt hỏi, Hứa Ngôn mới ngẩng đầu nhìn về phía Trương Khải Sơn.

“Tôi đã tìm thấy mấy phong thư trong két sắt của Điền Trung Thứ Lang.” Nghe lời này, Trương Khải Sơn lại không khỏi có chút nghi hoặc.

Thư tín.

Điều này lại khiến người ta khó hiểu.

“Dạo gần đây việc tu sửa thành phòng thế nào rồi?” Đại khái là không ngờ Hứa Ngôn lại chuyển chủ đề đột ngột.

Nghe người trước mặt hỏi, Trương Khải Sơn cũng gật đầu.

“Yên tâm đi ạ.” “Đa số tình hình đều đã được giải quyết.” Sắc mặt Hứa Ngôn có chút khó coi.

Ngoài việc gật đầu ra cũng không nói thêm chuyện gì khác.

Anh lấy thứ trong túi ra.

Lúc này mới phát hiện Lục Ly đưa cho anh là một mảnh giấy viết tay.

Chỉ là điều này ngược lại khiến anh rất kỳ lạ.

Đã có giấy viết tay.

Vậy thì chứng minh Lục Ly từ sớm đã có kế hoạch đối với anh.

Nhưng giữa hai người bọn họ dường như không có gì đáng để giao tiếp.

Nghĩ như vậy, Hứa Ngôn cũng mở mảnh giấy viết tay đó ra.

Trên đó chỉ xuất hiện một thời gian và địa điểm.

Xem ra Lục Ly cũng có mưu đồ gì đó với anh.

Hứa Ngôn vo tròn mảnh giấy lại thành một cục.

Sau đó cũng ném sang một bên.

Anh đối với người Lục Ly này không quá hiểu rõ.

Đương nhiên cũng không hiểu hắn ta đến tìm mình rốt cuộc là có ý gì.

Nhưng bất kể thế nào chuyện này cần phải có một kết thúc.

May mắn là anh không cảm nhận được nguy hiểm trên người Lục Ly.

Hứa Ngôn đang suy nghĩ những chuyện cần làm tiếp theo.

Cửa cũng bị người bên ngoài đẩy ra.

Anh vô thức nhìn qua.

Lúc này mới phát hiện Trương Khải Sơn đang đứng ở cửa.

“Ngôn gia, vừa rồi nhận được tin tức, Huyền Vũ đã xuất động.” Hả?

Khi nghe câu nói này, biểu cảm của Hứa Ngôn dường như không hề bị ảnh hưởng.

Anh nhìn Trương Khải Sơn.

Mảnh giấy vừa rồi cũng đã bị anh ném sang một bên.

Huyền Vũ là tử sĩ do Quốc Dân Đảng huấn luyện.

Về cơ bản đều là để giải quyết một số nhân vật đặc biệt.

Nghe nói ra tay cực kỳ nhanh gọn.

Hoàn toàn không để lại bất kỳ sơ hở nào.

“Mục tiêu lần này của Huyền Vũ là anh.” “Xem ra Quốc Dân Đảng không hề có ý định bỏ qua cho anh.” Hứa Ngôn nghe lời người trước mặt nói.

Cũng vô thức gật đầu.

Điều này thì đã biết tình huống rồi.

Dù sao thì đối với anh mà nói tất cả những điều này đều không phải vấn đề.

Quốc Dân Đảng muốn giải quyết anh đã không phải một ngày hai ngày.

Anh đương nhiên cũng sẽ không quá đặt nặng trong lòng.

Chỉ là không ngờ lại có thể điều động Huyền Vũ.

Nghe nói người này trong quá trình ám sát chưa từng có tiền lệ thất bại.

Không biết lần này rốt cuộc ai sẽ bỏ mạng tại đây.

Hứa Ngôn nghĩ như vậy.

Sắc mặt cũng đã sớm khôi phục bình thường.

Trương Khải Sơn khi nhìn tình huống này, cũng thực sự do dự.

Bất kể gặp phải chuyện gì.

Hứa Ngôn thậm chí đều một bộ dạng núi Thái Sơn sụp đổ trước mặt mà sắc mặt không đổi.

"Hứa đại ca, cháu sẽ bảo vệ anh." Tiếng động truyền đến từ ngoài cửa.

Đợi Hứa Ngôn nhìn qua, lúc này mới phát hiện Tiểu Khải Linh đang đứng ở ngoài cửa.

Ánh mắt vô cùng kiên định.

Nghe lời người trước mặt nói, Hứa Ngôn lại lắc đầu.

"Yên tâm đi." "Cái Huyền Vũ này hẳn sẽ không ra tay với tôi đâu." Trương Khải Sơn có chút khó hiểu.

Tại sao Hứa Ngôn lại kiên định như vậy.

"Bất kể có ra tay hay không, tiếp theo đều phải chú ý đến những người xung quanh." "Nếu có bất kỳ điểm đáng ngờ nào, nhất định phải giải quyết trước." Nghe lời Trương Khải Sơn nói, Hứa Ngôn mới gật đầu.

Xem ra lần này anh thật sự cần phải ra ngoài tranh đấu một phen.

Nói tóm lại là phải làm rõ xem có giống như anh nghĩ trong lòng hay không.

Đêm đó, Hứa Ngôn đến địa điểm đã hẹn.

Giây tiếp theo, một viên đạn nhanh chóng bắn về phía anh.

Hứa Ngôn thậm chí không hề né tránh.

Chương 459

Hoàn toàn không có bất kỳ động tác nào.

Sau khi cảm giác được động tĩnh của Hứa Ngôn, phía trước cũng truyền đến tiếng cười.

Đứt quãng.

Cực kỳ quen thuộc.

Hứa Ngôn lúc này đi tới.

Đương nhiên cũng chú ý đến Lục Ly trước mặt.

"Nhiệm vụ đầu tiên thất bại rồi phải không?" "Huyền Vũ." Nghe lời Hứa Ngôn nói, biểu cảm của Lục Ly cũng mang theo chút biến hóa.

"Tôi đã nói rồi, ngài đến gặp tôi nhất định sẽ có một số bất ngờ mà." "Ít nhất là đã giữ được mạng của ngài đúng không?" Hứa Ngôn không đáp lại.

Cũng nhìn về phía vị trí đang ở trước mặt.

"Ủy viên trưởng phái anh đến giải quyết tôi, anh cứ thế này mà giúp ông ta xử lý sao?" "Không sợ ông ta tìm phiền phức cho anh à?" Nghe lời Hứa Ngôn nói, biểu cảm của Lục Ly cũng trở nên cực kỳ âm hiểm.

"Nếu tôi sợ, thì không thể nào đến tìm ngài." "Ngược lại là ngài, đã đến rồi sao còn nhiều lời vô ích như vậy?" Hứa Ngôn không muốn giao lưu tiếp với hắn ta.

Lục Ly nói chuyện câu nào cũng có gai.

Nghe vào tai thực sự rất khó chịu.

Cảm giác được Hứa Ngôn né tránh, Lục Ly cũng một lần nữa đi theo.

"Chúng ta hợp tác thế nào?" Hứa Ngôn nhìn về phía người trước mặt.

Hiện tại số người muốn hợp tác với anh đếm không xuể.

Đương nhiên không cần thiết phải có bất kỳ sự liên quan nào với Lục Ly.

Đặc biệt là anh bây giờ đã biết Huyền Vũ là ai.

Cũng sẽ không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho anh.

Càng không đến mức liên lụy ra những phiền phức không cần thiết.

Cho nên dường như không muốn đồng ý.

"Ông bị Quốc dân đảng truy sát không ngừng, bọn họ hiện tại chính là đang nhòm ngó thế lực của ông." "Hợp tác với tôi đối với ông chỉ có trăm lợi mà không một hại." Hứa Ngôn không hạ giọng.

Thành thật mà nói, hôm nay khi nhìn thấy phong bì bên trong két sắt, trong thời gian ngắn, anh không còn muốn hợp tác với bất kỳ ai nữa.

Dù sao thì, có một số tình huống quả thực khiến người ta khó tin, đến cả anh cũng có lúc nhìn lầm người.

Cho nên mới cảm thấy bên trong có ẩn tình.

Nhưng rốt cuộc, anh vẫn không muốn có quá nhiều liên lụy.

Chỉ là Lục Ly đối với anh tuy nói công dụng không lớn, nhưng cũng sẽ có lúc dùng đến.

Dù sao thì thế lực của Lục Ly cũng không ở nơi này.

Nếu cứ tiếp tục đóng quân, có lẽ vẫn sẽ có chút tác dụng.

Quay trở lại doanh địa, Hứa Ngôn cũng triệu hồi ra một khôi lỗi giấy.

Đây là mối liên kết duy nhất giữa anh và Lý Song.

Chỉ cần anh thả cái này ra, tự nhiên cũng có thể nhận được tin tức của Lý Song.

Sau khi làm xong những việc này, Hứa Ngôn cũng hơi suy tư.

Mấy chuyện tiếp theo chỉ có ngày càng nhiều.

Đặc biệt là bọn Nhật Bản đã lên kế hoạch tác chiến.

Mỗi ngày đều phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc bọn họ có thể tấn công thành bất cứ lúc nào.

Còn về lần này, nếu Tanaka Jiro biết chuyện anh đã động vào két sắt, kế hoạch có thể sẽ thay đổi.

Trong quá trình này, đương nhiên cũng phải hết sức chú ý.

Khổng Vũ trong khoảng thời gian này vẫn luôn không lang thang trong thành.

Anh ta trước đây vẫn luôn đóng quân tại doanh địa của Hứa Ngôn.

Mấy ngày gần đây lại tiến ra ngoài thành.

Mặc dù không biết nguyên do bên trong, nhưng Hứa Ngôn cũng không ngăn cản.

Dù sao thì bây giờ vẫn chưa phải lúc cần dùng đến anh ta, tự nhiên cũng không cần gọi anh ta về.

Khổng Vũ gần đây đóng quân dưới chân núi.

Anh ta vẫn luôn bận rộn trong một căn nhà tranh dưới chân núi.

Ở đó có rất nhiều trẻ con, về cơ bản đều là những đứa trẻ lưu lạc,

lạc mất người thân sau khi nhà cửa bị thiêu rụi.

Thanh Nhị cũng vậy, cả gia đình cô bé đều chết trong trận hỏa hoạn đó.

Cũng may được Khổng Vũ giúp đỡ, mới có cơ hội dựng lên một căn nhà tranh dưới chân núi để nuôi dưỡng đám trẻ này.

"Khổng đại ca, anh nói cuộc sống yên ổn như thế này còn có thể kéo dài bao lâu?" Có lẽ không ngờ Thanh Nhị lại đột nhiên hỏi chuyện này, trên mặt Khổng Vũ lộ vẻ u sầu.

"Sống được ngày nào hay ngày đó." "Có một ngày là một ngày." "Ai mà biết lúc nào sẽ xảy ra chiến tranh, đến lúc đó chúng ta e rằng ngay cả chạy cũng không kịp." "Chỉ có thể liều mạng với bọn súc sinh đó thôi." Nói xong câu này, Khổng Vũ cũng nhìn về phía Thanh Nhị.

Ngày đó khi cứu bách tính, Khổng Vũ đã nhìn thấy Thanh Nhị trong một đống đổ nát.

Ngay cả trong hoàn cảnh nhếch nhác như vậy, cô bé vẫn nghĩ cách giúp đỡ những người khác, tập hợp đám trẻ lại với nhau.

Điều này cũng khiến cảm xúc của anh ta bị ảnh hưởng đôi chút.

Đối với Thanh Nhị, anh ta rất quan tâm.

"Tối nay tôi phải về thành một chuyến, chỗ Hứa đại soái xảy ra chút chuyện, tôi phải xem có cần tôi giúp đỡ chỗ nào không." Nghe Khổng Vũ nói, Thanh Nhị cũng gật đầu.

"Anh cứ yên tâm đi, đám trẻ này một mình em có thể chăm sóc tốt được." "Đến khi anh về em lại pha trà cho anh uống." Khổng Vũ gật đầu, sau đó cưỡi ngựa cao lớn rời đi.

Mặc dù vẫn luôn ở dưới chân núi, nhưng tin tức trong thành anh ta vẫn sẽ chú ý một chút.

Đương nhiên cũng nghe nói Quốc dân đảng phái người đến muốn diệt trừ Hứa Ngôn, khi nghe được tin tức này anh ta cũng vô cùng tức giận.

Hết lần này đến lần khác đẩy Hứa Ngôn vào chỗ nguy cấp.

Đặt vào bất kỳ chuyện gì cũng không thể chấp nhận được.

Đặc biệt là bây giờ anh ta thuộc về Hứa Ngôn, tự nhiên mọi việc đều phải nghĩ cho Hứa Ngôn.

Quay trở lại doanh địa, thấy Hứa Ngôn an toàn, Khổng Vũ mới thở phào nhẹ nhõm.

Biết anh ta gần đây vẫn luôn phiền lòng vì chuyện ở Nhạc Dương, Khổng Vũ quả thực không thể giúp được gì.

"Hôm nay sao lại có thời gian quay về?" Đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn, Khổng Vũ cũng nói ra suy nghĩ của mình.

Trương Khải Sơn nhìn người trước mặt.

"Yên tâm đi, chỗ Ngôn gia có tôi đây." "Cậu cứ chuyên tâm làm việc của cậu đi, đừng lạnh nhạt cô nương đó." Nghe lời trêu chọc của người trước mặt, Khổng Vũ trên mặt cũng hơi đỏ lên.

"Nói bậy bạ." "Tôi là vì bảo vệ đám trẻ đó." "Không phải như cậu nghĩ đâu." Hứa Ngôn lắc đầu.

Ai mà ngờ Khổng Vũ vượt núi băng sông đến Trường Sa, lại không uổng chuyến đi này.

"Đến lúc đó cứ đưa bọn nhỏ về đi, vị trí dưới chân núi chắc chắn không an toàn." "Đặc biệt là nằm ở chỗ giao giới, ai biết sẽ có loại người nào." Đối mặt với lời Hứa Ngôn, Khổng Vũ chỉ gãi đầu.

"Cô bé nói chỗ đó yên tĩnh, trong thành ngược lại ồn ào hơn nhiều." "Đặc biệt là mấy ngày nay không phải đang xây dựng lại

sao?" "Đợi xây xong tôi sẽ đưa cô bé về." Nghe lời này, Hứa Ngôn tự nhiên sẽ không can thiệp nữa.

Anh cũng tin Khổng Vũ có khả năng bảo vệ tốt những người bên cạnh mình.

Chương 460

Hầu như không chần chừ thêm.

Trời vừa sập tối, Khổng Vũ cũng nhanh chóng rời khỏi doanh địa.

Vị trí trên núi vào ban đêm tối đen như mực, thú dữ cũng tương đối nhiều.

Anh ta tự nhiên không muốn Thanh Nhị gặp nguy hiểm gì.

Thế nhưng, người bình thường vẫn thường thắp đèn dầu chờ anh ta về, hôm nay trong căn nhà tranh lại tĩnh lặng.

Không một tiếng động.

Không hiểu sao tim Khổng Vũ đột nhiên thắt lại.

Anh ta lại tự an ủi mình, có lẽ Thanh Nhị bọn họ ngủ sớm.

Nhanh chân chạy vào trong căn nhà tranh.

Thế nhưng mùi máu tanh nồng nặc cực kỳ rõ ràng đã khiến cả người anh ta đứng sững tại chỗ.

Mùi vị đó quá nồng.

Đặc biệt là đối với anh ta, người bình thường vẫn luôn giao chiến ở tiền tuyến, mùi vị này giống như khắc sâu vào tận xương tủy.

Khổng Vũ bất giác rùng mình.

Cảm giác đó quá mạnh mẽ.

Lúc này anh ta cảm thấy tim đập dữ dội, hoàn toàn không cách nào chấp nhận được.

Cả người sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta từ từ đi về phía trước, hai tay cũng bất giác run rẩy.

Ngay khoảnh khắc đến gần căn nhà, cũng nghe thấy tiếng thút thít bên trong vọng ra.

Anh ta theo bản năng lao vào, và trực tiếp giẫm lên một vũng máu.

Thanh Nhị toàn thân là vết dao, cả người đã cứng đờ.

Mắt cô bé nhìn về phía cửa, dường như đang kỳ vọng điều gì đó.

Nhưng ánh sáng trong mắt đã sớm tiêu tán.

"Thanh… Thanh Nhị!" Khổng Vũ theo bản năng lao tới.

Đồng thời cũng trực tiếp ôm Thanh Nhị từ trên bàn lên.

Nhưng lúc này cô bé đã cứng đờ.

Tiếng khóc thút thít dưới đất cũng không ngừng truyền đến.

Hoàn toàn không có thời gian để suy nghĩ nhiều.

Anh ta nhanh chóng đến hầm trú ẩn mà bọn họ cùng nhau xây dựng.

Khi kéo nó ra, mấy đứa trẻ cũng đẫm lệ nhìn về phía anh ta.

Nỗi sợ hãi cực kỳ rõ ràng.

Hai tay Khổng Vũ bất giác run rẩy.

Cả người thậm chí còn có chút nghẹt thở.

Chỉ là bất kể anh ta làm thế nào, tình huống này dường như cũng không thể cứu vãn được.

Thanh Nhị đã chết.

Chỉ vỏn vẹn mười mấy ngày, lại nghênh đón kết cục như vậy của Thanh Nhị.

Khi Trương Khải Sơn một lần nữa xông vào thư phòng của Hứa Ngôn, cũng là lúc vô cùng khẩn cấp.

“Ngôn gia.” “Xảy ra chuyện rồi!” Khi nghe lời Trương Khải Sơn, sắc mặt Hứa Ngôn hơi thay đổi.

Anh theo bản năng đứng dậy.

Trương Khải Sơn lúc này mới đi tới báo cáo chi tiết tình hình xảy ra.

“Khổng Vũ vừa mới đưa một đám trẻ con về.” “Sau đó một mình một ngựa xông thẳng vào Đại sứ quán.” Cái gì?

Khi nghe lời Trương Khải Sơn, sắc mặt Hứa Ngôn cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh không hiểu rốt cuộc giữa đó đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng trước mắt, việc quan trọng nhất là phải cứu Khổng Vũ ra càng sớm càng tốt.

Đồng thời Hứa Ngôn cũng cùng Trương Khải Sơn lái xe đi.

Thế nhưng, ngay khi đến Đại sứ quán, một tiếng súng vang lên đột nhiên cắt ngang bước chân hai người.

Giây tiếp theo, một xác chết nặng nề ngã xuống trước mặt hai người.

Khi nhìn qua, trên người Khổng Vũ đã đầy vết đạn.

Cả người trông đã thoi thóp.

“Khổng Vũ.” Hứa Ngôn theo bản năng kéo anh ta dậy.

Lúc này sắc mặt cũng đã trở nên khó coi đến cực điểm.

Khổng Vũ thổ huyết, nhưng căn bản không có bất kỳ phản ứng nào.

Trong giây lát, Trương Khải Sơn cũng cảm nhận được luồng khí tức điên cuồng truyền ra từ người Hứa Ngôn.

Trước mắt, Hứa Ngôn cũng từng bước từng bước đi vào bên trong.

Đồng thời, Tanaka Jiro cũng từ trên lầu đi xuống.

Vẻ mặt dường như trắng bệch đi nhiều, chỉ là đang cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

"Không biết Hứa đại soái đến, có thất lễ vì không ra đón từ xa." "Vừa mới xử lý một chút chuyện nhỏ, không biết Hứa đại soái đến đây có việc gì không?" Lời của Tanaka Jiro vừa dứt, sắc mặt Hứa Ngôn trầm xuống.

Giây tiếp theo, người trước mặt trực tiếp bị kéo đến trước mặt.

Sắc mặt Tanaka Jiro trở nên cực kỳ khó coi.

Cả người cũng theo bản năng vùng vẫy.

"Hứa Ngôn, ông đang làm gì vậy?" "Ông chạy đến Đại sứ quán gây sự, ông có mấy cái đầu hả?" Dường như mạng sống nằm trong tay người khác, Tanaka Jiro cũng cực kỳ điên cuồng.

"Ông mau thả tôi ra." "Nếu không, tôi sẽ không cho ông bước ra khỏi Đại sứ quán này." Trong chớp mắt, vô số họng súng chĩa thẳng vào vị trí của Hứa Ngôn.

Bọn họ chú ý đến hành động của Hứa Ngôn, nhưng cũng không dám dễ dàng nổ súng.

Trương Khải Sơn có chút bối rối, nhưng lúc này cũng vô cùng phẫn nộ.

Khi chú ý đến hành động của Hứa Ngôn, tuy muốn ngăn cản nhưng cũng không mở lời.

Hứa Ngôn nắm cổ Tanaka Jiro, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Người đó đã sớm hoảng sợ đến cực độ, hoàn toàn không dám có

bất kỳ hành động nào.

Hắn tự nhiên biết rõ sự lợi hại của Hứa Ngôn, trong chốc lát cũng không dám tiếp tục la lối.

Hứa Ngôn lúc này đã tức giận đến cực điểm.

Anh không dám tin mình sẽ có những hành động như thế nào tiếp theo.

Nhưng dù sao đi nữa, anh cũng không ngờ Khổng Vũ lại xảy ra chuyện như vậy.

Bị người ta cứng rắn ném xuống từ Đại sứ quán.

Chương 461

Anh không biết trong quá trình này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết từ đầu đến cuối Khổng Vũ không phải là người lỗ mãng, hôm nay anh ta đã làm ra chuyện như vậy, vậy thì chắc chắn bọn Nhật Bản đã làm ra chuyện đại nghịch bất đạo.

Tanaka Jiro trước mặt đã sợ đến hồn phách không còn.

Hắn theo bản năng kêu lớn.

Đạn dược từ phía sau cũng chĩa thẳng vào vị trí của Hứa Ngôn, nhưng không một ai nổ súng.

Bất kể là ai cũng không có nắm chắc, dù sao thì những hành động trước đây của Hứa Ngôn mọi người đều có thể tưởng tượng được, đều biết rõ.

Mỗi lần dù đối mặt với nhiều người, cũng không ai là đối thủ của Hứa Ngôn.

"Hứa đại soái, chúng ta có gì thì nói chuyện đàng hoàng." "Tôi không hiểu ông có ý gì, tôi vốn muốn hợp tác tốt với ông." "Nếu ông đối xử với tôi như vậy, chẳng phải đã phá hỏng hảo ý của tôi sao." Hứa Ngôn dùng sức đẩy hắn ta đến bên cạnh Khổng Vũ.

Đồng thời nhấc chân đạp lên mặt Tanaka Jiro.

Tất cả cơn giận của anh đều bùng lên trong chớp mắt.

Hôm nay cho dù là Đại sứ quán, anh cũng phải xông vào một phen.

Khi nhìn thấy tình huống trước mắt, vẻ mặt Tanaka Jiro có chút khó hiểu.

"Người này mấy lần ba lượt đến Đại sứ quán của tôi gây sự."

“Tôi chỉ dạy dỗ hắn một chút mà thôi.” “Hứa đại soái sẽ không ngay cả chuyện này cũng muốn quản chứ?” Sau khi nghe lời người trước mặt, Hứa Ngôn thậm chí không có bất kỳ phản ứng nào.

Giây tiếp theo, anh trực tiếp dùng sức nhấc bổng Tanaka Jiro trên mặt đất lên.

Đồng thời, nhanh chóng ném lên không trung.

Sau đó một cước đạp tới.

Cú đạp này, anh đã dùng mười phần mười sức mạnh.

Tanaka Jiro trực tiếp ngã xuống đất, cả người giống như một bãi bùn nhão.

Mặc dù vẫn còn ý thức, nhưng căn bản không có bất kỳ dấu hiệu có thể cử động nào.

Toàn thân hắn ta đã bị đập nát bét.

Đặc biệt là cú đạp vừa rồi, đã hoàn toàn đoạt mạng hắn ta.

Lúc này Tanaka Jiro ngã xuống đất, những người còn lại lại không dám xông lên, cũng không dám nổ súng.

Bọn họ không biết Hứa Ngôn còn có chiêu thức gì nữa.

Làm xong chuyện này, Hứa Ngôn cũng nhấc Khổng Vũ từ trên mặt đất lên.

Khổng Vũ đã tắt thở, nhưng anh cũng sẽ không để anh ta ở lại nơi dơ bẩn này.

Lại một lần nữa lái xe rời đi.

Trương Khải Sơn trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Phải biết Tanaka Jiro là Đại sứ trong Đại sứ quán, chủ yếu liên quan đến ngoại giao.

Nhưng lần này Hứa Ngôn lại xử lý hắn ta.

Tình huống tiếp theo e rằng không đơn giản như vậy có thể giải quyết được.

Trong giây lát Trương Khải Sơn cũng có chút chần chừ.

Nhạc Khỉ La thấy Hứa Ngôn trở về, cũng vội vàng chạy tới.

Sau khi nhìn thấy máu trên người anh, sắc mặt cô bé cũng trong chớp mắt trở nên hoảng sợ.

"Ngôn ca ca, anh làm sao vậy?" Nha Đầu vội vàng kéo Nhạc Khỉ La lại, sau đó lắc đầu với cô bé.

Những người còn lại nhìn về phía này, vẻ mặt cũng có chút hoảng sợ.

Đại khái sự việc bọn họ bây giờ đã hiểu.

Hứa Ngôn bây giờ đã là một cá thể độc lập.

Anh không thuận tùng Quốc dân đảng, cũng sẽ không hợp tác với người Nhật Bản.

Cho nên dù anh có làm ra chuyện này, cũng sẽ không liên lụy đến bất kỳ ai.

Chỉ là… Hứa Ngôn nhìn Khổng Vũ được đặt trong sân, vẻ mặt cũng có chút nghẹn ngào.

Điều anh ghét nhất chính là tình huống này.

Anh không thể cho phép có người lạm sát người bên cạnh mình.

Nhưng bây giờ chuyện này lại xảy ra ở đây.

Đây hoàn toàn không phải là chuyện anh có thể chấp nhận được.

Cho nên hôm nay anh làm chuyện này, thậm chí căn bản không suy nghĩ đến hậu quả.

Bất kể sau này sẽ xảy ra tình huống gì, anh cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Trương Khải Sơn đứng một bên.

Khi nhìn về phía Hứa Ngôn, cũng không khỏi có chút khâm phục sự táo bạo của anh.

Chạy đến Đại sứ quán giải quyết Đại sứ, đây là một hành động điên rồ đến mức nào.

Điều này không nghi ngờ gì nữa chính là đang chờ đối mặt với nguy hiểm.

"Ngôn gia, lần này quả thực hơi quá mức xung động." Nghe lời Trương Khải Sơn, Hứa Ngôn cũng hơi ngẩng đầu nhìn qua.

Sắc mặt không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng hai mắt đã đỏ ngầu.

Khi chú ý đến tình huống này, Trương Khải Sơn cũng không còn lời nào để nói.

Chỉ là không ai ngờ, chuyện này lại bị ém xuống.

Đại sứ quán không công khai chuyện này, thậm chí cũng không đưa ra yêu cầu truy cứu trách nhiệm của Hứa Ngôn.

Dù sao thì việc xử lý Tanaka Jiro ngay trong Đại sứ quán là điều tất cả mọi người đều không ngờ tới.

Ủy viên trưởng gần đây lại liên tục phái rất nhiều người xuống.

Đại đa số đều muốn đến hòa giải với Hứa Ngôn.

Dù sao thì bọn họ bây giờ là cùng một chiến tuyến, căn bản không thể thoát.

Đặc biệt là hiện tại ngoại địch xâm nhập, đây nên là lúc đoàn kết một lòng.

Một lần nữa gặp mặt người do Ủy viên trưởng phái xuống, Hứa Ngôn đã đưa toàn bộ phòng thủ Trường Sa thành đến cực hạn.

"Hứa đại soái." "Lệnh mà Ủy viên trưởng ban xuống lần này, đã đến lúc ông nên xem xét kỹ lưỡng." "Hiện tại ngoại địch đang hoành hành." "Chuyện ông đã đề xuất xây dựng Trường Sa trước đây, Ủy viên trưởng cũng đã suy nghĩ kỹ." "Tự nhiên là đồng ý cấp khoản chi phí." Đối mặt với lời người trước mặt, Hứa Ngôn thậm chí không có bất kỳ phản ứng nào.

Sắc mặt anh không hề thay đổi, ánh mắt cũng nhìn về phía trước.

"Đã như vậy thì còn có gì để bàn bạc kỹ lưỡng nữa sao?" Nghe Hứa Ngôn hỏi, Hoắc Vũ cũng giao một bộ tài liệu cho Hứa Ngôn.

"Ủy viên trưởng thực ra rất tiếc tài." "Ông ấy sẽ không hy vọng ông một mình chống địch, chúng ta vốn là một đại gia đình." "Ông nói có đúng không?" Những lời này của Hứa Ngôn đã nghe đến phát chán rồi.

Bây giờ anh không hề có tâm trạng muốn giao tiếp với họ.

"Cấp khoản chi phí, xây dựng Trường Sa." "Những thứ khác miễn bàn." Hoắc Vũ không ngờ thái độ của Hứa Ngôn lại mạnh mẽ đến vậy.

Khi nhìn qua, sắc mặt cũng trở nên có chút ngưng trọng.

"Ủy viên trưởng biết thái độ của ông cứng rắn." "Cũng sẽ không nóng lòng bắt ông đưa ra quyết sách." "Ông cứ từ từ suy nghĩ là được." Nói rồi Hoắc Vũ cũng trực tiếp rời đi, không tiếp tục nán lại doanh địa.

Mấy ngày gần đây, những chuyện xảy ra quả thực quá nhiều.

Hứa Ngôn phải phiền lòng cũng ngày càng nhiều.

Anh không những phải xây dựng lại Trường Sa sau chính sách tiêu thổ, mà còn phải tiếp tục đối phó với bọn Nhật Bản và Quốc dân đảng.

Chương 462

Điều này đối với anh đã là tình huống cực kỳ áp lực nhưng cũng không có cách nào.

Dù sao thì nếu muốn hoàn toàn giải phóng, có thể nói là nhiệm vụ nặng nề và đường còn xa.

Hứa Ngôn nhìn về phía mặt trời mọc ở phía Đông.

Đây lại là lần đầu tiên anh bình tĩnh đến vậy.

Những việc anh cần phải lên kế hoạch quá nhiều.

Nhất định phải đề phòng bọn Nhật Bản tấn công.

Trương Khải Sơn khi nhìn thấy người trước mặt, sắc mặt cũng không khỏi có chút chần chừ.

Không biết đến bao giờ Trường Sa mới có thể trở lại bình yên, mới không có nhiều nguy hiểm xuất hiện đến vậy.

Hai người đang đứng trong sân, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Đến khi phản ứng lại, Tiểu Khải Linh đã đến trước cửa.

Ngay khoảnh khắc mở cửa, trước mắt cũng xuất hiện Nhị Nguyệt Hồng.

Anh ta đang kéo hành lý, cả người trông có vẻ mệt mỏi.

Nhưng khi nhìn thấy hai người trước mặt, vẻ mặt cũng khôi phục lại sự bình hòa thường ngày.

Đối mặt với sự xuất hiện của anh ta, sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng lại có chút thay đổi.

Anh ta theo bản năng đi tới trước mặt, trong chốc lát cũng không khỏi cau mày.

“Sao anh lại quay về?” “Không phải đã nói là đi tìm đường thoát rồi sao?” Nghe Trương Khải Sơn hỏi, Nhị Nguyệt Hồng lúc này mới nhìn về phía Hứa Ngôn.

“Tôi quyết định rồi, ở lại.” “Ở lại cùng anh và Ngôn gia chống ngoại địch.” Nghe lời Nhị Nguyệt Hồng, trên mặt những người có mặt cũng có một cảm giác mệt mỏi nhưng được giải tỏa.

Bọn họ đã giằng co quá lâu, đã sớm quên mất con đường lúc đến.

Còn về bây giờ, bọn họ tất nhiên phải cùng nhau chống lại.

Tình hình ngày càng căng thẳng.

Nhị Nguyệt Hồng trên đường trở về, cũng đã chú ý đến tình hình xung quanh.

“Bọn họ đã không thể kìm nén được móng vuốt của mình.” “Cho nên trên bề mặt vẫn giữ thái độ hòa hoãn, nhưng thực tế đã sớm âm thầm đào rỗng.” Nghe lời Nhị Nguyệt Hồng, Hứa Ngôn tự nhiên hiểu rõ.

Bọn Nhật Bản đã chiếm đóng rất nhiều khu vực.

Bọn họ tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Trước mắt càng phải nhanh chóng lớn mạnh thế lực.

Mấy ngày gần đây, mấy quan chức cấp cao trước đây của Trường Sa thành vẫn luôn ra vào Đại sứ quán.

Trương Khải Sơn vẫn luôn phái người đi thăm dò tin tức, nhưng căn bản không có bất kỳ phản hồi nào.

Tình huống này khiến anh ta cảm thấy có chút u uất.

Chỉ là nhìn về phía Hứa Ngôn lại không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Hứa Ngôn nhìn ngày tháng, dường như cũng đã ngày càng đến gần.

Anh đã sớm nên chuẩn bị kỹ càng những thứ này.

Đại đa số bách tính trong thành đều đã có một nơi trú ẩn.

Tuy nói không tốt như trước, nhưng ít nhất có thể che gió chắn mưa.

Ngày tháng trôi qua, tình hình xung quanh dường như cũng khiến người ta có ý muốn buông lỏng.

Căn bản không có bất kỳ tình huống nào xảy ra.

Điều này đối với anh ta lại là một chuyện tốt.

Nhưng tâm trạng của Hứa Ngôn lại ngày càng thận trọng.

Anh biết ngày đó e rằng sắp đến rồi.

Chưa đợi đến ngày đó, tin tức từ Đại sứ quán lại một lần nữa được phát ra, hơn nữa còn chỉ đích danh hy vọng Hứa Ngôn có thể đến đó.

Kể từ lần trước xử lý Tanaka Jiro xong, Hứa Ngôn chưa từng đặt chân đến đó.

Lần này lại không biết có trò gì nữa.

Khi nghe được tin tức này, Nhạc Khỉ La cũng vô cùng lo lắng.

“Ngôn ca ca, lần này em đi cùng anh.” “Anh yên tâm, chỉ cần có em ở đó, nhất định sẽ không để anh gặp bất kỳ nguy hiểm nào.” Nghe lời Nhạc Khỉ La, Hứa Ngôn lại lắc đầu.

Anh không hề có bất kỳ lo lắng nào về chuyện này.

Cho nên trước mắt cũng không cần đưa nhiều người cùng đi.

Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, anh đại khái cũng đã đoán trước được.

Tìm anh không nghi ngờ gì chính là hai chuyện.

Bọn Nhật Bản vẫn luôn muốn hợp tác với anh, nhưng chưa từng tìm được thời cơ.

Trước mắt đương nhiên là đang nỗ lực cuối cùng.

Ngược lại, e rằng là vì cái chết của Tanaka Jiro.

Dù sao thì việc giết hắn ta trong Đại sứ quán, tự nhiên cũng sẽ gây ra bất mãn.

Hứa Ngôn không hề có bất kỳ cảm xúc nào.

Đến đêm, anh cũng trực tiếp đến Đại sứ quán.

Anh một lần nữa đến trước mặt, cũng chú ý đến vị trí Khổng Vũ đã chết.

Ngay cả khi nhìn thấy lần nữa, vẫn là phẫn nộ không ngừng.

Hứa Ngôn đi vào bên trong.

Lần này thì trực tiếp được dẫn vào văn phòng ở tầng hai.

Anh lại có chút tò mò.

Đi thẳng đến văn phòng có két sắt đó.

Hứa Ngôn cũng trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Lúc này mới phát hiện bên trong đang đứng một người phụ nữ mặc trang phục Nhật Bản.

Quần áo nửa kín nửa hở, cả người đứng ở đó ra vẻ quyến rũ.

Đại khái là nghe thấy tiếng mở cửa, Thiển Xuyên Phương Tử

cũng quay đầu nhìn về phía Hứa Ngôn.

Cô ta không chào hỏi Hứa Ngôn, mà trực tiếp đi đến bên cạnh Hứa Ngôn.

"Tôi đợi ông rất lâu rồi." Khi nghe lời này của người trước mặt, Hứa Ngôn cũng không hề có bất kỳ biến đổi cảm xúc nào.

"Ông rất đặc biệt." Đối mặt với lời Thiển Xuyên Phương Tử, Hứa Ngôn cũng chỉ hơi nghiêng đầu.

"Bọn Nhật Bản không phải là muốn phái loại hàng này của cô đến câu dẫn tôi đó chứ?" "Xem ra cũng chỉ có vậy." Lời Hứa Ngôn vừa thốt ra, sắc mặt Thiển Xuyên Phương Tử trong nháy mắt trở nên âm trầm.

Tay cô ta từ từ siết chặt.

Lúc này vẻ mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Sau đó ngồi xuống bên cạnh Hứa Ngôn.

"Hứa đại soái nghĩ nhiều rồi, chúng tôi đã phái mấy đợt người đến tiếp xúc với ông." "Thành ý đầy đủ." "Nhưng chưa từng nhận được phản hồi của Hứa đại soái." "Là điều kiện ở đâu ông không hài lòng sao?" Thiển Xuyên Phương Tử nhìn về phía Hứa Ngôn, vẻ mặt cũng ngày càng quyến rũ.

Chương 463

Sau khi chú ý đến tình huống của người trước mặt, Hứa Ngôn cũng không khỏi cười khẩy.

Nụ cười này rõ ràng có chút khó hiểu.

Sắc mặt Thiển Xuyên Phương Tử cũng trở nên cực kỳ mất kiên nhẫn.

"Các người bọn Nhật Bản đàm phán hợp tác đều thích kiểu ra vẻ quyến rũ như vậy sao?" Đại khái là không ngờ Hứa Ngôn hoàn toàn không bị lay chuyển.

Thiển Xuyên Phương Tử kéo quần áo lên, ánh mắt cũng chết trừng vào vị trí đó.

"Không lâu nữa bọn Nhật Bản chúng tôi sẽ đại cử tiến quân." "Các ông không có một câu cổ ngữ 'thức thời vụ giả vi tuấn kiệt' sao." "Sao câu này trên người ông lại hoàn toàn không thể hiện ra được." Đối mặt với câu hỏi của người trước mặt, Hứa Ngôn lại không hề động lòng.

"Vạn lý trường thành còn đó, một đời vì báo quốc." "Tôi và cô thực sự không có gì để nói." Hứa Ngôn trực tiếp đứng dậy, cũng quay người chuẩn bị rời đi.

Điều khiến anh có chút bất ngờ là Thiển Xuyên Phương Tử lại không ngăn cản.

Cô ta đã nảy sinh hứng thú cực lớn với Hứa Ngôn.

Đã như vậy, cô ta nhất định phải hoàn toàn giam cầm Hứa Ngôn.

Trương Khải Sơn và bọn họ đang đợi ở không xa.

Khi thấy Hứa Ngôn đi ra, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được thả lỏng.

Mặc dù không chắc chắn bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi người lúc này cũng đã thả lỏng.

"Ngôn gia." Ít nhất Hứa Ngôn không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Những người còn lại đều chậm rãi đi tới.

Bọn họ một lần nữa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Thế giới tràn ngập khói lửa chiến tranh, đã rất lâu rồi không nhìn thấy trời quang mây tạnh.

Tất cả mọi người đều đã biết tình huống tiếp theo sẽ xuất hiện, nhưng cũng đều tĩnh lặng chờ đợi.

Khi một lần nữa quay trở lại doanh địa, tiếng động bên trong cũng gây sự chú ý của mọi người.

Ngay cả sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng cũng hơi ngạc nhiên.

Anh ta nhanh chóng đẩy cửa trước mặt ra, lúc này mới phát hiện Tề Thiết Chủy và Hoắc Tam Nương bọn họ cũng đã xuất hiện tại doanh địa.

"Các anh đi đâu vậy?" "Đợi lâu như vậy mới về, tôi đi đường xa mệt mỏi đến muốn chết đói rồi." Sau khi nghe lời Tề Thiết Chủy.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng vẫn còn đang ngẩn người chưa kịp phản ứng.

"Sao các anh lại về rồi?" "Không phải đã đi Bắc Bình lánh nạn rồi sao?" Nghe lời người trước mặt, Tề Thiết Chủy cũng không khỏi cười lên.

"Sao nói gì thì nói chúng ta cũng là đương gia Cửu Môn, Trường Sa thành gặp nạn, chúng ta lại thật sự có thể chạy sao." Nghe lời Tề

Thiết Chủy, vẻ mặt những người có mặt cũng có chút tán thưởng.

“Nhất định phải ở lại cùng Ngôn gia và Phật gia thề sống chết bảo vệ quê hương.” Một câu nói của Hoắc Tam Nương lại không hiểu sao khiến người ta có chút cảm giác rưng rưng nước mắt.

Tình hình trước mắt đã ngày càng căng thẳng.

“Trường Sa thành là quê hương của chúng ta.” “Bách tính Trường Sa là anh em của chúng ta.” “Người có thể chết.” “Nhưng nhà không thể mất.” Sau khi nghe lời Hứa Ngôn, những người còn lại cũng gật đầu mạnh mẽ.

“Thành không thể phá.” Nha Đầu và những người khác cũng đã xuất hiện.

Có lẽ đây đã được coi là ngày cuồng hoan cuối cùng của bọn họ.

Mấy ngày gần đây, Ủy viên trưởng cũng không còn ban lệnh để áp bức Hứa Ngôn nữa.

Hoắc Vũ một lần nữa đến doanh địa, tâm trạng cũng thể hiện sự khác biệt một trời một vực so với lần trước.

“Ủy viên trưởng đã gửi điện báo, và nhờ tôi thông báo cho ông.” “Những hận thù khác tạm thời gác sang một bên, bây giờ điều quan trọng nhất là bảo vệ đất nước của chúng ta.” “Ủy viên trưởng sẽ không còn có bất kỳ hành vi không tốt nào nữa.” Nghe lời Hoắc Vũ, Hứa Ngôn cũng biết đây mới là điều cuối cùng có thể làm được.

Dù sao thì đại địch đang ở trước mắt, nếu bọn họ người nhà lại nổi loạn thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên dù thế nào đi nữa, hễ có cơ hội bọn họ nhất định sẽ tăng cường.

“Được.” Câu trả lời của Hứa Ngôn giống như một lời hứa hẹn.

Quay trở lại phòng, Hứa Ngôn cũng mở bảng Hệ thống.

Mấy ngày gần đây chuyện này nối tiếp chuyện khác, anh căn bản không có tâm trạng để xử lý những tình huống khác.

Tự nhiên cũng không có cách nào chú ý đến việc Hệ thống gần đây có ban lệnh hay không.

Có lẽ là vì biết rõ cốt truyện tiếp theo, đến nỗi ngay cả lần này Hệ thống cũng không ra gây rối, cũng không phát bất kỳ nhiệm vụ nào.

Hứa Ngôn nhìn số điểm của mình, vẻ mặt không hề thay đổi.

Hiện tại binh lực và tất cả vũ khí của anh đều là hàng đầu.

Pháo phản lực và pháo tăng đều có số lượng rất lớn.

Cho nên dù thế nào đi nữa, lần này anh nhất định phải triệt để xua đuổi bọn Nhật Bản.

Anh đã đổi phần lớn điểm số lấy một số vũ khí và binh lực tiên tiến.

Phần còn lại Hứa Ngôn cũng xem qua những dược liệu quý giá trong Hệ thống.

Nha Đầu mấy ngày gần đây dùng Lộc Minh Thảo cũng gần hết.

Tuy nói trạng thái ngày càng tốt hơn, nhưng vẫn sẽ có chút ảnh hưởng đến cô bé.

Số điểm còn lại Hứa Ngôn đã đổi lấy một số dược liệu quý giá.

Sau khi lấy được, cũng đến phòng của Nha Đầu.

Kể từ khi từ Nhạc Dương trở về, anh thực sự đã quan tâm đến Nha Đầu quá ít.

Mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện quấn lấy anh, đến nỗi căn bản không có bất kỳ cơ hội nào để chăm sóc.

Khi nghe tiếng gõ cửa ngoài phòng, Nha Đầu cũng nhanh chóng đến trước cửa.

Thấy Hứa Ngôn xuất hiện trước mặt, cô bé không hề do dự mà trực tiếp lao vào lòng anh.

Dường như chỉ trong vòng tay Hứa Ngôn, cô bé mới có thể cảm nhận được cảm giác an toàn thực sự.

"Ngôn gia." Hứa Ngôn vỗ vỗ vai Nha Đầu, cũng kéo Nha Đầu trở lại phòng.

"Thời gian này cơ thể cảm thấy thế nào?

Có đỡ hơn chút nào không?" Nghe Hứa Ngôn hỏi, Nha Đầu cũng gật đầu mạnh mẽ.

"Đỡ hơn trước rất nhiều." "Là dược liệu Ngôn gia mang về có tác dụng, nếu không Nha Đầu có thể đã…" Chưa đợi Nha Đầu nói hết, Hứa Ngôn cũng nhìn về phía cô bé.

Bây giờ tự nhiên không phải lúc nói những lời tang tóc này.

"Từ khi Nhạc Dương trở về tôi rất ít chăm sóc em." "Chủ yếu là chuyện thực sự quá nhiều." Nghe lời Hứa Ngôn, Nha Đầu lúc này mới gật đầu.

"Em hiểu mà." "Mấy ngày gần đây em đều nhìn thấy cả." "Ngôn gia xử lý nhiều công việc như vậy, vốn đã không dễ dàng." "Lại còn phải bận tâm đến em." Hứa Ngôn đặt những dược liệu đó lên bàn.

"Cứ nấu những thứ này cùng với Lộc Minh Thảo, có thể tăng cường dược hiệu." "Chắc chắn sẽ có hiệu quả lớn hơn." Nha Đầu tựa vào lòng Hứa Ngôn.

Đây là những khoảnh khắc hiếm hoi.

Hứa Ngôn mấy ngày gần đây không phải nhốt mình trong thư

phòng, thì là đi ra ngoài thành và Đại sứ quán.

Hoàn toàn không có quá nhiều thời gian.

“Em sẽ luôn ở bên cạnh anh.” “Bất kể sống chết, Nha Đầu đều sẽ đi theo Ngôn gia.” Vỗ vỗ đầu người trước mặt, Hứa Ngôn cũng có chút chần chừ.

Đối với anh, Nha Đầu luôn có thể khiến lòng anh bình tĩnh lại.

“Ngôn gia, Ủy viên trưởng ra lệnh chúng ta rút lui.” Hứa Ngôn dường như nghe thấy một câu chuyện cười tầm cỡ trời đất.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Trương Khải Sơn trước mặt.

“Ủy viên trưởng gửi điện báo, bọn Nhật Bản đã chia làm ba đường, tập kết ba sư đoàn, hàng trăm máy bay.” “Hơn nữa còn điều động hải quân xuôi sông mà lên.” “Tổng cộng mười vạn người.” “Lần lượt phát động tấn công về phía Tương Bắc, Cống Bắc, Ngạc Nam.” “Mục đích là để chiếm Trường Sa, mở thông hành lang tấn công Trùng Khánh.” Trương Khải Sơn tự nhiên không muốn từ bỏ Trường Sa.

Chương 464

Nhưng trước mắt quả thực không có cách nào không tuân theo mệnh lệnh.

Bọn Nhật Bản thế mạnh hung hãn, hoàn toàn bao vây Trường Sa.

Không chỉ có Ủy viên trưởng, ngay cả Trương Khải Sơn cũng cho rằng Vũ Hán, Nhạc Dương đã gặp nguy, Trường Sa lúc này tự nhiên không thể giữ lâu.

Bây giờ điều quan trọng nhất là bảo toàn thực lực, mới có thể đưa ra đối sách tương ứng khi nguy cơ ập đến.

"Tôi khi nào nói sẽ rút lui?" Sắc mặt Hứa Ngôn không tốt.

Khi chú ý đến phản ứng của anh lúc này, Trương Khải Sơn cũng có chút bối rối.

Địa hình Trường Sa cực kỳ thích hợp để phòng thủ.

Đặc biệt là dưỡng binh ngàn ngày, dụng binh một giờ.

Anh chưa từng sợ hãi cuộc tấn công của bọn Nhật Bản.

"Trả lời Ủy viên trưởng." "Trường Sa thành hiện tại binh lực sung túc, tôi có tự tin tiêu diệt bọn Nhật Bản ở phía Bắc Trường Sa." "Vì bọn họ chia làm ba đường, vậy thì chúng ta sẽ dụ địch thâm nhập." Trương Khải Sơn nghe Hứa Ngôn trả lời.

Tuy có chút hoảng loạn, nhưng rất nhanh đã thả lỏng.

Vì Hứa Ngôn đã nói như vậy, vậy thì bọn họ vì sao còn phải lùi bước nữa chứ.

Ngay từ đầu đã nói dù thế nào cũng phải giữ vững Trường Sa thành.

Đã như vậy thì không thể có bất kỳ khả năng rút lui nào.

Nhị Nguyệt Hồng và những người khác tĩnh lặng lắng nghe.

Lúc này mà nói không khâm phục Hứa Ngôn là giả.

Dù sao thì từ đầu đến cuối Hứa Ngôn đối với chuyện này chưa từng có bất kỳ sự thờ ơ nào.

Ngay cả khi đối mặt với áp lực từ nhiều phía, lại căn bản không hề lo lắng.

So với điều này, bọn họ ngược lại sẽ cảm thấy có chút xấu hổ về việc bỏ chạy trước đây của mình.

Đại địch đang ở trước mắt, việc đầu tiên bọn họ nghĩ đến không phải là làm thế nào để giải quyết kẻ địch, mà là cố gắng tìm cách thoát thân.

Như vậy mà đối mặt với Hứa Ngôn, cũng có chút tự ti hổ thẹn.

Sau khi nhận được phản hồi của Hứa Ngôn.

La Thành và những người khác đối với sự tự phụ của anh cũng thực sự bất lực.

Trước mắt đương nhiên không có cách nào để đến đó kiểm soát anh.

Chỉ là bây giờ sự việc xảy ra quá nhiều, cũng căn bản không có cách nào để quan tâm đến những chuyện này.

“Thế lực quân ta vốn không nằm trong phạm vi kiểm soát.” “Hứa Ngôn làm như vậy không nghi ngờ gì nữa chính là đang mạo hiểm.” “Tuyệt đối không thể xuất binh để hiệp trợ anh ta.” Nghe lời La Thành, Ủy viên trưởng lúc này mới ngẩng đầu nhìn qua.

“Anh ta không hề đề xuất cần chi viện.” “Không thể không nói Hứa Ngôn mới là người thực sự trấn thủ Trường Sa thành.” “Vũ Hán

bị chiếm, Nhạc Dương thất thủ." "Nếu Trường Sa bây giờ cũng bị tấn công thì tiếp theo bọn họ sẽ hướng mục tiêu về Trùng Khánh." Lời của Ủy viên trưởng mọi người tự nhiên đều hiểu rõ.

Đã như vậy thì cũng không còn bất kỳ dị nghị nào.

Dù sao thì Hứa Ngôn tuy nói đã chấm dứt sự đối kháng giữa hai bên, nhưng cũng không đề xuất cần bọn họ giúp đỡ.

Trước mắt đương nhiên là đi bước nào tính bước đó, không thể cho quá nhiều cơ hội.

Khói lửa chiến tranh dường như không ngừng đến gần.

Bách tính Trường Sa thành cũng có thể cảm nhận được sự khủng khiếp trong đó.

Thế nhưng ngay cả như vậy, bọn họ càng vui mừng hơn là dù đối mặt với tình huống như vậy, lại chưa từng thấy Hứa Ngôn rút lui.

Doanh địa đón tiếp những vị khách không mời.

Sự xuất hiện của Lục Ly khiến bọn họ có chút bối rối.

Dù sao thì tình hình quả thực đột ngột.

Trước mắt bọn họ căn bản không có bất kỳ cơ hội nào để thả lỏng.

Ai cũng không biết tiếp theo xuất hiện rốt cuộc là địch hay là bạn.

"Sao?

Thấy tôi thận trọng như vậy à." Đối mặt với lời Lục Ly, người sau lại không hạ giọng.

Trong chốc lát mấy người cũng đi ra.

"Không phải là Ủy viên trưởng cấp tin tức cho anh, bảo anh đến giải quyết tôi đó chứ." Nghe lời Hứa Ngôn, Lục Ly lại xua tay.

“Nếu tôi thực sự muốn đến ám sát ông, sẽ không ngu ngốc đến mức trực tiếp đến doanh địa của các ông.” “Lần này đến chủ yếu là để nói cho ông biết.” “Tôi sẽ kiên thủ Mịch La Giang, cho đến giây phút cuối cùng.” Lời của người trước mặt lại khiến người ta ngẩn người.

Nhưng rất nhanh mọi người cũng thả lỏng.

Chuyện đã đến nước này, không cần phải nghi ngờ bất kỳ ai nữa.

Dù sao thì trước thù nhà nợ nước, bảo vệ tốt đất nước của mình mới là quan trọng nhất.

Vài ngày sau, pháo của bọn Nhật Bản cuối cùng vẫn bắn vào Tân Tường Hà.

Thậm chí không có một chút dấu hiệu nào.

Lục Ly dẫn một sư đoàn đi phòng thủ, trong quá trình này cũng luôn chiến đấu với bọn Nhật Bản.

Hứa Ngôn cũng luôn ở phía sau mưu tính.

Anh tập hợp bách tính, ở vị trí phía trước Mịch La Giang cũng không ngừng đổ nước vào ruộng.

Khiến toàn bộ ruộng đất trở nên cực kỳ lầy lội.

Trương Khải Sơn tuy không hiểu ý nghĩa của việc Hứa Ngôn làm như vậy là gì, nhưng cũng không hề hỏi.

Dù sao anh ta hiểu Hứa Ngôn làm vậy tự nhiên là có lý do của anh.

Giao chiến với bọn Nhật Bản vài ngày.

Lục Ly và bọn họ cũng ở trong tình trạng thiếu lương thảo.

Tuy nói Hứa Ngôn không hà khắc, nhưng dù sao cũng là thời điểm đại chiến, tiêu hao chỉ có ngày càng nhiều.

“Trương phó quan.” “Đã đến lúc cho Lục Ly và bọn họ rút về.” Cái gì?

Trương Khải Sơn thực sự không hiểu vì sao Hứa Ngôn lại làm như vậy.

“Sau khi rút lui thì sao?

Đúng lúc là thời điểm tốt nhất để du kích bọn họ, bây giờ rút lui thì những nỗ lực đã làm trước đây chẳng phải là công cốc sao?” Đây là lần đầu tiên Trương Khải Sơn phản bác Hứa Ngôn.

Thực sự là không rõ, thật không dễ dàng gì mới có thể gây trọng thương cho bọn Nhật Bản.

Trước mắt lại làm ra hành vi như vậy.

“Nói với Lục Ly và bọn họ xây dựng phòng tuyến gần Mịch La Giang, dòng sông tự nhiên mới có thể ngăn chặn hiệu quả các đơn vị cơ giới hóa của bọn Nhật Bản.” Nghe lời Hứa Ngôn nói lần này, Trương Khải Sơn tự nhiên đã dịu lại, cũng đại khái có thể hiểu ý Hứa Ngôn.

Lục Ly hoàn toàn nghe theo lời Hứa Ngôn.

Ngay khi anh ta rút quân, đến gần Mịch La Giang xây dựng phòng tuyến.

Hứa Ngôn lại cũng xuất hiện ở đây.

“Hứa đại soái, lại còn đích thân đến đây thị sát.” Nghe lời Lục Ly, Hứa Ngôn lại không hề phản ứng.

Lục Ly cũng không giận, đi theo phía sau Hứa Ngôn.

“Mỗi một phòng tuyến đều phải kiên cố không thể phá vỡ.” “Và phải hình thành lưới phòng ngự bậc thang.” Lời của Hứa Ngôn khiến vẻ mặt Lục Ly cũng trở nên nghiêm túc.

Anh ta tự nhiên biết rõ bây giờ không phải lúc để đùa giỡn với anh.

Chương 465

“Lục Ly, từ Tân Tường Hà đến Mịch La Giang chúng ta có bao nhiêu phòng tuyến.” “Mười tuyến.” Hứa Ngôn lắc đầu.

Rõ ràng điều này hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn như anh tưởng tượng.

“Tiếp tục gia cố.” Hứa Ngôn dặn dò một phen, lúc này mới một lần nữa quay trở lại doanh địa.

Vừa mới yên tĩnh được một lát, còn chưa kịp có bất kỳ hành động nào, tiếng chuông điện thoại đã vang lên.

Anh không khỏi cau mày.

Ngay khoảnh khắc nhấc máy, giọng Thiển Xuyên Phương Tử cũng từ bên trong truyền ra.

Điều này khiến Hứa Ngôn u uất đến cực độ.

“Hứa đại soái, tôi đã nói tôi là người kiên trì nhất.” “Quân Nhật Bản rất nhanh sẽ đóng quân ở Trường Sa thành.” “Nếu ông đồng ý hợp tác với tôi, tôi có thể đồng ý đến lúc đó cấp cho ông một chức quan để làm.” Không ngờ ngay cả khi trở về doanh địa, lại cũng bị ruồi bọ quấy rầy.

Hứa Ngôn hoàn toàn không để ý, cũng trực tiếp cúp máy.

Điều này khiến sắc mặt Thiển Xuyên Phương Tử cũng dần trở nên âm trầm.

Cô ta cũng trực tiếp ném chiếc ống nghe xuống một bên.

Điều này hoàn toàn là thao tác theo hội nghị chiến tranh lúc đó.

Thậm chí còn tăng cường binh lực mạnh hơn.

Dù sao đi nữa tổng quy cũng nên có hiệu quả.

Phía Ủy viên trưởng, đã sớm bị Hứa Ngôn một phen thao tác làm cho có chút nghẹt thở.

Dù sao đi nữa ông ấy cũng không ngờ.

Hứa Ngôn không những không rút lui khỏi Trường Sa thành, mà ngược lại trực diện đi đối kháng với bọn Nhật Bản.

Còn về trước mắt cho dù làm thêm nhiều phòng tuyến thì có thể làm gì.

Nếu bị bọn Nhật Bản bao vây, thậm chí không có bất kỳ đường lui nào.

Khi tiếng chuông điện thoại một lần nữa vang lên, vẻ mặt Hứa Ngôn cũng càng thêm u uất.

Anh theo bản năng nhấc máy.

Còn về lần này, giọng Ủy viên trưởng cũng từ bên trong vang lên.

"Ủy viên trưởng?

Có chuyện gì không?" Nghe câu hỏi, Ủy viên trưởng cũng suýt chút nữa ngất đi.

"Ông có thể nguyện ý nghe lời khuyên của tôi không?" Hứa Ngôn không hạ giọng.

Anh đại khái đã có thể nghĩ đến những lời sắp nói.

"Tôi hy vọng ông có thể căn cứ vào tình hình chiến trường mà xét đoán thế cục, đừng chấp nhất vào sự được mất của một thành một trì." "Việc cấp bách ông nên nhanh chóng dẫn quân đội của mình rút lui khỏi Trường Sa." Quả nhiên, lại là kiểu lời này.

"Xin lỗi, tôi không thể đồng tình." Lời dứt, Hứa Ngôn cũng trực

tiếp cúp điện thoại.

Lông mày cũng nhíu chặt lại.

Khi anh quyết định chống lại bọn Nhật Bản, không những không đến giúp đỡ, mà ngược lại còn ra lệnh cho anh rút quân bây giờ.

Phải biết hiện tại sĩ khí đang hừng hực.

Nếu bây giờ rút quân, không những không có bất kỳ lợi ích nào cho bọn họ, mà ngược lại sẽ bị bọn Nhật Bản truy kích.

Cuối cùng e rằng sẽ xuất hiện hậu quả nghiêm trọng hơn.

Phía Ủy viên trưởng lúc này đã tức đến phát điên.

Ông nhìn về phía La Thành bên cạnh.

"Tình huống hiện tại quả thực không thể kiểm soát Hứa Ngôn." "Toàn bộ Trường Sa thành bị bọn Nhật Bản bao vây, bây giờ cần làm là cố gắng giảm thiểu hy sinh." "Cũng chỉ có thể phái ông đến Trường Sa thành để đốc chiến." La Thành khi nghe câu nói này, vẻ mặt cũng có chút thay đổi.

"Tôi sẽ đi cùng La Thành, nếu có bất kỳ tình huống nào thì cũng tiện có sự ứng phó." Hoàng Văn lần này tự tiến cử, tự nhiên cũng hợp ý La Thành.

Dù sao nếu ông ta một mình đi, đối với Hứa Ngôn hoàn toàn không có bất kỳ phương pháp khả thi nào.

Hứa Ngôn đã độc lập tác chiến lâu rồi, tự nhiên đã đến mức độc đoán.

Hoàn toàn sẽ không nghe theo ý kiến của bất kỳ ai.

Nhưng Hoàng Văn thì khác.

Hoàng Văn thuộc loại người dám nói thẳng, phạm thượng.

Cho nên có anh ta cùng đi, cũng là một chuyện tương đối dễ xử lý.

Hai người cấp tốc chạy đến Trường Sa thành.

Suốt chặng đường này, tình hình xung quanh đã trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Dân tị nạn dọc đường cũng rất nhiều.

Chiến tranh đối với bọn họ mà nói, đơn giản giống như một thảm họa.

Lưu lạc không nơi nương tựa, nhà tan người mất.

Khi đến doanh địa, Nhạc Khỉ La đang chú ý đến hai vị khách không mời trong sân, lông mày trong chớp mắt cũng nhíu chặt lại.

"Các người là ai?

Đến đây làm gì?" Hoàng Văn đảo mắt nhìn qua, cũng trong chớp mắt hiểu được người trước mặt rốt cuộc là ai.

Tương truyền bên cạnh Hứa Ngôn có một cô gái dạ xoa xinh đẹp tuyệt trần, đơn giản là ăn người không nhả xương.

Trước mắt cô bé này trông hoàn toàn phù hợp.

"Tiểu cô nương, chúng tôi là phụng mệnh Ủy viên trưởng đến đây đốc chiến." Nhạc Khỉ La không hạ giọng, tĩnh lặng nhìn người trước mặt, không hề có bất kỳ sự thả lỏng nào.

Cô bé cẩn thận đánh giá.

Quần áo người trước mặt mặc lại khá giống với trang phục của binh lính dưới quyền cô bé.

Thấy Nhạc Khỉ La không có ý muốn lùi bước, Hoàng Văn và La Thành cũng nhìn nhau một cái.

Đồng thời cũng đi về phía trước.

“Đứng lại.” “Tôi có cho các người vào sao?” Nói xong lời này, Nhạc Khỉ La cũng trực tiếp triệu hồi khôi lỗi giấy.

Vô số khôi lỗi giấy trong chớp mắt xông ra.

Cảnh tượng đó trực tiếp khiến Hoàng Văn không khỏi có chút căng thẳng.

Bọn họ tuy đã nghe nói về chuyện này, nhưng chưa từng tiếp xúc bao giờ.

Bây giờ thực sự xảy ra trước mặt bọn họ.

Nếu không cẩn thận thì chẳng phải chỉ có thể rơi vào kết cục bị hút cạn máu sao.

Trong chốc lát, sắc mặt hai người trở nên vô cùng dữ tợn.

“Tiểu La Nhi.” Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói.

Hai người theo bản năng nhìn về phía đó, lúc này mới phát hiện Hứa Ngôn đang đứng ở vị trí trước mặt, mặt không cảm xúc, đang nhìn bọn họ.

Vẫn luôn nghe nói Hứa Ngôn tuổi trẻ tài cao, tướng mạo cũng vô cùng tuấn tú.

Bây giờ nhìn thấy cũng quả thực là như vậy.

“Hứa đại soái.” Hứa Ngôn khi nhìn thấy hai người xuất hiện trước mặt, đã biết mục đích chuyến đi lần này của bọn họ.

Cho nên cũng chỉ vẫy tay gọi Nhạc Khỉ La lại gần.

Chương 466

Nhạc Khỉ La thu lại khôi lỗi giấy, nhanh chóng đi về phía Hứa Ngôn.

"Ngôn ca ca, những người này tự tiện xông vào doanh địa của chúng ta." "Đợi em trực tiếp một mẻ tiêu diệt bọn họ." Hứa Ngôn vỗ vỗ đầu Nhạc Khỉ La, ý bảo cô bé về phòng trước.

"Hoàng tham mưu trưởng, La đốc quân, xin hỏi có chỉ thị gì sao?" Hoàng Văn không khỏi ngẩn người một chút.

Ông ta thực sự không ngờ bọn họ vừa mới đến, Hứa Ngôn vậy mà đã biết bọn họ rốt cuộc là ai.

Trong chốc lát sắc mặt hơi thay đổi, nhưng cũng cố gắng hết sức để mình giữ bình tĩnh.

"Hứa đại soái." "Lần này chúng tôi là phụng mệnh của Ủy viên trưởng đến." "Trường Sa thành hiện tại nguy cơ chồng chất." "Không đến vạn bất đắc dĩ tự nhiên cũng không muốn đến đây quấy rầy ông." Nghe lời người trước mặt, Hứa Ngôn lại không khỏi bật cười khẩy.

Sau đó cũng trực tiếp đi về phía phòng khách.

Thấy tình hình này, hai người cũng đi theo sau.

Ít nhất Hứa Ngôn không trực tiếp đuổi bọn họ ra ngoài.

Điều này đối với bọn họ đã được coi là hữu hảo.

Khi vào phòng khách, Hoàng Văn cũng nhìn về phía La Thành.

Người sau không có bất kỳ phản ứng nào.

Thấy tình hình này, Hoàng Văn cũng chỉ có thể đi đầu nhìn về phía Hứa Ngôn.

“Ủy viên trưởng đã biết ý nghĩ của ông, chỉ là tình hình hiện tại đối với chúng ta không tốt.” “Trường Sa cố nhiên quan trọng, nhưng đã sớm có xu thế sụp đổ.” “Không nói gì khác, bây giờ điều quan trọng nhất là nên rút về Hành Dương.” Hoàng Văn nói ra suy nghĩ của mình.

Hứa Ngôn không khẳng định cũng không phủ định.

Anh tự nhiên hiểu rõ ý nghĩa của câu nói này.

“Tôi đã nói tôi sẽ không từ bỏ Trường Sa thành.” “Ngay cả khi các người thực hiện chính sách tiêu thổ, tôi còn chưa từ bỏ.” “Trước mắt càng là như vậy.” Nghe lời Hứa Ngôn, hai người trước mặt lại nhìn nhau.

“Hứa đại soái, tôi biết ý của ông.” “Bây giờ chính là thời điểm sinh tử nguy nan, nếu cứ cố chấp như vậy thì không những không phải là Trường Sa, e rằng các thành khác cũng sẽ bị thất thủ.” Vài câu nói của La Thành khiến Hứa Ngôn nhìn qua.

“Các thành khác bị thất thủ là lỗi của tôi sao?” Lời nói này rõ ràng ý vị phân minh.

“Trường Sa tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ.” Giọng Hứa Ngôn truyền ra, Trương Khải Sơn và những người khác ngoài cửa cũng nghe thấy rõ ràng.

Trước mắt đều kính phục.

Lời Hứa Ngôn nói chính là tiếng lòng của bọn họ.

Trường Sa thành không thể bị phá.

Nếu không thì tình hình chỉ sẽ càng trở nên tồi tệ hơn.

Dù thế nào đi nữa, vì bọn họ đã bảo vệ Trường Sa thành, thì tuyệt đối không thể từ bỏ ở đây.

Hứa Ngôn không hạ giọng.

Anh không muốn tiếp tục giao thiệp với hai người này nữa.

Dù sao thì tâm tư của bọn họ đã sớm rõ ràng.

Rõ ràng là muốn khuyên anh, bảo anh nhanh chóng rút khỏi Trường Sa.

Anh tự nhiên sẽ không cho phép chuyện này xảy ra.

Hứa Ngôn rời khỏi phòng khách.

Những người có mặt đều lần lượt nhìn qua.

Trong chốc lát ánh mắt cũng cực kỳ nóng bỏng.

Bọn họ đều biết, chỉ có Hứa Ngôn kiên trì thì bọn họ mới có thể có hy vọng.

Nếu không thì cuối cùng nhất định sẽ trở thành địa bàn của bọn Nhật Bản.

Mọi người nhìn qua.

Hứa Ngôn đã sớm trở về phòng của mình.

Trước mắt cũng không có ai đi quấy rầy.

Trương Khải Sơn đã dọn ra hai phòng khách cho hai người.

Tuy biết ý đồ của bọn họ, nhưng dù sao cũng là người nhà nên không cần thể hiện quá chia rẽ.

"Gọi điện thoại cho Sư trưởng sư đoàn đóng quân ở Tân Tường Hà, nói ông ta rút về Mịch La Giang." Khi Hứa Ngôn nói ra câu này, sắc mặt Trương Khải Sơn cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta ngây người một lát, nhưng rất nhanh cũng chỉ có thể tuân theo.

"Bây giờ rút lui ư?

Không thể nào!

Bây giờ rút lui thì bọn Nhật Bản chẳng phải sẽ cho rằng bên ta đã đầu hàng sao?" Đối mặt với giọng nói chói tai truyền ra từ ống nghe, Hứa Ngôn cũng không hạ giọng.

Ý bảo Trương Khải Sơn tiếp tục nói.

"Đây là mệnh lệnh đầu tiên Hứa đại soái ban ra với tư cách là chỉ huy trưởng." "Ông chỉ có tuân thủ." "Đừng quên quân nhân lấy tuân theo mệnh lệnh làm thiên chức." Thế nhưng đối mặt với lời Trương Khải Sơn nói, Sư trưởng sư đoàn hai lại cực kỳ tức giận.

"Không thể nào!

Tôi từ chối tuân theo mệnh lệnh như vậy." "Điều này chỉ sẽ mở thông đường vào Trường Sa, đến lúc đó e rằng chỉ có một con đường chết." Hứa Ngôn nhận lấy ống nghe.

"Ông không tuân thủ cũng phải tuân thủ." "Nếu từ chối mệnh lệnh của tôi, tôi có thể đổi cho ông một nơi khác." Nghe lời này, Sư trưởng sư đoàn hai còn muốn tiếp tục nói gì đó.

Nhưng giây tiếp theo Hứa Ngôn lại trực tiếp cúp điện thoại.

"Ngôn gia." "Tôi đối với cách làm này nói thật không hoàn toàn đồng tình." Hứa Ngôn tự nhiên hiểu.

Ý nghĩa của câu nói này của Trương Khải Sơn.

"Tân Tường Hà là một vị trí cực kỳ quan trọng của chúng ta, nếu bây giờ từ bỏ thì kết quả có thể tưởng tượng được." "Điều đó không nghi ngờ gì nữa chính là mở thông toàn bộ hành lang tấn công của bọn Nhật Bản vào chúng ta." Hứa Ngôn im lặng không nói.

Mọi quyết định anh đưa ra đều có lý do.

Nếu không có lợi ích nào, anh tuyệt nhiên sẽ không làm như vậy.

Còn về bên này, Ủy viên trưởng cũng đã nhận được áp lực từ Phiêu Lượng Quốc.

Đối với cuộc chiến đấu lần này giữa họ và bọn Nhật Bản.

Phiêu Lượng Quốc lại chọn ủng hộ bọn Nhật Bản.

Ngược lại còn gây áp lực không ngừng cho họ.

Điều này cũng khiến Ủy viên trưởng lúc này càng thêm phẫn nộ.

Thậm chí Phiêu Lượng Quốc còn tuyên bố, cuộc chiến lần này giữa họ và bọn Nhật Bản rõ ràng là họ đã thất bại.

Trong tình huống này rõ ràng là không coi họ ra gì.

Nghĩ như vậy Ủy viên trưởng cũng càng thêm kích động.

Ông đột nhiên nghĩ đến Hứa Ngôn.

Lúc này cũng trực tiếp liên lạc với bên Hứa Ngôn.

Khi Hứa Ngôn nhận điện thoại, lông mày cũng không khỏi nhíu chặt lại.

Anh đối với điều này vô cùng phiền phức.

Anh không thích cứ lặp đi lặp lại liên lạc với anh.

Điều này cũng dẫn đến khi nhận được tin tức của Ủy viên trưởng, sắc mặt anh không hề thân thiện.

“Hứa Ngôn, tiếp theo tôi sẽ toàn lực hỗ trợ ông đối kháng bọn Nhật Bản.” “Bất kể dùng bao nhiêu binh lực, bất kể giằng co bao lâu.” “Đều sẽ không có bất kỳ trở ngại nào.” Tâm trạng của Ủy viên trưởng lúc này vô cùng kích động.

Chương 467

Nghe lọt vào tai Hứa Ngôn tự nhiên cũng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Xem ra là đã gặp áp lực mới như vậy.

Nếu không thì Ủy viên trưởng đối với trận chiến Trường Sa trước mắt vẫn luôn giữ thái độ khoanh tay đứng nhìn, thậm chí là ngăn cản.

Sau khi nghe lời Ủy viên trưởng, Hứa Ngôn cũng không hề phản ứng, trực tiếp cúp điện thoại.

Người bên kia lúc này đã tức đến phát điên, tự nhiên cũng không quá để ý đến chuyện này.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn về phía Hứa Ngôn.

Có sự hỗ trợ của Ủy viên trưởng, bọn họ đã được coi là thành công được một nửa.

Dù sao thì chuyện này đã kéo dài lâu như vậy, cũng đã đến lúc có một kết thúc.

Chỉ là không biết Hứa Ngôn rốt cuộc đang nghĩ gì, cho nên trước mắt cũng chỉ có thể xử lý theo Hứa Ngôn.

Còn về bên này Hứa Ngôn trực tiếp cho hai sư đoàn quân đoàn vòng ra phía sau bọn Nhật Bản.

Điều này cũng khiến bọn Nhật Bản trong chớp mắt bị cản trở.

Không chỉ vậy, bọn họ trong tình huống rút lui cũng gặp phải rắc rối.

Hứa Ngôn trước đó đã ra lệnh bách tính đổ nước vào ruộng, khiến xung quanh cực kỳ lầy lội.

Hoàn toàn không có cách nào rút lui dễ dàng.

Hơn nữa trong quá trình này Hứa Ngôn phái Lục Ly đi đốt kho lương của bọn Nhật Bản.

Bách tính gần đây đã sớm rút lui, dẫn đến xung quanh căn bản không có bất kỳ lương thảo nào cung cấp.

Trong chốc lát tình huống của bọn Nhật Bản cũng đến một trạng thái vô cùng nguy cấp.

Tình huống này cũng truyền đến tai Thiển Xuyên Phương Tử.

Sau khi nghe được tình huống hiện tại, sắc mặt Thiển Xuyên Phương Tử cũng trở nên càng thêm khó coi.

Nhưng cô ta biết mình trước đó đã nói lời lớn với Hứa Ngôn, tự nhiên sẽ không thể để Hứa Ngôn tiếp tục tùy tiện giẫm đạp.

Chỉ là tình trạng quân đội của bọn họ hiện tại không tốt, đến nỗi hoàn toàn bị mắc kẹt giữa Tân Tường Hà và Mịch La Giang.

Căn bản không có khả năng rút lui.

Hiện tại trong tình huống này bọn họ cả đoàn đều bị mắc kẹt.

Không có lương thảo, cũng không có bất kỳ nguồn cung cấp nào.

Điều này cũng dẫn đến trạng thái của bọn họ đã hoàn toàn xuống dốc.

Trương Khải Sơn lúc này mới biết vì sao Hứa Ngôn lại vô cớ bảo bọn họ rút lui.

Điều này không nghi ngờ gì nữa chính là để cho bọn Nhật Bản một tín hiệu sai.

Để bọn họ tiến vào giữa Tân Tường Hà và Mịch La Giang.

Thế nhưng khi đến đây, lại không có bất kỳ cơ hội nào để rút lui.

Điều này cũng dẫn đến việc rơi vào bẫy của Hứa Ngôn.

Trương Khải Sơn khi chú ý đến tình huống này, cũng không khỏi khâm phục Hứa Ngôn.

Trước mắt Lục Ly cũng đại cử truy đuổi.

Ngay cả khi bọn Nhật Bản đã rút về nội địa Tân Tường Hà, nhưng lại bước đi khó khăn.

Hoàn toàn không nhận được bất kỳ sự chi viện nào.

Ngược lại vì thời gian dài không có lương thảo cung cấp, dẫn đến quân tâm hoảng loạn.

Lúc này chỉ huy trưởng bọn Nhật Bản cũng có chút sốt ruột bối rối.

Hắn ta đổ tất cả lỗi lầm lên đầu Hứa Ngôn.

Càng ngày càng xác định chính Hứa Ngôn mới là nguyên nhân khiến bọn họ rơi vào tình huống như vậy.

"Bây giờ cho Sư trưởng sư đoàn hai ở khu vực Tương Bắc phát động tấn công đối với bọn họ." Tề Thiết Chủy không khỏi gãi đầu.

"Anh vừa mới cho ông ta rút lui, bây giờ lại quay lại thì trong lòng người ta chắc chắn sẽ mắng anh." Hứa Ngôn lại không để ý.

Mắng hay không cũng không sao.

Điều quan trọng nhất là kết quả ra sao.

Hoàng Văn và La Thành mấy hôm nay vẫn luôn túc trực ở đây.

Lúc này, sau khi đối mặt với kế hoạch của Hứa Ngôn, họ không khỏi cảm thấy chấn động từ tận đáy lòng.

Ban đầu họ cứ ngỡ thao tác lần này của Hứa Ngôn không nghi ngờ gì là đang tiếp tay cho khí thế của bọn Nhật, làm giảm uy phong của

chính mình.

Thế nhưng lại không ngờ chiêu này không hề gây ra bất kỳ hoảng loạn nào.

Không những thế, ngược lại còn khống chế hai vạn quân lực của bọn Nhật ở giữa Tân Tường Hà và Mịch La Giang.

Nhất thời hai người cũng đứng yên tại chỗ.

Họ đương nhiên không còn cách nào để khuyên can nữa.

Dù sao thì bây giờ ngay cả Ủy viên trưởng cũng đã nghiêng về phía Hứa Ngôn.

Lời họ nói lúc này e rằng cũng chẳng có tác dụng gì.

Chỉ có điều, họ lại không hiểu vì sao phải để Sư trưởng Sư đoàn 2 trở lại vị trí Tương Bắc ban đầu.

Mặc dù họ rất tò mò, nhưng cũng không có cách nào trực tiếp hỏi.

Dù sao thì khi vừa đến, họ đã để lại ấn tượng không tốt trong lòng Hứa Ngôn rồi.

Cứ như vậy, nếu còn hỏi nữa, e rằng chỉ khiến Hứa Ngôn càng thêm khó chịu.Sư trưởng Sư đoàn 2 nhận được mệnh lệnh này của Hứa Ngôn.

Thế nhưng vào giờ phút này, đối với ông ta mà nói lại vô cùng khó chấp nhận.

“Mẹ kiếp, đây là coi tôi như chó mà sai khiến à!” “Ai cho hắn Hứa Ngôn quyền lợi đó?” “Tôi dầm mưa dãi gió đi lại mấy trăm cây số, giờ lại bảo tôi quay về.” Sư trưởng Sư đoàn 2 lớn tiếng chửi rủa.

Giây tiếp theo, binh lính lại lần nữa đưa tới một bức điện báo.

“Sư trưởng, Hứa đại soái có lệnh yêu cầu lập tức xuất phát đến

Tân Tường Hà kháng địch.

Nếu không sẽ xử trí theo quân pháp.” Khi nghe thấy câu này, Sư trưởng Sư đoàn 2 cũng không còn cách nào từ chối.

Mặc dù vô cùng bất mãn về chuyện này, nhưng ông ta cũng biết Hứa Ngôn là người nói được làm được.

Nhất là bây giờ anh ấy có thực lực như vậy, hơn nữa Ủy viên trưởng cũng đã ra lệnh, bất kể thế nào cũng phải nghe theo mệnh lệnh của Hứa Ngôn.

Đã như vậy, ông ta liền không có cơ hội kháng cự.

Cứ thế, ông ta cũng nhanh chóng tiến quân, mau chóng hội hợp theo lời Hứa Ngôn.Hứa Ngôn gần đây bận tối mắt tối mũi.

Họ chẳng qua chỉ mới giam giữ hai vạn binh sĩ Nhật ở giữa Mịch La Giang.

Đối với chuyện này, vẫn còn mười vạn đại quân khác đang chờ đợi.

Những việc tiếp theo của họ còn nặng nề và gian nan.

Không hề dễ giải quyết như tưởng tượng.

Cứ như vậy, mọi chuyện lại càng khó khăn hơn.

Trương Khải Sơn vẫn luôn trong trạng thái bối rối, nhưng có mệnh lệnh của Hứa Ngôn, anh ta ngược lại có thể giữ bình tĩnh hơn một chút.

Chỉ là sau đó, họ lại đón nhận tin tức tốt lành hơn.

Chương 468

Khi mọi người vẫn đang đánh du kích chiến với bọn Nhật, một thế lực khác cũng đã cắt đứt nguồn cung cấp đạn dược của quân Nhật ở phía sau.

Mặc dù vị trí doanh điền vẫn còn trạm tiếp tế, nhưng đối với bọn Nhật đang liên tục chiến đấu mà nói, đó hoàn toàn là muối bỏ biển.

Theo tình hình này, họ nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì một tuần.

Hứa Ngôn và mọi người khi biết tin này cũng không khỏi kích động.

Dù sao thì đây cũng là một chuyện đáng mừng đối với họ, hoàn toàn không có khó khăn gì.

Quân Nhật bây giờ chỉ còn nguồn cung cấp cho một tuần.

Nếu trong một tuần này không đánh chiếm được Trường Sa, thì họ chỉ còn cơ hội rút quân.Khi đối mặt với tình huống này, chỉ huy quân Nhật Thiển Xuyên Vĩnh Hòa cũng đã phát điên đến cực độ.

Ông ta dù thế nào cũng không ngờ lại trúng bẫy của Hứa Ngôn.

Ban đầu cứ nghĩ xông vào là có thể chiếm được thành Trường Sa, nhưng không ngờ lại rơi vào cạm bẫy của họ.

Hiện tại nguồn cung cấp của bọn họ không đủ.

Nếu tiếp tục đối kháng, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

E rằng chỉ có thể bị khống chế hoàn toàn ở bên trong.

Cứ như vậy, việc họ cần làm bây giờ đương nhiên là rút lui càng sớm càng tốt.

Tiếp tục đánh nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Thế nhưng, hiện tại dù muốn rút lui, họ cũng không có cách nào.

Hứa Ngôn đã sớm để Lục Ly hoàn toàn bao vây từ phía sau.

Triệu Quốc Trung cũng dẫn một đội quân đến hậu phương của bọn họ, hoàn toàn khống chế quân Nhật trong vòng vây.Hứa Ngôn lúc này đang suy tư trong doanh trại.

Tuy rằng làm như vậy có hiệu quả nhất định, nhưng bọn Nhật vẫn còn một lượng lớn quân số.

Nếu chó cùng rứt giậu, không chừng họ sẽ trực tiếp xông vào.

"Bảo họ bây giờ bắt đầu đánh du kích chiến.

Không cần quyết đấu quá cứng rắn với họ, chỉ cần tiêu hao vũ khí của họ là được." Nghe thấy lời Hứa Ngôn nói, Trương Khải Sơn cũng nhanh chóng hạ lệnh.

Tình hình hai lần trước đã khiến mọi người phần nào hiểu được các quyết sách của Hứa Ngôn.

Hiện tại họ đương nhiên sẽ không còn bất kỳ ý kiến trái chiều nào nữa.

Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy cũng ở đây, nhưng không hề đưa ra bất kỳ đề nghị nào.

Dù sao thì, theo lời Hứa Ngôn, họ quả thực có thể toàn thắng.

Vậy thì hà cớ gì mà không làm?

Xem ra, lần này muốn công chiếm thành Trường Sa đối với bọn Nhật hoàn toàn là chuyện viển vông.Thiển Xuyên Vĩnh Hòa đã liên lạc được với Thiển Xuyên Phương Tử.

Lúc này cũng hy vọng Thiển Xuyên Phương Tử có thể vận chuyển tiếp tế vào vòng vây càng nhiều càng tốt.

Thế nhưng lại bị Thiển Xuyên Phương Tử từ chối.

“Bây giờ chúng ta còn lo chưa xong thân mình, sao có thể quan tâm đến vị trí của các ông được?

Hơn nữa, với tình hình hiện tại, Hứa Ngôn đã bố trí đầy đủ phòng ngự khắp thành Trường Sa, có thể nói là một con ruồi cũng không bay ra được.” Đối mặt với những lời Thiển Xuyên Phương Tử nói, Thiển Xuyên Vĩnh Hòa cũng hiểu rõ tình hình tiếp theo.

Đối với họ mà nói, e rằng chỉ còn cách nhận mệnh.

Có xe tăng Tiger hỗ trợ, đặc biệt là nguồn cung cấp vũ khí cũng không ngừng nghỉ.

Điều này cũng khiến quân Nhật hoàn toàn không có cơ hội thắng trong trận chiến này.

Mặc dù họ biết Hứa Ngôn lợi hại, nhưng lại không ngờ lại hết lần này đến lần khác rơi vào bẫy của anh.

Điều này khiến họ vô cùng oán hận.

Lúc này lại lực bất tòng tâm.

Dù sao thì họ đang ở đây, đã thuộc về “rùa trong chum”.

Cho dù muốn lật ngược tình thế, e rằng cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.Hoàng Văn và La Thành những ngày gần đây đương nhiên cũng luôn ở bên cạnh.

Đối với tất cả quyết định tiếp theo của Hứa Ngôn, họ đều không hề có bất kỳ sự ngăn cản nào.

Không những thế, Hứa Ngôn còn có thể nói là “bắt tay là có ngay”.

Khi gửi điện báo cho Ủy viên trưởng, ông ấy cũng dành rất nhiều lời khen ngợi cho Hứa Ngôn.

Điều này hoàn toàn khác so với thái độ cách đây không lâu.

Khoảng thời gian trước còn đang tìm cơ hội để triệt tiêu Hứa Ngôn, nhưng hiện tại lại không thể không trọng dụng anh.

Dù sao thì Hứa Ngôn có thể nói là một kỳ tài dụng binh.

Bất kỳ chuyện gì trong tay anh ấy dường như đều không có áp lực gì.

Điều này cũng khiến Hoàng Văn và những người khác cảm thấy hổ thẹn vì không bằng anh.

Dù sao thì thời gian trước họ còn luôn ép buộc Hứa Ngôn rút lui.

Nếu lúc đó thật sự rút lui, thì toàn bộ thành Trường Sa e rằng đã thất thủ rồi.

Đương nhiên sẽ không đạt được kết quả như thế này.

Xem ra Hứa Ngôn có thực lực nhất định.

Trước đây Ủy viên trưởng hết lần này đến lần khác gây áp lực, cũng chỉ vì Hứa Ngôn tài cao mà gặp họa.

Ông ấy sợ một ngày nào đó Hứa Ngôn sẽ muốn thay thế mình.

Điều này mới khiến ông ấy có ý nghĩ "tiêu diệt trước cho nhanh".Còn điều khiến Ủy viên trưởng sợ hãi nhất là Hứa Ngôn quả thực có thực lực đó.

Chỉ tiếc là ý nghĩ lớn nhất của Hứa Ngôn hiện tại chỉ là bảo vệ toàn bộ thành Trường Sa.

Ngoài ra, anh sẽ từ từ mở rộng thế lực.

Nhưng điều quan trọng nhất lúc này là phải trục xuất bọn Nhật trước.

Đối mặt với sự can thiệp của nước ngoài, đối với họ mà nói có

thể nói là chuyện càng khó khăn hơn.

Nhưng bất kể khó khăn thế nào, Hứa Ngôn cũng sẽ không từ bỏ.Nha Đầu đã nấu xong canh gà, bưng vào phòng Hứa Ngôn.

Khi thấy Hứa Ngôn cau mày nhìn tấm bản đồ phòng thủ trước mặt, cô cũng có chút lo lắng, thậm chí là phiền lòng.

“Ngôn gia.” Nghe thấy tiếng người trước mặt, Hứa Ngôn mới ngẩng đầu nhìn sang.

Thấy người đến, Hứa Ngôn cũng vẫy tay.

Nha Đầu đi thẳng tới, rồi ngồi ngay bên cạnh Hứa Ngôn.

“Đã khuya lắm rồi, Ngôn gia vẫn nên nghỉ ngơi sớm thì hơn.” Đối mặt với lời nói của người trước mặt, Hứa Ngôn tự nhiên hiểu rõ.

Chỉ có điều, hiện tại đại địch đang ở trước mắt, cho dù có nghỉ ngơi e rằng anh cũng không có tâm trạng.

Chi bằng xem xét kỹ xem tiếp theo nên xử lý thế nào.

Ngay cả khi đối mặt với thất bại lần này, quân Nhật cũng căn bản không hề từ bỏ.

Họ đối với Trường Sa hoàn toàn trong trạng thái quyết tâm phải chiếm được.

Cho dù lần này lâm vào nguy hiểm, e rằng vẫn sẽ quay lại.

Hứa Ngôn nghĩ như vậy, đương nhiên là phải tăng cường tình hình xung quanh hơn nữa.

Dù vậy, vẫn sẽ có thương vong.Thiển Xuyên Vĩnh Hòa trong khoảng thời gian này cũng cảm nhận được ý nghĩ của Hứa Ngôn.

Chương 469

Rõ ràng là anh ấy đang kéo dài thời gian với họ, mục đích là đợi đến khi vũ khí của họ không thể cung cấp được nữa, thì chỉ có thể mặc người xâu xé.

Điều này khiến Thiển Xuyên Vĩnh Hòa tức giận đến cực điểm.

“Hiện tại chỉ có thể đột phá vòng vây.

Nếu không, chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể bị khống chế hoàn toàn ở đây sao?” Hứa Ngôn đang suy tư, lúc này cũng giữa đêm gọi Trương Khải Sơn và Triệu Quốc Trung đến.

Trong khoảng thời gian này, tuyến đầu vẫn luôn do hai người họ xử lý.

Nửa đêm bị triệu tập đến doanh trại, hai người họ đương nhiên cũng biết sẽ có chuyện xảy ra.

Đối mặt với lời triệu tập của Hứa Ngôn, lúc này họ đều mang theo chút nghi hoặc, không hiểu trong đó sẽ có tình huống gì xảy ra.“Tiếp theo tôi muốn hai người làm một việc.

Triệu tập tất cả tướng lĩnh nhanh chóng rút về trong Mịch La Giang.

Đội quân của Lục Ly có thể tiếp tục giữ ở phía sau quân Nhật.” Hử?

Triệu Quốc Trung lúc này không khỏi nghi hoặc.

Họ khó khăn lắm mới tiến công đến cực hạn.

Hiện tại rõ ràng có thể nhanh chóng giải quyết bọn Nhật.

Dù sao thì chỉ còn một tuần.

Chỉ cần họ có thể kiên trì, nhất định sẽ "tử địa cầu sinh".

Vậy hà tất phải rút lui bây giờ?

Nếu không cẩn thận, rất có thể sẽ gây ảnh hưởng lớn đến họ.

"Đại soái, sĩ khí của chúng ta bây giờ đang cực kỳ hưng thịnh.

Dù thế nào cũng không phải lúc rút lui, nếu không sẽ chỉ gây ảnh hưởng lớn hơn cho chúng ta." Đối mặt với câu hỏi của Triệu Quốc Trung, Hứa Ngôn còn chưa lên tiếng, Trương Khải Sơn đã nhanh chóng nhìn sang.

"Mệnh lệnh của Ngôn gia chúng ta chỉ cần tuân thủ là được.

Ngôn gia sẽ không có bất kỳ quyết sách sai lầm nào." Sau khi nghe thấy lời Trương Khải Sơn nói, Triệu Quốc Trung cũng không khỏi nhíu mày.

Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy.

Cho đến khi hai người rời đi để triệu tập tướng lĩnh rút quân ngay trong đêm.Tiểu Khải Linh lúc này mới từ bên ngoài bước vào.

"Hứa đại ca, gần đây nhiều chuyện xảy ra như vậy, có gì cần cháu giúp không ạ?

Dù là ra chiến trường cháu cũng được." Nghe thấy lời Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn ít nhiều cũng có chút bất đắc dĩ.

Trên chiến trường chủ yếu dựa vào súng đạn, cho dù võ lực của Tiểu Khải Linh cực cao, nhưng nếu ra chiến trường e rằng cũng chỉ có cơ hội bị họ làm bị thương.

Nói cho cùng, đương nhiên là không có cách nào.

"Đợi đến khi nào thật sự cần cháu, nhất định sẽ để cháu đi." Ở cái tuổi của Tiểu Khải Linh e rằng cũng không thể ra trận được, cho nên đương nhiên chỉ có thể từ chối.Toàn bộ quân đội rút lui về Mịch La

Giang ngay trong đêm.

Mặc dù họ không hiểu rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, nhưng vì là mệnh lệnh của Hứa Ngôn, họ cũng chỉ có thể tuân theo.

Cứ như vậy, cuối cùng cũng có một câu trả lời nhất định.

Ngày thứ hai.

Trên không Mịch La Giang đột nhiên xuất hiện mấy chiếc máy bay địch.

Vô số đạn pháo liên tiếp rơi xuống vị trí phía trước Mịch La Giang.

Tình huống bất ngờ này cũng khiến Trương Khải Sơn và mọi người có chút ngây người.

Nếu đêm qua Hứa Ngôn không bảo họ nhanh chóng rút lui, thì kết quả của họ bây giờ có thể tưởng tượng được.

E rằng sẽ bị những quả đạn pháo này bắn trúng hoàn toàn, cuối cùng thiệt mạng tại đây.

Chỉ là hiện tại có mệnh lệnh này mới khiến họ tránh khỏi bị thương.

Nhất thời, ngay cả Nhị Nguyệt Hồng và những người khác cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi trước sự tính toán như thần của Hứa Ngôn.

Họ cảm thấy Hứa Ngôn đã lợi hại đến mức hoàn toàn không giống người thật.

Nếu không thì làm sao có thể tính toán được đến mức này.Thiển Xuyên Vĩnh Hòa nhanh chóng triệu tập binh sĩ xông lên.

Thế nhưng khi đến vị trí phía trước Mịch La Giang, lại phát hiện xung quanh căn bản không có bất kỳ binh sĩ nào đồn trú.

Kế hoạch của họ thất bại.

Tất cả vũ khí đều trong nháy mắt tan thành mây khói.

Đây là cơ hội cuối cùng của họ, nhưng không ngờ lại sớm rút lui khỏi đây rồi.

Hoàn toàn không cho họ cơ hội tấn công.

Điều này cũng khiến Thiển Xuyên Vĩnh Hòa phát điên đến cực độ.

Ông ta không ngờ lại hết lần này đến lần khác bị Hứa Ngôn trêu đùa.

Con người này khiến ông ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Vào giờ phút này, ông ta càng muốn nhanh chóng loại bỏ Hứa Ngôn.

Chỉ cần có người này tồn tại, họ dường như vĩnh viễn không có cách nào công nhập vào Trường Sa.Chuyện này xảy ra nhưng không có một ai thương vong.

Trương Khải Sơn và Triệu Quốc Trung trở về doanh trại, cũng trình bày rõ ràng chuyện này.

Hai người lúc này đứng trước mặt Hứa Ngôn.

Nói không bội phục là nói dối.

Nhìn Hứa Ngôn, anh hoàn toàn không có bất kỳ cử động thừa thãi nào, tâm trạng cũng vô cùng bình hòa.

“Ngôn gia, may mà đêm qua anh đã ra lệnh cho chúng tôi nhanh chóng rút khỏi gần Mịch La Giang.

Hôm nay bọn Nhật đã thả vô số đạn pháo, thậm chí còn thả cả máy bay ném bom.

Nếu lúc đó chúng tôi không rút ra, thì hôm nay có thể nói là tổn thất

thảm trọng.” Hứa Ngôn nghe xong cũng gật đầu.

Nhất thời xung quanh vô cùng tĩnh lặng.

Không ai tiếp tục lên tiếng.

Triệu Quốc Trung thực sự không kìm được sự tò mò của mình, cũng nhìn Hứa Ngôn.

“Thế nhưng trong tình huống này, Đại soái làm sao anh biết được?

Dù sao thì họ đâu có bất kỳ tín hiệu nào báo cho chúng ta biết sẽ phát động tấn công vào ban đêm đâu.

Chẳng lẽ trong quân Nhật có nội gián của chúng ta sao?” Đối mặt với câu hỏi của Triệu Quốc Trung, Hứa Ngôn lại lắc đầu.

“Điểm này thật ra rất dễ đoán.

Họ đã bị vây hãm mấy ngày rồi, sớm đã ở trạng thái chó cùng rứt giậu.

Bây giờ đương nhiên là có một tia hy vọng là muốn nhanh chóng đột phá vòng vây.

Điều này cũng khiến họ hoàn toàn không có bất kỳ suy nghĩ nào để cân nhắc cục diện xung quanh.”Thiển Xuyên Vĩnh Hòa tổn thất thảm trọng.

Trong tình huống đạn pháo hết sạch, ngược lại còn bị Lục Ly truy đuổi.

Điều này cũng khiến ông ta trong lúc hoảng loạn mà tổn thất hơn một nửa.

Khi rút về Nhạc Dương, binh lực đã sớm không còn bao nhiêu.

Hứa Ngôn lần này có thể nói là đại thắng hoàn toàn.

Kéo theo cả Hoàng Văn và La Thành cũng phải nhìn Hứa Ngôn

bằng con mắt khác.

Chương 470

Họ, với tư cách là chỉ huy các khu vực khác, hiện tại cũng cuối cùng đã hiểu vì sao Hứa Ngôn lại có thực lực cao như vậy.

Điểm xuất phát khi họ suy nghĩ vấn đề đã không giống nhau, đương nhiên có một khoảng cách nhất định.

Lần này có thể nói là chiến thắng đầu tiên họ giành được sau một thời gian dài.

"Hứa đại soái quả nhiên danh bất hư truyền.

Cứ như vậy, cũng có thể hiểu được uy lực của Hứa đại soái." Khi Lục Ly trở về liền chú ý thấy một nhóm người đang nịnh bợ Hứa Ngôn.

Hành vi này ngược lại khiến anh ta khịt mũi khinh thường.

"Tôi còn tưởng là ai chứ.

Đây chẳng phải Tham mưu trưởng Hoàng của chúng ta sao." Nghe thấy tiếng nói từ phía sau, mấy người có mặt lúc này mới quay đầu nhìn sang.

Họ chẳng qua chỉ trong thời gian ngắn đã trục xuất quân Nhật, nói thật thì việc họ quay lại vẫn có khả năng.

Dù sao thì họ bây giờ đã rời khỏi vòng vây, đương nhiên là muốn đông sơn tái khởi.

Nhưng bất kể thế nào, Hứa Ngôn đoạn nhiên sẽ không cho họ bất kỳ cơ hội phản công nào.

May mắn thay, mọi chuyện vẫn chưa đến mức quá khó xử lý."Ủy viên trưởng nói rằng lần này nhờ công của Hứa đại soái, trước đây

nếu có bất kỳ điều gì đắc tội, cũng mong Hứa đại soái đừng để ý." Hứa Ngôn gật đầu, không để lời Hoàng Văn nói trong lòng.

Thành Trường Sa đón nhận sự bình yên ngắn ngủi.

Tiếp theo đại khái cũng sẽ không còn xảy ra chuyện nguy hiểm gì nữa.

Nhị Nguyệt Hồng cũng lần nữa mở cửa Lão Viên.

Vào thời điểm đất nước loạn lạc, ông ấy đương nhiên cũng không còn tâm trạng nhàn nhã.

Hiện tại cuối cùng cũng thái bình hơn rất nhiều, đương nhiên cũng nên tiếp tục với sở thích của mình.

Những ngày gần đây, dân chúng cũng vô cùng sùng bái Hứa Ngôn.

Dù sao thì dưới chiến lược như vậy đã đẩy lùi quân Nhật đang chuẩn bị vây công thành Trường Sa.

Điều này không nghi ngờ gì là dựa vào thực lực của Hứa Ngôn.

Đặc biệt là sau khi thực hiện chính sách tiêu thổ, Hứa Ngôn cũng không hề từ bỏ thành Trường Sa.

Điều này cũng khiến dân chúng thành Trường Sa tin cậy Hứa Ngôn.

Lần này càng là hoan hô nhảy múa.

Mặc dù họ biết chiến tranh vẫn chưa kết thúc, nhưng bất kể thế nào cũng là kịp thời vui chơi.Dân chúng lũ lượt mang gà, vịt, trứng ngỗng đến doanh trại.

Triệu Quốc Trung ban đầu vẫn đang đóng quân tại chỗ.

Chú ý thấy nhiều người như vậy đến gần, nhất thời cũng có chút đề phòng.

“Đây là chúng tôi kính biếu Hứa đại soái.” Dưới sự thống trị của quân phiệt, đa số đều là đốt giết cướp bóc.

Từ trước đến nay chưa từng làm chuyện gì thật sự vì dân chúng.

Một khi có chuyện gì, họ thậm chí sẽ đẩy tất cả dân chúng ra ngoài.

Nhưng chỉ có Hứa Ngôn, ngay cả khi đã đứng ở vị trí chí cao vô thượng, lại căn bản không hề có bất kỳ chỗ nào đối xử bất lợi với họ.

“Đại soái sẽ không lấy những thứ này của các ông đâu, các ông cứ mang về đi.

Đương nhiên tôi hiểu tâm tình của các ông, Đại soái cũng đã nói những chuyện này đều là việc anh ấy nên làm, anh ấy đã tiếp quản thành Trường Sa, thì nhất định sẽ không để bất kỳ chuyện gì xảy ra.” Nghe thấy lời Triệu Quốc Trung nói, tâm trạng của dân chúng cũng càng thêm kích động.

Dù sao thì Hứa Ngôn có thể nói là người duy nhất từ trước đến nay nghĩ cho họ.

Không ai tiếp tục nói gì nữa.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người lại xuất hiện ở góc khuất, đang nhìn chằm chằm vào vị trí của họ.

Ánh mắt lúc này cũng trở nên cực kỳ hung ác, khiến người ta không khỏi rùng mình.“Ngôn gia, Nhị gia hôm nay chuẩn bị mở cửa Lão Viên, vở kịch thứ hai có muốn đi nghe một chút không ạ?” Nghe thấy Trương Khải Sơn hỏi, Hứa Ngôn mới nhìn sang.

Mấy ngày gần đây họ nhàn rỗi không có việc gì làm.

Nếu có cơ hội thì cũng có thể giải tỏa mệt mỏi một chút.

Dù sao thì trong khoảng thời gian này cũng không nên xảy ra vấn

đề gì.

"Vì sao lại là vở thứ hai?" Nhạc Khỉ La nhìn về phía Trương Khải Sơn, đối với lời anh ta vừa nói cũng có chút nghi hoặc.

"Lão Viên đóng cửa một thời gian nhất định.

Khi mở lại lần nữa, vở kịch đầu tiên được gọi là 'kịch ma', là không thể cho người khác nghe." Nghe thấy lời giải thích của người trước mặt, Nhạc Khỉ La mới phản ứng lại.

"Ngôn ca ca, đúng lúc chúng ta không có việc gì.

Hay là đi xem một chút đi." Những người có mặt đương nhiên đều không có ý kiến.

Hứa Ngôn cũng sẽ không làm mất hứng của người khác.

Cứ như vậy, đương nhiên chỉ có thể đồng ý.

Mọi người lái xe đến Lão Viên.

Đại khái là vì mọi người cũng đã buồn chán lâu rồi, đến mức lâu lắm rồi không có niềm vui.

Điều này cũng khiến khi Lão Viên mở cửa, bên trong đã sớm chật kín người.

Nhị Nguyệt Hồng đã hóa trang xong.

Lúc này lại chú ý thấy bóng dáng của Hứa Ngôn và mấy người họ.

Được dẫn đến vị trí chính giữa, mấy người cũng lần lượt tản ra ngồi.

Vở mà Nhị Nguyệt Hồng chọn lần này là "Bá Vương biệt cơ".

Lúc này ông ấy cũng đã lên đài, cũng nhìn thấy mấy người đang ngồi dưới khán đài.

Ánh mắt khi chạm vào Nha Đầu trong nháy mắt, biểu cảm dường

như cũng có chút chần chừ.“Mẹ kiếp!

Lão tử ở tiền tuyến đánh giặc, các ngươi ở đây ăn chơi trác táng!” Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động.

Điều này khiến Hứa Ngôn không khỏi nhíu mày, giữa lông mày cũng lộ ra vài phần khó chịu.

Ánh mắt anh trở nên vô cùng u ám, toàn thân cũng tản ra khí thế.

“Điên à, mau nhường chỗ cho lão tử!

Thằng ranh con!” Một tiếng bàn ghế vỡ nát truyền đến.

Trương Khải Sơn lúc này cũng không khỏi quay đầu nhìn sang, tay cũng mò đến khẩu súng bên hông.

Vừa nãy họ đương nhiên đều đã nghe thấy lời người phía sau nói.

Ở tiền tuyến đánh giặc không nghi ngờ gì là mấy người đó.

Chỉ có điều khi quay đầu nhìn lại thì lại không phải là mấy vị tướng lĩnh ra trận đó.

Hứa Ngôn không hề lay động.

Nhị Nguyệt Hồng vẫn tự mình hát, không hề bị ảnh hưởng chút nào.

“Hát cái quái gì thế này?

Đi!

Bảo người trên đài hát cho tao một khúc ‘Định Quân Sơn’.” Nhị Nguyệt Hồng không hề dừng lại.

Lúc này người kia cũng đã đi đến phía sau Hứa Ngôn và mọi người, thái độ vô cùng ngạo mạn.

Hứa Ngôn và mọi người đang mặc thường phục, đương nhiên đã thu hút sự chú ý của người phía sau.

Chương 471

“Thứ gì thế?

Cũng dám ngồi ở đây.” Nghe thấy lời người phía sau nói, lát sau cũng có người lanh chanh chạy đến bên cạnh Hứa Ngôn.

“Đốc quân của chúng ta đến đây nghe hát, thức thời thì mau cút sang một bên đi.

Đừng tự chuốc lấy phiền phức.” Lời vừa dứt, vô số họng súng cũng chĩa vào vị trí của Hứa Ngôn và mọi người.

Hứa Ngôn không hề quay người, mắt vẫn nhìn vào vở kịch trên đài.

Đúng lúc này, một khẩu súng lại chĩa thẳng vào đầu Hứa Ngôn.

“Lão tử nói chuyện với mày, mày không nghe thấy sao?” Giọng nói phía sau cực kỳ kiêu căng.

Trương Khải Sơn hoàn toàn không thể chịu đựng được, cũng trực tiếp giơ súng trong tay chĩa vào người phía sau.

“Ông nhìn rõ người đang ngồi trước mặt là ai chưa?” Thế nhưng, sau khi nghe thấy câu này, người trước mặt liền không khỏi bật cười.“Mày xem rõ lão tử là ai trước đi?

Mày có biết bố tao là ai không?

Lần này đánh thắng trận đều là công của bố tao cả đấy!” Trương Khải Sơn nhìn người trước mặt, cũng cẩn thận phân biệt một chút.

Lần này tham gia chiến tranh chống quân Nhật, số người được sử dụng không nhiều.

Cho nên chỉ cần cẩn thận nhận diện một chút là đủ để biết người

trước mặt rốt cuộc là ai.

"Tôn Phó đốc quân." Đại khái là nghĩ Trương Khải Sơn sợ mình.

Tôn Chí Lâm cũng nhìn người trước mặt.

"Đã nhận ra tao là ai, vậy thì mau cút đi.

Nếu không súng của lão tử không phải để ăn chay đâu." Trương Khải Sơn thực sự không vui.

Ngay cả bố của Tôn Chí Lâm đến đây cũng phải cung kính gọi một tiếng Hứa đại soái.

Con trai ông ta ngược lại có chút không biết điều.

"Tôn Phó đốc quân vẫn nên nhìn kỹ xem người trước mặt rốt cuộc là ai.

Kẻo đến lúc tự rước họa vào thân mà không hay biết." Tôn Chí Lâm đương nhiên bị câu nói này làm cho sắc mặt đại biến.

Lúc này toàn bộ người ông ta đều nhìn về phía mấy người trước mặt này.

Hoàng Văn và La Thành vẫn chưa lên tiếng, nhưng cũng biết người trước mặt này đã phạm vào điều đại kỵ.

"Lão tử quản hắn là ai.

Chọc vào tao thì coi như đụng phải bàn là thép." Cứ như vậy, phía sau cũng vang lên một tiếng súng.

Dân chúng xung quanh trong nháy mắt tản ra như chim thú, chớp mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

Hứa Ngôn vẫn luôn không lên tiếng.

Anh cũng đã biết Tôn Chí Lâm rốt cuộc là ai.

Con trai của Tôn Thủ Huấn, cũng chính là người lần này ở tiền

tuyến vây chặn đội quân Nhật.

Lần này mọi người đều lập được công lớn, nhưng lại chưa từng thấy ai kiêu ngạo đến mức này, ngược lại chỉ có Tôn Chí Lâm.

Hứa Ngôn vẫn luôn sống thâm cư giản xuất, chưa từng có bất kỳ tiếp xúc nào với tầng lớp dưới.

Ra lệnh cũng chỉ bằng thư tín hoặc điện báo.

Hiện tại Tôn Chí Lâm không nhận ra thì cũng rất bình thường.

Nhưng anh ta không nên kiêu ngạo đến mức này.Nhị Nguyệt Hồng vẫn đang hát trên đài.

Đúng lúc này, Tôn Chí Lâm cũng chĩa mũi súng về phía ông ấy.

“Mẹ kiếp, bảo mày đổi mà mày không nghe lão tử nói gì sao?” Tôn Chí Lâm chĩa súng vào Nhị Nguyệt Hồng.

Giây tiếp theo, một trận tiếng kêu chói tai cũng vang lên bên tai mọi người.

Cánh tay của Tôn Chí Lâm bị vặn mạnh.

Đợi đến khi ông ta nhìn sang, mới phát hiện người vừa nãy vẫn luôn ngồi không biết từ lúc nào đã đứng dậy.

Rõ ràng là một tên thư sinh trắng trẻo, nhưng lúc này khí lực lại vô cùng lớn, cảm giác như muốn vặn gãy cả cánh tay ông ta vậy.

“Mẹ kiếp, thằng thư sinh trắng trẻo!

Mày dám động vào lão tử?

Tin hay không tao một súng bắn chết mày?” Trương Khải Sơn đã sớm nhẫn nhịn đến mức không thể nhẫn nhịn được nữa, trực tiếp chĩa súng trong tay vào Tôn Chí Lâm trước mặt.

Thấy tình hình này, sắc mặt Tôn Chí Lâm đại biến.

Những người phía sau ông ta cũng đồng loạt chĩa súng vào Trương Khải Sơn.

“Mẹ kiếp, đừng có được đằng chân lân đằng đầu!

Bây giờ nếu tao ra lệnh một tiếng, thì các người sẽ mất mạng ngay tại chỗ!” Hoàng Văn lúc này cũng thực sự không thể nhìn nổi nữa.

Tôn Thủ Huấn dù sao cũng là do Ủy viên trưởng phái đến chi viện cho Hứa Ngôn.

Mặc dù không phát huy được tác dụng gì lớn, nhưng dù sao cũng là đồng liêu.

Bất kể nói thế nào cũng không thể trơ mắt nhìn khi ngoại địch xâm lược, mà người nhà mình lại ở đây tranh giành gây sự.

Cứ như vậy, Hoàng Văn cũng bước lên.

“Chí Lâm, tôi với bố cậu là bạn bè.

Người trước mặt cậu là Hứa Ngôn.” “Kệ hắn Hứa Ngôn hay ai, chọc vào lão tử thì tao thấy các người đều không muốn sống nữa rồi!” Hoàng Văn còn chưa nói xong, Tôn Chí Lâm đã nhe răng múa vuốt quát lớn.

Sau khi nghe thấy câu này, sắc mặt những người có mặt đều trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Giây tiếp theo, tiếng kêu chói tai của Tôn Chí Lâm càng thêm thảm thiết.

Đợi đến khi nhìn sang, mới phát hiện vô số bù nhìn giấy đang vây quanh ông ta.“Muốn chết thì nói thẳng.

Ai cho mày cái gan ở đây giương oai diễu võ?” Nhạc Khỉ La từ sau lần trước làm sai chuyện, đương nhiên cũng cẩn trọng lời nói việc làm.

Chỉ có điều lần này Tôn Chí Lâm nói chuyện thật sự quá khó nghe.

Cô hết nhẫn nhịn rồi lại nhẫn nhịn, đoạn nhiên không thể để người trước mặt này tiếp tục sỉ nhục Hứa Ngôn.

Tôn Chí Lâm lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Cả người ông ta cũng rơi vào cực độ hoảng sợ.

Nếu nói vừa nãy còn có chút kiêu căng, thì hiện tại cái khí thế đó đã sớm biến mất.

Ông ta có thể chưa từng gặp Hứa Ngôn, nhưng lại từng nghe nói về anh.

Đặc biệt là việc bù nhìn giấy xuất hiện trước mắt.

Phải biết rằng Nhạc Khỉ La bên cạnh Hứa Ngôn là một người còn đáng sợ hơn cả Hứa Ngôn.

Hễ cô ra tay, nhất định là máu chảy thành sông.

Ông ta dù thế nào cũng không ngờ lần này mình lại đụng phải bàn là thép.

Nhất thời sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, nhưng lại cố gắng giả vờ bình tĩnh.

“Hứa đại soái, đã là đồng liêu, anh nên quản tốt người bên cạnh anh.” Sắc mặt Tôn Chí Lâm trắng bệch.

Bù nhìn giấy kia đã cắm vào cơ thể ông ta.

Cơn đau kịch liệt khiến cả người ông ta rơi vào trạng thái suy kiệt.

Chương 472

Nhưng hiện tại lại không phải lúc từ bỏ.

Nếu không, nếu để mặc bù nhìn giấy đó trong cơ thể mình, tình huống tiếp theo có thể tưởng tượng được.

Ông ta e rằng chỉ có một con đường chết.

Ánh mắt Tôn Chí Lâm đối diện với Hứa Ngôn, nhưng trong nháy mắt đã rùng mình.

Ánh mắt của Hứa Ngôn quá đáng sợ, bình tĩnh như nước, tựa như một đầm nước chết.

Anh cứ thế lặng lẽ nhìn Tôn Chí Lâm, dường như đang nhìn người chết vậy.“Hứa Ngôn, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu!” “Nếu anh không buông tôi ra, bố tôi sẽ không tha cho anh đâu!” La Thành không khỏi trợn trắng mắt.

Nhất thời đối với Tôn Chí Lâm trước mặt cũng đến mức hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Đã hoàn toàn bị người ta khống chế, vì sao lại không thể hạ giọng cầu xin vài câu?

Dù sao thì ông ấy đã tiếp xúc với Hứa Ngôn.

Đối với tầng lớp yếu thế, Hứa Ngôn từ trước đến nay chưa từng thể hiện cử chỉ quá đáng.

Cứ như vậy, đương nhiên là nên nhanh chóng nhận sai.

Chỉ là người trước mặt rõ ràng không hiểu rõ chuyện này.

Ngay cả sau khi biết thân phận Hứa Ngôn, lại vẫn kiêu ngạo như vậy.

Bất kể người xung quanh trừng mắt thế nào, lại không hề có chút hối cải.

Bù nhìn giấy của Nhạc Khỉ La từ từ cắm sâu vào cơ thể ông ta.

Cơn đau kịch liệt cũng khiến Tôn Chí Lâm chửi bới ầm ĩ.

"Đồ được đằng chân lân đằng đầu, buông tao ra!" Ông ta theo bản năng vươn tay, chuẩn bị tấn công về phía Hứa Ngôn, nhưng lại trực tiếp bị Trương Khải Sơn giữ chặt tay.

Những người phía sau đã có chút bối rối.

Tất cả mọi người đứng tại chỗ lúc này đều có chút bàng hoàng.

Khi biết người trước mặt lại là Hứa Ngôn, họ đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao thì nếu có chuyện gì xảy ra, dưới sự khuyên giải của Tôn Thủ Huấn có lẽ Hứa Ngôn sẽ bỏ qua cho Tôn Chí Lâm.

Nhưng nếu họ làm sai điều gì, thì nhất định sẽ không nhận được bất kỳ sự tha thứ nào.

Nhất thời mọi người đều lặng lẽ đứng tại chỗ.

Bù nhìn giấy càng cắm càng sâu.

Đau đớn khiến Tôn Chí Lâm chửi rủa té tát.

Hứa Ngôn ngược lại là lần đầu tiên nhìn thấy một người cứng đầu như vậy.

Ngay cả như vậy lại vẫn còn chửi rủa.

Đây không phải là tìm chết thì là gì?

Những người còn lại cũng không dám can thiệp.

Dù sao thì Tôn Chí Lâm tự mình gây chuyện, họ có muốn ngăn cũng không ngăn được.

Hoàng Văn thực sự không còn cách nào, tổng không thể để hai người cứ như vậy tiếp tục.“Hứa đại soái, Tôn Chí Lâm dù sao tuổi đời còn nhỏ, làm chuyện gì cũng thiếu suy nghĩ.

Vẫn là bỏ qua cho nó một lần đi.” Nghe thấy lời người trước mặt nói, Hứa Ngôn mới nhìn về phía Tôn Chí Lâm.

Tôn Chí Lâm cũng vừa lúc có cơ hội, đồng thời vội vàng cầu xin tha thứ cho mình.

Thấy tình hình này, Hứa Ngôn tự nhiên thấy không cần thiết phải tiếp tục truy cứu.

Dù sao thì hiện tại đại địch đang ở trước mắt, tổng không thể làm nguội lòng người khác.

Nghĩ như vậy, Hứa Ngôn cũng phất tay.

Nhạc Khỉ La lúc này mới thu bù nhìn giấy về.

Nhưng trên người Tôn Chí Lâm đã sớm thương tích đầy mình.

Ông ta bị người ta kéo dậy, cả người đều trong trạng thái cực kỳ hung hãn, giận dữ nhìn Hứa Ngôn.

Bình thường ông ta vẫn ngang ngược, lúc này lại bị Hứa Ngôn làm mất uy phong và thể diện.

Cho nên nói, ngay cả khi hiện tại ông ta nhận thua, nhưng hạt giống tà ác trong lòng đã sớm đâm rễ nảy mầm.

“Bọn phế vật các ngươi!” Sau khi chửi bới, Tôn Chí Lâm cũng nhanh chóng rời khỏi Lão Viên.

Nhị Nguyệt Hồng cũng vừa lúc hát xong.

Một vở kịch chỉ nghe được một đoạn, còn lại thì cứ nghe Tôn Chí Lâm sủa nhặng xị.

Thật sự khiến người ta chán nản không thôi.

Những người còn lại nhìn chằm chằm vào tình hình trước mắt, sắc mặt ít nhiều cũng có chút thay đổi, nhưng lại không dám có bất kỳ hành vi không tốt nào.

Dù sao thì Hứa Ngôn bây giờ nhất định đang tức giận, không ai trong số họ muốn gây thêm rắc rối này.

Sau khi Tôn Chí Lâm rời đi, cả người cũng rơi vào cực độ điên cuồng.

Ông ta đương nhiên hiểu rõ, hôm nay Hứa Ngôn có thể nói là đã khiến ông ta mất mặt lớn.

Chỉ có điều hiện tại ông ta đương nhiên không thể bỏ qua chuyện này.

Bình thường mà nói, ông ta hiện tại quả thực không có cách nào chống lại Hứa Ngôn.

Dù sao thì binh lực và sức chiến đấu của Hứa Ngôn vốn đã là người nổi bật.

Cộng thêm hiện tại lại được Ủy viên trưởng công nhận, người bình thường đương nhiên không có cách nào chống lại anh.

Nhưng nếu cục tức này không xả được, ông ta e rằng sẽ tức điên lên mất.

Nghĩ như vậy, Tôn Chí Lâm cũng nhanh chóng đi về phía một con đường bên cạnh."Một vở kịch hay như vậy cứ thế bị làm phiền." Tề Thiết Chủy nói xong cũng khạc một tiếng về phía nơi Tôn Chí Lâm rời đi.

"Nếu không phải bố hắn đương chức, hắn tính là Phó đốc quân kiểu gì chứ?" Những người còn lại không lên tiếng.

Tề Thiết Chủy ngược lại lại khá nặng lời.

Hứa Ngôn đương nhiên biết vở kịch hôm nay e rằng không thể xem tiếp được nữa.

Ngay sau đó cũng chuẩn bị trở về doanh trại.

Thời khắc hiếm hoi được nhàn rỗi lại bị quấy rầy.

Chân trước vừa về đến doanh trại, chân sau đã có khách không mời mà đến.

Hứa Ngôn vốn không muốn gặp, nhưng không ngờ Tôn Thủ Huấn đã sớm xông thẳng vào doanh trại.

Khi nhìn thấy Hứa Ngôn trong nháy mắt, sắc mặt ông ta cũng trở nên vô cùng khó coi, cả người đều trong cực độ hoảng sợ.

"Hứa đại soái, con trai tôi có mắt không thấy Thái Sơn, không biết đã đắc tội với Hứa đại soái, tôi thay nó đến xin lỗi.

Hy vọng Hứa đại soái đừng để chuyện này trong lòng." Nghe thấy lời người trước mặt nói, Hứa Ngôn chỉ phất tay.

"Việc quan trọng nhất chúng ta cần làm bây giờ là chống lại ngoại địch.

Những chuyện khác tôi vốn không để trong lòng." Những người còn lại đều đứng một bên, đương nhiên cũng đều hiểu tâm trạng của Tôn Thủ Huấn lúc này, nhưng cũng không có cách nào nói thêm gì.

Dù sao thì người gây chuyện trước là Tôn Chí Lâm.

Tôn Thủ Huấn vì con trai mình mà đến xin lỗi thì cũng là điều nên làm.

May mắn là Hứa Ngôn cũng không quá để tâm đến chuyện này.Lần nữa trở lại thư phòng.

Hứa Ngôn cũng nhìn vào bản đồ phòng thủ thành Trường Sa.

Chương 473

Hiện tại đã sớm chuẩn bị đầy đủ nhất.

Cho dù quân Nhật lần nữa xâm phạm, cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Ngày hôm sau.

Tôn Chí Lâm cũng một mình đến thăm.

Vốn không quá coi trọng chuyện này, nhưng không ngờ hai cha con họ lại vô cùng để tâm.

Tôn Chí Lâm đến thư phòng của Hứa Ngôn, cũng cố gắng hết sức tiếp cận về phía đó.

Chú ý thấy hành động của Tôn Chí Lâm, sắc mặt Hứa Ngôn lại không hề có chuyển biến tốt đẹp nào.

“Hứa đại soái.” “Bố tôi bảo tôi đến xin lỗi ngài.

Trước đây quả thực là tôi đã sai, ngay cả khi không gặp ngài, tôi cũng không nên làm những chuyện thương thiên hại lý đó.” Đối mặt với lời nói của người trước mặt, Hứa Ngôn cũng chỉ gật đầu.

“Biết sai sửa được, không gì tốt hơn.

Hiện tại dù sao cũng là thời điểm sinh tử tồn vong, tôi hy vọng cậu có thể có chút đầu óc, đừng tự gây nội chiến với người nhà.” Nghe thấy lời Hứa Ngôn, Tôn Chí Lâm cũng gật đầu.

Nhưng ánh mắt lại vẫn luôn liếc nhìn bản đồ phòng thủ trên bàn Hứa Ngôn.

“Nếu cậu không có chuyện gì thì có thể rời đi rồi.” Hứa Ngôn ra lệnh đuổi khách.

Tôn Chí Lâm đương nhiên cũng không còn cách nào, cuối cùng nhìn thêm một lần nữa, rồi mới quay người rời đi.Trong tình huống tiếp theo.

Tôn Chí Lâm ngược lại cứ ba ngày hai bận đến doanh trại.

Mọi người ngược lại có chút ngạc nhiên.

Nhưng thấy ông ta kiên trì như vậy, cũng không ngăn cản.

Dù sao thì trên người ông ta lúc này vẫn còn treo vết thương, trông cực kỳ yếu ớt, cũng sẽ không gây ra uy hiếp gì lớn.

Dù sao thì mấy ngày nay ông ta cũng quả thực không có bất kỳ hành động thừa thãi nào.

Điều này cũng khiến những người có mặt không còn đặt tầm mắt lên người ông ta nữa.

Hứa Ngôn mấy ngày nay cũng không quá quan tâm đến ông ta, thậm chí đã không quá mức ngăn cản ông ta đến doanh trại.

Cho đến một ngày.

Khi Hứa Ngôn bước vào thư phòng, cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Bản đồ phòng thủ trên bàn rất rõ ràng đã bị người khác động vào.

Mặc dù anh đã sớm dự liệu được chuyện này, nhưng không ngờ lại thật sự giống như anh nghĩ.

Cùng lúc đó, Hứa Ngôn đi vào bên trong, rồi mới cầm bản đồ phòng thủ lên, quay ra ngoài cửa.

Tôn Chí Lâm lúc này cũng từ bên ngoài bước vào, ánh mắt cũng rơi trên người Hứa Ngôn.

“Đại soái, anh đi đâu vậy?” Nghe thấy Tôn Chí Lâm hỏi, Hứa

Ngôn chỉ thẳng thừng nhìn sang.

“Không có gì.” Đối mặt với sự thờ ơ của Hứa Ngôn, Tôn Chí Lâm cũng chỉ khẽ gật đầu, rồi đi thẳng vào bên trong doanh trại.

Trương Khải Sơn chú ý thấy trạng thái của Hứa Ngôn, lúc này cũng đi về phía này.

“Ngôn gia, có phải có chuyện gì không ạ?” Hứa Ngôn sau khi nghe thấy lời người trước mặt nói, sau đó cũng gật đầu.

“Mấy ngày nay cứ để mắt đến Tôn Chí Lâm.

Nếu có bất kỳ manh mối nào, trực tiếp bắt giữ hắn lại.” Trương Khải Sơn nhìn bóng lưng Tôn Chí Lâm, lúc này đương nhiên cũng đã hiểu.

Hèn chi mấy ngày trước Hứa Ngôn lại bảo anh ta đổi một bản đồ phòng thủ giả.

Không ngờ Tôn Chí Lâm lại thật sự điên cuồng đến mức này.

Để báo thù lúc đó, lại còn muốn đẩy toàn bộ thành Trường Sa vào tình cảnh nguy hiểm.

Hèn chi mấy ngày nay anh ta cảm thấy Tôn Chí Lâm có chút bất thường.

Dù sao thì đã xảy ra chuyện như vậy, lại nhiều lần đến doanh trại làm những chuyện không đáng hoan nghênh này.

Thật sự khiến người ta có chút kinh ngạc.

Cũng may mắn là Hứa Ngôn đã sớm cho đổi bản đồ phòng thủ.

Nếu không, nếu thật sự giao vào tay quân Nhật, thì Trường Sa e rằng sẽ bị người ta lợi dụng sơ hở.

Nghĩ như vậy quả thực khiến người ta rùng mình.Trương Khải

Sơn những ngày gần đây vẫn luôn theo dõi động tĩnh của Tôn Chí Lâm.

Cuối cùng có một ngày cũng thấy ông ta trực tiếp chui vào một quán ăn.

Trương Khải Sơn hạ lệnh bao vây toàn bộ quán ăn, đồng thời gọi Hứa Ngôn đến.

Tôn Thủ Huấn đang ở doanh trại.

Khi nghe nói bắt được một gián điệp cấu kết với ngoại bang, ông ta cũng không khỏi có chút tò mò, đến mức theo bản năng đi theo.

Hoàng Văn và La Thành đương nhiên cũng không thể bỏ qua chuyện này.

Mọi người đi theo sau, lặng lẽ đến quán ăn đó.

Tôn Chí Lâm đã sớm mang bản đồ phòng thủ đã sao chép đến.

Lúc này đang yên lặng chờ người trong phòng riêng.

Hiện tại cũng không khỏi có chút hoảng sợ.

Mặc dù biết chuyện mình làm không hề nhân đạo, nhưng lúc này ông ta cũng không có cách nào nhẫn nhịn được.

Họ chỉ là mất một thành mà thôi, nhưng ông ta mất là thể diện.

Cứ như vậy, ông ta càng thêm xác định cách làm của mình.

Lặng lẽ chờ đợi rất lâu.

Cho đến khi Tôn Chí Lâm có chút mất kiên nhẫn, cửa mới bị người ta từ bên ngoài đẩy ra.

Ông ta theo bản năng nhìn sang, lúc này mới phát hiện Thiển Xuyên Phương Tử đã trang bị đầy đủ vũ khí.

“Tôn tiên sinh đã đợi lâu rồi.” Nghe thấy lời khách sáo của Thiển

Xuyên Phương Tử, Tôn Chí Lâm cũng không khỏi nhíu mày.

“Tôi ở đây đợi cô một canh giờ rồi đấy.

Cô lấy đâu ra cái oai lớn như vậy?” Thiển Xuyên Phương Tử không tiếp tục tranh cãi với Tôn Chí Lâm, mà vươn tay ra.

“Bản đồ phòng thủ thành Trường Sa.” Đối mặt với lời Thiển Xuyên Phương Tử, Tôn Chí Lâm cũng trực tiếp đưa bản đồ phòng thủ đã sao chép cho Thiển Xuyên Phương Tử.

“Hai chúng ta đã ước định rồi, cô đừng quên.

Đến lúc đó tôi muốn Hứa Ngôn phải chết.” Nghe thấy lời Tôn Chí Lâm, Thiển Xuyên Phương Tử cũng không khỏi bật cười.

“Tôi còn mong hắn chết hơn cả ông.

Quân Nhật chúng tôi vì hắn mà chết vô số người.

Lần này đến lúc hắn phải trả giá rồi.” Cuộc đối thoại của hai người cực kỳ rõ ràng.

Sắc mặt Tôn Thủ Huấn trở nên vô cùng khó coi.

Đứng bên ngoài ánh mắt ông ta cũng có chút ngẩn ngơ.

Cả người ông ta đều ngớ ra.

Thực sự không ngờ đây lại là lời con trai mình nói ra.

Vì để hả hê nhất thời, lại không màng đến dân chúng thành Trường Sa, giao bản đồ phòng thủ thành Trường Sa cho kẻ địch.“Ông yên tâm, đã ông đã phục vụ chúng tôi, chúng tôi đương nhiên sẽ không bạc đãi ông.” Tôn Chí Lâm nghe Thiển Xuyên Phương Tử nói, lúc này mới gật đầu.

Chương 474

“Đến lúc đó các người cũng phải giả vờ bị hai cha con chúng tôi đánh lùi.

Dù sao thì cũng coi như đã hợp tác một lần.” “Tôn Chí Lâm!” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng quát giận dữ.

Hai người trong phòng trong nháy mắt trở nên hoảng sợ thất thố.

Họ nhanh chóng chạy về phía cửa.

Nhưng còn chưa kịp đến gần, giây tiếp theo Hứa Ngôn và mọi người đã bước vào.

Khi đối mặt với sự xuất hiện của Hứa Ngôn và mọi người, sắc mặt Tôn Chí Lâm cũng trở nên vô cùng khó coi.

Ông ta không chắc mấy người này có phải cố ý đến bắt mình hay không.

Nhưng hiện tại rõ ràng rất bất lợi cho họ.

Nhất thời sắc mặt mọi người đại biến, đặc biệt là Tôn Thủ Huấn.

Khi nhìn thấy người trước mắt đúng là con trai mình, sắc mặt ông ta cũng trở nên cực kỳ khó coi.

“Mày hồ đồ quá!

Mày làm gì không tốt?

Mày lại muốn làm kẻ bán nước sao?” Đối mặt với chất vấn của Tôn Thủ Huấn, sắc mặt Tôn Chí Lâm trong nháy mắt trở nên khó coi tột độ.

“Bố ơi, không phải như bố nghĩ đâu!” Thiển Xuyên Phương Tử thấy tình hình này, cũng nhanh chóng nhảy qua cửa sổ phía sau.

Thế nhưng ngay khi cô ta xuất hiện, Trương Khải Sơn và những người khác cũng đã xuất hiện trước mặt cô ta.

Khi lần nữa bị đưa trở lại phòng, tâm trạng của hai người đều trở nên cực kỳ hoảng sợ, đặc biệt là Thiển Xuyên Phương Tử.

“Các người không thể động vào tôi!

Tùy tiện làm hại đại sứ trong đại sứ quán là đang phá hoại quan hệ ngoại giao giữa hai nước!” Tề Thiết Chủy sau khi nghe thấy lời Thiển Xuyên Phương Tử nói, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

“Ai có quan hệ ngoại giao với cô?

Mau chết sớm đầu thai sớm đi!” Tôn Chí Lâm cả người co rúm lại trong góc.

Ông ta không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ phải đối mặt với chuyện gì.

Trong tay Thiển Xuyên Phương Tử vẫn còn cầm bản đồ phòng thủ.

Đặc biệt là đối mặt với những người có mặt, tội danh của cô ta đã quá rõ ràng.

Phịch.

Tôn Chí Lâm trực tiếp quỳ xuống, cả người đều run rẩy như cây sậy.

“Hứa đại soái, tôi không cố ý đâu.

Chuyện này cũng không gây ra ảnh hưởng gì.

Chẳng phải không có chuyện gì xảy ra sao?” Hứa Ngôn khi nghe thấy câu này, sắc mặt đã sớm trở nên cực kỳ khó coi.

“Không có chuyện gì xảy ra, vậy là cậu có thể làm như vậy sao?

Dân chúng thành Trường Sa nhiều như vậy, vì một ý nghĩ sai lầm của cậu chẳng lẽ phải trả giá bằng tính mạng sao?" Nghe thấy Hứa Ngôn chất vấn, Tôn Chí Lâm cũng trực tiếp mềm nhũn ra đất.

Ông ta từ trước đến nay chưa từng nghĩ như vậy.

Ông ta chỉ muốn trút một cơn giận cho mình, cho nên tình huống gì sẽ xảy ra sau đó, ông ta cũng không để trong lòng.

Dù sao thì chuyện này cũng không liên quan gì đến ông ta.

Chỉ cần người chết không phải người nhà ông ta, thì mọi chuyện đều tốt.

Nhưng hiện tại ông ta lại bị người ta bắt quả tang.

Không ngoài dự đoán, tiếp theo sẽ trực tiếp trừng phạt ông ta.

Ánh mắt Tôn Chí Lâm chuyển động, cũng đến bên cạnh Tôn Thủ Huấn.

"Bố ơi!

Chuyện này không có xảy ra đâu!

Không có chuyện gì xảy ra cả, xin bố hãy cầu xin Hứa đại soái tha cho con!

Tha cho con đi!" Tôn Chí Lâm lúc này khóc lóc thảm thiết.

Ông ta đương nhiên biết tình huống mình có thể sẽ phải đối mặt tiếp theo.

Nhưng hiện tại ông ta lại nên làm thế nào cho phải?

Tôn Thủ Huấn nhìn về phía Hứa Ngôn trước mặt.

Nói cho cùng, cho dù ông ta có tức giận đến đâu, thì đây cũng là cốt nhục của mình, tổng không thể thật sự buộc nó đến chết.

"Hứa đại soái." Hứa Ngôn đương nhiên biết Tôn Thủ Huấn muốn

nói gì.

Anh quay đầu nhìn người trước mặt.

“Thông địch sẽ có kết cục gì?” Một câu nói ngắn gọn khiến sắc mặt Tôn Thủ Huấn đại biến.

Cả người ông ta cũng ngạc nhiên nhìn Tôn Chí Lâm.

Rất rõ ràng Hứa Ngôn không hề có ý định tha cho Tôn Chí Lâm.

Con người vốn đã ngang ngược kiêu căng.

Những việc làm trước đây Hứa Ngôn không để tâm, nhưng hiện tại ông ta lại còn có thể làm ra chuyện như vậy, thì có chút trái với luân thường đạo lý.

“Trương Phó quan, sai người mang Thiển Xuyên Phương Tử đi.

Anh ở lại đây xem Tôn Đốc quân sẽ xử lý chuyện này như thế nào.” Tất cả mọi người đều nhìn thẳng vào tình huống trước mắt này.

Chuyện này bất kể thế nào cũng cần một cách giải quyết.

Phải biết rằng suýt chút nữa thì đã gây ra đại họa.

Chuyện như vậy đương nhiên không thể xem nhẹ.

Thiên tử phạm pháp cũng đồng tội với thứ dân, huống chi Tôn Chí Lâm chẳng qua chỉ là một tiểu tốt.

Hứa Ngôn trực tiếp rời đi.

Tôn Chí Lâm thì nhanh chóng đến bên cạnh Tôn Thủ Huấn.

“Bố ơi!

Hứa Ngôn đã đi rồi!

Bố hãy tha cho con một mạng, con lần sau nhất định sẽ không làm chuyện này nữa đâu!” Tôn Chí Lâm cầu xin Tôn Thủ Huấn.

Trương Khải Sơn đứng một bên cũng lặng lẽ nhìn cảnh này.

Ánh mắt anh vô cùng lạnh lùng.

Nếu không phải Hứa Ngôn dặn dò, anh hận không thể trực tiếp ra tay kết liễu Tôn Chí Lâm.

Dù sao thì họ coi Trường Sa hoàn toàn là nhà của mình, đương nhiên cũng không hy vọng dân chúng của mình sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Cũng may mắn bản đồ phòng thủ không bị lộ ra ngoài.Ông ta dù thế nào cũng không ngờ chuyện này lại xảy ra ngay bên cạnh họ.

Cứ như vậy, bất kể thế nào cũng nhất định phải xử lý.

"Tôn Đốc quân, giờ này là vừa đẹp.

Có thể để lệnh lang đầu thai vào một nhà tốt." Tôn Thủ Huấn bất giác rùng mình.

Chương 475

Lúc này ông ta cũng đã mò tay vào hông.

Nhưng ông ta dù thế nào cũng không thể nào ra tay giết chính con trai mình.

Lúc này nhìn Tôn Chí Lâm, sắc mặt cũng trở nên càng thêm trắng bệch.

Dù vậy, ông ta cũng biết lần này con trai mình làm chuyện tàn bạo đến mức nào.

Ông ta biết nếu bản đồ phòng thủ này bị gửi đi, toàn bộ thành Trường Sa sẽ bị hủy diệt trong một sớm một chiều, thậm chí cảng khẩu cũng sẽ bị mở toang, hoàn toàn lộ ra dưới sự tấn công của quân Nhật.

"Mày hồ đồ quá!" Tôn Thủ Huấn lúc này nhắm mắt lại.

Ông ta không biết nên làm thế nào, nhưng khẩu súng trong tay lại cũng đã rút ra.

Ông ta không thể để người do chính mình sinh ra làm chuyện bất lợi cho đất nước mình.

Khẩu súng của ông ta giơ lên nửa ngày, nhưng vẫn không thể bắn ra phát súng đó.

Đại khái là đã phát hiện tình hình trước mắt, Tôn Chí Lâm nhanh chóng chạy về phía cửa.

Bùm!

Một tiếng súng vang lên.

Tôn Thủ Huấn cũng không khỏi rùng mình.

Khi nhìn lại lần nữa, Tôn Chí Lâm đã ngã xuống trong vũng máu.

Ngay cả Trương Khải Sơn cũng sững sờ.

Đợi đến khi anh quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Hứa Ngôn đang ở vị trí cầu thang, lặng lẽ nhìn vũng máu trước mắt.

"Con trai ta!" Tôn Thủ Huấn cả người lao tới.

Khi nhìn thấy con trai mình chết ngay trước mắt, sắc mặt ông ta đã khó coi đến cực điểm.

Ông ta hoàn toàn không dám tin cuối cùng lại biến thành bộ dạng này.

Nhưng ông ta lại dám giận mà không dám nói.

Dù sao thì Tôn Chí Lâm quả thực đã làm sai chuyện, loại chuyện không thể tha thứ được.

Trương Khải Sơn quay đầu đi theo Hứa Ngôn rời đi.

Phía sau là tiếng khóc than ai oán.

"Ngôn gia, thực ra Tôn Chí Lâm cũng không nhất thiết phải chết.

Đặc biệt là bố cậu ta e rằng cũng không thể chấp nhận được." Khi nghĩ đến tình huống này, Trương Khải Sơn ngược lại có chút dịu đi.

Hứa Ngôn không lên tiếng ngay.

"Nếu hôm nay chúng ta không phát hiện ra chuyện này thì sao?

Vậy sẽ có bao nhiêu người chết ở đây?

Hắn không phải là trẻ con, đã là người trưởng thành có suy nghĩ của riêng mình.

Sao lại có thể làm ra chuyện như vậy?" Có lời Hứa Ngôn này, Trương Khải Sơn đương nhiên cũng đã hiểu.

Nhưng bất kể thế nào, chỉ mong Tôn Thủ Huấn sẽ không vì

chuyện này mà có quá nhiều thành kiến với họ.

Khi trở về.

Hoàng Văn và La Thành cũng đã ở đây chờ đợi.

“Hứa đại soái.

Thiển Xuyên Phương Tử đã bị giam trong mật thất.

Lần này may mà anh đã sớm có phòng bị.” La Thành nghĩ, cũng không khỏi chửi bới mấy câu.

“Tên Tôn Chí Lâm này thật sự quá to gan!

Hắn làm chuyện gì trước đó hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả sao?” Những người còn lại không lên tiếng, nhất thời cũng đều nhìn về phía trước.

“Dẫn tôi đến mật thất.” Mọi người đến mật thất.

Thiển Xuyên Phương Tử hoàn toàn bị trói chặt.

Cả người cô ta cũng giận dữ nhìn về phía trước.

“Mau thả tôi ra!

Nếu không quân đội của tôi nhất định sẽ san bằng thành Trường Sa!” Hứa Ngôn sắc mặt trầm xuống nhìn sang.

“Cô e rằng sẽ không nhìn thấy ngày đó rồi.” Sau khi nghe thấy câu này của người trước mặt, sắc mặt Thiển Xuyên Phương Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

“Các người không thể làm hại tôi!

Quy tắc hữu nghị giữa hai nước cũng không thể có bất kỳ hành vi không tốt nào đối với đại sứ.” Tề Thiết Chủy có chút khịt mũi khinh thường.

Đất nước họ ngang nhiên xâm phạm, lúc này lại còn có thể nói ra

những lời như vậy.

“Trong đầu cô không phải toàn là hồ đồ chứ?

Cô không nghĩ rằng bây giờ chúng tôi còn phải hòa nhã đưa cô về sao?” Một nhóm người vây quanh Thiển Xuyên Phương Tử.

Lúc này cô ta mới biết sự nguy hiểm trong đó.

Biểu cảm trong nháy mắt trở nên hung hãn.

“Khi tôi rời đi đã thông báo cho cấp dưới của tôi rồi, nếu bây giờ tôi không trở về thì chúng tôi nhất định sẽ xuất binh, phá hủy doanh trại của các người.” Hứa Ngôn vẫn luôn im lặng.

Lúc này cũng trực tiếp quay người rời đi.

Xem ra miệng Thiển Xuyên Phương Tử vẫn rất cứng.

“Đã như vậy thì cô cứ ở đây đi.” Một nhóm người trực tiếp rời đi.

La Thành và Hoàng Văn cũng đã nói chuyện hôm nay với Ủy viên trưởng.

Hứa Ngôn không thích tình huống này, giống như bị người ta giám sát hoàn toàn vậy.

Bất kể có chuyện gì, đều bị kể rành mạch.

Thực sự khiến anh cảm thấy vô cùng phiền não.

“Ủy viên trưởng nói Tôn Chí Lâm chết không đáng tiếc.

Bất kỳ ai cũng không thể dùng tính mạng của dân chúng để làm hại bất kỳ ai.” Nghe như vậy, Hứa Ngôn ngược lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Tôn Thủ Huấn khi trở về đã sớm trở nên bàng hoàng.

“Hứa đại soái.

Như ngài mong muốn, tôi đã xử lý rồi.” Có thể rõ ràng cảm nhận

được Tôn Thủ Huấn nghiến răng nghiến lợi.

Hứa Ngôn nhìn người trước mặt.

Anh ghét nhất là kẻ bán nước.

Cho nên nói, ngay cả khi có một chút ý niệm, cũng phải bóp chết trong trứng nước.

"Lệnh lang biết sai mà vẫn phạm sai, thì nên nhận được bài học.

Trên chiến trường không có cha con.

Cho dù có giữ hắn lại, thì hắn cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa." Đạo lý là đạo lý này, nhưng Tôn Thủ Huấn lại không thể nguôi ngoai.

Cứ như vậy, những người còn lại tự nhiên cũng không nói thêm gì nữa, đều lặng lẽ trở về chỗ ngồi của mình.

Chương 476

Trương Khải Sơn nhìn Tôn Thủ Huấn một cách thờ ơ.

Hiện tại hành vi cử chỉ của ông ta cũng là cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Dù sao thì hôm nay đã xảy ra chuyện như vậy, khó mà bảo đảm ông ta sẽ không làm ra hành vi không tốt nào.

"Chuyện hôm nay cứ dừng tại đây.

Tiếp theo chúng ta vẫn phải dưỡng sức tích lũy lực lượng, dù sao quân Nhật rất có thể sẽ lại đến xâm phạm.

Bất kể thế nào, điều quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là chống lại ngoại địch." Nghe thấy lời Hứa Ngôn, những người còn lại cũng đều gật đầu.

Nhạc Khỉ La đến gần, đương nhiên cũng cảm nhận được không khí quỷ dị này.

Nhưng sự việc đã đến nước này, mọi người đều không nói gì nữa.

"Tôn Thủ Huấn có vẻ không thể chấp nhận chuyện này.

Liệu có đột nhiên phản chiến không?" Đối mặt với câu hỏi của Trương Khải Sơn, Hứa Ngôn không lên tiếng.

Nói thật.

Nếu Tôn Thủ Huấn làm như vậy, thì cũng chỉ có thể chứng minh họ không xứng.

Đại địch đang ở trước mắt, điều cần làm đương nhiên là toàn tâm toàn ý vì dân chúng, vì toàn bộ đất nước.

"Nếu là như vậy, tôi không ngại đưa ông ta đi gặp con trai ông ta."

Nghe thấy lời Hứa Ngôn, Trương Khải Sơn cũng không nói thêm gì nữa.

Nhạc Khỉ La và Nha Đầu cũng cuối cùng đã hiểu rõ chuyện trong đó.

Suy nghĩ của Nha Đầu có chút trầm tư, cả người cũng không khỏi thở dài một hơi.

Nhưng cô vẫn ủng hộ Hứa Ngôn.

Dù sao thì chỉ có như vậy mới có thể bóp chết tất cả thế lực tà ác.

Họ bây giờ không được phép có bất kỳ sai lầm nào, nếu không thì hậu quả sẽ không thể vãn hồi.

Mọi người đương nhiên cũng nên suy nghĩ kỹ.

"May mắn là lần này chúng ta đã kịp thời bắt giữ, không để bản đồ phòng thủ đó bị gửi đi." Hứa Ngôn đương nhiên sẽ không thật sự đặt bản đồ phòng thủ ở vị trí mà bất cứ ai cũng có thể chạm tới.

Tôn Thủ Huấn rõ ràng không quản tốt người của mình, đến nỗi Tôn Chí Lâm mới có suy nghĩ như vậy.

Hại người hại mình, suýt chút nữa làm tổn thương người khác.

Trong tình huống này, Hứa Ngôn cũng không thể nào bận tâm Tôn Thủ Huấn nghĩ gì được.

Dù sao, kẻ bán nước thì ai ai cũng có thể giết.

Bọn họ đương nhiên cũng vậy.

Lần này Hứa Ngôn đánh bại quân cước bồn, hoàn toàn là một chuyện nằm ngoài dự liệu.

Mọi người đều có cảm xúc cực kỳ mạnh mẽ về điều này.

Bởi vì nếu không có Hứa Ngôn, bọn họ thậm chí còn không biết sẽ

phải đối mặt với điều gì, hoặc có lẽ đã sớm bỏ rơi thành Trường Sa.

Hoàng Văn và La Thành cũng được coi là những tướng tài đắc lực bên cạnh Ủy viên trưởng, từ trước đến nay đều được giao phó trọng trách.

Chỉ là lần này, sau vài ngày ở bên cạnh Hứa Ngôn để giám sát chiến lược kháng cự quân cước bồn, họ lại có ấn tượng sâu sắc hơn về anh.

Cũng khó trách Hứa Ngôn có sức ảnh hưởng lớn đến vậy, hơn nữa còn nắm giữ trọng quyền.

Mặc dù vậy, anh ta dường như cũng không hề quá kiêu ngạo.

Tuy trước đó đã nhiều lần từ chối chấp hành mệnh lệnh của Ủy viên trưởng, nhưng nhìn vào hiện tại, cách làm của anh ta lại không hề sai.

Ngược lại, vào khoảnh khắc này, người ta còn thấy được khí phách ngạo nghễ của anh.

Hoàng Văn và La Thành suy tư, hoàn toàn không hay biết mình đã có sự hiểu biết sâu sắc về sức hút cá nhân của Hứa Ngôn.Ủy viên trưởng nhận được điện báo.

Khi đọc nội dung trên đó, biểu cảm của ông ta ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

Sau khi đọc kỹ nội dung, ông ta cuối cùng cũng suy tư cẩn thận.

Điện báo chính là những lời đề nghị ủng hộ Hồ Nam thống nhất do Hoàng Văn và La Thành gửi đến, từng câu từng chữ đều ca ngợi Hứa Ngôn.

Dù ông ta không vui, nhưng đây cũng là điều bất khả kháng.

Bởi vì đây thực sự là công lao của Hứa Ngôn.

Khi đại địch đang ở trước mắt, điều ông ta có thể nghĩ đến chỉ là rút lui càng nhanh càng tốt.

Nhưng Hứa Ngôn lại thực sự làm việc vì nhân dân.

Ngay cả vào khoảnh khắc cuối cùng, anh ta cũng không hề bỏ cuộc.

Cũng chính vì lần này, anh đã giành được sự tôn trọng của tất cả mọi người.

Sau chuyện lần này, tất cả mọi người đều có những thay đổi mới.

Đặc biệt là ở khu trú đóng, thái độ của mọi người đối với Hứa Ngôn cũng trở nên tôn trọng hơn rất nhiều.

Nếu không có Hứa Ngôn, e rằng bọn họ đã bỏ cuộc rồi.

Thậm chí ngay cả người của Cửu Môn cũng đã hoàn toàn rút khỏi thành Trường Sa, chứ đừng nói đến tình huống hay kết cục cuối cùng.

Điều này cũng khiến tất cả những người có mặt đều vô cùng tôn trọng khi thấy Hứa Ngôn.

Thế nhưng Hứa Ngôn lại không hề có chút thả lỏng nào.

Trong lịch sử, quân cước bồn không hề bỏ cuộc, trái lại còn đại cử binh đến xâm phạm, quay lại từ đầu.

Trong tình huống như vậy, Hứa Ngôn đương nhiên không thể có bất kỳ sự chểnh mảng nào.

Nếu không, e rằng tình hình sẽ trở nên tồi tệ hơn, vì vậy tự nhiên phải nhanh chóng chuẩn bị phòng thủ.

Trận chiến này, Hứa Ngôn có thể nói là đã giành được lòng dân thành Trường Sa.

Đối với một số tướng lĩnh và chiến sĩ cũng vậy.

Họ bảo vệ gia đình, bảo vệ đất nước vì điều gì?

Chính là vì quốc thái dân an.

Thế nhưng vào thời khắc nguy cấp lại chuẩn bị thực hiện chiến lược tiêu thổ, và bỏ thành mặc kệ.

Thành thật mà nói, họ vô cùng ghét bỏ những quyết sách này của Ủy viên trưởng.

Nhưng hiện tại lại không có bất kỳ khả năng giải thoát nào.

Thấy Hứa Ngôn không nói gì thêm, những người còn lại tự nhiên ai nấy đều bận việc của mình.Rất nhanh, tin tức quân cước bồn một lần nữa quay lại từ đầu đã xuất hiện.

Trương Khải Sơn đến thư phòng của Hứa Ngôn.

Khi tình huống này lại xảy ra, quả thực khiến người ta vô cùng đau đầu.

"Ngôn gia," "Nghe nói Sư đoàn 6 của quân cước bồn đã tập kết với Sư đoàn 40, tổng cộng tám vạn binh chia làm ba đường chuẩn bị lần nữa tiến phạm thành Trường Sa của chúng ta." Trương Khải Sơn đối với tin tức mới nhất này thực sự bất đắc dĩ.

Dù thế nào cũng không ngờ quân cước bồn lại có thể quay lại nhanh đến vậy trong thời gian ngắn ngủi này.

Đối mặt với lời Trương Khải Sơn nói, Hứa Ngôn lại không hề có bất kỳ thay đổi nào, thậm chí cảm xúc cũng chưa bị ảnh hưởng quá nhiều.

"Đến đúng lúc lắm," "Nếu đã vậy, chúng ta cũng có thể phát lệnh cho các quân khu." "Tề Bát gia, tiếp theo cần anh giúp tôi làm một việc." Tề Thiết Chủy trợn tròn mắt.

Dù thế nào cũng không ngờ Hứa Ngôn lại dám giao trọng trách cho

mình.

Biểu cảm của anh ta vô thức có chút hoảng hốt, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Nhưng sau khi phản ứng lại, anh ta vẫn thể hiện sự tham gia rất cao.

Chương 477

“Ngôn gia đã hạ lệnh, tôi đương nhiên sẽ dốc hết sức mình.” Nghe Tề Thiết Chủy nói, Hứa Ngôn gật đầu.

“Thông báo cho các sở cảnh sát, sơ tán dân chúng.” “Trước khi quân cước bồn xâm lược, tuyệt đối không được cho chúng bất kỳ cơ hội phản công nào.” Nghe lời này, Tề Thiết Chủy không khỏi nhíu mày.

Trong toàn bộ Cửu Môn, người có thể dính dáng đến sở cảnh sát e rằng chỉ có một mình Trương Khải Sơn.

Những người còn lại e rằng không có sức ảnh hưởng này.

Còn Hứa Ngôn lại giao nhiệm vụ này cho anh ta, kết quả cuối cùng tất nhiên sẽ là công dã tràng.

Có lẽ nhận thấy Tề Thiết Chủy lộ vẻ khó xử, Hứa Ngôn liền trực tiếp đưa bức mật tín đã viết sẵn trong tay cho Tề Thiết Chủy, đồng thời đưa khẩu súng thường dùng cho anh ta.

“Truyền đạt mệnh lệnh của tôi,” “Phải khiến tất cả dân chúng rút khỏi đây trước khi trời tối.” Như vậy, Tề Thiết Chủy ngược lại có chút đồng tình.

Sau đó, anh ta liền mang mật lệnh rời khỏi khu trú đóng.

Hứa Ngôn đã sớm chuẩn bị xong.Triệu Quốc Trung lúc này khi quay về khu trú đóng, cũng nhận thấy hôm nay tất cả mọi người đều có mặt.

“Đại soái, vừa mới nhận được tin tức, quân cước bồn tuyên bố sẽ hoàn toàn đánh chiếm thành Trường Sa trong vòng tám ngày.” Tất cả những người có mặt đều không lên tiếng.

Lời Triệu Quốc Trung vừa dứt, sắc mặt mọi người đều trở nên cực kỳ khó coi.

"Vậy thì cứ để chúng cứ xông tới đi," "Đã cho chúng cơ hội, nhưng có dùng được hay không thì còn phải nói." Thấy tình hình này, sắc mặt Trương Khải Sơn cũng dịu đi.

"Dù thế nào đi nữa, lần này quân cước bồn xâm lược, nhất định sẽ khiến chúng có đi mà không có về." Mọi người tự tin tăng cao, lúc này tự nhiên cũng đều duy trì trạng thái chiến đấu.

Ủy viên trưởng từ khi xem điện báo của Hoàng Văn gửi đến, cũng không khỏi có chút ưu tư.

Nhưng ông ta cũng hiểu rằng Hoàng Văn bình thường sẽ không quá sùng bái ai.

Hiện tại lại có thể ca ngợi Hứa Ngôn cao đến vậy, điều đó đương nhiên chứng minh Hứa Ngôn thực sự có thực lực này.

Không nói gì khác, chỉ riêng trạng thái hiện tại này cũng khiến họ không thể không khâm phục.

Dù sao, tử thủ Trường Sa, chưa từng có bất kỳ lời oán thán nào.

Chuyện này đặt lên bất cứ ai cũng đều là tình tiết đáng khen ngợi.

Trương Khải Sơn vẫn luôn lo lắng.

Bởi vì quân cước bồn lần này có thể nói là có chuẩn bị mà đến, ngay cả binh lực cũng được bổ sung đầy đủ.

Điều đó đủ để chứng minh quyết tâm của chúng hiện tại, không nói gì khác, chỉ riêng việc nói ra những lời ngông cuồng đó, đương nhiên là đã chuẩn bị đầy đủ cho trận chiến cuối cùng.

Như vậy lại khiến người ta không khỏi cảm khái.

Nhưng binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Hiện tại họ lại có lòng tin cực kỳ cao vào Hứa Ngôn.

Ngay cả khi hiện tại là như vậy, nhưng cuối cùng họ cũng sẽ đón bình minh.Tiền tuyến liên tục truyền tin tức.

Trương Khải Sơn và Triệu Quốc Trung đều chia quân hai đường phòng thủ.

Lục Ly vẫn luôn trấn giữ gần Mịch La Giang, chỉ là điều khiến họ không hiểu là quân cước bồn tuy đã tung tin sẽ chuẩn bị đánh chiếm Trường Sa trong tám ngày, nhưng trong quá trình đó lại không thấy bất kỳ động thái nào, không hề tiến lên một bước, cũng không đưa ra bất kỳ tín hiệu nào.

Điều này khiến Lục Ly có chút sốt ruột.

Đánh bại quân cước bồn đối với anh ta là tâm nguyện cả đời.

Dù thế nào anh ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua lũ tạp nham này.

Chỉ là hiện tại vẫn không có bất kỳ phản hồi nào, quả thực khiến Lục Ly buồn bực.

Hầu như mỗi ngày anh ta đều gọi điện cho Hứa Ngôn để xin xuất binh.

Dù sao, anh ta hiện tại đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

Chỉ vẻn vẹn tám vạn binh lực, đặc biệt là chia làm ba đường, số lượng người đối đầu với họ tự nhiên sẽ không quá nhiều.

Hiện tại nếu ra tay trước, có lẽ còn có thể triệt để giải quyết bọn cước bồn.

Chỉ là yêu cầu của Lục Ly một lần rồi một lần bị bác bỏ, cũng khiến anh ta cảm thấy vô cùng bất mãn.

Trương Khải Sơn đến bên cạnh Hứa Ngôn, tự nhiên cũng nhìn rõ vật trong tay Hứa Ngôn.

“Vì sao không cho Lục Ly xuất binh?” “Có lẽ đúng như Lục Ly nói, chỉ cần chúng ta bây giờ phát động tấn công, nhất định sẽ khiến binh lực của quân cước bồn tan rã.” Trương Khải Sơn cũng nói ra suy nghĩ của mình.

Nhưng Hứa Ngôn chỉ lắc đầu.

“Bây giờ điều quan trọng nhất là xem ai có thể nhịn đến hơi thở cuối cùng.” “Nghe nói chỉ huy Tá Đằng Nhất Lang của quân cước bồn lần này là một người cực kỳ cẩn thận.” “Anh ta bây giờ vẫn chưa phát binh tấn công, chẳng qua là muốn xem binh lực của chúng ta lúc này mà thôi.” “Nếu bây giờ lập tức tấn công sẽ bộc lộ trạng thái hiện tại của chúng ta.” Đối mặt với những gì Hứa Ngôn nói, Trương Khải Sơn lúc này mới hiểu ra.

Dù thế nào đi nữa, mọi chuyện cuối cùng cũng sẽ có cách giải quyết.

Chỉ cần khiến quân cước bồn lầm tưởng rằng quân tâm của họ lúc này đang tan rã, tinh lực không đủ, chúng mới dám đại cử binh tiến phạm.

Kết quả cuối cùng chính là rơi vào bẫy của họ.

Thành Trường Sa dễ thủ khó công.

Chỉ cần để chúng tiến vào, sau đó có thể tiêu diệt một mẻ.

Quả thực là một cách làm cực kỳ dễ dàng, chỉ là phải xem bọn cước bồn có mắc lừa hay không.Về phía Tá Đằng Nhất Lang, hắn đã đóng quân gần Mịch La Giang một ngày một đêm.

Nhưng dù nhận thấy sự tiếp cận của quân mình, phía Hứa Ngôn lại không có bất kỳ động thái nào.

“Nói gì mà bố cục kỳ tài, cuối cùng cũng chỉ có thế.” “Hiện tại binh lực của chúng đã hoàn toàn tan rã, sau đợt tấn công lần trước của

chúng ta, chúng thậm chí còn chưa hồi phục." "Cũng không có bất kỳ thế lực nào chi viện." "Đã đến lúc thành Trường Sa đổi chủ rồi." Tá Đằng Nhất Lang nói xong thì nhìn quanh một lượt.

Hắn hiện tại đã chuẩn bị xong xuôi.

Điều quan trọng nhất bây giờ là trực tiếp phát động tấn công.

"Thông báo tất cả tướng lĩnh toàn tuyến xuất kích." "Hôm nay ta nhất định phải chiếm được toàn bộ thành Trường Sa." Nghe lời Tá Đằng Nhất Lang nói, tất cả mọi người đều chuẩn bị xông ra.

Chiến tranh bùng nổ ngay lập tức, thậm chí mức độ còn khủng khiếp hơn so với lần tấn công đầu tiên.

Lục Ly vốn còn đang ở trạng thái thả lỏng, đột nhiên một trận pháo kích từ trên cao giáng xuống, trực tiếp san bằng khu trú đóng của họ.

Lục Ly nhìn về phía đối diện Mịch La Giang, lúc này mới phát hiện vô số quân cước bồn đã đại cử binh tiến công về phía này.

Trong tình huống cực kỳ phẫn nộ, Lục Ly liền ra hiệu cho tất cả tướng lĩnh phát động tấn công.

Tiếng pháo vang trời, căn bản không cho họ bất kỳ cơ hội lùi bước nào.

Nhất thời, tình hình bốn phía trở nên cực kỳ khủng khiếp.

Lục Ly trực tiếp xông lên tiền tuyến đối kháng.

May mắn thay, trước đó Hứa Ngôn đã sớm cho họ xây dựng công sự phòng thủ gần Mịch La Giang.

Điều này khiến quân cước bồn căn bản không thể xông vào, thậm chí chỉ có thể ở xung quanh.

Khi Lục Ly nhận thấy tình huống này, anh ta không khỏi có chút

tán thưởng thực lực của Hứa Ngôn.

Phải biết rằng không ai trong số họ từng nghĩ đến khía cạnh này.

Nếu không phải Hứa Ngôn đã chuẩn bị đầy đủ từ trước, bọn họ đương nhiên sẽ không thể dễ dàng như lần này.

Tiếng pháo liên tục vang lên, tấn công không ngừng.

Âm thanh hỗn tạp cũng khiến những người có mặt vô cùng phẫn nộ.

Lúc này, bảo vệ gia đình và đất nước chỉ còn lại một niềm tin duy nhất.

Họ sẽ không có bất kỳ suy nghĩ nào khác.

Lục Ly cũng có thể nói là càng chiến càng dũng cảm.

Có công sự phòng thủ gần đó, quân cước bồn căn bản không thể công nhập.

Điều này cũng khiến Mịch La Giang hình thành một địa thế cực kỳ tốt, dễ thủ khó công.

Chương 478

Thậm chí hỏa lực sát thương của quân cước bồn cũng không thể tiến vào lãnh thổ của họ.

Trong tình huống như vậy, quân cước bồn càng trở nên điên cuồng.

Chúng bây giờ giống như chó cùng rứt giậu.

Điều sốt ruột nhất hiện tại là đi tìm lối vào có thể xông vào thành Trường Sa, như vậy cũng có thể khiến tất cả bọn chúng đến được vị trí đó.

Chỉ là rõ ràng không có cơ hội này.Cuộc chiến ở tiền tuyến không hề bị ảnh hưởng.

Lúc này Lục Ly mới có thời gian rảnh rỗi, liền gọi điện cho Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn lúc này cũng đang chờ ở khu trú đóng.

Ngay khi tiếng chuông vang lên, anh liền nhấc máy.

"Tôi vừa nghe Triệu Quốc Trung báo cáo, anh rất giỏi," "Có thể trấn thủ ở vị trí tiền tuyến nhất mà không hề bị ảnh hưởng." Nghe Hứa Ngôn khen ngợi, Lục Ly ngược lại không hề quá kích động.

"Vẫn là nhờ Hứa đại soái chỉ huy tốt," "Nếu không phải anh cho chúng tôi bố trí công sự phòng thủ, e rằng bây giờ chúng tôi chỉ có thể bị quân cước bồn đuổi đánh." Đối mặt với lời Lục Ly nói, Hứa Ngôn lại không hề lộ ra bất kỳ cảm xúc nào.

"Vẫn là nhờ anh đã phòng bị trước, không để tôi tự ý xuất binh," "Nếu không, e rằng đến lúc đó cũng sẽ bị trọng thương." Lục Ly không thể không bội phục Hứa Ngôn.

Bất kỳ chuyện gì anh ta cũng đều có thể mưu tính trước.

Thậm chí mỗi người nên làm gì, nên trấn giữ ở đâu, nơi nào phù hợp, anh ta đều đã tính toán rất rõ ràng.

Lần này nếu không có Hứa Ngôn, chỉ dựa vào họ tác chiến e rằng thật sự sẽ rối như một nồi cháo.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại thì không phải vậy.

Dù sao, nếu thật sự không có Hứa Ngôn, Ủy viên trưởng đã bỏ rơi vị trí Trường Sa này rồi, làm sao có thể để họ chi viện.

Hiện tại sự sùng bái dành cho Hứa Ngôn đã ăn sâu vào xương tủy.

Hứa Ngôn tự nhiên không quá để tâm đến chuyện này.

Vẫn chưa giành được chiến thắng cuối cùng.

Vì vậy, con đường họ phải đi tiếp theo còn rất dài, căn bản không phải là có thể dễ dàng giải quyết được.

Cuộc tấn công của quân cước bồn không kéo dài quá lâu.

Có lẽ chúng đã nhận ra mọi thứ đều là vô ích, nói cho cùng thì cũng không có bất kỳ kế sách khả thi nào.

Cứ tiếp tục như vậy ngược lại sẽ khiến chúng cuối cùng nhận được kết quả khó giải quyết hơn.

Tấn công mãnh liệt suốt cả một ngày, nhưng ngay cả cửa thành Trường Sa cũng không chạm tới được.

Tá Đằng Nhất Lang đã phẫn nộ đến cực điểm, lại càng trở nên điên cuồng.

Nhưng hắn cũng không thể không bội phục Hứa Ngôn.Ánh mắt Tá Đằng Nhất Lang trở nên cực kỳ thâm trầm.

Lần này, trong lòng hắn dường như cũng có chút tính toán.

Nếu đã vậy thì đừng trách hắn không nương tay.

"Truyền lệnh xuống," "Triệu tập xe tăng và pháo cối." "Dù các ngươi dùng cách gì, cũng phải dốc toàn lực tấn công thành Trường Sa cho ta." Những người dưới quyền đương nhiên nhanh chóng đi chuẩn bị.

Lục Ly vẫn đang suy nghĩ về tình hình sắp tới, đột nhiên một mùi lưu huỳnh xộc thẳng vào mũi.

Tình huống bất ngờ này khiến mọi người hoảng hốt, cũng nhanh chóng rút lui vào trong thành.

Ngay sau đó là xe tăng của quân cước bồn.

Có xe tăng mở đường, tình hình hiện tại dường như cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Tá Đằng Nhất Lang đối với cục diện hiện tại cũng ở trạng thái vô cùng vui mừng, đến nỗi căn bản không hề chậm trễ.

Sau khi nghe cấp dưới báo cáo, hắn đã có niềm tin rõ ràng hơn vào việc công chiếm thành Trường Sa.

Lục Ly nhanh chóng rút lui vào trong thành, thậm chí không hề chần chừ.

Trong suốt quá trình, anh ta không hề lưu luyến chiến đấu.

Bọn cước bồn đã đến mức độ điên cuồng.

Hiện tại đương nhiên cũng không có ý định dừng lại, thậm chí hoàn toàn không quan tâm đến tình hình xung quanh.

Chúng bây giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất là công chiếm thành Trường Sa, giải quyết Hứa Ngôn và hoàn toàn chiếm lĩnh thành Trường Sa.

Suy nghĩ này cũng thúc đẩy chúng càng thêm điên cuồng.

Xe tăng cũng đã nhắm thẳng vào vị trí phía trước.

Xung quanh trong chớp mắt biến thành tro tàn.

Còn Lục Ly cũng nhanh chóng bảo tướng sĩ chạy theo sau quay về.

Ngay khi Lục Ly và đồng đội trốn vào một vị trí, Hứa Ngôn và những người khác đã xuất hiện ở vị trí cao của thành Trường Sa.

Năm chiếc tiểu liên Tiger đã sẵn sàng.

Không chỉ vậy, tất cả pháo cối trước đó cũng đã có nơi dụng võ.

Số lượng xe tăng xếp thành hàng, cũng nhanh chóng bắn về phía quân cước bồn.

Toàn bộ không gian trong chớp mắt trở nên cực kỳ khủng khiếp.

Bốn phía cũng không ngừng có âm thanh truyền đến.

Quân cước bồn dường như không nhận ra cái bẫy này, đến nỗi sau khi rơi vào đây, chúng cũng bị tiêu diệt một cách hủy diệt.

Tá Đằng Nhất Lang dù thế nào cũng không ngờ, lần này Hứa Ngôn lại diễn một màn không thành kế cho chúng.

Không nói đến dân chúng trong thành đã biến mất từ lâu, chỉ riêng việc dẫn dụ chúng vào đã đủ để thấy Hứa Ngôn ti tiện đến mức nào.

Bọn cước bồn bị bắn nổ tứ tung.

Hứa Ngôn đứng ở vị trí cao nhất của thành Trường Sa nhìn xuống khu vực phía trước.

Bản thân đã đích thân tham gia vào các hoạt động kháng chiến chống ngoại xâm, cũng khiến anh cảm thấy vô cùng sảng khoái trong lòng.

Bọn cước bồn bị đánh cho chạy loạn xạ, lúc này cũng bắt đầu tìm

kiếm chỗ ẩn nấp xung quanh.

Đáng tiếc là dù đi đến đâu, chúng cũng sẽ chịu vô tận công kích.

Điều này cũng khiến quân cước bồn không thể tiếp tục lưu lại trong thành Trường Sa, cũng nhanh chóng rút về phía sau, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Hứa Ngôn cũng chú ý thấy đám quân cước bồn rút lui, ngược lại khiến anh cảm thấy vui vẻ.

"Đánh cho chúng tè ra quần, vẫn là Ngôn gia có thực lực, tôi nói sao cứ phải sơ tán dân chúng chứ." Tề Thiết Chủy vô thức nhìn về phía Hứa Ngôn, ánh mắt nịnh nọt vô cùng rõ ràng.

Tiểu liên Tiger có uy lực cực lớn, tấn công chúng căn bản không hề dừng lại.

Điều này không nghi ngờ gì chính là nhấn chúng xuống đất mà chà đạp.Khi Lục Ly phát động tấn công, nhận được tin tức này anh ta vẫn còn vô cùng sốt ruột, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi Hứa Ngôn lại bảo anh ta bắt đầu rút lui.

Nhưng anh ta không ngờ Hứa Ngôn đã có ý nghĩ riêng của mình, thậm chí đã làm được chuyện trí tử địa nhi hậu sinh (vào chỗ chết mà sống lại).

Chỉ có triệt để đánh bại bọn cước bồn, mới có thể khiến chúng nhớ bài học.

Mọi người quay về khu trú đóng, lời ca ngợi dành cho Hứa Ngôn căn bản không hề dừng lại.

Họ hoàn toàn không ngờ Hứa Ngôn lại lợi hại đến mức này.

Ngày hôm qua khi sơ tán dân chúng rút lui, họ đã hơi nghi hoặc, nhưng hiện tại cuối cùng cũng biết được suy nghĩ của Hứa Ngôn.

Hóa ra anh ta đã sớm có ý thức phòng bị cho bản thân, chỉ để chờ bọn cướp bồn nhất thời nóng đầu mà xông vào thành Trường Sa.

Có lẽ lúc đó chúng cho rằng thành Trường Sa đã là vật trong tầm tay.

Lần này có thể nói là một đòn giáng mạnh vào bọn cướp bồn.

Chương 479

Bọn cước bồn rút lui đến vị trí bên ngoài Mịch La Giang.

Tá Đằng Nhất Lang dù thế nào cũng không ngờ rằng chúng vốn đã ở trong tình trạng có thể giải quyết được, vì sao lại bị đánh bật trở lại là người của chúng.

"Bọn phế vật các ngươi." "Rõ ràng đã xông vào rồi, vì sao lại bị đánh bật ra?" Vị tướng lĩnh dẫn binh lúc này cũng vô cùng uất ức.

"Hứa Ngôn kia thực sự rất xảo trá," "Chúng tôi đã hoàn toàn xông vào thành, nhưng lại phát hiện trong thành không có bất kỳ ai.

Lúc đó đã mắt đỏ ngầu, nên cũng không để ý chuyện này, đến nỗi sau này mới bị Hứa Ngôn và đồng đội bao vây hoàn toàn, rơi vào bẫy của họ." "Hơn nữa, Hứa Ngôn còn có tiểu liên Tiger tiên tiến nhất, chúng tôi vừa xông vào trong chớp mắt suýt chút nữa đã bị nổ tan xác." Sau khi nghe người trước mặt miêu tả, mắt Tá Đằng Nhất Lang đã đỏ ngầu, cả khuôn mặt cũng trở nên vô cùng dữ tợn.

Dù thế nào hắn cũng không ngờ lại bị giáng một đòn nặng nề đến vậy.

Hắn vốn tưởng đã nắm chắc phần thắng, nhưng không ngờ đây hoàn toàn là rơi vào mưu kế của Hứa Ngôn.

Trước đó nghe nói anh em Thiển Xuyên Phương Tử đều chết dưới tay Hứa Ngôn, còn khiến hắn cảm thấy đó là rác rưởi.

Bây giờ xem ra Hứa Ngôn này quả thực không thể xem thường.

Ít nhất nếu muốn xâm chiếm thành Trường Sa, nhất định phải giải quyết Hứa Ngôn trước, hoặc là lôi kéo anh ta về phe mình.

Ngoài ra không còn cách nào khác, thậm chí căn bản không có cơ

hội nào có thể công chiếm thành Trường Sa.

Càng nghĩ như vậy Tá Đằng Nhất Lang càng phẫn nộ.

“Triệu tập đội bay, trực tiếp công thành cho ta!” “Ta không tin thành Trường Sa này không phá được!” Nghe lời Tá Đằng Nhất Lang nói, những người dưới quyền đều nhìn nhau.

“Hiện tại trời đã tối rồi, máy bay căn bản không thể phân biệt phương hướng, nếu chúng ta xông vào e rằng chỉ có đường chết.” Đối với lời cảnh cáo của cấp dưới, Tá Đằng Nhất Lang đương nhiên không thể bỏ qua.

Nhưng mối hận này hắn không thể không trút bỏ.“Hứa đại ca, nghe nói hôm nay quân cước bồn đã bị đánh tan tác ở ngoài Mịch La Giang, chúng ta đã cho chúng một trận ‘úp chậu bắt rùa’ phải không?” Nghe Tiểu Khải Linh hỏi, Hứa Ngôn gật đầu.

“Bọn cước bồn tội ác tày trời, chỉ cần có một khả năng, chúng ta đều phải trục xuất chúng ra khỏi đất nước của mình.” “Chuyện này nhiệm vụ nặng nề và con đường còn dài.” Tiểu Khải Linh tuy không thể hiểu thấu đáo, nhưng cũng hiểu đại khái vấn đề.

Đất nước có nạn, thất phu hữu trách (người dân bình thường cũng có trách nhiệm).

Bất kể ai sống ở nơi này, điều quan trọng là phải bảo vệ đất nước của mình, trục xuất mọi kẻ địch ngoại xâm.

Đối với chiến thắng giành được lần này, Trương Khải Sơn và những người khác cũng vô cùng kích động.

Hứa Ngôn có thể nói là một thần toán tử, anh thậm chí còn tính toán chính xác từng bước kế hoạch của quân cước bồn.

“Ngôn gia, chúng ta ở phía quân cước bồn thật sự không có nội ứng sao?” Đối mặt với câu hỏi của Tề Thiết Chủy, Hứa Ngôn lại cực

kỳ nghiêm túc lắc đầu.

Nếu có nội ứng, chẳng phải đã giải phóng từ sớm rồi sao, tự nhiên cũng không cần anh từng chút một dò xét.

"Vậy thì chỉ có thể nói Ngôn gia thực sự quá thần rồi, mỗi lần đều có thể tính toán chính xác mọi chuyện." Hứa Ngôn tự nhiên sẽ không nhận hết mọi công lao về mình.

"Hôm nay là sự nỗ lực của tất cả chúng ta, chủ yếu là Lục Ly, nếu không phải cậu ấy ở tiền tuyến liên tục giao chiến, có lẽ kế hoạch của chúng ta cũng sẽ không thuận lợi như vậy." Lục Ly ngược lại không ngờ lại còn được khen ngợi.

Tuy rằng khi Hứa Ngôn chỉ huy chiến đấu, anh ta nhiều lần muốn vi phạm quân quy.

Khi không nên xông lên, lại cứ muốn phát động tấn công.

Khi nên rút lui, lại cứ muốn lưu luyến chiến đấu.

Nếu không có Hứa Ngôn kiềm chế, đủ để chứng minh anh ta rất có thể sẽ gặp chuyện.

Nhất thời tất cả mọi người đều không khỏi tán thán.

Trận chiến này của họ có thể nói là thắng đẹp.

Chỉ là họ cũng hiểu rõ quân cước bồn sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Không ai có thể tưởng tượng được bọn cước bồn tức giận đến phát điên sẽ làm ra chuyện gì.

Như vậy, hoàn cảnh của họ chỉ càng thêm gian nan.

May mắn thay vẫn còn có Hứa Ngôn ở đây, cũng sẽ không khiến họ rơi vào tình huống quá nguy hiểm.Tá Đằng Nhất Lang quyết định tạm dừng tấn công.

Dù thế nào cũng phải giải quyết pháo binh của Hứa Ngôn trước.

Nhóm người này cứ như oan hồn quấn lấy chúng.

Hứa Ngôn đến điểm cao nhất của khu trú đóng, cũng cầm lấy ống nhòm nhìn ra phía ngoài.

Tình hình này đã được giải tỏa ban đầu, bốn phía cuối cùng cũng đến lúc tạm ngừng chiến.

"Chỉ cần có thể chống đỡ được đợt tấn công đầu tiên của quân cước bồn, tiếp theo sĩ khí của chúng sẽ tan rã." "Dần dà tự nhiên sẽ tự động giải quyết." Trương Khải Sơn đứng một bên.

Nhìn Hứa Ngôn với biểu cảm nắm chắc phần thắng, cũng không khỏi thán phục từ tận đáy lòng.

Hứa Ngôn lần này không hề dựa vào hệ thống.

Ngay cả khi giải quyết tình huống nguy hiểm nhất, hệ thống cũng không hề hạ đạt bất kỳ nhiệm vụ nào.

Xem ra ngay cả trong nhận thức của hệ thống, việc trục xuất ngoại địch cũng là chuyện mà mọi người nên làm.

Hai người chuẩn bị quay về khu trú đóng.

Hứa Ngôn dường như nghĩ ra điều gì đó, liền quay người nhìn về phía Trương Khải Sơn.

"Đúng rồi." "Đêm nay chúng ta sẽ chuyển di đội pháo binh." Trương Khải Sơn bây giờ có thể nói là đã đạt đến mức độ tuân lệnh Hứa Ngôn một cách tuyệt đối.

Vì vậy, sau khi anh ta đề xuất chuyện này, Trương Khải Sơn thậm chí không hề nghi ngờ gì nhiều, cũng gật đầu đồng ý.

Khoảng thời gian này có thể nói là lúc mệt mỏi nhất.

Nhưng chỉ cần có thể kiên trì được, Hứa Ngôn nhất định phải trục xuất chúng.

Đẩy nhanh quá trình này.

Ít nhất không thể để bất cứ ai làm hại dân chúng của họ.Khi Nha Đầu đẩy cửa bước vào, liền chú ý đến sắc mặt của Hứa Ngôn.

Có lẽ khoảng thời gian này anh thực sự quá mệt mỏi, đến nỗi sắc mặt Hứa Ngôn so với trước đây đã tái nhợt đi rất nhiều.

Nha Đầu bưng bát canh sâm vừa nấu xong đến, lúc này nhìn Hứa Ngôn cũng có nhiều phần xót xa.

"Ngôn gia, trông anh mấy ngày nay tiều tụy đi nhiều quá." Hứa Ngôn ngẩng đầu lên, liền chú ý thấy Nha Đầu đã bước vào.

"Trong thời khắc nguy nan sinh tử, đương nhiên phải luôn giữ tinh thần tốt nhất." "Ngược lại là em, mấy ngày nay xung quanh toàn khói bụi độc hại, cứ ngoan ngoãn ở trong phòng đi." Tuy nói vậy, nhưng có thể gặp Hứa Ngôn một lần cũng là điều khiến Nha Đầu vui vẻ.

"Dù thế nào đi nữa, Nha Đầu vĩnh viễn là hậu phương của Ngôn gia, em sẽ luôn đợi anh quay về." Hứa Ngôn vỗ vỗ vai Nha Đầu.

Có lẽ mấy ngày nay cô cũng vì anh mà lo lắng cau mày, đến nỗi trạng thái của Nha Đầu lúc này cũng không được tốt lắm, cả người gầy đi rất nhiều.

Thấy tình hình này, Hứa Ngôn tự nhiên cũng vô cùng xót xa.

Anh bây giờ cũng chỉ có một suy nghĩ, đó là nhanh chóng trục xuất bọn cướp bồn.

Như vậy sẽ trả lại cho thành Trường Sa một vùng an bình, cũng có thể yên tâm bảo vệ Nha Đầu và Nhạc Khỉ La.

Khi nghĩ đến tình huống này, Hứa Ngôn lại dường như đột nhiên

nghĩ ra điều gì đó.

Doãn Tân Nguyệt không biết lúc này đang ở đâu.

Kể từ chuyện đó, Hứa Ngôn có thể nói là bận tối mắt tối mũi, tự nhiên không có quá nhiều thời gian để quan tâm.

Điều này cũng khiến Hứa Ngôn ít nhiều có chút áy náy với Doãn Tân Nguyệt.

Chờ khi chuyện này kết thúc, anh cũng sẽ có thời gian đi giải cứu Doãn Tân Nguyệt.

Nha Đầu nép vào lòng Hứa Ngôn, cả sắc mặt cũng có chút quá tái nhợt.

Mấy ngày nay trạng thái của cô không được tốt lắm.Sáng sớm ngày thứ hai.

Pháo hỏa từ máy bay địch không ngừng tấn công.

Vô số đạn pháo bắt đầu bắn vào vị trí đã định.

Hứa Ngôn đứng ở vị trí cao phía trên khu trú đóng.

Đứng trên thành trì, anh cũng chú ý đến tình huống trước mắt.

Chương 480

“Chúng ta bây giờ có nên rút lui không?” Nghe Trương Khải Sơn hỏi, Hứa Ngôn quả thực đã nhìn qua.

“Vị trí mà chúng tấn công bây giờ rõ ràng không phải nhắm vào chúng ta.” Trương Khải Sơn nhận lấy ống nhòm nhìn qua.

Lúc này trong lòng anh ta đã hiểu rõ.

“Mục tiêu của chúng là đội pháo binh của chúng ta.” Hứa Ngôn gật đầu.

Ngày hôm qua vì đội pháo binh mà suýt nữa khiến toàn bộ họ bị tiêu diệt.

Hôm nay có đối tượng tấn công, tự nhiên sẽ chọn đội pháo binh làm ưu tiên hàng đầu.

Hứa Ngôn lúc này đứng nguyên tại chỗ, cũng đón nhận ánh mắt cực kỳ nịnh nọt của Trương Khải Sơn.

“Chả trách Ngôn gia ngày hôm qua bảo tôi chuyển di đội pháo binh, hóa ra đã dự đoán được tình huống này rồi.” Hứa Ngôn không chấp nhận lời nịnh nọt này.

Dù sao ngày hôm qua đã khiến bọn cước bồn chịu tổn thất lớn như vậy.

Việc bây giờ xuất hiện trạng thái này đương nhiên là điều có thể đoán trước.

Chúng nhất định sẽ tấn công những nơi có mối đe dọa lớn nhất trước, sau đó mới tiếp tục công kích.

Chỉ là Hứa Ngôn không cho chúng cơ hội này.

Nếu thật sự để chúng tùy ý tập kích đội pháo binh, thì e rằng anh đã sớm để thành Trường Sa thất thủ rồi.

Tá Đằng Nhất Lang huy động vô số máy bay, pháo kích đội pháo binh của Hứa Ngôn.

Lúc này hắn cũng vô cùng hả hê, hắn biết chỉ cần đội pháo binh được giải quyết, thì tiếp theo Hứa Ngôn và đồng đội sẽ bị cô lập và không có viện binh.

Hắn không tin Hứa Ngôn còn có cơ hội lật ngược tình thế.

Nghĩ như vậy, sắc mặt Tá Đằng Nhất Lang cũng trở nên cực kỳ dữ tợn.

"Bây giờ tất cả binh lính tập kết, chúng ta trực tiếp công nhập vào thành Trường Sa!" Đối mặt với tín hiệu của Tá Đằng Nhất Lang, tất cả bọn cướt bồn cũng điên cuồng xông vào Mịch La Giang.

Chúng không hề có chút nhân tính nào, hiện tại chỉ có dục vọng tột cùng.

Còn điều chúng muốn có được cuối cùng, chính là thành Trường Sa.

Tá Đằng Nhất Lang dẫn dắt vô số bọn cướt bồn xông vào lãnh thổ.

Tuy nhiên, ngay khi chúng chuẩn bị phát động tấn công, vô số đạn pháo lại một lần nữa giáng xuống đầu chúng, trực tiếp tặng chúng một bữa 'thịt xào đạn pháo'.

Lục Ly lúc này đã phấn khích đến cực điểm.

Anh ta quá kích động.

Có Hứa Ngôn chỉ huy như vậy, đánh thắng trận hoàn toàn là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Anh em ơi, xông lên!”Vô số đạn pháo giáng xuống đầu bọn cước bồn.

Tá Đằng Nhất Lang một lần nữa rơi vào trạng thái điên loạn tột độ, cả người hắn đã tức đến mức muốn nổ tung.

Rõ ràng đã huy động máy bay oanh tạc đội pháo binh của Hứa Ngôn, vì sao lúc này những chiếc tiểu liên Tiger kia lại không hề bị ảnh hưởng, thậm chí hỏa lực còn mạnh hơn trước rất nhiều.

Hứa Ngôn đứng trên thành phòng, tự nhiên cũng chú ý đến tình hình xung quanh.

Đối với anh, điều này đã dễ như trở bàn tay.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn Hai lúc này cũng phấn khích đến cực điểm.

Đối với họ, việc đánh đuổi bọn cước bồn mới là trọng tâm.

Tá Đằng Nhất Lang đã mắt đỏ ngầu.

Hắn không cho phép bản thân hết lần này đến lần khác bại trận dưới tay Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn đối phó với hắn dường như không tốn chút sức lực nào.

Điều này khiến hắn lúc này đã tràn ngập sự phẫn nộ.

“Toàn thể nghe lệnh, trực tiếp ném đạn khí độc xuống Mịch La Giang.” “Khởi động kế hoạch tử gian!” Sau khi nghe Tá Đằng Nhất Lang nói, quân đội cước bồn phía trước đều lần lượt đeo mặt nạ chống độc.

Đây là kết quả mà họ đã bàn bạc từ trước.

Nếu công thành lâu mà không hạ được, thì sẽ trực tiếp dùng khí độc tấn công.

Chúng không tin đội quân do Hứa Ngôn dẫn dắt lại thật sự đao thương bất nhập, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Đây là điều chúng hoàn toàn không thể tin được.

Nhất thời, vô số quả đạn khói được ném xuống phía đối diện Mịch La Giang.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn Hai vốn còn đang chỉ huy, mùi khí độc ngột xộc đến trực tiếp khiến ông ta có chút choáng váng.

Mọi người cũng nhanh chóng rơi vào trạng thái nôn mửa.

Khi nhận ra tình huống này, sắc mặt Sư đoàn trưởng Sư đoàn Hai kịch biến.

Ông ta nhanh chóng bịt mũi miệng.

"Tất cả mọi người nhanh chóng rút lui về phía sau, bịt mũi miệng lại, tuyệt đối đừng ngửi mùi khí này!" Nhưng đã quá muộn.

Khí độc càng ngày càng đậm đặc, trực tiếp khiến họ đầu váng mắt hoa.

Trong cơn mê loạn dữ dội, cũng trực tiếp khiến tất cả những người có mặt đều lần lượt ngã xuống đất.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn Hai nhanh chóng rút lui về phía sau, cũng ẩn nấp sau tảng đá.Hứa Ngôn lại nhìn vào thiết bị liên lạc trước mặt, biểu cảm cũng mang theo chút nghi hoặc.

Ngay khi anh nhấc máy, giọng Sư đoàn trưởng Sư đoàn Hai liền truyền ra từ bên trong.

"Hứa đại soái, quân cước bồn chó chết đã dùng khí độc tấn công!" "Bọn chúng bây giờ sắp xông lên rồi!" Sau khi nghe lời Sư đoàn trưởng Sư đoàn Hai nói, sắc mặt Hứa Ngôn cũng trở nên cực kỳ thâm trầm.

Anh dù thế nào cũng không ngờ bọn cướp bồn lại dùng thủ đoạn hạ tiện như vậy.

Không thể công nhập chính diện, vậy mà lại dùng đạn khí độc đối phó với họ.

Lúc này, ánh mắt Hứa Ngôn sắc lạnh, cũng không khỏi siết chặt nắm đấm trong tay.

"Anh chờ đấy," "Tôi lập tức triệu người đi chi viện cho anh." Bên trong truyền đến tiếng thở hổn hển nặng nề, dường như đã đến lúc hấp hối.

"Đừng qua đây!

Bây giờ tuyệt đối đừng qua đây!" Nhưng sau khi nói xong câu này, bên trong cũng hoàn toàn mất liên lạc.

Biểu cảm của Trương Khải Sơn và đồng đội cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Nhất thời họ đều nhìn về phía Hứa Ngôn.

Chỉ là trong tình huống này, dù họ muốn đi chi viện, e rằng cũng không có cách nào.

Dù sao, vị trí đó e rằng đã hoàn toàn bị khí độc xâm chiếm.

Nếu thật sự phái người qua đó, chỉ sẽ rơi vào cảnh muôn vàn khó khăn.

Hứa Ngôn siết chặt nắm đấm trong tay.

Lúc này, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Hai cũng nhìn về phía những người anh em xung quanh mình.

Bốn phía đã là thây nằm đầy đất.

Vô số thi thể nằm bên cạnh ông ta.

Đây đều là những đồng đội đã từng kề vai chiến đấu với ông trước đây.

Không ngờ đao thương hỏa hải đều đã vượt qua, lại bị thương vong như thế này.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn Hai lúc này phẫn nộ đến cực điểm.

Ông ta cảm nhận được đại hạn của mình sắp đến.

Chương 481

Cảm giác suy kiệt của cơ thể đã xuất hiện từ lâu, thậm chí không thể đứng thẳng dậy.

Khí độc lan nhanh đến mức không cho họ cơ hội hồi phục.

Ông ta vội vàng quấn đầy lựu đạn lên người mình.

Dù thế nào cũng phải giữ vững trận tuyến cuối cùng.

Hứa Ngôn lúc này suy đi tính lại, cũng trực tiếp triệu tập tất cả tướng sĩ.

"Bây giờ, Sư đoàn Bảy chỉnh đốn đội ngũ cùng tôi đi chi viện Sư đoàn trưởng Sư đoàn Hai!" Đối mặt với lời Hứa Ngôn nói.

Không một ai trong số những người có mặt có bất kỳ lời oán thán nào, đều cầm vũ khí nhanh chóng xông về phía Mịch La Giang.

Trương Khải Sơn vô thức chặn Hứa Ngôn lại.

Anh ta dù thế nào cũng không thể để Hứa Ngôn mạo hiểm như vậy.

Mặc dù anh ta biết uy lực của Hứa Ngôn, ngay cả chuyện như thế này đối với anh ta cũng không có bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng đao thương không có mắt.

Đặc biệt Hứa Ngôn là chủ lực của đội quân này, tất cả mọi chuyện đều phải do anh giải quyết.

Nếu anh xảy ra chuyện gì, hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi.Đối mặt với sự ngăn cản của Trương Khải Sơn, Hứa Ngôn chỉ lạnh nhạt nhìn qua.

"Tôi muốn báo thù cho những chiến sĩ đã hy sinh," "Tôi nhất định

phải đi.” Nghe lời Hứa Ngôn nói, Trương Khải Sơn tự nhiên biết không thể ngăn cản được nữa, cũng chỉ có thể cầm súng trong tay nhanh chóng đi theo.

Họ vội vã chạy về phía phòng tuyến sông Mịch La.

Tuy nhiên, còn chưa kịp đến nơi, một tiếng nổ dữ dội đột nhiên vang lên.

Khi mọi người nhìn qua, cũng chú ý thấy chính là vị trí phòng tuyến.

Hứa Ngôn đứng sững tại chỗ.

Anh đương nhiên biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng hiện tại anh đương nhiên phải bắt những thứ chó má đó nợ máu phải trả bằng máu.

Mọi người nhanh chóng xông đến xung quanh phòng tuyến, cũng dốc sức quét đạn vào vị trí phía trước.

Hứa Ngôn tức giận nhìn về phía bờ bên kia.

Vẫn còn vô số bọn cước bồn không ngừng bò qua hướng này.

Lúc này anh lật tay niệm quyết, những tên cước bồn đang chuẩn bị bò qua phía trước trong chớp mắt liền bị xẻ đôi, trực tiếp ngã xuống đất.

Cuộc chiến dữ dội nổ ra, Hứa Ngôn cũng chỉ huy tiểu liên Tiger.

Quét bắn điên cuồng vào vị trí đó.

Trong quá trình này, vô số bọn cước bồn đều lần lượt ngã xuống.

Những kẻ chuẩn bị tấn công từ phía trước đều đã bị giải quyết.

Họ đã đoạt lại phòng tuyến.

Nhưng trong lòng lại đau đến cực điểm.

Hứa Ngôn nhìn xuống mặt đất, vô số mảnh vụn, thi thể nằm la liệt trên đất, khắp người không có một chỗ nào lành lặn.

Ngay cả khi đã chết, trong tay họ vẫn còn nắm chặt súng.

Ngay cả vào khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, họ cũng đang nỗ lực để kiên thủ phòng tuyến.

Hứa Ngôn quay về khu trú đóng, cả người anh trạng thái so với trước đây đã tệ hơn rất nhiều.

Trương Khải Sơn đương nhiên biết vì sao Hứa Ngôn lại như vậy.

Chỉ là anh ta không có cách nào khuyên can.

Dù sao sự âm hiểm của bọn cước bồn là điều họ không ngờ tới.

Dù thế nào cũng không ai biết chúng lại làm ra chuyện như vậy.

Chuyện này mọi người thực sự không có cách nào để khuyên giải.

Hứa Ngôn có chút lo lắng về tình hình sắp tới.

Vốn dĩ trước đây họ vẫn luôn ở trong tình trạng thuận lợi.

Nhưng họ không phải là vô sở bất năng (không gì không làm được).

Đặc biệt là hôm nay toàn bộ Sư đoàn Hai đều hy sinh ở phòng tuyến sông Mịch La.

Không ai biết vào những giây phút cuối cùng họ rốt cuộc ở trong trạng thái nào..."Điện báo cho các quân," "Bảo họ nhanh chóng tập kết ở Trường Sa." Nghe lời người trước mặt nói, Trương Khải Sơn đương nhiên gật đầu.

Anh ta cũng đã rất rõ ràng về điều này.

Chỉ cần có một quân đội có thể nhanh chóng đến đây, liền có thể bao vây quân cước bồn từ phía sau.

Đến lúc đó, tiền hậu giáp kích, tự nhiên có thể đánh cho chúng không còn manh giáp.

Trương Khải Sơn không chần chừ chút nào, cũng nhanh chóng đi xử lý mệnh lệnh Hứa Ngôn giao cho anh ta.

Ngoài Mịch La Giang.

Tá Đằng Nhất Lang đã phẫn nộ đến cực điểm.

Dù thế nào hắn cũng không ngờ tình huống hiện tại lại đến mức này.

"Bọn phế vật các ngươi!" "Ngay cả đạn khí độc đã sử dụng rồi, vậy mà vẫn không thể công nhập Trường Sa!" Người lính bị mắng đứng một bên thậm chí không dám ngẩng đầu.

"Lúc đó Hứa Ngôn chi viện quá nhanh, đến nỗi chúng tôi còn chưa kịp công chiếm thành Trường Sa, anh ta đã đến vị trí thành phòng rồi." Tá Đằng Nhất Lang sau khi nghe câu này cũng không khỏi siết chặt nắm đấm.

Hắn biết rồi.

Nhất định là Hứa Ngôn.

Lẽ ra nên xử lý tên đó từ sớm, vậy mà lại dây dưa với chúng lâu như vậy.

Đặc biệt là hiện tại hoàn toàn không cho chúng bất kỳ cơ hội hòa hoãn nào.

Nghĩ như vậy, sự phẫn hận của Tá Đằng Nhất Lang đối với Hứa Ngôn càng sâu sắc.

Cứ thế này không được.

Trước đó hắn đã phát điện báo khẩn cấp rồi.

Bây giờ e rằng cả nước trên dưới đều đã biết hắn đã công chiếm thành Trường Sa.

Nếu bây giờ để họ biết tất cả chỉ là một giấc mộng hão huyền, thì tiếp theo họ chỉ có thể mổ bụng tự sát.

Nếu không thì hoàn toàn không có cách nào dập tắt được ngọn lửa phẫn nộ.

Nghĩ như vậy, Tá Đằng Nhất Lang liền trừng mắt nhìn về phía xa.

Bây giờ đã không còn cách nào khác.

Chúng ngoại trừ tiếp tục tấn công thì chỉ có chết.

Thà rằng liều chết một trận.

Nghĩ như vậy, Tá Đằng Nhất Lang trực tiếp ra lệnh.

"Lần này dù có chết cũng phải công chiếm thành Trường Sa cho ta!" "Cho máy bay ném bom và xe tăng cùng xuất động!" Nghe lời Tá Đằng Nhất Lang nói, tất cả những người có mặt đều chỉ có thể tuân lệnh.

Tuy rằng họ biết ngay cả khi bây giờ xuất động, Hứa Ngôn e rằng cũng có cách để đánh trả chúng.

Nhưng dù thế nào thì cũng không có cách nào khác.

Dù sao đã hạ lệnh rồi, chúng sống chết gì cũng vậy.

Chương 482

Chi bằng trực tiếp ra chiến trường.

Như vậy, Tá Đằng Nhất Lang và đồng bọn cũng giống như chó điên vậy, trực tiếp xông về phía Mịch La Giang.Hứa Ngôn biết bọn cướp bồn nhất định sẽ không bỏ cuộc, tự nhiên còn sẽ tấn công lần nữa.

Chỉ là Hứa Ngôn không ngờ chúng lại nhanh đến vậy.

Còn chưa kịp chờ Hứa Ngôn phản ứng gì, Tá Đằng Nhất Lang đã lại một lần nữa dẫn dắt bọn cướp bồn tấn công Trường Sa.

Lần này thậm chí căn bản không hề có bất kỳ sự đình trệ nào.

Hứa Ngôn và Trương Khải Sơn vẫn còn đang thảo luận, Tá Đằng Nhất Lang đã dẫn người xông vào trong thành.

Hứa Ngôn phản ứng cực nhanh, cũng trực tiếp ra lệnh cho Trương Khải Sơn xếp các tiểu liên Tiger thành hàng, trực tiếp nhắm vào vị trí mà Tá Đằng Nhất Lang và đồng bọn xông vào mà bắt đầu bắn.

Chúng vốn tưởng rằng đã tiến vào trong thành thì sẽ không còn bất kỳ mối đe dọa nào.

Giây tiếp theo, vô số đạn pháo cũng trực tiếp bắn trúng người chúng, thậm chí không cho chúng bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Tá Đằng Nhất Lang không ngờ chúng vừa mới tiến vào lãnh thổ này, Hứa Ngôn đã phản ứng lại rồi.

Lúc này nói không tức giận là giả.

Chờ đến khi hắn lần nữa rút về doanh trại của mình, cũng không khỏi có chút tức điên lên.

Tuy nói không biết rốt cuộc là có vấn đề ở đâu, nhưng Hứa Ngôn và đồng đội của anh ta phản ứng thực sự quá nhanh.

Khi vị tướng lĩnh dưới quyền xông về doanh trại, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Tá Đằng Nhất Lang đã điên cuồng đến cực điểm, hắn dùng sức kéo lấy người trước mặt.

“Vì sao?

Đã đột kích hai lần, mà căn bản không có tác dụng gì!” “Các ngươi rốt cuộc là làm cái quái gì mà ăn thế?” Người dưới quyền trước mặt lúc này lộ vẻ khó xử, nhìn Tá Đằng Nhất Lang cũng không biết nên nói ra chuyện mình phát hiện như thế nào.

Tá Đằng Nhất Lang tự nhiên cảm nhận được vấn đề.

“Thái quân, liên lạc của chúng ta trong thành Trường Sa đã bị cắt đứt.” “Cho nên nói, tất cả tin tức được tung ra trong khoảng thời gian này đều là giả.” Nghe lời này, Tá Đằng Nhất Lang cũng âm hiểm ngồi xuống.

Hèn chi, hèn chi tình báo trong khoảng thời gian này lại hỗn loạn đến vậy, đến nỗi cứ liên tục cho chúng một tín hiệu có thể tấn công ngay lập tức.

Hắn chưa từng nghi ngờ chuyện này.

Xem ra người liên lạc với chúng đã sớm bị giải quyết rồi.

Còn hiện tại, tất cả đều là tin tức Hứa Ngôn muốn chúng biết.

Điều này cũng khiến chúng liên tục bại trận.

Nhưng cơ hội dành cho chúng hiện tại đã không còn nhiều.

Bây giờ đất nước kia đã ăn mừng khắp nơi rồi.

Nếu tin tức này được tung ra, thông báo rằng chúng chưa công phá được thành Trường Sa, thì tiếp theo chúng có thể phải gánh chịu một tai họa sấm sét.

"Dù có chết cũng phải công chiếm thành Trường Sa!"Còn về phía Ủy viên trưởng, sau khi nghe nói Hứa Ngôn liên tục đánh bại quân cước bồn, ông ta cũng vô cùng phấn chấn.

Từ khi khai chiến đến nay, họ vẫn luôn ở trong tình trạng bị chiếm đóng.

Chỉ khi đến khu vực do Hứa Ngôn kiểm soát, họ mới được giải thoát.

Nghĩ như vậy, Ủy viên trưởng cũng không thể không bội phục Hứa Ngôn.

Ông ta cuối cùng cũng biết thực lực của Hứa Ngôn.

Thậm chí nhớ lại những thao tác của mình khi đó, ông ta cũng cảm thấy vô cùng tệ.

Nếu lúc đó thực sự hồ đồ giải quyết Hứa Ngôn, thì hôm nay thành Trường Sa có thể biết được hậu quả.

Đến lúc đó Trường Sa bị công phá, vận mệnh của họ sau đó có thể đoán trước.

Cũng may Hứa Ngôn đã kiên trì được, nếu không thì thực sự sẽ thất bại thảm hại.

Ủy viên trưởng nghĩ như vậy, cũng trực tiếp tung tin tức ra, đồng thời trực tiếp phát điện báo thông báo cho các quân.

Tất cả những người do Hứa Ngôn dẫn dắt đều được khen thưởng.

Trương Khải Sơn và Lục Ly đều nhận được tin tức này, tự nhiên

cũng biết sự coi trọng của Ủy viên trưởng đối với Hứa Ngôn hiện tại.

"Ngôn gia, anh xem, Ủy viên trưởng bây giờ hoàn toàn tin tưởng một mình anh." Đối mặt với lời Trương Khải Sơn nói, Hứa Ngôn lại không hề đáp lại.

Sở dĩ anh tử thủ Trường Sa không phải để bất cứ ai khen ngợi mình.

Dù sao ai cũng có lòng yêu nước.

Anh vì muốn trục xuất bọn cướp bồn, cố gắng hết sức để dân chúng bớt khổ nạn.

"Lần này cùng Trường Sa sống chết có nhau." "Chỉ có giữ được thành Trường Sa, chúng ta mới có thể ngăn chặn bọn cướp bồn tiến vào." "Mong tất cả các tướng lĩnh đều có thể chống lại cường địch." Nghe lời Hứa Ngôn nói, tất cả các tướng lĩnh đều vô cùng phấn khích.

Họ biết chỉ có giữ vững thành Trường Sa, quân cướp bồn mới không thể công nhập.

Mới có thể giữ được Trường Sa.

Giữ được toàn bộ đất nước.

Chỉ là bây giờ quân cướp bồn ở bên ngoài đã như chó điên vậy.

Vì vậy bây giờ nhất định phải có một đội quân xông ra, cố gắng hết sức vòng ra phía sau, tấn công bọn cướp bồn.

Hứa Ngôn và Trương Khải Sơn vẫn còn đang lên kế hoạch cho chuyện này.

Hiện tại họ hoàn toàn bị vây khốn trong thành Trường Sa.

Tuy nói là dễ thủ khó công, nhưng nói chung thì không có lợi cho họ.

Kiên trì cũng sẽ xuất hiện sai sót.Nếu trong suốt quá trình xảy ra bất kỳ điều bất ngờ nào, thì Trường Sa nhất định sẽ thất thủ.

"Hứa đại soái," "Chuyện này cứ giao cho tôi đi." Hứa Ngôn nhìn về phía phát ra âm thanh.

Sau khi chú ý nhìn sang, anh mới phát hiện ra đó chính là Lục Ly.

Lúc này biểu cảm của anh ta trông vẫn có chút bất cần, dường như hoàn toàn không để chuyện này vào lòng.

Tuy nhiên, Hứa Ngôn khi nhìn thấy anh ta trong chớp mắt cũng lắc đầu.

"Không được," "Bây giờ xông ra ngoài để chặn quân cước bồn hoàn toàn là nguy hiểm trùng trùng." "Vị trí chúng ta hiện tại chúng căn bản không thể tiến vào, cho nên tự nhiên không cần phải căng thẳng gì cả." "Ngay cả khi không có viện binh đến, chúng ta vẫn có thể đối kháng với chúng." "Tôi cũng không cần cậu mạo hiểm như vậy." Lục Ly khi nghe lời Hứa Ngôn nói, cũng không khỏi bật cười.

"Hứa đại soái, anh đây là đang quan tâm tôi sao?" "Bao nhiêu trận chiến khó khăn tôi đều đã đánh thắng, anh nghĩ bây giờ tôi còn sợ điều này sao?" "Hơn nữa, nhất định cần có một đội quân xông ra bao vây quân cước bồn, nếu không chúng sẽ mãi luôn rình rập ở đây." "Đến lúc đó tôi sẽ tùy cơ ứng biến, tự nhiên sẽ không có bất kỳ hành động chủ quan nào." Chỉ là...

đối mặt với những lời này của người trước mặt, Hứa Ngôn căn bản không thể đồng tình.

Anh đương nhiên hiểu đạo lý trong đó.

Chỉ là nếu gặp nguy hiểm trong thành Trường Sa, còn có thể giải quyết được.

Nhưng nếu để anh ta tự ý xông ra ngoài, nếu xảy ra nguy hiểm thì

thậm chí không có cách nào đến chi viện.

Chỉ là Lục Ly rõ ràng đã quyết tâm, căn bản không có dấu hiệu nào có thể ngăn cản.

Hứa Ngôn nhìn về phía Lục Ly, từ khi mới gặp gỡ, Lục Ly đã luôn cố gắng hết sức để hỗ trợ anh.

Đối với điều này, anh cảm thấy rất yên tâm.

Chỉ là Hứa Ngôn đương nhiên cũng không hy vọng anh ta mạo hiểm.

Nếu đã chuẩn bị tốt thì đương nhiên có thể.

Nếu giữa đường xảy ra bất kỳ nguy hiểm hoặc sự cố nào, hậu quả sẽ không thể lường trước được.

Chỉ là vì Lục Ly đã quyết tâm rồi, Hứa Ngôn tự nhiên cũng không có cách nào ngăn cản nữa.Lục Ly lúc này ngược lại không có quá nhiều suy nghĩ.

Anh ta bây giờ chỉ muốn nhanh chóng giải quyết bọn cướp bồn.

Chương 483

Như vậy, hai người cũng bắt đầu lên kế hoạch kỹ lưỡng.

“Anh hãy xông ra từ phía sau núi Nhạc Lộc Sơn, nơi này vô cùng bí mật,” “Tự nhiên sẽ không bị quân cước bồn phát hiện, từ phía sau phát động tấn công, tôi sẽ chi viện từ phía trước.” Tất cả mọi người đều lắng nghe kế hoạch của hai người trước mặt, nhất thời cũng không ai lên tiếng.

Mọi người đều biết tính nguy hiểm của nhiệm vụ lần này, nhưng lại không một ai ngăn cản.

Điều họ có thể làm bây giờ chẳng qua là sắp xếp mọi việc liên quan một cách tốt nhất, cố gắng hết sức để giải quyết khi sự việc xảy ra.

Như vậy cũng coi như nhẹ nhõm.

Những người còn lại im lặng lắng nghe.

Hứa Ngôn lúc này đã phân tích đại khái tất cả các tuyến đường.

Anh cũng cố gắng hết sức tìm lối thoát cho Lục Ly.

Đương nhiên không thể cứng đối cứng.

Vì vậy, trong quá trình này cần có sự hợp tác của họ.

Hứa Ngôn giao hai quân đoàn cho Lục Ly, mục đích là để anh ta không có nỗi lo về hậu phương.

“Nếu trong quá trình này xảy ra vấn đề gì, thì chỉ cần nhanh chóng rút lui.” “Tuyệt đối đừng lưu luyến chiến đấu.” Đối mặt với lời Hứa Ngôn nói lúc này, Lục Ly cũng gật đầu.

Anh ta chuẩn bị xuất kích ngay trong đêm.

Lúc này bọn cước bồn nhất định vẫn đang nghỉ ngơi, vì vậy đương nhiên sẽ không quá cẩn trọng.

Cùng với màn đêm buông xuống, họ vừa hay sẽ không bị bất kỳ ai phát hiện.

Vì vậy, lúc này phát động tấn công mới là quan trọng nhất.

Đánh cho chúng không còn manh giáp.

Còn Hứa Ngôn sẽ ở bên trong phối hợp từ trong ra ngoài, sẽ càng nâng cao thực lực của họ.

Như vậy nhất định sẽ đánh cho bọn cước bồn không còn manh giáp.

Tất cả mọi người đều vô cùng kích động về điều này.

Hiện tại tự nhiên sẽ không có quá nhiều hành vi cử chỉ.

Họ đã nóng lòng muốn biết câu trả lời cuối cùng.

Dù thế nào, chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về họ.

Lục Ly dẫn theo hai quân đoàn xuất kích núi Nhạc Lộc Sơn ngay trong đêm.

Phía sau họ chính là nơi quân cước bồn đang trú đóng.

Trong quá trình này, chỉ cần họ đột kích vào doanh trại quân địch là có thể giáng đòn nặng nề vào chúng.

Hứa Ngôn lúc này cũng dẫn binh đến phòng tuyến Mịch La Giang.

Đợt đột kích lần này dù không thể hoàn toàn trục xuất chúng, thì cũng có thể khiến binh lực của chúng bị tổn thương.

Đến lúc đó tự nhiên sẽ không dám có bất kỳ ý định quay lại nào nữa.

Màn đêm là sự che chở tốt nhất.

Vì vậy, họ bây giờ không thể có bất kỳ sự từ bỏ nào.

Thấy Lục Ly và đồng đội lợi dụng màn đêm rời đi, Hứa Ngôn và những người khác cũng đều nhìn theo.

Tất cả mọi người đều đã trấn giữ ở vị trí Mịch La Giang, chỉ chờ tiếng pháo vang lên, họ sẽ trực tiếp bắt đầu phát động tiểu liên Tiger.Tá Đằng Nhất Lang lúc này vẫn đang trong cơn phẫn nộ tột độ.

Điều này khiến hắn thậm chí không thể ngủ được.

Hắn đã đặt toàn bộ gia sản của mình vào đây.

Nếu không đạt được kết quả cuối cùng, thì hậu quả đối với chúng có thể đoán trước.

Toàn bộ doanh trại chìm trong không khí chết chóc.

Có lẽ là do liên tiếp thua trận, đến nỗi xung quanh thậm chí không có bất kỳ phản ứng nào.

Ngay khi Tá Đằng Nhất Lang còn đang suy tính xem tiếp theo nên xử lý chuyện này thế nào, thì tiếng còi báo động đột nhiên vang lên.

Trong chớp mắt, bốn phía cũng truyền đến âm thanh chói tai.

Đạn pháo không ngừng giáng xuống vị trí của chúng.

Điều này cũng khiến tất cả tướng sĩ quân cước bồn đều giật mình tỉnh giấc, sau đó tuần tra xung quanh.

Khi chúng phản ứng lại, mới phát hiện ra phía sau dãy núi nơi chúng trú đóng, không biết từ lúc nào đã xuất hiện vô số đạn pháo, liên tục bắn về phía vị trí của chúng.

Căn bản không cho chúng bất kỳ cơ hội nào để hòa hoãn.

Vô số đạn pháo bắn trúng người chúng.

Tình huống đó khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

Dù thế nào cũng vô lực kháng cự.

Chúng lập tức bắt đầu tấn công.

Tuy nhiên, đối mặt với hỏa lực phía trước, lại hoàn toàn không có khả năng xông lên.

Đồng thời, vị trí phía trước của chúng cũng đã hoàn toàn bị chặn.

Hiện tại chỉ có thể rút lui về phía Mịch La Giang.

Tá Đằng Nhất Lang bắt đầu hạ lệnh cho tất cả binh sĩ quân cước bồn rút lui về Mịch La Giang.

Trong tình huống này, ít nhất có thể giảm thiểu thương vong cho chúng.

Tá Đằng Nhất Lang dù thế nào cũng không ngờ Hứa Ngôn và đồng đội lại ti tiện đến mức này.

Dù sao chúng không hề có bất kỳ sự chuẩn bị nào, lại bị Hứa Ngôn trực tiếp tấn công.

Chúng nhanh chóng chạy về phía Mịch La Giang.

Tuy nhiên, còn chưa kịp đến vị trí Mịch La Giang, vô số đạn pháo cũng bắt đầu bắn về hướng chúng.

Nhất thời, chúng kêu khổ không ngừng.

Thậm chí có vô số người tử vong ngay tại chỗ.

Tá Đằng Nhất Lang lúc này đã đến bờ vực sụp đổ.

Hắn đã mang theo trọn vẹn tám vạn quân.

Chưa kể mấy lần trước tử thương vô số, ai có thể ngờ trong giấc ngủ lại cũng bị tấn công.

Cứ như vậy, mọi người đã vô cùng phẫn nộ với điều này.

Satō Ichirō thậm chí còn trực tiếp ra lệnh, quyết đánh liều với Hứa

Ngôn và đồng đội của anh.

Tuy nhiên, họ đang ở vị trí trung tâm, không thể rút lui sang trái hay phải.

Trong tình trạng bị kẹp trước kẹp sau, chỉ cần Hứa Ngôn và đồng đội từ từ tiếp cận, cuối cùng chắc chắn sẽ là đường chết cho họ.

Lúc này, Satō Ichirō có chút bối rối.

Dù sao hắn đến đây với nhiệm vụ, tự nhiên không thể dễ dàng bị giải quyết như vậy.

Nhưng trong tình hình hiện tại, dù muốn cũng không có cách nào chống lại.

Hắn chỉ có thể cố gắng tìm vị trí để thoát thân.

Suy cho cùng, không thể vô cớ bị tấn công ở đây.

Chương 484

Hắn lại rút về vị trí ban đầu.

May mắn là hỏa lực pháo binh không theo lên.

Chỉ là đêm nay đã khiến hắn tổn thất nặng nề.

Satō Ichirō nổi giận đùng đùng.

Hiện tại hắn cũng nóng lòng muốn giải quyết Hứa Ngôn.

Đáng tiếc, chuyện này đối với hắn mà nói lại không dễ dàng đạt được.

Lần này họ có thể nói là nguy hiểm đến cực điểm.

Lục Ly vốn định tiếp tục tiến công, nhưng nghĩ đến việc nếu tiếp tục đi xuống nữa thì sẽ là vị trí mà người Nhật chiếm giữ.

Nếu mạo hiểm tiến lên, rất có khả năng sẽ xảy ra tình huống như Hứa Ngôn đã nói.

Vì vậy cậu ta cũng từ bỏ hành động này, không tiếp tục tới gần.

Khi quay trở lại theo đường cũ, Lục Ly có thể nói là cực kỳ hưng phấn.

Ngay cả Hứa Ngôn cũng đã chờ sẵn ở trú địa.

Khi nhận thấy Lục Ly quay về, Hứa Ngôn cũng trực tiếp tiến lên đón.

Lần này họ thậm chí không có bất kỳ binh sĩ nào bị thương.

Toàn bộ không ai bị trọng kích.

Vậy mà đã giải quyết vô số binh sĩ người Nhật.

Nghĩ đến đây cũng là một điều khiến người ta cực kỳ kích động.

Lúc này Trương Khải Sơn và mọi người cũng đều lần lượt đi tới.

Đối mặt với chiến thắng vang dội, đối với họ mà nói cũng là một điều cực kỳ hưng phấn.

"Lần này là nhờ cậu, nếu không có cậu, căn bản không có cách nào giải quyết chuyện này." Sau khi nghe Hứa Ngôn nói, Lục Ly không khỏi gãi đầu.

"Đây là cách mà Hứa đại soái nghĩ ra.

Chẳng qua là cần một người để thực hiện mà thôi, và tôi tình cờ có được cơ hội này.

Chuyện lần này bất kể ai đi, kết quả cuối cùng đều có thể đoán trước được." Hứa Ngôn tự nhiên không nói gì thêm.

Nhưng lần này họ có thể nói là phối hợp rất tốt, vô cùng ăn ý.

Ít nhất trong quá trình này họ thực sự đã khiến người Nhật gặp nguy hiểm lớn.

Những người còn lại cũng vô cùng kích động.

Hoàn thành mọi chuyện, Hứa Ngôn và mọi người cũng đã một lần nữa trầm lắng xuống.

Lần này họ bất ngờ tập kích người Nhật, có thể nói là đã khiến binh lực của họ giảm mạnh.

Nhưng điều này đồng thời cũng chọc giận họ.

Vì vậy trong thời gian ngắn họ nhất định sẽ lại xông lên lần nữa.

Chẳng qua chỉ là khoảng thời gian dưỡng tinh thần và tích lũy sức mạnh mà thôi.

Hứa Ngôn sắc mặt sau một lát cũng trở nên có chút trầm tư.

Anh vẫn phải bố trí tình hình xung quanh, cố gắng xử lý từng việc

một, đảm bảo khi nguy cơ xảy ra, họ có thể giải quyết nhanh hơn.

Lần này còn đánh cho người Nhật tan tác.

Tuy nói tình hình cuối cùng vẫn chưa biết, nhưng họ có thể nói là đã có được lợi thế ban đầu.

Lục Ly đi lại trong trú địa.

Khi Hứa Ngôn đề xuất ý kiến này, cậu ta đã có suy nghĩ.

Cũng chỉ là người tiên phong mà thôi.

May mắn là Hứa Ngôn không để cậu ta bị thương.

Đây cũng là điều khiến cậu ta bội phục nhất.

Khi nhận thấy Lục Ly đứng trong sân, Hứa Ngôn cũng đi về phía đó.

"Nghĩ gì vậy?" Giọng nói đột ngột vang lên khiến Lục Ly giật mình tỉnh lại.

Khi nhìn lại lần nữa mới chú ý đến sự hiện diện của Hứa Ngôn.

"Đang nghĩ không biết cuộc chiến này khi nào mới kết thúc?" Khi nào kết thúc?

Hứa Ngôn nghĩ vậy, lúc này cũng nhìn về phía đó.

Anh thì biết khi nào kết thúc.

Nhưng ý nghĩ lớn nhất của anh bây giờ là muốn nó sớm hơn trên cơ sở hiện có, cũng để nhân dân có thể tránh bị áp bức.

Người Nhật chết cũng không đáng tiếc.

Hứa Ngôn nhìn Lục Ly bên cạnh.

Không hiểu sao anh cứ cảm thấy Lục Ly có chút quen thuộc.

Chưa kể chỉ việc cậu ta giúp đỡ anh sau khi gặp ở vũ hội đã đủ

khiến Hứa Ngôn cảm thấy có chút tò mò.

Anh rất muốn biết tại sao lại như vậy.

Nhưng lại không tiện chủ động hỏi.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Hứa Ngôn, Lục Ly mới quay đầu lại.

"Hứa đại soái, tôi cảm thấy anh sẽ có một sự nghiệp lớn trong tương lai." Đối mặt với câu nói này Hứa Ngôn lại bật cười.

Anh có thể tồn tại bao lâu trong thế giới chiến tranh hỗn loạn này còn chưa biết.

Vì vậy tự nhiên cũng không có tham vọng lớn lao nào.

Điều anh muốn làm nhất bây giờ là giải phóng nhân dân càng sớm càng tốt, nhanh chóng thống nhất mọi thứ.

Ngoài ra không có ý nghĩ nào khác.

Mặc dù không biết những người này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nhưng Hứa Ngôn chỉ muốn có một chỗ đứng trong tình thế hỗn loạn như vậy là quan trọng nhất.

Ngoài ra họ tự nhiên cũng không cần quá bận tâm.

Lục Ly tâm trạng cực kỳ bình tĩnh.

Cậu ta nhìn Hứa Ngôn, ánh mắt dường như cũng có chút không đúng.

Nhưng Hứa Ngôn không đào sâu.

Họ hiện tại đang cùng chiến tuyến, anh tự nhiên cũng không lo Lục Ly sẽ gây nguy hiểm cho anh.

Vì vậy tự nhiên anh không cần phải nghi ngờ.

"Trời đã không còn sớm nữa rồi." "Đã lâu rồi không nhìn thấy một

bầu trời trong xanh như vậy.” Đối mặt với lời Lục Ly nói lúc này, Hứa Ngôn cũng nhìn về phía đó.

“Sẽ nhanh thôi.” “Sẽ nhanh thôi.” Hai người tự nhiên đều hiểu đối phương đang nói gì.

Lúc này cũng cùng nhìn nhau cười.

Lần này cũng đã cổ vũ tinh thần rất nhiều.

Chương 485

Dù sao trước đó họ bị bao vây hoàn toàn trong thành Trường Sa.

Quân địch có gần mười vạn người.

Chỉ cần xông vào thành Trường Sa, sẽ san bằng họ.

Nhưng có Hứa Ngôn ở đó, căn bản không có nguy hiểm nào.

Thậm chí mỗi khi có nguy hiểm xảy ra, họ đều có thể xử lý nhanh nhất.

Thậm chí còn biết trước.

Điều này không nghi ngờ gì nữa khiến họ càng thêm bội phục.

Dù sao Hứa Ngôn là một người thâm tàng bất lộ.

Ngay cả sau nhiều lần ám sát trước đó, đối với anh ta lại không hề có bất kỳ nguy hiểm nào.

Nghĩ vậy cũng khiến họ càng sùng bái Hứa Ngôn hơn.

Hoàng Văn và La Thành sớm đã khâm phục.

Hứa Ngôn càng giống một người có thể dẫn dắt người khác đến thành công.

Có dũng khí và mưu trí.

Thậm chí không có bất kỳ thành kiến nào.

Cũng không làm những chiêu trò ám muội.

Nghĩ vậy quả thực là một nhà lãnh đạo cực kỳ mạnh mẽ.

Ngược lại Hứa Ngôn vẫn luôn trong trạng thái suy tính chiến lược.

Anh nhất định phải đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người.

“Thông báo xuống, hai đoàn quân ở Nhạc Lộc Sơn ngày hôm qua, mỗi người được thưởng sáu ngàn đồng bạc.” “Đặc biệt là Lục Ly.” “Thăng chức Thượng tá.” Lời Hứa Ngôn nói khiến Trương Khải Sơn không khỏi kinh ngạc!

Anh ta cũng hiểu Hứa Ngôn trọng dụng Lục Ly.

Tin tức này được ban hành, hai đoàn quân do Lục Ly dẫn đầu tự nhiên cũng càng kích động.

Tuy nói đồng bạc bây giờ đối với họ đã không còn quá quan trọng, nhưng hiện tại đây chính là sự khen thưởng.

Lục Ly tự nhiên biết đây nhất định là ý của Hứa Ngôn.

Suy cho cùng, lần xung kích này của cậu ta cũng là vì kế hoạch của Hứa Ngôn.

Nếu không thì người thường e rằng cũng không thể nghĩ ra những điều này, chẳng qua Hứa Ngôn lại rất hào phóng.

Vì hành động lần này của Hứa Ngôn, tinh thần sĩ khí của các tướng sĩ cũng được nâng cao đáng kể.

Họ vốn đã thắng trận, nay lại càng thêm kích động.

Ngược lại phía người Nhật lại như kiến bò chảo nóng.

Họ sớm đã cuống cuồng, càng tìm cách muốn nhanh chóng công phá Trường Sa.

Hứa Ngôn nhìn bản đồ phòng thủ trước mặt.

Hiện tại dường như mọi chuyện đã đến mức giải quyết được.

“Người Nhật bây giờ đã đến mức mất trí rồi, họ nhất định sẽ không chịu bỏ qua đâu.” Nghe Trương Khải Sơn nói, Hứa Ngôn cũng

gật đầu.

Anh nhìn xung quanh, biểu cảm đã thêm vài phần nắm chắc thắng lợi.

“Địa hình thành Trường Sa chúng ta ai cũng rất quen thuộc.” Hứa Ngôn nói câu này khiến Trương Khải Sơn có chút nghi ngờ.

Dường như anh ta đang suy nghĩ ý nghĩa của câu nói này của Hứa Ngôn.

Điều này cũng khiến anh ta nhìn thẳng vào Hứa Ngôn.

“Ngôn gia, câu nói này của anh có ý gì...” Mọi người cũng hơi ngạc nhiên.

Toàn bộ quân đội của họ đều sinh ra và lớn lên ở thành Trường Sa, tự nhiên rất hiểu địa hình bên trong thành Trường Sa.

Chưa kể, từng ngóc ngách có gì, đều nắm rõ như lòng bàn tay.

“Tướng sĩ của chúng ta đều lớn lên ở thành Trường Sa.” “Mỗi mảnh đất có mấy hòn đá đều nằm lòng.” Nghe người trước mặt nói, Hứa Ngôn mới gật đầu.

Nhưng sau động tác này của anh, những người còn lại dường như cũng đã phản ứng kịp.

“Ngôn gia, ý này là chuẩn bị dẫn người Nhật vào thành Trường Sa để đánh du kích chiến đô thị.” Mọi người lúc này đều nhìn Hứa Ngôn.

Điều này đối với họ mà nói không phải là chuyện đơn giản.

Dù sao người Nhật bây giờ đang nhìn chằm chằm như hổ đói.

Nếu muốn dẫn họ vào, thì đó quả thực là một chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng sau khi dẫn vào thì sao?

Người Nhật liên tục thất bại.

Bây giờ đã tràn đầy nhiệt huyết.

E rằng sớm đã muốn xé xác mọi người.

Trong quá trình này, chỉ cần cho họ một cơ hội công vào thành, thì hậu quả có thể đoán trước được.

Tự nhiên sẽ không có bất kỳ khả năng từ bỏ nào, cố gắng hết sức tìm điểm đột phá cũng phải chiếm được thành Trường Sa.

Vì vậy, cách này có thể nói là rất mạo hiểm.

Nếu làm tốt tự nhiên sẽ có thành tựu nhất định.

Nhưng nếu làm không tốt thì tình cảnh của họ sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Dù sao thành Trường Sa cũng đã bị vây hãm bấy lâu, luôn không có cách nào nhận được sự cứu trợ từ quân tiếp viện.

Không chỉ vậy, họ cũng luôn ở mức tiêu hao vật tư.

Vì vậy, đây hoàn toàn là dẫn sói vào nhà.

Nếu người Nhật còn giữ lại thực lực, thì quá trình tiếp theo của họ tự nhiên sẽ không an toàn như vậy.

Hứa Ngôn trước đây luôn dẫn dắt mọi người chiến thắng.

Chỉ là cách nói hôm nay lại thực sự khiến người ta căng thẳng, thật sự là quá mạo hiểm.

Nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, thì đó sẽ là sự phân hóa hai cực.

Họ e rằng thực sự không thể chịu đựng được.

Trong chốc lát tất cả mọi người đều im lặng, âm thầm nhìn chằm chằm vào vị trí trước mặt.

Hứa Ngôn tự nhiên biết điều họ đang nghĩ trong lòng, chuyện này

quả thực có chút mạo hiểm.

Nhưng họ không thể mãi mãi dừng lại ở đây, ai biết cuối cùng sẽ mang lại kết cục gì cho họ.

Lục Ly ngồi một bên.

Ánh mắt cũng luôn chú ý đến Tiểu Khải Linh.

Chuyện này cậu ta không có nhiều quyền phát ngôn.

Dù sao trước đây cậu ta luôn tác chiến hải quân, nếu là đánh thủy chiến thì cậu ta tự nhiên sẽ xung kích phá trận.

Nhưng bây giờ họ đang chuẩn bị đánh du kích chiến đô thị, huống hồ cậu ta cũng không quá hiểu về Trường Sa.

Ngay cả khi cậu ta tin tưởng ý của Hứa Ngôn, hiện tại cũng không có cách nào thực sự đồng ý.

Chương 486

Tất cả mọi người đều im lặng.

Quả thực là nguy hiểm trùng trùng, nếu không thì họ cũng sẽ không phản ứng gì về điều này.

Trương Khải Sơn vẫn còn chút lo lắng.

Nếu chiến đấu ở bên ngoài sông Mịch La, dù sao cũng sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

"Ngôn gia, điều này thực sự quá mạo hiểm." Hứa Ngôn tự nhiên rõ.

"Mấy lần này chúng ta lần nào mà không mạo hiểm, chỉ có liều mạng trên mũi dao mới có thể giành được thắng lợi cuối cùng." Nghe lời này, mọi người cũng biết Hứa Ngôn đã hạ quyết tâm, thì cũng không có cách nào tiếp tục khuyên can.

Dù sao mấy lần hành động của Hứa Ngôn cũng thực sự đã nâng cao sĩ khí rất nhiều, đặc biệt là đã đánh đổ sự tự tin của người Nhật.

"Yên tâm đi, lần này tôi sẽ đích thân dẫn đội." "Cùng tất cả các tướng lĩnh tiến thoái." Có lời này của Hứa Ngôn, những người còn lại cũng chỉ có thể gật đầu.

Dù sao Hứa Ngôn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trong các chiến dịch từ trước đến nay cũng không phải là chưa từng đánh du kích chiến đô thị.

Chẳng qua họ bây giờ có quá nhiều yếu tố không chắc chắn, đến mức không có đủ tự tin.

"Ngôn gia, quyết sách này chúng ta thực sự không khuyên nữa

sao?" Tề Thiết Chủy khi rời khỏi trú địa, đối mặt với Trương Khải Sơn cũng thực sự có chút bất lực.

Trương Khải Sơn nghe Tề Thiết Chủy hỏi, nhưng cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Anh ta tiếp tục đi ra ngoài, cả người đứng ở vị trí thành Trường Sa.

Trong lòng quả thực rất lo lắng.

Họ đã nỗ lực quá nhiều vì thành Trường Sa.

Trong quá trình này, Hứa Ngôn có thể nói là đã cống hiến hết tâm huyết.

Từ lúc mới bắt đầu mọi người đều cực kỳ đề phòng anh ta, cho đến bây giờ tất cả mọi người đều nghe lệnh anh ta.

Điều này cũng chứng minh sự lợi hại của Hứa Ngôn.

Chỉ là hiện tại phải dùng cả tòa thành này làm cái giá, quả thực sẽ khiến Trương Khải Sơn có chút căng thẳng.

"Ngôn gia." Giọng nói của Nha Đầu truyền đến từ phía sau, kèm theo vài tiếng ho khẽ.

Hứa Ngôn cũng vội vàng quay đầu nhìn lại, khoác áo khoác của mình lên người Nha Đầu, sau đó cũng nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

"Em sao lại ra đây?

Mấy hôm nay trời lạnh lắm, sức khỏe em vốn không tốt." Nghe Hứa Ngôn nói, Nha Đầu lại lắc đầu.

"Em không sao, chỉ là nghe nói Ngôn gia chuẩn bị cho người Nhật đánh vào Trường Sa." Hứa Ngôn nhìn về phía xa, biểu cảm không có bất kỳ thay đổi nào.

Anh tự nhiên biết hiểm nguy trong đó.

Nhưng không vào hang hổ sao bắt được cọp con.

Chuyện từ trước đến nay không thể bình lặng.

Chỉ có hoàn toàn buông tay liều một phen mới có thể giành được thắng lợi cuối cùng.

"Có một số việc đều cần đặt vào chỗ chết để rồi được sống." Nha Đầu mặc dù không biết đạo lý trong đó.

Nhưng cô tự nhiên biết Hứa Ngôn làm gì cũng có suy nghĩ của anh.

Đối với Hứa Ngôn, chỉ cần tin tưởng vô điều kiện là được.

Hoàng Văn và La Thành tự nhiên cũng đã nghe nói chuyện này.

Thời gian trước họ ca ngợi Hứa Ngôn lên tận mây xanh, nhưng bây giờ cách này thực sự không thể chấp nhận được.

Để mấy vạn quân Nhật xông vào, khả năng cuối cùng họ tự nhiên rõ.

Hiện tại các tướng sĩ phòng thủ thành Trường Sa cộng lại cũng chỉ có bốn năm vạn người.

Điều này về số lượng đã không cân sức, huống hồ những khả năng sẽ phải đối mặt sau đó.

Hứa Ngôn đang xử lý công việc liên quan trong thư phòng.

Cửa thư phòng bị đẩy mở trong chốc lát, anh cũng quay người nhìn lại, mới chú ý đến Hoàng Văn và La Thành với vẻ mặt sốt ruột.

Bất kể nói thế nào, họ đều là những người có danh tiếng và thế lực trong Quốc Dân Đảng.

Hiện tại lại lỗ mãng như vậy, quả thực khiến Hứa Ngôn không

khỏi nhíu mày.

“Tham mưu trưởng sao lại vội vàng vậy, có chuyện gì cháy đến lông mày rồi sao?” Nghe Hứa Ngôn nói, người trước mặt mới dừng lại.

“Hứa đại soái, tôi hôm qua nghe nói anh đã hạ một quyết định là thực hiện chiến dịch du kích phòng thủ thành, nghe nói muốn để người Nhật xâm nhập vào thành Trường Sa.” Đối mặt với chất vấn của Hoàng Văn, Hứa Ngôn mới đặt đồ trong tay xuống, nhìn Hoàng Văn.

“Quyết định này đã được hạ xuống rồi, không bao lâu nữa chính là thời khắc thực thi.” Hoàng Văn thực sự có chút bực mình.

Lúc này cũng nhanh chóng đi về phía đó.

“Hồ đồ quá, Hứa đại soái.” “Điều này đối với chúng ta hoàn toàn là dẫn sói vào nhà.” “Binh lực của chúng ta hiện tại căn bản không đủ để chống lại họ, nếu là đánh lén thì còn có cơ hội thắng.” La Thành không nói gì, nhưng cũng phụ họa gật đầu.

“Nếu dẫn họ vào, mặc dù chúng ta quen thuộc địa hình, nhưng cũng không thể chống lại những hành động điên cuồng của họ.” “Đây chẳng phải là tự thiêu nhà mình sao?” Hứa Ngôn im lặng, ngẩng đầu nhìn Hoàng Văn trước mặt.

Cả người anh ta đang ở trong trạng thái rất sốt ruột, hiện tại thậm chí sẽ không nghe lời người khác nói.

“Các tướng lĩnh thành Trường Sa đều rất quen thuộc địa thế trong thành, chúng ta chính là mượn ưu thế này.” “Hơn nữa cũng không hoàn toàn sẽ thất bại.” “Điều này đều có một nửa hy vọng.” Hoàng Văn sau khi nghe Hứa Ngôn nói câu này cũng có chút bực mình.

“Chuyện này phải báo cáo cho Ủy viên trưởng.” “Nhất định phải

để ông ấy quyết định, nếu không chúng ta hiện tại tự tiện làm ra chuyện như vậy, nhất định sẽ ảnh hưởng đến đại cục." "Đến lúc đó tất cả những nỗ lực chúng ta đã làm trước đây đều sẽ đổ sông đổ bể." Lúc này La Thành cũng nhìn Hứa Ngôn.

"Hứa đại soái." "Tham mưu trưởng Hoàng nói không sai, tình hình hiện tại của chúng ta không tốt như vậy." "Mọi thứ đều nên cẩn thận hơn, chứ không phải làm ra quá nhiều hành động vô vị." "Hành động vô vị?" Hứa Ngôn nhìn hai người trước mặt.

Họ chính là đã bị phong bế quá lâu, đến mức không dám có bất kỳ sự mạo hiểm nào, sợ rằng trong quá trình này sẽ xảy ra sự đảo ngược quá lớn.

"Thành Trường Sa bây giờ là do tôi bảo vệ." "Các anh căn bản không cần báo cáo cho Ủy viên trưởng, hoặc là ông ta có hạ lệnh gì tôi cũng sẽ không nghe." Hoàng Văn lúc này cũng đã hiểu ra.

Hứa Ngôn căn bản không để chuyện này trong lòng.

Anh hoàn toàn làm theo ý mình để thực hiện chuyện này.

Hai người tự nhiên cũng rõ, Hứa Ngôn căn bản không có chỗ để thương lượng.

Thở dài một tiếng lúc này họ cũng trực tiếp rời đi.

"Chúng ta không ngăn cản Ngôn gia nữa sao?" Đối mặt với câu hỏi của Tề Thiết Chủy, Trương Khải Sơn lại chỉ lắc đầu.

"Chuyện này đã được quyết định rồi, ngay cả Tham mưu trưởng Hoàng và họ cũng không có cách nào khiến Ngôn gia đổi ý." "Nếu đã như vậy, thì chúng ta tự nhiên sẽ liều hết sức." Nghe câu nói này Tề Thiết Chủy cũng không khỏi lộ vẻ khó xử.

"Đến lúc đó nếu thực sự đánh nhau, chẳng phải là nguy hiểm trùng trùng sao?" Tề Thiết Chủy bây giờ rất lo lắng.

Dù sao võ lực của anh ta có thể nói là rất kém.

Nếu có nguy hiểm gì xảy ra, thậm chí còn cần người khác đến cứu giúp.

Còn hiện tại lại không thể không đối mặt với sự chuẩn bị của quân địch đánh vào thành Trường Sa.

Tuy nói anh ta lo lắng, nhưng cũng không có gì phải phê phán.

Dù sao có những chuyện giống như Hứa Ngôn đã nói, chỉ có trải qua rồi mới biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Nói như vậy cũng thực sự không có cách nào ngăn cản được.

Hứa Ngôn tự nhiên biết tất cả mọi người dường như đều không chấp nhận quyết định lần này của anh.

Nhưng sự việc đã đến nước này.

Có những chuyện anh đã chuẩn bị sẵn sàng, thì sẽ không còn bất kỳ ý định từ bỏ nào.

Những chuyện khác tự nhiên không cần nói.

Trong quá trình này anh tự nhiên cũng sẽ làm tốt một loạt các biện pháp phòng bị.

Chương 487

Cho đến khi mọi chuyện đều được dàn xếp ổn thỏa.

Trương Khải Sơn đi vào thư phòng của Hứa Ngôn.

Lúc này cũng nhìn người trước mặt.

Người đó đang đứng trước cửa sổ nhìn ra xa.

Không ai biết Hứa Ngôn đang nghĩ gì trong lòng.

Trong quá trình này không ai có thể hiểu được tâm lý thực sự của Hứa Ngôn.

Còn về Hứa Ngôn, những việc anh làm từ trước đến nay chưa bao giờ là vô nghĩa.

Ngược lại không khỏi khiến người ta khâm phục.

"Ngôn gia." Nghe thấy giọng nói từ phía sau, Hứa Ngôn mới quay đầu nhìn về phía đó.

Sau khi chú ý đến người trước mặt, Hứa Ngôn mới vẫy tay gọi anh ta lại.

Đây là lần đầu tiên hai người họ bình hòa như vậy.

Khi mới quen biết, Trương Khải Sơn đối với Hứa Ngôn luôn rất đề phòng.

Dù sao sự xuất hiện của Hứa Ngôn đã hoàn toàn hạ thấp thân phận Đề đốc Cửu Môn của anh ta.

Đến mức sau đó trong một số quá trình anh ta vô cùng oán hận Hứa Ngôn.

Cho đến tận bây giờ, anh ta cuối cùng cũng có thể cảm nhận được

dụng tâm lương khổ của Hứa Ngôn.

Vì vậy, bất kể thế nào, tất cả mọi người đều bắt đầu cung kính với Hứa Ngôn.

"Theo như Ngôn gia nói, tôi đã ra lệnh cho các tướng lĩnh đóng quân gần sông Mịch La đều rút về thành Trường Sa." "Ước chừng, không lâu nữa Satō Ichirō sẽ dẫn đại quân xông vào thành Trường Sa." Sau khi nói xong câu này, người trước mặt cũng lặng lẽ nhìn Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn sắc mặt không có bất kỳ thay đổi nào.

Ngược lại còn cảm thấy nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

"Thành bại tại đây một lần." "Thành Trường Sa có giữ được không, có thể đánh đuổi người Nhật ra ngoài không là ở lần này." Nghe Hứa Ngôn nói, Trương Khải Sơn cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta thích trạng thái này của Hứa Ngôn.

Hoàn toàn tự do thu phóng.

Đối với mọi chuyện dường như không có bất kỳ thành kiến nào.

"Ngôn gia, bất kể lần này là thắng lợi hay thất bại, ít nhất chúng ta đều đã nỗ lực." Hứa Ngôn nhìn Trương Khải Sơn.

Ánh mắt của người trước mặt quả thực chân thành hơn rất nhiều so với trước đây.

"Cũng làm khó các anh, nhưng bản tâm của chúng ta chính là để xua đuổi ngoại xâm." "Vì vậy, chỉ cần có một khả năng cũng không thể từ bỏ." Nghe Hứa Ngôn nói, Trương Khải Sơn cũng gật đầu thật mạnh.

"Tất cả nghe theo phân phó của Ngôn gia." "Bất kể thế nào, tướng sĩ thành Trường Sa chúng ta vĩnh viễn không từ bỏ." Khởi động chiến

dịch du kích đô thị.

Lệnh của Hứa Ngôn trực tiếp được ban hành, mọi người cũng không có bất kỳ khả năng vi phạm nào.

Tất cả đều đồng lòng hiệp lực.

Tiếp theo nhất định là phải để họ chứng kiến sự kinh hoàng cuối cùng.

Trương Khải Sơn và mọi người vẫn luôn bố trí.

Lần này nếu khởi động chiến dịch du kích đô thị, nhất định là tất cả những người quen thuộc hiện trạng bên trong thành Trường Sa.

Điều này tương đương với việc ký vào bản cam kết sống chết.

Họ nhất định phải duy trì trạng thái tốt nhất.

Mặc dù vậy, các tướng lĩnh vẫn giữ vững niềm tin.

Dù sao họ hiện tại sớm đã được cổ vũ.

Chỉ có giữ vững thành Trường Sa, mới có thể hoàn toàn ngăn chặn cuộc tấn công của người Nhật.

Họ là bước đi quan trọng nhất.

Hứa Ngôn đứng trong sân.

Kể từ khi đóng quân ở Trường Sa, nơi đây quả thực đã mang lại cho anh quá nhiều hỉ nộ ái ố.

Đối với tình hình tiếp theo, anh cũng có sự nắm chắc nhất định.

Chưa kể, anh sẽ không để lịch sử lặp lại nữa.

Tiểu Khải Linh đi đến phía sau, khi nhìn thấy người trước mặt, biểu cảm cũng có thêm chút lo lắng.

Điều này căn bản không nên tồn tại ở độ tuổi nhỏ như cậu bé.

“Hứa đại ca, lần này chúng ta sẽ thắng lợi sao?” Giọng nói đột ngột truyền đến, khiến Hứa Ngôn nhìn qua.

Sau khi chú ý đến người phía sau, cũng trực tiếp đưa tay xoa xoa đầu cậu bé.

“Đương nhiên sẽ thắng.” Họ cuối cùng sẽ đón bình minh.

Còn Tiểu Khải Linh, cũng sẽ đón ánh sáng ban mai của cậu bé.

Ba từ này cực kỳ đơn giản, nhưng lại khiến Tiểu Khải Linh cảm nhận được niềm tin cực mạnh.

Bên ngoài sông Mịch La, Satō Ichirō quỳ trước bức họa Thiên Hoàng.

Cả người khí áp cực kỳ thấp, sắc mặt cũng vô cùng dữ tợn.

Hắn từ từ rút con dao trong tay, nhìn về phía trước.

Có lẽ chú ý đến hành động này của hắn, các binh sĩ phía sau cũng theo bản năng muốn ngăn cản.

Họ gần như đồng thời cho rằng Satō Ichirō định mổ bụng tự sát.

Dù sao tình hình hiện tại đã rõ ràng.

Họ dường như không có cách nào chống lại Hứa Ngôn.

Thực lực của Hứa Ngôn thực sự không thể xem thường, hoàn toàn không cho họ bất kỳ cơ hội thở nào.

Hầu như mỗi lần tấn công đều đủ để khiến họ không thể thoát thân.

Tình huống này thực sự bất lợi cho họ.

Nhưng nếu Satō Ichirō bây giờ mổ bụng tự sát, thì họ tự nhiên sẽ không còn tướng lĩnh nào.

“Tướng quân.” “Tình hình hiện tại đã đến nước sôi lửa bỏng.”

“Chúng ta nếu không rời đi nữa thì bảy vạn đại quân nhất định sẽ bị bao vây ở thành Trường Sa.” “Xin tướng quân hạ lệnh bỏ chạy đi.” Satō Ichirō khi nghe người phía sau báo cáo, con dao trong tay cả người hắn cũng đột nhiên siết chặt, sắc mặt trở nên dữ tợn hơn.

Hắn trực tiếp giơ con dao trong tay lên.

Các binh sĩ phía sau càng thêm hoảng sợ.

Nếu nhát dao này trực tiếp đâm vào cơ thể, thì hậu quả của họ có thể đoán trước được.

Theo bản năng muốn ngăn cản, nhưng chỉ thấy Satō Ichirō đột nhiên đứng dậy.

Đồng thời cũng trực tiếp đâm con dao trong tay vào chiếc ghế phía sau.

“Bỏ chạy?

Bỏ chạy có ích gì?” “Bất kể đến chân trời góc bể, chúng ta cũng chỉ có một con đường chết.” Satō Ichirō nhìn các binh sĩ trước mặt.

“Toàn tuyến phát động tấn công.” “Chúng ta liều chết một trận.” Sau khi nghe Satō Ichirō nói, những người còn lại tại chỗ cũng đều biết đã không còn đường lùi.

Vì vậy, họ cũng chỉ có thể tiếp tục xuất kích.

Satō Ichirō ăn mặc chỉnh tề.

Chương 488

Lần này hắn quyết định đích thân ra trận.

Điều khiến tất cả binh sĩ ngạc nhiên là trên đường đi đến sông Mịch La, xung quanh lại không có bất kỳ binh sĩ nào đóng quân.

Điều này khiến người Nhật vô cùng tò mò.

Dù sao thời gian trước phòng tuyến ở sông Mịch La này có thể nói là cực kỳ dễ thủ khó công.

Họ thậm chí hoàn toàn không có cách nào xông vào được.

Chỉ là hiện tại chỉ mới vài ngày, lại trở lại thành ra thế này.

Satō Ichirō hoàn toàn không để ý đến tình huống này.

"Xem ra binh sĩ của Hứa Ngôn và họ cũng đã cạn kiệt sức lực, tôi không tin họ còn có thể chịu được hỏa lực pháo binh của bảy vạn người chúng ta." Nói như vậy, Satō Ichirō cũng trực tiếp hạ lệnh, trực tiếp xông vào thành Trường Sa, không còn bất kỳ sự do dự nào.

Có lẽ vì vị trí này không có người đóng quân, các binh sĩ Nhật cũng đều cho rằng Hứa Ngôn và họ có lẽ đã đến bước đường cùng.

Hoàn toàn không sợ hãi, trực tiếp xông vào thành Trường Sa.

Tuy nhiên, điều khiến họ bất ngờ là ngay cả khi tiến vào thành Trường Sa, xung quanh vẫn yên tĩnh đến lạ.

Không có bất kỳ tiếng động nào.

Cứ như thể vị trí họ đang đứng đã là một thành phố trống rỗng.

Satō Ichirō đứng ở vị trí cửa thành.

Hai bên cũng có chút ý thức dao động.

Dù sao nơi này trống trải như vậy.

Nếu Hứa Ngôn và họ đã cạn đạn hết lương thì cũng không có mối đe dọa gì đối với họ.

Nhưng nếu là muốn dụ dỗ họ vào, đến lúc đó lại đánh cho tan tác, nếu thực sự như vậy thì họ khó mà không rơi vào bẫy.

Chỉ là hiện tại Satō Ichirō đã bị ràng buộc.

Hắn hiện tại không thể không nghiêm túc xem xét chuyện gì đã xảy ra.

Không có bất kỳ thời gian nào để nghỉ ngơi.

Đã phát ra tin chiến thắng.

Điều hắn cần làm bây giờ là nhanh chóng giải quyết những lũ lâu la ở thành Trường Sa.

Sau đó chiếm lấy Trường Sa.

Nghĩ như vậy Satō Ichirō cũng không hề do dự.

"Toàn thể tướng sĩ Nhật Bản." "Hứa Ngôn hiện tại nhất định đã sợ hãi trốn đi rồi, chúng ta thừa thắng xông lên." "Nhất định sẽ hoàn toàn giải quyết được họ." Mặc dù trước đó đã bị họ liên tiếp tập kích.

Chỉ là trạng thái hiện tại vẫn mang lại cho họ niềm tin.

Nghe lời này, các tướng sĩ Nhật cũng như phát điên mà xông vào bên trong, hoàn toàn không có bất kỳ sự dừng lại nào.

Họ thiết tha muốn chiếm lấy Trường Sa.

Làm như vậy mới có khả năng nhận được khen thưởng nhất định.

Tất cả mọi người điên cuồng xông vào.

Tuy nhiên, trong vòng trăm dặm lại không thấy bất kỳ bóng người nào.

Đừng nói quân đội của Hứa Ngôn.

Ngay cả dân thường cũng không thấy bóng dáng.

Điều này khiến mọi người bắt đầu có chút nghi ngờ.

Ngay lúc này, khi tất cả mọi người hoàn toàn tiến vào trong thành, một quả đạn pháo lại trực tiếp rơi trước mặt mọi người.

Bùng!

Tiếng nổ lớn vang lên.

Tất cả mọi người đều trực tiếp bị hất văng sang một bên.

Satō Ichirō trong chốc lát hoảng loạn, ánh mắt cũng theo bản năng nhìn về phía đó.

Khi hắn nhìn ra xung quanh, biểu cảm mới thay đổi.

Trên đầu họ khắp nơi đều là binh sĩ.

Mỗi người cầm súng trong tay, nhắm vào vị trí của họ.

Sau một hồi chú ý, Satō Ichirō cũng biết lần này họ nhất định đã rơi vào bẫy.

"Rút lui mau." Satō Ichirō hét lớn một tiếng.

Sau đó cũng như ruồi không đầu mà xông về phía một bên.

Trong tình huống này tự nhiên không thể bị khống chế trước.

Nếu không thì nếu bị họ bắt được hậu quả tự nhiên không thể tưởng tượng nổi.

Trong chốc lát Satō Ichirō và những người khác cũng bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Tìm kiếm vị trí có thể rời đi.

Tuy nhiên vô số đạn pháo vẫn rơi xuống người họ.

Hoàn toàn không cho họ bất kỳ cơ hội nào để thở.

Ngay lúc này trước mặt họ cũng xuất hiện vài người, cầm súng trong tay và nhìn họ với vẻ khiêu khích.

Sau khi nhận ra tình huống này, Satō Ichirō như phát điên mà xông về phía trước.

"Bắt lấy họ, đến lúc đó sẽ được trọng thưởng." Bên ngoài pháo hỏa liên miên.

Nha Đầu lúc này cũng tỏ vẻ lo lắng, lông mày nhíu chặt.

Cô không chắc tình hình bên ngoài hiện tại, chỉ cần có nơi đánh trận, nhất định sẽ có nguy hiểm tồn tại.

Cô không thể chấp nhận tình huống như vậy, cứ như vậy cô càng chú ý mật thiết hơn.

Hứa Ngôn vẫn ngồi trong sân, không có quá nhiều động tác.

Anh tự nhiên cũng nghe thấy tiếng súng bên ngoài truyền đến.

Lần này Trương Khải Sơn chủ động dẫn đội.

Tối qua anh ta cũng đặc biệt đến phòng Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn lúc này nhớ lại, nhưng cũng không khỏi nhíu mày.

"Ngôn gia, người Nhật bức bách chúng ta như vậy." "Biết bao chiến sĩ và dân thường đã chết dưới tay họ." "Nếu lần này có cơ hội giải quyết triệt để họ, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực." "Vì vậy cơ hội lần này tôi tự nhiên sẽ nắm chắc." Hứa Ngôn ngẩng đầu nhìn về phía đó.

Sau khi nghe Trương Khải Sơn nói, tự nhiên cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng anh ta.

Như vậy, tự nhiên sẽ không còn bất kỳ nghi ngờ nào.

Lời nói của Trương Khải Sơn lúc này dường như vẫn còn văng vẳng bên tai.

Nhạc Khỉ La ở trong phòng không đi ra.

Cô tự nhiên cũng nghe thấy tiếng súng bên ngoài.

Không đến mức vạn bất đắc dĩ, cô tự nhiên không thể xuất trận.

Trương Khải Sơn dẫn một đội quân xuyên qua thành Trường Sa.

Chương 489

Phía sau là những người Nhật đang truy đuổi theo sau.

Tổng cộng ít nhất phải có hàng vạn người.

Điên cuồng truy đuổi phía sau họ.

Cho đến khi ẩn nấp ở một vị trí kín đáo, Trương Khải Sơn cũng ra hiệu lên phía trên.

“Thành Trường Sa chính là bãi tha ma của người Nhật.” “Chúng ta chỉ cần giữ vững lần này, từ nay về sau sẽ có thể giữ vững quê hương của chúng ta.” “Anh em!

Cùng tôi xông lên!” Trương Khải Sơn hét lớn một tiếng.

Sau đó đội quân xông lên từ phía sau cũng bị người ở phía trên tấn công.

Không chỉ vậy, vô số chó nhanh chóng xông lên từ các góc.

Trương Khải Sơn nhìn qua, mới phát hiện Ngô Lão Cẩu dẫn theo tất cả chó cưng của mình đến đây.

Điều khiển những con chó đó xông lên tấn công.

Tinh thần mọi người càng mạnh, cũng điên cuồng tấn công những người Nhật trước mặt.

Satō Ichirō lúc này cũng phát hiện đây là một cái bẫy.

Rất rõ ràng xung quanh sớm đã có người mai phục ở đây.

Chỉ là đang chờ họ đến mà thôi.

Vô số chó xông về phía người Nhật.

Khi đối mặt với thù nhà nợ nước, ngay cả chó cũng có thể ra trận.

Trương Khải Sơn nhìn Ngô Lão Cẩu.

Hai người nhìn nhau, lúc này cũng nhanh chóng xông về phía người Nhật.

Ngay cả Tề Thiết Chủy cũng không hề từ bỏ.

Trốn trong bóng tối không ngừng nhắm bắn vào những người trước mặt.

Hoắc Tam Nương cũng không làm rùa rụt cổ.

Cùng Trần Bì và A Tứ dẫn một đội quân khác bao vây từ phía sau.

Cảnh tượng nhất thời vô cùng hỗn loạn.

Satō Ichirō thậm chí còn không ngờ lại phải đối mặt với tình huống này.

Trong chốc lát tự nhiên hoảng loạn.

Hắn theo bản năng muốn lùi lại.

Nhưng hiện tại sớm đã không còn cơ hội đó cho họ.

Hai bên đều đang trong cuộc chiến giằng co.

Thậm chí còn có người đã bắt đầu tìm chỗ ẩn nấp.

Đạn pháo liên tiếp rơi xuống người họ.

Cũng khiến người Nhật kêu khổ không ngừng.

Thậm chí bắt đầu không ngừng xông về phía một bên.

Triệu Quốc Trung cũng vậy.

Đồng thời dẫn đội quân xông vào giải tán người Nhật.

Đến mức tất cả các đội quân đều tan tác, ở khắp các ngóc ngách.

Tuy nhiên họ không quen thuộc địa hình thành Trường Sa, vì vậy trong thời gian ngắn thậm chí còn không có chỗ để ẩn nấp.

Không chỉ vậy, ngay cả khi có người xung quanh tập kích, họ còn không phân biệt được rốt cuộc là ở đâu.

Điều này cũng khiến quân đội của Satō Ichirō có chút tan rã.

Họ bắt đầu nhanh chóng tập hợp lại.

Muốn rút lui khỏi đây.

Trương Khải Sơn và họ tự nhiên sẽ không cho cơ hội này.

Lục Ly cũng tham gia vào đó.

Chẳng qua mặc dù họ bây giờ có lợi thế về địa hình.

Nhưng hiện tại binh lực của người Nhật rất mạnh.

Quả thực cũng không phải là điều họ có thể giải quyết dễ dàng.

Ngay cả khi vẫn đang chiến đấu.

Và cũng đã hoàn toàn giải trừ thế lực của họ.

Nhưng số lượng của họ dù sao vẫn chiếm ưu thế.

Nếu muốn thực sự đánh bại họ, e rằng cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Trong quá trình này tự nhiên cũng có thương vong.

Nhưng mặc dù vậy tất cả mọi người đều không từ bỏ.

Họ đều kiên trì một niềm tin.

Chỉ cần giữ vững thành Trường Sa, người Nhật sẽ không có cơ hội tái phạm.

Toàn bộ Cửu Môn đều hoàn toàn tập hợp tại đây.

Bất kể ngày thường thế nào, trước mặt chiến tranh họ lại không hề có ý định từ bỏ.

“Giết!” Âm thanh cực kỳ phấn khích.

Cũng khiến họ không hề chùng xuống.

Điên cuồng xông về phía trước.

Mỗi người đều thể hiện thực lực của mình.

Cửu Môn hoàn toàn tập hợp tại đây.

Ngay cả khi một ngày trước Trương Khải Sơn đề nghị muốn một mình thực hiện chiến dịch du kích đô thị, tôi đã không nhận được bất kỳ sự ủng hộ nào.

Ngay cả người của Cửu Môn cũng không có bất kỳ lời nào.

Chỉ là khi thực sự làm chuyện này, người của Cửu Môn lại không một ai vắng mặt.

Trận chiến này diễn ra rất dữ dội.

Cũng khiến tất cả người Nhật hoảng loạn bỏ chạy như vậy.

Họ không dám có bất kỳ sự dừng lại nào.

Cũng rút về vị trí bên ngoài thành.

Mặc dù chiếm được thành Trường Sa là cực kỳ quan trọng, điều này không có nghĩa là họ muốn bị bao vây ở đây.

Trương Khải Sơn và họ truy đuổi theo.

Tuy nhiên, khi gần đến ngoại thành lại nhận được lệnh của Hứa Ngôn.

Hiện tại không phải là thời cơ tốt nhất để truy kích.

Chương 490

Thà cứ rút về vị trí ban đầu trước.

Đối mặt với lệnh của Hứa Ngôn tất cả mọi người tại chỗ đều há hốc mồm kinh ngạc.

Họ dường như hoàn toàn không hiểu ý của Hứa Ngôn.

Trong tình huống này tự nhiên thừa thắng truy kích là tốt nhất.

Nhưng lúc này Hứa Ngôn lại chỉ bảo họ rút về vị trí ban đầu.

Điều này không nghi ngờ gì nữa là khiến sĩ khí của các tướng lĩnh suy giảm.

Sau khi biết tin này của Hứa Ngôn, Nhị Nguyệt Hồng cũng không khỏi nhíu mày.

"Hiện tại là thời cơ tốt nhất để tấn công, chúng ta bây giờ có cần thiết phải rút lui không?" Nghe Nhị Nguyệt Hồng nói, Trương Khải Sơn cũng nhìn chằm chằm vào những người Nhật đã rời đi.

Rõ ràng là ngay trước mắt.

Mặc dù binh lực của họ không đủ, nhưng người Nhật bây giờ không hề có bất kỳ manh mối nào.

Chỉ có thể mặc người chém giết.

Nếu đã như vậy tại sao còn phải rút lui.

Điều này không rõ ràng là làm tăng uy phong của người khác, diệt đi uy phong của chính mình sao?

Trương Khải Sơn cũng có chút bực mình.

Nhưng cũng không dám không nghe lệnh của Hứa Ngôn.

Sau đó rút về trú địa.

Mặc dù lần này đã đánh cho người Nhật tan tác.

Chỉ là họ thuộc loại tâm địa bất tử.

Ngay cả khi giải quyết họ, vẫn sẽ quay lại.

"Ngôn gia, tôi thực sự không hiểu." Tề Thiết Chủy tiến lên.

"Chúng ta đã đánh đến tận tổng hành dinh của họ, tại sao lại phải rút về?" "Thừa thắng truy kích không phải là tốt nhất sao?" "Lúc đó sĩ khí của chúng ta cao như vậy, chỉ cần tiếp tục truy đuổi theo thì còn có lý do gì mà không giải quyết được?" Nghe Tề Thiết Chủy hỏi, Hứa Ngôn mới nhìn về phía đó.

"Phía ta đã mang bao nhiêu binh lực?" Đối mặt với câu hỏi của Hứa Ngôn, Tề Thiết Chủy cũng hơi suy nghĩ.

"Mặc dù thương vong vô số, nhưng người Nhật ít nhất vẫn còn sáu vạn binh lực trở lên." "Chúng ta vỏn vẹn mấy vạn người, anh cảm thấy có khả năng đối đầu với họ không?" "Nếu các anh lần này truy đuổi theo, nếu bị người Nhật phản công thì sao?" Hứa Ngôn khi hạ lệnh cũng đã cân nhắc rất kỹ.

Anh tự nhiên biết thừa thắng truy kích khả năng thắng rất lớn.

Nhưng sau đó thì sao?

Ai lại có thể chắc chắn sẽ luôn thuận buồm xuôi gió?

Ra khỏi thành Trường Sa, phạm vi sẽ mở rộng.

Trong quá trình này nếu Satō Ichirō và họ mở rộng thế lực, bố trí khắp nơi chờ người tự chui vào lưới.

Thì họ chẳng phải là ngay cả chỗ để xoay xở cũng không có sao?

Ở mức độ như vậy, hậu quả có thể đoán trước được.

Sau khi nghe Hứa Ngôn nói một hồi, mọi người cũng đã hiểu được khả năng trong đó.

Mặc dù đối với điều này vẫn còn dè chừng.

Nhưng cũng biết Hứa Ngôn đã có chuẩn bị, thì nhất định là có suy nghĩ của anh ta.

“Nhưng binh lực của chúng ta vẫn luôn như vậy.” “Cũng sẽ không vì thế mà tăng thêm mấy vạn.” “Chẳng lẽ cứ mãi chờ họ tự chui vào lưới, rồi cứ lặp đi lặp lại?” Hứa Ngôn không nói gì.

Sớm đã có tính toán của riêng mình, tự nhiên cũng không quá bận tâm.

Khi chú ý đến trạng thái của Hứa Ngôn, Trương Khải Sơn dường như cũng đã có chút suy nghĩ.

Anh ta cũng rõ bản tính của Hứa Ngôn.

Còn về Hứa Ngôn thì không nói gì thêm.

Người hiểu tự nhiên đã rõ.

Người không hiểu thì có nghiên cứu cũng vô ích.

Hứa Ngôn liên tiếp gửi vài bức điện báo.

Ngay cả Triệu Quốc Trung và Trương Khải Sơn thậm chí cũng không biết nội dung.

Nhưng Hứa Ngôn tự nhiên sẽ không có quá nhiều điều không thể làm được.

Vì vậy không cần phải lo lắng.

Satō Ichirō đóng quân ở tuyến thành sông Mịch La, đây tự nhiên là vị trí mà Lục Ly đã ở trước đây.

Lần này đến lần khác đã trúng kế của Hứa Ngôn.

Sớm đã khiến hắn tức giận đến cực điểm.

Cả người hắn cũng đã có chút điên loạn.

Nhưng hắn bây giờ lại không có cách nào.

Cứ phải cứng đầu phát động tấn công.

Chẳng qua Satō Ichirō lúc này cũng đang cân nhắc.

Hắn đang suy nghĩ về khả năng thất bại sau chuyện này, nhưng mỗi lần nghĩ xong lại càng thêm hoảng loạn.

Điều này hoàn toàn khiến hắn ở trong tình huống cả hai bên đều có khả năng chết.

Nếu bây giờ cho người rút lui.

Khó mà biết họ sẽ gặp phải tình huống gì.

Vì lần này bị pháo đạn oanh tạc, trực tiếp khiến tất cả binh sĩ đều ở trong trạng thái tiêu cực.

Mọi người tự nhiên đều biết họ dường như đã không còn đường lùi nào.

Vô số binh sĩ thậm chí đã có dấu hiệu bỏ trốn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không nghi ngờ gì nữa là cái chết.

Hứa Ngôn và họ cũng coi như đã thắng trận.

Tự nhiên là đáng để ăn mừng một phen.

Mặc dù vẫn chưa thực sự đánh đuổi người Nhật ra khỏi biên giới.

Nhưng cũng thực sự khiến họ cảm thấy kích động.

Ngay cả Trương Khải Sơn và họ cũng kích động không thôi.

Vốn tưởng rằng trận du kích chiến lần này có thể gây ra thiệt hại thực chất nào đó cho họ.

Nhưng lần này ngược lại lại là hiệu quả nhất.

Dù sao đã phá vỡ ít nhất một tiểu đoàn của người Nhật.

Thương vong của họ so với người Nhật hoàn toàn là chín trâu mất sợi lông.

Chiến dịch lần này từ lúc đầu nghi ngờ, bây giờ cũng đã thực sự tin tưởng.

Dù sao Hứa Ngôn đã ra lệnh tất cả binh sĩ đều canh gác ở các vị trí phòng thủ thành.

Khi chú ý đến người Nhật tiếp cận trong chốc lát, cũng đều cố gắng hết sức để xử lý.

Chương 491

Điều này cũng khiến họ không hề có cơ hội rời đi.

Mặc dù lần này đã hoàn toàn dừng lại, nhưng người Nhật đã chịu sự hủy diệt thực chất.

Hiện tại họ chỉ cần hoàn toàn đánh đuổi người Nhật ra khỏi Trường Sa là được.

Sau khi phản ánh tình huống này, Hứa Ngôn cũng tiếp tục nghiên cứu.

Mấy ngày nay anh đã phát đi vô số điện báo.

Nhất định là đã nắm rõ được mưu mẹo trong đó.

Triệu Quốc Trung và họ nhìn Hứa Ngôn.

Dường như đang hỏi Hứa Ngôn tiếp theo sẽ có chỉ thị gì.

Dù sao điều này đối với họ thực sự rất khó khăn.

Binh lực không đủ.

Mặc dù vũ khí đều cực kỳ tiên tiến, nhưng điều này đối với họ vẫn sẽ có khó khăn.

Vì vậy nhất định là càng cần một kế sách hay.

Tuy nhiên lần này họ đã tiêm phòng cho người Nhật.

Trong tình huống như vậy, họ nhất định sẽ không phát động tấn công lần thứ hai.

Nếu đã như vậy thì họ tự nhiên cũng đã bị cắt đứt con đường này.

Đừng mơ tưởng người Nhật sẽ tiến vào thành Trường Sa nữa.

Thì chiến dịch du kích đô thị của họ cũng đã đến hồi kết.

Tiếp theo tự nhiên là phải bắt đầu tìm kiếm những cách tốt hơn để tiêu diệt hoàn toàn quân đội Nhật do Satō Ichirō dẫn đầu.

Hiện tại không chỉ Triệu Quốc Trung và họ đang nhìn chằm chằm vào vị trí của Hứa Ngôn.

Ngay cả Ủy viên trưởng và các Ti lệnh các tỉnh cũng đang chú ý đến phía Hứa Ngôn.

Cũng muốn xem anh ta rốt cuộc còn có cách nào nữa không.

Hứa Ngôn án binh bất động.

Cả người cũng tỏ ra rất thư thái.

Thấy Hứa Ngôn trạng thái này, Tề Thiết Chủy cũng có chút sốt ruột không chịu nổi.

Cả người cũng đang trong hoảng loạn.

"Ngôn gia, bây giờ là lúc nào rồi?" "Chúng ta có phải nên nghĩ xem tiếp theo nên làm gì không?" "Binh lực của chúng ta không đủ, nếu người Nhật quay lại, chẳng phải là chờ chết sao?" Đối mặt với câu hỏi của Tề Thiết Chủy, Hứa Ngôn lại chỉ lắc đầu.

Tự nhiên không phải vậy.

Nếu trong tình huống bình thường người Nhật đại cử tiến công.

Có lẽ là chuyện rất khó xử lý.

Nhưng hiện tại bị họ trọng thương, người Nhật tự nhiên cũng không còn khả năng lớn như vậy nữa.

Vì vậy, người nên lo lắng bây giờ nên là người Nhật.

Chứ không phải họ.

Đặc biệt là bây giờ thành Trường Sa đã đến mức kiên cố như thành đồng vách sắt.

Điều nên làm nhất bây giờ chính là giải trừ những người Nhật muốn chiếm đoạt thành Trường Sa này.

Trong lòng Hứa Ngôn sớm đã có kế hoạch.

Mặc dù không nói ra, nhưng rất nhanh sẽ có câu trả lời.

Tự nhiên không cần để họ đoán mò quá nhiều.

"Ngôn gia làm như vậy tự nhiên là có lý của anh ấy." Trương Khải Sơn theo bản năng lên tiếng, cũng ngăn cản Tề Thiết Chủy tiếp tục thúc giục Hứa Ngôn.

Dù sao tình huống hiện tại cũng không phải là anh ta thúc giục mà có thể giải quyết được.

Tề Thiết Chủy không khỏi bĩu môi.

Tự nhiên cũng biết Hứa Ngôn chắc chắn đã có tính toán của riêng mình.

Chẳng qua là không nói với họ mà thôi.

Nhưng không thể không thừa nhận là Hứa Ngôn mỗi lần đều có thể giải quyết triệt để.

Họ hoàn toàn không cần lo lắng.

Chỉ cần làm theo những gì Hứa Ngôn nói là được.

Cứ như vậy cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Người Nhật lại thua trận.

Trận du kích đô thị lần này trực tiếp khiến quân số thương vong của họ ít nhất một vạn người.

Satō Ichirō thậm chí còn không có tâm trạng cầm đoản đao lên.

Hắn biết họ đã đến bước đường cùng.

Thực lực của Hứa Ngôn quá mạnh mẽ, thông qua mấy lần tấn

công này, hắn cũng sớm đã biết không phải đối thủ của Hứa Ngôn.

Chỉ là hiện tại đã đến mức cưỡi hổ khó xuống.

Satō Ichirō triệu tập tất cả các tướng lĩnh lại với nhau, họ hiện tại đang ở bên ngoài thành Trường Sa.

Bên trong phòng tuyến sông Mịch La.

Tình hình xung quanh sớm đã không phải là điều họ có thể chi phối.

Hiện tại trong tình huống này, chỉ cần có một khả năng, họ cũng không muốn bước chân vào thành Trường Sa nữa.

Tất cả binh sĩ đều nhìn Satō Ichirō.

Dường như đang chờ Satō Ichirō đưa ra quyết định.

Dù sao trong tình huống như vậy, họ e rằng chỉ có thể liều chết chiến đấu đến cùng.

Một tướng lĩnh bên cạnh đi đến bên cạnh Satō Ichirō.

Tâm trạng vô cùng phức tạp.

Ánh mắt cũng cực kỳ rối bời.

Hắn cố gắng hết sức để giọng điệu của mình bình hòa.

Sắc mặt nghiêm trọng nhìn Satō Ichirō.

“Tướng quân, hiện tại chúng ta sớm đã không còn bất kỳ chỗ nào để lật ngược tình thế.” “Nếu quay về nói rõ với Thiên Hoàng, thì cũng tốt hơn là bây giờ chờ chết.” Satō Ichirō nghe lời người trước mặt.

Cũng theo bản năng nhìn về phía vị trí của anh ta.

Ánh mắt đó cực kỳ độc địa.

Là một cảm giác sỉ nhục do thất bại mang lại.

Hắn tự nhiên hiểu ý của người trước mặt.

Nhưng hắn mặc dù cảm thấy phẫn nộ, chỉ là tình huống hiện tại lại trùng khớp với những gì anh ta nói.

Họ sớm đã không còn bất kỳ chỗ nào để phản kháng.

Chương 492

Bây giờ cũng chỉ là giãy giụa trong tuyệt vọng.

Tiếp tục như vậy hoàn toàn không có bất kỳ lợi ích nào.

Satō Ichirō lúc này lâm vào cuộc giằng xé cực độ.

Hắn biết... chuyện này nên có một kết thúc.

Nếu bây giờ rút lui thì ít nhất vẫn còn một tia hy vọng sống.

Nhưng nếu tiếp tục giao chiến với họ, thì tình hình tiếp theo cũng có thể đoán trước được.

Họ e rằng đều sẽ chôn thân tại đây.

Toàn bộ sáu vạn quân đội.

Có lẽ nếu mang về thì vẫn còn cơ hội.

Cứ như vậy Satō Ichirō trong lòng cũng đã có suy nghĩ.

Muốn công chiếm thành Trường Sa, hiện tại tự nhiên đã không còn bất kỳ hy vọng nào.

Thà nhanh chóng rút lui.

Ít nhất có thể cho họ cơ hội hòa hoãn.

Bất kể thế nào, cũng không thể thực sự để tất cả các tướng sĩ đều chôn thân ở đây.

Nghĩ như vậy, Satō Ichirō cũng đã có ý tưởng.

Hứa Ngôn đang ở trú địa.

Lúc này đã cười ra tiếng.

Khi chú ý đến trạng thái của Hứa Ngôn, những người còn lại tại

chỗ cũng có chút nghi hoặc.

Không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà Hứa Ngôn lại có trạng thái như vậy.

Trương Khải Sơn còn hơn thế.

Anh ta tự nhiên quen thuộc Hứa Ngôn.

Ngày thường hỉ nộ không biểu hiện ra ngoài.

Tại sao hôm nay trông có vẻ kích động hơn.

Chẳng lẽ chỉ vì họ đã thắng trận sao.

Khi nghĩ đến tình huống này, Trương Khải Sơn cũng nhìn Hứa Ngôn.

"Ngôn gia, hôm nay sao vậy?

Trông anh có vẻ rất vui." Hứa Ngôn mới dịu lại.

Sau đó cũng nhìn về phía xa.

"Tiếp theo sẽ có màn hay trình diễn rồi." "Chúng ta cứ chờ xem thôi." Những người còn lại tự nhiên không rõ hàm nghĩa của câu nói này.

Còn Tề Thiết Chủy, đối với tình huống này cũng có chút mong chờ.

"Ngôn gia, có chuyện gì thì mau nói cho mọi người nghe đi." "Cứ giấu giếm thế này thực sự khiến người ta sốt ruột muốn cào gan." Họ có thể nói là đã đánh cho người Nhật tan tác, hiện tại tự nhiên là vui còn không kịp.

Mặc dù đại khái có thể đoán được nguyên nhân Hứa Ngôn vui.

Nhưng vẫn còn nhiều nghi ngờ.

Hứa Ngôn không nói gì.

Chẳng quá hai ngày nữa mọi người sẽ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhạc Khỉ La lại có chút bực mình.

Vốn dĩ Hứa Ngôn đã nói với cô, chỉ cần đến thời khắc cuối cùng là có thể để cô xuất trận.

Nếu cô ra tay, tự nhiên phải giết cho họ tan tác.

Thì cần gì phải vật lộn lâu như vậy.

Vì vậy, suy cho cùng vẫn là tìm sai cách.

Nhạc Khỉ La chống cằm ngồi một bên.

Ánh mắt cũng luôn nhìn về phía vị trí của Hứa Ngôn.

Có lẽ chú ý đến ánh mắt của Nhạc Khỉ La.

Hứa Ngôn mới nhìn về phía đó.

Anh tự nhiên biết cô nhóc này bây giờ đang nghĩ gì.

Trước đây đã xảy ra quá nhiều tình huống, cô ấy hết lần này đến lần khác xin được ra trận.

Nhưng đều bị anh từ chối.

Hứa Ngôn chẳng qua không muốn Nhạc Khỉ La nhúng tay vào chuyện này.

Dù sao những việc anh tự mình có thể giải quyết, nhất định cũng không cần để Nhạc Khỉ La xuất trận.

Ủy viên trưởng cũng phát ra một bức điện báo.

Mặc dù cách xa nghìn dặm, nhưng ông ấy cũng đã nghe nói về lần liều lĩnh này của Hứa Ngôn.

Thậm chí lại đánh cho người Nhật tan tác.

Nghĩ như vậy, quả thực khiến người ta vui mừng.

Một bức điện báo.

Cũng trực tiếp đề bạt Hứa Ngôn lên làm Tỉnh trưởng toàn bộ tỉnh Hồ Nam.

Hiện tại ông ấy đã hoàn toàn không lo lắng chuyện công cao át chủ.

Dù sao với thực lực của Hứa Ngôn, nếu anh ta muốn thứ gì thì tự nhiên cũng không ai có thể ngăn cản.

Thà cứ nhận biết người.

Tốt nhất là có thể khiến anh ta hài lòng.

Mới có thể hết lòng cống hiến.

Hoàng Văn và La Thành sau khi biết tin này của Ủy viên trưởng, biểu cảm cũng cực kỳ kinh ngạc.

Dù sao trong hoàn cảnh hiện tại, có trú địa thì tương đương với có quyền lợi.

Hứa Ngôn trước đây chẳng qua chỉ đóng quân ở hai thành Trường Sa và Nhạc Dương.

Cũng thực sự không cần lo lắng.

Nhưng hiện tại anh ta có quyền lực thực chất.

Nếu nảy sinh những ý đồ khác, thì căn bản không thể kiểm soát.

Cứ như vậy, mặc dù không hiểu ý của lệnh lần này mà Ủy viên trưởng ban hành, nhưng nói thật Hứa Ngôn quả thực xứng đáng với danh tiếng.

Thực lực của anh ấy cố nhiên tồn tại.

Đạt được chức vị này là chuyện sớm muộn.

Hứa Ngôn nhìn bức điện báo trước mặt.

Chương 493

Biểu cảm không có chút thay đổi, đối với điều này không có quá nhiều phản ứng.

Thế lực của anh sớm đã lan rộng khắp Hồ Nam.

Tự nhiên cũng không cần phải nhận cái chức vị khỉ gió này.

Hồ Nam đối với anh mà nói, sớm đã là vật trong túi.

Ngoài ra với đầu óc và thực lực của anh, ngay cả khi muốn chiếm các thành phố khác cũng đều dễ như trở bàn tay.

"Vậy thì chúc mừng Hứa đại soái vinh đăng ghế Tỉnh trưởng." "Điều này hoàn toàn là Ủy viên trưởng ban cho anh quyền lực lớn nhất." Hứa Ngôn không nói gì.

Nhạc Khỉ La ở bên cạnh đã lên tiếng trước.

"Thực lực của ca ca Ngôn của em không cần bất kỳ ai đi chứng minh." Nghe lời này, mặt những người có mặt cũng có chút ngượng nghịu.

Nhưng lời Nhạc Khỉ La nói quả thực họ có thể hiểu.

Dù sao uy lực của Hứa Ngôn mọi người đã đến mức quen thuộc.

Sau đó cũng chỉ có thể phụ họa theo.

Hứa Ngôn lại không nói gì.

Nhạc Khỉ La xưa nay thẳng tính.

Anh tự nhiên cũng không cần vì lời cô ấy mà đi giải thích với bất kỳ ai.

"Lần này chúng ta đại bại quân địch, có phải nên tổ chức một bữa

tiệc mừng công gì đó không?" Tề Thiết Chủy trước đó đã từng đề cập.

Chẳng qua không có ai hưởng ứng, lần này mọi người đều có mặt.

Tự nhiên cũng phải nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Ăn mừng cái gì?

Vẫn chưa hoàn toàn đánh đuổi bọn Nhật Bản.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc để chúng ta ăn mừng." Trương Khải Sơn nói vậy, cũng là người đầu tiên bước ra phản đối.

Trong tình huống hiện tại, đây không phải lúc để lơ là.

Nếu tổ chức tiệc mừng công, sẽ khiến người ta cảm thấy như đã đại thắng hoàn toàn.

Điều này rất dễ khiến mọi người nảy sinh tâm lý lơ là, tự nhiên là không tốt chút nào.

Tề Thiết Chủy nhìn Hứa Ngôn, như đang thăm dò suy nghĩ của anh.

Hứa Ngôn không nói gì, lần này suy nghĩ của anh và Trương Khải Sơn lại nhất trí.

Cả hai người đều không có ý kiến gì khác, Tề Thiết Chủy cũng không tiện nói thêm điều gì nữa.

Phía Tá Đằng Nhất Lang đã quyết định rút lui.

Bọn họ ở lại đây cũng vô ích, chi bằng bảo toàn binh lực của mình càng nhiều càng tốt.

Tuy đã chuẩn bị rút lui, nhưng dù sao bọn họ vẫn không có ý định buông tha Hứa Ngôn và đồng đội.

Ngay cả khi không tiếp tục chống đối Hứa Ngôn, bọn chúng cũng

không muốn để họ được yên.

Tá Đằng Nhất Lang ra lệnh một đội quân tiến vào thành Trường Sa thả bom khí độc.

Ngay cả khi rút đi, bọn chúng cũng sẽ không để họ sống tốt.

Biết tin bọn chúng chuẩn bị rút lui, tất cả các tướng lĩnh đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, đương nhiên họ rất ủng hộ các hành động tiếp theo.

Cả đội quân đó đã hành quân suốt đêm đến bên ngoài thành Trường Sa.

Tuy nhiên, khi bọn chúng còn chưa kịp hành động gì, thì không hiểu sao trước mặt lại xuất hiện một bóng người.

Bóng người đó đứng sừng sững ở cổng thành.

Không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Rõ ràng chỉ có một người, nhưng lại như nghìn quân vạn mã.

Người dẫn đầu đứng yên không nhúc nhích.

Hắn không hiểu người trước mặt rốt cuộc là ai, và đứng đó vì lý do gì.

Cả bọn dừng bước, dường như đang cân nhắc tình hình trước mắt.

Nhưng chỉ là một người mà thôi, bọn chúng chỉ cần giải quyết là được.

Đến lúc đó, thả hoàn toàn bom khí độc vào trong thành, không sợ không giết chết được Hứa Ngôn và đồng đội.

Lập tức, một trong số bọn chúng giơ súng lên, nhắm vào người trước mặt chuẩn bị bắn.

Thế nhưng, đạn của hắn còn chưa kịp bắn trúng người đối diện, thì đã cảm thấy một trận gió mạnh ập tới.

Cả vị trí đều cảm nhận được một luồng xung động cực kỳ mạnh mẽ, khiến cả bọn trong chốc lát trở nên vô cùng căng thẳng.

Bọn chúng trân trân nhìn tới.

Không hiểu sao, người trước mặt lại có sức uy hiếp lớn đến mức khiến bọn chúng không dám tiến lên.

Hứa Ngôn lúc này đang đứng ở cổng thành.

Anh đã sớm cảm nhận được ý đồ của những kẻ trước mặt.

May mắn là hôm nay anh đã đến đây, nếu không hậu quả khó lường.

Viên đạn vừa bắn ra dừng lại giữa không trung, hoàn toàn không thể xuyên thủng.

Giây tiếp theo, người vừa nổ súng liền ngã vật xuống đất.

Viên đạn không biết từ lúc nào đã quay ngược lại, bắn thẳng vào đầu hắn.

Những kẻ còn lại có vẻ hoảng loạn, vẻ mặt trở nên dữ tợn.

Bọn chúng há hốc mồm nhìn về phía trước, hoàn toàn không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Tại sao lại xuất hiện tình huống kỳ lạ này?

Bọn chúng cách đó ít nhất vài chục dặm, nên không thể nhìn rõ mặt người đối diện.

Những kẻ này bắt đầu hoảng sợ đôi chút, cũng có ý muốn lùi bước.

Thế nhưng, nhiệm vụ lần này đơn giản như vậy, nếu bọn chúng

không thể hoàn thành, e rằng chỉ có đường chết.

Nghĩ vậy, vài kẻ tại chỗ nhìn nhau rồi nhanh chóng lao về phía đó.

Nhưng đúng lúc này, cả bọn đột nhiên đứng sững lại, hoàn toàn không thể tiếp tục tiến lên phía trước.

Lập tức, vẻ mặt của mọi người trở nên cực kỳ dữ tợn.

Bọn chúng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, và tại sao lại không thể cử động được.

Đúng lúc bọn chúng đang nhìn chằm chằm vào vị trí phía trước, một bóng người bỗng nhiên lao ra từ phía sau hình bóng đó, đồng thời lơ lửng giữa không trung.

Khi mọi người nhìn tới, mới phát hiện vô số thứ bay lượn xung quanh.

Đến khi nhìn kỹ hơn, bọn chúng mới nhận ra đó là những người giấy.

Nếu là thứ khác, có lẽ bọn chúng sẽ không kinh hoàng đến vậy.

Nhưng vào lúc này, bọn chúng đều hiểu rõ thứ đang xuất hiện trước mắt là gì.

Ai cũng biết, bên cạnh Hứa Ngôn có một quái vật hút máu người, xung quanh toàn là người giấy khôi lỗi.

Chương 494

Vậy nên, nếu không lầm, chính là Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La.

Tuy chưa từng gặp mặt, nhưng những chiến tích của hai người thì bọn chúng đã nghe kể ít nhiều.

Đa số đều biết sức mạnh của hai người đó.

Vào lúc này, khi đối mặt với sự xuất hiện đồng thời của cả hai, bọn chúng liền rơi vào một trận hoảng loạn.

Nhưng dù thế nào đi nữa, tình huống hiện tại đối với bọn chúng thực sự quá nguy hiểm, hoàn toàn không thể giải quyết.

Lập tức, tất cả mọi người đều bắt đầu hoảng hốt, nhanh chóng lùi về phía sau.

Đúng lúc này, những người giấy bên cạnh Nhạc Khỉ La cũng nhanh chóng bay về phía trước, trong chớp mắt đã đánh ngã tất cả xuống đất.

Quá trình hành động cực kỳ nhanh chóng, thậm chí không cho bọn chúng cơ hội phản ứng.

Đến khi nhìn lại, tất cả đã nằm rạp dưới đất.

Hứa Ngôn nhìn tình huống trước mắt.

Không thể không nói, những kẻ này đáng chết hơn là đáng thương.

Nếu hôm nay để bọn chúng thả khí độc vào trong thành, thì tổn thất sau đó có thể nói là không thể lường trước.

May mắn là họ đã phát hiện kịp thời, nếu không thì thật sự không có cách nào giải quyết được.

Nhạc Khỉ La thời gian này ở doanh trại đã sớm bực bội không

thôi.

Giờ đây vừa hay có thể để cô ấy xả hơi một chút.

Đặc biệt là khi đối mặt với những kẻ đang cố gắng làm hại họ, càng không thể dễ dàng bỏ qua.

Vô số người giấy chui vào trong cơ thể của bọn người Nhật.

Nhạc Khỉ La khẽ động tay, đầu của những tên lính Nhật Bản trước mặt đều lần lượt bị vặn xuống.

Vô số đầu lâu lăn lóc khắp nơi, cơ thể cũng nhanh chóng bị hút khô.

Hứa Ngôn nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt, sắc mặt không hề thay đổi.

Đây là hình phạt mà bọn chúng đáng phải nhận.

Dù sao thì vừa nãy bọn chúng muốn làm những chuyện tàn độc hơn.

Nhạc Khỉ La vẻ mặt vừa lòng, cảm xúc trong khoảng thời gian này cũng coi như đã được xoa dịu.

Thậm chí cô còn trực tiếp mang những đầu lâu vừa xử lý cùng với người giấy khôi lỗi đến gần Mịch La Giang.

Tá Đằng Nhất Lang đang chờ tin tốt.

Thế nhưng, khi hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sắc mặt bất giác cứng đờ.

Hắn ta trợn mắt, dường như không thể tin vào những gì đang xảy ra trước mắt.

Đến khi hắn nhìn thẳng qua, mới phát hiện đội quân vừa phái đi lúc này lại đã hoàn toàn quay về.

Chỉ có điều, thi thể đã biến mất, chỉ còn vô số đầu lâu bay lơ lửng giữa không trung.

Có vài người giấy cũng theo sát phía sau.

“Chết... chết người rồi!” Tá Đằng Nhất Lang không kìm được mà hét lớn một tiếng, giọng the thé, kinh hoàng vô cùng.

Kéo theo đó, tất cả quân Nhật đều đổ xô ra.

Khi đến nơi và nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bọn chúng càng hoảng loạn.

Bọn chúng đương nhiên biết chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này, khi đối mặt với tình huống này, bọn chúng cực kỳ căm hận Hứa Ngôn.

Bọn chúng biết rõ hoạt động tập kích lần này đương nhiên không còn cơ hội thực hiện nữa.

Vô số đầu lâu trước mặt đã đủ để chứng minh điều đó.

Tá Đằng Nhất Lang bình tĩnh lại một lát sau, sắc mặt đã trở nên rất khó coi.

Tuy nhiên, hắn đương nhiên cũng biết chuyện này đã xảy ra rồi.

Bọn chúng e rằng phải rời đi càng sớm càng tốt.

Dù sao thì Hứa Ngôn và đồng đội đã phát hiện ra hành động của bọn chúng.

Nếu bây giờ Hứa Ngôn phái binh đến truy kích, bọn chúng thậm chí không thể nào thoát khỏi nơi này.

Nếu đúng là như vậy thì thật sự đáng sợ vô cùng.

Nghĩ vậy, Tá Đằng Nhất Lang liền trực tiếp ra lệnh: “Mọi việc đã đến nước này, chúng ta không thể tiếp tục nán lại nữa.

Bây giờ tất cả mọi người hãy thu dọn hành lý, chúng ta rút lui càng sớm càng tốt.” Nhạc Khỉ La nhìn sang Hứa Ngôn bên cạnh.

Những người giấy khôi lỗi xung quanh cũng đã từ màu đỏ tươi trở lại trạng thái ban đầu.

Trương Khải Sơn và đồng đội dẫn quân đến đây.

Khi chú ý đến vị trí của hai người lúc này, họ không khỏi tò mò nhìn tới.

Lúc này mới phát hiện trước mặt có vô số thi thể nằm ngổn ngang.

Chỉ có điều, đầu của bọn chúng đã biến mất, trông toàn thân khô héo.

Rất rõ ràng là dấu vết của việc Nhạc Khỉ La đã ra tay.

Tiểu Khải Linh cầm Hắc Kim Cổ Đao, đối mặt với những thi thể đã trở thành xác khô kia.

“Bọn chúng đến đây suốt đêm rốt cuộc là muốn làm gì?” Nghe lời Tiểu Khải Linh, Hứa Ngôn mới nhìn sang.

“Đầu độc.” “May mà phát hiện sớm, nên không để bọn chúng gây ra bất kỳ thiệt hại thực chất nào.” Cả đoàn người sắc mặt đại biến.

Không thể không nói, quân Nhật quả thực âm độc đến cực điểm.

Mấy lần đầu độc trước đó đều bị Hứa Ngôn giải quyết.

Không ngờ bọn chúng lại vẫn không bỏ cuộc.

“Ngôn gia, vì bây giờ tất cả chúng ta đã tề tựu ở đây, có nên trực tiếp thừa thắng truy kích không?” Hứa Ngôn nghe lời Trương Khải Sơn nói, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía trước.

Đồng thời, anh nhận lấy súng hiệu từ tay Triệu Quốc Trung, rồi trực tiếp bắn ra ba quả pháo hiệu màu đỏ.

Cả ba quả pháo hiệu nổ tung trên bầu trời, lập tức cả bầu trời như được chiếu sáng hoàn toàn.

"Bây giờ, tất cả tướng sĩ trong thành Trường Sa hãy cùng ta xuất kích.

Truy kích tàn dư quân Nhật!" Sau khi nghe lời Hứa Ngôn nói, các tướng lĩnh phía sau đều đã phấn khích đến tột độ.

Trương Khải Sơn và đồng đội, sau khi nhìn thấy pháo hiệu Hứa Ngôn bắn, dường như cũng đã đoán được tình hình.

Có vẻ như ngoài binh lực đồn trú trong thành Trường Sa, Hứa Ngôn còn có sắp xếp khác.

Đoàn người nhanh chóng lao về phía trước, không hề ngừng nghỉ chút nào.

Quân Nhật lúc này cũng đang trong quá trình rút lui.

Đương nhiên bọn chúng cũng chú ý đến pháo hiệu được bắn lên trời.

Lập tức, cả bọn rơi vào tình trạng hoảng loạn tột độ.

Bọn chúng đương nhiên biết đây là mệnh lệnh do Hứa Ngôn ban ra.

Lúc này mà nói không căng thẳng thì là giả dối.

Chương 495

Trong chốc lát, bọn chúng càng thêm kích động, nhanh chóng chạy tán loạn về các vị trí khác.

Tá Đẳng Nhất Lang hoảng loạn cực độ.

Hắn đương nhiên biết Hứa Ngôn đã đánh đến rồi.

Lúc này, dù thế nào cũng phải nhanh chóng rời đi.

Thế nhưng, khi bọn chúng tiếp tục chạy về phía trước, không hiểu sao trên đường lại đột nhiên xuất hiện vô số đạn pháo.

Không những thế, vài chiếc xe tăng Tiger cũng trực tiếp xuất hiện trước mặt bọn chúng.

Tá Đẳng Nhất Lang kinh hãi vạn phần.

Hắn nhìn lại một lần nữa, mới phát hiện không biết từ lúc nào đã có vô số người xuất hiện trước mặt.

Rõ ràng hậu lộ của bọn chúng đã bị cắt đứt, căn bản không thể rời đi được.

Càng như vậy, hắn càng hoảng loạn.

Tá Đẳng Nhất Lang theo bản năng nhìn quanh bốn phía tìm đường thoát.

May mắn thay, con đường núi này vẫn còn lối để rút lui.

Bọn chúng vội vàng chạy tán loạn ra xung quanh.

Lúc này, không còn chút tổ chức kỷ luật nào.

Bọn chúng biết rằng sống sót mới là đạo lý duy nhất, tự nhiên cũng không cần nghĩ ngợi gì khác.

Tá Đằng Nhất Lang cũng hoàn toàn không bận tâm đến ai, cả người hắn như chuột chạy qua đường, tìm một khu rừng rồi trực tiếp chui vào đó.

Thế nhưng, đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Hắn chợt quay đầu nhìn lại.

Khi chú ý đến phía sau, mới phát hiện không biết từ lúc nào Hứa Ngôn đã xuất hiện sau lưng hắn, như một bóng ma, thậm chí không cho hắn bất kỳ phản ứng nào.

Khi nhận ra Hứa Ngôn trong chớp mắt, Tá Đằng Nhất Lang đã hoảng loạn đến cực điểm.

Hắn theo bản năng nhìn Hứa Ngôn, lúc này cũng giơ súng trong tay nhắm vào vị trí của Hứa Ngôn.

"Thả tôi đi một lần!" "Tôi đã từ bỏ việc chiếm Trường Sa thành rồi, các người không thể nào tận diệt hết được chứ?" Nghe Tá Đằng Nhất Lang nói vậy, Hứa Ngôn hoàn toàn khịt mũi coi thường.

Anh không hiểu Tá Đằng Nhất Lang làm sao lại có thể nghĩ ra và nói ra những lời đó.

"Ngươi từng làm những chuyện gì, lẽ nào ngươi đã quên rồi sao?" Nghe lời Hứa Ngôn, Tá Đằng Nhất Lang càng thêm hoảng loạn tột độ.

Hắn ta co rúm lại một bên.

"Biết bao nhiêu bá tánh đã chết dưới tay ngươi, ngươi uy hiếp Thường Trung Nghĩa để hắn phục vụ ngươi chiếm Nhạc Dương, thật sự nghĩ rằng ta không biết gì về những chuyện này sao?" "Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Sau khi nghe những lời Hứa Ngôn nói, Tá Đằng Nhất Lang cũng trợn mắt.

Hắn nhanh chóng giơ súng trong tay lên, bắt đầu bắn về phía Hứa Ngôn, không hề do dự chút nào.

Hắn biết bây giờ không phải Hứa Ngôn chết thì là hắn chết.

Vậy nên, nếu muốn sống sót, hắn đương nhiên phải nhanh chóng giải quyết Hứa Ngôn.

Ngoài ra không có cách nào khác.

Hắn vội vàng giơ súng lên, nhắm vào vị trí của Hứa Ngôn.

"Ngươi đi chết đi!" Hắn nhanh chóng bóp cò súng.

Thế nhưng, giây tiếp theo, viên đạn vừa bắn ra lại một lần nữa dừng lại giữa không trung.

Hứa Ngôn vẫn từng bước ép sát.

Thậm chí anh hoàn toàn không cảm thấy chút hoảng loạn nào trước tình huống này.

Ánh mắt anh cực kỳ âm độc, dường như mang theo sự phẫn nộ của vô số người chết oan.

Tá Đằng Nhất Lang đương nhiên biết.

Hắn bây giờ không thể giết được Hứa Ngôn.

Lúc này, hắn liền quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu.

"Ngươi tha cho ta, ngươi tha cho ta lần này đi!" "Ngươi muốn gì ta sẽ cho ngươi cái đó." Hứa Ngôn lúc này không hề đáp lại.

Tá Đằng Nhất Lang biết hắn không thể giết được Hứa Ngôn, sắc mặt cũng ngày càng tái nhợt.

Đúng lúc này, hắn giơ súng trong tay lên, bắt đầu nhắm vào vị trí của Hứa Ngôn.

Thế nhưng, hắn đột nhiên cảm thấy sức mạnh cánh tay mình

không hiểu sao lại nhanh chóng quay ngược lại.

Khẩu súng trong tay cũng từ từ chĩa vào trán hắn.

Cảm giác này khiến hắn cực kỳ kinh hãi.

Hắn hoàn toàn không thể điều khiển cơ thể mình.

"Để ngươi chết như vậy thật quá dễ dàng cho ngươi." "Ngươi đã làm hại nhiều người như vậy, thì nên để ngươi nếm trải cái chết đau đớn nhất trên đời này." Tá Đằng Nhất Lang cảm thấy xương cốt trên người mình dường như bắt đầu trật khớp dần.

Không những thế, tay chân cũng truyền đến cơn đau nhức nhối đến tận xương tủy.

Hắn muốn hét lên, nhưng lại phát hiện mình hoàn toàn không thể phát ra âm thanh.

Giây tiếp theo, khẩu súng trong tay cũng bắt đầu chĩa vào cơ thể hắn mà nổ liên tục.

Mức độ khủng hoảng đó đến mức ngay cả khi không chịu đựng nỗi đau trước mắt, hắn cũng sẽ bị dọa chết.

Mắt hắn ứa đầy nước, dường như đang oán trách Hứa Ngôn tại sao lại đối xử với hắn như vậy.

Hứa Ngôn lạnh lùng nhìn tên ác nhân đã thân tàn ma dại trước mắt.

Anh căn bản không thể tưởng tượng được cảnh đồng bào mình nằm rạp dưới chân hắn, xác chết la liệt khắp nơi.

Bọn ác nhân này đã chiếm thành phố của họ, tùy ý tàn sát đồng bào của họ.

Thậm chí trong quá trình đó còn đốt phá, giết người, cướp bóc, làm đủ mọi điều ác.

Giờ đây, kết cục này đối với hắn mà nói, thực sự có phần nhân từ.

Cho đến khi người trước mặt không còn chút động đậy nào nữa, biểu cảm của Hứa Ngôn mới dần khôi phục.

Bên ngoài, tiếng súng đạn vang trời, nghe rợn người vô cùng.

Hứa Ngôn lúc này cũng đã đi ra ngoài.

Lý Song đứng bên cạnh xe tăng Tiger, hung ác nhìn chằm chằm vào quân địch trước mặt.

Bọn chúng bỏ chạy tán loạn, nhưng lại không thể thoát thân hoàn toàn.

Bởi vì bốn phía ngọn núi này đã sớm bị người của Hứa Ngôn bao vây.

Bọn chúng không thể rút lui, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị hỏa lực pháo binh công kích.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng lọt vào tai.

Trương Khải Sơn và đồng đội thì không hề nương tay chút nào.

Chưa đủ!

Chỉ như vậy vẫn chưa đủ!

Dù sao thì bá tánh và đồng bào của họ đã từng phải chịu cái chết đau đớn hơn thế này.

Nếu cứ để bọn chúng chết một cách đơn giản như vậy, thì quả là quá dễ dàng cho bọn chúng.

Vô số hỏa lực pháo binh đã giết chết tất cả quân Nhật.

Chương 496

Lửa khói chiến tranh chiếu sáng cả bầu trời.

Trận đại chiến này trực tiếp kéo dài một ngày một đêm.

Hơn sáu vạn quân Nhật đã hoàn toàn bị chôn vùi tại Nhạc Lộc Sơn.

Giờ đây mới thực sự là xác chết la liệt khắp nơi.

Vô số máu tươi không ngừng chảy ra, trực tiếp nhuộm đỏ con đường núi thành đường máu.

Hứa Ngôn nhìn tình hình trước mắt, Trương Khải Sơn và đồng đội cũng đã sớm đến trước mặt anh.

"Chúc mừng Ngôn gia, lần đại chiến này chúng ta đã đại thắng, tất cả đều nhờ sự dẫn dắt tài tình của Ngôn gia." Những người còn lại cũng lần lượt phụ họa theo.

Hứa Ngôn lại không hề phản ứng.

"Bọn chúng chết chưa đáng là gì." "Từng tàn hại bao nhiêu đồng bào của chúng ta." Đối mặt với lời Hứa Ngôn nói, biểu cảm của mọi người đều trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Cuộc chiến này tạm thời kết thúc, và họ đã giành được thắng lợi.

Thế nhưng, những người đã khuất thì không thể quay về.

Thậm chí còn không có cơ hội nhìn thấy họ hoàn toàn đánh đuổi quân Nhật đi.

Nhưng Hứa Ngôn sẽ luôn mang theo niềm tin của họ, cho đến khi hoàn toàn trục xuất quân Nhật.

Ngay lúc này, Lý Song cũng xuất hiện trước mặt Hứa Ngôn.

Khi nhìn thấy người trước mặt, mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Họ đều nghe nói Lý Song bị trọng thương, nhưng không ngờ anh ấy lại quay trở lại.

Lý Song nhìn Hứa Ngôn, ánh mắt trở nên cực kỳ nghiêm túc.

"Phó tướng Lý Song dẫn dắt quân đoàn 74, quân đoàn 4, quân đoàn 72, quân đoàn 98 tăng viện thành Trường Sa!" "Chúng ta thề sống chết bảo vệ thành Trường Sa, trục xuất quân Nhật!" Thanh thế hùng hậu, đủ để chứng minh quyết tâm của họ.

Mọi người trở về doanh trại.

Chiến thắng của chiến dịch Trường Sa này cũng nhận được sự coi trọng cao độ từ Ủy viên trưởng.

Thậm chí các tỉnh thành khác cũng không thể không khâm phục thực lực của Hứa Ngôn.

Đây đã không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

Hứa Ngôn quá mạnh mẽ.

Từ chỗ họ cho rằng không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào cho đến bây giờ, Hứa Ngôn thậm chí không hề bỏ cuộc.

Giờ đây anh ấy quả thực đã giành được thắng lợi.

Các tỉnh thành còn lại đều gửi điện chúc mừng thắng lợi vẻ vang của chiến dịch này.

Trải qua hai mươi ngày giao tranh tại Trường Sa, Hứa Ngôn đã giành được thắng lợi cuối cùng với thế áp đảo.

Trận chiến này đã tiêu diệt tổng cộng bảy vạn quân Nhật.

Và chiến tích huy hoàng này đã khiến Hứa Ngôn trở thành tướng lĩnh diệt địch lợi hại nhất.

Quân Nhật nghe danh Hứa Ngôn liền sợ hãi như hổ.

Với chức vụ Tỉnh trưởng Hồ Nam, thế lực của Hứa Ngôn cũng đã sớm trải rộng khắp nơi.

Hoàng Văn và La Thành càng kích động không thôi về điều này.

Bọn họ đương nhiên biết rằng trong trận chiến Trường Sa lần này, Hứa Ngôn có thể nói là đã dựa vào năng lực cực mạnh để giải quyết quân Nhật.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi chiến tranh bùng nổ, quân Nhật kiêu ngạo đã bị đánh cho lộ nguyên hình.

Có thể nói là đã làm rạng danh quốc uy của chúng ta. ...

Hứa Ngôn đang cùng Nha Đầu chơi cờ.

Cả Cửu Môn cũng lần lượt kéo đến.

Khoảng thời gian này tránh xa những hỗn loạn chiến tranh, thực sự khiến họ cảm thấy thoải mái.

Mọi chuyện đều đã được giải quyết.

Tuy rằng thế lực của Hứa Ngôn khiến Ủy viên trưởng có chút kiêng dè, nhưng ông ta cũng biết Hứa Ngôn thực sự là một nhân tài hiếm có.

Về phần Hứa Ngôn, anh hoàn toàn không bận tâm đến Ủy viên trưởng.

Dù sao thì anh muốn gì cũng đều dễ dàng đạt được, từ trước đến nay chưa bao giờ cho rằng có thế lực nào có thể đứng trên mình.

Lý Song một lần nữa được phái đi đóng quân tại Nhạc Dương.

Triệu Quốc Trung trong khoảng thời gian này cũng luôn ở lại Hành Dương.

Ngược lại, đây lại là một khoảng thời gian yên bình.

"Ngôn gia, không thể không nói, anh quả thực liệu sự như thần." Tề Thiết Chủy theo bản năng khen ngợi.

Đây đã là câu nói anh ta nói nhiều nhất kể từ khi chiến tranh kết thúc vài tháng nay.

Nhưng mọi người đều biết, nếu lúc đó không phải Hứa Ngôn cảm nhận được quân Nhật có âm mưu, nếu khí độc phát tán trong thành, dù không bị công phá thì e rằng cũng sẽ có thương vong.

Hành động của Hứa Ngôn có thể nói là đã giảm thiểu nguy hiểm cho họ.

"Ngôn gia, anh có tính toán gì tiếp theo không?" Nghe Trương Khải Sơn hỏi, Hứa Ngôn mới ngẩng đầu lên.

"Trận đại chiến này khiến kho quân lương trống rỗng, đã đến lúc phải tìm mộ huyệt để bổ sung rồi." Anh có hệ thống bên cạnh, sao lại không làm chứ?

Trong việc mở rộng thế lực, anh chưa bao giờ phải nương tay.

Hơn nữa, lần này đánh bại quân Nhật, hệ thống đã thưởng cho anh mấy vạn điểm tích phân.

Ngay cả khi đã đổi thuốc liệu cần thiết cho Nha Đầu, vẫn còn lại vô số.

Đương nhiên là phải dùng đến rồi.

Lời Hứa Ngôn khiến mọi người đều hiểu rõ.

Kho quân lương nhất định phải giữ đầy đủ.

Đã vậy thì cách kiếm tiền nhanh nhất đương nhiên là đi tìm mộ thất.

“Hay lắm!

Hứa Ngôn, hóa ra trong kế hoạch của anh từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến việc cứu em.” “Thật uổng công em cứ lo lắng cho anh.” Giọng nói trong trẻo vang lên từ bên ngoài.

Hứa Ngôn theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Gương mặt tươi tắn của Doãn Tân Nguyệt cũng xuất hiện trước mặt anh.

Cả người cô trông đầy khí thế, rõ ràng là chuẩn bị đến tìm Hứa Ngôn tính sổ.

Hứa Ngôn khẽ cười một tiếng, rồi nhìn về phía người đang phồng má giận dỗi trước mặt.

Quả nhiên mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Doãn lão gia làm sao có thể nỡ để con gái mình gặp nguy hiểm chứ?

Xem ra những ngày sắp tới sẽ náo nhiệt đây.

Doãn Tân Nguyệt trở về quả thực đã mang lại cho mọi người một chút cảm giác mới mẻ.

Dù sao thì vị tiểu thư chơi bời bất cần đời này lại có thể tìm đến đây trong tình cảnh chiến tranh loạn lạc.

“Đi sắp xếp phòng cho Doãn tiểu thư.” Nghe câu này, Doãn Tân Nguyệt lại nhíu mày.

Chương 497

“Không cần đâu.” “Em muốn ở chung phòng với anh, anh là vị hôn phu của em mà, hai chúng ta ngủ chung một phòng chẳng phải rất bình thường sao?” Tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc, không ngờ Doãn Tân Nguyệt lại thẳng thắn đến vậy, đường hoàng nói ra chuyện này.

Biểu cảm của Hứa Ngôn không hề thay đổi.

“Đi sắp xếp đi.” Ý này rất rõ ràng, là từ chối lời thỉnh cầu của Doãn Tân Nguyệt.

“Hứa Ngôn, sao anh lại không biết thông cảm thế?” “Quan hệ của hai chúng ta đã là chuyện ván đã đóng thuyền rồi, anh còn ngại ngùng gì nữa?” Nhạc Khỉ La lúc này chạy ra, khi nhìn thấy người trước mắt, sắc mặt cũng có chút không thiện ý.

“Chị không hiểu Ngôn ca ca đang nói gì sao?” Nghe vậy, Doãn Tân Nguyệt cũng đầy hứng thú nhìn về phía Nhạc Khỉ La.

“Tôi biết cô, cô bé cắt người giấy.” Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh không nhịn được bật cười.

E rằng chỉ có Doãn Tân Nguyệt lớn gan như vậy mới có thể giữ được vẻ ngây thơ khi đối mặt với Nhạc Khỉ La.

Nhạc Khỉ La không khỏi nắm chặt nắm đấm.

“Người giấy của Tiểu La nhi có thể trực tiếp hút khô máu của cô đấy.” Đối mặt với lời Hứa Ngôn nói, Doãn Tân Nguyệt cũng không khỏi bĩu môi.

“Phòng của em đâu?” Thấy vị đại tiểu thư kiêu ngạo, ngang ngược như vậy mà đối với Hứa Ngôn lại ngoan ngoãn đến thế, những

người còn lại cũng không khỏi trêu chọc.

Bọn họ vẫn chưa quên cái vẻ quyết liệt của Doãn Tân Nguyệt khi ở Tân Nguyệt phạn điếm lúc trước. ...

Sau vài ngày chung sống, thái độ của tiểu thư Doãn Tân Nguyệt quả thực đã gây ra sự bất mãn cho Nhạc Khỉ La.

Ngày thường, người ở bên cạnh Hứa Ngôn nhiều nhất chính là Nhạc Khỉ La, nhưng từ khi Doãn Tân Nguyệt đến, cô ấy gần như ngày nào cũng dính lấy Hứa Ngôn.

Nhạc Khỉ La đương nhiên không thể chịu nổi, liền buồn bực trong phòng, ngày ngày cắt người giấy.

Nha Đầu đứng bên cạnh nhìn phản ứng của cô, cũng không nhịn được bật cười.

Khi nhận thấy Nha Đầu đang cười nhạo mình, Nhạc Khỉ La không khỏi nổi giận.

"Chị cũng cười tôi sao?" Nha Đầu lắc đầu, vội vàng đưa tay vuốt nhẹ Nhạc Khỉ La.

"Chỉ là thấy em đáng yêu quá thôi, còn nữa, Ngôn gia bảo tôi đưa cái này cho em." Nghe lời Nha Đầu nói, Nhạc Khỉ La thuận thế nhìn sang.

Lúc này mới chú ý thấy trong tay Nha Đầu đang cầm một cái rổ đựng kẹo.

"Ngôn gia đặc biệt mua cho em đấy." Nghe vậy, Nhạc Khỉ La miễn cưỡng nuốt cục tức xuống.

Còn chưa kịp phản ứng gì, bên ngoài đã có tiếng động.

Doãn Tân Nguyệt trực tiếp đẩy cửa xông vào, thậm chí không có bất kỳ báo trước nào.

Trong tay cô còn cầm mấy tờ giấy đủ màu sắc chạy đến.

Tay phải kẹp chính là những người giấy mà Nhạc Khỉ La thường ngày cắt ra.

“Nhìn này!” “Có phải là đẹp hơn người giấy bình thường của cô nhiều không?” “Người giấy của cô ngày thường chỉ toàn màu trắng, nhìn tẻ nhạt lắm, cái này của tôi màu sắc đẹp không?” Nhạc Khỉ La lườm một cái.

“Chị hiểu gì chứ?

Màu mè lòe loẹt mang ra ngoài một chút cũng chẳng oai phong.

Người giấy khôi lỗi của tôi phóng ra đủ để dọa bọn chúng sợ vỡ mật.” Doãn Tân Nguyệt đương nhiên không phục lời Nhạc Khỉ La nói.

Hai người thậm chí còn vì những vấn đề nhỏ nhặt như vậy mà cãi nhau.

Hứa Ngôn đang ngồi trong sân cùng Trương Khải Sơn chơi cờ, nghe tiếng ồn ào gián đoạn từ phía sau, ngược lại còn cảm thấy rất náo nhiệt.

Nhạc Khỉ La ngày thường quá kìm nén bản tính của mình.

Chỉ khi ở trước mặt anh, cô mới có thể giữ được chút ngây thơ hồn nhiên.

Lần này, sự xuất hiện của Doãn Tân Nguyệt ngược lại đã mang đến cho Nhạc Khỉ La một chút niềm vui.

Ít nhất thì tính cách hai người cũng khá hợp nhau, có thể chơi đùa cùng nhau cũng là chuyện rất bình thường.

Hứa Ngôn đang suy tư, thì đúng lúc này, một luồng gió mạnh đột nhiên lao về phía anh.

Anh theo bản năng né đầu sang một bên.

Khi nhìn lại, một mũi tên đã bắn trúng cái cây phía sau anh.

Trên mũi tên có buộc một tấm da dê, trông khá là kỳ lạ.

Tiếng ồn ào phía sau đã ngừng lại.

Nhạc Khỉ La cũng chạy ra khỏi phòng, toàn thân đầy sát khí.

"Ngôn ca ca, anh không sao chứ?" Đối mặt với câu hỏi của cô gái trước mặt, Hứa Ngôn lắc đầu.

Nhạc Khỉ La trực tiếp đưa tay rút mũi tên trên cây xuống.

Mở ra thì phát hiện đó là một tấm bản đồ da dê.

Nhạc Khỉ La đưa cho Hứa Ngôn.

Mọi người lúc này mới vây lại.

Khi Hứa Ngôn mở tấm bản đồ da dê ra, anh mới chú ý thấy vị trí được ghi trên đó lại là Thanh Vân Quan.

Những người còn lại không có quá nhiều phản ứng, cũng không biết tấm bản đồ da dê này rốt cuộc là ai gửi đến, nhất thời đều cảm thấy tò mò một cách khó hiểu.

Ánh mắt Hứa Ngôn lại chuyển sang Nhạc Khỉ La.

Bản thể thật của Nhạc Khỉ La vốn là đệ tử Thanh Vân Quan, sau khi bị yêu hóa mới nhập vào người Nhạc Khỉ La.

Vị trí lần này được chỉ ra chính là Thanh Vân Quan.

Anh không hiểu rốt cuộc có vấn đề gì tồn tại bên trong đó.

Nhạc Khỉ La cũng ngẩng đầu nhìn Hứa Ngôn.

"Xem ra là phải tự mình đi xem một chuyến rồi." Đối mặt với lời Hứa Ngôn nói, những người khác có mặt đều lần lượt nhìn sang.

“Vậy bây giờ chúng ta có cần chuẩn bị một chút không?” Hứa Ngôn lắc đầu, rồi nhìn sang Nhạc Khỉ La bên cạnh.

“Lần này chỉ có anh và Tiểu La nhi cùng đi, các em cứ ở doanh trại chờ chúng ta về là được.” Đối mặt với lời Hứa Ngôn nói, những người khác có mặt đều ít nhiều có chút nghi ngại.

“Ngôn gia, tấm bản đồ này đột nhiên xuất hiện, căn bản không thể phân biệt được là địch hay bạn, nếu có nguy hiểm thì...” Trương Khải Sơn nói xong câu này thì dừng lại.

Trong tất cả bọn họ, giá trị vũ lực cao nhất đại khái chính là Nhạc Khỉ La và Hứa Ngôn.

Hai người họ kết hợp lại với nhau, hoàn toàn không có bất kỳ nguy hiểm nào đáng nói.

Nghĩ vậy, họ liền không nói gì nữa.

Hứa Ngôn và Nhạc Khỉ La rời đi ngay trong ngày.

Khoảnh khắc chiếc máy bay giấy cất cánh, Hứa Ngôn cũng nhìn về phía Nhạc Khỉ La.

Cô gái kia lại quay đi ánh mắt, cố gắng không nhìn chằm chằm Hứa Ngôn.

“Như vậy là em hài lòng rồi chứ?” Nghe Hứa Ngôn hỏi, Nhạc Khỉ La mới cười khẩy quay đầu lại.

“Bây giờ là khoảng thời gian chỉ có hai chúng ta ở riêng.” “Chỉ có như vậy mới không có ai đến làm phiền.” Hứa Ngôn lắc đầu.

Khi anh nhận thấy vị trí đó là Thanh Vân Quan, anh đã đoán được đó là do Nhạc Khỉ La sắp đặt.

“Em không phải vì muốn ở riêng với Ngôn ca ca đâu, bên dưới Thanh Vân Quan có một mộ huyệt cực lớn.” “Em cũng là vì hôm đó

nghe Ngôn ca ca nói muốn bổ sung kho quân lương đầy đủ, nên mới tốn công sức tìm kiếm được đấy.” Dường như biết càng giải thích càng tối, Nhạc Khỉ La đơn giản không nói gì nữa.

Chiếc máy bay giấy sau đó dừng lại.

Trước mắt chính là Thanh Vân Quan trên tấm bản đồ da dê.

Hai người vai kề vai đi vào.

“Ngôn ca ca, xuống mộ thì chỉ có một mình em đi cùng anh thôi.”